

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Contents

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên	17
1. Chương 1: Nhảy Dù Siêu Cấp. (1)	17
2. Chương 2: Nhảy Dù Siêu Cấp. (2)	20
3. Chương 3: Nhân Sinh Mới. (1)	22
4. Chương 4: Nhân Sinh Mới. (2)	24
5. Chương 5: Văn Võ Song Tu. (1)	26
6. Chương 6: Văn Võ Song Tu. (2)	29
7. Chương 7: Thiếu Niên Thiên Tài.	31
8. Chương 8: Tang Lễ, Mất Trụ Cột Quốc Gia. (1)	33
9. Chương 9: Tang Lễ, Mất Trụ Cột Quốc Gia. (2)	35
10. Chương 10: Phong Lưu Trường An. (1)	38
11. Chương 11: Phong Lưu Trường An. (2)	40
12. Chương 12: Người Phong Lưu. (1)	42
13. Chương 13: Người Phong Lưu. (2)	45
14. Chương 14: Phi Tiên Thần Tiên.	47
15. Chương 15: Đăng Khoa Giải Nhất. (1)	50
16. Chương 16: Đăng Khoa Giải Nhất. (2)	52
17. Chương 17: Vào Cung Điện Thánh. (1)	55
18. Chương 18: Vào Cung Điện Thánh. (2)	57
19. Chương 19: Kết Nghĩa Kim Lan. (1)	59
20. Chương 20: Kết Nghĩa Kim Lan. (2)	62
21. Chương 21: Một Bước Lên Mây.	64
22. Chương 22: Tranh Giành Môn Phiệt Đảng. (1)	66
23. Chương 23: Tranh Giành Môn Phiệt Đảng. (2)	69
24. Chương 24: Hàn Xuân Động Đình.	71
25. Chương 25: Kỳ Văn Cây Dầu Cổ. (1)	73
26. Chương 26: Kỳ Văn Cây Dầu Cổ. (2)	76
27. Chương 27: Đào Mộ Trộm Thi.	78
28. Chương 28: Dị Đoan Nổi Bật. (1)	81
29. Chương 29: Dị Đoan Nổi Bật. (2)	83
30. Chương 30: Xác Chết Trôi Sông.	86
31. Chương 31: Chuyện Ma Quái Ở Linh Đường.	88
32. Chương 32: Mượn Xác Hoàn Hồn. (1)	91
33. Chương 33: Mượn Xác Hoàn Hồn. (2)	94
34. Chương 34: Cẩn Thận Thăm Dò.	96
35. Chương 35: Trộm Thi Trong Đêm.	99
36. Chương 36: Dấu Vết Để Lại. (1)	102
37. Chương 37: Dấu Vết Để Lại. (2)	104
38. Chương 38: Chọc Thùng Tiểu Xiếc.	106
39. Chương 39: Chuyện Lạ Liên Tục. (1)	109
40. Chương 40: Chuyện Lạ Liên Tục. (2)	111
41. Chương 41: Chim Sẻ Nấp Đằng Sau	114

42. Chương 42: Nhân Luân Thảm Biến. (1)	117
43. Chương 43: Nhân Luân Thảm Biến. (2)	118
44. Chương 44: Thế Giới Xa Lạ. (1)	120
45. Chương 45: Thế Giới Xa Lạ. (2)	122
46. Chương 46: Thích Khách Ban Ngày.	125
47. Chương 47: Thả Hồ Về Rừng.	128
48. Chương 48: Thủy Táng Nam Thi.	130
49. Chương 49: Tang Lễ Tập Thể. (1)	133
50. Chương 50: Tang Lễ Tập Thể. (2)	135
51. Chương 51: Thôn Trại Dân Tộc Thái.	138
52. Chương 52: Sinh Huyết Chi Tế.	140
53. Chương 53: Quỷ Khóc Sơn Cốc.	142
54. Chương 54: Sự Nghi Ngờ Về Quỷ Cốc!	144
55. Chương 55: Cự Mãng Ăn Thịt Người.	147
56. Chương 56: Thiên Hàng Thần Binh. (1)	149
57. Chương 57: Thiên Hàng Thần Binh. (2)	152
58. Chương 58: Nam Thi Không Đầu.	155
59. Chương 59: Yêu Khí Âm U.	157
60. Chương 60: Cự Mãng Lãnh Huyết Hung Hãn. (1)	160
61. Chương 61: Cự Mãng Lãnh Huyết Hung Hãn. (2)	162
62. Chương 62: Trong Thiên Thánh Sơn.	165
63. Chương 63: Sát Thủ Hắc Vũ.	167
64. Chương 64: Sơn Động Thần Bí.	170
65. Chương 65: Quỷ Khóc Kinh Lôi.	172
66. Chương 66: Quỷ Khóc Chi Mê. (1)	175
67. Chương 67: Quỷ Khóc Chi Mê. (2)	178
68. Chương 68: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn.	180
69. Chương 69: Tha Hương Gặp Cổ Nhân. (1)	183
70. Chương 70: Tha Hương Gặp Cổ Nhân. (2)	185
71. Chương 71: Ban Đêm Ở Cổ Miếu	187
72. Chương 72: Sự Tích Năm Xưa Còn Lưu Lại. (1)	190
73. Chương 73: Sự Tích Năm Xưa Còn Lưu Lại. (2)	192
74. Chương 74: Giá Lâm Ngạc Châu.	195
75. Chương 75: Một Cái Chớp Mắt Kinh Diễm.	197
76. Chương 76: Hoa Xuân Khôn Cùng. (1)	200
77. Chương 77: Hoa Xuân Khôn Cùng. (2)	202
78. Chương 78: Tây Hà Múa Kiếm.	205
79. Chương 79: Nữ Tử Mê Dạng	208
80. Chương 80: Diễm Phúc Tới Nơi	210
81. Chương 81: Du Nhập Hương Khê	213
82. Chương 82: Khiêu Khích Ôn Nhu.	215
83. Chương 83: Ta Nhỏ Vào! Ngu Ngốc! (1)	218
84. Chương 84: Ta Nhỏ Vào! Ngu Ngốc! (2)	220
85. Chương 85: Ngô Tiên Nhi?	223
86. Chương 86: Thật Sự Là Nàng!	225
87. Chương 87: Hồ Dữ Ăn Thịt Con.	227
88. Chương 88: Hỏa Phượng Chi Mê.	229
89. Chương 89: Vứt Bỏ, Tâm Tốt.	231
90. Chương 90: Biết Thời Biết Thế.	233
91. Chương 91: Tài Sắc Kiêm Thu.	235
92. Chương 92: Giả Đùa Thành Thật.	238
93. Chương 93: Sát Ý Tỏa Ra.	241
94. Chương 94: Thân Hâm Vòng Vây Tầng Tầng Lốp Lốp. (1)	243
95. Chương 95: Thân Hâm Vòng Vây Tầng Tầng Lốp Lốp. (2)	246

96. Chương 96: Ngọa Hồ Tàng Long.	248
97. Chương 97: Sở Tiên Sơn Trang.	250
98. Chương 98: Phượng Hoàng Hỏa Hồng.	253
99. Chương 99: Bách Luyện Thành Yêu. (1)	255
100. Chương 100: Bách Luyện Thành Yêu. (2)	257
101. Chương 101: Đậu Hủ Yêu Tinh.	260
102. Chương 102: Lách Vào Ngồi Cùng Bàn.	263
103. Chương 103: Hậu Cung Sở Tiên.	265
104. Chương 104: Ôn Nhu Trí Mạng.	267
105. Chương 105: Hồ Huyết Du Long.	270
106. Chương 106: Thiên Thủ Hồ Vương. (1)	273
107. Chương 107	275
108. Chương 108: Tỷ Muội Dở Hơi	278
109. Chương 109: Hắc Đản Trở Về.	281
110. Chương 110: Cổ Nhân Đến Thăm.	283
111. Chương 111: Đô Đốc Dương Châu	286
112. Chương 112: Tặng Đá Lớn Trong Lòng.	288
113. Chương 113: Ngạc Châu Đón Dâu. (1)	290
114. Chương 114: Ngạc Châu Đón Dâu. (2)	293
115. Chương 115: Nghi Ngờ Lại Sinh Ra	295
116. Chương 116: Phát Hiện Kinh Người.	298
117. Chương 117: Sợ Ném Chuột Vỡ Bình.	300
118. Chương 118: Phòng Ngừa Chu Đảo.	303
119. Chương 119: Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt. (1)	305
120. Chương 120: Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt. (2)	307
121. Chương 121: Đạo Cô Dật Như	309
122. Chương 122: Lễ Vật Thần Bí	312
123. Chương 123: Động Phòng Sắc Dục.	314
124. Chương 124: Bách Biến Yêu Nghiệt.	317
125. Chương 125: Ma Cao Một Trượng.	319
126. Chương 126: Sắc Mặt Tiểu Nhân. (1)	321
127. Chương 127: Sắc Mặt Tiểu Nhân. (2)	323
128. Chương 128: Đảo Khách Thành Chủ.	326
129. Chương 129: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng.	328
130. Chương 130: Cầu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu.	330
131. Chương 131: Ăn Nhịp Với Nhau.	333
132. Chương 132: Âm Kiếm Giao Phong.	336
133. Chương 133: Tiếp Xúc Thủy Nhạc	338
134. Chương 134: Âm Tất Thiên Vọng.	340
135. Chương 135: Thủy Nhạc Bí Mã. (1)	343
136. Chương 136: Thủy Nhạc Bí Mã. (2)	345
137. Chương 137: Ấn Đồ Tác Ký	348
138. Chương 138: Gậy Ông Đập Lưng Ông.	350
139. Chương 139: Một Đá Ngàn Sóng.	353
140. Chương 140: Dùng Thân Tương Cầu.	355
141. Chương 141: Lục Đục Với Nhau	358
142. Chương 142: Vĩnh Thái Quận Chúa. (1)	360
143. Chương 143: Vĩnh Thái Quận Chúa. (2)	362
144. Chương 144: Vĩnh Thái Quận Chúa. (3)	364
145. Chương 145: Tuyết Xứ Cầu Sinh	367
146. Chương 146: Đêm Âm Muội. (1)	369
147. Chương 147: Đêm Âm Muội. (2)	372
148. Chương 148: Thời Gian Bị Quên Lãng. (1)	375
149. Chương 149: Thời Gian Bị Quên Lãng. (2)	377

150. Chương 150:	Bơi. (1)	380
151. Chương 151:	Bơi. (2)	382
152. Chương 152:	Một Minh Vào Đầm Ròng. (1)	385
153. Chương 153:	Một Minh Vào Đầm Ròng. (2)	387
154. Chương 154:	Lấy Hạt Dẻ Ở Trong Lò Lửa Ra. (1)	389
155. Chương 155:	Lấy Hạt Dẻ Ở Trong Lò Lửa Ra. (2)	392
156. Chương 156:	Trò Chơi Này Cũng Nên Kết Thúc Được Rồi! (1)	395
157. Chương 157:	Trò Chơi Này Cũng Nên Kết Thúc Được Rồi! (2)	397
158. Chương 158:	Đại Tiêu Diệt. (1)	399
159. Chương 159:	Đại Tiêu Diệt. (2)	402
160. Chương 160:	Người Nào Ngăn Cản Ta Đều Chết!! (1)	404
161. Chương 161:	Người Nào Ngăn Cản Ta Đều Chết!! (2)	407
162. Chương 162:	Người Nào Ngăn Cản Ta Đều Chết!! (3)	409
163. Chương 163:	Thượng Quan Uyển Nhi.	412
164. Chương 164:	Thượng Quan Uyển Nhi. (2)	415
165. Chương 165:	Cần Nhắc Quyết Định.	417
166. Chương 166:	Cần Nhắc Quyết Định. (2)	419
167. Chương 167:	Hoa Đào Ba Tháng.	422
168. Chương 168:	Hoa Đào Ba Tháng. (2)	424
169. Chương 169:	Tâm Tư Của Uyển Nhi	427
170. Chương 170:	Tâm Tư Của Uyển Nhi. (2)	429
171. Chương 171:	Phân Chia Tang Vật.	432
172. Chương 172:	Phân Chia Tang Vật. (2)	434
173. Chương 173:	Vô Tâm Trồng Liễu.	436
174. Chương 174:	Vô Tâm Trồng Liễu. (2)	439
175. Chương 175:	Thập Lục Tự Kim Phê.	442
176. Chương 176:	Thập Lục Tự Kim Phê. (2)	444
177. Chương 177:	Mông Của Cọp Chỉ Dùng Để Đánh	447
178. Chương 178:	Mông Của Cọp Chỉ Dùng Để Đánh. (2)	449
179. Chương 179:	Hết Thấy Đều Kết Thúc.	452
180. Chương 180:	Tiên Nhi Trọng Sinh.	454
181. Chương 181:	Cô Em Vợ Lăng Lơ	456
182. Chương 182:	Đại Đoàn Viên.	459
183. Chương 183:	Đại Đoàn Viên. (2)	461
184. Chương 184:	Thổ Hoàng Đế Của Giang Nam.	464
185. Chương 185:	Thổ Hoàng Đế Của Giang Nam. (2)	466
186. Chương 186:	Thổ Hoàng Đế Của Giang Nam. (3)	468
187. Chương 187:	Thần Đô Tế Sư.	470
188. Chương 188:	Thần Đô Tế Sư. (2)	472
189. Chương 189:	Dương Ngọc Hoàn?	475
190. Chương 190:	Dương Ngọc Hoàn? (2)	477
191. Chương 191:	Huỳnh Đệ, Ta Là Muốn Cứu Vớt Người.	480
192. Chương 192:	Huỳnh Đệ, Ta Là Muốn Cứu Vớt Người. (2)	482
193. Chương 193:	Vô Tình Gặp Được Phạm Phụ	484
194. Chương 194:		487
195. Chương 195:	Cẩn Chỉ Đoạn Thề. (2)	489
196. Chương 196:	Huyện Ủy Người Hồ.	491
197. Chương 197:	Huyện Ủy Người Hồ. (2)	493
198. Chương 198:	Thi Thể Kỳ Quái, Hiềm Hung Quái Kỳ.	495
199. Chương 199:	Thúy Tiên Bảo Ngọc.	498
200. Chương 200:	Thúy Tiên Bảo Ngọc.	500
201. Chương 201:	Thúy Tiên Bảo Ngọc. (2)	502
202. Chương 202:	Bị Chết Dâm Đăng Như Thế.	505
203. Chương 203:	Điểm Đáng Ngờ Chính Thức.	507

204. Chương 204:	Điểm Đáng Ngờ Chính Thức. (2)	509
205. Chương 205:	Giấu Đầu Lò Đuôi.	512
206. Chương 206:	Giấu Đầu Lò Đuôi. (2)	514
207. Chương 207:	Sự Tình, Tuyệt Không Phải Như Thế Đơn Giản.	516
208. Chương 208:	Sự Tình, Tuyệt Không Phải Như Thế Đơn Giản. (2)	518
209. Chương 209:	Chân Tướng Kinh Người.	521
210. Chương 210:	Thả Dây Câu Dài, Câu Cá Lớn.	523
211. Chương 211:	Thả Dây Câu Dài, Câu Cá Lớn. (2)	526
212. Chương 212:	Yết Kiến Võ Hoàng. (thượng)	528
213. Chương 213:	Yết Kiến Võ Hoàng. (thượng) (2)	530
214. Chương 214:	Yết Kiến Võ Hoàng. (thượng) (3)	532
215. Chương 215:	Yết Kiến Võ Hoàng. (hạ)	535
216. Chương 216:	Yết Kiến Võ Hoàng. (hạ) (2)	537
217. Chương 217:	Thăng Quan Phát Tài.	539
218. Chương 218:	Thăng Quan Phát Tài. (2)	541
219. Chương 219:	Vận May Rơi Trúng Đầu.	544
220. Chương 220:	Trang Bức Chi Thần.	547
221. Chương 221:	Trang Bức Chi Thần. (2)	549
222. Chương 222:	Lần Đầu Tiên Lên Triều.	552
223. Chương 223:	Lần Đầu Tiên Lên Triều. (2)	554
224. Chương 224:	Đại Tướng Quân Đi Nhậm Chức	557
225. Chương 225:	Phiền Toái Đến (1)	559
226. Chương 226:	Phiền Toái Đến (2)	561
227. Chương 227:	Trùm Đánh Lộn Chợ Tây	564
228. Chương 228:	Trùm Đánh Lộn Chợ Tây (2)	566
229. Chương 229:	Nhân Mạng Quan Thiên	568
230. Chương 230:	Chuyện Có Kỳ Quặc	571
231. Chương 231:	Chuyện Có Kỳ Quặc (2)	573
232. Chương 232:	Oan Gia Ngõ Hẹp	576
233. Chương 233:	Oan Gia Ngõ Hẹp (2)	578
234. Chương 234:	Thủ Pháp Giết Người Chuyên Nghiệp	581
235. Chương 235:	Thủ Pháp Giết Người Chuyên Nghiệp (2)	583
236. Chương 236:	Cái Bẫy, Cái Bẫy Rất Âm Hiểm!	586
237. Chương 237:	Cái Bẫy, Cái Bẫy Rất Âm Hiểm! (2)	589
238. Chương 238:	Tên Quy Nô Chết Tiệt Bị Hao Tồn	592
239. Chương 239:	Tên Quy Nô Chết Tiệt Bị Hao Tồn (2)	594
240. Chương 240:	Bắt Đầu Trang Bức	596
241. Chương 241:	Bắt Đầu Trang Bức (2)	599
242. Chương 242:	Uyển Nhi Xám Lẫn	601
243. Chương 243:		604
244. Chương 244:	Uyển Nhi Buồn Bã Xấu Hổ (2)	607
245. Chương 245:	Thái Tử Cực Phẩm (1)	609
246. Chương 246:	Thái Tử Cực Phẩm (2)	612
247. Chương 247:	Trại Huấn Luyện Ma Quỷ	614
248. Chương 248:	Trại Huấn Luyện Ma Quỷ (2)	617
249. Chương 249:	Tế Nhân Chi Phúc?	619
250. Chương 250:	Tế Nhân Chi Phúc? (2)	622
251. Chương 251:	Quân Lệnh Như Sơn	625
252. Chương 252:	Quân Lệnh Như Sơn (2)	627
253. Chương 253:	Trang Bị Theo Thế Năng	630
254. Chương 254:	Trang Bị Theo Thế Năng (2)	632
255. Chương 255:	Kế Hoạch Chế Tạo Vương Bài	634
256. Chương 256:	Kế Hoạch Chế Tạo Vương Bài (2)	636
257. Chương 257:	Ông Sao Vây Quanh Ông Trăng	639

258. Chương 258: Ông Sao Vây Quanh Ông Trăng (2)	641
259. Chương 259: Trang Bị Cực Phẩm	644
260. Chương 260: Trang Bị Cực Phẩm (2)	646
261. Chương 261: Trang Bị Cực Phẩm (3)	649
262. Chương 262: Thiếu Nợ Người Một Hôn Lễ	652
263. Chương 263: Cổ Máy Giết Người	654
264. Chương 264: Cổ Máy Giết Người (2)	657
265. Chương 265: Tuyển Chọn Nghiêm Khắc	660
266. Chương 266: Tuyển Chọn Nghiêm Khắc (2)	662
267. Chương 267: Đãi Cát Tìm Vàng	665
268. Chương 268: Đãi Cát Tìm Vàng (2)	667
269. Chương 269: Kỹ Thuật Giết Người	670
270. Chương 270: Kỹ Thuật Giết Người (2)	672
271. Chương 272: Phụng Chỉ Quay Về Kinh Thành	675
272. Chương 273: Phụng Chỉ Quay Về Kinh Thành (2)	677
273. Chương 274: Đột Quyết Khiêu Khích	680
274. Chương 275: Đột Quyết Khiêu Khích (2)	682
275. Chương 276: Tay Không Bắt Lợn Rừng	685
276. Chương 277: Tay Không Bắt Lợn Rừng (2)	687
277. Chương 278: Cô Em Vợ Lẳng Lơ	690
278. Chương 279: Cô Em Vợ Lẳng Lơ (2)	692
279. Chương 280: Tiểu Thái Muội Đập Phá Quán	695
280. Chương 281: Tiểu Thái Muội Đập Phá Quán (2)	697
281. Chương 282: Bắt Đầu Sa Đọa A (1)	700
282. Chương 283: Bắt Đầu Sa Đọa A (2)	702
283. Chương 284: Sắc Nghệ Song Toàn	705
284. Chương 285: Liên Hoàn Hung Sát Ấn (1)	708
285. Chương 286: Liên Hoàn Hung Sát Ấn (2)	710
286. Chương 287: Liên Hoàn Hung Sát Ấn (3)	713
287. Chương 289: Tàn Thi (2)	715
288. Chương 290: Nhũ Phòng Mất Tích	718
289. Chương 291: Nhũ Phòng Mất Tích (2)	720
290. Chương 292: Mảnh Khóe Đáng Sợ	723
291. Chương 293: Mảnh Khóe Đáng Sợ (2)	725
292. Chương 294: Sát Cơ Tứ Phía	728
293. Chương 295: Sát Cơ Tứ Phía (2)	730
294. Chương 296: Dấu Vết Để Lại	732
295. Chương 297: Dấu Vết Để Lại (2)	735
296. Chương 298: Liều Mạng!	737
297. Chương 299: Liều Mạng! (2)	740
298. Chương 300: Cửu Tử Nhất Sinh	742
299. Chương 301: Cửu Tử Nhất Sinh (2)	745
300. Chương 302: Mưa Gió Nổi Lên	747
301. Chương 303: Mưa Gió Nổi Lên (2)	750
302. Chương 304: Mưa Gió Nổi Lên (3)	752
303. Chương 305: Sẵn Sàng Ra Trận	755
304. Chương 306: Sẵn Sàng Ra Trận (2)	758
305. Chương 307: Lại Xuất Hiện Ở Huyền Vũ Môn (1)	760
306. Chương 308: Lại Xuất Hiện Ở Huyền Vũ Môn (2)	763
307. Chương 309: Lại Xuất Hiện Ở Huyền Vũ Môn (3)	765
308. Chương 310: Giết Chóc Đắm Máu	768
309. Chương 311: Giết Chóc Đắm Máu (2)	770
310. Chương 312: Chính Tay Đâm Đầu Sở	772
311. Chương 313: Chính Tay Đâm Đầu Sở (2)	775

312. Chương 314: Tâm Cửa Nữ Hoàng	777
313. Chương 315: Tâm Cửa Nữ Hoàng (2)	780
314. Chương 316: Tâm Cửa Nữ Hoàng (3)	783
315. Chương 317: Xuất Tẩn Phong Đầu (xuất Ra Danh Tiếng)	785
316. Chương 318: Xuất Tẩn Phong Đầu (xuất Ra Danh Tiếng) (2)	787
317. Chương 319: Bốn Nữ Nhân Một Bàn Bài	790
318. Chương 320: Bốn Nữ Nhân Một Bàn Bài	793
319. Chương 321: Tiểu Tư Tình Điều	795
320. Chương 322 : Tiểu Tư Tình Điều. (2)	798
321. Chương 323 : Hoàng Thành Kinh Thiên Trụ. (1)	801
322. Chương 324 : Hoàng Thành Kinh Thiên Trụ. (2)	804
323. Chương 325 : Một Bước Lên Trời. (1)	807
324. Chương 326: Một Bước Lên Trời. (2)	810
325. Chương 327: Trận Cầu Diên Cuồng (1)	812
326. Chương 328: Trận Cầu Diên Cuồng (2)	814
327. Chương 329 : Đông Như Trắc Hội. (1)	817
328. Chương 330 : Đông Như Trắc Hội. (2)	819
329. Chương 331 : Đông Như Trắc Hội. (3)	822
330. Chương 332: Tâm Sự Của Huynh Đệ.	824
331. Chương 333: Tâm Sự Của Huynh Đệ. (2)	827
332. Chương 334: Tâm Sự Của Huynh Đệ. (3)	829
333. Chương 335: Để Cho Nữ Hoàng Chơi Mạt Chược (1)	832
334. Chương 336: Để Cho Nữ Hoàng Chơi Mạt Chược (2)	834
335. Chương 337 : Để Cho Nữ Hoàng Chơi Mạt Chược. (3)	836
336. Chương 338 : Siêu Cấp Ma Cô. (1)	839
337. Chương 339 : Siêu Cấp Ma Cô. (2)	842
338. Chương 340 : Yêu Cơ Dâm Loạn. (1)	844
339. Chương 341 : Yêu Cơ Dâm Loạn. (2)	847
340. Chương 342: Hôm Nào Đổi Ngày	850
341. Chương 343: Hôm Nào Đổi Ngày (2)	852
342. Chương 344 : Đi Gặp Mặt Nữ Hoàng Lần Cuối. (1)	853
343. Chương 345 : Đi Gặp Mặt Nữ Hoàng Lần Cuối. (2)	856
344. Chương 346: Nước Mắt Của Nữ Hoàng.	859
345. Chương 347: Nước Mắt Của Nữ Hoàng. (2)	861
346. Chương 348: Vô Tự Bi	864
347. Chương 349 : Vô Tự Bi. (2)	866
348. Chương 350 : Ôn Nhu Hương, Anh Hùng Trùng. (1)	869
349. Chương 351 : Ôn Nhu Hương, Anh Hùng Trùng. (2)	872
350. Chương 352: Thái Tử Điện Hạ Đàn Gảy Tai Trâu.	874
351. Chương 353: Thái Tử Điện Hạ Đàn Gảy Tai Trâu. (2)	877
352. Chương 354 : Thái Tử Điện Hạ Đàn Gảy Tai Trâu. (3)	880
353. Chương 355 : Siêu Cấp Ác Nữ. (1)	882
354. Chương 356 : Siêu Cấp Ác Nữ. (2)	885
355. Chương 357: Thái Tử Phát Bưu	887
356. Chương 358: Thái Tử Phát Bưu (2)	890
357. Chương 359: Bọn Chuột Nhất Nam Nha (1)	892
358. Chương 360: Bọn Chuột Nhất Nam Nha (2)	895
359. Chương 361: Kế Hoạch Trừng Trị Ác Nữ (1)	898
360. Chương 362: Kế Hoạch Trừng Trị Ác Nữ (2)	901
361. Chương 363: Đùa Giỡn Vô Địch	903
362. Chương 364: Đùa Giỡn Vô Địch (2)	906
363. Chương 365: Lý Khóa Nhi Bạo	908
364. Chương 366: Lý Khóa Nhi Bạo (2)	911
365. Chương 365	914

366. Chương 368: Hôn Lễ Công Chúa (2)	916
367. Chương 369: Lý Lâm Phủ Số Khổ	919
368. Chương 370: Lý Lâm Phủ Số Khổ (2)	921
369. Chương 371: Nữ Hoàng Chết	923
370. Chương 372: Nữ Hoàng Chết (2)	926
371. Chương 373: Tiểu Nhân Xảo Quyệt Cáo Trạng	928
372. Chương 374: Tiểu Nhân Xảo Quyệt Cáo Trạng (2)	930
373. Chương 375: Thoái Ý	932
374. Chương 376: Thoái Ý (2)	935
375. Chương 377: Thái Bình Công Chúa	937
376. Chương 378: Thái Bình Công Chúa (2)	940
377. Chương 379: Sáng Nay Có Rượu Sáng Nay Say	942
378. Chương 380: Sáng Nay Có Rượu Sáng Nay Say (2)	945
379. Chương 381: Đan Thư Thiết Khoán	947
380. Chương 382: Đan Thư Thiết Khoán (2)	949
381. Chương 383: Yến Tử Và Ma Tước.	951
382. Chương 384: Yến Tử Và Ma Tước. (2)	954
383. Chương 385: Đại Sư Đúc Kiếm	956
384. Chương 386: Đại Sư Đúc Kiếm. (2)	959
385. Chương 387: Đại Sư Đúc Kiếm. (3)	961
386. Chương 388: Nhạc Châu Quần Anh.	963
387. Chương 389: Nhạc Châu Quần Anh. (2)	966
388. Chương 390: Thắng Cảnh Hội Danh Lưu.	968
389. Chương 391: Thắng Cảnh Hội Danh Lưu. (2)	971
390. Chương 392: Thắng Cảnh Hội Danh Lưu. (3)	974
391. Chương 393: Kỳ Phùng Dịch Thủ, Tương Ngộ Lương Tài. (1)	976
392. Chương 394: Kỳ Phùng Dịch Thủ, Tương Ngộ Lương Tài. (2)	979
393. Chương 395: Kỳ Phùng Dịch Thủ, Tương Ngộ Lương Tài. (3)	981
394. Chương 396: Ngưu Độc Sơ Sinh. (1)	983
395. Chương 397: Ngưu Độc Sơ Sinh. (2)	986
396. Chương 398: Lực Hàng Quách Tử Nghi. (1)	989
397. Chương 399: Lực Hàng Quách Tử Nghi. (2)	991
398. Chương 400: Giận Mắng Trương Cửu Linh. (1)	994
399. Chương 401: Giận Mắng Trương Cửu Linh. (2)	996
400. Chương 402: Giận Mắng Trương Cửu Linh. (3)	999
401. Chương 403: Tạm Biệt Hồng Nhan.	1002
402. Chương 404: Tạm Biệt Hồng Nhan. (2)	1004
403. Chương 405: Tình Nồng Như Lửa.	1007
404. Chương 406: Tình Nồng Như Lửa. (2)	1010
405. Chương 407: Gia Nghiệp Thịnh Vượng.	1012
406. Chương 408: Gia Nghiệp Thịnh Vượng (2)	1015
407. Chương 409: Gia Nghiệp Thịnh Vượng (3)	1018
408. Chương 410: Công Chủ Muốn Gây Dựng Sự Nghiệp.	1020
409. Chương 411: Công Chủ Muốn Gây Dựng Sự Nghiệp. (2)	1023
410. Chương 412: Công Chủ Muốn Gây Dựng Sự Nghiệp. (3)	1026
411. Chương 413: Quách Tử Nghi Thụ Nghiệp.	1028
412. Chương 414: Quách Tử Nghi Thụ Nghiệp. (2) N	1030
413. Chương 415: Tiểu La Ly Dương Ngọc Hoàn.	1032
414. Chương 416: Tiểu La Ly Dương Ngọc Hoàn. (2)	1035
415. Chương 417: Hôn Lễ Siêu Cấp.	1038
416. Chương 418: Hôn Lễ Siêu Cấp. (2)	1040
417. Chương 419: Động Phòng Hoa Chúc.	1043
418. Chương 420: Động Phòng Hoa Chúc. (2)	1046
419. Chương 421: Kinh Văn Kịch Biến.	1048

420. Chương 422: Kinh Văn Kịch Biến. (2)	1051
421. Chương 423: Kinh Văn Kịch Biến. (3)	1053
422. Chương 424: Kỳ Nhân Kim Lương Phượng.	1056
423. Chương 425: Kỳ Nhân Kim Lương Phượng. (2)	1058
424. Chương 426: Đánh Ngã Và Đánh Bại.	1060
425. Chương 427: Đánh Ngã Và Đánh Bại. (2)	1063
426. Chương 428: Nhân Tình Tiểu Điều.	1066
427. Chương 429: Nhân Tình Tiểu Điều. (2)	1068
428. Chương 430: Nhân Tình Tiểu Điều. (3)	1071
429. Chương 429	1074
430. Chương 430	1076
431. Chương 431	1079
432. Chương 432	1082
433. Chương 433	1084
434. Chương 434	1087
435. Chương 435	1090
436. Chương 436	1092
437. Chương 437	1094
438. Chương 438	1096
439. Chương 439	1098
440. Chương 440	1101
441. Chương 441	1103
442. Chương 442	1106
443. Chương 443	1108
444. Chương 444	1111
445. Chương 445	1113
446. Chương 446	1116
447. Chương 447	1118
448. Chương 448	1121
449. Chương 449	1123
450. Chương 450	1126
451. Chương 451	1128
452. Chương 452	1131
453. Chương 453	1133
454. Chương 454	1136
455. Chương 455	1138
456. Chương 456	1141
457. Chương 457	1143
458. Chương 458	1146
459. Chương 459	1149
460. Chương 460	1151
461. Chương 461	1153
462. Chương 462	1155
463. Chương 463	1157
464. Chương 464	1160
465. Chương 465	1162
466. Chương 466	1165
467. Chương 467	1167
468. Chương 468	1169
469. Chương 469	1172
470. Chương 470	1174
471. Chương 471	1176
472. Chương 474 : Bất Khiếu Hồ Mã Độ Âm Sơn. (3)	1179
473. Chương 473	1181

474. Chương 474	1184
475. Chương 475	1186
476. Chương 476	1188
477. Chương 477	1191
478. Chương 478	1193
479. Chương 479	1196
480. Chương 480	1199
481. Chương 481	1201
482. Chương 482	1203
483. Chương 483	1205
484. Chương 484	1208
485. Chương 485	1211
486. Chương 486	1213
487. Chương 487	1215
488. Chương 488	1218
489. Chương 489	1220
490. Chương 490	1223
491. Chương 491	1225
492. Chương 492	1228
493. Chương 493	1231
494. Chương 494	1234
495. Chương 495	1236
496. Chương 496	1238
497. Chương 497	1241
498. Chương 498	1243
499. Chương 501 : Âm Sơn Hội Minh. (2)	1245
500. Chương 502 : Âm Sơn Hội Minh. (3)	1248
501. Chương 503 : Trí Giả Đột Quyết. (1)	1251
502. Chương 504 : Trí Giả Đột Quyết. (2)	1253
503. Chương 505 : Chiến Thắng Trở Về. (1)	1255
504. Chương 506 : Chiến Thắng Trở Về. (2)	1258
505. Chương 507 : Chiến Thắng Trở Về. (3)	1260
506. Chương 508 : Kinh Biến. (1)	1261
507. Chương 509 : Kinh Biến. (2)	1264
508. Chương 510 : Ván Bài Sinh Tử. (1)	1267
509. Chương 511 : Ván Bài Sinh Tử. (2)	1269
510. Chương 512 : Tin Tưởng Kỳ Tích.	1272
511. Chương 513 : Long Trời Lở Đất. (1)	1275
512. Chương 514 : Long Trời Lở Đất. (2)	1278
513. Chương 515 : Long Sĩ Đầu. (1)	1280
514. Chương 516 : Long Sĩ Đầu. (2)	1282
515. Chương 517 : Kế Hoạch Vấn Vương. (1)	1285
516. Chương 518 : Kế Hoạch Vấn Vương. (2)	1288
517. Chương 519 : Trống Trận Ủ Ủ. (1)	1291
518. Chương 520 : Trống Trận Ủ Ủ. (2)	1293
519. Chương 521 : Binh Phát Trường An. (1)	1296
520. Chương 522 : Binh Phát Trường An. (2)	1299
521. Chương 523 : Túc Giận Bạt Dao, Trường An Đắm Máu. (1)	1301
522. Chương 524 : Túc Giận Bạt Dao, Trường An Đắm Máu. (2)	1304
523. Chương 525 : Bài Ca Phúng Điếu. (1)	1306
524. Chương 526 : Bài Ca Phúng Điếu. (2)	1309
525. Chương 527 : Tất Cả Chấm Dứt. (1)	1311
526. Chương 528 : Tất Cả Chấm Dứt. (2)	1314
527. Chương 529 : Hoàng Thành Ngự Suất Ti. (1)	1317

528. Chương 530 :	Hoàng Thành Ngự Suất Ti. (2)	1319
529. Chương 531:	Phong Quang Vô Hạn, Chỗ Tốt Khôn Cùng. (1)	1322
530. Chương 532:	Phong Quang Vô Hạn, Chỗ Tốt Khôn Cùng. (2)	1325
531. Chương 533 :	Nha Môn Mới Hương Khói Hưng Thịnh. (1)	1327
532. Chương 534 :	Nha Môn Mới Hương Khói Hưng Thịnh. (2)	1329
533. Chương 535 :	Hoàng Đế Gả Nữ. (1)	1331
534. Chương 536 :	Hoàng Đế Gả Nữ. (2)	1334
535. Chương 537 :	Ăn Cướp Đông Cung. (1)	1336
536. Chương 538 :	Ăn Cướp Đông Cung. (2)	1339
537. Chương 539 :	Tiên Nhi, Tiên Nhi.	1342
538. Chương 540 :	Nước Mắt Khuynh Thành. (1)	1344
539. Chương 541 :	Nước Mắt Khuynh Thành. (2)	1346
540. Chương 542 :	Tiên Nhi Vô Song. (1)	1350
541. Chương 543 :	Tiên Nhi Vô Song. (2)	1352
542. Chương 544 :	Gia Viên Ấm Áp. (1)	1355
543. Chương 545 :	Gia Viên Ấm Áp. (2)	1357
544. Chương 546 :	Đại Nhân Vật Trở Về Kinh. (1)	1360
545. Chương 547 :	Đại Nhân Vật Trở Về Kinh. (2)	1362
546. Chương 548 :	Kiều Thê Ấu Tử. (1)	1365
547. Chương 549 :	Kiều Thê Ấu Tử. (2)	1367
548. Chương 550 :	Khu Nhà Siêu Cấp. (1)	1370
549. Chương 551:	Khu Nhà Siêu Cấp. (2)	1373
550. Chương 552:	Hoàng Ân Trạch Phi. (1)	1375
551. Chương 553 :	Hoàng Ân Trạch Phi. (2)	1377
552. Chương 554 :	Tử Địch Dở Hơi. (1)	1380
553. Chương 555 :	Tử Địch Dở Hơi. (2)	1382
554. Chương 556 :	Say Dục Mê Ly. (1)	1386
555. Chương 557 :	Say Dục Mê Ly. (2)	1388
556. Chương 558 :	Gia Sự Tốt. (1)	1390
557. Chương 559 :	Gia Sự Tốt. (2)	1393
558. Chương 560 :	Gia Sự Tốt. (3)	1396
559. Chương 561:	Đột Biến. (1)	1398
560. Chương 562:	Đột Biến. (2)	1401
561. Chương 563 :	Cuồng Đồ. (1)	1404
562. Chương 564 :	Cuồng Đồ. (2)	1406
563. Chương 565 :	Tư Mật Cửa Thái Bình Công Chúa.	1409
564. Chương 566 :	Trần Quốc Thái Bình Công Chúa. (1)	1412
565. Chương 567 :	Trần Quốc Thái Bình Công Chúa. (2)	1415
566. Chương 568 :	Trần Quốc Thái Bình Công Chúa. (3)	1417
567. Chương 569 :	Kinh Diễm Tuyệt Luân. (1)	1420
568. Chương 570 :	Kinh Diễm Tuyệt Luân. (2)	1422
569. Chương 571:	Mỹ Nhân Như Ngọc. (1)	1424
570. Chương 572:	Mỹ Nhân Như Ngọc. (2)	1426
571. Chương 573 :	Thu Quỷ Nha Đầu.	1429
572. Chương 574 :	Thỏ Tử Hồ Bi. (1)	1432
573. Chương 575 :	Thỏ Tử Hồ Bi. (2)	1435
574. Chương 576 :	Thỏ Tử Hồ Bi. (3)	1438
575. Chương 577 :	Thỏ Tử Hồ Bi. (4)	1441
576. Chương 578 :	Hùng Tâm Cửa Thái Tử. (1)	1443
577. Chương 579 :	Hùng Tâm Cửa Thái Tử. (2)	1446
578. Chương 580 :	Tỷ Muội Vô Địch. (1)	1449
579. Chương 581:	Tỷ Muội Vô Địch. (2)	1451
580. Chương 582:	Lão Bà, Hảo Lão Bà.	1454

581. Chương 583 :	Hôn Điền Có Một Không Hai. (1)	1457
582. Chương 584 :	Hôn Điền Có Một Không Hai. (2)	1459
583. Chương 585 :	Hoàng Gia Hảo Yến. (1)	1462
584. Chương 586 :	Hoàng Gia Hảo Yến. (2)	1464
585. Chương 587 :	Kim Tiên Công Chúa. (1)	1467
586. Chương 588 :	Kim Tiên Công Chúa. (2)	1470
587. Chương 589 :	Đêm Động Phòng. (1)	1473
588. Chương 590 :	Đêm Động Phòng. (2)	1476
589. Chương 591:	Đạo Quan Dâm Tà. (1)	1478
590. Chương 592:	Đạo Quan Dâm Tà. (2)	1481
591. Chương 593:	Lại Nổi Phong Ba. (1)	1483
592. Chương 594:	Lại Nổi Phong Ba. (2)	1486
593. Chương 595:	Nhất Nộ Vì Hồng Nhan. (1)	1489
594. Chương 596:	Nhất Nộ Vì Hồng Nhan. (2)	1492
595. Chương 597:	Nhất Nộ Vì Hồng Nhan. (3)	1494
596. Chương 598:	Lôi Đình Vạn Quân. (1)	1497
597. Chương 599:	Lôi Đình Vạn Quân. (2)	1499
598. Chương 600:	Rác Rưởi Phải Nhanh Chóng Dọn Sạch! (1)	1502
599. Chương 601:	Rác Rưởi Phải Nhanh Chóng Dọn Sạch! (2)	1504
600. Chương 602:	Đến Giờ Lên Diễn. (1)	1506
601. Chương 603:	Đến Giờ Lên Diễn. (2)	1509
602. Chương 604:	Lừa Đảo Cũng Là Một Môn Nghệ Thuật. (1)	1512
603. Chương 605:	Lừa Đảo Cũng Là Một Môn Nghệ Thuật. (2)	1514
604. Chương 606:	Lừa Đảo Cũng Là Một Môn Nghệ Thuật. (3)	1516
605. Chương 607:	Chuyện Đặc Biệt Thì Phải Dùng Những Cách Đặc Biệt! (1)	1519
606. Chương 608:	Chuyện Đặc Biệt Thì Phải Dùng Những Cách Đặc Biệt! (2)	1521
607. Chương 609:	Tỉ Mỉ Giải Quyết Tốt Hậu Quả.	1524
608. Chương 610:	Một Tầng Đá Sóng Ngàn Trượng. (1)	1527
609. Chương 611:	Một Tầng Đá Sóng Ngàn Trượng. (2)	1529
610. Chương 612:	Bo Bo Giữ Mình. (1)	1532
611. Chương 613:	Bo Bo Giữ Mình. (2)	1535
612. Chương 614:	Bo Bo Giữ Mình. (3)	1537
613. Chương 615:	Uyển Nhi Hung Mạnh	1539
614. Chương 616:	Quan Lớn Một Cấp Đè Chết Người	1542
615. Chương 617:	Thọc Gậy Bánh Xe. (1)	1545
616. Chương 618:	Thọc Gậy Bánh Xe. (2)	1548
617. Chương 619:	Tâm Tư Thái Tử Hoảng Loạn. (1)	1550
618. Chương 620:	Tâm Tư Thái Tử Hoảng Loạn. (2)	1552
619. Chương 621:	Đánh Mạnh Nào. (1)	1555
620. Chương 622:	Đánh Mạnh Nào. (2)	1557
621. Chương 623:	Lộ Ất Chủ Bài.	1560
622. Chương 624:	Tể Tướng Không Vương Miện Thương Quan Uyển Nhi. (1)	1563
623. Chương 625:	Tể Tướng Không Vương Miện Thương Quan Uyển Nhi. (2)	1566
624. Chương 626:	Chiến Sự Nổi Lên, Đi Con Đường Nào. (1)	1568
625. Chương 627:	Chiến Sự Nổi Lên, Đi Con Đường Nào. (2)	1571
626. Chương 628:	Tranh Phong. (1)	1573
627. Chương 629:	Tranh Phong. (2)	1575
628. Chương 630:	Tranh Phong. (3)	1578
629. Chương 631:	Hoàng Đế Trang Bức Giải Quyết Dứt Khoát.	1579
630. Chương 632 :	Phòng Hoạn Không Đốt. (1)	1582
631. Chương 633 :	Phòng Hoạn Không Đốt. (2)	1585
632. Chương 634 :	Đại Đô Độc Bận Rộn. (1)	1587
633. Chương 635 :	Đại Đô Độc Bận Rộn. (2)	1590
634. Chương 636 :	Tối Hậu Thư Của Công Chúa. (1)	1593

635. Chương 637 :	Tối Hậu Thư Của Công Chúa. (2)	1595
636. Chương 638 :	Mưa Gió Nổi Lên. (1)	1598
637. Chương 639 :	Mưa Gió Nổi Lên. (2)	1600
638. Chương 640 :	Trò Khôi Hài Đã Kết Thúc.	1602
639. Chương 641 :	Ngày Dơ Bẩn. (1)	1605
640. Chương 642 :	Ngày Dơ Bẩn. (2)	1608
641. Chương 643 :	Ngày Dơ Bẩn. (3)	1610
642. Chương 644 :	Trước Bia Không Chữ. (1)	1613
643. Chương 645 :	Trước Bia Không Chữ. (2)	1616
644. Chương 646 :	Ngã Bài Cuối Cùng. (1)	1618
645. Chương 647 :	Ngã Bài Cuối Cùng. (2)	1621
646. Chương 648 :	Đầu Đông Chết Non, Hoa Rơi Đứt Ruột. (1)	1624
647. Chương 649 :	Đầu Đông Chết Non, Hoa Rơi Đứt Ruột. (2)	1627
648. Chương 650 :	Đầu Đông Chết Non, Hoa Rơi Đứt Ruột. (3)	1630
649. Chương 651:	Tru Diệt Cửu Tộc. (1)	1633
650. Chương 652:	Tru Diệt Cửu Tộc. (2)	1635
651. Chương 653:	Không Bằng Quay Lại. (1)	1638
652. Chương 654:	Không Bằng Quay Lại. (2)	1640
653. Chương 655:	Xa Nhau. (1)	1644
654. Chương 656:	Xa Nhau. (2)	1646
655. Chương 657:	Biển Cười. (1)	1649
656. Chương 658 :	Biển Cười. (2)	1651
657. Chương 659 :	Phong Tuyết Trường Dao Bích Thượng Ngâm. (1)	1654
658. Chương 660 :	Phong Tuyết Trường Dao Bích Thượng Ngâm. (2)	1657
659. Chương 661:	Sống Thật Thoải Mái.	1659
660. Chương 662:	Có Nữ Sơ Trưởng Thành, Bảo Dao Vẫn Chưa Lão. (1)	1661
661. Chương 663 :	Có Nữ Sơ Trưởng Thành, Bảo Dao Vẫn Chưa Lão. (2)	1664
662. Chương 664 :	Còn Có Thể Làm Huỳnh Đề? (1)	1667
663. Chương 665 :	Còn Có Thể Làm Huỳnh Đề? (2)	1669
664. Chương 666 :	Huỳnh Đề Người Đi Đi, Ta Càng Ưa Thích Làm Nông Dân. (1)	1672
665. Chương 667 :	Huỳnh Đề Người Đi Đi, Ta Càng Ưa Thích Làm Nông Dân. (2)	1674
666. Chương 668 :	Châu Đảo Ngộ Vương Gia. (1)	1677
667. Chương 669 :	Châu Đảo Ngộ Vương Gia. (2)	1679
668. Chương 670 :	Đan Thư Thiết Khoán Bia. (1)	1682
669. Chương 671 :	Đan Thư Thiết Khoán Bia. (2)	1685
670. Chương 672 :	Luân Phiên Oanh Tạc. (1)	1688
671. Chương 673 :	Luân Phiên Oanh Tạc. (2)	1690
672. Chương 674 :	Thái Thượng Hoàng Cao Minh. (1)	1693
673. Chương 675 :	Thái Thượng Hoàng Cao Minh. (2)	1696
674. Chương 676 :	Mộng Hồi Xuy Giác Liên Doanh.	1698
675. Chương 677 :	Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (1)	1701
676. Chương 678 :	Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (2)	1704
677. Chương 679 :	Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (3)	1706
678. Chương 680 :	Huỳnh Đề Tụ Hạp. (1)	1709
679. Chương 681 :	Huỳnh Đề Tụ Hạp. (2)	1711
680. Chương 682:	Huỳnh Đề Cùng Vua Tôi. (1)	1714
681. Chương 683:	Huỳnh Đề Cùng Vua Tôi. (2)	1716
682. Chương 684:	Lang Yên Phiêu Khởi. (1)	1719
683. Chương 685:	Lang Yên Phiêu Khởi. (2)	1721
684. Chương 686:	Đại Nguyên Soái – Tần Tiêu. (1)	1723
685. Chương 687:	Đại Nguyên Soái – Tần Tiêu. (2)	1726
686. Chương 688:	Đại Nguyên Soái – Tần Tiêu. (3)	1728
687. Chương 689:	Lý Long Cơ Cùng Dương Ngọc Hoàn. (1)	1730
688. Chương 690:	Lý Long Cơ Cùng Dương Ngọc Hoàn. (2)	1733

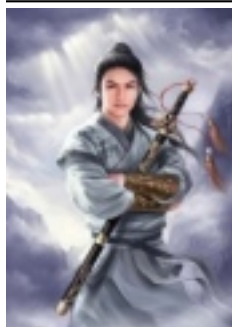
689. Chương 691 : Diệu Vũ Tuyệt Diệu Của Dương Ngọc Hoàn. (1)	1736
690. Chương 692 : Diệu Vũ Tuyệt Diệu Của Dương Ngọc Hoàn. (2)	1738
691. Chương 693 : Vẫn Bị Bại Lộ. (1)	1741
692. Chương 694 : Vẫn Bị Bại Lộ. (2)	1743
693. Chương 695 : Tiểu La Ly Biến Thành Hương Bánh Trái. (1)	1746
694. Chương 696 : Tiểu La Ly Biến Thành Hương Bánh Trái. (2)	1749
695. Chương 697 : Gần Bên Ra Tay Trước. (1)	1751
696. Chương 698 : Gần Bên Ra Tay Trước. (2)	1753
697. Chương 699 : Biểu Diễn Gia Dương Ngọc Hoàn. (1)	1756
698. Chương 700 : Biểu Diễn Gia Dương Ngọc Hoàn. (2)	1758
699. Chương 701 : Ngự Tứ Kim Hôn. (1)	1761
700. Chương 702 : Ngự Tứ Kim Hôn. (2)	1763
701. Chương 703 : Lời Hứa Cùng Quân Lệnh Trạng. (1)	1766
702. Chương 704 : Lời Hứa Cùng Quân Lệnh Trạng. (2)	1768
703. Chương 705 : Nhiệt Huyết Chảy Xiết. (1)	1770
704. Chương 706 : Nhiệt Huyết Chảy Xiết. (2)	1772
705. Chương 707 : Ôn Nhu Hương Tình Nông Tha Thiết. (1)	1775
706. Chương 708 : Ôn Nhu Hương Tình Nông Tha Thiết. (2)	1778
707. Chương 709 : Gót Sắt Phi Dương Hương Cương Mạc. (1)	1781
708. Chương 710 : Gót Sắt Phi Dương Hương Cương Mạc. (2)	1783
709. Chương 711: Ở Trước Mặt Ta Đùa Giỡn Hoa Thương? (1)	1786
710. Chương 712: Ở Trước Mặt Ta Đùa Giỡn Hoa Thương? (2)	1788
711. Chương 713: Oan Là Của Người, Chỗ Tốt Là Của Ta. (1)	1790
712. Chương 714: Oan Là Của Người, Chỗ Tốt Là Của Ta. (2)	1792
713. Chương 715: Đại Nguyên Soái Giá Lâm. (1)	1794
714. Chương 716 : Đại Nguyên Soái Giá Lâm. (2)	1797
715. Chương 717 : Nhập Chủ U Châu. (1)	1799
716. Chương 718 : Nhập Chủ U Châu. (2)	1801
717. Chương 719 : Tàn Cục Hoang Tàn. (1)	1803
718. Chương 720 : Tàn Cục Hoang Tàn. (2)	1806
719. Chương 721: Thu Thập Lòng Người. (1)	1808
720. Chương 722: Thu Thập Lòng Người. (2)	1810
721. Chương 723 : Giúp Người Khi Gặp Nạn. (1)	1812
722. Chương 724 : Giúp Người Khi Gặp Nạn. (2)	1815
723. Chương 725 : Oan Gia Ngõ Hẹp. (1)	1817
724. Chương 726 : Oan Gia Ngõ Hẹp. (2)	1819
725. Chương 727 : Liêu Đông Mãnh Hổ. (1)	1821
726. Chương 728 : Liêu Đông Mãnh Hổ. (2)	1824
727. Chương 729 : Đại Duyệt Binh. (1)	1826
728. Chương 730 : Đại Duyệt Binh. (2)	1828
729. Chương 731 : Đại Duyệt Binh. (3)	1831
730. Chương 732: Các Người Là Anh Hùng!	1833
731. Chương 733: Hổ Kỵ Sư. (1)	1835
732. Chương 734: Hổ Kỵ Sư. (2)	1838
733. Chương 735: Thích Khách Kỳ Quái. (1)	1840
734. Chương 736 : Thích Khách Kỳ Quái. (2)	1842
735. Chương 737 : Chúng Ta Là Côn Trùng Có Hại. (1)	1845
736. Chương 738 : Chúng Ta Là Côn Trùng Có Hại. (2)	1847
737. Chương 739 : Lấy Đạo Của Người Trả Lại Cho Người. (1)	1849
738. Chương 740 : Lấy Đạo Của Người Trả Lại Cho Người. (2)	1852
739. Chương 741: Ta Không Phải Nhạc Phi. (1)	1854
740. Chương 742: Ta Không Phải Nhạc Phi. (2)	1857
741. Chương 743 : Nhũ Hổ Khiếu Cốc. (1)	1859
742. Chương 744 : Nhũ Hổ Khiếu Cốc. (2)	1862

743. Chương 745 :	Ngang Nhiên Đánh Cướp. (1)	1864
744. Chương 746 :	Ngang Nhiên Đánh Cướp. (2)	1866
745. Chương 747 :	Tiểu Lão Hồ Phát Bư. (1)	1869
746. Chương 748 :	Tiểu Lão Hồ Phát Bư. (2)	1872
747. Chương 749 :	Liêu Đông Châu Châu Quân. (1)	1874
748. Chương 750 :	Liêu Đông Châu Châu Quân. (2)	1877
749. Chương 751 :	Đại Nguyên Soái Từng Đến Đây Đạo Chơi. (1)	1879
750. Chương 752 :	Đại Nguyên Soái Từng Đến Đây Đạo Chơi. (2)	1882
751. Chương 753 :	Tiểu Ma Tinh Giá Lâm. (1)	1884
752. Chương 754 :	Tiểu Ma Tinh Giá Lâm. (2)	1886
753. Chương 755 :	Đại Tiểu Ma Nữ. (1)	1888
754. Chương 756 :	Đại Tiểu Ma Nữ. (2)	1891
755. Chương 757 :	Diễm Phúc Khôn Cùng. (1)	1894
756. Chương 758 :	Diễm Phúc Khôn Cùng. (2)	1896
757. Chương 759 :	Nguyên Soái Thật Khó Làm. (1)	1899
758. Chương 760 :	Nguyên Soái Thật Khó Làm. (2)	1902
759. Chương 761 :	Trước Đêm Đại Chiến. (1)	1904
760. Chương 762 :	Trước Đêm Đại Chiến. (2)	1906
761. Chương 763 :	Tương Kế Tụ Ké. (1)	1908
762. Chương 764 :	Tương Kế Tụ Ké. (2)	1911
763. Chương 765 :	Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng. (1)	1913
764. Chương 766 :	Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng. (2)	1916
765. Chương 767 :	Gậy Ông Đập Lưng Ông. (1)	1918
766. Chương 768 :	Gậy Ông Đập Lưng Ông. (2)	1920
767. Chương 769 :	Gậy Ông Đập Lưng Ông. (3)	1923
768. Chương 770 :	Gậy Ông Đập Lưng Ông. (4)	1926
769. Chương 771 :	U Châu Ấc Chiến. (1)	1928
770. Chương 772 :	U Châu Ấc Chiến. (2)	1931
771. Chương 773 :	U Châu Ấc Chiến. (3)	1933
772. Chương 774 :	U Châu Ấc Chiến. (4)	1935
773. Chương 775 :	U Châu Ấc Chiến. (5)	1938
774. Chương 776 :	U Châu Ấc Chiến. (6)	1941
775. Chương 777 :	U Châu Ấc Chiến. (7)	1943
776. Chương 778 :	U Châu Ấc Chiến. (8)	1946
777. Chương 779 :	U Châu Ấc Chiến. (9)	1948
778. Chương 780 :	U Châu Ấc Chiến. (10)	1951
779. Chương 781 :	U Châu Ấc Chiến. (11)	1954
780. Chương 782 :	U Châu Ấc Chiến. (12)	1956
781. Chương 783 :	U Châu Ấc Chiến. (13)	1959
782. Chương 784 :	U Châu Ấc Chiến. (14)	1961
783. Chương 785 :	U Châu Ấc Chiến. (15)	1964
784. Chương 786 :	Cuộc Chiến Phục Kích Tại Loạn Hà. (1)	1967
785. Chương 787 :	Cuộc Chiến Phục Kích Tại Loạn Hà. (2)	1970
786. Chương 788 :	Huyết Sắc Loạn Hà Cốc.	1972
787. Chương 789 :	Vạn Cốt Khô. (1)	1975
788. Chương 790 :	Vạn Cốt Khô. (2)	1977
789. Chương 791 :	Cái Chết Của Lang Vương. (1)	1980
790. Chương 792 :	Cái Chết Của Lang Vương. (2)	1982
791. Chương 791 :		1984
792. Chương 792 :		1987
793. Chương 793 :		1990
794. Chương 794 :		1992
795. Chương 795 :		1994
796. Chương 796 :		1997

797. Chương 797	2000
798. Chương 798	2003
799. Chương 799	2005
800. Chương 800	2007
801. Chương 801	2009
802. Chương 802	2012
803. Chương 803	2015
804. Chương 804	2018
805. Chương 807 : Huy Sư Đông Tiến. (1)	2021
806. Chương 806	2023
807. Chương 807	2026
808. Chương 810 : Lâm Địch Bốn Phía. (2)	2028
809. Chương 811 : Mạc Bắc Kịch Biến. (1)	2031
810. Chương 812 : Mạc Bắc Kịch Biến. (2)	2033
811. Chương 813 : Tiêu Sái Cự Hôn. (1)	2036
812. Chương 814 : Tiêu Sái Cự Hôn. (2)	2039
813. Chương 815 : Ngụy Cấp! Ngụy Cấp! (1)	2041
814. Chương 816 : Ngụy Cấp! Ngụy Cấp! (2)	2044
815. Chương 817 : Liều Mạng Một Lần. (1)	2047
816. Chương 818 : Liều Mạng Một Lần. (2)	2049
817. Chương 819 : Một Tên Tiểu Binh.	2052
818. Chương 820 : Đem Binh Bắc Thượng. (1)	2054
819. Chương 821 : Đem Binh Bắc Thượng. (2)	2058
820. Chương 822 : Huyết Chiến. (1)	2060
821. Chương 823 : Huyết Chiến. (2)	2063
822. Chương 824 : Huyết Chiến. (3)	2066
823. Chương 825 : Huyết Chiến. (4)	2069
824. Chương 826 : Huyết Chiến. (5)	2072
825. Chương 827 : Huyết Chiến. (6)	2075
826. Chương 828 : Huyết Chiến. (7)	2077
827. Chương 829 : Lương Bại Câu Thương. (1)	2080
828. Chương 830 : Lương Bại Câu Thương. (2)	2083
829. Chương 831: Kỳ Tích! Bất Tử Lang Ma Niết Bàn. (1)	2086
830. Chương 832: Kỳ Tích! Bất Tử Lang Ma Niết Bàn. (2)	2089
831. Chương 833: Kỳ Tích! Bất Tử Lang Ma Niết Bàn. (3)	2091
832. Chương 834 : Kỳ Tích! Bất Tử Lang Ma Niết Bàn. (4)	2094
833. Chương 835 : Chiến Thần Trở Về. (1)	2098
834. Chương 836 : Chiến Thần Trở Về. (2)	2100
835. Chương 837 : Chiến Thần Trở Về. (3)	2103
836. Chương 838 : Quyết Ý Nộ Phát Trùng Quan. (1)	2106
837. Chương 839 : Quyết Ý Nộ Phát Trùng Quan. (2)	2109
838. Chương 840 : Khoái Cảm Huyết Lâm. (1)	2112
839. Chương 841 : Khoái Cảm Huyết Lâm. (2)	2115
840. Chương 842 : Huyết Tây Du Quan. (1)	2118
841. Chương 843 : Huyết Tây Du Quan. (2)	2121
842. Chương 844 : Tin Dữ Kinh Hồn.	2124
843. Chương 845 : Trù Hoạch Đại Chiến.	2127
844. Chương 846 : Đã Đến Lúc Đại Phản Công. (1)	2129
845. Chương 847 : Đã Đến Lúc Đại Phản Công. (2)	2132
846. Chương 848 : Thiên Binh Thiên Tướng Hạ Tân La. (1)	2134
847. Chương 849 : Thiên Binh Thiên Tướng Hạ Tân La. (2)	2137
848. Chương 850 : Lương Tướng Hùng Binh Cùng Đến Trợ. (1)	2140
849. Chương 851 : Lương Tướng Hùng Binh Cùng Đến Trợ. (2)	2143
850. Chương 852 : Giận Phách Liên Thành.	2146

851. Chương 853 : Thiểm Điện Tập Kích. (1)	2148
852. Chương 854 : Thiểm Điện Tập Kích. (2)	2151
853. Chương 855 : Mười Vạn Thiên Binh. (1)	2154
854. Chương 856 : Mười Vạn Thiên Binh. (2)	2157
855. Chương 857 : Thần Long Hiện Tung. (1)	2160
856. Chương 858 : Thần Long Hiện Tung. (2)	2163
857. Chương 859 : Phúc Họa Khó Dò.	2166
858. Chương 860 : Ngộ Nhập Ôn Nhu Hương. (1)	2169
859. Chương 861 : Ngộ Nhập Ôn Nhu Hương. (2)	2172
860. Chương 862 : Vĩnh Viễn Đều Là Huỳnh Đệ Tốt. (1)	2175
861. Chương 863 : Vĩnh Viễn Đều Là Huỳnh Đệ Tốt. (2)	2178
862. Chương 864 : Tần Thị Lạc Ấn. (1)	2180
863. Chương 865 : Tần Thị Lạc Ấn. (2)	2183
864. Chương 866 : Ngự Giá Thân Chính.	2185
865. Chương 867 : Tân La Chung Khúc.	2188
866. Chương 868 : Đại Kết Cục.	2191

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Giới thiệu

Tần Tiêu là một gã bộ đội đặc chủng ưu tú, bị một cước đạp đến thời kì Đại Chu triều đời Đường bi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-duong-phong-luu-vo-trang-nguyen>

1. Chương 1: Nhảy Dù Siêu Cấp. (1)

Chương 1: Nhảy dù siêu cấp. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

vipvanda :

Chương 1: Nhảy dù siêu cấp. (1)

Mặt trời hè nóng bức, thời gian là ba giờ chiều.

Khói trắng từ cánh máy bay phun ra cuộn cuộn, bốn chiếc máy bay vận tải màu xanh lá cách nhau một đoạn đang gầm gú bay trên không trung.

Ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng. Nhìn xuống dưới đất, cây cối và kiến trúc như mô hình đồ chơi.

Lần đầu tiên lên không thực tập, dù sao cũng có kích thích và cảm giác mới lạ. Nhưng mà cảm giác hưng phấn và mới lạ này qua đi thì tám binh sĩ trong buồng phi cơ đều không hện mà cùng khẩn trương.

Với tư cách bộ đội đặc chủng dự bị bọn họ đều được chọn ra trong các quân nhân xuất sắc nhất. Hôm nay huấn luyện chính là kỹ năng nhảy dù của bộ đội đặc chủng.

Trước khi lên phi cơ thì bọn họ cũng có nhiều lần thực tập trên mặt đất rồi, thao túng, tin tức mạnh mẽ và cách thích ứng hoàn cảnh trong khi nhảy. Nhưng lần đầu tiên đối mặt với thực tập chân chính và đối mặt với độ cao hơn hai ngàn mét các binh sĩ vẫn không nhịn được bản năng run sợ.

Độ cao không ngừng gia tăng thì cảm xúc các binh sĩ càng trở nên khẩn trương, không khí cũng bắt đầu nặng nề. Phụ trách nhảy dù là Trương huấn luyện viên, hẳn lúc này huấn luyện viên nói về các trường hợp cần tránh, kiểm tra tình huống an trí cho các binh sĩ và các binh sĩ có chút không yên lòng, thần sắc của mọi người hơi ngầy ngốc.

Trương huấn luyện viên đã nhìn quen tình huống này rồi, thấy không khí trầm lắng thì rộng to lên:

- Mọi người chuẩn bị đã tốt chưa?

Thân thể các binh sĩ chấn động giống như có cây búa nện vào đầu vậy, bản năng đáp lời.

- Chuẩn bị tốt! xem tại

Trong nội tâm Trương huấn luyện viên mỉm cười. Đám đệ tử bộ đội đặc chủng này là đám tốt nhất từ trước tới nay, bất kể là tố chất rèn luyện hay các kỹ năng đều là nhất lưu. Mặc dù như thế gương mặt của hắn vẫn nghiêm nghị như không có việc gì, giọng điệu chậm rãi nói ra:

- Lần đầu tiên nhảy dù khẩn trương là khó tránh khỏi. Nhưng mà chúng ta là tinh anh nên so với người khác thì tốt hơn. Đừng nói với tôi là các người còn mắc chứng ‘đổ bộ tư lệnh’ (sợ hãi nhảy dù ở lại trên máy bay), đến lúc đó tôi sẽ một cước đạp người đó xuống. Hiện tại buồng lỏng trong thời gian năm phút. Năm phút sau bắt đầu huấn luyện hôm nay.

Các binh sĩ nghe huấn luyện viên khoa trương như vậy thì buồng lỏng hơn nhiều. Mọi người nhao nhao lắc cổ, giãn cánh tay làm ra các tư thế chuẩn bị đơn giản, hào khí lúc này cũng hòa hoãn lại.

Đúng lúc này không biết có ai hát lên

- Ta không phải Hoàng Dung, ta không có công phu. . .

Âm thanh tục tằng rất to lại cố ý làm ra giọng điệu của con gái nên âm thanh này giống như tiếng vịt cồ, người nào nghe cũng sợ hãi trong lòng.

Trương huấn luyện viên có chút dở khóc dở cười, chỉ vào binh sĩ đang ngồi ở bên trái mắng:

- Tần Tiêu, tiểu tử ngươi có ác tâm đúng không. Tiếng hét như bò rống mà cứ khoái hát.

Mọi người cùng cười vang lên.

Tần Tiêu đứng nghiêm lên tiếng:

- Báo cáo huấn luyện viên, tôi là người đầu tiên buồng lỏng nhất.

Trương huấn luyện viên nhìn qua Tần Tiêu có gương mặt anh tuấn này, trong lòng vừa yêu vừa hận. Tiểu tử này các hạng kỹ năng đều là đỉnh cấp, rất có tiền đồ. Nhưng mà tính cách của hắn rất lấu cá, ưa thích xuất chút ít danh tiếng, thỉnh thoảng làm còn làm ra các trò đùa dai như hôm nay lấy lòng mọi người. Nhưng mà gia hỏa này rất nhiệt tình, đối nhân xử thế hoà hợp êm thấm với mọi người, hẳn là nhân vật được hoan nghênh trong bộ đội đặc chủng, cũng xem như có chút danh khí.

Trương huấn luyện viên bất động thanh sắc, nhìn hắn vẫy tay:

- Anh tới đây.

Tần Tiêu sững sờ một chút, bước ra hai bước đi đến trước mặt huấn luyện viên, hắn đứng nghiêm thẳng tắp.

Trong nội tâm Trương huấn luyện viên cười trộm tiểu tử ưa thích hoạt náo này, hôm nay sẽ cho hắn phong quang, ồ, trong miệng hắn có gì...

- Tần Tiêu, trong miệng nhai cái gì?

Trong nội tâm Tần Tiêu phát lạnh:

- Báo cáo huấn luyện viên, chính là kẹo cao su. Tôi nghe nói, nhai kẹo cao su có thể giảm vận áp khi đi máy bay, sẽ không ừ tai, cho nên. . .

- Vô liêm sỉ! Anh là quân nhân hay là côn đồ? Nhổ ra cho tôi.

Trương huấn luyện viên tức giận quát.

- Hôm nay anh sẽ là người nhảy dù đầu tiên. Nghiêm túc cho tôi, nếu như có sơ suất gì thì mất mạng cũng không ai khóc tang cho anh đâu.

Dứt lời thì Trương huấn luyện viên kéo cửa khoang máy bay ra, tiếng gió mạnh thổi vào khoang và tiếng động cơ gầm rú truyền vào.

Tần Tiêu nuốt nước miếng, hắn cứng ngắt đi tới cửa khoang, khí lưu thổi mạnh vào mặt của hắn và da thịt trên mặt nhả lại giống như gợn sóng trong nước. Tần Tiêu hít sâu một hơi khôi phục tinh thần, trong nội tâm cũng còn bình tĩnh, dù sao Trương huấn luyện viên nói rất nhiều, hơn nữa với tư cách một bộ đội đặc chủng nên tố chất tâm lý tố của hắn cũng vượt qua thử thách cơ bản, nếu không làm được thì Tần Tiêu cũng không thể vào bộ đội đặc chủng.

Sững sờ vài giây, Tần Tiêu chậm chạp không có nghe được tiếng Trương huấn luyện viên hét hắn phải nhảy.

- Tại sao lại cao như vậy?

Trong nội tâm Tần Tiêu đang buồn bực và chuẩn bị quay đầu lại liếc mắt nhìn thì có một cước đá vào hông của hắn, đột nhiên thân thể của hắn lao ra khỏi cabin, thẳng tắp rơi xuống.

Thân thể thoáng cái mất trọng lượng và đại não có chút mê muội.

Trong nội tâm Tần Tiêu tức giận:

- Mụ nội Trương huấn luyện viên, không ngờ dùng ám chiêu này hại mình! Đợi lão tử thẳng quan lên làm thủ trưởng thì mỗi ngày đá hông của người!

Nhưng sau khi thoáng qua một chút nội tâm của Tần Tiêu khẩn trương lên, nguyên nhân là dù không thể mở ra.

Tần Tiêu nhanh chóng bắt lấy dây thừng bụng dù khẩn cấp ở thắt lưng chuẩn bị mở dù dự bị, dùng sức kéo một cái lại không có phản ứng.

Lại kéo, kéo, giật nhẹ và kéo!

Tất cả không có phản ứng.

Trong đầu của Tần Tiêu trống rỗng, hắn tuyệt vọng nghĩ tới: hết! Hết rồi! Không thể ngờ mình lại xui xẻo như vậy, lần đầu tiên nhảy dù đã không được chôn cất rồi!

Tốc độ rơi xuống rất nhanh, cuồng phong gào thét bên tai như dã thú, trong đáy lòng của Tần Tiêu rung mình, hắn gào thét tuyệt vọng.

Sau vài giây đồng hồ Tần Tiêu đã đem toàn bộ tổ tông của Trương huấn luyện viên ân cần hỏi thăm một lượt, hiện tại hắn muốn mang theo thuốc nổ đi tự sát chết chung với Trương huấn luyện rồi.

- Không thể ngờ Tần Tiêu ta anh minh thần võ cả đời lại bị chết như thế này cơ chứ, nhục nhã quá đi, mình còn chưa cưới vợ nữa mà.

Tần Tiêu tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong đầu của hắn không ngừng hiện ra các loại suy nghĩ loạn thất bát tao.

Trong lúc này Tần Tiêu cảm giác thân thể của hắn xoay tròn nhanh chóng, hơn nữa còn là bay nghiêng.

2. Chương 2: Nhảy Dù Siêu Cấp. (2)

Chương 2: Nhảy dù siêu cấp. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 2: Nhảy dù siêu cấp. (2)

- Chuyện gì xảy ra!

Tần Tiêu hoảng sợ mở to mắt, phát hiện thân thể của mình đang rơi xuống và di động cực nhanh, hơn nữa cả thân thể xoay tròn còn nhanh hơn cả động cơ phản lực, mình căn bản không thể chuyển động được.

Khí huyết bốc lên trong đầu từ từ mê man. Mặc dù là bộ đội đặc chủng được huấn luyện nên có thể chất kinh người nhưng Tần Tiêu cũng mất đi ý thức, ngất đi.

Cảnh vật trước mắt vô cùng hỗn loạn, toàn thân bủn rủn vô lực.

- Ta như thế nào?

- Ta đang ở nơi nào?

- Chuyện gì phát sinh?

Tần Tiêu thì thào tự nói, chung quanh người của hắn là một mảnh đen kịt, dưới lòng bàn chân cũng là hư vô, hắn đang bay giữa không trung.

Đúng lúc này bên tai có âm thanh già nua vang lên.

- Luyện công công, người còn lười nhác sao? xem chương mới tại (.

Tần Tiêu kinh hãi

- Là ai?

Lập tức nhảy lên bày ra Tán Thủ Thế của thực chiến.

- Ân?

Âm thanh này càng gần, một lão nhân áo xám râu dài cao lớn và khuôn mặt gầy xuất hiện, trên người của lão nhân lộ ra khí tức trầm ổn.

- Người đứa nhỏ này, hôm nay như thế nào? Hai thầy trò chúng ta mấy ngày trước đã nói người vừa vào mộng ta liền đi dạy võ nghệ cho người, chẳng lẽ người đã quên?

Tần Tiêu ngạc nhiên: sư phụ? Đi vào giấc mộng? Võ nghệ?

Lão nhân kinh nghi nhìn qua Tần Tiêu:

- Người là thế nào, một bộ dáng mờ mịt? Hôm qua người còn thề son sắt với ta muốn học được hảo công phu, lập nên một phen sự nghiệp to lớn, hôm nay bắt đầu hồ đồ sao?

Tần Tiêu không có nghĩ tới, nhìn trang phục và cử động của lão nhân này thì nhin không được cười lên:

- Lão nhân gia, ngài đây đang quay phim sao? Tên đạo diễn quá keo kiệt rồi, cho ngài bộ đồng phục và đạo cụ không xứng.

Trong nội tâm lại thầm nghĩ đoán chừng là đóng vai phụ.

Lão nhân nhíu mày:

- Quay phim? Đạo diễn? Trang phục và đạo cụ? Người, tên tiểu tử này, hôm nay vì sao lại nói điên khùng như vậy, không phải là bị cửa kẹp đầu đấy chứ?

Lão nhân lại hô lên trầm thấp.

- Vì sao người không đứng trung bình tấn như ta đã dạy lúc luyện khí thể, lại bày ra tư thế vụng về như vậy?

Tần Tiêu nghe mà không phục.

- Lão nhân gia, quay phim thì quay phim, lời kịch cũng không nên nói bậy đấy, đây là thế thủ lợi hại của bộ đội đấy, rất nổi tiếng.

Tần Tiêu chậm rãi thu hồi giá thức, hắn có chút không kiên nhẫn giải thích:

- Xem ra, lão nhân gia ngài cũng không hiểu đâu.

Trên mặt của lão nhân gia có hàn khí, hơi phần nộ quát:

- Tiểu tử thật cuồng vọng.

Giọng nói vừa vang lên thì thân thể lão nhân giống như quỷ mị đánh úp tới thân thể của Tần Tiêu, tay phải một chưởng đập thẳng vào ngực của Tần Tiêu.

Tần Tiêu còn chưa kịp phản ứng thì bản năng hết thảy một tiếng.

Bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, Tần Tiêu tỉnh lại. Đầu rất đau, trên người hư thoát không còn chút khí lực nào cả, trong nội tâm bản năng liền nghĩ tới: hôm nay không có tập hợp khẩn cấp nữa đêm sao? Không ngờ ngủ một giấc như chết, nếu không tập hợp thì xong đời rồi.

Tần Tiêu thống khổ mở to mắt thử lắc lắc cổ, xuất hiện ở trước mặt của hắn là phu nhân hơn ba mươi tuổi, nàng đang dùng vẻ mặt ai oán và lo lắng nhìn hắn:

- Người đứa nhỏ này, hừ chết mẫu thân! Hơn nửa đêm không ngủ được, gào cái gì?

Tần Tiêu kinh hãi, hắn ngồi phát dậy:

- Người là ai? Lại là quay phim nữa sao?

Hắn nhìn thấy người này xưng là mẫu thân của hắn đang mặc một bộ áo vải cổ tròn, trên người là bộ áo ngủ của người cổ đại!

Thiếu phụ vẻ mặt kinh dị nhìn qua Tần Tiêu, thò tay sờ lên trán của hắn, nói:

- Tiêu nhi, con không sao chứ? Con không phải sinh bệnh nên mê sảng đấy chứ, mà ngay cả mẫu thân cũng không biết?

- Tiêu. . . Tiêu gì?

Tần Tiêu ngạc nhiên đánh giá thiếu phụ, lập tức lại nhìn qua bộ dáng hài đồng của mình bây giờ, lập tức cả kinh kêu lên.

- Sao, tại sao lại biến thành như vậy? Ta, sao ta lại biến thành thế này?

Lúc này trong đầu của hắn xuất hiện cảnh tượng kỳ dị, hắn thấy mình đang cưỡi trên lưng trâu, thổi sáo chăn trâu cùng một ít đám trẻ mò cua bắt cá, mà “Mẫu thân” ở trước mặt đi trên bờ sông trách cứ và cứng chiều gọi hắn quay về ăn cơm; bên cạnh bàn ăn gỗ đào và “Mẫu thân” gấp một đuôi cá còn sót lại vào bát cơm của hắn, còn đem nửa chén cơm của mình cho hắn nữa...

Một mảnh hỗn loạn!

Trong nội tâm Tần Tiêu kinh hãi, vẻ mặt ngốc trệ, ngơ ngẩn cùng hoảng sợ ta như thế nào có các trí nhớ này? Nữ nhân trước mặt này ta lại rất quen thuộc nàng, cảm giác rất thân mật, chẳng lẽ nàng thật sự là mẫu thân của ta?

Nhìn thấy bộ dáng của hài tử thì phu nhân bị dọa cho sợ, bối rối đắp kín chăn cho hắn, dặn dò hắn không nên lộn xộn sau đó khẩn trương đi ra ngoài!

- Mẫu thân!

Tần Tiêu mình cũng kỳ quái, vì sao lại thuận miệng kêu như vậy.

- Mẫu thân đi đâu vậy?

- Hài tử, con đã sinh bệnh rồi, ta đi mời lang trung xem bệnh cho con. Con không được chạy loạn khắp nơi, hại mẫu thân lo lắng!

Trong đầu của Tần Tiêu càng thêm hỗn loạn, nhất thời nói không ra lời.

Phu nhân vội vã rời đi, còn lại Tần Tiêu đang sững sờ trên giường không biết làm cái gì.

Bởi vì thần kinh của Tần Tiêu rất tốt cho nên sau khi kinh hoảng một lúc hắn đã dần dần tỉnh táo lại, cẩn thận quan sát hoàn cảnh bốn phía.

Đây là gian nhà gỗ một gian cũ nát, cơ hồ không có đồ dùng gì trong nhà cả. Bàn nhỏ bên giường có một chén đèn dầu và ngọn lửa lay lắt chiếu sáng lờ mờ trong phòng, cả phòng nồng đậm hương vị khói lửa, mùi nấm mốc nhàn nhạt chỉ có trong mùa mưa lũ ở Giang Nam. Trên người của hắn đang mặc vải thô bông màu xanh, còn có mấy miếng vá chằng chịt. Vỗ vổ ván giường thì không phải giường thép của bộ đội, chỉ vỗ mấy cái mà tấm ván giường run lên như sắp vỡ vụn ra.

Đúng lúc lúc này Tần Tiêu có chút mót, hắn nghiêng người muốn đi xuống đất và đột nhiên phát hiện thân thể của mình nhỏ đi rất nhiều, cái giường gỗ này cũng không quá cao, chỉ tới eo của hắn.

Tần Tiêu thật sự bị dọa hổng rồi, đây là chuyện gì? Ta thực biến thành tiểu hài tử? Bối rối lục lọi trong cơ thể của mình và phát hiện trên người của mình chỉ mặc cái áo vải thô bông ngắn không tay, xương cốt da thịt là của con nít không sai được.

Mơ màng Tần Tiêu cũng không có rõ ràng cầm theo cái chén nhỏ có ngọn đèn lay lắt, hắn đi ra ngoài vệ sinh, dưới chân của hắn trơn trượt. Bên ngoài có mưa nhẹ đi dưới mái hiên lầy lội nên chân bị dơ.

- Ah nha. . . Thực thối! Không có bồn cầu tự hoại cũng không sao, ít nhất cũng phải có xi măng xây bệ cầu chứ.

3. Chương 3: Nhân Sinh Mới. (1)

Chương 3: Nhân sinh mới. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

vipvanda :

Chương 3: Nhân sinh mới. (1)

Quá mót nên Tần Tiêu tạm thời cũng bất chấp nhiều, bối rối cởi dây lưng bên hông xuống, nhắc quần lên nhìn giữa hai chân, hắn tuyệt vọng hô lên:

- Xong rồi, con rắn biến thành con giun!

- Trương huấn luyện viên, ngươi là đồ khốn khiếp, ngươi đá một cước quá hiểm mà! Diêm vương gia chỉ đá người đi đầu thai mà ngươi lại đá một cước đưa ta đi tới nơi nào không biết, còn biến thành trẻ con nữa chứ! Tại sao ngươi không đi tham gia làm cầu thủ bóng đá đi, có chân sút như ngươi thì quốc gia còn lo gì không giành chức vô địch thế giới!

Tần Tiêu vô cùng đau đớn phàn nàn một hồi, lập tức nghĩ lại một chuyện thì toàn thân của hắn đổ mồ hôi lạnh.

- Hắn là số ta đen đuổi tới mức suốt trăm năm, ngàn năm qua vừa nhảy dù xuống gặp phải thời không đứt gãy, xuyên qua?

- Aaaaaaaa! Mấy tiểu thuyết rác rưởi kia ta chỉ xem vài cuốn mà thôi, chẳng lẽ số ta xui như vậy? Lúc này ta đang ở thế giới khác hay là triều đại nào đây không biết nữa? Ta không muốn làm súc vật ngựa giống a.

Mùi hôi ngạt trời của nhà xí kết hợp với từng tiếng thét thảm thiết vang lên không dứt bên tai.

Tần Tiêu đã nhớ không rõ tên lang trung vô dụng kia nói huyền thuyên không dứt cái gì đó rồi rời đi. Trước khi ra cửa thì Tần Tiêu còn nhìn thấy “Mẫu thân” kín đáo đưa cho phế vật kia một thứ gì đó, đại khái là mấy đồng tiền.

Tần Tiêu ngơ ngác ngồi bên cạnh bàn, tuy trong đầu có chút hỗn loạn, nhưng một ít tin tức kỳ quái hiện ra trong đầu của hắn, đầu của hắn lúc này giống như cái máy tính vậy, từng chuyện từng chuyện hiện ra trong đầu của hắn.

Hắn biết rõ mình thật sự xuyên qua rồi. Hơn nữa đi vào thời nhà Đường triều Võ Chu. Thân thể của mình, nguyên chủ nhân trước đó cũng có tên là “Tần Tiêu”, hắn trùng họ trùng tên với mình, bây giờ còn là một hài tử bốn năm tuổi, mà chuyện làm Tần Tiêu kinh ngạc không thôi chính là phu nhân Chu thị trước mặt chính là mẫu thân của Tần Tiêu lại là nữ nhân góa đáng thương, hắn đã từng là người trong danh môn vọng tộc.

Hơn nữa “Danh môn vọng tộc” này Tần Tiêu tuyệt không lạ lẫm, tổ tiên nổi danh nhất chính là danh tướng khai mở triều Đường, cũng là nhân vật sánh vai với võ thánh Quan Vũ, Tần Quỳnh, Tần Thúc Bảo!

Phụ thân của Tần Tiêu là thứ xuất trong gia tộc Tần Quỳnh, bởi vì tang sớm khiến cho trên lưng Chu thị có bêu danh là “Khắc chồng”, người trong gia tộc xa lánh khi dễ khắp nơi, đành phải mang theo Tần Tiêu còn nhỏ vào bốn năm năm trước về nhà mẹ đẻ mai danh ẩn tích. Mà địa phương bọn họ đang ở chính là một tiểu thôn ở Giang Nam, Tê Phượng Thôn, một phần của Giang Châu huyện Bành Trạch.

Tần Tiêu có chút buồn bực, trong nội tâm thì thảo tự nói với mình: ta hiện tại rốt cuộc là bộ đội đặc chủng Tần Tiêu hay là hài tử Tần Tiêu?

Chu thị than ngán thở dài nhìn Tần Tiêu ngồi bên cạnh, hơi có chút oán trách nói ra:

- Tiêu nhi, cũng may lang trung nói con không có việc gì, bằng không thì mẫu thân lo lắng chết rồi. Con nói mấy ngày gần đây nhất con như thế nào? Hai ngày trước trong đêm con không phải khuya tay thì dậm chân, hôm nay lại phát ra tiếng hét kỳ quái, còn nói không biết mẫu thân. Nếu con bị điên thì mẫu thân phải sống thế nào đây...

Nói xong thì phu nhân này nhớ lại chuyện xưa mà chưa xốt trong lòng, âm thanh có chút nghẹn ngào.

Trong nội tâm Tần Tiêu có chút nhói đau, không tự chủ được nói ra:

- Mẫu thân, con không sao. Mấy ngày nay sợ ban ngày con chơi nhiều quá nên căng thẳng, buổi tối nằm ngủ không an ổn.

Chu thị thở dài một hơi:

- Giày vò nửa đêm, hôm nay sắp sáng rồi. Bảo Giáo đại nhân thôn bên cạnh ngày hôm qua giao cho mẫu thân vài món xiêm y để mẫu thân may vá, còn có một chút chưa làm xong, hiện tại đi đuổi công. Con nên nghỉ sớm đi, hừng đông hôm nay đi làm cho người ta, hôm nay chính là ngày thả trâu thường lệ đấy. Hàng xóm ở đây xem như có ân huệ với hai mẫu tử chúng ta, con cũng đừng ham chơi mà làm mất trâu của họ.

Nói xong cũng đứng dậy, nâng nhắc rèm vải đi qua một gian phòng khác.

Tần Tiêu có chút ngạc nhiên, trong đầu của hắn hiện ra chút ít trí nhớ về căn nhà mới này: bởi vì “Chính mình” còn nhỏ, không có năng lực lo liệu gia nghiệp nên những năm gần đây mẫu thân phải đi làm chút ít việc vặt kiếm chút bạc vụn nuôi hắn. Hàng xóm có ít chỗ tốt gì cũng nhao nhao tới chiều cổ. Bỉ Dụ Lưu đại thiện nhân thường thường đi gọi Tần Tiêu làm chút chuyện đơn giản cho hắn, khen thưởng mấy đồng tiền. Rời triều Võ Chu này dân phong cởi mở, đổi lại thời Tông, Minh thì một quả phụ như thế này không có ai dám tới thăm. Đã từng có người giới thiệu cho Chu thị một tân phu gia (nhà chồng), gia thế người này không tệ, nhưng Chu thị bởi vì lo lắng cho Tần Tiêu nên quả quyết cự tuyệt.

Nghĩ tới đây trong nội tâm Tần Tiêu ề ảm. Tần Tiêu trước đây trước khi làm bộ đội đặc chủng thì từ nhỏ lại là cô nhi, thiếu khuyết thân tình. Tuy bình thường hắn có bộ dạng cả lơ phất phơ nhưng trong nội tâm của hắn vô cùng khát vọng có được tình thân.

- Xem đây là trò đùa của ông trời hay là chiếu cố mình đây?

Trong nội tâm của Tần Tiêu có đủ mọi mùi vị.

- Ta nên phát huy tố chất của bộ đội đặc chủng thôi, bị huấn luyện viện đá một cước bay tới Đại Đường, còn có một mẫu thân góa đáng thương.

Đúng là Giang Nam mùa mưa dầm, ngoài phòng mưa nhỏ rơi tí tách trên mái hiên, trong nội tâm Tần Tiêu không cách nào bình tĩnh được. Tâm tư trải qua những giây dựa thì Tần Tiêu cắn răng một cái:

- Nếu như đã tới thì không thể thay đổi được nữa, có trở về hay không thì không biết được. Đã đến nơi này thì phải thích ứng. Từ hôm nay trở đi, ta chính là Tần Tiêu đại Đường, hảo hảo sáng cả cuộc đời này! đọc truyện mới nhất tại .

Tần Tiêu ngồi dậy dựa vào trí nhớ đi vào trong phòng bếp, hẩn tìm trong đồng cũi kiếm được một cây đao, đi vào trong phòng nói một câu:

- Mẫu thân, con đi ra ngoài!

Chu thị nhanh chóng chạy ra ngoài:

- Trời chưa sáng và còn mưa, người đi ra ngoài làm gì?

Tần Tiêu mở cửa ra, cũng không quay đầu mà chạy ra ngoài, nói vọng vào:

- Con đi ra ngoài bắt vài con cá cho mẫu thân bồi bổ! Ai nha...

Dưới chân lão đảo suýt nữa bị bùn lầy lội làm trượt chân, trong nội tâm âm thầm hận: xem ra ngày nào đó ta cũng nên phát minh ra xi măng thôi, phải tráng xi măng trước sân nhỏ nhà mình! Đúng rồi, còn có cái WC kia, cũng quá ác tâm! Phải ăn cấp sáng kiến...

Trên mặt Chu thị vui vẻ thỏa mãn, nhẹ lắc đầu, thở dài một hơi:

- Đứa nhỏ này... Cũng khó cho nó, tuổi còn nhỏ như vậy, cũng tại mình làm mẫu thân quá vụng về, thời gian qua khổ cho nó, ài!

4. Chương 4: Nhân Sinh Mới. (2)

Chương 4: Nhân sinh mới. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

vipvanda : truyện copy từ

Chương 4: Nhân sinh mới. (2)

Tần Tiêu trực tiếp chạy vào trong rừng trúc, hẩn chém ngang một cây trúc to bằng cánh tay của mình và tước cành lá, cắt đứt còn một cây gậy trúc chừng ba mét, một cái đầu vót nhọn, cầm cây tre đi tới con sông đầu thôn. Thời điểm làm những chuyện này Tần Tiêu nhận không được có chút thở hổn hển, cảm giác thể lực của mình quá kém, lực lượng không phải quá nhiều. Dù sao thân thể của hẩn vẫn là hài tử, hơn nữa cái thân thể này quá gầy, thể chất cũng không được tốt. đọc truyện mới nhất tại .

Tần Tiêu đi tới bờ sông nhìn thấy mặt nước lưu động chậm rãi, trong lòng của hẩn vui sướng một hồi. Thời đại này các dòng sông không có ô nhiễm gì, người vớt tôm cá cũng không phải quá nhiều. Làm như một gã bộ đội đặc chủng thì sinh tồn đã bắt tôm mò cá là chuyện đơn giản nhất. Con sông trước mặt nước trong suốt, nước sông cũng không sâu, khả năng nhìn vào rất tốt nên xem ra thu hoạch sẽ khá đây.

Tần Tiêu xoay ống quần lên tới đầu gối, đem cây gậy trúc nâng lên vai phải và hai tay kéo kéo ra sau, thân thể của hắn hơi cong, lẳng lặng đứng trên bờ sông nhìn không chăm chăm vào bờ sông không rời mắt.

Qua hồi lâu cũng nhìn thấy con cá, thời điểm từ xa bơi tới và đưa miệng lên đớp khí và ăn rễ cây nhưng không tới gần bờ sông. Tần Tiêu cảm giác tay của mình mỗi như vô lực, trong nội tâm oán hận thân thể này quá kém mà, đúng là phải rèn luyện thôi! Đối lại thân thể của ta trước kia thì đứng bên bờ sông này một ngày một đêm cũng quả quyết không có cảm giác mệt mỏi như vậy.

Cũng may trời không phụ lòng người, sau nửa giờ hắn đã thấy được mấy con cá mập mập, đám cá bơi tới gần bờ mút lấy sương sớm.

Trong nội tâm Tần Tiêu vui vẻ, hắn cầm một gậy thật mạnh xuống.

- Ha ha! Có rồi!

Tần Tiêu vui vẻ thu hồi cây gậy trúc, một con cá chép vẩy vàng bị đâm xuyên qua người, dốc sức liêu mạng vẩy vẩy thân hình.

- Tốt cho cá béo, sợ rằng nặng ba bốn cân đây!

Tần Tiêu tay chân lanh lẹ bẻ một nhánh cây xuyên qua người con cá, cầm cây tre và con cá quay trở về nhà. Lúc này thỉnh thoảng nhìn thấy bên cạnh bờ sông thấy một con rùa như cái bát bơi tới, lúc này đang bò lên bờ.

Trong nội tâm Tần Tiêu vui sướng, nhẹ chân nhẹ tay đặt con cá chép xuống, hắn đi vòng tới gần con rùa:

- Rùa nha, hôm nay đời của ngươi không may rồi, mượn ngươi đưa cho mẫu thân hầm cách thủy ăn đi, xem như lễ gặp mặt!

Ô hô ai tai! Đáng thương cho con rùa, nó chuẩn bị lên bờ để một đám tròng rùa lại bị Tần Tiêu vương bát đản bắt được dễ như trở bàn tay, dùng mấy nhánh cây trói gô lại và mang con cá chép thắng lợi quay về nhà.

Tần Tiêu vui sướng hài lòng quay trở về nhà của mình. Đi qua mấy căn nhà hàng xóm đã thấy mấy người này cãi lộn không dứt. Tần Tiêu bị câu dẫn hiểu kỳ nên đi qua chuẩn bị xem náo nhiệt.

Thì ra hai nhà hàng xóm này tranh luận một chuyện. Hai nhà hàng xóm này ngày bình thường đều đối đãi mẫu tử Tần Tiêu không tệ, Tần Tiêu cũng lưu ý tranh luận của bọn họ nhiều hơn, đại khái là có một việc: hai nhà hàng xóm này đồng thời nuôi heo sữa, ngày hôm qua heo sữa của hai nhà lạc đường, buổi sáng hôm nay mới tìm được cùng chỗ, thì ra là hai con heo sữa chơi đùa nên rớt xuống một cái động. Cũng bởi vì vậy mà không phân được heo sữa của nhà nào với nhau, hai nhà hàng xóm bởi vì heo mập heo gầy nên tranh luận không ngớt.

Tần Tiêu thấy vậy trong nội tâm buồn cười, nói thầm: chẳng lẽ cổ nhân thực còn đần hơn người hiện đại sao? Vấn đề đơn giản như vậy cũng không nghĩ được. Vì vậy hắn lách vào trong đám người, âm thanh non nớt của hắn vang lên:

- Tề nhị bá, Lưu đại thúc, các người cũng đừng tranh giành nữa! Muốn phân ra heo còn không dễ dàng sao? Đem những con heo này giam chung một chỗ, bỏ cho nó đói rồi dắt heo mẹ tới đây. Heo sữa con sẽ đi tìm mẹ của nó mà bú sữa, vậy chẳng phải phân biệt đơn giản sao?

Hai đại hán cao lớn nghe vậy sờ đầu của mình, bọn họ sững sờ tới nửa khắc sau mới vỗ tay cười rộ lên:

- Biện pháp tốt, quả thật là biện pháp tốt! Tiểu tử Tần gia, ngươi thật thông minh.

Tần Tiêu cười hắc hắc, cầm theo con ba ba cùng cá chép nhanh chóng chạy về nhà. Trong nội tâm âm thầm vui mừng nói: cái này thông minh? Nếu như ta nói được vài câu tiếng Anh thì chẳng phải ta là thần đồng sao?

Sau lưng của hắn một lão giả tướng mạo khô ngô cười ha hả vuốt chòm râu, có chút gật gật đầu, nhìn hai đại hán nói ra:

- Đào Kiên, Mã Vinh, hai người cùng quay trở về huyện nha một chuyến, vác một túi gạo và mấy cân vải dầu tới.

Hai đại hán phía sau sững sờ, một người trong đó nói ra:

- Lão gia cần hai thứ này làm gì? Chớ không phải chúng ta vừa mới bố thí cho người nghèo khổ rồi sao?

Lão giả sờ sờ cái bụng của mình, cười ha hả, nói:

- Đây cũng không phải là người nghèo khổ bình thường. Tổ tiên hài tử nhà này chính là trung thần lương tướng tiếng tăm lừng lẫy nhà Đường đấy!

Thời điểm chạy vào Tiêu gia thì Chu thị đã nghỉ thêu thùa, thời điểm này đang nấu điểm tâm. Trong phòng bếp đã toát ra khói bếp và mùi gạo thơm tán tạt ra chung quanh.

Tần Tiêu kích động chạy vào trong phòng:

- Nương, mau đến xem, con bắt được tốt một đầu cá chép lớn, còn có một rùa to nữa ah!

Chu thị vỗ vỗ tro bụi trong phòng bếp đi ra ngoài, nhìn thấy trong tay Tần Tiêu có một con cá chép lớn và một con rùa thì kinh hãi nói:

- Con ta lại có bản lĩnh như vậy, vì sao trước kia chưa từng phát hiện?

Dứt lời trù mến xoa xoa đầu Tần Tiêu, theo trên tay hắn tiếp nhận cá chép:

- Con cá này mẫu tử chúng ta hầm cách thủy ăn đi, con rùa này lát nữa tặng cho Lưu đại thiện nhân, coi như hiếu kính.

- Tặng cho người khác?

Trong nội tâm của Tần Tiêu có chút không vui, nhưng cũng không có phủ nhận tâm ý của Chu thị, vui sướng đáp:

- Ân, Tiêu. . . Tiêu nhi biết rõ. Nương, ngài đi làm đồ ăn đi, mưa đã tạnh nên con ra sân luyện quyền.

Câu ‘ Tiêu nhi ’ từ trong miệng của hắn nói ra thì có chút cảm giác không được tự nhiên. Dù nói thế nào thì tâm tính của hắn là người hai mươi tuổi.

Chu thị cả kinh nói:

- Luyện quyền? Vì cái gì con lại học người ta luyện quyền? Chẳng lẽ gần đây con thích múa đao luyện bổng nên không muốn học chữ sao?

Tần Tiêu miệng mở rộng ngơ ngác, không biết nên giải thích cho Chu thị nghe thế nào, hắn đành cười ngây ngô một lúc rồi nhanh như chớp chạy vào trong sân, hắn bắt đầu luyện quyền. Chu thị về mặt kinh nghi chưa định:

- Đứa nhỏ này, hai ngày nay vì sao lại như biến thành người khác vậy? Trước kia nó hình như chưa từng hoạt bát hiếu động như vậy, hiện tại không chỉ bắt được cá lớn còn có thể đánh quyền, thật sự là kỳ quái. . .

5. Chương 5: Văn Võ Song Tu. (1)

Chương 5: Văn võ song tu. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 5: Văn võ song tu. (1)

Tần Tiêu chạy vào trong sân hít thở sâu một hơi, khẽ quát một tiếng làm nhiều việc cùng lúc (tay nắm tay mười), liên tục đánh ra vài quyền, đâm thẳng, đâm móc, bộ pháp dưới chân nhanh chóng biến hóa, lui bước bên này cất bước bên kia, nội bước, che bước, chọc bước, kê lót bước, hóp bụng đề hông, giống như nước chảy mây trôi.

Một bộ quyền pháp này vừa xong thì Tần Tiêu đã thở hồng hộc, cảm giác thể lực của mình đã cạn. Hơn nữa đánh quyền đá chân thì cơ bắp và dây chằng cũng đau âm ỉ. Hắn lúc này mới nhớ mình bây giờ đang chiếu theo tiêu chuẩn bộ đội đặc chủng, mỗi sáng sớm đều luyện một bộ quyền pháp, nhưng mà thân thể hiện giờ chỉ sợ không chịu được giày vò này, may mắn không cần phải nai lưng ra chạy năm mươi cây số. Tần Tiêu có chút ảo não.

Đang lúc hắn đang thu quyền nghỉ ngơi thì sau lưng có âm thanh hùng hậu truyền tới:

- Hảo quyền pháp!

Tần Tiêu nhìn lại thì đó là hai người đàn ông lực lưỡng, hai người này đi hai bên một lão giả ở chính giữa. Trong đó trên lưng của một người đàn ông còn có một bao lương thực, tên còn lại trong tay cầm theo một vại dầu, ba người đều mỉm cười nhìn hắn.

Tần Tiêu đứng thẳng, nói:

- Các người là...

Lão giả cười ha hả đi đến trước mặt của Tần Tiêu, ngồi xổm xuống:

- Tiểu huynh đệ, người có phải tên là Tần Tiêu?

Tần Tiêu trong nội tâm cả kinh:

- Đúng vậy... Thế nhưng mà ta không biết các người.

Đại hán phía sau nói:

- Vị này chính là huyện lệnh đại nhân của bốn huyện, lần này tới thăm hai mẫu tử các người.

Tần Tiêu há hốc mồm, nói:

- Huyện thái gia nha... Không biết Huyện thái gia tìm nhà ta có chuyện gì?

Đúng lúc này Chu thị vội vã từ trong phòng chạy ra, quỳ gối trước mặt ba người, còn lôi kéo Tần Tiêu cùng quỳ xuống, nói:

- Dân nữ Chu thị bái kiến Huyện lệnh đại nhân. Tiểu nhi tuổi nhỏ không hiểu chuyện, vô lễ với đại nhân, kính xin đại nhân thứ tội!

Lão giả nhanh chóng nâng Chu thị dậy, nói:

- Chu đại tẩu mau mau đứng lên, bốn huyện mạo muội tới chơi, chuyện này là có nguyên nhân, kính xin đại tẩu không nên trách cứ bốn huyện tự đứng nhiều dân mới tốt.

Tần Tiêu cảm thấy hứng thú nhìn qua Huyện lệnh đại nhân, trong nội tâm nghĩ đến:

- Quân thời này không phải rất kiêu ngạo hay sao? Theo lý thuyết thì phải quan uy mười phần mới đúng, hiện tại là xã hội phong kiến nên chế độ đẳng cấp nghiêm lắm. Cho dù là ngàn năm sau một trưởng khoa bé như hạt vừng cũng thân khí mười phần, không phải dựng râu tròng mắt đùa nghịch giọng bề trên sao? Nói thí dụ như tên Trương huấn luyện viên quân hàm là đại úy cũng lên mặt được, đáng hận!

Chu thị đứng ở một bên cúi đầu:

- Nếu thái gia đã tới chơi thì xin mời vào trong nhà ngồi. Nhưng mà nhà của tôi có chút đơn sơ chỉ sợ đại nhân trách móc.

Huyện thái gia vuốt râu trắng hàm dưới, cười ha hả nói:

- Không sao, không sao. Hai người các người đem lượng thực và dầu cải tặng cho Chu đại tẩu đi, cùng nhau chuyển vào trong nhà. nguồn

Chu thị liên tục khoát tay:

- Đại nhân, tuyệt đối không được... Chuyện này tiểu nhân sao dám nhận.

Huyện thái gia khoát khoát tay:

- Đại tẩu không cần phải khách khí, đây là một chút tâm ý nhỏ của Bành Trạch huyện nha. Hơn nữa theo luật lệ thì những tặng phẩm này cũng là hợp tình hợp lý, đại tẩu không cần phải khách khí.

Trên mặt Tần Tiêu cười cười, trong nội tâm nói:

- Cũng là quan tốt. Nhưng mà hần chỉ là Huyện lệnh, xem nương là quả phụ nên có ý đồ bắt lương sao? Ừ, ta cần phải nhìn chăm chăm vào một chút!

Chu thị dẫn Huyện thái gia và ba người tiến vào trong nhà, bối rối dùng tay áo lau sạch cái bàn, mời bọn họ ngồi xuống, bản thân mình cúi đầu đứng ở một bên. Huyện thái gia đón dừng một chút, nói với hai người sau lưng:

- Hai người các người mang Tần Tiêu tiểu huynh đệ vào trong sân chơi đùa đi, bổn huyện có chuyện còn phải hỏi Chu đại tẩu.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm hô:

- Quả nhiên có ý đồ, có ý đồ ah!

Nhưng hần lại không tự chỉ được đi theo hai đại hán vào trong sân.

Hai hán tử này ngồi xổm xuống, một người trong đó nói:

- Tiểu huynh đệ, ta tên là Đào Kiên

- Ta tên là Mã Vinh. Tiểu huynh đệ luyện bộ quyền pháp vừa rồi tên là gì, thật đúng cực kỳ đặc sắc nha!

Tần Tiêu thuận miệng đáp:

- Tên sao? Tán Thủ, cũng gọi là Tán Đả, vật lộn tự do.

Nhưng trong lòng nghĩ nói: xem chương mới tại (.

- Đào Kiên, Mã Vinh, hai cái tên này hình như rất quen thuộc nha?

Đào Kiên Mã Vinh hai mặt nhìn nhau một hồi:

- Tán Thủ, Tán Đả? Đây là môn công phu gì, chưa bao giờ nghe nói qua.

Đột nhiên lúc này Tần Tiêu bừng tỉnh đại ngộ nhớ tới:

- Đào Kiên Mã Vinh không phải là hai vũ phu tùy tùng bên người của Dịch Nhân Kiệt hay sao? Tại sao lại...
..

Lập tức lại nghĩ tới, Giang Châu Bành Trạch huyện, trong lịch sử triều Võ Chu, Dịch Nhân Kiệt đã từng bị bọn người Lai Tuấn Thần mưu hại, lưu vong giáng chức quan đi tới nơi này làm Huyện lệnh a, chẳng lẽ thật sự trùng hợp như vậy?

Nghĩ đến đây Tần Tiêu kích động, nhìn Đào Kiên Mã Vinh nói ra:

- Hai vị đại ca, Huyện thái gia có phải tên là Dịch Nhân Kiệt hay không?

Trên mặt Đào Kiên Mã Vinh ần ần lộ ra một chút không vui, gọi thẳng tính danh có thể xem là đại bất kính với Huyện thái gia, nhưng thấy hần là tiểu hài tử cũng không có so đo cái gì, hai người gật gật đầu:

- Đúng vậy.

Trong nội tâm của Tần Tiêu vui mừng như điên, gặp được thần tượng!

Từ nhỏ tới lớn Tần Tiêu đã xem Đường triều Dịch Nhân Kiệt là thần tượng, thứ nhất là bởi vì hắn làm người thông minh trung với nước, thứ hai chính yếu nhất là vì Dịch Nhân Kiệt có danh là “Thần thám”. Tần Tiêu từ nhỏ đã tràn ngập tự tin với trí lực của mình, hâm mộ hắn, thường thường theo tình tiết mà phỏng đoán các vụ án. Thực tế thích xem phim Dịch Nhân Kiệt Dò Xét Án, hắn với vị danh tướng Đường triều này có thể nói là sùng bái tới cực điểm! Mong tưởng ban đầu của Tần Tiêu chính là làm một thám tử tư, đáng tiếc cái chức nghiệp này vào lúc đó đã bị thủ tiêu, về sau trời xui đất khiến mới gia nhập bộ đội đặc chủng.

Tần Tiêu cũng bất chấp rất nhiều, hắn đi vào trong nhà, thiếu chút nữa đã đụng vào người của Chu thị.

Chu thị vỗ vỗ đầu của Tần Tiêu:

- Người đứa nhỏ này, không có việc gì thì vội vàng làm gì, trước mặt Huyện thái gia cũng không thể vô lễ.

Dịch Nhân Kiệt sau lưng vui tươi hơn hờ cười nói:

- Không sao không sao, Chu đại tẩu, người nên cho hắn tiến vào.

Tần Tiêu bị kích động chạy đến trước mặt của Dịch Nhân Kiệt, tỉ mỉ nhìn qua lão giả hơn sáu mươi hòa ái dễ gần này, lão giả ẩn ẩn có khí thế không giận tự uy, cổ họng có chút phát khô, còn kém chút hô lên “Thần tượng, ta rốt cục nhìn thấy người rồi!”

6. Chương 6: Văn Võ Song Tu. (2)

Chương 6: Văn võ song tu. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 6: Văn võ song tu. (2)

Dịch Nhân Kiệt cười híp mắt:

- Hảo hài tử, người ngồi xuống, ta có vài lời cần nói với người.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- A.... Là như thế này, vừa rồi ta đã thương lượng với nương của người, ý định thu người làm học trò của ta, không biết người có nguyện ý...

- Đệ tử Tần Tiêu, bái kiến ân sư.

Tần Tiêu nhanh chóng quỳ xuống mặt đất, hắn bái ba cái và nội tâm kích động vạn phần hô lên: việc này còn cần cân nhắc? Nếu như ta không đáp ứng thì đúng là bị điên rồi!

Một cử động kia ngược lại làm cho Dịch Nhân Kiệt ngoài ý muốn, hơi sững sờ một chút, Dịch Nhân Kiệt cất tiếng cười to, nói:

- Nói như vậy thầy trò hai người chúng ta quả nhiên là duyên phận sâu nha! Tốt rồi, người lại bắt đầu. Ân. . . Người biết vì sư là người phương nào sao?

Tần Tiêu đứng dậy hưng phấn nhìn qua Dịch Nhân Kiệt:

- Ta biết rõ. Ân sư là đệ nhất nhân, Tể tướng Dịch Nhân Kiệt!

Dịch Nhân Kiệt kinh ngạc há hốc mồm, lập tức cười nói:

- Tể tướng? Ta hiện tại chỉ là Huyện lệnh nhỏ nhỏ thôi, cái gì quan hàm to tới Tể tướng chứ, cũng đừng tùy tiện khầu đầu với ta, ha ha! Như vậy đi, hôm nay chúng ta kết duyên phận thầy trò. Từ ngày mai người giúp nường dọn nhà đi, dọn tới Bành Trạch huyện nha tìm ta, ta dạy cho người đọc sách viết chữ, như thế nào đây?

- Tốt a!

Tần Tiêu còn kém chút nhảy lên hoan hô.

- Ân sư và hai vị đại ca vào nhà ăn cơm! Ta đi nấu đồ ăn! Thịt cá chép kho tàu, ta sở trường nhất! xem chương mới tại (.

Bên cạnh Chu thị kinh ngạc đến ngây người:

- Người đứa nhỏ này, nói bậy bạ gì đó! Người biết nấu ăn khi nào? Thật sự là! Nhưng mà thái gia cùng hai vị quan đại ca hôm nay nên lưu lại dùng bữa đi, khó có được đứa nhỏ này bắt được con cá chép lớn, coi như hiếu kính lão sư.

Tần Tiêu ngẩn ngơ, cười ngây ngô gầy đầu, trong nội tâm thầm nghĩ: các người còn không biết a? Thời điểm ta đi bộ đội thì có hơn nửa năm phải đi làm bếp đấy, ta nung đỏ con cá chép dâng lên cho thượng cấp ăn, cho nên được thiên vị rất nhiều!

Địch Nhân Kiệt cùng Chu thị nhìn qua dáng điệu ngây thơ của Tần Tiêu thì buồn cười một hồi.

Đêm đó Tần Tiêu lên giường ngủ sớm, hần ngóng trông sáng mai đi tới Bành Trạch huyện nha gặp Địch Nhân Kiệt.

Không ngờ trong lúc ngủ mơ thì cổ tùng và lão nhân ngày hôm qua lại xuất hiện.

Lần này Tần Tiêu nhớ tới chuyện lần trước, vài ngày trước đó lão nhân này đã xuất hiện trong mộng của hắn, nhìn hắn nói ‘lão phu năm đó từng là một viên mãnh tướng dưới trướng của vương công, hôm nay sẽ đem một thân võ nghệ truyền cho người, sau này còn làm mãnh tướng của Đại Đường’. Minh cũng cao hứng bái hắn làm sư phụ, còn không che đậy miệng nói cái gì muốn học được văn võ song toàn, làm cái gì vương hầu không phụ gia thân.

Lão nhân tức giận nhìn qua Tần Tiêu đang ngẩn người:

- Nghịch đồ, hôm nay người muốn lão sư quán giáo người thế nào?

- A?

Tần Tiêu cả kinh, nhớ tới ngày hôm qua trúng một chương kia thì biết rõ sư phụ này là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết, cuống quýt khoát tay, nói:

- Không không không, đồ nhi biết sai... Thỉnh sư phụ thứ tội, thứ tội!

Trong nội tâm thầm nghĩ:

- Tuy ta có bốn sự của bộ đội đặc chủng, cũng không kém so với võ công hiện giờ, nhưng nghệ nhiều không áp thân nha, học nhiều một chút, nhìn nhiều một chút ngược lại cũng tốt, ta cũng muốn xem những võ công tà dị kia lợi hại như thế nào...

Lão nhân hừ lạnh một tiếng:

- Cũng được, thấy người biết sai và sửa đổi. Nhưng mà ngang ngược với sư phụ chính là đại bất hiếu, vì sư thấy người tuổi nhỏ lần này xử lý nhẹ. Phạt người đứng trung bình tấn một canh giờ, ta lại dạy người Ma Vân Chương Pháp.

- Một canh giờ? ! Đó không phải là hai giờ sao?

Tần Tiêu thiếu chút nữa ngất đi, có thể đây là trong mộng, dù thế nào cũng chóng mặt nha, đành phải dùng vẻ mặt cầu xin ngoan ngoãn ngồi xổm người xuống, làm thế trung bình tấn.

Lão nhân bất động thanh sắc âm thầm cười cười, hắn đi tới đi lui chung quanh người của Tần Tiêu, giống như lẩm bẩm nói ra:

- Tần Tiêu ah, người nên học cho tốt, dụng tâm khổ luyện. Ngày khác tên tuổi vang danh khắp thiên hạ mới không bôi nhọ tên tuổi vi sư.

Sáng sớm ngày thứ hai dưới tình huống không có tình huống huấn luyện khẩn cấp nên đột nhiên Tần Tiêu bình tĩnh, hần lần lốc đứng dậy, hần vội vàng chạy tới Bành Trạch huyện nha. Nhưng trong lòng ngạc nhiên nói:

- Quái tai! Ngày hôm ta tu luyện võ công suốt đêm trong mộng, sáng nay rời giường lại không có cảm giác mệt mỏi chút nào, ngược lại tinh thần tràn đầy gấp trăm lần, tứ chi bách hài tràn ngập lực lượng! Ngẫm lại nếu là một ngàn năm sau tham gia quân ngũ đều có thể huấn luyện giống ta bây giờ, ngủ ngon có thể học được một thân bốn sự, khi đó quốc gia không nói chinh phục địa cầu, muốn xưng bá vũ trụ cũng không khó khăn a.

Ngày tháng như thoi đưa, thời gian trôi qua rất nhanh. Trong nháy mắt ba năm qua đi. Hiện tại đã là vương triều Đại Chu vạn tuế nguyên niên (công nguyên năm 696) .

Tần Tiêu đã cao hơn rất nhiều, thân thể cũng tráng kiện rắn chắc không ít. Ba năm qua Tần Tiêu không ngừng luyện võ với lão nhân trong giấc mộng, ban ngày không có gì làm thì luyện võ, còn không thì đi tìm Đào Kiền Mã Vinh khoa tay múa chân vài cái. Mới đầu hần cảm thấy khó lý giải pháp quyết buồn tẻ nhàm chán của lão đầu trong mộng, cũng may có Dịch Nhân Kiệt là Đại Nho giúp hần giải đáp một ít nan đề, cuối cùng đã dần dần nắm giữ. Hơn nữa Tần Tiêu đã tập qua Ngạnh Khí Công cùng Tán Đả và một ít kỹ năng của bộ đội đặc chủng, qua thời kỳ ban đầu là lý giải thì kế tiếp hần lại giải thích võ học, tu vi võ công tiến triển cực nhanh, dần dần ngay cả Đào Kiền, Mã Vinh là hai đại hán có thân thủ không kém cũng không phải là đối thủ của hài đồng mười ba tuổi như hần.

Trừ luyện võ thì chuyện làm Tần Tiêu hứng thú nhất chính là quán quýt lấy Dịch Nhân Kiệt, muốn hần giảng giải nghe các cách phá án, mỗi lần đều nghe được mùi ngon, trong lúc bắt chột còn có khen ngợi. Cùng lúc đó hần được Dịch Nhân Kiệt dốc lòng dạy bảo, Tần Tiêu văn thức tài học cũng càng ngày càng phong phú, những vấn đề nghi nan trước kia không còn khó hiểu nữa, ngay cả việc phân biệt chữ phồn thể và văn tự đối thoại đông cứng khó đọc hiện giờ cũng được giải quyết dễ dàng.

Trí lực của Tần Tiêu vốn cực kỳ cao, dần dần thành có được danh khí “Thần đồng” .

Dịch Nhân Kiệt nhìn ở trong mắt, trong lòng vui vẻ. Ba năm qua Tần Tiêu chỗ biểu hiện ra những suy nghĩ “Ông cụ non” cùng những cách làm tình quái, sáng ý, linh khí quả nhiên được hần thừa nhận, đứa nhỏ này đích thị là kỳ tài ngàn năm khó được, nếu như bồi dưỡng tốt thì đó chính là nhân tài của quốc gia.

7. Chương 7: Thiếu Niên Thiên Tài.

đọc truyện mới nhất tại .

Chương 7: Thiếu niên thiên tài.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

vipvanda :

Chương 7: Thiếu niên thiên tài.

Dịch Nhân Kiệt không thể nghĩ tới một hài tử như Tần Tiêu lại tới từ thế kỷ hai mươi mốt, hần là người lớn hơn hai mươi tuổi, trí lực, ngộ tính, kiến thức đừng nói là con nít hiện giờ, cho dù là người lớn bình thường cũng theo không kịp. Tần Tiêu là điển hình của kẻ mặt trẻ con tâm tư lang sói, giả heo ăn thịt hổ không nhà xương ah!

Giờ ngọ mùa hè, Tần Tiêu ăn xong cơm trưa liền cầm theo dao bở cúi tiến vào rừng trúc, hần chém ngã một cây trúc và Chu thị đi đến rừng trúc nhìn thấy Tần Tiêu loay hoay một lúc, ngạc nhiên nói:

- Người đứa nhỏ này, hôm nay lại giầy vò cái gì đó? Vài ngày trước đó người nói muốn loay hoay làm cái gì ‘ xi-măng ’, đưa tới thật nhiều đá bùn rồi dùng búa đập nhỏ, sau đó trộn vào nhau rồi đem đi trải ra khắp sân nhỏ nhưng chẳng cái gì ra cái gì cả.

Tần Tiêu không có chút xấu hổ cười ngây ngô, nói:

- Không có việc gì, nương. Sinh nhật lão sư gần tới rồi, con muốn làm nỏ trúc vào trong núi săn bắn vài món dân dã đưa cho lão nhân gia làm hạ lễ.

- Ân, sắp tới sinh nhật của Dịch đại nhân rồi sao? Chuyện này là đại sự a, nhưng mà con mò mẫm như vậy cũng không được việc gì đâu, đến lúc đó hai tay trống trơn cũng không hay. Như vậy đi, vì nương gần đây tích lũy được chút tiền dư dả con đi thị trấn mua một ít thịt heo làm lễ vật cũng được.

- Không cần đâu nương. Con dám chắc được, yên tâm đi.

Trong tay Tần Tiêu làm không ngừng, tràn đầy tự tin nói ra.

Chu thị vẻ mặt vui vẻ nhìn qua Tần Tiêu:

- Đứa nhỏ này cố chấp như vậy...

Quay đầu lại nhìn vào trong nhà, lại nhìn qua một ít đồ vật tinh quái mà Tần Tiêu loay hoay làm ra, ví dụ như: dùng phiến gỗ kích thích nước chảy vào, thông qua một tấm da trâu mà dẫn vào nhà, lấy vài tấm gỗ tạo thành trục tạo ra gió, so với quạt hương lớn thì gió còn lớn hơn; giếng nước trong nhà cũng bị hấn làm một cái van gọi là “Pít-tông” phía trên là một cây gậy trúc nói là nơi dùng sức ép dẫn nước vào, nhưng mà Tần Tiêu dùng sức bú sữa mẹ cũng không thu được vài giọt nước nào, đành phải biến nó thành bài trí, vẫn dùng thùng nước vào mỗi ngày; nhà vệ sinh phía sau thì đào một cái hố to, phía trên đắp vài tấm gỗ và bùn đất dùng một đường hầm thông với nhà vệ sinh, ngược lại tuyệt đối không còn tạo ra mùi thối, hơn nữa Tần Tiêu còn nói muốn làm ra cái gì ‘ khí mê-tan ’ sớm ngày thực hiện ‘ hiện đại hoá ’ hình như cũng thất bại. Lộ trình dẫn vào cái hầm kia xuất ra mùi thối không chịu nổi, căn bản là không thể đốt cháy, có lần còn suýt gây ra hỏa hoạn, về sau cũng làm được vài chuyện qua loa. xem tại

Vì những chuyện này trong lòng Tần Tiêu cũng có không ít lần phiền muộn. Vốn cho là hấn dựa vào tri thức khoa học thế kỷ hai mươi một có thể ở Đại Đường hảo hảo làm ra một phát minh, không nghĩ tới bị ngăn trở khắp nơi, làm đường ống thì không thể bít kín khí, dùng gỗ chế pít-tông thì khe hở quá lớn căn bản không cách nào lợi dụng áp lực trạng thái chân không hút nước lên; khí mê-tan hớ rác? Tính toán toán trước khi không có làm ra xi-măng thì không nên làm mới tốt, nói không chừng lúc nào đó rò ra một chút khí thì hỗn hợp khí đạt tới tỉ lệ nổ thì không nghĩ qua có thể nổ được cái gì. Đến lúc đó đồ cứt đá bay đầy trời làm cho người dân bỏ chạy tán loạn, đây cũng không phải là đùa giỡn. Về phần xi-măng, đây chính là thứ làm Tề Nhạc cảm tức nhất. Chính mình mơ hồ nhớ rõ dùng đá vôi, đất sét, thạch cao đem chúng đập nát trộn vào nhau, chính mình trái trộn lẫn phải trộn cũng không cách nào làm ra xi măng được. Về sau mới nhớ tới trong những nguyên liệu có khác nhau, phải bỏ vào trong hầm lò để nung khô và biến thành nguyên liệu, hơn nữa thời gian nung khô phải nắm chắc hỏa hậu; sau đó còn cho thêm một chút vi lượng hóa học vào...

Cuối cùng Tần Tiêu tổng kết ra một câu: thoát ly sản xuất xã hội văn minh trước mắt là không thể nào thành công! Những gia hỏa viết tiểu thuyết xuyên qua động một chút lại phát minh ra máy bay đại pháo, nhưng mà điều kiện xã hội không có thì làm sao sản xuất được, tất cả là một đám gia hỏa nổ không tốn tiền mà, quả thực là ba xạo!

Sau mấy giờ giầy vò rừng trúc thì Tần Tiêu cuối cùng vẫn làm ra nỏ tự chế. Những thanh tên nỏ này cực kỳ khó làm! Tuy “Liên nỏ” từ lúc Tam quốc đã được Gia Cát Lượng phát minh, nhưng mà Tần Tiêu vẫn mân mê nó, ban cho hai chữ “Phát minh” nên hấn không muốn buông tay. Dùng dao bổ củi gọt mấy mũi tên từ cây trúc này đặt lên nỏ, kéo căng dây cung và ba mũi tên cùng một chỗ bắn ra ngoài, chính xác vô cùng tốt! Tần Tiêu quả thực vui mừng, cười to không thể ngậm miệng lại được!

Thời điểm chuẩn bị mang sản phẩm ra nghiệm chứng thì, Dịch Nhân Kiệt mang theo Đào Kiên Mã Vinh đến. Tần Tiêu bước nhanh nghênh tiếp, quỳ gối xuống trước mặt Dịch Nhân Kiệt:

- Đệ tử bái kiến ân sư... Ân sư cùng hai vị đại ca sao tới đây hôm nay?

Loại lễ tiết quỳ xuống này tâm huyết rất nặng, thân là bộ đội đặc chủng Tần Tiêu cực kỳ phản cảm. Thời điểm quỳ trước mặt Dịch Nhân Kiệt cùng Chu thị thì hẳn có cảm giác bình tâm, cho rằng không có gì không ổn.

Dịch Nhân Kiệt vui tươi hơn hử vổ vổ vai của Tần Tiêu, nói:

- Tư trướng đánh a phỏ (standup), là nói như vậy sao, ha ha? Đến rồi, vào nhà đi, vi sư có lời muốn nói với người.

Tần Tiêu cùng Đào Kiên Mã Vinh nhịn không được mà cười rộ lên, Tần Tiêu vui mừng nói:

- Tiếng nước ngoài của ân sư học được thật tốt a!

Dịch Nhân Kiệt cũng cười hơn hử:

- Tiểu tử người nha, rõ ràng giễu cợt lão nhân gia ta, thật không có phúc hậu gì cả!

Tần Tiêu vui mừng mà nói:

- Ân sư, con nói là thật mà.

Cũng không phải là sao, Đào Kiên Mã Vinh là hai đồ đàn, đi theo Tần Tiêu học thật lâu, đừng nói cái gì “Tư trướng đánh a phỏ (standup)”, ngay cả một câu pig đơn giản cũng nói không được, quả thực là so với pig còn ngu hơn pig.

Tần Tiêu có chút nghi hoặc nhìn qua bóng lưng của Dịch Nhân Kiệt, trong nội tâm thầm nghĩ lão sư công vụ bề bộn, ngày bình thường cực ít tới nhà của mình, hôm nay hẳn là có chuyện quan trọng.

Mọi người đi vào trong phòng, Chu thị vội vàng nghênh tiếp dâng nước trà.

Dịch Nhân Kiệt hớp một hớp trà, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Tiêu nhi, là như thế này. Vi sư hôm nay thu được thánh chỉ, hoàng đế bệ hạ ủy nhiệm ta làm Ngự Châu Thứ Sử. Thánh chỉ thúc giục vi sư hôm nay phải đi ngay, rời khỏi Bành Trạch.

- A?

Tần Tiêu kinh hãi, cuống quýt nói:

- Triều đình như thế nào... Đột nhiên điều ân sư đi?

8. Chương 8: Tang Lễ, Mất Trụ Cột Quốc Gia. (1)

Chương 8: Tang lễ, mất trụ cột quốc gia. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 8: Tang lễ, mất trụ cột quốc gia. (1)

Dịch Nhân Kiệt nhú mày, sắc mặt trở nên nghiêm túc lên:

- Khiết Đan vô lễ xâm lấn, công hãm Ký Châu, Hà Bắc chấn động. quân đội Đại Chu quân đã trải qua giao chiến đều ở cục diện bất lợi, vi sư ở Hà Bắc có chút ít danh khí, trong quân đội cũng có chút uy vọng, bọn đại thần trong triều Trương Giản Chi cùng có giao tình với vi sư rất sâu, mượn cơ hội này tấu lên Vũ Hoàng bệ hạ bảo vệ vi sư, để cho vi sư đảm nhiệm chức Thứ Sử Ký Châu và Ngự Châu, chống cự Khiết Đan xâm nhập cũng là chuyện lão sư cần làm, đây là cơ hội quay về triều đình đền đáp quốc gia.

Dịch Nhân Kiệt vừa nói như vậy thì Tần Tiêu ngược lại là tỉnh thần. Trong lịch sử Dịch Nhân Kiệt bị giáng chức đến Bành Trạch đúng là có thời gian ba năm. Về sau hắn đi vào Ngự Châu đánh lui Khiết Đan, còn giúp Ngự Châu tránh một trận tai nạn. Dân chúng địa phương còn lập đền thờ của hắn dùng cảm tạ Dịch Nhân Kiệt. Không lâu sau đó Dịch Nhân Kiệt liền thăng nhiệm thành đô đốc U Châu, Hà Bắc Đạo Hạnh

Quân Đại tổng quản, sau lần đó lại quay về triều làm Tể tướng. Nghĩ tới đây Tần Tiêu có chút cao hứng thay cho Dịch Nhân Kiệt, nhưng mà trong nội tâm có vài phần lưu luyến vẫn khó mà buông được.

Sau khi đi tới Đại Đường trừ mẫu thân Chu thị thì Dịch Nhân Kiệt là người thân nhất của hắn. Tần Tiêu đã sớm đem Dịch Nhân Kiệt trở thành thân nhân của mình. Mà lần chia lìa này nói không chừng sẽ có một thời gian dài không tương kiến. Giang Nam Giang Châu, Hà Bắc Ngụy Châu đi tới đi lui cũng hơn ngàn dặm. Hiện tại không có máy bay ô tô, vài ngàn dặm đấy, đủ cho mấy con ngựa chạy sống chết... Huống chi trong lịch sử ghi lại Dịch Nhân Kiệt cũng có thể sống thêm bốn năm năm nữa.

Nghĩ tới đây Tần Tiêu sầu não không hiểu, lẳng lặng giặt mình ở đó không biết nên nói cái gì cho tốt.

Dịch Nhân Kiệt cười ha hả một hồi, từ trong lòng ngực lấy ra một quyển sách đưa cho Tần Tiêu:

- Tiêu nhi, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Thầy trò hai người chúng ta có thể kết xuống duyên phận này vì sự đã rất thỏa mãn. Đây là bản ghi chú mấy ngày gần đây của vi sư, bên trong ghi chép kỳ văn kiến thức vài chục năm của vi sư và các cách phá án. Hôm nay đem nó tặng cho người, người có thể nghiên cứu thật tốt. Tương lai có cơ hội lấy được công danh thì người hãy dạy học thức này cho người khác, cùng thành tựu võ công của người mưu cầu hạnh phúc cho thiên hạ, làm tốt một phen sự nghiệp cho đời.

Tần Tiêu tiếp nhận sách trong tay, vuốt ve quyển sách còn thơm mùi Mặc Hương, trong nội tâm như nổi sóng, nhất thời bình tĩnh không được. Trong nội tâm kích động, không tự giác mà quỳ xuống, hắn đưa nỏ hai tay lên trước mặt Dịch Nhân Kiệt trước:

- Ân sư, đệ tử cũng không có cái gì tặng ngài. Đây là bộ tên nỏ do đệ tử làm ra, sẽ đưa tặng ân sư làm vật kỷ niệm.

Dịch Nhân Kiệt chậm rãi tiếp nhận tên nỏ:

- Đứng lên đi, hài tử. Người có tâm ý này vì sự thật sự rất cao hứng.

Tần Tiêu chậm rãi đứng dậy, cảm giác con mắt của mình hơi đau đau, hình như là cổ ngăn không cho nước mắt chảy xuống. Từ bản ghi chú này và tên của quyển sách, hắn nhìn thấy chữ viết quen thuộc của Dịch Nhân Kiệt, sách tên Hoài Anh Thủ.

Triều Võ Chu Quan Nguyên Niên, công nguyên năm 700, cuối mùa thu.

Đêm lạnh như nước, mọi âm thanh đều tĩnh lặng.

Tinh xảo không mất đi nghiêm túc và trang trọng của Trường Sinh Điện, trong ngự thư phòng, một chiếc đỉnh cổ xưa có khói trầm hương bốc lên, khói xanh lơ thơm ngát thấm vào nhân tâm. Nữ Hoàng Võ Tắc Thiên đang ngủ trên hương án, bỗng nhiên phát ra một tiếng thét rồi tỉnh giấc, mấy quan nga và thái giám bên cạnh bị dọa hồn bất phụ thể, ngay ngắn quỳ rạp xuống đất không dám ngẩng đầu lên, trong miệng hô:

- Bệ hạ chấn kinh, nô tài tử tội!

Võ Tắc Thiên đưa mắt nhìn qua, bản thân đang ở trong Trường Sinh Điện, vừa rồi nằm mơ thấy một cơn ác mộng, âm thầm than một tiếng, kinh hoàng trong lòng cũng bình tĩnh trở lại, vì vậy nhìn đám thuộc hạ đang quỳ rạp nói:

- Tất cả đứng lên đi, không liên quan tới các người.

- Tạ thiên ân bệ hạ!

Quan nga thái giám rung động đứng dậy, cúi đầu đứng hầu ở một bên.

Trong nội tâm Võ Tắc Thiên thầm than: trầm lại một mỗi năm ngủ rồi, vừa rồi chỉ phê duyệt mấy tấu chương khẩn cấp lũ lụt ở Giang Nam không ngờ lại ngủ. Nàng nhớ lại ác mộng là một con hắc lân ác long cắn tay phải của mình, cắn mạnh một cái làm tay phải của nàng đau nhức tận xương tủy, nhất thời kinh hoàng từ trong mộng tỉnh giấc lại. Hiện tại cánh tay phải vẫn còn đau, chẳng lẽ đây là điềm không may?

Võ Tắc Thiên lông mày hơi nhíu:

- Triệu Thượng Quan Uyển Nhi tới đây.

Thân quan bên cạnh khom người nói:

- Vâng.

Lui thân ra khỏi ngự thư phòng.

Võ Tắc Thiên nhìn qua Long vân bào bằng lông chồn đang khoác trên người, thầm nghĩ trong lòng: Uyển Nhi cô gái nhỏ này hẳn đã tới rồi, trừ nàng thì không ai dám phủ áo lông chồn chống lạnh cho mình cả. Đám sai vặt này nhát như chuột, sợ đánh thức trẫm sẽ bị chém đầu... Đúng là thế hệ tầm thường.

Không bao lâu Thượng Quan Uyển Nhi bước vào trong ngự thư phòng, quỳ bái dưới đất:

- Bệ hạ, Uyển Nhi ứng chỉ đến đây. . .

Võ Tắc Thiên nói:

- Bình thân.

Uyển Nhi từ từ đứng lên, nàng sụp mi không dám nhìn thẳng, mi tâm của nàng có trang điểm đóa hoa mai làm nổi bật gương mặt thanh tú động lòng người của nàng. Võ Tắc Thiên nhìn qua dung mạo của Thượng Quan Uyển Nhi thì trong lòng thờ dài: mặc dù trẫm bảo dưỡng có đạo, nhưng cuối cùng vẫn là người hơn thất tuần, dù sao cũng không tránh khỏi dấu vết của tuế nguyệt...

Võ Tắc Thiên rời khỏi ngự bàn, chậm rãi đi đến bên người Uyển Nhi:

- Cùng trẫm đi ra ngoài một chút.

- Vâng.

Uyển Nhi thấp giọng đáp, đi theo bên cạnh Võ Tắc Thiên ra khỏi ngự thư phòng, hai tay của nàng thả lỏng.

Đêm đã hơi khuya nên hoàng cung vô cùng yên tĩnh. Trừ tuần tra và vũ lâm vệ sĩ thì cơ hồ không có thứ gì hoạt động nữa. Võ Tắc Thiên đi đến một ban công một tiểu đỉnh, tay vịn ngọc thạch dựa vào lan can, trong nội tâm của nàng hăm hực bất an, thở dài một hơi.

Trong nội tâm Thượng Quan Uyển Nhi giật mình, thầm nghĩ: bệ hạ hôm nay có tâm sự... Ngày bình thường quân nhan uy nghi, cuối cùng cũng có tâm sự...

- Uyển Nhi. . . xem tại

- Có nô tỳ.

Võ Tắc Thiên hơi dừng một chút, ngẩng đầu nhìn qua tinh không đầy sao, chậm rãi nói:

- Trẫm vừa rồi chợt thấy một giấc chiêm bao, trong đó có một con hắc lân ác long cắn tay phải của trẫm, đến nay vẫn còn cảm thấy đau. Người cũng biết đây là gì dấu hiệu?

9. Chương 9: Tang Lễ, Mất Trụ Cột Quốc Gia. (2)

Chương 9: Tang lễ, mất trụ cột quốc gia. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 9: Tang lễ, mất trụ cột quốc gia. (2)

Trong nội tâm Thượng Quan Uyển Nhi run lên, nếu là vấn đề này phạm là trả lời được không tốt thì hoàng đế sẽ quy tội cho mình. Nhưng nàng phục thị hoàng đế mấy năm và bản tính lại nhu thuận lanh lợi, hơi suy nghĩ một chút thấp giọng đáp:

- Bệ hạ thân là thiên tử, chính là ứng với long triệu mà sinh, chuyện này không có gì kỳ quái. Có thể là năm đó án thư áp lên tay phải vẫn còn tồn tại, cho nên mới sinh ra giấc mộng. (*Long triệu hiểu là có mạng làm đế vương)

Võ Tắc Thiên mỉm cười, phiên muện trong nội tâm giảm bớt không ít, dùng ngón tay chỉ Thượng Quan Uyển Nhi, cười nói:

- Tốt cho ngươi lanh mỏng lanh miệng, giúp trẫm giải sầu.

Lập tức lại nói:

- Trẫm cả đời này chưa bao giờ sợ qua bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì cổ nhân nói ngũ tuần chết là bình thường, trẫm hôm nay đã qua thất tuần, là quân vương uy phục tứ hải, mặc dù ý chí đàn ông cũng không cách nào so với ta. Cho dù lúc này long ngự quy thiên cũng không uổng cuộc đời này. (*Long ngự quy thiên nghĩa là chết)

Thượng Quan Uyển Nhi cuống quýt ứng khẩu:

- Bệ hạ chính là thiên cổ nhất đế, mặc dù Tam Hoàng Ngũ Đế cũng không ai qua được, hôm nay lại nắm giữ thiên hạ thì sao dễ dàng nói điềm xấu được? Bệ hạ nhất định có thể phúc hưởng vạn thọ và càn khôn.

Võ Tắc Thiên mỉm cười không nói, nhìn qua bầu trời đầy sao giống như lâm vào trầm tư. Một tia bối rối trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi cũng nhanh chóng buông xuống.

Đúng lúc này chính bắc bầu trời đêm có một lưu tinh xoẹt qua lưu lại vầng sáng màu bạc trên bầu trời, sau đó biến mất trong bầu trời xanh. Sắc mặt Võ Tắc Thiên thay đổi, thân thể run lên, lẩm bẩm nói:

- Lại là tướng tinh vẫn lạc!

Thượng Quan Uyển Nhi cũng nhìn thấy khỏa lưu tinh này, trong nội tâm của nàng có chút khủng hoảng kêu lên:

- Sao băng thật sáng!

Lập tức nhìn qua nơi có lưu tinh xoẹt qua có một khỏa hằng tinh càng phát ra hào quang sáng sủa, dần dần có xu thế quy về đế vương tinh.

- Bệ hạ người xem! Lưu tinh vừa trôi qua thì một ngôi sao mới bay lên, nó sáng như vậy chẳng phải có ý nghĩa là bệ hạ sắp đạt được nhân tài sao?

Võ Tắc Thiên đang hậm hực trong lòng nghe Uyển Nhi nói như vậy thì nhìn kỹ, thật sự là có chuyện như vậy, trong lòng an tâm một chút. Lập tức cười thầm trong lòng của mình: không hiểu tử vi suy đoán lung tung, thật sự là lo sợ không đâu!

Nhưng mà liên hệ tới cơn ác mộng làm cánh tay phải đau thì nội tâm suy nghĩ này trong lòng Võ Tắc Thiên đã tiêu tan không còn, đột nhiên nghĩ tới một người.

Trọng thần triều đình, rường cột nước nhà Tể tướng Địch Nhân Kiệt!

Trước đó không lâu nghe nói Địch Nhân Kiệt bệnh nặng, vốn Võ Tắc Thiên trước đó không lâu đã xa giá rời khỏi Trường An đi tới Lạc Dương vấn an Địch Nhân Kiệt đang dưỡng bệnh. Hôm nay trở về chưa được một tháng, không phải là...

Nghĩ tới đây nội tâm của Võ Tắc Thiên lại nhói đau, âm thầm trấn an chính mình: sẽ không, nhất định sẽ không, thiên hữu lương thiện, Địch quốc lão không thể dễ dàng rời bỏ vương triều Đại Chu cùng trẫm mà đi. Trẫm đã lưu lại ngự y tốt nhất xem bệnh. . .

Tâm sự nặng nề Võ Tắc Thiên cũng không nghĩ được.

Hôm sau tảo triều quần thần lên điện. Võ Tắc Thiên theo thói quen nhìn qua bên dưới và không thấy Dịch Nhân Kiệt, mặt rồng biến sắc. Văn võ bá quan hình như phát hiện hoàng đế hôm nay có chút không vui, phàm là có chuyện không hài lòng thì chỉ cần không phải cấp tốc thì đều báo sau, tận lực lựa nhật tin tức bẩm lên.

Qua chừng một giờ đột nhiên có khoái mã báo truyền tống đến. Một gã Hộ Bộ Thị Lang tiếp nhận truyền báo, hốt hoảng chạy vào triều đình quỳ xuống không dậy nổi, kinh hoàng nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, thần nhận được tin nhanh. Dịch quốc lão. . . Dịch quốc lão. . .

Trong nội tâm Võ Tắc Thiên kinh hãi, đột nhiên đứng dậy, nghiêm nghị hỏi:

- Nói mau, Dịch quốc lão như thế nào?

Thị Lang toàn thân phát run, âm thanh trong cổ nghẹn ngào nói ra:

- Đêm qua giờ Dậu Dịch quốc lão bệnh nặng không qua khỏi, đã... Đã quy thiên rồi! Còn đây là tin nhanh của Thứ Sử Lạc Dương truyền tới, trong đây có một phong thư do quốc lão viết trước khi lâm chung, bảo đưa cho bệ hạ.

Cả triều xôn xao!

Võ Tắc Thiên như bị rút hết lực lượng toàn thân, chán nản ngồi vào trên ghế rồng, thần sắc ngốc trệ bờ môi run rẩy lẩm bẩm nói:

- Trụ cột của quốc gia đã mất, từ nay trong triều không còn...

Trong quần thần đã có người nghẹn ngào nức nở, đều là Tể tướng Trương Giản Chi từng là môn sinh của Dịch Nhân Kiệt, hần rơi lệ ra quỳ ở trước điện, nức nở nói:

- Dịch công đi về cõi tiên, đây chính là bất hạnh của Đại Chu, là bất hạnh của vạn dân. Chỉ mong bệ hạ nén bi thương, bảo trọng long thể... Có phong thư của Dịch công trước khi quy thiên viết ra, kính xin bệ hạ xem qua!

Võ Tắc Thiên đã biến sắc và bàng hoàng, nghe vậy thì chấn động, vội la lên:

- Nhanh trình lên.

Nhìn thư nhớ người, Võ Tắc Thiên càng thêm bi thương khó chịu, nước mắt chảy xuống. Trong thư nói hơn phân nửa là can gián Vũ Hoàng nên làm thế nào bình phủ tứ hải làm dân giàu cường quốc, cũng hy vọng sau khi mình chết không nên quá phô trương, chôn cất đơn giản ở tại Lạc Dương chùa Bạch Mã.

Trong nội tâm Võ Tắc Thiên thở dài: quốc lão cả đời này, đều cần kiệm và đặt việc công lên trước hết, sau khi chết cũng chỉ cần một tịnh thổ mà không cần lưu danh. Từ nay về sau chỉ làm bạn với trống chiều chuông sớm ở chùa Bạch Mã, một lòng bình thần giản dị.

Nhìn tới cuối cùng trong lòng Võ Tắc Thiên kinh hãi, bởi vì trong thư nói ra:

- Vi thần cả đời vì bệ hạ mà đào tạo vô số người, mặc dù có chỗ dùng nhưng cuối cùng vẫn là những người thích làm việc tư. Thời điểm bệnh nặng tinh thần hoảng loạn lại nghĩ tới một chuyện trọng yếu đã quên mất, cho đến hôm nay hồi quang phản chiếu mới nhớ tới, tử tội, tử tội!

- Thần ngày xưa lúc làm Huyện lệnh của Bành Trạch, lén thu qua một đồ đệ. Kẻ này năm đó vừa tròn mười tuổi, chính là dòng dõi của đại thần khai quốc, một trong hai mươi bốn trung thần thờ trong Lăng Yên các, Hồ quốc công Tần Thúc Bảo, thuở nhỏ tang phụ nên chí hiếu với mẫu thân. Thần thấy bản tính kẻ này thiện lương chính trực, dung nhan cực kỳ thông minh càng thêm tập được một thân võ nghệ, nếu như được tạo hình thì thực sự có thể làm rường cột nước nhà, là kỳ tài khó gặp ngàn năm! Người phong lưu như vậy bệ hạ không được làm cho mình châu long đong trong cát, kỳ trân không đượ nâng niu.

- Thần đề nghị bệ hạ mở võ hội, mời chào thiên hạ tân sinh, kẻ này tất nhiên sẽ trở hết tài năng... Vì thần từng nghe thấy người có số làm vương làm tướng. Đã từng nhớ rõ bệ hạ từng nói đùa vi thần keo kiệt, vi thần mấy chục năm lấy được vô số ban thưởng, khó tặng bệ hạ một vật... Nay vi thần đem viên minh châu này tặng cho bệ hạ, nguyện bệ hạ không nên từ chối...

10. Chương 10: Phong Lưu Trường An. (1)

Chương 10: Phong lưu Trường An. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 10: Phong lưu Trường An. (1)

Thư viết tới đây, về phần chuyện của ‘ kẻ này ’ thì nói tới liền dừng, ngay cả tín danh không nói tới. Võ Tắc Thiên sinh lòng nghi kị: đêm qua nhìn sao trời thấy sao băng rơi xuống, một tâm tinh sáng nổi lên, hẳn chính là ứng với việc này?

Nghĩ đến đây Võ Tắc Thiên bùi ngùi thở dài:

- Thiên hạ đạo lý đều từ cửa quốc công mà ra. Địch công đã có tâm như thế vì sao trẫm an có thể không theo? truyện copy từ

- Giản Chi!

- Có thần!

- Người lập tức lên đường cùng quan viên Lại Bộ, Hộ Bộ, Lễ Bộ đi tới Lạc Dương xử lý linh cữu và việc mai tang cho Địch quốc công. Nhớ kỹ quốc lão lâm chung có nói không được phô trương, lăng chôn cất chọn gần chùa Bạch Mã.

- Thần tuân chỉ.

- Địch quốc lão văn huệ được Văn Xương truyền thừa. Chiếu cáo thiên hạ cả nước trai giới ba ngày, dùng lễ quốc tang mà xử lý!

(*Văn Xương ở đây chính là Văn Khúc Tinh Quân, chính là người nắm giữ công danh và văn vận của thế nhân)

- Thần lĩnh chỉ!

- Mặt khác...

Võ Tắc Thiên dừng một chút cẩn thận chu đáo an bài tang lễ của Địch Nhân Kiệt, trong mắt rốt cục cũng có hai hàng nước mắt chảy xuống, âm thanh nức nở nói:

- Sau tang lễ cho thư tỉnh và Lại Bộ cùng Binh Bộ trừ bị việc mở võ cử. Trẫm muốn khai mở các dòng khác, sáng lập võ cử tuyển chọn nhân tài.

(*Võ cử là cuộc thi tuyển võ trạng nguyên)

Trường An triều Võ Chu hai năm, công nguyên năm 702, đầu tháng giêng.

Tần Tiêu đứng bên cạnh thanh lâu, trong nội tâm của hắn có cảm giác như đang đứng trong dòng sông lịch sử, hắn thở dài: đây chính là đô thành thịnh thế thiên triều sao? Trường An? Trường An! Ai có thể nghĩ tới ngàn năm sau nơi này người xe như nước, đô thị toàn xi măng và thép.

Lúc này gió lạnh và tuyết bay tán loạn, cũng không có ảnh hưởng tới hào khí lễ mừng của Trường An, ngay cả binh sĩ thủ thành cũng buông lỏng hơn nhiều, Tần Tiêu lộ ra nụ cười thiện ý, nhất thời làm cho Tần Tiêu sinh ra ảo giác với đám binh sĩ này, nếu như nói ra câu “Hoan nghênh quang lâm” thì Tây An này sẽ biến thành một nơi du lịch, tiêu chuẩn tiếp khách cao nhất.

Trên đường lát đá xanh rộng lớn, tuyết trắng tích dày nửa thước, cửa hàng và nhà cửa cư dân như phủ lên một lớp giấy trắng. Hiện tại đang là giữa trưa chợt có khói bếp bay lên, khiến cho tòa đế đô uy nghiêm này tăng thêm vài phần âm nhu cùng xinh đẹp.

Tuyết rơi đúng năm được mùa nên thịnh thế nhiều hơn vài phần vui mừng, tuyết xuân lâm phạm nên càng lộ ra nét đa tình tự mỹ!

Tần Tiêu một đường chậm rãi đi tới cẩn thận xem xét đánh giá đô thành thịnh thế này, hận mình không có máy ảnh có thể đem cảnh đẹp trước mặt chụp lại. Hiện tại hắn đã có chiều cao sáu xích (1. 80 - 1. 85 m), gương mặt tuấn lãng thư sinh, hơn nữa có một bộ tú da tốt. Dùng cách nói của các hương thân Bành Trách huyện Tê Phụng Thôn nói thì đây là “Mắt tinh mày kiếm, môi hồng răng trắng, oai hùng hùng tráng Tần gia lang” .

Lần này tới Trường An Tần Tiêu chỉ đem hai bộ y phục đơn bạc, không nghĩ tới trên đường đi ngắm nhìn cảnh sắc ven đường thì tới Trường An đã là đầu tháng giêng, còn vừa vặn đi vào ngày có tuyết. Nhưng mà Tần Tiêu không có chút cảm giác rét lạnh nào. Những năm gần đây hắn không ngừng học nội công tâm pháp của lão nhân trong mộng, những nóng lạnh của ngoại giới không còn uy hiếp tới hắn nữa.

Bởi vì tuyết rơi nhiều nên ngày bình thường Trường An phi thường nóng nực lại không có nhiều người đi đường cho lắm. Có mấy thương nhân nước ngoài tóc vàng râu đỏ huyền thuyên nói vài câu tiếng Khự còn cứng ngắt đang cò kè mặc cả với chủ khách sạn, xem ra là tìm kiếm nơi nghỉ chân hôm nay. Trên lưng ngựa của họ có chất theo hàng hóa, xem ra là phiên thương đang trên đường đi bán hàng rong và mua tơ lụa. Tần Tiêu tìm được mấy khách sạn nhưng phần lớn đều không còn phòng trống, đành phải chậm rãi đi tìm phòng trọ.

Tần Tiêu đi trên đường nhưng trong lòng nghĩ tới lịch sử, cũng chỉ có triều Đường mới phồn thịnh và cởi mở như vậy, người ngoại quốc định cư ở Trường An thì ngay cả Tây An vào thế kỷ hai mươi một cũng không so được. Nhiều người ngoại quốc đến triều Đường đến Trường An cũng không chịu về nước, bọn họ đều sống lại ở nơi này. Hiện tại đối với cư dân nước ngoài ở Đại Chu có thân phận giống như xin được thẻ xanh của nước Mỹ thế kỷ hai mươi một. (Thẻ xanh được sử dụng cho những người nước ngoài muốn định cư ở Mỹ).

Lúc này có mấy hài tử đang mặc áo đỏ từ trong nhà lao ra ngoài đường, bàn tay nhỏ bé và gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì lạnh, bọn trẻ không ngừng nắm tuyết trên mặt đất ném nhau, tiếng cười như chuông bạc từ trong miệng của lũ trẻ vang lên.

Tần Tiêu nhìn bọn trẻ này thì trong lòng thầm cười cười vì trò ném tuyết! Có ý tứ! Ta năm đó khi còn bé ở cô nhi viện cũng thường chơi như thế này. . . Đáng tiếc đến Đại Đường lại biến thành trẻ con, cho nên không có ai chơi ném tuyết với mình. . .

Bọn nhỏ sinh động vì đường cái hôm nay ít người, bởi vì vắng khách nên đám lão bản cũng từ trong cửa hàng đi ra ngoài nhìn bọn nhỏ đang chơi ném tuyết vui vẻ ra mặt.

Tần Tiêu đi qua đám trẻ đang chơi đùa này đột nhiên có mấy nắm tuyết bay tới. Tần Tiêu cười khế rồi tiện tay chém ra, cầu tuyết ở trước người rồi nhao nhao rơi xuống. Mấy hài tử phát ra từng tiếng kinh hô .

- Oa, thật là lợi hại!

- Động tác của hắn thật nhanh!

Tần Tiêu làm bộ muốn ném tuyết trở về nên bọn nhỏ cười khanh khách chạy đi.

Tần Tiêu nhìn qua bọn nhỏ đáng yêu thì nhẹ giọng tán thưởng.

- Đô thành thịnh thế, phong lưu Trường An, quả thật là nơi tốt. Trách không được những người ngoại quốc kia lại muốn ở lại Đại Chu.

Chính vào lúc này sau lưng của hắn vang lên tiếng vó ngựa, “Soạt soạt soạt” hơi có chút dồn dập. Tần Tiêu uốn éo quay đầu nhìn lại thì thấy bốn năm người cưỡi ngựa đạp tuyết chạy tới, móng ngựa đạp tuyết lông bôm tung bay, kỹ thuật cưỡi ngựa của những người này rất cao.

Trong nội tâm Tần Tiêu than nhỏ, nhìn quần áo và trang sức trên người của những người này đoán chừng là một quan to quyền quý nhà nào đó.

Trong lúc này trong đám trẻ đang chơi đùa ầm ĩ có một đứa vì muốn tránh tuyết của đứa trẻ khác ném nên đột nhiên chạy ra giữa đường, hoàn toàn không chú ý khoái mã sau lưng đang chạy tới, mắt thấy tránh không được!

Trong nội tâm Tần Tiêu cả kinh, hấn đề thân dồn sức vào chân phải như quỷ mị xuất hiện bên cạnh đứa trẻ đó, hấn ôm nó lao qua một bên đường.

Trong điện quang hỏa thạch hai người đã ở bên kia đường, thoáng cái tránh va chạm với ngựa đang chạy.

11. Chương 11: Phong Lưu Trường An. (2)

Chương 11: Phong lưu Trường An. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 11: Phong lưu Trường An. (2)

Mọi người bên cạnh mắt thấy sắp có tai họa đều ngay ngẩn kinh hô một tiếng, sau đó nhao nhao lắc đầu thảm hô: thân thủ thật nhanh! Giữa ban ngày hấn là gặp quỷ rồi?

Ngay cả người đang cưỡi ngựa cũng cả kinh, con ngựa đang chạy đột nhiên bị cả kinh liền hí vang đem người áo đen đang cưỡi ngựa hất xuống đất.

- Ah nha!

Lưng của người áo đen chạm vào mặt đất cứng rắn nhưng may mắn có tuyết động dày cho nên không bị thương.

Trong nội tâm Tần Tiêu cười lạnh: vi phạm luật lệ thì có ngã chết cũng đáng đời! Nếu đổi lại là ngàn năm sau tiểu tử người gặp gỡ ta làm cảnh sát giao thông thì trước sau phải phạt người thật đau mới được, sau đó giam người lại vài ngày cho bẽ bề công việc, chậm rãi tra tấn người.

Người áo đen làm xấu trước mặt mọi người thì tức giận không chịu nổi, hấn lồm cồm bò dậy và đi lên vài bước vung roi ngựa trong tay quát xuống Tần Tiêu!

Tần Tiêu ngồi chồm hổm trên mặt đất vuốt đầu đứa trẻ mỉm cười an ủi nó. Bỗng nghe tiếng gió sau lưng thì khước miệng nở nụ cười lạnh khinh thường, ôm thân hình hài đồng nhanh nhẹn nhảy qua vài bước, đưa nó vào trong đám trẻ đang vây người ở bên kia, buông đứa trẻ ra và lắc đầu nói:

- Tiểu đệ đệ, về sau phải cẩn thận đấy, chơi trong sân không nên đi ra ngoài đường.

Hài đồng vẽ mặt sùng bái nhìn qua Tần Tiêu, trong đôi mắt ngây thơ tràn ngập nước mắt chăm chú gật gật đầu:

- Cảm ơn đại ca ca! Ta biết rõ!

Trong nội tâm Tần Tiêu xuất hiện một tia khoái ý: không thể tưởng được ta cũng có ngày trở thành “Hiệp khách”. Nếu tại ở thế kỷ hai mươi mốt có một thân bốn sự này tối thiểu nhất có thể trở thành đại minh tinh, chơi đùa kinh công trên màn ảnh cũng không cần cấp treo sau lưng, còn hơn Lý Tiểu Long nữa đấy. Nếu không thì che mặt đi ra ngoài làm Spider Man? Được a! Chơi cái này rất là dọa người, người ngoại quốc sẽ sùng bái siêu anh hùng như hấn.

Những năm gần đây hấn được lão nhân trong mộng dạy một bộ pháp “Trong truyền thuyết, vô cùng huyền diệu, kinh công đệ nhất thiên hạ” “Phi Tiên Bộ”, Tần Tiêu sau khi dung hợp với Tán Thủ của mình thì còn huyền diệu hơn nữa.

Tên áo đen kia thẹn quá hóa giận, quái thanh hét to:

- Tốt cho một điều dân không biết sống chết, lại dám miệt thị vương pháp?

Hấn hét lên rồi dùng roi quát Tần Tiêu.

Tần Tiêu nhin không được đã tức giận lên, nếu không phải những năm gần đây hắn từ bỏ rất nhiều thói quen được bồi dưỡng trong bộ đội thì còn kém trách mắng câu: “Người mới là điều dân! Mẹ người bị lợn lòi chơi nên sinh ra một ngu dân như người!”

Mắt thấy tên áo đen xông tới gần Tần Tiêu nắm tay lại và mặt đầy tức giận, trong nội tâm quát: còn dám đánh lên cảnh sát? Người còn dám lấy roi quát lão tử, lão tử cho một chiêu “Ma Vân Câu Quyền” đánh người thành Transformers!

Ma Vân Câu Quyền chính là Tần Tiêu học được từ “Ma Vân Chưởng ” được lão nhân trong mộng dạy cho, uy lực cực kỳ bá đạo!

Đúng vào lúc này sau lưng có tiếng hét chói tai vang lên:

- Nô tài lớn mặt, còn không ngừng tay!

Người áo đen nghe tiếng quát này lập tức như bị định thân, thân thể cứng ngắt lại, roi ngựa đang giơ cao trong tay cũng rũ xuống.

Trong nội tâm Tần Tiêu cả kinh, lẳng lặng xoay người lại nhìn qua người hét lên. Chỉ thấy người nọ mặc cẩm bào màu tím và mang theo một cái áo gió, thân hình dung quang đẹp đẽ mà cao quý, mặc dù nhất thời không thấy rõ mặt nhưng mà Tần Tiêu cũng biết người như vậy không phú cũng quý.

Người áo tím chậm rãi đi tới bên cạnh Tần Tiêu, thời điểm đi qua người của tên áo đen trầm giọng quát lên:

- Kỹ thuật cưỡi ngựa không tinh suất nữa đụng vào người đi đường, cũng nhờ vị công tử này ra tay mới tránh được một hồi tai nạn. Người dám công nhiên gây chuyện! Bản thân của người trở về lĩnh năm mươi côn, nếu có đánh nhẹ không nghiêm thì ta sẽ cho người đánh lại!

Toàn thân người áo đen khẽ run rẩy, thân thể mềm nhũn như quy xuống.

- Nô... Nô tài tuân mệnh. . .

- Còn không mau cút đi!

- Vâng. . .

Người áo đen đi tới con ngựa kia không ngờ người áo tím lại quát chói tai:

- Ngựa lưu lại, bản thân người chạy về!

Nhìn qua người áo đen chán nản bỏ chạy trở về thì nội tâm của Tần Tiêu xuất hiện khoái ý, xem ra người áo tím này cũng không phải là người không phân phải trái, cho nên sinh ra vài phần hảo cảm.

Người áo tím thấy người áo đen đã rời đi thì gương mặt anh tuấn nở nụ cười lạnh nhạt, ôm quyền nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Đa tạ huynh đài nghĩa khí viện thủ mới miễn một hồi tai họa! Huynh đài có thân thủ thật tốt!

Tần Tiêu ôm quyền đáp lễ:

- Huynh đài không cần phải nói vậy, chỉ là tiện tay mà thôi, nên không cần phải cảm tạ.

Người áo tím sáng khoái cười to.

- Tốt cho một câu tiện tay mà thôi, trong mắt của ta thì thủ đoạn này quá phi phàm! Nhanh như sóc tuyết, huynh đài có thể uống với ta vài ly được không, cùng nhau thưởng thức cảnh tuyết hôm nay?

Trong nội tâm Tần Tiêu vui lên:

- Tốt, cầu còn không được! Ta đang lo tìm không thấy được khách điểm đây! Trường An lớn như vậy rất nhiều khách điểm đã đây người rồi.

Âm thanh của người áo tím vui sướng, nói:

- Ha ha, như thế rất tốt, có thể gặp được huynh đệ thì chúng ta có duyên phận rất sâu a! Tại hạ bình sinh thích kết giao với anh hùng hào kiệt, anh hùng hiệp sĩ như huynh đệ thật sự là cầu không được! Huynh đài, chúng ta cùng đi uống rượu nào!

Người áo tím này nhìn qua thì có tuổi tác tương tự như Tần Tiêu, trên mặt toát ra nét phú quý hồn nhiên thiên thành, làm cho Tần Tiêu âm thầm khâm phục.

Người áo tím vung tay lên đem thiếu niên dẫn tới bên cạnh con ngựa của người áo đen lúc này, tự tay đưa dây cương cho Tần Tiêu.

- Thỉnh!

- Ngựa tốt!

Tần Tiêu xoay người lên ngựa.

- Hảo thân thủ! Hảo nam nhi!

Người áo tím cũng trở lại ngựa của mình, âm thanh tán thưởng.

- Ha ha ha!

Hai người cất tiếng cười to phấn khởi cưỡi ngựa đi về phía trước, sau lưng lại một đám bông tuyết.

Dân chúng sau lưng âm thầm nói với nhau:

- Thiếu niên kia là người nào, không ngờ có thể đồng hành với Lâm Truy Vương!

- Người không biết rồi! Lâm Truy Vương thuở nhỏ hào sảng hơn người, không bao giờ ra oai với dân chúng bình thường, trong gia tộc vương công hiếm có người nào như Lâm Truy Vương!

- Nghe nói hắn còn rất trẻ tuổi nhưng rất được hoàng đế yêu thích.

- Cũng không phải, năm nay Lâm Truy Vương còn chưa tới mười tám tuổi đâu...

Gió tuyết càng ngày càng mạnh, trời đất như đông cứng lại nhưng mà công tác chuẩn bị lễ xuân vẫn đang được chuẩn bị.

Một đoàn người ngựa dừng lại trước một quán rượu, Tần Tiêu đưa mắt nhìn nó, quán rượu tên là Thiên Khách Vạn Lai!

12. Chương 12: Người Phong Lưu. (1)

Chương 12: Người phong lưu. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 12: Người phong lưu. (1)

Mọi người xoay người xuống ngựa, mấy người áo đen sau lưng cùng đi liền nhận lấy cương ngựa trong tay của áo bào tím và Tần Tiêu, bọn họ dẫn theo ngựa đi, người áo bào tím vung tay lên.

- Huynh đài, thỉnh!

- Thỉnh!

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm tán thưởng: không hổ là đô thành Trường An, ngay cả quán rượu cũng có vận khí như vậy, cũng xem như khách sạn năm sao trong vương triều Đại Chu.

Hai người đi vào trong quán rượu thì sớm có người nghênh đón, quán lúc này đã đông nghẹt người, khom người đi qua một bên, cúi đầu nói:

- Công tử gia đến, mau mời lên lầu.

- A....

Âm thanh người áo tím đáp, áo choàng trên người chấn động, nhìn qua người kia, nói:

- Sinh ý của Triệu lão bản tốt chứ? Bằng hữu của ta đến chưa?

Triệu lão bản cúi đầu khom lưng:

- Nhờ phúc ầm của công tử, sinh ý tiểu điểm xem như khá lắm. Hai vị bằng hữu của công tử đã tới, hiện đang chờ trên lầu.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm suy nghĩ: vị “Công tử gia” này xem ra gia thế không kém, ngay cả lão bản của quán rượu này cũng phải ăn nói khép nép, đoán chừng là nhị thế tổ gia tộc quyền quý a?

Công tử gia cởi bỏ áo choàng tím đưa cho Triệu lão bản, nhưng tư thái lỗi lạc bề ngoài của hắn không phải tục, tuổi cùng Tần Tiêu tương xứng, trên người lộ ra quý khí.

- Huynh đài, chúng ta nên đi lên lầu gặp hai vị bằng hữu của ta.

Công tử gia nhìn Tần Tiêu cười nói.

- Bọn hắn đều là nhân vật thú vị.

- Huynh đài mời lên trước.

Triệu lão bản đứng hầu ở một bên trong lòng kinh hoàng: đây cũng là hậu duệ vương công quý tộc sao, không ngờ có thể xưng huynh gọi đệ với Lâm Truy Vương, nhìn bề ngoài của hắn không giống đệ tử thế gia a...

Tần Tiêu theo sát sau lưng công tử sau này đi lên lầu hai, nhìn thấy bố trí tinh xảo của quán rượu này, bình phong cẩm tú tường gỗ điêu khắc tỉ mỉ, dưới chân được trải lụa đỏ. Lan can sáng bóng không nhiễm hạt bụi nào, ngay cả mấy tấm tranh chữ bên cạnh cũng có phong thái bất phàm, nghiêm nhiên xuất từ thủ bút của danh gia. Khách ở quán rượu này là người phong lưu, hoặc ngâm thi tác đối, hoặc hành lệnh so rượu, lúc nào cũng phát ra tiếng cười vui sướng.

Thái bình thịnh thế dân phong vật phụ, xem ra đây mới là thái bình thái thế thật sự..

Lầu hai cơ bản đều là phòng ngăn cách với nhau, công tử mang theo Tần Tiêu đi vào ‘ Lưu Vân Phủ Nguyệt Các’ thì dừng lại, tiện tay đẩy cửa và một làn hơi ấm phả vào mặt, không ngờ bên trong bố trí lò sưởi tinh xảo.

Tần Tiêu đưa mắt nhìn vào bên trong, trừ thán phục nhà các tráng lệ ra đồng thời trong lòng thầm cả kinh, chỉ thấy có một người nằm trên mặt đất, trên thân cởi sạch sẽ, bên người có thùng mực nước và tờ giấy trắng lớn, dùng tóc của mình chấm mực viết nhanh trên tờ giấy!

Tần Tiêu sinh hoạt trong Đại Đường này cũng hơn mười năm, đối với kiểu hưởng thụ của của thi nhân trong lịch sử cũng có hiểu biết, lúc này thốt lên:

- Người đang viết chữ hẳn là Trương Húc?

Công tử quay đầu cười cười, khen:

- Hảo nhân lực, kiến văn rộng rãi!

Tần Tiêu trong nội tâm nói thầm: ‘ Trương Húc Tam Bội Thảo Thánh Truyện, ngũ mĩ trước vương công, múa bút rơi giấy như mây khói ’, một số năm sau trong thơ Đỗ Phủ chẳng phải có nói hẳn cởi sạch sẽ dùng tóc viết chữ sao? Không thể ngờ ta được may mắn nhìn thấy, cùng thơ ca của Lý Bạch thì Bùi Mân Kiềm Vũ được xưng là “Tam tuyệt” với lối viết chữ của Trương Húc...

Hai người đi vào nhà các, Trương Húc đang vui đầu viết nhanh, một người đang ngồi chờ còn lại thì cười lên:

- A Man, rốt cuộc ngươi cũng tới rồi! Ngươi xem tên điên này đi, uống mấy chén rượu đã quên mọi thứ rồi!

Công tử cũng lên tiếng cười to:

- Đại ca luôn đi trước tiểu đệ một bước nha, đi đầu làm cho tên điên này uống quá chén, lại lừa bịp một bản vẽ đẹp của hắn rồi, dụng tâm bắt lương, dụng tâm bắt lương nha!

Tần Tiêu nhìn người nọ một chút, người này cũng không phải ăn mặc quá đẹp đẽ, tuổi chừng hai mươi hai đầu lông mày hào khí tách ra.

Công tử dẫn Tần Tiêu tới bên cạnh người nọ, nhìn thiếu niên nói ra:

- Vị huynh đài này chính là huynh trưởng của ta, Trọng Tuấn. Đại ca, đây là chí sĩ hào kiệt mà ta gặp trên đường!

- Tại hạ Tần Tiêu.

Tần Tiêu ôm quyền cười cười. Trọng Tuấn cẩn thận dò xét Tần Tiêu, gật đầu nói:

- Tốt, tốt! Quả nhiên là người phong lưu! A Man, ngươi luôn gặp được kỳ nhân dị sĩ a, đại ca ta đúng là hâm mộ đấy!

A Man? ! Tần Tiêu trầm nghĩ trong lòng: cái tên hiệu này quá kỳ quái, còn “May mắn” nữa chứ! Mà Tào Tháo dùng hai chữ này làm nhũ danh của hắn a. Trước kia ngẫu nhiên có người nghe nói qua, Vương hậu trong triều có người lấy tên hiệu cho con mình là A Man, là ai đây? Chẳng lẽ là. . .

Công tử (A Man) khẽ cười nói:

- Thì ra Tần huynh tục danh khí thế lớn như vậy, đúng là không phải nhân vật bình thường! Đến, A Man trước kính Tần huynh một ly, tương thỉnh không bằng vô tình gặp được, chúng ta gặp mặt xem như duyên phận.

Ba người cùng ngồi xuống, riêng phần mình nâng chén đối ẩm một ly, đã thấy Trương Húc kia đang nằm rạp trên mặt đất rung đùi đắc ý, trên người mồ hôi rơi như mưa. Mái tóc dính mực của hắn lúc này lại như lưu thủy hành văn, trên tờ giấy viết xuống mấy chữ to, thực ‘ thay đổi vẫn còn quý thần, không thấy mảnh khoe ’!

Tuy Tần Tiêu không tính là nhà thơ văn nhân gì đó, nhưng hắn cũng bị hấp dẫn thật sâu, nhìn chăm chăm vào mấy chữ mà Trương Húc đang viết, đó là một bài thơ:

Bản vi quý công tử,

Bình sinh thực ái tài.

Cảm thì tư báo quốc,

Bạt kiếm khởi hao lai.

Tây trì đình linh tái,

Bắc thượng đan vu đài.

Đăng sơn kiến thiên lý,

Hoài cổ tâm du tai.

Thuỳ ngôn vị vong hoạ,

Ma diệt thành trần ai ?

Dịch thơ:

Vốn ta công tử thế gia

Thật tâm mến đức, thiết tha yêu tài!
Ưu tư nợ nước bao ngày
Hùng anh vùng kiếm quét loài cỏ hoang.
Bao phen rong ruổi Tây phương
Đan vu mặc Bắc phong sương dải dầu.
Trông xa muôn dặm non cao
Nhớ ngày xưa ấy mà nao nao lòng.
Mấy ai bảo nạn hanh thông ?
Cũng thành các bụi hư không thôi mà!

(* Đây là bài Cảm ngộ kỳ 35 của Trần Tử Ngang.)

- Chữ tốt! Thơ hay!

Tần Tiêu thán phục từ tận đáy lòng, âm thanh thở dài vang lên.

Trương Húc viết xong chữ cuối cùng đột nhiên đứng dậy, mực trên mái tóc của hắn chưa khô nên rơi tí tách xuống sàn, hắn cất tiếng cười to:

- Diệu quá thay diệu quá thay, thống khoái thống khoái!

Sau đó xoay người lại cầm bầu rượu trên bàn giật miếng che ở miệng hủ và uống cạn.

A Man mỉm cười: nguồn

- Đúng là si nhân mà!

Hai người cùng cười to.

nguồn t.u.n.g h.o.a.n.h (.) c.o.m

13. Chương 13: Người Phong Lưu. (2)

Chương 13: Người phong lưu. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(^v^)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(^v^)-»

vipvanda :

Chương 13: Người phong lưu. (2)

Trương Húc vui sướng không coi ai ra gì, khoa tay múa chân.

- Cảm giác lúc tư đèn nợ nước, rút kiếm khởi hao lai. Tây trì leng keng nhét, Bắc thượng Thiên Vu đài, thống khoái, thống khoái ah! Đáng tiếc Trần Thập Di hôm nay không thể đến đây, không thể tự mình thưởng thức thơ hay tuyệt diệu này, phối hợp với chữ tốt của ta.

Tần Tiêu một suy tư, nói ra:

- Theo lời của Trương Húc đại nhân thì đang nói tới Trần Tử Ngang tiền bối?

- Đúng là người này. truyện cập nhật nhanh nhất tại chòm

Trọng Tuấn đáp, mỉm cười nhìn qua Tần Tiêu.

- Tàn huynh quả nhiên kiến văn rộng rãi. Trần Thập Di chính là bạn vong niên của chúng ta, thường thường cùng tụ hội ở nơi này, đáng tiếc hắn hai năm trước hắn vì giữ đạo hiếu nên với phụ thân nên trở về quê quán Tứ Xuyên, hôm nay không thể gặp chúng ta.

Tàn Tiêu âm thầm thổn thức Trương An này, quả nhiên danh nhân chống chất a! Tùy tiện đi một chút đã gặp được các danh nhân nổi tiếng.

Lúc này Trương Húc đã khôi phục tinh thần lại, cũng không đi mặc quần áo, tùacute; cho mực chảy xuống đất, ngồi xuống nói ra:

- Trần Thập Di là nhà thơ của thiên hạ, người phương nào không biết, người phương nào không hiểu? Một câu ‘ tiền bất kiến cổ nhân, hậu bất kiến lai giả, niệm thiên địa chi du du, độc thương nhiên nhi thế hạ ’ cũng đủ để nổi tiếng đời sau! Ồ, vị huynh đệ này nhìn không quen mặt...

A Man cùng Trọng Tuấn cười rộ lên, A Man nhìn Trương Húc nói:

- Người trầm mê trong văn chương, chúng ta nói chuyện người không nghe lọt câu nào. Vị huynh đệ này không phải nhân vật phạm trần, thiếu niên hiệp sĩ, họ Tàn, tên một chữ Tiêu, Trương đại ca, hay là người đi tắm đi, nhìn toàn thân của người toàn mực nước thì nhả các này lại dơ bẩn rồi.

Trương Húc nghe vậy cất tiếng cười to:

- Hôm nay cao hứng nên viết vài chữ, bây giờ đi tắm. Mấy vị chờ chút, Trương mỗ đi rồi trở lại ngay.

Dứt lời cầm lấy quần áo mặc lên người và đi ra ngoài.

Tàn Tiêu buồn cười, nói:

- Thật sự là kỳ nhân dị sĩ, quái đản không bị trời buột!

Lúc này Trọng Tuấn đột nhiên trở nên vẻ mặt nghiêm túc, đối với A Man nói:

- A Man, tính ngày tới bây giờ thì người tiêu phú ở nơi này cũng được một tháng, toàn bộ do đại ca xử lý; lúc trước người muốn thốt Thất Tuyền Điền Mã ta cũng tặng cho người; ngay cả ca vũ ngoại bang múa bụng mắt xanh cũng tặng cho người...

A Man tức giận cười lên nhìn qua Trọng Tuấn, tự nhiên nói ra:

- Đại ca nói cái gì thế, đại ca muốn bản vẽ đẹp của Trương Húc thì cứ nói là được, đệ cũng không tranh giành với đại ca.

Trọng Tuấn cả kinh, nói:

- Đệ hảo tâm như vậy sao? Trước kia đệ vì Trương Húc tranh chữ của tên điền Trương Húc này có thể tranh giành với ta tới mức đánh nhau, hôm nay vì sao. . .

A Man cười cười, giơ chén rượu lên nhìn Tàn Tiêu nói:

- Hôm nay thu hoạch lớn nhất chính là quen biết với Tàn huynh, so với bản vẽ đẹp của tên điền này càng muốn trân quý hơn rất nhiều. Một ngày không tìm hai bảo, đệ thấy đủ rồi, ha ha! Tàn huynh, thỉnh!

Tàn Tiêu nâng chén nói:

- Tại hạ vô danh mạch thảo, được công tử coi trọng rất vui mừng, thỉnh!

Trong nội tâm lại thầm suy nghĩ: A Man này thật sự rất biết cách nói chuyện, nói tâng bốc trong lòng người thoải mái tới chết, xem ra hắn là nhân vật quan trọng lẫn lộn trong quan trường. A Man cùng Trọng Tuấn này đều làm bạn với một ít người phong lưu, hắn bọn họ là Lý Long Cơ cùng Lý Trọng Tuấn? Lý Long Cơ ngày sau trở thành Đường Minh Hoàng nha! Lúc tuổi còn trẻ cũng tự xưng là A Man!

Nghĩ đến đây Tàn Tiêu bắt đầu ngạc nhiên.

Hai người ngựa cổ uống cạn chén rượu, Trọng Tuấn thì sưng sờ nhìn qua Tàn Tiêu, tên này rốt cuộc có địa vị gì mà khiến Lâm Truy Vương coi trọng như vậy?

Sơn trần hải vị lục tục mang lên mặt bàn, ba người này vừa uống vừa tin khẩu trò chuyện hàng ngày.

Trọng Tuấn nói:

- Tiếp qua hai ngày triều đình bắt đầu mở võ cử, đến lúc đó chắc chắn có náo nhiệt để xem rồi! Đây chính là lần rầm rộ nhất đấy, võ giả thiên hạ không kể xuất thân đều có thể tới hoàng thành tham gia.

A Man gật đầu đồng ý, nói ra:

- Phải nói đương kim đệ nhất đúng là thánh minh thần võ, nhiều lần khai sáng non sông, ta thấy cử động mở võ cử lần này có thể mang lại rất nhiều nhân tài cho Đại Chu!

Tần Tiêu mỉm cười không nói, hắn chỉ lo uống rượu, tinh tế nhăm nháp. Sau khi đi vào Đại Đường thì hắn vô cùng tán thưởng kỹ thuật ủ rượu ở thời đại này. Những hảo tửu tinh khiết này không có trải qua gia công hiện đại hoá công nghiệp nên uống còn thoải mái hơn rượu XO nhiều.

Đột nhiên A Man nghĩ tới cái gì đó, cả kinh ‘ồ’ một tiếng, nhìn qua Tần Tiêu nói:

- Tần huynh thân thủ như thế, không lẽ chính là tới tham gia võ cử?

Tần Tiêu cười:

- Không dối gạt nhị vị, Tần mỗ đúng là tới tham gia!

A Man đại hỉ, hai tay nắm thành quyền, lớn tiếng vui mừng nói:

- Dùng thân thủ của Tần huynh thì nhất định nổi tiếng tam giáp! Đến đến, đại ca, chúng ta tới sớm chúc mừng Tần huynh tam giáp đăng khoa, sau này trở thành một danh đại tướng của vương triều Đại Chu!

Trọng Tuấn gờ chén rượu lên, ánh mắt nghi hoặc nhìn qua A Man vẽ mặt hưng phấn tới đỏ bừng, trong nội tâm thầm nghĩ thật sự hắn ta sẽ đạt được vị trí cao như vậy sao?

A Man càng ngày càng cảm thấy hứng thú với “Tần Tiêu” này, thậm chí còn đưa ra lời mời kết nghĩa kim lan, nhưng bị Tần Tiêu uyển chuyển cự tuyệt. Thời điểm chia tay Tần Tiêu đã lén xưng hô với hắn là “Lâm Truy Vương”.

Trong nội tâm A Man thầm nghĩ:

- Thật sự là người cẩn thận, hơn nữa kiến thức bất phàm. Từ ngàn dặm xa xôi đi tới kinh thành còn biết rõ nhiều chuyện như vậy, không ngờ còn biết Lý Long Cơ tự xưng A Man, đường huynh của Lý Trọng Tuấn là Nghi Hưng Vương... Có ý tứ, thật là có ý tứ! Mà thời điểm tham gia lần võ cử người này sẽ trở hết tài năng, đợi một thời gian nhất định là nhân vật phi phàm.

Trường An Đại Chu, công nguyên năm 702, tháng giêng ngày mười lăm, võ đài cấm quân Vũ Lâm Vệ.

Chỗ này hôm nay từ xưa tới nay đều được chọn làm võ đài trận chung kết của võ cử. Sau khi trải qua đào thải hơn ngàn người đã còn lại mười hai người xuất chúng. Mười hai người này đều là nhân vật xuất sắc nhất của võ cử, sau đó từ trong những người này chọn ra ba người xuất sắc nhất, do quan viên và Võ Tắc Thiên tự mình giám sát, bình chọn ra tam giáp: trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

Gió táp phần phật, bình qua sinh huy (*chiếu sáng), mười hai dũng sĩ đang mặc giáp trụ trang nghiêm và cưỡi ngựa, chuẩn bị một vòng tỵ thí cuối cùng.

14. Chương 14: Phi Tiên Thần Tiên.

Chương 14: Phi tiên thần tiên.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 14: Phi tiên thần tiên.

Hôm nay Võ Tắc Thiên tự mình tới xem ngồi ngay ngắn trên ghế rồng có mái che, hào hứng bừng bừng nhìn qua quân tư uy vũ của mười hai dũng sĩ sinh long hoạt hổ này thì trong nội tâm vui vô cùng, đồng thời câu dẫn hoài niệm nhớ về Địch Nhân Kiệt. Hơn một năm trước vào lúc Địch Nhân Kiệt lâm chung đã can gián xin mở võ cử. Cho đến ngày nay cuối cùng đã như nguyện. Mười hai dũng sĩ nà vũ bất phạm võ nghệ tinh thuần... nhưng mà có người nọ trong lời của Địch công nói hay không? Võ Tắc Thiên hứng thú nổi lên, kiểm chế hiếu kỳ của mình không đi xem danh sách của Binh Bộ. Nàng tin tưởng Địch Nhân Kiệt, tin tưởng hẳn nói nhân vật này sẽ xuất hiện trước mặt của mình.

Một gã Vũ Lâm giáo úy giục ngựa đi ra, mở một phong sách đọc trước mặt mười hai vị dũng sĩ:

- Trận chung kết hôm nay trận đầu chính là tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung. Khoảng cách phi ngựa cách năm mươi bước, mỗi người mười mũi tên. Mỗi khi bắn trúng hồng tâm được mười điểm, bia kẻ được năm điểm, bắn không trúng bia khấu trừ mười điểm, người xuống ngựa bị loại!

Tần Tiêu tay cầm dây cương và cầm cung, trên mặt tràn đầy nụ cười tự tin, con mắt không tự giác nhìn qua phía quần thần, phát hiện Lý Long Cơ cùng Lý Trọng Tuấn đang ngồi ở bên trong âm thầm dựng ngón cái với mình. Tần Tiêu cười cười, có chút gật gật đầu.

Trong nội tâm Tần Tiêu nói thầm: vừa tới Trường An đã quen được Lý Long Cơ, người này còn muốn kết nghĩa kim lan với mình. Tuy người này hợp tính khí nhưng ta cũng không muốn từ rể cỏ mà trèo lên phú quý. Ngày sau nếu hắn thật sự làm hoàng đế thì ta làm huynh đệ của hoàng đế, nói dễ vậy sao? Đừng nói là huynh đệ kết nghĩa, cho dù thân huynh đệ tàn sát nhau còn ít sao?

Một tiếng chiêng vang lên, một người lớn tiếng hét “Giá!”, giục ngựa chạy ra, vung mạnh cung gẩy mũi tên, từng mũi tên đen nhánh bắn trúng mục tiêu, từng âm thanh trầm trồ khen ngợi vang lên. Khảo hạch hoàn tất, giám khảo tiến lên kiểm tra đối chiếu, lớn tiếng nói:

- Sáu mũi tên bắn trúng bia, có ba mũi tên trúng hồng tâm, một mũi tên bắn không trúng, tổng cộng sáu mươi lăm phân.

Ngay sau đó lại có năm sáu người đi ra khỏi hàng, điểm thi đa số từ sáu mươi tới tám mươi. Lúc này đến phiên một đại hán bên cạnh Tần Tiêu đi ra. Đại hán hô lên:

- Đùa chơi chết chim! Con ngựa ngu xuẩn này ngày hôm qua chắc ăn bậy rồi, hiện tại chân lại run, lần này làm sao mà so tài đây?

Tần Tiêu nhìn qua đại hán này, nhin không được cười lên, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Làm gì có chuyện ăn bậy chứ, người nhìn bộ dáng của mình xem nặng bao nhiêu ký, nhất định là con ngựa này không chở nổi người đây mà!

Tần Tiêu nhớ rõ đại hán này tên là ‘ Lý Tự Nghiệp ’, tuổi chừng hai mươi nhưng mặt đầy râu quai nón, ngày thường chiều cao bảy xích (2,1 m) thân hổ eo gấu, cánh tay to như bắp đùi. Tần Tiêu từng thấy hắn biểu diễn một bộ đao pháp, quả nhiên là đặc sắc tuyệt luân nên được mọi người trầm trồ khen ngợi, là người có khả năng đạt giải quán quân nhất.

Lý Tự Nghiệp về mặt quần bách thì thảo tự nói, dùng sức thúc cổ con ngựa:

- Người là đồ bất tranh khí, thời điểm này mà sinh bệnh cái gì chứ?

Tần Tiêu xoay người xuống ngựa, nhìn qua Lý Tự Nghiệp nói:

- Lý huynh, dùng ngựa của ta đi, con ngựa này của ta là ngựa tốt, huynh có thể cưỡi đây.

- A?

Lý Tự Nghiệp cả kinh, âm thanh thô to nói:

- Vậy còn người? Người không tranh đoạt trạng nguyên sao?

- Không sao! Ta cưỡi ngựa của huynh là được!

Tần Tiêu nhìn Lý Tự Nghiệp cười cười, đem dây cương đưa cho Lý Tự Nghiệp. Lý Tự Nghiệp sững sờ nói:

- Tàn gia huynh đệ, huynh thật sự là người tốt! Nhưng mà không được. Nếu ảnh hưởng huynh đoạt trạng nguyên thì nội tâm của ta rất khó chịu. Ta cưỡi con ngựa ngu này ra là được rồi.

Đúng lúc này, lính liên lạc bắt đầu thúc giục:

- Vị thứ bảy, Lý Tự Nghiệp Cao Lăng! Nhanh chóng lên sân khấu tham gia tỷ thí cỡi ngựa bắn cung!

Tàn Tiêu đập một cái trên đùi Lý Tự Nghiệp nói:

- Nhanh, gọi huynh đây! Cưỡi ngựa của ta, nhanh đi!

Lý Tự Nghiệp kinh sửng sờ một chút, âm thanh thô to, nói:

- Cảm ơn huynh đệ!

Dứt lời xoay người xuống ngựa cỡi ngựa của Tàn Tiêu, hấn cưỡi ngựa lao ra ngoài mà thân thể to lớn khiến nhiều người kinh hô.

Tàn Tiêu cỡi ngựa của Lý Tự Nghiệp thì phát hiện con ngựa đỏ này thở dài như được giải thoát, làm cho Tàn Tiêu vui vẻ cười rộ lên. Nhìn qua bóng lưng của Lý Tự Nghiệp và nội tâm của Tàn Tiêu có chút kinh nghi:

- Lý Tự Nghiệp, chính là danh tướng đời Đường, trong lịch sử có mạch đao tiếng tăm lừng lẫy, niên đại của hắn rất sôi động, có lẽ phải sinh ra muộn vài chục năm nữa mới đúng. Hắn là bởi vì nguyên nhân của ta nên sinh ra vụn vặt, ngay cả một ít nhân vật lịch sử cũng sinh ra cải biến? Lúc này hắn lại suy nghĩ sẽ không đem Tàn Thúc Bảo Trình Giáo Kim xuất hiện ở thế kỷ hai mươi mốt đây chứ?

Tàn Tiêu âm thầm kinh hãi bởi vì đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây?

Trong tràng, Lý Tự Nghiệp đã cưỡi ngựa chạy ra ngoài, thân hình to lớn không có chậm chạp chút nào, giương cung bắn tên, mũi tên lóe hàn quang làm mọi người kinh hô Vô Tắc Thiên cũng vui vẻ ra mặt trầm trồ khen ngợi. Sau đó giám khảo tiến lên kiểm tra, tuyên bố:

- Chín mũi tên trúng hồng tâm, một mũi tên trung bia, chín mươi lăm điểm.

Mọi người đồng thời kinh hô, đây là số điểm cưỡi ngựa bắn tên cao nhất hôm nay, hơn nữa vượt lên rất nhiều người!

Tàn Tiêu thúc ngựa đi ra, hắn nhìn qua Lý Tự Nghiệp và dựng ngón tay cái với hắn.

- Tốt lắm!

Lý Tự Nghiệp cười vài tiếng, nói ra:

- Huynh chắc cũng bắn rất tốt, ta nhìn huynh hơn phân nửa chính là trạng nguyên lần này, cũng đừng làm cho huynh đệ thất vọng!

Tàn Tiêu gật gật đầu, giục ngựa đi ra. Mà con ngựa này bị Lý Tự Nghiệp áp bách hồi lâu lúc này toàn thân nhẹ nhõm, bước chân vô cùng nhẹ nhàng làm cho Lý Tự Nghiệp trợn tròn con mắt:

- Con ngựa súc sinh này khi dễ lão tử trung thực đấy mà! Đi theo người khác thì nhanh như vậy!

Tàn Tiêu thân thể hơi phục, tay trái gỡ bẫy đầu tên, tay phải rút ra một mũi tên đặt lên trên dây cung, từng tiếng rít gào ‘ vèo ’ ngân vang! Mũi tên này bắn trúng vào hồng tâm!

Thực đi nhanh như gió, mũi tên bay như điện!

Mũi tên này làm cho mọi người trầm trồ! Bởi vì Tàn Tiêu xuất tiễn tốc độ cực nhanh nên thời gian đó hắn cũng không thèm nhắm tên!

Một mũi tên trúng hồng tâm làm nội tâm Tàn Tiêu rất mừng, tin tưởng tăng lên:

- Trụ cột xạ kích ta được sự phụ dạy một bộ tiễn pháp tên là ‘ Cửu Tiêu Chấn Lôi Tiễn ’, hơn nữa ta trước đó trong bộ đội đặc chủng học cưỡi ngựa rồi, hai cái kết hợp càng thêm lợi hại.

Cổ tay phải run lên, hấn lại rút ba mũi tên đặt lên dây cung, kéo cung trắng rầm, uốn éo cánh tay nín thở, mũi tên như lưu tinh bay ra, tiếng rít lao thẳng tới ba hồng tâm.

Đám người đứng ngoài hét lên! Tiếng kinh hô vang lên bốn phía.

15. Chương 15: Đăng Khoa Giải Nhất. (1)

Chương 15: Đăng khoa giải nhất. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 15: Đăng khoa giải nhất. (1)

Võ Tắc Thiên vỗ án, mặt lộ vẻ cuồng hỉ :

- Chân Thần bắn tên! Mặc dù ngũ hổ thần tiễn Hoàng Trung tái thể cũng không ai qua được!

Tần Tiêu cũng vui mừng quá đổi: ha ha! Ta học không sai mà!

Vì vậy hấn lại lấy ra ba mũi tên bắn ra, lại trúng ba hồng tâm.

Ba mũi tên này bắn ra đã có được bảy hồng tâm.

Chúng quân sĩ Vũ Lâm Vệ là người chinh chiến sa trường trở về, thấy tình cảnh này nhiệt huyết sôi trào hào khí tận trời, cho nên lúc này cũng rống to lên.

Đây là sĩ khí của quân sĩ nha!

Tần Tiêu càng thêm dũng cảm hơn trước, hấn xuất thân quân nhân nên nghe tiếng rống này chỉ cảm thấy một hồi nhiệt huyết sôi trào, toàn thân như khô nóng. Bệnh ưa thích náo nhiệt lại bộc lên lần nữa, giữa ngực và bụng có một cổ chân khí, hai chân dùng sức đạp mạnh và thân thể rời khỏi yên ngựa, hấn như chim én bay vọt về phía trước, cung trong tay kéo căng như trăm rầm, một tiếng dây cung nổ vang, ba mũi tên ra hết, ba tiếng nổ cuối cùng bắn trúng ba hồng tâm, tấm bia ngã xuống đất!

Cung tiễn trong tay của hấn lúc này cũng gãy làm hai đoạn.

Thân hình Tần Tiêu lại rơi xuống, hấn đáp xuống yên ngựa và cười ngựa chạy đi.

Đám người đứng ngoài xem yên tĩnh, không có một tiếng động, lặng ngắt như tờ.

Võ giám khảo bước nhanh tới đồng bia, nâng mặt bia dậy, lớn tiếng hoảng sợ nói:

- Tần Tiêu Giang Châu, mười mũi tên trúng hồng tâm, được một trăm điểm.

Mấy ngàn Vũ Lâm Vệ lớn tiếng rống lên!

Âm thanh chấn trời cao!

Võ Tắc Thiên tâm thần rung động Giang Châu, ‘ Tần ’ Tiêu! Xem ra hấn là người này! Quả nhiên là thiếu niên anh hùng, hào kiệt hơn người!

Thượng Quan Uyển Nhi đứng hầu bên cạnh Võ Tắc Thiên lẩm bẩm.

- Phi Tiên Bộ, Cửu Tiêu Chấn Lôi Tiễn!

Võ Tắc Thiên cả kinh, quay đầu nói:

- Uyển Nhi, người nói cái gì?

Thân hình Thượng Quan Uyển Nhi chấn động, mới biết chính mình thất thần, cuống quýt nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, nô tài vừa rồi lỡ lời nói ra Phi Tiên Bộ, Cửu Tiêu Chấn Lôi Tiễn.

Võ Tắc Thiên ngạc nhiên nói:

- Đó là ý gì? Người nói người đàn ông tên Tần Tiêu sử dụng võ công nào sao?

Thượng Quan Uyển Nhi cúi đầu nói:

- Nô tài tin khẩu nói loạn, bệ hạ chớ trách. Phi Tiên Bộ cùng Cửu Tiêu Chấn Lôi Tiên này đã xem trong tạp sử nói lại, truyền thuyết đây là tuyệt kỹ của danh tướng Vũ Văn Thành Đô, chỉ là truyền thuyết nhưng chưa từng thấy qua. Vừa rồi nô tài nhìn thấy Tần Tiêu tráng sĩ kỹ nghệ kinh người, không khỏi liên tưởng tới chuyện này, mong rằng bệ hạ thứ cho nô tài nói bậy. . .

Võ Tắc Thiên nhoẻn miệng cười:

- Mặc kệ cái gì là Phi Tiên Bộ, Vũ Văn Thành Đô. Chỉ cần có thể kiến công lập nghiệp cho Đại Chu thì từ đâu học được kỹ nghệ cũng không quan trọng.

Tần Tiêu quay trở về, Lý Tự Nghiệp nhe răng trợn mắt nhìn hần cười ngây ngô:

- Mẹ ta ơi, tên mặt trắng nhỏ người thật lợi hại! Từ nơi này học được công phu này vậy, so với thần tui áo trắng trong truyền thuyết Vương Bá Đường Canh Thần, thiên ngoại phi tiên a!

Tần Tiêu phì cười đưa tay vuốt mặt, cười khỏ nói:

- Huynh đệ, người đừng có nói chuyện trước mặt của ta như thế, bằng không thì ta sớm muộn gì cũng bị người làm chết đuối đấy.

Vòng đầu kế tiếp Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp dùng tư thế ưu di đứng đầu mọi người. Bây giờ tiến hành vòng chung kết thứ hai, cũng là thí hạng mục quan trọng, mã thương kỵ binh.

Mã thương kỵ binh chú ý chính là kỹ thuật và cưỡi ngựa. Thí sinh phóng ngựa chạy vào một con đường có dây con rối, trên đỉnh đầu của con rối có cắm một tấm ván đỏ, cưỡi ngựa dùng thương nhọn đánh trúng tấm ván gỗ mà con rối không ngã thì thành công, đâm trúng nhiều tấm gỗ nhất thì thành công, đâm ngã con rối thì khấu từ điểm.

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp sóng vai dựa vào một chỗ, nhìn hần nói ra:

- Tỷ tử còn lại thật thú vị, đáng tiếc ta không có thói quen sử dụng mộc thương, không biết có thể đối bình khí hay không.

Lý Tự Nghiệp nghe xong hai tay vỗ vào nhau, âm thanh như sấm rền kêu lên:

- Cũng giống ta, ta cũng không thích dùng thương! Cầm mạch đao trong tay lập tức có thể chém tận giết tuyệt, như vậy mới thống khoái! Mộc thương trong tay của ta chẳng tác dụng gì, không có tí sức lực nào!

Lý Tự Nghiệp cao giọng nói lên, hần rống lên cả giáo trường ai cũng nghe được, mọi người nhao nhao nhìn qua hai người. Binh Bộ Thị Lang đi đến bên cạnh hai người, nhìn Lý Tự Nghiệp nổi giận nói:

- Chớ có làm càn, đây là quy định khảo thí, tất cả mọi người phải tuân thủ!

Lý Tự Nghiệp co rụt đầu lại, lè lưỡi:

- Sợ quá, những người này thật hung dữ! Ta tùy tiện nói thôi mà!

Tần Tiêu nhin không được cười to, Lý Tự Nghiệp này có tính cách không khác gì hần trước kia, đều là tâm huyết thẳng tính, hơn nữa thân thể của hần khổng lồ, nếu như hần lại xuyên việt qua thế kỷ hai mươi mốt tùy tiện luyện luyện bóng rổ đi thi NBA thì chắc chắn lẫn lộn như điều gặp gió, hần không phải việc khó a.

Võ Tắc Thiên ở trên đài xa xa cũng nghe được tiếng rống của Lý Tự Nghiệp, không khỏi cười nói:

- Đại hán mặt đen này đúng là người chân chất. Kỳ thật hần nói có đạo lý, khảo thí vòng này nên cho mọi người phát triển sở trường, chọn lựa binh khí tiện tay. Uyển Nhi!

- Có nô tỳ!

- Người xuống dưới nói với Binh Bộ là cuộc thi mã thương kỵ binh này thí sinh có thể chọn binh khí.

- Vâng!

Đến phiên Lý Tự Nghiệp lên sân khấu thì hắn chạy lên khung bình khí chọn một cây Đại Khảm Dao nặng hơn trăm cân, trên mặt vui cười nở hoa, hắn nghiêng người nhảy lên con ngựa của Tần Tiêu lúc trước, sao đó phóng vào rừng con rói.

(Trăm cân của Khựa chỉ bằng khoảng 40 ký)

Thân thể con ngựa trầm xuống, hai chân bắt đầu phát run! Lý Tự Nghiệp làm gì bận tâm tới những chuyện này, vác đại đao vỗ mông con ngựa.

- Xông lên a! Giết ah!

Quả thực là sát tinh hạ phàm, sát khí trùng thiên!

Chuôi đại đao nặng hơn trăm cân này hắn múa nhẹ như bông gòn, trái đâm phải chọc, quét ngang chẻ dọc, phàm là nơi hắn xông qua, tấm ván nhỏ trên đầu con rói bị hắn trảm nát bấy, con rói lại không chút sụt mẻ!

- Hảo đao pháp!

Tần Tiêu nhin không được lớn tiếng trầm trở, mọi người cũng ồn ào lên.

Thời điểm Lý Tự Nghiệp xông tới con rói cuối cùng dùng thành tích hoàn mỹ hoàn thành tỷ thí, con ngựa đáng thương lúc này không chịu nổi, móng trước khe đảo cả người lẫn ngựa ngã về phía trước.

Lý Tự Nghiệp rống to một tiếng.

- Ối mẹ ơi!

Thân thể to lớn như thái sơn áp đỉnh của hắn ngã xuống đè con rói lún xuống tận gốc, hắn ôm bụng lăn mấy vòng trên đất, đại đao bị ném ra xa.

Mọi người quá sợ hãi, sau đó nhìn Lý Tự Nghiệp lăn lộn trên mặt đất, thân hình như mình đồng da sắt đứng thẳng lên không chút tổn thương, mọi người cười lên vang dội.

16. Chương 16: Đăng Khoa Giải Nhất. (2)

Chương 16: Đăng khoa giải nhất. (2) xem tại

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

vipvanda :

Chương 16: Đăng khoa giải nhất. (2)

Lý Tự Nghiệp cầm gậy đứng dậy, phỉ bụi đất trên người, nhổ ra một ngụm nước miếng đầy cát, nghiêng răng nghiêng lợi oán hận mắng:

- Ta kháo!

Con ngựa này giãy dụa vài cái trên mặt đất, rốt cục không thể đứng lên nổi, xem ra hai chân trước bị gãy rồi.

May mắn mã thương kỵ binh không có quy định ngã ngựa là bị loại, quan chủ khảo tiến lên kiểm nghiệm:

- Lý Tự Nghiệp Cao Lăng, đánh trúng bốn mươi con rói, đánh ngã một tượng gỗ, chín mươi sáu điểm!

Lý Tự Nghiệp vốn hậm hực nghe thành tích như thế không khỏi mừng rỡ nhếch môi, bước nhanh đi qua phía Tần Tiêu nói:

- Huynh đệ, xin lỗi! Làm ngựa của người...

Tần Tiêu dùng sức nện vào ngực của Lý Tự Nghiệp một cái:

- Ta xem như phục ngươi! Ngươi ăn sữa gì lớn lên thế?

Mọi người cười vang lên, Lý Tự Nghiệp gầy đầu, nói:

- Bộ dạng thân thể này của ta ngày thường quá nặng, ta cũng không có biện pháp sao! Ngày khác ra trận giết địch, ta sẽ không cười ngươi, làm bộ binh là được!

Tần Tiêu trở mình lên ngựa, nhìn Lý Tự Nghiệp nói:

- Lý huynh, ta đi!

- Ân!

Lý Tự Nghiệp vỗ mông ngựa của Tần Tiêu một cái.

- Làm huynh đệ tốt, phải đạt được toàn bộ điểm mới có thể trở thành trạng nguyên đấy.

Con ngựa đau đòn hí dài, chạy như bay ra ngoài. đọc truyện mới nhất tại .

Nhìn qua thân hình nhẹ nhàng linh hoạt của Tần Tiêu thì Lý Tự Nghiệp cảm thấy ê ẩm, nếu ta có bộ dáng như Tần Tiêu là tốt rồi.

Tần Tiêu nhảy xuống ngựa chọn lựa binh khí, cẩn thận lựa một phen vẫn không chọn được, Binh Bộ đi tới, nói:

- Vì sao còn không chọn binh khí?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Không có vũ khí tiện tay.

- Ah?

Quan viên Binh Bộ nói:

- Mười tám món binh khí đều đã đủ, tại sao không có binh khí của ngươi?

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười cười, nói ra:

- Nếu tại hạ... Bỏ đi, chọn cây thương thép này vậy!

Tần Tiêu cầm vũ khí phượng sí lưu kim đẳng a, chính là vũ khí tiện tay của danh tướng Vũ Văn Thành Đồ! Nếu là binh khí lạ Binh Bộ binh khí của Binh Bộ không có! Võ công lão nhân trong mộng dạy Tần Tiêu chính là cầm phượng sí lưu kim đẳng.

Tần Tiêu cầm thương lên ngựa, hai chân thúc vào bụng ngựa.

- Giá!

Con ngựa chạy nhanh ra ngoài, người như điện, chạy như bay.

Tay cầm thương thép hai mét, Tần Tiêu múa nó nhẹ nhàng như không có sức nặng.

Một cơn gió nhẹ lướt qua, khối gỗ nhỏ trên đầu con rối bị đánh tan như chuồn chuồn lướt nước, ngay ngắn rơi xuống mặt đất.

Hành vân lưu thủy, công tác liên tục!

Tần Tiêu phóng ngựa như bay vào trong đám con rối, đám người đứng ngoài nhìn bộc phát âm thanh như bài sơn đảo hải! Đồng đảo binh sĩ là người biết hàng, nhìn thấy thương pháp của Tần Tiêu ưu nhã trầm ổn và có thần, nhin không được lớn tiếng khen hay.

Tỷ thí mã thương kỵ binh Tần Tiêu lại được toàn bộ số điểm.

Sau khi tất cả kỹ dũng kết thúc thì Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp dùng toàn bộ ưu thế trở hết tài năng. Quan viên Binh Bộ thương nghị một hồi, tuyên bố trước mọi người:

- Võ cử lần này tỷ thí kỹ dừng chấm dứt, Tần Tiêu Giang Châu, Lý Tự Nghiệp Cao Lăng, Điền Trân Trường Châu lọt vào top ba.

Điền Trân chính là một dũng sĩ trẻ tuổi xuất sắc, tuổi chừng hai mươi lăm, bình thường trầm mặc ít nói không lên tiếng, nhưng là nhân vật hòa khí nội liêm, cũng giống như Lý Tự Nghiệp, hấn dũng đạo.

Nội dung kiểm tra tiếp theo là thân thể và giọng nói. Thân thể người bình thường đều có thể thông qua, chỉ cần không dị tật và bệnh là được, từ vài ngày trước đã làm xong rồi.

Lại nói tới Lý Tự Nghiệp mặt biến thành sầu khổ, nhìn Tần Tiêu thì thầm nói:

- Con mẹ nó còn khảo thí, lão tử khẳng định không qua được!

Trong lòng Tần Tiêu buồn cười, an ủi Lý Tự Nghiệp nói:

- Đừng sợ, chỉ là làm theo phép thôi. Chỉ cần không phải cà lăm và không biết nói tiếng phổ thông thì vấn đề cũng không lớn.

Lý Tự Nghiệp đại hỉ:

- Thuận miệng chữ mẹ nó cũng được? Cho dù không chữ mẹ nó lão tử cũng ưa thích ‘ khảo ’, vạn nhất nói vạ miệng không phải xong đời?

Tần Tiêu cười to, lập tức chớp mắt nhìn Lý Tự Nghiệp nói ra:

- Lý huynh, dạy người một cách. Hiện tại, không lưu hành nói ‘ khảo ’, đều nói ‘ Pháp Khắc ’. Về sau người dùng nó mắng người thì nói ‘ Pháp Khắc ’, ha ha! ‘ Pháp Khắc ’ (*****), nghe rõ chưa? Bây giờ người nghe hiểu rất ít, mọi người cũng không biết người đang mắng ai.

Lý Tự Nghiệp trợn mắt:

- Pháp Khắc? Pháp Khắc chính là ‘ khảo ’ sao? Cái gì, đây là cách nói của đám người tóc vàng mắt xanh sao? Tốt, lão Lý ta biết rõ, ha ha!

Mười hai quan viện Binh Bộ tạo thành một tổ hội thăm một chút vấn đề đơn giản, như là quê quán xuất thân vân vân, quả nhiên như Tần Tiêu nói, chỉ cần không cà lăm, biết nói tiếng phổ thông lưu loát thì đều nhất trí thông qua. Nhưng chỉ có Lý Tự Nghiệp lên sân khấu thì bị những quan viên này trêu đùa, hỏi hấn một đống vấn đề, thẳng đem khi hấn quên cả nhà mình ở đâu thì Lý Tự Nghiệp về mặt bối rối khiến mọi người cười rập, Lý Tự Nghiệp cảm giác khẩn trương cuối cùng rỗng một câu:

- Các người lại bức ta, ta thật muốn ‘ Pháp Khắc ’ ! Sớm biết khảo thí võ cử có nội dung khó như vậy ta đã không đến! Sung quân làm tiểu binh cũng tốt.

Đám giám khảo lúc này thấy vậy mới buông tha hấn, nhưng không tránh được một phen cười to.

Thời gian chừng hai giờ thì giám khảo võ cử mới công bố thứ tự chính thức tam giáp là: Tần Tiêu, Lý Tự Nghiệp, Điền Trân!

Trong nội tâm Võ Tắc Thiên có chút vui mừng, nói nhỏ: quả nhiên không ngoài sở liệu của Dịch công! Lập tức nhìn qua Thượng Quan Uyển Nhi nói ra:

- Uyển Nhi, sau khi mọi chuyện chấm dứt người mang Tần Tiêu dẫn vào ngự thư phòng gặp trẫm!

Lập tức tuyên bố:

- Trẫm đêm nay bần tiêc ở điện Lân Đức, mời các chiến sĩ dùng cơm tẩy trần, chúng quan tướng cùng nhau tiếp khách!

- Tạ Hoàng Thượng thiên ân! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Tuy mười hai dũng khí ở chung với nhau rất ít nhưng đều là đàn ông huyết khí, lúc này đều chạy tới chúc mừng Tần Tiêu. Lý Tự Nghiệp càng vui vẻ ôm lấy Tần Tiêu ném lên bầu trời, phần đông quân sĩ Vũ Lâm Vệ cũng xông vào tham gia náo nhiệt, Tần Tiêu bị mọi người ném lên không và rơi xuống thì cả giáo trường cũng vui vẻ hơn.

Trong nội tâm Tần Tiêu rất là vui mừng:

- Không phụ danh tiếng bộ đội đặc chủng, được thông qua Võ Trạng Nguyên cũng không tệ! Ha ha!

Sau nửa canh giờ Tần Tiêu mới trở lại nơi nghỉ ngơi, chuẩn bị cách ăn mặc để tham gia yến tiệc tối nay. Triều đình vì các võ sĩ tham gia lần võ cử này nên chuẩn bị nơi ở riêng cho mọi người.

Vừa mới tắm rửa thay quần áo xong thì một quân sĩ chạy đến phòng của Tần Tiêu, vẻ mặt giả tạo nhìn hắn nói ra:

- Tần Trạng nguyên, có người tới tìm ngài!

17. Chương 17: Vào Cung Điện Thánh. (1)

Chương 17: Vào cung điện thánh. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 17: Vào cung điện thánh. (1)

Tần Tiêu nhìn qua biểu lộ cổ quái của binh sĩ chưa phát giác ra chuyện gì, nói:

- Đố đại ca làm gì bật cười, chẳng lẽ có cô nương tới phòng của nam nhân sao?

Tần Tiêu nhìn ra người quân sĩ này, hắn là sĩ tốt chân chạy.

Đố đại ca tiến đến bên tai Tần Tiêu, thần bí nói:

- Người khoan hãy nói, đúng là cô nương! Hơn nữa xinh đẹp muốn chết!

Tần Tiêu chưa phát giác ra đã buồn cười, người tham gia quân ngũ ai cũng giống ai, thời đại nào cũng như nhau, gặp heo mẹ đều nói mỹ nữ, nói không chừng còn là khủng long nữa, vì vậy nói:

- Chớ giấu cợt, ở nơi nào, ta đi gặp nàng.

Lập tức đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài phòng, Thượng Quan Uyển Nhi đang mặc nam trang, đầu đội mũ hai cánh, đang nhàn nhã đi qua đi lại. Xa xa nhìn thấy bộ dáng long hành hổ bộ của Tần Tiêu thì chạy lại gần, một khóa tâm hồn thiếu nữ nhảy loạn lên, trong nội tâm lẩm bẩm nói: không thể ngờ được Võ Trạng Nguyên lại tuấn mỹ như vậy.

Con mắt Tần Tiêu sáng ngời, đây không phải thị nữ bên cạnh hoàng đế sao? Tại sao tới tìm ta? Đúng là rất xinh đẹp, nếu như sinh hoạt ở thời hiện đại thì loại mỹ nữ này cũng xưng là cực phẩm.

Tần Tiêu đi đến bên người Thượng Quan Uyển Nhi, bình tĩnh tâm thần, ôm quyền nói:

- Tại hạ Tần Tiêu, không biết gọi ta có chuyện gì?

Hắn nhất thời không biết nên xưng hô thế nào? Thượng Quan Uyển Nhi. Tiểu thư? Cô nương? Đại nhân? Nhìn thế nào cũng không thỏa đáng, đành phải nói câu làm lạnh. Bất kể như thế nào ánh mắt của hắn hoàn toàn bị thân hình thanh lệ thoát tục của Uyển Nhi hấp dẫn.

Trên mặt Thượng Quan Uyển Nhi có một rặng mây đỏ hiện lên, cười cười nói:

- Ngài chính là tân khoa Võ Trạng Nguyên Tần Tiêu?

- Chính là tại hạ.

Tần Tiêu phát hiện Thượng Quan Uyển Nhi chính trực thẳng nhìn qua hắn, âm thầm cả kinh: mặc dù dân phong hiện tại cởi mở, cô gái trước mặt này quả nhiên là lớn mật, nào có người nào nhìn con trai mà không ngại ngùng chứ!

- Bệ hạ triệu kiến ngài.

Âm thanh của Thượng Quan Uyển Nhi trở nên vô cùng thấp, trong mắt xuân ý sáng lạn.

- Ta tới tiếp dẫn ngài.

Trong lòng Tần Tiêu như có dòng điện chạy qua, âm thanh thật êm tai! Thân thể run lên, nói:

- Vâng,... Kính xin tỷ tỷ dẫn đường.

- Tỷ tỷ?

Thượng Quan Uyển Nhi che miệng cười rộ lên, nàng cười bộ ngực run run lên, nói:

- Như thế nào, ta nhìn già lắm sao?

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm kinh hô “Ah”, lập tức sửa lời nói:

- Vậy mời muội muội dẫn đường.

Thượng Quan Uyển Nhi càng cười nhiều hơn, ngón tay thon dài mân mê đôi môi anh đào, cười khanh khách không ngừng, âm thanh như thanh tuyền:

- Bỏ đi, tùy người gọi thế nào cũng được. Nhưng mà tên của ta là Thượng Quan Uyển Nhi.

Tần Tiêu cả kinh, cô gái trước mắt lại là Thượng Quan Uyển Nhi? Đó là người văn vẻ xuất chúng a, Thượng Quan Uyển Nhi được hoàng đế bệ hạ tín nhiệm sao? Có lẽ nàng không trẻ tuổi như vậy mới đúng, chẳng lẽ cũng như Lý Tự Nghiệp sao, tuổi hỗn loạn? Trong lịch sử Thượng Quan Uyển Nhi chính là nhân vật nổi danh. Nàng hầu hạ Võ Tắc Thiên nên được coi trọng và tín nhiệm, trừ chương quân thi văn bình thiết luật của thiên hạ, hình như các tấu chương bình thường phải trải qua nàng phê duyệt mới bẩm báo cho Võ Tắc Thiên. Cho nên mặc dù nàng không phải Tể Tướng nhưng lại có thực quyền của Tể Tướng, là nhân vật nắm thực quyền trong triều.

- Ân...

Thượng Quan Uyển Nhi cuối cùng không có cười nữa, nhìn qua Tần Tiêu thật sâu.

- Chúng ta đi thôi, bệ hạ đang ở ngự thư phòng.

Nhưng trong lòng thầm nghĩ: Võ Trạng Nguyên này thật ý tứ, cả triều văn võ đều cung kính với Thượng Quan Uyển Nhi cùng ta có thừa, nhưng đều bằng mặt không bằng lòng. Nhưng chỉ có người này cảm giác chân thật với ta...

Thượng Quan Uyển Nhi đi ở phía trước, dáng người thướt tha hấp dẫn ánh mắt của nam nhân, cũng hấp dẫn lực chú ý của Tần Tiêu. Dọc theo con đường đi vào hoàng thành tráng lệ Tần Tiêu có cảm giác như mộng như ảo, chẳng lẽ thật sự đi vào hoàng thành Đại Đường sao, Đại Minh cung?

Trong ngự thư phòng Võ Tắc Thiên có chút không yên lòng phê duyệt tấu chương, vừa nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi vào phòng, vội vàng hỏi:

- Có mang người tới chưa?

- Hồi bẩm bệ hạ, tẩm khoa Võ Trạng Nguyên Tần Tiêu đang ở bên ngoài ngự thư phòng truyền triệu.

- Nhanh cho hắn vào!

Võ Tắc Thiên vui vô cùng, trong nội tâm lẩm bẩm nói: Địch công ah Địch công, người đã tặng cho ta vạn hộ mình châu rồi, không ngờ phải hai năm mới thu được hắn!

Tần Tiêu đi nhanh vào ngự thư phòng, khom người quỳ xuống nói:

- Thảo dân Tần Tiêu, tham kiến bệ hạ, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

- Nhanh bình thân!

Võ Tắc Thiên khó dấu nổi ý cưng chiều, quay đầu nhìn Uyển Nhi nói ra:

- Người gọi người lui ra đi.

Quan nga thái giám đều rời khỏi ngự thư phòng, chỉ còn lại Thượng Quan Uyển Nhi đứng hầu ở bên cạnh.

Tần Tiêu đứng dậy, dò xét qua Võ Tắc Thiên, trong nội tâm âm thầm cả kinh nói:

- Đây chính là Nữ Hoàng Võ Tắc Thiên duy nhất trong lịch sử sao? Nàng còn lớn tuổi hơn ân sư một chút, hẳn là hơn bảy mươi tuổi rồi, bảo dưỡng đúng là tốt! Bây giờ nhìn lại giống như mới bốn mươi tuổi, dung quang chói lọi như trước, hơn nữa uy nghiêm mười phần, so với những nhân vật đóng phim trên TV còn đẹp hơn nhiều.

Võ Tắc Thiên cẩn thận dò xét Tần Tiêu vài lần, gật đầu khen:

- Tốt, tốt! Không hổ là Võ Trạng Nguyên Đại Chu, bộ dáng đường đường, thân thể lẫm lẫm! Không hổ là hậu nhân của Tần công, môn sinh Địch công!

Tần Tiêu kinh hãi:

- Bệ hạ biết xuất thân của thảo dân?

Võ Tắc Thiên cười to, đem những lời tấu của Địch Nhân Kiệt lúc lâm chung nói ra, nhìn Tần Tiêu nói:

- Đây là phần tấu chương cuối cùng trước lúc lão sư người lâm chung lưu lại. Trong tấu chương hẳn long trọng tiến cử người cho ta, Giang Châu Bành Trạch Lang Tần Tiêu. Người đã là Võ Trạng Nguyên, là môn sinh của thiên tử nên không cần xưng là thảo dân.

Buổi nói chuyện này làm cho Tần Tiêu nhớ tới Địch Nhân Kiệt, vô cùng thương cảm nói:

- Vâng, bệ hạ... Chỉ tiếc mấy năm trước lão sư bị điều đi Hà Bắc nên chúng thần đã rời xa nhau. Từ đó về sau vi thần không có duyên gặp lại lão nhân gia. Thời điểm ân sư đi về cõi tiên vi thần bởi vì ở nhà chiếu cố mẫu thân bệnh nguy kịch nên không thể đi phúng viếng, thật là tội bất hiếu!

Hai năm trước Địch Nhân Kiệt qua đời thì trước đó một năm mẫu thân Tần Tiêu là Chu thị cũng lâm trọng bệnh, bệnh nặng nên qua đời. Trong lúc nhất thời Tần Tiêu cô đơn chiếc bóng, cảm giác cô đơn quạnh quẽ. Sau này huyện lỵ Bành Trạch Huyện biết Tần Tiêu là thiếu niên lang văn võ song toàn vì vậy tiến cử hắn dự thi võ cử, đang rảnh rỗi và tinh thần sa sút vì vậy cũng thuận miệng đáp ứng đi vào Trường An.

18. Chương 18: Vào Cung Điện Thánh. (2)

Chương 18: Vào cung điện thánh. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

vipvanda :

Chương 18: Vào cung điện thánh. (2)

Võ Tắc Thiên gật gật đầu, nói:

- Việc này không cần lo lắng. Địch công chính là người lòng dạ khoáng đạt, chắc hẳn cũng không trách tội người. Đúng rồi, Tần Tiêu. Lần này người đạt giải nhất võ cử có muốn được ban thưởng cái gì không? Cứ mở miệng nói đi, trăm nhất định đáp ứng người! Mặt khác trăm đã có ý chỉ rồi, chỉ chờ ngày mai tuyên đọc mà thôi, phong người làm Vũ Lâm Vệ Thiên Kỵ Trung Lang Tương, chính là quan chức tứ phẩm.

Tần Tiêu nghe vậy thì thầm giật mình, tướng quân Vũ Lâm Vệ tứ phẩm, trời ạ, đây chẳng phải là chức quan to sao? Lập tức nghĩ tới ta còn trẻ tuổi như vậy sau lưng không có chỗ dựa, cũng không có lập công lao sự nghiệp gì, thoáng cái đưa lên làm quan lớn như thế chẳng phải bị người ta chửi mắng sao, mắng ta đi cửa sao nhờ quan hệ? Loại chuyện này cũng không phải thật khéo sao? Hắn nói:

- Vi thần trẻ người non dạ tự lịch cực mỏng làm sao đảm nhiệm chức quan to như vậy? Vi thần tình nguyện làm tiểu binh, bằng quân công của mình lấy được ban thưởng, cũng tốt phục chúng.

Tần Tiêu biết rõ phàm là văn khoa trạng nguyên đều không có trực tiếp làm chức quan ngoài tứ phẩm, có khối người bắt đầu từ thất phẩm bát phẩm. Quan viên tứ phẩm trong triều có được được gọi là quan to, ngay cả Thứ Sử một châu chỉ mới tứ phẩm mà thôi.

Vô Tắc Thiên cười nhạt một tiếng, nói:

- Cho dù người không phải Võ Trạng Nguyên thì quan chức tứ phẩm cũng đáng. Trẫm tin tưởng Dịch quốc lão, cũng tin tưởng ánh mắt của mình, người nhất định đảm nhiệm chức này được!

Tần Tiêu nhất thời im lặng, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Đây chính là vương triều phong kiến, quả nhiên hoàng đế nói được là được, nếu ở thế kỷ hai mươi mốt cho dù là nhân vật thiên tài cũng không có chút vốn tư lịch và kinh nghiệm thì đứng nghĩ làm quan to.

Lúc này Thượng Quan Uyển Nhi bên người Vô Tắc Thiên nhẹ nhàng góp lời vào, nói nhỏ:

- Bệ hạ, nô tài cũng nghĩ ý kiến như vậy cũng không quá tốt.

- Ah, nói nghe một chút.

- Đầu năm nay triều đình đang phái Khâm Sai tiến vào các châu nghe ngóng dân tình. Không bằng bổ nhiệm hẳn làm Giang Nam đạo Khâm Sai. Sau khi làm ra thành tích lại cho về triều làm quan to, đúng như lời của Tần công tử nói, đến lúc đó cũng có thể phục kê dưới. Hơn nữa mẫu thân Tần công tử mới có tang nên cho người hầu ở Giang Nam một thời gian tảo mộ tận hiếu tâm cũng tốt.

Vô Tắc Thiên nghe vậy mừng rỡ:

- Tốt, Uyển Nhi quả nhiên nghĩ ra ý kiến hay!

- Tần Tiêu, vừa rồi Uyển Nhi nói người nghe chứ? Người có bằng lòng đảm nhiệm chức Khâm Sai hay không, thay trẫm đi tuần tra Giang Nam?

Tần Tiêu nghe vậy vui mừng quá đổi:

- Vi thần nguyện ý, tạ bệ hạ thiên ân, tạ Thượng Quan cô nương!

Trong nội tâm nghĩ đến:

- Khâm Sai? Chuyện tốt ah! Năm đó ân sư Dịch Nhân Kiệt đảm nhiệm chức Khâm Sai này, giết quan tham trừ kẻ ác rất nhiều, phá kỳ án, uy phong bát diện, đã ghiền!

Vô Tắc Thiên cùng Thượng Quan Uyển Nhi đều cười rộ lên, Vô Tắc Thiên nói:

- Dịch quốc lão làm quan cả đời cũng không có một tên sai vặt biết ăn nói, trừ tạ trẫm thì không bao giờ tạ Uyển Nhi! Nhanh đứng dậy đi, đừng quỳ.

Thượng Quan Uyển Nhi then thùng thối lui ra sau lưng, nhìn qua bộ dáng tuấn mỹ khù khờ của Tần Tiêu thì trong nội tâm kích thích rung động nhiều hơn.

Vô Tắc Thiên nhìn qua Tần Tiêu, trong lòng càng ngày càng ưa thích, lòng hiếu kỳ cũng tăng cao hơn, hỏi:

- Tần Tiêu, người nói cho trẫm biết, người cùng Dịch quốc công quen biết thế nào, làm sao báỉ nhập môn tường. Theo lời của Dịch quốc công nói thời điểm người báỉ sư thời không tới mười tuổi, người lúc đó chỉ khoảng năm sáu tuổi. Người thân là hậu nhân của danh tướng vì sao lại lưu lạc ẩn nấp ở dân gian Giang Châu?

Tần Tiêu cười ha hả, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Nếu nói cho hoàng đế là ta bị một cước của huấn luyện viên đá từ thế kỷ hai mươi mốt tới thời đại này, nằng nhất định sẽ không tin tưởng. Nói không chừng còn giận dữ phán cho ta tội ‘ khi quân ’, ta không phải bị chém đầu hay sao?

Tần Tiêu sửa sang suy nghĩ một chút đem chuyện phụ thân mất sớm, mẫu thân mang theo hẳn trở về nhà mẹ đẻ, cũng như chuyện làm sao gặp được Dịch Nhân Kiệt, từ đầu chí cuối nói ra. Vô Tắc Thiên cùng Thượng Quan Uyển Nhi tập trung tinh thần lắng nghe, liên tục gật đầu. Nghe được chuyện thú vị như Tần

Tiêu thấy hai người hàng xóm cãi nhau vì phân heo thì cười ha hả, nhất thời hào khí cũng hài hòa hơn, điều này làm cho Tần Tiêu thở dài, âm thầm yên lòng.

Thượng Quan Uyển Nhi bên cạnh nhìn hồi lâu, rốt cục kiềm nén không được nhẹ giọng nói với Võ Tắc Thiên:

- Bệ hạ, nô tỳ thấy Tần công tử võ nghệ tuyệt luân, thật sự không rõ hắn học được ở đâu...

Võ Tắc Thiên gật gật đầu:

- Ân, trăm cũng tò mò. Tần Tiêu, người nói đi, võ nghệ của người học được ở đâu? Là thần thánh phương nào dạy dỗ ra đồ đệ tốt như vậy?

- Cái này...

Tần Tiêu khó xử khẽ giật mình, nhưng cũng không nên giấu diếm hoàng đế, đành phải nói ra:

- Thực không dối gạt bệ hạ, võ nghệ vui của vi thần đều học từ trong mộng mà ra. Sư phụ của vi thần không bao giờ đề cập tới tên của mình. Mấy ngày trước sư phụ trong mộng nói với thần, chỉ cần ta thi đậu Võ Trạng Nguyên thì duyên phận của chúng ta đã cạn, sau này không gặp lại nữa.

- Ah, có bức chuyện lạ này?

Võ Tắc Thiên và Thượng Quan Uyển Nhi nói:

- Vậy người cũng biết sư phụ là người phương nào không?

Tần Tiêu trì độn một hồi, nói ra:

- Trong mộng sư phụ trong mộng dạy võ nghệ cho vi thần mười lăm năm, phân biệt học Phi Tiên Bộ, Ma Vân Chưởng, Cửu Tiêu Chấn Lôi Tiến cùng Phượng Sí Lưu Kim Đẳng. Tuy lão nhân gia không bao giờ nói ra tên của mình, nhưng mà vi thần được Địch Sư lưu lại Hoài Anh Thủ Trát thì biết được ít môn đạo. Lão nhân gia dạy võ công cho ta đoán chừng là danh tướng nhà Tùy Vũ Văn Thành Đô. Là một trong chín tướng khai quốc, danh hiệu Ngư Câu La. Lão nhân gia đã từng đã nói với ta, 'lão phu năm đó từng là một viên phụ tướng của Tần công, hôm nay đem một thân võ nghệ truyền cho người đã giúp Đại Đường có một danh tướng', đoán chừng nằm trong đó trong trận chiến hắn đã giết Vệ Hoàng Vương Lý Nguyên Bá!

(Tác giả có vẻ nhầm lẫn, Vũ Văn Thành Đô và Ngư Câu La là hai danh tướng khác nhau chứ)

Võ Tắc Thiên kinh hãi, thở dài:

- Kỳ quá thay! Quái tai! Không ngờ có loại chuyện này! Ngư Câu La, đúng là hơn trăm tuổi rồi, hơn nữa có lẽ đã sớm chết rồi. Địch công tên chữ là Hoài Anh, trong bản Hoài Anh Thủ Trát này hắn là ngưng tụ trí tuệ một đời của Địch công, đây là chí bảo vạn kim khó cầu.

19. Chương 19: Kết Nghĩa Kim Lan. (1)

Chương 19: Kết nghĩa kim lan. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

vipvanda :

Chương 19: Kết nghĩa kim lan. (1)

Tần Tiêu nói tiếp:

- Đúng là như thế, vi thần mấy năm qua cẩn thận nghiên cứu qua, càng cảm thấy bản chép tay này bất đại tinh thâm. Nhất là lão sư những đoạn kỳ án do lão sư năm đó phá giải, thật khiến người ta xem mà thần phục, không thể tưởng tượng!

Nghe được chuyện đó Võ Tắc Thiên thầm nghĩ trong lòng: Địch lão phán xét án như thần thiên hạ đều biết, Tần Tiêu kể thừa y bát của hần vậy thì chính là văn võ toàn tài. Trong lòng càng thêm vui mừng, càng thêm kiên định bổ nhiệm Tần Tiêu làm Khâm Sai đại thần.

Một lần nói chuyện này chừng hai canh giờ, mắt thấy tiệc tối sắp bắt đầu Võ Tắc Thiên còn chưa thỏa mãn nói với Tần Tiêu:

- Tần Tiêu, ta và Địch công là quân thần, cũng là tri kỷ. Địch công đã từng bình luận về trẫm trước mặt người không? Trẫm muốn biết, trẫm là bằng hữu cũ hần đánh giá thế nào về trẫm.

- Cái này...

Tần Tiêu dừng một chút, trong nội tâm nghĩ thầm: mặc dù nói thiên xuyên vạn xuyên mã thí tăng bốc cũng không bằng, nhưng mà khoác lác vỗ mông ngực không phải năng khiếu của ta! Hơn nữa Võ Tắc Thiên trà trộn trong quan trường chính trị nhiều năm như thế, hiện tại lại làm hoàng đế nhiều năm đã thành nhân tinh, nói cái gì dấu diếm được chứ? Là thiên cổ nhất đế trước nay chưa từng có? Chóng mặt, những lời này không nói mới tốt.

- Nói đi, bất kể là nói cái gì cứ theo tình hình thực tế nói đi, trẫm cũng không trách tội người, càng không trách Địch công.

Tần Tiêu cái khó ló cái khôn, ngẫu nhiên nhớ tới có một lần Địch Nhân Kiệt nói chuyện phiếm với hần, ngược lại có nói hai câu, vì vậy nói ra:

- Lúc ấy vi thần tuổi nhỏ đã không nhớ được nhiều. Chỉ nhớ mang máng ân sư nói cho ta biết, hoàng đế nãi nãi là một người đáng tôn kính.

- Người nói cái gì?

Võ Tắc Thiên ngữ điệu đề thăng, không thể tưởng tượng nổi hỏi lại.

Tần Tiêu kinh cả, thầm nghĩ:

- Không tốt! Chẳng lẽ ta nói sai cái gì sao, chẳng lẽ nói bậy?

Nhưng đã nói ra khỏi miệng thì hần không dám không nói, đành phải lấp bấp.

- Trong ấn tượng của vi thần, ân sư đã nói với vi thần là: hoàng đế nãi nãi là một người đáng giá tôn kính.

- Ha ha! Tốt, hoàng đế nãi nãi. . .

Võ Tắc Thiên cười ha hả, trong nội tâm trầm tư, lẩm bẩm nói:

- Tốt một cho ‘hoàng đế nãi nãi’. Hoàng tử hoàng tôn cả triều đình cũng không có người nào xưng hô với trẫm như vậy...

Nhìn qua bộ dáng cao hứng của Võ Tắc Thiên thì Tần Tiêu thở dài một hơi, nói thầm: trách không được mỗi người đều nói gần vua như gần cạp, đúng là cảm giác này. Đi Giang Nam làm Khâm Sai? Được rồi, làm quan bé ở xa hoàng thành thì còn tốt hơn nhiều, ít nhất không cần nhìn thấy hoàng đế là run như cầy sấy.

Thượng Quan Uyển Nhi dẫn Tần Tiêu ra khỏi ngự thư phòng, ngượng ngùng cúi đầu cười. Tần Tiêu có chút buồn bực, kết quả là đi lên vài bước, nói:

- Thượng quan cô nương, vừa rồi Tần mỗ có nói sai sao?

- Không có nha!

Thượng Quan Uyển Nhi dừng bước lại, vẻ mặt vui vẻ nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Chẳng những không có nói sai, còn nói rất khá. Nhìn ra được, bệ hạ rất thích người đấy.

Thân hình Tần Tiêu chưa định, không tự giác tới gần Thượng Quan Uyển Nhi, hai người gần trong gang tấc, hình thành vẻ mặt mập mờ cực độ, thậm chí Tần Tiêu cũng cảm giác được mùi hương trên người của Thượng Quan Uyển Nhi, cùng với hô hấp bối rối.

Không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi không có ý lảng tránh, ngược lại ngẩng đầu nhìn gần thêm, nói ra:

- Tần công tử, ngài thật sự chưa có thê tử sao?

- Không có...

Tim của Tần Tiêu đập dồn dập, một hồi miệng khô lưỡi nóng, trong lòng thì càng thất thố, vội vàng che dấu nói:

- Tần Tiêu sao dám khi quân!

- Hì hì!

Thượng Quan Uyển Nhi cười lên rất xinh đẹp, góc đầu đi về phía trước.

- Đi nhanh đi, ta mang công tử đi tới điện Lâm Đức. Nếu ngài không đi theo ta khẳng định bị lạc đường! xem tại

Tần Tiêu nhìn qua Uyển Nhi bỏ đi, trong nội tâm có chút ảo não.

- Ta đường đường là một đàn ông, trước mặt tiểu nương tử này mà còn ăn thiệt thòi, thật sự là phiền muộn! Hiện tại ta cũng hiểu vì cái gì pháp luật ở thế kỷ hai mươi mốt quy định nam nhân mười tám tuổi có thể tham gia quân ngũ, nhưng phải tới hai mươi hai mới có thể kết hôn. Đối phó đám tiểu nương tử này còn khó hơn đối phó dịch nhân nhiều mà!

Đúng lúc này có hai người trước mặt đi về phía bọn họ. Tần Tiêu nhìn kỹ, hai người này mặc cẩm phục vương công là Lý Long Cơ cùng Lý Trọng Tuấn. Thượng Quan Uyển Nhi dừng bước thi lễ:

- Uyển Nhi bái kiến Nghĩa Hưng Vương điện hạ, bái kiến Lâm Truy Vương điện hạ.

Lý Long Cơ vội nói:

- Uyển Nhi tỷ tỷ miễn lễ.

Còn đuôi tay nâng nàng dậy. Tần Tiêu bước nhanh lên đang muốn thi lễ, bị Lý Long Cơ đè lại, kéo lấy tay hắn đi qua bên cạnh:

- Tần huynh không cần đa lễ, đến đây, chúng ta đi qua tiểu đình nhỏ nói chuyện.

Thượng Quan Uyển Nhi vội la lên:

- Lâm Truy Vương, bệ hạ đang thiết yến ở điện Lâm Đức, đang chờ nhị vị điện hạ cùng Tần trạng nguyên tới đấy!

Lý Trọng Tuấn lắc đầu, nói:

- Uyển Nhi, người cũng không phải không biết tính của A Man. Cho hắn đi thôi, sẽ không chậm trễ chính sự.

Thượng Quan Uyển Nhi cúi đầu, nói:

- Điện hạ nói phải. . .

Lý Long Cơ đem Tần Tiêu kéo dài tới một tiểu đình, hưng phấn nói ra:

- Tần huynh, ta biết ngay người khẳng định là trạng nguyên, ha ha! Người còn nhớ rõ người đã đáp ứng ta cái gì sao? Chỉ cần được trạng nguyên thì chúng ta kết nghĩa kim lang! Nếu không ta thấy đêm nay đi! Sau khi yến hội kết thúc chúng ta cùng đốt giấy vàng, uống huyết tửu!

Tần Tiêu im lặng, đành phải tuácute; Lý Long Cơ cao hứng bùng bùng kéo hắn đi điện Lâm Đức.

Cùng Đường Minh Hoàng kết nghĩa kim lan? Tần Tiêu nhin không được nước đầu!

Nhìn thấy Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ, Lý Trọng Tuấn kết bạn đi vào điện Lâm Đức, đám quan viên tới trước lau mắt mà nhìn, trong nội tâm thầm nghĩ: xem ra Tần Tiêu thật nhanh tay chân, đã tìm được chỗ dựa rồi?

Tiệc tối này Võ Tắc Thiên hào hứng khá cao, lại uống vài chén, cùng quần thần nói đủ chuyện vui vẻ, hào khí cực kỳ nhiệt liệt. Sau khi rượu qua ba tuần thanh nhạc tấu lên, một đám mỹ nữ xinh đẹp ca múa. Tần Tiêu khắc sâu ấn tượng nhất cũng không phải tư thái mượt mà của các mỹ nhân đang múa, mà hẳn chú ý tới nữ nhân mặc nhung trang gọi là “Công Tôn đại nương”, còn có “Kiếm khí vũ” tuyệt diệu.

Đường triều ca múa chia làm hai loại, có danh dự cực cao trong lịch sử. Một loại là kiện vũ, một loại là nhu vũ. Mà Công Tôn đại nương múa kiếm khí vũ không thể nghi ngờ là phái nhất lưu của đời Đường có danh khí cao nhất.

20. Chương 20: Kết Nghĩa Kim Lan. (2)

Chương 20: Kết nghĩa kim lan. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

vipvanda :

Chương 20: Kết nghĩa kim lan. (2)

Hiện tại trừ diễn xuất trong hoàng cung thì những nơi khác không bao giờ nhìn thấy Công Tôn đại nương biểu diễn tuyệt kỹ, nhiều lắm chỉ gặp được đồ đệ của nàng, nhưng cũng không phải nơi bình thường có thể nhìn thấy được. Tần Tiêu xuất thân quân nhân nên đối với loại biểu hiện sinh hoạt trong quân nhân như khí kiếm vũ ra vào sa trường hùng tráng cực kỳ ưa thích. Thời điểm ở thế kỷ hai mươi mốt hẳn nhớ rõ thì thánh Đỗ Phủ từng có câu thơ tán dương Công Tôn đại nương múa kiếm khí vũ.

Xưa người đẹp Công Tôn múa kiếm

Khí tung hoành rung chuyển bốn phương.

Người xem khiếp đảm lạ thường

Điện cao nhịp thấp tựa nương đất trời.

Rực như Nghệ bắn rơi chín quạ

Vững như rồng tiên chúa cưỡi chơi.

Tan cơn giận dữ thiên lôi

Dừng như bể động ánh ngồi sông trong...

* Đây là bài Quan Công Tôn đại nương đệ tử vũ kiếm khí hành của Đỗ Phủ.

Hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy Tần Tiêu chưa phát giác mình đã như ăn no rồi! Sinh hoạt trong hoàng thất thật không giống a. truyện copy từ

Trên tiệc rượu ngược lại cũng có không ít quan viên lôi kéo làm quen với Tần Tiêu, nâng ly cạn chén đàm tiếu sinh hoan. Tần Tiêu ai cũng không cự tuyệt, hẳn đều tươi cười đón chào. Trong nội tâm không ngừng suy nghĩ: niên đại khác nhau nhưng đạo lý quá giống nhau. Hôm nay ta được trạng nguyên, ngay cả quan nào cũng chào hỏi ta vài châu, giả sử ngày nào đó thất thế hoặc gặp rủi ro bị ném vào đại lao, những người này hẳn sẽ xa cách vạn dặm a!

Sau khi tiệc tối đã xong thì Tần Tiêu say chệnh choáng bị Lý Long Cơ kéo ra ngoài hoàng thành, đi bảy tám khúc cua tới một tòa miếu lớn. Mấy hòa thượng cuồng quít chào đón, Lý Long Cơ vung tay lên:

- Các người lui ra, không có chuyện của các người. Ta hôm nay cố ý tới bái Phật tổ, Đại Hùng Bảo Điện cho ta mượn nửa canh giờ, ngoại nhân không được đi vào.

Nói xong liền kéo Tần Tiêu đi vào trong Đại Hùng Bảo Điện, bọn họ quỳ trước tượng Phật tổ màu vàng to lớn, dập đầu kết nghĩa kim lan. Tính cả tuổi tác thì Tần Tiêu còn lớn hơn Lý Long Cơ một tuổi.

Tần Tiêu có chút chóng mặt, nhưng có chuyện hần không bao giờ quên, ‘ huynh đệ hoàng đế dễ làm sao? ’. Vì vậy hần nhìn Lý Long Cơ nói ra:

- Lâm Truy Vương, theo lý thuyết huynh là thân vương, ta chỉ là kẻ thảo dân, ta vốn không nên trèo cao kết nghĩa cùng huynh. Nhưng mà đã có duyên và ta cũng thích huynh, ngược lại cũng không sao. Chỉ có điều có câu tục tĩu ta phải nói trước, huynh nghe xong đừng giận.

Lý Long Cơ nghiêm mặt:

- Đại ca, huynh nói gì vậy? Hiện tại chúng ta đã là huynh đệ, huynh có lời gì cứ nói đi. Còn nữa, đừng Lâm Truy Vương Lâm này Lâm Truy Vương nọ, người nên gọi ta là ‘ A Man ’ hoặc là ‘ Long Cơ ’ a!

Tần Tiêu nhin không được cười ha hả:

- Ngực cao, mũi long, dung nhan không nộ tự uy, người như huynh thật hiếm thấy!

Lý Long Cơ nghe không hiểu ra sao, hần quả thật không hiểu là cái gì, cộng thêm uống không ít nên đầu óc lộn xộn.

Tần Tiêu cười một hồi, nói ra:

- A Man, chúng ta ai cũng không nói rõ ràng ngày mai có chuyện gì. Huynh là vương công, ta là thần tử. Nói không chừng ngày nào đó ta phạm chuyện gì đó hoặc là đắc tội huynh, huynh có thể chém ta không?

Lý Long Cơ nghiêm mặt, nói:

- Đại ca huynh nói gì vậy! Ta làm sao lại chém huynh? Đừng nói là ta, cho dù người khác muốn chém huynh, trừ phi phải chém ta trước rồi nói sau!

Dứt lời dùng sức vỗ ngực nói:

- Ta Lý Long Cơ tuy không phải anh hùng hào kiệt gì, hai chữ nghĩa khí này vẫn hiểu. Hôm nay chúng ta kết bái ta gọi huynh một tiếng đại ca; ngày nào đó nếu ta làm hoàng đế, huynh vẫn là đại ca của ta. Ta làm hoàng đế thì huynh chính là vương gia đệ nhất thiên hạ, ha ha ha!

Buổi nói chuyện tuy là rượu nói ra, thực sự làm cho Tần Tiêu có cảm giác hào khí trùng thiên, vì vậy cũng không giúu diếm, nói thẳng:

- A Man, người đừng trách đại ca nhỏ nhen. Người đã nghĩa khí như vậy thì hôm nay người gọi ta là đại ca, ngày khác mặc kệ đại ca phạm chuyện gì, người cũng phải tha thứ cho đại ca một lần. Cho dù là tội lớn cũng phải cho toàn thân xem chương mới tại (.

Lý Long Cơ nghe xong liên tục nhả mấy ngụm nước miếng:

- Xui! Xui! Phạt tổ, đồng ngôn không có kỵ, đại ca ta không hiểu chuyện, vừa rồi nói cái gì ngài cũng đừng có nghe thấy.

Lập tức cởi ngọc bội màu xanh nằm trên eo xuống, trịnh trọng nhét vào tay của Tần Tiêu, nói ra:

- Đại ca, đây là ngọc bội tùy thân của nương ta tặng, hôm nay ta tặng cho huynh, xem như bằng chứng chúng ta kết nghĩa. Sau này mặc kệ Lý Long Cơ ta có thất ý chán nản hay đường quan rộng mở, chỉ cần huynh cầm khối ngọc bội này tới gặp ta, bất kể là chuyện gì ta có liều mạng cũng thành toàn cho đại ca.

Tần Tiêu nhìn qua biểu lộ ngưng trọng mà chân thành của Lý Long Cơ, đột nhiên có cảm giác mình hơi hèn mọn bí ôi, trong nội tâm hung hăng chửi mình vài câu, cũng không có ý tứ đi nhận cái ngọc bội kia. Lý Long Cơ thấy Tần Tiêu chần chờ dứt khoát đem ngọc bội nhét vào bên hông của Tần Tiêu, nói:

- Quân tử nhứt ngôn, tứ mã nan truy. Lý Long Cơ ta hôm nay thề với phạt tổ, đại ca nên tin tưởng, tiểu đệ là có thành ý a?

Tần Tiêu âm thầm ngắm mình:

- Phi! Ta kháo con mẹ nó, còn nói mình là quân nhân! Một chút khí phách cùng độ lượng cũng không có!

Sờ khắp trên người nhưng không có vật gì đáng giá, cũng không có cái tiêu chí gì rất mạnh, đành phải lấy ra một đồng tiền, kẹp vào ngón trỏ và ngón giữa, giơ tay lên nhìn tượng phật, sáng sủa nói ra:

- Tàn Tiêu ta thề với phật tổ, kể từ hôm nay xem Lý Long Cơ là thân huynh đệ, không cầu cùng phú quý, nhất định chung hoạn nạn. Dùng đồng tiền này làm bằng chứng, ngày khác Lý Long Cơ có chuyện gì thì cho dù có cắt cái đầu của ta xuống cũng không oán không hối!

Dứt lời Tàn Tiêu đem đồng tiền đưa tới trước mặt Lý Long Cơ. Lý Long Cơ chậm rãi tiếp nhận đồng tiền, đột nhiên cất tiếng cười to:

- Hảo huynh đệ! Chúng ta là hảo huynh đệ, ha ha ha!

Tàn Tiêu nhìn qua bộ dáng liêu lĩnh của Lý Long Cơ, thầm suy nghĩ đến:

- Lý Long Cơ, Đường Minh Hoàng, quả nhiên còn trẻ ưa thích phóng túng, lưu luyến thanh sắc, là phong lưu tiêu sái, phóng đảng không bị trói buộc... Tuy ta không nhớ rõ Đường Minh Hoàng trong lịch sử rốt cuộc là thế nào, nhưng mà thời đại Khai Nguyên thịnh thế là do một tay hắn khai sáng, thịnh thế thiên triều cũng bởi vì An Sử chi loạn cho nên mới từ từ sụp đổ, hai chuyện này ta nhớ rõ. Nhưng mà vì sao hai chuyện này lại xảy ra trên cùng một người?

Tàn Tiêu từ đáy lòng tràn ngập hiếu kỳ với Lý Long Cơ này.

21. Chương 21: Một Bước Lên Mây.

Chương 21: Một bước lên mây.

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hôm sau tảo triều quần thần đều không ngoại lệ cảm thấy rất nhẹ nhõm, bởi vì hôm nay Võ Tắc Thiên tâm tình rất tốt, thời điểm ngồi trên long ý như trẻ hơn rất nhiều, trên mặt càng hồng hởi.

Xử lý xong một ít công vụ thì Võ Tắc Thiên vui vẻ nói:

- Hôm qua là chung kết mở võ cử, trăm cũng đích thân xem lễ. Các dũng sĩ quả nhiên võ nghệ tinh thuần, nhân tài xuất chúng, trong lòng trăm thật sự rất vui mừng. Lúc này phân vào trong Binh Bộ hảo hảo tôi luyện để tương lai sẽ trở thành tướng tài của quốc gia.

Võ Tắc Thiên dừng một chút, nói ra:

- Mặt khác lần này đứng đầu tam giáp của võ cử có thể nói là tinh tú, trăm phải đích thân phong thưởng. Truyền võ cử thám hoa Điền Trân.

Sau khi Điền Trân nhập kiến liên quỳ xuống hô to vạn tuế, Võ Tắc Thiên nói:

- Phong Điền Trân làm Thái Tử Tả Vệ Suất Quả Nghị Đô Úy, tiền thưởng năm trăm, lụa một trăm thất.

Chúng thần nghe nói đều kinh hô vì phong thưởng này rất nặng! Thái Tử Vệ Suất chính là nơi bọn họ nghĩ hết biện pháp để tiến vào, nhiệm vụ thủ vệ hằng ngày rất ít, thao luyện không khổ cực, nhận bổng lộc cũng khá quan, trong Thái Tử Vệ Suất này có thể dễ dàng làm tướng quân, chính vì thế đây là công việc béo bở.

Điền Trân đại hỉ, cảm tạ long ân.

Sau đó Lý Tự Nghiệp thân hình khổng lồ ầm ầm quỳ rạp xuống trước điện, hô to vài tiếng ‘ vạn tuế ’, lỗ tai của mọi người như ông ông lên.

Võ Tắc Thiên nhìn qua Lý Tự Nghiệp quỳ ở trước điện thì âm thầm bật cười, lực sĩ như vậy vào thời gian chiến tranh chính là đại tướng tiên phong, ngày bình thường dùng để hộ giá không có gì tốt hơn. xem tại

- Phong võ cử bằng nhân Lý Tự Nghiệp Cao Lăng làm Thân Suất Thiên Ngưu Vệ Bị Thân, nghe trầm hiệu lệnh. Tiền thưởng năm trăm, lụa một trăm thất.

- Tạ bệ hạ thiên ân, nhưng là. . . Ta. . . nguồn

Lý Tự Nghiệp nằm rạp trên mặt đất thì thảo tự nói nhưng không dám ngẩng đầu lên.

Võ Tắc Thiên nói:

- Có lời gì cứ nói đi, đừng ngại.

Lý Tự Nghiệp ngẩng đầu lên, nhưng lập tức cúi thấp xuống, lớn tiếng nói:

- Ta chỉ có một người, nhiều tiền như vậy cũng không có nơi xài, nhiều vải vóc như vậy cũng không may bao nhiêu bộ xiêm y, ta chỉ muốn một thanh hảo đao, một thanh mạch đao thật tốt! Có thanh hảo đao này ta có thể bảo hộ bệ hạ an toàn, ai cũng không thể làm gì được bệ hạ.

Võ Tắc Thiên và chúng đại thần cười vang, Lý Tự Nghiệp nghe quan viên bên cạnh nói khẽ:

- Như thế nào còn tự xưng ‘ ta ta ta ’, người bây giờ là tướng quân, phải tự xưng mặt tướng.

Thân thể Lý Tự Nghiệp kích linh, lớn tiếng nói:

- Mặt tướng không muốn vàng bạc tơ lụa, muốn một thanh hảo đao!

Võ Tắc Thiên buồn cười, bật cười lớn lên, nói ra:

- Đã như vậy phong thưởng không thay đổi. Phần thưởng khác cho Lý Tự Nghiệp là một thanh bội đao chuyên dụng, trầm đặc biệt ban thưởng tên cho nó là Phá Không.

- Ha ha, tạ bệ hạ thiên ân! Ta. . . Mặt tướng sau này nhất định toàn tâm toàn ý bảo vệ bệ hạ an toàn, nếu ai dám bất kính với bệ hạ, mặt tướng sẽ dùng Phá Không đao chém đầu hắn!

Trên mặt Lý Tự Nghiệp dập đầu mấy cái thật mạnh sau đó lui qua một bên. Quần thần cũng nhin không được cười vang tên tướng quân thú vị này!

- Tuyên, võ cử trạng nguyên, Tần Tiêu Giang Châu nhập điện nghe phong!

Cả sảnh đường lập tức yên tĩnh, chúng thần đều trông mong nhìn qua cửa điện, hôm qua nhìn thấy võ kỹ thần kỳ của Tần Tiêu nên rất bội phục, thấy hần tiêu sai đi vào quỳ xuống nghe phong.

Trên mặt Võ Tắc Thiên vui mừng, cất cao giọng nói:

- Tần Tiêu Giang Châu, dung mạo đường đường, văn võ song toàn, quả thật là trụ cột quốc gia của vương triều Đại Chu. Vốn nên phong cho quan vị tướng quân, niệm hần muốn giữ đạo hiếu với mẫu thân nên đặc biệt phong hần làm Túc Đài Ngự Sử Trung Thừa, cho hần thay trăm đi tuần Giang Nam, ủy nhiệm làm Tuần Tra Sử của Giang Nam đạo, tiền thưởng tám trăm, tơ lụa hai trăm thất.

Lời vừa nói ra cả triều chấn động!

Quần thần đều bị kinh ngạc không nói nên lời Túc Đài Ngự Sử Trung Thừa, đây chính là đại quan tứ phẩm nha! Năm đó Dịch Nhân Kiệt đến lúc tuổi già mới hai lần đảm nhiệm Thừa Tướng cũng không quá đáng là quan hàm tam phẩm (Đường triều nhất nhĩ phẩm chính là thái tử thái phó, thái tử thái bảo, phần lớn là hư chức, không có thực quyền gì). Hiện tại Thứ Sử của mười châu chỉ có quan hàm tứ phẩm mà thôi, hơn nữa phần lớn là người ra vào quan trường nhiều năm hoặc chiến tích rõ rệt mới đảm nhiệm những chức này. Mà Tần Tiêu tuổi vừa mới mười chín và đạt tới trạng nguyên võ cử lại có thể làm quan tứ phẩm rồi.

Quan trọng hơn là tứ phẩm này chính là Túc Đài Ngự Sử Trung Thừa, làm quan to trong triều cũng không tính là cái gì, nhưng chức năng của nó thật sự là quá hiếm! Ngự Sử Trung Thừa trừ tra điểm tổ tụng hình sự, giam tra quan lại, triều đình có đủ loại quan lại, còn có thể giám quan (*vạch tội) bất luận quan viên nào không xứng với chức vụ.

Cho dù chúng thần có suy nghĩ này nhưng không có một người nào đứng ra phản đối. Bởi vì mọi người cũng đã nhìn ra Võ Tắc Thiên cực kỳ ưu ái tên hậu sinh này, ai cũng không muốn đi sờ lên rủi ro lớn.

Trà trộn trong quan trường nhiều năm như vậy, tất cả mọi người còn tinh ranh hơn cả khi, ai cũng không muốn lúc này nhiều hơn một địch nhân.

Trong nội tâm Tần Tiêu cũng có chút kinh dị, không nghĩ tới Võ Tắc Thiên lại phong cho hắn chức quan to như vậy, hắn thật sự có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng quỳ xuống cảm tạ vạn tuế.

Trong nội tâm Võ Tắc Thiên an lòng, nói thầm: Địch công, trăm đã cho Tần Tiêu một vũ đài tốt nhất. Chúng ta cũng nên nhìn xem đệ tử của người có thật sự như người đã nói hay không, hắn có ưu tú như người nói với ta không?

Võ Tắc Thiên nói:

- Tần Tiêu, lần này tuần tra Giang Nam đạo, chủ yếu là tra xét quan lại, chỉnh đốn dân phong, khích lệ dân chúng nuôi tằm, đề điểm hình ngục. Nhưng có quan lại tứ phẩm không xứng với chức vụ thì có thể cho lui chức xử lý, nếu người nào ác liệt có thể tiền trăm hậu tấu. Trăm đặc phái Hình bộ làm Phạm Thế Đức đồng hành với người. Người này tinh thông pháp điển thể chế, bác văn quảng thức, nên sẽ có trợ giúp cho người. Mặt khác, trăm cũng phái một ngàn Thiên Ngưu Vệ bảo vệ cho người, xem như Khâm Sai vệ đội.

- Tạ long ân bệ hạ!

Tần Tiêu mừng rỡ trong lòng, bất luận quan to quan nhỏ gì cũng có thể xử lý, quyền lực này quá khủng bố rồi! Quả thực là nắm giữ quyền sinh sát chúng quan ở Giang Nam trong tay mà.

Đúng lúc này, Lý Tự Nghiệp đang yên tĩnh đột nhiên ra khỏi hàng quỳ ở điện trước:

- Khởi bẩm bệ hạ, mặt tướng có việc khải tấu!

Võ Tắc Thiên nhìn qua viên mãnh tướng này thì vô cùng ưa thích, cười nói:

- Ái khanh có chuyện gì, cứ việc khải tấu, không sao!

Lý Tự Nghiệp nghiêng mắt nhìn liếc quỳ tại bên người Tần Tiêu, đỉnh đạc nói:

- Mặt tướng thiếu nợ nhân tình của Tần Tiêu huynh đệ, mặt tướng muốn làm người hầu trong Khâm Sai vệ đội!

Lời vừa nói ra mọi người lại cười ha hả, lập tức có người thấp giọng nói:

- Người vừa rồi còn nói thời khắc nào cũng bảo hộ an toàn cho bệ hạ mà!

22. Chương 22: Tranh Giành Môn Phiệt Đẳng. (1)

Chương 22: Tranh giành môn phiệt đẳng. (1)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Võ Tắc Thiên lắc đầu, cười nói:

- Cũng được, cho người đi theo tuần tra Giang Nam đạo cũng được. Nhưng nếu Tần Tiêu có sơ suất gì trăm sẽ bắt người hỏi tội đấy!

(* Thời Đường chia đơn vị hành chính thành 10 đạo lớn, cho nên cũng gọi là Giang Nam đạo, Tây An đạo...)

- Mặt tướng nhất định không có sơ suất gì! Tạ bệ hạ, ha ha! Tạ thiên ân của bệ hạ!

Cao hứng bừng bừng rống lên xong thì nhìn qua Tần Tiêu nháy mắt ra hiệu, dáng điệu thơ ngây.

- Tốt, trăm lập tức truyện dụ tới tất cả các châu của Giang Nam đạo, các người lập tức lên đường a!

Sau khi bãi triều Lý Tự Nghiệp chạy ào đến bên người của Tần Tiêu, hắn chấp tay nói:

- Tần đại nhân, mặt tướng sau này sẽ là đội trưởng đội bảo vệ!

Tần Tiêu dở khóc dở cười, nhanh chóng nâng hắn dậy:

- Là huynh đệ thì giữa chúng ta không cần khách khí như vậy!

Đúng lúc này một tên tiểu thái giám tay cầm phất trần chạy ào tới, nhìn qua Tần Tiêu nói:

- Tần đại nhân, Trương Giản Chi đại nhân đang ở ngoài cung Chu Tước môn đợi đại giá của ngài!

- Ah, biết Trương đại nhân gọi ta có chuyện gì không?

- Nô tài không biết, nô tài chỉ thay Trương đại nhân truyền lời.

Tần Tiêu trầm nghĩ trong lòng: Tể tướng Trương Giản Chi, là môn sinh cũng là bạn thân của ân sư, tìm ta có chuyện gì đây? Người này trong lịch sử là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, ta còn nhớ hắn là người đã bức Võ Tắc Thiên thoái vị, người có thể khiến Võ Hoàng buông tha quyền lực trả cho Lý Đường, cũng xem như làm một việc kinh thiên động địa.

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp đi theo tiểu thái giám kia, nhanh đi vài bước ra khỏi Chu Tước môn, ở đây không có nhìn thấy Trương Giản Chi. Tần Tiêu đang có chút ít nghi kị thì bên nghe bên cạnh có người đi tới, người này võ mạo vào bả vai của hắn:

- Tần đại nhân, ha ha, bốn vương cố ý tới đây chúc mừng người thụ phong!

Tần Tiêu có chút dở khóc dở cười, cung quanh còn có rất nhiều binh sĩ đang nhìn qua, đành phải làm ra tư thế chấp tay chào:

- Tạ Lâm Truy Vương.

Người tới đứng là Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ nhìn qua tiểu thái giám bên cạnh Tần Tiêu trừng trừng mắt:

- Nhìn cái gì vậy, còn không mau cút đi, nô tài ngu xuẩn.

Tiểu thái giám sợ tới mức toàn thân run lên, chạy trốn nhanh như chớp. Lý Long Cơ nhìn bóng lưng tiểu thái giám thì lạnh giọng nói:

- Tay sai tặc tử, một ngày nào đó sẽ cho các người dễ chịu!

Tần Tiêu có chút buồn bực: Lý Long Cơ, đây là chơi cái dạng gì đây?

Lý Long Cơ nhìn qua Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Đại ca, chúng ta đi chỗ cũ, Trương Giản Chi đại nhân đang ở đó chờ.

Tần Tiêu bụng đầy hồ nghi: làm gì vậy? Lại còn thần thần bí bí, ta cũng không phải đặc vụ đâu? Chỗ cũ, Thiên Khách Vạn Lai sao, bí mật ở đâu?

Lý Long Cơ xoay người cười con ngựa tùy tùng dắt tới, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Tần đại nhân cùng Lý tướng quân nên đi tới Ti Lễ Giám trước đi, đem phần thưởng của bộ hạ lĩnh phần, bốn vương cáo từ.

Dứt lời hắn quay đầu rời đi.

Lý Tự Nghiệp còn không hiểu ra sao, nói ra:

- Tần huynh đệ, người và Lâm cái gì vương này rất quen thân sao?

Tần Tiêu nhìn qua bóng lưng của Lý Long Cơ, nhất thời lâm vào trầm tư, chốc lát liền gật đầu lại lắc đầu:

- Rất là quen thuộc, bấy thành quen thuộc là được, ba thành còn lại là không quen...

Lý Tự Nghiệp nháy mắt mắt cái, gãi gãi đầu, hắn không hiểu Tần Tiêu nói như vậy là ý gì, ảo não gãi đầu.

Hai người đi qua Ti Lễ Giám, thái giám giữ kho đã chuẩn bị phần thưởng xong rồi. Cân nhắc thấy Tần Tiêu muốn đi Giang Nam nhậm chức và không có trụ sở ở Trường An cho nên tiền hối đoái thành ngân phiếu.

Tần Tiêu cầm lấy một chồng ngân phiếu dày đặc hơi có chút buồn vô cớ, trong nội tâm lẩm bẩm nói:

- Tám trăm lượng bạc, tám trăm quan tiền... Ta đến thời Đường này cũng được mười năm rồi, dùng tiền trong mười năm cũng không được một nửa con số này. Nếu nương cùng ân sư vẫn còn thì thật tốt, cho bọn họ xài tiền giúp ta cũng tốt. Cho nương mua vài vóc và trang sức tốt nhất, cho ân sư tiền chế tác kiệu tốt hơn...

Lý Tự Nghiệp cầm lấy một thanh hảo đao sáng bóng thì yêu thích không buông tay vuốt vuốt một hồi mới thu lại, sau đó lại đem một đồng ngân phiếu nhét vào trong tay của Tần Tiêu:

- Tần huynh đệ, ta không có dùng tiền. Những bạc này ta cho người. Dù sao mỗi ngày đi theo người lặn lội, có rượu uống có thịt ăn là được, hắc hắc!

Tần Tiêu nhin không được cười nói:

- Đều cho ta, lão bà người không muốn sao? Đường đường một tướng quân trên người không có chút tiền nào đi ra ngoài chẳng phải là bị người ta chê cười sao.

Lý Tự Nghiệp sững sờ sững sờ, lại rút về một số, số còn lại đưa cho Tần Tiêu:

- Ta chỉ chứa chút tiền tiêu vặt. Những cái này cho người cả! Ngày nào đó ta kết hôn với lão bà tìm người mượn, hắc hắc! Tiền này nếu đặt trên người của ta, nói không chừng lúc nào uống say ta cầm đi chúi đi cũng không chừng.

Tần Tiêu không thể làm gì lắc đầu, đành phải nhận lấy:

- Được, xem như ta trở thành nhà giàu mới nổi đi.

Hai người ra khỏi hoàng thành đi thẳng đến Thiên Khách Vạn Lai.

Mới vừa vào cửa Triệu lão bản đã đi ra chào đón, chấp tay vái chào:

- Tần đại nhân lại quang lâm lần nữa, tiểu điểm thật sự được vinh quang không ít!

Sau đó lại nhìn qua Lý Tự Nghiệp sau lưng Tần Tiến, hai mắt mở to nói:

- Vị đại ca này đi cùng với Tần đại nhân sao?

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Thiên Ngưu Vệ tướng quân, Lý tướng quân.

Trong nội tâm nghĩ đến: ta đoạt Võ Trạng Nguyên và chuyện phong đại quan thì hẳn đã truyền ra khắp kinh thành, hơn nữa hôm nay còn đang mặc quan bào và trang phục vào cung chưa thay ra, cũng khó trách Triệu lão bản lau mắt mà nhìn a.

Triệu lão bản căng thẳng, vội vàng vái chào Lý Tự Nghiệp.

- Lý tướng quân, tiểu nhân có mắt như mù, thứ tội thứ tội!

Lý Tự Nghiệp tức giận nhìn Triệu lão bản nói:

- Thứ tội cho người, người có tội gì?

Lý Tự Nghiệp giọng cực lớn, suýt nữa Triệu lão bản nhảy dựng lên. Tần Tiêu cười nói:

- Bỏ đi, Triệu lão bản, không cần đa lễ, chúng ta đi vào dự tiệc.

Triệu lão bản lau lau mồ hôi lạnh trên trán, đi lên trước dẫn đường, đem hai người đưa tới lầu hai vẫn là Lưu Vân Nguyệt Các, nhưng mà hôm nay có mấy người mặc quần áo gia đình canh cửa, nhìn qua bộ dáng là người có luyện qua võ công, có chút võ dũng.

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp đi vào trong nhà các liên nhìn thấy ba người. Trừ Lý Long Cơ, Lý Trọng Tuấn quen sớm nhất ra thì người còn lại là một lão giả quốc thước hơn bảy mươi tuổi, đối diện nhìn Tần Tiêu mỉm cười gật đầu, chính là Tể Tướng Trương Giản Chi.

Hai người liền bước vào thi lễ sau đó ngồi vào vị trí.

Trương Giản Chi cười ha hả, nói:

- Tần đại nhân, ta và người tuy tuổi tác cách biệt cực lớn, nhưng đều là môn sinh Dịch công. Tính toán ra cũng thuộc sư thừa đồng môn, chúng ta cứ xưng huynh gọi đệ đi!

Tần Tiêu đỏ mặt cười, nói:

- Sao dám! Trương Các lão là trọng thần của triều đình, danh vọng cực cao, Tần Tiêu tuổi nhỏ không được làm sao dám đánh đồng với Các lão!

23. Chương 23: Tranh Giành Môn Phiệt Đẳng. (2)

Chương 23: Tranh giành môn phiệt đẳng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong nội tâm nói:

- Xưng huynh gọi đệ với lão đầu bảy mươi nhìn thế nào cũng không tốt a? Nhưng mà Trương Giản Chi lại nói thật. Hắn là một tay của ân sư đưa lên, cho nên đúng là môn sinh của ân sư.

Lý Long Cơ nói ra:

- Tần đại nhân, người mới vào triều đình nên có nhiều chuyện không quá hiểu rõ. Hôm nay chúng ta mời người tới chính là muốn nói cho người biết một chuyện, cũng dễ dàng cho người làm việc sau này.

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ đã sớm hẹn nhau rồi, phạm là có người ngoài ở đây thì hai người không dùng huynh đệ tương xứng.

Trương Giản Chi chậm rãi vuốt cằm râu màu xám, thản nhiên nói:

- Đúng vậy a, chuyện trong triều cực kỳ phức tạp. Tần đại nhân cũng phải cẩn thận mới được. Lần này bệ hạ phái người đi Giang Nam đảm nhiệm chức Khâm Sai, chính là muốn người đi rèn luyện lịch lãm, như vậy thuận bề đề bạt trong tương lai. Nhìn ra được bệ hạ đối với người cực kỳ coi trọng đấy. Từ khi Đại Đường chúng ta lập quốc tới nay, bây giờ là vương triều Đại Chu, trừ hậu duệ vương công quý tộc thì không có ai với tuổi của người trở thành quan lớn như vậy.

Tần Tiêu thở dài:

- Bệ hạ quá mức nâng đỡ cũng làm cho Tần mỗ có chút thụ sủng nhược kinh.

Trong nội tâm lại thầm nghĩ: Trương Giản Chi này có ngụ ý là ta đang mượn tên tuổi của Tần Quỳnh, Dịch Nhân Kiệt, nhờ quan hệ cửa sau mới có được chức vị sao à?

Lý Long Cơ khoát khoát tay:

- Các lão, lời khách khí ta không cần nói nhiều, nói chuyện khẩn yếu đi. Là như thế này, Tần đại nhân hiện giờ nhìn thì triều đình cực kỳ bình tĩnh, kỳ thật mạch nước ngầm rất mạnh, che dấu nguy cơ cực lớn. Mượn hiện tại mà nói những vương công thần tử chúng ta luôn bị giám thị, hành vi cử chỉ phải cẩn thận khắp nơi, vạn nhất có không tốt sẽ rước họa vào thân. Tuy bệ hạ anh minh thần võ, nhưng dù sao tuổi tác đã cao, ngày khác Long ngự quy thiên thì trong triều sẽ sinh ra nhiều tai họa.

Trương Giản Chi nhíu mày:

- Lâm Truy Vương nói đúng. Mấy năm trước tuy bề hạ đã trục xuất Lư Lăng Vương Lý Hiễn rồi triệu hồi, lại lập làm thái tử lần nữa, thế nhưng mà dùng bọn người Võ Tam Tư cầm đầu thì thế lực Võ gia thế lực vào thời khắc nào cũng nghĩ mưu hại thái tử Lý Hiễn, cho người Võ gia ngồi trên long ỷ. Thái tử những năm này chịu khổ quá nhiều, cũng trở nên hơi chán nản, bó tay bó chân. Hơn nữa Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông hai huynh đệ này và bọn người Võ Tam Tư là cùng một giuộc, tình cảnh của thái tử đúng là có chút nguy cấp. Huống chi trong nội tâm Vũ Hoàng cũng có chút do dự bất định, rốt cuộc là truyền ngôi cho Võ gia hay trả lại cho Lý Đường. Giúp đỡ nghiệp lớn Lý Đường đã là nguy cơ trước mắt.

- Cũng không phải vậy!

Lý Trọng Tuấn luôn trầm tĩnh không lên tiếng thì lúc này cảm tức nói ra:

- Chuyện trong triều, thì không cần phải nói. Trương Dịch Chi cùng Trương Xương Tông là hai yêu nhân, ỷ vào Vũ Hoàng che chở cho nên cáo mượn oai hùm ở khắp nơi, đem trọn triều đình quấy nhiễu đen mịt mù. Ngay cả trong quân đội hiện tại khắp nơi đều có nanh vuốt Võ gia. Các lão còn nhớ mấy năm trước diễn ra loạn Doanh Châu không? Khiết Đan Lý Tẫn Trung tôn Vạn Quang Vinh tạo phản, đánh Doanh Châu. Lúc ấy chỉ là phản loạn nhỏ, Vũ Hoàng bề hạ lại giống trống khua chiêng động quân đi tiêu trừ, cũng ra lệnh cho người Võ gia giám phạt. Từ đó về sau bọn người Võ Tam Tư ở trong quân có được thế lực không nhỏ.

Tần Tiêu lập tức cảm giác có chút mờ mịt, âm thầm suy nghĩ:

- Giúp đỡ Lý Đường? Võ Tắc Thiên sau khi thoái vị thì không phải là Lý gia sao, quốc hiệu cũng sửa trở lại là Đường mà? Tuy ta từ ngàn năm sau đi tới thời đại này, đối với lịch sử lúc này cũng có hiểu rõ, nhưng mà chỉ có da lông mà thôi! Các triều đại đổi thay cho tới bây giờ đều không thiếu cảnh nội đấu với nhau. Nhưng không nghĩ tới trong thời buổi thái bình thịnh thế ở khắp nơi đều có nguy cơ... Chính trị, quân đội, ngôi vị hoàng đế, cung đình nhìn thì vô cùng xa xôi, trong vòng một đêm đột nhiên đặt ở trước mắt của mình.

- Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông, Võ Tắc Thiên trai lơ (đĩ đực) nam sủng mà thôi, trong lịch sử không phải 'đơn giản' bị Trương Giản Chi giải quyết sao? Không nghĩ tới bọn họ trước khi dền tội còn có thể tạo ra ảnh hưởng lớn tới triều đình như vậy; còn có Võ Tam Tư, người này lợi hại cũng sớm nghe qua, là cháu ruột của Võ Tắc Thiên, lúc nào cũng mong được kế vị hoàng đế, ngày sau cũng bị Lý Trọng Tuấn tự mình chém giết... Nếu ta nói ra những lời này mấy người kia không biết sẽ có cảm tưởng gì. Nhưng mà từ khi ta đi tới Đại Đường thì cũng sinh ra một chút diễn biến thay đổi, ít nhất trong lịch sử sẽ không xuất hiện hậu nhân Tần Quỳnh làm Võ Trọng Nguyên à? Còn có Lý Tự Nghiệp cùng Thượng Quan Uyển Nhi xuất hiện không đúng thời điểm, quả thực là có chút lộn xộn. Lịch sử có phải dựa vào quỹ tích trước đây hay không? Ngày hôm qua là lịch sử, ngày mai là gì không biết. Cái gọi là lịch sử chính là chuyện quá khứ. Sau này sẽ sinh ra chuyện gì còn có ai có thể đoán trước được đây?

Tần Tiêu lần đầu cảm giác chính mình phải đối mặt không phải là lịch sử. Chính hắn cuối cùng cũng phải ngồi với những người này đây mà, đối với chuyện tương lai không cách nào dự tính. Trong lúc vô hình chính hắn cũng thành một bộ phận của lịch sử.

Lý Long Cơ cầm lấy một chén rượu lên, sắc mặt của hắn tái nhợt thấp giọng nói:

- Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông là hai yêu nhân, còn có một đám cầu nô tài của chúng, sớm muộn gì có một ngày ta Lý Long Cơ sẽ giết sạch bọn chúng!

Dứt lời liền ngửa cổ đem một chén rượu uống hết.

Trương Giản Chi lắc đầu, thấp giọng thở dài:

- Lâm Truy Vương bớt giận, tai vách mạch rừng, những lời này nếu rơi vào tay của kẻ có bốn lỗ tai chỉ sợ là sẽ sinh ra phiền toái. Mấy năm trước mẫu thân của Lâm Truy Vương là Bàn Phi cũng bởi vì đắc tội với nanh vuốt của Trương Dịch Chi nên kết quả bị tiện nhân kia gièm pha với bề hạ đem mẫu thân của Lâm Truy Vương ban chết, quả thật là nhân thân công phần! Những chuyện này còn diễn ra không ít đây.

Lý Long Cơ xôn xao đứng lên, một chương đập lên bàn rượu.

- Vi Đoàn Nhi, chính là dâm phụ tiện nhân này câu dẫn phụ vương ta không thành, ngược lại sinh lòng ghen ghét, rõ ràng hại chết mẫu thân của ta! Ta nhất định phải băm thây ả thành vạn đoạn, tóa cốt dương hôi!

Mọi người vội vàng ngăn cản Lý Long Cơ làm cho hấn ngồi xuống. Lý Trọng Tuấn cũng có chút nóng tính.

- Nói những yêu nhân này ta cũng hận không thể lột da rút gân của chúng! Một năm trước đệ đệ ta là Trọng Nhuận vào lúc nói chuyện phỉếm lỗ lời: ‘ huynh đệ Trương Dịch Chi chỉ là một đám tiểu nhân trong nội cung ’ đã bị nghiêm hình xử tử! Đúng là một đám gian nhân.

Bởi vì thân phận khác biệt Lý Tự Nghiệp một mực trầm mặc không nói ngồi sau lưng Tần Tiêu. Nghe những lời ở đây không thể kiềm nén được, giật cuống họng hô:

- ‘ Pháp Khắc ’ đám diều nhân đáng chết! Lão Lý ta hiện tại tiến vào cung chém những đầu đám tiểu nhân này!

24. Chương 24: Hàn Xuân Động Đình.

Chương 24: Hàn xuân Động Đình.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hàn xuân chợt ảm, hào quang thu liễm. Dương liễu trên bờ hồ đâm chồi nảy lộc, xuân ý nhàn nhạt đánh vỡ cái giá lạnh tiêu điều.

Một chiếc thuyền tinh mỹ phá sóng lướt đi.

Tần Tiêu ra đầu của thuyền hoa, mắt nhìn thấy sương khói bao phủ tám trăm dặm Động Đình, chưa phát giác ra hào khí trong ngực của mình rất kiềm nén, nhin không được phát ra một tiếng thở dài, âm thanh phá hư không thống khoái đầm đìa.

- Nước trời hỗn hợp một vùng trong xanh, khí đầm Vân mộng vây quanh, trông trênh sóng lượn lay thành Nhạc Dương. Đây là câu thơ của Mạnh Hạo Nhiên a, ha ha!

Tần Tiêu tâm tình xem như không tệ. Trở lại Giang Nam quen thuộc còn có hương vị của kẻ lãng tử quay về nhà Huống chi hiện tại bản thân hấn làm quan không nhỏ, cũng được xem là “Áo gấm về nhà”.

Lúc này rời khỏi Trường An thì Tần Tiêu có rất nhiều cảm xúc. Hấn không biết lúc này mình gặp may hay là xui xẻo. Thăng quan phát tài trong lúc vô hình bị cuốn vào trong tranh đấu vô hình của các phe phái trong triều. Cơ hồ trong vòng một đêm hấn từ thảo dân biến thành nhân vật nóng bỏng tay được quan lại trong triều lôi kéo.

Tần Tiêu có chút bàng hoàng, nói lảm bảm:

- Đây là lịch sử ta quen thuộc sao? Thì ra ta chỉ muốn sống bình tĩnh qua hết cả đời này, nhưng hiện tại xem ra chuyện này không phải do ta, ngay cả Lý Long Cơ cũng thành huynh đệ kết nghĩa, Trương Giản Chi ra tay rất nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất sử dụng thế công nhân tình kéo hấn vào trận doanh của mình, trong lúc vô hình ta cùng bọn người Võ Tam Tư, Trương Dịch Chi đối lập với nhau, lập trường chính trị cũng chính xác hơn nhiều, chuyện này khiến thời gian sau này của ta không được yên ổn.

- Người đi lên vũ đài chính trị trong mắt cũng chỉ có lợi ích, không phải bằng hữu thì chính là địch nhân. Ta chỉ biết quân nhân chỉ có chiến tranh và phục tình quân lệnh, hoặc là nói một lòng truy cầu ảm no hạnh phúc cho dân chúng, cũng không phải quá hiểu chính trị, từ tình huống trước mặt ta đã không cách nào lảng tránh vấn đề “Chính trị” nghiêm trọng phức tạp này. Thuận theo lịch sử? Cải biến lịch sử? Chuyện này thật sự là vấn đề nghiêm trọng và phức tạp! Lịch sử? Lịch sử thì ai có thể nói được rõ ràng, trong lịch sử người nào dám nói ai đúng ai sai?

Tần Tiêu suy nghĩ nhập thần, một đại hán thân hình cao lớn cầm đao đi tới, sụt sịt cái mũi, nhìn Tần Tiêu nói:

- Công tử gia, lạnh như vậy sao không chui vào trong? Trong khoang thuyền có lò sưởi và rượu ngon, ở trong thuyền thoải mái thế mà? Chẳng lẽ bên ngoài có mỹ nữ cho anh ngắm sao?

Tần Tiêu giãn gân cốt một chút, hít sâu một hơi, cười ha hả, nói:

- Tám trăm dặm Động Đình, giang sơn như vẽ. Từ xưa đến nay Động Đình hồ chính là nơi văn nhân mặc khách tới làm thơ. Hiện tại đi ra ngắm cảnh cũng hợp mà.

Lý Tự Nghiệp lắc lắc đầu, đỉnh đạc nói:

- Ta không hiểu chúng là cái gì. Mấy ngày nay đi thuyền, mùi rượu thịt mập ăn được mặc dù rất thoải mái, xương cốt như đông cứng. Ta ngược lại muốn múa đao ở đầu thuyền một chút, hoạt động gân cốt một phen.

Lúc này trong khoang thuyền có một nam tử cao gầy chui ra, gấp gáp ngăn cản trước người của Lý Tự Nghiệp, nói:

- Đừng dừng dừng, ngươi là quả trứng đen, một trận múa đao đùa nghịch thì không phải phá hủy con thuyền này sao? Hồ nước lạnh như băng rét thấu xương, chẳng lẽ muốn cho công tử bơi dưới nước tới Ngạc Châu sao?

- Quả trứng màu đen? (Hắc Dẫn)

Lý Tự Nghiệp nhìn qua nam nhân gầy còm kia, kêu lên.

- Ngươi cho rằng ngươi là mẹ của ta sao, tùy tiện đặt cho ta cái tên?

Tần Tiêu cười khê một tiếng, nói:

- Phạm tiên sinh, ngươi tính thử một chút, còn bao lâu nữa chúng ta mới tới Ngạc Châu.

Phạm tiên sinh này chính là Phạm Thế Đức do Hình Bộ phái tới đồng hành với Tần Tiêu. Tuổi chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt của hắn hơi trắng, râu vài ba tấc, thân thể gầy còm nhưng rất tinh thần, mặc kệ xuân hạ thu đông thì trong tay vẫn cầm theo một cây gậy trúc.

Phạm Thế Đức vái chào, nói:

- Bấm công tử, hành trình này ước chừng còn hai ngày thì chúng ta có thể đi tới Ngạc Châu.

Lý Tự Nghiệp thở dài một tiếng:

- Trời ơi, còn phải hai ngày! Xương cốt của ta cứng ngắt hết rồi!

Thân thể lập tức trầm xuống “Uống uống” hai tiếng đánh ra hai quyền, thuyền hoa quả nhiên run lên, hắn cả kinh không dám làm nữa.

Phạm Thế Đức oán trách nhìn qua Lý Tự Nghiệp, nói:

- Tiểu tử ngốc nghếch, bảo ngươi đừng làm loạn mà không nghe.

Lý Tự Nghiệp đưa mắt nhìn qua hắn vài lần, nói:

- Ta cũng không chấp nhất với gia hỏa đau bệnh này. Ta đi uống rượu ăn thịt.

Dứt lời hắn chui vào trong khoang thuyền, cầm một bầu rượu đưa lên miệng mà uống.

Tần Tiêu cười ha hả vài tiếng rồi quay lưng đi, hắn thưởng thức cảnh sắc Động Đình hồ, lại nghĩ tới: Động Đình hồ của ngàn năm sau thì có cảnh tượng gì? Thật sự là giật mình như mộng, giật mình như mộng! !

Phạm Thế Đức còn chưa phát giác Tần Tiêu có chút giật mình, đi đến bên người Tần Tiêu, sau nửa ngày mở miệng hỏi:

- Tần đại nhân, tại hạ có vấn đề canh cánh trong lòng, không biết Tần đại nhân có thể chỉ giáo?

Tần Tiêu quay đầu lại nhìn qua Phạm Thế Đức:

- Phạm tiên sinh không cần khách khí như thế, có chuyện không gì không ngại nói thẳng. Tần mô trẻ người non dạ tuy làm Khâm Sai đại nhân, nhưng có rất nhiều chuyện cần ngài dạy bảo.

- Đại nhân quá khiêm tốn.

Phạm Sĩ Đức nói ra,

- Tần đại nhân nhận lệnh đi Giang Nam đạo tuần tra nhưng lại không mang theo vệ đội, cải trang xuất hành, hơn nữa ven đường đi còn đi thẳng tới Ngạc Châu, từ trước Khâm Sai đều không phải như vậy. Trong lòng tại hạ nghi hoặc không biết Tần đại nhân làm ra hành động này có ý gì?

Tần Tiêu cười cười:

- Phạm đại nhân, người nghĩ lại đi. Nếu chúng ta phô trương đi tới mục tiêu, đi vào Giang Nam, hao người tổn của không nói, nhưng thật sự có thu hoạch gì sao? Những quan viên phía dưới không phải ăn chay, trà trộn quan trường nhiều năm, ai không có có một số chiêu đối phó quan trên chứ. Chiến tích kém cỏi thì làm cho nó tốt hơn, hoặc bảo người giả cảnh phồn hoa phú quý cho Khâm Sai nhìn thấy, cảnh thái bình giả tạo làm bộ trung lương này là chiêu sở trường của không ít tham quan ô lại đấy.

Phạm Thức Đức bình tĩnh đại ngộ, gật đầu khen:

- Đại nhân cao kiến, thuộc hạ tuyệt đối không kịp, hổ thẹn, hổ thẹn!

Nhưng trong lòng thầm nghĩ: Khâm Sai đại nhân tuổi còn nhỏ, tâm tư kín đáo lão luyện thành thực, không làm việc theo lẽ thường...

Trong nội tâm Tần Tiêu cười lạnh: cao kiến, cái gì cao kiến. Ta chỉ xem phim truyền hình nhiều hơn các người mà thôi.

Tần Tiêu nghĩ lại, cường long bắt áp quá địa đầu xà, đến Giang Nam làm Khâm Sai ít nhất phải biết tình hình trước rồi nói sau, vì vậy nhìn Phạm Thức Đức nói ra:

- Phạm tiên sinh, người kiến thức rộng rãi có thể nói cho văn sinh vài câu, văn nhân lịch sử của Ngạc Châu là gì, xem như tiêu khiển cũng tốt.

Phạm Thức Đức cuống quýt nói:

- Đại nhân không nên tự xưng là văn sinh, chẳng phải chỉ là chuyện của lão hủ thôi, chuyện này vạn lần không được!

25. Chương 25: Kỳ Văn Cây Dâu Cổ. (1)

Chương 25: Kỳ văn cây dâu cổ. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Ai, Phạm Thức Đức tiên sinh làm gì câu nệ lễ thói cũ như vậy, luận học thức, Tần mỗ không sánh được với ngài. Tần mỗ tự xưng văn sinh tuyệt không quá phận. Trước mặt học vấn không phân trước sau!

Sắc mặt Phạm Thức Đức biến hóa, thấp giọng nói:

- Đại nhân dạy rất đúng... Vậy lão hủ khoe khoang rồi!

- Mời Tiên sinh nói.

Phạm Thức Đức hắng giọng, nói:

- Ngạc Châu chính là châu của các triều đại trước, từ xưa là nơi binh gia yếu địa. Tự Xuân Thu Chiến quốc đến nay đã từng làm thủ phủ của Đông Sở, trước sau đổi tên xưng là Ngạc Ấp, Ngạc Quận, Ngạc Huyện, đã từng là đô thành của hai đế vương. Thời kỳ tam quốc thì Đông Ngô lập quốc sáu mươi năm đã từng xem nơi này là thủ đô hoặc thủ đô thứ hai, trước sau bốn mươi năm Cùng Kiến Nghiệp xưng nơi này là ‘Đông đô’, ‘Tây đô’. Hiện tại trong Ngạc Châu còn có di tích cổ của Ngô vương cho hậu nhân tưởng nhớ.

Dưới quản hạt của Ngạc Châu có sáu huyện, theo thứ tự là Vĩnh Hưng, Vũ Xương, Bồ kỳ, Dương Ngũ, Hán Dương, Nghĩa Giang, tổng cộng hơn ba vạn ba ngàn bảy trăm hộ, hơn mười hai vạn bốn ngàn sáu trăm người. Mặt khác Ngạc Châu nổi tiếng về gương đồng, cũng là nơi sản xuất gương đồng nổi danh ở Giang Nam. Thứ Sử Ngạc Châu là Ngô Hưng Quốc, người này là bằng nhĩn thi đình lần trước, bởi vì bao năm qua có chiến tích nổi bật nên ba năm trước đây do Sa Châu Tư Mã điều nhiệm tới Ngạc Châu làm Thứ Sử, quan bá tam phẩm!

Nghe Phạm Thúc Đức nói ra những lời này Tần Tiêu cũng thầm bội phục hần. Nếu không có hần là người tinh thông địa lý dân tình của Đại Chu cùng đi phụ tá, đúng là muốn cất bước cũng gian nan, không khỏi khen:

- Phạm tiên sinh quả nhiên bác học đa tài, bội phục, bội phục ah!

Trong nội tâm Phạm Thúc Đức vui vẻ, cúi đầu nói:

- Đâu có đâu có, đại nhân quá khen, đây là nhiệm vụ của bản chức.

Lúc này trong khoang thuyền đã có tiếng vang như lời đình, xem ra Lý Tự Nghiệp rượu thị no đủ thì ngủ say rồi.

Sắc trời dần tối, trên Động Đình hồ càng thêm yên tĩnh, âm thanh duy nhất chính là tiếng nước vỗ vào mạn thuyền truyền đến từng âm thanh róc rách.

Hai ngày sau Tần Tiêu và ba người đứng ở đầu thuyền nhìn qua thành Ngạc Châu gần trong gang tấc, trong ngực xuất hiện khát vọng lên bờ.

Lý Tự Nghiệp xiết chặt hai tay lại, lớn tiếng nói:

- Mẹ nó, làm ta muốn nín thở rồi, rồi thuyền này ta phải chạy hai mươi dặm để thân thể không bị giảm sút! Sau đó tìm tới kỹ viện kiếm Phụng Nhi tỷ vui chơi một phen! Pháp Khắc, ha ha! Hung hăng Pháp Khắc!

Phạm Thúc Đức trợn trắng mắt, râu ria thối lên cao:

- Người đúng là trứng đen mà, đường đường Khâm Sai đội trưởng lại đi tới nơi tầm hoa vấn liễu chơi kỹ nữ, thật sự là nhục nhĩ mà.

Lý Tự Nghiệp nghe xong tức giận, tranh luận nói:

- Đi dạo kỹ viện thế nào? Văn nhân các người không phải có câu nói, tên gì thực cái sắc con mẹ nó... Lão tử không hợp ý thì ăn no đi tìm việc! Chuyện này có cái gì không ổn, kỹ viện mở ra không phải cho đàn ông vui chơi sao?

Tần Tiêu nghe vậy nhĩn không được cười lên:

- Là ‘ thực sắc tính dã ’. Huynh đệ, mặc dù nói người không phong lưu uống thiếu niên, nhưng hiện tại chúng ta là quan sai đi công vụ cho triều đình, đi qua đi lại trong kỹ viện như vậy để quan dưới và người dân nhìn thấy, còn không vụng trộm chứ chúng ta sa đọa sao?

Lý Tự Nghiệp lập tức đỏ bừng cả mặt, gãi gãi đầu:

- Công tử giáo huấn rất phải, ta không đi kỹ viện là được. Ta thời khắc đi theo bên người công tử, tóm tham quan ô lại giết đi, giải oan cho dân!

Phạm Thúc Đức vuốt râu, híp mắt cười nói:

- Tuổi nhỏ còn dễ dạy.

Ba người rời thuyền thì đã đi tới huyện Vũ Xương. Nhưng thấy những cửa hàng đón gió san sát vào nhau, âm thanh người bán hàng rong rao vang vọng và đường phố đông người qua lại, dòng người hối hả nối nhau không dứt.

Phố xá vốn phồn hoa, hôm nay bởi vì bọn người Tần Tiêu đã tới nên càng trở nên náo nhiệt hơn. Dân chúng ven đường nhao nhao đưa mắt nghị luận, có ngạc nhiên kinh hô, có vui cười không thôi, ngăm trộm

nghe nói có một công tử văn nhân bên người mang theo một người mặt đen tới nên có chút thú vị, cũng không phải là đoàn xiếc ảo thuật.

Lý Tự Nghiệp cực kỳ lúng túng, hậm hực nói:

- Mẹ nó, lão tử không phải ba mắt bốn lỗ tai, có cái gì ngạc nhiên. Hai cái đùi lớn đi đầy đường kia thì có gì mà nhìn ta chứ?

Phạm Thúc Đức cười nói:

- Công tử không muốn rêu rao xem ra cũng là vấn đề, không bằng chúng ta tìm khách điểm nghỉ ngơi một chút, cũng tốt hơn là đi cùng sinh vật lạ cho người ta nhìn chăm chăm. nguồn

Lý Tự Nghiệp tức giận, nhìn qua Phạm Thúc Đức kêu lên:

- Chiếu lời người nói thì ta chính là con ghẻ ký sinh chứ gì? Tay người không có lực trời gà thì nói gì được chứ?

Âm thanh của hắn như sấm, người qua đường hai bên kinh hãi nhao nhao đi nhanh qua một bên tránh né.

Tần Tiêu khoát khoát tay, ý bảo hắn im lặng, chỉ vào một cái khách điểm nói:

- Giữa trưa, vừa vặn tiến vào khách điểm ăn ít đồ, Phạm tiên sinh đề nghị cũng không sai. Đi thôi.

Ba người đi vào khách điểm hai tầng, phát hiện bên trong phi thường náo nhiệt, trong hành lang đã không còn chỗ trống, mấy tiểu nhị thường xuyên qua lại loay hoay một muốn chết, âm thanh hét to của các thực khách gọi món ăn vang lên không dứt. Ngược lại có thể thấy sinh ý khách điểm này rất tốt.

Một tiểu nhị thân thể thon gầy chạy tới trước mặt ba người, con mắt đã sớm mở to nhìn qua bọn họ, hắn cẩn thận nhìn qua Lý Tự Nghiệp nói:

- Ba vị đại gia muốn ăn chút gì đó không? Trong sảnh đường đã không còn chỗ, chỉ còn một nhả các trên lầu.

Lý Tự Nghiệp nhú mày, giọng oang oang nói:

- Làm gì lại hỏi ta chứ? Nhìn không thấy công tử của ta sao!

Thân thể tiểu nhị run lên, lẩm bẩm nói:

- Vâng... Dạ dạ, công tử, tiểu hầu mời ngài lên nhả các.

Tần Tiêu dẫn hai người đi theo sau lưng tiểu nhị, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người đi lên tầng hai. Tần Tiêu oán trách nhìn qua Lý Tự Nghiệp, thấp giọng quả trách nói:

- Người ta chỉ là tiểu nhị thôi, người cần gì phải hù hắn! Rêu rao khắp nơi, người xem mình là gánh xiếc ảo thuật sao?

Lý Tự Nghiệp co đầu rút cổ, nói nhỏ:

- Ta không có chú ý... Ta sai, về sau ta không nói chuyện lớn tiếng nữa.

Ba người đi vào nhả các và ngồi xuống, Tần Tiêu đẩy cửa sổ ra xem xét, đập vào mắt của hắn là Trường Giang mênh mông, toàn thân của hắn có cảm giác thoải mái dễ chịu, nhìn tiểu nhị nói:

- Tiểu nhị ca, chúng ta là du khách mới tới, nghe nói Vũ Xương cảnh trí ưu mỹ cho nên cố ý tới đây du ngoạn. Tiểu nhị ca có thể đề cử ít nơi tốt hay không?

Trong lòng tiểu nhị thầm nghĩ: thì ra là cậu ấm của gia tộc lớn đi ra ngoài du ngoạn. Vì vậy nói:

- Công tử ngài tới đúng địa phương rồi, nơi này đang vào mùa thu, trời xanh mây trắng và núi non trùng điệp, di tích thắng cảnh cổ có rất nhiều, hoặc ra khỏi thành đi dạo, hoặc chèo thuyền du ngoạn trên sông, hoặc tới Phiêu Hương Lâu du ngoạn một vòng, chỗ nào cũng là nơi nên đi. Nhưng chỉ có một nơi không được đi.

Trong nội tâm Tần Tiêu hiểu kỳ.

26. Chương 26: Kỳ Văn Cây Dâu Cổ. (2)

Chương 26: Kỳ văn cây dâu cổ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Có địa phương nào không nên đi.

Sắc mặt của tiểu nhị biến sắc, nói:

- Công tử chuẩn bị ăn cơm không nên nói tới chuyện này, miễn cho ảnh hưởng tới mùi vị.

Tần Tiêu cười một cái:

- Không sao, ta muốn nghe một chút.

Tiểu nhị ca vội ho một tiếng, hơi có chút khấn trương nói ra:

- Ra khỏi thành đi tới hướng đông hơn ba mươi dặm có một thôn làng, tên là Cổ Tang Thôn. Trước đó không lâu, tại đó có...

Tiểu nhị ca hạ giọng, trên mặt còn mang theo một tia sợ hãi, tiến đến bên tai Tần Tiêu nói ra.

- Chuyện ma quái!

Tần Tiêu nghe vậy cả kinh, lập tức cười nói:

- Nói nghe một chút, ma quỷ thì có gì mà náo?

- Dọa, công tử cũng đừng có không tin, đây đều là thật! Đều có người tận mắt nhìn thấy!

Tiểu nhị cả kinh nói:

- Trước đó không lâu trong nghĩa địa Cổ Tang thôn có tiếng động, mới đầu mọi người tưởng rằng có lợn rừng vào phá mộ. Về sau động tĩnh càng lớn, hơn nửa đêm thì có người đào mộ.

Phạm Thúc Đức lắc đầu:

- Chưa hẳn là chuyện ma quái đâu, hoặc là trộm mộ nói không chừng.

Tiểu nhị ca gật gật đầu vội vàng nói:

- Vị đại gia này thật có kiến thức. Mới đầu mọi người còn tưởng rằng là đào trộm mộ, nhưng sau ban ngày ra xem xét thì mộ phần bị đào đã lấp kín. Có người đem những mộ này đào lên xem, căn bản không phát hiện có gì đáng giá. Hơn nữa, chôn cất ở chỗ đó đều là bình dân, làm gì có bảo bối mà đào cơ chứ. Hơn nữa bị đào đều là những ngôi mộ mới, hơn nữa đều là mộ phần của nữ tử.

Ba người đồng loạt cả kinh, Tần Tiêu nói:

- Mộ của nữ tử sao?

Tiểu nhị vỗ tay một cái:

- Cũng không phải vậy! Tất cả đều là mộ nữ tử! Lúc ấy đã có người nói đây nhất định là có chuyện quỷ quái, đều là nữ tử muốn có minh hôn! Lời truyền này càng ngày càng tà dị, càng về sau mọi người biến thành sợ hãi, rốt cuộc không ai dám đi tới Cổ Tang thôn du ngoạn, ngay cả dân chúng bản địa cũng muốn rời đi.

Tần Tiêu nhú mày, nói:

- Loại chuyện này các ngươi có báo cho huyện lệnh và bộ khoái chưa?

Tiểu nhị ca nhìn quanh bốn phía, thấp giọng nói:

- Những này kẻ làm quan này chỉ biết ôm kiêu thê mỹ thiếp phong lưu khoái hoạt, làm gì đi quản những chuyện này? Ngày bình thường thăm tra tiểu án đào trộm mộ còn mất năm ba chục ngày, nếu như đưa lên tòa án mà không đưa bạc trắng huyện thái gia người ta căn bản không lý tới. Ai đưa tiền nhiều thì người đó chắc thắng.

Nghe đến đó Lý Tự Nghiệp trừng trừng mắt, một quyền nện vào bàn:

- Mẹ thằng cầu quan, lão tử mà tóm được sẽ chém chết! Công tử gia, ta. . .

Hắn muốn động thân lại bị Tần Tiêu ngăn trở, liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Làm cái gì đó?

Tiểu nhị sợ hãi kêu lên, cuống quýt hỏi:

- Ba vị gia ăn chút gì đó, tiểu nhân còn mang đồ ăn lên. Chuyện vừa rồi không nên nói ra ngoài, bằng không thì cái mạng nhỏ của tiểu nhân cũng xong rồi, Huyện thái gia khẳng định sẽ không tha cho tiểu nhân đâu!

Tần Tiêu cười cười, xuất ra mấy đồng tiền kín đáo đưa cho tiểu nhị, nói:

- Tiểu nhị yên tâm, chúng ta sẽ không nói ra đâu, cho chúng ta vài món đồ ăn đặc sản của quán các người, lại cho thêm hai bình rượu tốt nữa.

Tiểu nhị cúi đầu khom lưng đi ra ngoài, Lý Tự Nghiệp kêu lên:

- Trở về trở về, đừng vội đi!

Tiểu nhị ca sợ hãi tiến lên:

- Vị gia này còn có gì phân phó?

Lý Tự Nghiệp nhìn qua tiểu nhị cười cười, nói:

- Xin lỗi tiểu nhị ca, ta làm người sợ hãi. Ở chỗ của các người có bánh bao chay không?

- Có có có, khách quan muốn bao nhiêu?

Lý Tự Nghiệp mừng rỡ:

- Ta rất nhiều ngày không ăn bánh bao chay, trước mang cho ta hai mươi cái lót bụng, sau đó là mấy bình ngon rượu!

Tiểu nhị ca thiếu chút nữa còn mất trợn trắng, kêu một lần là hai mươi cái bánh, còn nói lót bụng! Hai cái đã khiến người ăn no muốn chết rồi, thằng này thật sự là quỷ đói đầu thai a!

Một bữa cơm hoàn tất, Tần Tiêu gọi điểm tiểu nhị mở ba gian phòng, đem Lý Tự Nghiệp nhét vào phòng và mang theo Phạm Thúc Đức đi ra ngoài, đi ra ngoài mà mang theo Lý Tự Nghiệp thì chỉ biến thành sinh vật lạ mà thôi, cho nên hắn ngoan ngoãn ngáy giấc trong phòng.

Lý Tự Nghiệp buồn rầu, xoay người nằm xuống giường, lẩm bẩm nói:

- Mẹ kiếp, đều là đám gia hỏa thiếu hiểu biết, nhìn chăm chăm vào ta như quái vật, làm hại ta không thể theo Tần huynh đệ đi ra ngoài, thực phiền lòng!

Dứt khoát không có chuyện gì làm cơm nước no nê thì hắn nằm ngủ, không bao lâu lại truyền tới tiếng ngáy khò khò cực lớn, chần chẫn cửa giấy cũng rung động, hơn nữa khách trọ bên cạnh khổ không thể tả.

Tần Tiêu cùng Phạm Thúc Đức đi trên đường cái, lần này không bị người ta nhìn chăm chăm nên cảm giác vô cùng nhẹ nhõm. Phạm Thúc Đức nhìn qua Tần Tiêu dẫn hắn đi ra ngoài cửa đông, hơi cả kinh nói:

- Công tử định đi Cổ Tang thôn sao?

Tần Tiêu cười thần bí:

- Chẳng lẽ tiên sinh không muốn đi xem cái gì sao?

Phạm Thúc Đức cười ha hả, nói:

- Công tử đi thì lão hủ làm gì không theo chứ?

Ra khỏi cửa thành một đường hướng đông thẳng tiến. Lúc này trên phố có từng cơn mưa nhỏ, đường đi hơi lầy lội. Tần Tiêu cùng Phạm Thúc Đức đi cũng cực kỳ chậm chạp, cố tình lưu ý phong tình dân gian một chút.

Không khí sau cơn mưa có mang theo cơn lạnh giá rét, thân thể Phạm Thúc Đức lạnh lẽo run lên, lại phát hiện Tần Tiêu mặc áo mỏng nhưng không có chút lạnh nào, càng khiến hắn cảm thấy kỳ quái.

Tần Tiêu nói:

- Phạm tiên sinh, theo lời của tiểu nhị nói thì huyện Vũ Xương này có tham quan chân chính. Nhưng mà một đường đi tới thì thấy dân tình yên ổn, trừ bỏ thôn Cổ Tang ra thì huyện Vũ Xương này cũng tính là giàu có. Tương đối cũng có hai mâu thuẫn.

Phạm Thúc Đức nói:

- Cũng không hẳn là mâu thuẫn. Đại khái là huyện lệnh Vũ Xương này cũng có chút chiến tích trong làm việc, nhưng mà làm người hơi tham lam, không am hiểu thẩm tra xử lý vụ án, tra hình phạt tố tụng bình thường. Người có dài ngắn cũng là bình thường.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Tiên sinh nói rất có lý.

Trong nội tâm lại thầm nghĩ: thường nhân đều nói mười quan chín tham, nhưng mà ham hố khác nhau thì thủ đoạn cũng khác nhau. Nếu thật sự giết hết tham quan thì cái thiên hạ này cũng không tồn tại được...

Lúc bọn họ nói chuyện là đã tới thôn Cổ Tang.

Tần Tiêu đang muốn tìm người hỏi thăm chuyện ở nơi này một chút nhưng lại nhìn thấy có một đám người ở cánh rừng phía tây chạy ra, trong đó còn kèm theo tiếng khóc và ồn ào, bộ dáng thập phần cấp bách.

Tần Tiêu cùng Phạm Thúc Đức đi qua nơi rừng cây bên đó thì phát hiện sau rừng cây chính là nghĩa địa, nơi này có rất nhiều mộ phần. Ước chừng là có hơn mười người vây quanh một phần mộ nghị luận nhao nhao.

Tần Tiêu đi qua xem xét, chỉ thấy đất ở ngôi mộ này vẫn còn mới, cổ quan tài còn nước sơn mới đã bị bật nắp từ lúc nào rồi, lộ ra màu nước sơn đỏ thắm bên trong, đồ vật chôn cùng cũng tán loạn.

Chỉ có thi thể là không thấy đâu!

27. Chương 27: Đào Mộ Trộm Thi.

Chương 27: Đào mộ trộm thi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Một người chừng hai mươi tuổi đang vịn quan tài bằng gỗ đào này khóc lớn, cực kỳ thương tâm. Một người đang khóc và chửi bới, rất nhiều người vây quanh người trẻ tuổi kia với vẻ mặt bàng hoàng, lộ ra thần sắc khủng hoảng.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm kinh dị, tìm một người hỏi:

- Vị huynh đài này, xin hỏi có chuyện gì xảy ra?

Người này dò xét qua Tần Tiêu vài lần, thấy bộ dáng của Tần Tiêu xa lạ liền đáp:

- Công tử là người xứ khác tới đây? Chắc người không biết chuyện lạ trong thôn của chúng ta rồi.

Tần Tiêu nói:

- Không dối gạt huynh đài, tại hạ thật là mới từ nơi khác tới đây du ngoạn. Xin hỏi xảy ra việc lạ sao?

Người này nhỏ một ngụm nước miếng, hơi có chút bối rối nói ra:

- Thôn chúng ta vốn rất bình tĩnh. Nhưng mà chừng nửa tháng trước mỗi đêm mỗi ngôi mộ vừa chôn cất đều có chuyện ma quái xảy ra, thường thường đào bới đều là mộ nữ tử, nhưng mà sau đó lại bị lấp kín. Nghe các lão nhân nói là lệ quỷ đi tới tìm thi thể xứng với âm hồn! Chuyện là như vậy, người xem, lão bà của Lưu Nhị gia vừa chôn cất một ngày đã bị đào mộ rồi. Nhưng mà lần này không tìm được thi thể! Xem ra lần này thật sự bị lệ quỷ nhìn trúng kéo đi làm lão bà!

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm hô: “Mê tín!” Nhìn qua người này nói:

- Người nói là trước kia dù có đào mộ phần, nhưng mà chưa từng mất thi thể, chỉ có lần này là khác?

- Cũng không phải!

Người này run rẩy một chút, nói:

- Càng ngày càng tà môn! Ta thấy nơi này không thể ở lại được, ngày mai ta sẽ dọn đi tới nhà người thân ở trấn khác.

Tần Tiêu đắm chiêu gạt đầu tạ ơn người này, hẩn tới gần vũng hồ của ngôi mộ cẩn thận quan sát một phen. Phát hiện quả nhiên là có dấu vết của xẻng đào móc, một góc của quan tài có dấu bị nạy ra, là lưu lại dấu vết rất rõ ràng, trong nội tâm cười lạnh: quỷ quái cũng dùng xẻng sao? Theo lý thuyết thì ma quỷ có phép thần thông thì cần gì phải đào và nạy chứ, còn dùng công cụ lạc hậu như vậy?

Tần Tiêu ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai người đang khóc, nói với hẩn:

- Vị đại ca kia, phát sinh loại chuyện này vì sao không đi báo quan?

Lưu nhị gia ngẩng đầu lên, cầm tay áo lau nước mắt nước mũi một cái, khóc thút thít nói:

- Báo quan, báo quan gì? Không nói đến không có tiền báo quan, cho dù có tiền báo quan thì quan này cũng ăn tiền liên tục mười ngày, dù ăn tiền cũng chưa chắc chịu đi làm không nữa?

Trong nội tâm Tần Tiêu tức giận, nói:

- Báo quan cũng phải giao tiền? Quan gia bộ khoái nha dịch đều là người làm công ăn lương, đi ra làm công vụ mà đòi tiền dân chúng?

Lưu nhị gia nhìn qua Tần Tiêu vài lần, lẩm bẩm nói:

- Công tử là nơi khác đến đây nên không biết quy củ của huyện Vũ Xương chúng ta rồi. Từ khi Triệu Huyện lệnh tới đây nhậm chức hai năm trước thì ban bố quy củ như thế này: phạm là báo án bắt luận tình tiết vụ án lớn nhỏ trước tiên phải giao hai trăm văn tiền phí. Sau đó muốn thỉnh sư gia cũng phải giao tiền, thỉnh đầu mục bắt người cũng tiền. Nha dịch đi bắt người cũng phải có tiền!

Lần này trăm ỗn lão luyện như Phạm Thúc Đức cũng có chút tức giận, dùng gậy trúc gõ mạnh xuống đất, nói:

- Vô liêm sỉ! Lẽ nào lại như vậy!

Tần Tiêu đè nén tức giận, nhẹ giọng nhìn Lưu nhị gia nói:

- Huynh đệ, người chôn cất trong mộ này là thê tử của người sao? Khi nào hạ táng, vì sao mà chết? Người phát hiện mộ bị đào vào lúc nào?

Lưu nhị gia xúc động ruột gan, vừa khóc lớn một hồi, sau đó nói:

- Lưu nhị ta từ nhỏ là cô nhi, đánh cá mà sống. Một năm trước ta tiêu hết tất cả tài sản để dành thật vất vả lấy lão bà, là ngư dân Trương thị của Lâm thôn, thuở nhỏ nàng và ta tình đầu ý hợp, ngày thường cũng xem là đoàn chính, xem chừng có chút danh khí. Nàng không chê ta nghèo và không quan tâm tới người

nhà phản đối mà lấy ta, không nghĩ tới không đến một năm nằng vì khó sinh vào mấy ngày trước mà chết. Ta hôm qua mới hạ táng nằng, cả đêm ngủ không được vì vậy sáng hôm nay đi tới trước mộ phúng viếng nằng, không nghĩ tới, liền phát hiện. . .

Lưu nhị đã là khóc không thành tiếng, những người chung quanh cũng có chút thương cảm, thổn thức không thôi.

Tần Tiêu đứng dậy, tâm tình phức tạp cau mày. Sau đó nhìn người chung quanh nói:

- Tất cả mọi người là hàng xóm hương thân với nhau, bây giờ nên hạ táng thê tử của Lưu nhị đã, thay thê tử của hắn làm một cái mộ tạm, chôn cất các di vật của nằng.

Nghe Tần Tiêu nói như vậy mọi người cũng động thân, có hai người lực lưỡng đi tới kéo Lưu nhị qua một bên, mấy người khác bắt đầu bận rộn công việc.

Tần Tiêu mang theo Phạm Thúc Đức rời khỏi nơi nghĩa địa này, bước nhanh đi về huyện Vũ Xương. Một đường đi sắc mặt tái nhợt, cũng không nói lời nào. Phạm Thúc Đức thấy sắc mặt Tần Tiêu bất thiện thì dọc đường đi cũng không dám nói lời nào.

Khi vào thành Tần Tiêu ngựa không dừng vó đi thẳng tới huyện nha, lại phát hiện nha môn đóng chặt, cửa ra vào có hai nha sai đứng gác vì buồn ngủ.

Tần Tiêu đi ra phía trước, hai nha sai đang gác nhìn qua, nói:

- Chuyện gì thế? Có việc mấy ngày nữa lại đến, hôm nay thái gia không khai đường.

Tần Tiêu miễn cưỡng đè nén tức giận, nói:

- Vì sao không khai đường?

Một nha sai nhìn qua Tần Tiêu vài lần, không nhận được nói:

- Ta nói người tại sao lại phiền như vậy, không khai đường chính là không khai đường, chuyện của thái gia ai cần người lo, đi đi...

Phạm Thúc Đức giận dữ, hắn đi lên quát:

- Nô tài lớn mật, người...

Tần Tiêu ngăn hắn lại, tức giận đầy mặt, hỏi:

- Quan phụ mẫu của dân chúng một huyện làm gì có chuyện không thẳng đường xử lý công việc.

Trong nội tâm của hắn đang có tức giận đang thiêu đốt, nói thầm: nếu không phải thân phận Khâm Sai đại nhân này không tiết lộ, chắc chắn ta sẽ cho chúng mày biết mặt!

Một nha sai khác nhìn thấy có điều khác thường nên bước lên phía trước giữ chặt đồng bạn, nhìn Tần Tiêu chấp tay vái chào, nói:

- Vị công tử này, thái gia nhà ta mấy ngày nay đang chiêu rỗi, cho nên không thể thẳng đường. Nếu công tử có chuyện cần báo quan thì mời hai ngày sau lại tới.

Tần Tiêu kêu rên một tiếng, kiềm nén lửa giận:

- Nhà huyện thái gia ở nơi nào, ta tự mình đi tìm hắn!

Nha sai này chân chờ một chút, mở miệng nói:

- Nhà của thái gia ở tây thành, ở đầu phố bên phải, dọc theo con đường này đi tới cuối cùng lại quẹo qua phải là nhìn thấy Triệu phủ.

Tần Tiêu phẩy tay áo một cái, bước nhanh về phía tây.

Vừa quẹo vào lại phát hiện một dòng người xếp hàng thật dài, xếp thành đội hồi hải bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận. Tần Tiêu đi qua xem xét, đương nhiên hàng dài này đi vào trong Triệu phủ, trong tay của mỗi người đều cầm lấy các món đồ vật lớn nhỏ, dùng tơ lụa màu đỏ mà bao lại, hình như là quà tặng. (

Tần Tiêu tìm người xếp hàng, hỏi:

- Mọi người xếp hàng dài như vậy là làm gì vậy?

Một nam nhân mập mạp chừng năm mươi tuổi nói:

- Người muốn tặng lễ, đi ra sau xếp hàng đi, đừng có chen ngang. Huyện thái gia đang gả con gái, trong vòng ba ngày toàn bộ cửa hàng khách điểm của huyện phải đưa hạ lễ tới, bằng không thì chợ giận thái gia, thời gian sau này không cần lẫn lộn nữa.

28. Chương 28: Dị Đoan Nổi Bật. (1)

Chương 28: Dị đoan nổi bật. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu nghe xong thì tức giận không thôi, rốt cuộc kiềm nén không được quát lên:

- Quả thực là hỗn láo mà! Không ngờ dám bảo toàn bộ thương nhân trong huyện phải tặng quà, không ngờ Triệu huyện lệnh lại xem dân chúng là thịt cá mà.

Đám người lập tức an tĩnh lại, mọi người ngay ngắn nhìn qua công tử đang giận dữ này, trong nội tâm kinh ngạc không thôi.

Tần Tiêu bước lên phía trước, hắc đẩy dòng người đang xếp hàng đi vào cửa, nghiêm nghị bước vào Triệu phủ.

Đập vào mắt là một cái bàn án, bên cạnh chất đống quà tặng như núi, một tiên sinh đang múa bút viết nhanh, hình như là đăng ký lễ vật được tặng.

Tần Tiêu long hành hổ bộ đi tới trước bàn, một chương võ mạnh lên bàn, quát:

- Triệu huyện lệnh đi ra gặp ta!

Tên tiên sinh văn thư này hoảng sợ, mực trên bút lông vẩy ra bàn lưu lại một vũng nước đọng. Lập tức tức giận nhảy dựng lên, chỉ vào Tần Tiêu tức giận quát:

- Tiểu tặc nơi nào lại dám tới phủ thái gia giường oai, chán sống rồi đúng không?

Phạm Thức Đức nghe xong lời này lập tức thẹn quá hoá giận, đột nhiên tiến lên hai bước vung tay tát cho hai tên tiên sinh này hai cái, giận dữ nói:

- Nô tài lớn mật, lại dám nhục mạ Khâm Sai! Cái đầu chó trên cổ của ngươi đặt trên cổ nặng quá rồi đúng không!

Tên tiên sinh này bị tát hai cái nhất thời có chút mờ mịt, nháy mắt nhìn qua Tần Tiêu cùng Phạm Thức Đức, trong nội tâm cả kinh nói: thân thể của đại gia chính là gia sư của huyện thái gia, trong huyện Vũ Xương này cũng là một nhân vật, trừ huyện thái gia thì không có ai dám lớn tiếng với ta, hai người này công nhiên đánh ta, chẳng lẽ thật sự là Khâm Sai?

Nghĩ đến đây toàn thân của tên tiên sinh này run lên, trong miệng cũng không dám nói lung tung, vội vàng hấp tấp chạy ra hậu đường. Dòng người xếp hàng từ yên lặng lên tiếng nghị luận:

- Thật sự là Khâm Sai sao?

- Nói chừng qua một đoạn thời gian trước ta nghe nói triều đình mới phong Khâm Sai đi tuần tra Giang Nam đạo, người đó rất trẻ tuổi, hơn nữa là thiên hạ Võ Trạng Nguyên. . .

Trong nội tâm Tần Tiêu vô cùng buồn bực, xoay người lại về mặt sương lạnh nhìn qua dân chúng, nói ra:

- Mọi người nghe đây, Triệu huyện lệnh ra lệnh cho các người phải tặng quà, đây là chuyện vi phạm pháp luật rồi. Ta phụng mệnh của thiên tử đi tuần tra Giang Nam đạo, Khâm Sai Tần Tiêu, lần này ta điều tra Triệu huyện lệnh. Hôm nay các người không được rời đi, lưu lại làm chứng xác nhận!

Mọi người nghe xong quá sợ hãi, lập tức như tạc nổi, có người âm thầm thối lui, muốn chuồn mất.

Đúng lúc này cửa ra vào Triệu phủ có tiếng thét lên như lôi đình.

- Đều đứng lại cho ta, quay trở lại trong sân!

- Ta chính là Thiên Tử Vệ Suất Thiên Ngư Vệ, phụng mệnh đi bảo vệ Khâm Sai tuần tra Giang Nam đạo. Ai dám chạy trốn thì nghiêm trị!

Sau đó một đám người hoảng sợ đi vào trong sân nhỏ, ở phía sau có một hán tử mặt đen đi tới, chính là Lý Tự Nghiệp!

Lý Tự Nghiệp bước nhanh tới trước mặt của Tần Tiêu, chấp tay vái chào, cúi đầu nói:

- Bẩm Khâm Sai đại nhân, người tặng lễ toàn bộ tập trung ở nơi này, thỉnh Khâm Sai đại nhân định đoạt.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm buồn cười, Lý Tự Nghiệp này không phải đang ở trong khách sạn sao, lúc nào đã chạy tới Triệu phủ rồi? Lại đi tham gia chuyện náo nhiệt này, đánh bậy đánh bạ tới nơi đây, ngược lại cũng tiện hỗ trợ cho hắn.

Tần Tiêu nghiêm sắc mặt, nhìn đám dân chúng nói:

- Bọn người tặng lễ xuất phát từ tự nguyện hay bị ép buộc bốn quan sẽ tự kiểm tra hư thực và có cách xử trí. Người hôm nay đi nơi đây phải ký tên xác nhận, các người phải chứng thực quà tặng ở nơi này, ngày sau chắc chắn trả lại ọi người. Mọi người không cần kinh hoảng.

Đám người lúc này hoàn toàn yên tĩnh lại, đều ngay ngắn đi qua nhìn Tần Tiêu, riêng phần mình đều có vẻ mặt hiếu kỳ.

Tần Tiêu nhìn thấy ánh mắt và biểu lộ của đám người này, trong nội tâm thâm suy nghĩ:

- Những người này thấy ta trẻ tuổi hay là hoài nghi đây? Từ trước mọi người đều ưa thích trông mặt mà bắt hình dong, bọn họ đang nghĩ gì, ta cũng là người ba mươi tuổi rồi đây.

Đúng lúc này ở hậu đường có một người mặc quan bào chạy tới, đầu đội mũ cánh chuồn chừng bốn năm mươi tuổi, vẻ mặt kinh hoảng chạy đến trước mặt Tần Tiêu, âm âm quỳ xuống run giọng nói:

- Huyện Vũ Xương tội quan Triệu Thế Tài khấu kiến Khâm Sai đại nhân! Không thể nghênh đón từ xa, vạn mong Khâm Sai đại nhân thứ tội! Thứ tội!

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói:

- Tốt cho Triệu huyện lệnh, chính mình gả con gái lại bảo thương nhân toàn thành tặng quà, xếp hàng còn dài như vậy nữa, còn đem luật pháp Đại Chu vương triều để vào mắt sao?

Toàn thân Triệu Thế Tài run lên, nằm rạp trên mặt đất cúi đầu không dám ngẩng lên, rung giọng nói:

- Hạ quan không dám... Đều là hàng xóm tới tặng quà, hạ quan không cách nào chối từ, lúc này mới, lúc này mới...

Tần Tiêu quát lên một tiếng chói tai, cả giận nói:

- Triệu Thế Tài lớn mật, nhân chứng vật chứng đều ở đây, ngươi còn dám hoa ngôn xảo ngữ ở trước mặt bốn quan nói bậy bạ, tội tăng thêm một bậc.

Một tiếng này đã dọa cho đám người tặng quà phía sau hồng bét, nhao nhao mềm nhũn đầu gối, quỳ rạp xuống đất kinh hoảng không thôi. Triệu Thế Tài sợ toàn thân phát run, mặt mũi tái nhợt không còn chút máu, nói:

- Hạ quan biết sai, hạ quan đáng chết! Hạ quan sẽ cho người trả lại toàn bộ quà tặng, kính xin Khâm Sai đại nhân thứ tội, cho hạ quan một cơ hội!

Lúc này Phạm Thức Đức tiến đến bên tai Tần Tiêu, nói khẽ:

- Cường ép nhận quà tuy đáng giận, nhưng cũng không phải là tội lớn đại ác, nhiều nhất là giáng chức xử lý. Theo như luật pháp Đại Chu thì thu lấy vàng bạc mới xem là tham ô hối lộ. Hơn nữa trước mắt không phải lúc xử trí.

Tần Tiêu có chút gật gật đầu, nhìn Triệu Thế Tài nói ra:

- Người đã nhận tội thì chuyện này bổn quan trước ghi nhớ lại. Ta tới đây vốn có chuyện hỏi người.

Hắn xoay người nói với đám người tặng quà:

- Tất cả mọi người, Triệu huyện lệnh xem như đã nhận tội, tất cả mọi người trở về đi, đem toàn bộ tặng phẩm về được rồi.

Mọi người như được đại xá, nhao nhao đứng dậy rời đi, trong miệng đều nói:

- Tạ Khâm Sai đại nhân

Triệu Thế Tài đứng dậy, toàn thân của hắn mềm như con chi chi, không dám ngẩng đầu lên.

Tần Tiêu nhìn qua bộ dáng của hắn thì trong nội tâm nhin không được cười lạnh: quan, đây chính là quan gì chứ, một kẻ bất lực! Nếu không phải vừa tới thấy huyện Vũ Xương này được thái bình, một huyện lệnh lực phẩm như người sẽ là gia hỏa bị ta khai đao đầu tiên tới Giang Nam này.

Tần Tiêu chậm rãi nhìn qua Triệu Thế Tài nói ra:

- Triệu huyện lệnh, ta hỏi người. Bổn quan nghe nói trong huyện Vũ Xương này muốn báo án trước phải giao tiền, còn có vài hạng phí tổn khác nữa, nếu không thì không thụ lý, người và đám nha dịch đều ăn tiền bòn rút của dân, có chuyện này không?

Triệu Thế Tài quá sợ hãi, cuống quýt quỳ rạp xuống đất:

- Hạ quan biết tội, hạ quan biết tội!

- Người đứng lên cho ta!

29. Chương 29: Dị Đoan Nổi Bật. (2)

Chương 29: Dị đoan nổi bật. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu quát lên chói tia, Triệu Thế Tài như bị điện giật từ mặt đất đứng thẳng lên.

Tần Tiêu nói:

- Ta mặc kệ người gả con gái hay chiêu con rể, việc tư bận rộn cũng không thể có chuyện không thăm án. Triều đình cho người làm huyện lệnh để phục vụ người dân, người vì việc riêng của mình mà trễ nãi việc công. Người còn công nhiên vơ vét tài sản của dân!

Tần Tiêu nhìn qua, chậm rãi hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người có mấy cái đầu?

Triệu Thế Tài sợ tới mức toàn thân bắn ra, cuống quýt đập đầu liên tục:

- Đại nhân tha mạng, đại nhân, tha mạng ah! Hạ quan biết sai, biết sai rồi!

Tần Tiêu cười lạnh:

- Muốn ta tha cho người cũng được. Ngày hôm nay phải bỏ toàn bộ những quy định kia, tất cả đều dựa theo luật pháp của Đại Chu mà làm việc. Từ khai tòa tới tra án lập tức mở đường thẩm tra vụ án, người có thể làm được không?

- Có thể, hạ quan có thể! Hạ quan nhất định làm tốt!

Triệu Thế Tài liên tục trả lời không ngừng.

Tần Tiêu nhìn qua Triệu Thế Tài vài lần, dừng một chút, nói:

- Nếu không phải trông thấy dân chúng huyện Vũ Xương này thái bình, thành phố thông thương với nước ngoài sinh động, tạm thời chưa có trọng án nào xảy ra nên bốn quan hôm nay không có lấy cái mũ cánh chuồn của người xuống!

- Tạ Khâm Sai đại nhân rộng lượng, hạ quan kể từ hôm nay nhất định sẽ cải tính, sẽ làm quan tốt!

Trong nội tâm Triệu Thế Tài thở dài một hơi, nói thầm: Khâm Sai đại nhân này vì sao lại tới huyện Vũ Xương của ta, không ngờ ta một chút tin tức cũng không có. Cũng không biết hấn đến bao lâu, càng làm rõ bao nhiêu chuyện ở Vũ Xương này! Không ngờ vì vài câu đã xử lý được mọi việc, cũng thật sự là lợi hại, không nghĩ tới là thiếu niên không tới hai mươi tuổi.

Tần Tiêu nói ra:

- Hiện tại đi tới huyện nha khai đường đi, dán bố cáo, ra lệnh cho dân chúng sau này không cần phải tốn phí tổn nào nữa. Những người nào có oan tình thì nhanh chóng đến đây báo án. Đám bộ khoái ở huyện nha cũng phải răn dạy một phen, hiệu quả như thế nào bốn quan đều nhìn vào trong mắt. Người đi đi.

- Dạ. Hạ quan sẽ làm theo, lập tức làm theo. Đại nhân nếu không chê hạ quan nguyên dợn ra khỏi hàn xá, đem nơi này làm chỗ nghỉ chân cho Khâm Sai đại nhân...

- Không cần.

Tần Tiêu phát phát tay, nói:

- Bốn quan tự đi dịch quán là được.

Nhìn qua bốn phía một hồi, lại lạnh lùng nói ra:

- Hàn xá này của người tuyệt đối không phải hàn xá nha!

Triệu Thế Tài đỏ mặt hơi lạnh, cuống quýt thối lui. Tần Tiêu và Phạm Thúc Đức cùng Lý Tự Nghiệp đi tới huyện nha.

Lý Tự Nghiệp tiến đến bên người Tần Tiêu, nói:

- Đại nhân, tại sao không trừng trị cầu quan này, còn cho hấn tiếp tục làm quan?

Tần Tiêu cười cười:

- Triệu Thế Tài tham tài tuy đáng giận, nhưng mà chiến tích ở huyện Vũ Xương này cũng là sự thật. Huống chi trước mắt chúng ta không có quá nhiều chứng cứ gì. Nếu như chỉ là tiểu ác thì nên hù dọa hấn một chút là được rồi. Triều đình muốn bồi dưỡng một quan tốt không dễ dàng, nếu như có thể làm cho bọn chúng thu liễm bản tính của mình cũng là một kế sách tốt.

Phạm Thúc Đức chấp tay nói:

- Đại nhân cao kiến! Bội phục, bội phục! Phạm mỗ trước kia đã từng theo Khâm Sai đi tuần, thường thường nhìn thấy một ít Khâm Sai làm việc bất công, điều tra quan viên địa phương thì vừa thấy có việc gian liên cất chức hoặc là che mắt thiên hạ ra tay giết hại, như vậy đã đi ngược với nhiệm vụ của Khâm Sai. Sử dụng thủ đoạn ân uy tịnh thì như đại nhân mới là biện pháp hay!

Lý Tự Nghiệp đảo mắt, thỉnh linh nói:

- May mắn ta không phải là Khâm Sai ah, đổi lấy là ta thì một đao chém chết tên Triệu huyện lệnh rồi, làm như vậy có đúng không

Tần Tiêu cùng Phạm Thức Đức nhìn nhau cười cười, đều không nói chuyện, Lý Tự Nghiệp có chút bực mình.

Trong nội tâm của Tần Tiêu thầm hô thống khoái, thầm suy nghĩ nói: cây gậy và củ cà rốt chính là thuật dùng người, ngược lại lúc nào cũng có tác dụng. Trước kia nhìn thấy tên đại đội trưởng, hẳn chỉ đạo những thủ hạ thì mắng chửi người không cần bản nháp, đánh người không chọn địa phương, mắng xong đánh xong thì ân cần hỏi han, càng khiến những tiểu binh kia vừa kính vừa sợ. Ân, biện pháp hay, không tệ không tệ!

Ba người vừa đi vừa nói chuyện phiếm đi tới huyện nha, thành linh có hai nữ tử lao ra, vội vàng hấp tấp chạy tới Triệu phủ, hơn nữa hai người đều khóc lóc nức nở.

Tần Tiêu cảm thấy kinh ngạc, tiến lên ngăn lại:

- Hai vị cô nương tại sao kinh hoàng như vậy, chuyện gì phát sinh?

Một người trong đó vội vàng đẩy Tần Tiêu ra một bên, nói:

- Tránh ra tránh ra, ra đại sự! Tiểu thư nhà ta nhảy sông tự vẫn, chúng ta phải đi bẩm báo lão gia!

Tần Tiêu kinh hãi, vội hỏi:

- Tiểu thư nhà người, không phải là con gái Triệu huyện lệnh đấy chứ?

- Đúng vậy! Các người mau tránh ra!

Hai nữ tử bối rối chạy vào Triệu phủ, Tần Tiêu cùng Phạm Thức và Lý Tự Nghiệp nhìn nhau, hôm nay là kết hôn lại có chuyện nhảy sông tự vẫn?

Lần này cả huyện Vũ Xương đều bạo động lên, con gái của Triệu Huyện lệnh vừa kết hôn tự vẫn nhảy sông tự vẫn!

Người nhà Triệu Huyện lệnh kêu trời kêu đất ở bờ sông nhưng chưa tìm thấy thi thể con gái. Nước sông đầu xuân mặc dù không chảy xiết như mùa thu, nhưng mà cũng thừa sức cuốn một tiểu thư gầy yếu đi.

Tần Tiêu mang theo Phạm Thức Đức cùng Lý Tự Nghiệp đến bờ sông, nhìn thấy Triệu Thế Tài quỳ rạp xuống bờ sông khóc rống lên như sắp đứt hơi mà chết, trong lòng cũng có cảm giác buồn vô cớ, nhìn mấy nha sai nói ra:

- Nhanh chóng tìm vớt thi thể ven sông, đem lão gia các người về nhà nghỉ ngơi. Công sự của huyện nha ta sẽ làm thay cho hắn.

Mấy nha sai lên tiếng rời đi.

Tần Tiêu gọi hai cô gái báo tin kia lại, đây là tiểu nha hoàn thiếp thân của Triệu tiểu thư, nhìn nàng hỏi:

- Tiểu thư nhà người vì sao nhảy sông, các người có biết tình huống cụ thể hay không?

Hai cô gái vừa nhìn thấy Tần Tiêu giờ mới hiểu được người chặn đường lúc trước chính là Khâm Sai đại nhân, bọn họ quỳ rạp xuống đất, kinh hoàng nói:

- Mạo phạm đại nhân nô tài đáng chết, mong đại nhân thứ tội.

Tần Tiêu nâng các nàng đứng dậy:

- Người không biết vô tội. Các người nói xem, tiểu thư nhà người đang đại hôn và xử lý việc vui, tại sao lại nhảy sông?

Một nha hoàn áo đỏ tên là Tiểu Lan lắc đầu, nói ra:

- Tiểu thư hai ngày gần đây đều rất tốt, không thấy có gì không bình thường. Nhưng mà ngày hôm nay có chút buồn bực, muốn đi ra ngoài một chút, sau khi đi tới bờ sông chúng ta nhất thời không chuẩn bị thì tiểu thư đã nhảy xuống sông rồi, lập tức không thấy bóng dáng. Ta cùng Tiểu Lệ (một nha hoàn khác) đứng gọi hồi lâu nhưng không thấy tiểu thư ngoi lên, cho nên kinh hoàng quay về phủ báo tin.

Tần Tiêu cau mày:

- Triệu tiểu thư biết bơi lặn sao?

Tiểu Lan đáp: truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

- Tiểu thư bình thường đều không ra khỏi cửa, cũng không xuống nước. Chắc là bị nước chảy xiết cuốn lấy tiểu thư rồi chìm ngập...

Trong nội tâm Tần Tiêu suy nghĩ: làm gì có đạo lý này? Bất kể là nhảy sông tự sát hay là không cẩn thận rơi xuống nước, xuất phát từ bản năng có lẽ đều giãy dụa vài cái lên mặt sông a. Mà Triệu tiểu thư nhảy sông tự vận thì thật sự quý dị.

30. Chương 30: Xác Chết Trôi Sông.

Chương 30: Xác chết trôi sông.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu nói:

- Hai người các người đi về trước đi, bốn quan tùy thời sẽ gọi các người lên hỏi chuyện, tạm thời không được rời khỏi Triệu phủ.

Hai tiểu nha hoàn ứng một tiếng, quay người rời đi.

Sắc trời dần dần muộn, ba người tới dịch quán Vũ Xương để lộ ra công văn ấn tín, dịch trạm lập tức cho người an bài thức ăn.

Vào đêm, Tần Tiêu không có buồn ngủ, bước đi thông thả đến gian phòng bên ngoài, nhìn qua trăng sáng một mình suy tư:

- Không thể ngờ là vừa tới Giang Nam đã gặp bản án quái gỡ rồi. Điều này có phải là cơ hội hay không cũng khó biết, những năm này không học được bao nhiêu thứ. Những quan viên trong triều, thậm chí Triệu Thế Tài là một huyện lệnh tuy biểu hiện ra khách khí với mình, nhưng từ trong đáy lòng đều cho rằng Tần Tiêu ta đi cửa sau mới được. Lần này đi Giang Nam nhất định phải làm ra chút thành tích mới được...

Lúc này Phạm Thúc Đức từ trong phòng đi ra, trong tay cầm một bình rượu hâm nóng và chén rượu, nhìn thấy Tần Tiêu trực tiếp đi về hướng cửa hán:

- Đại nhân cũng ngủ không được sao? Vừa vận hạ quan muốn tìm đại nhân uống mấy chén, tùy tiện tâm sự.

Hai người ngồi trong bàn đá ở giữa sân, đối ẩm vài ly Tần Tiêu liền mở miệng nói:

- Phạm tiên sinh, đến Vũ Xương cũng gần một ngày đã gặp hai chuyện lạ. Vốn chuyện ma quái trộm thi ở Cổ Tang thôn vừa mới xảy ra thì con gái Triệu Huyện lệnh nhảy sông tự vận. Trong này có không ít kỳ quái.

- Đúng vậy a đại nhân.

Phạm Thúc Đức rót một chén rượu cho Tần Tiêu, nói ra:

- Nhưng mà hạ quan có một cảm giác, trong vô hình hai chuyện này có liên quan với nhau.

Tần Tiêu cầm chén rượu trong tay uống cạn, gật đầu nói:

- Không sai. Mất tích là nữ thi, người nhảy sông chết cũng là nữ. Hai chuyện này cũng xảy ra một ngày, trước sau kém nhau không bao lâu cả, chuyện này là trùng hợp sao? Hơn nữa nhảy sông là Triệu tiểu thư

cũng càng ly kỳ, đầu tiên nguyên nhân không rõ, sau khi nhảy sông không có giấy dựa, lập tức nhảy xuống là chìm, hơn nữa đến nay còn không tìm được thi thể. Điều này hiển nhiên là không bình thường. Hoặc là hai nha hoàn nói xạo. Mà ngay cả thi thể bị trộm kia tới nay cũng không tìm ra.

Phạm Thúc Đức cả kinh:

- Đại nhân cao kiến, ngài phát hiện mảnh khố còn nhiều hơn hạ quan nhiều.

Tần Tiêu thì thảo tự nói: mỗi lần bị trộm đều là nữ thi, nhảy sông tự vận đào hôn cũng là nữ nhi. Hai cái thi thể toàn bộ không có bóng dáng... Lập tức nói:

- Phạm tiên sinh, sáng sớm ngày mai ta cùng Lý tướng quân lại đi Triệu phủ, dò xét xem rốt cuộc là cái gì. Phiên toái người lại đi tới thôn Cổ Tang xem bên kia có động tĩnh gì hay không.

- Hạ quan lĩnh mệnh.

Sáng ngày hôm sau ba người phân hai đường, bắt đầu làm việc.

Tần Tiêu mang theo Lý Tự Nghiệp đến Triệu phủ, vừa đi vào cửa lại phát hiện trong Triệu phủ có tiếng la hét ầm ĩ. Đi vào xem xét lại phát hiện chánh đường có đặt một cỗ quan tài, có mấy người đang bố trí linh đường, Triệu Huyện lệnh cùng lão bà đang nghẹn ngào khóc lóc ở sảnh đường.

Nhìn thấy Tần Tiêu đã đến thì Triệu Thế Tài cuống quýt lau nước mắt, cởi áo quan đưa cho người nhà đi qua bá kiến. Tần Tiêu vội vàng nâng hân dậy miễn lễ, sau đó nói:

- Tìm được thi thể Triệu tiểu thư rồi?

Triệu Thế Tài vẻ mặt bi thương đáp:

- Hồi bẩm đại nhân, đã tìm được. Rạng sáng hôm nay một gã ngư dân của bốn huyện lúc đánh cá tìm được. Hạ quan sắm quan tài và khâm liệm cho con gái được sớm nhập thổ vi an.

Dứt lời người trong nhà tiếng gào khóc lại vang lên.

Tần Tiêu đi đến bên cạnh quan tài xem xét, phát hiện đã sớm bị đóng đinh cứng rồi, vì vậy nói ra:

- Có thể cho bốn quan dò xét thi thể được không?

Triệu Thế Tài chần chờ một chút, nói ra:

- Cái này... Đại nhân có chỗ không biết, theo phong tục bản địa thì phạm là cô nương chưa xuất giá đều là tảo yêu (Tảo yêu là xui xẻo), đều bị coi là điềm xấu, nếu không làm pháp siêu độ thì thời điểm hạ táng mộ phần tổ tiên không yên. Cho nên hạ quan đã sớm cho người đóng đinh lại rồi, hơi tế điện thì sáng mai sẽ mang đi chôn cất. Đại nhân muốn mở quan khám nghiệm tử thi cũng không sao, nhưng mà chỉ sợ đại nhân dính tảo khí (Tảo khí là khí xui).

Tần Tiêu thở dài một hơi, đành phải nói thôi. Thầm nghĩ trong lòng: hiện tại là xã hội phong kiến, lại có quá nhiều tục quy chế ước. Quy củ giáo điều loạn xạ ước thúc nhiều thứ, ngay cả nữ nhân chết cũng không buông tha.

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp đều đốt nén nhang cho người đã khuất, nhìn qua Triệu Thế Tài nói ra:

- Hai ngày nay người ở nhà xử lý gia sự đi, chuyện trong nha môn bốn quan sẽ xử lý giúp người, sau khi người xong việc nhà thì tiếp nhận.

Triệu Thế Tài cảm động đến rơi nước mắt, hân khom người quỳ xuống lại bị Tần Tiêu đỡ lên, hơi an ủi vài câu liền dẫn Lý Tự Nghiệp cùng rời đi.

Lý Tự Nghiệp rút sụt sụt cái mũi, nói:

- Triệu Thế Tài khóc giống như đàn bà, con gái chết cũng thật đáng thương.

Tần Tiêu trở lại huyện nha, huyện thừa, huyện úy, chủ bạc cùng bảy tào tả quan đều đang chờ hầu hạ. Tần Tiêu lập tức thăng đường, phát hiện vụ án chồng chất như núi, phát hiện án lớn nhỏ có tới một trăm tám

mười vụ. May mắn không có trọng án gì, xử lý cũng xem như dễ dàng. Tần Tiêu cùng giải quyết công vụ trong huyện vừa đưa ra nhiều chỉ thị, bận rộn tới giữa trưa mới giải quyết được một phần tư.

Tần Tiêu thở dài một tiếng, trong nội tâm ân hận:

- Ta làm Khâm Sai đại nhân này xem ra còn nhàn rỗi hơn cả huyện lệnh. Ngay cả chuyện nhỏ như hạt đậu vừng bắt đầu xử lý thì dễ dàng, nhưng mà cảm thấy có chút đáng ghét. Nếu như có mấy tính thì tốt rồi...

Thời gian buổi trưa Phạm Thúc Đức từ thôn Cổ Tang trở về, hồi báo cho Tần Tiêu bên kia không có chút động tĩnh nào, ngay cả chuyện ma quái mỗi đêm cũng dừng lại.

Trong nội tâm Tần Tiêu cười lạnh: xem ra đám gia hỏa giả thần giả quỷ cũng nhìn thấy quan phủ bắt đầu điều tra chuyện này nên đã thu liễm.

Nhưng có một việc Tần Tiêu nghĩ mãi không rõ, cái thi thể mất tích kia đã đi nơi nào? Từ ngày hôm qua hấn cho hơn mười tên bộ khoái đi nghe ngóng tình hình, đến bây giờ không có chút kết quả nào. Xem ra đành phải trực tiếp đột phá từ chỗ “Người chứng kiến” mới được.

Vào lúc ban đêm Tần Tiêu sai người gọi hai nha hoàn tới dịch quán, nhìn các nàng và hỏi:

- Tiểu thư nhà người gả cho công tử nhà nào? Hấn hôm nay có tới phúng viếng hay không?

Nha hoàn nói ra:

- Hồi bẩm đại nhân, tiểu thư nhà ta từ nhỏ hứa gả cho đại thương nhân của bốn huyện, chính là công tử Cổ gia Thành Nam. Cổ công tử tên là Cổ Tô Toàn, hôm nay đã đến phúng viếng, bây giờ còn đang ở trong linh đường khóc rất thương tâm, còn kém ngất đi.

Tần Tiêu nói:

- Ah? Nói như vậy tiểu thư nhà người cùng Cổ công tử là hôn nhân trẻ thơ sao? Bọn họ cảm tình tốt chứ?

Nha hoàn đáp:

- Hồi bẩm đại nhân, đúng là như thế. Tiểu thư cùng Cổ công tử từ nhỏ là thanh mai trúc mã, cảm tình rất tốt. Lão gia nhà nô tỳ cùng Cổ lão gia là huynh đệ kết nghĩa, hai nhà từ nhỏ ưng thuận việc hôn nhân này. Trước đó không lâu tiểu thư tròn mười sáu tuổi liền theo ước định hai nhà mà chuẩn bị thành hôn, không nghĩ tới, tiểu thư nàng...

31. Chương 31: Chuyện Ma Quái Ở Linh Đường.

Chương 31: Chuyện ma quái ở linh đường.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu suy nghĩ lời của hai nha hoàn, trong nội tâm âm thầm suy tư: đính hôn từ nhỏ, cảm tình rất tốt, chuyện này càng không có lý do...

Trong nội tâm nghi hoặc, Tần Tiêu mang theo Phạm Thúc Đức cùng Lý Tự Nghiệp đi về phía Triệu phủ.

Đi vào Triệu phủ phát hiện gác đêm ở linh đường không có quá nhiều người, trừ một lão gia đình canh đèn thì cũng chỉ có một người trẻ tuổi đang ngồi gác trước quan tài, đang đốt từng tờ tiền giấy. Tần Tiêu nghĩ thầm đại khái là tục chế điển qua a, hình như con gái chết thì người túc trực bên linh cửu không có nhiều người.

Tần Tiêu gọi người trẻ tuổi kia tới gần, chính là Cổ Tô Toàn. Cổ Tô Toàn ước chừng hai mươi tuổi, mặt trắng không cần nói, môi hồng răng trắng lộ ra một chút thư sinh.

Tần Tiêu nhìn hấn nói:

- Người cùng Triệu tiểu thư ngày bình thường có cảm tình thế nào?

Cổ Tô Toàn nhìn thương tâm không chịu nổi, thần sắc cũng có chút chết lặng, chỉ lẩm bẩm nói:

- Cuộc đời này không nài ta sống còn ý nghĩa gì.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm suy nghĩ nói: hiện tại từ bề ngoài mà nhìn thì hẳn là nam tử si tình. Nhìn hẳn nói ra:

- Hai ngày này các người có gặp mặt nhau không? Triệu tiểu thư, biểu hiện có gì quái dị hay không?

Cổ Tô Toàn mờ mịt lắc đầu, âm thanh nghẹn ngào nói ra:

- Từ phong tục bản địa thì trước kết hôn vài ngày tân lang tân nương không được gặp nhau. Cổ gia chúng tiểu dân trước giờ gia quy rất nghiêm, phụ thân không cho tiểu dân đi gặp Triệu tiểu thư. Không nghĩ tới lần nữa tương kiến lại là sinh ly tử biệt!

Dứt lời đã khóc không thành tiếng.

Mờ mịt không nói Tần Tiêu cũng có chút buồn bực trầm tư, đột nhiên trong linh đường có tiếng hét sợ hãi.

- Ah! Quỷ ah!

Mọi người kinh hãi cuống quýt chạy tới linh đường, phát hiện nha hoàn Tiểu Lệ đang thất kinh nấp ở góc tường, đầu tựa vào cánh tay hô to.

- Cứu mạng ah, có quỷ ah!

Lý Tự Nghiệp “Ồ” một tiếng rút trường đao ra, nghiêm nghị quát:

- Quỷ ở nơi nào, đi ra đây cho đại gia chém một trăm đao!

Dứt lời mắt hắn long lên, nhìn qua trái phải, nhưng mà không phát hiện ra cái gì cả.

Người trong Triệu phủ cũng đi ra, vội vã đuổi tới linh đường.

Tần Tiêu ngồi xuống, nói khẽ:

- Đừng sợ, không có việc gì, người nhanh đứng dậy.

Mọi người nhao nhao đi vào trong, đem tiểu cô nương này vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài.

Tiểu Lệ sợ hãi lộ đầu ra, con mắt hoảng sợ mở to, nhìn thấy chung quanh có nhiều người mới không còn hô to nữa.

Tần Tiêu đem Tiểu Lệ đưa tới hậu đường, bảo Lý Tự Nghiệp ngăn cản đám đông ở bên ngoài, nhìn Tiểu Lệ hỏi:

- Nói cho bốn quan nghe người vừa mới thấy cái gì?

Lời nói ra lời này Tiểu Lệ lập tức cả kinh nhảy dựng lên, hoảng sợ phát ra âm thanh run rẩy:

- Vâng... Là tiểu thư! Ta nhìn thấy tiểu thư, tiểu thư nài quay về.

Tần Tiêu nhướng mày:

- Người nhìn rõ ràng? Đúng là tiểu thư người?

Tiểu Lệ vội vội vàng vàng nhưng gật đầu khẳng định: (.

- Nô tỳ nhất định là tiểu thư. Nô tài từ nhỏ phục thị tiểu thư, cho nên liếc nhìn ra được. Hồn phách của tiểu thư bay qua bay lại trong linh đường, còn...

- Còn cái gì?

- Còn chuẩn bị gom góp tiền giấy, nói chuyện với ta!

Nói đến đây Tiểu Lệ đã kinh hãi không thôi, toàn thân run rẩy không nói ra lời.

Tần Tiêu hít sâu một hơi:

- Người chó khấn trương, từ từ nói. Tiểu thư nhà người sau đó nói cái gì?
- Không có.

Tiểu Lệ lắc đầu, trên mặt đã trắng bệch, nói ra:

- Ta vừa thấy nàng thì la hoảng lên, về sau đại nhân ngài tới thì tiểu thư, tiểu thư... Đã không thấy!

Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng: giả thần giả quỷ, hù ai đó! Trên đời này nếu có quỷ còn cần những bộ đội đặc chủng như ta sao? Có nhiệm vụ gì trực tiếp ném quỷ ra thì giải quyết được sao? Xem ra lại có ẩn tình. Hơn nữa hẳn nhớ rõ thời điểm đầu thời Đường trong cung đình cũng từng thịnh hành chuyện ma quái, Tần Thúc Bảo cùng Uất Trì Cung cũng từng thay Đường Thái Tông Lý Thế Dân thủ vệ trấn tà, về sau được dân chúng tôn thành môn thần. Lúc ấy hai vị đại tướng công thần này được tôn xưng: ‘ thiên hạ quỷ quái, không phải sống trong nhân tâm, nghe nhầm đồn bậy. Thời lập quốc giết người vô số há sợ quỷ hồn tới thăm! ’

Lại nhìn tiểu cô nương này, tuy cố gắng giả vờ giả vịt nhưng hoảng sợ diễn qua thật, nói là bị quỷ thần dọa chẳng bằng sợ quan ép hối, biểu hiện kinh hoảng cho hẳn nhìn.

Trong nội tâm Tần Tiêuâm thầm cười lạnh, nói với nàng:

- Người về nghỉ ngơi trước đi, chuyện đêm nay không được nói ra.

Tiểu Lệ ứng một tiếng, nhanh chóng lui ra khỏi phòng.

Tần Tiêu đi qua lại vài bước, trong nội tâm thầm suy nghĩ: chuyện này rất trùng hợp, vừa vặn chúng ta mang Cổ công tử ra khỏi linh đường, Tiểu Lệ liền từ trong linh đường hét lên quỷ hồn của Triệu tiểu thư trở về, nắm chắc thời gian không sai, rất rõ ràng tiểu nha hoàn muốn chứng minh một chuyện là Triệu tiểu thư đúng là trở về. Đúng rồi, còn có tên gia đình canh đèn nữa đâu?

Trong nội tâm sáng ngời, Tần Tiêu lập tức kêu tên gia đình kia vào.

Gia đình tên là Triệu Lão Tam, khô khốc gầy teo, ước chừng sáu mươi tuổi. Thấy Tần Tiêu liền run rẩy quỳ xuống, ngoại hình nhìn lại là nhân vật thành thật.

Tần Tiêu gọi hắn đứng lên, cho hắn ngồi xuống một cái ghế dựa, nhìn hắn nói ra:

- Vừa rồi xảy ra chuyện qua ma quỷ trong linh đường, lão nhân gia đi nơi nào?

Toàn thân Triệu Lão Tam kích linh, đáp:

- Hồi bẩm Khâm Sai đại nhân, lão hán vừa rồi quá mót nên đi nhà xí, lúc gần đi ra thì đúng lúc gặp phải Tiểu Lệ cô nương đi vào, liền thỉnh nàng trông nom cho ta một lúc. Không nghĩ tới tiểu lại trở về lúc này!

Tần Tiêu nói:

- Người ở Triệu gia bao lâu rồi?

Triệu Lão Tam:

- Hồi bẩm đại nhân, lão hán từ nhỏ đã ở lại Triệu gia, lão gia nhà ta đều là ta trông nom mà lớn lên, nghĩ tới cũng hơn bốn mươi năm rồi.

Tần Tiêu nói:

- Nói như vậy chuyện của Triệu gia người cũng biết được rất nhiều? Vậy ta hỏi người, Triệu gia cùng Cổ gia từ nhỏ ưng thuận chuyện hôn ước người chắc đã biết, vậy Triệu tiểu thư cùng Cổ công tử cảm tình như thế nào?

Triệu Lão Tam:

- Hồi bẩm đại nhân, khi bậc cha chú của lão gia vẫn còn sống, Triệu gia cùng Cổ gia đã là thế giao, quan hệ tốt lắm. Lão gia nhà ta là Triệu Huyện lệnh cùng Cổ gia lão gia Cổ Như Hải từ nhỏ là huynh đệ tốt chơi

đũa lớn lên, kết nghĩa kim lan với nhau. Mà Triệu tiểu thư cùng Cổ công tử từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã tình đầu ý hợp, ai thấy cũng khen bọn họ là vợ chồng son.

Tần Tiêu thăm nghĩ: xem ra muôn miệng một lời, xem ra Cổ công tử cùng Triệu tiểu thư thật sự cảm tình rất tốt.

Triệu Lão Tam đi ra, Tần Tiêu cố gắng sửa sang đầu mối: thôn Cổ Tang mất xác nữ tử, Triệu tiểu thư tự đứng nhảy sông tự vẫn, đêm nay linh đường xảy ra chuyện ma quái. Chuyện kỳ quái lại xảy ra liên tiếp, điểm đáng ngờ trong đó có quá nhiều, ba chuyện này đều có liên hệ với nhau, làm cho người ta suy nghĩ không thấu.

32. Chương 32: Mượn Xác Hoàn Hồn. (1)

Chương 32: Mượn xác hoàn hồn. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu trở lại linh đường, dặn dò mọi người chuyện đêm nay không được nói lộ ra ngoài, sau đó đi về dịch quán, trên đường đi Lý Tự Nghiệp nói ra:

- Đáng hận không thấy quỷ, ta đã lớn như vậy còn chưa thấy quỷ lần nào, thật sự là mất hứng.

Phạm Thúc Đức toàn thân khẽ run rẩy:

- Người không sợ sao?

- Sợ cái gì mà sợ!

Lý Tự Nghiệp rống to, nói:

- Quỷ còn không phải mẹ nó sinh ra sao, còn sống là người, chết biến thành quỷ. Sống còn khôn sợ thì sợ gì lúc chết?

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Lý huynh thật sự nói có đạo lý. Sống còn không sợ còn sợ lúc chết sao? Phàm là chuyện u minh ma quái, không phải là miệng nói tự dọa bản thân hay sao.

Phạm Thúc Đức nghe vậy cả kinh, nói:

- Đại nhân, ý ngài nói chuyện ma quái đêm nay hoàn toàn là giả dối sao?

- Tiên sinh cao kiến.

Tần Tiêu gật gật đầu, nói ra:

- Hai nha hoàn Triệu phủ này rất có vấn đề. Còn có gia đình Triệu Lão Tam kia nói không chừng cũng có chút vấn đề. Cái gì chuyện ma quái, rõ ràng là bọn chúng tạo thế cho người ta nhìn mà. Cho dù là có quỷ cũng chỉ là nội tâm của đám người này.

- Mục đích là cái gì? Tại sao lại làm vậy?

Phạm Thúc Đức khó hiểu.

Tần Tiêu hơi dăm chiêu lắc đầu, nói:

- Hiện tại còn không rõ ràng được. Kể cả chuyện trộm thi ở thôn Cổ Tang và Triệu tiểu thư nhảy sông, mục đích và động cơ của chúng còn chưa quá rõ ràng.

Lý Tự Nghiệp vỗ mạnh cái ót của mình, bực bội nói:

- Ai nha, hai người các người nói quá bí hiểm rồi, ta nghe mà không hiểu gì cả!

Tần Tiêu nhin không được cười rộ lên:

- Ha ha, hắc dẫn gấp rồi! Mục đích và động cơ của bọn chúng rất đơn giản, cứ chờ thêm vài ngày nữa đi, tự nhiên sẽ rõ ràng cả thôi.

Phạm Thúc Đức gật gật đầu:

- Nếu đại nhân nói có mục đích, vậy bọn chúng sẽ tiếp tục tiến hành kế hoạch của mình, đến lúc đó sẽ rất rõ ràng.

Lý Tự Nghiệp bắt đắc dĩ trờ trờ mắt:

- Đại nhân, ngài cũng theo lão nhân này gọi ta là hắc dẫn sao?

Hôm sau Tần Tiêu mang theo Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thúc Đức đi tới huyện, tiếp tục xử lý các bản án năm xưa. Huyện nha hôm nay có rất ít người tới báo quan, đại khái là đều đã đi vây xem tang lễ con gái Triệu Huyện lệnh.

Bận việc ban ngày, Tần Tiêu từ bản án đứng lên, đuổi người giãn gân cốt một chút, trong nội tâm cảm thấy nhẹ nhõm, cuối cùng là xử cho xong bản án.

Đúng lúc này một nha dịch vội vàng chạy vào, quỳ xuống dưới đường la lên.

- Khởi bẩm đại nhân, trong thành lại gặp chuyện không may!

Tần Tiêu tinh thần rùng mình:

- Chuyện gì?

Nha dịch nói:

- Phiêu Hương Lâu Bồn huyện đột nhiên tối hôm qua có một nữ tử thanh lâu chết bất đắc kỳ tử.

- Cái gì, lại là nữ tử?

Tần Tiêu cả kinh, nói:

- Đã kiểm tra xem xét gì chưa, nạn nhân chết vì lý do gì?

Nha dịch mờ mịt lắc đầu, nhưng lập tức ngẩng đầu lên, vô cùng kinh hoảng nói ra: nguồn (.)

- Càng làm người ta kinh ngạc là nữ tử chết bất đắc kỳ tử thì đột nhiên buổi sáng sống lại, hơn nữa, còn...

- Còn cái gì, nói nhanh một chút, đừng có dong dài thừa nước đục thả câu.

Lý Tự Nghiệp gấp lên.

Nha sai trợn trờ mắt, nhổ nước bọt rung giọng nói:

- Đột nhiên nàng sống lại, lại còn tuyên bố nàng là con gái của Triệu Huyện lệnh, mượn xác hoàn hồn!

Lời vừa nói ra ba người đều kinh hãi.

- Cái gì! Có chuyện này?

- Mượn xác hoàn hồn?

Trong nội tâm Tần Tiêu xuất hiện dấu chấm than.

- Việc này ngược lại còn có quá nhiều tà dị!

Việc này không nên chậm trễ, Tần Tiêu gọi nha dịch dẫn đường, nhanh chóng đi tới Phiêu Hương Lâu.

Phiêu Hương Lâu là kỹ viện lớn nhất của huyện Vũ Xương, tú bà trong nội viện là Đoạn ma ma, trước kia từng là danh hoa của sông Tần Hoài, tuổi tác từ từ cao nên dặt tới Vũ Xương này mở một kỹ viện có chút

danh tiếng. Cô nương do bà ta huấn luyện ra thì sắc nghệ song toàn, có thể cho nam nhân tiêu hồn nên lẫn lộn rất tốt ở huyện Vũ Xương này.

Thời điểm Tần Tiêu đi vào Phiêu Hương Lâu thì thấy nó to lớn, mọi người bầy mòm tám lười nhao nhao nghị luận, Phiêu Hương Lâu lúc này đã kín người. Trừ mấy nha sai canh giữ cửa thì còn có bốn năm quy nô đang đứng ở cửa, mọi người bất an như kiến bò trong chảo lửa, không ngừng giải thích nói chuyện ma quái.

Tần Tiêu ra lệnh cho người tán đi, chính mình mang theo Phạm Thúc Đức cùng Lý Tự Nghiệp đi ra cổng chính. Mấy quy nô nhìn thấy Tần Tiêu chỉ huy nha dịch thì biết quan lớn tới, cuống quýt lui qua cho bọn người Tần Tiêu đi vào.

Tần Tiêu đi vào Phiêu Hương Lâu, thấy trong phòng là một phòng màu hồng và bàn trang điểm lớn, nhưng mà hôm nay nhìn có chút quạnh quẽ. Tần Tiêu kêu nha dịch:

- Nữ tử mượn xác hoàn hồn đâu, bây giờ ở đâu rồi?

- Hồi bẩm đại nhân, đang ở trong Tây Sương phòng lầu hai. Cổ công tử đã đi lên rồi, đám người Phiêu Hương Lâu đang ở đó.

Trong nội tâm Tần Tiêu cảm kinh: tại sao Cổ công tử tin tức linh thông như vậy!

Đi nhanh lên lầu đẩy cửa Tây Sương phòng, đập vào mắt chính là Cổ công tử đang ôm nữ tử áo đỏ đang khóc, bên cạnh có một đám nữ nhân xinh đẹp đang đứng, xem ra là Đoàn ma ma và đám nữ tử dưới trướng.

Đi theo mấy nha dịch tiến vào.

- Khâm sai đại thần giá lâm, Đoàn ma ma còn không mau nghênh đón.

Lời vừa nói ra bọn người Đoàn ma ma nhao nhao quỳ xuống đất, ngay cả Cổ công tử cùng nữ tử đang khóc rống lên cũng quỳ xuống đất dập đầu.

- Bỏ đi, đều đứng lên rồi nói.

Tần Tiêu cẩn thận đánh giá mấy người kia, lần đầu tiên hắn nhìn qua Đoàn Như, bởi vì nàng quá bắt mắt.

Theo lý thuyết thì Đoàn Như này phải ba bốn mươi tuổi, nàng bảo dưỡng như tiểu cô nương hơn hai mươi tuổi mà thôi, dáng người no đủ hấp dẫn và bộ ngực sữa nửa hở eo mảnh khảnh, trên mặt cũng không trang điểm quá nhiều, nhưng mà trong đôi mắt tinh xảo cũng đủ cho người ta cảm thấy lãng lãng.

Đơn giản mà nói nàng chính là nữ nhân yêu tinh, bất luận là nam nhân nào gặp cũng phải sinh ra lòng yêu thích.

Mấy cô nương bên cạnh cũng có tư sắc, nhất là nữ nhân đang được Cổ công tử ôm trong ngực, đây là người xưng là Triệu tiểu thư mượn xác hoàn hồn, trước khi tên là Mạc Vân Nhi, tuổi chừng mười tám, quả thật là đoan trang xinh đẹp, tuy đang vui đầu khóc nhưng cũng có thể cảm nhận được nét xuân thì, phi thường xinh đẹp.

Tần Tiêu đem Cổ công tử kêu đi ra, nhìn hắn nói:

- Người có thể xác định Mạc Vân Nhi nhất định là Triệu tiểu thư?

Cổ công tử vẻ mặt kích động, nói chuyện có chút lộn xộn.

- Có thể, ta có thể xác định! Theo lời nói và cử động thì tất cả đều giống nhau. Tuy tướng mạo khác nhau nhưng ta vẫn nhận ra được. Thậm chí, thậm chí nàng còn biết bí mật giữa chúng ta!

Tần Tiêu nhìn thẳng chằm chằm vào Cổ công tử:

- Bí mật gì?

Đột nhiên Cổ công tử đỏ bừng mặt, nói:

- Cái này... Nàng bảo ta ‘ Giả Dục Nhi ’. Đại nhân có chỗ không biết, nhà của ta kinh thương, phụ thân giao một tiệm bán thuốc cho ta quản lý, Triệu tiểu thư vì thế mà lấy chuyện này trêu chọc ta. Còn có một chút không dám nói ra sợ có chút thiếu nhã nhặn. Tiểu nhân hổ thẹn.

33. Chương 33: Mượn Xác Hoàn Hồn. (2)

Chương 33: Mượn xác hoàn hồn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu gật gật đầu, trầm nghĩ: dân phong cởi mở, đối với chuyện nam nữ chắc là sớm đã vụng trộm ăn trái cấm rồi, không có ý tứ thế này chắc là chuyện phòng the nam nữ. Loại chuyện này với tình lữ thân mật là quá tự nhiên...

Tần Tiêu gọi nàng kia ra, tinh tế dò xét quan sát một phen, phát hiện động tác và cử chỉ của nàng không giống nữ tử phong trần, cử động luôn lộ ra dáng vẻ tiểu thư khuê các. Tần Tiêu hỏi nàng một ít vấn đề, như là Triệu gia có chuyện gì xảy ra, Mạc Vân Nhi đối đáp trôi chảy không sai chút nào, thậm chí còn nói tối hôm qua có về linh đường thăm người thân, không nghĩ tới bị Tiểu Lệ thét to gọi nhiều người tới vì vậy mới rời đi.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm cười lạnh: giả ma giả quỷ mà! Người giả được lắm, nhưng mà có sơ hở cực lớn đấy! Vì vậy nói:

- Người làm cách nào mượn xác hoàn hồn?

Mạc Vân Nhi hơi có chút kinh hoảng, dừng một chút, nói:

- Tối hôm qua tiểu nữ rời khỏi linh đường liền phiêu đảng ở huyện Vũ Xương. Ngẫu nhiên phát hiện một nữ tử mới chết ở Phiêu Hương Lâu này nên mượn thi thể của nàng hoàn hồn.

Tần Tiêu cười thầm trong bụng: chuyện này cũng quá dễ dàng a. Nói như vậy thì thế gian này chỉ cần có người chết đi thì cũng có thể mượn xác hoàn hồn! Nếu thật sự như vậy thì thế gian vừa có người chết đều có thể sống lại! Hừ hừ, những người các ngươi không cần phải giả bộ quá nhiều đâu, muốn lấy chủ ý kếm cỏi là mượn xác hoàn hồn lèo ta sao? Thật đúng là buồn cười, ta xuyên qua từ thế kỷ hai mươi mốt đấy.

Tần Tiêu lập tức nghĩ tới một chuyện:

- Ngày đó vì sao đột nhiên người tự vận, ở trong đó có ẩn tình gì không?

Nàng kia nghe xong liền bối rối, ấp úng nói:

- Tiểu nữ tử trượt chân xuống nước, bất hạnh bị nước cuốn trôi đi. Sau khi chết hồn phách không thể tán đi...

Hoang đường! Trong nội tâm Tần Tiêu sinh ra tức giận, trên mặt hần vẫn bình tĩnh, nói ra:

- Người đi đi, có việc bổn quan sẽ gọi người.

Mạc Vân Nhi vội vàng rời đi, Phạm Thúc Đức ở bên cạnh lắc đầu cười rộ lên. Lý Tự Nghiệp mở to hai mắt:

- Ả kỹ nữ này quả thật là Triệu gia tiểu thư mượn xác hoàn hồn?

Tần Tiêu cùng Phạm Thúc Đức cười rộ lên, Tần Tiêu nói:

- Lý huynh, người ta là tiểu thư khuê các đấy, sao người lại gọi nhân gia là kỹ nữ chứ?

Lý Tự Nghiệp rung đùi đắc ý nhếch miệng cười, nói ra:

- Lần này các ngươi không cần nói ta cũng rõ! Tuy nàng giả vờ nhã nhặn, nhưng mà ta vẫn có thể từ trong mắt nàng nhìn rõ ràng là kỹ nữ phong trần! Lại nói trên đời không có quỷ hồn, càng đừng đề cập tới mượn xác hoàn hồn!

Phạm Thúc Đức cười rộ lên, chống gậy nói:

- Hắc đản còn dễ dạy!

Lý Tự Nghiệp tức giận túm lấy cây gậy của hắn, làm bộ muốn ném đi.

- Lão đầu lại chọc ta! Ta ‘ Pháp Khắc ’ người có tin không?

Phạm Thức Đức cuống quít cướp về. truyện copy từ

Đúng lúc Triệu Huyền lệnh cũng mang theo phu nhân tới. Vừa mới lên lầu nàng kia đã bỏ nhào vào ngực “Mẫu thân” khóc rống lên, thỉnh thoảng nói ra một vài chuyện trong nhà. Triệu Huyền lệnh và phu nhân vì thương tâm quá độ nên tinh thần hoảng loạn, lại bị Mạc Vân Nhi náo một hồi lại khóc lóc theo. Ba người ôm nhau mà khóc giống như thân nhân lâu ngày mới gặp lại nhau vậy.

Tần Tiêu thấy chuyện này không văn hồi thì tiên lên trước nói:

- Triệu Huyền lệnh, nơi đây tai mắt hỗn tạp, tránh bị người ta chỉ trích các người nên về nhà đi.

Dừng một chút lại nói:

- Còn Triệu tiểu thư mượn xác hoàn hồn này cũng mang về luôn.

Đoạn Như lúc này vội vã chạy tới, nhìn qua Tần Tiêu như có lời muốn nói ra miệng, nhưng bộ dáng muốn nói lại thôi.

Tần Tiêu suy tư một chút, mang Đoạn Như qua một bên, nói với nàng:

- Đoạn ma ma, việc này quái dị. Bồn quan trước đem Mạc Vân Nhi mang đi. Bồn quan biết rõ chuyện này sẽ làm Phiêu Hương Lâu tổn thất sinh ý, sẽ không vô duyên vô cớ cho người bị tổn hao, sớm muộn sẽ cho người công đạo.

Đoạn Như nghe lời này liền vui vẻ, vái chào thật sâu, nói:

- Đoạn Như nghe Khâm Sai đại nhân làm chủ, đại nhân tự mình thể nghiệm và quan sát tình hình thật là quan tốt.

Dứt lời, một đôi mắt phượng lướt qua người của hắn một vòng, còn kém là dựa sát vào người của hắn.

Trong nội tâm Tần Tiêu ác hàn, mang theo Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thức Đức rời đi, trầm nghĩ trong lòng: đúng là nữ tử tuyệt đại phong tao, đúng là câu hồn người ta mà!

Lý Tự Nghiệp đi theo sau lưng Tần Tiêu không ngừng nhìn quanh, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Mẹ kiếp, thật sự là bá đạo mà!

Phạm Thức Đức bực mình nói:

- Mất mặt! Thực mất mặt, vô cùng mất mặt!

Bọn người Tần Tiêu trực tiếp đi vào dịch quán, đem một ít việc vặt ở Phiêu Hương Lâu cho bọn nha dịch xử lý.

Trong phòng khách, Tần Tiêu nói ra:

- Phạm tiên sinh, theo người thấy chuyện hôm nay thế nào?

Phạm Thức Đức chậm rãi lắc đầu:

- Tuy việc này quái dị nhưng có một điểm là có thể khẳng định. Cái gọi là Triệu tiểu thư mượn xác hoàn hồn chỉ là dọa người.

Tần Tiêu gật đầu:

- Không sai, thủ đoạn của chúng không in, tuy hiện giờ không phải chúng ta có tin hay không. Mà Mạc Vân Nhi kia biết rõ chuyện của Triệu phủ, ngay cả Cổ công tử cũng khó phân biệt thiệt giả, chuyện này làm cho người ta lấy làm kỳ lạ. Mục đích của chúng là gì?

Phạm Thức Đức cũng nhìn không thấu, mờ mịt lắc đầu.

Đột nhiên nội tâm Tần Tiêu sáng ngời, bình tĩnh đại ngộ nói:

- Xem ra chúng ta quên một chuyện trọng yếu rồi!
- Chuyện gì?

Phạm Thúc Đức cùng Lý Tự Nghiệp trăm miệng một lời.

- Thi thể Triệu tiểu thư!

Tần Tiêu đứng dậy, nói:

- Ngày đó chúng ta cũng không có xem xét thi thể của Triệu tiểu thư, cho nên cũng không thể xác định được nằm trong quan tài có phải là thi thể của Triệu tiểu thư hay không!

Phạm Thúc Đức cả kinh nói:

- Đại nhân, ý của người là Triệu tiểu thư có khả năng không chết?

Tần Tiêu chậm rãi lắc đầu:

- Mặc dù có giả thiết như vậy nhưng không thể xác định. Lý huynh!
- Lý Tự Nghiệp ở đây, thỉnh đại nhân phân phó!
- Ân, người đi gọi mấy gia hỏa trong dịch trạm tới đây, đem Triệu Huyền lệnh mời tới đây luôn, mặt khác gọi Triệu Huyền lệnh đem ngư dân trực vớt thi thể của Triệu tiểu thư tới luôn.

Lý Tự Nghiệp quay người đi ra ngoài, Tần Tiêu như có điều suy nghĩ:

- Cả chuyện này tuy khắp nơi rất quỷ dị, tuy sơ hở trùng trùng điệp điệp làm cho người ta khó mà cân nhắc thấu triệt. Những người này làm những chuyện này có mục đích gì?

Phạm Thúc Đức trầm tư một hồi, mở miệng nói ra:

- Đại nhân, hạ quan cũng có chủ ý. Nếu như tiểu thư Triệu gia là giả chắc hẳn là người biết chuyện, không bằng chúng ta gọi nàng tới đại đường, thẩm vấn thì nàng không dám không khai.

Tần Tiêu nhíu mày lắc đầu, nói:

- Như vậy không tốt. Mạc Vân Nhi cũng không có vi phạm pháp luật gì, chúng ta dùng tội gì danh truyền gì bức cung nàng? Chuyện này cũng xôn xao toàn huyện rồi, nếu như không có chứng cứ thì không thể bắt người, hoặc nghiêm hình bức cung, làm vậy sẽ ảnh hưởng không tốt. Ta nghĩ mục đích của chúng còn chưa lộ ra ngoài, không bằng chúng ta chờ thêm vài ngày nữa, tạm thời không nên đánh rắn động cỏ mới tốt.

Qua trong chốc lát Triệu Huyền lệnh đến, vào nhà bái kiến Tần Tiêu.

34. Chương 34: Cẩn Thận Thăm Dò.

Chương 34: Cẩn thận thăm dò.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu gọi hần ngồi xuống, nói ra:

- Triệu Huyền lệnh, chuyện lệnh ái mượn xác hoàn hồn người đối đãi thế nào.

Thần sắc Triệu Thế Tài hơi phức tạp, thở dài một hơi:

- Nói tới việc này hạ quan cũng không tin. Nhưng mà Mạc Vân Nhi này nàng ... nàng ở trong nhà hạ quan như là người đã quen thuộc từ lâu, người đối diện là ai cũng biết rõ, không thể không làm cho người ta lấy

làm kỳ! Ngay cả mẫu thân của nàng nhất thời khó phân biệt ra được. Chuyện này người ta trăm mối không có lời giải, hạ quan hiện tại đã không hiểu chuyện gì, không biết nên xử lý như thế nào.

Tần Tiêu nói:

- Chuyện này tạm thời không đề cập tới. Ta hỏi lại người, ngày đó thi thể Triệu tiểu thư được đưa về người có phát hiện gì dị thường hay không?

Triệu Thế Tài suy tư một phen, nói:

- Thật sự là không có dị thường, rơi xuống nước mà chết thì thân thể sưng vù, bộ mặt và thân thể bị đá dưới đáy sông tàn phá, ngay cả mặt mũi cũng có chút khó phân biệt.

Tần Tiêu cả kinh:

- Diện mục khó phân biệt? Vậy thì người làm sao xác định thi thể đó là con gái của người?

Triệu Thế Tài nói:

- Hồi bẩm đại nhân, lúc ấy... Hạ quan và người nhà thương tâm gần chết, chỉ phân biệt quần áo và trang sức của con gái mà thôi. Hơn nữa thân hình giống như vậy, cũng không phát hiện có gì quái dị.

Tần Tiêu trầm nghĩ trong lòng có sơ hở một chỗ! Cái thi thể này chính là vấn đề.

Đúng lúc này ngư dân phát hiện thi thể đi vào. Tần Tiêu thấy hẩn là người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, thân thể có chút cao lớn rắn chắc, tên là Đỗ Viễn Sơn, tuy ăn mặc đơn bạc và thần sắc khắc khổ, nhưng ẩn ẩn có khí tức nho nhã.

Tần Tiêu hỏi:

- Đỗ Viễn Sơn, người nói cho bốn quan nghe một chút, người làm sao trực vớt thi thể của Triệu tiểu thư, làm sao người kết luận đây là Triệu gia tiểu thư.

Đỗ Viễn Sơn nói:

- Hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân mỗi sáng sớm mang thuyền ra đánh cá, hừng đông mang ra phiên chợ buôn bán để sống tạm. Sáng sớm ngày ấy tiểu nhân theo thường lệ tung lưới đánh cá, lại kéo lên một cỗ thi thể. Tiểu nhân quá sợ hãi, vội vàng chạy tới huyện nha báo quan, không ngờ trời còn sớm nên nha môn không mở cửa, đúng lúc nghe người ta nói đến Triệu gia tiểu thư ngâm nước mà chết, thi thể còn không tìm được, vì vậy tiểu nhân kết luận thi thể là của Triệu tiểu thư, cho nên chạy nhanh báo cáo cho người nhà của Triệu đại nhân.

Tần Tiêu nói:

- Nói như vậy người cũng không nhận ra Triệu tiểu thư khi còn sống.

Đỗ Viễn Sơn lắc đầu:

- Hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân xuất thân là ngư dân cùng khổ, làm sao mà nhận ra thiên kim của Triệu đại nhân được.

Tần Tiêu gật gật đầu, nói ra:

- Tốt, người đi đi. Có việc bốn quan sẽ truyền người.

Đỗ Viễn Sơn đi rồi Tần Tiêu lại nhìn Triệu Thế Tài nói:

- Triệu Huyện lệnh, người có quen biết tên ngư dân này từ trước không?

Triệu Thế Tài suy tư một phen, lắc đầu nói:

- Không có gì ấn tượng. Nhưng mà từ lúc một tháng trước đầu bếp trong nhà hạ quan làm món cá liên tục, nguyên nhân là mỗi ngày chỉ ăn món cá, hạ quan có chút chán nên về sau nói với đầu bếp, nhưng mà được nghe cá này là do con gái dặn mua nên mỗi ngày đều có người đưa tới. Hạ quan truy vấn thì nói có quen một người đánh cá đáng thương nên mua cá này về. Từ khi hạ quan nói xong thì cá không đưa tới nữa, trong nhà cũng không còn ăn cá. Không biết có phải là Đỗ Viễn Sơn này hay không nữa.

Trong nội tâm Tần Tiêu sáng ngời, xem ra việc này có chút khả nghi! Vì vậy nói:

- Triệu Huyện lệnh, sau khi người về nhà lên tìm đầu bếp hỏi một chút là người đưa cá kia có phải là Đỗ Viễn Sơn nhìn thấy lúc này hay không, nếu có tin tức thì sớm báo lại cho ta.

Triệu Thế Tài chấp tay trở ra, Tần Tiêu nói:

- Lý huynh, đêm nay người mang theo hai nha sai đi tới phần mộ của Triệu tiểu thư mai phục. Một khi có người đến đào mộ phải bắt lại.

Lý Tự Nghiệp đáp: (.

- Vâng, đại nhân.

Hắn lại sững sờ hỏi:

- Sao đại nhân biết có người trộm thi?

Tần Tiêu cau mày:

- Kỳ thật ta cũng không dám xác định, chỉ là hoài nghi, hơn nữa ẩn ẩn có cảm giác, phần mộ Triệu tiểu thư này sẽ không được yên tĩnh.

- Tốt, ta sẽ đi!

Tần Tiêu lại nói:

- Phạm tiên sinh, người lại đi tới Phiêu Hương Lâu đem một tên quy nô nơi đó gọi tới đây. Nhớ kỹ tốt nhất không nên kinh động người khác.

- Hạ quan tuân lệnh.

Không bao lâu sau Phạm Thúc Đức mang theo một người chừng hai mươi tuổi đi tới, chính là một gã quy nô của Phiêu Hương Lâu, tên là Trương Ngư Tử. Trương Ngư Tử thấy Tần Tiêu thì quỳ xuống đất, hắn đầy sợ hãi.

Tần Tiêu háng giọng, hơi uy nghiêm nói:

- Trương Ngư Tử, bốn quan hỏi người thì người phải trả lời thành thật, nếu có lừa gạt thì bốn quan sẽ trị tội nghiêm khắc!

Trương Ngư Tử sợ toàn thân phát run, nói:

- Dạ dạ, tiểu nhân nhất định trả lời thành thật, tuyệt đối không dám lừa gạt Khâm Sai đại nhân!

Tần Tiêu nói:

- Ta lại hỏi người, Mạc Vân Nhi kia vì sao đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, trước đó có cử động gì khác thường không?

Trương Ngư Tử nói:

- Hồi bẩm đại nhân, Mạc Vân Nhi là hồng bài cô nương của Phiêu Hương Lâu chúng tôi, nàng cũng có chút danh khí, khách của nàng mỗi người cậu ẩm đại thương lui tới không dứt. Đột nhiên chết bất đắc kỳ tử thì không thấy có hành động đặc thù gì, chỉ thấy nàng nghỉ ngơi trong phòng thì về sau thị nữ lên lầu gọi nàng ăn cơm chiều, mới phát hiện đột nhiên nàng chết bất đắc kỳ tử!

Tần Tiêu nghi nói:

- Lúc ấy các người làm gì mà phán định nàng đã chết!

Trương Ngư Tử nói:

- Tiểu nhân lúc ấy cũng không có đi vào phòng xem thi thể, tiểu nhân cũng chỉ nghe Đoạn ma ma nói thôi. Phát sinh loại chuyện này Đoạn ma ma lại sợ ảnh hưởng tới sinh ý của Phiêu Hương Lâu cho nên không lộ ra ngoài, nhìn thấy thi thể chỉ có Đoạn ma ma và tâm phúc của nàng.

Tần Tiêu trầm nghĩ: xem ra Đoạn Như tú bà kia hơn phân nửa cũng là người biết chuyện.

Đúng lúc này đột nhiên Triệu Huyện lệnh đẩy cửa đi vào, kinh hoảng nói:

- Đại... Đại nhân! Hạ quan về nhà hỏi qua, tên Đỗ Viễn Sơn quả nhiên là chính là Đỗ Viễn Sơn phát hiện thi thể.

Tần Tiêu đứng dậy, trong lòng sáng tỏ, đột nhiên nói:

- Triệu Huyện lệnh, người lập tức dẫn người bắt Đỗ Viễn Sơn mang về đây!

Triệu Thế Tài quay người bỏ chạy, Tần Tiêu lại quát hấn quay lại:

- Lập tức phái nha sai cùng bộ khoái kiểm tra tất cả con đường thủy bộ, nhất định không thể buông tha cho người khả nghi nào.

Màn đêm buông xuống mây đen che nguyệt, bốn phía một đều tối đen. Lúc này có từng cơn gió lạnh thổi qua, toàn thân hai nha dịch phát run từng cơn, hàm răng không ngừng va vào nhau.

Trong lòng hai người trầm chửu bối: quỷ mặt đen đáng chết, đêm hôm khuya khoắt còn bắt người ta đi tới bãi tha ma u ám, chẳng phải là hù chết người!

Lý Tự Nghiệp núp ở trước hai người này, tay cầm chuôi đao, đến cả nháy mắt cũng không có lấy một lần, nhìn chăm chăm vào phần mộ của Triệu tiểu thư, hấn hoàn toàn không sợ hãi và buồn ngủ.

35. Chương 35: Trộm Thi Trong Đêm.

Chương 35: Trộm thi trong đêm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Một giờ trôi qua, toàn thân hai nha dịch lạnh cứng, hai chân chết lạng không chịu nổi. Ngay cả Lý Tự Nghiệp cũng có chút mỏi cổ cay mũi, âm thầm mắng: mẹ nó thằng trộm thi mau tới đi, gia gia sắp nhện không được rồi

Đúng lúc này một bóng đen nhanh chóng đi tới, hấn nhanh chóng đi tới phần mộ của Triệu tiểu thư.

Con mắt Lý Tự Nghiệp sáng ngời, trong nội tâm thầm run thân thủ thật nhanh, không ngờ còn là cao thủ.

Bóng đen quan sát bốn phía một phen, hấn lấy một cây xẻng ra bắt đầu đào móc.

Quả nhiên là đến trộm thi!

Lý Tự Nghiệp chậm rãi rút Phá Không trường đao ra, hấn khẽ phát tay mang theo hai nha sai đi về phía trước. Sau khi tiếp cận Lý Tự Nghiệp lẳng không rống to:

- Tên tiểu tặc trộm thi, ăn gia gia một đao!

Bóng đen cả kinh, thân hình to lớn của hấn lao về phía trước, một đạo hàn quang lóe ra, xem ra là một thanh đao sắc bén!

Lý Tự Nghiệp một đao chém tới, bóng đen kia cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt tránh né, hấn lặn trên mặt đất một vòng thả người chạy ra phía sau. Lý Tự Nghiệp kêu to:

- Tiểu tặc không được chạy, đại chiến với gia gia ba trăm hiệp!

Hấn lại vung đao chém tới.

Bóng đen dáng người nhỏ gầy, mặc trên người quần áo dạ hành, hắt phiêu dật trong bóng tối như quỷ mị, mặc cho Lý Tự Nghiệp dùng khí tức đuổi theo nhưng vẫn bị bỏ xa một quãng lớn. Cuối cùng, bóng đen kia thả người chạy vào một rừng cây không thấy bóng dáng nữa.

Lý Tự Nghiệp oán hận vung dao chém vào một gốc cây già, nổi giận mắng.

- Khắc Pháp! Con me nó, không ngờ để để hắt chạy mất!

Tần Tiêu đang chấp tay sau lưng chậm rãi đi qua đi lại trong phòng, trong đầu suy nghĩ liên tục. Đúng lúc này Lý Tự Nghiệp mang theo hai nha dịch đi vào, thở phì phì nói:

- Mẹ nó, không ngờ để tiểu tặc trộm thi trốn thoát. Ta vô dụng, thỉnh đại nhân trách phạt.

Tần Tiêu hơi kinh hãi:

- Dùng võ công của ngươi lại có thể để tiểu tặc trộm thi trốn thoát sao?

Nha dịch bên cạnh che miệng nói:

- Đại nhân có chỗ không biết, hắc y nhân kia thân pháp thật nhanh, là cao thủ võ lâm kinh công cực tốt.

Lý Tự Nghiệp trừng mắt:

- Câm miệng cho lão tử, không nói lời nào sẽ chết sao! Chưa bắt được thì chưa bắt được, cần gì phải tìm cớ!

Trong nội tâm Tần Tiêu ngạc nhiên không thể tưởng được, trộm thi lại còn là cao thủ võ lâm kinh công cực cao, không thể ngờ được!

Đúng lúc này Triệu Huyện lệnh cũng mang theo mấy nha dịch quay về, kinh hoảng hồi bẩm :

- Đại nhân, Đỗ Viễn Sơn kia không có ở nhà. Hạ quan mang người tìm khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng.

Phạm Thúc Đức cả kinh nói:

- Đại nhân, tên trộm thi kia có khả năng là Đỗ Viễn Sơn hay không?

Tần Tiêu nhíu mày chậm rãi lắc đầu:

- Hiện tại còn không rõ ràng lắm. Nhưng ta đoán chừng hắt không phải là Đỗ Viễn Sơn.

Phạm Thúc Đức nói:

- Tại sao đại nhân lại đoán như vậy?

Tần Tiêu nói:

- Ngươi nghĩ đi, nếu ngươi là Đỗ Viễn Sơn thì sẽ đi trộm thi ngay lập tức sao? Trong lòng của hắt cũng rõ ràng, hắt vừa mới ở trước mặt bổn quan không quen biết Triệu tiểu thư và biết rõ lời nói dối này nhanh chóng bị vạch trần, vào lúc này còn dám đi trộm thi sao? Chuyện này chẳng khác gì chui đầu vào lưới. Hơn nữa theo ta quan sát thì Đỗ Viễn Sơn tuy thân thể rắn chắc nhưng không có luyện võ công, hắt không phải là người trộm thi có kinh công cao cường được.

Lúc này Triệu Thế Tài lại nói:

- Đại nhân, hạ quan còn có một chuyện cần thỉnh giáo, kính xin đại nhân định đoạt.

- Ân, ngươi nói.

Triệu Thế Tài nói:

- Là như thế này. Hôm nay hạ quan mang Mạc Vân Nhi kia về nhà, nàng lợi dụng thân phận con gái của hạ quan cùng Cổ công tử nhất trí yêu cầu hôn lễ nên cử hành vào ngày mai. Hạ quan không biết nên quyết định như thế nào, kính xin đại nhân chỉ điểm.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm cười lạnh, nhìn Triệu Thế Tài nói ra:

- Người giả bộ như cái gì cũng không biết, lại xem Mạc Vân Nhi như con gái gả cho Cổ công tử, nhìn xem bọn chúng có động tác gì. Còn nữa, hôn lễ cũng đừng có quá mức lộ ra, miễn cho dư luận huyền ảo một hồi.

- Hạ quan tuân mệnh. Hạ quan cáo lui.

Triệu Thế Tài đang muốn cáo từ rời đi, Tần Tiêu gọi hắn lại gần nói khẽ với hắn vài lời, Triệu Thế Tài liên tục gật đầu:

- Hạ quan đồng ý, đại nhân anh minh, kính xin tự tiện là được.

Triệu Thế Tài sau khi rời đi, Phạm Thức Đức ngạc nhiên nói:

- Đại nhân, người biết rõ rõ Mạc Vân Nhi không phải Triệu tiểu thư, tại sao lại cho bọn chúng giả đũa thành thật, là dụng ý gì?

Tần Tiêu cười thần bí, nói:

- Hiện tại còn không thể nói. Ta chỉ thả câu chờ cá cắn câu thôi, về phần có bắt được cá lớn hay không phải xem vận khí của ta.

Phạm Thức Đức âm thầm ngạc nhiên, nói:

- Hắn là đại nhân đã tính trước kỹ càng? nguồn (.)

Tần Tiêu từ chối cho ý kiến, nói ra:

- Chúng ta trước đi làm một việc, không lâu sau ta tin tưởng có thể chân tướng sẽ rõ ràng.

- Chuyện gì?

Phạm Thức Đức cùng Lý Tự Nghiệp trầm miệng một lời.

Khóe mắt Tần Tiêu xuất hiện tinh quang, nghiêm nghị nói.

- Mở quan khám nghiệm tử thi!

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm nghĩ: trong tâm lý học tội phạm thì thường có có tật giết mình, có người muốn đi mạo hiểm trộm thi, lại càng chứng minh thi thể này có vấn đề, sợ hãi bị chúng ta phát hiện chân tướng. Hơn nữa lại trùng khớp phân tích một chuyện, “Thi thể” này chính là mấu chốt trong mấu chốt.

Tia nắng ban mai hơi lộ ra, hàn khí trong bãi tha ma bức người. Tần Tiêu mang theo Phạm Thức Đức Lý Tự Nghiệp cùng vài tên nha sai đi tới trước phần mộ của Triệu tiểu thư. Lúc này một nha sai đã dẫn theo một người trẻ tuổi đi tới, chính là Lưu Nhị của thôn Cổ Tang.

Lưu Nhị quỳ rạp xuống đất, nhìn qua Tần Tiêu dập đầu:

- Khâm Sai đại nhân tại thượng, tiểu nhân lúc đầu không biết đại nhân là Khâm Sai, vô tình ý lãnh đạm đại nhân, đại nhân thứ tội ah!

Tần Tiêu liền nâng hắn lên, nói ra:

- Mau đứng lên, không cần đa lễ. Bồn quan hôm nay mở quan tài khám nghiệm tử thi chính là cho người nhận thi.

- Nhận thi? Nơi này chôn chính là Triệu tiểu thư, tiểu nhân không quen thì sao nhận?

Tần Tiêu cười cười, nói:

- Sau đó người sẽ biết rõ. Động thủ, đào!

Vài tên nha sai chần chờ nói:

- Đại nhân, đây là mộ con gái của Triệu đại nhân, chỉ sợ...

Tần Tiêu vung tay lên, hạ lệnh:

- Đào! Bồn quan đã được Triệu Huyện lệnh cho phép đồng ý, các người động thủ là được!

Bọn nha dịch không nói thêm lời nào, vung vẩy cây xẻng bắt đầu đào lên. Sau một lát một cỗ quan tài nước sơn đen lộ ra. Tần Tiêu ra lệnh mở nắp quan tài, một mùi hôi thối truyền tới, mọi người không hện mà cùng che mũi lại, có nha sai còn chạy qua một bên nôn mửa liên tục.

Tần Tiêu cau mày cúi đầu xuống nhìn, cẩn thận kiểm nghiệm thi thể bắt đầu phân hủy này, quả nhiên phát hiện trên người có nhiều dấu vết nham thạch hủy hoại, cả bộ mặt bị tổn thương quá lợi hại, mặt mũi xen lẫn một đồng, không thể phân rõ gương mặt.

36. Chương 36: Dấu Vết Để Lại. (1)

Chương 36: Dấu vết để lại. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong lòng Tần Tiêu trầm nghĩ: tuy là vết thương thể nhưng miệng vết thương quá mức bằng phẳng, đủ nhìn ra là sau khi chết bị người ta cố tình phá hủy, huyết dịch đều đông cứng trên miệng vết thương, miệng làn da gần vết thương không có dấu máu lan ra.

Sau đó lại quan sát hai tay của thi thể, lại ngoài ý muốn phát hiện trên tay hơi có chút thô ráp, hơn nữa ngón trỏ tay trái còn có một vết chai, mà chính giữa vết chai có một vết nhỏ mảnh, nhưng nó lại rất sâu.

Trong nội tâm Tần Tiêu sáng ngời, nói ra:

- Lưu Nhị, nếu như bốn quan không có nhìn lầm thì nằm ở đây không có Triệu tiểu thư nào cả, là thi thể thê tử của người sau khi chết bị người ta trộm đi.

Mọi người kinh hãi, Lưu Nhị càng là kinh hoảng chạy đến trước thi thể nhìn kỹ một hồi, mờ mịt nói:

- Đại nhân, thi thể thê tử của tiểu nhân đã không nhận ra, vì sao ngài lại nhận ra.

Tần Tiêu nói:

- Đầu tiên cỗ thi thể này cũng không phải Triệu tiểu thư, chuyện này là khẳng định. Bởi vì vết thương trên người của nàng là bị cố tình hủy hoại, hơn nữa cố ý hủy dung mạo không cho ai nhận ra. Còn nữa, chính người nhìn tay trái của nàng sẽ rõ.

Lưu Nhị run rẩy cầm tay trái của thi thể lên, xem một hồi nói ra:

- Đại nhân, không có gì kỳ quái ah! Tay này đã phình to tiểu nhân cũng không phân biệt ra được.

Tần Tiêu nói:

- Tay trái của nàng có chút thô ráp, hiển nhiên không phải tay của thiên kim đại tiểu thư nhà quan lại. Hơn nữa trên ngón trỏ chỗ hơi hướng ra có vết ấn sâu, trong vết chai này có một vết hằn do kéo chỉ lâu năm tạo thành. Lưu Nhị, người là ngư dân, thê tử người cũng xuất thân từ ngư dân, nhất định là mỗi ngày ở nhà dệt lưới bỏ lưới, trên tay trái cũng lưu lại vết thương như vậy.

Mọi người thét lên kinh hãi, Lưu Nhị càng bình tĩnh đại ngộ, nhìn qua tay của mình nói ra:

- Dạ dạ, đại nhân nói phải, ngư dân chúng ta trừ tung lưới bắt cá thì bỏ lưới dệt lưới thường thường sẽ lưu lại dấu vết trên tay! Đúng, tiểu nhân nhớ tới trên cánh tay phải của thê tử có một nốt ruồi thịt màu đỏ, tiểu nhân xem xét liền biết!

Dứt lời vén ống tay phải của thi thể lên, sau đó hô to:

- Thực là thê tử của ta, Trương thị!

Sau đó hần hồn nhiên quên người khác ở đây, khóc rống lên.

Tần Tiêu vội vàng gọi người kéo hần lại, bảo hần không được khóc lóc âm ỉ, nói:

- Hiện tại bốn quan trả thi thể thể tử của người lại cho người, nhưng chuyện này người phải xem như chưa từng xảy ra, tạm thời không được nói cho bất kỳ người nào, hiểu chưa?

Một đêm chưa ngủ nên Tần Tiêu vừa mới định vào trong dịch quán nghỉ ngơi thì Phạm Thúc Đức lại gõ cửa mới hần thức dậy, nhìn Tần Tiêu nói:

- Đại nhân thứ tội, có chuyện gấp nên hạ quan phải quấy rầy giấc ngủ của đại nhân.

Tần Tiêu nói:

- Phạm tiên sinh không phải cũng cần nghỉ ngơi sao, người cũng vất vả rồi. Lại có chuyện gì xảy ra?

Phạm Thúc Đức nói:

- Chuyện thì không có, nhưng mà Ngô Hưng Quốc Thứ Sử Ngạc Châu thì tới dịch quán cầu kiến..

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Tin tức của Ngô Hưng Quốc này rất linh thông, không ngờ đã biết ta tới Vũ Xương, còn chạy tới nơi này gặp ta. Cũng phải, đối đãi chuyện này ta nên sửa sang một chút, dù sao người ta cũng là quan to tam phẩm.

Tần Tiêu đi vào chánh đường của dịch quán, một thân quan phục áo tím tuổi chừng bốn mươi lăm, có sáu người đi tới, vái chào:

- Ngô Hưng Quốc Thứ Sử Ngạc Châu, không biết Khâm Sai đại nhân đã đến Ngạc Châu, không có tiếp đón từ xa mong rằng đại nhân thứ tội!

Tần Tiêu nâng hần dậy:

- Ngô đại nhân miễn lễ. Đại nhân chính là quan to tam phẩm, quan cư trên cả Tần mỗ, cần gì phải hành đại lễ như vậy, chẳng phải là muốn Tần mỗ chịu tội sao. Tần mỗ nghe qua dân phong Ngạc Châu cảnh sắc ưu mỹ, lại không mời mà tới kính xin Ngô đại nhân không nên trách cứ.

Ngô Hưng Quốc cúi đầu cười nói:

- Đại nhân nói quá lời! Đại nhân là Ngự Sử triều đình, Khâm Sai thay mặt thiên tử, xem như đích thân thiên tử tới, làm sao lại dùng tôn ti quan trường so sánh! Đại nhân có thể đường xa đến Ngạc Châu thâm sơn cùng cốc này thì đó là vinh quang biết nhường nào!

Nhưng trong lòng âm thầm ngạc nhiên nói: sớm nghe nói Khâm Sai đại nhân là thiếu niên chưa đủ hai mươi tuổi, không nghĩ tới lại ổn trọng thành thực như vậy, trách không được bề hạ ủy thác trách nhiệm làm Khâm Sai!

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, hàn huyên một hồi. Ngô Hưng Quốc làm quan nhiều năm tinh thực quan trường, lời nói cử động đều lộ ra nét ổn trọng và nho nhã, không kiêu ngạo không siểm nịnh cũng làm cho Tần Tiêu âm thầm khâm phục.

Nói một lúc thì Ngô Hưng Quốc vào chính đề:

- Tần đại nhân lúc này đi Vũ Xương này nán ná lâu ngày, chẳng biết lúc nào mới giá lâm Ngạc Châu? Không đối gặt đại nhân, hạ quan nghe nói Khâm Sai đại nhân đã đến Vũ Xương thì đêm tối đã lên đường nghênh đón, không biết đại nhân...

Tần Tiêu cười cười: nguồn

- Đa tạ ý tốt của Ngô đại nhân, nhưng mà Tần mỗ còn có chuyện chưa làm xong, chờ một chút mấy ngày sau Tần mỗ tất nhiên sẽ tới thăm Ngạc Châu, đến lúc đó còn phải quấy nhiễu Ngô đại nhân.

Ngô Hưng Quốc nói:

- Đã như vậy, hạ quan cũng không miễn cưỡng đại nhân. Đại nhân lúc nào giá lâm Ngạc Châu, Ngô Hưng Quốc ta đại biểu nhân dân Ngạc Châu tỏ vẻ hoan nghênh. Mặt khác, huyện Vũ Xương này của Triệu Thế Tài, người này...

Trong nội tâm Tần Tiêu nghi hoặc:

- Triệu Thế Tài như thế nào?

Ngô Hưng Quốc thở dài một hơi, nói:

- Thực không dối gạt đại nhân, huyện lệnh huyện Vũ Xương này đã sai người báo cho bản quan. Mà Triệu Thế Tài này là cữu tử (em vợ) của bản quan. Mặc dù người này có chút tài năng, nhưng lại xuất thân thiếu gia ăn chơi, dùng tiền vô độ, trời sinh tính có chút tham lam. Hạ quan từng nhiều lần khuyên bảo hắn, mặc dù đã có chút ít thu liễm nhưng lại làm cho dân ý oán than. Nhưng mà người này ở phương diện dạy dân nuôi tầm kinh doanh thì có chút tài năng, cho nên hắn điều hành huyện Vũ Xương này không tính là quá giàu có, nhưng cũng xem như có chút thành tựu. Mong rằng đại nhân cho bản quan chút tình mọn thời điểm xử lý người này nên thả một mặt lưới, cho hắn sửa đổi có cơ hội hướng thiện.

Tần Tiêu mỉm cười, trong nội tâm thầm nghĩ: đến nhà thì ra là cầu tình cho Triệu Thế Tài, Thứ Sử tam phẩm cầu tình ột huyện lệnh thất phẩm, mặt mũi xem như khá lớn. Vì vậy hắn nói:

- Ngô đại nhân cũng không cần quá lo, Tần mỗ có khổ chứng nhiều mặt, triều đình bồi dưỡng quan viên không dễ, Tần mỗ cũng không muốn tùy ý xét nhà bãi quan của người ta, đoạn đường sống của kẻ khác.

Ngô Hưng Quốc đại hỉ:

- Vậy thì bản quan cảm tạ ân đức của đại nhân!

Ngô Hưng Quốc sau đó cáo từ rời đi, Tần Tiêu chậm rãi lắc đầu, nói:

- Thì ra huyện lệnh là cữu tử của hắn, hình như chưa ai nói cho ta nghe hắn có tỷ phụ làm Thứ Sử a, xem ra cũng ăn nhờ được ít nhiều. Nếu ta vừa mới bắt đầu đã xử lý Triệu Thế Tài thì ngược lại sẽ trở thành oan gia với Thứ Sử tam phẩm. Xem ra chuyện trên quan trường quả thật là rắc rối khó gỡ, chỉ cần động một chút sẽ động cả cánh rừng! Hiện tại ta hiểu vì cái gì ở thế kỷ ai mười một có câu ‘ phản hủ xướng liêm ’. Quan lại bao che cho nhau, từ trước tới nay đây là quy tắc trên quan trường.

37. Chương 37: Dấu Vết Để Lại. (2)

Chương 37: Dấu vết để lại. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Phạm Thức Đức nói:

- Đại nhân, hôm nay chúng ta đi đâu? Vừa rồi Cổ phủ đã dùng kiệu hoa mang Mạc Vân Nhi trở về, dựa theo đại nhân phân phó nên không có đường hoàng, cũng không có thổi kèn pháo hoa, chỉ có mấy hộ hàng bên vợ tới chúc mừng.

Tần Tiêu suy tư một chút, nói:

- Tạm thời không cần quấy nhiễu tới hai kẻ tâm mang ma quỷ kia. Chúng ta đi tới nhà của ngư dân Đỗ Viễn Sơn kia nhìn một chút, có đầu mối mới hay không. Ta cuối cùng có cảm giác tên ngư dân này trong bản án sắm một vai cực kỳ trọng yếu.

- Đại nhân có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?

- Không cần, hiện tại lên đường. Mặc thường phục mà đi, chỉ có hai chúng ta mà thôi. Tên hắc dân kia đang ngủ khò khè, tối hôm qua hắn đi canh bãi tha ma chắc đã mệt chết rồi, cứ cho hắn nghỉ ngơi đi.

Làng chài nhỏ, nhà Đỗ Viễn Sơn.

Một gian nhà gỗ vách trúc cùng cỏ tranh che mái, trong phòng có chút mất trật tự, vài món đồ dùng trong nhà đơn sơ, trên giường đệm chăn vẫn còn chỉnh tề, trên tường còn treo mấy cái mũ vành rộng và vài tấm lưới đánh cá..

Gần cửa sổ có một cái bàn, bày đặt một nghiên mực cùng giá bút cùng vài quyển sách có chút rách nát, phía dưới có dề mấy trang giấy trắng. Tần Tiêu đem giấy rút ra nhìn xem, lại phát hiện trên đó viết một ít câu thơ, phần lớn là thơ tình cảm, ký thác tình yêu nam nữ hương diễm, xem như có chút tài văn chương.

Tần Tiêu đem thi văn đưa cho Phạm Thức Đức. Phạm Thức Đức nhìn qua thì có chút giật mình:

- Không thể tưởng được, một ngư dân thôn làng lại có tài văn chương như thế, xem ra có chút tài văn vẻ.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Xem ra Đỗ Viễn Sơn ngư dân này cũng không phải dốt đặc cán mai như nhà nông bình thường. Đi, chúng ta đi tìm hàng xóm hỏi tình huống của hắn.

Dứt lời nhấc chân đi ra ngoài, con mắt lơ đãng nhìn xuống dưới chân, lại ngoài ý muốn phát hiện một món đồ vật nhỏ màu vàng. Tần Tiêu ngồi xổm người xuống nhặt nó lên, cẩn thận nhìn một hồi, nói:

- Xem ra là hạt châu trên vòng tay, bằng vàng.

Phạm Thức Đức nói:

- Một ngư dân nghèo khổ quả quyết không có loại vật này. Đại nhân, có phải hay không..

Trong nội tâm Tần Tiêu sáng ngời, xuất hiện một tình huống.

- Vô cùng có khả năng! Đi, đi bốn phía tìm người hỏi một chút.

Lúc này một đám ngư dân tốp năm tốp ba đi về phía này, chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc mới. Tần Tiêu gọi một nam nhân chừng bốn mươi tuổi, nhìn hắn nói:

- Vị đại ca kia, người có biết Đỗ Viễn Sơn đi nơi nào hay không?

Nam nhân này nhìn qua hai người dò xét, nói:

- Vị công tử này là tới tìm Đỗ Viễn Sơn du giang phẩm thơ sao? Thằng này thường ngày vũ văn lộng mặc (*xuyên tạc chơi chữ), không chịu đánh cá cho tốt, quý mới biết được hắn đi nơi nào.

- Ah?

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm ngạc nhiên, nói,

- Đỗ Viễn Sơn bình thường kết giao đều là người phương nào, hắn ở các huyện khác còn có thân nhân nào không?

Nam nhân cổ quái nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Công tử hỏi như vậy không phải là người quen của hắn sao? Chẳng lẽ Đỗ Viễn Sơn này phạm phải chuyện gì à? Kỳ thật hắn cũng không tính là người xấu, ngày bình thường đối nhân xử thế hoà hợp êm thấm, chỉ là có chút làm ra thanh cao không ngó tới người khác mà thôi. Thân nhân thì không có, hình như hắn là cô nhi. Bằng hữu nha, cái này, ha ha, tương hàng luận giao với hắn hơn phân nửa là nữ. Con gái người ta đều ưa thích loại hình tiểu bạch kiếm, đầu năm nay không phải vũ văn lộng mặc tài tử nổi tiếng.

- Đại ca cũng biết, bình thường hắn kết giao với nữ tử nào mật thiết nhất.

- Ta cũng không biết. Những ngư dân chúng ta từ khi trời sáng đã đi ra ngoài kéo lưới tới lúc mặt trời lặn mới về nhà, cũng không có thời gian dò xét chuyện của người khác. Nhưng mà ta có nhìn thấy một hai lần, hai ngày trước lúc chạng vạng tối có một tiểu nha đầu mặc quần áo màu vàng hơi đỏ đi tới tìm hắn, còn cầm một cái bao, lúc đi ra thì không có mang theo bao.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm rùng mình, quần áo màu vàng hơi đỏ, chẳng lẽ là nha hoàn Tiểu Lan của Triệu phủ? Hai ngày trước chính là thời gian tiểu thư Triệu gia nhảy sông tự vẫn, vì sao nàng tới nơi này?

Tần Tiêu tạ ơn nam nhân kia, nhìn qua Phạm Thúc Đức nói:

- Phạm tiên sinh, chúng ta ngay lập tức quay về Triệu phủ, đem hai nha đầu và Triệu Lão Tam thẩm vấn một phen, bọn chúng vô cùng có khả năng biết rõ tung tích của Triệu tiểu thư.

Phạm Thúc Đức gật gù đầu, bước nhanh đi qua đuổi kịp Tần Tiêu:

- Xem ra Triệu tiểu thư mất tích xác đúng là có liên quan tới Đỗ Viễn Sơn!

Hai người ngựa không dừng vó chạy về thị trấn thì cũng đã xế chiều. Đi ngang qua dịch quán vừa hay nhìn thấy Lý Tự Nghiệp đang nôn nóng đi qua đi lại ở cửa, vừa thấy Tần Tiêu thì nghênh đón, đỉnh đạc kêu lên:

- Đại nhân, tại sao đi ra ngoài không gọi ta! Một mình ta đi tới đi lui trong dịch quán, nói cũng không thể nói với ai, buồn muốn chết!

Tần Tiêu phát tay ý bảo cho hắn đi theo, ba người bước nhanh đi đến tới Triệu phủ, đi tới trước cửa vừa hay gặp được Triệu Lão Tam.

- Triệu Lão Tam, người vào đây bản quan có việc hỏi người!

Toàn thân Triệu Lão Tam mềm nhũn suýt nữa co quắp ngã xuống đất thần sắc hoảng hốt đi theo sau lưng ba người vào nhà.

Tần Tiêu đứng thẳng người lên, từ trên cao nhìn xuống mang theo tức giận. (.

- Triệu Lão Tam lớn mật, lại dám lừa gạt bản quan, người biết phạm tội gì không!

Triệu Lão Tam sợ tới mức toàn thân run rẩy quỳ rạp xuống đất, liên tục phân biệt nói:

- Tiểu nhân tuyệt đối không dám lừa gạt Khâm Sai đại nhân, đại nhân phán đoán sáng suốt ah!

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Người liều chết không nói đúng không, vậy thì tốt, bản quan hỏi người. Tại sao người và nha hoàn Tiểu Lan, Tiểu Lệ của Triệu phủ lại thông đồng với ngư dân Đỗ Viễn Sơn bắt cóc tiểu thư nhà người?

Triệu Lão Tam sợ tới mức hồn bất phụ thể, run rẩy nói:

- Đại... Đại nhân, những chuyện này ngài cũng biết sao?

Tần Tiêu trừng mắt, quát lên:

- Mau mau nói ra, bằng không bản quan sẽ nghiêm trị.

Thân thể Triệu Lão Tam mềm nhũn ra, thở dài một hơi, nói:

- Đại nhân, tiểu nhân từ nhỏ nhìn thấy tiểu thư lớn lên, xem nàng thân như cháu ruột của mình, làm sao lại bắt cóc nàng chứ. Chuyện này tiểu nhân biết rõ không nhiều lắm, duy chỉ có nghe tiểu thư phân phó giúp đỡ làm ra chuyện ma quái trên linh đường, diễn một vai tiểu nhân vật. Chuyện khác Tiểu Lan cùng Tiểu Lệ là hai nha đầu này biết nhiều một chút, hai nha đầu này rất tinh quái, thường thường mang theo tiểu thư đi chơi khắp nơi, làm cho người ta lo lắng.

Tần Tiêu cẩn thận quan sát thần sắc Triệu Lão Tam cũng biến hóa, ngược lại dễ dàng nhìn ra được, hẳn đúng là có cảm tình với Triệu tiểu thư rất sâu, hơn nữa hai nha đầu Triệu phủ có ý kiến rất lớn. Tần Tiêu nói:

- Đã như vậy, người đứng lên đi. Bản quan hỏi người, tiểu thư nhà người đã sớm quen với Đỗ Viễn Sơn rồi à?

Lý Tự Nghiệp tiến lên trước hai bước Triệu Lão Tam đứng lên.

38. Chương 38: Chọc Thùng Tiểu Xiếc.

Chương 38: Chọc thùng tiểu xiếc.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Triệu Lão Tam thở dài một hơi, nói:

- Tuy chuyện của tiểu thư thì tiểu nhân không biết rõ nhiều lắm, nhưng tiểu nhân biết rõ tiểu thư, nàng chắc chắn quen với tiểu tử nghèo kia. Tiểu tử kia trước đó cả tháng có mang cá tới, về sau lão gia nói không ăn cá tiểu tử này mới không mang tới. Chuyện khác tiểu nhân không biết.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Đã như vậy, người đi vào phòng nghỉ ngơi đi. Lý tướng quân, người đi mang nha hoàn Tiểu Lệ gọi tới đây.

Lý Tự Nghiệp rống lên:

- Vâng!

Ngẩng đầu đi ra ngoài. Tần Tiêu vội vàng nói:

- Đừng dọa người ta sợ đấy!

Qua trong chốc lát Tiểu Lệ bị đưa đến, kinh hồn vội vàng quỳ trên mặt đất, cúi đầu không nói.

Tần Tiêu nhìn qua nha đầu Tiểu Lệ này, suy nghĩ nên hỏi Tiểu Lệ như thế nào. Chiếu theo phân tích mạnh mẽ thì tiểu cô nương này nhất định là người biết chuyện. Nhưng nàng chắc chắn không nói thật, chuyện này bắt đầu khó giải quyết.

Tần Tiêu qua lại vài bước chân thông thả, không nói một lời nào.

Tiểu Lệ quỳ trên mặt đất, trên trán ứa mồ hôi lạnh đổ ra, trên người bắt đầu run rẩy.

Qua hồi lâu đột nhiên Tần Tiêu dừng bước, nhìn nàng nói:

- Tiểu Lệ, ngày đó người ở trong linh đường hô quỷ, công bố nhìn thấy Triệu tiểu thư. Về sau người có gặp lại nàng hay không?

Tiểu Lệ cúi đầu còn thấp hơn, nhanh chóng lắc đầu.

- Ngẩng đầu lên!

Đột nhiên Tần Tiêu quát lên chói tai, cầm viên châu vàng trong tay đưa tới trước mặt Tiểu Lệ.

- Tiểu Lệ, người nhìn thấy chứ, đây là vật gì? Đây là tìm được trong phòng của người đấy, bằng vàng, hẳn là của tiểu thư nhà người nha? Hừ! Tiểu nha đầu người thật lớn mật, không ngờ ham tài mà mưu hại tiểu thư của mình, còn nói dối bảo nàng trượt chân rơi xuống nước, quả thực là hung ác tới cực điểm.

Tiểu Lệ kinh kêu một tiếng, liên tục khua tay nói:

- Không có, nô tỳ không có! Nô tỳ không có hại tiểu thư!

- Vậy người nói viên châu vàng này giải thích thế nào? Chẳng lẽ thật sự là tiểu thư hóa thành quỷ hồn tặng cho người sao? Người không thành thật khai báo thì bốn quan sẽ đem người quăng vào trong đại lao, nghiêm hình bức cung!

Tiểu Lệ sôi tới mức thân thể run bắn lên, còn kém chút là khóc lên:

- Tiểu thư vẫn còn sống! Đại nhân ngài đừng làm nô tỳ sợ! Đây là kim châu trên vòng tay của tiểu thư, đã sớm không được chặt chẽ, nói phải đi tìm thợ kim hoàn sửa lại. Nô tỳ nào biết nó rơi lúc nào trong phòng của nô tỳ!

Trong lòng Tần Tiêu cười trộm: chiến thuật tâm lý quả nhiên dùng tốt! Có tật giật mình người sẽ dễ dàng bị lộ! Tiểu Lệ nha Tiểu Lệ, xem như người không may, gặp ta là người ở thế kỷ hai mươi mốt tới. Trước kia có học qua một ít tâm lý học nhưng không nghĩ tới lại có khi sử dụng.

Trên mặt Tần Tiêu bất động thanh sắc, tiếp tục nghiêm túc nói rất nghiêm trang.

- Nếu như người muốn thoát tội mưu sát tiểu thư của mình thì nên mang chúng ta tìm ra tiểu thư của người. Nếu không bốn quan nhất định dùng đại hình hầu hạ, làm cho người sống không được, chết không xong.

Tiểu Lệ sợ tới mức khóc lớn lên, kinh hoàng nói:

- Tiểu thư nàng cùng Đỗ công tử trốn đi nơi khác rồi! Hai ngày trước nô tỳ có mang một ít tiền cho bọn họ, chuyện khác nô tỳ không biết.

- Nói như vậy, tiểu thư nhà người thật sự là có tư tình với Đỗ Viễn Sơn?

Tiểu Lệ không thể làm gì liền gật đầu, trên mặt đã có nước mắt chảy dài, nức nở nói:

- Tuy tiểu thư và Cổ công tử hứa thân, ô ô... Nhưng mà tiểu thư lại thích Đỗ công tử. Ô ô ô... Đỗ công tử tuy nghèo nhưng hắn là người tốt, lại có tài hoa, có cốt khí. Đỗ công tử cũng rất ưa thích tiểu thư, vì vậy... Ô oa! Đại nhân ngàn vạn lần đừng dùng hình với nô tỳ, nô tỳ sẽ bị đánh chết!

Tần Tiêu bưng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ trong lòng: quả là thế!

- Vậy Tiểu Lan cũng biết những chuyện này sao? Nàng có biết tiểu thư của người bây giờ đi nơi nào không?

Tiểu Lệ lắc đầu:

- Nàng còn biết ít hơn cả nô tỳ, có lẽ không biết tiểu thư ở đâu.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Đã như vậy người trở về đi. Nhớ kỹ, chuyện hôm nay người không được để lộ ra ngoài.

Gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lệ cả kinh run lên.

- Đại... Đại nhân, ngài thả nô tỳ sao? Ngài vừa mới nói nô tỳ ham tài mà hại tính mạng của tiểu thư mà!

Tần Tiêu nhin cười, không có đùa nghịch nữa, nghiêm trang nói ra:

- A... Bốn quan hiện tại không có nghi ngờ người nữa.

Tiểu Lệ bưng tỉnh đại ngộ, hối hận kêu lên:

- Đại nhân lừa dối nô tỳ !

Lý Tự Nghiệp quái trùng mắt:

- Lớn mật!

Tiểu Lệ đã giật mình, chạy ào mắt.

Ba người không hện mà mà cười khê, Phạm Thúc Đức nói:

- Đại nhân quả nhiên inh! Hiện tại xem ra cái gọi là nhảy sông tự vận và mượn xác hoàn hồn cũng chỉ là trò của đôi nam nữ hoang đường kia thôi, vì bỏ trốn làm ra kế kim thiên thoát xác. Xem ra cũng có thể kết an dễ dàng rồi.

Tần Tiêu lắc đầu, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

- Phạm tiên sinh nói rất có đạo lý, sự thật cũng không sai biệt lắm hẳn là như vậy. Nhưng bởi vì như vậy còn có những chuyện không giải thích được: thứ nhất, chuyện trộm thi giải thích như thế nào? Nếu như nói thê tử Lưu Nhị là do Đỗ Viễn Sơn móc ra, sau đó cố ý đem đi lừa gạt Triệu phủ, như vậy hẳn cần gì phải đi đào mộ của ' Triệu tiểu thư ', cũng không phải càng làm lộ ra sơ hở hay sao? Còn nữa, vấn đề lớn nhất trước mắt là nữ tử thanh lâu Mạc Vân Nhi, vì sao lại diễn trò giả thành Triệu tiểu thư, lại còn biến giả thành thật kết hôn chứ? Càng không thể lý giải chính là Cổ công tử, hắn không phải là hô đồ, cứ như vậy mà cưới Mạc Vân Nhi.

Phạm Thúc Đức bưng tỉnh đại ngộ:

- Đại nhân anh minh, hạ quan đúng là không nghĩ tới những chuyện này. Nói tới chuyện này hiện tại tất cả đầu mâu điều chĩa vào Cổ phủ!
 - Không sai! Nhưng vẫn còn một nơi đây.
 - Phiêu Hương Lâu?
 - Tiên sinh minh xét! Nếu như bốn quan nói là đúng vậy thì tú bà Đoạn Như kia cũng là người biết chuyện, hơn nữa là người tham dự vào trong đó. Chúng ta bây giờ nên đi tới Phiêu Hương Lâu xem xét một phen, nhìn xem có thu hoạch hay không.
 - Vậy còn Cổ phủ?
 - Cổ phủ chính là hạch tâm của cả câu chuyện, đây chính là con ve trong kén. Mà Phiêu Hương Lâu lại chính là cái kén của con ve. Nếu như chuyện của Phiêu Hương Lâu không giải quyết thì chuyện của Cổ phủ thì không thể giải quyết!
- Việc này không nên chậm trễ, ba người lập tức đi tới Phiêu Hương Lâu. Lúc này trời đã hơi tối, Tần Tiêu cùng Phạm Thúc Đức đã đói bụng tới mức bụng dán vào bụng rồi. Lý Tự Nghiệp đi tới khách điểm mua một đám màn thầu, ba người vừa đi vừa gặm.
- Khi đi tới Phiêu Hương Lâu lại phát hiện cửa đã đóng chặt, không có cảnh tượng náo nhiệt như thường ngày. Lý Tự Nghiệp dùng sức vỗ cửa, qua một thời gia có quy nô mở cửa, thò đầu ra kêu lên:
- Ngày kinh doanh rồi! Muốn tìm thú vui thì đi nhà khác!
- Lý Tự Nghiệp một tay bắt lấy tên quy nô, quát:
- Con mẹ của ngươi, ai tìm thú vui? Đây là Khâm Sai đại nhân tới tra án! Nhanh kêu bà chủ của ngươi ra đây!

39. Chương 39: Chuyện Lạ Liên Tục. (1)

Chương 39: Chuyện lạ liên tục. (1)

Nguồn: Vipvanda

SUU tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Quy nô sợ tới mức hai chân run lên, nói:

- Trong lâu xảy ra chuyện người mượn xác hoàn hồn, không ai dám tới nữa! Bà chủ về thăm nhà mẹ đẻ rồi, bảo chúng ta đóng cửa không kinh doanh một tháng.

- Lý tướng quân, thả hần ra.

Tần Tiêu đi lên phía trước, mày kiếm lạnh lùng, nói:

- Bốn quan hỏi ngươi, vậy Cổ gia công tử có phải là khách quen của Mạc Vân Nhi hay không?

Quy nô sợ tới mức hai chân va vào nhau, nói:

- Cái này... Cái này, tiểu nhân không thể nói ah! Bà chủ nói với tiểu nhân nếu như nói ra chuyện này sẽ lột da của tiểu nhân! Cổ công tử nhà người ta gia giáo cực nghiêm, nếu lão đầu tử biết rõ Cổ công tử thường thường đem hôm khuya khoắt đi tới Phiêu Hương Lâu tìm cô nương sẽ đem hần đánh gãy chân hần đuổi ra ngoài... Ah, người đâu rồi?

Tần Tiêu bước nhanh về phía Cổ gia, trong nội tâm ảm ảm cảm giác có bất an thật mạnh, vì vậy nhìn qua Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thúc Đức sau lưng, nói:

- Ta thì triển khinh công đi trước, như vậy nhanh hơn chút ít. Các người cũng đừng có đi theo, đi vào trong Phiêu Hương Lâu cẩn thận điều tra nhất định sẽ có thu hoạchs!

- Vâng!

Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thức Đức dừng bước lại, quay đầu lại nhìn Phiêu Hương Lâu.

Tần Tiêu rít gào một tiếng thân thể đột ngột từ dưới đất mọc lên, như côn bằng giường cánh diềm nhẹ lên nóc nhà dân, bay thẳng tới Cổ phủ.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: nếu như cả chuyện này là vì mấy người trẻ tuổi đào hôn thì tên quái nhân có kinh công cao siêu kia tuyệt đối là một cái bóng mờ bịt kín tất cả. Phiêu Hương Lâu và bà chủ Đoạn Như xem ra chính là người âm thầm điều khiển chuyện lần này, đột nhiên nàng hiện giờ biến mất thì nhất định là vì chuyện cực kỳ trọng yếu!

Nghĩ tới đây nội tâm của Tần Tiêu đang bay thì cảm thấy lạnh cả người, hy vọng Cổ gia không có xảy ra chuyện gì!

Nhưng mà dự cảm điềm xấu này thường thường rất linh, thân hình Tần Tiêu hạ xuống trong nội viện của Cổ gia thì ngoài ý muốn phát hiện trong nhà không một bóng người!

Thời điểm động phòng buổi tối thể này là náo nhiệt nhất, còn có việc náo động phòng tân hôn nữa chứ, cũng không có khả năng không có người nào được! Tần Tiêu vội vàng nhảy vào phòng tân hôn thì nhìn thấy trong phòng bàn ghế bị lật ngược, đồ đạc lộn xộn không chịu nổi, xem ra đã trải qua một phen vật lộn rồi. Mạc Vân Nhi mặc bộ hỉ phục màu đỏ thắm trên người, bất tỉnh nhân sự nằm trên giường.

Tần Tiêu tìm tòi mạch đập thấy còn có hô hấp, thì ra chỉ bị người ta điểm huyết ngất xỉu mà thôi! Tần Tiêu vội vàng vận công lên đầu ngón tay điểm lên đầu vai của Mạc Vân Nhi vài cái, giải huyết cho nàng ta.

Mạc Vân Nhi tỉnh lại, trương mắt vừa nhìn thấy Tần Tiêu thì hoảng sợ kêu to lên.

- Tại sao lại là đại nhân? Tướng công nhà dân phụ đâu rồi?

Tần Tiêu nhíu mày nghiêm túc nói:

- Câu sau cùng bốn quan phải hỏi người mới được! Cổ công tử, và khách khứa đâu cả rồi, đều đi nơi nào?

Mạc Vân Nhi kêu lên đầy sợ hãi:

- Ah! Tại sao lại như vậy... Đột nhiên dân nữ chóng mặt ngã xuống giường!

Tần Tiêu vẻ mặt sương lạnh:

- Người bị người ta điểm huyết. Người cẩn thận suy nghĩ một chút, trước khi người xỉu đã xảy ra chuyện gì?

Mạc Vân Nhi vẻ mặt kinh hoảng, lắc đầu cố gắng hồi tưởng:

- Dân nữ không quá nhớ rõ... Hình như thời điểm tướng công của dân nữ tiến vào thì dân nữ diu hần ngồi xuống, cho hần uống chén nước. Hần uống thiết nhiều rượu và mùi rượu trùng thiên, dân nữ đang chuẩn bị diu hần lên giường nghỉ ngơi thì đột nhiên té xỉu. Chuyện sau đó dân nữ không biết.

Thời điểm Mạc Vân Nhi nói lời này thì Tần Tiêu cẩn thận kiểm tra tình cảnh trong phòng. Bốn phía trừ cái bàn lật thì còn có ấm nước và mấy cái chén nước vỡ, nước tràn ra trên đất. Tần Tiêu ngồi xổm người xuống cẩn thận quan sát cái ấm nước vỡ và vài cái chén vỡ, phát hiện trong mép của một cái chén có dính một ít bột phấn. Tần Tiêu cầm lấy mảnh vỡ dùng tay dính một ít bột phấn vào trong tay niết một cái, đột nhiên cả kinh nói:

- Thạch tín!

Mạc Vân Nhi cũng cả kinh kêu to lên:

- Cái này... Điều này sao có thể! Đại nhân, dân nữ không biết, dân nữ không biết việc này nha!

Tần Tiêu nhìn chằm chằm vào vẻ mặt bối rối của Mạc Vân Nhi, lại cẩn thận dò xét mảnh vỡ trong tay, nói ra:

- Bồn quan cũng không có nói thạch tín này do người bỏ vào..

Thầm nghĩ trong lòng: thạch tín này khẳng định không phải là do Mạc Vân Nhi hạ độc, nàng tuyệt đối không ngốc tới mức hạ độc chết hôn phu của mình trong phòng của mình. Còn nữa, đem tân hôn thể này thì tân lang đi nơi nào? Khách mời trong sảnh đi nơi nào?

Tần Tiêu bước đi thông thả tới bên cửa sổ, phát hiện cửa sổ này không đóng kín và có dấu vết dẫm lên, âm thầm cả kinh nói: xem ra, có người nhảy vào từ cửa sổ, mà Mạc Vân Nhi thì ở trong phòng nhưng không có phát giác, có thể thấy được người này đã sớm trốn trong phòng hoặc là cao thủ kinh công.

Đúng lúc này bên ngoài phủ có một đám đông người la hét ầm ĩ. Tần Tiêu đi ra ngoài xem xét, là Triệu Thế Tài mang theo người vọi vàng xông vào trong Cổ phủ, một hồi hô to gọi nhỏ.

Triệu Thế Tài thấy Tần Tiêu thì cả kinh, sau đó nói:

- Sao đại nhân lại ở nơi này? Chẳng lẽ đại nhân cũng nghe nói nơi này có việc lạ?

Tần Tiêu cả kinh nói:

- Bồn quan vừa đuổi tới. Phát sinh việc lạ gì?

Triệu Thế Tài vỗ đùi, trắng trợn kêu khổ nói:

- Cổ Tô Toàn này không biết nổi điên cái gì, đem tân hôn uống say như chết. Vào động phòng không bao lâu đã say khướt nằm lẫn lộn, sau đó hấn tót tai bù xù khóc lóc như sói chạy ra ngoài. Đám người chúng hạ quan bị dọa hổng nên đuổi theo sau, ai biết tiểu tử này trực tiếp chạy tới bờ Trường Giang, một mình thả người xuống dưới! Hạ quan lập tức sai người xuống nước vớt, kết quả không hề phát hiện gì cả. Lúc này đi về tìm một đội thuyền đánh cá đi trong nước kiếm hẩn!

- Cái gì?

Tần Tiêu kinh hãi vì chuyện khó hiểu này!

Dứt lời, Triệu Thế Tài liền mang theo người đi thu xếp. Tần Tiêu âm thầm suy tư một hồi, đem Triệu Thế Tài kêu đến nói:

- Tân hôn của con tại sao không thấy Cổ gia lão gia Cổ Như Hải?

Triệu Thế Tài thở dài một hơi, nói:

- Đại nhân không biết. Sau lần đưa con náo chuyện mượn xác hoàn hồn thì Cổ lão đầu này không vui vì chuyện này. Nhưng mà con gái của hạ quan và Cổ công tử kiên trì hẩn cũng không lay chuyển được và cũng là nể mặt mũi của hạ quan, đành phải miễn cưỡng đáp ứng. Có thể lão đầu nhi này đã hết hy vọng nên trong nội tâm không cách nào nhận định chuyện này, vì vậy vứt một khoản tiền và mấy cửa hàng chạy đến nơi khác kinh thương, tiệc cưới này cũng không có tham gia. Trước khi đi có nói sau này không có mặt mũi nào quay về Vũ Xương. Ai, lão quỷ đầu óc chết tiệt này!

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Các người đi nhanh đi. Nhất định phải tìm được Cổ Tô Toàn.

Tần Tiêu quay trở lại phòng tân hôn, Mạc Vân Nhi có chút kinh sợ núp ở góc giường, nơm nớp lo sợ. Tần Tiêu đi qua lấy ghế ngồi ở trước mặt của nàng, trầm giọng nói:

- Nói đi, tại sao các người làm ra thủ đoạn tiểu xiếc lừa gạt này.

40. Chương 40: Chuyện Lạ Liên Tục. (2)

Chương 40: Chuyện lạ liên tục. (2)

Nguồn: Vipvanda

SUU tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mạc Vân Nhi nghiêng đầu tựa vào đầu gối của mình, mềm yếu nói:

- Đại nhân nói ‘ xiếc ’ là cái gì, dân nữ nghe không rõ.

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng, nói:

- Không rõ đúng không, vậy bốn quan nói cho người biết. Mạc Vân Nhi người, Cổ Tô Toàn, còn có Đỗ Viễn Sơn cùng tiểu thư Triệu gia bốn người hợp diễn một màn nhảy sông tự vận sau đó là màn xiếc mượn xác hoàn hồn. Kết quả là Cổ Tô Toàn đã được như nguyện lấy nữ tử thanh lâu như người, chuyện này với Cổ gia có gia phong cực nghiêm là tuyệt đối không thể có. Mà Triệu gia tiểu thư cũng dùng kế ve sầu thoát xác đi theo ái lang lang bạt tứ phương. Ta nói đúng không?

Mạc Vân Nhi xoay đầu lại, vẽ mặt kinh ngạc nhìn qua Tần Tiêu:

- Cái này... Đại nhân, tại sao ngài biết toàn bộ?

Tần Tiêu lạnh lùng nhìn qua Mạc Vân Nhi:

- Loại tiểu xiếc thấp kém này chỉ có thể lừa gạt được đám người nghi thần nghi quỷ thôi. Chuyện cho tới bây giờ người còn không mau nói ra tình hình thực tế đi, nguyên do chuyện này thế nào. Còn nữa, Triệu tiểu thư cùng Đỗ Viễn Sơn bây giờ đi đâu rồi?

Mạc Vân Nhi co rút thân thể lại, nàng cố gắng bình tĩnh tâm thần, bất đắc dĩ nói ra:

- Đại nhân, dân nữ là nữ tử phong trần, vốn không nên leo trèo quan hệ với công tử nhà giàu như Cổ công tử. Chỉ có một lần chúng dân nữ ngẫu nhiên quen biết nhau, từ đó hai người lưỡng tình tương duyệt, Cổ công tử còn nói không phải dân nữ thì không cưới... Cổ công tử nói chỉ đợi hấn kết hôn thì phụ thân hấn sẽ đem một nửa gia tài giao cho hấn, hấn tính toán định tách ra độc lập. Mà Cổ công tử cùng tiểu thư Triệu gia đã có hôn ước, việc này thường thường làm hấn ảo não không thôi, nhưng mà hấn không dám làm trái ý phụ thân. Lúc trùng hợp Cổ công tử vô tình phát hiện Triệu tiểu thư cùng Đỗ Viễn Sơn có quan hệ mập mờ, vì vậy chủ động làm rõ với nàng. Về sau mới biết được Triệu tiểu thư mặc dù có hảo cảm với Đỗ công tử, thực sự giới hạn ở tình huynh muội, nàng chính thức ưa thích là người đánh cá Đỗ Viễn Sơn tài hoa hơn người. Vì vậy bốn người dân nữ tụ lại cùng một chỗ, nghĩ ra biện pháp diễn tiểu xiếc này...

- Vậy người có ưa thích Đỗ công tử không?

Trên mặt Mạc Vân Nhi xuất hiện một tia đỏ ửng, cắn môi và gật gật đầu:

- Có khả năng đại nhân cho rằng kỹ nữ từ trước vô tình, nữ tử thanh lâu làm gì có chuyện nói tình cảm. Nhưng mà dân nữ thề...

Mạc Vân Nhi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ ra một tia dũng cảm và cương quyết.

- Dân nữ là thực sự ưa thích Cổ công tử. Dân nữ nguyện ý vì hấn trả giá hết thảy, cho dù lập tức chết đi giúp hấn bình an dân nữ cũng nguyện ý!

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm lấy làm kỳ lạ: cũng khó có được, là một đôi đa tình nữ tử hữu tình lang. Vì truy tìm tình yêu lại nghĩ ra khổ nhục kế bất kể hậu quả này, bỏ trốn thì bỏ trốn, giả chết thì giả chết. Ai! Xã hội phong kiến này có quá nhiều giáo điều và lễ thói cũ, trói buộc làm cho người ta phiền muộn. Nhưng nói ngược lại cho dù là nam nữ ở thế kỷ hai mươi mốt cũng chú ý môn đăng hộ đối, hôn nhân cũng đã không phải là hai người yêu nhau đơn giản như vậy. nguồn

Nghĩ tới đây Tần Tiêu nhin không được thở dài một hơi, tiếp tục nói:

- Vì vậy các người nhận việc đi tới nghĩa địa thôn Cổ Tang tìm thi thể thể thân Triệu tiểu thư, thẳng thắn mà nói tìm được thi thể Lưu Nhị vừa qua đời mới bắt đầu kế hoạch này đúng không? Sau đó còn bày ra chuyện quỷ quái nói cái gì lệ quỷ tìm nữ thi làm minh hôn để che mắt người ta. Chuyện này là ai làm?

Mạc Vân Nhi vẽ mặt trắng bệch, vội vàng lắc đầu:

- Việc này không phải do bốn người dân nữ làm. Bốn người dân nữ đều nhất gan, không dám làm chuyện này. Trước đó mấy ngày mấy người dân nữ không nghĩ qua sẽ bị bà chủ Phiêu Hương Lâu biết rõ chuyện

này, nhưng mà nàng ta chẳng những không ngăn cản chúng dân nữ còn chủ động giúp chúng dân nữ bày mưu tính kế. Chuyện ma quái và minh hôn này là do nàng ta bày ra. Về phần nàng phái ai đi đào thi thể chúng dân nữ cũng không biết. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

(*Minh hôn là hủ tục rất tàn khốc, nó vẫn còn kéo dài tới tận thời nay ở Trung Quốc, đại khái là con trai chết trẻ chưa vợ thì sẽ tìm một thi thể con gái để chôn cùng với ngụ ý là xuống địa phủ cho làm vợ chồng với nhau, thường thì người ta sẽ giết người còn sống để chôn cùng.)

Tần Tiêu nói:

- Người đi theo Đoạn Như bao lâu? Vì sao người tin nàng?

Vừa nhắc tới Đoạn Như, Mạc Vân Nhi âm thầm khấn nguyện, vội vàng nói:

- Đại nhân, Đoạn ma ma chỉ hảo tâm thành toàn chúng dân nữ, ngài ngàn vạn lần đừng trách phạt nàng. Tuy nàng ngày thường có chút hung dữ, nhưng dân nữ biết rõ trong nội tâm của nàng rất quan tâm tới dân nữ. Dân nữ từ nhỏ đã bị gia đình nông gia vứt bỏ, đến mười tuổi năm thì Đoạn ma ma mang dân nữ về cứu mạng, đối đãi với dân nữ như con gái ruột. Từ sông Tần Hoài theo tới Vũ Xương... Tuy dân nữ là nữ tử phong trần, nhưng dân nữ tuyệt đối không trách nàng ta. Nàng không có bức qua dân nữ cái gì, những gì dân nữ làm đều là tự nguyện.

Tần Tiêu cảm khái lắc đầu, sau đó nói:

- Vậy người nên biết Triệu tiểu thư cùng Đỗ Viễn Sơn hiện tại núp ở chỗ nào?

Mạc Vân Nhi lắc đầu:

- Chúng dân nữ bốn người chỉ thương nghị với nhau những chuyện bỏ trốn và kế hoạch mà thôi, về sau bọn họ đi đâu dân nữ không biết.

Biểu lộ của Tần Tiêu cười lạnh, nói:

- Người không biết, bốn quan lại có thể đoán ra được một hai. Nếu không ngoài ý muốn thì hai người bọn họ hiện tại có lẽ đang ẩn nấp tại bốn huyện. Ngày hôm qua bốn quan đã hạ lệnh cho Triệu Huyện lệnh nghiêm mật kiểm tra tất cả con đường ra vào, bọn họ muốn rời khỏi Vũ Xương sợ là rất khó. Hơn nữa ta đoán chừng bọn họ vô cùng có khả năng nấp ở chỗ của Đoạn Như...

- Đại nhân anh minh!

Ngoài cửa có tiếng rống to, thân hình khổng lồ của Lý Tự Nghiệp chen vào cửa, sau lưng còn đi theo một người con gái, cuối cùng mới là Phạm Thức Đức.

Chẳng lẽ là Triệu tiểu thư? Tần Tiêu cả kinh, đứng dậy đi lên phía trước, nhìn nàng nói ra:

- Người chính là con gái của Triệu Huyện lệnh?

Trên người cô gái này còn mặc bộ quần áo vải thô, gương mặt không có trang điểm chút nào nhưng lộ ra tư sắc xinh đẹp, sợ hãi cúi đầu xuống, nói:

- Hồi bẩm đại nhân, dân nữ Triệu Oánh Oánh, chính là con gái của Triệu Huyện lệnh.

Triệu Oánh Oánh cùng Mạc Vân Nhi liếc nhau, sau đó xấu hổ cúi đầu xuống.

Tần Tiêu vội hỏi nói:

- Đỗ Viễn Sơn đâu rồi?

Triệu Oánh Oánh cúi đầu thấp xuống, nói:

- Hắn nói còn có một số việc cần làm, đêm nay xong việc sẽ dẫn tiểu nữ rời khỏi Vũ Xương...

Đúng lúc này ngoài cửa đột nhiên có âm thanh hô to.

- Chuyện gì xảy ra, đây là có chuyện gì!

Mọi người chạy ra bên ngoài xem xét, chính là Cổ Như Hải thất tha thất thểu chạy vào. Vừa nhìn thấy được bọn người Tần Tiêu thì vội vàng chạy tới, lớn tiếng kêu lên:

- Khâm Sai đại nhân, đây là chuyện gì xảy ra? Đêm tân hôn của tiểu nhi vì sao náo thành cảnh tượng này?

41. Chương 41: Chim Sẻ Nấp Đằng Sau

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 41: Chim sẻ nấp đằng sau

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Cổ lão gia không phải đã đi nơi khác rồi sao? Tại sao đột nhiên quay về?

Trên mặt Cổ Như Hải xấu hổ, ấp a ấp úng nói:

- Hồi bẩm đại nhân, tuy thảo dân không cách nào kéo cái mặt mo này tham dự tiệc cưới của con trai với nữ tử thanh lâu này, nhưng mà nó là con của thảo dân. Thảo dân nhất thời nói nhảm từ nay về sau không quan tâm tới hần, nhưng mà con trai kết hôn thảo dân vẫn có lo lắng. Vì vậy vẫn ở lại bốn huyện không đi. Vừa rồi thảo dân vụng trộm quay về liếc nhìn thì thảo dân nhìn thấy một đám người hô to gọi nhỏ chạy tới bờ sông, mà trong nội đường không có một người, lúc này mới...

Đúng lúc này Triệu Oánh Oánh cùng Mạc Vân Nhi cùng trong phòng đi ra, Cổ Như Hải lập tức sợ tới mức vẻ mặt xám trắng:

- Quý! Có quý! Gặp quý rồi!

Phạm Thức Đức tiến lên ngăn cản Cổ Như Hải sắp co chân chạy đi, kéo hần qua một bên chậm rãi giải thích nguyên do.

Lúc này một nha dịch vô cùng kinh hoảng từ bên ngoài chạy vào, vọt tới trước mặt Tần Tiêu nói:

- Đại nhân, không tốt! Tìm được thi thể Cổ công tử rồi!

Cổ Như Hải nghe xong thì con mắt trợn trắng, hần đã lâm vào hôn mê.

Tần Tiêu cả kinh:

- Tìm được ở nơi nào? Tình huống như thế nào rồi?

Nha dịch nuốt nước miếng một cái, cực kỳ khấn trương nói:

- Thi thể bị lưới của ngư dân kéo lên, nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Nha dịch ấp a ấp úng cực kỳ kinh hoàng, nói:

- Thi thể đó mặc áo đỏ tân lang nhưng lại không phải Cổ công tử, mà là Đỗ...

Đột nhiên nội tâm của Tần Tiêu sáng ngời, thấp giọng nói:

- Đỗ Viễn Sơn?

- Đúng là người này!

Đúng lúc này, một tia kinh hô rất nhỏ từ sau truyền tới, tâm thần Tần Tiêu chấn động, đột nhiên thân hình nhoáng một cái đột nhiên đi vào phòng tân nường, động tác nhanh chóng tuyệt luân, hần nói vọng ra sau hai câu: truyền cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Lý tướng quân, bảo hộ hai nữ tử an toàn!

Lý Tự Nghiệp nhanh chóng rút Phá Không trường đao ra, bảo hộ Triệu Oánh Oánh cùng Mạc Vân Nhi, lớn tiếng nói:

- Mặt tướng tuân mệnh!

Mọi người kinh ngạc vạn phần.

- Chuyện gì phát sinh?

Lý Tự Nghiệp trừng to mắt, hết sức chăm chú chú ý động tĩnh chung quanh, trầm giọng nói:

- Trong phòng có động tĩnh!

Vừa mới dứt lời nóc nhà phòng tân hôn đột nhiên có một bóng đen phá tan, âm thanh ngói bị nghiền nát vang lên. Ngay sau đó thân hình Tần Tiêu nhanh như điện vọt ra, theo sát phía sau bóng đen.

Lý Tự Nghiệp nhìn chăm chăm vào, hét lớn:

- Mẹ nó, ngày đó tại bãi tha ma không bắt được thằng này! Thân hình và động tác của hắn lão tử nhớ rất rõ ràng.

Tần Tiêu vừa mới nhảy lên nóc nhà thành linh cảm giác trước mặt có kính phong đánh úp tới, hai ngón tay phải nhanh chóng kẹp lại, hai thanh cương châm sáng bóng lao tới!

Trong nội tâm Tần Tiêu tức giận ám khí ngoan độc! May mắn ta phản ứng rất nhanh! Lập tức hai tay mở ra như chim ưng chụp mỗi đánh về phía bóng đen, đồng thời sử xuất Ma Vân Chưởng Pháp, cả tay phải bàn tay như có hàn vân bao phủ, mang theo một cơn cương phong lướt qua.

Ám khí của hắc y nhân thất thủ lập tức sợ hãi, lúc này thấy thế công của Tần Tiêu mãnh liệt không thể ngăn cản, lập tức nhanh chóng quay người bỏ chạy. Vừa mới lướt đi vài bước thì trước mặt có một con gió mát thổi tới, kinh hoảng đánh ra một chưởng, vai ngực đã sớm bị một chưởng kia đánh trúng, lập tức phun ra một cổ máu đặc rơi xuống phía sau.

Thân ảnh hắc y nhân này như viên đá bị ném xuống sông, thẳng tắp đập phá nóc nhà rơi vào trong phòng tân hôn. Tần Tiêu thân nhanh chóng nhảy xuống gần hắc y nhân, vận chỉ như bay điểm vài huyệt đạo của hắc y nhân.

Mọi người tràn vào trong phòng vây trước mặt hai người.

Tần Tiêu bình thần nội tức, thản nhiên nói:

- Đoạn Như, người tử mĩ bố trí mê cục này rốt cuộc là có rắp tâm gì? Dem người Cổ công tử giấu nơi nào?

Mọi người cùng kinh hô nhìn qua Đoạn Như? Lý Tự Nghiệp tiến lên một bước kéo khăn che mặt của hắc y nhân xuống, quả nhiên là nàng!

Khóe miệng của Đoạn Như tràn máu, vẻ mặt hung quang hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, hửn giờ phút này đã là người chết, đâu ở nơi nào có gì khác nhau chứ!

Tần Tiêu cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói:

- Thế thì chưa hẳn!

Dứt lời cầm qua Phá Không đao của Lý Tự Nghiệp, trực tiếp đi tới trước cửa tủ quần áo, hắn chém đứt ổ khóa thì một bóng người gắng gượng từ trong đổ ra ngoài, đúng là Cổ Tô Toàn!

Mạc Vân Nhi hét lên một tiếng, cuống quýt vọt tới bên người của Cổ Tô Toàn, trong hốc mắt đã tuôn ra nhiều nước mắt, hoảng sợ kêu lên:

- Tướng công, tướng công, huynh mau tỉnh lại đi! muội là Vân nhi ah! nguồn

Cổ Như Hải cũng chạy vào nhìn Cổ Tô Toàn lớn tiếng la lên. Nhưng mà Cổ Tô Toàn không có phản ứng, hình như đã ngất đi.

Tần Tiêu vận chỉ điểm lên mấy huyệt vị của Cổ Tô Toàn, thân thể lập tức mềm oặt xuống:

- Phạm tiên sinh, Cổ công tử trúng độc không sâu, nhanh chóng dẫn hần đi tới tiệm bán thuốc chuẩn bị thật nhiều nước đậu xanh cho hần rửa ruột, sau đó tìm cá nảo nghiền thành phần cho hần ăn vào!

- Cổ công tử trúng độc thạch tín?

- Đúng vậy! Nhanh đi!

Tần Tiêu nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi nói tiếp:

- Những người khác cũng đừng có đi theo, ở lại chỗ này dự thính.

Đoạn Như co quắp ngồi dưới đất, trừng to mắt nhìn chằm chằm vào Tần Tiêu, trong ánh mắt cơ hồ có lửa toát ra.

Tần Tiêu lạnh lùng nhìn qua Đoạn Như, nói:

- Đừng nhìn ta như vậy. Khởi điểm ta cũng không biết Cổ công tử bị người giấu ở trong tủ quần áo. Ngay vừa rồi người lơ đãng đưa mắt nhìn qua đó ta mới nghĩ đến.

- Người...

Đoạn Như chán nản, nói không ra lời.

Tần Tiêu nói:

- Chuyện cho tới bây giờ thì nên kể cho chúng ta nghe một chút về kế hoạch không chệ vào đâu được của người đi.

Đoạn Như nghiêng mặt, lạnh lùng nói:

- Người không phải cũng biết sao, còn muốn hỏi cái gì?

- Đúng vậy, ta biết rõ rất nhiều, trong cả sự kiện tất cả mọi người đều là đối tượng mà người lợi dụng. Mà Đỗ Viễn Sơn chính là đồng lõa thân thiết nhất của người. Nhưng vừa rồi bị người động thủ giết hần diệt khẩu.

Triệu Oánh Oánh cùng Mạc Vân Nhi đồng thời la lên:

- Cái gì? Đoàn lão bản giết Đỗ Viễn Sơn?

Triệu Oánh Oánh càng thương tâm khóc rống lên.

Đoạn Như quay mặt nhìn qua Tần Tiêu:

- Xem ra ta thật sự khinh thường người rồi, Khâm Sai đại nhân tuổi còn trẻ. Hừ, kẻ sách của ta hoàn mỹ như thế lại bị thiếu niên mới bước ra giang hồ như người nhìn thấu, thật sự là thiên đại châm chọc!

Lý Tự Nghiệp giận dữ:

- Người là kỹ nữ ác phụ, lại dám ô nhục đại nhân, ta chém người một đao!

Tần Tiêu ngăn hần lại, nói ra:

- Không thể không thừa nhận tính toán của người đúng là không tệ, chơi bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau. Chúng ta đều cho rằng tiểu xiếc mượn xác hoàn hồn chỉ là trò khôi hài mà thôi, người cuối cùng mới trỗi lên mặt nước, trở thành người thắng cuối cùng.

Đoạn Như hừ lạnh một tiếng:

- Đa tạ khích lệ.

42. Chương 42: Nhân Luân Thảm Biến. (1)

Chương 42: Nhân luân thảm biến. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu nói:

- Đầu tiên, bốn người Triệu tiểu thư bọn họ nghĩ ra diễn tiểu xiếc mượn xác hoàn hồn thì có lẽ bị người vô tình phát hiện ra, người liền cho rằng đây là cơ hội, lúc này ra mặt trợ giúp cho bọn họ. Từ thôn Cổ Tang trộm thi đến Mạc Vân Nhi chết bất đắc kỳ tử, đều là một tay người thu xếp à? Cùng lúc đó người nhìn ra Đỗ Viễn Sơn chính là nhân vật hư tình giả ý háo sắc tham tài vì vậy cùng hắc mưu đồ diễn một vở kịch cho tới bây giờ mới diễn xiếc chú rể say khướt nhảy sông tự vẫn.

- Bởi như vậy Cổ Tô Toàn chết và Cổ lão gia lưu lại tài sản rơi vào tay của Mạc Vân Nhi. Bởi vì Cổ lão gia lúc trước đã nói chỉ cần Cổ Tô Toàn kết hôn thì sẽ giao một nửa tài sản và gia nghiệp cho hắn. Có thể Mạc Vân Nhi căn bản chỉ là con cờ của người thôi, nàng chính là do người dẫn vào và điều khiển, đến lúc đó muốn vợ vét tài sản thế nào cũng là chuyện dễ dàng.

Lúc này Cổ Như Hải vội la lên:

- Đợi một chút, đại nhân. Chuyện chú rể nhảy sông tự vẫn là chuyện gì thế? Nghe nói tất cả mọi người tận mắt thấy con của thảo dân lao xuống nước mà, tại sao bây giờ con của thảo dân lại bị giam trong tù quần áo?

Tần Tiêu có chút dương dương tự đắc:

- Đây chính là thủ đoạn inh của Đoàn Như. Khởi điểm ta cũng không có nghĩ thấu là chuyện gì xảy ra, sau khi nha dịch tới tìm ta thì ta mới biết vớt lên được thi thể của Đỗ Viễn Sơn thì tất cả mọi chuyện ta đều rõ ràng.

Đoàn Như cười lạnh lạnh, khinh thường nói:

- Ta ngược lại mà nhìn, Khâm Sai đại nhân nói đã rõ ràng là như thế nào?

Tần Tiêu nhìn qua Đoàn Như liền nói:

- Đầu tiên đêm nay cả chuyện người và Đỗ Viễn Sơn dự mưu tốt cũng là vì cái gì, Đỗ Viễn Sơn biết rõ chúng ta tại đang tìm hắn ở bốn phía nên hắn mạo hiểm dẫn theo Triệu tiểu thư trốn vào trong Phiêu Hương Lâu. Hắn rất thông minh, biết rõ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, chúng ta cũng không nghĩ ra bọn họ lại trốn ở dưới mắt của mình. Đáng tiếc Đoàn lão bản người đã cho dừng sinh ý của Phiêu Hương Lâu nên làm cho ta sinh nghi, vì vậy ta liền phái người điều tra, quả nhiên tìm được Triệu tiểu thư. Có lẽ thời điểm này Đỗ Viễn Sơn còn có chuyện cần làm nên không ở lại trong Phiêu Hương Lâu. Chuyện hắn muốn làm chính là mặc quần áo chú rể đi vào phòng tân hôn, ta nói đúng không Đoàn lão bản.

Đoàn Như hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Tần Tiêu nói tiếp:

- Đợi khách mời và Cổ Tô Toàn đều say mềm thì hắn đi vào trong phòng hoa chúc, đột nhiên người ra tay chế trụ Mạc Vân Nhi cùng Cổ Tô Toàn, mà Đỗ Viễn Sơn thì tóc tai bù xù giả vờ bị điên loạn, sau đó mượn nhờ cảnh đêm chạy ra khỏi sảnh đường và làm ra bộ dạng Cổ Tô Toàn say rượu nổi điên nhảy sông tự vẫn. Đến lúc đó người lại đem Cổ Tô Toàn đang hôn mê ném vào trong nước sông chết đuối. Bởi như vậy cả kế hoạch này hoàn mỹ! Đây chính là kế hoạch mà người và Đỗ Viễn Sơn lập thành. Đáng tiếc Đỗ Viễn Sơn cũng chỉ biết một bộ phận và hắn hoàn toàn không thể tưởng được người lại theo sát phía sau diệt khẩu hắn rồi ném thi thể vào trong nước.

Mọi người cả kinh nói:

- Một bộ phận?

Mạc Vân Nhi kinh hãi thét lên:

- Đoạn ma ma, tại sao ngươi lại làm vậy? Ngươi trước đó không phải đã nói với ta rồi sao! Ngươi nói sẽ giúp ta chỉ cần một ít tiền xài, sau đó ta sẽ có nơi quy túc tốt...

Đoạn Như oán độc nhìn qua Mạc Vân Nhi, cũng không nói gì. Mạc Vân Nhi sợ tới mức lui ra phía sau hai bước.

43. Chương 43: Nhân Luân Thảm Biến. (2)

Chương 43: Nhân luân thảm biến. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu bình tĩnh tâm thần, hít thở sâu một hơi, nói tiếp:

- Ta có thể tưởng tượng Đoạn Như cùng Đỗ Viễn Sơn thương nghị kế sách đêm nay Đỗ Viễn Sơn biết rõ cũng nhiều nhất là mưu hại Cổ Tô Toàn, sau đó nghĩ tới việc mang tài sản của Triệu tiểu thư cao chạy xa bay.

- Còn một bộ phận khác là cái gì?

Tần Tiêu quay mặt lại lạnh lùng trừng mắt nhìn Đoạn Như, trong ánh mắt lộ ra một tia tức giận:

- Mặt khác bộ phận chính là do một mình nữ nhân ác độc này bày ra. Đầu tiên là được hạ độc, chuyện này cũng không có trong kế sách nàng và Đỗ Viễn Sơn định ra. Người say rượu đều khát nước, vì vậy nàng đem thạch tín cho vào trong ấm nước để cho Mạc Vân Nhi mang lại cho Cổ Tô Toàn uống. Thời điểm này nàng không buông tha cho cả Mạc Vân Nhi, hoặc là đem nàng cùng hạ độc chết, hoặc là mưu hại tội danh đầu độc Cổ Tô Toàn lên đầu của nàng. Sau đó nàng lại cho Cổ Tô Toàn đã uống thuốc độc giấu vào trong tủ quần áo chứ không mang hẳn đi ném xuống nước. Về sau nàng lại vội vàng đuổi tới bờ sông tới nơi ước hẹn với Đỗ Viễn Sơn gặp mặt để giết người. Đỗ Viễn Sơn là ngư dân, kỹ năng bơi rất tốt, quả quyết sẽ không bị chết đuối. Cho nên hẳn chỉ có thể bị Đoạn Như giết chết.

Đoạn Như nhìn qua Tần Tiêu, lạnh lùng nói:

- Ta thừa nhận, ngươi nói rất chính xác.

Mạc Vân Nhi thê lương ngây ngốc lắc đầu:

- Vì cái gì, tại sao ngươi lại làm như vậy... Ta với ngươi đã quen nhau hơn mười năm, chưa từng làm sai chuyện gì, chưa từng có phản bội qua ngươi, ta vẫn xem ngươi như mẫu thân của mình.

Tần Tiêu khoát khoát tay, ý bảo Mạc Vân Nhi không nên kích động, nói tiếp:

- Thế nhưng mà ta còn có hai chuyện nghĩ mãi không nói rõ. Thứ nhất nếu ngươi vì mưu đồ tài sản của Cổ gia, tại sao phải hợp mưu hãm hại cả Mạc Vân Nhi cùng một chỗ, thậm chí còn có thể hạ độc giết nàng? Bởi như vậy chẳng phải phá hư toàn bộ kế hoạch của ngươi? Còn chuyện vì sao ngươi lại giết Đỗ Viễn Sơn diệt khẩu xong còn muốn ở lại nơi này?

Đột nhiên Đoạn Như ngửa mặt lên trời cười vô cùng thê lương, đột nhiên sau đó quay mặt lại hung hăng nhìn qua Cổ Như Hải:

- Lão tặc Cổ Như Hải, ta ở trước mặt của ngươi lâu như vậy ngươi không nhận ra ta sao?

Cổ Như Hải kinh hãi, hẩn dụi mắt nhìn gần một chút, nhìn kỹ một hồi thì đột nhiên la hoảng lên:

- Ngươi, ngươi chính là...

- Hừ, là cái gì? Không giống sao? Hừ! Lão tặc, nếu ngươi sớm nhận ra ta thì kế hoạch của ta làm sao dễ dàng thành công chứ!

Hàm rằng Đoạn Như cắn rách môi và máu chảy xuống, trong ánh mắt cũng chứa nước mắt, hận ý khôn cùng nói ra:

- Khâm Sai đại nhân, ngươi nghe xong câu chuyện của ta thì biết tại sao tâm của ta như rắn rết, vì cái gì làm như vậy. Hai mươi năm trước ta tên là Trầm Nghi Nhi, cũng giống như Triệu gia tiểu thư này, là thiên kim đại tiểu thư. Về sau ta gặp được tên lang sói Cổ Như Hải!

Cổ Như Hải quá sợ hãi:

- Ngươi không nên ngậm máu phun người! Đại nhân, tiện nhân này sắp chết muốn kéo thảo dân xuống nước, không nên tin chuyện ma quỷ của ả!

Lý Tự Nghiệp bắt lấy vai của hắn, quát:

- Im miệng cho lão tử! Yên tĩnh lắng nghe. Đại nhân của chúng ta không phải là loại người ngu dần, là thật là giả ngài sao không biết được!

Đoạn Như vẻ mặt bi hận nhìn qua Cổ Như Hải:

- Ngươi chính là lão súc sinh, chuyện cho tới bây giờ, ngươi vẫn còn tìm mọi cách ngụy biện, chờ một chỗ đi ngươi còn nói được hay không! Ta sẽ đem hành vi ghê tởm của ngươi nói ra.

Sắc mặt Tần Tiêu trầm xuống, quát:

- Ít nói lời vô ích, rốt cuộc là chuyện gì.

- Hai mươi năm trước ta gặp được Cổ Như Hải. Lúc ấy hắn đã lừa gạt ta, hắn lưng công ta bỏ trốn cùng với hắn. Hắn xảo ngôn đầu độc bảo ta trộm gia tộc ba vạn lượng ngân phiếu cùng hắn trốn sang xứ khác. Bởi vì việc này lão phụ ta tức giận mà chết. Không nghĩ tới lão súc sinh này chiếm thân thể của ta xong thì lừa ngân phiếu biến mất không còn tăm hơi. Ta thương tâm gần chết nên đi lên núi muốn tự tử, không nghĩ tới trời không cho ta chết được, ta được ẩn thế cao nhân cứu sống. Về sau người này không chỉ cứu mạng của ta mà truyền cho ta võ nghệ, còn tìm kiếm danh y khắp nơi giúp ta chữa tốt vết thương do dung nham cọ quệt trên mặt, vì vậy gương mặt của ta đã biến đổi. Bắt đầu từ khi đó ta đã thề nhất định phải tìm được Cổ Như Hải lão súc sinh này, ta phải trả toàn bộ thống khổ của mình lại cho hắn gấp trăm lần! nguồn

- Trừ cừu hận thì tâm của ta đã chết. Vì vậy ta liền dẫn thân sông Tần Hoài làm kỹ nữ, trở thành một hoa khôi danh tiếng. Về sau trong lúc ta vô tình phát hiện Cổ Như Hải thành linh đã là phú thương nổi danh vì vậy ta đã đi tới nơi này mở Phiêu Hương Lâu.

Tần Tiêu ngắt lời nói:

- Chờ một chút, ngươi muốn báo thù thì với võ nghệ của ngươi trực tiếp giết Cổ Như Hải chẳng phải dễ dàng sao?

- Hừ, như vậy chẳng phải tiện nghi cho hắn sao!

Dứt lời đột nhiên Đoạn Như cười lên như điên.

- Tốt ắt người dạ thú Cổ Như Hải, hắn trông coi không cho con mình ra ngoài ăn chơi đàn đúm, chính mình cách năm ba ngày lại chạy tới Phiêu Hương Lâu lêu lổng, mỗi lần đều là quy nô mang cô nương tới biệt viện cho hắn. Khi đó ta không dưới trăm ngàn lần muốn giết ngươi, thế nhưng mà ta vẫn nhẫn xuống, ta muốn ngươi đau khổ xấu hổ mà chết!

- Khâm Sai đại nhân, các vị, các người có biết vì sao mà Cổ lão súc sinh này kháng cự con của hắn lấy Mạc Vân Nhi làm thê tử hay không? Hừ! Mọi người thật sự cho rằng hắn là chính nhân quân tử như vậy hay sao? Chuyện này bởi vì con của hắn kết hôn cũng là người mà hắn cũng muốn kết hôn!

Cổ Như Hải thét to một tiếng:

- Tiện nhân, ngươi đừng có nói, đừng có nói tiếp! Mọi người không nên tin nàng, nàng đang vu oan, vu oan đấy!

- Hừ, ta vu oan người sao, Mạc Vân Nhi sẽ nói dối à?

Áp lực làm Mạc Vân Nhi cúi thấp đầu toàn thân phát run, trầm mặc không nói, hai tay dùng sức véo cánh tay của mình, xương cốt ngón tay rung lên, nhìn ra được nàng đau khổ thật lớn.

Đột nhiên Đoạn Như phát ra tiếng cười thảm thiết.

- Lão súc sinh, nhìn cái sắc mặt của người kìa, tính không nhận nợ sao. Nhi tử cùng lão tử một người đầu hôm một kẻ cuối hôm, đúng là vui mà. Nhưng mà chuyện vui không chỉ có như vậy. Nếu ta nói ra thì lão súc sinh người ngàn vạn lần không dám ra gặp người đâu.

Đột nhiên mọi người cảm thấy tâm huyết dâng trào, không biết nữ nhân đáng sợ này sẽ nói ra chuyện gì.

- Lão súc sinh, người hãy nghe cho kỹ đi. Năm đó người chiếm thân thể của ta xong thì ta đã mang thai. Tên của nó là Mạc Vân Nhi, chính là do ta sinh ra, cũng là con gái ruột của người!

Lời vừa nói ra mọi người đồng thời cảm thấy trong đầu nổ “Ông” lên, Cổ Như Hải giống như bị sét đánh chán nản co quắp té trên mặt đất.

Mạc Vân Nhi ngẩng đầu lên toàn thân si ngốc, trước mắt như trời đất quay cuồng.

44. Chương 44: Thế Giới Xa Lạ. (1)

Chương 44: Thế giới xa lạ. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Về mặt nàng trắng bệch đi tới gần Đoạn Như hai bước, bờ môi run rẩy dề thấp trong cuống họng, giống như không nói ra lời.

- Nương? Người vừa mới nói người là nương của ta?

Đoạn Như không dám nhìn thẳng vào Mạc Vân Nhi mà hừ lạnh một tiếng quay đầu đi. nguồn (.)

Toàn thân Mạc Vân Nhi cứng ngắc đi đến bên người Đoạn Như chậm rãi ngồi xổm xuống, về mặt ngu dại nhìn qua Đoạn Như, giống như đang nói mê vậy:

- Ta là con gái của người, con gái hoài thai mười tháng sinh ra. Ta làm sai cái gì? Vì sao người lại đối xử với ta như vậy?

Ngay sau đó Mạc Vân Nhi như kích động đứng lên.

- Vì cái gì, người vì cái gì! Tại sao lại đối xử với ta như vậy!

Đau xé lòng, nước mắt vỡ đê từ trong mắt Mạc Vân Nhi chảy xuống, thét lên như muốn phát tiết tâm tình.

- Tại sao lại đối xử với ta như vậy!

Đột nhiên Mạc Vân Nhi đẩy Đoạn Như ra, nàng chạy ra bên ngoài, trong miệng điên cuồng la lên.

- Vì cái gì!

- Lý tướng quân, mau ngăn cản nàng lại.

Cổ Như Hải về mặt si ngốc nhìn qua Mạc Vân Nhi chạy ra ngoài, trong miệng lẩm bẩm nói không ai nghe rõ: Vân... Nhi. . . Con gái. . .

Khóe môi Đoạn Như nở nụ cười tàn nhẫn khát máu giống như rút sạch sức lực của mình, trong nháy mắt già đi hai mươi tuổi. Nàng lẩm bẩm nói:

- Khâm Sai đại nhân, người hiện tại đã biết rõ tại sao ta phải hạ thạch tín. Kỳ thật ta muốn hạ độc chết Mạc Vân Nhi, không nghĩ tới cô ta không có uống nước mà rót cho Cổ Tô Toàn. Nàng là tiện chủng, là tội ác, là khuất nhục, nàng không nên sống trên đời này! Năm đó ta từng vô số lần nghĩ tới không nên sinh nàng ra, nhưng mà sư phụ khuyên bảo ta nên ta cuối cùng không có hạ quyết tâm. Hiện tại giúp ta báo hết thù thì nàng cũng nên chết đi rồi. Ta vốn định tự tay giết nàng, chỉ tiếc ta cuối cùng nhất vẫn mềm lòng. Về phần tại sao ta quay lại chính là vì ta muốn tận mắt nhìn thấy trò hay ở Cổ gia này. Nhưng mà ta không ngờ vô công đại nhân lại cao như vậy... Còn Đỗ Viễn Sơn chính là tiện nam, căn bản là một loại người như Cổ Như Hải năm đó! Điều là cầm thú, cầm thú!

Tần Tiêu nhìn qua Đoạn Như như không còn xương cốt nằm đó, hắn không đành lòng nên nhắm mắt lại.

Đột nhiên hắn cảm giác trong nội tâm ẩn ẩn có chút đau đớn.

Bi kịch! Thì ra đây chính là bi kịch, bi kịch nhân luân thâm biến !

Sắc trời tối lại, giữa không trung mây đen áp đỉnh ẩn ẩn bốc lên, tiếng nước nổi nghẹn ngào của nước sông vỗ vào bờ đá phát ra âm thanh rì rào.

Tần Tiêu đứng trên vách núi đưa mắt nhìn ra xa, hắn giống như muốn nhìn qua bầu trời mênh mông như thế nào, thở dài một tiếng, hắn cảm giác lạnh lẽo toàn thân.

Trong đầu của hắn đang hồi tưởng lại cảnh tượng của mấy ngày hôm nay, thậm chí có cảm giác lạ lẫm. Hắn đối với sinh hoạt của thế giới này sinh ra một loại cảm giác lạ lẫm.

Tần Tiêu trầm thấp trầm ngâm:

- Nếu là ta sinh hoạt ở thế giới trước thì có sinh ra loại bi kịch như ở đây không? Mẫu thân hoài thù, một lòng trả thù sau đó lại muốn báo thù nam nhân như lang cẩu, phụ tử huynh muội gian dâm với nhau... Chóng mặt, những người này chẳng lẽ cũng không biết thân tình là vật gì?

Phạm Thúc Đức cùng Lý Tự Nghiệp đứng ở xa xa nhìn qua Tần Tiêu đang ở chỗ cao, bọn họ đi qua hướng này. Thấy Tần Tiêu đang trầm mặc không nói thì cũng lẳng lặng đứng ở sau lưng hắn.

Phạm Thúc Đức ho nhẹ một tiếng, nói khẽ:

- Đại nhân, trời cũng sắp mưa rồi, nên quay về dịch quán thôi.

Tần Tiêu nhẹ nhàng gật đầu một cái, không có đáp lời:

- A...

Lý Tự Nghiệp cảm thấy có chút bức mình, nói:

- Đại nhân, ngài sẽ không vì bản án lúc trước mà thương tâm đau khổ chứ? Những kẻ xấu phải chết thì đúng rồi.

Khóe miệng Tần Tiêu co quắp một cái, nói:

- Thương tâm khổ sở thì không nói. Ý xấu tròng kẻ trộm? Cổ Tô Toàn thì sao? Chẳng lẽ hắn cũng nên chết sao. Hắn chẳng qua chỉ là bị người ta bài bố, yêu mến một người không nên yêu mà thôi. Chẳng lẽ yêu cũng là sai lầm sao?

Phạm Thúc Đức lắc đầu, thở dài, nói:

- Cổ Như Hải cùng Cổ Tô Toàn đều ở nhà uống thuốc độc tự vận, Cổ gia giàu nhất Vũ Xương cứ như vậy đoạn tử tuyệt tôn. Những chuyện này bởi vì mối thù hai mươi năm trước, Cổ Như Hải vì lương tâm cắn xé khi làm chuyện xấu. Ai có thể nghĩ tới chuyện lại biến thành như thế này.

Tần Tiêu ngóc đầu lên nhìn qua bầu trời đang biến hóa, ung dung nói:

- Ta nghĩ Cổ lão gia chỉ là sống tạm trên thế gian, còn không bằng chết đi cho thống khoái. Chỉ tiếc Cổ Tô Toàn là người hữu tình lại thành vật bồi táng cho cha mình...

Phạm Thức Đức hơi dừng một chút, nói:

- Đại nhân, hạ quan đến tìm đại nhân chính là nói cho đại nhân một việc. Ngay vừa rồi Đoạn Như ở trong ngục cũng tự vận rồi...

Thân thể Tần Tiêu chấn động, nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở một hơi, nói:

- Trong dự liệu, cũng là chuyện đã lường trước rồi. Phạm tiên sinh, người đi nói với Triệu Huyền lệnh rằng đem cha con nhà Cổ gia và Đoạn Như chôn cất đi, dùng danh nghĩa quan phủ mà xử lý, không cần phải long trọng rộ ràng, kết thúc một phần thương tâm.

- Hạ quan lĩnh mệnh, đây là chuyện cần làm.

- Tìm mấy hòa thượng đạo nhân làm pháp sự. Tuy ta không tin quỷ thần nhưng cũng mong bọn họ lên đường được bình thản. Nếu thực sự có kiếp sau thì ta hy vọng bọn họ sẽ gặp lại lần nữa, hóa giải đoạn thù hận này, quay về với nhau trở thành một gia đình, hợp hòa bình an cả đời.

Nói đến đây Tần Tiêu cảm xúc dâng trào: thì ra trôi qua đại kiếp nạn thì có thể cảm nhận được sự thâm thiết, tánh mạng quý giá, giá trị sinh tồn...

Phạm Thức Đức động dung:

- Đại nhân thương dân ý chí như biển, làm cho người ta cảm phục. Hy vọng Cổ Như Hải cùng Đoạn Như âm hồn có linh cảm giác được khổ tâm của đại nhân. Buông cừu hận và nhìn mọi chuyện trên thế gian là việc tốt, đối xử tử tế người khác và đối xử tử tế với chính mình.

- Đúng vậy a, thế gian này trừ cừu hận còn có nhiều chuyện tốt, vì sao bọn họ bị cừu hận che mờ mắt không nhìn thấy chứ? Cừu hận cùng trả thù cũng không phải là cách giải quyết vấn đề, chỉ biết làm cho đau khổ sâu sắc hơn, mang lại thêm bi quan và thống khổ.

Lý Tự Nghiệp gãi gãi đầu:

- Đại nhân, tiểu cô nương kia làm sao bây giờ? Hai ngày qua nàng điên càng lợi hại hơn, ngay cả ta cũng không dám tới gần. Ngài xem, trên ngài của ta toàn thân bị nàng cào rách hết cả rồi.

Dứt lời đưa một cánh tay ra, phía trên quả nhiên có nhiều vết máu, từng vết cào cấu có thể nhìn rõ ràng. (.

Tần Tiêu cùng Phạm Thức Đức thì cười rộ lên. Tần Tiêu nói:

- Lý huynh, chuyện này thật làm khó người. Một đại nam nhân thô kệch nhìn một tiểu cô nương điên. Kỳ thật ta vừa rồi có chút nhẩn tâm nghĩ tới Mạc Vân Nhi điên cũng tốt. Sự thật này với nàng mà nói là quá tàn khốc. Trong sự kiện này nàng chính là người đau khổ nhất.

45. Chương 45: Thế Giới Xa Lạ. (2)

Chương 45: Thế giới xa lạ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Phạm Thức Đức nói:

- Đúng vậy. Nàng vẫn xem Đoạn Như như mẫu thân của mình, cực kỳ tín nhiệm và giữ gìn. Không nghĩ tới lại bị Đoạn Như tàn nhẫn bán đứng sát hại, mà Đoạn Như này là mẫu thân chính thức của mình! Thân là nữ tử thanh lâu thì Mạc Vân Nhi cũng xem như người có tình có nghĩa. Ái lang của mình bị bài bố, đến cuối cùng biến thành bi kịch huynh muội loạn luân. Những chuyện này với nàng mà nói là đau khổ quá lớn.

Lý Tự Nghiệp kêu lên:

- Đại nhân, ngài cũng đừng có nghe tên này ăn nói bậy bạ nữa. Ngài nên có chủ ý giải quyết oa nhi này thế nào? Chẳng lẽ bảo lão Lý ta chiều cổ nàng cả đời.

Tần Tiêu lắc đầu:

- Hiện tại ta không thể nghĩ biện pháp nào tốt cả, người trước hết ủy khuất một chút đi. Chúng ta nên quay về dịch quán, sau đó đi nhìn qua gia đình Triệu Huyện lệnh, xem hắc có an bài gì không.

Một tiếng sấm mùa xuân nổ vang, thiên địa giống như run rẩy. Nước Trường Giang lao nhanh như mở rộng ra, hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống như trút nước.

Ba người bước nhanh quay về dịch quán vẫn bị mưa làm ướt đầm.

Một sĩ tốt dịch trạm bối rối đi đón Tần Tiêu, quỳ xuống đất nói:

- Đại nhân, tiểu nhân đáng chết, thỉnh đại nhân trách phạt!

Tần Tiêu nhíu mày:

- Chuyện gì?

Dịch trạm tốt kinh hoảng nói:

- Lý tướng quân trước khi ra cửa bảo tiểu nhân xem chừng nha đầu điên kia. Tiểu nhân nhất thời mệt rồi nên ngủ thiếp đi, tỉnh lại thì không tìm thấy nàng, cho nên vội vàng đi tìm. Về sau tìm được nàng ở gốc cây sau hậu viện. Nàng... Nàng lại thất cổ!

- Cái gì!

Lý Tự Nghiệp một tay nắm dịch trạm tốt nhấc lên khỏi mặt đất.

- Con mẹ ngươi, xem chừng tiểu nha đầu còn làm không tốt, giữ lại người chỉ lãng phí lương thực, lão tử một đao chém ngươi!

- Dừng tay!

Tần Tiêu quát một tiếng, Lý Tự Nghiệp hừ lạnh một tiếng ném dịch trạm tốt lại trên mặt đất. Tần Tiêu nói:

- Nàng kia hiện tại như thế nào?

Dịch trạm tốt vẻ mặt sầu khổ, run rẩy nói:

- Lý tướng quân, lão nhân gia cũng quá nóng vội, tiểu nhân còn chưa nói xong mà! Cô nương kia thất cổ may mắn tiểu nhân phát hiện sớm nên cứu được, chỉ bị ngất đi. Trước mắt đang nằm trong sương phòng dịch trạm nghỉ ngơi rồi!

Lý Tự Nghiệp liếc liếc bờ môi:

- Nàng thật đại độ.

Tần Tiêu vung cánh tay một cái:

- Đi, đi xem một chút.

Sắc mặt Mạc Vân Nhi tái nhợt nằm trên giường, con mắt nhắm chặt hô hấp đều đều, trừ tóc trên trán hơi rối loạn thì không còn dị trạng nào khác.

Có hai lão dịch trạm tốt đang chăm sóc thấy bọn người Tần Tiêu đi vào thì nhanh chóng hành lễ.

Tần Tiêu nhìn qua Mạc Vân Nhi vẻ mặt bình tĩnh khó có được, nhẹ nhàng than một hơi:

- Mấy ngày qua cũng chỉ có lúc này nàng mới an tĩnh lại. Nàng đã đi thất cổ thì chắc hẳn đã khôi phục thần trí.

Lão dịch trạm tốt nói:

- Đúng vậy a, đại nhân. Cô nương này sợ rằng thanh tỉnh một nửa rồi. Hai ngày này nàng không ngủ không nghỉ chỉ biết la hét mỗi khi lên cơn điên, khiến cho cả dịch quán không được an bình. Đến lúc xế chiều thì đột nhiên chạy đi thất cổ. Ai, cũng là hài tử đáng thương, gặp được...

Tần Tiêu làm ra tư thế im miệng, bởi vì Mạc Vân Nhi chậm rãi mở to mắt, nhìn như đã tỉnh.

Tần Tiêu đi đến bên giường, thăm chừng nàng, nhẹ giọng hỏi:

- Người... Còn tốt chứ?

Mạc Vân Nhi chậm rãi quay đầu lại, nhẹ nhàng nháy đôi mắt nhìn qua Tần Tiêu, thanh âm khô khan nói ra:

- Tạ đại nhân quan tâm, dân nữ không có việc gì. . .

Tần Tiêu thở dài một hơi, xem ra Mạc Vân Nhi đã khôi phục lại, hơn nữa cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Mạc Vân Nhi chống khuỷu tay giấy dựa ngồi dậy, buồn bã nói:

- Vừa rồi dân nữ đã chết qua một lần, chuyện này cũng xem như thông suốt. Đa tạ các vị đại nhân rủ lòng thương cho tiện nữ như dân nữ, dân nữ không có gì báo đáp chỉ có thể bái tạ các vị.

Nàng từ trên giường đi xuống và quỳ rạp dưới đất, đập đầu liên tiếp ba cái phát ra tiếng vang.

Tần Tiêu kéo nàng đứng lên, chỉ thấy cái trán của nàng có huyết châu chảy xuống lập tức lấy cái khăn tay lau cho nàng.

Mạc Vân Nhi thò tay tiếp nhận khăn mặt, cầm chặt vào trong tay, trên mặt xuất hiện nụ cười nhạt, nhẹ nhàng nói:

- Đại nhân, dân nữ nghĩ kỹ rồi, dân nữ nguyện xuất gia xuất làm ni, mỗi ngày tụng kinh lễ Phật siêu độ linh hồn của phụ mẫu và huynh trưởng, mong tiêu đền tai ách, cầu phúc cho đại nhân. Cái khăn tay này của đại nhân xin cho dân nữ làm kỷ niệm.

Tần Tiêu nhìn qua vẻ mặt yên lặng của Mạc Vân Nhi, có chút gật gật đầu, nói:

- Không môn thanh tịnh hy vọng sau này sinh hoạt của người thật tốt, chiếu cố tốt chính mình.

Đúng lúc này cửa bị đẩy ra, Triệu Huyện lệnh thất tha thất thiếu chạy vào:

- Đại nhân, đại nhân.... Hạ quan... Con gái của hạ quan để lại thư và trốn đi rồi, không biết lên núi nào làm ni rồi... ô ô...

Hai ngày sau trời trong nắng ấm, gió xuân và ánh mặt trời thoảng qua rất nhẹ nhàng, thời tiết tốt khó gặp.

Tần Tiêu và ba người đi trên quan đạo của Vũ Xương tới Ngạc Châu, toàn thân cảm thấy nhẹ nhõm tâm tình vui sướng.

Phạm Thúc Đức vuốt chòm râu, ngượng ngùng nói:

- Lý tướng quân ah, ta khuyên người nên giảm béo đi. Dừng thân hình của người thì khó mà tìm được tọa kỵ đấy. Người xem, liên lụy đại nhân và hành trình của chúng ta rồi..

Lý Tự Nghiệp lắc lắc cái cổ, gương mặt của hắn đỏ bừng nhưng không nói ra lời nào.

Tần Tiêu cười ha hả một tiếng, nói:

- Đợi khi tới bến tàu chúng ta sẽ đi đường thủy thôi. Lúc này thời tiết Giang Nam mùa xuân có chút thất thường, không biết lúc nào sẽ mưa đấy.

Lý Tự Nghiệp giống như được giải thoát, oán hận nhìn qua Phạm Thúc Đức, sau đó nói:

- Đại nhân, Triệu Thế Tài cầu quan kia có phải quá tiện nghi cho hắn? Hạ một phẩm quan phạt nửa năm bổng lộc, hắn thu tiền phi pháp như vậy còn cho hắn làm quan huyện thì dân chúng này không phải sẽ chịu hắn áp bức nữa sao?

Phạm Thúc Đức lắc đầu, cười nói:

- Chắc chắn sẽ không. Triệu Thế Tài mặc dù làm người hơi nhỏ yếu tham tài, nhưng trải qua đại nhân giáo huấn khẳng định không dám làm bậy nữa đâu. Nếu người này có thể sửa sai một lòng làm quan thì dừng tài cán phương diện quản lý ruộng nương của hắn cũng không khó trở thành một quan tốt. Huống chi con

gái của hắn lần này xuất gia làm ni đối với hắn đả kích thật lớn. Đại nhân không cần phải giáo huấn hắn đâu, ngay cả tâm tình con gái của mình mà nhìn không thấu thì làm sao đi thể nghiệm và quan sát dân tâm, con gái xuất gia thì đau lòng, dân chúng có oan tình khó khăn thì làm được cái gì? Ta đoán chừng những lời này của đại nhân thế chính là thứ hắn khắc sâu nhất.

Tần Tiêu cười cười:

- Phạm tiên sinh nói đúng. Bối quan của hắn còn không bằng cho hắn giáo huấn làm lại từ đầu. Nói không chừng triều đình từ nay về sau sẽ có một quan tốt tạo phúc một phương đấy. Ta đã đem văn thư của hắn ghi lại dâng lên triều đình, tự xin giảm quan một cấp phạt nửa năm lương bổng. Bởi như vậy hắn sẽ quen mặt với Lại Bộ rồi, có cử động bất lương gì cũng có thể bị tra dễ dàng.

46. Chương 46: Thích Khách Ban Ngày.

Chương 46: Thích khách ban ngày.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phạm Thúc Đức cười nói:

- Đại nhân inh.

Ba người này vừa rời đi, khi vừa chuyển qua một đoạn đường thì nhìn thấy một đám người đứng ở hai bên đường, ước chừng ba bốn trăm người.

Tần Tiêu nhìn kỹ thì đó là Triệu Thế Tài, hắn mang theo quan nha bộ khoái huyện Vũ Xương ăn mặc chỉnh tề đứng tại bên đường, sau lưng còn có rất nhiều dân chúng Vũ Xương.

Triệu Thế Tài nhìn thấy Tần Tiêu thì vẻ mặt nghiêm nghị chấp tay hành lễ, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, trong miệng hô:

- Huyện Vũ Xương huyện lệnh Triệu Thế Tài mang theo dân chúng cung tiễn Khâm Sai đại nhân!

Dân chúng sau lưng đồng thời quỳ rạp xuống đất.

- Cung tiễn Khâm Sai đại nhân!

Tần Tiêu chưa từng gặp qua cảnh này nên trong lòng có chút kinh hãi, hắn bước lên nâng Triệu Thế Tài đứng lên, nói:

- Triệu Huyện lệnh, còn có các vị hương thân, mọi người nhanh chóng đứng lên, làm cái gì vậy, chẳng lẽ muốn làm Tần mỗ tổn thọ sao?

Triệu Thế Tài không chịu đứng dậy, ngẩng đầu, chân thành nói:

- Đại nhân, hạ quan có tội, thỉnh đại nhân thứ tội.

Tần Tiêu nói:

- Người phạm tội, bổn quan đã xử lý rồi mà, không phải cho người lập công chuộc tội sao?

Triệu Thế Tài lắc đầu:

- Hạ quan nói không chỉ những chuyện này. Kỳ thật đại nhân vừa tới Vũ Xương thì hạ quan mất chó nhìn người thấp, thấy đại nhân tuổi nhỏ cho nên trong đáy lòng xem thường đại nhân, chửi bới đại nhân. Không nghĩ tới đại nhân tới Vũ Xương chỉ mấy ngày và trong khoảng thời gian ngắn quyết đoán những tù oan hình sự mà ty chức khó giải quyết, xử lý xong một trăm tám mươi bản án còn tồn đọng, mỗi bản án xử lý có

tình có lý làm cho người ta tâm phục khẩu phục, dân chúng thoát tai ương liền vỗ tay khen ngợi. Về sau đại nhân lại phá thiên cổ kỳ án mượn xác hoàn hồn và phá tan mê tín, làm mọi người bội phục sát đất. Cho nên ty chức dẫn theo dân chúng quỳ tiến đại nhân rời khỏi Vũ Xương a. Ty chức thề lần này các dân chúng đều tự phát tới đây, cũng không phải ty chức ép bọn họ tới.

Tần Tiêu hoàn toàn tỉnh ngộ, nói thầm: Triệu Thế Tài có thể nói ra những lời này cũng xem như lòng dạ thẳng thắn.

Triệu Thế Tài khẽ cong eo và khầu đầu:

- Hạ quan đời đời kiếp kiếp ghi khắc lời cảnh tỉnh của đại nhân, từ nay về sau một lòng vì tạo phúc cho dân chúng. Hôm nay hạ quan xem như thay mặt dân chúng thề trước mặt đại nhân, sau này một lòng chấp chính vì dân, nếu như có cử động bất lương thì trời xanh không lưu, thiên lôi giáng xuống!

Tần Tiêu có chút cảm động, liên tục gật đầu:

- Hảo hảo, người có cảm ngộ thế này cũng xem như phúc của dân chúng Vũ Xương rồi. Sau này người nên dẫn theo dân chúng Vũ Xương khai mở ruộng tốt trồng dâu nuôi tằm dệt vải, phát triển công thương tăng thu giảm chi, biến Vũ Xương trở thành huyết tốt của Giang Nam này. Được rồi, người đứng lên đi!

Không ngờ mọi người sau lưng đồng loạt hô to.

- Dân chúng Vũ Xương cung tiến Khâm Sai đại nhân!

Lại không có người nào đứng lên.

Tần Tiêu không thể làm gì đồng thời bị cảm động thật sâu, vì vậy chấp tay hành lễ, hần bước qua con đường dân chúng quỳ bái, sau lưng liên tục có tiếng hô truyền tới:

- Cung tiến Khâm Sai đại nhân!

Bên cạnh bến tàu Vũ Xương, đột nhiên Lý Tự Nghiệp kích động lên, còn kém chút rơi nước mắt, giơ ngón tay cái lên nhìn Tần Tiêu nói:

- Đại nhân, người thật sự là quan tốt! Lý Tự Nghiệp ta lớn như vậy còn chưa nhìn thấy loại chuyện này, làm quan cùng dân chúng quỳ tiến bệ, con mẹ nó quá cảm động!

Tần Tiêu cùng Phạm Thức Đức nhìn nhau cười ha hả. Tần Tiêu nói:

- Làm quan cũng nên vì mưu cầu hạnh phúc cho dân chúng, không cầu hư danh lợi lộc. Kỳ thật ta so với ân sư còn kém cả ngàn dặm. Ân sư mới thật sự là hộ quốc lương tướng, dân chúng khen quan tốt. Nhớ năm đó ân sư làm quan ở Ngự Châu thì dân chúng vì cảm tạ ân đức còn làm sinh từ cho hắn. Thời điểm ân sư qua đời thì dân chúng thiên hạ bi thương cả ngày không ăn mất ngủ, bệ hạ càng lệnh cho cả nước trai giới ba ngày.

Lý Tự Nghiệp thì mở to mắt.

- Đại nhân, ngài chưa bao giờ nói về chuyện của ân sư ngài đấy. Nghe ngài nói như vậy thì sư phụ của ngài chính là Tể tướng Dịch quốc lão sao?

Lý Tự Nghiệp nói:

- Đúng vậy, không thể ngờ đi theo đại nhân lâu như vậy lại không biết ân sư của đại nhân là Dịch công a!

Lý Tự Nghiệp vỗ cái ót, lớn tiếng hoảng sợ nói:

- Mẹ ta ơi, thì ra đại nhân là đồ đệ của Dịch lão thần tiên nha! Dịch lão thần tiên là người bình sinh ra kính nể nhất! Từ hôm nay trở đi đại nhân chính là người thứ hai Lý Tự Nghiệp kính nể!

Tần Tiêu cùng Phạm Thức Đức lại cười to, nói:

- Làm gì có cách nói này chứ!

Ba người đang vui cười thì chợt thấy phía cánh rừng phía trước có bóng người hiện ra, sau đó như yển hồ phiến phi bay tới trước mặt ba người.

Tần Tiêu cảm thấy người này kinh công thật inh.

Lý Tự Nghiệp ‘ồ’ một tiếng rút trường đao bước lên:

- Đại nhân đừng lo!

Người nhảy lên xuống vài cái đã rơi xuống trước mặt ba người.

Là một nam nhân tuổi chừng năm mươi, một thân áo vải xám tóc hoa râm, thân thể gầy còm nhưng không có chút suy nhược nào, trái lại ánh mắt của hắn lộ ra hàn khí cực lạnh và sát khí, toàn thân của hắn đứng thẳng như cây thương thép.

Lý Tự Nghiệp trường đao run lên, lạnh lùng nói:

- Người đến là người nào? Hãy xưng tên ra!

Sắc mặt người áo xám trầm xuống, không quan tâm tới tiếng rống to của Lý Tự Nghiệp mà nhìn qua ba người dò xét một phen, sau đó lạnh lùng nói:

- Ai là Tần Tiêu?

Lý Tự Nghiệp giận dữ:

- Lớn mật! Tục danh của đại nhân há cho người mở miệng gọi bậy!

Dứt lời rống to một tiếng trường đao trong tay như tia chớp chém xuống!

- Lý tướng quân chậm đã động thủ!

Tần Tiêu hô to một tiếng, thân hình của hắn nhanh như tia chớp ngăn ở trước mặt của Lý Tự Nghiệp, thân hình của hắn căng cứng.

- Người lui xuống trước đi.

Lý Tự Nghiệp tròn mắt dừng thế đao, trong nội tâm âm thầm cả kinh nói thân pháp thật nhanh.

Khóe miệng của người áo xám này hơi nhếch lên, giọng nói lạnh như băng.

- Quả nhiên có chút nội tình.

Tần Tiêu định trụ thân hình, chấp tay vái chào:

- Tại hạ chính là Tần Tiêu. Không biết tiền bối xưng hô như thế nào, đến tìm Tần mỗ có gì chỉ giáo?

Trong lỗ mũi người áo xám này hừ lạnh, giọng nói của hắn giống như quỷ mị ngâm nga.

- Rất đơn giản, tới đây lấy mạng của người!

Người áo xám này thân thể căng cứng, đột nhiên mở to hai mắt và có tinh quang bắn ra, thân thể khô gầy như mảnh hổ đánh úp qua Tần Tiêu, tay phải của hắn hóa thành hổ trảo đánh thẳng vào mặt của Tần Tiêu.

Tần Tiêu âm thầm kinh hãi: thân pháp thật nhanh! Hổ Trảo Công!

Động tác của Tần Tiêu cũng không chậm, eo uốn éo sử chiêu Trác Khóa Bộ trong thân pháp Tán Đả, nhanh chóng tránh qua một bên, né qua một trọng kích.

Chiêu thức của người áo xám này cũng không hết, tay trái hóa quyền quỷ dị đánh ra, đánh thẳng vào dưới nách của Tần Tiêu!

Lý Tự Nghiệp hô to:

- Đại nhân đừng lo!

47. Chương 47: Thả Hổ Về Rừng.

Chương 47: Thả hổ về rừng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hai tay vung mạnh Phá Không đao chém xuống người áo xám này. Lý Tự Nghiệp thấy rõ ràng động tác của người áo xám này nhanh chóng tuyệt luân, chiêu thức bá đạo ngoan độc, một quyền này nếu đánh trúng Tần Tiêu quả quyết sẽ bị trọng thương, thậm chí mất mạng tại chỗ.

Tần Tiêu cũng có chút cả kinh: loại chiêu thức này thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người! Lập tức hít mạnh thu hồi eo bụng, thân thể của hắn cong như cây cung lồm ra phía sau, đồng thời tay phải một quyền thừa cơ đánh ra vừa vịn nghiêng đón quyền trái của người áo xám này!

Tiếng quyền va chạm nhau và thân thể Tần Tiêu lui ra sau đứng vững vàng, người áo xám thì lui ra phía sau hai bước, tay trái của hắn run lên, các đốt ngón tay đau nhức kịch liệt!

- Lý huynh dừng tay!

Tần Tiêu hét lớn một tiếng, hắn nhanh chóng tiến lên ngăn cản Lý Tự Nghiệp lại.

Người áo xám thở hổn hển, trên mặt của hắn tròng mắt run rẩy nhìn qua Tần Tiêu, chòm râu xám trắng ở hàm dưới run lên.

Tần Tiêu vững như thái sơn đi lên hai bước nhìn người áo xám nói ra:

- Tiền bối võ công cao tuyệt, hiệu xưng quyền trảo song tuyệt phong ảnh vô tung Phòng Châu Hổ Vương, Hổ tiền bối?

Đối với một ít nhân vật lục lâm Tần Tiêu năm đó từng nghe Đào Kiên, Mã Vinh nói không ít, những năm gần đây cũng thường thường nghe kể lại. Trước mắt chính là Hổ Vạn Cầu, chính là nhân vật thành danh đã lâu.

Thân thể người áo xám khẽ chấn động, tức giận tròng mắt nhìn qua Tần Tiêu:

- Tiểu tử cũng có chút ít kiến thức! Không sai, lão phu đúng là Hổ Vạn Cầu.

Tần Tiêu bình tĩnh tâm thần, trầm suy nghĩ: người này ta chưa từng gặp qua, càng không có trêu chọc hắn, vô duyên vô cớ tới đây giết ta làm gì?

Dựa theo thói quen của Tần Tiêu thì đánh bại một đối thủ còn không bằng hóa giải thù hận, biết rõ nguyên nhân mới là trọng yếu. Vì vậy nhìn Hổ Vạn Cầu nói ra:

- Tần mỗ còn không rõ ràng lắm, không biết có chỗ nào đắc tội Hổ tiền bối, kính xin tiền bối nói rõ.

Lý Tự Nghiệp ở sau lưng tròng mắt dựng râu, trầm thấp nói thầm với Phạm Thúc Đức:

- Đại nhân làm gì vậy, tại sao đi nói nhảm với lão già này. Vừa mới giao thủ hai hiệp thì đại nhân đã dể bại hắn, hiện tại muốn giết hắn quả thực dễ như trở bàn tay. Ta thật sự nghĩ không ra.

Phạm Thúc Đức vuốt chòm râu, cười mỉa nhìn qua Lý Tự Nghiệp , nói:

- Người nghĩ thông thì người đã là Khâm Sai đại nhân. Đại nhân chính là dùng mưu mưu cầu hòa bình. Thắng mà không kiêu, tôn trọng đối thủ, đây chính là phong phạm của đại tướng.

Lý Tự Nghiệp bưng tỉnh đại ngộ, trọn tròn con mắt như gậy đầu suy nghĩ, lập tức có chút hổn hển nhìn Phạm Thúc Đức kêu lên:

- Mẹ kiếp, ta thực không nên đi nói chuyện với lão toan hủ như người! Lão yêu rắm thí thích giáo huấn người ta! Người đang thăm mắng lão Lý ta đúng không?

Hồ Vạn Cầu âm thầm đem tay trái đặt ra sau lưng, dùng sức cầm nắm lại vài cái, phát hiện các đốt ngón tay trái đau đớn kịch liệt, sợ rằng nhiều chỗ đã gãy xương, hấn quá sợ hãi, thầm nghĩ trong lòng:

- Họ Tần này dùng công phu gì thế, ta tung hoành giang hồ mấy chục năm, dưới Hồ Quyền đã chết không biết bao nhiêu hào kiệt hảo hán, cánh tay trái này đã luyện được cứng như sắt, lại bị hấn một chưởng đánh nát! Chẳng lẽ chính là ‘ Ma Vân Chưởng ’ trong truyền thuyết?

Tần Tiêu nhìn qua Hồ Vạn Cầu, trên mặt thậm chí còn mỉm cười, chậm rãi đi lên vài bước, thản nhiên nói:

- Tiền bối, Tần mỗ và người không cừu không oán, người lại đi tới đây lấy mạng của ta, trong đó tất có hiểu lầm, hoặc là bị gian nhân châm ngòi ly gián. Không bằng chúng ta tìm chỗ ngồi nói chuyện nhé?

Hồ Vạn Cầu không tự chủ lui ra phía sau một bước, trên mặt như tro tàn.

Một hồi gió xuân thổi qua lại làm cho Hồ Vạn Cầu cảm giác được một cổ khí thể lạnh thấu xương, uy áp đè nén!

Trong nội tâm Hồ Vạn Cầu hít sâu một hơi, miễn cưỡng bình tĩnh tâm thần, trầm giọng nói:

- Họ Tần, người từng tưởng có một thân kỳ công thì khinh thường tất cả. Oan có đầu, nợ có chủ, hôm nay lão phu dù bại trong tay của người, ngày khác cũng nhất định có sẽ có người lấy mạng của người! Người động thủ đi, đừng có lại ở đó giả nhân giả nghĩa với ta. Sĩ khả sát, bất khả nhục!

Tần Tiêu dừng bước chân, hấn nhìn qua Hồ Vạn Cầu từ trên xuống dưới, khóe miệng mỉm cười càng đậm, thản nhiên nói:

- Hồ tiền bối, nói như vậy ngài có quen biết nữ nhân tên là Trầm Nghi Nhi đúng không?

Tần Tiêu dừng một chút,

- Nàng còn có một chữ, tên là Đoạn Như.

Bả vai Hồ Vạn Cầu run lên, run giọng cả kinh nói:

- Người... Người cũng biết.

Tần Tiêu cười cười, nói tiếp:

- Tần mỗ làm sao biết, đây đã không còn quan trọng. Ta nghĩ tiền bối đã hiểu lầm Tần mỗ rồi. Về chuyện của Đoạn Như...

- Người im ngay

Hồ Vạn Cầu giận dữ, nhảy dựng lên chỉ vào Tần Tiêu mắng:

- Cầu quan! Người chỉ biết giữ gìn quyền quý, khi nhục dân chúng dè tiện. Đồ nhi đáng thương của ta chẳng lẽ không phải bị chết trong tay của người sao! Người không cần nói xạo! nguồn (.)

Rốt cuộc Lý Tự Nghiệp cũng không kiềm nén được, chém ra một đao như lôi đình.

- Mẹ kiếp lão tặc, lại dám vu oan đại nhân!

Tần Tiêu không kịp ngăn cản, Phá Không đại đao mang theo một cổ hàn ý chém vào giữa cổ của Hồ Vạn Cầu.

Sắp tới chém trúng thì Lý Tự Nghiệp lại sửng sốt, đại đao dừng lại ở trên cổ của Hồ Vạn Cầu.

- Mẹ kiếp, tại sao người không tránh né và trả đòn! Người xem thường lão tử sao?

Hồ Vạn Cầu nhắm mắt lại, giọng nói nặng nề, nhổ ra mấy chữ không còn muốn sống:

- Động thủ đi. Tài nghệ không bằng người, ta còn lời gì để nói.

Lý Tự Nghiệp trừng to mắt nhìn chăm chăm vào Hồ Vạn Cầu, nhưng có chút sửng sốt quay đầu lại nhìn về phía Tần Tiêu:

- Đại nhân, chuyện này...

Tần Tiêu thở dài một hơi:

- Được rồi, thả hấn đi.

Lý Tự Nghiệp nghe vậy thì chấn động, chậm rãi rút đại đao về, cầm giận nói ra:

- Đại nhân đại lượng thả người đi, dưới đao của lão Lý ta không giết người không hoàn thủ.

Hồ Vạn Cầu kinh hãi mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu, biểu hiện trên mặt lập tức biến đổi. Hấn chậm rãi lui ra phía sau, nặng nề nói:

- Người sẽ hối hận.

Dứt lời thân hình như gió hướng vào trong rừng cây mà bỏ chạy.

Tần Tiêu dồn khí vào đan điền, lên tiếng nói:

- Đoạn Như có con gái là Mạc Vân Nhi, bây giờ xuất gia làm ni ở Vũ Xương.

Thân hình Hồ Vạn Cầu đã biến mất không còn lại gì, nhưng lại nghe có một âm thanh truyền tới.

- Tạ ơn!

Ba người như có tâm sự lẳng lặng đứng đó suốt nửa ngày, Phạm Thúc Đức đi tới bên người Tần Tiêu, nói khẽ:

- Đại nhân, cứ thả hổ về rừng như vậy, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng ah!

Tần Tiêu mỉm cười lắc đầu:

- Không đâu. Tuy Hồ Vạn Cầu xuất thân lục lâm, nhưng cũng không phải người xấu, là một nam nhân đại nghĩa nhiệt huyết, bằng không hấn cũng không vì Đoạn Như tới tìm ta báo thù.

- Vậy tại sao đại nhân không giải thích rõ ràng chuyện của Đoạn Như, cũng miễn cho hấn mang thù với đại nhân? Hạ quan lắm miệng, đại nhân thứ lỗi. Hạ quan cũng lo lắng cho an nguy của đại nhân.

48. Chương 48: Thủy Táng Nam Thi.

Chương 48: Thủy táng nam thi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Tự Nghiệp nghe vậy thì cười ha hả, chỉ vào Phạm Thúc Đức nói:

- Lão toan hủ, ta còn tưởng rằng người thông minh, không nghĩ tới còn ngu xuẩn hơn lão Lý ta. Vừa rồi đại nhân không phải đã nói cho hấn biết Mạc Vân Nhi ở nơi nào sao? Hấn đi tìm Mạc Vân Nhi thì những chuyện này còn không phải rõ ràng sao.

Phạm Thúc Đức cực kỳ lúng túng, nói:

- Đại nhân nói nhỏ như vậy thì hấn ở xa thế làm sao nghe được?

- Người còn không hiểu sao! Đại nhân công lực thâm hậu, âm thanh có thể nhanh chóng truyền xa vài dặm! Được rồi, không nói chuyện với lão toan hủ không biết võ công như người. Người không có nghe hấn nói hai chữ ‘ tạ ơn ’ sao?

Phạm Thúc Đức mờ mịt lắc đầu.

Lý Tự Nghiệp đắc ý cười ha hả:

- Mẹ kiếp, lỗ tai của người bị điếc rồi!

Tần Tiêu nghe vậy liền nói:

- Lý huynh không nên giễu cợt Phạm tiên sinh, Phạm tiên sinh không có luyện võ nghệ cho nên thính lực không bằng chúng ta. Đổi lại Lý huynh muốn ngâm một bài thơ hay rất khó khăn đấy.

Lý Tự Nghiệp co rụt cổ lại, ngượng ngừng nói:

- Ta... ‘ Pháp Khắc ’ đây, còn ‘ dâm ’ thơ, thơ dâm ta còn kém nhiều.

Lý Tự Nghiệp ngã chổng vó nằm ở trong khoang thuyền, tâm tình rất phiền muộn. Dùng câu hấn hay nói là: rơi vào thuyền giặc, muốn ngồi nghiêng một chút cũng không được, ngay cả ngủ lệch một cái thì thuyền cũng nghiêng theo.

Người đàn ông sau mái chèo nhìn buồn cười, nhin không được cười mấy tiếng. Tần Tiêu cùng Phạm Thúc Đức đứng ở mũi thuyền quan sát phong cảnh ven đường cũng không khỏi cất tiếng cười vang.

Lý Tự Nghiệp bật người nhảy lên chạy tới đuôi thuyền nói với thuyền phu:

- Để ta chèo thuyền, người đi vào trong khoang thuyền nằm đi. Cứ ngồi mãi một chỗ thế nào chắc ta biến thành một viên thuốc mất.

Người chèo thuyền cười to:

- Vị đại ca này, chèo thuyền cũng không phải chỉ có sức mạnh là đủ đâu. Cái thuyền nhỏ của ta sơ sẩy một chút là lật thuyền, người cứ trở vào khoang thuyền mà ngủ đi, tỉnh giấc là sẽ tới Ngạc Châu rồi.

Lý Tự Nghiệp dựng đứng râu lên, hai tay nắm lấy bả vai người chèo thuyền, trong lúc hấn còn đang sững sờ thì bỏ hấn vào trong khoang thuyền:

- Người vào trong đó cho ta, đừng tưởng ta tới từ Quan Tây là không biết chèo thuyền. Đừng nói là vạch vạch mấy cái, ngay cả khiêng thuyền của người tới Ngạc Châu ta cũng làm được.

Nói xong Lý Tự Nghiệp phun ra một ngụm nước miếng vào lòng bàn tay, xoa xoa vài cái sau đó hấn sải bước đi về đuôi thuyền, nhưng bất ngờ lại la toáng lên:

- Má ơi, sao thuyền như chìm xuống thế này?

Tần Tiêu ở đầu thuyền cũng cảm giác một hồi khác thường, hấn lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Sao thuyền dừng lại không tiến về phía trước nữa?

Sau đó hấn đi về phía đuôi thuyền, người chèo thuyền liền tranh thủ đám người lại:

- Đừng tới đây, mau đi xa ra, thuyền sắp lật một đầu rồi, vị đại ca mặt đen đó nặng quá.

Lý Tự Nghiệp cắn răng, hai tay nhấc mái chèo lên nói:

- Công tử gia, ngài an tâm ở lại đó, không có chuyện gì đâu.

Dứt lời, hai tay hấn ra sức vung mạnh, một đôi mái chèo quấy bọt nước khiến sóng thêm bông bênh, thân thuyền lật sang một bên.

Tần Tiêu hô to:

- Lý huynh mau dừng tay!

Lý Tự Nghiệp nào có biết chèo thuyền, hấn dùng lực mạnh quá khiến thuyền mất phương hướng là bắt đầu nghiêng đi.

Lý Tự Nghiệp nghiêng răng nói:

- Con mẹ nó thật là tà môn, lão tử thật không tin không thể làm mày chạy được.

Dứt lời, hai tay hấn lại ra sức vung mạnh, cả con thuyền mạnh mẽ dùng dìm, thiếu chút nữa thì quăng cả Phạm Thúc Đức xuống nước. Người chèo thuyền cũng hô gấp: truyện copy từ

- Đại ca, người ngừng đi a, cứ tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ rơi xuống nước cả đó.

Lý Tự Nghiệp cái này cũng cảm giác có điểm không ổn, bởi vì dưới chân truyền tới cảm giác man mát. Hắn cúi đầu xem xét, toàn bộ đuôi thuyền đều chịu lực hạ xuống, hai chân đã đứng ở trong nước. Hắn là một người tới từ Quan Tây căn bản là không biết bơi lội, vì thế không khỏi bối rối, thời điểm thân thuyền nghiêng đi thì hắn cũng mất cân bằng. Lý Tự Nghiệp dùng sức vung cái mái chèo, chỉ là vẫn không có tác dụng. Hai tay Lý Tự Nghiệp bay múa một hồi rồi kêu “ah ah”, cuối cùng là...

Tùm!!!

Một tiếng vang thật lớn, Lý Tự Nghiệp ngã cả người vào nước.

Lý Tự Nghiệp chỉ cảm thấy bên tai bùng bùng tiếng nước chảy, hai chân giãy dụa lung tung, dùng hết sức lực nhưng thân thể vẫn không ngừng chìm xuống.

Lý Tự Nghiệp mở to hai mắt, muốn mở miệng kêu to thì một dòng nước sông lạnh lẽo đổ vào miệng, những lời hắn vừa mới ra khỏi miệng liền biến thành bong bóng nổi lên trên.

Đúng lúc này, Lý Tự Nghiệp đột nhiên chứng kiến trước mắt có cái gì trôi nổi, như là rong bèo đen đen. Nước chảy cuốn tới lộ ra một khuôn mặt người chết trắng bệch trôi về phía hắn.

Là một cái đầu người chết!

Lý Tự Nghiệp kinh hãi, quên cả chuyện sắc nước, hắn đang chuẩn bị lên tiếng kêu to, không ngờ cánh tay bị bắt lấy, thân thể cũng đột nhiên vọt lên trên.

Tần Tiêu đem Lý Tự Nghiệp ném vào trong khoang thuyền, vừa bực mình vừa buồn cười mà nói:

- Lý huynh, nước sông đầu xuân hương vị cũng không tệ lắm phải không!

Đôi mắt của Lý Tự Nghiệp nhanh như chớp hấp háy mấy cái, hắn há miệng nhả ra mấy ngụm nước sông, sau đó dừng lại một hơi lớn tiếng nói:

- Sông. . . Đáy sông, có thi thể!

Lập tức hắn lại há miệng nôn ọa tới khi ra cả mật xanh, mật vàng mới dừng lại.

Tần Tiêu nhướng mày, một lần nữa xoay người nhảy vào nước, động tác của hắn nhẹ nhàng như chim ưng.

Phạm Thúc Đức cầm cây quạt vỗ vỗ bả vai của Lý Tự Nghiệp:

- Ai chà chà, Hắc Đản (trứng đen) tướng quân, người thật đúng là cần cù a, xoay người rơi xuống nước cũng có thể phát hiện thi thể.Ồ, người không phải trước đó tra ra được dưới đáy sông có cái gì mới có ý lật thuyền rơi xuống nước chứ?

Lý Tự Nghiệp giận dữ, chỉ vào Phạm Thúc Đức mắng:

- Ta kháo, khắc pháp ...Ta abcdxyz tên nghèo hủ lậu kiết xác người, dám nói móc ta. Oa oa!

Vừa mắng xong lại phun ra một miếng nước đắng, Phạm Thúc Đức cười gian kiêu cười trên sự đau khổ của người khác.

Lúc này, mặt nước “Bành ” một tiếng, trong tay Tần Tiêu tóm lấy một cỗ thi thể lên thuyền.

Người chèo thuyền quá sợ hãi, hắn chạy tới đầu thuyền hét lớn:

- Xui, xui! Vị công tử này, khi không người mang cái thi thể lên đây làm gì?

Lý Tự Nghiệp còn đang nôn mửa không ngớt, Phạm Thúc Đức hung hăng trợn mắt nhìn người chèo thuyền rồi đưa cho hắn một khối bạc vụn nói:

- Chớ có nhiều lời, thuyền này coi như là chúng ta mua.

Tần Tiêu ngồi xổm người xuống, đem dây thừng cột trên người thi thể ra, sau đó cởi chiếc vải trắng của nam thi ra nhìn.

Tần Tiêu chậm rãi xốc vải trắng lên cẩn thận quan sát. Nhìn thể trạng tướng mạo của thi ước chừng 30 tuổi, đang lúc tráng niên, chiều cao chừng năm thước sáu thốn, toàn thân trương phình, trên mặt xuất hiện

một tầng mốc meo màu xanh lá. Hai tay co lại đặt ở trước ngực, trong tay nắm hai cây nến màu trắng, móng tay cũng là một màu xám ngắt.

Phạm Thúc Đức cau mày nhìn rồi nói:

- Đã chết vì trúng độc!

Tần Tiêu gật nhẹ đầu:

- Không sai. Hơn nữa là trúng độc mãn tính, độc tận xương tủy.

49. Chương 49: Tang Lễ Tập Thể. (1)

Chương 49: Tang lễ tập thể. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Lập tức hẩn cúi người dùng hai tay banh quai hàm người chết để mở miệng ra. Quả nhiên trong miệng cùng bên trên bữa lưỡi cũng có một tầng màu xanh lá, hơn nữa có một mùi kim loại tanh hôi xông ra.

- Trúng độc đồng.

Tần Tiêu cau mày, đem thi thể lại dùng vải trắng gói kỹ rồi nịt chặt bằng dây thừng.

Lý Tự Nghiệp nôn mửa một hồi rồi lung la lung lay tiêu sái đến đầu thuyền, thỉnh linh chứng kiến về mặt xám ngắt của thi thể, hẩn lại nghĩ đến vừa mới uống mấy ngụm nước sông liền đột nhiên bỏ nhào vào mạn thuyền bên cạnh ới tiếp.

Người chèo thuyền về mặt sầu khổ, kinh hoảng mà nói:

- Mấy vị công tử, đại ca, cái thi thể này đang êm đẹp chìm tại đáy sông, các vị vớt nó lên để làm cái gì?

Tần Tiêu ngưng thần suy nghĩ một hồi, rồi hỏi người chèo thuyền:

- Vị đại ca kia, kẻ bên này có thôn xóm của Thái Tộc Nhân hay không?

Người chèo thuyền vỗ đùi, không ngừng kêu lên:

- Này! Ta nói vị công tử này, người biết rất rõ ràng đây là thi thể của Thái Tộc Nhân còn vớt lên làm gì vậy? Người này rõ ràng là đã chết bất đắc kỳ tử vì trúng độc rồi bị ném vào trong nước thủy táng.

Tần Tiêu tỉnh ngộ nói:

- Nói như vậy, kẻ bên này thật đúng có Thái Tộc Nhân sinh sống?

Người chèo thuyền nói:

- Cũng không phải. Từ nơi này đi ngược lên tây Bắc chừng hai mươi dặm là huyện Hán Dương thôn Phụ hưng có một thôn xóm của Thái Tộc Nhân.

Tần Tiêu vỗ tay nói:

- Đi, đi vào trong đó nhìn xem. Ta sẽ trả cho người gấp đôi tiền công.

Người chèo thuyền không nói hai lời, trở lại đuôi thuyền nhắc mái chèo lên... "rào rào"

Phạm Thúc Đức nói:

- Đại nhân làm sao biết ở gần đây có thôn xóm của Thái Tộc Nhân?

Tần Tiêu cười cười, ngồi xổm xuống vỗ vỗ phía sau lưng của Lý Tự Nghiệp vẫn còn nôn mửa rồi nói:

- Đây là bản chép tay Hoài Anh Thủ Trát tiên sư để lại cho ta, Thái Tộc tôn trọng tiểu thừa Phật giáo, đẳng cấp rất nghiêm. Người đã chết cách gọi cùng chôn cất đều không giống nhau, Phật gia (cấp một tăng lữ) đã chết gọi “Niết Bàn ”; thổ ty đã chết gọi “Noãn Thả ”; đầu người đã chết gọi “Tín Tá ”; tăng lữ bình thường chết thì gọi là “Tang Bôn ”; Dân chúng bình thường chết thì gọi là “Ác quỷ ”, “Tang Tá ” hoặc “Tín Tây ”. Người đã chết là Thổ ty, thủ lĩnh cùng Phật gia có địa vị thường sẽ hỏa táng, chúc phúc sớm ngày thăng thiên; Dân chúng bình thường chết rồi thì tiến hành thổ táng. Chỉ có người chết bất đắc kỳ tử mới thực hành thủy táng, đám người tin tưởng, nước là vĩnh viễn thánh khiết, có thể khử đi tà khí cùng nguyên rửa của người chết bất đắc kỳ tử. Đám người không phải còn có một Bát Thủy Tiết (lễ hắt nước) sao?

Phạm Thức Đức không khỏi kinh ngạc một hồi:

- Vậy Đại Nhân, làm sao biết người này chính là Thái Tộc? Trên người hắn cũng không mặc y phục của Thái Tộc mà?

Tần Tiêu nói:

- Thi thể Thái Tộc nhập liệm, trước dùng nước ấm rửa người, sau đó quấn vải trắng, hai tay đặt trước ngực cầm hai cây sấp ong, ta chính là suy đoán như thế mới cho rằng người này là Thái Tộc Nhân.

Lý Tự Nghiệp ọe một hồi, thật vất vả thở gấp, hai mắt có chút đăm đăm nhìn Tần Tiêu cùng Phạm Thức Đức, run rẩy nói:

- Công tử gia, mau ném cỗ thi thể kia đi, ta vừa nhìn thấy nó đã lại muốn ói tiếp. Hiện tại ta nhìn nước ở mạn thuyền thôi cũng muốn ói.

Phạm Thức Đức vuốt vuốt chòm râu, không khỏi cười trên sự đau khổ của người khác:

- Cái này tốt, đường đường là Thiên Ngưu Vệ Tướng Quân, hiện tại lại say sòng rồi.

Thuyền nhỏ rẽ nước đi, một thời gian sau, người chèo thuyền kêu lên:

- Công tử gia, phía trước lên bờ chính là huyện Hán Dương rồi. Đi về phía đông ba mươi dặm là tới thôn Thái Tộc.

Ba người ra khỏi khoang thuyền đi lên đầu thuyền nhìn về phía trước, đập vào mắt đầu tiên chính là một rừng cây rậm rạp. Bên cạnh Bờ sông có mười mấy người đang bày ra mấy cái kệ đặt dưới là chậu than, than đang được đốt tạo nên những ánh lửa cùng khói đen. Hai tăng lữ đầu trọc đứng ở đằng sau đồng lửa nhắm hai mắt đếm hạt Phật châu, bờ môi mấp máy, phảng phất niệm tụng kinh văn. Phía sau bọn họ một đám người ngay ngắn cúi đầu quỳ, trước người để đó một đồng thi thể giống như là thi thể mà Tần Tiêu vớt lên trong nước trước đó.

Tăng lữ niệm một đoạn kinh văn, mấy người đứng dậy ôm lấy một cỗ thi thể đi về hướng bờ sông ném “Tôm!” nó vào trong nước. Tăng lữ dập tắt lửa rồi lại nhóm lại, tiếp tục niệm kinh văn.

Tần Tiêu run sợ thầm nghĩ:

- Xem ra chúng ta tới đúng nơi rồi, không ngờ có nhiều người đồng thời chết bất đắc kỳ tử như vậy, trong đó nhất định có điều khó hiểu.

Người chèo thuyền cột thuyền ở cách nơi cử hành tang lễ rất xa, ba người xuống thuyền, hướng về phía đám người đang làm lễ.

Còn chưa đi tới gần, chính giữa đám người có một người đàn ông trung niên bốn mươi năm mươi tuổi đi lại dần, Tần Tiêu nhìn thấy vẻ mặt của hắn vàng như nghệ, ẩn ẩn có một màu xanh đậm, có khả năng cũng đã trúng độc.

Người đàn ông đi tới trước mặt ba người Tần Tiêu, một tay giơ lên chạm vào ngực cúi đầu nói:

- Ba vị là khách nhân đường xa mà đến sao? Chúng ta đang cử hành tang lễ, kính xin không nên tới gần thì tốt, để tránh bị tà khí thấm thân, điềm xấu.

Tần Tiêu tiến lên một bước trả cái lễ:

- Tiền bối, chúng ta vốn vô tình quấy rầy. Chỉ là nghe nói nơi này có nhiều người trúng độc bỏ mình, vì vậy liền đến xem. Ah, văn sinh tinh thông một chút về y thuật, muốn dùng một chút lực lượng nhỏ bé trợ giúp mọi người. Trừ đó ra, không có ý gì khác.

Người đàn ông có chút kinh ngạc hơn nữa mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng lập tức ảm đạm xuống. Hắn lắc đầu nói:

- Đa tạ hảo ý của công tử, chỉ là ... thôn trang của chúng ta quá nghèo, mời không nổi lang trung, công tử hay là mời trở về đi. . .

Tần Tiêu cười cười:

- Không sao, không sao. Hành y tích thiện là để tế thể cứu nhân, chỉ cần có ba bữa cơm vào trong bụng thì không cần vàng bạc gì cả.

Người đàn ông đại hỉ, vội hỏi:

- Công tử thật sự là người tốt! Ta thay mặt người dân của thôn này, đa tạ hảo ý của công tử. Nham Tài Trát ta là thổ ty của thôn Thái Tộc tức là tộc trưởng, sau khi tang lễ hoàn tất, xin mời ba vị đến bên trong làng của chúng ta.

Tần Tiêu khẽ cười cười:

- Tộc trưởng khách khí. Bản thân ta là muốn xem thi thể xem trước một chút không biết được hay không?

Nham Tài Trát lộ vẻ khó xử, do dự:

- Điều này...

Tần Tiêu nói:

- Thầy thuốc phải vọng, vấn, vấn, thiết (đây là bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y: nhìn, nghe, hỏi, sờ hay còn gọi là “tứ chẩn”) Trước nhìn người trúng độc mà chết một chút thì sẽ có lợi cho chuyện chữa bệnh sau này.

Nham Tài Trát cắn răng một cái:

- Được rồi! Bất quá, ta muốn mời hai vị Phật gia này trước thay ba vị dùng nước thánh rửa rấy tránh nhiễm phải tà khí.

Ba người đi theo sau lưng Nham Tài Trát về phía đám người đang làm lễ, Nham Tài Trát bước nhanh thì thầm với hai người tăng nhân, một người trong đó gật nhẹ đầu, trong tay cầm một cái chậu màu vàng đi về phía ba người.

50. Chương 50: Tang Lễ Tập Thể. (2)

Chương 50: Tang lễ tập thể. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chương 50: Tang lễ tập thể. (2)

Tăng nhân đi đến trước mặt ba người Tần Tiêu thì thi lễ một cái lẩm bẩm một tiếng phật hiệu, một tay liền nhúng vào trong nước, miệng thì thầm một đoạn kinh căn, ngón tay bắn ra trên thân ba người một tí nước, sau đó cúi đầu thi lễ một cái, yên lặng xoay người đi.

Lý Tự Nghiệp nhếch miệng:

- Thần côn!

Phạm Thúc Đức thiếu chút nữa nhảy dựng lên che miệng của hắn:

- Cái tên Hắc Đản này, chớ có nói bậy! Đây là nghi thức tôn giáo của Thái Tộc, là lễ tiết thần thánh nhất của họ.

Tần Tiêu đi đến trước mặt đám người đang quỳ trên mặt đất, có rất nhiều tráng niên nhưng sắc mặt mỗi người đều không tốt lắm, xem ra đều trúng độc nhiều hoặc ít.

Tần Tiêu cúi người nhìn một cỗ thi thể, hần phát hiện quả nhiên giống như thi thể được vớt từ trong nước, sắc mặt xanh đậm, thân thể sưng vù, trong miệng có một mùi vị tanh tưởi của kim loại.

Tần Tiêu nhíu nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng: xem ra là trúng độc tập thể, đoán chừng toàn bộ mọi người của thôn Thái Tộc hoặc nhiều hoặc ít dính vào. Những người trúng độc nhiều nhất đã sớm bị hoại tử gan thận, đi chơi với diêm vương rồi. Hiện tại lại không giống xí nghiệp hóa chất thế kỷ 1 ô nhiễm nghiêm trọng thì vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ có người chủ tâm đầu độc sao?

Nghi thức tiến hành ước chừng một hai canh giờ, bảy tám cỗ thi thể trước sau bị quăng vào trong nước. Tăng lửa một lần cuối cùng dập tắt lửa rồi thi lễ một cái với Nham Tài Trát sau đó cáo từ rời đi.

Nham Tài Trát dẫn ba người Tần Tiêu đi vào trong rừng cây, một đám người không nhanh không chậm đi theo sau lưng, ngẫu nhiên truyền ra một hai tiếng nghị luận, Tần Tiêu nghe câu được câu mất cũng không có đến hỏi. Nhưng từ trong ánh mắt của bọn hắn, Tần Tiêu ẩn ẩn cảm giác được, bọn họ đối với Tần Tiêu không chỉ tràn đầy hy vọng cùng chờ mong mà thêm nữa...là nghi hoặc cùng hoài nghi.

Rừng cây rậm rạp mặc dù là đầu xuân cỏ cây không tươi tốt lắm, đường xá cũng có chút khó đi. Tần Tiêu hỏi Nham Tài Trát:

- Tộc trưởng đại nhân, vì sao người lại dẫn tộc nhân sống ở trong sơn lâm này? Con đường gập ghềnh đi lại không tiện, trong đó lại có rất nhiều độc trùng mãnh thú.

Nham Tài Trát thở dài một hơi, không thể làm gì mà nói:

- Công tử có chỗ không biết. Một chi tộc nhân của chúng ta vốn không phải cư dân tại đây mà từ phía nam di tản tới. Lúc ấy là vì tránh né cừu nhân trong tộc đuổi giết. Hơn một trăm năm qua đi rồi, chúng ta theo thời gian quen sống ở trong sơn lâm, đi săn bắt cá, trồng lúa trồng dưa, rất thanh bình. Chỉ có điều bắt đầu từ mấy tháng trước thì có tộc nhân bắt đầu sinh bệnh trúng độc, đã bị chết mười mấy người rồi.

Tần Tiêu nói:

- Trong thôn xảy ra chuyện như thế mà sao lại không báo cho huyện nha, mời quan phủ đến tra xét?

Nham Tài Trát lộ vẻ sầu khổ:

- Công tử, huyện nha có thể dễ dàng mời như thế sao? Đám người không đến làm khó ngoại tộc như chúng ta thì chúng ta đã thấp hươu bái Phật rồi. Huyện nha ở Bảo Giáp ở bên cạnh chúng ta bình thường đều một mực khi dễ chúng ta.

Lý Tự Nghiệp cầm đại đao phía trước phạt cây mở đường, nghe được lời ấy thì nộ khí đằng đằng, một cây đao múa tới nổi không khí phát ra những tiếng rít làm cho cây cỏ bay tứ tung.

Đi trong rừng hơn một canh giờ, mọi người rốt cục thấy được một thôn xóm, nghe Nham Tài Trát giới thiệu thì thôn này tên là Thôn Phú Hưng, tổng cộng có hơn năm trăm gia đình, phần lớn là người Hán, dân tộc Thái tọa lạc cách người Hán vài dặm góc trên đông nam. Phía sau đó là một mảnh quần phong, cũng là nơi mà người dân tộc Thái đi săn.

Tần Tiêu đi theo Nham Tài Trát vào trại tử (nhà có hàng rào bao bọc) không khỏi nhíu mày, bởi trại tử này nghèo khó vô cùng. Tất cả có ước chừng chừng trăm gia đình, nhà ở đều là phòng trúc rách rưới, có mấy nhà thậm chí ngay cả góc nhà cũng chỉ có một nửa. Lão nhân cùng con trai quần áo lam lũ ngồi ở trước phòng, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Tần Tiêu và ba người, có người trực tiếp chạy vào trong phòng rồi đóng cửa lại.

Tần Tiêu đi theo Nham Tài Trát vào trại tử, cẩn thận dạo qua một vòng, hần tùy tiện quan sát tất cả mọi người ở nơi này. Trong lòng hần không khỏi rung mình, người của toàn bộ trại tử này đều bị trúng độc.

Tần Tiêu hỏi Nham Tài Trát:

- Tộc trưởng đại nhân, các người ngày bình thường lấy nước ở nơi này? Ta thấy ở trong thôn người Hán không phát hiện họ bị trúng độc. Còn các người thì ở trong trại lại trúng độc?

Nham Tài Trát nói:

- Công tử, đám Hán nhân này từ trước không thích người dân tộc Thái chúng ta, bọn họ đều lấy nước ở Thúi Khê Hà dùng nhưng không cho chúng ta sử dụng. Chúng ta đành phải đến trong núi lấy nước suối dùng, cách nơi này vài dặm có vài con suối, tộc nhân của chúng ta lấy nguồn nước từ nơi đó.

Trong lòng Tần Tiêu như đã sáng tỏ, độc trong trại này đoán chừng là do nguồn nước suối có vấn đề thôi. Tần Tiêu ngưng thần lo nghĩ, nói:

- Tộc trưởng, người lập tức triệu tập tráng đinh ở bên trong trại tử lại đào giếng, chuẩn bị lấy nước dùng, nước suối trong núi này không dùng được. Mặt khác, người chọn mấy thanh niên quen đường núi, ta muốn lên núi hái thuốc.

Nham Tài Trát mặt lộ vẻ vui mừng, quay người rời đi, lập tức liền triệu tập một nhóm lớn người quay lại.

- Phạm tiên sinh!

- Công tử, xin phân phó!

Tần Tiêu gọi Phạm Thúc Đức tới, xuất kim ấn khâm sai từ trong lòng ngực ra đưa cho hắn nói:

- Người cầm ấn tín của ta đi Hán Dương huyện nha gọi Huyện lệnh tự mình lĩnh người, mang một ít lương thực cùng y dược được liệu tới. Nhớ rõ mang nhiều đường trắng, thuốc giải độc cùng lợi niệu bổ thận nuôi gan. Tốc độ phải nhanh, không thể chậm trễ.

Phạm Thúc Đức khom người tiếp nhận ấn tín, bước nhanh rời đi.

Trong lòng Tần Tiêu nhin không được có chút phần uất:

- Huyện Hán Dương à, hừ hừ, thôn Phu Hưng có bộ dáng quỷ quái như thế này đây. Chờ ta xử lý xong bệnh tình tại đây sẽ đi tìm tên quan huyện rác rưởi người hời tội.

Trong lòng ngực Lý Tự Nghiệp cũng nghẹn một ngụm uất khí:

- Mấy tên cầu quan này làm bậy khắp nơi, hiện giờ bắt chúng ta chui đít cho chúng. Ta thấy người trong Thái trại này ngay cả chó mèo cũng không sống nổi, chứ đừng nói là người.

Lúc này, Nham Tài Trát mang theo năm sáu người trẻ tuổi đi tới trước mặt Tần Tiêu nói:

- Công tử, đây là thợ săn tốt nhất ở bên trong trại tử của chúng ta, quanh năm họ đều lên núi săn bắn. Người đào giếng cũng đã chọn xong rồi...Chỉ là chúng ta không am hiểu chuyện này cho lắm....

Tần Tiêu quay đầu nói với Lý Tự Nghiệp: truyện copy từ

- Lý huynh, việc này không khó, người lưu lại giúp bọn hắn đào giếng, ta lên núi hái thuốc.

Tần Tiêu nói xong liền chuẩn bị đi ngay.

Lý Tự Nghiệp đồng ý ngay:

- Không có vấn đề. Công tử phải cẩn thận một chút.

Tần Tiêu cùng mấy người trẻ tuổi đi vào phía sau núi.

Đường núi gập ghềnh khó đi, hai người trẻ tuổi phía trước dẫn đường, Tần Tiêu tinh tế chú ý đến cỏ dại bốn phía tìm kiếm được thảo.

51. Chương 51: Thôn Trại Dân Tộc Thái.

Chương 51: Thôn trại dân tộc Thái.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bởi vì là đầu xuân cỏ cây sinh trưởng được cũng không nhiều lắm, may mắn là trong núi này khí hậu ôn hòa, Tần Tiêu tìm hồi lâu cũng coi như công phu không làm khó lòng người có ý chí đã tìm được mấy sọt đầy Phụng Vĩ Thảo cùng Xa Tiền Thảo. Hai vị thuốc này chính là dược vật giải độc đồng, sau đi tới Đại Đường thì một trong thu hoạch lớn nhất của Tần Tiêu là theo chân Dịch Nhân Kiệt học rất nhiều, tri thức phương diện Trung y tuy rằng còn chưa thể nói tới là bác sĩ xuất sắc, nhưng tiểu bệnh đau nhức thông thường hoặc cách điều chế giải độc cũng không phải là vấn đề lớn.

Lập tức sắc trời dần dần muộn, một người trẻ tuổi trong đó lên tiếng nói với Tần Tiêu:

- Công tử, sắc trời đã tối, chúng ta nên trở về nhanh thôi. Nếu còn đi về phía trước sẽ tới Quỷ Khốc Sơn Cốc rồi.

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Quỷ Khốc Sơn Cốc?

Trên mặt người trẻ tuổi lộ ra vẻ khủng hoảng vô cùng, hần nói:

- Đúng vậy a, chúng ta thường đi săn cũng không bao giờ dám tiếp cận Quỷ Khốc Sơn Cốc này. Thời điểm mưa dông bão tố thì sơn cốc kia thường truyền đến những tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng rống quỷ quái dọa người ta.

Trong lòng Tần Tiêu cả kinh cả kinh: còn có việc lạ này?

Lập tức sắc trời đã tối, Tần Tiêu cũng không hỏi nữa, hần cùng đám người trẻ tuổi này trở về trại. Qua một con suối, người trẻ tuổi nói:

- Công tử, bình thường chúng ta đều lấy nước ở chỗ này.

Tần Tiêu quan sát một hồi, phạm vi hơn mười trượng thủy đầm, chung quanh có vài nham bích dọc theo sơn tuyến chậm rãi chảy xuống. Màu sắc của đầm nước hơi đen mà còn có chút sâu.

Tần Tiêu nói:

- Các người vẫn luôn lấy nước này là do gần đây mới phát hiện hay đã dùng từ lâu?

Người trẻ tuổi nói:

- Nước này trại tử chúng ta đã dùng nhiều năm, cũng là hi vọng sống của toàn bộ trại nhân chúng ta.

Tần Tiêu nhíu mày, tìm một người tuổi trẻ lấy một cái bình nước ở gần vành đai.

Thời điểm trở lại Thái trại thì đã tối, trong trại dấy lên một đồng lửa sáng ngời, bên trong còn truyền tới từng đợt hò reo.

Nham Tài Trát có chút hưng phấn nhìn Tần Tiêu nói:

- Công tử, huynh đệ mặt đen cùng đi với ngài đúng là thần nhân. Một mình hần đào bùn tạo giếng nhanh hơn mười mấy người chúng ta. Ngài mau qua đây nhìn xem, mấy canh giờ thôi mà giếng này cũng đã đào rất sâu.

Tần Tiêu đi đến bên cạnh miệng giếng đang vây đầy người, chỉ thấy mấy người trẻ tuổi luân chuyển kéo đi lên một giỏ bùn, liên tiếp không dứt đổ một đồng ở bên cạnh. Tần Tiêu cúi đầu nhìn xuống, nhưng chỉ thấy một màu đen sì, không thấy cái gì nữa, vì vậy hần hô một tiếng:

- Lý huynh, tình huống như thế nào rồi?

Phía dưới truyền đến tiếng vọng tựa như sấm nổ: truyền cập nhật nhanh nhất tại chằm

- Công tử gia, người trở lại rồi. Cái nơi quái quỷ này, lão tử đào này lâu mới nhìn thấy đá a! Bất quá, có sắp thấy nước rồi.

Mọi người hoan hô tung tăng như chim sẻ, trên mặt Tần Tiêu cũng xuất hiện vẻ tươi cười, trong lòng thoáng có hơi có chút an ủi.

Đúng lúc này, phía dưới truyền đến một tiếng hô to, vui mừng:

- Đã có đã có, con mẹ nó, cuối cùng có nước rồi!

Thái dân phát ra từng tiếng la hét vui mừng, có người vỗ tay, có người hoan hô tung tăng như chim sẻ, không ai là trường hợp cá biệt.

Một lát sau, Lý Tự Nghiệp đầy bụi đất từ dưới giếng bò lên, vẻ mặt hân hoan tràn đầy tự hào lớn tiếng tuyên bố:

- Các hương thân, sáng mai đây là có thể nhìn thấy dưới giếng đầy nước.

Mấy người trẻ tuổi nhao nhao chạy đến bên người Lý Tự Nghiệp, thay hân lau mặt rửa chân, loay hoay một hồi. Lý Tự Nghiệp cười ngầy ngớ ha ha cũng mừng rỡ thoải mái.

Tần Tiêu gọi Nham Tài Trát qua một bên nói với hắn:

- Tộc trưởng, hôm nay cũng đừng có dùng nước suối trên núi nữa, cho dù là không có nước nấu cơm cũng phải cố gắng chịu đựng. Sáng mai lấy nước trong giếng dùng. Mặt khác, có thể thay ta làm một lọ dấm chua tới đây và thuận tiện lấy một chậu rửa mặt nữa.

Nham Tài Trát liên tục gật đầu:

- Có có có, để ta đi lấy.

Dứt lời hắn quay người chạy đi, sau một lát liền cầm một cái chậu rửa mặt bằng đất sét. Tần Tiêu đổ nước vào trong đó, rồi vắn bình dấm chua đổ vào một chút. Nước sạch trắng tinh lập tức hiện ra màu u lam nhàn nhạt.

Nham Tài Trát kinh hãi:

- Công tử, hắn là biết pháp thuật?

Sắc mặt Tần Tiêu ngưng trọng lắc đầu nói:

- Tại hạ không phải là biết pháp thuật, chỉ là phương pháp ứng dụng đơn giản. Nước trong suối này có đồng độc, sau này không thể dùng.

Lập tức trong lòng Tần Tiêu lại trầm nghĩ: Thật là có trên núi tại sao lại có rất nhiều đồng độc? Hắn là có người đã tới đầu độc? Nhưng điều khó hiểu là muốn lấy tính mạng người khác thì cứ trực tiếp đầu độc, cần bản không cần loại độc được độc được này. Còn có Quỷ Khốc Sơn Cốc trên chân núi cũng làm cho người ta có cảm giác cổ quái.

Trong bụng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, màn đêm buông xuống Tần Tiêu nửa đêm không thể ngủ say. Ăn lương khô hoa quả thôn dân đưa tới, Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp được làm khách quý dẫn tới trong trúc lầu nghỉ ngơi. Nham Tài Trát mang theo vợ con ở nhà phụ thân mình qua đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp bị một hồi tiếng hoan hô đánh thức:

- Thật tốt quá, có nước rồi!

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp cũng mừng rỡ trong lòng, hai người tới trong trại, chỉ thấy nam nữ già trẻ vây quanh miệng giếng nhảy lên. Một người con trai cầm chậu nước từ trong giếng uống ừng ực không cần chú ý tới y phục bị ướt đầm.

Tần Tiêu vội vàng tìm Nham Tài Trát đem Phượng Vĩ Thảo Xa Tiên Thảo Xa Tiên Thảo ngày hôm qua lên núi hái được giao cho hắn:

- Rửa sạch đập nát nấu canh ọi người uống, uống liền bảy ngày, mỗi ngày ba chén lớn. Được thảo không đủ thì lại lên núi hái.

Về mặt Nham Tài Trát mặt kích động, mang theo mấy người trẻ tuổi đi làm. Một lát sau ở bên trong trại tử dấy lên đồng lửa, bên trên là một cái nồi sắt, bên trong nấu thảo dược. Trại dân nhao nhao đi tới bên cạnh giếng lấy nước về nhà nấu cơm, không bao lâu mọi nhà khói bếp bay lên, nhất thời hoan thanh tiểu ngữ không ngừng.

Trong lòng Tần Tiêu có một loại cảm giác khoan khoái dễ chịu chưa bao giờ trôi qua, làm một quân nhân, trong tiềm thức hẳn coi chuyện ra trận giết địch bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của mình. Hiện tại chính mình trở thành quan văn, có thể có cơ hội tự mình làm hương dân dân chúng, làm chút ít chuyện tình hữu dụng cũng là một chuyện đáng mừng rỡ.

Đúng lúc này, từ rất xa có một đội sai nha đang đi tới. Tần Tiêu tưởng rằng Phạm Thúc Đức mang theo Huyện lệnh hán dương đến rồi, liền chuẩn bị tiến lên nghênh tiếp.

Không nghĩ tới bọn này nha sai như là hung thần đụng vào cửa Thái trại, một nha sai đầu lĩnh trong đó nhắc chân đá nồi sắt nấu thuốc đổ ra đất, hẳn lớn tiếng hét:

- Nham Tài Trát, lão tặc lừa kia, mau sinh sinh huyết tể ra đây. Con mẹ nó còn có thời gian rảnh nấu canh uống à? ta nhổ vào.

Tần Tiêu phát hiện, khi đám nha sai này vào trại thì có tới chín thành trại dân kinh hãi một cách khó hiểu và đều trốn vào trong nhà, chỉ còn lại Nham Tài Trát cùng mấy người trẻ tuổi hậu sinh trông coi mấy nồi sắt không nhúc nhích, nhưng vẻ mặt của họ cũng kinh hoàng vô cùng.

52. Chương 52: Sinh Huyết Chi Tế.

Chương 52: Sinh huyết chi tế.

Nguồn: Vipvanda nguồn (.)

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Lý Tự Nghiệp giận dữ, xông vào phòng lấy đại đao ra tính bỏ ấy tên nha sai thì Tần Tiêu âm thầm ngăn hẳn lại nói:

- Xem tình huống đã rồi nói sau. nguồn

Nham Tài Trát kinh hoảng không thôi hẳn chạy đến trước mặt nha sai, vẻ mặt sợ hãi quỳ xuống run rẩy nói:

- Quan gia, trong trại chúng ta đang bị bệnh tật, không dám vào hiến sinh huyết tể, kính xin quan gia giờ cao đánh khẽ, bỏ qua cho chúng ta lúc này.

Tần Tiêu chau mày khi nghe đám người nhiều lần nhắc tới lên ‘sinh huyết tể’, một cái tên như vậy như vậy là vật gì?

Đầu lĩnh nha sai hung hãn giơ chân lên đá Nham Tài Trát ngã xuống đất, giận dữ quát to:

- Ít lý do lý trấu con mẹ nó đi. Lý Chính nói với ta, trại tử các ngươi mấy năm liên tục không giao tô phú, lần sinh huyết tể này toàn bộ do các ngươi tới nộp. Ngươi không giao, lão tử sẽ vào nhà bắt người.

Dứt lời, hẳn lời vung tay lên, nha sai sau lưng liền vọt vào bên trong. Nham Tài Trát bị đá một cước thiếu chút nữa ngất đi, nhưng giờ phút này lại đột nhiên từ trên mặt đất ôm lấy chân nha sa:

- Quan gia, đừng mà. Trại tử của chúng ta gần đây đích thật là có bệnh, đã chết mười mấy người rồi!

Tần Tiêu nhin không nổi nữa, hẳn siết chặt hai đám chuẩn bị xông lên. Lý Tự Nghiệp vung đao lên nói:

- Đại nhân, đám khỉ con này cứ giao cho ta là được.

Nha sai giận dữ, “keng” một tiếng rút đao ra khỏi vỏ chém xuống Nham Tài Trát.

Mắt nhìn Nham Tài Trát sẽ bị phân thân hai đoạn thì đột nhiên ở đằng sau truyền tới một tiếng rống to, sau đó một đạo bạch quang thoáng hiện, nha sai cảm giác hồ khẩu run lên, còn chưa kịp phản ứng thì chuôi đao trong tay rơi xuống đất kêu “ông ông”. Tập trung nhìn xuống thì không ngờ nó chỉ còn lại một nửa.

Một đám nha sai sau lưng đồng thời phát ra một hồi kinh hô, đầu lĩnh cảm giác trước mắt tối sầm, một tên quái vật khổng lồ phảng phất từ trên trời giáng xuống, một tay nắm lấy trường đao, tay kia nắm lấy cổ hãn quảng mạnh xuống đất.

Nha sai đầu lĩnh kêu “Ai ôi!” hai tiếng, hãn bị nện mạnh xuống mặt đất, đột nhiên nhổ một bãi nước miếng xen lẫn răng và máu tươi, mắt hãn trợn trắng như cá chết rồi ngất ngay tại chỗ.

Lý Tự Nghiệp cầm thanh đao chỉ còn một nửa xuống đất, hai mắt như phóng hỏa hét lớn:

- Con mẹ nó, đám cẩu tặc chúng bay ý vào chỗ dựa quan phủ chỉ biết là khi dễ bình dân. Gia gia hôm nay cũng cho các người cũng biết một chút về tư vị bị người ta khi dễ.

Bảy tám nha sai còn lại sớm đã bị sợ tới hai chân run rẩy, không cầm nổi đao. Có một người nhát gan thậm chí còn tiểu trong quần, kinh hoàng hô:

- Má...Má ơi! Gặp quỷ rồi! Quái vật ah! !

Lý Tự Nghiệp rống một tiếng, đột nhiên phóng tới mấy nha sai. Trong đó có mấy cái người can đảm, còn vung lên đao bổ tới Lý Tự Nghiệp, thân thể khổng lồ của Lý Tự Nghiệp lúc này lại tuyệt không chậm chạp. Tay không tác sát bắt lấy đao ảnh, thủ chưởng vung ra, hai chân bình trụ, thiết quyền đánh cho đám nha sai ngổn ngang lộn xộn ngã trái ngã phải, té trên mặt đất không ngừng kêu khổ, tiếng kêu thảm thiết ngút trời.

Tần Tiêu lạnh lùng đứng ở phía sau, trong lòng cảm thấy như được giải hận, chỉ kém vỗ tay khen ngợi Lý Tự Nghiệp.

Lý Tự Nghiệp tóm lấy một nha sai mập mạp trong đó sai, sải bước đi đến trước mặt Tần Tiêu, sau đó ném nha sai xuống đất nói:

- Con mẹ nó, công tử nhà ta muốn hỏi người. Hỏi cái gì thì trả lời cái gì, nói sai một câu, ta đánh cho người một quyền thành bùn nhão.

Nha sai sớm đã như hồn bất phụ thể, nằm rạp trên mặt đất lạnh run, chỉ biết cầu xin tha thứ.

Về mặt Tần Tiêu lạnh lùng, nghiêm khắc hỏi:

- Các người là sai dịch ở đâu, ai cho người mượn gan chó chạy tới đây để khi phụ bình dân bá tánh?

Nha sai mập mạp sợ tới không dậy nổi, hãn run rẩy nói:

- Bẩm công tử, chúng ta đều là nha sai của huyện Hán Dương, vâng lệnh của Huyện lệnh đại nhân đến làm việc. Công tử, hảo hán tha mạng ah, chúng ta cũng là người nghe theo lệnh mà thôi.

Hán Dương huyện nha!

Tần Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng ngực lửa giận ngàn ngút, hãn quát to:

- Sinh huyết tể các người nói là cái gì?

Nha sai mập mạp cong móng lên run rẩy nói:

- Công tử gia, từ nơi này đi về phía đông là một ngọn núi, nơi đó có một Quỷ Khốc Sơn Cốc, bên trong có yêu ma quỷ quái. Mười tám năm ở bên trong đó vốn là cái thôn trang, không nghĩ tới trong vòng một đêm bị tàn sát hết. Sau này mỗi khi đông tổ kéo đến là truyền ra tiếng kêu thảm thiết như quỷ rống. Về sau có một đạo sĩ vân du bốn phương nói, chỉ cần mỗi tháng dùng một đôi đồng nam đồng nữ đi tế tự sẽ không có việc gì, bằng không thì quỷ quái sẽ chui từ trong đó ra ăn thịt người.

Tần Tiêu nghe vậy cả kinh, việc này ngày hôm qua lên núi hái thuốc thợ săn của dân tộc Thái đã từng nói với hắn. Chỉ là hắn thật không ngờ, hán dương Huyện lệnh lại tin chuyện ma quỷ của thần côn đạo sĩ để làm Sinh huyết tể.

Tần Tiêu giận tím mặt, một tay tóm lấy nha sai mập mạp lên nói:

- Vì thế, các người tới trại tử của dân tộc Thái bắt người đi? Đám ngu xuẩn chặn bả các người, triều đình bổng lộc nuôi các người, không sắp xếp lo giải nạn vì dân lại còn độc hại dân, chết một vạn lần cũng chưa đủ!

Một hồi mùi khai truyền đến, nha sai mập mạp đã tiểu trong quần.

Tần Tiêu chán ghét ném hắn trên mặt đất cả giận quát:

- Nói, các người tổng cộng đã bắt bao nhiêu đồng nam đồng nữ để tế rồi?

Nha sai mập mạp hai mắt đăm đăm, hắn thì thào nói:

- Từ sáu tháng cuối năm năm trước thì tổng cộng là năm lần, mười ... mười đứa.

- Những đồng nam đồng nữ đó sau này như thế nào?

Kỳ thật Tần Tiêu không hỏi cũng biết, mấy đồng nam đồng nữ tuổi nhỏ bị ném ở nơi hoang dã xa trùng mãnh thú qua lại sẽ có hậu quả gì, chỉ bất quá hắn muốn ôm lấy một tia hy vọng.

Nha sai mập mạp đang lén lút bò về phía sau, vẻ mặt tro tàn nhìn Tần Tiêu sát khí nghiêm nghị cơ hồ là tuyệt vọng hô:

- Không có. . . Không có, mất hết! Hải cốt không còn, mất hết!

Lý Tự Nghiệp tức sùi bọt mép, một cước đạp vào ngực của nha sai mập mạp, hắn giờ đại đao lên.

- Dừng tay! Lưu tánh mạng hắn. Đám chó lợn tầm thường này, giết chỉ tổ bẩn tay.

Tần Tiêu đi đến bên cạnh nhìn Nham Tài Trát còn đang kinh ngạc, hắn nói:

- Tộc trưởng, thực không dám dấu diếm, ta là được triều đình thụ phong tới Giang Nam tuần tra, họ Tần tên Tiêu. Không thể tưởng được, đám cầu quan của Huyện phủ Hán Dương dám khi dễ dân chúng dân tộc Thái. Ác lại bất nhân, dân chúng chịu khổ làm cho thiên tử triều đình bị bêu danh. Tần Tiêu ở đây, thay triều đình, hoàng đế bệ hạ, hướng ngài bồi tội, hướng các hương thân của dân tộc Thái bồi tội!

Dứt lời, Tần Tiêu không để ý Nham Tài Trát hết sức ngăn cản, hắn quỳ hai gối xuống cung kính quỳ xuống dập đầu ba cái nghiêm túc.

Bởi như vậy Nham Tài Trát Lý Tự Nghiệp kể cả những nha sai bị đánh rớt cuộc không ai dám đứng dậy, nhao nhao quỳ rạp xuống đất. Nha sai mập mạp trừng mắt, hoảng sợ nói:

- Khâm sai đại nhân!

Nói rồi chán nản không còn bò về phía sau nữa.

53. Chương 53: Quỷ Khốc Sơn Cốc.

Chương 53: Quỷ Khốc Sơn Cốc.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nham Tài Trát nước mắt tuôn đầy mặt, nằm rạp trên mặt đất đỡ Tần Tiêu dậy nói:

- Khâm sai đại nhân ah, lão hủ hủ thẹn, hủ thẹn! Rõ ràng để cho khâm sai đại nhân cùng vị đại gia này giúp chúng ta hái thuốc đào giếng, mà ngay cả chiêu đãi hiếu kính cũng không có.

Tần Tiêu chậm rãi đứng dậy, đỡ Nham Tài Trát lên, vẻ mặt hẩn ngưng trọng nhìn Nham Tài Trát, trình trong nói:

- Tộc trưởng, Tần Tiêu ta thề với trời, nhất định nghiêm trị quan ác trả lại cho các người một cái công đạo. Các người nhận hết bất bình đẳng, Tần Tiêu cũng nhất định đem nó huỷ bỏ từng cái ọi người hoàn cảnh an cư lạc nghiệp thật là tốt.

Nham Tài Trát nước mắt rơi như mưa kích động vạn phần, khàn giọng hô:

- Tất cả mọi người mau ra đây, bái tạ khâm sai đại nhân, bái tạ ân nhân cứu mạng, bái tạ lạt ma từ thượng thiên tới.

Mười hai nha sai cúi đầu, nha sai đầu lĩnh gãy răng cửa bị Lý Tự Nghiệp bắt làm cu li. Lý Tự Nghiệp gác chân lên một đồng củi, trên vai làm khiêng phá phong trường đao, hai tiểu nam hài dân tộc Thái ngồi trên đùi hẩn đùa giỡn chồm râu.

Lý Tự Nghiệp thỉnh thoảng quát to đám nha sai:

- Con mẹ nó, dùng sức mạnh lên cho lão tử. Khâm sai đại nhân nói rồi, trong vòng hai ngày đào được ba cái giếng thì tạm tha cho các người. Bằng không thì sung quân toàn bộ đến biên cương Mã Tu Thành Lâu, đến lúc đó các người có muốn sống cũng không được.

Mười hai nha sai trong lòng thẳng kêu khổ, thực sự đều không có biện pháp, chỉ đành nén giận nơm nớp lo sợ, mỗi người cố gắng tăng thêm sức lực. Mùa xuân ba tháng thời tiết còn hơi có chút rét lạnh, nhưng mà đám người này mồ hôi rơi như mưa, miệng thở hổn hển.

Nham Tài Trát đã để mọi người ở bên trong trại tử uống xong nước giải độc của Tần Tiêu, lúc này đang mang theo một đám thanh niên cường tráng chặt cây ở phụ cận tu sửa phòng ốc. Nữ nhân cùng các lão nhân tức thì vội vàng chuẩn bị cơm trưa, cùng thu thập lấy những vật ngổn ngang trong trại tử.

Toàn bộ dân tộc Thái đang hưởng thụ khí thế đông vui ngất trời, cùng hướng tới cảnh quang vinh, Lý Tự Nghiệp rảnh rỗi nhất đang chơi năm mười với mấy đứa nhóc.

Tần Tiêu phong cho Lý Tự Nghiệp chức vụ giám sát ở trong trại tử dân tộc Thái, chính mình thì một thân một ngựa tiến vào sơn cốc, mục tiêu trực chỉ Quỷ Khốc Sơn Cốc.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Tần Tiêu đã đi qua ngọn núi nhỏ ngày hôm qua hái thuốc, đập vào mắt hẩn là một mảnh núi non trùng điệp mênh mông, mây mù quanh quẩn lộ ra vẻ huyền bí và vô cùng quỷ dị.

Cách đó không xa, quả nhiên nhìn thấy một sơn cốc sâu thẳm như là một ngọn núi bị cây búa bổ xuống trở thành một cái khe hở cực lớn. Chiều cao từ trên xuống chừng trăm trượng hiện lên hình dáng của hồ lô, nhưng không rộng lắm, ánh mặt trời rất khó len vào, cả cái sơn cốc đều lộ ra vẻ u ám.

Tần Tiêu lấy lại bình tĩnh, cười lạnh nói: đối với một bộ đội đặc chủng mà nói, địa phương càng hung hiểm thì càng nhiều bí mật có thể đào móc, đạt được càng nhiều kích thích.

Quỷ Khốc Sơn Cốc sao? Ta tới đây!

Tần Tiêu hít sâu một hơi, bên trong Quỷ Khốc sơn cốc hung hiểm hung hiểm trong truyền thuyết đi tới.

Tiến vào sơn cốc, Tiêu liền cảm giác một hồi áp lực, giống như cả vòm trời đều đè ép hẩn. Ngẩng đầu nhìn về phía trước, mơ hồ chỉ thấy được một tia ánh sáng xuyên qua, đỉnh và vách núi không sai biệt lắm gần bó một mảnh xứng đáng cái tên “Nhất Tuyến Thiên”. Hoàn cảnh xung quanh cũng có chút âm u cùng ẩm ướt, so với ngoài cốc lộ ra vẻ ẩm áp rất nhiều, thực thảo cũng tươi tốt hơn bình thường, dưới chân bùn đất hơi có chút xộp, nhìn có vẻ như hàng năm không có mặt trời chiếu xuống nên lộ ra một cỗ mùi nấm mốc mùi hôi nồng đậm.

Tần Tiêu nhíu mày, chậm rãi đi lại trong sơn cốc trống rỗng chú ý quan sát. Làm hẩn cảm thấy ngạc nhiên chính là cái sơn cốc lớn nhất thế này lại không có một con vật sống nào, cho dù là phi điều hay con chuột cũng không có, thực là quái dị.

Tiến vào sơn cốc ước chừng hai ba trăm thước, Tần Tiêu đã phát hiện một mảng lớn những bụi cỏ, bụi cỏ sinh trong sơn cốc lộ ra vẻ càng bất mắt. Tần Tiêu đi tới, cúi người nhìn kỹ xem, lại đột nhiên ngẩn ra.

Xà Phao Thảo!

Một mảng lớn bụi cỏ màu xanh biếc này rõ ràng là Xà Phao Thảo! Truyền thuyết rắn thích ăn nhất thứ này, cũng như nhân loại thích uống rượu, sẽ bị nghiện.

Trọng yếu hơn là Tần Tiêu phát hiện trong này có một mảng lớn đã bị cắn nát, dấu vết để lại rất rõ ràng.

Đúng vậy! Nó là bị đè bẹp tới cực hạn và có dấu vết trượt qua.

Có rắn từng bò qua.

Hơn nữa là rắn rất lớn.

Trong lồng ngực Tần Tiêu âm thầm hít lấy một ngụm khí lạnh, chỉ từ trên dấu vết, Tần Tiêu liền dám đoán chắc, hẳn tuyệt chưa từng gặp qua con rắn nào thật lớn như thế thật lớn như thế.

Một mảnh Xà Phao Thảo này không ngờ lại chính tề ngay ngắn như vậy, nói không chừng là người ta cố ý trồng.

Tần Tiêu đứng dậy, mơ hồ cảm giác có chút không ổn. Xà Phao Thảo truyền ra một mùi vị tanh hôi. Tần Tiêu cẩn thận dùng chân dùng chân khuấy động lấy bụi cỏ, trong giây lát....

Một đồng hài cốt nhìn thấy ghê người!

Hài cốt thật nhỏ, bên trên còn có da và quần áo, một mùi tanh hôi cùng niềm dịch và giò bọ nhưng nhức, ước chừng bảy tám bộ.

Hơn nữa theo hài cốt lớn nhỏ đến xem, toàn bộ đều là hài tử, hơn nữa thi hài cơ bản đều là đầy đủ, chỉ là đang bị ăn mòn.

Tần Tiêu che lại cái mũi, lại có một hồi xúc động muốn nôn mửa, nói là ăn mòn chứ thực ra là tiêu hóa mới đúng.

Xem ra này đó tất cả đều là hài tử dùng để tiến hành Sinh huyết tể.

Cái gọi là Tể Tự quý quái cũng chỉ thế, một con rắn to lớn. Những hài tử này bị nó nuốt vào, sau đó bị cơ thể nó đào thải ra, vì thế mới xuất hiện thảm trạng này.

Tần Tiêu kinh sợ cùng đến, đồng thời cảm giác có chút mờ mịt không nói lên lời.

Trừ bỏ con rắn, còn có điều gì gây ra trận tàn sát hai mươi năm trước của thôn dân nơi đây? Chẳng lẽ có liên quan tới cự蟒 này? Hẳn vào sơn cốc lâu như vậy, còn không có phát hiện có dấu vết của nhân loại. Theo lý thuyết, cho dù là thôn trang bị tàn sát hết cũng nên có dấu vết lưu lại như là nhà chẳng hạn. Nhưng mà hẳn cũng không có phát hiện cái gì.

Thôn trang sau khi bị tàn sát thì giống như bị biến mất.

Còn có người nào xây dựng thôn trang trong này? Từ lúc trước khi vào cốc, hẳn tìm người của dân tộc Thái hỏi qua việc này, có thể là bọn hắn hoàn toàn không biết gì cả, có mấy lão nhân nói cho hắn biết nói, mọi người trong thôn trang này quý mật vô cùng, giống như ngăn cách lại, chưa bao giờ cùng ngoại nhân kết giao, trong sơn cốc này xây hơn mười gia đình thôn nhỏ, sinh sống không đến hai năm thì trong một đêm sấm chớp mưa đó, trong vòng một đêm bị người giết được sạch, tiếng kêu thảm thiết truyền ra hơn mười dặm xa! Hơn nữa, từ đó về sau, thường thường dưới những cơn mưa gió có thể nghe được trong sơn cốc truyền tới tiếng kêu thảm thiết giết chóc.

54. Chương 54: Sự Nghi Ngờ Về Quỷ Cốc!

Chương 54: Sự nghi ngờ về Quỷ Cốc!

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chẳng lẽ, thật sự có quỷ? !

Tần Tiêu không khỏi cảm thấy từng đợt hàn ý. Hắn không tin quỷ thần nói đến, thế nhưng sơn cốc quỷ dị này lại làm cho hắn xuất hiện cảm giác sợ hãi.

Rời đi đồng Xà Phao Thảo kia, Tần Tiêu tiếp tục đi lên phía trước. Một khi chưa biết rõ chân tướng sự thật, hắn tuyệt không muốn rời đi. Cho dù là Cự Mãng quỷ thần, hắn cũng muốn gặp một lần.

Chuyển qua một cái chỗ ngoặt, sơn cốc trở nên sáng hơn như đi vào lòng núi. Phạm vi vài dặm có một cái đất trống cũng không thấy dấu vết của thôn xóm, xung quanh có hắc thạch thật lớn, linh linh toái toái tán lạc bốn phía vách núi thẳng đứng. Tần Tiêu đi đến gần hắc thạch cẩn thận tìm tra xét một hồi, lại phát hiện hắc thạch cùng tảng đá bình thường rất là bất đồng, trừ bỏ nhan sắc cực kỳ sâu và đen, còn phát ra ánh sáng của kim loại.

Trong khắp ngõ ngách, Tần Tiêu đã phát hiện một cái mũi tên.

Làm người khác ngạc nhiên chính là mũi tên không phải cắm ở vùng đất mềm hoặc khe hở của nham thạch mà hoàn toàn bị dính vào tảng đá. Nam châm!

Trong lòng Tần Tiêu run sợ, không nghĩ tới miếng đá này là nam châm.

Tần Tiêu cầm lấy miếng mũi tên nhìn kỹ ở trên tay một phen, trong lòng lại đột nhiên chấn động!

Mũi tên loang lổ này có một đoạn ngắn là do trúc chế thành, chỗ cắt gọt chỉnh tề trơn nhẵn, nhìn như là bị lưỡi dao sắc bén chặt đứt.

Quan trọng là ... Loại tên này là Phá Giáp Tiễn trang bị hàng ngày trong quân đội của Đại Chu.

Loại mũi tên chuyên dụng của quân đội này, dân chúng tầm thường tuyệt đối không thể có thể có được, cũng tuyệt không cho phép tư tạo!

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm giật mình nghĩ: Chẳng lẽ quân đội Đại Chu đã từng tới đây? Tràn huyết án tàn sát thôn này hai mươi năm trước có quan hệ với quân đội Đại Chu?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Tiêu xuất hiện cảm giác hoảng sợ, chỉ có quân đội mới có thể xử lý chiến hậu cẩn thận như thế. Nếu thật là như vậy cũng không khó để giải thích vì sao hắn vào cốc lại không hề phát hiện ra một chút dấu hiệu của thôn trang bị tàn sát. Tuy rằng chỉ dựa vào một mũi tên không thể chứng minh cái gì, nhưng thường thường chi tiết, tỉ mỉ càng nhỏ bé thì càng chứng minh ra rất nhiều vấn đề.

Sinh ra hoài nghi như vậy lập tức khiến cho trong lòng Tần Tiêu âm thầm sinh ra cảm giác nguy cơ trước nay chưa có.

Tần Tiêu đem mũi tên dùng miếng vải lụa gói kỹ rồi thu lại, đang muốn đi về phía trước thì đột nhiên cảm giác được sát khí tràn tới, ngay sau đó liền nghe được một hồi tiếng rít xé gió!

Tinh thần Tần Tiêu chấn động đột nhiên nhảy lùi lại, sau khi vững vàng rơi xuống đất thì phát hiện chỗ mình vừa rồi mới đứng bị cắm ba mũi tên còn đang rung rung cái chuôi.

- Kẻ nào?

Tần Tiêu quát một tiếng chói tai, sau đó hắn quán khí vu thần, nghiêm cẩn giới bị.

Ba hắc y bật mặt thân hình nhanh nhẹn dị thường từ trên vách núi cao bay xuống, trong tay mỗi người đều là thiết nỏ ngắn, động tác đều nhịp gọn gàng, phối hợp hết sức ăn ý vây quanh ba phía Tần Tiêu.

Một người áo đen không để Tần Tiêu có hành động gì, hắn quát lạnh một tiếng:

- Giết hắn đi!

Ba mũi tên từ trên nỏ “Sưu sưu” bắn ra, thẳng đến ba nơi trên người Tần Tiêu.

Tần Tiêu hét lớn một tiếng, thân thể đột ngột từ mặt đất nhảy lên, sau khi xoay một vòng thì chân hắn quét mạnh về phía một người áo đen trong đó.

Người áo đen kia kinh hãi, thiết nỏ trong tay còn chưa kịp đổi dây cung, đang muốn lách mình tránh né thì đã trễ, một cước hoành tảo thiên quân lẫm lẫm ác liệt đá lên cổ của hắn, hắn lập tức hét thảm một tiếng, cổ truyền đến một tiếng ‘răng rắc’ miệng phun ra một hồi huyết vụ, như là bao cỏ bay ngược về phía sau.

Hai hắc y nhân thần sắc đại biến, cuống quýt cái tên lên dây cung, cũng bắt chập đồng bạn chết hay sống, ngang nhiên hướng Tần Tiêu bắn tên tới.

Thân thể Tần Tiêu không hề rơi xuống đất, sau khi đá học máu một người liền móc trong ngực mũi tên kia ra phóng tới một người đang vọt tới.

“Phanh” một tiếng giòn vang, cổ họng một người áo đen khác lập tức bị một khăn lụa màu trắng bám vào, mũi tên xuyên qua cổ họng của hắn, cắm vào mặt đá đằng sau tới ba phần.

Trong lòng Tần Tiêu vui vẻ: Xem ra còn chưa lui nghề. Trước kia lúc còn ở bộ đội đặc chủng thì ném phi đao cũng một chương trình học trọng yếu.

Đôi mắt của Hắc y nhân trợn lên hoảng sợ nhìn Tần Tiêu, sau khi run run nửa ngày thì phun huyết đầy trời, hắn rút khăn lụa ra, thân thể gượng bay về phía ngược lại.

Thân hình Tần Tiêu bỗng nhiên rơi xuống trước người một người áo đen cuối cùng, mặt không biểu tình nhìn hắn, từng bước một chậm rãi tới gần.

Hắc y nhân toàn thân phát run, hắn co rút thân thể từng bước một lui về phía sau, thiết nỏ trong tay không tự giác rơi trên mặt đất.

Ngữ điệu của Tần Tiêu trầm xuống:

- Nói, các ngươi là người nào?

Thân thể Hắc y nhân chấn động đôi mắt lập tức phóng đại, thân thể mềm nhũn té xuống đất.

Tần Tiêu liền bước lên phía trước xem xét, xé toang khăn trước mặt hắn phát hiện khoe miệng của hắn đang chảy ra một tia máu đen tanh hôi. Uống thuốc độc tự vẫn!

Trong lòng của Tần Tiêu không khỏi hoảng sợ, xem ra, những hắc y nhân này đi ra chấp hành nhiệm vụ, trong miệng đều ngậm một viên kịch độc. Một khi thất thủ liền cắn viên thuốc tự vẫn. Ba hắc y nhân này tuy rằng thân thủ thường thường, nhưng rõ ràng nghiêm chỉnh huấn luyện phối hợp hết sức ăn ý, hơn nữa hung hãn không sợ chết, cận kề cái chết cũng quyết không làm tù binh.

Đây hết thấy đều bị hắn liên tưởng đến một thứ, đó là quân đội! Kỷ luật quân đội thập phần nghiêm khắc!

Ba hắc y nhân này nếu không phải xuất thân là quân đội cũng là người trong một tổ chức cực độ nghiêm mật, pháp quy thập phần hà khắc.

Tần Tiêu lại cẩn thận kiểm tra ba bộ thi thể một chút phát hiện đều đã đoạn khí. Hắn giật khăn che mặt của họ xuống xem xét, đều là tráng niên tầm ba mươi bốn mươi. Ngực trái của họ có một cái hoa văn hình xăm màu son lớn bằng ngón cái. Nhìn thật kỹ mới phân biệt ra được thì ra là hoa văn của phượng hoàng.

Màu son Phượng Hoàng!

Đây chính là tín vật của cái tổ chức này sao?

Tần Tiêu tìm lại mũi tên trong đá thì lập tức cất kỹ, hắn hít sâu một hơi tự hỏi có nên một lần nữa tới thăm dò nơi này vào ban đêm hay không thì một thanh âm u ám vang lên.

- Ngươi không nên tới đây...

Trong lòng của Tần Tiêu hơi cả kinh, cái thanh âm này rất quen thuộc!

Giọng nói vừa dứt thì một người mặc áo hôi sam xuất hiện, rõ ràng là Hồ Vương Phòng Vạn Cầu ngày ấy trên quan đạo hành thích hắn.

Tần Tiêu cả kinh nói:

- Hồ tiên bối, là người sao. . .

Trong mắt Hồ Vạn Cầu lộ vẻ lạnh lẽo, nhưng không hề sát ý nhìn Tần Tiêu, thản nhiên nói:

- Nhanh đi về a. Biết rõ quá nhiều, đối với người không có chỗ tốt.

Trong lòng Tần Tiêu nhanh chóng suy nghĩ, hẳn là Hồ Vạn Cầu cũng cùng nhóm với Hắc y nhân đó sao?

- Tiền bối như thế nào lại xuất hiện ở trong trong Quỷ Khốc Sơn Cốc?

55. Chương 55: Cự Mãng Ăn Thịt Người.

Chương 55: Cự mãng ăn thịt người.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hồ Vạn Cầu ngẩng đầu không hề nhìn Tần Tiêu, hắn chậm rãi phảng phất không hề tức giận nói:

- Ta đã nói rồi, biết rõ quá nhiều, không có chỗ tốt. Người đi đi. Tuy rằng người võ nghệ cao cường, nhưng ta hiện tại nếu là muốn giết người thì dễ như trở bàn tay. Người tin không?

Trong lòng Tần Tiêu hơi run sợ, hắn biết rõ, người như Hồ Vạn Cầu tuyệt sẽ không thích đùa giỡn.

Vì thế, hắn có chút gật nhẹ đầu:

- Ta tin tưởng.

Nhưng ngay sau đó, Tần Tiêu lập tức nói:

Nhưng ta càng muốn biết, tại đây đến tột cùng phát sinh qua chuyện gì? Hai mươi năm trước án tàn sát thôn này, tiếng kêu thảm thiết của quỷ quái khi mưa đông, còn có những hắc y nhân này, kể cả. . .

- Kể cả cự mãng ăn thịt người đúng không?

Hồ Vạn Cầu cắt đứt lời nói của Tần Tiêu, hắn chậm rãi lắc đầu:

- Ta không thể không thừa nhận, những lời của Mạc Vân nhi là sự thật. Người thật sự là một kẻ tâm tư kín đáo, lòng hiếu kỳ cũng rất lớn?

- Người đã gặp Mạc Vân?

Trên mặt Tần Tiêu hiện lên vẻ mỉm cười:

- Nàng hiện tại vẫn khỏe chứ?

- Khỏe.

Bờ môi Hồ Vạn Cầu run phun ra một chữ.

Sau đó, Hồ Vạn Cầu đột nhiên quay mặt lại đối diện Tần Tiêu, nghiêm mặt nói:

- Ta lặp lại một lần nữa, lập tức rời đi ngay, tuy rằng ta đối với làm quan không có cảm tình gì nhưng ta cũng không muốn xem người chết ở trước mặt ta. Chuyện nơi đây không phải người có thể quản lý. Lời đã hết!

Dứt lời hắn xoay người đi chỗ khác, đưa lưng về phía Tần Tiêu đứng chấp tay.

Nhìn Hồ Vạn Cầu không muốn nói nhiều, sắc mặt của Tần Tiêu biến hóa, hắn thở dài ra một hơi nói:

- Tiền bối xem ra biết rõ chuyện nơi đây?

Hồ Vạn Cầu bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một tiếng, nói:

- Vì sao lòng hiếu kỳ của người mạnh như vậy, người biết không, điều này rất dễ dàng hại chết người. Nói thiệt cho người biết, những chuyện tại đây ta đều nhất thanh nhị sở, bất kể là người đã phát hiện mảnh khốe gì hay không phát hiện, nhưng mà ...

Hổ Vạn Cầu xoay người lại, kiên định mà lạnh lùng nói:

- Ta không nói cho người biết bất cứ chuyện gì. Người cũng mơ tưởng từ chỗ ta đang đứng bước vào trong sơn cốc nữa bước.

Tần Tiêu đang muốn nói cái gì nữa, lại đột nhiên kinh ngạc đến ngây người, chỉ vào sau lưng Hổ Vạn Cầu lớn tiếng nói:

- Hổ tiền bối, sau lưng người!

Hổ Vạn Cầu hừ lạnh một tiếng, hồ hững cười nói:

- Một đầu mãng xà cực lớn phải không?

Một mùi vị tanh tươi ập tới, trong tiếng loạt xoạt, một cái đầu cự mãng lớn như trâu, trên trán còn có một khối xù xì như mào gà. Nó ngẩng đầu đứng ở bên cạnh Hổ Vạn Cầu phun ra nuốt vào lưỡi rắn liếm mặt Hổ Vạn Cầu.

Tần Tiêu quá sợ hãi, không tự chủ được lui hai bước, cả kinh nói:

- Hổ tiền bối! Nó là...

Hổ Vạn Cầu vươn tay sờ lên miệng rắn tràn đầy dịch nhờn rõ ràng rất cứng chiều:

- Nó tên là Bảo nhi, ta nuôi dưỡng đã hơn ba mươi năm.

Hơn ba mươi năm! Trong lòng của Tần Tiêu không khỏi âm thầm hít một hơi khí lạnh.

Rắn bình thường có thể sống năm bảy năm cũng không tệ rồi, coi như là Đại Mãng, hai mươi năm cũng không sai biệt lắm xem như cực hạn.

Mà con vương mãng to tướng này sống tới ba mươi năm.

Cự mãng hỗn hển phun khí, cái đuôi lớn như roi thép không ngừng quật trên mặt đất, phảng phất có chút ít nồn nóng bất an.

Tần Tiêu cảm giác đôi mắt xám của cự mãng đang nhìn thẳng vào mình, một cỗ sát ý lạnh lẽo ác liệt trước mặt tràn tới, quả thực làm hắn hít thở không thông!

Hổ Vạn Cầu vỗ vỗ miệng rắn, chỉ chỉ Hắc y nhân nằm rạp trên mặt đất:

- Được rồi Bảo nhi, ta biết rõ người đói bụng. Bên kia có đồ ăn, người trước hết chấp nhận một chút đi!

Cự mãng lắc lư cái đầu, phảng phất nghe hiểu lời nói của Hổ Vạn Cầu. Nó cúi cổ xuống bò về phía thi thể của một hắc y nhân.

Những nơi nó đi qua, cỏ cây, cát đá đều bị nghiền thành bụi phấn, lăn phien trên người nó giống như long lân có thể thấy được.

Tần Tiêu kinh hãi phát hiện cự mãng này phải dài chừng bảy tám trượng.

Cự mãng trườn tới bên cạnh Hắc y nhân, nó mãnh liệt duỗi đầu ra đem cổ thi thể kia cắn ngang, sau đó hất tung lên cao. Thân rắn thành linh góc lên, cái miệng rộng của nó lập tức mở ra nuốt trọn thi thể đang rơi xuống, chuẩn xác vô cùng.

Cổ họng Tần Tiêu hơi khô khốc, hắn mở to đôi mắt nhìn thi thể Hắc y nhân rơi xuống miệng rắn sau đó chậm rãi dọc theo cổ của nó trượt, trượt, thẳng đến vào trong bụng cự mãng rồi sau đó cả hình người cũng không còn.

Cự mãng thỏa mãn lăn mình trên mặt đất hai cái, loạng choạng đuôi rắn, thản nhiên rời đi!

Hổ Vạn Cầu một mực lạnh lùng nhìn Tần Tiêu, lúc này mới nói:

- Người bây giờ tin tưởng, ta giết người rất nhẹ nhàng không? Mặc kệ võ công của người cao tới đâu, cũng tuyệt đối không thể đánh bại loại cự thú thiên nhiên này. Hơn nữa, Bảo Nhi không phải là vũ khí duy nhất của ta, người có biết không? Nếu không phải sự xuất hiện của ta, người bây giờ đã bị chôn vùi dưới thiết nỏ bốn phía trở thành một con nhím rồi.

Tần Tiêu trấn định tâm thần, hẩn nhìn chăm chăm vào Hồ Vạn Cầu, trong lòng đột nhiên xuất hiện vô số dấu chấm hỏi. Vì sao hẩn khẩn trương như vậy không để ỉnh lại bước vào đằng sau sơn cốc, chẳng lẽ đằng sau thật sự cất giấu bí mật kinh thiên ? !

Hồ Vạn Cầu thấy Tần Tiêu một mực đứng yên không nhúc nhích thì không khỏi hơi có chút nổi giận, hẩn giảm thấp thanh âm nặng nề quát:

- Người vì sao còn không ly khai? Người tốt nhất nhanh ly khai hán dương, ly khai Ngạc Châu! Cái chỗ này mỗi một tác thổ địa, đều đủ để trở thành nơi táng thân của người. Người cho rằng người là khâm sai Đại Nhân thì không ai dám động tới người sao? Người sai rồi! Sứ giả hôm qua người phái đi Hán Dương...

Hồ Vạn Cầu dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc chăm chăm vào Tần Tiêu.

- Phạm tiên sinh!

Tần Tiêu kinh hãi, thầm nghĩ trong lòng chẳng lẽ Phạm Thức Đức trên đường bị tập kích? Hoặc là xuất hiện tình huống khác sao?

Tần Tiêu không suy nghĩ nhiều, chấp tay vái chào:

- Tạ tiền bối!

Hẩn vội vàng thối lui rồi trở về thôn trại Thái Tộc.

Bất kể là loại tình huống nào, đã có người dám đối với Phạm Thức Đức ra tay, như vậy hiện tại toàn bộ thôn xóm Thái Tộc đều nhất định sẽ gặp phải nguy hiểm!

Mà nguy hiểm hoàn toàn khả năng là Tần Tiêu hẩn đưa tới đấy!

Lòng Tần Tiêu nóng như lửa đốt, một đường thân hình như điện, không dám chút nào thở dốc chạy về thôn trại Thái Tộc.

Trước trại Thái Tộc.

Lý Tự Nghiệp cắn răng bẻ gãy cây tiền cắm ở tay trái, hẩn vút ra ngoài rồi phẫn nộ quát:

- Con mẹ nó. Đám cầu tặc các người dám công nhiên tạo phản hả?

Hơn trăm tên nha sai vây quanh ở bên ngoài cửa trại cảm giác vùng đất xung quanh rung chuyển, thân hình bọn hẩn cũng run lên không hện mà cùng lui lại hai bước.

Sau lưng Lý Tự Nghiệp, hai tiểu nam hài Thái Tộc nghẹn ngào khóc lớn:

- Mặt đen thúc thúc, cũng là vì cứu ta mới bị mũi tên bắn bị thương đấy, ô ô ô. . .

Mười mấy thanh niên trai tráng Thái Tộc cầm cung tiền tự chế cùng sẵn xiên đứng sau lưng Lý Tự Nghiệp, mỗi người vẽ mặt phẫn nộ trừng mắt nhìn nha sai bên ngoài vây quanh trại, một người trong đó xé y phục băng bó cánh tay trái của Lý Tự Nghiệp.

56. Chương 56: Thiên Hàng Thần Binh. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 56: Thiên Hàng Thần Binh. (1)

- Tạo phản?

Một thanh âm bén nhọn khàn khàn từ sau lưng nha sai truyền ra, phảng phất như một con vẹt bị bóp cổ:

- Các người kháng cự quan phủ bắt kẻ mạo nhận khâm sai, còn công nhiên ẩu đả quan sai, đây mới thực sự là tạo phản! Hôm nay các người không thức thủ chịu trời, bốn quan sẽ hành quyết toàn bộ các người tại chỗ.

Người đàn ông trung niên hình thể mập mập mặc phi sắc quan bào, trong tay nắm lấy một thanh bội đao mô phỏng.

Lý Tự Nghiệp nghe người của Thái Tộc thôn nói người này chính là huyện lệnh huyện Hán Dương, Hùng Tri Quyền, một kẻ lang tâm cầu đồ chính thức.

Hùng Tri Quyền vẻ mặt dữ tợn hung thần ác sát quát lớn:

- Đám điều dân dê tiện này dám ẩu đả người của quan phủ, đại nghịch bất đạo coi rẻ vương pháp, hôm nay chính là tử kỳ của các người. Lên cho ta!

Hơn trăm tên nha sai cùng kêu lên một rống, qươ bội đao muốn xông vào bên trong.

Lý Tự Nghiệp giận dữ, thân thể cao lớn như Mãnh Hổ ra khỏi lồng lao thẳng tới bọn nha sai, Phá Phong Trường Đao trong tay chém ngang đi ra ngoài mang ra theo một hồi tiếng nổ mạnh.

Trong tiếng “Bang bang ”Phá không đã chặt đứt bội đao của mấy tên nha sai, máu tươi và tứ chi vấy ra, lập tức kêu thảm thiết liên tục, chúng nha sai bị dọa đến nỗi phải rút lui mấy bước, không dám tiến lên.

Hùng Tri Quyền trừng lớn đôi mắt, cứng ngắc nuốt một miếng nước bọt, cả kinh thét to:

- Bắn tên, bắn tên cho lão tử, bắn chết tên quái vật này.

Quát xong hấn vội nấp sau lưng của nha sai, rút bội đao ra múa may chỉ trở đám nha sai xông lên.

Mấy đàn ông Thái Tộc ngay ngắn sau lưng chắn trước người Lý Tự Nghiệp, người trong đó đối với Lý Tự Nghiệp nói:

- Lý ân công, người mau chạy đi. Chúng ta thay người chống đỡ! Đám nha sai này chuyện gì cũng dám làm.

Lý Tự Nghiệp run lên, bàn chân to mãnh liệt đạp lên đất quát:

- Con mẹ nó, nói nhảm cái gì thế! Lão tử đường đường là Thiên Tử Vệ Suất Đại Chu Thiên Ngưu Vệ Tương Quân há có thể lâm trận bỏ chạy! Mấy tên ruồi bu này gia gia còn không để vào mắt!

Một tiếng gào thét như sấm nổ, Lý Tự Nghiệp như quái thú phóng về phía đám sai nha.

Nha sai run rẩy đặt tên lên cung bắn về phía Lý Tự Nghiệp.

Phá Phong Trường Đao của Lý Tự Nghiệp dĩ nhiên múa một vòng, đám người này vũ tiễn đều lộn xộn, nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Nha sai quá sợ hãi, Lý Tự Nghiệp giết người rồi.

Lập tức, Lý Tự Nghiệp như là hổ vào bầy dê, một thanh Phá Phong đao như là ác ma huyết liêu thôn phệ tánh mạng, nha sai kêu lên sợ hãi, kích thích từng đợt quang ảnh huyết lan.

- Sát!!!

Hai mắt Lý Tự Nghiệp phảng phất muốn phun ra hỏa quang, phá phong quét qua hoặc tứ chi không trọn vẹn hoặc tánh mạng chung kết. Máu phun ra như suối, Phá Phong đao sáng như tuyết lưu trên mặt đất, hóa thành thành từng mảnh đất đỏ nhìn thấy mà giật mình.

Nha sai ngày bình thường nhiều nhất là khi dễ bồng dân chúng tay không tác sát, làm sao báỉ kiến hung thần bức này. Lập tức có thật nhiều người ôm đầu nhảy lên, mấy người can đảm còn sót lại cũng run rẩy chạy sang một bên, không dám tiến lên chút nào.

- Tất cả dừng tay!

Một tiếng quát chói tai từ sau lưng nha sai truyền tới, mọi người nhìn lại thấy Huyện lệnh Đại Nhân mập mập như heo, đã bị một thanh niên tuấn mỹ xách cổ, hai chân đạp đạp trên không cách mặt đất một đoạn.

Lý Tự Nghiệp đại hỉ:

- Đại Nhân trở lại rồi!

Tần Tiêu kéo cổ Hùng Tri Quyền chậm rãi lui vào bên trong hàng rào của Thái Tộc:

- Toàn bộ bỏ vũ khí xuống, người vi phạm, hết thấy luận xử theo như mưu phản.

Hùng Tri Quyền mở to đôi mắt toàn thân phát run, trong cổ họng khanh khách rung động, hần kinh hoảng kêu lên:

- Buông, các người đều buông. . . Đại Nhân tha mạng, ty chúc. . . Ty chúc là sợ có người mạo danh khâm sai nên cố ý tự mình đến đây nghênh đón...

- Im ngay!

Tần Tiêu quát một tiếng chói tai, lực lượng trên tay hần tăng thêm mấy phần, thực hận không thể một tay bóp chết tên mập này. Hùng Tri Quyền lập tức mặt như màu đất, hàm răng lập cập đập vào nhau phát ra những tiếng càn cạch.

Nha sai thấy Huyện lệnh đại nhân đều mềm nhũn ra thì nhao nhao kinh hoảng ném ra binh khí, nằm sấp trên mặt đất không dám đứng dậy.

Đúng lúc này, cửa thôn bụi mù bay lên, lập tức nghe được một hồi vó ngựa tung bay, đằng xa kia hình như còn có tinh kỳ tung bay vô cùng khí thế.

Khuôn mặt Hùng Tri Quyền đột nhiên lộ vẻ cuồng hỉ, hần hung hăng càn quấy kêu lên:

- Haha, ha ha! Các người chết chắc rồi, chết chắc rồi! Viện binh của Lão gia đến rồi! Các huynh đệ đừng sợ bọn họ, lên cho ta ah, giết sạch đám phản tặc này cho ta.

Tần Tiêu giận dữ, ngón tay dùng lực, cái cằm Hùng Tri Quyền lập tức bị trật khớp, đôi mắt vừa trợn trắng, đau đến ngất đi. Tần Tiêu tiện tay quăng ra như ném một đồng thịt heo vào trong bụi cỏ. Mấy thanh niên Thái Tộc tiến lên trời nghiêng hần lại.

Nha sai nằm rạp trên mặt đất do dự, có mấy người can đảm âm thầm cầm bội đao bị Lý Tự Nghiệp trừng mắt, vừa sợ hãi liền ném xuống.

Lúc này, lộ binh mã đã gần đến phụ cận thôn trang Thái Tộc, ước chừng ba trăm người, toàn bộ đều là kỵ binh cầm trường thương. Dẫn đầu chính là tướng quân Kim Giáp Kỳ Ô Hắc Đại Mã, chỉ thấy hần cầm trong tay Khai Sơn Đại Đao vùng lên:

- Vây quanh, đem đám nha sai tạo phản này bắt lại.

Sau đó, hần xoay người xuống ngựa, đem đại đao ném ột quân sĩ, trực tiếp chạy đến trước mặt Tần Tiêu.

Kim giáp tướng quân một gối quỳ xuống chào một cái, nghiêm nghị nói:

- Giang Nam đạo Ngạc Châu phủ Quả Nghị Đô úy Quan Thiết Sơn, bái kiến khâm sai Đại Nhân! Cứu giá chậm trễ, mong rằng Đại Nhân thứ tội!

Lý Tự Nghiệp đại hỉ. Con mẹ nó thật tốt quá! Là người một nhà!

Trong lòng Tần Tiêu cũng vui mừng, hần liền bước lên phía trước nâng Quan Thiết Sơn lên nói:

- Quan Tướng quân nhanh đứng dậy. Người tới vừa kịp lúc.

Quan Thiết Sơn ước chừng bốn mươi tuổi, thân thể cao lớn cường tráng, mặt mũi tràn đầy cương nghị và chính khí, làn da như đồng đỏ, râu ngắn ba thốn, quả nhiên uy phong lẫm lẫm!

Quan Thiết Sơn thấy Tần Tiêu, quay đầu vừa chấp tay với Lý Tự Nghiệp:

- Vị này là Thiên Ngưu Vệ Tương Quân, Lý tướng quân sao?

Lý Tự Nghiệp mừng rỡ, đem đại đao cắm xuống trên mặt đất đáp lễ lại nói:

- Là ta! Không thể tưởng được Quan Tướng quân nhận thức vô danh tiểu tốt như ta, thật là vinh hạnh.

Ba người thoải mái cười to, âm thanh chấn sơn cốc. Một đám người Thái Tộc cũng hoan hô tung tăng như chim sẻ, kinh hỉ như điên. Cùng lúc đó nha sai đã bị phủ binh tước vũ khí trói lại, một đám hơn trăm người bị bao quanh ngoài ra còn có hơn mười cỗ thi thể bị chôn tại chỗ. truyền cập nhật nhanh nhất tại chấm

Tần Tiêu dẫn Quan Thiết Sơn vào trong trại nghỉ ngơi, hỏi:

- Quan Tướng quân, đã xảy ra chuyện gì? Bỗng quan đến thôn Phu hưng đã có nguy hiểm?

Quan Thiết Sơn nói:

- Bẩm Đại Nhân, có người hầu của Ngạc Châu phủ vào đêm hôm qua Ngô Hưng Quốc Ngô đại nhân tự mình tìm được mặt tướng, nói khâm sai đại nhân đang gặp nguy hiểm, mặt tướng liền lập tức dẫn theo một đội kỵ binh đêm tối lên đường chạy đi. Ah! Ngô đại nhân cùng Phạm Thúc Đức tiên sinh cũng đang chạy tới nơi này.

57. Chương 57: Thiên Hàng Thần Binh. (2)

Chương 57: Thiên Hàng Thần Binh. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Trong lòng Tần Tiêu cảm thấy vô cùng cảm kích:

- Tần mỗ hổ thẹn, độc thân xâm nhập làm phiền Ngô đại nhân cùng Quan Tướng quân điều động phủ binh tới cứu. Tần Tiêu về triều tự nhiên hướng bệ hạ cùng báo cáo nguyên do trong đó miễn cho Ngô đại nhân cùng Quan Tướng quân bởi vì chuyện của Tần mỗ mà gánh trên lưng tội điều quân.

Quan Thiết Sơn vội hỏi:

- Đại Nhân nói quá lời! Huyện lệnh Hán Dương dám mưu hại khâm sai, thế cùng phản loạn. Chuyện quá khẩn cấp, phủ binh ra cứu cũng thuộc về phần sự tình khẩn cấp bên trong, triều đình sẽ không truy cứu.

Chính vào lúc này lại có mấy kỵ đuổi tới, Tần Tiêu tập trung nhìn, quả nhiên là Ngô Hưng Quốc cùng Phạm Thúc Đức mang theo một đội nha dịch, áp lấy mấy xe đồ vật đến đây.

Ngô Hưng Quốc cuống quýt xoay người xuống ngựa, chạy chậm đến trước mặt Tần Tiêu quỳ xuống nói:

- Hạ quan hổ thẹn, lại để cho khâm sai đại nhân lâm nạn, xin khâm sai Đại Nhân giáng tội.

Tần Tiêu đỡ lấy hắn, không để hắn quỳ xuống:

- Ngô đại nhân không cần thiết như thế. Bỗng quan bây giờ không phải là bình yên vô sự sao! Nhờ có Ngô đại nhân cùng Quan Tướng quân kịp thời đuổi tới, bỗng quan cùng thôn dân Thái Tộc toàn bộ miễn đi tai nạn này. Đại nhân có tội gì, có công không thưởng mới đúng.

Mọi người cất tiếng cười to, nhất thời ai cũng vui vẻ hòa thuận.

Tần Tiêu gọi Phạm Thúc Đức mang theo nha dịch Ngạc Châu chuyển lương thực cùng dược vật phân cho Thái Tộc nhân, sau đó dựng nồi sắt nấu chín nước trà để giảm bớt đồng độc của những người bị nhiễm nặng nhất, sau đó chế thuốc giải độc.

Bởi như vậy nguy cơ trúng độc trong trại Thái Tộc xem như đã triệt để được giải trừ.

Ước chừng một hai canh giờ sau, phủ binh bọn họ thu thập tàn cuộc đã định, Tần Tiêu sai người đem Hùng Tri Quyền huyện Hán Dương dẫn theo.

Hùng Tri Quyền hai tay bị trói ném trên mặt đất, không ngừng run rẩy không dám đứng dậy.

Tần Tiêu trầm giọng nói:

- Hùng Tri Quyền, bốn quan hỏi ngươi, là ai mượn cho ngươi mượn lá gan dám mưu hại bốn quan, ý đồ phản loạn!

Toàn thân Hùng Tri Quyền phát run:

- Khâm sai đại nhân tha mạng! Ty chúc. . . Ty chúc cho là có người giả mạo khâm sai tạo phản, cho nên mới....

- Nói bậy!

Phạm Thúc Đức một bên giận dữ quát:

- Bốn quan đến huyện Hán Dương tìm được ngươi, đưa ra kim ấn của khâm sai đại nhân, ngươi rõ ràng không phân tốt xấu nhốt bốn quan vào ngục, còn âm thầm hạ độc. Thật sự là tội ác tày trời! May mắn bốn quan được cao nhân cứu giúp, mới thoát ra miệng hổ, tiến về Ngạc Châu đem việc này báo Ngô đại nhân biết, nếu chẳng phải là sẽ bị ngươi ám hại sao?

Quan Thiết Sơn ở một bên nghe vậy giận dữ rút đao chém tới Hùng Tri Quyền:

- Cầu quan lớn mặt lại công nhiên tạo phản!

- Chớ vội động thủ.

Tần Tiêu vội vàng lên tiếng ngăn cản, đáng tiếc thì đã trễ, đầu người của Hùng Tri Quyền đã nhanh như chớp lặn qua một bên, cái cổ vừa thô vừa to phun ra cột máu cực lớn, thân thể lệch sang một bên đổ vật xuống

Tay của Tần Tiêu dừng lại trên không trung, vẻ mặt hắn nghiêm trọng thì thào nói:

- Quan Tướng quân, đao thật là nhanh ah. . .

Quan Thiết Sơn không khỏi ngạc nhiên, cuống quýt ném đao quỳ xuống:

- Mặt tướng xúc động, xin đại nhân thứ tội!

Tần Tiêu cười cười:

- Hùng Tri Quyền đã phạm tử tội, sớm muộn sẽ phải bị một đao. Tướng quân không cần để ở trong lòng, mau dậy đi.

Lập tức, Tần Tiêu hỏi Ngô Hưng Quốc:

- Ngô đại nhân cũng biết đằng sau dãy núi này có một chỗ là Quỷ Khốc Sơn Cốc không?

Ngô Hưng Quốc có chút mờ mịt lắc đầu:

- Hạ quan điều nhiệm đến Ngạc Châu thời gian không dài, Hán Dương cách Ngạc Châu cũng hơi xa vì thể đối với địa lý nơi này không quen thuộc bằng đại nhân. Thật sự là hổ thẹn!

Tần Tiêu khoát tay áo: đọc truyện mới nhất tại .

- Đại nhân quá khiêm nhượng. Bốn quan đến chỗ này phát hiện Quỷ Khốc Sơn Cốc có chút kỳ quái, vì vậy quyết định lên núi tra xét rõ ràng một phen. May mắn Ngô đại nhân cùng Quan Tướng quân lĩnh quân đến, vừa vặn giúp bốn quan một đại ân ah!

Ngay trong ngày Quan Thiết Sơn dẫn phủ binh hạ trại ở phụ cận, Nham Tài Trát mang theo một đám hậu sinh trẻ trung cường tráng tạm thời xây dựng một trúc lâu mời Tần Tiêu cùng Ngô Hưng Quốc vào ở.

Sau bữa cơm chiều, Tần Tiêu âm thầm gọi Phạm Thúc Đức qua một bên hỏi:

- Phạm tiên sinh, nói cho ta nghe tình cảnh đến Hán Dương và đi Ngạc Châu.

Phạm Thúc Đức giảm thấp thanh âm xuống một chút nói:

- Đại nhân, hạ quan cảm thấy huyện Hán Dương có chút thâm bất khả trắc ah. Ngày hôm qua, hạ quan mang theo kim ấn của đại nhân đến Hán Dương huyện nha tìm được Hùng Tri Quyền. Hắn lúc ấy liền cao hứng bưng bưng nhận lời hạ quan, biểu thị lập tức theo như phân phó của đại nhân đi làm, cũng an trí hạ quan nghỉ ngơi ở dịch trạm. Nhưng đến buổi tối, Hùng Tri Quyền lại đột nhiên phái người vây quanh dịch trạm trói hạ quan lại, sau đó tống vào đại lao rồi vu cho hạ quan cái tội giả mạo khâm sai.

Tần Tiêu cau mày, hơi hơi gật nhẹ đầu:

- Người nói tiếp đi.

- Về sau, mặc kệ hạ quan có kêu la như thế nào cũng không có một người đến phản ứng. Không lâu, lính canh ngục đưa tới đồ ăn, hạ quan nhất thời không đói bụng liền không có ăn. Không nghĩ tới, về sau đồ ăn bị chuột ăn mất, sau đó những con chuột kia toàn bộ đều bị độc chết! Hạ quan sợ hãi, không nghĩ tới huyện lệnh Hán Dương lại có gan lớn như vậy, dám mưu sát hạ quan.

Tần Tiêu hơi nhíu mày, hắn chậm rãi lắc đầu:

- Hắn đương nhiên không có lá gan lớn như vậy. Nếu là hắn có chủ tâm muốn hại người, người vừa mới hiện thân đã bắt người rồi. Sau này người xuất hiện ở Hán Dương huyện nha rồi hắn mới bắt bỏ tù, chứng tỏ trong khoảng thời gian này hắn đã đi xin chỉ thị của cấp trên.

- Cấp trên?

Phạm Thúc Đức cả kinh hỏi lại:

- Đại nhân, ý của ngài là chỉ ai?

Tần Tiêu phẩy tay ngắt lời hắn:

- Đều không có bằng chứng, hiện tại không thể đoán mò. Người nói tiếp đi.

Phạm Thúc Đức ho nhẹ một tiếng, nói tiếp:

- Đang lúc hạ quan kinh hãi không thôi thì đột nhiên một cao nhân xuất hiện trong lao giết chết lính canh ngục, đem hạ quan cứu ra. . . Đại nhân, người nhất định không thể tưởng được là ai cứu được hạ quan. . .

- Hồ Vạn Cầu!

Phạm Thúc Đức kinh hãi, tròng lớn đôi mắt:

- Đại. . . Đại nhân như thế nào biết được?

Tần Tiêu đáp:

- Người không cần hỏi. Về sau như thế nào?

Phạm Thúc Đức nói:

- Về sau hạ quan thoát khỏi Hán Dương liền đêm tối chạy tới Ngạc Châu cầu kiến Ngô đại nhân. Ngô đại nhân liền lập tức mời Quan Tướng quân phát binh đi tới thôn Phú Hưng. Sự tình phía sau, đại nhân cũng biết rồi.

Tần Tiêu chậm rãi gật nhẹ đầu:

- À...Ta đã biết. Phạm tiên sinh, chuyện tình hôm nay chúng ta nói dừng để cho ngoại nhân biết rõ. Người nhanh đi nghỉ ngơi a.

Phạm Thúc Đức chấp tay nói:

- Hạ quan minh bạch!

Sau đó hắn xoay người rời đi.

Tần Tiêu một mình bước chậm rãi tới hàng rào, hẩn vùi đầu trầm tư hồi lâu, mới vào nhà trúc ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, bên ngoài đột nhiên truyền đến những thanh âm kinh hoảng. Tần Tiêu vội vàng xoay người ngồi dậy đi tới bên ngoài trại. Chỉ thấy mấy Thái Tộc thanh niên kinh hoảng không thôi chạy vào tới đối diện Tần Tiêu.

58. Chương 58: Nam Thi Không Đầu.

Chương 58: Nam thi không đầu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu tiến lên:

- Chuyện gì xảy ra, từ từ nói!

Một thanh niên trong đó hôm trước đã cùng lên núi hái thuốc với Tần Tiêu nên tương đối quen thuộc, hẩn quỳ xuống nói:

- Đại nhân, mấy huynh đệ chúng ta sáng sớm lên núi muốn kiếm một số món ăn dân dã cho đại nhân hưởng dụng, không nghĩ tới, ở phía sau núi phát hiện một cỗ thi thể không đầu!

Tần Tiêu cả kinh hỏi lại:

- Cái gì??? Thi thể không đầu? !

Chính vào lúc này, Lý Tự Nghiệp, Phạm Thức Đức cùng Ngô Hưng Quốc cũng đến, đồng dạng cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

Tần Tiêu trầm ngâm một lát:

- Đi, chúng ta đi xem một chút. Các người ở phía trước dẫn đường.

Ngô Hưng Quốc nói:

- Có nên mời Quan Tướng quân cùng nhân mã đi theo không?

Tần Tiêu nói:

- Tạm thời không cần. Như vậy đi Ngô đại nhân, người cũng ở tại chỗ này, sau đó, người phái mấy người đi vào thôn phụ cận mua hai ba mươi con gà vịt cùng một vạc rượu vàng. Dem gà vịt giết sau đó ngâm vào rượu, ta có việc cần dùng.

Về mặt của Ngô Hưng Quốc ngạc nhiên nhưng cũng không tiện truy vấn chỉ đành nói:

- Hạ quan lĩnh mệnh, lập tức làm theo.

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp và Phạm Thức Đức theo mấy thanh niên Thái Tộc đi vào trong núi.

Sườn núi nhỏ ngày ấy hái thuốc hiện tại có một thi thể không đầu dưới gốc đại thụ, máu tươi chảy ra dọc theo gốc cổ thụ khiến đất đai xung quanh đỏ bừng, là một thi thể nam nhân.

Tần Tiêu cúi người nhìn kỹ thi thể một chút rồi nói:

- Phạm tiên sinh, Lý huynh, các người có cảm thấy cỗ thi thể này tuy rằng không có đầu nhưng chúng ta nhìn rất quen mắt?

Phạm Thúc Đức cùng Lý Tự Nghiệp kinh ngạc ngồi xổm người xuống nhìn kỹ một chút, đột nhiên trằm miêng một lời kêu lên:

- Là Hồ Vạn Cầu! xem tại

Tần Tiêu nhíu lông mày, gật nhẹ đầu cầm lấy tay trái của thi thể nhìn kỹ một chút, sau đó nói:

- Đúng là Hồ Vạn Cầu. Các người nhìn tay trái, ngày ấy bị ta kích thương, bẻ gãy mấy các đốt ngón tay, tổn thương đó vẫn chưa có lành.

Phạm Thúc Đức cùng Lý Tự Nghiệp nhìn kỹ, quả nhiên các đốt ngón tay rõ ràng sưng lên, toàn bộ tay trái có vẻ hơi sưng, nhìn là biết đang bị thương.

Tần Tiêu nhìn vết thương chỗ cổ của thi thể, không khỏi có chút sợ hãi thán phục nói :

- Hung thủ kia có đao pháp nhanh thật.

Lý Tự Nghiệp trừng lớn đôi mắt nhìn một hồi, cũng gật nhẹ đầu:

- Đúng vậy a, sợ là còn nhanh hơn đao của lão Lý ta. Một đao chém xuống, toàn bộ miệng vết thương trơn nhẵn đều đều không có một chút ngập ngừng, là một cao thủ!

Tần Tiêu gật nhẹ đầu:

- Hồ Vạn Cầu võ công không kém, có thể một đao chém bay đầu hắn mà không lưu lại vết thương thì hoặc là cao thủ tuyệt đỉnh hoặc là....

Phạm Thúc Đức nói tiếp:

- Là người quen của hắn!

Tần Tiêu khen ngợi nói:

- Không sai! Bất quá, ta đoán chừng có ba loại khả năng, một là hung thủ là tuyệt đỉnh cao thủ; hai là cùng Hồ Vạn Cầu quen biết, làm hắn không hề phòng bị; thứ ba chính là Hồ Vạn Cầu cam tâm nhận lấy cái chết, không có phản kích.

Tần Tiêu nghi kị một hồi đem y phục trên người thi thể Hồ Vạn Cầu xé mở, quả nhiên thấy ấn ký màu son Phượng Hoàng trên ngực hắn, nhất thời trong lòng Tần Tiêu phảng phất bừng tỉnh nói:

- Sau khi Hồ Vạn Cầu gặp được Mạc Vân nhi có lẽ là cảm ơn chúng ta, vì vậy liền cứu Phạm tiên sinh trong nhà giam ra, ngày ấy tại Quỷ Khốc Sơn Cốc hắn cũng lại nhiều lần buông tha ta. Bởi vậy có thể giả thiết, hắn có thể là bị người trong tổ chức xử quyết.

Phạm Thúc Đức cả kinh nói:

- Tổ chức? Xử quyết? ! Đại nhân, lời này là có ý gì?

Tần Tiêu lâm vào trầm tư, chậm rãi lắc đầu:

- Bây giờ còn nói không rõ ràng, chỉ là theo suy đoán của ta người có thấy ấn ký ở ngực hắn không? Ngày đó ta đi dò xét Quỷ Khốc Sơn Cốc, gặp mấy người hắc y che mặt tập kích, trên người bọn họ đều có ấn ký như vậy . Ta hoài nghi bọn họ đều là người ở bên trong cùng một tổ chức. Cái tổ chức này vô cùng nghiêm mật, làm việc cẩn thận, tác phong tàn nhẫn. Một binh sĩ bình thường tình nguyện uống thuốc độc tự vẫn cũng không làm tù binh.

Phạm Thúc Đức cả kinh nói:

- Đại nhân, huyện lệnh Hán Dương Hùng Tri Quyền thân là quan địa phương tại đây cả gan làm loạn như thế có thể liên quan đến cái tổ chức này hay không?

Tần Tiêu ngưng trọng gật nhẹ đầu:

- Theo tình huống bây giờ mà xét thì huyện lệnh Hán Dương cũng chỉ là tiểu nhân vật bị lợi dụng. Hắn có liên quan tới tổ chức này hay không thì còn rất khó nói, chỉ là khả năng này rất lớn. Hồ Vạn Cầu có thể xâm nhập trong lao tù Hán Dương quan phủ cứu người đi ra, nói rõ cái tổ chức hoàn toàn có thể lực ở huyện

Hán Dương, bằng không Hồ Vạn Cầu cũng không thể nhanh như vậy biết được người bị tù tại nơi đó. Mặt khác, hai mươi năm trước từng phát sinh một lần tàn sát thôn trang ở nơi này. Địa điểm vụ án phát sinh ở trong trong Quỷ Khốc Sơn Cốc, sự trùng hợp của nó không thể không khiến người ta nghi ngờ. Ngày đó ta đi vào dò xét, nhưng không có phát hiện bất luận cái dấu vết thôn trang bị tàn sát gì, duy chỉ có một thứ.

Tần Tiêu đem mũi tên rỉ sắt ra cho Phạm Thúc Đức cùng Lý Tự Nghiệp tiếp nhận đi xem:

- Đại nhân, mũi tên này thật kỳ quái, sắt đã bị hủ hóa, sợ rằng đã hơn mười năm.

Tần Tiêu giảm thấp thanh âm xuống nói:

- Lý huynh, người còn nhớ rõ chúng ta ở Vũ Cử Bể Tái đã dùng một mũi tên không? Lúc bấy giờ chúng ta chính là dùng loại Phá Giáp Tiến này.

Lý Tự Nghiệp cả kinh:

- Đại nhân, ý của người là nói án tàn sát của hai mươi năm trước có thể là việc do quân đội Đại Chu làm?

Tần Tiêu làm cái dấu im lặng nói:

- Ta cũng có loại suy đoán này, bất quá còn không dám kết luận. Nếu thật là như vậy thì Hán Dương thậm chí là toàn bộ Ngạc Châu quả nhiên là hung hiểm vạn phần, âm mưu vụng trộm nhất định làm cho người ta sợ hãi. Bất kể như thế nào, hôm nay ta liền quyết định vào cốc tìm tòi, đem bí mật Quỷ Khốc Sơn Cốc làm cho tỉnh tường. Án tàn sát hai mươi năm trước, tập thể thôn Thái Tộc trúng độc, huyện lệnh Hán Dương công nhiên phản loạn, khẳng định cùng với bí mật của sơn cốc không thoát khỏi liên quan.

Tần Tiêu gọi mấy thanh niên Thái Tộc làm một mộ phần chôn cất Hồ Vạn Cầu ngay tại đây.

Thời điểm Thái Tộc bận rộn thì Tần Tiêu đi lòng vòng ở phụ cận, hẳn ngoài ý muốn phát hiện vỏ cây trên một cây đại thụ phụ cận dính một ít tơ vải màu trắng ước chừng một hai thốn.

Tần Tiêu cầm trong tay tinh tế ước lượng một hồi, thầm nghĩ trong lòng: đây là loại tốt nhất Tô Hàng, quả quyết không phải là thôn dân phụ cận có khả năng có được. Hơn nữa loại này tính chất cực kỳ tinh tế tỉ mỉ, quang trạch xuất chúng hơn phân nửa là cấm bào bên ngoài được nữ tử ưa dùng.

Cái này có phải là vật liệu của y phục trên người hung thủ lưu lại hay không?

Tần Tiêu suy nghĩ một hồi rồi thu sợi tơ lại.

Đúng lúc này nửa trên không trung bay tới một đám khói đen nhàn nhạt, chúng đang không ngừng hạ thấp trên sườn núi này.

59. Chương 59: Yêu Khí Âm U.

Chương 59: Yêu khí âm u.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thái Tộc thấy thế kêu to lên hoảng sợ, Tần Tiêu hỏi: truyện copy từ

- Vì sao lại kinh hoảng?

Một người trong đó nói:

- Đại nhân, yêu khí! Đây là yêu khí ah! Gần đây nửa năm này, thường thường có loại hắc khí này bay tới, về sau trong làng của chúng ta mà bắt đầu có người trúng độc chết!

Tần Tiêu nhíu mày nhìn tàng hắc khí kia chậm rãi đáp xuống rừng cây này, thời gian dần trôi qua không thấy bóng dáng nữa, nhưng ẩn ẩn ngửi thấy mùi vị than cốc và khí tức kim loại sắc miệng gay mũi.

Trong lòng Tần Tiêu sáng ngời, hẳn bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Ta nghĩ, ta biết đại khái vì sao trong suối nước trên núi này đã có đồng độc rồi.

Tần Tiêu nói:

- Trong sương mù màu đen vừa rồi có rất nhiều đồng độc, chúng bay tới phụ cận nơi này, ở đây địa hình tương đối cao hơn nữa nhiều. Vì vậy, khói đen liền rơi xuống trên sườn núi cũng bị cây cối trên núi hấp thụ. Một khi gặp trời mưa, đồng độc liền theo mưa chảy vào đầm nước mà dân chúng Thái Tộc lấy nước, vì vậy mới xảy ra duyên cớ nhiều người trúng độc.

Mọi người một hồi kinh hô, Phạm Thức Đức nói:

- Đại nhân, điều này thật quá huyền bí? Cho dù sự thật là như thế này nhưng mà trong khói đen làm sao lại chứa được độc theo lời đại nhân? Hơn nữa, khói đen này từ đâu mà đến?

Tần Tiêu cười cười:

- Muốn chứng minh trong khói đen có đồng độc không thì rất đơn giản. Đợi chút nữa lên cây lấy một ít cành lá ra, dùng nước dấm chua tẩy rửa, nếu như trong nước hiện ra màu lam nhạt liền có thể chứng minh trong khói đen xác thực có độc. Còn vấn đề thứ hai ta cũng đang suy nghĩ, nhất thời không có đáp án.

Một thanh niên cả gan bò lên trên bề mặt cành cây xuống:

- Đại nhân, chúng ta thử một chút xem.

Tần Tiêu gật nhẹ đầu:

- Cũng tốt! Chỉ tiếc Hồ Vạn Cầu đầu gì cũng là hào kiệt một phương, là một hán tử. Không nghĩ tới kết quả là đầu một nơi thân một ngã, chết không toàn thây.

Mọi người rời khỏi dốc núi trở lại thôn trại Thái Tộc, Ngô Hưng Quốc cùng Quan Thiết Sơn đã nhận lệnh, nhân mã binh đều chờ xuất phát.

Tần Tiêu nhìn hàng ngũ binh mã thủ hạ uy phong chỉnh tề của Quan Thiết Sơn thì vô cùng phấn chấn, trong lòng nói thầm: Quan Thiết Sơn đúng là một nhân tài trị quân. Nếu hiện tại đem một chi quân đội như vậy giao cho ta, khả năng không có hấn quản lý thì không được. Vũ khí lạnh của quân đội Đại Chu cùng bộ đội đặc chủng chúng ta khi đó chú trọng chú trọng năng lực tác chiến của từng binh sĩ có bất đồng thật lớn a.

Ngô Hưng Quốc nói:

- Đại nhân, hạ quan theo như đại nhân phân phó, chuẩn bị xong gà vịt cùng rượu vàng, cũng đã giết gà vịt và ngâm chúng vào rượu mấy canh giờ rồi, chỉ là không biết đại nhân muốn chúng làm gì?

Tần Tiêu cười cười nói:

- Làm phiền Ngô đại nhân rồi. Thực không dám đầu diêm, ngày hôm qua ta từng dò xét Quỷ Khốc Sơn Cốc, chỗ đó có một đầu măng xà cừ cực lớn, không phải sức người có khả năng địch lại. Vì vậy ta liền bày ra mưu kế này muốn là nó say rượu rồi đánh chết.

Ngô Hưng Quốc bừng tỉnh đại ngộ, cười nói:

- Đại nhân cao kiến, cao kiến! Chắc hẳn chính là muốn đem gà vịt có tẩm rượu cho đầu cự măng kia ăn.

Tần Tiêu nói:

- Không sai. Xà tính hàn, hơn nữa bản thân chính là độc vật, dùng độc được bình thường chỉ sợ không dễ dàng chế trụ nó, chẳng bằng khiến nó say mềm, ha ha.

Nói rồi hần lập tức nói với Quan Thiết Sơn:

- Nhân mã dưới trướng Quan Tướng quân, cung nỏ phân phối như thế nào rồi?

Quan Thiết Sơn nói:

- Bẩm đại nhân, phạm quân sĩ Đại Chu ta nhân thủ không đồng nhất, một hồ lục là hai mươi mũi tên, thủ hạ tướng sĩ đều lắp ráp loại này.

Trong lòng Tần Tiêu vui mừng, hấn gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt. Quan Tướng quân, sau đó cho ta mượn hai thanh cung, hai hũ Phá Giáp Tiến, bốn quan cùng Lý tướng quân dẫn đầu về phía trước, tru sát ác mãng. Kính xin Ngô đại nhân cùng Quan Tướng quân lĩnh quân ở phía sau, sau đó xuất phát.

Lời vừa nói ra, Ngô Hưng Quốc cùng Quan Thiết Sơn kinh hãi:

- Vạn lần không được! Đại nhân sao có thể tự mình đi vào nơi nguy hiểm!

Quan Thiết Sơn nắm chặt thiết đao, hấn chấp tay nghiêm nghị nói:

- Mặt tướng bất tài, nhưng cũng không để nghiệt súc cự mãng dễ vào trong mắt. Hãy để ạt tướng lĩnh quân sĩ dưới trướng mở đường phía trước, khâm sai đại nhân cùng Ngô đại nhân đi sau. Như thế có thể để ạt tướng có thể ăn nói với triều đình, nếu chẳng may khâm sai đại nhân hơi có sơ xuất, mặt tướng thất trách muôn lần chết cũng khó mà hết tội.

Tần Tiêu cười tiêu sái dề lên hai tay đang chấp lại của Quan Thiết Sơn nói:

- Quan Tướng quân nói quá lời. Bốn quan đã định chủ ý, Quan Tướng quân liền y kế hành sự.

Dứt lời hấn đưa tay ra nói với Quan Thiết Sơn:

- Quan Tướng quân, mượn hai bộ cung tiễn dùng một lát a!

Quan Thiết Sơn ngạc nhiên, hoảng sợ nhìn Ngô Hưng Quốc một chút:

- Chuyện này...

Ngô Hưng Quốc nói:

- Quan Tướng quân, Tần đại nhân chính là thiên hạ Võ Trạng Nguyên, Lý tướng quân là băng nhân, võ công cái thế, chắc hẳn cũng nhất thời ngứa nghề muốn đi luyện một chút thân thủ. Không sao, người cứ theo lời đại nhân phân phó. Chúng ta đi theo ở phía sau thưởng thức thần hồ kỳ kỳ của Tần đại nhân cùng Lý tướng quân là được.

Quan Thiết Sơn bắt đắc dĩ thở dài một hơi, từ trên yên ngựa của mình gỡ xuống hai cây cung, hai túi tên cho Tần Tiêu nói:

- Đại nhân, đây là cung tiễn mặt tướng tùy thân mang theo do cao tượng đặc chế, tên viết Họa Hồn, Trục Nguyệt. Hai tay không có lực đạt hai thạch thì không thể giương nổi. Hôm nay liền tặng cho đại nhân dùng!

Tần Tiêu tiếp nhận cung tiễn, đem một bộ đưa cho Lý Tự Nghiệp:

- Tạ Quan Tướng quân. Kính xin Ngô đại nhân cùng Quan Tướng quân sau đó dẫn quân tiếp ứng.

Chỉ nghe Lý Tự Nghiệp ở phía sau rống lên:

- Con mẹ nó, cung này tuyệt quá. Lão tử dùng qua nhiều cung rồi mà cũng chưa từng hao sức như vậy. Một mũi tên này bắn ra chắc phải xuyên thủng cả tảng đá.

Miệng Quan Thiết Sơn đột nhiên há thành vòng tròn, đôi mắt cũng trừng thật lớn. Chuôi Trục Nguyệt cung “không có hai thạch chi lực không thể giương nổi” lại bị Lý Tự Nghiệp vui đùa kéo thành hình trăng rằm.

Sắp tới buổi trưa, đám người Tần Tiêu liền dùng cơm trưa trong quân doanh. Lúc này thanh niên Thái Tộc báo lại với Tần Tiêu quả nhiên như hấn đã nói là nước rửa trên cành cây dùng dấm chua thì xuất hiện màu xanh da trời. Xem ra, nơi phát ra đồng độc có thể xác định, nó chính là yêu khí lại lịch kỳ quặc.

Sau đó, Tần Tiêu Lý Tự Nghiệp dẫn đầu khởi hành, thẳng đến Quỷ Khốc Sơn Cốc.

Trên vai Lý Tự Nghiệp khiêng một cái bình lớn ồn ào nói:

- Đại nhân, ngày hôm qua ngài nói là tới phụ cận dạo chơi, sao lại một người chạy đến trong Quỷ Khốc Sơn Cốc. Nếu người xảy ra sơ xuất gì thì hoàng đế có chém đầu ta cũng không quan trọng, điều quan trọng là lão Lý ta thiếu đi một hảo huynh đệ, lúc đó mới thật lỗ vốn. Lần này ngài thật không nghĩa khí.

Tần Tiêu áy náy cười cười:

- Huynh đệ, không phải ta cố ý lừa gạt ngươi, trong trại Thái tộc còn cần người thu xếp, nếu hai người chúng ta đều đi thì sao ứng phó kịp. Ngày hôm qua ngươi có bị thương nặng lắm không?

60. Chương 60: Cự Mãng Lãnh Huyết Hung Hãn. (1)

Chương 60: Cự mãng lãnh huyết hung hãn. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Tự Nghiệp cười nói không có ý tứ:

- Không có chuyện gì, chỉ giống như một con kiến châm vào thoi, lão Lý nhất thời không cẩn thận bị mấy con khỉ bắn trúng một mũi tên, chỉ là đám khỉ con đó không có khí lực mấy, ngay cả xương cốt của lão lý ta còn chưa đụng tới.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, chẳng mấy chốc đã tới miệng hang Quỷ Khốc Sơn Cốc.

Tần Tiêu đỡ cung từ trên lưng xuống, một tay kéo không khỏi khen thầm:

- Quả nhiên là cung xịn!

Sau đó hắn móc một cái nhẫn sắt cột lên chuôi cung, đây là nhẫn sắt chính bản thân hắn đặc chế thuận tiện liên phát ba mũi tên, thời điểm Vũ Cử Bì Giác thì dùng qua, hiệu quả thật tốt. Đây là thời điểm trước hắn ở trong quân đội học tập một tên chiến hữu xuất thân là vận động viên bắn tên.

- Huynh đệ, ta trước nói cho ngươi biết, rắn không có lỗ tai, thị lực của đôi mắt cũng không tốt, bình thường là dựa vào cảm ứng nhiệt lượng phán đoán tình cảnh chung quanh. Súc sinh này am hiểu chạy đường thẳng, tốc độ khi rẽ ngoặt sẽ chậm đi rất nhiều, một hồi nếu gặp được nguy hiểm thì tận lực chạy vòng vo tam quốc. Chỗ yếu hại của nó là những địa phương như tại bảy tắc, đôi mắt... Một hồi cự mãng đến ngươi bắn bảy tắc bắn hay là trên mắt nó?

Lý Tự Nghiệp nghe xong thì hưng phấn nói:

- Đại nhân ngươi chọn trước, nếu không ta đánh cuộc cũng được.

- Ta đây chọn bảy tắc. Ba mũi tên phát ra cùng một lúc, ta cá là đều trúng. Có một mũi tên không trúng, coi như là ta thua!

- Tốt, ta bắn đôi mắt nó, hai mũi tên hai cái mí trên. Nếu có một mũi tên bắn chệch thì lão Lý ta liền nhận thua!

Lý Tự Nghiệp sưng sờ một chút, rồi tròng mắt hắn đảo đảo:

- Đợi một chút đại nhân, ngươi đừng khi dễ lão Lý đầu óc chậm hiểu nhé, ta nói rõ ràng trước, tiền đánh cuộc là cái gì?

- Tiền đặt cược à... Nếu không như vậy đi, ngươi nếu thắng, ta liền chính thức đưa cái tước hiệu Hắc Đản (trúng đen) cho ngươi, nếu là ta thắng thì sau này ngươi cũng phải để ta gọi ngươi là Hắc Đản. Sao hả?

- ...

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp trong tay mỗi người xách mấy con gà vịt còn đang say, từ ngày đó thấy cự mãng ăn nhiều, cho nên lần lượt ném mỗi vào sau đó lại lui ra, bọn họ lui ra chừng trăm thước, ném gà vịt

trong tay xong lại lách mình nấp sau một gốc cây lớn, một trái một phải nhìn chăm chăm vào chỗ ném mồi nhử, nơi đó hoàn toàn nằm trong tầm bắn của hai người.

Lý Tự Nghiệp có chút khó hiểu, nói:

- Tại sao phải dẫn nó đi ra, đem gà vịt nhét vào một đoàn mặc cho nó ăn không phải bớt việc hay sao?

Tần Tiêu giải thích nói:

- Nơi ở của cự mãng có nhiều đá nam châm nên mũi tên chúng ta bắn ra sẽ bị lệch.

Lý Tự Nghiệp bưng bình đại ngộ.

Sau đó hai người giống như đang câu cá vậy, lẳng lặng chờ con rắn mắc câu.

Ước chừng qua nửa canh giờ thì góc của phía trước của sơn cốc mà cự mãng hay tới lui tuần tra. Một thân hình to lớn nhưng không cồng kềnh trượt trên mặt đất, đem cả đá cỏ cây trên mặt đất ngã rạp xuống đất. Cái lưỡi trong miệng không ngừng phun ra nuốt vào, miệng lớn mở rộng ra, gà vịt ném trên mặt đất nhanh chóng biến mất dần, cái bụng của con cự mãng phình to lên.

Lý Tự Nghiệp trợn tròn con mắt, cuống họng phát khô, âm thầm hoảng sợ nói:

- Mẹ kiếp, con rắn này chẳng lẽ sắp hóa thành rồng rồi sao! Cái cổ của nó còn thô hơn cả eo của ta.

Tần Tiêu lấy ba mũi tên đặt lên cung âm thầm nhắm bắn.

Mồi nhử nhanh chóng bị nuốt xong. Cho dù ngày hôm qua vừa mới ăn người nhưng mà khẩu vị của con rắn này rất khá, đã nuốt hơn mười con gà vịt rồi lại không có cảm giác no nê, tiếp tục giương cái miệng ác thú trong nháy mắt trườn tới, hơn nữa đã cách hai người vài chục bước.

Còn ba con cách hai mươi bước.

Trong lòng bàn tay Lý Tự Nghiệp có chút đổ mồ hôi, hấn kéo cung như trăng rằm, nháy mắt như con cự thú nhìn chăm chăm vào.

Hai mươi bước! Mười bước.

Tần Tiêu cơ hồ ngửi được mùi tanh nồng của con rắn!

Cuối cùng chỉ còn một con chưa nuốt vào!

Con rắn gần trong gang tấc, cơ hồ trên người của hấn có rêu xanh.

Lý Tự Nghiệp trừng mắt chuẩn bị phát tiễn. Tần Tiêu vội vàng vung tay lên, ý bảo hấn dừng tay, không muốn thả mũi tên!

Lý Tự Nghiệp kịp thời thu lực chuẩn bị phát tên.

Đúng vào lúc này cự mãng phát hiện có khác thường nên đột nhiên đứng thẳng người dậy, đầu rắn nhìn qua dò xét Lý Tự Nghiệp!

Lý Tự Nghiệp kinh hãi, vừa mới chuẩn bị bắn tên gậy đao thì Tần Tiêu vận nội tức truyền âm:

- Không nên lộn xộn! Bất động thì không có việc gì. Đợi nó ngấm rượu thì chúng ta động thủ lần nữa!

Lý Tự Nghiệp mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, hấn không dám có chút động tác nào, mặc cho đầu con rắn tiến sát người của mình, đôi mắt rắn to như cái tô lóe hàn quang, lạnh lùng theo dõi hấn!

Tần Tiêu kéo cung trăng rằm, tùy thời chuẩn bị phát tiễn!

Cự mãng lắc lắc đầu, trong miệng phát thổ tín cơ hồ muốn cọ đến trên mặt Lý Tự Nghiệp!

Lý Tự Nghiệp kiềm chế tâm thần, tận lực kiềm nén cảm xúc của mình không được vội vàng xao động, gần trong gang tấc giằng co với con rắn.

May mắn là cự mãng cơm nước no nê, đối với “Tử thi” như Lý Tự Nghiệp thì không có chút hưng thú, sau khi dò xét thì cái đầu hạ thấp xuống, nó bò trên mặt đất, tuần tra lui tới chung quanh.

Nhìn ra được động tác của cự mãng không còn nhẹ nhàng linh hoạt như lúc trước, chậm chạp hơn rất nhiều, hơn nữa tốc độ cũng càng chậm.

Rốt cục nó đã chẳng muốn bỏ nữa, đem thân thể quần lại thành một đồng, nó nằm trên tảng đá ngủ say sưa.

Cho đến lúc này Lý Tự Nghiệp mới thở ra một hơi, trong lồng ngực thì xuất hiện một cổ lửa gian, lại dám dọa ta!

“Vèo” một tiếng rít gào, Lý Tự Nghiệp bắn ra một mũi tên thẳng tắp đâm trúng con mắt trái của con rắn.

Con cự mãng đột nhiên bị đau ở mắt trái thì thân thể điên cuồng quay cuồng trên mặt đất, trong sơn cốc phát ra tiếng vang như sấm sét, đá ở gần đó đều bị nát bấy.

Tần Tiêu kinh hãi, nói:

- Huynh đệ không tốt, nhanh chóng lên chỗ cao hơn! Mũi tên này bắn quá sớm làm bị thương nó, chọc giận nó rồi.

Quả nhiên cự mãng sau khi quây nát một lúc thì như nổi điên nhả vào Lý Tự Nghiệp đánh tới, tốc độ vô cùng nhanh, cái đuôi to như roi thép quét tung đá trên mặt đất, lưu lại một cái rãnh to như chậu rửa mặt.

Lý Tự Nghiệp cắn răng một cái lại bắn ra một mũi tên.

“Phốc” một tiếng, mắt phải của cự mãng bị xuyên thủng, kích thích một cột máu bắn ra.

Tần Tiêu thừa cơ bắn ra ba mũi tên cùng lúc, có hai mũi bắn vào chỗ bẫy tắc của con rắn, một mũi tên bắn vào miệng của nó.

Cự mãng bị trọng thương đột nhiên ngẩng cao đầu, nó phát ra tiếng Xiiii một tiếng thật dài, sau đó cả thân thể lại quay cuồng trên mặt đất, mũi tên bắn vào miệng của nó xuyên ra và cắm vào vách đá lõm vào một lỗ lớn.

Vèo! Sưu sưu sưu!

Lại có bốn mũi tên bay ra, bay thẳng tới đầu và chỗ hiểm bẫy tắc không lệch một ly!

Huyết quang văng khắp nơi, bụi đất tung bay tiếng nổ mạnh liên tục!

61. Chương 61: Cự Mãng Lãnh Huyết Hung Hãn. (2)

Chương 61: Cự mãng lãnh huyết hung hãn. (2) (.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Trong sơn cốc con cự mãng bị đui mắt điên lên, giống như quần ma loạn vũ, tiếng nổ mạnh rung trời, huyền não và hỗn loạn.

Cho dù người bị thương nặng và con mắt mờ mẫn thì không đáng sợ, nhưng mà bản tính của cự mãng hung hãn lãnh huyết thì biểu lộ càng điên cuồng tàn nhẫn!

Chỉ thấy cái đầu rắn của nó đầy máu tươi, cả thân thể dựng thẳng lên phân nửa, liều lĩnh xông thẳng tới Lý Tự Nghiệp bên này đánh tới!

Đột nhiên cái miệng rộng tanh hôi của nó mở rộng ra, ở giữa miệng còn trúng một mũi tên của Tần Tiêu và đuôi tên vẫn còn run rẩy.

Hai cái răng nanh sắc bén như băng cứng tản ra hàn ý và sát khí kinh người.

Lý Tự Nghiệp rống to một tiếng, đột nhiên thân thể của hắn run lên, hắn nhảy lên chỗ cao đồng thời bắn ra một mũi tên, lần này bắn trúng mắt trái của cự mãng.

Cơ hồ là đồng thời cái miệng đầy máu của con rắn đem chỗ Lý Tự Nghiệp vừa đứng cắn một cái! Cái đầu giương lên giật xuống một tảng đá lớn, tảng đá ném qua một bên sau đó ngang nhiên tập kích Lý Tự Nghiệp bên kia!

Tần Tiêu bên kia kinh hãi, thân thể tung lên, từ từ bay ra, trong tay nhanh chóng bắn ra sáu mũi tên, tất cả đều nhắm vào chỗ bẫy tắc của con rắn.

Thân thể Tần Tiêu nhảy lên xuống mấy lần, con rắn đã tới gần.

- Dao!

Lý Tự Nghiệp vừa nhanh chóng chạy trốn vừa ném Phá Phong đao cho Tần Tiêu.

- Đón lấy!

Giữa không trung có hào quang lóe sáng, Tần Tiêu hét dài một tiếng phi thân lên, vứt bỏ cung nhận đao.

Cự mãng nghe được động tĩnh sau lưng thì đuôi thép của nó quất thẳng vào Tần Tiêu đánh tới!

Trường đao nơi tay và thân hình Tần Tiêu nhanh chóng quay ngược trở lại, nhẹ nhàng né qua cái đuôi của cự mãng công kích, tức thì hóa thân như điện thân thể rơi thẳng xuống chỗ bẫy tắc của con rắn!

Tâm của Lý Tự Nghiệp như đặt ở cổ họng, hét lớn:

- Huynh đệ coi chừng!

Giọng nói không ngừng thì Tần Tiêu nhanh chóng chém xuống một đao và nhanh nhẹn rơi xuống đất!

Tốc độ nhanh tuyệt luân, thật sự có thể so với tốc độ ánh sáng!

Chỗ bẫy tắc của có một cổ huyết vụ phun ra ngoài, sau đó cổ lộ xương trắng!

Cái đầu rắn hạ xuống đất, chỗ bẫy tắc của con cự mãng là nơi kết nối xương thịt và trái tim!

Cự mãng điên lên!

Cự mãng bỏ qua Lý Tự Nghiệp, cả thân thể như thái sơn áp đỉnh liều lĩnh đánh về phía Tần Tiêu!

Cái đầu rắn vươn thẳng mở to miệng lần nữa, phát ra tiếng xèo xèo!

Thân thể Tần Tiêu hơi cong, thời điểm con rắn công kích hắn không lùi mà tiến, đột nhiên thân thể nhảy lên và hơi nghiêng giữa không trung, Phá Phong đao lại chém qua chỗ bẫy tắc lần nữa.

“Bá” một tiếng, đầu rắn phóng lên trời, Lý Tự Nghiệp phi thân như điện liên phát ra hai cung bắn trúng đầu của con rắn!

Cái thân thể cực lớn của con rắn lăn lóc quay cuồng, xung phong liều chết giống như cây roi trong tay ma thần liên tục quét qua chung quanh!

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp tránh ra thật xa, bọn họ thở hổn hển nhìn qua cái đầu của con rắn hấp hối, trong răng nanh to lớn của nó có chất độc màu xanh chảy ra, rơi vào bụi đất thì hóa thành màu đen kịt, bất chợt còn có khói mù bay lên.

Lý Tự Nghiệp ần ần cảm giác chân của mình nhũn ra, thở hổn hển, nói:

- Đại nhân, súc sinh kia chết hay chưa?

- Không ngờ người cũng biết sợ hãi, hắc hắc. Không phải mới vừa rồi rất dũng mãnh sao, bảo người đừng vội bắn tên mà người đã không chịu được đã bắn rồi. Lần này xem như người thua?

- Ta hình như chưa thua, ta đã bắn trúng con mắt của nó...

- Ah, vậy xem như người thắng đi.

- Ha ha, tốt! Ai nha, thật sự là Khắc Pháp! Mặc kệ thắng thua ta cũng bị gọi là hắc hắc! Những gia hỏa đọc sách các người thật yêu thích tính toán, mưu trí, khôn ngoan!

Thời điểm Ngô Hưng Quốc cùng Quan Thiết Sơn mang binh tới thì thân thể của con rắn đã không còn động đậy, chỉ còn cái đuôi hơi nhúc nhích một chút, hữu khí vô lực vuốt mặt đất.

Lý Tự Nghiệp khoanh tay trước ngực, ở trên vai vác hai cây cung và trong tay ôm trường đao, khoan thai tự đắc đứng trong sơn cốc lằng lằng nhìn qua bọn người Ngô Hưng Quốc đang từ từ tới gần.

Ngô Hưng Quốc cùng Quan Thiết Sơn giục ngựa tiến lên tới trước người của Lý Tự Nghiệp, xuống ngựa hỏi:

- Lý tướng quân, Tần đại nhân đâu rồi?

Lý Tự Nghiệp nhún nhún cái mũi, nói:

- Tần đại nhân đi lên trước rồi. Tần đại nhân khinh công tốt, ta không theo kịp ông ấy, đang ở chỗ này đợi hai vị đại nhân. Các người sai người thu thập con súc sinh chết tiệt này đi, hao hết sức chín trâu hai hổ cuối cùng đã giải quyết được nó.

Ngô Hưng Quốc theo chỉ dẫn của Lý Tự Nghiệp đi qua xem xét thì thân thể sợ hãi mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp xuống:

- Cái này... Thật sự quá to lớn a!

Lý Tự Nghiệp bĩu môi:

- Hiện tại các người biết rõ, vì cái gì Tần đại nhân không cho các người mang binh vây bắt con súc sinh kia? Nếu nhiều người cùng tiến lên khẳng định đã bị nó giết không còn một ai.

Quan Thiết Sơn tròn tròn con mắt, âm thầm hít khí lạnh, nhìn qua binh sĩ vẫy tay một cái:

- Các người qua bên này thu thập xương của con rắn, mở đường cho đại nhân, nhanh chóng đuổi kịp Tần đại nhân làm tốt công tác tiếp ứng.

Mấy quân tốt xoay người xuống ngựa, tay cầm đao hoành thương hơi có chút run như cây sậy đi lên phía trước.

Vừa mới tiến lên trước cái đầu rắn thì đầu rắn suốt nửa ngày không có nhúc nhích thì đột nhiên khê đảo lên, cái đầu rắn cắn chặt cái chân của một binh lính, hai cái răng này cắm vào thịt!

Quân sĩ lên tiếng kêu to, dùng đao, thương trong tay dùng sức chém lên đầu rắn. Quân tốt bên cạnh không chịu nổi cũng nổi điên chém lên đầu rắn, có hai người chém vào miệng con rắn muốn cứu đồng bạn ra.

Đầu rắn cực lớn không chút sụt mẻ! Gắt gao cắn tên quân sĩ kia, thẳng tới khi từ đầu tới chân của hắn đen xì lại và trong miệng có máu đen chảy ra điên cuồng rồi cực không động đậy được nữa.

Trong nháy mắt ngăn ngừa sinh ra biến cố này thì Quan Thiết Sơn kinh hãi, dẫn theo mấy đội nhân mã tự mình tiến lên chém như cái đầu rắn, lúc này mới kéo thi thể quân tốt kia ra.

Hai chân Ngô Hưng Quốc run rẩy:

- Rắn... Đầu rắn bị chém xuống thì sau mười hai canh giờ vẫn còn hoạt động, bọn họ quá mức không cẩn thận rồi!

Lý Tự Nghiệp hung hăng nhìn qua hắn, trong nội tâm mắng thầm: mẹ kiếp, thằng này và Phạm Thúc Đức giống nhau, chỉ biết xong việc rồi mới nói, sao trước kia không nói đi?

Bên kia Tần Tiêu phi thân lên cao, trên đường hắn đi qua sơn cốc không có phát hiện cái gì dị thường.

Trong lòng Tần Tiêu thầm nghĩ: xem ra Hồ Vạn Cầu chết thì quan quân đã đến, người của tổ chức Chu Hồng Phụng Hoàng đã có cảnh giác, người và ngựa chạy vào trong sơn cốc.

Không bao lâu Tần Tiêu đã rời khỏi sơn cốc. Đưa mắt nhìn lại thì chỉ thấy núi non trước mặt, cây cối rậm rạp, Vân Hà rậm rạp.

Tần Tiêu nhớ rõ ngọn núi này được dân địa phương gọi là ‘ Thiên Thánh Sơn ’. Nghe nói trong núi có hàng trăm hàng ngàn yêu ma quỷ quái hoành hành. Gọi là ‘ Thiên Thánh ’ chính là tỏ vẻ sợ hãi với ma quỷ

vùng núi này.

62. Chương 62: Trong Thiên Thánh Sơn.

Chương 62: Trong Thiên Thánh Sơn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu thầm nghĩ Hồ Vạn Cầu không cho hắn vào sâu trong sơn cốc là sợ bị hắc y sát thủ đánh lén, hay là che dấu bí mật của sơn cốc đây? Sau khi vào sơn cốc là gặp được Thiên Thánh Sơn, xem ra chỗ có vấn đề có lẽ chính là từ nơi này tìm được đáp án.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, tinh thần chấn động cất bước đi vào trong núi.

Sau khi hắn vào núi chừng nửa nén nhang thì Tần Tiêu thả chậm bước chân lại, tinh tế quan sát tình cảnh chung quanh và phát hiện nơi này quả nhiên có dấu vết người hoạt động. Nhìn vào một bụi cỏ hoang thấy có dấu vết do người đạp lên. Sau khi đi vào trong núi một hồi thậm chí Tần Tiêu còn phát hiện dấu vết bánh xe, ở trên đường còn dấu vết xe thật sâu dẫn vào trong núi.

Tần Tiêu đưa mắt nhìn ra xa thì phát hiện con đường này uốn lượn khúc chiết, nổi thẳng ra ngoài dãy núi!

Trong nội tâm của Tần Tiêu mừng thầm và đi theo dấu làn xe, có lẽ không khó phát hiện hang ổ của đám người này!

Chủ ý đã định thì Tần Tiêu dọc dấu bánh xe đi vào trong núi.

Sương mù nhàn nhạt bao phủ bốn phía, trong bất tri bất giác Tần Tiêu đã đi tới giữa sườn núi. Làn xe chuyển qua một mảnh đất rộng rãi, trực chỉ đi thẳng vào vách đá là cuối cùng.

Tần Tiêu đi đến trước vách đá thì phát hiện trên vách đá dừng nói là sơn động, mà ngay cả một tia khe hở cũng không có.

Trong nội tâm của Tần Tiêu kinh ngạc: chuyện này quá kỳ quái! Tại sao đi tới nơi này là không có đường rồi, chẳng lẽ dùng dây thừng xuyên qua ở giữa không trung sao? Nhưng suy nghĩ một chút thì cảm thấy không có khả năng, từ dấu vết nông sâu của bánh xe thì có lẽ chuyên chở đồ vật rất nặng, dùng dây thừng treo lên thì cần một công trình lớn. Đưa mắt nhìn lại cũng không có phát hiện dấu vết cơ quan nào. Cứ như vậy suy đoán có một cách giải thích duy nhất, bản thân vách đá được thiết kế cơ quan mở ra, sau khi thu về thì biến thành bộ dáng nguyên thủy.

Tần Tiêu cẩn thận xem xét trên vách đá một phen, phát hiện quả nhiên đúng như suy đoán lúc trước, có một dấu vết nhỏ, xem ra là cơ quan cửa đá mở ra lâu ngày nên bị mòn. Trong nội tâm Tần Tiêu mừng thầm, đang chuẩn bị cẩn thận tìm tòi cơ quan thì thỉnh thoảng phát hiện sau lưng có gió lạnh, có một cỗ sát khí lạnh như băng đánh tới.

Trong nội tâm Tần Tiêu cả kinh, đột nhiên xoay người lại nhưng không có phát hiện bất cứ sát khí nào. Hắn thầm nghĩ trong lòng không đúng! Vừa rồi có sát khí, thân thủ của người này thật tinh, hắn đã đến bên cạnh mình mà mình lại không hề phát giác!

Tần Tiêu nén hơi nói:

- Đã đến sao không hiện thân gặp mặt!

Âm thanh vang xa trên sườn núi hình thành tiếng vang rất lớn.

Sau một lúc lâu không có động tĩnh.

Tần Tiêu tập trung tinh thần đề cao cảnh giác, không dám có chút buông lỏng.

Trong giây lát trên đỉnh đầu có tiếng xé gió rất nhỏ, Tần Tiêu ngẩng đầu chỉ thấy một thân ảnh tối sầm từ trên cao áp xuống! Hàn quang lóe lên thì một thanh trường kiếm như xà hổ tín đâm thẳng vào đỉnh đầu của hắn!

Tần Tiêu tránh ra thật nhanh, né qua một kích này!

Thân thể hắc y nhân này áp xuống, một kiếm thất bại lại thuận thế sử dụng kiếm nghiêng lên trên mặt đất, thân thể dán chặt mặt đất nhanh chóng đâm tới!

Tần Tiêu thả người nhảy lên né qua một kích này, thân thể rơi xuống trên vách đá dựng đứng, từ trên cao nhìn qua hắc y nhân.

Chỉ thấy hắc bào nhân này hình thể thon gầy, mang trên mặt một mặt nạ bằng đồng không biểu tình, đem trọn diện mạo bao phủ vào trong đó, ngay cả con mắt cũng ẩn dấu thật sâu sau mặt nạ; có một cái áo trùm màu đen đem trọn thân thể bao bọc cực kỳ chặt chẽ, không nhìn thấy chút da thịt nào.

Hắc y nhân một kích không trúng thân thể liền trở mình quay người đứng thẳng trên mặt đất, lẳng lặng nhìn qua Tần Tiêu, một thanh trường kiếm huyết hồng chậm rãi vươn ra khỏi áo trùm, chỉ xéo ở bên phải, lóe hào quang lấp lăm.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm kinh dị:

- Cách ăn mặc của người này thật quái dị!

Thanh trường kiếm kia cũng có màu đỏ, thân kiếm dài nhỏ mà mỏng, phía trên có hoa văn màu xanh đậm, toàn thân lóe ra từng đợt hào quang kỳ dị, khiến người ta khiếp đảm tâm hồn.

Tần Tiêu vừa thả người lên vách đá thì nhìn qua hắc y nhân đối diện, lẳng lặng theo dõi hắn.

Gió núi bắt đầu thổi, đầu bóng màu đen này đung đưa trong gió, Hắc bào nhân này đứng như tượng đá không nhúc nhích.

Tần Tiêu lại cảm giác sát khí trên người hắn càng ngày càng đậm đặc, giống như hình thành một đạo khí lưu chậm rãi xoay tròn.

Tần Tiêu thầm đề chân khí, trầm giọng hỏi:

- Người là người nào?

Hắc bào nhân chậm rãi giơ kiếm lên cao chĩa thẳng vào người của Tần Tiêu, lạnh lùng chậm rãi nói ra:

- Ta? Người giết người!

Tần Tiêu lại kinh dị phát hiện, toàn thân cao thấp của hắc bào nhân chỉ có làn da ở cổ và cằm là lộ ra ngoài, nhưng thời điểm nói chuyện lại không nhúc nhích!

Âm thanh kia giống như từ đất bằng sinh ra và không hề có sinh khí, quỷ dị như chú ngữ oan hồn của địa ngục, làm cho người ta cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Trong lúc kinh ngạc thì hắc bào nhân đã động!

Thanh trường kiếm kia có lưỡi như lửa, đâm thẳng vào cổ của Tần Tiêu.

Hai tay của Tần Tiêu mở ra, thân thể vòng quanh ra phía sau.

Trường kiếm màu đỏ như ảnh tùy hình, lúc nào cũng cách cổ Tần Tiêu ba thốn.

Song chưởng của Tần Tiêu vỗ vào ngực, lại kẹp lấy trường kiếm.

Hắc bào nhân kinh hãi, vội vàng rút kiếm trở lại, chuôi kiếm này cắm vào sâu trong vách đá không chút sút mẻ.

Tần Tiêu quát to một tiếng song chưởng mang theo chân khí xoáy lên, thanh trường kiếm kia lại tỏa ra mấy phần mây khói.

- Ma Vân Chưởng!

Hắc y nhân kêu to một tiếng, cảm giác trong tay truyền tới chấn động rất mạnh, cơ hồ muốn đánh gãy cổ tay, thanh kiếm muốn bay ra ngoài.

Đúng lúc này thanh trường kiếm kia như miệng rắn mở ra, trong kiếm bay ra mấy thanh phi châm mảnh như lông trâu.

Tần Tiêu phát ra tiếng hét kinh hãi và buông hai tay ra để né tránh, thân thể đột nhiên chấn động lảo đảo lui ra phía sau đụng vào vách đá.

Về mặt Tần Tiêu tức giận nhìn qua hắc bào nhân, thân thể của hắn từ trên vách đá trượt xuống, ngồi co quắp trên mặt đất.

Hắc bào nhân cười lạnh vài tiếng, đổi kiếm qua tay trái, tay phải lại rút vào trong áo trùm và run lên. Mũi kiếm màu đỏ chĩa vào Tần Tiêu, hắc bào nhân chậm rãi tới gần hắn.

- Hèn hạ!

Tần Tiêu từng mắt mắng to, thân thể giãy dụa muốn ngồi dậy nhưng lại xụi lơ ngồi xuống.

Hắc bào nhân đắc chí vừa lòng, chậm rãi đi đến trước mặt Tần Tiêu, khoan thai trầm thấp nói ra:

- Ta khuyên ngươi không nên lộn xộn mới tốt. Ngươi động dậy càng mạnh thì Hỏa Trúc Xà Nhi sẽ càng sớm lấy mạng của ngươi.

- Hỏa Trúc Xà Nhi. . .

Tần Tiêu thở hổn hển, một tay chống đỡ thân thể, tay kia thống khổ bụm lấy ngực.

Hắc bào nhân đắc ý cười lên vài tiếng.

- Không sai. Chuôi kiếm này ta gọi là Hỏa Trúc Xà Nhi kiếm. Thế nhân chỉ biết Thanh Trúc Xà Nhi âm độc nhưng không ai biết rõ độc Hỏa Trúc Xà Nhi lại mạnh hơn Thanh Trúc Xà Nhi cả trăm lần. Không qua thời gian một chén trà ngươi sẽ thất khiếu chảy máu mà chết, sau khi chết không tới hai giờ toàn thân thối rữa, thi thể khó phân biệt, thẳng tới khi chỉ còn lại đồng xương trắng.

63. Chương 63: Sát Thủ Hắc Vũ.

Chương 63: Sát thủ Hắc Vũ. (.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(´v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(´v´)-»

Mồ hôi trên trán của Tần Tiêu lăn xuống, tức giận mở to mắt nhìn qua hắc y nhân, nói:

- Được rồi, đối với người sắp chết như ta thì ngươi nên nói vài câu đi.

Hắc bào nhân cười lạnh vài tiếng, nói:

- Hồ lão quái nói không sai, lòng hiếu kỳ của ngươi rất mạnh. Hắn hình như đã nói qua với ngươi rồi, biết quá nhiều bí mật chỉ khiến ngươi chết sớm hơn thôi, nhưng ngươi lại không nghe lời của hắn!

- Là người giết Hồ Vạn Cầu?

- Hắn?

Hắc bào nhân hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đó là phản đồ, còn chưa xứng để ta động thủ. Ta thậm chí hoài nghi vì sao người kia lại phái ta đi đối phó mao đầu tiểu tử như ngươi, chẳng phải là giết gà dùng dao mổ trâu sao. Ta còn cho rằng có thể chiến

một trận thống khoái với Võ Trang Nguyên cơ đấy, không nghĩ tới lại giải quyết người nhanh như vậy. Ai, thất vọng, thất vọng quá!

Tần Tiêu lạnh lùng nhìn qua hắc bào nhân:

- Nếu người không sử dụng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ này, ta đã một chưởng bổ chết người rồi.

Hắc bào nhân cười ha ha:

- Ngây thơ! Quá ngây thơ! Sinh tử tương bác bình bất yếm trá, chỉ có sống sót mới là người thắng. Người cho rằng thể nhân đều giống như Hồ Vạn Cầu là lão cổ hủ sao, luôn mồm đạo đức nghĩa khí sao? Ta cho người biết, thứ này hiện tại đã không đáng tiền, quá hạn rồi, biết không?

Tần Tiêu phát hiện cho dù thời điểm cười to thì không thấy cổ và cằm của hắc bào nhân này có động đậy.

- Được rồi, cho dù người là đúng.

Tần Tiêu không thể làm gì nói ra.

- Trước khi chết ta chỉ muốn biết rốt cuộc các người là tổ chức gì, các người chiếm giữ ngọn núi lớn này có mục đích ra sao?

Hắc bào nhân đem kiếm đặt lên cổ của Tần Tiêu, trêu tức lắc lắc vài cái, trầm giọng nói:

- Cho dù người đã là người chết thì ta cũng không nói cho người biết quá nhiều. Vì để người chết được an tâm ta chỉ có thể nói cho người biết chúng ta gọi là ‘Hỏa Phượng’, thay trời hành đạo a. Ta còn có thể nói cho người biết chủ nhân nhà ta liệu sự như thần, biết rõ người không tin mấy tên thủ hạ quá nhiều, sẽ tự thân đi trước nhận lấy cái chết!

Tần Tiêu thở dài một hơi:

- Không hơn? Vì cái gì người nhỏ mọn như vậy, với người sắp chết như ta không nói nhiều hơn vài câu chứ, muốn cho ta mang theo nghi kỵ mà chết thì tốt sao. Tốt xấu gì cũng cho ta biết rõ ‘chủ nhân nhà người’ là thần thánh phương nào a? Hắc hắc ta như vậy, chúng ta còn có thể thành tri kỷ cũng không chừng.

- Sắp chết đến nơi còn dám ba hoa!

Hắc y nhân vừa quát:

- Tục danh của chủ nhân ta há lại cho loại người như người nghe được? Người an tâm lên đường đi! Đến âm phủ địa phủ nói không chừng Diêm vương gia sẽ nói cho người biết chút tin tức.

- Ai, số ta mệnh khổ mà...

- Đây cũng là số mệnh của người thôi.

Cổ tay trái của hắc bào nhân run lên, âm thanh âm trầm.

- Tiến người lên đường sớm ta cũng phải trở về phục mệnh!

Mũi kiếm nhanh quay ngược trở lại đâm thẳng vào cổ của Tần Tiêu!

Hắc bào nhân đang chuẩn bị phát ra nụ cười thoải mái thì đột nhiên kinh sợ, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt!

Bởi vì kiếm của hắn đã bị Tần Tiêu duỗi hai chỉ kẹp lại lần nữa.

Hơn nữa thân thể Tần Tiêu đang chậm rãi đứng lên, vẻ mặt lạnh nhạt cười lạnh nhìn qua hắn.

Toàn thân hắc bào nhân đổ mồ hôi lạnh, lỗ lờ cả kinh kêu lên:

- Người làm sao có thể?

- Làm người thất vọng?

Khóe miệng của Tần Tiêu nhếch lên nụ cười lạnh vui vẻ, lập tức đưa tay lên, trong hai đầu ngón tay kẹp lấy kim châm mảnh như lông trâu.

- Độc Hỏa Trúc Xà Nhi nha, không nghĩ tới lại bị ta bắt được.

Trong nội tâm thầm nghĩ: là người may mắn hay bất hạnh đây? Thời điểm đi bộ đội tốc độ phản ứng chính là mục huấn luyện trọng điểm trong trọng điểm, đứng nguyên tại chỗ tránh né phi đao phải luyện tới hai giờ đây, ha ha, mấy cây phi châm như lông trâu này coi là cái gì!

- Người là quái vật!

Hắc bào nhân giận dữ, nhanh chóng rút trường kiếm thoái lui, chỉ mấy bước chân đã cách xa mấy mét, thân thể có chút run lên nhìn qua Tần Tiêu.

Tần Tiêu cười ha hả, hần hứng thú nhìn qua hắc bào nhân:

- Quả nhiên là nữ thích khách! Xem ra công phu nói bụng (phúc ngữ) của người luyện cũng không tệ!

Hắc bào nhân quá sợ hãi, không tự giác dùng tay che miệng của mình lại, lại sờ lên mặt nạ đồng lạnh như băng, thở hổn hển kêu lên:

- Nữ nhân thì thế nào? Hôm nay không giết người thì ta đâm đầu vào vách đá chết đi.

Giọng nói vang lên thì thân hình hắc bào nhân lại nhảy lên giữa không trung, cả người mang kiếm hóa thành một đạo cầu vòng bay thẳng tới Tần Tiêu.

Tần Tiêu có chút lắc đầu:

- Thế nhưng mà ta không đánh nữ nhân.

Mũi chân điểm một cái rút lui hơn mười bước, ngang nhiên đứng sừng sững trên vách đá, nhàn nhạt nhìn qua hắc bào nhân.

Hắc bào nhân một kích thất thủ thì mũi kiếm lướt trên mặt đất một và cả thân thể xoay tròn, chuôi trường kiếm màu đỏ này như biến thành con rắn đem toàn thân Tần Tiêu bao phủ vào trong.

Tần Tiêu hơi thở dài một hơi, lần này không lùi mà tiến tới, lao thẳng về phía hắc bào nhân. Lúc sắp bị một kiếm đâm thủng thì Tần Tiêu vận người quay ngược trở lại, khó khăn lắm mới lách ra khỏi kiếm ảnh của hắc bào nhân..

Hắc bào nhân đứng trên vách đá Tần Tiêu vừa đứng nhìn xuống, toàn thân phát run:

- Phi Tiên Bộ... Ma Vân Chưởng, Phi Tiên Bộ! Người thật sự học được võ công trong truyền thuyết này sao! Vì sao người chỉ trốn tránh không so chiêu với ta?

Tần Tiêu đứng cách đó không xa, trên tay vuốt vuốt lông vũ mảnh màu đen, cười ha hả, nói:

- Bởi vì ta còn chưa biết được tin tức từ trong miệng của người, chưa đạt được tình báo ta cần thì ta sẽ không giết người.

Hắc bào nhân nhìn thấy lông vũ màu đen trong tay Tần Tiêu thì sợ hãi không biết hần động thủ vào lúc nào, hần lấy lông vũ trên người của mình khi nào thế?

Hắc bào nhân chậm rãi lui hai bước, ngơ ngác lắc đầu:

- Người... Người không phải người! Người là quỷ! Người thật đáng sợ!

Đúng lúc này dưới núi truyền tới âm thanh xôn xao.

- Tần đại nhân ở đó!

- Có thích khách!

- Các huynh đệ, cùng lão Lý ta xông lên đi, bắt lấy tên thích khách kia.

Hắc bào nhân thả người nhảy lên vách núi, sau lưng lưu lại dư âm lơ lờ.

- Tần Tiêu, ta tới tìm người! Sỉ nhục hôm nay ta sẽ hoàn lại gấp trăm lần.

Tần Tiêu cười nhẹ đi đến bên vách núi, cầm lấy hai lông vũ đưa lên mũi ngửi ngửi, đáp lại nói:

- Tùy thời xin đợi đại giá!

Lập tức trầm thấp lẩm bẩm: nếu người không tới ta ngược lại sẽ có chút sốt ruột và thất vọng đấy.

Lý Tự Nghiệp cùng Quan Thiết Sơn mang theo một đám binh sĩ vọt tới trước mặt Tần Tiêu, ngay ngắn hỏi:

- Đại nhân, thích khách đâu rồi?

Tần Tiêu dương dương tự đắc, nói:

- Chạy rồi.

Lý Tự Nghiệp cùng Quan Thiết Sơn hai mặt dò xét một hồi trầm mặc không nói.

Tần Tiêu quay người đi tới trước vách đá, đối diện với nó là một cái gờ.

64. Chương 64: Sơn Động Thần Bí.

Chương 64: Sơn động thần bí.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lúc này Ngô Hưng Quốc cùng Phạm Thức Đức cũng theo tới. Ngô Hưng Quốc nhanh chóng tới bên người của Tần Tiêu, nói:

- Tần đại nhân, ngài sao lại một thân một mình chạy đến nơi đây này? Ta nghe nói đại nhân vừa rồi gặp được thích khách, không có xảy ra chuyện gì chứ?

Tần Tiêu cười cười, nói:

- Tạ Ngô đại nhân lo lắng, Tần mỗ không có việc gì. Tần mỗ nhất thời cao hứng nên đi đầu dò đường, nhưng không nghĩ tới nơi này có thích khách mai phục. Ah, Ngô đại nhân có biện pháp nào lấy lưu huỳnh, tiêu thạch, than củi ba thứ này tới đây không?

Ngô Hưng Quốc cả kinh nói:

- Đại nhân muốn những vật này làm cái gì?

Tần Tiêu chìa chìa vào vách đá trước người, nói:

- Phổi chế hỏa được nổ tung nơi này!

Ngô Hưng Quốc không hiểu nhìn qua Tần Tiêu:

- Không ngờ đại nhân còn có bốn sự này, nhưng mà nơi này là vách đá giữa sườn núi a, nếu vỡ ra thì nhất định sẽ sinh ra núi lở đấy.

Tần Tiêu bắt đầu cười vang, nói:

- Người không biết rồi, sau vách đá này nhất định không có cái gì, hơn nữa còn có động thiên khác. Chúng ta chỉ nhìn thấy cánh cửa đóng động thiên này mà thôi.

Quan Thiết Sơn nghiêm nghị tiến lên, bắt đầu nói:

- Đại nhân, hiện tại có mấy trăm quân sĩ ở nơi này, cần gì hỏa dược? Đại quân đến thì gặp nước xây cầu gặp núi mở đường, làm gì có đạo lý không thể phá vách núi này được!

Tần Tiêu vỗ tay khen:

- Quan tướng quân nói có lý! Như vậy các người trước dùng dụng cụ chém vào đường biên vách núi đi, xem có thể đào sâu được không.

Tần Tiêu khoa tay múa chân chỉ vào một phương vị, nói tiếp,

- Lại dùng dây thừng đem khối đá này kéo xuống!

Quan Thiết Sơn rống to một tiếng:

- Các huynh đệ, động thủ!

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp bắt động thanh sắc âm thầm đi qua một bên, trầm thấp thì thầm nói:

- Hắc Đản người vì sao giờ này mới dẫn người đi tới? Đã qua mấy giờ rồi bọn chúng không sinh nghi sao?

Lý Tự Nghiệp trợn tròn con mắt, hạ giọng nói:

- Đại nhân, ta đã làm theo lời người phân phó rồi. Thời gian bọn họ đào hầm vùi rấn thì trên đường đi ta còn làm bộ đau bụng, bảo giải quyết một phen cho bọn họ chờ ta...

Tần Tiêu tưởng tượng thấy hơn năm trăm người chờ một người đi ngoài thì buồn cười:

- Cũng phải, thời gian không sai biệt lắm.

Lý Tự Nghiệp ngạc nhiên nói:

- Đại nhân, nói theo ý của ngài thì bọn này không đáng tin nhiệm?

Tần Tiêu chậm rãi lắc đầu:

- Hiện tại còn không thể nói. Ta chỉ là có một loại trực giác những người này đều có một số việc gạt chúng ta. Hơn nữa nếu muốn dẫn đoàn người lớn như vậy đi vào đây đoán chừng nên trốn đi rồi, càng khó phát hiện được cái gì đó, hiện tại không nói trước.

Đúng lúc này một tiếng nổ vang ầm ầm vang lên, một khối đá lớn từ trên vách đá kéo xuống để lộ ra một sơn động tĩnh mịch.

Ngô Hưng Quốc vô cùng vui sướng nhìn qua mặt của Tần Tiêu:

- Đại nhân, ta xem như phục. Làm sao ngài biết sau vách đá là sơn động?

Tần Tiêu cười nhạt, nói:

- Trên cơ bản, là đoán.

Trong nội tâm lại nói: chẳng lẽ ta phải nói cho người biết xuất phát từ trực giác và kinh nghiệm của bộ đội đặc chủng sao?

Ngô Hưng Quốc ngạc nhiên:

- Đoán?

Tần Tiêu đi tới cửa động, có chút nhú mày, nói:

- Mọi người có cảm thấy hương vị khác thường hay không?

Mọi người nhao nhao gật gật đầu, Ngô Hưng Quốc nói:

- Đúng vậy a, có hương vị của than đá đang cháy, hơn nữa còn là mùi vị quanh năm tích góp lại, hình như là có bếp trong lòng núi.

Tần Tiêu vung tay lên:

- Đi, vào xem!

Hắn tiến vào trong sơn động.

Quan Thiết Sơn mang theo mấy quân tốt cầm theo bó đuốc đi ở đằng trước.

Sơn động trước mặt không tính là quá rộng rãi, nhưng lại có thể chứa khoảng năm sáu người sánh vai nhau mà đi, vừa vặn đủ ột xe con thông hành. Đi qua chừng năm sáu chục bước thì trong sơn động mở rộng ra, đây là một cái động cực lớn.

Mấy tên lính đi trước giơ bó đuốc nhìn qua chung quanh, đem huyệt động chiếu sáng.

Tần Tiêu cùng mọi người cùng tiến vào trong sơn động, có chút trợn mắt há hốc mồm không thể tưởng được trong lòng Thiên Thánh Sơn lại có động huyết lớn như vậy.

Huyết động rộng chừng trăm trượng, cao hơn mười trượng, đủ để chứa cả ngàn người bên trong. Bốn phía đều có thiết lập khung lửa, bên trong còn có dầu nhựa thông, dựa vào phía nam thậm chí còn có thêm đá, nơi tận cùng của thêm đá là một bệ đá bằng phẳng.

Trên bệ đá có một tượng đá, phía trên có điêu khắc Hỏa Phượng hỏa hồng, từ lòng vũ có thể nhìn thấy rõ ràng, nhất là hai con mắt có thể nhìn thấy con Phượng Hoàng này vô cùng sống động.

Trừ cái đó ra cả huyết động không còn cái gì.

Tần Tiêu cầm một bó đuốc đi đến trước thạch bình trước nhìn qua con Phượng Hoàng này, phát hiện hai con mắt là bảo thạch đặc thù khảm lên, sáng óng ánh. Tần Tiêu lục lọi một hồi thì ngón tay dùng sức, đột nhiên hai con mắt lún vào trong.

Đồng thời mở hai cái động huyết, một hương vị khói lửa truyền ra.

Mọi người kinh hãi, cho rằng hẳn đã mở phải cơ quan cấm bẫy. Nhưng mà nhìn qua một hồi cũng không có người bị thương hoặc trúng độc.

Tần Tiêu suy tư một hồi, nói:

- Quan Tướng quân, chúng ta chia binh hai đường. Người cùng Lý tướng quân dẫn một đạo nhân mã đi vào động bên trái tìm kiếm, ta cùng Ngô đại nhân đi theo bên kia mặc kệ tình huống như thế nào một giờ sau chúng lại tụ hợp ở nơi đây.

- Vâng!

Quan Thiết Sơn mang theo một đội quân tốt đi vào sơn động bên trái.

Tần Tiêu đang chuẩn bị quay người rời khỏi thì lại lơ đãng phát hiện ở góc trái thạch bình có một dị vật. Cúi người xem xét là một sợi tơ lụa màu trắng tinh tế, chất liệu cùng với sợi tơ cùng loại với mảnh vải bị nghiền nát ngày đó tìm được khi phát hiện thi thể Hồ Vạn Cầu. Tần Tiêu khẽ cười cười, đem tơ lụa mỏng thu lại, cùng Ngô Hưng Quốc cùng một chỗ đi vào trong núi.

Ngô Hưng Quốc đi theo sau lưng Tần Tiêu, có chút tâm thần bất định bất an nói:

- Đại nhân, cái động huyết này vô cùng quý dị, có thể gặp phải bẫy rập giết người hay không? Đại nhân cẩn thận một chút.

Tần Tiêu nói:

- Ta thấy trong động huyết này là đám kẻ trộm cư trú. Nhìn thấy thạch bình Phượng Hoàng này không, đó chính là tín vật của bọn chúng. Có thể thấy được nơi này hẳn là nơi hội họp của chúng. Hai bên động huyết mới này bọn chúng nghỉ lại và mưu đồ với nhau, đó mới thật sự là chỗ cất dấu bí mật. Theo lý thuyết thì bọn chúng không thiết lập cơ quan hiểm ác gì ở nơi mình hội họp, nhưng mà Ngô đại nhân nói rất có lý, mọi thứ phải cẩn thận mới được.

Tiến vào bên phải sơn động và mùi bị khói lửa dần dần nồng đậm hơn, còn có mùi bị kim loại nữa. Trong nội tâm Tần Tiêu quá thông minh, thầm nghĩ: xem ra là nơi này rồi, chắc chắn là giấu trong huyết động Thiên Thánh Sơn này rồi!

Quả nhiên vào động không bao lâu liền phát hiện mấy đường nhỏ, mỗi cuối con đường đều có một nơi tinh luyện kim loại, lò đỉnh cùng than cốc than củi có thể thấy được ở khắp nơi.

65. Chương 65: Quỷ Khóc Kinh Lôi.

Chương 65: Quỷ khóc kinh lôi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ngô Hưng Quốc kinh hãi, nói:

- Không thể ngờ được, thật sự là không thể tưởng tượng được! Trong Thiên Thánh Sơn này còn thừa thải nhiều mỏ đồng như thế! Thế nhưng mà những kẻ trộm này cần nhiều đồng như thế làm gì?

Tần Tiêu dùng đầu tay sờ lên bụi đồng trên lò, như có điều suy nghĩ gật gật đầu, lại lắc đầu.

Ngô Hưng Quốc cảm thấy lẫn lộn:

- Đại nhân, ngài nghĩ cái gì thế?

Trong một gian thạch thất của Tần Tiêu thì quan sát nhiều thứ, lẩm bẩm nói:

- Hiện tại còn không rõ lắm. Nếu nói bọn chúng muốn mưu đồ tạo phản, hẳn là khai thác quặng để làm binh khí. Những mỏ đồng này... Ngô đại nhân! Đạo lý đơn giản thế này sao chúng ta không nghĩ tới?

Ngô Hưng Quốc tròn tròn con mắt:

- Là cái gì?

Tần Tiêu thò tay thăm dò trong ngực, lấy mấy đồng tiền ra ánh chùng, nói:

- Ngô đại nhân, hiện tại có hiểu không?

Ngô Hưng Quốc bừng tỉnh đại ngộ, nói:

- Đại nhân, ngài nói là đám kẻ trộm này dùng đồng chế tạo tiền đồng?

Tần Tiêu nói:

- Có lẽ không sai.

Lập tức bốn phía tả hữu cẩn thận quan sát một hồi, nói:

- Ngô đại nhân, người cảm giác được không có, tuy nhiên chúng ta đứng địa phương là xem xét giống như sơn động độc lập, nhưng mà, lại thủy chung có trận gió thổi vào cạo ra, nói rõ không khí lưu động rất nhiều lần.

Ngô Hưng Quốc nói:

- Đúng vậy a, hạ quan cũng có chút buồn bực. Nhìn trong sơn động phong bế này vì sao lại có khí lưu mạnh như vậy?

Tần Tiêu cười cười:

- Chuyện này không kỳ quái. Đại nhân người nhìn bên cạnh.

Dứt lời dùng ngón tay chỉ trên đỉnh thạch bích, hai bên có tất cả mấy cái rãnh thô.

Tần Tiêu nói:

- Chỗ đó chính là lỗ thông gió. Nếu như ta đoán không sai thì trong mỗi một gian phòng tinh luyện kim loại đều có nhiều lỗ thông gió, trực tiếp thông ra ngoài núi, như vậy có thể thải khí độc ra ngoài mà không đầu độc mình. Độc khí cũng bị gió thổi đi có một ít bay tới chỗ của Thái thôn. Những khói độc này bám vào cây cối một khi gặp trời mưa thì chảy vào đầm nước của người Thái thôn.

Ngô Hưng Quốc có chút ngơ ngác nhìn xem Tần Tiêu:

- Đại nhân, chuyện này mà ngài cũng nghĩ qua. Quả thực, quá không thể tưởng tượng được!

Tần Tiêu nói:

- Nhưng mà còn có một việc không rõ ràng, chính là chế tạo khuôn đúc và nhân công toàn bộ cũng không nhìn thấy. Xem ra phản ứng của chúng thật nhanh nhẹn, sớm rút lui mang theo chứng cứ quan trọng rồi.

Ngô Hưng Quốc nói:

- Có thể hay không là ở động huyết bên kia?

Đúng lúc này Lý Tự Nghiệp mang theo hai tên lính chạy tới.

- Đại nhân, huyết động bên kia có thật nhiều lò luyện kim loại, nhưng mà không gặp người sống nào.

Tần Tiêu nghi nói:

- Bên kia cũng dùng để luyện kim loại sao? Luyện cái gì?

Lý Tự Nghiệp lắc đầu:

- Ta không phải rất rõ ràng. Nhưng mà nghe Quan Tướng quân nói là chế tạo vàng!

Tần Tiêu cùng Ngô Hưng Quốc đồng thời cả kinh nói:

- Vàng!

Mọi người vội vàng chạy qua huyết động bên kia, phát hiện nơi này bố trí còn tinh tế hơn bên kia nhiều, mấy chục sơn động có một gian phòng để ở lại, còn có bàn và giường, có mấy huyết là bếp lò và một ít bát đĩa rơi lả tả.

Trong động huyết cuối cùng là một sơn động bị đóng kín, theo như lời của Lý Tự Nghiệp thì dùng để luyện kim loại.

Tần Tiêu đi vào bên trong lại phát hiện nơi này còn lớn hơn huyết động luyện đồng, mà mấy cái lò nấu quặng và lỗ thông gió cũng tốt hơn.

Tần Tiêu lắc đầu:

- Nơi này không phải luyện vàng.

Bọn người Ngô Hưng Quốc ngạc nhiên nói:

- Tại sao thấy được? Đây là nồi nấu quặng, bên trong còn có cặn vàng, đây không phải...

Tần Tiêu nói:

- Là có cặn vàng. Nhưng mà nơi này dùng để dung kim, cũng không phải vàng. Thứ nhất nơi này không có mỏ vàng. Một lượng vàng có thể chống đỡ bảy tám ngàn đồng tiền, nếu ở đây thật sự có mỏ vàng còn đáng giá đi mở huyết động luyện tiền đồng sao? Thứ hai, chiếu theo ta quan sát thì nơi này trừ luyện kim thì còn cho người ở. Nếu quanh năm tháng dài luyện kim khai thác mỏ thì địa phương như vậy phải là người thế nào? Ví dụ như động huyết bên phải không có nơi cho người ở. Bởi vậy có thể thấy được cho dù là dung kim cũng không phải thường xuyên tiến hành. Thậm chí có khả năng chỉ là mới bắt đầu tiến hành.

Mọi người nhao nhao gật đầu, Phạm Thức Đức nói:

- Nhưng mà đại nhân, nếu là có sẵn vàng thì vì sao còn phải dung luyện chứ?

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng, cười nói:

- Nếu muốn ta suy đoán thì đám trộm này có được nhiều vàng từ nơi nào đó, sợ người khác nhận ra vì vậy lấy dung luyện để biến hình, làm thế để che dấu tai mắt hơn.

Rời khỏi huyết động bên trái mọi người tụ tập lại trong sơn động lớn. Ngô Hưng Quốc nói:

- Đại nhân, làm sao bây giờ?

Tần Tiêu nói:

- Xem ra chúng ta cũng không có thu hoạch quá lớn. Đám trộm này đem chứng cứ quan trọng rời đi. Chúng ta đi về trước đi. Sau đó chúng ta sẽ đi tìm tòi dấu bánh xe của kẻ trộm, nhìn xem có thể tìm ra mảnh khoe hay không.

Vừa rời khỏi sơn động thì mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, nhìn thì trời sắp. Tần Tiêu nói:

- Ngô đại nhân, Lý tướng quân, các người mang theo quân sĩ trở về nơi trú quân, ta cùng Quan tướng quân dẫn mấy người truy tung dấu bánh xe tìm kiếm một phen. Một khi trời mưa thì dấu vết bị hủy, như vậy không thể tìm được.

- Như thế cũng tốt, đại nhân đừng lo.

Tần Tiêu trở mình lên ngựa cùng Quan Thiết Sơn dẫn bảy tám kỵ binh dọc theo vết bánh xe mà đi về hướng tây nam.

Một đường chạy vội ước chừng một nén hương thì tới một con sông, vết bánh xe tới đây liền biến mất. Bên cạnh bờ sông có bốn năm cỗ xe lả tả, cùng hơn mười cỗ thi thể!

Tần Tiêu vội vàng xoay người xuống ngựa, phát hiện những thi thể này là nam đinh cường tráng, đều bị một đao ngay yết hầu mà chết.

Tần Tiêu cau mày nói:

- Xem ra những tráng đinh vận chuyển đồ này cũng là kẻ trộm, ngay cả đồng lõa của mình cũng không tha, thật đúng là tàn nhẫn! Quan tướng quân, người cũng biết con sông này đi thông tới nơi nào không?

Quan Thiết Sơn nói:

- Đại nhân, con sông này tên là Ngọc Phong Hà, dọc theo sơn mạch này uốn lượn thông vào Trường Giang. Bởi vì trong núi nên đoán chừng ở gần cũng không có thôn xóm nào.

Tần Tiêu gật gật đầu, trầm nghĩ trong lòng: nhập với Trường Giang thì có rất nhiều địa phương. xem tại

Đúng lúc này bầu trời có một tiếng sấm, mây đen bắt đầu cuộn cuộn, hạt mưa to như hạt đậu trút xuống.

Tần Tiêu nói:

- Đợi lát nữa mưa đã tạnh thì phái người tới đây xử lý thi thể.

Mọi người nhanh chóng trở mình lên ngựa quay về nơi đóng quân.

Vừa vào gần Quỷ Cốc sơn thì từng đạo sấm sét nổ vang không dứt, ngay cả mưa cũng nặng hạt hơn nhiều. Tần Tiêu cùng Quan Thiết Sơn chạy vào hang Quỷ Sơn cốc, phát hiện Ngô Hưng Quốc cùng Lý Tự Nghiệp cũng mang đội ngũ ở trước hang, cũng không có tiến vào.

Tần Tiêu tiến lên hỏi:

- Ngô đại nhân vì sao dừng lại không tiến vào? Mưa gió sắp đến cần phải nhanh chóng trú mưa a.

Không ngờ Ngô Hưng Quốc hoảng sợ vọt phần kêu lên:

- Đại... Đại nhân! Sơn cốc này tuyệt đối không được tiến vào!

66. Chương 66: Quỷ Khốc Chi Mê. (1)

Chương 66: Quỷ khốc chi mê. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu nghi nói:

- Vì cái gì?

Ngô Hưng Quốc thần sắc trương hoảng sợ:

- Đại nhân, người nghe trong sơn cốc này thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng kinh hô gào khóc hay không. Thật ra nơi này có tên là ‘ Quỷ Khốc sơn cốc ’!

Trong nội tâm Tần Tiêu cả kinh, lúc này mới nghĩ đến trước đó không lâu đúng là có nghe dân chúng người Thái nói mỗi khi mưa giông trong sơn cốc này sẽ nghe được tiếng quỷ khóc.

Đúng lúc này giữa không trung lại có một tia sét hiện ra, đột nhiên trong Quỷ Khốc sơn cốc có tiếng vang sơn gai ốc hiện ra.

- Giết giết ah!

- Cứu mạng ah! !

- Giết sạch bọn chúng, một người sống cũng không được lưu lại!

Trong đó còn âm thanh tê tâm liệt phế vang lên, âm thanh binh khí và mũi tên vang lên liên tiếp, vô cùng rõ ràng giống như đang ở bên tai.

Mọi người quá sợ hãi!

Âm thanh “Quỷ khóc” này trong khi mưa càng nghe rõ ràng hơn, Tần Tiêu cũng kinh hãi trong lòng: vừa rồi đi qua sơn cốc này không có một bóng người, nhưng chỉ mới trời mưa là đã có âm thanh như vậy rồi?

Tần Tiêu xoay người xuống ngựa cẩn thận lắng nghe những âm thanh kia, lại phát hiện “Quỷ khóc” cơ hồ đều tái diễn âm thanh lại một lần, nghe xong một lần lại thấy không khác gì âm thanh trước đó.

Lý Tự Nghiệp đi đến bên người Tần Tiêu, nói:

- Đại nhân, trên đời này thực sự có quỷ? Con mẹ nó thật tà môn a, giống như âm thanh đại đồ sát.

Đại đồ sát?

Trong nội tâm Tần Tiêu sáng ngời, đột nhiên nghĩ tới tràng cảnh đồ sát một thôn trang ở nơi này cách đây hai mươi năm.

Cái gọi là âm thanh quỷ khóc này chẳng lẽ là tái diễn tình cảnh năm xưa sao? Suy nghĩ tới đây thì Tần Tiêu lại nói thầm vớ vẩn, trừ phi trên đời này thực sự có quỷ bằng không ai có khả năng tái diễn chuyện hai mươi năm trước được đây?

Mưa to như trút nước, Tần Tiêu toàn thân ướt đẫm, nhưng mà âm thanh ma quỷ lại trở nên rõ ràng hơn.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, nói:

- Các người ở nơi này đợi đi, ta vào xem là có chuyện gì.

Ngô Hưng Quốc, Quan Thiết Sơn, Phạm Thức Đức kể cả Lý Tự Nghiệp đồng loạt tiến lên ngăn cản.

- Đại nhân, vạn lần không được! Hung hiểm chưa biết, đại nhân không thể một mình mạo hiểm được!

Tần Tiêu chém đinh chặt sắt nói:

- Ý Ta đã quyết không cần nhiều lời. Các người ở lại nơi đây, thật sự có nguy hiểm một mình ta cũng dễ dàng thoát thân, đi vào nhiều người dễ sinh ra chuyện xấu.

Dứt lời Tần Tiêu cất bước đi vào trong sơn cốc. Mọi người bất đắc dĩ cũng không dám ngăn trở nữa. Lý Tự Nghiệp dậm chân bước nhanh theo sau, nói:

- Đại nhân, ta đi cùng với người. Nếu thật là có quỷ lão Lý ta cũng phải chém nó ba trăm đao.

- Ta cũng muốn đi!

Quan Thiết Sơn cầm lấy Khai Sơn Đao sẵn bước đuổi kịp.

Tần Tiêu gật gật đầu, nói:

- Cũng tốt, nhị vị tướng quân đi theo ta vào trong tìm tòi. Ngô đại nhân, người tạm thời ọi người ở đây đề phòng.

Lý Tự Nghiệp cùng Quan Thiết Sơn đứng hai bên trái phải của Tần Tiêu cẩn thận đi vào trong Quỷ Khốc sơn cốc.

Bởi vì sơn cốc tương đối hẹp cho nên hình dáng của sơn cốc còn nhỏ hơn nhìn từ bên ngoài vào. Ba người tiến vào phân nửa sơn cốc cũng không có dị đoan gì, cũng không có nhìn thấy người sống nào cả, nhưng mà âm thanh thảm thiết kia vẫn tái diễn hơn nữa càng trở nên rõ ràng hơn.

Trong lòng Tần Tiêu căng thẳng, âm thầm kinh nghi nói: việc này đúng là kỳ quái! Chẳng lẽ có công nghệ của người ngoài hành tinh làm trò quỷ, chơi tàng hình? Không đến mức này! Xâm lược địa cầu như đại chiến STARS sao? Quá ! Xem ra ta nghĩ quá nhiều chuyện không đâu rồi.

Lý Tự Nghiệp cùng Quan Thiết Sơn mỗi người cầm một thanh đại đao thần sắc nghiêm trọng dị thường. Mặc dù bọn họ đều là cao thủ hung hãn không sợ chết, nhưng khi gặp phải “Đối thủ ” không biết mặt này hai người lúc này càng sợ hãi và đề cao cảnh giác, khí lạnh dần dần từ chân đã lên tới đỉnh đầu.

Ba người thả chậm bước chân tìm kiếm trong sơn cốc, nhưng mà không có bất cứ tin tức gì, cái Quỷ Khóc sơn cốc này giống như đúc buổi trưa đi qua, trừ có nhiều mưa thì không có ngọn cây cọng cỏ nào không hài hòa.

Đúng lúc này ba người đã đi tới một nơi chất đầy đất quặng, âm thanh ma quỷ gào khóc lúc này càng rõ ràng hơn, giống như đang ở bên tai.

Thế nhưng mà trước mắt không có người nào sống.

Lý Tự Nghiệp cùng Quan Thiết Sơn hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra nét sợ hãi, Lý Tự Nghiệp thì không ngừng nuốt nước bọt, nói:

- Đại nhân! Âm thanh lớn nhất là ở nơi này, giống như tràng cảnh đại đồ sát đang ở trước mặt vậy, nhưng mà không nhìn thấy bóng người nào.

Quan Thiết Sơn cũng nói:

- Đại nhân, chúng ta thật sự không nhìn thấy oan hồn nào sao?

Lời vừa nói ra thân hình ba người không hẹn mà chấn động.

Đúng vào lúc này giữa không trung xuất hiện sấm sét, giống như cả sơn cốc này đều chấn động theo.

Lý Tự Nghiệp nhảy lên cao, đột nhiên đại đao điên cuồng chém mạnh xuống.

- Mẹ con quỷ hồn, đi ra đây cho đại gia chém ba trăm đao!

Một tiếng rống to thì bốn phía yên tĩnh lại, chỉ nghe tiếng thổ dồn dập ồ ồ của ba người.

Nặng nề! Áp lực! Không khí ở bốn phía như áp súc lại làm cho ba người không thể thở nổi.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm suy nghĩ: chẳng lẽ đúng như Quan Thiết Sơn nói là không thể nhìn thấy quỷ hồn?

Tuyệt đối không thể! Tần Tiêu hít sâu một hơi, trong lòng kiên định nói ra thế gian này tuyệt đối không có lệ quỷ oan hồn!

Tần Tiêu định trụ tâm thần, tiếp tục tiến lên phía trước.

Lý Tự Nghiệp cùng Quan Thiết Sơn thì xiết chặt đại đao trong tay của mình, thần sắc khẩn trương cực độ chăm chú bảo hộ hai bên của Tần Tiêu.

Ba người chậm rãi đi qua chỗ đất đá quặng kia.

Vừa đi một nửa tiếng kêu giết đột nhiên dừng lại.

Ba người kinh hãi và dừng bước.

Trong cổ họng của Tần Tiêu phát khô, tập trung tinh thần lưu ý động tĩnh bốn phía, nhưng trong lòng thì kinh nghi bất định, thầm nghĩ: âm thanh quỷ khóc này rất quái dị, chỉ có ở gần đồng quặng mà thôi, vừa đi tới thì âm thanh dừng lại.

Trong lòng Lý Tự Nghiệp bực mình, hét lớn một tiếng:

- Yêu ma quỷ quái ở đâu, có bản lĩnh thì đi ra đây đại chiến ba trăm hiệp với đại gia!

Hắn vừa hét to lên thì không có chút động tĩnh nào. Trong cả sơn cốc trừ tiếng mưa rơi thì không có cái gì nữa.

Tần Tiêu nhú mày, hấn vung tay một cái.

- Chúng ta lui về phía sau thử xem!

Ba người lui về theo đường cũ thì đột nhiên lại nghe một tiếng rống to:

- Yêu ma quỷ quái ở đâu, có bản lĩnh thì đi ra đây đại chiến ba trăm hiệp với đại gia!

Đột nhiên Lý Tự Nghiệp nhảy dựng lên, hét:

- Mẹ ơi, thực sự có quỷ! Còn học theo ta nói chuyện nữa.

Âm thanh “Quỷ khóc” không ngừng vang lên câu nói: Yêu ma quỷ quái ở đâu, có bản lĩnh thì đi ra đây đại chiến ba trăm hiệp với đại gia!

- Yêu ma quỷ quái ở đâu, có bản lĩnh thì đi ra đây đại chiến ba trăm hiệp với đại gia!

...

Không ngớt không dứt!

Âm thanh kia giống như đục tiếng gào rú của Lý Tự Nghiệp lúc này.

67. Chương 67: Quỷ Khóc Chi Mê. (2)

Chương 67: Quỷ khóc chi mê. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu bình tĩnh đại ngộ:

- Ta nghĩ ta hiểu chuyện gì rồi!

Lý Tự Nghiệp cùng Quan Thiết Sơn không hiểu chút nào:

- Lại là vì sao?

Trên mặt Tần Tiêu trên mỉm cười thoải mái, hấn thở dài tự giễu.

- Xem ra chúng ta đều là lo sợ không đâu, nơi nào làm gì có quỷ quái gì. Tuy ta còn không rõ nguyên nhân nhưng cũng nghĩ đến một ít đại khái. Những núi đá này hấp thu lôi điện trong không khí thì có thể sao chép âm thanh của thiên nhiên! Trước kia chúng ta nghe được âm thanh ‘ quỷ khóc ’ hẳn là tình tiết chính của tràng cảnh đồ sát hai mươi năm trước. Lúc ấy trong cơn mưa giông và có mấy khối đá nam châm nên đã sao chép âm thanh lại. Vừa rồi các người cũng nhìn thấy, Lý tướng quân rống một tiếng gọi bầy cũng bị nó sao chép lại!

- Làm sao có thể?

Lý Tự Nghiệp cùng Quan Thiết Sơn đồng thời lớn tiếng kinh hô.

Tần Tiêu mỉm cười, nhìn qua hai vị tướng quân đang kinh ngạc thì gật gật đầu:

- Có khả năng này, vài năm trước kia ta có đọc trong một quyển dã sử có ghi lại ở một quặng nam châm thì có khả năng hấp thu lôi điện. Thời điểm lôi điện bổ xuống thì quặng nam châm này hấp thu âm thanh và

mỗi thời điểm diễn ra cơn giông thì thường xuyên phát ra tiếng sét kinh thiên, âm thanh này rất lớn khiến cho những người đào quặng cũng cho rằng có ma quỷ, vì vậy không ai dám đi vào hầm mỏ làm việc. Mọi người qua sơn cốc này đi, đỉnh hẹp dài và trong bụng có khoảng không, có giống sơn động hay không.

Lý Tự Nghiệp mở to hai mắt:

- Đại nhân nói đúng là huyền diệu, nhưng ta vẫn chưa tin! Vì cái gì trong hai mươi năm qua không có ai đi tới nơi này trong cơn dông? Sao không có ai nói chuyện? Vì sao chỉ đem âm thanh của lão Lý ta là sao chép lại, còn tròng đồ sắt hai mươi năm trước thì biến mất, chẳng lẽ lão Lý ta làm cho quỷ thần tức giận nên bọn chúng mang thù muốn bắt ta đi?

Tần Tiêu cười nói:

- Như thế nào, Lý tướng quân cũng sợ hãi? Nếu người không tin lời ta thì đại khái có thể đi thử. Quan tướng quân, người không ngại ra khỏi cốc mời binh sĩ tiến vào đây đi, đem những quặng nam châm này mang đi, ta dám đoán chắc âm thanh quỷ khóc từ nay biến mất.

Quan Thiết Sơn không thể tin nổi nhìn qua Tần Tiêu, bất đắc dĩ chấp tay nói:

- Mặt tướng lĩnh mệnh.

Nói xong liền quay người rời đi.

Lý Tự Nghiệp vuốt đầu, mái tóc của hắn bị mưa làm rối loạn không chịu nổi, thỉnh thoảng lắc đầu:

- Ta không tin! Ta muốn thử lại lần nữa!

Dứt lời Lý Tự Nghiệp lại vọt tới quặng nam châm kia rộng lớn:

- Oa ha ha, gia gia chính là thần! Đám quỷ các người bắt ta đi.

Sau đó nhanh chóng chạy đến bên người của Tần Tiêu.

Sau nửa ngày cũng có âm thanh truyền ra.

- Yêu ma quỷ quái ở đâu, có bản lĩnh thì đi ra đây đại chiến ba trăm hiệp với đại gia!

Vẫn là đoạn âm thanh của Lý Tự Nghiệp lúc trước.

Tần Tiêu cười nói:

- Hắc Đản, người không rõ rồi? Chuyện này có rất nhiều ảo diệu mà đây không phải chuyện người có thể giải thích được. Người ngẫm lại, dưới gầm trời này vì sao đá nam châm nhiều thế, tia chớp sấm sét cũng nhiều, nếu mỗi chỗ đều có ghi chép âm thanh thì không phải là lộn xộn sao? Ta đoán chừng vừa rồi ba người chúng ta đồng thời đi vào đây thì vị trí chúng ta đứng, tư thế, quần áo và đao trong tay các người vừa vụn vỡ vào điểm ‘lưu âm thanh’, cũng như tròng đồ sắt năm đó ghi chép trận tàn sát kia không khác lắm. Vì vậy âm thanh của người mới được ghi chép lại.

Lý Tự Nghiệp tròn tròn con mắt, không thể tin gật gật đầu, lại lắc đầu, cuối cùng hắn gãi đầu, nói:

- Ta vẫn không rõ!

Tần Tiêu ngửa mặt lên trời thở dài, rốt cuộc biết cái gì là đàn gảy tai trâu!

Nhưng nói ngược lại từ đáy lòng của Tần Tiêu cũng hiểu được một việc mơ hồ. Cũng như chuyện mình thích xem kỳ văn dị sự như lúc trong quân ngũ, cũng thích thăm dò khoa học, những bí ẩn chưa hiểu trên TV, mơ hồ từng nghe nói qua chuyện “Máy thu âm tự nhiên” này. Nếu không phải như vậy cho dù mình là người thế kỷ hai mươi mốt đối với loại chuyện này cũng khó mà hiểu rõ được.

Quan Thiết Sơn mang theo binh sĩ chạy vào, nghe được âm thanh mắng chửi không dứt bên tai thì về mặt kinh hoàng chưa định.

Tần Tiêu gật đầu ý chào một cái, Quan Thiết Sơn hung ác cắn răng một cái, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, chúng ta là binh tướng thiên triều, gặp thần giết thần, gặp ma tru ma, chỉ là quỷ khóc thì sợ gì? Mọi người cùng nhau xông lên, đem những đá nam châm này dời đi.

Lý Tự Nghiệp cười to lên, nói:

- Quan Thiết Sơn tướng quân làm được chuyện này thật quá tốt, khả năng ủng hộ sĩ khí là nhất lưu ah! Khiêng đá thì khiêng đá đi, lại còn nói nhiều như vậy, ha ha, lão Lý ta thật sự bội phục muốn chết.

Chúng quân sĩ như được tăng cường lòng dũng cảm, đi theo Quan Thiết Sơn bỏ nhào vào trong đồng ruộng nam châm kia, lúc này âm thanh thóa mạ của Lý Tự Nghiệp lại vang lên.

Chúng quân sĩ lại kinh ngạc một hồi, mấy người nhất gan đã nhanh chóng chạy ra sau.

Quan Thiết Sơn lại dậm chân:

- Người lui về phía sau quân lệnh xử trí! Mau nhanh tay đi.

Chúng quân sĩ lúc này nhanh chóng hô to, lúc này bắt tay vào làm việc.

Ngô Hưng Quốc cùng Phạm Thúc Đức đi tới bên người của Tần Tiêu, riêng bản thân thì sợ hãi, hỏi:

- Đại nhân, đây là có ý gì?

Tần Tiêu đem chuyện đá nam châm lưu âm thanh nói lại một lần, hai người tự nhiên kinh ngạc không thôi, khó mà tin được.

Mưa không ngừng rơi, sấm sét thì lúc nào cũng nổ vang ầm ầm, ngay cả âm thanh chửi bới cũng vang lên không dứt.

Nửa canh giờ sau thì chồng đá nam châm thạch kia cũng thanh lý xong rồi, mấy trăm quân sĩ thở hồng hộc, trên người đổ mồ hôi lạnh. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Tần Tiêu đi đến trước mặt Quan Thiết Sơn chấp tay nói:

- Làm phiền Quan tướng quân vất vả các vị các huynh đệ. Từ nay về sau sơn cốc này không còn quỷ khóc nữa, bảo với dân chúng chung quanh không nên sợ hãi nơi này nữa, có thể nhập cốc lên núi đi săn. Bảo mọi người ghi công của bọn họ!

Đang nói đột nhiên Phạm Thúc Đức lại hoảng sợ kêu lên.

- Đại nhân, người mau nhìn, tại đây...

Tần Tiêu hơi kinh hãi, chỉ thấy Phạm Thúc Đức cầm một tấm ván gỗ mục nát không trọn vẹn, vẻ mặt kinh hoảng thất sắc đã chạy tới.

- Đại nhân người xem, đây là ta vừa rồi trong lúc vô tình nhặt được sau khi dời đồng đá nam châm kia, đây là phát hiện lớn đấy.

Tần Tiêu vội vàng tiếp nhận tấm gỗ đã đầy rêu xanh kia, tấm ván gỗ bị tàn phá không chịu nổi, phát hiện đây là một cái bản chữ. Phía trên đều có viết đầy chữ, mặc dù có chút tàn phá nhưng miễn cưỡng vẫn nhìn ra được.

Tần Tiêu cẩn thận phân biệt một hồi dần dần từ đáy lòng dâng lên cảm giác lạnh cả người, tinh thần cũng trở nên khẩn trương lên. Trên khối gỗ kia có viết:

- ... Công Hầu đã chết. Phụng tiên để thành nghiệp, triều đình hiện tại thối nát. Tống Vi Tử bị thương, lượng thực vũ khí đã đầy; Viên Quân Sơn lưu nước mắt vui mừng! Chỉ có dùng tức giận của phong vân, chí an xã tắc. Bởi vì thiên hạ thất vọng thuận vũ nội rồi đi. Viên phát cờ khởi nghĩa tiêu trừ yêu nghiệt.

68. Chương 68: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn.

Chương 68: Thu hoạch ngoài ý muốn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tuy có mấy chữ còn lại không phân biệt được nhưng chỉ vài câu này đã làm cho Tần Tiêu hoảng sợ.

Tần Tiêu nói:

- Phạm tiên sinh, vì sao vật này lại xuất hiện ở nơi đây?

Phạm Thức Đức hoảng sợ nhìn qua Tần Tiêu, chậm rãi lắc đầu, khẩn trương thấp giọng nói ra:

- Xem ra đại nhân cũng nhận những chữ này, chuyện này quả thật là đại nghịch bất đạo!

Ngô Hưng Quốc nghi ngờ nói:

- Là vật gì có thể khiến hai vị đại nhân hoảng sợ như vậy? Có thể cho hạ quan xem xét?

Tần Tiêu đưa tấm gỗ cho Ngô Hưng Quốc:

- Đại nhân, không được ngoại truyền.

Ngô Hưng Quốc lòng đầy nghi hoặc tiếp nhận tấm gỗ, chậm rãi đọc và biểu hiện trên mặt cũng dần dần từ nghi hoặc biến thành kinh ngạc, sau đó là sợ hãi, lúc này sợ hãi thấp giọng nói:

- Cái này... Cái này! Đại nghịch bất đạo! Đại đạo không dung! Đại nhân, phải nhanh chóng hủy bản gỗ này để tránh dẫn họa trên người ah!

Tần Tiêu cầm qua tấm gỗ, cau mày lắc đầu:

- Vật này vô cùng trọng yếu, vẫn cho bản quan tạm thời bảo quản. Về phần lai lịch và chân tướng của việc này đến lúc đó bản quan sẽ báo cáo lên cho bộ hạ, tin tưởng dùng thánh minh của bộ hạ sẽ không trách tội.

Tần Tiêu lấy một cái bọc lụa bao tấm gỗ này lại, cẩn thận thu nhập vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn qua bầu trời, nói:

- Mưa rơi đã bớt rồi, chúng ta rút quân về doanh đi.

Sau đó tiếp nhận roi ngựa và dây cương của một binh sĩ trở mình lên ngựa, quát một tiếng “Giá ”, một mình chạy lên phía trước.

Trong nội tâm Phạm Thức Đức chấn động, lúc này nhanh chóng quát ngựa đuổi theo. Hai người dẫn đầu tiến vào trong quân doanh.

Phạm Thức Đức nhìn chung quanh một chút, xác định phụ cận không có người, lúc này khẩn trương nói:

- Đại nhân, vật đại nghịch bất đạo như thế lưu lại chỉ sợ sẽ có điềm xấu, kính xin đại nhân nghĩ lại. Đại nhân cũng biết từ ngữ trên tấm gỗ này trước đó có ghi mấy câu gì không?

Tần Tiêu ý vị thâm trường cười cười, lạnh nhạt nói ra:

- Nếu như ta nhớ không lầm thì hẳn là một cự thần hoàng Đường a. Văn tự trên tấm gỗ này hẳn là Từ Kính Nghiệp vì Lạc Tân Vương phản loạn nên ghi lại, một bản hịch này tên là Đại Lý Kính Nghiệp Truyền Hịch Thiên Hạ Văn. Lại nói tiếp, đây là vật đại nghịch bất đạo. Nhưng mà Phạm tiên sinh, lần này đi Giang Nam có thu hoạch lớn nhất thì chính là bản gỗ này. Ta ẩn ẩn cảm thấy được chuyện trong đó bắt đầu từ vị tàn sát hai mươi năm trước, về sau từ Quỷ Khốc sơn cốc này đến Thiên Thánh Sơn đức tiên, tổ chức Hỏa Phượng này có ngàn vạn quan hệ tới tấm gỗ mới thu. Tuy ta không có chút chứng cứ nào nhưng ít ra cũng có điểm đột phá. Sau đó chúng ta lại đi tới huyện nha Hán Dương đi, ta phải tra tìm ghi chép về chuyện tàn sát năm đó, hy vọng có thể phát hiện một ít mảnh khoe.

Phạm Thức Đức cả kinh nói:

- Đại nhân, ý của người nói là chuyện này có quan hệ tới Từ Kính Nghiệp phản loạn năm đó?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Còn khó mà nói, ta cũng chỉ hoài nghi. Tiên sinh còn nhớ trước khi ta tiến vào Quỷ Khốc sơn cốc không? Lúc ấy ta phát hiện mũi tên phá giáp chuyên dụng của quân đội Đại Chu. Từ khi đó ta đã từng hoài nghi nơi này từng có quân đội nghỉ lại. Thẳng tới sau này vây quét Thiên Thánh Sơn ta lại phát hiện nhiều huyệt

động trong núi như thế từ bố cục đến kết cấu, đều là dùng thói quen và phương thức hạ trại của quân đội. Tiên sinh, người còn cho rằng đây là trùng hợp sao?

Phạm Thúc Đức gật gật đầu:

- Đại nhân quả nhiên tâm tư linh mẫn, hạ quan không thể sánh bằng. Theo ý của đại nhân thì những quân đội này là dư đảng của Từ Kính Nghiệp năm đó?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Hiện tại còn không dám xác định. Theo lý thuyết thì năm đó Từ Kính Nghiệp phản loạn, dư đảng đã bị tiêu diệt toàn bộ sạch sẽ, cho dù có mấy con cá lọt lưới cũng không lật nổi sóng lớn gì. Nhưng mà bây giờ xem ra cái này gọi là tổ chức ‘Hỏa Phụng’ có ý chí không nhỏ, rốt cuộc nó là thế lực ra sao thì chúng ta còn không phải rất rõ ràng. Chỉ nói có tâm tư dám đục tiền thì huyện lệnh Hán Dương có thành bủ nhìn trong tay chúng cũng không dám khẳng định đâu, có lẽ cổ thế lực này không kém. Hơn nữa cho tới bây giờ chúng ta hiểu rất ít về nó, mục đích của bọn chúng rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ lại muốn tạo phản như Từ Kính Nghiệp năm đó hay sao?

Phạm Thúc Đức nuốt một miếng nước bọt, có chút khẩn trương nói:

- Đại nhân, hạ quan có nghi kị, nhưng mà giả thiết này không hợp lý lắm, không biết có nên nói hay không...
- Mời tiên sinh nói ra.

Phạm Thúc Đức nói:

- Hạ quan nghi hoặc là năm đó trong Quỷ Khốc sơn cốc này tại sao lại có thôn trang như vậy? Người nơi đây vì sao lại bị đại quân tiêu trừ? Nếu như giả thuyết cái thôn trang này là ánh mắt và cọc ngầm của Từ Kính Nghiệp khi phản loạn sử dụng, hoặc là đường lui thậm chí là nơi lưu lại tài bảo. Từ Kính Nghiệp phản loạn thất bại thì di thần bại tốt chạy trốn tới sơn cốc này, hoặc là giết người diệt khẩu, hoặc đấu tranh nội bộ cướp đoạt tài bảo, đem trọn người trong thôn toàn bộ giết, sau đó che dấu hoạt động ẩn vào trong Thiên Thánh Sơn, hoạt động đến nay!

Tần Tiêu mở to mắt, trong nội tâm cả kinh nói: xem ra Phạm Thúc Đức cũng không phải là con một sách đâu! Hắn nói những chuyện này cũng giống như suy nghĩ trong lòng mình, không khác bao nhiêu cả.

- Tiên sinh quả nhiên cao kiến! Tiên sinh suy luận như vậy không mưu mà hợp với ta. Không đối gạt tiên sinh, ta thậm chí còn nghĩ tới Lạc Tân Vương năm đó lúc ẩn cư ở đây, vì Từ Kính Nghiệp viết ra Đại Lý Kính Nghiệp Truyện Hịch Thiên Hạ Văn và in ấn trong sơn cốc này, lại đem hịch này truyền bá khắp các châu trong Giang Nam đạo và lên tinh thần cho phản quân. Từ Kính Nghiệp làm loạn ở Dương Châu, ai cũng không nghĩ ra hắn có an bài trú điểm ở Ngạc Châu này chứ, không thể không nói hắn rất ỉn.

Phạm Thúc Đức cấp cấp nói tiếp:

- Đại nhân, nói như vậy chuyện này là giải thích tốt nhất! Về sau Từ Kính Nghiệp bị đại quân Lý Hiếu Dật đánh bại, bắt đắc dĩ chạy trốn tới Nhuận Châu muốn vượt biển đầu nhập vào Tân La, không ngờ lại bị thủ hạ phản loạn giết chết, không còn cơ hội đi tới nơi này. Khi đó Từ Kính Nghiệp tuy chết nhưng toàn bộ vây cánh của hắn chưa hẳn đã sa lưới. Ít nhất tác giả quyển sách Đại Lý Kính Nghiệp Truyện Hịch Thiên Hạ Văn là Lạc Tân Vương sống không thấy người, chết không thấy xác, nhiều năm qua mọi người ngờ vực vô căn cứ bất định. Toàn bộ vây cánh còn lại trốn vào Quỷ Khốc sơn cốc vì vậy sinh ra đấu tranh nội bộ mà dẫn phát thảm án tàn sát thôn làng.

Tần Tiêu mày rậm trố mắt:

- Tiên sinh suy luận rất có đạo lý. Nhưng chân tướng thật sự là thế nào, chuyện cấp bách bây giờ là chứng minh chuyện này.

Hôm sau trời trong nắng sớm Quan Thiết Sơn nghe lệnh Tần Tiêu dẫn theo binh sĩ phong tỏa động huyệt trong núi Thiên Thánh Sơn, thu thập thi thể ở bờ sông.

69. Chương 69: Tha Hương Gặp Cố Nhân. (1)

Chương 69: Tha hương gặp cố nhân. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-» nguồn

Tần Tiêu sai người đi tới sơn thôn và mời các bộ lão danh vọng cao của người Thái tới một căn nhà trúc, nhìn bọn họ nói ra: (.

- Trong thiên hạ đều là vương thổ, mà chúa tể của vùng đất là vương thần. Quan dân chúng ta phải hỗ trợ lẫn nhau, thân nhau như ruột thịt. Từ ngày hôm nay dân tộc Thái sẽ được miễn ba năm thuế má và lao dịch, quan phủ sẽ toàn lực hỗ trợ người dân trồng dâu nuôi tằm, đánh cá và săn bắt chăn nuôi.

Hơi dừng một chút giọng nói Tần Tiêu nặng nề nhìn vào mọi người, nói:

- Ta và Bảo Giáp đều là đồng liêu, là thần tử của Đại Chu. Cho dù chức quan lớn nhỏ cũng đều làm công bộc của dân. Cho tới nay các người có một số việc làm không được tốt lắm, ta sẽ không nói rõ kể từ hôm nay cho dù là người Hán hay là người Thái đều ngang hàng, mọi người ở chung hòa thuận với nhau. Điều là hương thân cùng quê thì có gì mà gây chuyện, hảo hảo sống không phải tốt sao?

Ở trong gian nhà bọn người Bảo Giáp quỳ xuống, dập đầu cầu xin tha thứ.

Tần Tiêu cất cao giọng, nói:

- Bỏ đi, tất cả đứng lên! Bồn quan hôm nay không phải hỏi tội các người!

Hơi dừng một chút, Tần Tiêu tiếp tục nói:

- Biết sai thì có thể thay đổi, thiện lớn lao yên, chuyện trước kia bản quan không so đo với các người. Huyện lệnh Hán Dương ý đồ mưu phản đã đền tội, bồn quan cũng không muốn xử thêm các người làm gì, các người làm quan trong thôn có quan hệ với hắn hay không, có cấu kết hay không thì nội tâm hiểu rõ. Còn có cái gì huyết tể, chuyện này...

Tần Tiêu đề cao âm thanh một chút, cơ hồ là giận dữ hét:

- Về sau tuyệt đối không thể để xảy ra lần nào nữa! Quả thực là vô cùng ngu xuẩn!

Cái này giận dữ, Ngô Hưng Quốc đều nghiêm lại, cuống quýt từ trên ghế đứng lên, cùng quỳ xuống theo bọn người Bảo Giáp.

- Hạ quan... Hạ quan hổ thẹn, hạ quan có tội, thỉnh Tần đại nhân giáng tội trừng phạt!

Trong nội tâm Tần Tiêu cười lạnh, lại nhin không được có chút vui cười vì đã đạt được mục đích! Lần này gõ mạnh thì đã làm những con hồ ly và lão hổ chẳng phải bị giày vò sao?

Tần Tiêu tiến lên một bước nâng Ngô Hưng Quốc dậy, nói:

- Ngô đại nhân nói quá lời! Câu cửa miệng là sông không dấu ngọc, sản vật Ngạc Châu và dân sinh vô cùng phong phú, chợt có người phạm tội thì khó tránh khỏi, Ngô đại nhân cũng không cần lo lắng. Trong tình cảnh này Bảo Giáp các người không cần phải quỳ, ta cũng không phải ác quan. Kỳ thật ý của ta hôm nay nói đúng một việc: chuyện này sinh ra thì bồn quan có thể xem như không thấy cái gì, chuyện cũ sẽ bỏ qua; sau này các người làm việc thế này thì ta có thể nhìn chăm chăm vào.

Ngô Hưng Quốc âm thầm đổ mồ hôi trán, nói:

- Hạ quan hiểu rồi, tại đại nhân rộng lượng!

Bọn người Bảo Giáp này đã có chút mất hồn mất vía, chỉ biết dập đầu trên mặt đất.

Tần Tiêu đi đến bên người Nham Tài Trát, bắt lấy tay của hắn, nhìn hắn nói ra:

- Nham đại thúc, chuyện ma quái ở Quỷ Khốc sơn cốc này bổn quan nói không rõ ràng, cũng không có chuyện quỷ quái gì, nhưng mà có chút ít âm thanh từ sơn cốc phát ra, cũng không có độc trùng mãnh thú hại người, các hương thân không cần sợ hãi. Sau khi trở về nói các hương thân từ hôm nay trở đi có thể yên tâm lớn mật săn bắt như trước. Về sau gặp bao nhiêu khó khăn thì nhớ rõ phải báo cáo lại trong thôn, xin nhờ quan phủ hỗ trợ.

Tần Tiêu hơi dừng một chút, quay đầu nhìn qua đám người kia, nói:

- Kỳ thật ở nơi này đều là các vị hương thân, chẳng qua nơi này bị cầu quan bức bách và tài cán vô cùng thấp kém, hành dân thì nhiều... Nếu xảy ra chuyện này thì phải báo lên.

Mọi người cùng Bảo Giáp nhanh chóng quỳ xuống dập đầu, hét to lên:

- Đại nhân anh minh! Đại nhân anh minh!

Trong nội tâm Tần Tiêu cười lạnh: đương nhiên anh minh. Không anh minh thì ta đã sớm chém đầu các người rồi! Xem sau này các người có dám vẽ đường cho hươu chạy hay không! Ta không chém các người là sợ dân tộc Thái sau này sẽ khổ sở, dù sao cũng là hương thân thôn quê ngắc đầu không thấy mặt trời, ta một đao chém xuống thì Hán, Thái chính là tử địch. Hừ! Xem như đám gia hỏa các người nhặt được tiện nghi.

Nham Tài Trát kích động nước mắt tuôn rơi, nhất thời nói không ra lời, chỉ gật đầu run rẩy.

Tần Tiêu trong nội tâm một hồi thoải mái, đối với Ngô Hưng Quốc nói:

- Ngô đại nhân, chuyện ở trại Thái tộc đã xử lý gần xong rồi, bổn quan muốn đi tới huyện nha Hán Dương nhìn một chút, tạm thời không đi tới Ngạc Châu được. Ngô đại nhân công vụ bận rộn cũng không cần đi theo đâu, mau quay về Ngạc Châu đi, bổn quan tùy ý đi bái phỏng là được.

Ngô Hưng Quốc hình như còn chưa tỉnh lại, trong mơ màng, ngạc nhiên ngơ ngác nói:

- Nếu như thế hạ quan quay trở lại Ngạc Châu, nếu như có chuyện gì, ngài sai người tới thông báo cho hạ quan.

Tần Tiêu một tay gõ nhẹ lên đầu gối, niềm nở nói:

- Đã như vậy Ngô đại nhân, chư vị hương thân, bây giờ chúng ta từ biệt, sau này còn gặp lại!

Dứt lời đứng lên, trong nội tâm có sẵn khoái không nói nên lời: trong bộ đội thì quan ột cấp đè chết người. Không nghĩ tới hiện tại chỉ là tứ phẩm Ngự Sử cũng có thể hù tứ phẩm Thứ Sử sợ hãi, làm quan thật thú vị.

Vừa ra khỏi phòng trúc bọn người Tần Tiêu bị dân tộc Thái bao quanh lại.

Các thôn dân quỳ xuống ngay ngắn, Nham Tài Trát nói ra:

- Đại nhân, ngài thật sự là phật sống a! Những hương thân chúng ta cảm động và nhớ đại ân đại đức của ngài, dựa theo tập tục của người Hán thì chúng ta sẽ lập sinh từ cho ngài, cùng thờ ngài và phật tổ chung với nhau trong nhà, ngày ngày thắp hương lễ bái, cầu chúc đại nhân vạn thọ vô cương, cả đời an khang!

Dứt lời dân chúng Thái đồng thời hô lên.

- Chúc đại nhân vạn thọ vô cương, cả đời an khang!

Tần Tiêu kinh hãi, vịn Nham Tài Trát, nói:

- Nham đại thúc, những chuyện thế này bản quan không quen, không dám nhận hậu đãi này, thể nhân chẳng phải cho rằng bản quan lừa dối chuốc tiếng sao? Việc này vạn lần không được!

Nước mắt Nham Tài Trát tuôn đầy mặt, kích động cầm lấy tay của Tần Tiêu, nói:

- Đại nhân, tộc nhân của chúng ta sống ở nơi này hơn trăm năm, chưa từng có lúc nào vui vẻ như ngày hôm nay, chưa từng gặp cuộc sống thanh nhàn như vậy. Chỉ trách chúng ta nghèo khổ, không có lễ vật gì đưa cho đại nhân cả, cung phụng sinh từ toàn bộ là tâm ý của chúng ta, đại nhân cũng đừng từ chối, bằng không thì những tộc nhân chúng ta thật sự khó chịu trong lòng, xấu hổ cả đời.

Chúng thái dân đồng loạt hô:

- Chúc đại nhân vạn thọ vô cương, cả đời an khang!

Tần Tiêu không ngờ rằng chuyện lại như vậy, đành hít sâu một hơi, nói:

- Đã như vậy thì được rồi, các hương thân, mời mọi người đứng lên đi. Từ nay về sau mọi người sống thật tốt, nếu có khó khăn gì cứ tìm quan phủ hỗ trợ. Mọi người nên nhớ kỹ, các người đều là con dân của triều đình, bề hạ đối xử các người như nhau, cũng không có ý bất công với ai. Tần mỗ cáo từ, các hương thân nên trở về đi, không nên tiễn xa.

Dứt lời Tần Tiêu chấp tay vái chào, quay người bước nhanh rời đi.

70. Chương 70: Tha Hương Gặp Cổ Nhân. (2)

Chương 70: Tha hương gặp cổ nhân. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu, Phạm Thúc Đức cùng Lý Tự Nghiệp ba người rời khỏi thôn, trực tiếp đi tới huyện Hán Dương. Sau khi đi được lộ trình sáu mươi dặm thì ba người đã đi nửa ngày, lúc này là giữa trưa nên tìm một quán trọ nghỉ chân.

Thôn trấn không lớn, dòng người không phải rất nhiều, khách trong khách sạn không nhiều. Ba người gọi một ít rượu và thức ăn, lúc này đang ngồi trò chuyện.

Ăn thức ăn hơn phân nửa, cửa khách sạn lúc này có một người say rượu đi vào, chường quẫy xông lên, nói:

- Lão bản, cho ta hai vò rượu ngon, ta tự mang đi.

Liếc mắt nhìn Tần Tiêu thì cả kinh, nói:

- Trương Húc huynh!

Người say rượu này nhìn qua Tần Tiêu thì nhìn qua, vỗ tay cười to thì nhìn qua bàn của Tần Tiêu đi tới.

- Ha ha! Tần Tiêu huynh đệ! Thực sự là hữu duyên! Hữu duyên nha!

Tần Tiêu vội vàng đứng dậy mời Trương Húc ngồi xuống:

- Vì sao Trương huynh ở đây? Mau mời ngồi. xem tại

Trương Húc ngồi xuống, nhưng lại thở dài một tiếng vẻ mặt buồn trướng nói ra:

- Tần huynh đệ có chỗ không biết. Trương mỗ từ trước phóng đảng, trong ngày chỉ du đảng ở bốn phía. Lần này ta dự định du lịch Giang Nam. Không ngờ hôm qua nghe nói lão tiểu tử Trần Tử Ngang đã chết rồi, không còn gì hào hứng cả. Ai! Nghĩ tới Trương mỗ phóng đảng cả đời, bằng hữu rải rác, hôm nay lại ít đi một người! Vì vậy ta trời đưa đất đẩy đưa tới nơi này, mua vài vò rượu uống xem như tưởng nhớ cổ nhân.

Tần Tiêu cả kinh nói:

- Trương huynh nói rằng Trần Tử Ngang tiên sinh đã đi về cõi tiên? Thật sự là đáng tiếc ah, văn sinh còn không có cơ hội gặp được.

Trương Húc vỗ vỗ bàn, gạt đầu, nói:

- Nói đến đáng hận! Trần Tử Ngang lão tiểu tử kia thông thái rôm, đặc tội ai không tốt, hết lần này tới lần khác lại đặc tội Vô Tam Tư! Kết quả oan tù lại Thực Trung, bị một tiểu huyện lệnh huyện Hồng cho gian nhân hãm hại mà chết. Ai! Nghĩ tới ta đường đường đàn ông lại nhớ lẫn nhau, đều không có bốn sự giải oan cho bằng hữu của mình.

Lý Tự Nghiệp nghe vậy giận tím mặt, một chưởng đập lên mặt bàn, nói:

- Mẹ hửn, bọn cẩu quan hại người này có mặt ở khắp nơi! Đại nhân, chúng ta đi tới Kiến Nam đi, đi tới huyện Hồng, chém tên...

Tiểu nhị đưa mắt nhìn qua bàn này tỏ vẻ sợ hãi, sắc mặt Tần Tiêu có chút bất thiện, Lý Tự Nghiệp vội vàng nuốt lời đằng sau lại, tay chân vụng về thu dọn chén đĩa trên bàn.

Nhưng Trương Húc lại cười rộ lên:

- Vị này chính là Lý Tự Nghiệp Lý tướng quân bên người của Tần huynh đệ a, ha ha, quả nhiên là tính tình ngay thẳng, Trương mỗ ưa thích! Đến đây, chúng ta cùng nâng ly với nhau.

Dứt lời giơ vò rượu lên cao và uống ừng ực, rượu rơi vãi lên ngực áo. Lý Tự Nghiệp cũng cầm một vò rượu lớn mở to miệng uống rượu.

Uống một hồi Trương Húc đem vò rượu đặt lên mặt bàn, dùng sức lắc lắc đầu, nháy mắt vài cái nhìn Tần Tiêu nói:

- Tần huynh đệ, ta biết rõ người hiện nay là nhân vật phong vân, người là tâm phúc trước mắt của bộ hạ, cũng là anh hùng hào kiệt được Lâm Truy Vương coi trọng. Nhưng không biết Tần huynh đệ có thể như ác quan cẩu tặc Lai Tuấn Thần, Chu Hưng kia không, giúp đỡ Võ thị mưu hại trung thần lương tướng, Lý gia thân vương?

Lời vừa nói ra Lý Tự Nghiệp nện mạnh vò rượu xuống đất, ầm ầm đứng lên chỉ vào Trương Húc mắng:

- Người là Trương điên mà, nói nhảm cái gì đó! Lão Lý ta xem người như đàn ông, người lại dám ô nhục đại nhân nhà ta.

Mọi người trong khách sạn bị tiếng rống của hửn làm hoảng sợ, tiếng cười cười nói nói lập tức im ắng. Phạm Thúc Đức nhanh chóng kéo hửn ngồi xuống.

Sắc mặt Tần Tiêu trầm tĩnh, cười cười nhìn qua Trương Húc, nói: nguồn

- Trương huynh say rồi, những chuyện này ngày mai chúng ta lại bàn tiếp. Rượu vào lời ra, Tần mỗ vịn Trương huynh đi nghỉ ngơi.

Đột nhiên Trương Húc vung tay lên, hét lớn:

- Ai, rượu vào mới nhả chân ngôn. Trương điên ta chỉ muốn biết Tần huynh đệ rốt cuộc nghĩ như thế nào?

Tần Tiêu đắp chăn cho Trương Húc, nhin không được thở dài một hơi.

Người điên này say rượu càng điên không chịu nổi, trước mặt mọi người không che đậy miệng, mắng to Võ Tam Tư còn muốn Tần Tiêu nói rõ ràng những lời tìm chết, rốt cuộc là thần phục Lý Đường hay Võ thị.

Tần Tiêu lau mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, về phòng của mình nghỉ ngơi.

Bốn gian phòng cuối cùng của quán trọ này cũng bị bọn người Tần Tiêu, Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thúc Đức phân ra hai bên, hửn và Trương Húc ở hai gian. Giày vò cả buổi chiều cuối cùng cũng làm cho Trương Húc nằm ngủ, hiện tại đã là hoàng hôn một ngày rồi, Tần Tiêu đành phải nghỉ lại ở nơi đây, ngày mai lại đi tới huyện Hán Dương.

Vào đêm mọi âm thanh đều tĩnh, chỉ còn những vì sao trên trời đang nhấp nháy.

Tần Tiêu nằm trên giường trần trọc không hề buồn ngủ, vì vậy dứt khoát đứng dậy đẩy cửa ra nhìn lên bầu trời xanh nhớ tâm sự.

Kỳ thật Trương Húc hỏi vấn đề này Tần Tiêu cũng không phải là không có nghĩ tới. Từ nhỏ tới lớn Dịch Nhân Kiệt ân cần dạy bảo hửn, nói thiên hạ cuối cùng cũng là của Đại Đường, ngại rằng cũng sẽ trở về Lý gia. Mấy năm trước Võ Tắc Thiên triệu hồi Lư Lăng Vương Lý Hiền từng bị giáng chức, trọng lập thái tử, quả thực làm cho những thần tử muốn khôi phục Lý Đường cao hứng một hồi. Nhưng mà thiên hạ trong triều tuyệt đối không thái bình, tay cầm quyền cao như Lương Vương Võ Tam Tư cho tới nay cũng ngập

nghe ngại vị thái tử, ngoài sáng ngằm làm khó xử Lý Hiên ở khắp nơi, nghĩ cách trừ đi cho thống khoái. Những hiện trạng này Tần Tiêu từ trong miệng Trương Giản Chi cũng biết rõ một ít.

Nhưng mà mình là một người tới từ thế kỷ hai mươi mốt, một đoạn lịch sử đã thành lịch sử hôm nay sống sờ sờ bày ra trước mắt của mình, hơn nữa thời điểm này còn không làm ra quyết định, Tần Tiêu lúc này thật sự phát hiện chính mình trong lúc vô hình đã thành một bộ phận của lịch sử.

Tần Tiêu quả thực có chút không biết giải quyết thế nào.

- Cái gì là thế nào? Cái gì là sai?

- Lý Thế Dân là thánh Quân thiên cổ tán dương. Nhưng nếu như hắn thất bại ở Huyền Vũ môn thì còn có người nào nói hắn là thánh quân sao? Không phải không làm được hoàng đế ngược lại trên lưng còn mang tội danh phản nghịch phạm thượng, từ nay về sau bị người ta chửi mắng sao?

- Từ Kính Nghiệp thất bại vì vậy hắn là loạn thần tặc tử, Võ Tắc Thiên vẫn oai nghiêm ngồi trên ghế rồng, Yến vương Chu Lệ triều Đại Minh “Bên cạnh Thanh quân” khó thành công, vì vậy có Vĩnh Lạc Đại Điển, từ khi ta đi tới nơi này có rất nhiều chuyện sinh ra biến hóa, ai còn có thể vững tin lịch sử còn có thể dựa vào quỹ tích trước kia mà vận chuyển. Lý Long Cơ, huynh đệ kết nghĩa của ta còn có thể trở thành hoàng đế đại Đường trở lên đỉnh phong như Đường Minh Hoàng sao?

Đang lúc Tần Tiêu tinh thần mờ ảo thì cánh cửa phòng bên cạnh ‘két..’ mở ra, sau đó có vài tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới, đi qua cửa sổ sau lưng của mình.

Tần Tiêu nói:

- Trương Húc say thành bộ dáng như vậy, chẳng lẽ đã tỉnh rồi sao?

71. Chương 71: Ban Đêm Ở Cổ Miếu

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 71: Ban đêm ở cổ miếu

Đang muốn đi ra cửa xem thì cửa ra vào có âm thanh trầm thấp vang lên: Tần huynh đệ, ngủ chưa?

Tần Tiêu nghe được rõ ràng chính là âm thanh của Trương Húc, tuy nhiên lại nghe ra như âm thanh của kẻ trộm.

Trong nội tâm Tần Tiêu nghi hoặc một hồi, không có trả lời, lẳng lặng đứng đấy.

Ngoài cửa Trương Húc hỏi một tiếng thấy không có trả lời thì nhẹ chân nhẹ tay rời đi.

Tần Tiêu thầm nghĩ: xem ra hắn là dò xét ta có ngủ hay chưa. Đêm khuya thế này hắn cố ý một mình rời đi, như vậy là có ý gì?

Nghĩ đến đây Tần Tiêu thả người từ cửa sổ nhảy xuống, âm thầm đi theo sau lưng của Trương Húc rời khỏi khách sạn. (.

Trương Húc rời khỏi khách sạn thì thở dài một hơi, hơi có chút bối rối nhìn bốn phía, thấy không có bóng người nào thì mới bước nhanh đi ra ngoài.

Tần Tiêu cẩn thận từng li từng tí nhanh bước đi theo.

Ra khỏi nhà trọ thì Trương Húc sải bước chạy nhanh, hắn đi thẳng tới một ngọn núi nhỏ.

Trong nội tâm Tần Tiêu ngạc nhiên: thật sự thú vị, Trương Húc hơn nửa đêm chạy tới ngọn núi tối như mực này có mục đích gì?

Còn đang nghi hoặc thì Trương Húc chạy đến một dốc núi nhỏ, lách mình đi vào một cái miếu.

Tần Tiêu từ xa nhìn qua thì thấy cái miếu này có ngọn đèn le loét, nhìn thấy còn có bóng người lắc lư.

Tần Tiêu thả người bay lên, hần nhẹ nhàng nhảy lên mái nhà của ngôi miếu, nhẹ nhàng vạch một miếng ngói ra nhìn vào bên trong.

Xem ra hương khói của miếu này không thịnh vượng lắm, nước sơn màu vàng trên tượng phật đã tróc ra từng mảng, phòng ốc cũng đầy khói bụi, mấy cây hương đang cháy lơ mờ, lơ mờ khó phân biệt.

Ngồi trước tượng phật trong nội đường là lão tăng ngồi xếp bằng gầy còm mi tu râu bạc, trong tay vân về phật châu, chấp tay trước ngực nhập định.

Tần Tiêu nhìn thấy Trương Húc chạy vào phật đường thì nhẹ tay nhẹ chân hơn trước, nhẹ nhàng khép lại cửa miếu, chậm rãi đi đến lão tăng trước mặt, im ắng ngồi xếp bằng xuống, hai tay chấp ở trước ngực, nhẹ nhàng nói nhỏ:

- Đại sư, ta đến rồi.

Lão tăng chậm rãi mở to mắt, đôi má có chút run run mà cười, nói:

- A Di Đà Phật, Trương thí chủ cuối cùng đã tới. Lại qua một lúc nữa chỉ sợ lão tăng không còn gặp lại Trương thí chủ.

Trương Húc đã cả kinh:

- Đại sư có ý gì?

Lão tăng chậm rãi lắc đầu, gương mặt xám trắng dưới ánh nến.

- Bàn tăng đã là dầu hết đèn tắt, thọ nguyên sắp hết. Đoán chừng tối nay sẽ vứt bỏ túi da này đi gặp phật tổ. Trương thí chủ, sao chỉ có mình thí chủ tới đây, Trần Thập Di đâu rồi?

Sau khi Trương Húc nghe lão tăng nói chuyện thì vẻ mặt buồn so, trong ánh mắt như muốn khóc, thê lương nói:

- Đại sư một đời ngôi sao sáng, người người kính ngưỡng, không ngờ sắp sửa viên tịch trong ngôi miếu hoang dã trong núi này... Trần Thập Di vì giữ phụ đạo đã quay về Tứ Xuyên, cho nên không thể tới nơi này.

Trên nóc nhà trong nội tâm Tần Tiêu hơi cả kinh: lão tăng này là nhân vật thế nào? Ngay cả Trương Húc là cường nhân ở trước mặt của hắn cũng như cừ non hiền lành thế. Hiện tại bọn họ đang bàn luận về Trần Thập Di, chính là Trần Tử Ngang mấy ngày hôm trước chết oan trong ngục, Trương Húc không có nói tình hình thực tế cho lão tăng này nghe là sợ thương tâm của hắn sao? Xem ra ba người này giao tình không phải nông cạn!

Lão tăng hơi thở dài một hơi, nói:

- Cũng phải, thiên ý như thế thì không cho tuổi thọ của lão tăng nhiều hơn rồi, nhìn thấy Trần Thập Di lại nhớ đôi thơ của hắn. Nhưng mà ông trời đối đãi với bản tăng không tệ, có thể trước ngày lâm chung nhìn thấy đệ nhất thần bút của thiên hạ, cũng không uổng công cuộc đời này.

Lão tăng nói xong Trương Húc hai mắt rưng rưng. Chỉ thấy hắn móc bản thảo từ trong ngực ra, chậm rãi mở giấy nhìn lão tăng nói:

- Đại sư, mặc dù Trần Thập Di không ở đây, nhưng văn sinh đã viết câu thơ trọng yếu nhất bình sinh của hắn vào đây rồi, cần thỉnh đại sư xem qua.

Mặt lão tăng lộ vẻ vui mừng, tiếp nhận bản thảo bài thơ của Trương Húc vào tay, chậm rãi đọc.

Hán viết:

Bản vi quý công tử,

Bình sinh thực ái tài.

Cầm thì tư báo quốc,

Bạt kiếm khởi hao lai.
Tây trì đình linh tái,
Bắc thượng đan vu đài.
Đăng sơn kiến thiên lý,
Hoài cổ tâm du tai.
Thuyền ngôn vị vong hoạ,
Ma diệt thành trần ai ?

Dịch:

Vốn ta công tử thế gia
Thật tâm mến đức, thiết tha yêu tài!
Ưu tư nợ nước bao ngày
Hùng anh vùng kiếm quét loài cỏ hoang.
Bao phen rong ruổi Tây phương
Đan vu mặc Bắc phong sương dãi dàu .
Trông xa muôn dặm non cao
Nhớ ngày xưa ấy mà nao nao lòng.
Mấy ai bảo nạn hanh thông ?
Cũng thành cát bụi hư không thôi mà!

* Đây là bài Cảm ngộ số 35 của Trần Tử Ngang.

Đọc qua bài thơ này lão tăng cất tiếng cười to, nói:

- Tốt một câu ‘ tây trì đình linh tái, bắc thượng đan vu đài.’! Thật không uống chí đàn ông! Trần Thập Di làm những câu thơ này giống như lão tăng nhìn thấy mình tuổi trẻ. Nhìn qua năm đó lão tăng và Trần Thập Di giống như chí tại chiến trường, lòng mang thiên hạ. Tốt cho bài thơ này, thật đúng là tốt! Rung động đến tâm can, cảm động lòng người, cổ chí khí này trùng thiên làm cho lão tăng đã già nhưng cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

Trương Húc âm thầm dùng tay áo lau vệt nước mắt, hẩn lấy bên án của lão tăng bút và mực, toàn thân phục trên mặt đất, vung bút bắt đầu kể chuyện.

Lão tăng có chút ghé mắt trông đợi nhìn qua, trầm thấp thì thầm.

- Âm thanh động gió bắc nổi lên, kiếm khí trung vân sao Nam Đẩu, binh sĩ tới thì núi sông đổ sập, quát tháo thì phong vân biến sắc...

Đột nhiên lão tăng kích động lên, mở to hai mắt:

- Trương thí chủ, thí chủ vì sao... Thí chủ phải biết rằng mấy hàng chữ này đủ để cho thí chủ bị tịch thu gia sản và giết cả nhà đấy.

Trương Húc cười như điên, một tay bẽ gãy cán bút, cầm lấy giấy viết bản thảo đưa tới trước mặt lão tăng, vui mừng nói ra:

- Đại sư, nếu nói trong thiên hạ có thứ gì rung động ý chí đàn ông, từ xưa đến nay trong thiên hạ còn không có câu nào, cũng không có thứ gì vượt qua bài hịch này! Văn của đại sư mới thật sự là hào khí đàn ông, thiên cổ có một không hai!

Trong nội tâm Tần Tiêu kinh hãi, thiếu chút nữa đã rơi xuống nóc nhà.

Trương Húc viết xuống hai câu thi văn này chính là mấy câu năm đó Lạc Tân Vương viết trong Đại Lý Kinh Nghiệp Truyện Hịch Thiên Hạ Văn.

Lão tăng thất tuần này chẳng lẽ chính là...

Lạc Tân Vương?

Tần Tiêu từ nóc nhà thả người nhảy xuống, trực tiếp đi đến cửa miếu viện, đẩy cửa vào.

Trương Húc giống như gặp quỷ chỉ vào Tần Tiêu, run rẩy lấy nói:

- Tần Tiêu, ngươi...

Lão tăng mở to hai mắt dò xét Tần Tiêu một hồi, trên mặt như cây khô của hân vui vẻ, nói:

- Tốt ột thiếu niên lang oai hùng.

Tần Tiêu nhìn qua Trương Húc cười xấu hổ, đi đến trước mặt hai người chấp tay trước mặt lão tăng, nói:

- Văn sinh Tần Tiêu, bá kiến đại sư. Đêm khuya mạo muội quấy rầy, lỗi quá, lỗi quá.

Lão tăng khuấy động phật châu trong tay, như có điều suy nghĩ nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Tần Tiêu? Người chính là Tần Tiêu thanh danh đại thịnh ở trong triều sao? Thiên hạ Võ Trạng Nguyên, được Tần quốc công đề cử, môn sinh Địch Nhân Kiệt, tân nhiệm Giang Nam đạo Khâm Sai, a... Tốt.

72. Chương 72: Sự Tích Năm Xưa Còn Lưu Lại. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 72: Sự tích năm xưa còn lưu lại. (1)

Trương Húc có chút hỗn hển, nhảy dựng lên chỉ vào Tần Tiêu nói:

- Cái gì trung lương hậu tướng, âm thầm đi theo ta quả thật là hành vi của tiểu nhân mà.

Lão tăng khoát khoát tay ý bảo Trương Húc không nên phát tác, sau đó nhìn Tần Tiêu nói:

- Tần đại nhân, xem ra người đêm nay tới đây là vì bản tăng sao?

Tần Tiêu bộ dạng phục tùng cúi đầu:

- Không dối gạt đại sư, văn sinh lúc trước không biết đại sư ở nơi này, chỉ vì thấy hành vi của Trương huynh quý bí cho nên hiếu kỳ đi theo. Nhưng mà hiện tại văn sinh đúng là cảm thấy hưng thú với đại sư.

Lão tăng cười lên ha hả, tay trái vuốt râu, ngẩng đầu lên nhìn Trương Húc.

- Trương thí chủ, vị Tần đại nhân này là người quen cũ củ thí chủ sao, ngược lại là tâm tốc hành ngữ (Nhanh mồm nhanh miệng) nha.

Trương Húc tức giận nhìn qua Tần Tiêu, hừ lạnh một tiếng, im lặng không nói.

Tần Tiêu khẽ cười cười, lơ đãnh, tiếp tục nói:

- Đại sư, văn sinh thân là Khâm Sai Giang Nam đạo, tra hình phạt và tù oan sai là chuyện của bản quan. Trước mắt đang điều tra một bản án cũ năm xưa, muốn mời đại sư chỉ điểm một hai.

Sắc mặt lão tăng không đổi, vẻ mặt cười nhạt nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Bản tăng là người ngoài, xa cách hồng trần đã lâu, gần đất xa trời thì có cái gì có thể chỉ điểm đại nhân. Đại nhân sợ rằng thất vọng rồi.

Tần Tiêu sờ tay vào ngực, xuất ra một tấm gỗ bọc trong lụa, đưa cho lão tăng:

- Không biết đại sư có thể nhận biết vật này?

Lão tăng thò tay tiếp nhận, chậm rãi vạch tăng tơ lụa ra, đột nhiên sắc mặt biến đổi, chòm râu run rẩy nói:

- Người... Người từ chỗ nào có được vật này?

Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng: quả nhiên! Lập tức mỉm cười, nói:

- Huyện Hán Dương thôn Phu Hưng, Quý Khốc sơn cốc.

Lão tăng quá sợ hãi, trong tay run lên, tấm gỗ rơi xuống đất, phát ra một tiếng trầm đục, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Tội nghiệt... Tội nghiệt... A Di Đà Phật...

Trương Húc thấy sắc mặt lão tăng biến đổi thì giận dữ, vọt tới trước mặt Tần Tiêu đẩy hẳn ra ngoài:

- Đi ra ngoài! Người đi ra ngoài cho ta!

- A!

Lão tăng thở dài vô lực, hần giống như bị trúng ma chú vậy, dùng tay bảo Trương Húc dừng tay, nói:

- Trương thí chủ, thí chủ trước tạm tránh một lúc, bản tăng và vị Tần đại nhân này có chuyện cần nói.

Thân hình Trương Húc hơi chấn động, không biết làm sao hơn nên buông tay ra, hung hăng nhìn qua Tần Tiêu vài lần, hẳn đi ra ngoài, trở tay đóng cửa lại.

Lão tăng trong nháy mắt như rút sạch khí lực toàn thân, tái nhợt nói:

- Nói đi, Tần đại nhân, ngài muốn từ miệng bản tăng biết cái gì? Bản tăng có thể trả lời cho ngài ba vấn đề. Sau ba vấn đề bản tăng tuyệt đối không mở miệng.

Tần Tiêu chậm rãi đi tới trước mặt của lão tăng, ngồi xếp bằng xuống ấy nấy nói ra:

- Đại sư, chuyện đang mang trọng đại nên Tần Tiêu không thể không vô lễ mạo phạm đại sư, thỉnh đại sư nói cho ta biết một chuyện. Vấn đề đầu tiên của ta là trước khi đại sư xuất gia tục gia tục danh có phải là Lạc Tân Vương?

Thân hình lão tăng chấn động, bờ môi run rẩy nói:

- Đúng vậy. Bản tăng hai mươi năm trước có tên này. Nhưng mà trên đời này biết rõ cái tên này không hơn mười người.

Cho dù đã định liệu từ trước nhưng Tần Tiêu vẫn kinh ngạc một hồi! Thật sự là hắn! Lạc Tân Vương, ai có thể nghĩ đến mình lại tận mắt nhìn thấy hắn chứ! Cái khác không nói, chỉ câu thơ của hắn cho dù ở thế kỷ hai mươi mốt cũng không ai không biết! Thời điểm bảy tuổi hắn đã thuộc câu ‘ lông trắng phù nước biếc, hồng chường gậy sóng xanh ’, chỉ cần đi học là biết rõ.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, trấn định tâm thần rồi tiếp tục nói:

- Vấn đề thứ hai của vân sinh là hai mươi năm trước xảy ra chuyện tàn sát thôn trang trong Quý Khốc sơn cốc, chân tướng sự thật là như thế nào?

Lạc Tân Vương cau mày, vẻ mặt thê lương chậm rãi ngẩng đầu, trong ánh mắt của hắn bắn ra quang mang lẫm liệt chưa từng có nhìn qua Tần Tiêu, bất đắc dĩ thở dài một hơi, ung dung nói:

- Đã qua hai mươi năm rồi, nếu không có đại nhân hỏi thì bản tăng thật sự không muốn nhắc lại cơn ác mộng này.

Trong nội tâm Tần Tiêu xấu hổ, nói:

- Vân sinh hổ thẹn, đại sư thứ lỗi.

Trong ánh mắt Lạc Tân Vương lộ ra bi thương hoảng sợ.

- Mười tám năm trước Võ Tắc Thiên chúc mừng bình định phản loạn Lý Kính Nghiệp (công nguyên năm 685). Trước đây hai năm thì bản tăng mang theo một đám thân tín Lý Kính Nghiệp hóa thành bình dân, ẩn núp trong thôn Phu Hưng Quý Khốc sơn cốc, trừ dùng loại bản ẩn chế hịch văn truyền đến các đạo châu.

Trọng yếu hơn là trước khi Lý Kính Nghiệp khởi binh thì hắn đã biết rõ chuyện này khó thành công, liền lén giao cho bần tăng một đám vàng bạc tài bảo, bảo bần tăng ẩn núp đi, cho dù khởi sự thất bại thì có an bài khác.

- Nhưng mà không nghĩ tới tin tức Lý Kính Nghiệp thất bại bị giết nhanh chóng truyền ra, chúng ta lúc đó có chừng ba mươi người, nghe được tin tức này rất nhiều người liền bắt đầu lòng mang dị chí, chuẩn bị mang tài bảo đào thoát.

- Rốt cục vào ban đêm mưa to sấm sét vang dội thì bốn đại hộ vệ của Lý Kính Nghiệp đến. Sau khi nghe bần tăng nói chuyện trong Quỷ Khốc sơn cốc thì nhất trí quyết định đem những người kẻ này giết chết diệt khẩu. Nguyên nhân là bọn họ phải bảo vệ một người. Càng ít người biết rõ hạ lạc của người này càng an toàn. Vì vậy một đêm kia cả Quỷ Khốc sơn cốc chỉ có sáu người đi ra ngoài, những người khác toàn bộ bị giết sạch. Thi thể của bọn họ bị ném xuống sông cho cá ăn. Thôn trang chúng ta kiến tạo năm đó cũng bị bọn họ mang theo tàn binh của Lý Kính Nghiệp hủy thành đất bằng, không lưu chút dấu vết.

Sắc mặt Tần Tiêu chấn kinh, đồng thời lại cảm thấy một tia nghi hoặc, nói:

- Đại sư, bốn người này tàn sát người trong thôn không lưu một ai, chuyện này nghe cũng quá gợn người.

Về mặt Lạc Tân Vương sàu thăm lắc đầu:

- Đâu phải bốn người, rõ ràng là bốn ma quân tới từ địa ngục mà! Bọn họ đều là hảo thủ giang hồ do Lý Kính Nghiệp lén kết giao, võ nghệ không tầm thường, cộng thêm trước đó đã lén hạ độc trong thức ăn nên những người kia căn bản không cách nào chống đỡ. Nếu không phải bần tăng giao tình với chủ tử của bọn họ không cạ và bốn người bọn họ từ trước đến nay cũng tôn sùng tín nhiệm bần tăng, bằng không thì bần tăng năm đó cũng táng thân trong sơn cốc rồi. Từ đó về sau bần tăng liền cắt tóc đi tu, dạo chơi thiên hạ không hỏi chuyện phàm trần.

Tần Tiêu nghi hoặc nói:

- Đại sư nói ‘ người họ ’ hẳn là Lý Kính Nghiệp?

Lạc Tân Vương khẽ cười một tiếng:

- Tần đại nhân, đây chính là vấn đề thứ ba của ngài hỏi sao? Nếu như vậy bần tăng cũng có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo Tần đại nhân đã.

- Mời đại sư hỏi.

Trong ánh mắt Lạc Tân Vương bắn ra mấy đạo tinh quang:

- Đại nhân là hậu nhân của danh tướng khai quốc, môn sinh của hộ quốc lương tướng, tương lai muốn hiếu trung với Võ Chu hay giúp đỡ Lý Đường?

73. Chương 73: Sự Tích Năm Xưa Còn Lưu Lại. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 73: Sự tích năm xưa còn lưu lại. (2)

Trong nội tâm Tần Tiêu chấn động, tại sao hỏi vấn đề này? Chẳng lẽ chuyện này thật sự trọng yếu sao? Nhất triều thiên tử nhất triều thần, việc này không phải thông thường trong lịch sử sao?

Tần Tiêu có chút bất đắc dĩ cười cười, nói ra:

- Đại sư, Tần Tiêu ngu muội chỉ biết có dân chúng trong thiên hạ. Ai có thể mang cho dân chúng ngày tốt lành thì Tần Tiêu liền trung thành với người đó, mặc dù mổ bụng moi gan cũng không tiếc. Từ xưa tới nay thay triều đổi đại liên miên, chưa từng có vương triều vĩnh hằng, cũng không có hoàng đế thiên thu vạn tuế. Tần Tiêu từng nhớ rõ Tương Ngự Chính lúc khai quốc Đại Đường đã từng nói: ‘ quân, thuyền; dân, nước.

Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền', Tần Tiêu chấp nhận cách nói này. Thiên hạ không cần biết ai làm hoàng đế, chỉ cần là hoàng đế tốt thì được vạn dân ủng hộ, đế nghiệp vĩnh viễn.

Vừa mới nói xong Lạc Tân Vương vuốt râu cười to:

- Tốt cho nhanh mồm nhanh miệng, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, không hổ là đồ đệ của Địch Nhân Kiệt, bần tăng xem như lĩnh giáo. Cũng phải, bần tăng hỏi ngài một vấn đề khác: năm đó bần tăng phụ trợ Lý Kính Nghiệp phản nghịch là đúng hay là sai?

Tần Tiêu nhìn thẳng qua Lạc Tân Vương, chân thành nói:

- Đã đúng mà cũng sai.

- Chỉ giáo cho?

- Đúng là vì thân là người của Đường triều, gặp phải chủ khác thì dựng cờ khởi nghĩa phản nghịch, danh chính ngôn thuận, muốn giành công đạo cho vương thất nhà Lý. Sai chính là không thấy thiên hạ đại thế, toàn bộ chỉ bằng một nhà mà không để ý tới an nguy của bách tính thiên hạ, khiến chúng sinh trong thiên hạ không được yên ổn, lại khởi binh vào lúc thái bình càng tạo rất nhiều sát nghiệp.

Sắc mặt Lạc Tân Vương đại biến, mở to hai mắt nhìn qua Tần Tiêu, hô hấp cũng dần dần dồn dập lên:

- Tốt... Tốt ột thiếu niên lang không tới hai mươi tuổi lại có thể nói ra những lời này! Bần tăng hồ thẹn, thật sự là hồ thẹn ah! Uống công sống nhiều năm như vậy lại không nhìn thấu huyền cơ trong đó! Thiên hạ chính là của dân chúng trong thiên hạ, không phải của Lý gia hay Võ gia... Vì lợi ích một nhà mà không quan tâm tới yên bình của dân chúng.

Lạc Tân Vương giống như trúng phải ma chú si ngốc lằm bằm lầu bầu một hồi sau đó chậm rãi cúi đầu nhắm mắt, lằm bằm:

- A Di Đà Phật, cho đến hôm nay bần tăng cuối cùng đã nhìn thấu hồng trần, nhìn thấu tham nộ sân si, nhìn thấu một đoạn nghiệp chương, cuối cùng có thể an tâm mà đi rồi.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm than một câu, hấn sợ một phen ngôn ngữ vừa rồi của mình sẽ chọc giận Lạc Tân Vương, hoặc là gây hấn thương tâm.

Lạc Tân Vương chậm rãi mở to mắt, nói:

- Tần đại nhân, ngài rất có tuệ căn về ý chí chúng sinh, hy vọng ngài có thể ở trong triều đình mưu cầu hạnh phúc cho dân chúng, cũng miễn làm tổn mỹ danh của sư tôn và tổ tông. Thời điểm bần tăng dầu hết đèn tắt thì nói chuyện một buổi với quân lại hơn hẳn tìm hiểu nửa đời. Rốt cuộc bần tăng hiểu hồng trần, an tâm mà đi. Nhưng mà vấn đề thứ ba của ngài thứ cho bần tăng ngu muội ngoan cố, không thể trả lời. Tần đại nhân, chuyện này xin mời.

Dứt lời Lạc Tân Vương ngậm tụng phật hiệu, nhắm mắt chấp tay trước ngực không hề để ý tới Tần Tiêu.

Tần Tiêu bất đắc dĩ, đành phải cung kính vái chào, đứng dậy đi đến ngoài miếu.

- Ý chí thiên hạ, rất có tuệ căn? Ta là một người như vậy sao?

Tần Tiêu ngậm cười khổ.

Trương Húc đứng ở cửa thấy Tần Tiêu đi ra thì vẻ mặt phức tạp nhìn qua hấn một hồi, lúc này mới đi vào trong miếu đường.

Tần Tiêu đi chưa được trăm bước thì nghe được Trương Húc ở phía sau khóc rống lên:

- Đại sư

Trong nội tâm Tần Tiêu ần ần đau đớn, thở dài: Lạc Tân Vương cũng được xem là thái sơn bắc đẩu trên văn đàn, kinh nghiệm chính trị của hấn cũng là một truyền kỳ. Nhưng mà có ai nghĩ tới một thiên chi kiêu tử như vậy lại chết trong rừng hoang núi thâm cơ chứ.

Giờ tự ngày hôm sau, một bờ sông nhỏ.

Sắc mặt Trương Húc không biểu tình bưng một cái hủ nhìn qua nước sông chảy trước mặt.

Trong cái hủ chứa tro cốt của Lạc Tân Vương.

Phía sau hắn có Tần Tiêu, Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Sĩ Đức ba người, thần sắc nghiêm túc.

Vào lúc này Trương Húc chậm rãi đem một tay bỏ vào trong cái hủ nắm một nắm xương cốt, hắn đưa tay ném vào mặt sông:

- Sóng nước theo gió mà động.

Trong gió mát tro cốt bay vào trong nước hóa thành từng hạt bụi bặm.

- Kiếm khí trùng thiên sao Nam Đẩu!

Âm thanh của Trương Húc trở nên nghẹn ngào, ầm ầm có nước mắt chảy ra. Lại nắm tro cốt ném vào trong sông.

Trương Húc rơi lệ đầy mặt, nghẹn ngào quát:

- Đại sư, vân sinh Trương Húc tiến đưa ngài về nơi cực lạc!

Tần Tiêu nhú mày, con mắt hơi đỏ lên, cổ họng như có cái gì đó chặn ngang ngay cổ, có chút khó chịu.

Phạm Sĩ Đức vung trộm dùng góc áo lau lau con mắt. Lý Tự Nghiệp vung tay áo xóa nước mắt trên mặt, nhìn qua bóng lưng của Trương Húc thì kính ngưỡng vô hạn:

- Mẹ kiếp, là đàn ông tâm huyết!

Sau khi nắm tro cốt xong thì Trương Húc ngốc trệ đứng ở bờ sông thật lâu không nhúc nhích.

Ước chừng nửa canh giờ sau Trương Húc xoay người lại chậm rãi đi tới trước mặt của ba người, mặt không biểu tình nói ra: truyện copy từ

- Cảm ơn các người đã tới đưa tiễn đại sư, Tần Tiêu. . .

Trương Húc nhắm con mắt lại sau đó nhìn thẳng vào Tần Tiêu, nói:

- Ta biết rõ người biết ăn nói, đại sư đã bị người thuyết phục thì ta càng không nói qua người. Vì vậy người đừng nói chuyện, hãy nghe ta nói là được. Ta mặc kệ người ngày đó nói là thật hay giả, sau này người làm ra chuyện hại nước hại dân và giết hại người hiền thì Trương Húc ta chỉ lên trời mà thề, cho dù đánh không qua Võ Trạng Nguyên như người ta cũng muốn thử một lần. Cho dù hóa thành lệ quỷ cũng không bỏ qua cho người.

- Hừ!

Trương Húc lạnh giọng cười cười, quay người đi.

Lý Tự Nghiệp trừng to mắt nhìn qua bóng lưng của Trương Húc, hắn đem lời muốn nói nuốt vào trong bụng, một câu cũng nói không nên lời. Lần đầu tiên hắn cảm giác một nho sinh trời gà không chặt kia ở trước mặt thậm chí có điểm khó làm hắn nổi giận.

Tần Tiêu cảm xúc phập phồng và lắc đầu, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Ba người ngay ngắn hướng trăm dặm không nói rời khỏi bờ sông nhỏ hướng về huyện nha huyện Hán Dương mà đi.

Sau nửa ngày Phạm Sĩ Đức mới đánh vỡ cục diện nặng nề này, vội ho một tiếng, nói:

- Đại nhân, Quỷ Khốc sơn cốc năm đó diễn ra án mạng hiện tại đã biết rõ chân tướng. Còn cần thiết đi tới huyện Hán Dương sao?

Tần Tiêu than nhẹ một tiếng, nói:

- Đi một chút. Qua đó nhìn một chút trong huyện chí năm xưa nói không chừng sẽ có chút ít thu hoạch. Năm đó tàn sát thôn trang còn chưa bắt được hung thủ, không phải chúng còn đang ở bên ngoài ngao du đó sao? Hơn nữa có khả năng chính là đám người đó lưu lại Thiên Thánh Sơn tác quái.

Lý Tự Nghiệp chặn ngang một câu:

- Đại nhân, ngài chớ nghe con một sách này nói chuyện làm tức giận. Hắn cái rắm cũng không hiểu! Ngài không phải nói với ta rồi sao, loại người này gọi cái gì là phần, ah đúng ... Shit! Lợi hại như vậy!

74. Chương 74: Giá Lâm Ngạc Châu.

Chương 74: Giá lâm Ngạc Châu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(^v^)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(^v^)-»

Tần Tiêu nghiêng đầu nhìn qua Lý Tự Nghiệp, nháy mắt mấy cái:

- Tức giận? Tại sao ta phải tức giận?

Lý Tự Nghiệp muốn nói chuyện bị Phạm Sĩ Đức vung trộm tóm một cái, kéo dừng lại, cúi đầu xuống không nói chuyện.

Thời gian buổi trưa ba người đến huyện nha Hán Dương. Mấy huyện thừa nha sai nhận được tin đều hoảng sợ.

Thì ra Thứ Sử Ngô Hưng Quốc đã phái châu quan tới rồi, tra rõ sao xử lý trước huyện lệnh Nhâm Huyện Hùng Tri Quyền. Già trẻ lớn bé trong nhà tên quan lại này đều bị nhốt vào đại lao Ngạc Châu, cũng dâng biểu lên Hình bộ cùng Đại Lý Tự thỉnh cầu xem xét quyết định.

Huyện nha Hán Dương lúc này bọn quan sai đã kinh hồn táng đảm, hoảng sợ không dám làm cái gì.

Tần Tiêu hơi an ủi một phen liền vào phòng hồ sơ giả huyện chí năm xưa ra xem. Đúng như hắn dự liệu, phạm là tư liệu có quan hệ với thôn Phú Hưng cùng Quý Khốc sơn cốc đều bị Hùng Tri Quyền xóa bỏ.

Tần Tiêu cùng Phạm Sĩ Đức mang theo huyện thừa bận rộn tìm kiếm một hồi vẫn không thu hoạch được gì. Tần Tiêu trầm suy nghĩ: đám tay chân này còn tưởng là được việc lắm chứ. Hỏa Phượng rốt cuộc lợi hại tới thế nào? Ngay cả quan phủ cũng thẩm thấu được lợi hại như vậy, ngay cả dấu vết xử lý cũng không lưu lại...

Mắt thấy chạng vạng tối đã gần buông xuống, mọi người lúc này mới rời khỏi phòng hồ sơ.

Bọn người Tần Tiêu vừa đi ra thì có một đoàn người ngựa từ huyện nha chạy tới, cầm đầu là một tướng quân, đúng là Quan Thiết Sơn.

Quan Thiết Sơn xoay người xuống ngựa quỳ gối trước mặt Tần Tiêu:

- Đại nhân, mặt tướng đã đem chuyện Thiên Thánh Sơn xử lý thỏa đáng. Cũng nhận được nhờ vả của Thứ Sử mời đại nhân giá lâm Ngạc Châu.

Tần Tiêu trầm nghĩ: Hán Dương xem ra không có thu hoạch gì mình cũng nên đi Ngạc Châu nhìn xem!

- Quan tướng quân xin đứng lên. Bỏ quan đang muốn tiến về trước Ngạc Châu, bái phỏng Ngô đại nhân, còn làm phiền Ngô tướng quân dẫn đầu.

Quan Thiết Sơn đứng dậy, vung tay một cái và mấy quân tốt dắt qua ba con ngựa đến:

- Thỉnh đại nhân lên ngựa, chúng ta lập tức lên đường, cũng thuận tiện cho Ngô đại nhân mở tiệc mừng đại nhân.

Lý Tự Nghiệp cười rộ lên, đi đến trước một con ngựa.

- Oa nhi đáng thương, hôm nay ta làm người mệt chết rồi.

Dứt lời trở mình lên ngựa. Ngay cả con ngựa đen này cũng rần cũng phải run rẩy một hồi.

Một chuyến hơn hai mươi người ngựa chạy thật nhanh, nếu không phải trên đường Lý Tự Nghiệp đổi ba bốn lần ngựa thì cũng khó có thể ở đi tới phủ Thứ Sử Ngạc Châu trước khi trời tối rồi.

Quan Thiết Sơn dẫn bọn người Tần Tiêu tiến vào phủ Thứ Sử, Ngô Hưng Quốc cuống quýt đi ra ngoài nghênh đón, dẫn một đám thuộc hạ quý rồi. Tần Tiêu đi lên nâng bọn họ dậy, đồng loạt đi vào phủ dùng yến tiệc.

Quan viên lớn nhỏ của Ngạc Châu hôm nay đều tới đông đủ, Biệt Giá, Trường Sử, Tư Mã cùng Ngô Hưng Quốc Quan Thiết Sơn cùng ba người Tần Tiêu nhập tọa, mặt khác những người ngồi ở bên hông.

Một nha hoàn áo xanh đem một bàn thức ăn bốc khói mang ra, những hũ rượu thơm ngon đã mở nắp, cả yến thỉnh có mùi hương ngọt ngào bốc lên liên tục, làm cho người ta thèm ăn.

Ngô Hưng Quốc tự mình châm rượu cho Tần Tiêu, đứng lên nói:

- Chư vị đồng liêu, chúng ta cùng nhau chúc Tần đại nhân một ly, cũng mời đại nhân là khách từ phương xa tới tẩy trần!

Chúng quan viên không ngớt lời phụ hợp, ngay ngắn đứng lên nâng chén.

Tần Tiêu đứng dậy giơ chén rượu lên, nói:

- Tần nhỏ tuổi nhỏ không biết cấp bậc lễ nghĩa, nếu có gì không chu toàn thì xin các vị đại nhân bỏ qua cho. Tần mỗi lúc này cảm ơn Ngô đại nhân cùng chư vị đại nhân, mời!

Mọi người nhao nhao cười nói:

- Đâu có đâu có, đại nhân nói quá lời!

Nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Thời điểm này hào khí hơi nặng nề và áp lực lập tức trở nên sinh động.

Một nha hoàn bưng khay qua bàn bên cạnh, Lý Tự Nghiệp bay lên một chảo bắt được một bầu rượu làm nha hoàn sợ hãi không ít.

Lý Tự Nghiệp cười quái dị co đầu vài cái, giật nhẹ cái hũ che bình rượu, trong miệng nói:

- Chén rượu này cũng quá nhỏ, ta không có thói quen. Các người đừng có quản ta, ta tự mình xử lý là được.

Mọi người cười khê một hồi, Phạm Sĩ Đức chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn qua hần, thấp giọng mắng:

- Không ra thể thống gì, thực mất mặt!

Một ngày chạy tới bận rộn, Tần Tiêu cũng có chút đói rồi nên ăn con cá lư mà Ngô Hưng Quốc gấp cho, sau đó ăn cánh gà Giang Nam này, cảm giác mỹ vị và rượu trong chén cũng không ngừng chảy vào trong cổ.

Quan lại trong Giang Châu nhao nhao mời rượu cho Tần Tiêu, Tần Tiêu cũng không từ chối, cũng xem như ọi người chút mặt mũi.

Tiệc rượu hơn phân nửa, hào khí dần dần bắt đầu nhiệt liệt hơn.

Ngô Hưng Quốc vỗ vỗ tay, mấy ca vũ mặc y phục rực rỡ đi ra giữa đại sảnh, ngay ngắn quỳ trước mặt Tần Tiêu:

- Bái kiến Khâm Sai đại nhân!

Các ca vũ mềm giọng oanh oanh yến yến rót vào tai của mọi người.

Ngô Hưng Quốc cười nói:

- Tần đại nhân danh sĩ phong lưu, thiếu niên anh hùng, trong bữa tiệc không thiếu ca kỹ múa hát a? Những điều này đều là các ca kỹ có danh khí ở Giang Nam này, hôm nay hạ quan cố ý mời các nàng tới đây, xem như hiến nghệ cho đại nhân xem.

Tần Tiêu nhìn qua những mỹ nữ câu hồn đoạt phách này, mỗi người bọn họ xinh đẹp mỗi vẻ khác nhau, đều là mỹ nữ nhất đẳng. Thầm suy nghĩ: hiện tại hứng thú chính là những thứ này, cũng giống như thế kỷ hai mươi mốt đi ăn cơm cũng có tiếp viên hát cho nghe, thật là có chút nhàm chán! Vì vậy nói ra:

- Tần mỗ xuất thân bần hàn, cũng không quá thói quen loại làn điệu này, Ngô đại nhân, có thể miễn thì miễn đi.

Ngô Hưng Quốc cười nói:

- Đại nhân, người không phong lưu uống thiếu niên. Chỉ là ca múa cũng thuộc bình thường, đại nhân cũng làm những mỹ nữ mộ danh mà tới này mất hứng mà về ah!

Tần Tiêu cười cười nâng chén rượu lên uống một ngụm, không hề nói nữa, coi như ngầm đồng ý, trong nội tâm thầm suy nghĩ: như vậy tùy các người giày vò đi, ta cũng không muốn nói cái gì, muốn làm gì thì làm. Lại nói mãnh long bắt áp quá địa đầu xà, ta trước theo các người vậy...

Lý Tự Nghiệp gặm một cái móng heo, nhin không được quay đầu nói vào tai của Phạm Sĩ Đức, hạ giọng quỵ bí nói ra:

- Đại nhân chúng ta hay thẹn thùng. Khẳng định là tiểu hỏa nhi còn chưa khai cúc hoa đấy!

Sáng sớm hôm sau Tần Tiêu mông lung tỉnh lại, trợn mắt dò xét nhìn qua mọi nơi, hần thầm suy đoán ngẩn ngừ ngày hôm qua hình như có chút say rượu, hần bị Ngô Hưng Quốc lưu lại ở trong phủ Thứ Sử.

Tần Tiêu ngồi dậy, cảm giác đầu hơi đau đớn, trong miệng có mùi rượu chua, hình như bên tai còn quanh quảng tiếng ca của các ca kỹ kia.

Trời dần dần sáng rõ, mơ hồ có thể nghe được ngoài phòng có người lui tới, đại khái là gia đình nô bộc của phủ Thứ Sử.

Đúng lúc này cửa bị gõ nhẹ, nói:

- Đại nhân, ngài tỉnh chưa?

Là Ngô Hưng Quốc.

Tần Tiêu khoát y phục lên người, nói:

- Mời Ngô đại nhân vào, Tần mỗ đã rời giường.

75. Chương 75: Một Cái Chớp Mắt Kinh Diễm.

Chương 75: Một cái chớp mắt kinh diễm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Ngô Hưng Quốc đẩy cửa vào, đi theo đằng sau là một nha hoàn, trong tay bưng một chậu đồng, bên trong chậu còn có nước ấm đang bốc khói, phía trên thành bồn còn có một cái khăn lau mặt

Tần Tiêu nói:

- Đại nhân bị chê cười, Tần mỗ trẻ người non dạ say rượu mất hình dáng, hổ thẹn, hổ thẹn!

Ngô Hưng Quốc cười ha hả, nói:

- Đại nhân không cần khách khí như thế. Chuyện hạ quan phải làm là tiếp đãi đại nhân chu đáo. Nếu như đại nhân không thể tận hứng thì hạ quan ngược lại cảm thấy không ổn. Đến đây, đại nhân, thỉnh rửa mặt thay quần áo.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Ngô đại nhân quá mức khách khí. Đại nhân chính là trưởng một châu, công vụ bề bộn, sao có thể hạ mình vì ăn uống của Tần mỗ mà quan tâm nhiều thế. Hôm nay Tần mỗ muốn đi dịch trạm an trí, không dám làm phiền đại nhân.

Dứt lời tiếp nhận cái chậu đồng của nha hoàn đặt lên bàn, nói:

- Xin đại nhân yên tâm, không cần vì Tần Tiêu mà thu xếp như vậy.

Ngô Hưng Quốc hơi sững sờ, trên mặt xuất hiện vui vẻ cao thâm mặt trắc, ôm quyền thối lui ra sau, nói:

- Đại nhân tự tiện, hạ quan cáo lui.

Tần Tiêu nhìn qua bóng lưng của Ngô Hưng Quốc nháy mắt mấy cái, sau đó nở nụ cười đắm chiêu, lấy tay cầm lấy khăn rửa mặt của mình..

Nước ấm rất vừa.

Tần Tiêu đem cái khăn lụa đắp lên mặt, bộ mặt cảm thấy ấm áp và ướt sũng một hồi, thân thể buông lỏng rất nhiều. Ngẫm lại tối hôm qua còn tưởng rằng có cảm giác như chóng mặt. Ăn uống thả cửa, mỹ nữ trình diễn tài nghệ, nếu không phải cuối cùng chính mình đẩy hai nữ tử dính vào người của mình ra khỏi cửa thì thật sự có khả năng bị giết chết đi sống lại suốt một đêm.

Sau một lát Tần Tiêu gỡ cái khăn xuống, lại mơ hồ cảm giác được cửa ra vào có người.

Quay đầu nhìn qua cửa ra vào thì ánh mắt Tần Tiêu như bị nam châm thu hút.

Cửa ra vào có một nữ tử đang đứng, trong tay cầm một hộp cơm đứng nguyên ở bên ngoài. Thấy Tần Tiêu quay mặt lại thì nữ tử chân thành khuất thân cho Tần Tiêu, môi son hé mở, sụp mi thuận mắt:

- Tiểu nữ tử mang bữa ăn tối cho đại nhân.

Âm thanh như nhũ yển nỉ non.

Tần Tiêu có chút si ngốc.

Phản ứng đầu tiên của Tần Tiêu sau khi tới Đại Đường đó là nhìn thấy nữ tử xinh đẹp nhất! Tối hôm qua những ca kỹ so sánh với nàng quả thật chênh lệch như thiên nga và vịt trời!

Cô gái này nhả trang nhạt trát mặt tường bằng, giống như trăng tròn tháng tám, không có chút tỳ vết nào. Lông mày như lông chim trĩ và môi hồng đỏ thắm, hai má lúng đồng tiền đọng trên miệng, đôi mắt hạnh như làn thu thủy, khoe mắt kiều mỹ, ánh mắt mê ly buống bình, ánh mắt quyến rũ như xa như gần, đã khí che dấu ở chân mày.

Kính diễm!

Hai thứ ôn nhu cùng đã tính mâu thuẫn cùng tồn tại trên mặt của nàng, diễn dịch càng hoàn mỹ hơn! (.

Suy nghĩ đầu tiên của Tần Tiêu về nữ tử này tuyệt đối không phải là nha hoàn!

Làm gì có nha hoàn nào có vòng eo thon nhỏ và xinh xắn như vậy, thị nữ tuyệt đối không phải thế này!

Cuối xuân tiết thời tiết hơi lạnh, nàng lại đang mặc một cái áo mỏng màu tím ống tay mềm, ở phía ngoài còn có sa mỏng bằng lụa viền vàng. Một tấm tơ lụa màu tím nhạt quàng từ cổ xuống cánh tay của nàng, bỗng nhiên tăng thêm vài phần kiều mỹ cho nàng. Tay ngọc trắng nõn như son, trên đôi tay còn mang chỉ hoàn mau xanh của ngọc bích, trang phục càng phụ trợ cho nét quyến rũ của nàng, bên hông có một đầu dây lụa, bên trong mặc một bộ áo ngực màu tím, nửa bộ ngực sữa trắng ngần như tuyết, một nốt ruồi son lộ ra trên ngực trái giống như đoá hoa mai màu đỏ.

Tần Tiêu cảm giác mặt của mình nóng lên, hấn cố tình cười thật tự nhiên:

- Lấy vào đi, ta tự tiện là được, không cần người hầu hạ.

Nữ tử đứng dậy, ngẩng đầu dò xét Tần Tiêu vài lần, tự nhiên cười nói:

- Ngô đại nhân cố ý dận dò muốn tiểu nữ tử hầu hạ đại nhân dùng bữa, tiểu nữ tử sao dám lãnh đạm?

Đúng lúc này nàng khẽ dời thân chậm chậm, chậm rãi tiến gần người của Tần Tiêu, cầm hộp cơm trong tay đặt lên bàn, dùng hai tay mở ra đón lấy khăn rửa mặt của Tần Tiêu

Tần Tiêu hơi có chút trì độn đem khăn rửa mặt giao vào trong tay của nàng, đột nhiên cảm giác mình ở trước mặt nàng giống như mất đi chủ kiến, trong lòng có chút mất mặt

Nữ tử đem khăn rửa mặt đặt vào chậu đồng, sau đó đem chậu đồng đặt lên kệ ở bên cạnh, nàng lúc này dùng cánh tay ngọc múc cơm ra.

Tần Tiêu lại nhất thời không phân biệt được đây là mùi thơm của cháo hay là người trên người của nàng, hương thơm con gái kinh tâm động phách. Giờ phút này toàn thân của hắn như tựa vào ôn hương nhuyễn ngọc, tâm thần dần dần say mê.

Rượu say người, người say hôn.

Tần Tiêu vừa mới tỉnh rượu thì có chút mê say.

Nữ tử dùng thìa múc một chén cháo đặt ở trước mặt Tần Tiêu, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Mời đại nhân dùng bữa.

Nói xong lại không có ý tránh đi, nàng nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu, trong ánh mắt như có khói sương lưu chuyển.

Tần Tiêu có chút mất tự nhiên dùng thìa khuấy cháo vài cái, bởi vì nàng đang nhìn chăm chăm vào hắn, hắn xấu hổ ngẩng đầu lên nói:

- Người trước tạm đi làm việc đi. Có người nhìn ta thì ta ăn không yên lòng.

Nữ tử nghe vậy có chút sững sờ sững sờ, đột nhiên dùng tay che miệng cười khanh khách, trong ánh mắt vui vẻ càng đậm:

- Vậy mời đại nhân tự tiện, tiểu nữ tử cáo lui.

Dứt lời eo thon hơi uốn éo đi ra ngoài cửa, tư lụa dài vô tình hay hữu ý kéo lê trên vai của Tần Tiêu, trên tư lụa vẫn còn lưu mùi hương của nàng.

Tần Tiêu nội tâm thầm run sợ và đáng chất, lập tức nghĩ đến: cô gái này sao không giống cô gái bình thường? Tuy mặt ngoài khiêm cung nhưng không có chút sợ hãi, trái ngược với bộ dáng mình quen thuộc. Giống như vị Khâm Sai đại nhân như ta phải nghe nàng chỉ đạo, trong mắt của nàng ta không có chút đáng nhắc tới.

Lúc này ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, xa xa nghe được âm thanh của Lý Tự Nghiệp nói:

- Ai da, hôm nay thật sự là ngày tốt lành, ta cũng nên học người khác đi đạo a.

Sau đó nghe Phạm Sĩ Đức cười lên, nói:

- Đi đạo sao? Người mà đi đạo chỉ đập chết cỏ cây mà thôi, ngay cả cục đá nhỏ cũng bị người đập nát đấy.

- Lão toan hủ! Lão tử hôm nay cũng không đắc tội người!

Âm thanh của hai người tới gần thì nhìn thấy qua cửa ra vào của Tần Tiêu, nghe Phạm Sĩ Đức nói:

- Đại nhân chắc chưa tỉnh đâu... A, Ngô tiểu thư, chào buổi sáng!

Tần Tiêu ngấm trộm nghe được cô gái ngoài cửa trả lời:

- Phạm tiên sinh khỏe, Lý tướng quân khỏe!

Tần Tiêu ngạc nhiên, trong nội tâm cả kinh nói:

- Quả nhiên... Ngô Hưng Quốc tên kia, trách không được sáng sớm thần sắc không đúng, thì ra là bảo con gái sang hầu hạ bữa sáng cho ta, chuyện này quá không hợp thói thường! Thật sự là...

Phạm Sĩ Đức cùng Lý Tự Nghiệp đã tới cửa ra vào của Tần Tiêu, Phạm Sĩ Đức kéo Lý Tự Nghiệp đi vào trong, trong miệng oán hận nói:

- Nhìn cái gì vậy, người ta đã đi xa! Lợn đen muốn ăn thịt thiên nga sao?

76. Chương 76: Hoa Xuân Khôn Cùng. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 76: Hoa xuân khôn cùng. (1)

Lý Tự Nghiệp tức giận quát:

- Lão tử ăn không được thì người ăn được à! Lão cẩu rưng lông, hừ!

Lập tức nhìn thấy Tần Tiêu, Lý Tự Nghiệp nhếch miệng cười ha hả, nói:

- Chúng ta không cần tranh giành, vẫn là đại nhân có cơ hội ăn nhất!

Tần Tiêu đỏ khốc đỏ cười:

- Im miệng, chuyện phiếm cái gì đó!

Phạm Sĩ Đức tiến lên chấp tay vái chào:

- Đại nhân, hành trình hôm nay an bài thế nào?

Tần Tiêu hơi chút suy tư, sau đó nói:

- Vốn định triệu tập quan viên Ngạc Châu này nghị sự một chút, không ngờ trùng hợp gặp được thông lệ quan trường tối qua, mỗi mười ngày mới nghỉ ngơi một ngày, cũng không nên quấy rầy bọn họ. Không bằng chúng ta nên đi Ngạc Châu một chút, tùy ý quan sát xem dân tình phong tục của Ngạc Châu. Ah, Phạm tiên sinh, sau đó chúng ta cùng dọn tới dịch trạm của Ngạc Châu ở đi. Chúng ta đến nơi này thì Ngô đại nhân đem chính viện giao cho chúng ta, bản thân đi tới biệt viện ở, chuyện này có chút không đúng đâu.

Phạm Sĩ Đức gật đầu đồng ý. Tần Tiêu nói với bọn họ:

- Phạm tiên sinh, Lý huynh, đến đây, cùng ăn điểm tâm.

Lý Tự Nghiệp nhìn qua hộp cơm, trừng trừng mắt, nói:

- Ta vừa rồi đã ăn xong, một con gà, một bầu rượu. Đại nhân, bọn họ chuẩn bị cho đại nhân là bát cháo bánh ngọt cùng mận thầu, chuyện này quá xem thường đại nhân rồi!

Tần Tiêu không khỏi cười to:

- Ta sinh trưởng tại Giang Nam, ngược lại quen ăn bữa sáng thế này, Ngô đại nhân cũng là người có tình. Sao có thể so với cự linh thần phàm ăn tục uống như người.

Phạm Sĩ Đức cũng cười:

- Đại nhân, tuy bữa ăn sáng nhìn thì đơn giản nhưng lại tốn hao nhiều công phu đấy. Người xem bánh ngọt này, tuyệt đối không phải đầu bếp bình thường làm ra. Đây là quà vật có tiếng đây, Tùng Ngọc Bách Hợp Tò.

Tần Tiêu hơi giật mình: đây chính là phủ Thứ Sử Ngạc Châu nha, có thể làm ra đặc điểm quà vật của Lạc Dương sao?

Phạm Sĩ Đức mỉm cười, thâm ý kéo dài nói ra:

- Cuốn bánh đa trọng, hoa không có sắc, hàm lộ buông xuống. Hoa bách hợp người, bách niên tổ hợp. Chớ không phải là Ngô đại nhân cùng Ngô tiểu thư có ý với đại nhân nhà ta đấy chứ?

Lý Tự Nghiệp dùng sức vuốt mắt của mình vài cái, cuối cùng là nghe rõ ý trong lời của Phạm Sĩ Đức nói.

- Lão toan hủ, ý của người là Ngô đại nhân muốn gả con gái cho đại nhân chúng ta?

Tần Tiêu không nhịn được cười một tiếng, nói:

- Hai người các người cũng thật sự là, chỉ là một món ăn mà thôi, làm gì có nhiều hàm nghĩa như vậy. Đừng vọng phỏng đoán. Nếu các người không ăn thì ta ăn. Sau đó chúng ta đi ra ngoài một chút.

Phạm, Lý hai người nhìn nhau cười cười, cũng không nói nữa.

Sau đó ba người đi ra khỏi đình viện, nhưng thấy trong nội viện đá xanh róc rách, hoa cỏ xanh mát tươi đẹp, hơi lạnh trong gió sớm, từng nụ hoa đào đang khoe sắc trong nắng xuân, bộ đang xuân ý dồi dào.

Phạm Sĩ Đức nhìn ngắm hoa hai bên, đột nhiên dần dần nhú mày, hơi có chút kinh dị thấp giọng nói:

- Kỳ quái... Tình cảnh trong phủ Thứ Sử thế này sao ta có cảm giác quen thuộc?

Tần Tiêu thoáng nghĩ:

- Phạm tiên sinh, có gì không đúng sao?

Phạm Sĩ Đức suy nghĩ sâu xa một hồi, có chút bất đắc dĩ lắc đầu:

- Hạ quan nhất thời cũng không nói được... Nhưng mà cảm giác đầu tiên khi tới phủ Thứ Sử lại có cảm giác hết sức quen thuộc. Rốt cuộc là cái gì thì nghĩ không ra.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm suy nghĩ: Phạm Sĩ Đức kiến thức uyên bác, lại từng sinh hoạt ở Lạc Dương một thời gian ngắn. Hắn là ‘ quen thuộc ’ trong lời hắn nói là ngày xưa từng ở Lạc Dương nhìn thấy qua? Hắn vừa rồi cũng nói bánh ngọt lúc này mình ăn là đồ ăn nổi tiếng của Lạc Dương.

Tần Tiêu đang muốn đặt câu hỏi thì thân thể Phạm Sĩ Đức nao nao, thần sắc cũng dần dần trở nên nghiêm túc lên, nhưng lập tức lại lắc đầu, thì thào lầm bầm:

- Không biết... Chắc có lẽ là không thể nào.

Tần Tiêu vội vàng truy vấn:

- Phạm tiên sinh nghĩ tới cái gì?

Phạm Sĩ Đức nhìn qua chung quanh một chút, lôi kéo Tần Tiêu đi đến một chỗ yên lặng không có người, trầm thấp nói:

- Đại nhân, hạ quan từng ở Lạc Dương thời gian mấy năm, tuy không phải nhân vật quan trọng nhưng vì chức vụ nên đi lại thường xuyên, qua lại tại nhà của vương hầu tướng quân nhiều lần. Mà vườn hoa đào trong phủ Thứ Sử này, cảnh trí bố cục bốn phía rất giống...

Tần Tiêu nhướng mày:

- Giống cái gì?

Phạm Sĩ Đức nuốt nước miếng:

- Như... Đông cung của thái tử ngày xưa!

Tần Tiêu cả kinh:

- Thái tử gì?

- Cũng chính là đương kim thái tử hiện giờ, Lý Hiên!

Tần Tiêu ngang nhiên cả kinh:

- Người có thể xác định?

Phạm Sĩ Đức hơi bối rối gật đầu, nói:

- Tuy không là hoàn toàn giống, nhưng trí nhớ của hạ quan từ trước tới nay vô cùng tốt, chắc có lẽ không nhớ lầm. Đại nhân nhìn rừng hoa đào này đi, bất kể là vị trí bày đặt và thủ pháp, còn có con đường đá xanh nhỏ này đều không khác gì quang cảnh trong đông cung của thái tử tại Lạc Dương. Còn nữa... Thái tử Lý Hiến yêu thích hoa đào nên trồng rất nhiều trong phủ, hơn nữa hẳn ưa thích phân thành sáu, chín, phàm là khi trồng đều dựa theo sáu và chín phân thành hàng. Đại nhân không tin có thể đếm thử. Bên trái mười hai gốc, chia thành hai thì bên phải chín gốc, ba gốc ở hàng ghế đá.

Tần Tiêu tinh tế đếm thử thì số lượng quả nhiên như Phạm Sĩ Đức nói.

Tần Tiêu nghi hoặc nhìn qua Phạm Sĩ Đức:

- Tại sao có thể như vậy? Phạm tiên sinh, người có nghĩ tới cái gì không?

Phạm Sĩ Đức không biết giải quyết thế nào lắc đầu:

- Nhưng mà có chút cảm giác kỳ quái, còn lại không có cảm giác gì khác thường.

Đúng lúc này Ngô Hưng Quốc từ góc hành lang khác đi tới đây, đi theo phía sau còn có hai nha hoàn.

Bọn người Tần Tiêu đi ra nghênh đón, Ngô Hưng Quốc cười ha hả, nói:

- Mấy vị đại nhân, tối hôm qua nghỉ ngơi được tốt chứ?

Tần Tiêu ôm quyền đáp lễ:

- Ngô đại nhân khách khí. Đại nhân cẩn thận chu đáo ngược lại bọn Tần mỗi làm phiền quấy rầy rồi, thật sự là hổ thẹn. Hôm nay chúng ta định dời tới dịch quán an trí, không nhọc Ngô đại nhân.

Ngô Hưng Quốc cười ha hả, nói:

- Đại nhân nói quá lời. Nếu đã là thần tử thì Tần đại nhân lại là Khâm Sai Ngự Sử. Phụng thánh mệnh tới đây nên hạ quan phải tận tình địa chủ. Đúng rồi, mấy vị đại nhân, hôm nay là công giả theo thông lệ, khó có được thanh nhàn, Ngô mỗ muốn mời các vị ra ngoại ô dạo chơi, du lịch một chút được không?

Lý Tự Nghiệp nhếch miệng cười to, vui vẻ nói:

- Wow!

Phạm Sĩ Đức véo hấn một cái:

- Cảm miệng! Chẳng lẽ người là Khâm Sai đại nhân!

Tần Tiêu cười cười:

- Ngô đại nhân đã mời thì ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.

Mấy người vui tươi ra khỏi phủ Thứ Sử, ở cửa ra vào đã chuẩn bị xe ngựa.

Bốn chiếc xe đều có màu xanh nhạt, nhưng mà trên đỉnh đầu xe có lọng che phần hồng, màn che cửa sổ là lụa mỏng làm rèm, bên cạnh xa phu có một tiểu nha đầu đang ngồi, thấy bọn người Tần Tiêu đi tới thì đi xuống xe hành lễ.

77. Chương 77: Hoa Xuân Khôn Cùng. (2)

Chương 77: Hoa xuân khôn cùng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lúc này cửa sổ màu có một người vén rèm lên, một người con gái nhô đầu ra ngoài nhìn, nhìn Ngô Hưng Quốc nói:

- Phụ thân đại nhân, có thể xuất phát chưa?

Dứt lời lại nhìn qua Tần Tiêu cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Tần Tiêu nao nao, hơi gật đầu làm ra vẻ đáp lễ, buổi sáng mang cơm sáng cho hắn là con gái của Ngô Hưng Quốc sao?

Ngô Hưng Quốc nhìn thấy con gái đang ở trong xe, lại nhìn thấy nàng và Tần Tiêu đang gật đầu chào thì nhẹ nhàng cười cười, bất động thanh sắc nói:

- Đại nhân, đây là tiểu nữ của nhà ta, tên là Tiên Nhi. Tiểu nữ vô tri không hiểu cấp bậc lễ nghĩa nên không xuống xe thỉnh an đại nhân, đại nhân chớ trách tội.

Tần Tiêu hơi sững sờ một chút, nói:

- Không sao, không sao... Ngô đại nhân cho thiên kim mang bữa sáng cho Tần chẳng phải làm Tần mỡ bụng sung sướng kinh sao? Việc này sau này không cần nói nữa.

Ngô Hưng Quốc cười ha hả, nói:

- Đại nhân nói quá lời.

Bốn chiếc xe cuối cùng còn hai chiếc còn trống. Phạm Sĩ Đức cùng Lý Tự Nghiệp thì ngồi một chiếc, Tần Tiêu muốn cưỡi ngựa hoạt động gân cốt, Ngô Hưng Quốc cũng cố ý tương bồi.

Một chuyến hai chiếc xe, bên cạnh đi theo có sáu bảy nô bộc nha hoàn, bọn họ đi vòng vèo ra khỏi thành.

Quả nhiên là gió xuân vô cùng khoan khoái dễ chịu!

Không khí vùng ngoại ô tươi mát và thơm mùi cỏ cây, từng hàng liễu xanh mượt đứng e ấp bên bờ hồ, hồ nước chần động nhẹ như mỹ nhân đang nhảy múa, xinh đẹp vô ngần.

Mọi người xuống xe ngựa, chậm rãi đi tới bờ sông, chuyện trò vui vẻ.

Tần Tiêu cùng Ngô Hưng Quốc đi ở phía trước ngắm cảnh nói chuyện phiếm.

Tần Tiêu nói:

- Ngô đại nhân làm quan thật nghiêm minh, cai trị Ngạc Châu thật tốt, Tần mỡ cảm giác bội phục thật sâu. Lại nói nếu sau này quay về Tần mỡ tự nhiên báo cáo chân thật, xem như ghi công tích cho đại nhân.

Trên mặt Ngô Hưng Quốc lộ ra thần sắc vui mừng.

- Đại nhân quá khen ... Hạ quan chỉ làm theo bổn phận, chỉ là một ít chuyện nội sự mà thôi, không dám đòi hỏi phong thưởng?

Tần Tiêu khê cười nói:

- Ngô đại nhân khiêm tốn. Ah, Tần mỡ thấy đình viện phủ Thứ Sử bố trí thập phần tinh xảo, xinh đẹp không tầm thường. Không biết đại nhân từ nơi nào tìm được người làm vườn tinh tế như vậy?

Trong nội tâm Ngô Hưng Quốc đang thầm suy nghĩ: Tần Tiêu này xem ra cũng biết cách làm quan, muốn một ít điền sản ruộng đất biệt viện sao? Vì vậy nói ra:

- Đại nhân có chỗ không biết. Con gái của ta, Ngô Tiên Nhi, thuở nhỏ đã ưa thích loay hoay hoa hoa thảo thảo và làm ra vài hòn non bộ. Bố trí cảnh sắc trong phủ Thứ Sử đều là tiểu nữ thu xếp.

Trong nội tâm Tần Tiêu hơi cả kinh:

- Xem ra, Ngô tiểu thư ở phương diện này thiên phú hơn người! Nhìn phủ Thứ Sử Ngạc Châu cũng không kém gì dinh thự vương công ở kinh thành chút nào.

Trên mặt Ngô Hưng Quốc lộ ra một chút bối rối, nhưng lập tức trấn định lại, hơi có chút giảo hoạt nhìn qua Tần Tiêu:

- Đại nhân nếu muốn có trang viên ở Giang Nam thì hạ quan có thể tặng một trang viên cho đại nhân, cũng đem tiểu nữ đi bố trí cảnh quan cho trang viên.

Trong nội tâm Tần Tiêu buồn cười: làm quan thời đại này thật sự là thực dụng. Ta chỉ thuận miệng hỏi đã có thể kiếm được một trang viên. Ngô Hưng Quốc, người là người quan sát sắc mặt thật lợi hại, người đang tận lực lung lạc ta sao? Ngày hôm qua rượu thịt ca múa, hôm nay sắc đẹp điền sản ruộng đất...

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Tà ý tốt của Ngô đại nhân, Tần mỗ lẻ loi một mình lại không có thân thiết, lúc nào cũng nghe theo triều đình phân công nên bốn ba bốn phía, trang viên kia thì không cần làm gì.

Lúc này trên mặt Ngô Hưng Quốc tức thì nở nụ cười vui vẻ cao thâm mặt trắc.

Đúng lúc này Ngô Tiên Nhi mang theo một tiểu nha hoàn đi tới gần hai người.

Trên mặt Ngô Tiên Nhi nở nụ cười vui vẻ, nhẹ giọng nói:

- Tần đại nhân, phụ thân đại nhân, các người chỉ lo nói chuyện phiếm nên bỏ bê mọi người đây, thật không tốt đâu.

Ngô Hưng Quốc vuốt râu cười cười, nói:

- Người đứa nhỏ này, thật sự không lễ phép với đại nhân. Đại nhân, hôm nay giờ Thìn hạ quan có thuê một chiếc thuyền hoa dạo hồ. Giờ này chậm chạp chưa tới là do những tên sai vặt kia làm việc bất lực rồi, hạ quan tự mình đi thúc giục một phen, cho tiểu nữ tiếp khách dẫn đại nhân đi dạo.

Dứt lời chấp tay vái chào, không để cho Tần Tiêu tỏ thái độ đã đi thẳng.

Hai tiểu nha hoàn thức thời đứng ở xa xa, hai mắt nhìn chăm chăm vào mũi chân, đầu không ngẩng lên. Bọn người Phạm Sĩ Đức cùng Lý Tự Nghiệp thì cũng đứng ở phía xa sau lưng, tự lo trò chuyện, thỉnh thoảng nghe được Lý Tự Nghiệp cười ngáy ngô.

Tần Tiêu nhìn qua Ngô Tiên Nhi thì càng cảm thấy nàng xinh đẹp, nhớ tới chuyện buổi sáng thì cảm giác có chút xấu hổ, vì vậy nói ra:

- Hôm nay lúc sáng sớm Tần mỗ không biết tiểu thư là thiên kim của Ngô đại nhân, có nhiều thất lễ, còn xin thứ tội!

Đôi mắt Ngô Tiên Nhi long lanh như thủy tinh nhìn thẳng qua Tần Tiêu, nàng nhìn xong thì cười vui vẻ, nói:

- Đại nhân thật thú vị, đường đường Khâm Sai đại nhân lại xin lỗi dân nữ như ta, thứ cho đại nhân tội gì? Ta cũng không phải đương kim thánh thượng nha.

Tần Tiêu ngạc nhiên:

- Cái này...

Ngô Tiên Nhi che miệng cười rộ lên:

- Hẳn là đại nhân ngày bình thường ở chung với cô nương khác không nhiều nha? Người tuần tú như đại nhân lại làm đại quan lẽ ra phải được cô nương người ta ưu ái mới đúng, nhưng mà ngài làm gì có biểu hiện cầu nê như vậy, thật là...

Đột nhiên Ngô Tiên Nhi hạ giọng cười mờ ám, nói:

- Thật sự là làm cho người ta không tưởng tượng được!

Tần Tiêu cảm thấy xấu hổ, đành phải cười tự giễu:

- Ngô tiểu thư nói ngược lại là tình hình thực tế. Tần mỗ đã lớn như vậy trừ mẫu thân ra thì thật sự rất ít tiếp xúc với cô nương nào khác.

Hai người đi đi lại lại, dần dần đi thẳng tới phía trước, hai tiểu nha hoàn không nhanh không chậm đi ở phía sau, không rên lấy một tiếng.

Ngô Tiên Nhi hứng thú tràn trề nhìn qua Tần Tiêu:

- Tần đại nhân, ta nghe nói đại nhân ngài chính là thiên hạ Võ Trọng Nguyên, võ công tuyệt đỉnh lợi hại a?

Cùng Ngô Tiên Nhi ở cùng một chỗ Tần Tiêu cảm giác rất tùy ý và thích thú, tuy còn có một chút không tự nhiên, nhưng đã lộ ra nét sinh động. Hắn cười cười nói:

- Ta chỉ bằng vận khí tốt a. Kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ nhiều như vậy, nếu những người này tham gia võ cử thì làm gì có phần Tần Tiêu ta. nguồn

- Ồ!

Ngô Tiên Nhi kéo dài âm thanh, rất là trêu tức nói ra.

- Quá khiêm tốn sẽ biên thành kiêu ngạo đấy! Tần đại nhân, tuy ta là nữ lưu nhưng mà thuở nhỏ lại học chút ít võ nghệ, hơn nữa am hiểu múa kiếm!

Dứt lời hai tay vùng tay ở trước ngực, khoa tay múa chân một chiêu kiếm vũ

Đột nhiên Tần Tiêu cảm thấy hai mắt tỏa sáng, thoát nhìn Ngô Tiên Nhi kiêu nộn ôn nhu, loay hoay khởi giá thức nhưng thật sự có hương vị ‘ tư thế hiên ngang ’, thái dương trên trời có một đám mây nhỏ bay qua, quần áo của nàng phất phơ trong gió tăng thêm nét kiêu mị.

78. Chương 78: Tây Hà Múa Kiếm.

Chương 78: Tây hà múa kiếm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu thầm khen:

- Nhìn giá thức này của tiểu thư thật sự có mấy phần hỏa hầu. Chắc là có danh sư chỉ điểm nha!

- Đó là đương nhiên!

Ngô Tiên Nhi mỉm cười, trên mặt xuất hiện thần sắc kiêu ngạo, nói:

- Sư phụ ta là nhân vật lợi hại nhất trên đời này, là sư phụ vĩ đại nhất.

Tần Tiêu thoát miệng hỏi:

- Sư phụ Ngô tiểu thư là cao nhân phương nào?

Ngô Tiên Nhi há to miệng muốn nói nhưng đem lời nuốt vào, quay đầu bước nhanh về phía trước vài bước:

- Ta không nói cho đại nhân biết!

Tần Tiêu nhìn qua bóng lưng yêu kiều xinh xắn của Ngô Tiên Nhi thì đột nhiên ngửi được hương thơm trên người con gái bay qua, bề ngoài nhìn nàng nho nhã kiêu mỹ nhưng nhanh mồm nhanh miệng ngực không thành cúi, quả thật có chút ít tính cách nữ nhi. Trước khi bắt kể là thời hiện đại hay đời Đường hiện giờ, hắn đều chưa từng nhìn thấy cô gái nào như thế.

Đột nhiên Ngô Tiên Nhi xoay người lại nhìn qua Tần Tiêu nói:

- Đại nhân có muốn xem ta múa kiếm hay không?

Tần Tiêu hơi sững sờ, nhìn qua biểu lộ nóng bỏng chờ mong của Ngô Tiên Nhi thì gật đầu nói:

- Tốt!

Trên mặt của Ngô Tiên Nhi xuất hiện một tia không vui, nhúu mày nói:

- Tại sao lại là tốt, là hỏi đại nhân ‘ muốn ’ hay là ‘ không muốn ’.

Tần Tiêu ngạc nhiên, cười nhẹ gật đầu khẳng định:

- Muốn.

- Vậy thì tốt rồi!

Ngô Tiên Nhi cao hứng thấp giọng hô:

- Đại nhân đi theo ta! Ta chỉ múa ình đại nhân xem thôi.

Dứt lời một tay cầm tay của Tần Tiêu chạy lên phía trước.

Tay của Ngô Tiên Nhi thật sự mềm mại không xương và tinh tế như ngọc, ngón tay thon dài mát lạnh xâm nhập vào tứ chi bách hài của Tần Tiêu. Một hương thơm thiếu nữ quanh quẩn nhàn nhạt, Tần Tiêu có cảm giác say mê:

- Vì sao chỉ múa ình ta xem?

Ngô Tiên Nhi quay đầu, nhanh chóng nói một câu hơi có chút khinh thường:

- Bởi vì vì bọn họ không xứng!

Tần Tiêu bật cười:

- Ta thật sự vinh hạnh rồi!

Trong nội tâm lại thầm suy nghĩ: cô gái nhỏ này thật sự có vài phần thú vị!

Trong đình xanh biếc gần hồ nước, nơi này vô cùng thoải mái mát lạnh. Tần Tiêu cùng Ngô Tiên Nhi hiện tại đang ở trong cái đình này, may mà hôm nay không có người nào, ngoài đình có vài cây liễu phất phơ trong gió, dưới đình là một dòng suối nhỏ chảy róc rách thẳng vào hồ nước. Bên cạnh hồ có xây vài cái hồ đá rất tự nhiên, cũng có vài phần cảnh thơ ý họa.

Vào trong đình thì Ngô Tiên Nhi mới buông tay của Tần Tiêu ra, lúc này cười khanh khách:

- Tần đại nhân, tại sao tay của ngài lại đầy mồ hôi như thế!

Tần Tiêu thật sự dở khóc dở cười với cô gái này, cũng quá trắng trợn lớn mật a!

Hai tiểu nha hoàn cũng theo kịp, Ngô Tiên Nhi kêu một người trong đó tới, cầm một thanh kiếm trong túi đeo bên người ra, khi rút thanh kiếm ra lại nghe âm thanh của kim loại bén nhọn.

Ngô Tiên Nhi ném vỏ kiếm cho tiểu nha hoàn, tay phải cầm kiếm, cổ tay xoay múa tạo kiếm quang, tay trái hoành ở trước ngực, vẻ mặt tự hào nhìn Tần Tiêu cười nói:

- Thế nào, Tần đại nhân, xem có được không!

Tần Tiêu vỗ vỗ tay, chắc chắn khen:

- Đúng là không tệ! Tuy Tần mỗ kiếm pháp thường thường nên kiến thức nông cạn, nhưng cũng nhìn ra được kiếm pháp của Ngô tiểu thư nhất định là có danh sư chỉ điểm, tạo nghệ rất sâu.

Ngô Tiên Nhi mở cờ trong bụng, đại hỉ nói:

- Ha ha, xem ra Tần đại nhân đúng là người hiểu kiếm, so với phụ thân của ta thì mạnh hơn nhiều. Bọn họ chỉ biết ta múa kiếm thật đẹp mà thôi, hoàn toàn không hiểu kiếm pháp trong đó.

Ngô Tiên Nhi nhìn qua hai tiểu nha hoàn, nói:

- Tịch Nhi, xứng khúc. Ta muốn cho đại nhân thưởng thức một đoạn kiếm vũ thật đẹp!

Tiểu nha hoàn tên là Tịch Nhi ứng một tiếng xuất ra một ống sáo trúc không phải trúc, ngọc cũng không phải ngọc màu xanh sẫm, nhẹ nhàng thổi vang.

Trong tiếng sáo du dương thì thân thể Ngô Tiên Nhi như nước chảy, tay mịn như ngọc, bộ ngực sữa nhộn nhạo, chậm rãi múa kiếm. Váy áo và tóc dài tung bay hơn nửa thân hình dáng vẻ của nàng mềm mại thướt tha và kiều mị, khi múa kiếm càng lộ ra vẻ đẹp của ôn nhu; bàn tay múa kiếm như lưu thủy hành văn xuất ra từng đạo kiếm quang nhưng không mất dương cương của kiếm pháp.

Kết hợp cương nhu hoàn mỹ như vậy Tần Tiêu ghen ngào khen “Tốt!”. Đường cong ưả nhả của Ngô Tiên Nhi kết hợp với vũ đạo hoàn mỹ giống như thanh nam châm hấp dẫn ánh mắt của hả.

Ngô Tiên Nhi cười cười, thả người nhảy lên thanh vịn của đình viện.

Tần Tiêu kinh hãi.

- Coi chừng!

Cái lan can này có chút không chắc chắn và rất trơn, vạ nhất trượt chân thì nàng sẽ rơi từ một trượng xuống hồ nước!

Nhưng mà Ngô Tiên Nhi lại mất điếc tai ngờ mĩ cười tự tin, thân hình của nàng nhanh hơn, nha hoàn kia thối làn điệu cũng dần dần từ nhẹ nhàng biến thành thanh thoát sục sôi.

Tần Tiêu đang muốn tiến lên giữ chặt Ngô Tiên Nhi nhưng thấy bộ dáng tràn đầy tự tin của nàng cũng dừng lại, trong nội tâm âm thầm lo lắng.

Làn điệu dần dần biến thành sôi sục cao vút, Ngô Tiên Nhi như hành vân lưu thủy múa kiếm trên thanh vịn, chiêu thức trường kiếm trong tay bắt đầu tinh diệu chưa từng có.

Tần Tiêu lúc này mới nghe được tấu khúc của tiểu nha hoàn kia lại là một vũ khúc nổi tiếng tên là Tây Hà Kiếm Khí, đây là một vũ khúc do danh gia dụng kiếm Công Tôn Đại Nương phổ tấu khúc, Vô Tắc Thiên mở tiệc chiêu đãi cho sau khi võ cử chấm dứt xem, hả chợt nghe qua thủ khúc này. Nhìn kỹ phía dưới thì thấy kiếm vũ của Ngô Tiên Nhi như được nhìn thấy đêm đó, có vài phần tương tự.

Tần Tiêu có chút kinh nghi, thầm nghĩ trong lòng hả Ngô tiểu thư này chính là đệ tử của Công Tôn Đại Nương? Công Tôn Đại Nương danh gia đương đại, muốn học kiếm vũ của nàng dễ như vậy sao! Nghe nói nàng hiện tại chỉ biểu diễn trong hoàng cung mà thôi, chỉ khi thánh thượng khâm điểm mới biểu diễn.

Đột nhiên Ngô Tiên Nhi phát ra tiếng kêu sợ hãi, cả thân thể lay động trên thanh vịn, thì ra thanh vịn dưới chân của nàng đã mục nát đột nhiên gãy ngang!

Tần Tiêu kinh hãi, cuống quýt phi thân lên ôm nàng nhưng không kịp.

Thân thể của Ngô Tiên Nhi té thẳng ra phía sau.

Hai tiểu nha hoàn bị dọa hồn bất phụ thể, kinh hãi hét to.

- Tiểu thư!

Tần Tiêu quá sợ hãi, đề chân khí nhảy lên cao bay tới, nhưng thân thể Ngô Tiên Nhi rơi xuống hồ nước!

Tần Tiêu phi thân nhảy ra ngoài lan can muốn dùng tay ôm lấy Ngô Tiên Nhi.

Nhưng vẫn không kịp!

Mất thấy Ngô Tiên Nhi sắp rơi xuống nước!

Đình cao hơn một trượng và hồ nước không sâu, trên mặt nước còn có những cột đá hoa cương chia lên trời!

Nếu thật sự té xuống thì chắc chắn sẽ sinh ra nguy hiểm lớn.

Cảm giác trong đầu của Tần Tiêu không rõ, cảm thấy trống rỗng!

Nhưng trong nháy mắt này nhanh như tốc độ ánh sáng, Ngô Tiên Nhi ở trên không trung thân thể xoay tròn chĩa trường kiếm trong tay đâm lên một khối đá hoa cương!

- Phan!h!

Một tiếng giòn vang tai lửa bắn ra.

Thanh trường kiếm kia uốn cong biến thành hình cung. Thân thể Ngô Tiên Nhi xê dịch nhiều lần dựng thẳng thân hình lên giống như trồng chuối ngược. Sau đó trường kiếm “Vụt” một tiếng và thân thể Ngô Tiên Nhi giống như sợi bông nhẹ bay bổng lên trời.

79. Chương 79: Nữ Tử Mê Dạng

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 79: Nữ tử mê dạng

Tần Tiêu cùng Ngô Tiên Nhi ở giữa không trung gặp nhau, thân hình xoay chuyển vài cái hạ xuống trên hòn đá ở giữa hồ, kinh ngạc vạn phần nhìn qua Ngô Tiên Nhi đang đứng trong đình.

Trong nội tâm Tần Tiêu kinh hãi nói: Ngô Tiên Nhi này biết loại kiếm pháp kia!

Một chiêu kiếm này lúc trước hắn đã nhìn thấy rồi!

Ngày ấy tại Thiên Thánh Sơn cô sát thủ Hắc Vũ ám sát hắn đã từng dùng chiêu này tập kích hắn.

Chẳng lẽ, Ngô Tiên Nhi chính là sát thủ Hắc Vũ?

Không đúng! Tần Tiêu lập tức bác bỏ suy nghĩ này, bởi vì thân hình không giống!

Sát thủ Hắc Vũ kia tuy giấu thân thể trong áo choàng rộng nhưng có thể thấy được dáng người của nàng cao lớn hơn Ngô Tiên Nhi một chút, cũng không phải hình thể như Ngô Tiên Nhi này. Hơn nữa chiêu thức này thời điểm Ngô Tiên Nhi sử dụng còn có mấy phần không lưu loát, trong lúc nguy nan trước mắt quả quyết không thể làm bộ được.

- Này, Tần đại nhân, ngài ở trong hồ muốn bắt cá hay sao? Còn không mau đi lên, ta còn chưa múa không mà!

Ngô Tiên Nhi chẳng hề để ý nhìn Tần Tiêu hô lên, trên mặt mang theo vui vẻ khi thấy người ta gặp họa.

Tần Tiêu bị nàng đánh vỡ mạch suy nghĩ, đổi thành gương mặt cười tự giễu phi thân nhảy lên, nhảy vào trong đình nghỉ mát.

- Thân thủ đại nhân thật là tốt, công phu khá lắm!

Ngô Tiên Nhi không nóng không lạnh nói ra giống như đang khích lệ, lại giống như đang nói móc hắn vậy!

- Không ngờ tiểu nữ nhi hiện giờ còn có ba phần thủ đoạn, gặp được nguy hiểm gì còn có thể cứu giúp người khác nha.

Tần Tiêu cười khỏ nhìn qua cô gái này, vẻ mặt ôn nhu chẳng lẽ đều làm bộ sao? Ngôn từ sắc bén mắng chửi người không mang từ ngữ thô tục a!

- Xem như vậy đi, hôm nay không múa nữa!

Ngô Tiên Nhi vẻ mặt cười xấu xa nhìn qua Tần Tiêu, dùng tay chỉ chỉ ra xa xa. Bên kia bọn người Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Sĩ Đức đang từ từ đi tới bên này.

- Cũng tốt.

Tần Tiêu lạnh nhạt cười cười, trước tiên đem nghĩ hoặc trong nội tâm ném qua một bên.

- Nhưng mà Ngô tiểu thư lần sau nếu muốn múa kiếm nên chọn nơi an toàn một chút.

Ngô Tiên Nhi đem kiếm đưa cho tiểu nha hoàn, nàng thi lễ nghiêm nghị nói:

- Vâng, Tàn đại nhân, tiểu nữ tử nhớ kỹ!

Tàn Tiêu vẻ mặt cười khở, trong nội tâm cảm giác cực kỳ quái lạ! Tại sao tiểu cô nương chưa chồng này nhìn ta là trào phúng thế này, nếu như là công chúa vương công thì thôi, nhưng mà tại sao nàng ta lại không để Khâm Sai như mình vào mắt nhỉ?

Một chiếc thuyền hoa chậm rãi đi đến bên cạnh bờ. Mái ngói lưu ly, mái cong sơn son, đây là một chiếc thuyền hoa trang trí tinh mỹ.

Ngô Hưng Quốc đứng ở đầu thuyền, nhìn Tàn Tiêu chấp tay:

- Đại nhân đợi lâu, mời lên thuyền. Trên thuyền đã chuẩn bị sẵn ca múa tiểu khúc, điểm tâm rượu và thức ăn chuyên cung cấp cho đại nhân tiêu khiển.

Tàn Tiêu cười nhạt một tiếng:

- Làm phiền Ngô đại nhân hao tâm tổn trí.

Hắn đặt chân lên thuyền thì nghe được âm thanh nói thầm. Nhìn lại thì thấy Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thúc Đức đang đi lên cùng nhau, Lý Tự Nghiệp vẻ mặt càng sầu khổ, phiền muộn ôm lấy đầu của mình.

Tàn Tiêu hơi nhú cau mày:

- Như thế nào?

Phạm Thúc Đức ho nhẹ một tiếng, cười mỉa nói:

- Đại nhân, Lý tướng quân không chịu lên thuyền, nói là muốn được ở một mình, về dịch trạm trước.

Lý Tự Nghiệp đầu đầy mồ hôi, hắn nhìn qua Tàn Tiêu thì gương mặt đỏ bừng, ngay cả tay cũng không biết để vào đâu.

Tàn Tiêu sững sờ sững sờ: Lý Tự Nghiệp này bình thường không không ở đâu cũng đi được sao? Lập tức tỉnh ngộ, từ lần trước rơi đáy sông gặp được nam thi thì Lý Tự Nghiệp đã say sóng sợ nước.

Tàn Tiêu đi đến bên người Lý Tự Nghiệp đập lên vai của hắn một cái, hắn cười nói:

- Vậy được rồi, Lý đại tướng quân. Người nên về dịch trạm nghỉ ngơi đi. Chỉ tiếc ca múa diễm lệ và rượu ngon đồ tốt người không có phúc khí hưởng dụng!

Lý Tự Nghiệp sững sờ, cảm giác Tàn Tiêu đặt tay lên vai của hắn mang theo vài phần chân lực, lúc này mới phát giác trong lòng bàn tay của Tàn Tiêu chính là ấn tín Khâm Sai, có chút khó hiểu mở to mắt nhìn qua Tàn Tiêu.

Tàn Tiêu nháy mắt với hắn, âm thanh trầm thấp dùng truyền âm nói với Lý Tự Nghiệp:

- Ghi mấy phong văn thư ấn kim ấn của ta lên. Không nên thông qua dịch trạm, nghĩ biện pháp đưa cho đại nhân Trương Giản Chi. Nói rằng Giang Nam có chuyện lớn thỉnh cầu binh quyền, hoặc viện binh. Càng nhanh càng tốt, truyền thẳng tới Trường An.

Cũng may Lý Tự Nghiệp thân hình khổng lồ nên ngăn cản những người ở phía sau lại, tất cả mọi người không có lưu ý tới kim ấn trong tay của Tàn Tiêu.

Thân thể Lý Tự Nghiệp hơi chấn chấn động, thuận tay đem kim ấn cầm vào trong lòng bàn tay, làm ra bộ dáng bất đắc dĩ lớn tiếng phàn nàn nói:

- Đại nhân, du ngoạn ở trên đất liền có gì không tốt, cần gì phải lên thuyền chơi, chuyện này không phải làm khó lão Lý sao? Các người chơi đi, ta trở về ngủ đây.

Dứt lời liền đi, cũng không quay đầu lại. nguồn (.)

Tàn Tiêu cùng Phạm Thúc Đức lên thuyền, Ngô Hưng Quốc ngạc nhiên nói:

- Lý tướng quân vì sao không lên?

Tần Tiêu xấu hổ cười cười:

- Đại nhân có chỗ không biết, Lý tướng quân này... Khục... Là đàn ông Quan Tây, say sóng say thuyền nên khí lên thuyền sẽ ới, cái này...

Ngô Hưng Quốc hiểu ý cười cười:

- Ah, ngược lại là hạ quan lo lắng không chu toàn, ngày khác tất yếu bởi tội với Lý tướng quân. Tần đại nhân, Phạm đại nhân mau chóng vào khoang thuyền, rượu và thức ăn đang nóng, ca múa cũng sắp bắt đầu rồi.

Mọi người nhao nhao đi vào trong khoang thuyền.

Tần Tiêu đi ở đằng trước, theo sau lưng chính là Ngô Tiên Nhi. Thời điểm ngồi xuống Ngô Tiên Nhi cũng lách mình ngồi vào ghế bên cạnh Tần Tiêu, hoàn toàn không quan tâm tới ánh mắt khác thường của người khác.

Ngô Hưng Quốc oán trách nhìn nàng nói:

- Cực kỳ vô lễ! Còn không mau qua chỗ khác!

Ngô Tiên Nhi vẻ mặt không vui, nhanh chóng quay đầu nhếch môi, nói:

- Con không muốn đi!

Tần Tiêu nhin không được cười rộ lên, khoát khoát tay:

- Ngô đại nhân, hôm nay du lịch nên tất cả mọi người là bằng hữu, không cần phải chú ý tới những lễ nghi phiền phức này.

Ngô Tiên Nhi lập tức nhoẻn miệng cười:

- Vẫn là đại nhân hiểu chuyện, hiểu được tư tưởng của người ta! Người xem phụ thân của ta kìa, quả thực là bạc tình bạc nghĩa, lão ngoan đồng nhọt nhẹo mà!

Da mặt Ngô Hưng Quốc co rúm vài cái, cũng phải thờ dài một hơi, nói xin lỗi chấp tay vái Tần Tiêu:

- Đại nhân, hạ quan dạy con không nghiêm, kính xin đại nhân đừng trách.

Lúc này bàn rượu và thức ăn đã được mang lên, ca nhi vũ nữ cũng nhao nhao nhập đường, chuẩn bị hiến nghệ trong bữa tiệc.

Ngô Tiên Nhi tâm tình có vẻ rất vui, hoàn toàn đem chuyện ở trong đình vừa rồi ném ra khỏi đầu, vẻ mặt cao hứng bồng bồng thỉnh thoảng ngấm nha vài câu theo ca kỹ.

Ngồi cùng bàn với Ngô Hưng Quốc cùng Phạm Thúc Đức, hai người thỉnh thoảng kính Tần Tiêu một ly, đều ăn ý không quấy rầy bọn họ, chỉ lo thấp giọng nói chuyện của mình.

80. Chương 80: Diễm Phúc Tới Nơi

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 80: Diễm phúc tới nơi

Trong tay Tần Tiêu cầm một chén rượu, không nhanh không chậm đưa lên miệng uống một ngụm, chậm rãi thưởng thức. Hắn đến cả cái liếc mắt cũng không có nhìn qua ca kỹ, trong tai nghe tiếng đàn du dương, trong đầu thì đang suy tư mấy chuyện ngày hôm nay, hẳn lúc này đang ngẩn người.

Qua một hồi Ngô Tiên Nhi không còn hứng thú với ca kỹ nữa, liền nhìn qua Tần Tiêu bên này, nhẹ nhàng linh hoạt nói nhỏ bên tai của Tần Tiêu, nói ra:

- Tần đại nhân, Tần công tử, người vừa rồi kín đáo đưa cho tên tinh tinh mặt đen kia là vật gì vậy?

Thân thể Tần Tiêu khẽ chấn động, chén rượu trong tay suýt rơi xuống đất.

Tần Tiêu hơi nghiêng mặt nhìn qua, gương mặt của Ngô Tiên Nhi cách hắn quá gần, cơ hồ có thể cảm giác được nàng thở ra hơi thở như hoa lan, hương thơm nhàn nhạt phả vào mặt của hắn.

Nhưng thời điểm này Tần Tiêu cũng có cảm giác thật mập mờ, trong nội tâm thì thầm kinh nghi: Ngô Tiên Nhi này là cố ý giả vờ ngây ngốc hay là dụng tâm kín đáo đây?

Da mặt của Tần Tiêu có chút run lên, trên khóe miệng nở nụ cười ngơ ngác, nói:

- Đồ vật? Cái gì thế? Không phải nàng muốn tặng đồ vật cho ta đấy chứ?

Ngô Tiên Nhi nhú mày một cái, vểnh vểnh cái miệng, nói:

- Không nói thì thôi, ta mới không có thêm đấy! Ai muốn tặng đồ vật cho người chứ, đồ vật của bốn tiểu thư dễ dàng tặng người như vậy sao?

Tần Tiêu cười ha hả quay mặt đi, trong nội tâm lại âm thầm thở dài một hơi.

Ngô Tiên Nhi mất mặt nên nhàm chán nhìn chung quanh một hồi, đột nhiên đem ánh mắt nhìn qua bên hông của Tần Tiêu, con mắt sáng ngời:

- Ô, ngọc bội của Tần đại nhân thật xinh đẹp a! Cho ta xem một chút được không?

Tần Tiêu sững sờ một chút nhìn qua ngọc bội nhỏ bên hông của mình, miếng ngọc bội này chính là của Lý Long Cơ cố ý đưa cho hắn chứng minh kết nghĩa huynh đệ. Tần Tiêu cười cười, đem ngọc bội tháo xuống đưa cho Ngô Tiên Nhi:

- Đây là vật kỷ niệm huynh đệ kết nghĩa đưa cho ta, nàng muốn xem thì xem đi.

Về mặt Ngô Tiên Nhi mừng rỡ tiếp nhận, nói:

- Cảm ơn Tần đại nhân!

Hắn bắt đầu cầm lên quan sát.

- Thật xinh đẹp! Ngọc tốt! Ngọc tốt khó gặp a!

Ngô Tiên Nhi khen không dứt miệng.

Trong lòng Tần Tiêu thầm nghĩ: đó là đương nhiên. Lý Long Cơ là vương công thế tử sẽ dùng thứ phẩm sao?

Lúc này đột nhiên sắc mặt Ngô Tiên Nhi chuyển biến, từ mừng rỡ hoạt bát trở nên tối tăm phiền muộn thậm chí có chút kinh hoàng. Chỉ thấy nàng run lên nhè nhẹ, đem ngọc bội trong tay nhét nhanh vào tay của Tần Tiêu, đứng dậy không coi ai ra gì nói ra:

- Ngừng thuyền cập bờ, ta phải về nhà.

Ngô Hưng Quốc lập tức kinh hoàng thất thố, hắn đứng dậy đi tới trước mặt Tần Tiêu cùng Ngô Tiên Nhi, nói:

- Người đưa nhỏ này, tại sao lại tùy hứng như vậy chứ, Tần đại nhân không phải người có thể vô lễ. Đại nhân... Hạ quan thật thất lễ.

Trong tay Tần Tiêu cầm lấy khối ngọc bội kia, trong nội tâm cũng xuất hiện nhiều câu hỏi (???), trên mặt thì vui vẻ như cũ.

- Không sao không sao. Ngô tiểu thư có thể là mệt mỏi, vừa vặn bốn quan cũng muốn quay về dịch trạm, như vậy cập bờ cũng được.

Trên mặt Ngô Hưng Quốc xuất hiện một tia ngượng ngịu, thực sự không thể lay động được Tần Tiêu cùng con gái cố chấp, đành phải than nhẹ một tiếng:

- Nếu như thế, vậy được rồi...

Thuyền hoa cập bờ và Ngô Tiên Nhi không quan tâm mọi người dẫn đầu lên bờ, sau đó trực tiếp chạy tới chỗ xe ngựa đang chờ, xoay người nhảy lên một con ngựa, roi ngựa giương lên đánh xuống thật nhanh.

Về mặt Phạm Thức Đức kinh nghi cùng xấu hổ:

- Ngô đại nhân, cái này... Chúng ta có chỗ nào đắc tội Ngô tiểu thư?

Ngô Hưng Quốc thở dài một hơi: đọc truyện mới nhất tại .

- Đứa nhỏ này từ nhỏ không có mẹ, sợ rằng bị hạ quan làm hư rồi, cực kỳ tùy hứng. Tần đại nhân, Phạm đại nhân, hôm nay... Hôm nay thật sự làm trò cười ọi người rồi, có nhiều đắc tội. Nhị vị đại nhân nhất định phải cho hạ quan đền bù tổn thất mới được. Hạ quan đã chuẩn bị rượu thịt trong phủ rồi, cũng xem như bồi tội với hai vị đại nhân.

Trong nội tâm Tần Tiêu cười khổ, lại ăn uống! Ta hiểu vì sao người Đại Đường lại béo như vậy. Bởi vì dân chúng giàu có nên ăn nhiều quá béo, vì vậy cứ ăn và ăn... Mọi người đừng cười ta, ta cũng không cười mọi người mà, béo mới là đẹp a!

Xe ngựa chạy tới Tần Tiêu không thể làm gì lắc đầu, cười nói:

- Phạm tiên sinh, đã như vậy chúng ta gặp lại ở phủ Thứ Sử đi, quấy rầy Ngô đại nhân một hồi vậy. Lại nói khảo sát Ngạc Châu châu cũng không cần tiến hành, xem như thuận đường ăn tiệc của Ngô đại nhân một bữa.

Ngô Hưng Quốc hiển nhiên là buông lỏng một hơi:

- Đại nhân thật biết chê cười!

Một người cùng đi thẳng trở lại phủ Thứ Sử. Vào khỏi phủ thì sớm có tiệc rượu hầu hạ. Nhưng mà hôm nay không có nhiều người, chỉ có Tần Tiêu và ba người ngồi vào vị trí.

Ba người hàn huyên một hồi, đột nhiên Ngô Hưng Quốc thở dài một hơi, cười nhạo nói:

- Nhị vị đại nhân đừng vội chê cười Ngô mỗ. Con gái mất mẹ nên từ nhỏ được nuông chiều quen rồi, không có quy củ cũng không nhìn được lớn nhỏ. Nếu có chỗ mạo phạm xin hai vị đại nhân xem chút tình mọn của Ngô mỗ mà rộng lòng tha thứ.

Tần Tiêu cười nhạt một tiếng:

- Ngô đại nhân nói quá lời. Ta thấy Ngô tiểu thư ngược lại là người thẳng thắn, cũng không có làm cho người ta phẫn cảm.

Ngô Hưng Quốc nghe vậy liền lộ vẻ vui mừng, xem như chuyện này qua đi, lại có chút cố kỵ và do dự nên ấp a ấp úng:

- Kỳ thật... Tần đại nhân. Con gái của ta năm nay mới mười bảy mười tám tuổi. Theo lý thuyết cũng nên tìm người để gả rồi, để ở nhà sẽ bị người ta chê cười. Nhưng mà nàng từ nhỏ bị mẹ làm hư nên không cho phụ thân này mặt mũi. Ta tìm danh sĩ tú tài cho nó, quan lại quyền quý nàng hoàn toàn khinh thường không thèm nhìn qua. Nhất là hai năm trước mẹ của nàng qua đời, đứa nhỏ này càng không muốn nói chuyện cưới gả. Lại nói tiếp ngược lại thật sự khiến người ta lo lắng. Nhưng mà hôm qua...

Nói đến đây Ngô Hưng Quốc dừng lại, đưa mắt nhìn qua Tần Tiêu.

Tần Tiêu ần ần cảm giác có chút không đúng:

- Hôm qua như thế nào?

Ngô Hưng Quốc vội ho một tiếng, ngưng ngừng cười nói:

- Hôm qua chàng vạng tối thời điểm đại nhân vào phủ thì trùng hợp Tiên Nhi đang ở trên lầu các trang điểm, thật khéo nhìn thấy đại nhân. Không nghĩ tới hài tử mắt cao hơn đầu này lại nhìn trúng đại nhân. Cho nên sáng hôm nay nàng tự mình xuống bếp làm bữa sáng cho đại nhân, chuyện này... Hạ quan run gan...

Ngô Hưng Quốc hơi dừng một chút, giống như cố lấy hết dũng khí, nói:

- Muốn đem con gái gả... Gả cho đại nhân!

Tần Tiêu vốn đang nhai miếng thịt gà trong miệng, nghe được Ngô Hưng Quốc nói lời này thì đột nhiên ngậy người, nửa miệng mở rộng giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy, nhìn chăm chăm vào Ngô Hưng Quốc, hắn cũng không hiểu rõ hiện tại trong lòng có tư vị gì.

Ngô Hưng Quốc nhìn thấy sắc mặt Tần Tiêu thiên biến vạn hóa thì nội tâm chợt dạ, đứng ngồi không yên.

81. Chương 81: Du Nhập Hương Khê

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 81: Du nhập hương Khê

Phạm Thúc Đức kẹp ở giữa hai người cũng cảm giác xấu hổ một hồi, đành phải tươi cười làm lành, nhẹ nói:

- Nhị vị đại nhân, rượu và đồ ăn sắp nguội rồi...

- Úc...

Tần Tiêu khẽ giật mình, lúc này phục hồi tinh thần lại, lúc này mới khép cằm lại, vung mạnh chiếc đũa “Ăn!”

Ngô Hưng Quốc ngạc nhiên nhìn qua Tần Tiêu, thật sự đọc không hiểu hắn có ý gì, lập tức dùng vẻ mặt sầu khổ nhìn qua Phạm Thúc Đức. Phạm Thúc Đức làm bộ như không nhìn thấy chỉ lo cúi đầu mà ăn. Ngô Hưng Quốc rất phiền muộn, cũng chỉ cảm đũa lên, trong đầu buồn bực không cách nào ăn vô.

Ba đại nam nhân đều chỉ chú ý nhét thức ăn vào trong miệng, không có hàn huyên cũng không có làm động tác dư thừa, giống như bàn mỹ vị này có cừ oán thật sâu với ba người, nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong nội tâm Tần Tiêu xuất hiện biến hóa dời sông lấp biển, nhất thời không có chủ ý. Kỳ thật hắn đối với Ngô Tiên Nhi ngược lại không có ghét, thậm chí còn có vài phần hảo cảm. Nhưng mà hắn thân là người thế kỷ hai mươi mốt nên hắn đối với loại chuyện cha mẹ áp đặt hôn nhân thời phong kiến có chút không quen.

Trong nội tâm Tần Tiêu nói thầm: thời điểm này ta không tùy tiện nói loạn được. Phản đối thì chính là không cho Ngô Hưng Quốc xuống đài, đặc tội chỉ là việc nhỏ, hiện tại đang tra bản án... Vạn nhất biến khéo thành vụng thì càng hồngбет, cũng không dễ thu thập cục diện. Đồng ý? Đừng nói giỡn! Tuy Ngô Tiên Nhi là đại mỹ nữ, nhưng ta còn có chút không hiểu rõ nàng. Chiều tính tình tiểu thư này nàng vạn nhất lấy phải sư tử Hà Đông về nhà, há không phải mình chịu tội! Lại nói dân phong Đại Đường cởi mở, tiểu thư nhà càng phú quý thì tính cách hào phóng không bị trói buộc. Ta mà đáp ứng vạn nhất Ngô Tiên Nhi này phát bư thì lập tức cắt... Trong khi động phòng hoa chúc. Kháo, không nghĩ ta lại suy nghĩ nhiều như vậy.

Không có nâng ly cạn chén hàn huyên, cũng không có ca nhi vũ nữ đến hiến nghệ, bữa cơm này ăn cực nhanh.

Trong nội tâm Tần Tiêu không nhận được mà buồn cười: phủ Thứ Sử này cảm giác giống như là căn tin bộ đội vậy, hơn nữa Tần Tiêu tư gia tiểu tảo (tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung tảo và đại tảo), hắc hắc!

Cơm nước no nê xong thì Tần Tiêu tiếp nhận khăn mặt nóng của nha hoàn, lau lau miệng, rửa tay, đứng dậy:

- Ngô đại nhân, nhiều lần quấy rầy, Tần mỗ thật sự là ái ngại. Hiện tại Tần mỗ cáo từ, ngày mai lại đến quý phủ cùng đại nhân trao đổi công vụ.

Ngô Hưng Quốc cuống quýt đứng dậy, đứng bên cạnh Tần Tiêu, chấp tay nói:

- Tần đại nhân, cái này... Hạ quan thật sự là đường đột, kính xin đại nhân không nên trách tội!

Tần Tiêu sờ sờ gương mặt, giống như cười mà không phải cười nhìn qua Ngô Hưng Quốc:

- Ngô đại nhân, ngài nói những lời này là khách khí rồi. Hiện tại chúng ta từ biệt. Có chuyện ngày mai bàn lại nhé? Thỉnh!

Trong nội tâm Ngô Hưng Quốc đoán không ra, nói thầm: Tần Tiêu nói ra lời lập lờ nước đôi là sao. Có “Chuyện” ngày mai bàn lại, chuyện gì? Công sự, việc tư? Hay là sự kiện của Tiên Nhi?

Nhưng hắn cũng biết thời điểm này không thể nói thêm cái gì, đành phải cúi người nói:

- Vậy Ngô mỗ cung tiễn hai vị đại nhân.

- Không cần làm phiền Ngô đại nhân.

Tần Tiêu liền ôm quyền, nói:

- Xin dừng bước.

Dứt lời hắn liền đi ra cửa.

Ngô Hưng Quốc nhìn qua bóng lưng của Tần Tiêu không nhận được mà thở dài.

Tần Tiêu cùng Phạm Thúc Đức vừa ra tới cửa, bỗng nhiên bên cạnh có một người đi tới, ngăn ở trước mặt của Tần Tiêu.

- Tần đại nhân, dân nữ có việc muốn nói chuyện với đại nhân.

Lại là Ngô Tiên Nhi.

Ngô Tiên Nhi có chút khuất cúi người, nàng nhỏ giọng nói:

- Thỉnh đại nhân chậm một bước nói chuyện, được chứ?

Tuy giọng nói nhu hòa nhưng mà hai chữ ‘được chứ’ lại thanh thúy uyển chuyển, âm điệu kéo ra thật dài, giống như là ma chú làm cho Tần Tiêu phải dừng bước lại.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm than thở:

- Wow, phụ nữ cùng ra trận, thật sự là muốn gả sao?

Nhưng nghĩ tới chuyện trên thuyền hoa thì cử động kỳ quái của Ngô Tiên Nhi và kiếm pháp quỷ dị của nàng, hắn cũng xuất hiện lòng hiếu kỳ. Vì vậy cười nhạt một tiếng:

- Tốt, Ngô tiểu thư, mời!

Trên mặt Ngô Tiên Nhi xuất hiện một tia vui vẻ không dễ phát giác, đứng dậy chậm chậm dời bước đi ở phía trước, trâm cài tóc trên đầu phát ra âm thanh leng keng liên tục.

Phạm Thúc Đức vuốt vuốt chòm râu, híp mắt cười rộ lên:

- Có ý tứ.

Ngô Hưng Quốc ngạc nhiên nói:

- Phạm đại nhân, cái gì ‘có ý tứ’?

Phạm Thúc Đức cười cười:

- Ngô đại nhân, chẳng lẽ ngươi không phát hiện sao? Tần đại nhân gần đây quyết đoán trầm ổn, lời lẽ phong hành. Nhưng chỉ có đối với Ngô Tiên Nhi thì giống như bị trúng chiêu, làm việc gì cũng cẩn thận. Điều này chẳng lẽ không có ý tứ sao?

Ngô Hưng Quốc bừng tỉnh đại ngộ, nhận không được mừng thầm, vì vậy kéo tay Phạm Thúc Đức vội vã mời hắn vào hậu đường.

Tần Tiêu không nhanh không chậm đi theo Ngô Tiên Nhi, chậm rãi đi tới mái hiên phía tây, mái ngói của tây hiên này là màu xanh. Trên đường đi Ngô Tiên Nhi không có quay đầu lại, cũng không lên tiếng, chỉ đi trước dẫn đường.

Đến dưới lầu Ngô Tiên Nhi mới dừng lại, xoay người lại cười tự nhiên với Tần Tiêu.

- Tần đại nhân, xin mời!

Trên đường đi Tần Tiêu âm thầm đánh giá lầu các chung quanh. Xuất phát từ bản năng và ý thức nguy cơ của bộ đội đặc chủng nên khi đi qua lầu các này giống như đi vào “Tuyệt địa”. Một gian nhà độc lập chỉ có một cầu thang đi lên trên, chung quanh có hai cây liễu lớn, bốn phía trồng rất nhiều hoa đào. Nếu như bốn phía mai phục cung tiễn thủ hoặc là phá thang hủy phòng thì Tần Tiêu nhếch miệng cười thầm: vậy cũng không làm gì được ta. Cái gọi là tuyệt địa cũng với người bình thường mà thôi! Ta ngược lại muốn nhìn một cô gái nhỏ như cô làm gì được ta. Hẳn là cô ý vào công phu mèo quào đó muốn Bá Vương ngành thượng cung?

Nghĩ tới đây Tần Tiêu thầm buồn cười chính mình: ta gần đây bị làm sao thế nhỉ? Luôn nghĩ những thứ linh tinh này vậy!

Nhìn thấy ánh mắt hơi có chút khiêu khích của Ngô Tiên Nhi, Tần Tiêu nhoẻn miệng cười, đỉnh đạc nói ra:

- Ngô tiểu thư, người không phải muốn nói với ta đây là khuê các của nàng đấy chứ?

- Đúng nha!

Ngô Tiên Nhi nhanh chóng đáp trả:

- Như thế nào, chẳng lẽ Tần đại nhân sợ hãi, không dám đi vào?

A!

Trong nội tâm Tần Tiêu khẽ hừ: người không sợ, ta thì sợ gì?

Vì vậy vừa chấp tay, nói:

- Vậy thì Tần mỗ vô lễ!

Nhấc chân đi lên cầu thang, tiến vào bên trong. Ngô Tiên Nhi không nhanh không chậm đi theo phía sau hắn, vẩy dài của nàng lướt trên mặt cầu thang.

Tiến vào lầu các, đập vào mắt của Tần Tiêu chính là màu hồng, từ gương đồng sáng bóng cho tới sàn nhà đều không có hạt bụi, sạch sẽ không bắt bẻ được.

Ngô Tiên Nhi chậm chân đi vào trong, lại quay người đóng cửa lại, dựa lưng vào thềm cửa, lẳng lặng nhìn qua Tần Tiêu.

Tần Tiêu xoay người lại nhìn thấy ánh mắt mỉa mai hoặc, động tác và biểu lộ của Ngô Tiên Nhi thì trong lòng thầm cười rộ lên: làm gì vậy, chẳng lẽ thật sự ăn cơm trước kẻng sao?

82. Chương 82: Khiêu Khích Ôn Nhu.

Chương 82: Khiêu khích ôn nhu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thân thể Ngô Tiên Nhi hơi nghiêng về phía trước, đứng cách Tần Tiêu gần một ít, ngẩng đầu lên:

- Vì sao vừa rồi đại nhân không đáp ứng phụ thân ta?

- A?

Tần Tiêu cả kinh không nói ra được một câu này! Hắn như quên đi mọi chuyện, hắn trầm nghĩ: chúng ta chỉ mới gặp hôm nay nha? Bàn chuyện cưới sinh hơi sớm!

Tần Tiêu không thể làm gì cười cười:

- Đáp ứng cái gì?

Ngô Tiên Nhi không chút né tránh nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu, ngắn gọn mà quyết đoán nói ra:

- Đáp ứng lấy ta!

Tần Tiêu hơi có chút xấu hổ, lại có chút buồn cười sờ cằm:

- Nàng ... Vừa rồi ở ngoài cửa cũng nghe được?

- Đó là tự nhiên.

Ngô Tiên Nhi nháy mắt mấy cái, trên mặt không có biểu lộ gì, lạnh nhạt nói ra:

- Tại sao không đáp ứng, vì cái gì không đáp ứng chứ?

- Ách, cái này...

Tần Tiêu nhất thời không biết có nên nói thật hay không? Không tốt lắm! Sợ hãi sư tử Hà Đông hoặc là trong lòng có ý trung nhân? Không muốn hoang phế vô công... Những lý do này đều có chút vụng về, ít nhất nếu Ngô Tiên Nhi nghe được sẽ nghĩ sao?

- Vậy ta hỏi đại nhân...

Ngô Tiên Nhi rất rõ ràng là không vui, nhíu mày nói:

- Ta nhìn qua rất xấu sao?

- Không xấu. Còn rất đẹp.

- Ta trời sinh tàn tật sao? Thân thể của ta có chỗ không đẹp sao? Ta nói chuyện không dễ nghe sao? Ta đi đường lúng túng sao? Ta múa kiếm không xinh đẹp sao? Ta làm đồ ăn không tốt sao?

Ngô Tiên Nhi hỏi ra một đống câu hỏi, cảm xúc của nàng cũng kích động, nửa bộ ngực phập phồng bất định, xuân quang tỏa ra bốn phía. Hơn nữa càng muốn chết là nàng đang từng bước đi tới gần Tần Tiêu, khoảng cách giữa hai người không đến nửa xích, cơ hồ có thể nghe được tiếng hô hấp của nhau.

Tần Tiêu có chút nghiêng đầu qua bên cạnh, cường ép không đem ánh mắt của mình nhìn qua bộ ngực no đủ tuyết trắng của Ngô Tiên Nhi.

- Cũng không phải. Ngô tiểu thư, không có gì không tốt... Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Thân thể Ngô Tiên Nhi nghe vậy thì nhảy dựng lên, mang theo chút tức giận và nũng nịu, nói:

- Đại nhân không thích ta sao?

Tần Tiêu thật sự có chút dở khóc dở cười với vấn đề này, thoáng một cái có thể nói rõ ràng sao? Đây chính là khác biệt của hơn ngàn năm đấy.

Ngô Tiên Nhi ngóc đầu lên, mười phần khiêu khích trừng mắt với Tần Tiêu.

Khoảng cách giữa hai người đang kéo gần nhau, Ngô Tiên Nhi lại nhếch chân lên, nàng đứng tới cảm của Tần Tiêu, bộ ngực no đủ mềm mại của nàng cũng dán lên người của hắn.

Tần Tiêu cảm giác tim của mình nhảy thành thịch, giữa ngực và bụng có một cổ nhiệt độ đang dậy sóng, dần dần cuộn cuộn như mạch nước ngầm.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm than thở: Ngô Tiên Nhi, cô gái nhỏ này còn dám khiêu khích ta sao, coi chừng ta... Coi chừng chúng ta bộc phát thật đấy! Xứ nam hai ba chục tuổi há dễ trêu?

Tuy trong nội tâm nghĩ như vậy nhưng mà Tần Tiêu vẫn không tự chủ được lui ra phía sau ít nhất nửa bước, ít nhất ta bây giờ còn là Khâm Sai đại nhân, không thể làm ra chuyện không phân trước sau được, trước tha cho người, hừ!

Tần Tiêu vội ho một tiếng:

- Ngô tiểu thư, chuyện này... Bồn quan còn có chuyện trọng yếu bàn bạc với phụ nhân của cô. Ta thấy hay là...

Tần Tiêu cố ý đem hai chữ ‘ bồn quan ’ nói nặng hơn một chút, cường điệu thân phận của mình.

Trên mặt Ngô Tiên Nhi xuất hiện thần sắc xem thường, phùng miệng nói:

- Hừ, còn là Võ Trang Nguyên, ta thật hoài nghi đại nhân có phải nam nhân hay không! Làm gì có nam nhân nào tránh cô nương người ta chứ! Không phải ta hỏi đại nhân hai vấn đề sao, có chuyện nói rõ, có cái gì phải che giấu chứ! Không phải nam nhân mà!

Gương mặt Tần Tiêu co rút lại như điện giật, thâm run rẩy, trong nội tâm hét lớn: cô gái nhỏ, người đừng ép ta! Cho dù ta có một chút hảo cảm với cô, muốn ta hiện giờ đáp ứng kết hôn với cô cũng quá khoa trương a? Không thể làm chút công tác chuẩn bị tinh thần, bồi dưỡng tình cảm với nhau được sao? Mập mờ mới hấp dẫn được, hiểu không?

Ngô Tiên Nhi nhìn thấy sắc mặt âm tình bất định của Tần Tiêu thì che miệng cười rộ lên:

- Ai nha, là một đại nam nhân nha, làm ra bộ dạng này mà bị người ta nhìn thấy còn tưởng rằng đại nhân bị kẻ xấu cưỡng gian đang ủy khuất đấy! Hi hi!

Bỗng nhiên Tần Tiêu bị chọc cười thì nội tâm có xúc động muốn khóc rống lên: không thể ngờ rằng Tần Tiêu ta anh minh thần võ hai đời nhưng ở trước mặt cô nương mười bảy mười tám tuổi ăn thiệt thòi lớn như vậy, thật sự là quá mất mặt!

Ngô Tiên Nhi cười to một hồi quả thực bị đau sốc hông, một tay vịn eo, thân thể hơi khom về phía trước.

Nàng không cong người thì thôi, ánh mắt của Tần Tiêu không tự chủ bị xuân quang trong ngực của nàng hấp dẫn nhìn qua.

Nhưng lúc này đây Tần Tiêu không có cảm thấy một chút hương diễm nào, trái lại đột nhiên mở to hai mắt, lông mày cũng nhíu lại.

Hình như Ngô Tiên Nhi cũng phát giác được gì đó ngưng cười thân thể đứng thẳng, cánh tay ngọc khê nâng lên, nàng dùng tay che vạt áo lại:

- Nhìn cái gì vậy, đại dam tặc! Ta còn tưởng rằng đại nhân là chính nhân quân tử đấy, thì ra là dam tặc mà!

Tần Tiêu giống như kẻ trộm bị bắt tận tay, xấu hổ đỏ mặt.

Nhưng mà cánh tay của Ngô Tiên Nhi ngăn ở trước mặt, không ngừng dùng ngữ điệu khách khí nói ra:

- Lấy tay ra.

Toàn thân Ngô Tiên Nhi run lên, giống như gặp quỷ vậy, con mắt mở to nhìn chằm chằm vào Tần Tiêu:

- Người... Người muốn làm gì?

Tần Tiêu hít sâu một hơi

- Đem tay lấy ra!

Ngô Tiên Nhi dùng sức hất tay lên:

- Buông tay! Dam tặc! Nếu người không thả ra thì ta sẽ hét lên đấy!

Nhưng mà cổ tay của nàng bị Tần Tiêu giữ chặt lại, giống như kim sắt bắt lấy tay của nàng, cho dù dùng hết sức giãy dụa cũng không có biểu hiện buông lỏng.

Nhưng mà Tần Tiêu giống như không quan tâm, vẻ mặt băng hàn nhìn qua nàng.

- Ta lập lại lần nữa lấy tay ra! Bằng không thì ta sẽ dùng sức mạnh.

Ngô Tiên Nhi giống như sợ hãi, trong ánh mắt có nước mắt chảy xuống, há mồm khóc lên:

- Người... Người hỗn đản, dâm tặc! Cứu mạng ah!

Chuyện này làm Tần Tiêu hơi sợ hãi, vội vàng buông tay ra:

- Đừng khóc! Đừng kêu! Bà cô của ta! Ta sợ người rồi!

Ngô Tiên Nhi dùng ống tay áo lau nước mắt của mình, cơ hồ là nhảy dựng lên, vung bàn tay lên tát Tần Tiêu một cái:

- Cầm thú, dâm tặc!

Dứt lời nhanh chân chạy ra ngoài cửa.

Tần Tiêu đỡ đầu nháy mắt vài cái, cảm giác trên mặt đau rát, cảm giác rất kỳ quái... Hương thơm thoang thoang bên mũi.

Ngô Tiên Nhi vừa chạy tới cửa bỗng nghe được bên tai có tiếng gió, Tần Tiêu như u linh xuất hiện, thân hình cao lớn thành linh xuất hiện trước mặt của nàng. Ngô Tiên Nhi giờ tay lên, vừa chuẩn bị một tát một cái lại thành linh bị hấn bắt được cổ tay.

Tần Tiêu cố gắng trấn định tâm thần, mặt không biểu tình nói ra:

- Mặc kệ cô mắng cũng tốt, đánh cũng được. Hôm nay ta nghĩ phải hỏi một việc...

Trong ánh mắt của Ngô Tiên Nhi như có lửa bắn ra, cắn môi dưới, oán hận găm nhẹ:

- Có lời gì cứ nói, đừng kiếm cớ! Dâm tặc!

83. Chương 83: Ta Nhỏ Vào! Ngu Ngốc! (1)

Chương 83: Ta nhỏ vào! Ngu ngốc! (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Vẻ mặt của Tần Tiêu trầm tĩnh như nước, nhìn qua Ngô Tiên Nhi:

- Người và Hỏa Phượng có quan hệ thế nào?

- Người...

Toàn thân Ngô Tiên Nhi run lên, nàng giống như bị một gáo nước lạnh tạt vào mặt, toàn thân ngẩn ngơ,, trong miệng thì trào nói ra:

- Người nhìn rõ ràng sao?

Khóe miệng của Tần Tiêu nhếch lên, cười lạnh:

- May mắn ánh mắt của ta thật tốt, bằng không thì thật đúng là... Khục!

Vừa nói ra lời này Tần Tiêu có chút hối hận. Bởi vì hấn cảm giác được hơi xấu xa, lúc này hấn nhìn thấy Ngô Tiên Nhi hơi cúi người thì thấy tiêu chí Phượng Hoàng trên người nàng. Mà tiêu chí kia lại nằm giữa ngực của nàng.

Nói ra điểm cụ thể thì chính là giữa khe hai vú của nàng, hơn nữa còn là điểm sâu nhất.

Ngô Tiên Nhi giơ tay lên nhanh chóng tát qua mặt Tần Tiêu cái thứ hai.

Lúc này đây Tần Tiêu nhanh chóng thức thời không có tránh né, hắn muốn chịu cái tát này, ngay cả lỗ tai của hắn cũng ông ông lên.

Sau nửa ngày hai người đều không nói gì. Tần Tiêu chỉ nghe nàng hít thở.

Sắc mặt của Ngô Tiên Nhi chuyển biến một trăm tám mươi độ, lúc trước nàng là hờn dỗi ngây thơ, lúc này là biến thành lạnh lùng và lãnh tĩnh, ngay cả ánh mắt cũng biến đổi, lúc trước là đơn thuần trong trắng, mà lúc này thậm chí có căm hận.

Trong nháy mắt Ngô Tiên Nhi đã cải biến hoàn toàn.

- Buông ra.

Âm thanh của Ngô Tiên Nhi lạnh như băng, không mang theo chút khí tức ấm áp nào.

Tần Tiêu không tự giác buông tay ra, thân thể vẫn đứng ở trước mặt của nàng tùy thời đề phòng nàng đào tẩu.

Ngô Tiên Nhi không coi ai ra gì chậm rãi xoay người lại, chậm rãi đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống ghế.

Tần Tiêu nhìn không được thò tay sờ sờ gò má bỏng rát, trong nội tâm thì kêu khổ: mỗi bên một tát thật là đối xứng! Ta tạo nghiệt gì chứ, hết lần này tới lần khác lại gặp khắc tinh thể này!

Sau nửa ngày hai người không nói gì.

Tràng diện yên tĩnh tới đáng sợ, hào khí cũng bắt đầu áp lực.

- Tần Tiêu, ngươi biết không.

Ngô Tiên Nhi đưa lưng về phía Tần Tiêu, giống như lẩm bẩm nói ra.

- Ta thật muốn một đao giết chết ngươi!

Đột nhiên Ngô Tiên Nhi đánh vỡ trầm mặc này, ngược lại làm cho Tần Tiêu có chút kinh ngạc một phen. Nhưng mà trong một lát trong nội tâm của Tần Tiêu lại mừng thầm: người mở miệng nói chuyện thì quá tốt! Chỉ sợ người giả chết một chữ cũng không nói ra.

Tần Tiêu chậm rãi tới gần Ngô Tiên Nhi, trong nội tâm tính toán, làm thế nào mới từ trong miệng của nàng hỏi ra một ít manh mối hữu dụng.

- Ngươi đứng lại đó cho ta!

Đột nhiên Ngô Tiên Nhi quay đầu lại, ném ra một câu này và ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn qua Tần Tiêu.

- Được, ta đứng lại. Nhưng nên hỏi thì ta vẫn phải hỏi.

Trong nội tâm Tần Tiêu nén giận: đây tính toán là cái gì chứ! Ta chính là Khâm Sai đại thần đang thẩm án nha, ngược lại còn xem như kẻ tù tội. Được, đại cục làm trọng, ta trước hết sẽ cho ngươi tùy ý một chút, sau khi từ chỗ của ngươi biết được chân tướng thì chậm rãi trừng trị tiểu thư xảo trá ngoan cố như ngươi!

Ngô Tiên Nhi chậm rãi đứng dậy, xoay người nhìn qua Tần Tiêu, trên mặt lộ ra thần sắc xem thường:

- Tần Tiêu, ngươi cho rằng có giá đỡ lớn, còn nhỏ mà đã làm quan lớn thì bốn cô nương sẽ thực sự vừa ý tên ngu ngốc như ngươi sao? Gương đồng bên kia kìa, ngươi không ngại soi gương một chút đi, nhìn tính tình của ngươi kìa! Ở trước mặt của nữ nhi không có chút một chút khí phách, chỉ biết buồn bực trong lòng phát tao, chỉ riêng điểm này bốn tiểu thư đã muốn ói rồi.

- Tiếp tục.

Tần Tiêu hung hăng nuốt một hơi, trên mặt bất động thanh sắc, trong nội tâm thì kêu to: ta nhịn!

- Hừ! Ngươi đừng bày ra bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi kia. Bốn tiểu thư... Bốn tiểu thư! Hừ!

Ngô Tiên Nhi nhìn qua Tần Tiêu muốn phát tức giận nhưng lại không được, sau đó lại mượn đề tài nói chuyện của mình mắng hắn, không nghĩ tới Tần Tiêu căn bản không quan tâm lời nàng nói, âm thầm bực mình, nhất thời không nghĩ ra cái gì.

Về mặt Tần Tiêu lạnh nhạt nhìn qua Ngô Tiên Nhi, trên mặt còn mang theo biểu lộ như cười mà không phải cười nhìn qua nàng.

Ngô Tiên Nhi cảm giác thật sự có chút không được tự nhiên, một cổ áp lực vô hình ập vào người của nàng, chân tay luống cuống một hồi, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, trong miệng thì không có lời nói ra.

- Mắng xong chưa?

Tần Tiêu nói ra mấy chữ này, khóe miệng của hắn nở nụ cười khinh thường.

- Vậy thì tới bốn quan đặt câu hỏi.

- Hừ!

Ngô Tiên Nhi oán hận nhìn qua Tần Tiêu, lại ngồi xuống đưa lưng về phía hắn.

Tần Tiêu xử lý mạch suy nghĩ, trong nội tâm thầm nghĩ: loại người này mặt ngoài thì giả bộ lớn tiếng dọa người, kỳ thật trong nội tâm đang hết hoảng. Nếu như có thể một lần hành động công phá phòng tuyến tư tưởng của nàng thì có thể làm cho nàng như dê vỡ ngàn dặm. Tốt, ta nói về vấn đề mẫn cảm nhất! Vì vậy thanh hắng giọng nói ra:

- Người thật sự là còn gái của Thứ Sử Ngô Hưng Quốc?

- Người!

Đột nhiên Ngô Tiên Nhi nghiêng người nhìn qua, tức giận nhìn chằm chằm vào Tần Tiêu, quát:

- Người quả thực là nói hươu nói vượn không suy nghĩ. Toàn bộ dân chúng Ngạc Châu này có người nào không biết Thứ Sử Ngô đại nhân có con gái tuổi vừa mới mười bảy tuổi, ngày thường xinh đẹp như thế nào! Ta thật sự hoài nghi cái gọi là Khâm Sai đại nhân của người đấy, trong hồ lô không biết bán thuốc gì! Nói ra lời này thối không người được!

Trong nội tâm Tần Tiêu hừ lạnh nói: phản ứng lớn như vậy, vậy chứng minh ta đã đoán đúng! Toàn bộ dân chúng Ngạc Châu đều biết rõ con gái xinh đẹp của Ngô đại nhân, ngay cả ta cũng sớm nghe nói. Nhưng mà cô gái này không lấy chồng ngày bình thường đều trốn trong khuê phòng không ra ngoài gặp người, chính thức biết rõ chân diện mục của người thì có mấy người chứ? Nô bộc gia đình trong phủ không cần nói, nô tài nhà mình biết thì như thế nào, giống như chỉ con la nói là con ngựa, dấn dò chuyện gì thì quả quyết không dám nói lộ ra, bằng không đó là một con đường chết. Hơn nữa Ngô Tiên Nhi người còn không dám công khai đi ra gặp người, cho dù đi ra ngoài cũng ngồi trong xe ngựa có người hầu hạ, ngay cả dạo chơi ngoài thành cũng là nơi ít người tới. Hừ! Còn dám nói xạo, xem ra ta phải vạch mặt nạ của người mới được!

Tần Tiêu tiếp tục mặt không biểu tình nhìn qua Ngô Tiên Nhi, nói tiếp:

- Vậy thì tốt, ta hỏi người. Tại sao người lại biết làm bánh ngọt Tùng Ngọc Bách Hợp Tô, nếu như ta đoán không sai thì đây là điểm tâm chỉ có ở các tửu lâu sang trọng bản địa của Lạc Dương biết làm, hoặc là đầu bếp danh môn đại gia tộc mới có thể làm; còn nữa, người lại có thể biết rõ Tây Hà kiếm khí của Công Tôn Đại Nương, việc này cũng cực kỳ quý hiếm đấy.

- Người là một cô nương chưa có phu quân, chắc chắn không có cơ hội đi tới Trường An tìm Công Tôn Đại Nương bá sự học nghệ a? Đừng nói người là từ đồ đệ của nàng học được kỹ thuật này, Tần Tiêu may mắn từng tại Đại Minh cung mắt thấy Công Tôn Đại Nương múa kiếm, đã từng nghe nói hiện tại Công Tôn Đại Nương chỉ cho phép đệ tử chân truyền của mình truyền kỹ nghệ, cũng không cho phép đồ nhi lên thu đồ đệ.

84. Chương 84: Ta Nhổ Vào! Ngu Ngốc! (2)

Chương 84: Ta nhổ vào! Ngu ngốc! (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Hơn nữa dùng danh vọng hiện giờ của Công Tôn Đại Nương thì đúng nói là con gái của Thứ Sử, cho dù là thiên kim của đương kim thừa tướng nàng cũng chưa chắc dạy nha? Mặt khác thời điểm người múa kiếm trong đình đập lên thanh vịn bị gãy, khi đó người lại dùng kiếm chiêu quỷ dị. Cũng không biết là vận khí ta tốt hay là vận khí của người quá xấu, trước đó không lâu ta bị thích khách Hỏa Phượng dùng chiêu này hành thích, vì vậy ta không nghĩ qua lại ghi nhớ kiếm chiêu này. Kỳ thật ta đã sớm hoài nghi thân phận của người rồi, nhưng không có làm rõ mà chỉ nhìn chằm chằm vào người, nhìn người có thể làm ra chiêu trò bịp bợm nào!

Ngô Tiên Nhi đã nghiêng mặt qua một bên, không hề nhìn qua mắt của Tần Tiêu, nghe đến đó cơ hồ đã nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta không muốn dong dài với người không có kiến thức như người, nhưng người đau khổ bức bách thì ta cũng nhin không được nói với người mấy câu. Công Tôn Đại Nương cùng nhà ta là thế giao, truyền tuyệt kỹ cho ta cũng không có gì là kỳ quái; Tùng Ngọc Bách Hợp Tô thì bằng hữu của phụ thân ta ở tại kinh thành có phu nhân viếng thăm Giang Nam tự mình dạy cho ta; còn kiếm chiêu gì đó ta căn bản không biết người đang nói gì! Đây chỉ là kiếm vũ ta luyện tốt nên tốn số tiền lớn mời danh sư chỉ điểm. Người cũng xưng là Võ Trạng Nguyên lại ăn nói bừa bãi hiểm có đấy.

Trong nội tâm Tần Tiêu cười thầm: đánh rần phải đập đầu, chuyện tốt! Nếu người không nói dối ta thì vấn đề này ngược lại không dễ hỏi tiếp. Nhưng mà cô gái nhỏ người phản ứng nhanh nhẹn quá, xem ra trừ điều ngoa tùy hứng thì cũng có chút tâm nhãn và thủ đoạn.

Tần Tiêu ngẩng lên đầu nhìn bao quát Ngô Tiên Nhi:

- Cho dù người vừa nói là sự thật, ta cũng tạm thời tin tưởng người. Nhưng mà có hai chuyện người ngược lại giải thích cho ta nghe? Thứ nhất, Ngô Thứ Sử nói người loay hoay hoa cỏ ở lâm viên, mà hoa viên trong sân phủ Thứ Sử này đều là người tỉ mỉ xếp đặt thiết kế. Như vậy vì cái gì trùng hợp như vậy, người quản lý lâm viên lại giống với phong cách bố trí đồng cung của thái tử ở Lạc Dương? Về điểm này ta biết rõ người sẽ có xảo ngôn quỷ biện, ta cũng hiểu không có chứng cứ mạnh mẽ để nói rõ. Nhưng mà liên hệ hai điểm này người không cách nào giải vây ình, sau này người nhìn thấy ngọc bội của ta thì biểu hiện lại thất kinh chứ? Khối ngọc bội này là Lâm Truy Vương Lý Long Cơ đưa cho ta, đây chính là tín vật làm bằng chứng kết nghĩa. Nghĩ đến người hẳn cũng nhận ra nha!

Tần Tiêu hơi dừng một chút, trên mặt giống như treo cờ thắng lợi trên mặt, tràn đầy tự tin cười nói:

- Tùng ngọc bách hợp tô, Tây Hà kiếm vũ, rừng hoa đào, ngọc bội xấu chuỗi lại một lượt thì ta liền suy đoán người căn bản không phải là con gái Thứ Sử gì đó, mà là người của quan to hiển quý hoặc là quý tộc hoàng thất phái trong kinh thành phái tới Giang Nam nằm vùng, trà trộn vào phủ Thứ Sử, có nhiệm vụ bí mật đặc thù không muốn nói cho ai biết. Ta nói đúng vậy chứ?

Ngô Tiên Nhi vẫn trừng mắt nhìn qua Tần Tiêu, nghe đến đó nhin không được oán hận phun một câu:

- Ta nhổ vào! Ngu ngốc!

Tần Tiêu ta chẳng lẽ đã nói không đúng? Ta đoán chẳng lẽ sao? Cô gái nhỏ này đang cố làm ra vẻ?

Ngô Tiên Nhi nhìn thẳng vào Tần Tiêu, uyển chuyển đứng dậy, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Nhưng mà người cũng không xem như vụng về, cho người phát hiện một ít gì đó nhưng những suy đoán của người thật là buồn cười. Cái gì ‘ nằm vùng ’, ta căn bản không biết nó là gì. Còn trà trộn vào phủ Thứ Sử, bí mật, nhiệm vụ, người xem phủ Thứ Sử là vườn rau nhà người à, muốn trà trộn vào dễ như vậy sao?

Ngừng một chút, lại nói một câu:

- Ngu ngốc!

Tần Tiêu phiền muộn: cô gái nhỏ này, nói chuyện với ta là Khâm Sai đại nhân mà giống như nói chuyện giữa chủ tử và nô bộc, đúng là không hợp thói thường! Trước mặt kể những chuyện này, xem ra nàng còn rất nhiều chuyện không nói rõ, phải nghĩ biện pháp hỏi thăm ra mới được... Tiếp tục nhẩn!

Tần Tiêu hít sâu một hơi, hứng thú nhìn qua Ngô Tiên Nhi:

- Vậy ngươi phải giải thích cho ta biết ngươi vì cái gì lại đem lâm viên làm giống như đông cung của thái tử? Còn nữa, ngọc bội của Lâm Truy Vương tại sao ngươi biết?

Ngô Tiên Nhi không chút tránh lui mà nhìn thẳng vào ánh mắt của Tần Tiêu, thần sắc trên mặt lại phát sinh biến hóa, không ngờ lộ ra nét bi thương, tức giận và nóng tính lúc trước chậm rãi thoái lui, không có mở miệng nói chuyện.

Tần Tiêu âm thầm nói ra: kiên nhẫn! Thời điểm này nhất định phải nhẫn nại! Nếu không thì chẳng thể hỏi ra cái gì cả.

Hai người giống như là sư tử và lão hổ vô tình gặp nhau trong hoang mạc, lẳng lặng giằng co, mặc dù không có nói chuyện nhưng âm thầm so sánh, trong không khí giống như tràn ngập hương vị giương cung bạt kiếm.

Đúng lúc này Tần Tiêu thầm nhìn qua cửa sổ, lúc này nghiêm nghị quát lên:

- Ai!

Cửa bị mở, cửa bị đẩy ra, người đi vào chính là nha hoàn của Ngô Tiên Nhi, ngày đó Ngô Tiên Nhi múa kiếm cho Tần Tiêu xem thì Tịch Nhi là người thổi sáo!

Tần Tiêu nhìn qua Tịch Nhi đang đi vào phòng, quay người nhẹ nhàng linh hoạt đóng cửa lại, sau đó không coi ai ra gì trực tiếp đi đến bên người Tần Tiêu cùng Ngô Tiên Nhi, nhìn Ngô Tiên Nhi quỳ một gối xuống đất:

- Tiểu thư, chuyện cho tới bây giờ không bằng nói cho Tần đại nhân biết chân tướng đi!

Tịch Nhi cúi đầu xuống thấp, sợ hãi nói ra:

- Tần đại nhân hẳn là quan tốt, so với Phượng tỷ còn đáng tin nhiệm hơn.

Tần Tiêu lập tức cảm giác trong lòng chấn động vì Tịch Nhi này, đây là ý gì đây? Xem ra thân phận của nàng cũng không phải một nha hoàn bình thường đơn giản như vậy! Đáng chết! Vì cái gì trước kia ta không nghi ngờ nàng chứ, một tiểu nha đầu không ngờ có thể thổi ra khúc Tây Hà Kiếm Khí cơ chứ, hơn nữa sử dụng là ngọc bội tiêu cực kỳ trân quý hiếm thấy! Mà ‘ Phượng tỷ ’ trong miệng của nàng là người nào? Phượng? Phượng! Chẳng lẽ là Hỏa Phượng?

Tần Tiêu cảm giác những gì mình biết được thật sự là quá ít! Lúc này hắn có cảm giác như lọt vào trong sương mù, hơn nữa hắn có cảm giác đau đầu, lúc này đây chính mình thật sự không nghĩ ra cái gì, thật sự là rất vô năng!

Ngô Tiên Nhi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cử động của Tịch Nhi, thẳng tới khi nghe nàng nói chuyện mới thở dài sâu kín, chán nản ngồi xuống, đem cánh tay đặt lên bàn, đầu cũng trầm thấp rũ xuống, toàn thân của nàng lúc này như mất đi khí lực.

Tịch Nhi quỳ trên mặt đất cũng không nhúc nhích.

Tần Tiêu nhìn qua cử động kỳ dị của hai người này, trong nội tâm thì xuất hiện vô số câu hỏi, lòng hiếu kỳ nổi lên.

- Đứng lên đi, Tịch Nhi.

Tần Tiêu nói ra:

- Ngô tiểu thư không muốn nói, không bằng ngươi nói cho ta nghe một chút đi. Rốt cuộc các ngươi có bí mật gì, đã xảy ra chuyện gì?

Tịch Nhi vẫn không chịu ngẩng đầu lên, đầu của nàng càng cúi thấp hơn nữa, giống như đang đợi lệnh. Chỉ nghe nàng nhẹ giọng nói:

- Người cũng quỳ xuống đi, Tần đại nhân. Trước mắt người này người không thể không quỳ!

85. Chương 85: Ngô Tiên Nhi?

Chương 85: Ngô Tiên Nhi?

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lời này rất là nhỏ nhưng giống như ném một quả bom tấn vào đầu của Tần Tiêu.

- Người nói cái gì?

Tần Tiêu đề cao ngữ điệu, giống như đang dò xét con quái vật nào đó, nhìn về phía Ngô Tiên Nhi vạn phần kinh ngạc nói ra:

- Ngô Tiên Nhi... Rốt cuộc người là người nào!

Ngô Tiên Nhi cup nửa đầu xuống, không có chút động dung vì Tần Tiêu đề cao âm thanh, nàng dùng tay nâng đôi má, hữu khí vô lực nói ra:

- Vĩnh Thái quận chúa, Lý Tiên Huệ. Đã từng nghe nói chưa?

“Cạch” Một tiếng, Tần Tiêu nghe được trong đầu như trúng thêm quả bom, quả bom này còn nặng hơn như nổ tung toàn thân của hắn!

Sắc mặt của Tần Tiêu lập tức xanh lại, si ngốc lắc đầu:

- Không có khả năng, tuyệt đối không thể nào! Hơn một năm trước kia Vĩnh Thái quận chúa bị Vũ Hoàng ban cho cái chết, thiên hạ chấn động, mọi người đều biết, người sao lại...

Ngô Tiên Nhi thở dài một hơi, chậm rãi lắc đầu, khóe miệng nổi lên nụ cười cô đơn, tự giấu nói ra:

- Có cái gì không có khả năng. Ta được người ta cứu ra, lại tìm người chết thay mình, ta bây giờ chính là người sống tàn, bị người ta biến thành con rối trong tay của người khác.

Tần Tiêu thật sự kinh ngạc tới ngây người.

Tuy hắn trước kia với Ngô Tiên Nhi tràn ngập hoài nghi cùng không tín nhiệm, nhưng mà Ngô Tiên Nhi trước mặt này tuyệt đối không giống nói dối hay nói đùa... Trực giác bản năng nói rõ Ngô Tiên Nhi này không phải là Ngô Tiên Nhi, đâu mới là sự thật?

Tần Tiêu trừng to mắt, hắn nuốt nước bọt một cái, ngồi xổm xuống bên cạnh Tịch Nhi, nói:

- Tịch Nhi, nàng mới vừa nói là thật sao? Đây không phải là hai chủ tớ các người liên hợp lại hồ lộng bọn quan?

Ngô Tiên Nhi buồn bã cười cười, khom lưng đi xuống đem Tịch Nhi nâng lên, chân thành mà thiện ý nhìn qua Tịch Nhi, mang trên mặt ôn nhu và khiêm nhường, nói :

- Ủy khuất người rồi, Tiên Nhi. Những ngày này phải bảo người giả làm nha hoàn bên người của ta... Tần đại nhân, Tịch Nhi trước mặt của người chính là Ngô Tiên Nhi, con ruột của Thứ Sử Ngô Hưng Quốc. Mà ta chính là giả mạo cư chiếm thước sào.

“Cạch” một tiếng lại có một quả bom ném vào đầu của Tần Tiêu!

Hai mắt của Tần Tiêu nhìn qua hai nữ nhân này, phát giác chính mình thật sự giống như “Ngụy Ngô Tiên Nhi” mắng vậy, là ngu ngốc!

Loại chuyện này xảy ra thì không coi vào đâu, nhưng mà bản thân của mình không có phát hiện ra mách khỏe!

Xong, mặt mũi ân sư Định Nhân Kiệt cũng bị mình làm mất hết rồi.

Lý Tiên Huệ giả mạo Ngô Tiên Nhi, nhẹ nhàng nói ra:

- Tiên Nhi, kỳ thật mấy ngày này bản thân ta cũng suy nghĩ nhiều lắm. Phượng tỷ đúng là người không đáng tin nhiệm. Nhưng mà đại nhân Khâm Sai Vô Trạng Nguyên trước mắt này cũng chưa chắc là người tốt. Người xem hắn hai ngày này bị rượu thịt ca múa mê hoặc tâm tình không còn minh mẫn, sống phóng túng ai mà cự tuyệt, nói không chừng sau lưng còn thu tiền nữa đấy, gặp sắc đẹp của nữ nhân thì không suy nghĩ được cái gì, ở nơi này không cần giả mạo làm quan tốt! Bởi vì người là thiếu gia ăn chơi có tiếng không có miếng.

Tần Tiêu dờ dẫm đứng ở nơi đó, nghe Lý Tiên Huệ nói lời này thì trên mặt không tự giác cười ngây ngô sững sờ, ngơ ngác nghĩ đến: xong, chuyện này ngay cả tổ tiên Tần Thúc Bảo, ân sư Định Nhân Kiệt, còn có danh tiếng thần thám anh minh vô địch của ta bị mất hết toàn bộ rồi.

Tần Tiêu ngơ ngác đứng ở nơi đó, cảm giác từng dòng mồ hôi lạnh chảy xuống, chảy thẳng rơi xuống đất. Nếu như cô gái trước mặt là Lý Tiên Huệ thì chuyện này lớn rồi!

Tần Tiêu nhớ rõ mình ở thế kỷ hai mươi mốt tra tìm câu chuyện của Định Nhân Kiệt thì chuyện của Lý Tiên Huệ này cũng có chút hiểu biết: Vĩnh Thái quận chúa Lý Tiên Huệ, cháu gái ruột của Vô Tắc Thiên, tiểu nữ nhi sủng ái nhất của Đường Trung Tông Lý Hiển, năm gần mười bảy tuổi thì chết. Về cái chết của nàng các sử gia liên tục tranh luận, nhưng mà thuyết pháp được tán thành nhiều nhất chính là nàng và huynh trưởng Lý Trọng Nhuận, vị hôn phu là Vô Duyên Cơ (con của Vô Thừa Tự, chất nhi của Vô Tam Tư) bị Vô Tắc Thiên ban được chết, cách nói khác là vì tang hôn phu vì u buồn mà chết, hoặc là chết vì khó sinh. Sau khi nàng chết truy phong làm “Vĩnh Thái công chúa”, mộ của nàng được Đường Trung Tông cấp phép đặc biệt gọi là “Lăng”, trong lịch đại công chúa của Trung Quốc thì đây là lăng mộ lớn nhất, có khả năng sánh vai với lăng tẩm của đế vương.

Mà bây giờ Vĩnh Thái quận chúa chết gần hai năm nay lại sống sờ sờ trước mặt của Tần Tiêu, hơn nữa còn có ý đồ nhắc lên quan hệ lớn lao với Hỏa Phượng!

Tuy Tần Tiêu sớm có dự cảm lần đi Giang Nam này không bình thường, nhưng đột nhiên xuất hiện Vĩnh Thái quận chúa, hơn nữa còn đào thoát khỏi án trị tội dòng họ Lý của hoàng đế... Đây cũng không phải là hội nghị mít ting phi pháp, ý đồ mưu phản đơn giản như vậy. Chuyện này làm không tốt nào đến Vô Tắc Thiên thì nói không chừng vì chuyện của Lý Tiên Huệ mà làm long nham tức giận, cũng giống như năm nàng đăng cơ vậy, vì vững chắc địa vị thống trị của nàng, nàng tiến hành gian cầm và đại thanh tẩy Lý gia Vương... Hơn nữa hiện tại là thời kỳ chính trị mẫn cảm, Lý Hiển vừa mới dựng làm thái tử không lâu, bọn người Vô Tam Tư hận không thể diệt trừ hắn. Nếu như chuyện của Lý Tiên Huệ này để cho bọn người Vô Tam Tư biết rõ. . .

Tần Tiêu kim lòng không được rùng mình, lần đầu có cảm giác nguy cơ đang từ từ hàng lâm, đang tiến từng bước tới bên cạnh mình, đi từng bước là từng nguy cơ. Hơn nữa những chuyện này không hợp ghi lại trong lịch sử, chẳng lẽ là vì mình xuyên qua sao, làm cho quỹ tích lịch sử vặn vẹo?

Lý Tiên Huệ lại nâng Ngô Tiên Nhi đứng lên, nàng chậm rãi đi từ từ tới phía trước, tà váy không nhanh không chậm lướt trên mặt đất.

- Người không phản đối đúng không, Khâm Sai đại nhân? Người không phải vừa rồi còn hùng hổ lắm sao? Như thế nào, hiện tại mới biết sợ hãi?

Lý Tiên Huệ từ từ nói ra mấy chữ, giống như cười mà không phải cười nhìn qua Tần Tiêu.

Tần Tiêu không dám đáp lời, cơ mặt của hắn cứng ngắt, thảm than một tiếng, nhìn Lý Tiên Huệ nói ra:

- Quận chúa điện hạ... A..., ta tạm thời xưng hô người thế này cũng chưa chắc đã xác định, người cũng có thể không phải là Vĩnh Thái quận chúa, trừ phi xuất ra chứng cứ thuyết phục. Nếu người thật sự là Vĩnh Thái quận chúa thì chuyện ở Ngạc Châu chính là thiên đại phiến toái...

Lý Tiên Huệ cô đơn cười cười, lộ ra hai má lúng đồng tiền, nói:

- Ta biết rõ, loại chuyện này là nhất thời làm cho người ta không cách nào tin nổi, sở dĩ ta nói cho người biết thân phận chân thật của ta thì trước đó đã sớm nghĩ tới. Như vậy đi, ta cho người xem. . .

Dứt lời, Lý Tiên Huệ để lộ cánh tay ngọc như phấn, sau đó từ cánh tay trái gỡ xuống một cái chỉ hoàn, hơi có chút trào phúng nhìn qua Tần Tiêu cười cười:

- Cầm mà xem đi, Khâm Sai đại nhân. Ta thừa nhận tâm tư của người kín đáo, từ một ít chi tiết không liền mạch cũng có thể tìm hiểu được chuyện này, nhưng thứ này không biết người có chú ý hay không?

86. Chương 86: Thật Sự Là Nàng!

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 86: Thật sự là nàng!

Tần Tiêu đầy bụng hồ nghi tiếp nhận chỉ hoàn còn mang hơi ấm của Lý Tiên Huệ, cầm trong tay nhìn kỹ, thỉnh thoảng phát hiện chất liệu trên ngọc hoàn, cùng Lý Long Cơ tặng ngọc bội là giống nhau, chính giữa còn mang theo châu ngọc điểm xuyên, mà trong nó còn có mấy chữ nhỏ “Tặng Tiên Huệ tiểu chủ” !

- Xem hiểu rồi chứ?

Lý Tiên Huệ nhàn nhạt nói ra:

- Mẫu thân của ta và Lâm Truy Vương là Bằng Phi, đừng nói là dân gian, chất ngọc này trong hoàng thành còn hiếm thấy, là Tương Vương Lý Đán trước khi bị phế truất được đặc sứ ngoại quốc tiến cống. Lúc ấy chính là hoàng đế Tương Vương đem ngọc thạch này tặng cho Bằng Phi. Bằng Phi lại đưa nó cho thợ chế tác, chế tạo thành mấy khối ngọc bội cùng hai chỉ hoàn. Vốn Bằng Phi muốn đeo chỉ hoàn này vào tay của mình, khi đưa ngọc khí vào trong phủ thì sau đó một ngày là sinh nhật của ta, vì vậy Bằng Phi rất hào phóng tặng ngọc hoàn này cho ta, xem như quà sinh nhật. Đồng thời vì kỷ niệm nàng còn cố ý thỉnh thợ thủ công khắc chữ lên đó.

Tần Tiêu nghe xong Lý Tiên Huệ nói thì trong nội tâm đã có tin tưởng tám phần. Bởi vì Lý Long Cơ đem ngọc bội này ỉnh đã từng nói đây chính là di vật của mẫu thân để lại. Hơn nữa Lý Tiên Huệ vừa nói có tình có lý, Tương Vương Lý Đán từng dâng cơ mười mấy năm trước ngắn ngủi, về sau bị Võ Tắc Thiên hủy bỏ, còn chuyện đặc sứ tiến cống là đương nhiên; hơn nữa Bằng Phi tuy mất nhiều năm nhưng nàng hào phóng thanh tao lịch sự vẫn còn lưu danh trong nội cung. Đột nhiên Tần Tiêu cảm giác đầu của mình hỗn loạn, mấy chữ này rõ ràng tặng cho Vĩnh Thái quận chúa! Chính là Vĩnh Thái quận chúa đã chết!

- Vẫn không tin tưởng ta sao?

Âm thanh của Lý Tiên Huệ có chút nhu hòa, chậm rãi nói ra:

- Chỉ có một cái chỉ hoàn có lẽ không xem là chứng cứ mạnh. Như vậy ta sẽ nói cho người biết một chuyện: người không phải đã hỏi ta, vì sao rừng đào hoa của phủ Thứ Sử lại có cách cục cực giống đồng cung của phủ thái tử? Năm đó phụ vương ta bị Vũ Hoàng phế làm Lư Lăng Vương, mang theo mẫu thân cùng huynh muội chúng ta lưu vong tới Phòng Châu. Lư Lăng Vương ở nơi đó cả ngày buồn bực gửi gắm tình cảm vào sơn thủy cỏ cây, thích hoa đào.

- Về sau phụ vương ta được dựng thành thái tử lần nữa thì trong phủ thái tử cũng trồng hoa đào. Hơn nữa phụ vương ta bình sinh thích số sáu và chín, hoa đào xếp đặt cũng dựa theo cung cách này. Nếu người không tin có thể hiện tại đi vườn hoa của phủ Thứ Sử mà kiểm tra, phía đông mười hai gốc, phía tây chín gốc, ta trong lúc vô hình cũng dựa theo thói quen của phụ vương bố trí rừng hoa đào. Một năm trước ta đi vào phủ Thứ Sử thì chán muốn chết, cho nên bắt đầu thu xếp những chuyện này. Hơn nữa mấy ngày trước trong phủ Thứ Sử nô bộc nhà hoàn toàn bị bỏ cũ thay mới toàn bộ, ta cũng tuyệt đối ít đi ra ngoài, không cùng người khác tương kiến, nhưng chỉ có Tiên Nhi trong ngày cùng ta. . .

Dứt lời, Lý Tiên Huệ ôn nhu nhìn qua Ngô Tiên Nhi cười cười, còn vuốt ve vụn tóc trên trán của nàng, thần thái cử động chỉ giống như đang đùa giỡn “Ngô Tiên Nhi”.

Tần Tiêu nhíu mày, thần sắc ngưng trọng ngậy người, ngơ ngác cầm chỉ hoàn trong tay, trong nội tâm kinh ngạc nói: thật sự là nàng! Nàng thật sự là Vĩnh Thái quận chúa!

Tần Tiêu ngậy người sau nửa ngày mới nhớ tới phải mang chỉ hoàn trả lại cho Lý Tiên Huệ. Lý Tiên Huệ mỉm cười tiếp nhận, cầm ở trong tay ánh chừng hơi có chút trêu tức nói ra:

- Như thế nào, Tần đại nhân, hiện tại người đã tin tưởng ta chính là con gái giả của Thứ Sử, hay là Vĩnh Thái quận chúa đã chết trong truyền thuyết?

Tần Tiêu hít sâu một hơi, dùng sức nháy mắt mấy cái, xem như phục hồi tinh thần lại, sau đó ngưng trọng gật gật đầu:

- Tin tưởng.

Lý Tiên Huệ hoàn toàn không có khấn trương nhìn qua Tần Tiêu, chỉ lạnh nhạt cười cười, một lần nữa đem chỉ hoàn mang lên tay, nói:

- Vậy vì cái gì người không hỏi ta lại nói chuyện này cho người biết không? Chẳng lẽ trong lòng người vẫn còn cho rằng ta thực sự vừa ý người... Người vẫn còn ngu ngốc như vậy?

Nói đến đây Lý Tiên Huệ không nhịn cười được nữa.

Tần Tiêu xấu hổ cười ha hả, hần nói:

- Không dám không dám... Quận chúa điện hạ không trách cứ vi thần vô lễ mạo phạm, vi thần đã mang ơn... Ân, đúng là vi thần có chuyện cần hỏi điện hạ rồi, không biết điện hạ có thể...

- Ngồi xuống nói chuyện đi Tần đại nhân.

Ngô Tiên Nhi chỉ qua bên cạnh, ý bảo Tần Tiêu ngồi xuống, mình cũng ngồi xuống. Thấy Tần Tiêu chần chờ thì uyển chuyển cười cười:

- Tần đại nhân, năm đó ta bị ban cho cái chết đã không còn thân phận quân chúa rồi. Huống chi hiện giờ ta là người hần phải chết, ngay cả thân phận bình dân cũng không có. Người cũng không cần chú ý những lễ nghi phiền phức này. Cái gì quận chúa, vi thần, ta bây giờ nghe được ngược lại có chút không quen, cảm giác như châm chọc vậy.

- Vi thần... Ta cũng không khách khí.

Tần Tiêu đi tới bàn bên cạnh, ngồi vào bên cạnh Lý Tiên Huệ.

- Ta nên xưng hô với người thế nào?

- Người nên gọi ta như lúc trước, bảo ta Tiên Nhi a.

Lý Tiên Huệ như trước lạnh nhạt cười lên, nói:

- Trong tên của ta cũng có chữ Tiên. Về phần thiên kim Thứ Sử đại nhân người cũng nên như trước kia, gọi nàng Tịch Nhi a.

- Nhũ danh của ta là Tịch Nhi.

Ngô Tiên Nhi đang đứng bên cạnh trầm thấp nói ra, trên mặt đỏ hồng. Tần Tiêu lúc này mới chú ý tới giả nha hoàn của Ngô Tiên Nhi này lại tươi ngon mọng nước như vậy, trách không được ngoại giới nghe đồn Thứ Sử Ngô Hưng Quốc có con gái xinh đẹp.

Trong nội tâm Tần Tiêu có chút rung động, cảm giác khó mà tiếp nhận thân phận chuyển biến của Lý Tiên Huệ, hơi cúi thấp đầu cố gắng sửa sang lại suy nghĩ, đều không có nhìn qua mắt của Lý Tiên Huệ.

Hơi suy nghĩ một lát Tần Tiêu ngẩng đầu, nói ra:

- Ân... Tiên Nhi, nàng nên nói cho ta biết người được cứu ra thế nào, sau đó còn tới Giang Nam Ngạc Châu phủ Thứ Sử?

Thần sắc Lý Tiên Huệ càng thêm cô đơn, dáng tươi cười cũng lộ ra thần sắc yếu ớt, nhàn nhạt nói ra:

- Việc này nói tới cũng thật dài. Hơn một năm trước Vũ Hoàng tứ hôn gả ta cho con của Ngụy vương Võ Thừa Tự, Võ Duyên Cơ, để tri hoãn mâu thuẫn của hai nhà Võ Lý. Mà ta cứ như vậy chịu hoàng mệnh ban bố, chuẩn bị lấy chồng gả đi thì ta căn bản không biết, càng chưa nói tới cái gì cậu ấm của Võ gia. Sau khi thánh chỉ tứ hôn thì gọi ta và Võ Duyên Cơ còn có Lý Trọng Nhuận anh ta tiến cung gặp mặt thánh thượng, xem như thông lệ đáp lễ, cảm tạ hoàng đế tứ hôn long ân. Bởi vì Vũ Hoàng cũng xem như ưa thích ta, ngày bình thường ta cũng có thể tự do ra vào cung, vì vậy ta trước tiên đi tới Trường Sinh Điện, không nghĩ tới...

Nói đến đây đột nhiên trên mặt Lý Tiên Huệ đỏ hồng lên, thẹn thùng cúi đầu xuống, có chút ít tư thế nữ nhi.

Tâm niệm Tần Tiêu vừa động: hắn là nàng liễu lĩnh xông vào, không nghĩ tới lại nhìn thấy Võ Tắc Thiên đang dâm loạn, cô nương này còn không có ý nói ra? Vì vậy thay nàng nói ra:

- Có phải người nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy, ví dụ như hoàng đế đang dâm loạn?

87. Chương 87: Hồ dữ ăn thịt con.

Chương 87: Hồ dữ ăn thịt con.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nghe đến đây Ngô Tiên Nhi đứng dậy, đỏ mặt lên, nói:

- Quận chúa và đại nhân trò chuyện, dân nữ đi bên ngoài hầu hạ.

Dứt lời quay người đi ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Lý Tiên Huệ nhìn qua bóng lưng của Ngô Tiên Nhi vui vẻ cười cười:

-Tịch Nhi đúng là cô nương đơn thuần, chuyện đã qua một năm ngược lại là ủy khuất nàng, nàng phải làm nha hoàn hầu hạ ta.

Tần Tiêu mỉm cười gật gật đầu:

- Đúng vậy a, chắc hắn ngô Thứ Sử cũng không phải nhân vật đơn giản. Ân, việc này trước không nói. Ngày đó rốt cuộc người nhìn thấy cái gì? Về sau lại xảy ra chuyện gì?

Lý Tiên Huệ trên mặt càng đỏ, tránh né ánh mắt của Tần Tiêu, xấu hổ nói ra:

- Ta tận mắt thấy trên giường của hoàng đế có ba bốn bóng người đang ngủ say. Trong đó có hai người là huynh đệ Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông. Ta lúc ấy rất kinh hoàng, biết rõ chính mình gặp rắc rối, vì vậy thoát ra khỏi Trường Sinh Điện... Không nghĩ tới việc này về sau lại bị thái giám và cung nga bên ngoài cửa cung báo lại cho Trương Xương Tông, bọn họ đều là tâm phúc nanh vuốt của Võ Tam Tư...

Tần Tiêu thầm xấu hổ: Võ Tắc Thiên đã bảy mươi còn 3P? Lúc này có một chuyện không rõ, không nghĩ lại trước khi rời khỏi Trường An thì hắn và Lý Long Cơ, Lý Trọng Tuấn, Trương Giản Chi tụ hội, Lý Trọng Tuấn (Lý Tiên Huệ cùng Lý Trọng Nhuận là anh em cùng cha khác mẹ, là con của thái tử Lý Hiễn) từng tức giận nói qua một câu:

- Một năm trước, Trọng Nhuận ta cùng em gái Tiên Huệ vào lúc nói chuyện phiếm ‘ huynh đệ Trương Dịch Chi là dĩ dục ’, đã bị nghiêm hình xử tử, đúng là gian thần.

Hiện giờ xem ra quả quyết không vì câu nói đầu tiên mà giết nàng, mà là vì nàng biết được chuyện tư mật của hoàng đế...

Lý Tiên Huệ dừng một chút, tiếp tục nói:

- Chuyện lần ấy ta kinh hoàng chạy ra khỏi Trường Sinh Điện, lôi kéo anh ta cùng Võ Duyên Cơ cùng chạy tới ngoài Đại Minh cung. Không nghĩ tới chúng ta còn chưa xuất cung đã bị thị vệ đuổi theo bắt được. Thì ra Vũ Hoàng đã nhanh chóng biết được chuyện này, cũng hạ lệnh.... Dem ba người chúng ta loạn bồng đánh chết!

- Cái gì, loạn bồng đánh chết?

Trong nội tâm Tần Tiêu không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, Võ Tắc Thiên này thủ đoạn đúng là tàn nhẫn tới cực điểm, cháu gái ruột của mình, cháu trai ruột còn có chất trai đều có thể hạ độc thủ như vậy.

- Đúng vậy, là loạn bồng đánh chết.

Lý Tiên Huệ buồn bã cười cười, lắc đầu tiếp tục nói:

- May mắn lúc ấy Thượng Quan Uyển Nhi nhìn Vũ Hoàng góp lời, nói: ‘ hoàng tộc không thể dùng trượng hình được ’, vì vậy Vũ Hoàng mới sửa lệnh đem chúng ta giao cho phụ vương ta xử trí. Vũ Hoàng đã có hai ba năm không hạ lệnh giết người, không nghĩ tới lúc này hạ tử lệnh lại là chúng ta, ba đứa cháu. Phụ vương ta lúc ấy cực kỳ bi thương, nhưng lại nhớ rõ hai huynh trưởng và tỷ tỷ còn trong tử địa chết như thế nào trong tay của Vũ Hoàng, vì bảo toàn tính mạng người nhà liền hạ quyết tâm, hạ lệnh đem ba chúng ta đìm chết, giao cho Vũ Hoàng phục mệnh.

Tần Tiêu nhịn không được phát lạnh, trong lòng nghĩ đến: hổ dữ không ăn thịt con, mà Võ Tắc Thiên cũng quá... Trách không được có người báo oán không muốn sinh ra trong nhà đế vương. Thời điểm xung đột quyền lợi trừ máu chảy đầm đìa và đầu đá lẫn nhau thì thân tình không còn gì đáng nói.

Tần Tiêu nhìn qua Lý Tiên Huệ trước mắt mà không hiểu, hẳn có cảm giác ta tình nguyện người là con gái Thứ Sử quý quyết hoạt bát không nói đạo lý cũng không muốn tin tưởng người là Vĩnh Thái quận chúa cái gì đó, như vậy thì chuyện còn lại đơn giản hơn nhiều.

Trên mặt của Lý Tiên Huệ xuất hiện nụ cười lạnh nhạt, tiếp tục nói:

- Lại nói tiếp Thượng Quan Uyển Nhi xem như ân nhân cứu ta một mạng, nếu không phải nàng góp lời thì ta đã bị đánh chết rồi. Về sau ta mới hiểu được vì cái gì có câu nói ‘ họa phúc tương ỷ ’. Năm đó phụ vương mang theo chúng ta lưu vong, thời điểm đi Phòng Châu thì ta thiên tính ham chơi, trong ngày đi ra ngoài dạo thì kết bạn một ít giang hồ đệ nhân, bọn họ đều là nghĩa sĩ thờ phụng Lý Đường. Phụ vương hạ lệnh xử tử ta thì những người bạn giang hồ đệ nhân này cũng tới Trường An, cũng bí mật cứu ta ra, tìm một nha hoàn có thân hình tương tự ta và dùng dị thuật thay đổi dung mạo mang đi chết thay. Sau đó bọn họ mang theo ta đi tới Giang Nam, một năm trước mới tiến vào Ngạc Châu phủ Thứ Sử, giả trang thành con gái của Ngô Thứ Sử.

Tần Tiêu nghe đến đó cảm giác như nghe được thiên thư, không thể tưởng tượng nổi lắc đầu:

- Chuyện này quá mức huyền diệu! Không ngờ dị thuật lại thần kỳ như vậy.

Tần Tiêu nhịn không được muốn nói: đây không phải trong kiếm hiệp và phim ảnh mới có sao? Chẳng lẽ đời Đường thật sự còn có dị thuật tồn tại?

Lý Tiên Huệ cười cười:

- Có. Không chỉ là có, những người này ngồi ở trước mặt giống như sẽ biết được thứ gì đó. Năm đó ta còn nhỏ tuổi ở Phòng Châu được một kỳ nhân thu làm đồ đệ, dạy ta một ít võ công kiếm pháp phòng thân. Đồng thời thiên tính của ta ham chơi nên sư phụ dạy cho ta một ít kỹ thuật phòng thân, chỉ có điều ta học nghệ không tinh. Sư phụ lão nhân gia ông ta mới thật sự là cao thủ.

Lúc này, đột nhiên Tần Tiêu nghĩ đến:

- Phòng Châu? Hẳn là người nói ‘ kỳ nhân ’ là Phòng Châu Hồ Vương, Hồ Vạn Cầu?

Lý Tiên Huệ hơi có chút kinh ngạc lắc đầu:

- Không phải hần, như thế nào, người cũng quen hần sao? Hần rất quen thuộc sư phụ của ta, ước chừng quen nhau từ hai mươi năm trước. Ta từng nghe sư phụ ta nói năm đó hần mang theo một cô gái tới cầu y, quỳ ba ngày ba đêm sư phụ ta mới đáp ứng hần. Thực sự không phải là sư phụ ta nhấn tâm, nhưng mà loại kỳ thuật này không thể để lộ ra ánh sáng cho người ta nhìn thấy, một khi lưu truyền ra sẽ bị kẻ xấu lợi dụng, sẽ tạo thành rất nhiều ảnh hưởng bất lợi. Chuyện này có lẽ người cũng hiểu được? Từ đó về sau sư phụ ta và Hồ Vạn Cầu thành bạn tốt.

- Đúng vậy, đúng là như thế. Ví dụ như bị quan phủ truy nã tội phạm quan trọng, biết thay hình đổi dạng thì chẳng phải nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?

Tần Tiêu nói ra.

- Ta đoán chừng hai mươi năm trước Hồ Vạn Cầu mang nữ nhân đến gặp sư phụ người chính là vài ngày trước ta ở Vũ Xương gặp được vài lần, Đoạn Như. Nữ nhân này, ai, không nói cũng được, cũng là người đáng thương. Ta cùng Hồ Vạn Cầu cũng bởi vì nữ nhân này mà quen nhau.

Ngô Tiên Nhi nhăn cau mày:

- Ta nghe Tịch Nhi nói về chuyện này, người ở Vũ Xương phá bản án mượn xác hoàn hồn, độc thủ phía sau màn chính là nữ nhân Đoạn Như đúng không? Chẳng lẽ nàng chính là nữ nhân trước kia Hồ Vạn Cầu mang đến cầu sư phụ ta trị liệu Trầm Nghi Nhi? Năm đó nàng bị vách đá cào nát mặt, sau khi sư phụ ta trị tốt cho nàng thì đã thay đổi dung mạo khác. Về sau sư phụ ta mất thì không còn nghe tin tức của nàng.

88. Chương 88: Hỏa Phượng Chi Mê.

Chương 88: Hỏa Phượng chi mê.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu gật đầu “Ân” một tiếng, nói ra:

- Việc này ngày sau có thời gian chúng ta chậm rãi nói sau, nói cho người hay. Người trước nói cho ta biết một chút người được cứu ra thế nào, những người kia vì sao mang người đi tới Giang Nam, sau đó đưa vào phủ Thứ Sử?

Đột nhiên thần sắc của Lý Tiên Huệ trở nên khẩn trương hơn, hơi cau mày nói ra:

- Kỳ thật ta cũng là gần đây mới biết được thân phận chân chính của người cứu mình. Bọn họ chính là người của tổ chức ‘Hỏa Phượng’. Năm đó ta ở Phòng Châu mới quen sư phụ thì biết được dấu vết quý dị, đến bây giờ hồi tưởng lại mới hiểu được hần cố ý tiếp cận ta, về sau còn phái nữ nhân bảo vệ ta là ‘sư tỷ’, nàng cũng đi vào Trường An, từ nay về sau ta và sư phụ đoạn tuyệt quan hệ. Trước đó vài ngày đi ám sát người chính là một sư tỷ của ta, Mặc Y. Thời điểm cứu ta ra khỏi Trường An thì Mặc Y và em gái Tử Định của nàng chính là hai tỷ muội sinh đôi. Sau khi đi vào Giang Nam thì ta mới biết hai sư tỷ là người của Hỏa Phượng, đồng thời các nàng nói cho ta biết sư phụ ta mấy năm trước chết vì bệnh cấp tính.

Tần Tiêu nhíu mày thành một đoàn, nói:

- Chuyện này còn phức tạp hơn tưởng tượng, nàng từ từ nói. Cái tổ chức Hỏa Phượng này có hắc thủ phía sau màn chính là người cùng Tịch Nhi nói, ‘Phượng tỷ’ đúng không? Nàng là nhân vật nào?

Nói đến “Phượng tỷ”, thần sắc Lý Tiên Huệ càng trở nên khẩn trương hơn.

- Kỳ thật, ta trước sau hai lần chỉ là gặp Phượng tỷ hai lần. Lần thứ nhất chính là thời điểm vừa đi tới Giang Nam, ta bị người che mắt nhét vào xe ngựa đi vào một sơn động xa xôi nhìn thấy nàng; lần thứ hai chính là trước đó không lâu nàng tự mình đến phủ Thứ Sử tìm được ta, nói muốn ta nghĩ biện pháp mê hoặc, câu dẫn người, đồng thời còn cho Ngô Thứ Sử lôi kéo lung lay người, kéo người là thủ hạ của Hỏa Phượng!

Nói đến đây, Lý Tiên Huệ có ý cười lên, tránh né ánh mắt của Tần Tiêu.

Tần Tiêu hơi xấu hổ cười rộ lên, trong nội tâm thầm nghĩ: nói như vậy Lý Tiên Huệ có một ít hành vi trước kia đều là cố ý giả bộ sao? Trách không được cảm giác khoa trương mất tự nhiên như vậy... Ai nha, lại mất mặt! Tự tác đa tình! Còn cho rằng mình mị lực vô hạn, mỹ nữ đều yêu thương nhớ nhung...

Lúc này Tần Tiêu bỗng nhiên nhớ tới mình ở trên sườn núi thôn Phu Hưng thì bên cạnh thi thể Hồ Vạn Cầu có tơ lụa giống như trong sơn động tìm được ở Thiên Thánh Sơn, nhìn lại tơ lụa trên người của Lý Tiên Huệ thì đột nhiên tỉnh ngộ, vì vậy nói ra:

- Nếu như ta đoán đúng thì Phượng tỷ này có lẽ cũng ưa thích tơ lụa giống như trên người của nàng a.

Lý Tiên Huệ kinh ngạc nói:

- Đúng rồi, hiện tại quần áo trên người của ta đều là Phượng tỷ cố ý an bài, nói là dễ dàng câu dẫn nam nhân. Chính cô ta cũng ưa thích cách ăn mặc như vậy. Làm sao người biết?

Tần Tiêu lấy ra hai tấm tơ lụa bị rách, đưa cho Ngô Tiên Nhi xem:

- Trong đó có một mảnh là ở trong sơn động trên Thiên Thánh Sơn tìm được, hẳn là Phượng tỷ không cẩn thận bị thạch bích cạo xuống; một mảnh khác là ở bên cạnh thi thể của Hồ Vạn Cầu tìm được. Hồ Vạn Cầu võ công không kém, muốn giết hắn cũng không dễ dàng. Nhưng nếu như chủ tử muốn giết hắn, ta đoán chừng dùng tính cách khờ khạo của hắn thì dưới tình huống đó hắn không hề phản kháng mà chết.

Lý Tiên Huệ nhíu mày:

- Người nói là nàng tự tay giết Hồ Vạn Cầu? Không thể nào! Hồ Vạn Cầu trước sau đều thần phục Từ gia hơn hai mươi năm rồi...

Tần Tiêu lúc này tỉnh thần lại, cả kinh kêu lên:

- Người nói là Phượng tỷ này là hậu nhân của Từ Kính Nghiệp?

Lý Tiên Huệ ngưng trọng gật gật đầu:

- Đúng vậy, nàng chính là con gái của Từ Kính Nghiệp, tên là Từ Tiểu Nguyệt, nhũ danh Phượng Nhi, hiện tại nàng sửa tên thành Đại Nghịch Bất Đạo, gọi Từ Vô Chiêu. Năm đó Từ Kính Nghiệp phản loạn thất bại thì sư phụ ta cùng bọn người Hồ Vạn Cầu chính là bốn đại thị vệ, đem Từ Tiểu Nguyệt năm đó bí mật mang theo rời khỏi quân đội, rời khỏi nơi khởi sự Dương Châu. Việc này ta trước đó không lâu nghe Mặc Y nói qua, chuyện sau đó ta cũng không phải là quá rõ ràng. Lại nói tiếp thật sự đúng là sư phụ ta hại Hồ Vạn Cầu. Hẳn trước kia không có quan hệ gì với Từ Kính Nghiệp cả, nhưng bởi vì sư phụ của ta giới thiệu nên đầu nhập vào Từ Kính Nghiệp. Ta từng nghe nói Hồ Vạn Cầu một lòng nghĩ cách khôi phục thiên hạ Lý Đường, hận Vô thị tận xương, vì vậy đánh nhau ‘giúp đỡ Lý Đường’ khăng khăng một mực thuận phục cờ hiệu Từ Kính Nghiệp. Không nghĩ tới cuối cùng hắn lại chết trong tay của Từ Kính Nghiệp.

Tần Tiêu bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng nghĩ ra: Từ Vô Chiêu... Từ khẩu âm Giang Nam thì hài âm là thành ‘Trừ Vô Chiêu’(chiếu, Vô Tắc Thiên gọi mình là thế, ‘chiếu’), xem ra chí hướng của Phượng tỷ này cũng giống như phụ thân là Từ Kính Nghiệp, lại muốn mưu loạn làm phản? Lý Tiên Huệ vừa nói những lời này tổng hợp cùng lời trước khi Lạc Tân Vương chết, sự kiện tàn sát thôn trang trong Quỷ Khốc sơn cốc cũng là vì sự tồn tại của tổ chức Hỏa Phượng, tất cả đều giải thích quá rõ ràng! Chuyện này bắt đầu từ Từ Kính Nghiệp tới con gái Từ Tiểu Nguyệt sau này!

Tần Tiêu cảm giác nôn nóng trong lòng, không tự giác đứng dậy, hẩn chắp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng.

Lý Tiên Huệ lẳng lặng nhìn thẳng vào Tần Tiêu, trong ánh mắt có mê ly lưu chuyển, thần sắc biến hóa ngàn vạn.

Sắc trời đã hơi tối, Lý Tiên Huệ nhen nhóm một ngọn nến, ánh đèn như quả trứng gà màu vàng đem bóng dáng của Tần Tiêu khắc lên tường, lưng la lung lay phá thành mảnh nhỏ.

Tần Tiêu suy nghĩ tốt một hồi mới mới mở miệng nói với Lý Tiên Huệ:

- Tiên Nhi, người có nghĩ tới người của Hỏa Phượng tại sao cứu người không?

Lý Tiên Huệ nhăn cau mày:

- Nếu ta là Phượng tỷ, nếu như trong tay của ta có hoàng thân làm con tin trong tay hoặc làm tấm kiềng chắn có lẽ sẽ lý tưởng hơn a!

Tần Tiêu lắc đầu:

- Chỉ sợ còn không phải như vậy. Vừa rồi chính người cũng nói người còn không phải quận chúa, ngay cả tư cách bình dân cũng không có.

- Tuy ta còn chưa gặp qua Phượng tỷ này, nhưng không thể không thừa nhận nàng thật là rất inh, tính toán khắp nơi rất tinh vi. Ta đoán chừng năm đó chính là nàng phái sư phụ người đi Phòng Châu tiếp cận phụ vương của người, nhưng làm cho nàng thất vọng là chỉ tiếp cận với người. Mặc dù như thế nàng cũng không có buông tha mà lợi dụng thân phận của người, thuận tiện cho cô ta làm việc. Thẳng đến khi người quay về Lạc Dương nàng cũng không quên phái Mặc Y cùng Tử Định đi theo cùng.

- Bởi như vậy nàng ở trong Lạc Dương cùng trong triều âm thầm chôn dấu tai mắt, thuận tiện tìm hiểu tin tức và hoạt động bí mật của cô ta. Ta thậm chí còn hoài nghi nàng trong triều có rất nhiều chỗ dựa. Cũng có thể nói là trời ban cơ hội tốt, người đã mạo phạm Vũ Hoàng bị xử tử, vì vậy Hỏa Phượng liền thuận lý thành chương cứu người ra ngoài, đưa đến Giang Nam đưa đến dưới tay của Tử Tiểu Nguyệt, người biến thành con cờ và lệnh phù của nàng ta.

Lý Tiên Huệ kinh nghi nhìn qua Tần Tiêu, lông mi thật dài run run.

89. Chương 89: Vứt Bỏ, Tâm Tốt.

Chương 89: Vứt bỏ, tâm tốt.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Vào lần ta bị xử tử đã bị xóa danh quận chúa rồi, lấy ra làm khôi lỗi cùng hạ nhân sai sử thì còn có thể hiểu, con cờ? Vì sao lại nói vậy?

Tần Tiêu cười cười, lại ngồi xuống lần nữa, nhìn qua Lý Tiên Huệ nói ra:

- Từ trước bất kể là tạo phản hay là phản nghịch, đều chú ý danh tiếng, danh chính thì ngôn thuận, mới có thể tìm người hưởng ứng, bằng không không có chính danh sẽ trở thành mũi tên của vạn người. Năm đó Vũ Hoàng vừa lên bảo vị thì Từ Kính Nghiệp đã giương cờ hiệu ‘ giúp đỡ giang sơn Lý Đường ’ mà khởi binh, hẳn không phải kính một bài hịch của Lạc Tân Vương sao, dùng nó kể tội của Vũ Hoàng năm đó.

- Cho đến ngày nay Vũ Hoàng để vị củng cố, Từ Tiểu Nguyệt muốn làm như phụ thân của mình năm đó dùng hịch văn kể tội, lấy ra làm cớ khởi binh thì quá mức sáo rỗng, chân đứng không vững. Nhưng nếu như người ở trong tay của nàng...

- Người nghĩ lại đi, hiện tại Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông được sủng ái mà lộng quyền, khiến cho người người oán trách. Bởi vì duyên cớ của bọn chúng mà làm cho Vũ Hoàng xử tử người và ca ca của người, chính là hai tử tôn ruột thịt của Lý gia, đã làm cho bao nhiêu người giận mà không dám nói. Nếu bọn chúng lại dùng thân phận ‘ nghĩa sĩ trung thần ’ xuất hiện, công bố Vinh Thái quận chúa đã được bọn chúng cứu, dùng cờ xí của ‘ Lý gia Vương thân ’ mà khởi can qua thì đó là danh chính ngôn thuận, so với hịch văn năm đó của Từ Kính Nghiệp còn tốt hơn nhiều.

Lý Tiên Huệ mở to hai mắt, có chút khó tin nhìn qua Tần Tiêu:

- Chiều theo người nói như vậy thì chuyện này là như thế. Kỳ thật ta cũng sớm biết như vậy, bọn chúng bỏ bao công sức tiếp cận ta, cứu ta, nhất định là có mưu đồ, nhưng không rõ ràng mục đích chính thức của bọn chúng. Nếu như Phượng tỷ là hậu nhân của Từ Kính Nghiệp thì ra hiểu được chuyện này nghiêm trọng hơn ta nghĩ nhiều. Lúc ấy ta đã chuẩn bị chết rồi, như vậy cũng không khiến Lý gia cùng dân chúng thiên hạ vì một người chết của ta bị oan nghiệt. Lúc này Ngô Thứ Sử đau khổ khuyên bảo nói Giang Nam có một Khâm Sai đại nhân tới, liêm khiết tài giỏi như thế nào, lại là đệ tử của Dịch công!

Lý Tiên Huệ nhìn qua Tần Tiêu cười cười, nói:

- Người biết Dịch công trên đời ngày đối với phụ vương ta còn có tử tôn Lý gia ân trọng như núi, người là đệ tử của hần sinh ra chút tín nhiệm và hy vọng. Vì vậy ta tạm thời bỏ ý niệm này trong đầu, ta muốn nhìn thấy người có tài cán như thế nào.

- Thăng cho tới hôm nay trên thuyền hoa ta nhìn thấy trên người của người đeo ngọc bội của Lâm Truy Vương tặng, người còn nói là tín vật kết nghĩa kim lang ta mới quyết định đem chuyện này nói rõ cho người biết, hy vọng người có thể hóa giải đoạn nguy cơ này. Ta hiểu cách làm người của Lâm Truy Vương, người mà hần tín nhiệm hần là nhân vật đáng tin. Hơn nữa tuy ta lần trước nói năng lỗ mãng với người, nói người là thiếu gia ăn chơi kỳ thật chỉ là nói nhảm. Trải qua tự mình quan sát người không phải loại người này. Ít nhất cho tới bây giờ người không làm ta thất vọng. Ta tin tưởng người, người nhất định có biện pháp, đúng hay không?

Ngữ điệu của Lý Tiên Huệ nhu hòa và bằng phẳng, nói xong lời cuối cùng thì vẻ mặt nóng bỏng cùng chờ mong nhìn qua Tần Tiêu. Loại ánh mắt này mang theo tình yêu mãnh liệt của thiếu nữ, tín nhiệm với tình lang và chờ mong.

Buổi nói chuyện này Tần Tiêu càng cảm nhận sâu sắc về Lý Tiên Huệ, hơn nữa âm thầm sinh ra kính nể vài phần: một cô gái yếu ớt thế này lại bị thân nhân mình vứt bỏ, có thù không thể báo, không còn chí tiến thủ, có thể chịu nhục sống tới ngày nay đã là rất không dễ dàng. Huống chi trong loại tình huống này không muốn chịu oan ức, cũng không muốn dân chúng vì mình mà khởi can qua, làm cho thiên hạ phải rơi vào tai họa chiến loạn, cũng không muốn người thân tiếp tục tranh đấu... Phần tình nghĩa này khiến người ta bội phục.

Nhìn qua thần sắc cương nghị và quyết tâm của Lý Tiên Huệ thì Tần Tiêu không tự giác nghĩ tới một từ tâm tốt.

Một quân tốt bị ném đi vẫn còn vì người khác, tận lực bởi vì thiên hạ mà không tiếc dùng tính mạng làm đại giá. xem tại

Lý Tiên Huệ, một quận chúa vương triều phong kiến từ nhỏ trải qua vô số biến động chính trị, trải qua sinh hoạt khốn cùng, thật vất vả trở lại hoàng thành hưởng thụ vinh quang vô hạn, nhưng bởi vì phạm sai lầm nhỏ bị thân nãi nãi của mình hạ lệnh xử tử... Một cô gái yếu đuối như thế trong nội tâm của nàng rốt cuộc kiên cường tới bao nhiêu?

Tần Tiêu có chút kích động, hần giống như nhìn thấy cô gái nhu nhược trước mắt này nhìn thấy ý chí của quân nhân, quân hồn!

Tần Tiêu hít sâu một hơi, ánh mắt sáng ngời nhìn qua Lý Tiên Huệ, chăm chú nói ra:

- Nàng yên tâm, chuyện Hỏa Phượng nàng giao cho ta xử lý, ta sẽ không cho bọn chúng thực hiện được. Còn nữa...

Trên mặt Tần Tiêu lộ ra nụ cười tự tin, lần đầu tiên nhìn chằm chằm vào con mắt của Lý Tiên Huệ:

- Nàng không có làm sai chuyện gì cả, không được chết. Ta sẽ không để cho nàng chết, nhất định, sẽ không!

Lý Tiên Huệ cắn môi, khóe mắt ầm ầm co rúm lại, dần dần có chút nước mắt pha tạp:

- Ân, ta tin tưởng người!

Nhìn qua biểu lộ tín nhiệm và nóng bỏng của Lý Tiên Huệ thì nội tâm của Tần Tiêu có cảm thụ chưa từng có, được người tín nhiệm và kính nể đúng là không tệ! Thực tế là tín nhiệm và kính trọng của mỹ nữ a.

Đồng thời Tần Tiêu cũng phát giác khi chuyện mình biết được càng nhiều thì trọng trách trên vai của mình cũng nặng hơn. Chuyện ở Ngạc Châu này xử lý tốt tự nhiên không có gì; xử lý không tốt... Chuyện này có khả năng là náo lớn, đến lúc đó chiến tranh, người chết là không tránh được, nói không chừng còn liên lụy người của Lý gia bị tận diệt, cũng kéo theo lịch sử thay đổi sau đó.

Tần Tiêu ngẫm cười khổ: hình như trong lịch sử không có con gái của Từ Kính Nghiệp nháo sự a, chẳng lẽ nguyên nhân là do ta nên lịch sử thay đổi? Thôi kệ vậy, bất kể là vì ta hay không thì không thể ném mặt mũi của Tần Quỳnh cùng Địch Nhân Kiệt được, còn có mặt mũi của ta nữa, chuyện Hỏa Phượng thì ta nhất định phải làm cho tốt. Bằng không ta cũng không có mặt mũi nào đi gặp bọn người Lý Long Cơ Trương Giản Chi, không mặt mũi nào lẫn lộn tiếp nữa, còn muốn làm Võ Trọng Nguyên Khâm Sai đại nhân đúng là mơ tưởng, không bằng quay trở về Thôn Tê Phượng huyện Bành Trạch cho heo ăn đi.

Cảnh ban đêm phủ xuống, ngoài cửa sổ có từng tiếng ếch kêu vang. Một làn gió lạnh thổi qua hương các.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ đã trò chuyện được một canh giờ, ngay cả ngọn nến cũng được đổi qua.

Cửa bị gõ vang nhẹ nhàng, Tịch Nhi ở bên ngoài nói ra:

- Đại nhân, tiểu thư, Tịch Nhi đưa cơm tới.

Tần Tiêu lúc này mới nhớ tới đêm đã buông xuống rồi, chính mình là một đại nam nhân mà khuya khoắt vẫn ở trong khuê các của nữ nhân, hình như có chút không ổn, vì vậy nói ra:

- Tiên Nhi, hôm nay chúng ta trò chuyện tới đây thôi, ta cáo từ trước.

90. Chương 90: Biết Thời Biết Thế.

Chương 90: Biết thời biết thế.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Tiên Huệ gật gật đầu:

- Tần đại nhân, kế tiếp nên làm thế nào bây giờ? Ta nên làm những gì?

Tần Tiêu suy nghĩ một chút, nói ra:

- Ta đã có chủ ý rồi, nhưng lo lắng nàng bị ủy khuất.

Lý Tiên Huệ cười nhạt một tiếng:

- Người hãy nói xem.

Tần Tiêu hơi có xấu hổ cười cười:

- Hỏa Phượng không phải muốn nàng cùng Ngô Hưng Quốc kéo lung ta sao, để cho ta gia nhập. Không bằng chúng ta thuận nước đẩy thuyền. Ta đáp ứng lấy nàng, sau đó xem có cơ hội để cho ta tự mình đi tiếp xúc với Phượng tỷ kia một chút, từ đó tìm hiểu chuyện hạch tâm của tổ chức Hỏa Phượng, như vậy cũng xem như hốt thuốc đúng bệnh.

- Tốt.

Lý Tiên Huệ nói rất khẳng định, nói:

- Kỳ thật ta cũng nghĩ như vậy. Không có gì gọi là ủy khuất, nếu người không nói ra thì ta cũng có dự định làm vậy. Hiện tại dịch tễ ta sáng, muốn đầu với bọn chúng thì phải hiểu chúng trước tiên. Nếu có thể làm cho chúng thò đầu ra thì không gì có thể tốt hơn.

- Tốt, cái kia quyết định như vậy.

Tần Tiêu đứng dậy, ngưng trọng nhìn qua Lý Tiên Huệ, hạ giọng:

- Còn có một việc từ giờ trở đi vì mục đích an toàn, trừ ta ra thì không nên tin bất luận kẻ nào. Những chuyện chúng ta nói qua hôm nay không được cho bất cứ kẻ nào biết, nhớ kỹ chưa?

- Bất luận kẻ nào?

Lý Tiên Huệ hơi nhú mào, thấp giọng nói ra:

- Theo ta được biết phụ tử Ngô Thứ Sử là người tốt, có thể tín nhiệm. Ngô Thứ Sử không vì bảo hộ ta cũng không bị tổ chức Hỏa Phượng ép buộc và lợi dụng. Nhưng mà vì phòng ngừa vạn nhất cho nên ta nghe theo người.

- Tốt, ta đây cáo từ.

Tần Tiêu quay người đi tới cửa, mở cửa thì thấy Tịch Nhi đang cầm một hộp cơm, đứng ở bên ngoài cửa.

- Cầm vào đi thôi, Tịch Nhi. Tiểu thư chắc đã đói lắm rồi.

Tần Tiêu nhìn qua Tịch Nhi cười cười, quay người đi ra khỏi lầu các.

Vừa đi được mấy bước thì Tịch Nhi ở sau lưng đang nói vọng tới:

- Tần đại nhân, Ngô đại nhân cùng Phạm đại nhân đang ở chánh đường chờ đại nhân đấy.

- A..., ta biết rồi.

Tần Tiêu cũng không quay đầu lại mà bước ra ngoài, trong nội tâm thầm suy nghĩ Lý Tiên Huệ nói: phụ tử Ngô Thứ Sử có thể tín nhiệm được sao? Chẳng lẽ trong phủ Thứ Sử này không có người của Hỏa Phượng? Mà Phượng tỷ kia dựa vào cái gì mà yên tâm như vậy, đem một Lý Tiên Huệ trọng yếu như thế giao ột Ngô Hưng Quốc? Vừa rồi ta cùng Lý Tiên Huệ nói chuyện thì bốn phía không có người nào nghe trộm, đây có phải là coi nhẹ quá mức hay không?

Đi vào chánh đường, quả nhiên trông thấy Ngô Hưng Quốc cùng Phạm Thúc Đức đang ngồi ở bên trong, bọn họ đang bưng chén trà trò chuyện với nhau. Nhìn thấy Tần Tiêu tới thì nhao nhao đứng dậy nghênh đón.

Ngô Hưng Quốc vẻ mặt nóng bỏng tiến đến Tần Tiêu bên người, trầm thấp nói ra:

- Đại nhân, đã nói chuyện với tiểu nữ thế nào?

Tần Tiêu nháy mắt mấy cái, đỉnh đạc nói ra:

- Ah, coi như cũng được.

Trong nội tâm lại cười thầm nói: người a, làm gì lại dùng ánh mắt khác thường này nhìn ta? Nếu từ biểu lộ của người thì chẳng lẽ cho rằng ta và con gái của người ở trong khuê phòng lâu như vậy làm những chuyện hạ lưu sao?

- Coi như cũng được? Lời này có ý gì?

Ngô Hưng Quốc có chút ngây ngốc khó hiểu nhìn qua Tần Tiêu, sau đó đem ánh mắt nhìn qua Phạm Thúc Đức. Phạm Thúc Đức bĩu môi một cái, làm ra biểu lộ không thể làm gì.

- Coi như cũng được, chính là coi như cũng được a!

Tần Tiêu tùy ý nói một câu.

- Cứ vậy đi, Ngô đại nhân. Sắc trời đã tối, bốn quan cáo từ!

Dứt lời liền chấp tay sải bước đi ra ngoài.

Ngô Hưng Quốc nhanh chóng đuổi theo, ngăn trước người của Tần Tiêu, nói:

- Đại nhân, sắc trời đã tối, lần này đi dịch quán còn lộ trình mấy dặm, không bằng đêm nay đại nhân ở lại trong phủ của hạ quan, nghỉ ngơi một đêm nhé? Dù sao ngày mai đại nhân cũng phải tới phủ làm việc, đến lúc đó lại chạy một lần nữa thì vừa tốn thời gian vừa mệt mỏi. Đại nhân, người xem, cái này...

Tần Tiêu nhìn qua Ngô Hưng Quốc, làm bộ suy nghĩ một chút, xúc động nói ra:

- Như thế cũng tốt, vậy tạ ơn Ngô đại nhân. Phạm tiên sinh, chúng ta phải quấy rầy phủ Thứ Sử rồi, quấy rầy Ngô đại nhân một đêm a.

Trong nội tâm lại nói thầm: người muốn lưu ta thì ta cũng cho người mặt mũi xuống thang vậy. Nhưng nếu ta có ý rồi đi chỉ sợ vừa mới bước ra khỏi phủ Thứ Sử này sẽ có phiền toái không lớn không nhỏ a? Ngô Hưng Quốc, ta ngược lại muốn nhìn một chút, kế tiếp người muốn diễn trò gì với ta.

Ngô Hưng Quốc mặt lộ vẻ vui mừng:

- Vậy thì hạ quan mời đại nhân vào sương phòng nhé? Thỉnh!

Trong nội tâm Tần Tiêu có chút buồn cười: đường đường một Thứ Sử lại chạy chân như tiểu nhị, có ý tứ. Ta thấy mặt mũi của mình không có dát vàng, nhưng mà mặt mũi lại quá lớn a, làm ột Thứ Sử ‘nhạc phụ’ tự mình hầu hạ ta.

Tần Tiêu cùng Phạm Thức Đức đi sau lưng của Ngô Hưng Quốc, nhắm thẳng vào hậu đường mà đi, đi vào sương phòng to nhất của phủ Thứ Sử.

Gần sương phòng này vẫn lâm vào trong bóng tối, Ngô Hưng Quốc cũng không có gọi người hầu đốt đèn dẫn đường, tự mình dựa vào trí nhớ mà đi tới. Thật vất vả mới đi tới một gian phòng độc lập mới dừng lại. Ngô Hưng Quốc đang chuẩn bị tiến lên đi mở cửa thì chân lại vấp phải bậc gỗ nên lão đảo ngã về phía trước.

Tần Tiêu vội vàng tiến lên trước đỡ lấy, vừa vặn bắt được bàn tay của hắn, hắn đưa tay ngăn cản:

- Đại nhân cẩn thận! Cảnh tối lửa tắt đèn té cũng không hay.

Ngô Hưng Quốc kinh hãi một phen, thở gấp chửi thề:

- Hổ thẹn hổ thẹn, thật sự là già rồi không dùng được. Mái hiên phía đông này đã lâu rồi không dùng cho nên đi lại không quen.

- Ha ha, Ngô đại nhân nói quá lời, ngài không phải vẫn còn tráng niên sao?

Tần Tiêu cười ha ha ứng phó, trong nội tâm lại âm thầm có một ít kinh nghi: Ngô Hưng Quốc này xuất thân quan lại an nhàn sung sướng, tại sao xương cốt vừa to vừa cứng rắn thế này, trong tay còn có vết chai đặt biệt? Hắn là...

Ba người vào nhà, Ngô Hưng Quốc thấp sáng một ngọn đèn cầy, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Tần đại nhân, Phạm đại nhân, đông hiên này là hạ quan chuyên môn chuẩn bị dùng tiếp đãi thượng khách. Hôm qua còn chưa thu thập xong, vì vậy xin mời nhị vị vào trong chính sảnh nghỉ ngơi. Hôm nay thu thập xong nên mỗi phòng đều có mấy gian để ngủ, nhị vị đại nhân thấy có thoải mái không?

Tần Tiêu cười cười:

- Ngô đại nhân an bài chuyện gì thì chắc chắn không sai đâu, tự nhiên là làm cho người ta vừa lòng rồi. Sắc trời đã tối, Ngô đại nhân cũng nên nghỉ ngơi đi, chúng ta tự tiện là được.

Không ngờ Ngô Hưng Quốc vẫn đứng ở nơi đó, không có ý định rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí, nhẹ giọng nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Đại nhân, nên xem một chút đi!

Bên cạnh Phạm Thức Đức thanh khục một tiếng:

- Nhị vị đại nhân chậm rãi trò chuyện, hạ quan nghỉ ngơi trước.

Dứt lời nhìn qua Tần Tiêu một cái, tự đi vào trong gian phòng bên cạnh, khóa cửa lại.

91. Chương 91: Tài Sắc Kiêm Thu.

Chương 91: Tài sắc kiêm thu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu nháy mắt mấy cái:

- Vậy được rồi, Ngô đại nhân, bổn quan sẽ tự đi xem, Ngô đại nhân chuẩn bị phòng ngủ chắc khiến người ta vừa lòng mà.

- Mời đại nhân qua bên này! Ngô Hưng Quốc tay cầm ngọn đèn dẫn Tần Tiêu vào một gian phòng lớn, đẩy cửa ra, đi vào.

Ngô Hưng Quốc quay người kéo cửa lại, sau đó đưa tay tắt đèn, rồi cục căn phòng cũng sáng lên.

Tần Tiêu bình tĩnh tâm thần, rồi cục thấy rõ căn phòng này có một cái bàn hình tròn, trên bàn có hai hộp gỗ chế tác tinh xảo.

Ngô Hưng Quốc đi tới trước bàn đem nắp hòm gỗ mở ra, sau đó lẳng lặng đứng ở một bên, vẻ mặt cười giả tạo nhìn qua Tần Tiêu.

Tần Tiêu nghi hoặc nhìn qua Ngô Hưng Quốc, đi đến bên cạnh bàn nhìn vào trong hộp gỗ, trong nội tâm lại cười rộ lên: quả nhiên là chiêu thức này!

Ngô Hưng Quốc cầm ngọn đèn đi tới bên người Tần Tiêu, thấp giọng nói ra:

- Đại nhân, đây là hạ quan chuẩn bị đồ cưới cho tiểu nữ năm đó, không biết đại nhân có thoả mãn không?

Tần Tiêu nhìn qua Ngô Hưng Quốc, lại nhìn qua hai rương vàng óng ánh, thò tay cầm lấy một khối đưa lên tay ánh chừng:

- Thoả mãn, rất tốt.

Trong nội tâm thì đang suy nghĩ nhanh: hai cái rương vàng này ít nhất cũng một hai ngàn lượng, đủ ột nhà mười tám người bình thường tiêu xài mấy đời. Xem kiểu dáng của vàng này góc cạnh còn không có mài mòn, hẳn là vừa dung luyện trong Thiên Thánh Sơn xong sao?

Ngô Hưng Quốc như trút được gánh nặng thở dài một hơi, nói:

- Đại nhân thoả mãn là tốt rồi, thoả mãn là tốt rồi! Ha... Ha ha! Thoả mãn là tốt rồi!

Tần Tiêu cũng cười to:

- Vì sao Ngô đại nhân lại vui vẻ như vậy, chẳng lẽ người lo lắng con gái của mình không gả được sao? Kỳ thật Ngô tiểu thư rất xinh đẹp ah, tú lệ xuất chúng đa tài đa nghệ, Tần mỗ sớm có ý lấy làm thê tử rồi, nhưng mà ngại thân phận không có nói ra.

Ngô Hưng Quốc vô cùng vui vẻ, nhanh chóng kéo tay Tần Tiêu ngồi vào bàn, ‘nói lời thăm thía’:

- Đại nhân, ngài cùng tiểu nữ thành thân lần này thì chúng ta là người một nhà! Mà người một nhà không nói hai lời, hai ngàn lượng vàng này xem như hạ quan làm đồ cưới cho con gái, an bài tiệc cưới xã giao thì hạ quan cũng làm tốt rồi. Chuyện khác hạ quan cũng biết rõ song thân của đại nhân đã qua đời. Vì thuận tiện đại đạo hiếu với mẫu thân của đại nhân nên cố ý từ Giang Châu đưa tới trang viện, chắc hẳn là tuần sau đại nhân có thể cử hành hôn lễ rồi. Nếu không thì đại nhân cứ chọn thời gian đi, còn địa điểm cũng ta chuẩn bị trước rồi.

Trong nội tâm Tần Tiêu nhin không được mà buồn cười trong lòng: người làm phụ thân như vậy a, so với con gái động phòng còn nóng vội hơn? Có muốn ta và con gái người đêm nay động phòng xem như “Tiền đặt cọc” trước không? Nhìn người như vậy giống như ta biết bay vượn tâm đi, lần này người có muốn ta bay thì ta cũng không bay đâu!

Tần Tiêu vui tươi hơn hử nhìn qua Ngô Hưng Quốc:

- Đại nhân nói rất có đạo lý, chuyện tốt thì thường gian nan, nhanh chóng hoàn thành thì tốt hơn, thuận tiện mang theo bài vị của mẫu thân ta mang tới cho thê tử tế điện, xem như bàn giao với lão nhân gia nơi chín suối.

Ngô Hưng Quốc vui mừng quá đổi, vỗ trán nói:

- Thanh minh chỉ còn mười ngày nữa rồi! Nếu không thì hạ quan đi mời thầy xem phong thủy, chọn mấy ngày gần đây gã tiểu nữ về nhà chồng, ngài thấy thế nào?

Tần Tiêu đứng dậy, nhìn Ngô Hưng Quốc xoay người thi lễ:

- Tiểu tử nghe theo nhạc phụ an bài!

- Ah, ha ha!

Ngô Hưng Quốc nhanh chóng đỡ lấy Tần Tiêu, nói:

- Hiền tể miễn lễ, ha ha! Mau mau miễn lễ! Ngày mai ta bắt đầu thu xếp trước, ta cũng tự mình đi tới Giang Châu một chuyến thúc giục đốc công bên đó, nhanh chóng xây xong đình đài bái tạ, chỉ chờ ngày tốt lành vừa đến là có thể cử hành tiệc cưới rồi!

Từ trong tay Ngô Hưng Quốc móc ra một cuộn giấy nhét vào trong tay của Tần Tiêu:

- Hiền tể cất kỹ, đây là khế ước đất trang viên ở Giang Châu.

- Tạ nhạc phụ đại nhân!

Tần Tiêu tiếp tục thi lễ bái tạ Ngô Hưng Quốc.

Ngô Hưng Quốc vô cùng vui vẻ, trên mặt thì như có hoa nở ra, vui cười ha ha cầm lấy tay của Tần Tiêu:

- Hiền tể không cần đa lễ như vậy! Người một nhà mà, ta là người làm phụ thân này thu xếp chút chuyện cho con gái cũng là đương nhiên! Vậy người nghỉ ngơi trước, ta đi.

Dứt lời quay người liền chuẩn bị rời đi.

- Chờ một chút, nhạc phụ đại nhân.

Đột nhiên Tần Tiêu đề cao ngữ điệu, hơn nữa trong âm thanh có mang theo nét lạnh lùng.

- Thời điểm diễn ra tiệc cưới nhớ mời Phượng tỷ tới dự.

Toàn thân của Ngô Hưng Quốc run bắn lên, gương mặt của hắn trắng xanh, hốt hoảng nói ra:

- Người. . . Người mới vừa nói cái gì?

Tần Tiêu cố tình kinh ngạc nhìn qua Ngô Hưng Quốc, hạ giọng nói ra:

- Như thế nào, Tịch Nhi không có nói cho người nghe chuyện này sao?

- Cái ... Chuyện gì!

Ngô Hưng Quốc có chút cứng họng, nói:

- Nha đầu kia, ngày thường cùng con gái của ta... Đại nhân có phải có chuyện gì cần nói với nàng à?

Tần Tiêu rất là khó chịu quăng khế đất lên bàn, giận dữ trừng mắt nhìn Ngô Hưng Quốc:

- Ngô đại nhân, vừa rồi người mới nói người một nhà không nói hai lời, đã quên rồi sao? Tần mỗ làm người không có hồ đồ, cho dù là kết tình duyên với Vĩnh Thái quận chúa xem như là phúc phận tu mấy đời. Còn Phượng tỷ chính là bà mai của chúng ta. Tiệc cưới này sao thiếu nàng được? Người nói có đúng hay không, Ngô đại nhân?

Ngô Hưng Quốc mở to mắt nhìn qua Tần Tiêu, mồ hôi trên trán chảy xuống, rót cục chống đỡ không nổi liền quỳ xuống đất, hắn nhanh chóng dập đầu liên tục:

- Hạ quan... Hạ quan biết tội! Đại nhân hạ thủ lưu tình ah!

Tần Tiêu cũng nâng Ngô Hưng Quốc từ mặt đất đứng lên, đặt hần ngồi xuống ghế, cười cười nói:

- Ngô đại nhân, có tội gì? Người vì bảo vệ quận chúa cam tâm chịu nhục bán mạng cho Hỏa Phượng thì việc này bổn quan đã biết rõ. Hơn nữa còn cho con gái của mình hóa thân thành nha hoàn hầu hạ quận chúa, Ngô đại nhân, thật đúng là không đơn giản nha! Huyết mạch Lý gia càng ngày càng mỏng manh rồi, chết một là ít đi một. Vì Ngô đại nhân bảo vệ quận chúa mà hi sinh mình nên Tần Tiêu bội phục không kịp đây!

Ngô Hưng Quốc sợ hãi vội vàng đứng lên:

- Đại nhân nói quá lời, đại nhân quá khen, hạ quan tuyệt đối không dám nhận!

Tần Tiêu vẫy tay với hần, sau đó chĩa chĩa ghế:

- Đừng hoảng hốt đừng hoảng hốt, Ngô đại nhân, ngồi xuống chúng ta từ từ nói chuyện.

Ngô Hưng Quốc tâm thần bất định bất an ngồi xuống, hần ngồi lên ghế nhưng mặt không dám nhìn qua Tần Tiêu.

Trong nội tâm Tần Tiêu cười lạnh: giả bộ, người cho rằng lão tử đang thử người sao! Lão hồ ly!

Tần Tiêu hắng giọng, nghiêm trang nói ra:

- Tần mỗ thân là hậu nhân của khai quốc công thần Tần Thúc Bảo, đệ tử của Dịch quốc lão, ta trước nay xem khôi phục Lý Đường là nghiệp lớn, cũng xem như chí nguyện to lớn của mình. Hôm nay Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông là hai yêu nhân loạn quốc, Tần mỗ thực hận không thể dùng trường kiếm chém tới Đại Minh cung, lập trăm hai cái đầu chó này!

92. Chương 92: Giả Đùa Thành Thật.

Chương 92: Giả đùa thành thật.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ngô Hưng Quốc cuống quýt xoay người lại, lắc đầu tay:

- Đại nhân nhỏ giọng một chút! Chuyện này cũng không thể tùy tiện nói!

Tần Tiêu trừng mắt:

- Như thế nào, đại nhân còn sợ hãi? Xem ra dũng khí của người còn kém nữ lưu như Phượng tỷ đây! Người ta thân là con gái còn giải bày tâm can một lòng đền nợ nước. Tần Tiêu ta chỉ hận không gặp mặt nàng sớm hơn, vô duyên tương kiến, bằng không nhất định có thể trở thành tri kỷ bình sinh!

Ngô Hưng Quốc nháy mắt mấy cái, có chút khó tin nhìn qua Tần Tiêu:

- Đại nhân, thật sự có ý nghĩ này?

- Người cho rằng không phải như vậy?

Tần Tiêu kéo dài âm thanh, giả bộ vẻ mặt khinh thường nhìn qua Ngô Hưng Quốc, nói:

- Người cho rằng ta thật sự vì chút sắc đẹp và tiền tài mới đáp ứng lấy con gái giả của người sáo, Vĩnh Thái quận chúa sao? Các người cũng quá coi thường con người của Tần mỗ rồi. Tuy Tần mỗ ta không được xem là đại anh hùng, nhưng thân là hậu nhân danh môn thì vẫn hiểu được liêm sỉ lễ nghĩa. Mắt thấy giang sơn bị Võ gia chiếm lấy mấy chục năm, người cho rằng ta thân là hậu nhân khai quốc công thần đại Đường trong nội tâm thật sự không nghĩ tới sao? Hừ! Ngô đại nhân, ta giờ phút này nói ra lời tận tâm can của mình cho người biết, nếu như không tin tưởng Tần mỗ thì đạo bất đồng bất tương vi mưu, chuyện giả đầu này cũng không cần bàn tiếp! Ngày mai Tần mỗ sẽ rời khỏi Ngạc Châu, xem như không có chuyện gì xảy ra.

Dứt lời, Tần Tiêu “Hừ” một cái đứng lên, làm bộ muốn đi ra ngoài.

Ngô Hưng Quốc vội vàng nhảy dựng lên, bắt lấy cánh tay của Tần Tiêu, nói:

- Đại nhân đừng bước, đại nhân đừng bước ah! Có việc gì từ từ nói chuyện, ngàn vạn đừng xúc động!

Về mặt Tần Tiêu không kiên nhẫn nhìn qua Ngô Hưng Quốc:

- Có gì mà bàn nữa? Phượng tỷ kia một chút thành ý cũng không có, cũng quá coi thường Tần mỗ ta rồi! Trong mắt nàng, ta cũng lắm chỉ là người tham tài háo sắc mà thôi.

Trong nội tâm nhin không được muốn cười to: trời ơi, không ngờ ta có thể nói ra một đồng lời buồn nôn ma quỷ thế này, ta thật sự rất có tài hoa nha!

Ngô Hưng Quốc nài ép lời kéo Tần Tiêu ngồi xuống, thở dài một hơi, về mặt phiến muộn nói ra: truyện copy từ

- Nghĩ tới Ngô mỗ làm người, làm quan cả đời thì nguyện vọng lớn nhất chính là đền đáp quốc gia, giúp đỡ giang sơn Lý Đường. Không nghĩ tới kết quả là bởi vì nguyện vọng này, không muốn làm loạn thần tặc tử.

Tần Tiêu nháy mắt mấy cái, kinh nghi nhìn qua Ngô Hưng Quốc:

- Ngô đại nhân, Tần mỗ cũng rất hiếu kỳ tại sao người lại bị người của Hỏa Phượng vừa ý, không bằng nói cho bốn quan nghe một chút.

- Ai!

Ngô Hưng Quốc lại thở dài một hơi, nói ra:

- Đại nhân có chỗ không biết. Ước chừng mười tám năm trước khi hạ quan vừa đi lên con đường làm quan ở phủ Dương Châu này làm một tiểu quan. Từ Kính Nghiệp khởi binh mưu phản thì hạ quan nhất thời ý mong muội cũng vụng trộm đi theo bọn chúng phản nghịch. Không lâu sau Từ Kính Nghiệp bại vong, hạ quan là một tiểu nhân vật hơn nữa còn không được lên mặt bàn, may mắn tránh được khiển trách. Những năm này cũng an an ổn ổn vượt qua, Ngô mỗ khi lên làm tam phẩm Thứ Sử thì cho rằng chuyện năm đó không còn người nào biết. Không nghĩ tới, hai năm trước...

Tần Tiêu nhíu mày, nói:

- Người Hỏa Phượng tới tìm người?

- Đúng vậy!

Ngô Hưng Quốc oán hận gật gật đầu, nói:

- Những người kia cũng không biết từ nơi nào tìm được chứng cứ ta năm đó làm phản nên lấy nó ra áp chế, muốn ta gia nhập Hỏa Phượng.

Tần Tiêu bất động thanh sắc:

- Vì vậy người liền đáp ứng?

- Vâng, hạ quan đáp ứng.

Ngô Hưng Quốc gục đầu bộ dáng ủ rũ.

- Nếu những chứng cứ này giao cho triều đình thì một nhà Ngô mỗ sẽ đầu thân một nẻo...

Tần Tiêu tâm niệm vừa động, thầm suy nghĩ: mặc kệ Ngô Hưng Quốc này là thật là giả, nhưng chiếu theo lời của hắn nói thì Hỏa Phượng dùng cùng loại thủ đoạn lung lạc khổng chế quan lại Giang Nam, thậm chí có cả đại tướng quân của quân đội, có lẽ cũng có khối người, nói thí dụ như phủ Ngạc Châu Quả Nghị Đô Ủy Quan Thiết Sơn, huyện Hán Dương tri phủ Hùng Tri Quyền, thậm chí là huyện Vũ Xương Triệu Thế Tài... Trong tay của Phượng tỷ kia rốt cuộc nắm được bao nhiêu người, khổng chế bao nhiêu thế lực?

Tần Tiêu cười một tiếng, cổ tình nhẹ nhõm nói ra:

- Đây không phải rất tốt sao, Ngô đại nhân. Người suốt đời chí nguyện to lớn chính là giúp đỡ giang sơn Lý Đường. Hiện tại Hỏa Phượng muốn làm không phải là thế sao? Tần mỗ ngược lại là muốn đại nhân gia nhập Hỏa Phượng, cũng không có cơ hội này.

Ngô Hưng Quốc nháy vài cái, cười khổ một hồi, nói:

- Sớm biết tâm tư của đại nhân như vậy thì Phượng tỷ cũng không phải tốn kém quá nhiều, càng làm Ngô mỗ nghĩ mông lung.

- Đúng vậy a.

Tần Tiêu nhìn chằm chằm vào Ngô Hưng Quốc, nói:

- Không phải có câu nói sao, tương thỉnh không bằng vô tình gặp mặt. Nếu Tần mỗ quyết tâm không chịu gia nhập Hỏa Phượng thì chút thủ đoạn này có thể làm được cái gì chứ?

Ngô Hưng Quốc xấu hổ cười cười, nói:

- Đại nhân anh minh hơn người, loại thủ đoạn này tự nhiên không thể gạt được đại nhân. Không bằng chúng ta cũng dựa theo ước định trước kia, đại nhân trước tiên thành hôn với quân chúa, đến lúc đó Phượng tỷ tự nhiên sẽ tự mình gặp mặt đại nhân.

- Tốt.

Tần Tiêu nói chém đinh chặt sắt, nói:

- Bỏn quan hoàn toàn đồng ý, không có ý kiến.

Trong nội tâm âm thầm nổi giận: đám gian nhân các ngươi muốn ta kết hôn với Vĩnh Thái quân chúa, chết sống cũng phải buộc ta vào các ngươi, đến lúc đó muốn không theo các ngươi tạo phản cũng khó khăn! Tâm tư thật độc ác! Muốn chơi bịp bợm quỷ kế gì thì chơi đi, lão tử lần này giả đũa thành thật, các ngươi chơi đến cùng! Nếu như không thể bắt hàng phục đám yêu nhân các ngươi thì Tần Tiêu ta cũng không cần đi Ngạc Châu này nữa.

Ngô Hưng Quốc tiếp tục nói:

- Tiệc rượu lần này hạ quan dùng danh nghĩa gả con gái viết thiệp mời, bảo chư quan các nơi tới dự tiệc. Việc này hạ quan thông tri cho đại nhân trước một tiếng.

- A..., là an bài như vậy à. Chẳng lẽ lại cho toàn bộ người ở Giang Nam đều biết Tần mỗ lấy chính là Vĩnh Thái công chúa sao?

Ngô Hưng Quốc cười rộ lên:

- Tần đại nhân thật sự không biết rồi! Đã như vậy hạ quan cáo từ, đại nhân nghỉ ngơi cho tốt.

Tần Tiêu gật gật đầu, còn vỗ miệng ngáp:

- Ân, cũng tốt. Bỏn quan cũng cảm thấy mệt mỏi rồi. Có chuyện gì ngày mai chúng ta thương nghị với nhau. Ngô đại nhân, xin mời!

Ngô Hưng Quốc chấp tay vái chào, rồi khỏi đi ra ngoài phòng, nhẹ chân nhẹ tay rời đi.

Tần Tiêu đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy khế ước đất trong tay, lại cầm vài thỏi vàng lên, âm thầm suy nghĩ nói:

- Vừa rồi ta chỉ hù dọa lừa gạt Ngô Hưng Quốc, hắn cũng không có lộ ra chút sơ hở nào. Chẳng lẽ Ngô Hưng Quốc này đúng như lời của Tiên Huệ nói là bị ép gia nhập Hỏa Phượng và giữ gìn Lý gia, là nhân vật đáng tin nhiệm? Hắn làm mọi chuyện trừ là bị áp chế đồng thời cũng vì bảo vệ quân chúa? Chẳng lẽ ta hoài nghi với hắn là sai, Ngô Hưng Quốc, chắc chắn không đơn giản như mặt ngoài thế này!

93. Chương 93: Sát Ý Tỏa Ra.

Chương 93: Sát ý tỏa ra.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhất thời nghĩ không ra nên Tần Tiêu cảm giác có chút khốn đốn, xoay người nằm chết dí trên giường, vuốt vuốt vàng và khế đất trong tay, không khỏi cười rộ lên:

- Xem ra làm quan cũng không có uổng phí a, lấy lão bà còn được tặng nhà và tiền. Tay không bắt sói, tiền này có được thật dễ dàng. Chỉ có điều nếu ta thật sự dấn độn u mê thu tiền này, lấy được lão bà tiện nghi, cái mạng nhỏ của ta tùy thời cũng xong rồi.

Đúng lúc này cửa ra vào có động tĩnh, Phạm Thúc Đức ở bên ngoài nói nhỏ:

- Đại nhân đã ngủ chưa?

Tần Tiêu xoay người ngồi dậy:

- Phạm tiên sinh vào đi.

Phạm Thúc Đức đẩy cửa vào, quay người kéo cửa lên, đi đến bên người của Tần Tiêu, trầm thấp nói ra:

- Đại nhân, người đã đáp ứng Ngô đại nhân?

- Đáp ứng cái gì?

- Lấy Ngô tiểu thư nha!

Tần Tiêu sững sờ cười một cái, gật gật đầu:

- Đúng rồi, đáp ứng. Người xem đồ cưới rất nghiêm túc đấy.

Phạm Thúc Đức cả kinh nói:

- Đại nhân, cái này... Đại nhân hẳn không nghĩ tới trong đó có quỷ hay sao?

Tần Tiêu cố tình kinh ngạc:

- Có quỷ? Có quỷ gì? Nam hôn nữ giả chẳng phải là chuyện bình thường sao? Hẳn là Phạm tiên sinh phát hiện dấu hiệu gì không bình thường à?

Phạm Thúc Đức biểu lộ ngưng trọng vuốt vuốt chòm râu, lắc đầu:

- Hạ quan chỉ là cảm giác... Cảm giác có chút không tầm thường bỏ đi, nhất thời cũng không có manh mối gì.

Lập tức xoay mặt cười cười:

- Nếu đại nhân đã đáp ứng hôn sự này, hạ quan cũng chúc Hạ đại nhân kết lương duyên! Ta làm bà mối xem như đã định rồi. Vừa rồi ta cũng từ chỗ của Ngô đại nhân nhận được không ít chỗ tốt.

- Người, bà mối, chỗ tốt?

Tần Tiêu có chút dở khóc dở cười, nói:

- Người được chỗ tốt gì?

Phạm Thúc Đức cười ha hả, nói:

- Trăm lượng vàng nha! Lần này cũng không có phần của hắc dân, ha ha...

Trong nội tâm Tần Tiêu ác hân: tốt cho Phạm Thúc Đức, một trăm lượng vàng đã bán lão tử! Hắc dân? Đúng rồi, thằng này bây giờ đang ở làm gì vậy, cũng không biết chuyện hẳn làm đã như thế nào rồi! Ta

đang bị người ta nhìn chăm chăm vào, có hành động gì người ta cũng biết được rõ ràng. Xem ra chỉ có thể trông cậy vào hắc đản nhân phẩm bộc phát, hắc bễ ngoài như Trương Phi nhưng trong cái khó sẽ lộ cái khôn, nghĩ ra chút biện pháp tốt đem tấu chương đưa tới Ngạc Châu, đưa đến Trường An. Ai! Vì cái gì ta không thể phát minh ra điện thoại, đồ vật thần kỳ như điện thoại gì sao lại không xuất hiện thời này? Hận a...

Sáng sớm ngày hôm sau Tần Tiêu vừa mới tỉnh ngủ, Ngô Hưng Quốc đã gõ cửa. Sau khi vào phòng Ngô Hưng Quốc nhìn qua Tần Tiêu cười nói:

- Chúc mừng đại nhân, ba ngày sau chính là ngày hoàng đạo, rất thích hợp kết hôn!

Trong nội tâm Tần Tiêu rùng mình: ba ngày!

Ngô Hưng Quốc nhìn thấy sắc mặt của Tần Tiêu thì hồ nghi, nói:

- Như thế nào, đại nhân là ngại quá sớm?

Tần Tiêu “A...” Một tiếng, nói ra:

- Là có chút vội vàng. Nhưng mà cũng trước ngày tế tổ thanh minh, như vậy cũng tốt. Ngô đại nhân, lần này phải làm phiền người rồi, thu xếp chút việc vặt này.

Ngô Hưng Quốc cười cười, nói:

- Đại nhân, kỳ thật cũng không cần thu xếp cái gì. Trang viên trong Giang Châu đã có, còn dụng cụ tiệc cưới thì chuẩn bị rất nhanh, chỉ đợi tới ngày đó cho đầu bếp nấu ăn và bày tiệc rượu là có thể.

Tần Tiêu hơi có chút kinh ngạc: nói như vậy những người này đã sớm chuẩn bị xong việc này? Chẳng lẽ bọn chúng đoán được ta sẽ đáp ứng hôn sự này? Trách không được Ngô Hưng Quốc liên tục thúc dục ta đi tới Ngạc Châu này... Xem ra Phương tỷ này là một đối thủ không đơn giản nha, không ngờ tính toán ta sít sao như vậy! Hừ, ta ngược rất muốn tận mắt nhìn thấy nàng ta.

Ngô Hưng Quốc tiếp tục nói:

- Đại nhân, nếu là đón dâu thì giờ nào cũng tốt, diễn trò cũng thế, án theo phong tục nơi này thì đại nhân sinh ra ở Giang Nam, nên biết một ít. Phàm là cưới vợ gả nữ phu gia (nhà chồng) phải xuất phát trước, con ngựa cao to mang theo kiệu hoa tới nhà gái, đem nữ tử đón trở về, đây là đón dâu. Nếu không ta thấy đại nhân hôm nay tạm thời đi tới trang viên ở Giang Châu, sau ngày mai lại tới phủ Thứ Sử đón dâu nhé? Trang viên này xây ở ven hồ Giang Châu, dọc theo Trường Giang mà xuôi dòng ra biển không có trở ngại gì. Mà ngược dòng đi thì cũng lắm là sáng mai cũng tới nơi. Ngày kia thì cử hành tiệc cưới trong trang viên, trong khi sáu ngày sau vừa vặn là tới thanh minh, đã trước ngày tế tổ...

Nghe Ngô Hưng Quốc nói liên miên cần nhẫn không dứt, trong lòng Tần Tiêu có chút không nén được giận, mắng thầm: hành trình mấy ngày này đều do các người an bài, có khác gì giam lỏng ta sao? Nhưng mà suy nghĩ cho đại cục ta trước tạm chịu đựng, ngày sau lại tính sổ với các người!

Tần Tiêu làm ra bộ dáng thờ ơ, thậm chí có chút không kiên nhẫn nói:

- Những chuyện này cứ do đại nhân an bài. Nơi nào cũng có quy củ lễ nghi giáo hóa, dù sao ta dốt đặc cán mai nên làm cái gì thì phải làm cái đó.

Nhìn thấy sắc mặt của Tần Tiêu có chút bất thiện, Ngô Hưng Quốc cũng không dong dài lắm điều nữa, thúc thời lui ra ngoài, gọi nha hoàn mang nước ấm tới cho Tần Tiêu.

Trong đầu Tần Tiêu buồn bực suy tư một hồi, chạy đến gian phòng của Phạm Thức Đức kêu ra, đóng cửa phòng.

Hai người ngồi vào bàn, Tần Tiêu nhìn Phạm Thức Đức hỏi: nguồn

- Phạm tiên sinh, ta nhớ được lúc vừa tới Giang Nam ta có hỏi qua người về lịch sử văn nhân của Ngạc Châu. Người lúc ấy nói Ngô Hưng Quốc là bằng nhân thi đình năm Quang Trạch nguyên niên, bởi vì bao năm qua có chiến tích nổi bật nên ba năm trước đây do Tư Mã Sa Châu điều nhiệm tới Ngạc Châu, có phải không?

Phạm Thức Đức nói:

- Đúng vậy. Đại nhân nhớ rõ không sai.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm cân nhắc: Quang Trạch nguyên niên (công nguyên năm 684), đây không phải là lúc Từ Kính Nghiệp tạo phản à, thời điểm này không phải huyên náo hung nhất sao? Ngô Hưng Quốc còn nói cho ta biết hẳn lúc ấy ở Dương Châu làm tiểu quan và theo chân Từ Kính Nghiệp phản nghịch, tại sao hắn còn phân thân chạy đi tham gia khoa cử? Hơn nữa không có công danh thì sao làm quan?

Đột nhiên trong nội tâm Tần Tiêu sáng ngời lên, nói:

- Phạm tiên sinh, người xác định người nhớ rõ đúng không?

Phạm Thức Đức có chút giật mình nhìn qua Tần Tiêu:

- Hạ quan khẳng định tuyệt đối không sai. Hạ quan từng nhậm chức ở Lại Bộ, chức quan của hạ quan là quản lý hồ sơ, cũng phải nắm rõ quan viên ngoài Thứ Sử các nơi, tuy nói không phải rõ như lòng bàn tay nhưng ít nhất nhớ rõ bảy tám phần. Hơn nữa hạ quan trước khi cùng đại nhân tới Giang Nam vì sợ đại nhân ngày sau có việc cần hỏi còn cố ý đi Lại Bộ tham tường hồ sơ quan lại Giang Nam. Như thế nào, đại nhân có chỗ nào không đúng sao?

Trong nội tâm Tần Tiêu vui vẻ, vội vàng nói:

- Tiên sinh trước đừng hỏi những chuyện này. Nhanh nói với ta Ngô Hưng Quốc này hai mươi năm qua làm quan thế nào.

Phạm Thức Đức ngạc nhiên ngốc ngẩn ngơ, thanh háng giọng, nói ra:

- Sau thi đình Quang Trạch nguyên niên thì Ngô Hưng Quốc tự thỉnh tiến tới Quân Châu, khi đó làm bát phẩm huyện úy; ước chừng bảy năm sau điều nhiệm tới Phòng Châu, được Tư Mã của Phòng Châu điều nhiệm làm Đại Phu, từ thất phẩm...

94. Chương 94: Thân Hãm Vòng Vây Tầng Tầng Lớp Lớp. (1)

Chương 94: Thân hãm vòng vây tầng tầng lớp lớp. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Đợi một chút!

Đột nhiên Tần Tiêu chen ngang lời của Phạm Thức Đức, nói:

- Tiên sinh vừa mới nói là Ngô Hưng Quốc đường đường bằng nhân khoa cử thi đình lại tự mình chủ động đi tới Quân Châu, còn làm bát phẩm huyện úy?

- Đúng vậy!

Hai tay của Tần Tiêu vỗ mạnh vào nhau, bỗng nhiên trong nội tâm sáng ngời, nghiêm nghị thầm nghĩ:

- Chuyện này cũng đúng! Ngô Hưng Quốc chủ động yêu cầu đến Quân Châu, hơn nữa còn có xuất thân bằng nhân đi làm Huyện lệnh dự khuyết, quả thực là ủy khuất bản thân của mình. Văn nhân sĩ tử đi ra làm quan đầu óc không có góc như vậy, quả quyết không có khả năng này. Hoặc nói hắn có mục đích khác?

- Thái tử Lý Hiển năm vào Quang Trạch nguyên niên bị phế truất làm Lư Lăng Vương, mang theo gia quyến lưu vong tới Quân Châu. Ước chừng bảy năm sau lần nữa bị lưu vong đến Phòng Châu, thẳng đến ba năm trước đây mới quay trở về, được lập thành thái tử lần nữa... Mà Ngô Hưng Quốc này ngoan ngoãn làm huyện úy ở Quân Châu bảy năm qua, sau đó lại lên đường tới Phòng Châu!

Trong nội tâm của Tần Tiêu có chút kích động lên, cảm chén trả trong tay uống cạn, tiếp tục hỏi:

- Phạm tiên sinh, Ngô Hưng Quốc này ba năm trước đây được Tư Mã Sa Châu điều nhiệm tới Ngạc Châu làm Thứ Sử? Hắn không phải đang làm Tư Mã ở Phòng Châu hay sao?

Phạm Thúc Đức đáp:

- Đại nhân có chỗ không biết. Ba năm trước đây Lư Lăng Vương Lý Hiễn được đưa trở về triều đình, một lần nữa lập thành thái tử. Phàm là quan viên Phòng Châu bao năm qua hoặc ít hoặc nhiều đều có giao tình với thái tử. Quan viên trong Lại Bộ nịnh nọt thái tử nên đem quan viên ở Phòng Châu, chỉ cần là người hơi có giao tình với thái tử đều không duyên có thăng một cấp. Ngô Hưng Quốc cũng vì vậy mà từ Tư Mã điều nhiệm làm Tư Mã Trung Châu, từ thất phẩm thăng lên làm lục phẩm. Mới qua không bao lâu ước chừng không tới ba tháng triều đình lại khen ngợi chiến tích của hắn, trực tiếp thăng liền ba cấp, trở thành tam phẩm Thứ Sử Ngạc Châu.

Trong nội tâm Tần Tiêu đột nhiên xuất hiện nhiều dấu chấm than(!!!): thăng liền ba cấp? Kể cả đang đảm nhiệm Tư Mã thì trong vòng một năm thăng liền bốn cấp? Ngô Hưng Quốc, người thật đúng là không đơn giản, xem ra ta hoài nghi là có đạo lý, cũng rất có tất yếu. Hợp với truy Lý Hiễn mười bốn năm, hắn bị lưu vong ở đâu thì theo tới đó. Lý Hiễn quay trở về thì người cũng theo tới, nhanh chóng chạy đến Giang Nam Ngạc Châu này làm tam phẩm Thứ Sử... Ngô Hưng Quốc, lão tặc này! Ta suýt nữa bị da mặt người tốt của người lừa gạt rồi. Không ngờ người che dấu sâu như vậy.

Phạm Thúc Đức nhìn qua Tần Tiêu đang nhú mày, trên mặt dần dần lộ ra nộ khí, có chút kinh hoảng nói:

- Đại nhân, hạ quan có phải nói sai hay không?

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại:

- Ah không, cảm tạ tiên sinh.

Lập tức kêu lên một tiếng, trên mặt của hắn xuất hiện nét vẻ lạnh lùng, lại lâm vào trầm tư.

Phạm Thúc Đức âm thầm rung động trong lòng, bởi vì hắn từ trên mặt Tần Tiêu cảm thấy lực áp bách vô cùng cường đại, hơn nữa có một thứ chưa từng xuất hiện trên người của Tần Tiêu.

Sát khí!

Con mắt Tần Tiêu khép hờ, con người cũng thu nhỏ vài phần, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào vàng và khế đất trên bàn, hai tay nằm lại thành quyền, rung động khanh khách.

Trong nội tâm Tần Tiêu tức giận nói thầm: Ngô Hưng Quốc, lão tặc này quả nhiên là bán mạng cho Hỏa Phượng mà!

Làm bộ lương thiện lừa đời lấy tiếng, dấu điểm dã tâm mưu đồ làm loạn, thẳng cho tới hôm nay người còn có ý định lừa gạt ta!

Sau khi lão tử tới Đại Đường thì đây là lần đầu tiên muốn giết người!

Tần Tiêu cùng Phạm Thúc Đức ăn xong bữa sáng thì đi ra khỏi sương phòng, một đường đi tới đại đường phủ Thứ Sử. Ven đường trông thấy cả phủ Thứ Sử đã giăng đèn kết hoa khắp nơi, người hầu nha hoàn lui tới bận rộn không ngừng, sau khi đi qua người của Tần Tiêu thì dừng lại nói một câu:

- Chúc mừng đại nhân.

Hào khí có vài phần vui mừng a.

Tần Tiêu có chút dở khóc dở cười: không thể ngờ ta sống hai đời thì lấy lão bà lần đầu tiên lại là giả mạo a!

Hai người đi tới chính đường liền phát hiện trừ Ngô Hưng Quốc còn có một người quen.

Tần Tiêu ần ần cười lạnh: Quan Thiết Sơn, người cũng tới rồi sao? Chẳng lẽ lo lắng giam lỏng không được ta nên cố ý mang binh đến áp trận sao?

Quan Thiết Sơn vui vẻ đầy mặt thi lễ với Tần Tiêu.

- Chúc mừng đại nhân! Mặt tướng vừa lấy được thiệp mời liền cố ý chạy đây chúc mừng đại nhân.

Tần Tiêu cười đáp lễ:

- Đa tạ Quan Tướng quân!

Ngô Hưng Quốc nói ra:

- Đại nhân, ta cảm tạ Quan Tướng quân rồi, thỉnh hẩn hộ tống đại nhân đến trang viên ở Giang Châu, đội thuyền cũng chuẩn bị xong, chỉ chờ đại nhân chuẩn bị cho tốt thì lên đường.

- Tốt, ta cũng đang định đi sớm đây, trang viên đó không biết là dạng gì.

Tần Tiêu nói ra.

- Trước khi đi ta cũng muốn gặp Ngô tiểu thư một lúc.

Ngô Hưng Quốc ngượng ngùng cười cười:

- Đại nhân, theo phong tục bản địa thì trước khi kết hôn hai người không được gặp mặt nhau. Chuyện này kính xin đại nhân thông cảm mới được, miễn cho dân chúng chê cười.

- Ah!

Tần Tiêu làm ra bộ dáng bình tĩnh đại ngộ.

- Ta ngược lại đã quên mất. Vậy được rồi, Quan Tướng quân, Phạm tiên sinh, chúng ta đi thôi.

- Đợi một chút, đại nhân.

Ngô Hưng Quốc lại mở miệng gọi lại Tần Tiêu, nói:

- Theo phong tục bản địa thì bà mối cũng có thể tạm ở lại nhà gái... Phạm tiên sinh đáp ứng làm mai mối thì có thể lưu lại.

Tần Tiêu thuận miệng nói:

- Vậy được rồi, Phạm tiên sinh lưu lại, giúp đỡ quản lý một ít sự vụ kết hôn. Làm phiên ngữ, Phạm tiên sinh.

Trong nội tâm thì thóa mạ gian tặc! Nói phong tục thì hay lắm, nói cho cùng chính là cô lập chúng ta, còn không cho thông tri với nhau nữa, còn phái tướng quân đến theo ta. Các người đang tính buộc ta vào các người sao?

Tần Tiêu cùng Quan Thiết Sơn ra khỏi phủ Thứ Sử. Không ngoài sở liệu của Tần Tiêu thì bên ngoài có hơn trăm kỵ binh tay cầm trường thương, biểu hiện thì nói hộ tống, nhưng chẳng khác gì bắt cóc.

Tần Tiêu nhìn qua đám quân sĩ này, đám này toàn là tinh anh của quân đội a.

Tiểu tốt dắt ngựa tới, Tần Tiêu xoay người ngồi lên, sau đó hét lớn một tiếng: đọc truyện mới nhất tại .

- Đi!

Thân thể những tên lính chung quanh cũng run lên, ngay tiếp theo thì con ngựa với thân cũng chạy đi, chân đạp loạn một hồi.

Vừa mới trở mình lên ngựa, da mặt của Quan Thiết Sơn hơi run lên, hẩn thật sự bị khí thế vừa rồi của Tần Tiêu làm kinh hãi một phen, ánh mắt nhìn về phía Tần Tiêu cũng nhiều hơn vài phần kính sợ.

Khóe miệng Tần Tiêu xuất hiện nụ cười lạnh, cả bộ mặt bao phủ uy thế không giận tự uy, trong nội tâm đang quát:

- Vô danh tiểu tốt, lính tằm tướng của! Đừng quên ta chính là Khâm Sai đại nhân, cũng không phải là thư sinh tay trái gà không chặt. Chỉ hơn trăm tên lính muốn vây khốn ta sao? Nếu ta muốn thoát ra khỏi tay các người còn dễ hơn đi tới nhà bếp của mình nhiều lắm.

95. Chương 95: Thân Hãm Vòng Vây Tầng Tầng Lớp Lớp. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 95: Thân hãm vòng vây tầng tầng lớp lớp. (2)

Trong nội tâm Quan Thiết Sơn âm thầm chột dạ, nuốt một miếng nước bọt, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Đại nhân, đội thuyền đã chuẩn bị tốt. Hướng đông nam đi chừng ba dặm là tới bến tàu.

Trong lỗ mũi Tần Tiêu “Ân” một tiếng, vung quát lên lưng ngựa, một người một ngựa chạy thẳng về hướng đông nam, Quan Thiết Sơn mang theo binh sĩ vội vã đuổi theo sau.

Từ xa nhìn lại Tần Tiêu cưỡi ngựa tuyệt trần, Quan Thiết Sơn cùng bọn binh lính theo sau, cả đội hình giống như mũi tên rời dây cung.

Chợt đến bờ sông thì Tần Tiêu đã nhìn thấy một chiếc thuyền có thể chứa hơn trăm người đang đỗ ở bờ sông, bên cạnh còn có mấy tên lính gác.

Tần Tiêu xoay người xuống ngựa, đem roi ngựa dây cương ném cho tiểu tốt, sải bước đi lên thuyền. Vừa mới bước lên thuyền lớn thì tên lính bên cạnh cầm thương cúi thấp đầu, hạ giọng nói với Tần Tiêu:

- Đại nhân, cẩn thận!

Trong lời nói lộ ra hương vị nhắc nhở.

Tần Tiêu hơi gật đầu một cái, đi thẳng vào trong khoang tàu. Con mắt hơi nghiêng nhìn qua tiểu tốt này, phát hiện hãn tuổi không lớn lắm, dung quang tỏa sáng, tướng mạo đường đường, con mắt cũng rất có thần thái. Chiều cao cũng không khác bao nhiêu có với Tần Tiêu, trên người còn lộ ra nét trầm ổn.

Trong lòng nghiêm nghị, bước chân của Tần Tiêu không ngừng nhưng âm thầm nhớ rõ tướng mạo của tiểu tốt này.

Đi vào khoang tàu thì không ngoài dự tính là một bàn rượu thịt, còn có hai tiểu tốt hầu hạ.

Tần Tiêu nhìn xem trên bàn đại vò gốm rượu khối lớn thịt, không hề muốn ăn. Xoay người bỏ nhào tại buồng nhỏ trên tàu nằm trên giường, xông cái kia lưỡng tiểu tốt nói ra:

- Đến đây, bóp chân đấm bóp cho cho bốn quan.

Hai tiểu tốt hơi kinh ngạc, nhưng ngay ngắn quỳ bên người của Tần Tiêu, ngoan ngoãn đấm bóp cho hãn.

Trong lòng Tần Tiêu thầm cười trộm: lão tử không hung hãn một chút thì đám quân lính các ngươi cho rằng ta là văn nhân dễ khi dễ. Trước kia đi bộ đội thì ta phải bóp chân cho lão binh, hiện tại cũng tới phiên ta hưởng thụ rồi, ha ha!

Hai tiểu tốt này nhẹ tay nhẹ chân đấm bóp cho Tần Tiêu một hồi, trên trán đã có mồ hôi chảy ra. Bên ngoài thuyền lúc này có âm thanh lớn truyền tới, xem ra Quan Thiết Sơn đang mang theo quân lính lên thuyền, còn mang theo cả ngựa cùng đi.

Tần Tiêu ghé vào án nhắm mắt hưởng thụ một hồi, đột nhiên không kiên nhẫn kêu lên:

- Ngừng ngừng ngừng. Hai người các ngươi có phải quân nhân không vậy? Tay của tiểu nương tử người ta cũng có khí lực hơn các ngươi đấy. Đi ra ngoài đi ra ngoài, gọi tên lính canh gác thuyền ở ngoài kia vào, tiểu tử kia ngày thường khổ người cao lớn, xem hãn có vài phần khí lực hay không.

Hai tiểu tốt bị kinh hãi một hồi, cuống quýt chạy ra bên ngoài, vừa vặn gặp phải Quan Thiết Sơn đi vào khoang thuyền. Quan Thiết Sơn nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng thất thố của tiểu binh thì giận dữ nói:

- Hai tên ngu xuẩn các ngươi vì sao không chiếu cố cho đại nhân? Xem ra bốn tướng không lột da rút xương các ngươi không được rồi.

- A!

Tần Tiêu nằm trên giường, con mắt không có mở ra, lười biếng nói:

- Thay người đi, bảo người tới bóp chân cho ta.
- Còn không mau cút đi!

Quan Thiết Sơn quát một tiếng, toàn thân hai tiểu tốt khẽ run lên, vội vã chạy ra bên ngoài.

Trong nội tâm Tần Tiêu nói thầm: Quan Thiết Sơn này trước mặt binh sĩ thì hung hãn, đoán chừng còn có chút uy tín, hẳn là gia hỏa trị quân cực nghiêm.

Quan Thiết Sơn đi đến bên người của Tần Tiêu, xoay người hành lễ:

- Đại nhân, còn có gì phân phó không? Lần này đi Giang Châu ước chừng phải mất nửa ngày đường thủy, đại nhân muốn ăn chút gì đó không?
- Không cần, vừa mới ăn xong lúc này!

Tần Tiêu ghé vào nằm trên giường, trong thanh âm lộ ra vẻ buồn ngủ.

- Mấy ngày nay mệt mỏi, bổn quan muốn nghỉ ngơi một lát, Quan Tướng quân thỉnh tự tiện.

Quan Thiết Sơn nhìn qua bộ dạng của Tần Tiêu chẳng thèm ngó tới thì trong nội tâm ẩn ẩn có một cổ tức giận, chấp tay vái chào:

- Vậy thì đại nhân cứ nghỉ ngơi, mặt tướng đi bên ngoài khoang thuyền hầu hạ là được.

Quan Thiết Sơn đi tới cửa khoang thì tiểu tốt đầu thuyền đi vào trong khoang thuyền. Quan Thiết Sơn trừng mắt với hắn:

- Thông minh cơ linh một chút, chiếu cố đại nhân cho tốt! Hơi có sai lầm chém đầu chó của người!

Trong nội tâm Tần Tiêu cười thầm: ăn chút thiệt thòi bị khinh bỉ ở chỗ ta liền chạy đi tìm tiểu tốt trút giận!

Tiểu tốt đóng cửa khoang lại, đi đến bên cạnh quỳ xuống trước người Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Tiểu nhân đến đây hầu hạ, nhưng có nặng nhẹ khó chịu đại nhân quả trách là được, mong đại nhân đừng cao giọng.

Trong nội tâm Tần Tiêu vui vẻ, nói thầm:

- Tiểu tốt này so với hai tên vừa rồi thì thông minh hơn nhiều, chính hợp ý ta!

Tần Tiêu nhắm mắt lại tập trung tinh thần, cẩn thận lưu ý động tĩnh ở bốn phía, phát hiện chung quanh buồng nhỏ này hình như có đầy người, trong nội tâm đã cảm giác có chút phần uất, thêm nữa... Là cười lạnh: Quan Thiết Sơn này hơn trăm người còn đang lo lắng thủ không được một mình ta, lại bao vây khoang thuyền này như thùng sắt giống như lâm đại địch vậy.

Tiểu tốt ngồi xổm bên người của Tần Tiêu, hai tay đặt lên chân của Tần Tiêu xoa bóp, mười ngón rất có lực.

Một lát sau thuyền lớn chấn động, lúc này nghe được tiếng nước chảy róc rách.

Tiểu tốt tiến đến bên tai của Tần Tiêu nói nhỏ tới cực điểm.

- Đại nhân, lần này đi hồ Bành Lễ nhất định phải cẩn thận một chút!

Tần Tiêu vẫn không nhúc nhích, nhắm mắt lại:

- Chỉ giáo cho?

Tiểu tốt thấp giọng nói:

- Quan tướng quân đã hạ lệnh nếu như đại nhân hơi có chút dị động hoặc bỏ trốn thì loạn tiễn bắn...

Thân thể của Tần Tiêu có chút chấn chấn động, hai tay tạo thành quyền, bất động thanh sắc nói ra:

- Vì sao ngươi lại nói cho ta biết? Tiết lộ việc quân cơ tùy thời có thể trầm.

Tiểu tốt dừng hai tay lại, chấp tay vái chào, thấp giọng nói:

- Bởi vì đại nhân không chỉ là trung thần lương tướng, văn võ toàn tài, càng là quan tốt khó được. Tiểu nhân sớm nghe nói đại nhân tên tuổi anh hùng, ở thôn Phu Hưng huyện Hán Dương tận mắt nhìn thấy phong thái đỉnh đạc của đại nhân, Quan tướng quân, Ngô Thứ Sử cùng một giuộc, mưu đồ bí mật đối phó đại nhân, đại nhân ngàn vạn lần phải cẩn thận ah!

Lỗ tai của Tần Tiêu nghe được rất rõ ràng, trên mặt thì bất động thanh sắc, nói ra mấy chữ:

- Dừng ngừng, lấy ráy tai của bốn quan đi.

Một lát sau, Tần Tiêu hỏi:

- Ngươi họ tên gì? Quan cư chức gì? (*Quan cư chính là phẩm quang, chức tước)

- Tiểu nhân Cao Tiên Chi, Giang Nam đạo Ngạc Châu phủ, một đội trưởng dưới tướng Quan tướng quân.

- A... Cao Tiên Chi. Ngươi là ở đâu... Cái gì!

Đột nhiên Tần Tiêu mở to mắt, quay đầu lại, nói:

- Ngươi tên gì, lặp lại lần nữa?

Tiểu tốt không kiên nại siểm nịnh, tiếp tục nói:

- Tiểu nhân Cao Tiên Chi, Giang Nam đạo Ngạc Châu, một đội trưởng dưới tướng Quan tướng quân.

Tần Tiêu ngồi bật dậy, trừng to mắt nhìn qua Cao Tiên Chi:

- Ngươi là người Cao Ly?

Cao Tiên Chi hơi có chút kinh ngạc nhìn qua Tần Tiêu, cúi đầu:

- Đúng vậy. Sao đại nhân biết được?

96. Chương 96: Ngọa hổ tàng long.

Chương 96: Ngọa hổ tàng long.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu chậm rãi đứng dậy:

- Đứng lên rồi nói. Ngươi không phải cùng phụ thân là Xá Kê ở tại An Tây, ngươi lẽ ra phải sung quân ở An Tây, vì sao lại ở Giang Nam?

Nói xong Tần Tiêu có chút muốn cười, cái tên Xá Kê nghe rất quái a! Nhưng mà tên tuổi đứa con này của hắn được lịch sử đưa lên tận mây xanh.

Cao Tiên Chi ngẩng đầu, cực kỳ nghi hoặc nhìn qua Tần Tiêu:

- Đại nhân, vì sao đại nhân biết chuyện của tiểu nhân lại rõ như vậy? Gia phụ xác thực đang ở An Tây, đảm nhiệm tướng quân. Vốn tiểu nhân muốn ở cùng chỗ với phụ thân, không ngờ thời điểm xuất phát từ cố hương, trên đường lâm bệnh nặng không thể đi được. Phụ thân sợ chậm trễ quân sự nên gửi lại cho đồng liêu ở tại Hà Bắc đạo... Phân tán nửa năm thì tiểu nhân lành bệnh, bản thân đi tới nhập ngũ ở An Tây tìm phụ thân, không ngờ bởi vì tiểu nhân không tới đúng ngày nên An Tây đã xóa tên của tiểu nhân, ngay cả

phụ thân của tiểu nhân cũng bị giáng chức xử phạt. Tiểu nhân bất đắc dĩ đành phải quay về cố hương. Dọc đường đi tới Lạc Dương thì thấy triều đình đang chiêu binh, tiểu nhân cũng hưởng ứng lệnh chiêu binh và bị phái đến Giang Nam.

Trong nội tâm Tần Tiêu có chút kích động lên: Cao Tiên Chi? Người trẻ tuổi đẹp trai này lại là Cao Tiên Chi? Đây chính là nhân vật trâu bò nha, nếu lịch sử Đại Đường thiếu hẳn có thể chỉ còn lại thân tàn mà thôi! Trong lịch sử Cao Tiên Chi nổi danh là “Thường Thắng tướng quân”!

Trong năm Thiên Bảo hẳn suất lĩnh vạn kỵ binh, vượt qua con đường hiểm trở của Tây Lĩnh và hoang mạc, hành quân hơn trăm ngày ngàn dặm tập kích quân địch, vô cùng dũng mãnh đánh hạ cứ điểm quân sự Liên Vân Bảo, bắt hàng phục bọn phản nghịch Thổ Phiên Tiểu Đột Nhiên Luật Quốc, cũng áp chế cánh quân quấy nhiễu Đại Đường, quân lực dân tộc Thổ Phiên không tâm thường, nhưng mà hẳn mũi nhọn đánh vào Tây Vực.

Từ đó về sau hoành hành Tây Vực, trở thành bình chướng giữa Đại Đường và Tây Vực, khiến cho Đại Đường tiến vào thời kỳ thái bình, hẳn có được địa vị bá chủ ở Tây Vực. Về sau An Sử chi loạn bộc phát thì Cao Tiên Chi thủ ở Đồng Quan vững như bàn thạch.

Không ngờ lúc này Đường Huyền Tông Lý Long Cơ tuổi già mất mớ, vào lúc lịch sử Đại Đường thịnh nhất lại nghe sàm tấu, dùng tội danh tham ô quân lương bắt hẳn trăm lập quyết, vì vậy Đồng Quan bị chiếm đóng, Đường Huyền Tông cũng phải chạy trốn tới Tứ Xuyên, Đại Đường thịnh thế như mặt trời ban trưa bắt đầu đi về hướng suy bại...

Trong lịch sử ghi về Cao Tiên Chi thì Tần Tiêu ấn tượng khắc sâu nhất là hẳn anh tuấn, giỏi về cỡi ngựa bắn cung, dũng mãnh quả cảm, dũng mưu gồm nhiều mặt. Hẳn sinh ra có lẽ phải chậm hơn hai mươi năm mới đúng, tại sao... Không cần nghĩ, khẳng định là nguyên nhân do ta cả, lịch sử bị quấy nhiễu đem Cao Tiên Chi sinh ra sớm hơn!

Trong nội tâm Tần Tiêu vừa mừng vừa sợ, với tư cách một gã quân nhân, sùng bái danh tướng lịch sử là chuyện đương nhiên. Rất trùng hợp là Cao Tiên Chi này chính là danh tướng Đại Đường mà Tần Tiêu ưa thích! Có thể hẳn hiện tại bị trời đưa đất đẩy đi tới Giang Nam làm một gã đội trưởng nho nhỏ a!

Tần Tiêu cầm lấy tay của Cao Tiên Chi, nhin không được nội tâm kích động, mặt lộ vẻ vui mừng nói ra:

- Ngồi! Ngồi xuống nói chuyện! Chúng ta uống rượu, ăn thịt!

Cao Tiên Chi kinh ngạc không thôi:

- Tiểu nhân không dám!

Tần Tiêu hơi có chút không kiên nhẫn nói ra:

- Bảo người người thì ngồi đi, còn khách sáo cái gì chứ! Ngồi!

Cao Tiên Chi kinh nghi bất định nhìn qua Tần Tiêu, chấp tay vái chào:

- Tạ đại nhân!

Tần Tiêu đem vò rượu đặt trước mặt của Cao Tiên Chi, bản thân của hẳn cũng nâng vò rượu lên, một tay xé giấy phong miệng bình, ngưỡng cổ uống rượu.

Rượu gạo thanh thuần và đậm đặc hương vị của Giang Nam, hẳn uống như suối phun, Tần Tiêu như trâu khát gặp cam tuyền, sau khi uống xong trong nội tâm thống khoái: Tái ông thất mã, yên chi phi phúc. Ta cam tâm tình nguyện bị đám tiểu tặc này giam lỏng để quen biết danh tướng Đại Đường... Nhưng mà nếu bởi vì ta mà làm hẳn mai một ở Giang Nam, không thể rong ruổi sa trường thì ta không đúng rồi!

Một hơi uống xong phân nửa vò rượu mạnh, Tần Tiêu thở một hơi thật dài, vẻ mặt nóng bỏng nhìn qua phía Cao Tiên Chi, phát hiện hẳn cũng ôm vò rượu, ngay cả giấy phong miệng bình cũng không mở ra.

Tần Tiêu nhướng mày:

- Vì sao không uống?

Cao Tiên Chi buông vò rượu ra, hai tay liền ôm quyền:

- Đại nhân, thứ cho tiểu nhân vô lễ nhiều lời. Đại nhân lúc này thân hãm nguy cơ, tùy thời có khả năng gặp bất trắc, vì sao còn hào phóng không bị trói buộc như vậy. Nếu như trong rượu có độc...

Tần Tiêu thoải mái cười cười:

- Yên tâm, quả quyết không có. Cho dù muốn hạ độc cũng không phải thời điểm này.

Trong nội tâm lại trầm tư: Cao Tiên Chi quả nhiên không phải dã tâm thường, còn có chút tâm cơ. Hỏa Phượng muốn lung lạc ta, trước khi ta chính thức gia nhập thì ta chính là quả ngon trong mắt của chúng. Nếu hiện tại dùng thủ đoạn vô sỉ này hại ta thì nhất định sẽ chọc ta nổi giận, đến lúc đó ta vạch mặt, với bọn chúng mà nói là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Nhưng mà Cao Tiên Chi không rõ ràng lắm, cho nên lo lắng này là dư thừa, cũng coi như nhân vật tâm tư kín đáo.

Cao Tiên Chi hồ thẹn cười cười, nâng vò rượu xé giấy phong, nói:

- Đại nhân hào khí thật tốt! Đại nhân quan to hiển quý còn không sợ, ta một kẻ tiểu tốt có gì phải sợ! Ngay cả trong rượu có thuốc độc thì được chết cùng đại nhân vật như đại nhân thì có gì đáng sợ chứ?

Cao Tiên Chi giơ vò rượu lên trong cổ run run, hơn phân nửa vò rượu gạo rơi vào trong bụng hắn.

Trong nội tâm Tần Tiêu khuấy khoả, nghĩ lại: nếu Cao Tiên Chi này hiện tại nghe ta hiệu lệnh ngược lại còn nhiều hơn một đường hy vọng, đúng lúc có một việc cần sai người đi làm.

Cao Tiên Chi buông vò rượu, vung ống tay áo lau miệng, hắn giống như mượn rượu để tăng thêm lòng can đảm, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Đại nhân, tiểu nhân có chuyện muốn nói.

Tần Tiêu hiểu kỳ:

- Nói đi.

- Vì sao đại nhân lại lễ ngộ với tiểu nhân như vậy? Trong quân tại Ngạc Châu tiểu nhân đều bị binh sĩ trong quân gọi là ‘ Cao Ly nô ’. Tuy bằng vào cái dũng của thất phu làm được tiểu đội trưởng, nhưng vẫn bị người ta trào phúng, khắp nơi xa lánh.

Tần Tiêu cười nhạt một tiếng, ném cái đùi gà cho Cao Tiên Chi:

- Người biết cách nói mới gặp đã thân không? Trong mắt bốn quan nhìn người chỉ đơn giản như vậy. Còn nữa, nếu lần này bốn quan có thể bình yên thoát hiểm trở lại Trường An, người không cần làm đội trưởng nữa.

Cao Tiên Chi kinh ngạc khó hiểu nhìn qua Tần Tiêu:

- Đại nhân, nếu đại nhân muốn xử lý tiểu nhân tội tiết lộ quân cơ, tiểu nhân vào lúc này sẽ tự nhảy xuống nước tự vận, không nhọc đại nhân động thủ!

Tần Tiêu nhếch miệng cười cười, xé một đùi gà, nói:

- Không làm đội trưởng nữa, người sẽ làm tướng quân.

Thưởng giữa trưa, thuyền đã cập bờ. Quan Thiết Sơn gõ gõ cửa khoang:

- Đại nhân, đến rồi. Nên rời thuyền.

Hơn nửa phút không có phản ứng.

97. Chương 97: Sở Tiên Sơn Trang.

Chương 97: Sở Tiên sơn trang.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong nội tâm của Quan Thiết Sơn sinh nghi, kéo cửa khoang ra thì tức giận một hồi.

Trong khoang thuyền Tần Tiêu ôm một vò rượu, hấn ngã bốn vó nằm trên giường, lúc này đang ngáy khò khò. Mà tiểu tốt đi vào bóp chân cho Tần Tiêu cũng ôm một vò rượu gục xuống bàn ngủ.

Quan Thiết Sơn nổi giận đùng đùng đi vào, đi lên đá một cước vào hông của Cao Tiên Chi.

Cao Tiên Chi hoàn toàn bị đau mà tỉnh táo lại, cuống quýt quỳ một bên:

- Tướng quân thứ tội! Đại nhân lệnh cho tiểu nhân uống rượu, tiểu nhân không dám không theo!

- Cút ra ngoài!

Quan Thiết Sơn nghiêng răng nghiêng lợi hạ giọng, trong nội tâm âm thầm nổi giận mắg: vô danh tiểu tốt đáng giận! Ta đường đường đại tướng ở ngoài ăn không khí, người ở trong khoang tàu có lò sưởi cùng đại nhân uống rượu ăn thịt, thật sự là tức chết ta mà!

Ngủ ở trên giường Tần Tiêu đã sớm tỉnh lại, trong nội tâm lúc này cười trộm: Quan Thiết Sơn, tướng mạo và nhân phẩm có vấn đề.

Tần Tiêu làm bộ đuổi lưng mỗi mệg, ngáp:

- Aha Hàaa... Quan tướng quân, đến sao?

Quan Thiết Sơn kiềm nén lửa giận:

- Hồi bẩm đại nhân, thuyền đã ngừng lại được một nén hương rồi. Hiện đã tới bờ hồ Bành Lễ, cách trang viên của đại nhân chừng ba dặm lộ trình.

Tần Tiêu lười biếng đứng lên, lắc lắc cái đầu:

- Ô, tiểu tốt tửu lượng khá kia đâu rồi? Ah, vốn định gọi Quan tướng quân vào đây cùng uống rượu với bốn quan, lại lo lắng tướng quân say rượu bỏ lỡ công vụ, vì vậy đành phải lôi kéo tiểu tốt uống rượu.

Trong cổ họng của Quan Thiết Sơn rung động cổ nén tức giận xuống, hấn cố nặn ra nụ cười trên mặt, nói:

- Đại nhân lo lắng thật đúngg. Quan mỗ công vụ trên người không được uống rượu. Đại nhân, thỉnh rời thuyền.

Tần Tiêu lung la lung lay đi ra của khoang, kéo Quan Thiết Sơn lại, nói:

- Dem tiểu tốt vừa rời lại đi cho ta. Ta có việc cần nhờ hấn làm.

Quan Thiết Sơn sững sờ, trong ánh mắt hiện ra một tia thần sắc mập mờ, nói:

- Đại nhân có việc giao ạt tướng là được.

Tần Tiêu nhìn qua hấn, nói:

- Như thế nào, bốn quan có chuyện phải làm còn phải được người cho phép sao? Đi, gọi tiểu tốt kia làm chân chạy cho ta, đi tới Ngạc Châu. Vừa rồi bốn quan đi rất gấp nên quên mang theo quan ấn công văn và tiền bạc khen thưởng cho hạ nhân rồi.

Trong nội tâm thì mắg thăm: người cứ an tâm làm Quan Thiết Sơn đi, cần gì phải làm ra thần sắc mập mờ như vậy? Hấn là cho rằng ta cùng với Cao Tiên Chi là long dương a, chơi cái gì BL? Ta nhổ vào! (Long Dương là gã Gay nổi tiếng thời chiến quốc)

Quan Thiết Sơn cuống quýt nói:

- Mạt tướng sao dám! Mạt tướng làm theo là được!

Sau khi rời thuyền thì bọn người Tần Tiêu trở mình lên ngựa. Cao Tiên Chi ngồi lên ngựa chấp tay thi lễ với Tần Tiêu cùng Quan Thiết Sơn:

- Tần đại nhân, Quan tướng quân, tiểu nhân đi!

- A..., đi nhanh về nhanh, đừng làm rơi đồ đấy.

Tần Tiêu thuận miệng nói ra, lập tức vẩy vẩy roi ngựa giục ngựa chạy thẳng, trong nội tâm nói thầm: Cao Tiên Chi, lần này phải vất vả ngươi rồi. Nhất định phải thay ta đi Ngạc Châu tìm được Lý Tự Nghiệp!

Quan Thiết Sơn cười ngựa dẫn đường đi trước tiên, dọc theo bờ sông chậm rãi đi tới nhánh sông khác, đi chừng nửa tiếng thì nhìn thấy trước mặt là một trang viên lớn.

Quan Thiết Sơn nói:

- Đại nhân, đến rồi. Đây chính là trang viên của đại nhân, vừa mới làm xong, chưa có tên gọi.

Tần Tiêu xoay người xuống ngựa, đem roi ngựa tiện tay ném cho tiểu tốt, khoe miệng cười cười, nói:

- Không tệ. Rất có khí thế, hợp với tính khí của ta, còn tên sao, gọi là Sở Tiên sơn trang, như thế nào?

- Diệu!

Quan Thiết Sơn xoay người xuống ngựa, đi đến bên người Tần Tiêu, nói:

- Tuy mặt tướng là kẻ vũ phu, nhưng mà nghe được cảm thấy tên này rất hay!

Tần Tiêu cười ha hả, trong nội tâm nghĩ thầm: nịnh hót! Nhưng mà được người ta vuốt mông ngựa trong nội tâm cũng rất thoải mái!

Tần Tiêu chậm rãi bước đi, nhìn thấy trang viên này chiếm diện tích hơn trăm mẫu, trong nội tâm thì thốt thức: trách không được những kẻ làm quan kia đều muốn tham ô nhận hối lộ. Mất thấy lấy một trang viên lớn như vậy chỉ bằng vài cái gạt đầu, trong nội tâm Tần Tiêu cũng nghĩ nhiều thứ, mọi người ai không động tâm với tiền tài chứ! Chiếm diện tích trăm mẫu thì vô cùng rộng lớn a, không sai biệt lắm khoảng mười sân bóng đá! Chắc chắn! Riêng khế đất này cũng có giá trị mười vạn quan ngân đấy! Ngô Hưng Quốc lại đưa vàng cho ta, so với trang viên này chính là dẫn chơi gặp thứ thiệt.

Đến gần trang viên thì mấy thợ thủ công đang đánh bóng mài giữa ngọc thạch ở cổng, nhìn thấy bọn người Tần Tiêu đã đến nhao nhao quỳ xuống hành lễ, một người trong đó nói:

- Xin hỏi đại nhân, trang viên này dùng tên là gì? Thảo dân đang đợi làm tên của trang viên đấy!

Quan Thiết Sơn nói:

- Đại nhân nói trang tên là ‘ Sở Tiên sơn trang ’. Lập tức động thủ khắc chữ, không được sai sót!

Tần Tiêu vỗ vỗ con nghê cao gần bằng người bằng đá cẩm thạch trắng, quả nhiên là đá cẩm thạch tốt nhất điêu khắc mà thành! Sau đó tiếp tục đi vào trong trang viên. Đạp vào mắt nhìn thấy đá xanh làm đường, lưu ly đình lan. Hai bên đường trồng nhiều kỳ hoa dị thảo, đi vào lối nhỏ như đi vào cánh rừng, tiếng chim uyển uyển thánh thót, hương hoa thơm ngát quanh mũi. Một cái hồ nhỏ đang có một ít nhân công tụ tập, bên bờ phần lớn là dùng đá Thái Hồ xây thành hòn non bộ thú ngầu. Vất ngang trên hồ nước là hành lang gấp khúc và thủy đình, mái ngói sơn hồng, hết sức xa hoa cùng tinh xảo. Bên phải là hoa viên, màu xanh hoa cỏ hoa hồng thiên hình vạn trạng. Trong trang viên cũng phân thành ba khu nhà, lớn nhất có mái cong các cuốn, khí thế bất phàm. Chính giữa có một khối bằng hiệu tên là “Lăng Vân Cư” . Hai tòa nhà đằng sau đại khái là phòng trọ cùng địa phương nô bộc làm việc tay chân nghỉ ngơi.

Tần Tiêu chậm đi dạo quanh trang viên, thỉnh thoảng nhìn không được tán thưởng ở lối ra. Một trang viên này ít nhất giá trị năm mươi vạn lượng lạc. Xem ra tổ chức Hỏa Phụng này cũng có bốn sự, ra tay hối lộ cũng có giá trị xa xỉ kinh người.

Tần Tiêu đi đến trước Lăng Vân Cư ở một cánh cửa sơn sơn thiếp vàng kia có mấy chục nha hoàn nô bộc đang quỳ rạp xuống đất. Đi đầu có một nữ tử cao gầy thân mặc nhung trang đi ra, nhìn Tần Tiêu ôm quyền thi lễ:

- Mặt tướng Mặc Y, đại biểu chủ nhân nhà ta cung nghênh Tàn đại nhân!

Chúng nha hoàn nô bộc cùng quỳ lại, nói:

- Bái kiến đại nhân!

- Mặc Y?

Tần Tiêu nhíu mày suy tư một hồi, đánh giá nữ tử ngũ quan tinh xảo này, một thân khí khái hào hùng bành trướng, nói:

- Chúng ta lại gặp nhau. Người có một thanh kiếm tốt.

Mặc Y có chút sững sờ, lập tức hơi xấu hổ cúi đầu xuống:

- Đại nhân thật sự là hảo nhân lực, tính dễ nhớ! Mặc Y bội phục! Đại nhân, chủ nhân đang ở hậu đường đợi ngài, mời!

Tần Tiêu gật gù đầu, lấy hai mảnh lông vũ thiên nga đen lần lượt đưa tới trước mặt của nàng, ra vẻ ngả nón chuyển động vài cái, nói:

- Của người trả lại cho người. Người bây giờ không mang theo cái mặt nạ đồng xanh kỳ quái kia, trông tốt hơn nhiều lắm.

Dứt lời ngẩng đầu cười ha hả, sải bước đi tới hậu đường.

98. Chương 98: Phượng Hoàng Hỏa Hồng.

Chương 98: Phượng Hoàng hỏa hồng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Mặc Y tiếp nhận hai lông vũ thiên nga, nhớ tới ngày đó ở Thiên Thánh Sơn lúc ám sát Tần Tiêu, trong nội tâm nhin không được vừa tức vừa thẹn, trên mặt đỏ hồng lên.

Quan Thiết Sơn đi đến bên người nàng, vẻ mặt nịnh nọt cười mỉa:

- Mặc Y tướng quân, hẳn là sớm biết với Tàn đại nhân rồi nhỉ?

- Cút! Không liên quan tới người!

Mặc Y oán hận dậm chân một cái, quay người cất bước đi theo Tần Tiêu, đi thẳng ra hậu đường.

Vẻ mặt của Quan Thiết Sơn trở nên tái nhợt, nắm đấm niết lại nghe khanh khách, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng oán hận nói:

- Đàn bà thú! Một ngày nào đó gia gia nhất định sẽ lột sạch người rồi chơi cho sướng! Sau đó đem cho huynh đệ trong quân doanh chậm rãi hưởng dụng người, cho người muốn sống không được, muốn chết không xong! Tiện nhân, phi!

Mặc Y bước nhanh đuổi theo Tần Tiêu, đưa hắn dẫn tới một gian phòng ở chánh điện, dừng bước lại.

- Đại nhân mời vào trong, chủ nhân đang ở bên trong.

Ánh mắt Mặc Y phiêu hốt không dám nhìn thẳng Tần Tiêu.

Tần Tiêu nhìn qua Mặc Y, khóe miệng cười cười:

- Đa tạ.

Thò tay đẩy cửa ra.

Lập tức một cổ nhiệt lưu cùng mùi thơm trà xanh thổi vào mặt. Đập vào mắt nhìn thấy một dáng người toàn thân là màu đen, dáng người này so với Lý Tự Nghiệp mặc phu cũng không kém bao nhiêu, mặt không biểu tình nhìn qua Tần Tiêu đang đẩy cửa vào, ngay cả ánh mắt cũng không nháy một cái.

Người da đen? Trong nội tâm của Tần Tiêu hơi kinh hãi hét lên: lớn lên giống O'Neill!

Ánh mắt của Tần Tiêu nhìn qua người này không ngây ngốc bao lâu.

Trong vị trí trung ương của căn phòng có một nữ tử ngồi ngay ngắn, nàng đang đưa lưng về phía hắn. Nàng tóc uốn khúc và đỉnh đầu có trăm bách điệp cài đầu, trên trăm cài tóc là một viên ngọc to giá trị liên thành, vừa nhìn qua thì nàng giống như các tiểu thư khuê các hiển quý ở Trường An, có thói quen chải vuốt “Nấn ná búi tóc”. Chính thức hấp dẫn Tần Tiêu chú ý chính là lưng như bạch ngọc của nàng, sau lưng của nàng giống như có hình ảnh Phượng Hoàng giương cánh muốn bay lên trời, cơ hồ chiếm toàn bộ phần lưng của nàng. Một bộ tơ lụa màu trắng thần bí và ngăn nắp, nhìn vào con mắt của Phượng Hoàng giống như vật sống, lẳng lẽ ác liệt nhìn chằm chằm vào Tần Tiêu.

- Đã lâu không gặp, Tần đại nhân.

Nữ tử vẫn đưa lưng vào mặt của Tần Tiêu, âm thanh linh hoạt phiêu hốt.

- Tiểu nữ tử vô lễ, tân khách lần chủ rồi. Đại nhân mời ngồi, chủ vị còn giữ lại cho đại nhân đấy.

Tần Tiêu chau mày:

- Âm thanh này thật quái dị, nghe như là từ mặt nạ phát ra, có chút mơ hồ không rõ.

Tần Tiêu cũng không có suy nghĩ nhiều, nhấc chân bước vào trong phòng, đối diện nhìn qua nàng. Dưới chân là thảm hoa nổi tiếng của Giang Nam, không nhiễm một hạt bụi, giẫm lên vô cùng êm ái và không có tiếng vang. Bốn phía căn phòng là tranh chữ, sức kiếm cùng tiêu địch, đối diện cửa lớn là một chữ “Trà”.

Tần Tiêu đi tới đối diện của nữ tử, ngồi xếp bằng trên ghế, trong nội tâm nhin không được mỉm cười một tiếng: giả thần giả quỷ, lại là mang mặt nạ!

Trên mặt nữ tử đang mang một cái mặt nạ quỷ thần nhú mày. Một bộ áo bào màu hồng phấn, quần áo thuần một màu trắng trong suốt, áo lót bên trong để lộ hơn phân nửa bộ ngực. Bàn tay nhu nhược mềm mại không xương, ai nhìn qua dáng người của nàng cũng lộ ra thần sắc mê hoặc và bị hấp dẫn. Trên bàn có ba cái bánh trà vẫn còn tỏa ra khói nóng, mùi hương thơm ngát mê người, nàng đang cầm gậy sắt giả nát lá trà.

Tần Tiêu lẳng lặng nhìn qua nàng không vội không chậm nhưng lại trầm ổn thuần thực nấu lá trà, không nói một lời.

Sau nửa ngày thì nữ tử đem cây sắt gỡ xuống, sau đó đem lá trà bị nghiền nát cho vào trong chén, đem ba khối bánh trà phân biệt kẹp lên để vào trong bát, không ngừng nghiền nát chúng.

Tần Tiêu khẽ cười cười, tiếp tục trầm mặc. Trong nội tâm nghĩ đến: uống trà thưởng thức trà hiện nay là một tục lệ, hơn nữa là vật xa hoa mà kẻ sĩ ưa thích. Học thức của Đại Đường thời này cũng phải học kỹ nghệ pha trà, tiến hành đóng gói mời khách, ngày sau gọi là “Trà đạo”. Cô gái trước mắt này đoán chừng chính là “Phượng tỷ” Từ Tiểu Nguyệt a, động tác cực kỳ thuần thực, xem ra bình thường nghiên cứu không ít thứ học đòi văn vẻ này.

Một giờ sau ba trà bát trong bát đã bị mài thành bột phần tinh mịn. Sau đó nàng lại dùng một cây nhọn tinh tế sàng chọn một hồi, cuối cùng chỉ còn lại lá trà không đủ một nửa. Cuối cùng Từ Tiểu Nguyệt xuất ra ba cái chung nhỏ bằng bạch ngọc, đem ba phần lá trà vào trong đưa tới trước mặt Tần Tiêu.

Từ Tiểu Nguyệt nhìn qua Tần Tiêu, nàng lại làm một động tác “Mời”:

- Tần đại nhân, mời chọn lựa loại trà mà mình ưa thích, tiểu nữ tử tự mình ngâm nước trà cho ngài.

Tần Tiêu khẽ cười một tiếng, cầm lấy một chung ngọc bên trái, nói:

- Chính là cái này.

Từ Tiểu Nguyệt hơi nghiêng đầu một chút, nói:

- Không thể ngờ là đại nhân cũng tinh thông trà nghệ, thật sự là thất kính! Tiểu nữ tử múa rìu qua mắt thợ!

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Phượng tỷ khen nhầm. Tần mỗ với chuyện phẩm trà này có thể nói là dốt đặc cán mai. Ngày bình thường Tần mỗ chỉ biết có rượu mạnh mà thôi, sau say không lo. Những chuyện tinh tế thế này không có đi nghiên cứu.

- Hai chữ Phượng tỷ không dám nhận. Đại nhân nếu không chê có thể gọi ta là ‘Phượng Nhi’.

Từ Tiểu Nguyệt ngạc nhiên nói:

- Phượng Nhi không rõ, vì sao đại nhân lại chọn chung trà này, là vì muốn thưởng thức chung này hay là vận khí?

Tần Tiêu khoé miệng nhếch lên, cười:

- Cũng vô có phần là vận khí. Một nửa là đoán.

- Chỉ giáo cho?

- Vừa rồi thời điểm Phượng Nhi nấu lá trà, tuy lửa đều đều nhưng về phần tâm tư lại tập trung vào bành trà của chung trà này nhiều nhất. Lúc nghiền nát trà bánh này tổng cộng mài bốn trăm sáu mươi hai lần, mà mặt khối bánh khác theo thứ tự là ba trăm chín mươi lần cùng bốn trăm ba mươi bảy lần. Thời điểm sàng chọn lá trà trong chung này cơ hồ không có một hạt phần cát bụi nào rơi ra ngoài. Trái lại hai khối bành trà khác Phượng Nhi sàng chọn không có dụng tâm như vậy. Phượng Nhi với bành trà trong chung này vô cùng cẩn thận và dụng tâm, Tần mỗ liền suy đoán lung tung bánh trà trong chung trà này tất nhiên trân quý hơn hai chung trà kia.

Từ Tiểu Nguyệt nghe được Tần Tiêu nói lời này thì biểu hiện cũng có kinh ngạc, nàng cầm lấy hai chung trà kia trực tiếp ném ra ngoài phòng.

Tần Tiêu nghe hai tiếng “Bang bang” giòn vang, âm thầm chắc lưỡi lắc đầu:

- Lãng phí! Chỉ riêng hai chung ngọc này có thể đổi lấy ba thất tư lụa mỏng tốt nhất của Dương Châu đấy.

Từ Tiểu Nguyệt khẽ cười một tiếng:

- Đại nhân quả nhiên tâm tư linh mẫn, thông minh hơn người, danh bất hư truyền. Chiêu đãi người phong lưu như Tần đại nhân thật vinh hạnh, khách quý thì phải dùng loại tốt nhất. Đại nhân thương tiếc hai cái chung ngọc cũng biết lá trà trong chung so với chung ngọc còn quý hơn gấp mười lần. Lá trà trong đó phân biệt là Hạp Châu trân tàng Bích Giản Minh Nguyệt, một cái khác là Thường Châu cực phẩm Dương Tiễn.

99. Chương 99: Bách Luyện Thành Yêu. (1)

Chương 99: Bách luyện thành yêu. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Tuy hai loại này cũng là hàng cống phẩm, nhưng so với ‘Hồ Châu Thanh Minh Tử Duẩn’ thì kém một trời một vực. Đây chính là măng tím cực phẩm của Hồ Châu, vào thời điểm trước thanh minh, lúc trời mưa phùn giờ Tỵ thì lấy lá của cây trà trăm năm trên đỉnh núi, lại chọn lấy những lá non, lại qua tay của chế trà đại sư ở Hồ Châu dùng thời gian ba ngày ba đêm chưng, đảo, đập, bồi chi, xuyên đeo, phong các loại làm đúng các trình tự một trăm bảy mươi lần, tỉ mỉ chế thành. Trong một năm cả Hồ Châu có bánh trà như vậy không vượt qua mười cân. Đại nhân vừa mới nhìn thấy bánh trà này có giá trị còn lớn hơn cả vàng, không trăm lượng vàng không mua được.

Tần Tiêu giả bộ như ngửi được mùi ngon từ lá trà của Từ Tiểu Nguyệt nói, trong nội tâm thì buồn cười: trà là trà ngon, người cũng đủ chuyên nghiệp, đáng tiếc ta cũng không phải người thích uống trà. Dù sao bản thân xuất thân quân lữ, thần kinh không có tinh tế như vậy. Đi vào Đại Đường thì trải qua cuộc sống bình dân, làm gì có chuyện học đòi văn vẻ này, thật sự là không có hứng thú đi nghiên cứu. Nếu người nói xong thì dừng đi, vừa rồi ta ở trên thuyền uống không ít rượu, hiện tại đúng là có chút khát nước.

Từ Tiểu Nguyệt thấy Tần Tiêu không nói một lời, cũng không vội, tiếp tục nói:

- Phàm là làm bất cứ chuyện gì cũng phải có tư vị tốt, cũng như việc chế trà và uống trà, tiến hành theo chất lượng, trầm ổn tự nhiên. Gấp không được, trì hoãn không được. Cũng giống như Phượng Nhi muốn mời đại nhân đến đây làm khách, cũng không phải phí một phen công phu sao.

Tần Tiêu cười:

- Kỳ thật Tần mỗ cũng có chuyện cần nói với người. Phượng Nhi sớm đã muốn gặp ta thì phải người nói một tiếng ta sẽ tới. Nhưng mà Tần mỗ có chút không thoải mái. Vì sao Tần mỗ đến người lại không chịu dùng chân diện mục bày ra gặp người. Chẳng phải là xem thường Tần mỗ?

Từ Tiểu Nguyệt bất vi sở động, tay như hoa sen cầm lấy ấm trà nhỏ xinh xắn, chậm rãi đổ nước nóng vào lá trà trong chung ngọc, lăm lăm:

- Cũng không phải là Phượng Nhi vô lễ, khinh thường đại nhân. Phượng Nhi chỉ lo lắng đại nhân nhìn thấy chân diện mục của ta sẽ bị dọa sợ nhảy dựng lên.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Cho dù là dạ xoa hay quỷ quái cũng quả quyết sẽ không làm Tần mỗ kinh hãi. Huống chi là một cô gái sống sờ sờ. Tần mỗ đã hết sức tò mò, Phượng Nhi người thanh toán cho ta đi, để cho ta nhìn thấy diện mạo của người.

Từ Tiểu Nguyệt không thể làm gì lúc đầu, nhẹ giọng thở dài:

- Được rồi. Như đại nhân mong muốn.

Nói xong tay mìn đưa lên cầm mặt nạ.

Đột nhiên Tần Tiêu mở to mắt của mình ra, âm điệu khê biến:

- Người? Làm sao có thể!

Cảm giác của Tần Tiêu vào lúc này không có như những lời mà hắn nói vừa rồi. Đúng như lời của cô gái này vừa nói lúc nãy, khi nàng tháo mặt nạ ra thì làm cho Tần Tiêu ‘kinh hãi’ một hồi.

Nữ nhân này là yêu tinh!

Tần Tiêu như nhớ lại lần đầu tiên gặp được nàng, đó là lúc ở Phiêu Hương Lâu nhìn thấy Đoạn Như.

Nhưng mà nữ nhân trước mắt má phấn môi son, mắt phượng mài ngai con mắt ẩn chứa xuân tình, trừ mi tâm có ấn ký màu đỏ ra thì những nét đặc thù giống hệt như Đoạn Như.

Đoạn Như! Nàng chính là Đoạn Như! !

Trong nội tâm của Tần Tiêu trong tức giận mắng: làm sao có thể như vậy! Quá hoang đường! Tại huyện Vũ Xương ta tận mắt nhìn thấy đạo sĩ làm lễ đưa tiễn mà, sau đó đem một nhà ba người của Đoạn Như hạ táng. Chữ trên bia mộ là do hắn tự tay viết lên.

Cảm giác trong nội tâm của Tần Tiêu chính là dòng nước lạnh tràn ngập nội tâm, thực sự có loại chuyện xác chết sống lại sao?

Từ Tiểu Nguyệt vẫn không coi ai ra thì uống trà của mình. Xuất ra một cái lưu ly cổ bình, nàng đổ một dòng nước u lăm vào trong chung trà, trên mặt xuất hiện nụ cười lạnh nhạt.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ngồi đối diện với nhau, Từ Tiểu Nguyệt lạnh nhạt tự nhiên, Tần Tiêu nhúu mày càng chặt hơn.

Tần Tiêu kiểm chế tâm thần, trái tim đập thành thịch lúc này đã bình phục lại, cũng dần dần yên tĩnh, rốt cục lòng mày đang nhú lại cũng giãn ra.

Từ Tiểu Nguyệt cầm lấy một cây trâm ngọc nhẹ nhàng quấy ấm trà, lá trà nổi lên mặt nước sau đó chìm vào trong nước. Lúc này hơi ngẩng đầu lên nhìn qua Tần Tiêu cười:

- Xem ra lòng hiếu kỳ của Tần đại nhân rất nặng, nhưng mà vẫn giữ được bình tĩnh.

Tần Tiêu lúc này đã hoàn toàn bình phục như thường, hơi than một hơi, tự giễu cười nói:

- Ta thừa nhận vào lúc vừa rồi ta thật có chút kinh sợ.

- Còn rất thành thật.

Từ Tiểu Nguyệt cười lên, ánh mắt của nàng nhìn vào trong ấm trà, nàng đem nó đặt lên cái lò đồng, cũng đem ngọc trâm ném vào trong lửa than.

- Đa tạ khách lệ.

Tuy nói ra lời này nhưng Tần Tiêu lại cảm giác được như bị người ta tát một cái, trong nội tâm ghen ghét. Xem ra chính mình từ khi mới bắt đầu cũng có chút khinh địch. Từ Tiểu Nguyệt này đúng là không phải nhân vật bình thường. Tâm trí, thủ đoạn, trí tuệ cùng kiến thức của nàng không có điểm nào thua kém những nhân vật kiệt xuất nhất Tần Tiêu gặp qua.

- Cũng giống như trình tự làm việc, tài liệu giống nhau nhưng người đọc lại hiểu khác nhau, nấu trà cũng ra hương vị khác nhau. Tần đại nhân cũng biết vì sao ta ném ngọc trâm này vào trong lò lửa không?

Tần Tiêu cười khổ:

- Không biết. Có lẽ là bí phương độc môn nào đó. Ta đã nói qua Ta không hiểu trà đạo.

Từ Tiểu Nguyệt cười cười, đôi mắt ẩn chứa xuân ý nhìn qua Tần Tiêu, trong ánh mắt có khói sương lưu chuyển, nói:

- Ta cũng nói cho Tần đại nhân biết kỳ thật ngọc trâm và pha trà cùng hương vị của trà không có bất cứ quan hệ nào. Ta đem ngọc trâm ném vào trong lửa thuần túy là vì thấy thú vị, hoặc là nói ta xa xỉ và giàu có. Không hơn.

Tần Tiêu thở dài một tiếng, lắc đầu:

- Bội phục! Phụng Nhi, ta xem như đã hiểu ý của người rồi.

Từ Tiểu Nguyệt cười khanh khách, nói:

- Đại nhân thật sự là tâm hữu linh tê, thông minh hơn người. Nói chuyện với người thông minh như đại nhân thật sự là chuyện thú vị của nhân sinh!

Tần Tiêu có chút buồn khổ: vì cái gì lần này tới Ngạc Châu đụng phải đều là nhân vật thông minh hơn người thế này? Từ Tiểu Nguyệt này cho ta xem mặt cũng không có vội vã tranh luận với mình là nàng chẳng phải Đoạn Như, chỉ trong một thời gian ngắn lại cho Tần Tiêu đáp án mình khác Đoạn Như. Sau đó mượn dùng quan hệ giữa trà và trâm ngọc để thuyết minh và Đoạn Như căn bản không phải một người. Nhưng bởi vì gương mặt của hai người giống nhau nên ta trước tiên cho rằng nàng là Đoạn Như...

Cũng như thời điểm ta nhìn nàng pha trà, nàng đem ngọc trâm ném vào trong lửa than, đương nhiên cho rằng nàng làm như vậy là bí phương độc môn nào đó, có thể làm ra trà tốt để uống. Hơn nữa nàng còn cố ý hỏi ngược lại vấn đề ‘ tài liệu giống nhau nhưng người đọc lại hiểu khác nhau, nấu trà cũng ra hương vị khác nhau ’, nàng nói như vậy cũng gợi ý cho ta suy luận đi theo ý nàng muốn nói; sau đó lại hỏi ta vì sao đem ngọc trâm ném vào trong lò lửa... Kỳ thật đây chỉ là thấy thú vị thì làm, không thú vị thì bỏ.

100. Chương 100: Bách Luyện Thành Yếu. (2)

Chương 100: Bách luyện thành yếu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng mà ta trời xui đất khiến lại không tự chủ được tin tưởng lời của nàng nói.

Quái tai! Vì cái gì ý nàng muốn biểu đạt lại không thể khiến người ta hoài nghi?

Nữ nhân này quả nhiên không đơn giản! Nàng giống như đang tra tấn nhân tâm của người ta. Hoặc là nói nàng đối với ta hình như hiểu rất sâu, biết rõ ta là người lý tính không tin quỷ thần.

Trong nội tâm của Tần Tiêu ẩn ẩn ý thức được nguy cơ đang tăng lên cao, hơn nữa còn có hưng phấn khó hiểu: Từ Tiểu Nguyệt, từ giờ trở đi ta sẽ không khinh thường người! Người thật sự là một đối thủ không tệ!

Từ Tiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, lông mi thật dài xinh xắn và đôi mắt nhiếp hồn người khác nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Kỳ thật, có lẽ đại nhân cũng nghĩ tới vì cái gì ta và Đoạn Như lại giống như đúc thế này.

Tần Tiêu lẳng lặng nhìn qua Từ Tiểu Nguyệt, trong nội tâm thầm nghĩ: xem như khiêu chiến sao?

Tần Tiêu cười:

- Tuy không thể nghĩ được thông thấu, nhưng cũng có thể đoán được một ít đại khái.

- Sao không nói nghe một chút?

- Năm đó Đoạn Như nhảy núi may chưa chết nên được Hồ Vạn Cầu cứu. Có thể gương mặt của nàng bị tổn hại nghiêm trọng, vì vậy Hồ Vạn Cầu mang nàng đi tìm kiếm cao thủ dịch dung trị mặt cho nàng. Mà cao thủ dịch dung này chính là người.

- Không sai, lúc ấy gương mặt của Đoạn Như lúc ấy nếu còn được gọi là ‘mặt’ thì trên đời này không còn nữ nhân xấu, nhưng mà sau khi ta trị thì nàng biến thành nghiêng nước nghiêng thành. Tiếp tục.

- Vì vậy cao thủ dịch dung kia dựa vào gương mặt của người chữa thương cho nàng ta, thay đổi một gương mặt mới. Cho nên người và Đoạn Như rất giống nhau, chẳng bằng nói Đoạn Như giống người thì càng chính xác hơn.

Từ Tiểu Nguyệt thò tay cầm lấy ấm trà, dùng một tay che nắp bình lại rót trà bên trong ra ngoài, nhìn Tần Tiêu cười nhạt một tiếng:

- Đây là Tẩy Trà. Đây là trà đệ nhất Hồ Châu Thanh Minh Tử Duẩn, tư vị thường thường. Tinh túy chân chính lại là nước thứ hai. Nước trà lần hai mới là nước tốt, khi đó lá trà cũng được nấu chín rồi.

Tần Tiêu nhếch miệng lên, khẽ cười, thầm nghĩ trong lòng: ý của người là nói ta chỉ nói trúng mặt ngoài, cũng không có đoán được thực chất?

- Cao thủ dịch dung kia đem Đoạn Như đổi thành bộ dạng của người, ta nghĩ còn có hai nguyên nhân. Thứ nhất, tuy ta không rõ môn dịch dung này là thế nào, nhưng ta lớn mật giả thuyết một chút, muốn dịch dung nhất định phải có được ‘khuôn mẫu’. Nói cách khác hẳn phải dựa vào một đối tượng nào đó mới có thể động thủ. Lúc ấy có lẽ chỉ vì người là người con gái duy nhất bên cạnh hẳn vì vậy hẳn liền lựa chọn người làm khuôn mẫu, đem bộ dạng của Đoạn Như dựa theo gương mặt của người mà thiết kế. Thứ hai nha, nói ra có chút đường đột.

Từ Tiểu Nguyệt cười:

- Nói tới điểm này có lẽ là sự thật.

- Cao thủ dịch dung này ái mộ người thật sâu. Gương mặt của người khắc sâu vào nội tâm của hẳn. Vì vậy hẳn tập trung tinh lực trị liệu cho Đoạn Như thì không tự chủ đem gương mặt của nàng sửa thành giống như người.

Trong nội tâm Tần Tiêu cười mỉa: cái này gọi là lớn mật tưởng tượng, hợp lý ...

Rót cuộc động tác trong tay của Từ Tiểu Nguyệt dừng một chút, bắt đầu cười khanh khách:

- Diệu!

Tần Tiêu nhú mày:

- Nói như vậy, ta đoán không sai?

Từ Tiểu Nguyệt từ chối cho ý kiến:

- Đại nhân không nghĩ lại một chút, trị thương cho Đoạn Như là hai mươi năm trước. Ta lúc ấy được bao nhiêu tuổi?

Tần Tiêu ngạc nhiên, hẳn lại có cảm giác chán nản: vì cái gì gần đây mình lại hay mất mặt như thế? Từ Tiểu Nguyệt trước mắt này căn bản chỉ khoảng hai mươi tuổi, có khả năng còn chưa tới. Hai mươi năm trước nàng còn chưa sinh ra đâu, cho dù sinh ra cũng không phải còn nằm trong tã lót sao?

Vui vẻ trên mặt của Từ Tiểu Nguyệt càng đậm hơn trước nhiều, lộ ra hàm răng trắng nõn như ngọc:

- Tần đại nhân, kỳ thật người đoán không tính là quá sai. Hai mươi năm trước, thời điểm trị thương cho Đoạn Như ta vừa vặn mười sáu tuổi.

Trong nội tâm Tần Tiêu nổi tung, không tự chủ được dao động ngẩng đầu lên: đại tỷ, ta thấy người thế nào còn giống người xuyên qua từ thế kỷ hai mươi mốt hơn ta đây, chắc chắn người là người của công ty mỹ phẩm hoặc là bác sĩ thẩm mỹ a! Tùy tiện giới thiệu một ít bí quyết bảo vệ làn da thanh xuân vĩnh trú nhất định sẽ có người mua đông như trẩy hội.

Rót cuộc Từ Tiểu Nguyệt cũng hoàn thành công việc pha trà này rồi, nàng rót một ly đưa tới trước mặt của Tần Tiêu, đưa tới trước mặt hắn.

Tần Tiêu cầm lấy chén trà, cười khổ lắc đầu:

- Không dễ dàng.

Từ Tiểu Nguyệt cầm lấy chén trà cười mỉm nhìn qua Tần Tiêu:

- Đại nhân suy đoán thật ‘ không dễ dàng ’, hàm nghĩa lại rất sâu. Mời!

- Mời!

Tần Tiêu uống một ngụm trà, chợt cảm thấy có lưu hương không dứt, hương thơm thấm vào tâm can, dư vị kéo dài, cảm giác khát khô vừa rồi biến mất không còn lại chút nào.

- Trà ngon! Thật không dễ dàng. Pha suốt hai canh giờ ta mới uống được một ngụm nhỏ thế này! (Hai canh giờ = 4 tiếng)

Từ Tiểu Nguyệt dùng tay áo che mặt, hơi hớp một chút đặt chén trà xuống, nhìn qua Tần Tiêu nói ra:

- Kỳ thật đại nhân muốn nói Phượng Nhi lúc ấy năm gần mười sáu thì làm sao chống đỡ được tổ chức Hỏa Phượng cường đại này, cũng chế định ra nhiều kế hoạch như vậy, không dễ dàng đúng không? Hoặc là nói một lão bà hơn ba mươi tuổi còn bảo dưỡng được xuân sắc như thiếu nữ mười bảy mười tám, chuyện này không dễ dàng chút nào, đúng không?

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Điều có cả, Phượng Nhi thông minh. Tuy ta biết rõ tuổi của người đủ làm Phượng a di của ta rồi, nhưng nhìn thấy dung mạo của người thật sự ta gọi không được. Phượng Nhi, ta vẫn gọi người là Phượng Nhi a.

Từ Tiểu Nguyệt lạnh nhạt cười cười, nói:

- Không sao cả, tên chỉ là xưng hô mà thôi, ta tuyệt đối không để ý. Tần đại nhân, thật không ngờ chúng ta ngồi nói chuyện với nhau cũng được hai canh giờ rồi, nhưng đã nói không ít chuyện. Chẳng lẽ người sẽ không hỏi mục đích của ta là gì sao?

Tần Tiêu đứng dậy, lắc lắc đầu và thân thể, hoạt động gân cốt tê đại toàn thân, tùy ý nói ra:

- Đã đến nơi này thì cứ an tâm. Chuyện có thể nói cho ta biết thì không cần ta hỏi Phượng Nhi cũng sẽ nói cho ta biết. Chuyện không thể nói cho ta biết thì dù ta có hỏi người cũng không mở miệng. Đã như vậy không bằng ta tĩnh hạ tâm lại uống chút trà tâm sự. Đúng như người nói, nói chuyện với người thông minh đúng là chuyện vô cùng thú vị.

Từ Tiểu Nguyệt vẫn ngồi tại chỗ như trước, chậm rãi phẩm trà của mình, tự nhiên nói ra:

- Tần đại nhân, người là người kỳ lạ nhất mà ta gặp được suốt cả đời. Có rất ít người có thể nói chuyện phiếm với ta lâu như vậy. Qua nhiều năm như vậy người là người đầu tiên. Hy vọng sau này chúng ta còn có thể trở thành tri kỷ, hợp tác vui vẻ.

Tần Tiêu cười ha hả, đứng dậy ngồi xuống, nói:

- Hy vọng như thế. Dùng trà thay rượu, cạn một chén cầu chúc chúng ta thành công!

101. Chương 101: Đậu Hủ Yêu Tinh.

Chương 101: Đậu hủ yêu tinh.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Từ Tiểu Nguyệt cười nhạt một tiếng, uống xong chén trà vẫn biểu lộ như cũ, tự nhiên nói ra:

- Nhưng mặc kệ giao tình của chúng ta thế nào thì chỉ cần là quan hệ tới chuyện của Hỏa Phượng thì ta tạm thời không nói cho người biết. Bởi vì người là một nhân vật lợi hại, trước khi ta hoàn toàn hiểu về người thì ta không thể hoàn toàn tin nhiệm người. Cho nên ta hy vọng người có thể mau chóng làm cho ta tin tưởng.

Tần Tiêu cười nói:

- Người nói quá thẳng thắn rồi.

- Đối với người như người thì không cần khách sáo. Bởi vì quanh co lừa dối là dư thừa, chẳng bằng ăn ngay nói thật, người cho rằng đúng như vậy không? Hơn nữa từ khi người đi vào cửa cho tới bây giờ ta nói mỗi câu với người đều là thật. Bởi vì ta biết rõ lời nói dối căn bản không thể gạt được người.

- Ta tin tưởng.

Tần Tiêu nhìn qua Từ Tiểu Nguyệt, nói:

- Bởi vì trí tuệ không có khả năng tưởng tượng ra lời nói dối không tưởng tượng nổi, bởi vì làm vậy càng khiến người ta càng nghi ngờ.

Trong nội tâm lại nghĩ thầm: nói như vậy thì Từ Tiểu Nguyệt nói mỗi câu đều là sự thật, mỗi câu đều có thể tin. Nàng có thể nắm giữ lòng người, nhìn người rất chuẩn, loại người này quả thực chính là thiên tài tâm lý học ở thế kỷ hai mươi mốt! Có lẽ nàng cố ý nói ra những lời nói không hợp thói thường, ngay cả người tự mình là thông minh như ta ngược lại cũng phải tin tưởng, cũng không phải là không có khả năng.

- Tần Tiêu.

Từ Tiểu Nguyệt lần đầu tiên gọi tên của Tần Tiêu, cười khanh khách, nói:

- Ta phát hiện, ta gần đây có chút thích người rồi. Qua nhiều năm như vậy ta mới gặp được người thú vị như người. Nếu không phải trở ngại tình cảm của quận chúa thì ba mươi mấy năm qua ta ngược lại lần đầu tiên muốn mặt trang phục màu đỏ, gả cho người đấy.

- Tao phụ!

Trong nội tâm Tần Tiêu mắng to, trên mặt vẫn vui vẻ như cũ:

- Ta không sao cả. Cưới một hai người cũng không là cái gì cả, quan to trong triều, quan lại châu huyện có ai không thể thiệp thành đàn. Tần mỗ lẽ loi một người hình như hơi khác loại.

Từ Tiểu Nguyệt mỉm cười như tơ:

- Có ý tứ. Không nghĩ tới Tần đại nhân trừ thông minh hơn người ngay cả lúc sổ sàng cũng nghiêm túc như vậy!

Tần Tiêu sờ sờ cái cằm, vẻ mặt cười đậm đặc:

- Ân, rằng tốt, khẩu vị cũng tốt. Đừng nói là đậu hủ, cho dù là cục sứt cũng ăn được hai cân đấy.

Vừa nói xong lời này nội tâm của hắn thầm nghĩ: không thể ngờ ở phương diện đùa nghịch lưu manh ta cũng rất có thiên phú! Từ Tiểu Nguyệt, người không phải giả bộ thành nữ nhân đơn thuần sao, ta gặp người nói tiếng người, gặp quỷ rồi nói chuyện ma quỷ, ta cũng học được từ người đấy.

Từ Tiểu Nguyệt che miệng cười lộ lên, chậm rãi đứng lên, nói:

- Không nói với người nữa. Hôm nay ta liền cáo từ. Chờ ngày đại hôn của người ta lại tới chúc mừng.

- Ta tiễn người!

Tần Tiêu ngông nghênh đứng lên, nói:

- Nói như thế nào hiện tại ta cũng là trang chủ.

- Không cần, người nghỉ ngơi đi. Chuẩn bị buổi sáng ngày mai đi nghênh tiếp tân nương. Ta đem Mặc Y cùng thiết nô lưu lại trong trang quản lý sự vụ. Người an tâm làm chủ rồi đi.

Từ Tiểu Nguyệt nhìn qua Tần Tiêu cười nói tự nhiên, quay người nhìn ra ngoài cửa, Phượng Hoàng hỏa hồng hết sức bắt mắt.

Trong nội tâm Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng: yêu tinh! Dâm phụ! Rõ ràng là hai cục gỗ nhìn chăm chăm vào ta a.

Từ Tiểu Nguyệt đi ra cửa thì tới chỗ rẽ không nhìn thấy bóng dáng.

Tần Tiêu lập tức cảm giác thấy thú vị, nhìn qua cây cọc đen như thiết nô lại có chút hứng thú, vì vậy nhìn qua hắn ngoắc ngoắc ngón tay.

Rốt cuộc thiết nô nháy mắt một cái đi đến trước mặt của Tần Tiêu, mặt không biểu tình đứng đấy.

- Nghe hiểu được tiếng Hán không?

Thiết nô gật đầu.

- Biết nói không?

Thiết nô lắc đầu, hắn mở cái miệng như bồn máu cho Tần Tiêu xem, không ngờ chỉ còn nửa cái lưỡi.

Trong nội tâm Tần Tiêu phát lạnh: thật ác độc! Không ngờ đã cắt lưỡi người ta! Trách không được thiết nô không mở miệng nói chuyện. Vốn định nói chuyện phiếm thì không thể nói gì mười phần.

- Mặc Y!

Tần Tiêu la lớn, thiết nô thức thời đứng ở một bên, hắn lại biến thành tượng đất.

Vừa mới dứt lời Mặc Y giống như quỷ mị thoáng cái hiện ra ở cửa ra vào.

- Đại nhân có gì phân phó?

- Đã ghiền!

Trong nội tâm Tần Tiêu vui cười, nói:

- Chỉ gọi thôi, thử cảm giác làm thổ hoàng đế thật đúng là không tệ!

- Tới đây uống trà nói chuyện phiếm với ta.

- Mặc Y không dám!

- Tới!

Tần Tiêu đề cao ngữ điệu.

Mặc Y cấn cấn bờ môi, kiên trì ngồi ở trước mặt của Tần Tiêu. Tần Tiêu cầm lấy ấm trà, thay nạng rót một ly trà, đưa tới trước mặt nàng.

Mặc Y cúi thấp đầu xuống, không có mở mắt nhìn Tần Tiêu. Lúc này hơi có chút chần chờ cầm chén trà lên, lại lảng lạng ngây người.

Tần Tiêu uống một ngụm:

- Tại sao không uống? Trà ngon nha!

Trên mặt của Mặc Y cười khổ, nói:

- Mặc Y chỉ sợ uống hết trà ngon này sẽ trở thành như thiết nô, không có đầu lưỡi.

- Vì sao?

- Đại nhân có chỗ không biết.

Mặc Y đem chén trà đặt lên bàn, nói:

- Đồ của chủ nhân trừ phi nạng ban thưởng cho chúng ta, chúng ta mới dám dùng. Nếu như nạng không cho phép mà dám lấy trộm thì đó chính là kết quả của thiết nô.

Tần Tiêu mỉm cười một tiếng, trong nội tâm ẩn ẩn có chút tức giận: không phải là một chén trà sao? Nhưng mà cứ xem xét như vậy thì Từ Tiểu Nguyệt có bốn sự, đúng là không giống bình thường. Những chuyện mà thuộc hạ của nạng biết cũng không bao giờ dám nói ra... Chuyện này kỳ quái, vì cái gì ngay cả Hồ Vạn Cầu tôn sùng nạng như thần cũng bị nạng nhấn tâm giết chết!

Tần Tiêu chậm rãi uống chút nước trà, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Mặc Y, nhìn qua làm nạng luống cuống tay chân, toàn thân không được tự nhiên, ngay cả mặt cũng đỏ hồng lên.

- Mặc Y, hiện tại ở chỗ này thì ta là trang chủ, đồ vật này cũng có thể thuộc về ta mới được. Ta bảo người uống thì người phải uống.

Mặc Y chần chờ cầm lấy chén trà, thiết nô sau lưng Tần Tiêu có chút kinh hoảng kêu lên “A... A...!” Còn không ngừng khoát tay trên mặt kinh hoảng không thôi.

Trong nội tâm Tần Tiêu cố nén giận một hồi, lớn tiếng trách mắng:

- A..., A... Cái gì a...! Thiết nô, người tới đây uống cho ta!

Thiết nô lắc đầu như trống bỏi, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Tần Tiêu nhíu mày, trong ánh mắt bắn ra sát khí lạnh lẽo ác liệt.

- Vậy người tin hay không ta hiện tại liền giết người!

Dứt lời tay trái nhanh chóng đưa ra cầm lấy Hỏa Trúc Xà Nhi kiếm bên hông của Mặc Y, thành linh xuất hiện trong tay của hắn.

Mặc Y quá sợ hãi! xem tại

Cơ thịt trên mặt của thiết nô run lên, không thể làm gì liền đi đến bên cạnh bàn của Tần Tiêu, cầm lấy một chén nước trà đưa lên cổ uống cạn, rất có bộ dáng thấy chết không sờn.

- Yên tâm đi, không chết được.

Tần Tiêu vuốt vuốt trường kiếm huyết hồng trong tay, cười mỉm nhìn qua thiết nô.

- Nếu ta không làm chủ được một chén trà thì chủ nhân nhà người cũng không phải phí quá nhiều tâm tư mời ta tới sao?

102. Chương 102: Lách Vào Ngồi Cùng Bàn.

Chương 102: Lách vào ngồi cùng bàn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thiết nô đã khôi phục biểu lộ giống như người chết, ngơ ngác đứng ở một bên, ngay cả con mắt cũng không chuyển động.

Nhưng mà Tần Tiêu cũng không có quan tâm tới biểu hiện của hắn. Hắn vốn muốn nói cho Mặc Y nghe.

Mặc Y cầm lấy chén trà đặt lên môi, trầm thấp hít một hơi, nâng nhẹ tay buông chén trà xuống.

Bên ngoài sắc trời đã tối dần lại. Đã sớm có người hầu châm đèn ở bên ngoài.

Tần Tiêu muốn từ trong miệng của Mặc Y moi ra cái gì thì nàng trừ nói ra vài lời “Mặc Y không biết, đại nhân thứ tội” ra thì không có gì khác biệt cả.

Tần Tiêu chưa phát giác ra có chút bực mình, dứt khoát đùa nghịch một cước đá một cước lên bàn đá, lớn tiếng cả giận nói:

- Không thú vị, bổn quan không chơi! Tất cả đều đều chút ít không thú vị, buồn chết người!

Dứt lời liền đi ra ngoài phòng.

Mặc Y vội vàng đứng dậy:

- Đại nhân đi nơi nào?

- Nhà vệ sinh!

Đi ra phòng ngoài, năm ba người hầu đang châm đèn, ngay ngẩn nhìn qua những người này Tần Tiêu liếc mắt hung hăng nhìn qua bọn họ.

- Dẫn đường, bổn quan muốn đi nhà vệ sinh!

Toàn thân mọi người run rẩy, ngay ngẩn đi tới phía trước, dẫn đường ở phía trước. Mặc Y cùng thiết nô cùng đi ra ngoài, không nhanh không chậm đi tới gần Tần Tiêu.

Trong nội tâm Tần Tiêu vừa bực mình vừa buồn cười: đi tới nhà vệ sinh cũng giống như hoàng đế đi tuần, chẳng phải sao?

Từ nhà vệ sinh đi ra Tần Tiêu có chút hô to thần kỳ: quái tai, quái tai! Trong nhà vệ sinh này không có chút mùi thú vị nào, hơn nữa lắp đặt thiết bị trong phòng ngủ! Ta đi ngoài mà các người vây ở ngoài như thùng sắt thì làm sao ta giải quyết được chứ?

Tần Tiêu đi đến bên người của Mặc Y, quái khang quái điều nói ra:

- Nói đi, Đại tổng quản. Hiện tại bổn quan nên làm gì?

Mặc Y thấp tay chấp tay đi vái chào:

- Mặc Y chỉ là hạ nhân, đại nhân cũng đừng có giễu cợt... Sắc trời đã tối đại nhân nên dùng bữa tối, sau đó tắm rửa đi ngủ. Ngày mai trước khi gà gáy còn phải xuất phát đi Ngạc Châu, nghênh tiếp tân nương trở về.

- Ân, vậy được rồi. Đi ăn cơm.

Vừa nói ra lời này Tần Tiêu nhin không được có chút muốn cười: kéo hết đi ăn!

Trong đại sảnh rộng rãi này có hơn mười cái chup đèn lưu ly trắng sáng, ngọn nến chiếu sáng nơi này như ban ngày. Nhìn thấy Tần Tiêu tiến đến thì bảy tám nha hoàn ngay ngẩn quỳ rạp xuống đất, oanh oanh yến yến kêu lên:

- Đại nhân.

Trên người Tần Tiêu hơi nổi da gà.

- Bắt đầu từ bây giờ không có việc gì thì đừng có quỳ như vậy, đại nhân ta còn chưa có chết đấy.

Trong nội tâm thì ác hàn: tại sao ta có cảm giác như tiền kỹ uống rượu hoa vậy nè? (Tiền kỹ là đi thanh lâu)

Một bàn tiệc rượu lớn như vậy, bát lớn đầy bàn chỉ nhìn thôi Tần Tiêu đã no hơn phân nửa. Một mình một người ngồi ở bàn lớn như vậy có bảy tám người đứng hầu, cảm giác thật có chút không quen.

Tần Tiêu đem chiếc đĩa vỡ bàn một cái, nói:

- Mặc Y, tới ăn cơm với ta. Còn các người nữa.

Tần Tiêu chia chia đám nha hoàn đứng bên cạnh, nói:

- Đều tới đi, ngồi xuống ăn cơm với bốn quan!

Mặc Y tự nhiên là vẻ mặt kho xử, đám tiểu nha hoàn kia thì càng cúi thấp đầu xuống.

- Nô tài không dám!

- Không dám?

Tần Tiêu dứt khoát đùa nghịch tới cùng, nói:

- Vậy chém toàn bộ! Đều tới đây ngồi cho bốn quan!

Vừa nói ra lời này kể cả Mặc Y và một đám nha đầu ngay ngắn chạy tới bên bàn ngồi xuống.

Tần Tiêu một lần động đĩa:

- Ăn!

Mọi người nhao nhao giơ chiếc đĩa lên, run như cây sậy gặp rau.

Dù sao tràng diện có chút áp lực.

Tần Tiêu nháy con mắt, tà ác cười rộ lên:

- Nghe kỹ! Đồ ăn trên bàn ngày hôm nay phải ăn hết! Ai ăn được nhiều nhất thưởng mười quan! Ăn được ít nhất đêm nay không cho phép ngủ, đi rửa nhà vệ sinh!

Tần Tiêu nói ra lời này giống như chất xúc tác vậy, tăng thêm động lực cho đám nha hoàn.

Đây là chuyện tốt, một đám nha hoàn nhanh chóng động đĩa, lúc này đã nhanh hơn trước rất nhiều, hơn nữa còn mang theo bộ dáng mê say. Dần dần thậm chí còn có mấy nha đầu ném đĩa đi, thò tay hướng bốc thức ăn.

Khí thế sôi sục ngất trời.

Mặc Y ngồi ở bên người của Tần Tiêu thì không được tự nhiên, dở khóc dở cười một hồi.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Lúc này mới thú vị!

Ta cũng nên gia nhập vào đại quân thôi, nương tựa vào thân thủ nhanh chóng bỏ đầy đồ ăn vào chén của mình.

Ăn nhiều một hồi Tần Tiêu đã no bụng, cũng không có đi tranh đoạt với đám nha đầu này, nhìn qua Mặc Y hỏi:

- Thiết nô đâu rồi?

Mặc Y đang nhét thức ăn vào bụng:

- A... Ở bên ngoài.

Tần Tiêu đứng dậy, đi đến ngoài cửa đại sảnh thì nhìn thấy thiết nô đang ngồi trên bậc thang, trong tay bưng một cái bát lớn, đang dùng tay bóc thức ăn trong bát. Tần Tiêu nhìn kỹ thì thấy đều là một ít khoai lang, cám bã, rau quả trộn lẫn thành, nấu thành một đoàn đen sì mà thiết nô vẫn ăn rất ngon lành.

Tần Tiêu nhìn qua thiết nô đang vùi đầu đau khổ ăn thì động lòng trắc ẩn. Bước đi đến bên bàn ăn cầm lấy một con heo sữa đã ăn được một nửa, lấy ra ném vào trong tô của thiết nô, hung dữ dặn dò:

- Ăn sạch nó, bằng không thì giết người!

Thiết nô khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn qua Tần Tiêu, gật gật đầu, cái miệng rộng mở to cắn con heo sữa.

Tần Tiêu nhìn qua mỡ trên khóe miệng của thiết nô thì cười lên. Trong nội tâm có một loại bắn khoăn.

Tần Tiêu kéo ghế ngồi bên cạnh nghiêng đầu nhìn qua ghế, một chân đặt lên lan can cười ngây ngô nhìn qua đám nha đầu đang giành ăn.

Sau nửa canh giờ thức ăn trên bàn, ngay cả súp cũng không thừa, kể cả Mặc Y ở bên trong thì tất cả mọi người âm thầm nuốt cái bụng, thỉnh thoảng ợ một tiếng.

Tần Tiêu cười to:

- Tốt, tốt lắm. Hôm nay mọi người biểu hiện không tệ, đều có phần thưởng, mỗi người mười quan. Ngay hôm nay bất kể là lớn nhỏ, đều phải như hôm nay, ăn không được dư thừa, nói chưa?

Chúng nha đầu đứng dậy, vừa ợ vừa nói:

- Nhớ kỹ. . . Ách. . . Đại nhân. . . Ách!

Tần Tiêu cười vui vẻ, trong lòng nghĩ đến: Từ Tiểu Nguyệt, người lợi hại, lão tử cũng nghiêm túc. Xem ta từ từ phá vỡ những quy cũ mà người đã định ra! Ta muốn phát huy giá trị của thế kỷ hai mươi mốt vào trong Sở Tiên sơn trang này, đầu tiên chính là phải học phục tùng. Ta lập thành quy củ đầu tiên là ăn cơm ngồi cùng bàn, không cho phép lãng phí, ha ha!

Lúc Tần Tiêu đi vào phòng tắm thì không khỏi sợ hãi cảm thán một tiếng, thầm khen cao nhân đã thiết kế nên Sở Tiên Sơn Trang!

Phạm vi năm sáu trượng trong phòng tắm, trên mặt đất đều được lát đá cẩm thạch đã được mài đến bóng loáng nhẵn nhụi, bốn bên vách tường thì được dát ngọc lưu ly màu xanh nhạt, ở giữa là một cái hồ tắm nhỏ hình trứng, có đường kính khoảng một hai trượng. Một bậc thang nhỏ uốn lượn, có thể trực tiếp đi vào hồ tắm. Vài bức tượng tiên nữ với y phục gợi cảm, dung thái vạn phương đứng ở bốn góc phòng tắm, trong tay cầm một ngọn liên hoa đang, ở giữa cầm một cây nến to bằng cánh tay trẻ con.

103. Chương 103: Hậu Cung Sở Tiên.

Chương 103: Hậu cung Sở Tiên.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: xem tại

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Ánh nến hắt lên tường, làm nổi lên một hồi quang ảnh màu xanh lưu ly rực rỡ. Hơi nước mù mịt bốc lên khắp nơi, cả phòng tắm lộ ra vắng vắng bóng lung nhàn nhạt màu vàng.

Thần kỳ nhất chính là mấy con tiên hạc bên cạnh hồ tắm, hình thái tuy khác nhau, nhưng miệng đều mở rộng, hướng về phía hồ tắm, một dòng nước ấm phun ra từ miệng của chúng, chảy thẳng vào hồ nước.

- Có ý tứ!

Tần Tiêu đột nhiên cảm thấy rất có hứng thú, chạy tới bên ngoài phòng tắm, phát hiện một căn phòng nhỏ nằm chệch một bên, quả nhiên nhìn thấy một cái đỉnh đồng cao qua đầu người, vài người hầu đang đút củi vào phía dưới đỉnh đồng, vài người thì đang leo lên phía trên đổ nước vào, còn có một người chịu trách nhiệm kiểm tra nhiệt độ của nước. phía trên đỉnh đồng có năm ba cái ống đồng rộng ruột khá lớn, nghiêng chúc xuống, trực tiếp thông vào phòng tắm, nước nóng sau đó lại phun ra từ miệng tiên hạc.

Tần Tiêu hớn hở chạy về phòng tắm, đóng cửa chính, đang chuẩn bị cởi sạch quần áo nhảy vào hồ thì lại thành linh bị một màn trước mắt làm cho sợ tới ngây người!

Trong màn hơi nước mờ mờ, bảy tám nữ tử mặc sa mỏng, nhất tề quỳ gối bên cạnh hồ tắm, mái tóc xòa dài, e ấp che khuất cảnh xuân gần như đã lộ hết ra trước ngực, không hèn mà cùng cúi đầu, đồng thanh nói:

- Nô tỳ hầu hạ đại nhân tắm rửa thay đồ.

Mỗi người đều xinh đẹp uyển chuyển, quả thực có thể khiến cho người ta siêu hồn lạc phách!

Hai mắt Tần Tiêu nhất thời hoa lên, đây chẳng phải là mấy nha hoàn vừa này phụ trách hầu hạ ở sảnh chính sao, sao bây giờ lại chạy hết cả vào đây thế này?

Định chơi NP sao? Không ổn nha!

Trán Tần Tiêu không khỏi rịn một lớp mồ hôi lạnh, trên danh nghĩa, ngày mai ta còn phải thành thân...

- Các người.... Khụ! Các người làm gì vậy?!

Tần Tiêu phát hiện, đây đúng là câu nói vớ vẩn nhất từ trước tới nay, thế nên liền đổi giọng,

- Mặc y phục vào hết đi, muốn tắm rửa thì đi qua chỗ khác, muốn tắm thế nào thì cứ tắm! Ta... bản quan quen tắm rửa một mình rồi. Đi ra ngoài, mau ra hết cả đi!

Rống lên một hồi, lại chẳng thấy ai có vẻ như muốn đứng dậy cả.

Cánh cửa phía sau bị đẩy ra, Mặc Y đi vào.

Tần Tiêu không khỏi trừng to hai mắt lên nhìn, bởi vì Mặc Y đã thay bộ nhung trang của nàng ta, phía trên chỉ có một kiện áo lót màu đen, bên dưới là một cái váy ngắn ngang gối, chân để trần, lộ ra đôi chân trơn bóng trắng nõn, đỏ mặt, cúi đầu, đi tới bên cạnh Tần Tiêu.

Vốn là một nữ kiếm khách anh tư hiên ngang, lại trở thành một thiếu nữ yếu điệu duyên dáng, khiến người khác cảm thấy thương tiếc.

- Đại nhân...

Mặc Y hoàn toàn không còn chút anh khí cùng khí thế nào của một kiếm khách, trong giọng nói tràn ngập vẻ thẹn thùng cùng sợ hãi,

- Chúng ta đều là nô tỳ của chủ nhân tặng cho đại nhân ngài. Nếu như không hầu hạ đại nhân thật tốt thì nhất định sẽ mất mạng. Nếu đại nhân tốt bụng, xin thương ấy tỷ muội chúng ta, đừng tiếp tục từ chối nữa...

Mặc Y đứng gần trong gang tấc, làn da trơn bóng phát ra ánh sáng màu cam nhàn nhạt, gương mặt ửng đỏ, đôi hoa tai xanh biếc nhẹ nhàng lay động, khiến cho gương mặt lúc bình thường vốn đã thập phần thanh tú, nay lại thêm vài phần vũ mị.

Yết hầu của Tần Tiêu bất giác giật một cái, cảm giác miệng lưỡi một hồi khô đắng, trong lòng xấu hổ thấm nghĩ:

- Lẽ nào lão xử nam ba mươi mấy tuổi như ta, hôm nay chạy không khỏi số phận, phải chết thảm trong tay một đám nữ lang Giang Nam hay sao?

Lại nhớ tới lời nói của Mặc Y, cái gì mà ‘Chủ nhân tặng cho đại nhân’, Tần Tiêu đột nhiên lại cảm thấy hơi tức giận. Vì sao đám người kia sống chết gì cũng chỉ biết nghe lời mỗi mình Từ Tiểu Nguyệt, chẳng để vị ‘trang chủ’ như ta vào mắt chút nào, chẳng lẽ bọn họ không biết đạo lý huyền quan bất như hiện quán hay sao?

Hơn nữa, tuy rằng hần tới Đại Đường đã mười năm rồi, cũng biết rõ trong nhà của quan lại địa chủ, thậm chí là bình dân có chút của cải, nha hoàn cùng nô bộc cũng chẳng khác gì súc vật trong nhà. Đối với nha hoàn, chủ nhân khi nào cảm thấy thích thì kéo lên giường vài lượt, xem như vinh hạnh của nàng.

Có người vận khí tốt một chút thì còn được làm tiểu thiếp, coi như cũng có chút thân phận, ít nhất thì mỗi ngày cũng không cần sống trong vất vả, khổ cực. Vận khí tốt hơn chút nữa thì sinh cho chủ nhân một thằng nhóc mập mập, kế thừa hương hỏa, có lẽ là được sủng thêm một chút, từ nay về sau cả đời không lo cơm áo, cũng không tới mức bị người khác ức hiếp thái quá.

Vận khí không tốt, gặp phải chủ mẫu lợi hại lại hay ghen thì không sống được yên ổn, Về phần nha hoàn vận khí kém tới cực điểm thì bị chủ nhân giết chết như giết trâu mổ heo, có người phát hiện thì chủ nhân nhiều lắm cũng chỉ nộp ít tiền phạt. Cho dù không có của cải thì bất quá là ăn vài chục đại bổng là xong việc, cùng lắm là bị lưu vong mà thôi, Đại Đường thậm chí còn có luật quy định về giá cả thị trường của nha hoàn nô bộc, dùng để mua bán cũng là chuyện quá đỗi quen thuộc.

Tần Tiêu không khỏi cười khổ một hồi, phải cùng loại người từ nhỏ đã bị đầu độc bởi tư tưởng bị nô dịch này giảng giải cái gì ‘nhân quyền’ ‘tôn nghiêm’ phỏng chừng còn khó hơn cả đàn khảy tai trâu.

Chỉ là Tần Tiêu từ tận trong cốt tủy vẫn không thể tiếp thu được loại tư tưởng xem mạng người như cỏ rác, thịt cá này. Huống hồ gì, khụ khụ... mười người cùng lên, chuyện này đúng là hơi khó một chút!

Tần Tiêu chỉnh lại vạt áo, khoanh tay lại, làm ra bộ dáng hiên ngang lắm liệt,

- Các người đều nghe kỹ cho bản quan. Từ giờ trở đi, bản quan chính là chủ nhân duy nhất của Sở Tiên sơn trang này. Ta mặc kệ là trước đây các người nghe lời ai, Phượng tỷ đã giao các người cho bản quan thì các người chính là người của bản quan. Bản quan nói như thế nào thì các người liền làm như thế đó. Nhưng nếu có ai dám làm trái...

Tần Tiêu gằn giọng:

- Giết không cần nói!

Chúng nha hoàn sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

- Còn không mau đi ra ngoài cho ta!

Tần Tiêu vung tay lên, còn kém mỗi cái không dẫm chân thôi, trong lòng oán hận nghĩ: mấy người này, trong lòng có còn xem bản thân là người nữa không? Ngoại trừ ‘giết’ cùng ‘thưởng’ ra, hình như không còn thứ gì có thể đả động được họ, Ai, xem ra, ta muốn làm ‘linh hồn xông trình sư’ của mấy người này đúng là quá mức gian nan! Nói không chừng ngày nào đó ông đây không còn nhẫn nại được nữa, đơn giản là hết cả đám các người ra sủng hạnh, thỏa mãn tâm nguyện của các người... ai nha, nói như vậy, chẳng phải ta đã thành một con lợn giống rồi sao?! Loại tư tưởng này thật sự là quá tà ác!

Tiếng gầm của Tần Tiêu thật sự có tác dụng, đám nha hoàn đều bật dậy, cố gắng cúi đầu thật thấp, gương mặt ai nấy đơ bưng, nối đuôi nhau ra ngoài.

Tần Tiêu thở hắt ra một hơi, vừa mới chuẩn bị cởi quần áo ra thì lại phát hiện Mặc Y vẫn còn đứng ở đó, không khỏi nhú mày:

- Tại sao ngươi lại không ra?

Mặc Y cắn môi:

- Mặc Y là của hồi môn của quận chúa... Mặc kệ là lúc nào, cũng đều phải hầu hạ đại nhân, không được rời khỏi nửa bước.

104. Chương 104: Ôn Nhu Trí Mạng.

Chương 104: Ôn nhu trí mạng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Cửa hồi môn?

Mặt của Tần Tiêu biến thành khổ qua, dường như nhớ là có chuyện như vậy: Phàm là nhà của quan lại có danh vọng gả con gái, đều lưu hành thứ gọi là ‘cửa hồi môn’. Chính là tại trước ngày thành thân động phòng, nhà gái phái ra hai nha hoàn (bình thường đều là thiếp thân nha hoàn của tân nương, hoặc là biểu tỷ muội gì đó) tới để ‘hầu hạ’ nhà trai một hai ngày, nhìn xem phương diện sinh lý của nhà trai có thiếu hụt chỗ nào hay không.

Nói trắng ra thì chính là tới để ‘kiểm hàng’, hoặc là tiến hành ‘dạy dỗ chuyện giường chiếu’!

Tần Tiêu không khỏi choáng váng:

- Không được nha... không cần đâu! Ta đường đường là huyết khí nam nhi, cái này....

Mặc Y đột nhiên bật cười:

- Đại nhân, mặt của ngài đỏ hết lên rồi!

Tần Tiêu phảng phất giống như con thỏ bị người ta giẫm phải đuôi vậy, tâm lý một trận bị đè nén, lúc này tức giận không có chỗ trút, không khỏi nảy sinh ý nghĩ lớn mật, một phát nắm lấy Mặc Y, khiêng nàng trên vai, đi tới bên hồ.

- Tốt! Thường cho người được đắm lưng cho bản quan!

Độ nóng của nước vừa phải, lực đạo của những ngón tay thon dài cũng vừa đủ.

Cực kỳ mỹ diệu.

Tần Tiêu khoát hai tay lên thành hồ, lưng tựa vào vách đá bên hồ, hưởng thụ đôi tay nhu hoạt như ngọc của Mặc Y xoa bóp cho hắn.

Tần Tiêu rốt cuộc cũng không kéo Mặc Y vào trong hồ nước mà chỉ để nàng ở cạnh thành hồ, còn mình thì cởi sạch quần áo thân trên rồi ngồi vào trong.

Mặc Y đã từng luyện võ, mười ngón tay cũng có lực hơn người bình thường. Tần Tiêu không ngừng nói cho nàng biết phải làm thế nào, ấn vào đâu, Mặc Y đều nhất nhất nghe theo, làm vô cùng chuẩn xác. Tần Tiêu cảm giác cơ bắp căng cứng trên vai vì dạo gần đây một mực không được nghỉ ngơi cuối cùng cũng dần dần thả lỏng, ngay cả đầu óc cũng cảm thấy thoải mái.

Mặc Y quỳ gối bên cạnh hồ, xoa bóp một hồi, rốt cuộc cũng nhịn không được mà phì một cái cười thành tiếng:

- Đại nhân, nào có ai lại mặc quần áo mà tắm rửa!

- Ừm....

Tần Tiêu nhắm mắt lại, cười nhẹ,

- Tiện thể giặt quần áo luôn.

Tần Tiêu không có cảm giác, bên tai lại truyền tới một hồi tiếng nước bì bõm. Tần Tiêu mở to mắt, phát hiện Mặc Y đang từ từ bước xuống hồ, chậm chậm tới gần hắn.

Tần Tiêu nhìn thấy trong mắt Mặc Y cơ hồ phát ra xuân ý, tim không khỏi nhảy lên một cái:

- Được rồi, xem như ta nhận mệnh. Nếu như người thật sự có lòng yêu thương nhưng nhớ vậy thì ta đây cũng đành phải nhận vậy. Chả trách lại có người nói, con người ta khi đã phát tài thì càng sa đọa lại càng khoái lạc nha!

Mặc Y chậm rãi bơi tới trước mặt của Tần Tiêu, trên mặt đã đỏ bừng cả lên. Hai cánh tay nhu hoạt hết như rần nước nhẹ nhàng khoát lên đôi vai lộ trên mặt nước của Tần Tiêu, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại.

Tần Tiêu thản nhiên nhìn Mặc Y, bất giác khóe miệng liền cong lên, lộ ra một nụ cười mà chính hắn cũng cho là rất đậm đặc.

Mặc Y cúi đầu e lệ, xấu hổ chớp mắt, hàng mi cong dài nhanh chóng vũ động.

Mặt nước khẽ gợn theo chuyển động cơ thể của Mặc Y. Cái eo thon mềm mại nhẹ chuyển vài cái, Mặc Y ngồi xuống đùi của Tần Tiêu.

Hai người nháy mắt đã thành tư thế ôm nhau ngồi.

Tần Tiêu thản nhiên hít một hơi thật dài, cảm giác thấy đan điền bắt đầu khô nóng.

Mặc Y nhẹ nhàng chôn đầu tựa vào vai Tần Tiêu, vòng một tay ra sau lưng hắn.

Một mảnh vải màu đen trôi lững lờ tới trước mặt. Tần Tiêu cảm thấy trước ngực một hồi mềm mại nóng bỏng.

Đang lúc giây giụa, Mặc Y lại hôn lên vai hắn, hơn nữa còn chậm rãi di chuyển lên phía tai của hắn.

Tần Tiêu nhắm mắt lại, rút tai cánh tay lại cho vào trong nước, biến thành hai cọng rắn nước linh hoạt mà xảo trá khác, du động bốn phía.

Đôi môi đỏ tươi ướt át của Mặc Y chậm rãi dời lên phía tai Tần Tiêu. Đôi mắt vốn đang nhắm nghiền lại chậm rãi mở ra, trong giây lát liền lộ ra hung quang!

Tần Tiêu đột nhiên mở to hai mắt, tay trái nhanh như chớp, nhanh chóng bắt được cánh tay phải của Mặc Y đang đặt trên cổ mình. Tay kia thì giống như gọng kiềm, một phát bóp chặt cái cổ trắng nõn của Mặc Y!

Trên cánh tay trái của Mặc Y rõ ràng có ba cây kim châm dài gần một tấc màu u lam, lóe ra quang mang quỷ dị!

Tần Tiêu mày kiếm khẽ nhíu, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Mặc Y.

Mặc Y cũng không giãy dụa, tức giận trừng mắt nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu.

Một khắc trước, hai người còn ái muội không thôi, không khí hương diễm âm mỹ, giờ này đây lại thành gương cung bạt kiếm.

- Lý do?

Tần Tiêu phun ra hai chữ, thả lỏng cánh tay đang siết cổ Mặc Y. Bởi vì hắn nhìn thấy, trên thân Mặc Y đã hoàn toàn xích lõa, ngay lúc bị mình bóp cổ nhắc lên thì xuân quang đã trực tiếp lộ ra hết ngay trước mắt mình. Xem ra kim châm của nàng ta được giấu ở phía sau nội y, dụng tâm thật đúng là khổ cực một cách xảo diệu. đọc truyện mới nhất tại .

Mặc Y cố gắng rụt người vào trong nước:

- Ta nói rồi. ta sẽ không bỏ qua cho người. Sĩ nhục ngày đó trên Thiên Thánh Sơn, ta muốn trả lại cho người gấp ngàn lần!

Tần Tiêu nhếch miệng cười lạnh:

- Đây không phải lí do. Cũng không phải tác phong của người, nếu người giết ta lúc này, Phượng tỷ nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

- Mặc Y chỉ còn con đường chết!

Dứt lời, Mặc Y đã giơ tay lên, đưa ra hai ngón tay nhanh chóng đâm về phía huyệt thái dương của mình!

Tần Tiêu ra tay nhanh như chớp, bắt lấy tay của nàng ta, sau đó dùng sức ném lên, cả người Mặc Y liền bay lên khỏi mặt nước, xoay người giữa không trung rồi rơi xuống bên cạnh hồ.

Tần Tiêu cũng không quay đầu lại, cầm lấy cái áo của mình ở bên cạnh ném cho nàng ta:

- Mặc vào đi. Cho người một cơ hội giết ta.

Dứt lời, song chưởng của Tần Tiêu đã đập xuống hồ, cả người bay lên, đứng bên cạnh hồ, đưa lưng về phía Mặc Y.

Mặc Y đón được cái áo của Tần Tiêu ném tới, qua loa khoác lên người, tay trái giơ lên, ba cây kim châm nhắm thẳng vào đầu Tần Tiêu.

- Người tình nguyện chết cũng không chịu nói ra lý do muốn giết ta sao?

Tần Tiêu chậm rãi xoay người lại, từng giọt nước lăn dài trên cơ thể hần, chậm rãi chảy xuống,

- Ta thì lại càng thêm có hứng thú với động cơ của ngươi, vì vậy càng không thể để cho ngươi chết được.

Mặc Y oán độc trừng mắt nhìn Tần Tiêu. Tay phải che ở trước ngực, vịn chặt y phục mà Tần Tiêu ném cho nàng ta. Quần áo của Tần Tiêu đối với nàng ta mà nói thì quá rộng, hơn nữa nàng cũng không có thời gian mà mặc loại hồ phục này cho đàng hoàng được, nên chỉ cần sơ ý một chút thì xuân quang sẽ phát hết ra ngoài.

- Tần Tiêu, ngươi là tên chết tiệt!

Mặc Y cắn môi, tức giận quát khê,

- Loại tình huống như vậy mà còn có thể mang tâm đề phòng với ta, ngươi rốt cuộc có phải là nam nhân hay không? Ngươi không sợ bị đoạn tử tuyệt tôn à?!

- Sợ, đương nhiên là sợ rồi.

Tần Tiêu nhếch miệng cười, lộ ra vẻ mặt cả người lẫn vật đều vô hại.

105. Chương 105: Hồ Huyệt Du Long.

Chương 105: Hồ huyệt du long.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: (.

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Nếu như ta thật sự chết trên tay của ngươi thì đó mới đúng là đoạn tử tuyệt tôn, không có cơ hội nối dõi tông đường. Cho nên ta đều một mực cẩn thận, cũng rất muốn biết rõ, vì sao một sát thủ hắc vũ luôn xinh đẹp cao ngạo lại có thể thay đổi nhanh như vậy, hết như biến thành một người khác. Ta thừa nhận, nhan sắc của ngươi đúng là rất hấp dẫn, ta gần như cũng bị ngươi mê hoặc, thế nhưng, ngươi lại để lộ một sơ hở rất lớn.

Mặc Y cau mày:

- Là cái gì?

- Đó chính là người giả quá giống, hoàn toàn khác hẳn trước kia, chẳng để lại chút sơ hở nào.

Tần Tiêu bước thêm vài bước về phía Mặc Y, trên mặt mỉm cười, lộ ra vẻ tự tin tới mức cuồng vọng,

- Có đôi khi, quá giống, ngược lại càng không giống. Ngươi nghĩ sao?

- Ngươi! Ngươi đứng lại!

Mặc Y tức giận, cánh tay trái đang cầm kim châm siết chặt, kêu lên rằng rắc,

- Nói hươu nói vượn!

Tần Tiêu thì mặt mày mang theo ý cười, thản nhiên nhìn chằm chằm Mặc Y hồi lâu, sau đó lại nói:

- Người, là muội muội song sinh của Mặc Y, Tử Dịch!

Mặc Y (Tử Dịch?) đột nhiên mở to hai mắt, thân thể cũng run lên:

- Người... người làm sao biết được?

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, một nam nhân thân thể trắng kiện, cùng một nữ nhân toàn thân ướt sũng, y phục không chỉnh tề, giống như hai con thú hoang gầm ghè, đánh giá sự kiên nhẫn của nhau.

Tần Tiêu cười lớn một hồi:

- Bắt đầu từ lúc ta vào trang thì người vẫn như hình với bóng, bám sát theo ta, chính là vì muốn tìm cơ hội giết ta sao? Tỷ tỷ của người hẳn là đã nói cho người biết, muốn giết chết Tần mỗ chẳng phải chuyện dễ dàng. Bởi vì ta vốn sợ chết, nên lúc nào cũng rất cẩn thận. Hơn nữa, hình như cũng biết chút võ công. Vì vậy nên người mới chơi trò giả làm 'của hồi môn' đến ám sát ta. Người biết không, Mặc Y trước kia chưa từng nói qua với ta chuyện của hồi môn gì cả. xem cách hành sự tỉ mỉ của nàng ta, nhất định sẽ không quên. Hơn nữa... loại chuyện thế này, nếu như nàng ta đã sớm biết thì mỗi lúc đối mặt với ta, tuyệt đối không thể trưng ra vẻ mặt tự nhiên như thế được, ít nhất nàng ta cũng phải lộ ra vẻ xấu hổ gì đấy mới đúng. Chính là nàng ta lại không có. Vì vậy, ngay từ lúc người vừa xuất hiện, ta liền kết luận, người căn bản không phải là Mặc Y.

Tử Dịch oán hận trừng mắt nhìn chằm chằm Tần Tiêu, trong mắt gần như phát ra lửa, thanh âm run rẩy, gầm nhẹ:

- Tần Tiêu, người đúng là một tên đại gian tặc! Ta rốt cuộc đã rõ vì sao tỷ tỷ một mực ngăn cản ta, nói người là một kẻ đáng sợ! Hiện tại xem như ta đã biết rõ, người quả thực là một yêu quái!

Tần Tiêu cười:

- Vậy thì quá khen rồi. hiện tại, người có thể nói cho ta biết, vì cái gì mà hai tỷ muội các người, thân là người của Hỏa Phụng, nhưng vẫn không tiếc bỏ bao nhiêu công sức để giết ta? Tần Tiêu trước kia hình như cũng không đắc tội với ai, cũng không làm mấy chuyện giết người, phóng hỏa, ngay cả lúc làm khâm sai ngự sử cũng chưa từng có cơ hội tịch biên gia sản, giết chết cả nhà ai hết. Lẽ nào, Tần mỗ lớn lên giống hệt với kẻ nào đó có thâm thù đại hận gì với các người hay sao?

- Đồ mồm thối, ăn nói bậy bạ!

Tử Dịch tức giận mắng.

Tần Tiêu nhìn chằm chằm vào Tử Dịch, trong ánh mắt nhìn như bình tĩnh đạm mạc, mơ hồ lộ ra một cổ tức giận và sát khí.

Tử Dịch không tự chủ được mà lùi về sau nửa bước, bàn tay trái đang cầm kim châm cũng cảm thấy có chút đau nhức, vì vậy liền nhanh chóng đổi đến tay phải.

- Nói.

Gương mặt Tần Tiêu hệt như mặt giếng cổ, không chút dao động, trong thanh âm cũng tràn ngập lãnh ý.

Thân thể Tử Dịch khẽ run, cắn cắn môi, gương mặt tràn ngập giận dữ và không cam lòng, nói:

- Ta không giết Bá Nha, Bá Nha lại vì ta mà chết!

Tần Tiêu nhíu mày một cái, nghiêng đầu, nhìn Tử Dịch đầy vẻ khó hiểu:

- Ý gì?

- Hừ!

Tử Dịch cười lạnh,

- Không phải người vẫn luôn tự cho là mình rất thông minh sao?

Tần Tiêu giật mình hiểu ra, vỗ trán một cái:

- Người là nói tới Hồ Vạn Cầu! Lẽ nào các người là con gái của Hồ Vạn Cầu?

Tử Dịch oán hận nói:

- Quả nhiên là đủ gian!

Tần Tiêu thở dài một hơi, lắc đầu:

- Rõ rồi! Cư nhiên lại là loại chuyện này! Xem ra, Tần mỗ đây, vô duyên vô cớ dính một cái oan to trên đầu. không có gì để nói nữa, ta tiếp tục đi tắm rửa của ta, hai tỷ muội các người cứ tìm cơ hội tới giết ta đi.

Dứt lời liền không coi ai ra gì mà đi về phía hồ nước.

- Người!

Tử Dịch tức giận, oán hận giẫm chân một cái.

- Người đừng có mà xem thường người khác! Sớm muộn gì cũng có một ngày ta giết chết người.

Dứt lời, vừa xấu hổ vừa giận dữ chạy về phía cửa.

Tần Tiêu từ từ trầm mình vào trong hồ, sau đó than ngán thở dài một hồi, ai, còn tưởng là diễm ngộ! thiếu chút nữa là mất cái mạng nhỏ rồi!

Tử Dịch vừa chạy tới cửa thì đột nhiên cánh cửa lại bật ra, một bôn người đứng ngay trước cửa, chặn mất đường đi của nàng ta.

- Tỷ tỷ...

Tần Tiêu liền vui vẻ: có ý tứ, hai tỷ muội đều tới cả rồi!

Mặc Y khẽ kéo Tử Dịch, từ từ đi tới phía sau Tần Tiêu, thấp giọng, nói:

- Tần đại nhân, ta thay mặt muội muội ta xin lỗi ngài.

Mặc Y.

Tuy rằng hai tỷ muội lớn lên giống hệt nhau, nhưng thanh âm của Mặc Y rõ ràng là trầm ổn và thành thực hơn rất nhiều.

Tần Tiêu đĩnh đạc khoát tay vài cái:

- Thôi đi! Lần sau muốn động thủ thì chọn cách nào mới lạ chút đi. Hai người đi đi, ta muốn an tâm tắm rửa, có thể thành toàn cho ta một chút không?

- Tỷ tỷ, chúng ta đi! Ta không tin, lần sau còn không giết được tên gian tặc này, hừ!

- Càn rỡ, im miệng đi!

Mặc Y kéo Tử Dịch lại, lấy hết kim châm trên tay nàng ta bỏ vào cái túi da bên hông.

- Đại nhân cứ tắm rửa, hai tỷ muội chúng ta lát nữa lại tới hầu hạ.

Dứt lời liền vang lên một hồi tiếng bước chân, hai người đi ra khỏi phòng.

- Lại tới 'hầu hạ'? Hầu hạ cái gì?

Tần Tiêu không khỏi cười khở,

- Con gái của Hồ Vạn Cầu quả đúng là cộc mẹ. Nếu cứ tiếp tục hầu hạ như vậy, Tần mỗ đúng là ăn không ngon, ngủ không yên, cho dù không bị các người giết chết thì cũng phát điên mà chết mất.

Tần Tiêu trở lại phòng ngủ, nhìn thấy phía trước đại môn có một quái vật khổng lồ đang đứng, Thiết Nô.

Thiết Nô vẫn là bộ mặt si ngốc không chút biểu tình, Tần Tiêu cũng không thèm quan tâm, đi lướt qua hắn, mở cửa phòng ngủ ra. Lúc này Thiết Nô 'ô' một tiếng, còn quay qua nhanh chóng gạt đầu một cái với Tần Tiêu, sau đó lại khôi phục vẻ mặt như cũ.

Xem như là chào hỏi hần sao? Tần Tiêu cười, cũng gật đầu với hần một cái, trong lòng thầm nghĩ: đúng là không dễ dàng chút nào! Tên Thiết Nô này, xem ra cũng không ngu si mấy, cũng biết chút tốt xấu. ta cho hần ăn heo sữa quay, hiện tại nhìn thấy ta ít nhất cũng biết lên tiếng chào hỏi.

Tần Tiêu quay người đóng cửa lại, đang chuẩn bị đốt đèn thì trước mắt sáng lên, ngọn đèn trên bàn đã được đốt.

106. Chương 106: Thiên Thủ Hồ Vương. (1)

Chương 106: Thiên thủ hồ vương. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mặc Y cùng Tử Địch nhất tề ngồi cạnh bàn, hai tỷ muội đều nhìn chăm chăm vào hần.

Trong lòng Tần Tiêu kêu khổ một tiếng, thật sự nhịn không được muốn ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:

- Hai vị tỷ tỷ, để cho ta ngủ một giấc có được không?

- Không cần hầu hạ đâu, các người cũng đi ngủ đi.

Tần Tiêu thần nhiên đi qua hai người, ngồi xuống mép giường.

Tỷ muội hai người bất vi sở động, đi đến bên giường, hai bên trái phải ngồi bên cạnh hần.

Thế này là có ý gì đây? Chẳng lẽ muốn dùng thủ đoạn như lúc trong nhà tắm để diễn lại một lần nữa à? Tần Tiêu không khỏi nổi cáu:

- Ta đã nói rồi, hai người các ngươi làm ơn đổi mới một chút....

Lời còn chưa dứt, tỷ muội ha người đã một trái một phải ấn hần ngã xuống giường, nài ép lôi kéo vào giữa giường, trong đó còn có một bàn tay nhỏ bé che kín miệng của hần.

- Đại nhân nhỏ tiếng một chút, tai vách mạch rừng. Chúng ta có chuyện muốn nói với đại nhân.

Vừa nói, màn che cũng đã bị thả xuống, cũng không biết là ai xốc chăn lên, trùm kín ba người lại.

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi vui vẻ: quả nhiên! Xem ra lần này thu được tình báo ngoài ý muốn! xem ra, đẹp trai đôi khi cũng có chỗ tốt, ha ha!

Ba người nằm trong chăn, trùm thành một cục. tỷ muội hai người, một trái một phải ép sát trên người Tần Tiêu, hai gương mặt giống nhau như đúc đối diện với ánh mắt Tần Tiêu, gần trong gang tấc, có thể nghe được rõ ràng hơi thở của đối phương.

Tần Tiêu không khỏi cười khổ: Cứ thế này chẳng phải là quá khiêu khích bản năng của ta sao? Hai tỷ muội này thật đúng là sáng tạo, cả chiều này cũng nghĩ ra được!

Chẳng lẽ các người thật sự cho rằng Tần Tiêu ta là thái giám đi ra từ hoàng cung, không thể làm gì được hay sao? Hoặc là nói, bọn họ thật sự coi ta là quân tử ra về đạo mạo lương thiện rồi?

Đúng là quá bi ai!

Quá đáng giận mà!

- Đại nhân, ta là Mặc Y, là tỷ tỷ.

- Tử Địch, Mặc Y, nhỏ hơn nàng nửa nén hương.

- Ủ, có chuyện gì thì nói nhanh đi, kéo ta chết ngộp mất.

- Chúng ta là con gái của Hồ Vạn Cầu.

- Đúng vậy, là con gái của Hồ Vương Bàng Châu, Hồ Vạn Cầu, Hồ lão tặc.
- Nói nhảm thế làm gì! Đơn giản chút đi, ngắn gọn lại! Nói vào trọng điểm đi!
- Đại nhân, có phải là ngài đã biết là ai giết chết Hồ Vạn Cầu không?
- Đúng! Tuy rằng người cũng là một trong những hung thủ gián tiếp, nhưng chúng ta lại càng muốn biết rõ là ai đã hạ thủ!
- Hô... chỉ là suy đoán, không có căn cứ. Hồ Vạn Cầu chính là bị Phượng tỷ xử tử, các người không thể nào không biết nha?
- Cái gì?
- Chuyện đó là không thể nào!
- Có gì mà không thể! Hồ Vạn Cầu ở Hán Dương huyện giải thoát Phạm Thế Đức, lại tha cho ta ở Quỷ khốc sơn cốc, phỏng chừng chính là vì chuyện đó mà bị Phượng tỷ hạ lệnh xử tử.
- Không thể!
- Người thú lắm! Phượng tỷ làm sao lại giết lão gia hỏa kia! Nhất định là người trong tổ chức, thấy hắn có quan hệ thân thiết với người, sợ hắn làm hỏng việc, nên mới lên lút giết hắn sau lưng Phượng tỷ! Nói tới nói lui thì cũng là vì người!
- Cứu Phạm Thế Đức và dẫn người vào Thiên Thánh sơn đều là mưu kế của Phượng tỷ. Mục đích chính là hấp dẫn ánh mắt của người, biết rõ chuyện ở Ngạc Châu không nhỏ, sau đó thừa cơ kéo người xuống nước. Một tên khâm sai ngự sử Giang Nam còn hữu dụng hơn mấy tên châu quan thứ sử nhiều lắm!
- Cái gì?
- Tần Tiêu giật mình, muốn ngồi dậy, lại bị hai tỷ muội ép lại.
- Nói như vậy, huyện lệnh Hán Dương, Hùng Tri Quyền cũng chỉ là con tốt thí chịu chết thôi sao?
- Phượng tỷ đã muốn giết hắn từ sớm rồi,
- Tên đó đúng là khôn kiếp, cư nhiên dám ăn xén tiền của Thiên Thánh sơn, vừa hay mượn được tay người xử lý hắn!
- Tần Tiêu nằm xuống, trong lòng thâm nhủ: Lợi hại thật! Đúng là quá lợi hại! Từ Tiểu Nguyệt, người thật sự là một nữ nhân vô cùng lợi hại!
- Tần Tiêu! Người cứ nói thật đi, Hồ Vạn Cầu có phải là do người giết không?
- Đúng! Có phải là người giết lão tặc kia không?
- Tần Tiêu quả thực là dở khóc dở cười, hai tỷ muội này đúng là đáng yêu thật đấy. Ai đời lại gọi thẳng tên họ của cha mình, lại còn gọi là 'lão tặc' nữa chứ? Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình gì sao?
- Ta không có. Cũng không cần phải giết hắn, cái này chắc các người cũng hiểu được. tuy rằng trên danh nghĩa ta và Hồ Vạn Cầu là kẻ thù, nhưng bọn ta cũng có chút giao tình. Tần mỗ kính trọng hắn là một hảo hán, hắn cũng nhiều lần giúp đỡ ta. Giống như các người nói, Hồ Vạn Cầu không phải bị Phượng tỷ hạ lệnh xử tử hay nàng ta tự tay giết chết.... nhưng Tần mỗ lại tìm thấy mảnh vụn bị xé từ áo của Phượng tỷ bên cạnh thi thể của Hồ Vạn Cầu, chuyện này phải giải thích thế nào?
- Một mảnh vải rách thì có thể xem như chứng cứ sao?
- Người lại nói hươu nói vượn!
- Các người nghe ta nói đã... khụ khụ, ta nói, các người có thể xích xuống một chút được không, cái thứ trước ngực các người.... Ép ta có chút thở không nổi. Nếu như nói, Hồ Vạn Cầu giúp đỡ ta như vậy đều là mưu kế của Phượng tỷ, như vậy, cái chết của Hồ Vạn Cầu cũng chỉ có một cách giải thích!
- Là cái gì?

- Bớt đông dài đi! Nói mau!
- Ta nói, hai tỷ muội các người, cùng một ý mà lại muốn nói hai lần. Có thể chỉ một người lên tiếng nói có được không, cũng tiện ột bên tai của ta được yên tĩnh chút?
- Được.
- Vậy ta nói! Người này giờ dài dòng đủ lắm rồi, tranh thủ nói nhanh đi!
- Ách.... Hay là để Mặc Y nói đi, người im lặng một chút cho ta. Nếu như Hồ Vạn Cầu không phải bị Phượng tỷ tự tay giết chết hay bày kế giết thì như vậy, hẳn chính là chết vì tình.
- Cái gì? Chuyện này không thể nào!
- Mẹ nó! Toàn bịa đặt!
- Tử Dịch, nếu như người không cầm miệng lại, ta liền lột sạch y phục của người rồi ném người ra khỏi sơn trang, thưởng cho đám lính canh đói khát kia! Hôm nay lúc ta và Phượng tỷ nói chuyện phiếm có nhắc tới năm đó vị cao nhân kia thay Đoạn Như trị thương, đã biến gương mặt của Đoạn Như thành giống hệt như Phượng tỷ, lúc ấy ta cũng đã hỏi, vị cao nhân kia có phải là trong lòng ngưỡng mộ Phượng tỷ hay không, Phượng tỷ lúc ấy cũng không phủ nhận.
- Ta đoán là Hồ Vạn Cầu nhất định cũng thích Đoạn Như, mới có thể hao phí nhiều tâm lực như vậy, đưa nàng đi trị thương. Chính là về sau, Đoạn Như tâm như tro tàn, luân lạc phong trần. Ta đoán là Hồ Vạn Cầu đối với nàng vẫn cuồng dại không đổi, yêu ai yêu cả đường đi lối về, thành ra lại thích Phượng tỷ giống hệt Đoạn Như...
- Đoạn Như!
- Tiện nhân! Năm đó chính là vì tiện nhân đó khiến cho lão tặc thần hồn điên đảo, ngay cả con gái cũng không cần, ném bọn ta cho Hỏa Phượng! Qua nhiều năm như vậy cũng không thềm đoái hoài tới bọn ta.
- Tần Tiêu giật mình: xem ra chuyện của Hồ Vạn Cầu và Đoạn Như thực sự không đơn giản như mình nghĩ!
- Ta đoán là Hồ Vạn Cầu hẹn gặp Phượng tỷ ở thôn Phu Hưng vào buổi tối, cho nên bị cao nhân tìm thấy, chính là vị cao thủ biết dịch dung kia tới giết chết!

107. Chương 107

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 107: Thiên thủ hồ vương. (2)

- Sư phụ?
- Không thể nào!
- Tại sao lại không thể?!
- Sư phụ và Hồ Vạn Cầu là bằng hữu chí thân!
- Hơn nữa, ba năm trước sư phụ đã qua đời rồi!

Tần Tiêu đột nhiên ngồi dậy, nhắc hai tỷ muội qua một bên:

- Nói như vậy thì các người và Vinh Thái quận chúa thật sự là đồng môn sao? Ta hỏi các người, sư phụ của các người tên họ là gì?
- Hai tỷ muội lại lần nữa dè dặt Tần Tiêu xuống, chui vào trong chăn.
- Thiên thủ hồ vương.
- Vi Đình.

- Thiên thủ hồ vương, Vi Đình? Chưa từng nghe qua, bắt quá ta đoán là kiểu nhân vật như hắc hắc là rất bận rộn, che giấu phải rất tốt, chưa từng nghe qua danh hào của hắc cũng là đương nhiên. Các người nói, hắc đã chết ba năm rồi? Vậy trước đó hắc làm việc gì? truyện copy từ

- Ở Phòng Châu ngây ngốc vài năm. Bằng không cha ta cũng sẽ không biết có nhân vật như hắc.

- Lão tặc cũng sẽ không thể kết thành bằng hữu với hắc, bán hết cả nhà cho Hỏa Phượng! Nếu không phải mẹ ta mất sớm thì không chừng hiện tại ngay cả mẹ ta cũng phải bán mạng ở Hỏa Phượng rồi!

- - Phòng Châu?

Trong lòng Tần Tiêu đột nhiên sáng tỏ, lại bật người ngồi dậy,

- Ở Phòng Châu, lẽ nào là làm quan?

- Không phải!

- Bớt có đoán bậy đoán bạ đi!

Hai tỷ muội lại đề hắc xuống.

- Hừ, các người thì biết gì! Chẳng phải hắc biết dịch dung sao? Ta đoán là các người còn chưa ừng thấy qua gương mặt thật của hắc đâu! Một mặt làm quan, một mặt thu nhận đồ đệ, vẫn không quên làm việc cho Hỏa Phượng, ít nhất cũng phải chuẩn bị ba thân phận, hắc đúng là người bận rộn!

- Cái gì?

- Người nói vậy là có ý gì?

- Ý của ta là, cái người Vi Đình, căn bản chưa chết! Bây giờ vẫn còn sống rất tốt, hơn nữa, các người còn thường xuyên giáp mặt với hắc kia!

- Là ai?

- Người nói mau lên! Không thì ta thiên người!

- Tử Dịch, ta đã quyết định, lột sạch người rồi thưởng cho Thiết Nô! Kẻ kia, tuy rằng ta không thể khẳng định hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng chắc tới chín phần, hắc chính là thứ sử Ngạc Châu Ngô Hưng Quốc!

- Cái gì?

- &*# %! ! ! .

- Không sai, Ngô Hưng Quốc. hắc chính là thứ sử hiện tại của Ngạc Châu, Ngô Hưng Quốc, đồng thời là Ngô Hưng Quốc đã truy đuổi thái tử Lý Hiến ở Quân Châu, Phòng Châu suốt mười bốn năm, Vi Đình mà Hồ Vạn Cầu quen ở Phòng Châu, cũng chính là sư phụ của các người và Vĩnh Thái quận chúa. Đồng thời, hắc cũng là một trong tứ đại hộ vệ năm đó của Từ Kính Nghiệp, hiện tại là nguyên lão của Hỏa Phượng, là tình nhân, hộ vệ và cánh tay phải của Phượng tỷ!

- Người dựa vào cái gì mà dám khẳng định như vậy?

- Cho dù người lột sạch ta rồi ném cho lợn rừng đi nữa thì ta cũng nói là sư phụ ta đã chết cách đây ba năm rồi, làm sao lại vô duyên vô cớ chạy tới Ngạc Châu làm thứ sử chứ?

- Không phải mới này ta đã nói rồi sao? Hai tỷ muội các người cũng chưa chắc đã biết rõ mặt thật của hắc! Các người nghĩ lại đi, lúc sống cùng với hắc, có phải là cảm thấy hành tung của hắc rất quỷ dị khó đoán hay không? Đó là do hắc dùng nhiều thân phận khác nhau, không ngừng làm việc! Còn có, ba năm trước, thái tử Lý Hiến được gọi trở về triều đình làm thái tử một lần nữa, thân phận Vi Đình này có cũng được, mà không có cũng chẳng sao, hoặc là nói, chết đi thì càng tốt!

- Vì vậy hắc liền để cho Vi Đình chết đi, chỉ làm một Ngô Hưng Quốc, dễ dàng che giấu hơn. Ba năm trước đây Ngô Hưng Quốc từ Phòng Châu liền thăng bốn cấp, tới Ngạc Châu làm thứ sử, cái này chắc là các người biết chứ hả? Tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, Vi Đình ở đâu thì Ngô Hưng Quốc ở đó, Vi Đình vừa chết thì Ngô Hưng Quốc lại lên làm quan lớn, chuyện quá rõ ràng! Đạo lý trong chuyện này, các người cần thận nghĩ lại thì tự nhiên sẽ hiểu!

Hai tỷ muội nhìn nhau với vẻ mặt kinh hoàng một hồi, mới đồng thời giật mình nói quả thật là hần!

Trăng sáng vàng vạc, sao trời lấp lánh, xem ra khí trời ngày mai nhất định rất tốt. đêm đã khuya, tiếng côn trùng kêu ra rả cùng tiếng sàn sạt vang lên khi gió thổi qua cỏ cây càng làm sao Sở Tiên sơn trang thêm phần tĩnh lặng.

Thiết Nô vẫn đứng ở trước cửa, lắng nghe tiếng thì thầm mơ hồ, cùng với tiếng cọt kẹt của ván giường bị lung lay phát ra từ trong phòng, ngoác miệng ra cười ngây ngốc, để lộ mấy cái răng cửa.

Tỷ muội hai người nghe Tần Tiêu nói xong, ngây dại nhìn nhau, chỉ là biểu hiện trên mặt không ngừng biến hóa, giống như phần nộ, giống như thương tâm, cũng hết như sợ hãi.

Tần Tiêu một mực bị đè ở dưới, vô cùng buồn bực, lúc này mới nói:

- Hối xong hết chưa? Hối xong rồi thì làm ơn để nghi phạm là ta được ngủ cái đi! Ngày mai còn có chuyện quan trọng phải làm nữa.

Tỷ muội hai người chậm rãi ngồi dậy, trầm mặc.

Tử Dịch cắn môi, đột nhiên mày liễu nhướng lên, nhảy xuống giường, rồi chạy ra ngoài. Mặc Y nhanh chóng đứng dậy túm lấy bờ vai của nàng ta, Tử Dịch giãy giụa một cái, thoát khỏi cánh tay của Mặc Y đang Chop lấy vai mình, lách qua người nàng ta, chạy thẳng về phía cửa phòng.

Nhưng đột nhiên, một thân ảnh cao lớn chắn trước mặt nàng, hơn nữa còn một phát nắm được cánh tay của nàng, hơi khom người một cái liền vác nàng lên vai, sau đó đi về bên giường.

- Tần Tiêu, ngươi là đồ khốn! gian tặc!

Tử Dịch hạ thấp giọng, oán hận gầm nhẹ,

- Thả ta xuống!

Thiết Nô đứng ngoài cửa lại ngoác miệng ra rộng hơn, lộ thêm mấy cái răng, cười đến ngu ngốc.

Tần Tiêu khiêng Tử Dịch đi tới giường, Mặc Y vội bước lên ôm lấy Tử Dịch, thấp giọng mắng bên tai nàng:

- Ngươi điên rồi! Lại hồ đồ như vậy!

- Ta muốn đi giết lão tặc Vi Đình kia! Báo thù cho Hồ lão tặc!

Tần Tiêu nghe mà buồn cười, giết một lão tặc để báo thù ột lão tặc khác, có ý tứ.

- Ngươi còn đánh không lại ta mà cũng muốn đi tìm sư phụ báo thù sao?

Mặc Y tức giận, thấp giọng mắng.

- Đây chẳng phải là đi chịu chết sao? Chẳng nói đâu xa, ngay cả tên Thiết Nô ở ngoài cửa ngươi cũng chẳng làm được gì.

- Ai cần ngươi lo!

Tử Dịch trừng đôi mắt hạnh.

- Lúc này rồi mà còn gọi lão tặc kia là sư phụ! Hồ lão tặc cho dù đáng giận nhưng cũng là cha chúng ta, có chết cũng chỉ có thể chết trên tay chúng ta, sao có thể bị người khác giết được! Không được, ta muốn đi hỏi cho rõ ràng!

Tần Tiêu khề cười một cái, ngồi xuống bên cạnh Tử Dịch, một tay đặt lên vai nàng ta, khiến cho tính toán đào tẩu của nàng ta lại phá sản lần nữa.

Tử Dịch chỉ cảm thấy trên vai như bị tảng đá ngàn cân đè lên, thân thể căn bản không thể cử động, vô cùng tức giận, oán hận trừng mắt nhìn Tần Tiêu:

- Gian tặc! Đại gian tặc! Ta thực hối hận vì vừa rồi không thiến ngươi!

Lời vừa ra khỏi miệng, Tử Dịch liền nhớ tới tao ngộ vừa nãy trong phòng tắm, mặt mày không khỏi đỏ lên.

- Địch Nhi, người quá cần rồi! Người khi nào thì lại trở nên không biết tốt xấu, không nói phải trái như vậy?

Mặc Y có chút tức giận.

- Người biết rõ là Tần đại nhân là người tốt mà còn ăn nói bậy bạ như vậy!

108. Chương 108: Tỷ Muội Dở Hơi

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 108: Tỷ muội dở hơi

- Hừ!

Tử Địch hừ một tiếng, quay đầu qua chỗ khác, lông mày nhíu chặt thành một đường.

Tần Tiêu ngoác miệng cười toe:

- Như vậy đi, chuyện của hai tỷ muội các người ta cũng không muốn quản nhiều. Hôm nay cái giường này để cho hai tỷ muội các người nằm, xem như ta xin hai người yên tĩnh một chút có được không? Ta nằm trên ghế là được, nói thế nào đi nữa thì cũng phải nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn bận rộn cả ngày.

- Tần đại nhân...

Mặc Y dùng ánh mắt nóng rực nhìn Tần Tiêu,

- Chúng ta... có thể tin người được không?

- Tốt nhất là không nên.

Tần Tiêu cười,

- Hiện tại, ta ngay cả chính bản thân mình cũng không rõ, ta rốt cuộc là người như thế nào.

- Người thế nào ấy à? Dâm tặc, tham quan ô lại, gian tặc! Còn cái gì mà không rõ chứ?

Tử Địch nghiêng răn nghiêng lợi.

- Người cầm miệng!

Mặc Y đưa tay bịt miệng Tử Địch, đè nàng ta nằm xuống giường, mặc kệ nàng ta ô ô giãy giụa dưới tay mình.

- Tần đại nhân, người đừng trách muội muội ta, nàng trẻ người non dạ, dễ xúc động...

Mặc Y nói xong, chính mình cũng nhin không được mà cười khẽ một tiếng, lại nói, nàng cũng chỉ lớn hơn muội muội mình nửa nén nhang mà thôi.

- Không sao hết.

Tần Tiêu đứng dậy.

- Nếu như không còn chuyện gì nữa thì ta đi ngủ đây. Các người cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, đừng nghỉ nhiều.

- Đợi một chút, Tần đại nhân!

Mặc Y gơ tay nắm lấy ống tay áo của Tần Tiêu,

- Kỳ thật, hai tỷ muội chúng ta cũng không muốn làm tay sai cho kẻ khác, cũng không muốn làm loạn thần tặc tử! Ta hy vọng đại nhân có thể giúp chúng ta!

- Người nói gì vậy!

Tần Tiêu cúi người xuống, làm động tác im lặng.

- Cái gì mà tay sai, mà loạn thần tặc tử! Hỏa Phượng thay trời hành đạo, xem giúp người như nhiệm vụ của mình, chẳng phải rất tốt sao? Người xem, bản quan không phải cũng bỏ gian tà, theo chính nghĩa, gia nhập vào Hỏa Phượng sao? Những lời này của người, nếu như để Phượng tỷ nghe thấy, nàng nhất định sẽ không tha cho người đâu, từ nay về sau đừng nói bừa như thế nữa.

Trong lòng Tần Tiêu biết rất rõ: trước khi nắm chắc tuyệt đối thì với tình cảnh của mình bây giờ, không được dễ dàng tin tưởng bất kỳ kẻ nào!

Tử Định liều mạng gạt tay của tỷ tỷ ra, ngồi phắt dậy:

- Ta nhỏ vào! Cầu quan! Tỷ tỷ, người thế nào mà lại tìm loại người này hỗ trợ? Thật sự là xúi quẩy mà!

Mặc Y giơ tay lên, một chưởng đánh vào sau cổ của Tử Định, Tử Định trừng mắt tức giận, sau đó liền mềm nhũn té xỉu.

Tần Tiêu lại có cảm giác như trút được gánh nặng, thở hắt ra một hơi,

- Tần đại nhân, ta biết rõ.

Mặc Y nhìn vào mắt Tần Tiêu, nói với vẻ thành khẩn,

- Người bây giờ sẽ không tin tưởng bọn ta. Nhưng ta biết rõ cách làm người của người, người nhất định sẽ không khuất phục trước kẻ xấu. Người gia nhập Hỏa Phượng tự nhiên là có mục đích của mình. nguồn

Tần Tiêu nhìn Mặc Y, trầm mặc không nói, trong lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng: Ngay cả Mặc Y cũng nhìn thấy rõ ràng như vậy, lấy sự khôn khéo của Phượng tỷ thì lý nào lại không rõ? Nhưng thoát nhìn Phượng tỷ có vẻ như rất yên tâm, lẽ nào nàng ta căn bản không cần lo lắng chuyện ta sẽ phản lại nàng ta hay sao?nàng ta rốt cuộc là dựa vào cái gì mà dám chắc là có thể nắm chặt được ta? Thật đúng là một nữ nhân đáng sợ!

- Tuy là hai tỷ muội bọn ta ở Hỏa Phượng cũng đã làm qua chuyện xấu, thế nhưng niệm tình chúng ta đã cứu quận chúa, Tần đại nhân, người nhất định phải giúp chúng ta!

Mặc Y cắn môi, gương mặt thoáng run rẩy, nhìn như có chút kích động,

- Bọn ta chỉ muốn làm người bình thường, giống như nữ hài nhà người ta, mặc y phục mình thích, sống cuộc sống yên bình không có chém giết! chẳng lẽ nguyện vọng này rất quá đáng sao?

- Ở Hỏa Phượng, địa vị của các người cũng xem như không thấp, cuộc sống cũng không hẳn là khó khăn đúng không?

Tần Tiêu nói.

- Đừng nghĩ nhiều nữa. Cuộc sống và địa vị của các người bây giờ còn không biết khiến bao nhiêu kẻ thèm thuồng. Được rồi, không nói nữa, ta đi ngủ đây.

- Người!....

Mặc Y kích động quát khê một tiếng, lập tức cúi đầu xuống,

- Đại nhân ngủ ngon!

- Ủ, người cũng nghỉ ngơi sớm đi.

Tần Tiêu đứng dậy, đi về phía phòng khách ở bên ngoài,

- Chuyện đêm nay, ta sẽ coi như chưa từng xảy ra, các người cũng đừng nghĩ ngợi nhiều nữa.

Tần Tiêu ra phòng khách, lấy mấy cái ghế dài ghép lại thành một cái giường nhỏ.

Ngồi lên hai tay nằm xuống ghế, Tần Tiêu lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào, trong lòng vẫn âm thầm suy nghĩ: đây đúng là hai tỷ muội dở hơi, ta có nên tin tưởng bọn họ không?

Cả đêm không chợp mắt được, mắt thấy bầu trời bên ngoài dường như đã sáng, Tần Tiêu ở trên ghế dài xoay người, duỗi thân thể vài cái, sau đó ngáp dài mấy cái.

Kéo cửa ra, thì nhìn thấy Thiết Nô vẫn đứng y như tòa tháp sắt ở ngoài cửa. Tần Tiêu đi ngang qua hắn, cũng không thấy hắn có một chút phản ứng nào. Tần Tiêu có chút nghi hoặc quay đầu lại nhìn hắn một cái, phát hiện hai mắt hắn nhắm nghiền, hô hấp thở ra đều đều, khóe miệng dường như còn có chảy nước miếng nữa.

Tần Tiêu không khỏi buồn cười: người này có ý tứ, đứng ngủ cả đêm!

A, vậy còn hai tỷ muội dở hơi thì sao? Nghĩ tới đây, Tần Tiêu quay người đi vào trong phòng, tiến vào phòng ngủ.

Trên chiếc giường lớn, hai tỷ muội kia đang ngủ say sưa, đầu đối đầu, mặt hướng vào nhau, còn tự mình lấy cánh tay đặt trên eo trên vai của đối phương.

Lúc này nhìn kỹ thì thấy bộ dạng hai tỷ muội nhà này giống nhau như đúc, so với hài tử của nhà dân bình thường thì thật sự không có khác nhau lắm. Hơn nữa có thể nhìn ra được, hai tỷ muội này từ nhỏ đã sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm với nhau rất là tốt.

Tần Tiêu khẽ nở nụ cười nhàn nhạt, nhấc chân bước ra cửa bên ngoài.

- Chào đại nhân...

Sau lưng truyền đến âm thanh.

Chính là Mặc Y!

Hiện tại, Tần Tiêu có thể từ giọng nói đoán ra được người nào là tỷ tỷ, người nào là muội muội. Nhưng nếu tỷ muội nhà này mà mặc quần áo giống nhau, trang điểm giống nhau, rồi đứng ở trước mặt mình không nói lời nào thì thật đúng là khó phân biệt ai là tỷ ai là muội.

- Ủ, chào buổi sáng!

Tần Tiêu đưa lưng về phía hai tỷ muội kia, rồi nói:

- Ta muốn đi Ngạc Châu. Các người nghỉ ngơi cho tốt đi.

- Đại nhân đợi một chút, Mặc Y muốn đi cùng với ngài! Khi nào đến bãi kiến quận chúa điện hạ, đại nhân tự nhiên sẽ hiểu, cách làm người của hai tỷ muội chúng ta.

Sau lưng vang lên mấy âm thanh sột soạt, chắc là Mặc Y đang mặc y phục vào.

- Tỷ tỷ còn tin tưởng tên gian nhân này sao! Hừ! Ta không đi, thật vất vả mới có được giây phút nhàn rỗi, nên ngủ thì tốt hơn.

- Người cũng đứng dậy đi! Hôm nay phòng này sẽ được bố trí cho việc động phòng, người ngủ ở trong này thì còn ra thể thống gì nữa! Thật là quá vô lý hết sức!

Tần Tiêu lắc đầu cười, đi đến cửa trước:

- Muốn đi thì đi, nhưng mà nhanh lên đấy.

Trong lòng lại nghĩ thầm: các người chẳng lẽ biết ta muốn thành thân đến thế hay sao? Hai người tỷ muội các người lại dám chiếm đoạt phòng động phòng một đêm!

109. Chương 109: Hắc Đản Trở Về.

Chương 109: Hắc Đản trở về.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đi vào chánh đường, nha hoàn đã sớm chuẩn bị một cái bàn thật lớn, đám nô bộc thì đang bận rộn trang trí bên ngoài hiên đường, mấy kiện hàng được bao bọc màu hồng màu vàng được chuyển tới đình viện, xem ra là lễ hồi mừng để đi đón dâu đây.

Tần Tiêu cũng không ngồi xuống, cầm lấy cái bánh bao lớn ở trên bàn, đi qua đi lại khắp nơi, nhìn thấy mấy người hầu vội vàng vàng đi qua đi lại, cảm giác như mình là người ngoài cuộc chứ không phải là chủ rể nữa.

Không bao lâu, trong đình viện đã bày đủ đồ lễ hồi chất đầy trên bảy tám chiếc xe. Trong đó có một người hầu hơn bốn mươi tuổi đi tới bên cạnh Tần Tiêu bẩm báo với hắn:

- Đại nhân, đây là danh sách sinh lễ để đưa tới Ngạc Châu, mời đại nhân kiểm kê lại.
- Không cần, người kiểm kê là được rồi.

Tần Tiêu muốn nói: dù sao những vật này cũng không phải ta bỏ tiền ra, cho nên có thiếu sót gì thì cũng không liên quan đến a. Hắn nhớ rõ người hầu này, dường như đã từng nói chuyện với hắn rồi, nói là Phượng Tỷ phái hắn tới làm tổng quản quản lý tiệc cưới, tên là Mã Nam.

Tần Tiêu cảm giác hơi nhàm chán một chút, đợi đến khi nhóm nô bộc này đã chuẩn bị đồ xong xuôi, sẽ lên đường đi Ngạc Châu.

Đúng lúc này, có một tiếng rống từ rất xa truyền đến:

- Đại nhân, ta tới rồi đây!!!

Trong lòng Tần Tiêu mừng rỡ là Lý Tự Nghiệp đến!

Phía trước là một cái cầu nhỏ hình vòm, một tên quái vật khổng lồ đang hoa tay múa chân vui sướng chạy nhanh về phía bên này, không phải là Lý Tự Nghiệp chứ là ai nữa!

Mấy ngày nay không thấy, Tần Tiêu hơi có chút nhớ tới hán tử cao lớn thô kệch kia.

Lý Tự Nghiệp chạy đến trước mặt Tần Tiêu, quỳ một gối xuống:

- Đại nhân, ta đã trở lại!

Tần Tiêu một phát bắt được cánh tay của Lý Tự Nghiệp:

- Huynh đệ mau đứng lên!

Lập tức nhìn thấy khuôn mặt hắn đen thui, ngay chỗ thái dương ở trên mặt đang tuôn mồ hôi như mưa, trên người cũng dày đặc một tầng bụi bặm, không sót chỗ nào.

- Ta nói huynh đệ này, người làm sao mà giống như mấy người dân chạy nạn vậy? Mấy ngày nay người đã đi đến nơi nào thế?

Tần Tiêu kéo Lý Tự Nghiệp vào trong phòng.

- Mau tới đây, trước tiên ăn cái gì đi đã.

Lý Tự Nghiệp nhìn thấy mọi người xung quanh đi qua đi lại, liền nuốt lời nói đang định nói ra khỏi miệng xuống, chỉ ngậm ngùi cười hắc hắc một lúc, rồi đi theo Tần Tiêu đi vào sảnh chính.

- Mẹ của ta ơi, đại nhân, mấy ngày không thấy, người chẳng những muốn thành hôn, còn tưởng là thăng quan tiến chức rồi chứ! Xem cái trang viện này đi, lão Lý ta nhìn thấy không khác gì với hoàng cung a! Còn

có điểm tâm sáng nữa chớ, chắc chắc, ăn sáng mà cũng nhiều nha hoàn hầu hạ quá nha! Phát đạt, xem ra, quả nhiên là phát đạt thật rồi!

Lý Tự Nghiệp đình đặc ngồi vào bàn bên cạnh, cầm lấy chiếc đĩa gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong miệng:

- Thực con mẹ nó ngon! Hai ngày nay lão Lý ta một đường thẳng tiến không có dừng lại! Hiện tại trở về cần phải tắm bổ rồi!

Tần Tiêu cười cười, nói với mấy nha hoàn bên cạnh: truyện copy từ

- Các người, đều xuống hết đi.

Trong nội tâm thầm nghĩ: Lý Tự Nghiệp nhìn qua có vẻ khỏe khoắn, nhưng kỳ thật trong nội tâm đều hiểu rõ mọi chuyện. Hẳn bảo ta kêu những nha hoàn này ra ngoài, nhất định là có mấy lời trọng yếu để nói với ta chẳng?

Đám nha hoàn theo thứ tự lui xuống, Lý Tự Nghiệp đột nhiên nghiêng đầu ghé đến bên tai của Tần Tiêu, âm thanh giảm xuống một chút:

- Mọi việc đã hoàn thành!

Tần Tiêu tung ra một chưởng:

- Tốt quá! Vất vả cho người rồi, huynh đệ tốt! Nói ta nghe xem, làm sao người làm được vậy?

Lý Tự Nghiệp cười to, vui cười hơn hử nói:

- Ta rời khỏi Thanh Lương hồ, liền có một người âm thầm đi theo ta. Ta liền hiểu, vì sao đại nhân không cần ta phải đi theo đến trạm dịch để gửi phong thư rồi, cả Ngạc Châu, phỏng chừng khắp nơi đều là tai mắt của Hỏa Phượng!

- Ủ, về sau thì sao?

- Lão Lý ta cũng không có dần. Hỏa Phượng này thật là lợi hại, còn có thể trông nom trụ sở thu nhập của dân chúng Ngạc Châu nữa sao? Lão Lý ta liền chạy đến đồ phường: ở sông bạc lẫn lộn đến nửa đêm, nhìn trúng hai con bạc đang thua sạch tiền cờ bạc phải bán lão bà tiểu thiếp cho đồ phường, ta liền kéo bọn họ đến kỹ viện ăn cơm, hắc hắc!

- Ha ha, người nói đúng! Ở kỹ viện rỗng rần lẫn lộn, đích xác là một địa phương tốt để tránh đi tai mắt của người khác.

- Kỹ viện này làm ăn rất mập mờ! Châu quan, quan huyện lớn nhỏ ở Ngạc Châu đều đến chỗ đó để tiêu khiển hết. Ta tìm một căn nhà nhỏ bằng gỗ, gọi hai con bạc đi vào, nói với bọn họ chỉ cần gửi giúp ta hai phong thư đến dịch quán Kinh Châu, lão Lý ta sẽ ối người bọn họ một trăm lượng bạc!

- Người không sợ bọn họ cầm bạc liền không làm việc cho người hay sao?

Tần Tiêu ngạc nhiên nói ở ngoài như vậy, nhưng trong nội tâm thầm nghĩ, hiện tại mở cửa càng khiến dân chúng thêm giàu có, sĩ tử văn nhân, quan to hiển quý đã trở thành một bầu không khí chung, nếu không sẽ bị người coi thường, sự khác biệt có thể được danh hào “Phong lưu nhân sĩ”. Có rất nhiều đại danh nhân nhà Đường cùng kỹ nữ có chuyện xưa, còn bị quan lại dùng danh tiếng “Giai thoại” này lưu truyền xuống dưới. Nhìn chung các triều đại Trung Quốc cũng thay đổi, nhưng chỉ sợ cũng chỉ có triều đại Đường mới có loại chuyện này.

- Đại nhân, người đừng cho lão tử ta là người khờ. Ta lấy hai trăm lượng ngân phiếu, chia thành ba phần, đưa cho bọn họ mỗi người một phần, đến lúc đó phải đến dịch quán Kinh Châu lấy một bằng chứng, rồi lại đến Ngạc Châu tìm ra để cầm lấy đoạn ngân phiếu còn lại, hắc hắc!

Tần Tiêu không khỏi cười to:

- Quả nhiên là ý kiến hay! Hai con bạc này muốn có tiền đến điên lên rồi, khẳng định sẽ cam tâm tình nguyện chạy đi một chuyến.

Trong nội tâm thầm nghĩ: chuyển gửi tấu chương đến Kinh Châu, cũng không đánh mất thì là biện pháp tốt. Chỉ là không biết rằng trong đoạn đường bọn họ đi tới đó, phải mất thời gian bao lâu đây! Hơn nữa, giao cho hai con bạc làm việc, mình cũng không thấy đáng tin lắm. Hơn nữa, vạn nhất dịch quán Kinh Châu cũng có tai mắt của Hỏa Phướng thì sao, hoặc là hai người kia đã sớm bị Hỏa Phướng để mắt tới, vậy thật sự phiền toái! Xem ra, không thể dựa vào Lý Tự Nghiệp nghĩ biện pháp được, phải đổi kế sách mới là...

Lúc này, Lý Tự Nghiệp đột nhiên nở nụ cười, làm ra vẻ mặt thần bí, nói rằng:

- Đêm qua, có một người giống tên tiểu bạch kiếm tên là Cao Tiên Chi tìm được ta, nói cho ta biết đến nơi này tìm đại nhân, ta liền khởi hành. Khi ta từ Ngạc Châu đi ra, lúc ở ngoài thành ta lại còn gặp được một người quen. Hơn nữa, hắn dường như cố ý ở tại đó đợi ta. Đại nhân, người dù có thông minh đến đâu, nhất định cũng không đoán được, người kia là ai!

- Ai?

- Nghĩa Hưng Vương điện hạ, Lý Trọng Tuấn!

Tần Tiêu đang muốn hỏi Lý Tự Nghiệp tình hình hiện giờ cho rõ ràng, thì nhìn thấy ngoài cửa hai tỷ muội Mặc Y cùng Thiết Nô đang đi tới từ xa, vì vậy làm ra một động tác chó lên tiếng. Lý Tự Nghiệp hiểu ý, chỉ chuyên tâm vào việc ăn uống.

110. Chương 110: Cố Nhân Đến Thăm.

Chương 110: Cố nhân đến thăm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Mặc Y đi đến đại đường:

- Đại nhân, sinh lễ đã chuẩn bị xong hết rồi, giờ lành cũng đã đến, hiện giờ đi được chưa ạ?

- Ừ, được rồi.

Tần Tiêu đứng dậy, nói với Mặc Y rằng:

- Vị này chính là Thiên Ngưu vệ Lý Tự Nghiệp tướng quân, là đội trưởng đội hộ vệ khâm sai là huynh đệ tốt của bản quan, hôm nay nghỉ ngơi ở sơn trang này, các người nên chiêu đãi cho tốt đó.

Lý Tự Nghiệp bỗng nhiên đứng dậy, trong miệng còn hàm chứa đồ ăn, nói năng không rõ ràng lắm:

- Đại nhân, mặt tướng cũng muốn đi cùng!

Đảo mắt một vòng bỗng nhiên nhìn thấy Thiết Nô đứng ở bên cạnh cửa, không khỏi mở to hai mắt nhìn rồi chỉ vào hắn cười nói:

- Người này so với lão Lý ta còn đen hơn, khuôn mặt đen của ta có thể tỏa sáng được rồi, ha ha!

Thiết Nô cũng nhìn thẳng về phía hắn, bộ dạng cũng cảm thấy hứng thú.

Tần Tiêu vui cười hơn hở, nói chuyện với Lý Tự Nghiệp:

- Chúng ta ngồi thuyền đi.

- Lại là thuyền!

Lý Tự Nghiệp phần nộ nói:

- Ta không đi nữa. Ở trong này nghỉ một lát, đợi đại nhân rước tân nương tử về, bây giờ ta dưỡng đủ tinh thần để lúc đó náo động phòng, hắc hắc!

Mặc Y cười lạnh nhạt:

- Đại nhân yên tâm, nhất định sẽ hầu hạ tốt Lý tướng quân. Tử Dịch, Phượng Tỷ vốn an bài người đi Ngạc Châu, nhưng nếu người không chịu đi thì ta đây đi cũng được, người cùng với Mã Nam Mã tổng quản cố gắng quản lý Sở Tiên sơn trang cho tốt, ngàn vạn chớ hé ra khuôn mặt mệt mỏi đó. Ta cùng đại nhân đi Ngạc Châu đây, người cùng Thiết Nô ở lại sơn trang này, nhớ chiêu đãi Lý tướng quân cho tốt!

- Biết rồi! Dù sao bộ dạng hai tỷ muội giống nhau như đúc, ai đi cũng như vậy mà thôi.

Tử Dịch không nhìn đến Lý Tự Nghiệp một cái nào, kéo dài âm thanh một cách khó hiểu, giọng điệu vô cùng kì quái.

Tần Tiêu mở hai mắt trừng Tử Dịch vài cái, cố ý nói giọng nghiêm trang:

- Nhớ hầu hạ Lý tướng quân cho tốt, để cho hần hưởng thụ nước tắm ở Sở Tiên sơn trang một chút đi. Người nhìn toàn thân hần vô cùng bẩn thỉu kia kìa, tốt nhất nên tắm cho kỹ.

Tử Dịch vừa nghe thấy lời này, biết rõ Tần Tiêu đang cố ý nhắc tới chuyện ngày hôm qua đến trêu ghẹo nàng, khiến nàng không khỏi đỏ mặt, oán hận trừng Tần Tiêu một cái

- Hừ!

Đúng lúc này, bên ngoài phòng lại xuất hiện một người, ở ngoài cửa quỳ một chân trên mặt đất báo cáo:

- Tần địa nhân, tiểu nhân Cao Tiên Chi đến đây phục nhiệm vụ!

Trên tay cầm một cái vải bọc, bên cạnh cũng đặt hai cái rương gỗ, đúng là hai rương hoàng kim mà Ngô Hưng Quốc đưa cho Tần Tiêu lúc trước.

Tần Tiêu tiến lên tiếp nhận cái bọc:

- Đứng lên đi, vất vả cho người rồi!

Mở cái bọc ra, lấy ra một khối bạc vụn cho hần, cười cười:

- Vất vả cho người quá, một chút bạc vụn ấy coi như là khen thưởng cho người, đi đi!

-Tạ đại nhân!

Cao Tiên Chi chấp tay vái chào, bái biệt rồi đi.

Tần Tiêu lấy cái túi tiền ra nhét vào trong tay Tử Dịch, vẻ mặt cười xấu xa:

-Đại tổng quản, những số tiền này xem như khen thưởng cho đám nha hoàn người hầu, coi như giao lại cho người. Còn nữa, thấy ở cửa có hai cái thùng đó không? Đây chính là ta tham quan mới được đó, thật vất vả mới có một chút gia sản, người giúp ta cất đi.

Tử Dịch cầm lấy túi tiền, ngưỡng nhìn Tần Tiêu một chút, nhỏ giọng oán hận:

- Chỉ giới thu mua lòng người! Để ta phân phát hết số tiền người tham ô, rồi mọi người cùng nhau ôm tiền chuồn đi!

Tần Tiêu vui vẻ nở nụ cười hơn hớn:

- Tốt nhất là tháo dỡ luôn Sở Tiên sơn trang luôn đi! Mặc Y thời gian không còn sớm nữa, đi thôi!

Tần Tiêu từ trong bao quần áo lấy ấn tín khâm sai cùng văn thư, thở dài nói:

- Đồ tốt đồ tốt, Tần mỗ ta có thể làm giàu được hay không thì tất cả đều nhờ các người hết đó!

Lý Tự Nghiệp chớp con mắt nhìn Tần Tiêu một cái, trong nội tâm rầu rĩ thầm nghĩ: huynh đệ của ta, có phải đang chơi trò gì phải không? Vài ngày không gặp mà người giống như thay đổi rồi...

Tần Tiêu cùng Mặc Y mang theo nô bộc phụ giúp dịch chuyển bảy tám xe quà tặng, đi ra ngoài sơn trang, nhìn thấy Quan Thiết Sơn dẫn theo một đội binh lính, đang chờ xuất phát. Nhìn thấy Tần Tiêu đi phía trước, Quan Thiết Sơn vội vàng xuống ngựa, tiến lên tiếp cận:

- Mặt tướng chúc mừng đại nhân! Cái này đúng là hỉ kết lương duyên! nếu Đại nhân đã chuẩn bị xong mọi thứ, hiện tại chúng ta có thể khởi hành rồi.

Tần Tiêu móc ra một khối bạc vụn giao cho Quan Thiết Sơn, cười ha ha:

- Cùng vui cùng vui! Mấy ngân lượng này xem như mời các huynh đệ uống rượu, Quan Thiết Sơn nhận lấy đi. Quan tướng quân cùng các vị huynh đệ đường đường đều là binh tướng của thiên triều, lại vì hôn sự của Tần mỗ mà đến, quả nhiên là được sủng ái mà rung sợ!

Quan Thiết Sơn nhận lấy bạc, vẻ mặt cười lớn nói:

- Đa tạ đại nhân!

Trong nội tâm lại có cảm giác như bị người ta quát cho vài roi vô cùng khó chịu, không khỏi oán hận thầm nghĩ: mỗi lần Tần Tiêu nói chuyện, trong lòng luôn luôn có kim, giết người trong vô hình... Những lời nói vừa rồi, không phải đang châm chọc chúng ta thì còn là cái gì nữa chứ? Đáng giận mà!

Trong nội tâm Tần Tiêu đang cười trộm, cũng không quan tâm sắc mặt của Quan Thiết lúc xanh lúc trắng, cười một ngựa cao to màu đỏ xoay người tiến về phía trước. Mặc Y liếc Quan Thái Sơn một cái, cao giọng nói:

- Quan tướng quân, người giúp ta mang những đồ quà tặng này lên trên thuyền nhé. Ta đuổi theo đại nhân đây.

Dứt lời giương roi lên, đuổi theo Tần Tiêu.

Quan Thiết Sơn oán hận sử dụng khí lực nắm thật chặt mấy khối bạc vụn mà Tần Tiêu đã cho kia, quát lên với mấy binh lính thủ hạ:

- Còn đứng ngây ra đó làm cái gì! Không mau động thủ đi!

Tần Tiêu chạy đến bờ sông, nhìn thấy chiếc thuyền lớn ở phía xa, bên cạnh còn có bảy tám tốp binh sĩ đang đứng. Nhìn thấy Tần Tiêu, hai binh lính từ xa chạy tới, thay Tần Tiêu cùng Mặc Y dắt ngựa. Trong đó có một binh lính bấm báo rằng:

- Bẩm đại nhân, trong thuyền có hai người tự xưng là người quen biết cũ của đại nhân, muốn cùng đi thuyền với ngài đến Ngạc Châu.

Tần Tiêu xuống ngựa, kỳ quái nói:

- Người nào mà có gan lớn đến như vậy, thuyền của quan quân mà cũng dám đi sao?

Quân lính nói:

- Người đó khí thế phi phàm, cũng không biết danh tính như thế nào. Hắn đưa cho đám người tiểu nhân nhìn một vật, là hoàng gia kim lệnh, vì vậy tiểu nhân mới không dám ngăn trở, để hắn lên thuyền.

- Hoàng gia kim lệnh sao?

Trong lòng Tần Tiêu hơi nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ giống như lời Lý Tự Nghiệp nói, là Nghĩa Hưng Vương Lý Trọng Tuấn sao? Hắn đến đây làm cái gì?

Trong lòng hơi nghi hoặc, Tần Tiêu liền bước nhanh về phía chiếc thuyền, đẩy cửa khoang ra, quả nhiên đập vào mắt hắn là bóng dáng hai người quen, không khỏi vui mừng hô:

- Nghĩa Hưng Vương điện hạ, Trương Húc huynh! Từ lúc chia tay đến giờ không có xảy ra chuyện gì chứ!!

Lý Trọng Tuấn cùng Trương Húc đang ngồi ở bên trong khoang thuyền uống rượu nói chuyện phiếm, nhìn thấy Tần Tiêu tiến đến, Lý Trọng Tuấn đứng dậy:

- Được, người đi Giang Nam làm khâm sai Tần đại nhân, thăng quan phát tài, khí thế cũng thật lớn! Lấy lão bà cũng là chuyện lớn, vậy mà người cũng không nói cho huynh đệ chúng ta biết một tiếng, thật sự là không được đâu nha!

111. Chương 111: Đô Đốc Dương Châu

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 111: Đô đốc dương châu

Trương Húc cũng khó có lúc tươi cười với Tần Tiêu, chấp hai tay lại:

- Chúc mừng Tần đại nhân!

Tần Tiêu nói với Mặc Y đứng ở sau lưng:

- Ra ngoài chờ!

Đóng cửa khoang, vui vẻ hớn hở đi đến trước mặt hai người:

- Thật hồ thẹn hồ thẹn, đột nhiên xảy ra việc này, cho nên cũng không kịp thông báo cho các vị. Sao đây, Nghĩa Hưng Vương ở Trường An xa lắc, mà cũng tiên đoán được Tần mỗ sắp đón dâu cho nên cố ý đến ăn uống miễn phí phải không?

- Đúng vậy! Ha ha!

Lý Trọng Tuấn đỡ Tần Tiêu cùng Trương Húc ngồi xuống, từ trong ngực lấy ra hai quyển sổ con, ném cho Tần Tiêu.

- Bẩm vương còn cố ý mang đến một phần hạ lễ cho Tần huynh đệ, không biết huynh đệ có thích hay không?

Tần Tiêu nghi hoặc tiếp nhận quyển sổ con, mở ra xem xét, không khỏi giật mình, đây không phải là tấu chương mà Lý Tự Nghiệp nhờ hai con bạc đưa ra ngoài rồi sao?! Phía trên còn có kim ấn khâm sai của mình nữa!

Tần Tiêu hạ giọng, giọng có vẻ kỳ quái hỏi:

- Kì lạ! Vật này, sao lại ở trong tay của điện hạ vậy?

Bên ngoài thuyền nghe có tiếng người hô ngựa hý, đoán chừng là bọn Quan Thiết Sơn đến, vì vậy Tần Tiêu thu tấu chương vào trong ngực, những lời muốn hỏi cũng đều nuốt xuống hết. Đúng lúc này, Quan Thiết Sơn ở ngoài khoang thuyền lên tiếng nói:

- Đại nhân, mặt tướng nghe nói, có người muốn lên thuyền, cho nên cố ý đến xin hỏi ý kiến của đại nhân một chút.

Tần Tiêu nói:

- Quan tướng quân không ngại thì tiến vào nói chuyện đi.

Quan Thiết Sơn kéo cửa khoang đi vào, Lý Trọng Tuấn vẻ mặt khinh thường trừng mắt hấn rồi cười lạnh, nhếch miệng:

- Một cái Đô uy nho nhỏ mà cũng muốn quản chuyện này sao, bẩm vương muốn đến ăn mừng tân hôn của Tần đại nhân, sao, ta muốn đi cùng thuyền, cũng phải được người cho phép mới được lên hay sao?

Về mặt Quan Thiết Sơn kinh hoàng nhìn về phía Tần Tiêu, Tần Tiêu chấp tay đối với Lý Trọng Tuấn:

- Đây là Nghĩa Hưng Vương điện hạ!

Quan Thiết Sơn cuống quýt quỳ rạp xuống đất:

- Điện hạ thứ tội! Mặt tướng thất lễ!

Lý Trọng Tuấn không kiên nhẫn khoát tay áo:

- Đi ra đi ra!

Quan Thiết Sơn khúm núm lui ra ngoài, đóng cửa khoang lại.

Tần Tiêu cười nói:

- Hiện tại ta lại cảm thấy Quan Thiết Sơn này có chút đáng thương. Hai ngày qua, luôn bị người ta châm chọc khiêu khích, ha ha! Kỳ thật coi như hắn cũng là người có thể mang binh đánh giặc, chỉ tiếc, đầu lại cúi phục kẻ cấp.

Lý Trọng Tuấn cầm lấy một chén rượu, cười như không cười nhìn Tần Tiêu một chút, uống xong một ngụm, sau đó nói:

- Tần huynh đệ nói “Kẻ cấp” không biết là đang chỉ ai thế?

Tần Tiêu cười:

- Nghĩa Hưng Vương xem ra đã sớm biết rõ nội tình rồi còn gì, cần chi phải hỏi lại ta chứ?

Lý Trọng Tuấn cố tình làm ra vẻ nghi hoặc, chỉ vào Trương Húc nói:

- Bốn vương quả thật là không biết! Chẳng qua bốn vương đáp ứng đến điểm hẹn của Trương Húc huynh đệ mà thôi, chỉ đến Ngạc Châu du sơn ngoạn thủy!

Hôm nay tâm tình của Trương Húc coi như không tệ, cũng ha ha cười nói:

- Nghĩa Hưng Vương gần đây được trao quyền quản lý phần lớn Dương Châu. Tuy là thực quyền, nhưng thỉnh thoảng cũng phải đến đó xem xét. Cũng không biết hắn làm thế nào lại biết Trương mỗ ở Ngạc Châu, liền đến đây tìm, ta bị hắn bắt được khi đang ở tửu quán của Ngạc Châu đó.

Lý Trọng Tuấn nhún lông mày lại, nói tiếp:

- Quản lý phần lớn gì cơ chứ, là tự bốn vương đảm nhận nhiệm vụ. Bốn vương ở Trường An thống lĩnh Vũ lâm vệ.

Tần Tiêu khẽ gật đầu, coi như đã biết rõ. Vương tử của hoàng tộc, trên danh nghĩa là quản lý phần lớn việc, coi như cũng là chuyện bình thường vì hơn phân nửa đều là chức vị tượng trưng mà thôi. Võ Ý Tông xú danh lừng lẫy hắn cũng biết đến. Người này đáng người thấp bé, lưng uốn éo, tướng mạo xấu xí. Nhưng tính tình thì tàn bạo, giỏi về mấy vụ vu hãm, xú danh mấy năm qua là một bằng chứng.

Lý Trọng Tuấn dùng con mắt lợi hại của mình nhìn chằm chằm vào Tần Tiêu, buông tay hắn ra:

- Tấu chương đâu, lấy ra. Thứ này chính là trọng yếu. Lúc này đặt ở trên người bốn vương còn hữu dụng hơn so với đặt ở trong ngực của người nhiều lắm.

Tần Tiêu lấy tấu chương đưa ra giao cho Lý Trọng Tuấn:

- Xin chỉ giáo cho?

Lý Trọng Tuấn thu hai bản tấu chương vào trong ngực, cười cười thần bí:

- Ta nói Tần huynh đệ này, việc người thông minh hơn người thì chuyện đó không là giả. Chỉ là chuyện trên quan trường người cần phải học hỏi thêm một chút nữa. Người suy nghĩ kỹ một chút đi, người bây giờ được phong làm Khâm sai đại nhân quyền quý, lại còn cố ý cưới vợ nọp thiếp ở Giang Nam, mua ruộng mua đất ở đó. Những chuyện này nếu rơi vào tay Ngự Sử ở triều đình, thì người đừng hòng dâng được một quyển nào hết. Bọn họ cũng mặc kệ Tần đại người vì tra án mà phải hy sinh nhan sắc, xâm nhập vào hang ổ. Có thể hai bản tấu chương này là chứng cứ biện bạch, thì cũng không sợ những Ngự Sử kia bắt bẻ được. Nhưng mà, loại chứng cứ này, cũng là do người khác trình lên có tốt không, Tần huynh đệ, người cho rằng sao?

Tần Tiêu lập tức hiểu ra, không khỏi cười khổ nói:

- Điện hạ nói rất có lý, còn Tần Tiêu lại quá sơ sót, đa tạ điện hạ đã nhắc nhở chiếu cố đến ta. Xem ra, Nghĩa Hưng Vương đối với chuyện ở Ngạc Châu rõ như lòng tay rồi phải không?

Lý Trọng Tuấn cười thần bí:

- Có biết vài thứ.

Tần Tiêu truy hỏi:

- Thế nào là vài thứ, là biết bao nhiêu?

Lý Trọng Tuấn cười nói:

- Một là một cái tổ chức nào đó; hai là một nữ tử. Một nữ tử có số khổ thật đáng thương.

Trong lòng Tần Tiêu nhanh chóng nghĩ đến việc: Lý Trọng Tuấn và Lý Tiên Huệ là huynh muội cùng cha khác mẹ, từ nhỏ đi theo Lý Hiến lưu vong ở khắp nơi, coi như là cùng chung hoạn nạn, cảm tình cũng không có tệ. Chẳng lẽ, Lý Trọng Tuấn thật sự đã biết chuyện trong phủ Ngạc Châu đang cất giấu một người tên là Lý Tiên Huệ sao?

Trên mặt Tần Tiêu nổi lên vui vẻ, nhìn về phía Lý Trọng Tuấn. Lý Trọng Tuấn cũng nhìn Tần Tiêu, hai người hiểu ý cùng nhau cười, ngẫm hiểu ý lẫn nhau.

Lý Trọng Tuấn cầm lấy một chén rượu, nói với Tần Tiêu:

- Tần huynh đệ, hôn sự lần này, chúng ta cũng đứng cùng với nhau, quan hệ lại càng thêm thân. Mặc kệ hôn sự này là thật hay là giả, tình huynh đệ của chúng ta cũng không phải là giả, không cần phải lo lắng!

Tần Tiêu cười, lặng yên không nói, cầm lấy chén rượu:

- Mời điện hạ!

Trương Húc ở bên cạnh này giờ không chen vào lời nói nào, sững sờ ngồi xem hai người diễn Song Hoàng (hát bè) một người hát một người biểu diễn động tác, không khỏi có chút buồn bực, cầm lấy chén rượu, giọng nói có vẻ buồn bực:

- Toàn là những người khó chịu! Nói chuyện cũng phải giả tạo khách sáo như vậy sao, nghe như lời gió thổi qua! Có rượu uống là được rồi!

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn đều cười ha ha, đồng thời nâng chén kính Trương Húc.

Đúng lúc này, mọi việc ở ngoài khoang thuyền cuối cùng cũng xong, Quan Thiết Sơn lớn tiếng hét to vài tiếng, thuyền lớn bắt đầu di chuyển, tiến về phía Ngạc Châu.

Trong nội tâm Tần Tiêu một mực trầm nghĩ: Lý Trọng Tuấn này thật là kỳ lạ, âm thầm giữ lại tấu chương mà Lý Tự Nghiệp đưa ra ngoài, như vậy là có ý gì đây?

112. Chương 112: Tặng Đá Lớn Trong Lòng.

Chương 112: Tặng đá lớn trong lòng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Trọng Tuấn nhìn thấy Tần Tiêu lúc nào cũng có bộ dáng đang suy nghĩ, không khỏi khẽ cười hỏi:

- Huynh đệ có tâm sự sao?

- Có.

Tần Tiêu thẳng thắn đáp, cười nói:

- Ta cũng muốn biết, điện hạ làm thế nào lại sờ đến Ngạc Châu, chẳng lẽ trên người của Trương Húc huynh đệ có mùi, có thể khiến điện hạ ở xa ngàn dặm cũng bị hấp dẫn mà tới đây sao?

Trương Húc trừng mắt Tần Tiêu:

- Mấy ngày nay, mỗi ngày Trương mỗ đều tắm rửa thay quần áo đó!

Lý Trọng Tuấn cười nói:

- Tần huynh đệ, người ngoài cuộc luôn sáng mắt, bốn vương cũng không nói ám chỉ. Lần này bốn vương tới Ngạc Châu, nói là đi ngắm cảnh nên tiện thể đi ngang qua, hơn nữa, bí mật nhận được ý chỉ của bệ hạ đi ngoài giải quyết việc chung.

Tần tiêu không khỏi nghi hoặc nói:

- Bệ hạ?

Lý Trọng Tuấn nở nụ cười thần bí khó lường, có chút sâu xa nhìn Tần Tiêu:

- Tần huynh đệ, nói cho người một câu: vĩnh viễn không nên coi thường nữ nhân. Bệ hạ rõ ràng cố ý chiếu cố người,

Tần Tiêu không khỏi giật mình, trong nội tâm âm thầm nghĩ: xem ra chuyện này, Lý Trọng Tuấn là vì chuyện Hỏa Phượng mà tới đây! Hơn nữa, hắn giữ lại bản tấu chương của ta, chính là không muốn chuyện ở Giang Nam phơi bày ra ánh sáng, rõ ràng hắn nhất định biết sự tồn tại của Lý Tiên Huệ! Đáng sợ hơn chính là, mấy chuyện này Võ Tắc Thiên cũng đã sớm biết hết rồi, hơn nữa vẫn âm thầm vẫn vương ở trong lòng!

Vẫn là câu nói kia của Lý Trọng Tuấn nói cho cùng vĩnh viễn không nên coi thường nữ nhân!

Lý Trọng Tuấn nhìn thấy sắc mặt Tần Tiêu thay đổi, hơn nữa lại trầm mặc, không khỏi cười nói:

- Huynh đệ làm sao vậy. Chẳng lẽ lại bị mấy câu nói của bốn vương hù dọa rồi hay sao? Nơi này không có người ngoài, những lời này cũng chỉ có mấy huynh đệ chúng ta nên ta mới nói thôi, xem như nhắc nhở Tần huynh đệ một cái.

Tần Tiêu cười tự giễu:

- Thực không dám giấu gì, tuy Tần mỗ không có dám khoa trương rằng mình có chút sợ hãi, nhưng quả thực có chút kinh ngạc ngoài ý muốn, Không nghĩ tới, bệ hạ ở phía kinh thành xa xôi, đối với chuyện ở Giang Nam lại rõ như lòng tay. Hơn nữa đột nhiên bắt đầu kế hoạch giải quyết chuyện bên này.

Kỳ thật, cũng không đúng như thế.

Lý Trọng Tuấn làm vẻ mặt thần bí như trước

Võ Hoàng bệ hạ tin tức linh thông, đây là chuyện mà trong thiên hạ ai cũng đều biết. Nhưng mà, chuyện của Giang Nam vẫn giấu kín cực kỳ sâu, bệ hạ cũng không nắm chắc được chuẩn xác. Trong lúc này có rất nhiều tình huống, đều là Tần huynh đệ người nói cho bệ hạ. Bằng không, bệ hạ cũng không chờ tới bây giờ mới bắt tay vào giải quyết chuyện ở Giang Nam đâu.

Tần Tiêu giương lông mày lên, trong lòng đột nhiên hiểu rõ là Phạm Sĩ Đức sao?!

Lý Trọng Tuấn cười:

- Xem ra trong nội tâm Tần huynh đệ đã biết phải không? Bệ hạ là người thông minh tháo vát, nàng sẽ làm bất cứ chuyện gì, cũng không phải tâm huyết dâng trào xử theo cảm tính đơn giản như vậy đâu. Tần huynh đệ à, ha ha! Lần hành trình đến Giang Nam này, xem ra có thể khiến người lấy được nhiều lợi ích hơn đó! Với sự thông minh trí tuệ của người mà giới văn võ mới có, nhất định tương lai sẽ có đất dụng võ! Đến đây, Trương Húc huynh đệ chẳng phải người vẫn có thành kiến đối với Tần huynh đệ hay sao, hiện tại chắc hiểu rõ cách làm người của Tần huynh đệ rồi phải không? Chúng ta cùng nhau kính hân một ly đi, chúc hắn sớm thăng chức nhanh đi!

Tần Tiêu đỡ đũa chén rượu lên, cùng Lý Trọng Tuấn và Trương húc cạn chén, bên ngoài là thế nhưng bên trong nội tâm đã sớm dâng sóng cuộn cuộn: xem ra, ngay từ lúc vừa bắt đầu, ta đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi! Võ Tắc Thiên nào có qua loa như vậy chứ, chỉ dựa vào Dịch Nhân Kiệt tiến cử, lại nghe Thượng Quan Uyển Nhi nói chuyện cả buổi, liền bổ nhiệm vị trí khâm sai Giang Nam thuộc hàng tứ phẩm Ngự Sử! Về chuyện ở Giang Nam, nàng tuyệt đối nghe thấy rồi, lúc này mới nghĩ đến mà thôi, sau đó lại phái một khuôn mặt mới đến làm khâm sai Giang Nam. Nói như vậy, cũng sẽ không khiến cho quá nhiều người chú ý, cũng sẽ không tạo nhiều ảnh hưởng cho lắm. Hiện tại thời đại hưng thịnh đất nước thái bình,

Võ Tắc Thiên tuyệt đối sẽ không nghĩ tới việc đem loại chuyện này ra khiến cho lòng người ở thiên hạ hoang mang. Đối với nàng mà nói, vững chắc để vị cùng xã hội trật tự, so với cái khác thì cái đó trọng yếu hơn!

Hiện tại, Võ Tắc Thiên lại âm thầm phái Lý Trọng Tuấn tới giúp ta giải quyết chuyện ở Giang Nam, đủ để thấy, nàng chủ trương ra sức muốn xử lý êm thấm chuyện ở Giang Nam, tốt nhất là giải quyết một cách vô hình!

Nếu ta hoàn thành việc này, thành công giải quyết chuyện cho Hỏa Phượng, thì coi như ta lập công lớn, tất cả mọi người đều xuống đài, tất cả đều vui vẻ; còn vạn nhất ta làm hỏng.... thì Lý Trọng Tuấn, sẽ lấy thân phận Quận Vương xuất binh, đến lúc đó dùng sức mạnh đàn áp thậm chí là huyết tẩy Giang Nam, chuyện đó cực kỳ có khả năng xảy ra. Tính tình người này mới đầu nhìn có vẻ hào phóng tiêu sái không có khuôn phép, nhưng những người xuất thân từ hoàng gia, nhất là người như hắn từ nhỏ đã trải qua bao nhiêu sóng gió rèn luyện, đều là lòng dạ sâu không thấy đáy, ai có thể cam đoan hắn không có nhận cái ý chỉ gì khác nữa cơ chứ, ví dụ như, để bịt miệng, đến lúc đó coi chừng hắn cũng nói ta đây là một “Tội nhân” rồi tiêu diệt, triệt để phong tỏa đối với mọi chuyện ở Giang Nam?!

Huống chi, ta còn biết chuyện về Lý Tiên Huệ! Sự tồn tại của Lý Tiên Huệ, đối với Lý gia mà nói tuyệt đối là một nguy cơ ẩn nấp, việc này ai cũng có thể nghĩ ra được!

Nghĩ tới đây, trên mặt Tần Tiêu luôn nở nụ cười, nhưng trong nội tâm lại không cười một chút nào hết.

Sau khi Võ Tắc Thiên leo lên để vị, luôn lo lắng người khác mưu phản sẽ tạo sự uy hiếp đến để vị của nàng. Vì vậy sắp đặt Bắc Môn bác sĩ, thường nhiều vượt Môn hạ tỉnh, Trung thư tỉnh làm tiền lệ cho các quan lại ác độc giết hại các quan lại chống đối, vu cáo hãm hại nhiều vô kể, những người này đều có tên trong lịch sử! Hơn nữa, Võ Tắc Thiên đối với người khai báo cũng chỉ là phương tiện mở rộng cánh cửa. Phàm là người tới khai báo, từ châu tới huyện, quan viên các cấp không được hỏi, ở trạm dịch quan phủ còn được chiêu đãi rượu thức ăn ngon. Hơn nữa nếu chuyện khai báo được thẩm tra, thì cho dù người khai báo có xuất thân gì đều được trọng thưởng thăng quan tiến chức, ngay cả khai báo những chuyện không có căn cứ thì cũng không bị hỏi tội.

Đây cũng là “Gián điệp chính trị” đặc biệt của Đại Chu. Dưới loại chính trị này, tất cả mọi người trong thiên hạ đều là giám sát viên, quan lại vương công, hầu như không có một bí mật nào cả! Cơ quan gián điệp của hoàng đế triều đại này hơn các triều đại khác, rõ ràng là cao siêu hơn rất nhiều!

Điều này cũng làm cho hắn cảm thấy kì lạ, vì sao Võ Tắc Thiên lại sớm biết được chuyện của Giang Nam!

Kỳ thật Tần Tiêu đối với Võ Tắc Thiên trong lịch sử cũng tương đối kính nể. Nữ hoàng đế đầu tiên và duy nhất trong lịch sử và có một không hai từ xưa đến nay, nàng tuyệt đối thông minh hơn người.

113. Chương 113: Ngạc Châu Đón Dâu. (1)

Chương 113: Ngạc Châu đón dâu. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong suốt triều đại, cũng làm rất nhiều việc dựng nước lợi dân - chuyện tốt, tỷ như sự kiện khởi công xây dựng thủy lợi, khuyến học một khóa trồng cây dâu bên nông nghiệp, chống đỡ giặc ngoại xâm vân vân, Triều đại Chu cũng rất yên ổn phồn vinh hơn triều đại trước. Chỉ có điều nàng có bệnh đa nghi rất nặng, phân công cho các ác quan làm gián điệp chính trị, còn dùng thủ đoạn độc ác giết người như ngóc, rất là phản cảm.

Chỉ là không nghĩ tới, cái loại “Gián điệp” này lại có một tên ở bên cạnh mình! Ngay từ đầu, hắn đã ở bên phe Võ Tắc Thiên, lại ẩn mình như vô hình hoàn toàn!

Tần Tiêu bắt đầu có chút cảm hận cái tên nghèo hèn mục nát kia, trước kia hắn đều rất kính trọng Phạm Thức Đức. Những lúc Lý Tự Nghiệp mắng hắn là con chó già rụng lông, giờ ngẫm lại cũng thật hả giận! Con chó già này, từ lúc vừa mới bắt đầu đều do Võ Tắc Thiên phái tới “Giám sát”, đến tột cùng hắn đã báo cáo bao nhiêu chuyện cho Hoàng đế rồi?

Tần Tiêu dường như cảm giác mình thật vô tích sự, đã không điều tra được vụ án tử, dân thường thì bị oan, chỉ đơn giản là hù dọa quan địa phương. Một chân của hắn đã bắt đầu mạnh mẽ tiến vào chính trị của triều đình. Chuyện trước mắt, ngoại trừ khó phân biệt vụ án, càng nguy hiểm hơn chính là sự đấu tranh chính trị phức tạp ở sau lưng hắn!

Những chuyện này, càng nghĩ càng rõ ràng, Tần Tiêu có cảm giác, có một tảng đá to lớn vô hình hiện đang nặng nề đè ở trong lòng của mình. Nói đơn giản một chút thì chuyện của Hỏa Phượng, nếu được giải quyết tốt thì mọi chuyện hết thấy đều dễ dàng, sau này con đường riêng của mình sẽ đi thoải mái hơn rất nhiều; còn nếu giải quyết không tốt thì liền bị mất mạng, chuyện đó vô cùng có khả năng xảy ra!

Đi ngược dòng và ngược theo chiều gió, cho nên biết thuyền không thể đi nhanh được. Đã đến buổi trưa mà đường đến Ngạc Châu còn cách một đoạn đường nữa.

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn đều ăn ý không có tán gẫu những chủ đề miễn cảm, mà cùng Trương Húc tán gẫu về thiên văn, nghe hắn nói một ít chuyện lý thú của giới văn học, soi xét và thưởng thức làn điệu thơ ca hiện tại.

Có người gõ nhẹ ván cửa của buồng nhỏ trên tàu, thanh âm của Mặc Y truyền vào:

- Điện hạ, đại nhân, đến lúc dùng cơm trưa rồi ạ.

Lý Trọng Tuấn nhoẻn miệng cười:

- A, không thể tưởng tượng được, trên thuyền quân còn có nữ nhân nữa chứ! Tần huynh đệ, người thật đúng là phong lưu nha, ha ha!

Tần Tiêu khoát tay áo, cũng cười ha ha theo Lý Trọng Tuấn, sau đó nói với cửa đối diện:

- Đem vào đi!

Trong nội tâm thầm nghĩ: đệ tử hoàng gia đại Đường, đều nổi tiếng phong lưu háo sắc. Vậy thì Lý Trọng Tuấn càng không cần phải nói, cho tới bây giờ hắn đều yêu thích thứ đồ tươi mới, đối với cuộc sống phóng túng với nữ nhân, tuyệt đối là một tay lão luyện!

Cửa khoang mở ra, Mặc Y cầm một cái hộp cơm lớn tiến vào, cụp mi xuống cung kính đi đến.

Ánh mắt Lý Trọng Tuấn lại bắt đầu tỏa sáng, lớn tiếng khen:

- Được! Nữ tướng quân oai hùng xinh đẹp động lòng người. Tới đây cùng bốn vương uống hai chén nào!

Trong nội tâm Tần Tiêu ớn lạnh: Đến rồi! Thói quen của người này lại phát tác!

Mặc Y nghe thấy lời Lý Trọng Tuấn nói thì không khỏi ngẩn người, nhưng không dám phản bác nên đành phải kiên trì đi đến bàn bên cạnh rồi quỳ xuống, khẽ cúi đầu, nhanh chóng lấy từng món ăn và rượu ở trong hộp cơm ra.

Hai con mắt Lý Trọng Tuấn híp lại, trên mặt nở nụ cười vô cùng tà ác, đánh giá Mặc Y chằm chặp.

Tần Tiêu cùng Trương Húc nhìn thấy bộ dạng Lý Trọng Tuấn dường như sắp sửa muốn ăn tuốt con người ta, không khỏi cười khở. Tần Tiêu cảm giác có chút khó chịu, Mặc Y biết rõ ràng chuyện của Hỏa Phượng cho nên vô cùng trọng yếu đối với hắn, vạn nhất nếu bị hoa hoa đại thiếu gia này bỏ vào túi làm đồ chơi, thì cũng thật không có lợi cho lắm.

Rượu và thức ăn đã dọn lên xong, Lý Trọng Tuấn không chờ được một phen nắm được tay của Mặc Y, kéo nàng xuống bên cạnh của mình:

- Bốn vương ban thưởng cho người được ngồi xuống, cùng bốn vương uống rượu nào, ha ha!

Mặc Y không dám trốn tránh, đành phải để Lý Trọng Tuấn tùy ý lôi kéo tay của nàng, ngồi xuống bên cạnh hắn, khéo mắt nàng cứ nhìn sang phía Tần Tiêu, trên mặt đã ứng đỏ nguyên một mảnh.

Tần Tiêu rõ ràng nhìn thấy, trong ánh mắt của Mặc Y có ý tứ cầu cứu.

Lý Trọng Tuấn vui vẻ ra mặt, còn chính mình động thủ rót một chén rượu đưa cho Mặc Y, bồng một cánh tay trái thần không hay quỷ không biết vòng ra đằng sau lưng nàng, giống như có ý muốn ôm nàng vào trong lòng.

- Uống, uống nào!

Lý Trọng Tuấn tự mình uống cạn một chén rượu, lại tiếp tục cười ha ha. Nhìn thấy cảnh đó, nếu không phải có Tần Tiêu và Trương Húc ở đây, thì chắc lúc này hắn đã bỏ nhào vào đẩy ngã Mặc Y xuống mặt đất rồi.

Mặc Y hơi nhúu đôi mày nhỏ lại, ngẩng cái cổ lên, nhanh chóng uống hết rượu, sau đó buông ly rượu không xuống, nói giọng điệu e sợ với Lý Trọng Tuấn:

- Tạ diện hạ...

Lý Trọng Tuấn mừng rỡ, một phen tóm lấy bên hông của Mặc Y, kéo nàng về phía ngực mình:

- Tửu lượng tốt tửu lượng tốt, mau cùng bốn vương uống thêm hai chén nữa đi!

Mặc Y vặn vẹo thân người, linh hoạt tránh ra bên cạnh Lý Trọng Tuấn, quỳ ở một bên:

- Điện hạ thứ tội... Thiếp thân đã là người của Tần đại nhân rồi...

Lý Trọng Tuấn bắt huyệt, có chút giận dữ:

- Người! Lớn mật!...A, ngươi vừa mới nói cái gì vậy?

Dứt lời quăng ánh mắt về phía Tần Tiêu:

- Huynh đệ, nàng vừa mới nói cái gì?

Tần Tiêu ngây người há to miệng, dở khóc dở cười một lúc. Chuyện cho tới nước này thôi vì muốn cho tất cả mọi người đều xuống đài được, hắn đành phải giúp đỡ Mặc Y nói dối về chuyện này vậy, vì vậy hắn nói:

- Điện hạ có chỗ không biết rồi. Ở tại Giang Nam này, lưu hành một phong tục có tên là Cửa hồi môn. Cái gọi là cửa hồi môn, chính là...

Tần Tiêu tiến đến bên tai Lý Trọng Tuấn thì thầm nói cho hắn biết về chuyện Cửa hồi môn này.

Mặc Y quỳ gối ở một bên, khuôn mặt đã ứng đỏ đến tận cổ rồi, nhưng cũng không dám tiếp tục ngẩng đầu lên.

Nghe Tần Tiêu nói xong Lý Trọng Tuấn cảm thấy rất hứng thú, không khỏi cười ha ha:

- Thì ra là thế thì ra là thế, không thể tưởng tượng được ở tại Giang Nam này còn có lưu hành một phong tục như thế. Xem ra bốn vương cũng nên xem xét, ở Giang Nam nạp vài tiểu thiếp rồi, ha ha! Tần huynh đệ, ngươi thật tốt số, chính thê còn chưa có về nhà chồng, ngươi đã lấy được một tiểu thiếp rồi, ha ha!

Trương Húc bĩu môi một cái, tự mình uống một chén rượu, khinh thường nói mấy câu:

- Hừ! Đều là hạng người háo sắc phong lưu thành tánh mà thôi!

Lý Trọng Tuấn lại cười to thêm một lúc nữa. Tần Tiêu cũng cùng cười khan với hắn, vụng trộm ném cho Mặc Y một cái ánh mắt: còn không mau đi!

Mặc Y lập tức tỉnh ngộ, bái chào:

- Tiệp thiếp cáo lui...

Lý Trọng Tuấn hung hăng nhìn chằm Mặc Y một cái, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng:

- Ủ, nếu là nữ nhân của Tần huynh đệ, bốn vương tự nhiên cũng dùng ánh mắt khác để đối đãi rồi, không dám khinh bạc nữa.

114. Chương 114: Ngọc Châu Đón Dâu. (2)

Chương 114: Ngọc Châu đón dâu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Tần phu nhân! Vừa rồi bốn vương có chút đắc tội, mong phu nhân rộng lòng tha thứ!

- Điện hạ nói quá lời rồi, tiện thiếp nào dám... Tiện thiếp cáo lui.

Tần Tiêu không kiên nhẫn khoát tay áo:

- Còn không mau lui xuống, ở trong này thật khiến ta mất mặt!

Lý Trọng Tuấn lại cười to một hồi, cầm lấy chén rượu kính Tần Tiêu:

- Tần huynh đệ, thật không thể tưởng tượng được, người cũng là người có phương pháp quản lý nữ nhân nha! Ha ha, đúng lúc bốn vương cùng người đi trên một con đường, đến, chúng ta tiếp tục uống hết chén này!

Mặc Y rời khỏi buồng nhỏ ở trên thuyền, kéo cửa khoang, nhin không được thở ra một hơi dài, lau lau mồ hôi ở trên trán. Mới vừa giương mắt lên, thì nhìn thấy Quan Thiết Sơn ở đối diện nhìn nàng cười châm biếm, khiến nàng có chút tức giận, đi đến bên cạnh hắn, lạnh lùng nói:

- Khi nào điện hạ cùng đại nhân cần thêm rượu, người đi tới hầu hạ.

Quan Thiết Sơn sững sờ:

...Vậy còn người thì sao?

Mặc Y trừng mắt hắn:

- Sao, chuyện của bốn tướng, còn muốn người trông nom sao? Ít lắm nhai đi!

Quan Thiết Sơn tức giận đến nổi cổ đều muốn to lên rồi, nhưng chỉ có thể nén cơn giận lại:

- Mạt tướng tuân mệnh. Cô nương bớt giận.

- Hừ!

Mặc Y xoay người rời đi.

Quan Thiết Sơn không khỏi một bụng uất ức, trong nội tâm âm thầm oán hận nói: người là đồ xú nường, luôn miệng xưng mình là Bốn tướng, chẳng qua là thủ hạ của Phượng Tỷ chỉ có cái chức tướng quân hữu danh vô thực, ý có Phượng Tỷ làm chỗ thì liền làm cao! Nếu thật sự có chiến tranh, loại đàn bà như người, còn có thể được phép lên chiến trường hay sao?

Trong lòng căm giận không ngớt, cho nên Quan Thiết Sơn nhìn ai cũng không vừa mắt. Vừa nhìn thấy Cao Tiên Chi đứng ở trên mũi thuyền, hắn liền kéo tới:

- Người, Tần đại nhân không phải rất thích người hay sao? Vậy đi vào đi, thêm rượu cho điện hạ cùng đại nhân đi!

Quan Thiết Sơn nghĩ tới hai ngày nay bị Tần Tiêu châm chọc khiêu khích, còn Nghĩa Hưng Vương thì thái độ khinh thị, trong nội tâm cảm thấy mình giống như phạm nhân. Loại Quân vương hay quan lớn này, nếu nịnh bợ không được, thì ít đi chọc thì tốt hơn.

Trong nội tâm của Cao Tiên Chi cũng âm thầm vui mừng.

Lại qua thêm một canh giờ, thuyền lớn rốt cuộc cũng đã đến được Ngạc Châu.

Tần Tiêu cùng với bốn người Lý Trọng Tuấn xuống thuyền, bên cạnh bờ là Quan Thiết Sơn cùng đám quân sĩ bận rộn vận chuyển lễ hồi.

Lý Trọng Tuấn nói với Tần Tiêu:

- Tần huynh đệ, người cứ yên tâm. Người người tiến cử, bốn vương nhất định sẽ đối đãi thật tốt, để hắc có một cái xuất thân.

Dứt lời liền kêu Quan Thiết Sơn tới, nghênh ngang kêu ngạo nói:

- Cái tên tiểu binh tên Cao Tiên Chi, bốn vương muốn hắc. Nhìn hắc bộ dạng giống một người, vừa lúc cần hắc làm đầy tớ. Dầu gì người cũng là quan trên của hắc, bốn vương tới thông báo với người một tiếng. Hộ tịch của hắc, nhờ người giúp đỡ.

Quan Thiết Sơn tự nhiên khúm núm không dám nói nữa chữ không, trong nội tâm lại lớn tiếng gào thét: Con mẹ nó, một tên Cao Ly tiểu tốt, dựa vào bộ dạng tuấn tú đi đâu cũng thấy lại được ưa thích, còn lão tử đường đường là lão tướng ở nơi sa trường!!!...

Chẳng bao lâu sau, mấy thứ lễ vật linh tinh gì đó đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, trên người Tần Tiêu cũng khoác lên miếng lụa đỏ thẫm của tân lang, xoay người phóng lên con ngựa to, Mạc Y thân là ‘cửa hồi môn’, tự nhiên cũng đứng một bên cầm dây dẫn ngựa, cứ như thể trời Tần Tiêu lại rồi ‘lôi’ tới giao cho tân nương tử.

Lý Trọng Tuấn ha ha cười nói:

- Tần huynh đệ, hôm nay người là tân lang, vừa vặn bốn vương cũng đến đây rồi, coi như là người chủ hôn cho người. Hôm nay người chính là quý nhân, cưỡi ngựa lên phía trước đi, không cần bận tâm đến mấy quy củ ngày thường đâu. Bốn vương cùng Trương Húc huynh đệ đi theo phía sau người, cũng làm người chủ hôn cho người, ha ha!

Tần Tiêu cười ha ha

- Vậy thì đa tạ diện hạ!

Theo lý mà nói, Tần Tiêu hắc là phải cưỡi ngựa đi sau Lý Trọng Tuấn, lúc này lại giục ngựa chạy lên phía trước, đằng sau dẫn theo đội ngũ trên dưới khoảng một trăm người, rầm rập kéo nhau đi về phía phủ thứ sử Ngạc Châu.

Mạc Y nắm dây cương, đi bên cạnh Tần Tiêu, hạ giọng nói:

- Đa tạ đại nhân....

Tần Tiêu liếc nàng một cái, khẽ gật đầu.

Đi được nửa đường, chính thức gặp được Phạm Thúc Đức, dẫn theo vài tên sai vặt, cùng với chút lễ vật, tiến lên nghênh đón tân lang.

Phạm Đức Thúc hôm nay trông rất buồn cười, theo phong tục Giang Nam, mặc một thân y phục màu đỏ lòe hệt như mấy bà mối, trên đầu còn cài một đóa hoa đỏ thẫm, mặt cũng trát chút son, bộ dáng kia, rất giống mấy chú hề trong đoàn xiếc.

Mọi người nhìn thấy, tự nhiên là ai cũng buồn cười, một tràng tiếng cười vang lên không ngớt.

Phạm Thúc Đức cũng cười to theo, hắc gọi thủ hạ cùng vài tên sai vặt mang theo ít quà tặng, phát cho đám người đi theo Tần Tiêu đón dâu, cưỡi ngựa đi phía trước mặt Tần Tiêu, chấp tay vái chào:

- Chúc mừng Tần đại nhân, chúc mừng tân lang! Phạm mỗ thân là bà mối, nên bây giờ chính là tới cản đường đòi tiền lì xì đây!

Mọi người một chuyển hoan thanh tiểu ngữ tiến vào thành Ngạc Châu.

Dân chúng Ngạc Châu lúc này đứng kín hai bên đường, cao hứng bừng bừng quan sát đội ngũ đón dâu, quả thực là tiếng vang huyên náo cực lớn, cơ hồ đạt tới tình trạng người nào cũng xông ra đường.

Tần Tiêu cười con ngựa lớn nhìn qua mọi người chấp tay vái chào, một gã sai vặt đi theo thỉnh thoảng lấy ra bánh ngọt cho vài người, càng khiến mọi người tranh nhau nên vô cùng náo nhiệt.

Trong đám người càng có kẻ nghị luận:

- Xem kìa, đó chính là đương kim Vô Trạng Nguyên, Giang Nam đạo Khâm Sai, hiện tại thành con rể của Thứ Sử rồi...
- Đúng là suất khí oai hùng! Nếu con gái nhà ta năm đó gả cho người như vậy thì ta an tâm muốn chết!
- Thứ Sử đại nhân thật sự có ánh mắt độc đáo, thoáng cái đã chọn được rể quý thế này, xem hắn còn trẻ như vậy sau này còn làm quan lớn cũng không biết chừng!
- Cũng không phải, hiện tại cũng lưu hành chuyện quan lại bao che cho nhau đấy...
- Người nhỏ giọng một chút. . .

Tần Tiêu nghe vào trong tai, buồn bực trong lòng, thầm suy nghĩ: nếu qua ít ngày ta tự tay đem đám lão đại kia vật ngã xuống thì những người này không biết chừng sẽ bình luận ta thế nào đây? Còn nữa, không phải là đón dâu sao, tại sao lại có nhiều người vậy xem như vậy? Nhiều cửa hàng cũng đóng cửa, hình như là cố ý tới đây tham gia náo nhiệt a, chuyện này có chút không bình thường. Hắn là Ngô Hưng Quốc cố ý đem việc này huyền náo cho toàn thành biết là tạo dư luận ỉn? Tên khốn này giảo hoạt như lão hồ ly vậy!

Gần tới phủ Thứ Sử thì không biết từ nơi nào xuất hiện kèn trống rung trời, tiếng kèn và chiêng vang lên âm vang, bọn sai vặt cũng đốt pháo mừng, người chung quanh thì oanh động trầm trồ khen ngợi, tràng diện náo nhiệt tới cực điểm.

Tần Tiêu không thể nghi ngờ là người vạn chúng chú mục, cả đội ngũ chậm chậm đi tới nơi cần tới, lúc cách phủ Thứ Sử chừng trăm bước thì bọn người này huyền náo tới tận nửa canh giờ.

115. Chương 115: Nghi Ngờ Lại Sinh Ra

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 115: Nghi ngờ lại sinh ra

Vào tới phủ Thứ Sử thì cửa đóng chặt, không có một người nào nghênh đón.

Tần Tiêu xoay người xuống ngựa, nghi hoặc nhìn qua Phạm Thức Đức hỏi:

- Phạm tiên sinh, đây là phong tục gì? Hình như Giang Châu không có loại chuyện này.

Phạm Thức Đức cười hắc hắc, nói ra:

- Tân lang, lần này ngươi phải nhập gia tùy tục rồi. Ta cũng nghe theo lời của Ngô đại nhân nói, Ngạc Châu này lưu hành tập tục ‘ngăn cửa’, đem giấu cô dâu sau vài lớp cửa, tân lang phải đích thân mở ra từng cánh cửa, lúc này còn phải xem chú rể còn có thành ý hay không? Còn nữa a, phải có ‘mãi môn thái’, mỗi một tầng cửa sẽ có người giữ cửa, đều là thân thích của nhà gái hoặc là hảo hữu, người phải ứng phó cho tốt, ha ha!

Tần Tiêu bình tĩnh đại ngộ, cười khổ:

- Giày vò như vậy bao lâu cho hết? Nếu phủ Thứ Sử có nhiều cửa thì phải làm sao!

Đám người cười to một hồi, đã có người hô:

- Tân lang, nhanh vào gọi cửa đi!

Tần Tiêu cười to, đi tới cửa chính cầm lấy cái vòng trong miệng con nghê, dùng sức đập vài cái:

- Mở cửa mở cửa, bốn quan. . . Ách, tân lang đến lấy lão bà.

Đám người lại cười to, có người nói:

- Làm gì có chú rể nào kêu cửa như vậy! Người phải hạ giọng mới được, đang có việc cầu người đấy!

Quả nhiên cửa không có chút phản ứng, chỉ nghe bên trong có người cười hì hì.

Tần Tiêu buồn bực, đành phải khép nép nói:

- Vãn sinh Tần Tiêu đến đây nghênh đón Ngô gia đại tiểu thư, mời làm giai ngẫu, thỉnh cầu chư vị mở cửa, tạo thuận lợi!

Trong cửa lại cười hì hì, có giọng nữ kêu lên:

- Mở cửa thì được, nhưng phải có mãi môn thái!

Tần Tiêu vỗ trán một cái:

- Không tốt! Tiền bạc ta đều khen thưởng cho hạ nhân rồi, nhiều cũng không mang đến, cái này...

Lý Trọng Tuấn ở bên cạnh cũng đang ở bên cạnh cười ha ha, đi đến bên người Tần Tiêu kín đáo đưa cho hắn một bao bạc:

- Huynh đệ, ba trăm lượng, có lẽ đủ! Ta đang đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhớ rõ vốn và lãi phải đưa đủ cho ta!

Đám người thổn thức:

- Ba trăm lượng mãi môn thái, không hổ là làm quan nhi! Thực sự có tiền!

Tần Tiêu cười khổ tiếp nhận:

- Tạ điện hạ. . .

Dứt lời đem một thỏi bạc ném vào trong cửa:

- Mãi môn thái đã có, thỉnh cầu mở cửa!

Người sau cửa kinh hô, cánh cửa lập tức mở ra, mấy tiểu nha đầu cười toe toét nhìn Tần Tiêu xoay người hành lễ:

- Đa tạ cô gia khen thưởng, xin mời!

Tần Tiêu như trút được gánh nặng, dẫn theo bà mỗi bước vào trong cửa phủ Thứ Sử.

Trong phủ thứ sử đã sớm có lựa đồ chữ hỉ đầy đủ, trang hoàng cực kỳ đại khí, ở ngoài đang có một đám quan viên của phủ Ngạc Châu tề tựu, vui vẻ ra mắt đi lên chúc mừng Tần Tiêu.

Tần Tiêu cũng không đợi Phạm Sĩ Đức giải thích, đoán chừng đều là người tới đây chúc mừng, muốn lấy chỗ tốt gì đó. Không có nói gì, phân a phân a, chia tiền a!

Mọi việc như thế trọn vẹn làm ấm ỹ mười hiệp, rốt cục khi tới khuê phòng của Ngô tiểu thư thì thủ vệ đương nhiên là lão tử Ngô Hưng Quốc.

Tần Tiêu đã mời một không chịu nổi, tìm Lý Trọng Tuấn mượn bạc cũng tiêu sạch rồi, vẫn còn tới chỗ Phạm Thứ Đức chỗ mượn thêm một trăm lượng. Đi đến nơi đây đã hai tay trống trơn.

Tần Tiêu đang chuẩn bị tìm người vay để vượt qua mãi môn thái, cửa khuê phòng đã mở ra, Ngô Hưng Quốc cười ha hả ngồi ở ghế thái sư trước cửa lớn, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Hiền tế, vì phụ không muốn mãi môn thái, nhưng muốn bá ba đường, khi đó con gái của ta chính là của người.

Tần Tiêu nghe xong thì tức giận: đòi tiền thì được rồi, còn muốn lão tử bá lão tặc người? Nhưng mà đùa giỡn tới mức này cũng phải tiếp tục thôi.

Tần Tiêu cười hì hì đi đến trước mặt Ngô Hưng Quốc xoay người bá hắn, trong nội tâm mắng thầm:

- Ta bái người bán thân bất toại!

- Ta bái người già bị si ngốc!

- Ta bái người chết không toàn thân, ha ha, ta thật sự là quá ác độc!

Tần Tiêu bái xong, Ngô Hưng Quốc cười ha ha mang Tần Tiêu nâng dậy, lại kín đáo đưa cho hắn một cái gì đó, thì ra là một tấm ngân phiếu, nhìn hắn nói ra:

- Hiền tể chó trách, phong thổ Ngạc Châu này là như thế, giày vò người mệt lắm a? Đây là tiền vi phụ đưa cho người qua ‘mãi môn thái’. Mà tiền này cũng là phong tục bản địa, coi như hồi báo hao tổn của người, ha ha! Nước phù sa không lưu ruộng người ngoài, nói như thế nào cũng không thể tiện nghi kẻ khác a!

Tần Tiêu cầm lấy ngân phiếu nhìn qua, trong nội tâm vui mừng mà nói:

- Ba ngàn quan, đây chính là ba ngàn lượng bạc! Ha ha, thoáng cái đã thu lại cả vốn lẫn lời!

Ngô Hưng Quốc tránh khỏi ghê thái sự, cười ha hả nói ra:

- Hiền tể mau vào đi! Tân nương tử đã đợi trong phòng từ lâu rồi.

Tần Tiêu giống như tháo được tảng đá lớn, rốt cục cũng thở dài một hơi, chấp chấp tay đi vào trong phòng.

Trong phòng Lý Tiên Huệ ăn mặc hoa bào màu đỏ rực, ngồi ngay ngắn ở mép giường, nhìn thấy bộ dáng chật vật của Tần Tiêu thì cười rộ lên:

- Tần đại nhân, mệt chết a?

- Nàng nói hay lắm!

Về mặt Tần Tiêu cười khổ đi qua bên cạnh bàn, cầm lấy nước trà trên bàn tự rót một bát lớn và uống cạn. Lúc này hắn phải vượt qua mười tám cửa mới đi tới nơi này được, cuống họng đã khát khô rồi.

Cách ăn mặc của Lý Tiên Huệ hôm nay vô cùng xinh đẹp, áo hoa đỏ rực, mũ phượng khăn quàng vai, trâm cài Loan Phượng, trên trán thì thiếp một đóa hoa mai càng động lòng người, kiểu diễm sinh tư.

Tần Tiêu trong lúc lơ đãng đưa mắt nhìn qua vài lần, trong nội tâm lại thầm rung động, nhất thời sinh ra một ít ảo giác, hắn suy nghĩ có nên làm cho tràng kết hôn giả này thành thật hay không?

Ngô Hưng Quốc cười ha hả kéo cửa lại tự đi ra ngoài, thấy hắn ra ngoài cửa thì đoàn náo động ở bên ngoài cười vang, đều chúc mừng hắn.

Lý Tiên Huệ đi tới bên cạnh Tần Tiêu nói nhỏ vào tai của hắn, nói:

- Tần đại nhân, hắn là Trọng Tuấn huynh trưởng của ta cũng tới Ngạc Châu?

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Nàng làm sao biết?

Lý Tiên Huệ nói ra:

- Hôm qua Tịch Nhi trên đường phố đi mua chút đồ cho tiệc cưới thì nhìn thấy trên đường.

Tần Tiêu thầm than, trong nội tâm suy nghĩ: Tịch Nhi, tại sao nàng lại lưu ý tới Lý Trọng Tuấn? Nàng là con gái Thứ Sử thì sao nhận ra Nghĩa Hưng Vương? Nếu Tịch Nhi đều sớm nhìn thấy Lý Trọng Tuấn thì Phượng tỷ bên kia khẳng định không có đạo lý không biết. Bọn chúng có thể vì Lý Trọng Tuấn bất ngờ tới mà sinh ra một ít hoài nghi, sau đó áp dụng các biện pháp thì triển thủ đoạn hay không?

Còn có Tịch Nhi, nếu phụ thân hắn là người xấu thì cũng nên cẩn thận tự định giá cân nhắc một chút, nha đầu kia là nhân vật nào!

Lý Tiên Huệ chân thành ngồi bên cạnh bàn, trâm cài trên đầu của nàng phát ra tiếng vang leng keng, cười mỉm nhìn qua Tần Tiêu:

- Tần đại nhân, Tiên Huệ chưa từng nghĩ tới còn có cơ hội mặc áo đỏ thêu phượng, đội mũ phượng và khăn quàng vai hỉ đây, gả ột người tuy là diễn trò, nhưng mà cũng hoàn thành một tâm nguyện của ta, cảm ơn

ngài ah!

116. Chương 116: Phát Hiện Kinh Người.

Chương 116: Phát hiện kinh người.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Cám ơn ta? Cám ơn ta cái gì?

Tần Tiêu nhìn qua vẻ mặt cô đơn ôn nhu của Lý Tiên Huệ thì nhất thời nghĩ đến đây có phải diễn trò hay không, nhưng mà cứ xem như đây là chuyện tốt, không nên nói nhiều.

- Tần mỗ cũng vạn lần không ngờ có thể làm lễ bái đường với hoàng thân quốc thích Đại Đường đây, xem như một lần kết hôn đi, mặc dù chỉ là diễn trò, ha ha!

Lý Tiên Huệ che miệng cười rộ lên:

- Đại nhân thật biết chê cười!

Tần Tiêu cười:

- Vốn chính là thế! Cũng không phải là tất cả mọi người đều có thể chờ mong được cưới công chúa đây. Dù sao công chúa của đại Chu số lượng có hạn a.

Lý Tiên Huệ cười khanh khách, nói:

- Không nghĩ tới bốn sự sỗ sàng của đại nhân cũng nghiêm túc như vậy.

Tần Tiêu cười ha hả, trong lòng thì nhin không được run lên, nói:

- Những lời này ‘ bốn sự sỗ sàng của đại nhân cũng nghiêm túc như vậy ’, nghe thế nào cũng thấy quen tai, chẳng lẽ...

Đột nhiên nội tâm của Tần Tiêu bừng tỉnh đại ngộ, Lý Tiên Huệ này chẳng lẽ là giả mạo?

Phượng tỷ?

Trong lòng kinh hãi như thế nhưng trên mặt của Tần Tiêu lại bất động thanh sắc, tiếp tục cùng Lý Tiên Huệ nói chuyện phiếm. Sắc trời đã hơi muộn, xem ra hôm nay còn phải qua đêm trong phủ Thứ Sử này, vốn Ngô Hưng Quốc an bài cũng là ngày mai mới quay về Sở Tiên sơn trang, cử hành đại lễ kết hôn.

Với tính tình của Tần Tiêu thì cẩn thận quan sát sơ hở của Lý Tiên Huệ trước mặt, hơn nửa ngày cũng không có phát hiện điều gì khác thường. Lý Tiên Huệ trước mắt này giờ tay nhắc chân đều giống Vĩnh Thái quận chúa như đúc, giống đến mức không hề có một điểm sai lầm!

Hắn là ta lo ngại? Trong nội tâm Tần Tiêu thầm suy nghĩ như vậy, nhưng nói thầm: vì cái gì từ khi nghe được nàng nói câu đó trong lòng của ta lại có cảm giác khác thường? Trực giác nói cho ta biết ở trong đó nhất định có cái gì không đúng! Nhưng rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Tần Tiêu tiếp tục nói chuyện phiếm với Lý Tiên Huệ, hy vọng có thể từ cử động ngón tay của nàng moi ra một ít môn đạo:

- Tiên Nhi, lúc trước bệ hạ tứ hôn nàng và Võ Duyên Cơ thì không có cử hành hôn lễ sao?

Lý Tiên Huệ nhíu mày:

- Ngày đại hôn không nên đề cập tới chuyện xấu này. Ta không phải đã nói với ngài rồi sao? Bệ hạ vừa mới tứ hôn thì ta cùng Võ Duyên Cơ đi vào nội cung theo thông lệ nên sinh ra rắc rối bị xử tử, làm gì có cơ hội bái đường.

Lý Tiên Huệ dừng một chút, đột nhiên trên mặt xuất hiện nụ cười quỷ dị vui vẻ, nói:

- Đại nhân cố ý nói như vậy là đang lo lắng Tiên Nhi ta không còn hoài bích đúng hay không? (*Hoài bích là còn trinh)

Tần Tiêu trong lòng mờ mờ, không khỏi tranh luận nói:

- Tần Tiêu tuyệt không có ý này! Đây chỉ là chuyện phiếm mà thôi, quận chúa không nên trách!

Trong nội tâm thì nghĩ tới: tuy người trước mặt này và Vĩnh Thái quận chúa Lý Tiên Huệ giống như đúc, âm thanh khác nhau không nhiều lắm, nhưng mà ta vẫn cảm giác được có chút không đúng! Người trước mặt và Lý Tiên Huệ gặp lần trước lại nhiều hơn một cổ hương vị đậm đà ngả ngớn... Tuy Lý Tiên Huệ trước khi cũng vì thăm dò ta từng có cử động khiêu khích câu dẫn, nhưng lúc ấy xem ra chỉ có sắc mà không có đậm, hương điểm mà không hạ lưu. Hiện tại quận chúa này nói chuyện...

Lúc này tiếng động bên ngoài của đám người từ từ yên tĩnh lại, xem ra đều bị Ngô Hưng Quốc an bài vào trong ăn tiệc cưới. Qua trong chốc lát cửa phòng bị gõ vang, Tần Tiêu đi ra gõ cửa, chính là Mặc Y.

Mặc Y đứng ở cửa ra vào nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Tân lang quan, khách nhân cả sảnh đường đều chờ đợi ngài đi mời rượu đấy! Tại sao ngài vừa chui vào trong khuê phòng của tân nương không nở ra thế này? Ha ha!

Tần Tiêu cười mỉa:

- Ta lập tức tới ngay.

Trong phòng Lý Tiên Huệ kêu lên:

- Là Tử Dịch tỷ tỷ sao? Nhanh mời vào trong ngồi, ta đang chán muốn chết!

Đột nhiên trong lòng của Tần Tiêu sáng ngời: Lý Tiên Huệ này không ngờ không phân biệt được Mặc Y cùng Tử Dịch? Quả nhiên không đúng!

Mặc Y đi vào trong khuê phòng, Lý Tiên Huệ vội vàng kéo nàng lại:

- Hảo tỷ tỷ, mau ngồi xuống tâm sự với ta đi! Những ngày này người cùng Mặc Y tỷ tỷ bận rộn ở đâu cũng không tới thăm ta.

Tần Tiêu đi tới bên cạnh bàn làm bộ muốn châm trà uống, nghe hai người nói chuyện.

Mặc Y hơi có chút xấu hổ trầm thấp cúi đầu, nói:

- Quận chúa điện hạ, là tỷ tỷ Mặc Y... Vốn Phương tỷ đã an bài Tử Dịch tới đón thân, nhưng mà tiểu nha đầu này phát tính tình nên ta lưu nàng lại Sở Tiên sơn trang xem thôn trang...

Tần Tiêu nhìn thấy khoe mắt của Lý Tiên Huệ có một tia khẩn trương và hoảng sợ, nhưng nàng nhanh chóng che dấu, tự trách nhẹ lắc đầu, ôn nhu nói:

- Người nhìn ta xem, mấy ngày không gặp hai tỷ muội các người thì không nhận ra rồi! Cũng chỉ trách các người lớn lên cũng quá giống nhau!

Trong nội tâm Tần Tiêu sáng ngời Mặc Y cùng Tử Dịch làm bạn với Lý Tiên Huệ nhiều năm, Lý Tiên Huệ làm gì có đạo lý không phân biệt được! Quận chúa này tất nhiên là giả!

Tần Tiêu nhìn hai nữ nhân, nói:

- Các nàng ở đây trò chuyện đi, ta đi ra ngoài tiếp khách. Không bao lâu thì gọi nha đầu mang đồ ăn tới đây. Ah, đúng rồi, Tiên Nhi, hôm nay từ cửa vào không gặp Tịch Nhi, tại sao thời gian trọng yếu này không thấy nàng hầu hạ, chạy đi đâu rồi?

Lý Tiên Huệ cười nói:

- Tiểu nha đầu này có lẽ chạy đi đâu đó, chắc cũng đang đi tìm lang quân như ý trong sảnh thôi! Lại nói nàng cũng không phải nha hoàn, nếu bảo nàng luôn hầu hạ ta thì cũng không tốt lắm đâu? Hôm nay phủ Thứ Sử nhiều người nên Ngô Thứ Sử sợ nàng bị người ta nhận ra nên cố ý mang nàng đi nơi khác rồi.

- Ah, là như thế sao.

Tần Tiêu lơ đãng nói ra.

- Ta đây đi, các nàng chậm rãi trò chuyện.

- Đi thôi!

- Đại nhân đi tốt.

Tần Tiêu đi ra khỏi khuê phòng đóng cửa phòng, lập tức phóng bước nhanh tới thính đường. Đi ra mấy bước đột nhiên thả người lên nóc nhà, nhẹ chân nhẹ tay vạch một một mảnh ngói.

Không nằm ngoài sở liệu của Tần Tiêu, trong khuê phòng Mặc Y quỳ rạp xuống đất cúi thấp đầu xuống, Lý Tiên Huệ có chút tức giận ngồi ở trên ghế, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn qua nàng, bờ môi rung lên như đang nói cái gì đó..

Nóc nhà tương đối cao, âm thanh của Lý Tiên Huệ cực thấp, hoàn toàn không nghe nàng nói cái gì.

Nhưng có mà trước mắt là đủ rồi!

Tần Tiêu đã hoàn toàn hiểu được đây là chuyện gì xảy ra! Còn có Ngô Hưng Quốc, Tịch Nhi, Hỏa Phượng cùng với tân nương tử gọi là Lý Tiên Huệ kia là có chuyện gì rồi!

Tần Tiêu xoay người nhảy xuống, kiểm chế ở tâm thần đi tới chánh đường.

Trong chánh đường đã sớm ca múa hân hoan, mùi rượu dâng trào tràn ngập đại sảnh. Ngô Hưng Quốc sớm đã uống thất điên bát đảo, đi đường có chút xiêu xiêu vẹo vẹo.

Ngô Hưng Quốc nhìn thấy Tần Tiêu đã đến thì như được đại xá, hẩn như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, thất tha thất thểu đi tới, một phát bắt lấy hẩn miệng đầy mùi rượu nói loạn:

- Hiền... Hiền tể, nếu ngươi không tới thì lão phu hôm nay phải say chết ở đây rồi.

117. Chương 117: Sợ Ném Chuột Vỡ Bình.

Chương 117: Sợ ném chuột vỡ bình.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu đỡ lấy hẩn, nói:

- Tiểu tể thất lễ, phụ thân chớ trách! Các vị chớ trách!

Lúc này Lý Trọng Tuấn ngồi ở xa nhất nhìn qua Tần Tiêu hô to:

- Tần huynh đệ, tân lang quan, tới tới, bốn vương phải uống mừng chén với ngươi.

Tần Tiêu nhìn qua phía hẩn, thấy trong mắt của hẩn có mấy phần thâm ý.

Tần Tiêu cười ha hả đi đến bên người Lý Trọng Tuấn, người bên cạnh thì thức thời né ra, bộ nhân lập tức chuyển cái ghế tới, Tần Tiêu ngồi xuống.

Lý Trọng Tuấn nhìn ra có vài phần men say, trên mặt thì đỏ bừng, lời kéo Tần Tiêu hơi có chút mơ hồ nói không rõ:

- Huynh đệ, tới Giang Nam... Giang Nam xử lý hôn sự, chuyện này thật ý tứ nha. Bồn vương... Bồn vương cũng muốn có thị thiếp ở Giang Nam chơi đùa! Lại làm con rể của Giang Nam này! Ngô Thứ Sử!

Lý Trọng Tuấn liền vỗ bàn một cái.

- Ngô Thứ Sử, bồn vương bảo người còn không mau tới!

Ngô Hưng Quốc lúc này đã trốn qua bàn rượu khác, vụng trộm trì hoãn thì bỗng nghe được Lý Trọng Tuấn hô to, hần tỉnh rượu hơn phân nửa vội vàng chạy tới, xoay người chấp tay nghe hần phát biểu.

Lý Trọng Tuấn hít thở thật sâu, đỉnh đạc nói ra:

- Ngô Thứ Sử, người còn con gái nào không? Gả một người cho bồn vương làm thị thiếp! Bồn vương cũng muốn như Tần huynh đệ, náo một hồi... Ah... Cáp a, thật là ý tứ.

Ngô Hưng Quốc dở khóc dở cười, mặc dù biết những chuyện này là say rượu mê sảng nói ra, nhưng không dám phản bác, nói:

- Hồi bẩm điện hạ, vi thần chỉ có một con gái, hiện đã gả cho Tần đại nhân, cái này...

Lý Trọng Tuấn vừa trừng mắt, âm thanh khí thế nói ra:

- Không có... Sao không sinh ra mấy người? Người muốn bồn vương lấy con gái của họ không biết bao nhiêu mà kể, nhưng mà người nói với bồn vương là không có con gái? Phế vật! Tức chết bồn vương!

Ngô Hưng Quốc sợ tới mức cuống quýt quỳ rạp xuống đất:

- Vi thần có tội! Điện hạ xem mặt mũi của tiểu tể ngàn vạn thứ tội! Vi thần già nua thê thiếp không đồng đều, cũng không có sinh thêm con gái.

Khách trong sảnh đường này bị hù sợ, tràng diện lập tức có chút tĩnh táo lại.

Trong nội tâm Tần Tiêu cười trộm, nhìn nhạc phụ trên danh nghĩa này vẫn phải chiếu cố mặt mũi của hần, vì vậy đi ra hoà giải:

- Điện hạ, xin nghe vi thần một lời. . . Điện hạ chính là vương gia, còn sợ không lấy được thị thiếp của Giang Nam hay sao? Ngày khác vi thần sẽ báo cáo Giang Nam một câu, phạm là quan viên ngoài tứ phẩm ở Giang Nam, ai ở nhà còn có con gái xinh đẹp chưa gả chồng thì tự nguyện gả cho điện hạ, nhanh chóng tới báo danh. Đến lúc đó đoán chừng điện hạ cũng không cần quan tâm cái gì, ngồi trong phủ chờ đợi nhiều mỹ nữ Giang Nam tới gả cho người, ha ha!

Lý Trọng Tuấn nháy mắt mấy cái, lập tức vỗ tay cười to:

- Aha Hàaa... Hay lắm, vẫn là huynh đệ thông minh, ý kiến hay, quả thực là ý kiến hay! Ngô Thứ Sử người đứng lên đi, bồn vương chỉ nói đùa với người mà thôi, không cần cho là đúng. Người cho rằng bồn vương thực say chờ người sinh con rồi chờ lớn sao, bồn vương chẳng phải đã biến thành lão già rồi sao? Lấy được thê thiếp chắc cũng không còn xài được, ha ha!

Lập tức quay đầu nở nụ cười giả tạo nhìn qua Tần Tiêu nói ra:

- Nếu không, bồn vương nghe theo ý của Tần huynh đệ vừa rồi nhé?

Tần Tiêu cúi đầu cười:

- Giao cho vi thần lo việc này là được...

Lý Trọng Tuấn lung la lung lay đứng lên, nhìn hần đứng không vững Tần Tiêu vội vàng đứng dậy đỡ hần. Lý Trọng Tuấn lắc lắc đầu:

- Huynh đệ, cùng ra ngoài thay quần áo với bồn vương.

- Vâng, điện hạ!

Tần Tiêu nhìn thấy khoe miệng của Lý Trọng Tuấn mỉm cười, biết rõ hắn đang cố ý trêu chọc Ngô Hưng Quốc, trong nội tâm cũng cười rộ lên.

Tần Tiêu dịu lấy Lý Trọng Tuấn ra khỏi chánh đường, nghe được tiếng thở dài của đám khách mời bên trong.

Lý Trọng Tuấn hé miệng cười ha hả, hắn cũng đứng vững lên. Tần Tiêu cũng cười to:

- Điện hạ, vô duyên vô cớ vì sao xỉ nhục Ngô Hưng Quốc kia vậy?

Lý Trọng Tuấn khoát tay, nhàn nhã tự nói:

- Tần huynh đệ, nếu trước mắt không giả vờ phóng dáng phong lưu cậu ấm, ta dùng bộ mặt nghiêm nghị vương gia thì chẳng phải khiến người ta đề phòng sao?

Tần Tiêu bưng tỉnh đại ngộ, nhất thời thốt ra:

- Tần mỗ hiểu rồi. Điện hạ đang “Trang bức”?

- ‘Trang bức’?

Lý Trọng Tuấn nghi hoặc nháy mắt con ngươi, sững sờ nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Lời này là ý gì tứ, vì sao bỗng vương chưa từng nghe qua?

Tần Tiêu nhin không được cười rộ lên, lập tức qua loa tặc trách nói:

- Điện hạ có chỗ không biết, đây là từ địa phương quê của hạ quan. Ý tứ nghĩa là giả vờ ngây ngốc, giả heo ăn thịt hổ.

Lý Trọng Tuấn cười to:

- Huynh đệ thông minh! Một điểm tức thông! Trong ba mươi sáu kế nó hữu dụng nhất, quan trường như chiến trường, sâu sắc phải hữu dụng mới được.

Tần Tiêu nhin xuống không có cười to:

- Điện hạ mới thật sự là người thông minh, Tần mỗ bội phục! nguồn

- Đâu có đâu có...

Lý Trọng Tuấn cười ha ha, bước đi nhanh hơn, đi tới nhà vệ sinh, trong miệng thì âm thầm lẩm bẩm:

- ‘Trang bức’? ‘Trang bức’... Từ ngữ Giang Nam này thật có ý tứ!

Hai người thuận tiện ra ngoài, Lý Trọng Tuấn hữu ý vô ý mang theo Tần Tiêu đi dạo quanh phủ Thứ Sử. Đi đến chỗ hẻo lánh Lý Trọng Tuấn nhìn qua Tần Tiêu, thấp giọng nói ra:

- Huynh đệ, phát hiện cái gì không đúng không?

Tần Tiêu hỏi lại:

- Điện hạ có phát hiện gì?

Lý Trọng Tuấn nhíu mày, thấp giọng nói ra:

- Vừa rồi trên yến tiệc có bốn thành khách mời lại là quan quân phủ binh của Ngạc Châu này. Tuy bọn họ ăn mặc y phục thường ngày nhưng thời gian bốn vương mang binh cũng không tính là ngắn, có thể nhìn qua cử động ngón tay của bọn họ nhìn ra một điểm đầu mối. Người biết đó là ý gì chứ?

Tần Tiêu ngưng trọng gật gật đầu:

- Tần Tiêu hiểu. Những chuyện này đã sớm nằm trong dự liệu của Tần mỗ rồi. Từ Kính Nghiệp năm đó phản loạn thì số lượng quan quân tiểu quan đi theo cũng không ít, triều đình làm sao có thể gạt bỏ từng cái được? Những năm này thì có rất nhiều người đã trà trộn lên các chức quan khác nhau. Hỏa Phượng thủ lĩnh chính là Từ Tiểu Nguyệt, cũng không biết từ nơi nào tìm được chứng cứ bọn họ từng đi theo Từ Kính Nghiệp làm phản, bắt những người này sẵn sàng góp sức cho Hỏa Phượng. Ta đoán chừng trong châu phủ

Giang Nam Ngạc Châu này quan quân nghe lệnh của Hỏa Phượng số lượng cũng không ít. Hơn nữa Hỏa Phượng kinh doanh Giang Nam nhiều năm như vậy, vô cùng có khả năng âm thầm bố trí rất nhiều quan quân trực cao vọng trọng.

Lý Trọng Tuấn tức giận gật đầu:

- Những loạn thần tặc tử này đập cờ hiệu giúp đỡ Lý Đường thì bốn phía làm bậy khắp nơi, đây không phải muốn làm tổn hại danh dự của Lý gia sao? Rất đáng hận! Nhưng mà bệ hạ anh minh âm thầm phái bốn vương đến xử lý việc này, xử lý việc cố ý giá họa cho Lý gia, lại nói tiếp bốn vương lần này rất cảm kích bệ hạ.

Tần Tiêu gật đầu:

- Bệ hạ khôn khéo hơn người, tự nhiên có thể nhìn thấy chuẩn bị của những người này, sẽ không để cho đám tiểu tặc này làm hỏng đại sự. Nhưng mà điện hạ, vừa rồi Tần Tiêu cũng phát hiện một chuyện làm cho người ta kinh ngạc, nói ra hy vọng sẽ không giết mình.

118. Chương 118: Phòng Ngừa Chu Đáo.

Chương 118: Phòng ngừa chu đáo.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Lý Trọng Tuấn ngạc nhiên nói:

- Nói nghe một chút.

Tần Tiêu biểu lộ nghiêm túc:

- Lần này tân nương tử hình như không phải là Vĩnh Thái quận chúa ta gặp trước kia, mà là...

Lý Trọng Tuấn mở to hai mắt:

- Ai?

Tần Tiêu nhíu mày lại, thấp giọng nghiêm nghị nói ra:

- Thủ lĩnh Hỏa Phượng, con gái Từ Kính Nghiệp, Từ Tiểu Nguyệt!

Quả nhiên Lý Trọng Tuấn quá sợ hãi, suýt nữa đề cao âm thanh, cưỡng ép âm điệu của mình, tức giận gầm nhẹ nói:

- Vậy còn em gái của bốn vương, Vĩnh Thái quận chúa đâu rồi?

Về mặt Tần Tiêu trầm xuống, chậm rãi lắc đầu:

- Cũng còn chưa biết...

Lý Trọng Tuấn tức giận dậm chân, nói:

- Từ Tiểu Nguyệt, tốt cho nữ nhân âm tàn! Bốn vương vốn định xử lý xong đám tặc này, tụ tập đầy đủ sẽ tới Sở Tiên sơn trang hốt gọn một mẻ! Nhưng mà kể từ bây giờ lại sợ ném chuột vỡ bình! Rất là đáng hận!

Cảnh ban đêm càng đậm, cháng đường phủ Thứ Sử vẫn tiếp tục yến hội như trước, hơn nữa lúc này còn tiếng vào giai đoạn cao trào. Mấy nữ tử áo đỏ áo xanh chính là ca vũ nổi tiếng ở Giang Nam này, âm điệu của nhạc và tiếng chén đĩa giao thoa, mọi người thỉnh thoảng ré lên trầm trồ khen ngợi, tiếng hoan hô cười to truyền ra thật xa.

Trong một góc đại sảnh Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn đang nói chuyện với nhau.

Tần Tiêu nghe Lý Trọng Tuấn nói muốn tới Sở Tiên sơn trang đem đám tặc này ‘một mẻ hốt gọn’, hỏi:

- Điện hạ lần này xuôi nam mang bao nhiêu binh mã?

Lý Trọng Tuấn nói ra:

- Không dối gạt huynh đệ, bốn vương lần này nghe theo mật chỉ để tránh bị người ta nghi kỵ, thời điểm rời khỏi kinh thành một mình một ngựa đi tới đây. Lúc đi vào rừng thì bệ hạ mới ra lệnh cho Đại Đô Đốc Trương Sử, Trương Nhân Nguyên Trương tướng quân lãnh binh đến phụ trợ, đoán chừng lúc này binh mã của Trương tướng quân cũng đã tới phía bắc Ngạc Châu rồi. Hơn nữa bốn vương đã phát quân lệnh cho Dương Châu phát ra quân lệnh, lệnh cho Lý Tư Trùng, Lý Thừa Huống, Độc Cô Húy Chi, Sa Trá Trung Nghĩa bốn người tất cả lãnh binh mã xuất phát từ Dương Châu tụ hợp với Trương Nhân Nguyên. Trương Nhân Nguyên nghe để lệnh tiến tới gần Ngạc Châu, cũng thuận đường hội hợp với binh mã Dương Châu đang đóng quân ở An Châu, bởi vậy có lẽ tránh được tai mắt của người khác. Hơn nữa bệ hạ nói cho ta biết lần này chuyện ở Giang Nam trong triều nòng chỉ nghe mình bốn vương nói. Ngay cả Trương Nhân Nguyên cũng không biết được. Vài ngày trước Trương Nhân Nguyên sai người đến Ngạc Châu báo tin cho bốn vương, cũng đã ước định với bốn vương mỗi ngày bốn vương sẽ phát một phong thư cho hắn. Nếu như một ngày không phát hắn sẽ mang binh tiến vào Ngạc Châu, đến đây tiếp ứng cho bốn vương!

Tần Tiêu âm thầm sợ hãi thán phục, những người này đều là danh tướng lừng lẫy của Đại Đường trong lịch sử!

Lý Trọng Tuấn nhìn thì táo bạo nhưng hắn là người tinh minh giỏi giang, nhất là an bài quân sự càng lộ ra nét xuất chúng. Hắn sắp xếp như vậy đúng là không khiến người ta hoài nghi. Dù sao hiện tại tai họa ngầm ở biên cương đang xuất hiện, phủ binh đúng hạn phải đổi nơi là chuyện bình thường. Một khi Trương Nhân Nguyên mang binh tới thì đó giống như thần binh hàng lâm, giết những người này không kịp trở tay.

Tần Tiêu hỏi:

- Điện hạ, Tần Tiêu dần dần, tư lịch cũng ít, đối với chuyện quân vụ càng không quá hiểu. Không biết điện hạ mang bao nhiêu binh tướng, Giang Nam phủ Ngạc Châu này có bao nhiêu binh mã? Đến lúc đó có thể ứng phó ra sao?

Lý Trọng Tuấn nhếch miệng lên, lộ ra một tia khinh thường cười lạnh:

- Huynh đệ, nói thật cho ngươi biết. Đô đốc trú ở Dương Châu chính là Tả Vũ Lâm Vệ Thân Huân Truân Doanh của bốn vương. Còn binh mã Trương Nhân Nguyên mang tới cộng lại ước chừng năm ngàn người, Giang Nam phủ Ngạc Châu này không hề có chiến sự nên theo bốn vương hiểu thì binh sĩ ba phủ cũng chỉ chừng sáu ngàn người. Cho dù bọn chúng âm thầm mang binh từ nơi khác tới cũng có ba năm vạn, bốn vương không đem đám ô hợp này đặt vào trong mắt. Huynh đệ có khả năng không biết, Vũ Lâm Vệ của bốn vương vốn là hoàng đế vệ suất, hảo thủ ngàn dặm chọn một người. Binh mã thủ hạ của Trương Nhân Nguyên tướng quân càng là hổ sư chi binh thân kinh bách chiến, há đem đám binh tôm tướng của quen thói an nhàn ở Giang Nam này đặt vào trong mắt.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Bởi vậy nói đến có chiến sự xảy ra, thế tất không cần phải sợ bọn chúng. Nhưng tình huống trước mắt là bệ hạ cố ý ít xuất hiện, không muốn đại khai sát giới khiến cả nước đều biết. Hơn nữa nếu có thể đánh nhau sống chết giải quyết được chuyện của Hỏa Phượng thì bệ hạ cũng không kiềm chế tới bây giờ!

Lý Trọng Tuấn vỗ tay vào nhau, gật đầu khen:

- Huynh đệ nói rất có đạo lý. Bệ hạ đúng là ý này! Nhưng vấn đề trước mắt là Vĩnh Thái quận chúa không biết thân ở phương nào! Cho dù chúng ta bắt được giặc, bắt bớ Từ Tiểu Nguyệt thì nàng nhất định không nói ra chỗ của Vĩnh Thái quận chúa, xem như bùa hộ mạng, liều chết không thú nhận. Vạn nhất chuyện này làm không tốt nàng lại vô đã mẻ lại sứt, đem chuyện Vĩnh Thái quận chúa còn sống ở nhân gian thêm mắm thêm muối nói vào nhân gian thì đến lúc đó càng không vấn hồi được!

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Đúng vậy a! Không nghĩ tới Từ Tiểu Nguyệt vào thời khắc cuối cùng còn chơi một chiêu này. Nếu không phải ta kịp thời phát hiện sơ hở thì đoán chừng còn hồ đồ đi vào động phòng với nàng ta đấy, đến lúc đó bốn quá hoá thật bị nàng đùa bỡn trong tay cũng có khả năng. Nữ nhân này tâm trí gan dạ sáng suốt, quả

nhiên là không giống bình thường. Tần Tiêu đoán chừng lúc trước nàng muốn kéo lưng Tần Tiêu chính là cố ý cho ta phát hiện cái gọi là con gái Ngô Thứ Sử, Ngô Tiên Nhi, chính là Vĩnh Thái quận chúa. Bởi vì bằng vào chuyện ta kết hôn với con gái Thứ Sử thì một chút tài vật không cách nào lay động ta được. Nhưng nếu như ta phát hiện chuyện của Vĩnh Thái quận chúa thì không giống. Mặc kệ ta cam tâm tình nguyện không vui, thế tất chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của chúng, kết hôn với Vĩnh Thái quận chúa!

Lý Trọng Tuấn ngạc nhiên nói: xem tại

- Vậy nữ nhân gọi là Từ Tiểu Nguyệt kia thật sự lợi hại như vậy?

Tần Tiêu khẳng định nói ra:

- Đúng là phi thường lợi hại! Điện hạ người nghĩ lại đi, nếu ta không đáp ứng kết hôn thì Từ Tiểu Nguyệt sẽ dùng an nguy của Vĩnh Thái quận chúa thả ra làm cho Ly gia long đong, Tần Tiêu vạn lần không muốn thấy chuyện này, nếu ta đáp ứng thì mặc kệ trong nội tâm của ta có suy nghĩ gì, nếu đã kết hôn với Vĩnh Thái quận chúa thì đã là người cùng thuyền với chúng, nếu ta muốn vạn ngã chúng thì thế tất phải chết đuối bản thân mình. Những ngày này bọn chúng thậm chí còn không phòng bị Tần Tiêu ta, tuyệt không lo lắng ta biết rõ Vĩnh Thái quận chúa tồn tại, hơn nữa hình như rất thích ý khi ta biết rõ chân tướng. Trong mắt của bọn chúng thì Tần Tiêu chính là “con vịt” bị đun sôi, muốn bay cũng không bay được. Điện hạ ngài nói một chút, Từ Tiểu Nguyệt này có đơn giản hay không?

119. Chương 119: Mạch Nước Ngâm Mãnh Liệt. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 119: Mạch nước ngâm mãnh liệt. (1)

Lý Trọng Tuấn nghe xong những lời này thì lắc đầu, thở dài:

- Nữ nhân như vậy nếu sanh ra ở gia đình hoàng gia thì với tâm trí quyền mưu như vậy tất nhiên có thể khiêu chiến nhân vật như Vũ Hoàng! Những ngày này bổng vương vẫn cảm thấy kỳ quái, dùng thế lực của Hỏa Phượng ở Ngạc Châu này không có đạo lý không biết bổng vương tới Ngạc Châu. Kỳ quái là bên người của bổng vương cực kỳ yên tĩnh, không hề có động tĩnh gì, bọn chúng thậm chí còn không phái người theo dõi. Ngược lại bổng vương trước đó vài ngày ở thành Ngạc Châu Lý Tự Nghiệp tìm tới kỹ viện gặp được bổng vương thì sững sờ, hẳn còn tìm người đưa tấu chương, may mắn bị vương bản nhìn thấy nên nửa đường chặn lại. Nếu không phải như thế bị người của Hỏa Phượng tìm được thì càng phiền toái.

Tần Tiêu gượng cười vài tiếng, tự giễu nói ra:

- Việc này còn oán Tần Tiêu, trước đó chuẩn bị chưa đủ Tần Tiêu cũng tuyệt đối không ngờ rằng chuyện ở Ngạc Châu khó giải quyết như vậy, lúc này mới phạm sai lầm, nghĩ tới nhờ Lý Tự Nghiệp đi tìm viện binh.

Lý Trọng Tuấn cười vỗ vỗ vai Tần Tiêu:

- Đừng tự trách, huynh đệ. Người đã rất không dễ dàng! Đơn thương độc mã một mình đi vào Giang Nam có thể tra ra nhiều chuyện như vậy, trừ Dịch công tái thế thì trong triều đoán chừng không có người thứ hai. Lần này nếu có thể thành công tiêu diệt Hỏa Phượng thì bệ hạ nhất định cực kỳ vui mừng, đến lúc đó huynh đệ người có chỗ tốt rồi, ha ha!

Tần Tiêu cười:

- Chuyện như vậy ai dám đòi khen thưởng? Lại nói chuyện của Hỏa Phượng đã lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan, Tần Tiêu xem ra chỉ có thể học điện hạ ‘trạng bức’, ha ha! Coi như cái gì cũng không biết, đi theo đám người kia an bài. Nhìn xem Phượng tử này rốt cuộc muốn thế nào!

Lý Trọng Tuấn cười to:

- Được rồi huynh đệ, người phải bảo trọng. Nhập động phòng, cũng đừng bị Phượng tỷ kia mê tới thất khiếu xuất quan, mất tâm trí là tốt rồi. Còn nữa, mấu chốt trước mắt chính là tìm được em gái Tiên Nhi của bổn vương, nếu có thể đem nàng cứu ra thì chuyện Hỏa Phượng sẽ dễ làm.

Tần Tiêu dừng cảm quả quyết gật đầu:

- Hiểu, điện hạ yên tâm, Tần Tiêu có liều cái mạng này cũng phải đem Vĩnh Thái quận chúa bình yên giao cho điện hạ!

Lý Trọng Tuấn cười, vẻ mặt kỳ quái nhìn qua Tần Tiêu:

- Hẳn là, Tần Tiêu huynh đệ, thật sự ưa thích em gái của bổn vương?

Tần Tiêu gượng cười ha hả, nói:

- Tuy Tần Tiêu có sắc đảm bao thiên cũng không dám có ý nghĩ này. Nhưng mà Tần Tiêu trước đó từng ưng thuận chuyện làm cho quân chúa thì sẽ không để cho nàng gặp chuyện không may!

Sáng sớm ngày thứ hai Tần Tiêu uống rượu say mềm bị Mặc Y đánh thức, cảm thấy đầu choáng mắt hoa.

Ngoài phòng thì có tiếng người huyên náo lớn, xem ra đã có rất nhiều nô bộc đang bận rộn đại sự hôm nay. Mặc Y lấy chậu đồng khăn mặt, cànht liểu và muối hàu hạ Tần Tiêu rửa mặt đánh răng.

Tần Tiêu hữu ý vô ý quan sát Mặc Y vài lần, phát hiện nàng hôm nay quả nhiên trầm mặc ít nói, lông mi có thần sắc u buồn.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm nghĩ: đoán chừng hai tỷ muội này bởi vì chuyện đón dâu cũng bị Phượng tỷ xử phạt.

Tần Tiêu rửa mặt, nhìn qua cànht liểu trên bàn thì buồn cười: người nhà Đường dùng cànht liểu đánh răng cộng thêm chút muối để vệ sinh răng. Thậm chí việc đánh răng bằng nước trà đậm đặc hoặc là ngâm chút muối mà thôi, lấy ngón tay lau lau xem như xong. Chính mình lúc nào cũng phải dùng một ít người hoặc lớn hoặc nhỏ miệng thối, may mắn những năm này xem như quen rồi.

Tần Tiêu lấy bàn chải đánh răng do mình chế tác, ngâm chút nước muối đánh răng.

Mặc Y ở bên cạnh kinh ngạc, nhin không được nói ra:

- Đại nhân, đây là vật gì, dùng nó chà răng không sợ đau sao?

Tần Tiêu đánh răng xong nhìn nàng cười nói:

- Tất nhiên nàng không biết. Đây là bốn quan tự chế, tên là ‘ đánh răng ’. Nàng nhìn xem ba phiến gỗ hòe tạo thành, ở trong chỗ khép lại có chút lông lợn tạo thành, dùng cànht liểu đánh răng thật phiền toái, dùng cách này tốt hơn nhiều.

Mặc Y lòng hiếu kỳ nổi lên, trong ánh mắt lóe lên hào quang khắc thường, nói:

- Đại nhân có thể cho Mặc Y xem không?

- Cầm lấy đi.

Mặc Y mừng rỡ tiếp nhận, trong tay tinh tế quan sát một hồi, mở miệng hỏi:

- Đại nhân, cái này là lông lợn ngâm được tề sao?

- Ah, cũng không dùng được tề gì. Mang lông lợn ra mặt trời phơi khô, lại chưng trong nồi một giờ thì lông lợn sẽ cứng lại nhưng rất mềm dẻo, hơn nữa không có mùi vị khác thường và độc tố, như vậy là có thể dùng.

Mặc Y kinh ngạc nói:

- Đơn giản như vậy sao?

Tần Tiêu cười:

- Nói thì đơn giản, thời điểm bốn quan còn nhỏ phải mất nửa năm mới tạo thành. Vốn định tặng cho ân sư, không nghĩ tới ông ấy đã dời tới Giang Châu, vì vậy lưu lại tiếc nuối.

Mặc Y cắn cắn môi, hạ quyết tâm nói ra:

- Đại nhân có thể cấp cho Mặc Y thứ này không?

Tần Tiêu sững sờ, nói:

- Được thôi! Bất quá, nhưng ngươi dùng làm gì?

Trên mặt Mặc Y nổi mây đen, thấp giọng nói:

- Tỷ muội hai người chúng ta muốn rời khỏi giang hồ, muốn tạo dựng sự nghiệp của mình. Chỉ mong ngày sau có thể làm ra loại hàng này như đại nhân, mỗi ngày bán được ba năm đồng tiền ăn cháo là được.

Tần Tiêu buồn cười:

- Đang êm đẹp như này, vì sao lại có suy nghĩ tiêu cực thế? Nàng đang là thủ hạ đại tướng của Phượng tỷ đấy, tương lai sẽ được trọng dụng. Nhưng mà đánh răng này nếu nàng muốn thì tặng cho nàng đi. Bồn quan còn có một cái để dùng.

Trong nội tâm thì buồn cười: Mặc Y này không biết ‘ All Rights Reserved ’ sao, mình là người phát minh còn mượn chuyện này kiếm chác món lợi kék sù đấy!

Mặc Y vui mừng quá đổi:

- Đa tạ Đại nhân!

Tần Tiêu nói:

- Ta lại dạy nàng một thứ chính nàng ghi nhớ. Dùng cành liễu, cành hòe, cây dâu cho vào nước luộc thành cao, lại thêm vào khương thủy cùng cây tế tân. Cầm loại cao này đi làm thuốc đánh răng có thể làm cho hàm răng trắng tinh sáng bóng, trong miệng không có mùi vị hôi, so với nước muối còn tốt hơn nhiều. Bồn quan lúc ở Bành Trạch nhàn rỗi thường thường loay hoay làm những chuyện này, hôm nay bận rộn ngược lại đã quên mất.

Kỳ thật Tần Tiêu biết rõ những thứ này, nhưng mà trong bộ đội đặc chủng bị bắt buộc học thông hiểu đạo lý sống sót trong hoàn cảnh dã ngoại. Loại phương thức chế tác kem đánh răng này là người Đại Tổng sử dụng rộng rãi, xem như hình thức ban đầu của kem đánh răng.

Mặc Y kinh ngạc chớp đôi mắt đen nhánh nhìn qua Tần Tiêu:

- Đại nhân, ngài thật sự là toàn tài! Mặc Y càng bội phục đại nhân hơn đấy!

Tần Tiêu cười:

- Chút tài mọn, không cần phải nói. Đi thôi, nhìn xem bên ngoài đã làm thế nào rồi.

Trong nội tâm cũng đang cười thầm: nếu không phải ta hơi thông minh một chút, kiến thức nhiều một chút, chẳng phải sống không công ở thế kỷ hai mươi mốt sao? Mặc Y này xem ra ngày hôm qua bị Phượng tỷ mắng không nhẹ, còn muốn thoát ly tổ chức, nào có chuyện dễ dàng như vậy.

120. Chương 120: Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt. (2)

Chương 120: Mạch nước ngầm mãnh liệt. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phủ Thứ Sử lúc này đã sớm người ta tấp nập. Quan lại đến đây chúc mừng, đoàn đón dâu lúc này chiêng trống vang lên, pháo đội, nha hoàn tiến chân, nô bộc, chính tề đứng vào đội hình, xếp quanh một cái kiệu lớn, chỉ còn chờ chú rể tân nương chuẩn bị thỏa đáng là giờ lành vừa đến sẽ xuất phát.

Nhìn thấy Tần Tiêu đi ra thì mọi người nhao nhao chúc mừng. Tần Tiêu hai ngày nay đã phản ứng thành thạo rồi, cười ha hả chấp tay đáp lễ, sau đó xuất tiền túi khen thưởng những kiệu phu.

Một giờ sau, giờ lành đã đến, Phạm Thức Đức giả vờ giả vệt thét to:

- Giờ lành đã đến, tân nương lấy chồng, theo phu trở về nhà!

Tần Tiêu bước trở lên ngựa của mình. Pháo chiêng trống nổ vang lên thật lớn, Lý Tiên Huệ thì thướt tha từ trong khuê phòng đi ra, do Mặc Y cùng Ngô Hưng Quốc dắt díu, ngồi vào kiệu hoa. Tám hán tử vai mặc áo hồng kết hoa mang kiệu lên đi theo con ngựa của Tần Tiêu, lúc này rời khỏi phủ Thứ Sử.

Đường cái của Ngạc Châu lúc này còn nhiều hơn cả ngày hôm qua, chật như nêm cối, khí thế ngất trời. Phạm Sĩ Đức dẫn theo bảy tám sai vặt đem mấy xe lễ vật mới khiến dân chúng Ngạc Châu nhường lối đi, đại quân đón dâu lúc này thuận lợi rời khỏi thành Ngạc Châu, đến bờ sông.

Tần Tiêu nhìn thấy bờ sông có tám chiếc quân thuyền lớn, cơ hồ mỗi con thuyền đều có hơn trăm người nhao nhao hướng Tần Tiêu chấp tay chúc mừng. Những người này Tần Tiêu hơn phân nửa không biết, nhưng có chút liên hệ, đều là quan lại của các châu trong phủ Ngạc Châu, đương nhiên còn có một ít tướng lĩnh quân đội. Chính giữa có một chiếc thuyền lớn dán vải đỏ, lại có nhiều người đang đứng, đều là binh sĩ dẫn đội đứng hầu, lúc này có Lý Trọng Tuấn, Trương Húc cùng Cao Tiên Chi ba người đang ở trên thuyền. Xem ra đây cũng là chủ thuyền của hôn lễ, chuyên cung cấp cho họ hàng bên vợ và bà mối, người chứng hôn.

Nửa canh giờ sau đội đón dâu cũng lên thuyền, gần ngàn người cũng đều dàn xếp ổn định. Sau một tràng đốt pháo thì tám chiếc thuyền lớn lục tục rời đi.

Tần Tiêu ngồi trong khoang thuyền, nhin không được thật dài than một hơn.

Lý Trọng Tuấn cùng Trương Húc đều cười ha hả, Cao Tiên Chi cũng vui cười một hồi. Lý Trọng Tuấn nói:

- Huynh đệ, tục ngữ nói làm việc tốt thường gian nan, người coi như là lịch lãm rèn luyện đi. Ngày khác bốn vương tới Giang Nam lấy thiếp thì xin mời người tới thu xếp. Nói như thế nào người cũng là người từng trải, có kinh nghiệm mà.

Tần Tiêu cười khổ:

- Điện hạ, ngài cũng đừng đang tổ khổ với Tần Tiêu ta. Mấy ngày nay ta thật sự choáng váng rồi!

Mọi người tự nhiên là cười to một hồi. Đột nhiên Lý Trọng Tuấn hạ giọng, nói ra:

- Huynh đệ, binh mã của Trương Nhân Nguyên đã đóng quân ở An Châu, cách Ngạc Châu chưa đủ trăm dặm. Bốn vương vừa ra lệnh thì nhất định sáng đi chiều đến. Hiện tại bốn vương cùng mấy ngàn nhân mã dẫn theo huynh đệ tìm kiếm nơi hạ lạc của Tiên Nhi!

Tần Tiêu nhú mày, gật gật đầu:

- Điện hạ kính xin không được nóng vội... Chuyện đã khấn trước trước mắt, chúng ta càng không được nóng vội, nếu không sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Theo ta đoán chừng thì Tiên Nhi trước mắt ít nhất là tuyệt đối an toàn, nếu chúng ta vọng động can qua thì kho bảo toàn Tiên Nhi sẽ không tạo ngộ nguy hiểm.

Lý Trọng Tuấn hơi có chút nôn nóng, thở dài một hơi:

- Đáng hận! Nếu là quang minh chính đại chém giết một hồi thì thống khoái dứt khoát. Những tặc tử này lại khắp nơi chơi ám chiêu, lúc nào cũng dùng quỷ kế, thật đúng là trơn như cá trạch, bắt không được nó.

Tần Tiêu cười:

- Điện hạ chớ gấp, dù trơn như cá chạch chúng ta gội nước nóng thì chúng cũng không cách nào trốn thoát. Chuyện này chắc chắn có biện pháp giải quyết.

Lý Trọng Tuấn nhú mày, mặt lộ vẻ mặt vui mừng:

- Hẳn là huynh đệ đã có tính trước kỹ càng?

Tần Tiêu làm ra vẻ mặt cười cười nhìn qua Lý Trọng Tuấn, từ chối cho ý kiến.

Lý Trọng Tuấn cũng không hề truy vấn, trong nội tâm thầm suy nghĩ: Tần Tiêu này tuổi còn trẻ, trong sợ hãi tột cùng như vậy cũng có thể bảo trì bình tĩnh thông dong như vậy, thật đúng là có phong phạm tướng soái. Nhưng không biết trong lòng hắn hiện tại có bao nhiêu phần nắm chắc?

Trên đường đi xuôi dòng thuận phong, thuyền đi cực nhanh. Chỉ dùng thời gian nửa ngày đội tàu đã tới bờ hồ Bành Lễ.

Tần Tiêu xuống thuyền thì xa xa nhìn thấy bố trí của Sở Tiên sơn trang giống như tiên cung, ngay cả hoa cỏ cây cối đều dùng tư lựa trang trí; con đường trước của trang viên đều dùng hoa mà trải đường. Quan lại hộ tống từ Ngạc Châu tới đây đều chắc lưỡi tán thưởng, có người trợn mắt há hốc mồm nghi là đến tiên cảnh.

Chiêng trống pháo tự nhiên lại vang lên lần nữa, đội ngũ đón dâu khổng lồ đi theo con ngựa to lớn của Tần Tiêu, chậm rãi tiến vào Sở Tiên sơn trang. Trước Lăng Vân Cư có Lý Tự Nghiệp, Tử Dịch cùng tổng quản Mã Nam dẫn theo một đám nha hoàn bọc nô, ngay ngắn đi vào con đường tiến vào nhà, hoan nghênh tân nương tử. Đại sảnh của Lăng Vân Cư đã bố trí thỏa đáng, hai chữ hỷ đỏ thắm trên lễ đường và khắp nơi lộ ra vẻ vui mừng.

Chuyện kể tiếp không còn là tiếp kiệu của Tần Tiêu, nhân vật mới bái đường còn đầy lễ tiết. Trong tiếng hoan hô của hơn ngàn người Tần Tiêu đỡ dẫn đi theo Phạm Thức Đức hoàn thành vô số lễ nghi. Thời điểm chỉ còn lại bái cao đường thì tâm thần mới xem như tỉnh táo một ít, theo thường lệ Ngô Hưng Quốc đang âm thầm ngồi trên ghế thái sư cười cười.

Sau khi Lý Trọng Tuấn rống to một tiếng “Đưa vào động phòng”, rốt cuộc thái dương của Tần Tiêu có mồ hôi lạnh chảy xuống: Wow, ta làm sao nghe được ‘giải vào nhà tù’? Trong chốc lát phải đổi mặt cũng không phải là thiếu nữ hoàng thất cách hắn cả ngàn năm, mà là như một Phụng tở Từ Tiểu Nguyệt như lang như hổ ah!

Lý Tiên Huệ (tạm thời như thế xưng hô tân nương tử a) nhìn qua những lễ tiết rườm rà chết tiệt này, cười mũi phụng trâm cài thỏ một câu thật dài. Tần Tiêu kiên trì đi tới bên cạnh bàn, thay nàng rót một chén nước:

- Như thế nào, mệt chết?

Lý Tiên Huệ ngẩng đầu lên, nhìn qua Tần Tiêu cười nói:

- Tướng công, quan nhân, bây giờ chàng vẫn không cho tiện thiếp xưng hô như vậy sao?

Trong nội tâm Tần Tiêu dâng lên một trận ác hàn, suýt nữa đã trốn ra ngoài, cảm giác toàn thân nổi da gà, lúc này cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười vui, từ trong khe răng nói ra mấy chữ:

- Nương tử... Tại sao lại mệt chết?

Vừa mới dứt lời trong đầu Tần Tiêu đã tưởng tượng chính mình vịn góc tường, diên cuồng nôn mửa.

Quan nhân? Nương tử? Xưng hô này đối với Tần Tiêu mà nói nghe có chút không được tự nhiên, huống chi Tần Tiêu đã biết rõ nữ nhân trước mắt này là giả trang. Hơn nữa lại giả trang thành tân nương tử, còn vô cùng có khả năng mang theo thâm niệm không tinh khiết, trong nội tâm có chút không muốn.

Lý Tiên Huệ ngược lại không có cảm giác không ổn nào, trái lại còn như cao hứng bùng bùng, nói:

- Tiện thiếp không mệt mỏi, hơi nghỉ ngơi một chút là được. Nhưng mà tướng công sau đó phải đi ra ngoài tiếp khách rồi, cũng mệt mỏi lắm!

121. Chương 121: Đạo Cô Dật Như

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 121: Đạo cô Dật Như

Đi ra ngoài úng phỏ khách mới? Trong lòng Tần Tiêu vui vẻ, lập tức cảm giác phong tục kết hôn ở Giang Nam này còn rất nhân tình đầy!

Mặc dù như thế, tròng diện bắt đầu không rõ ràng. Tần Tiêu miễn cưỡng cười vui nói chuyện tào lao cùng Lý Tiên Huệ một hồi, đứng dậy nói ra:

- Tiên Nhi nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài chiếu cố đám khách nhân!

Lý Tiên Huệ gật đầu:

- Sao lại xưng hô thiếp là Tiên Nhi, nương tử không dễ nghe sao? Hi hi, tướng công đi tốt!

Tần Tiêu cũng không quản sau đó nàng nói cái gì, lúc này như được đại xá thoát ra khỏi phòng, chạy đến chánh đường Lăng Vân Cư. Nơi này đã chuẩn bị sẵn hơn trăm bàn tiệc rượu, mọi người hiện giờ đã nhập tiệc. Tần Tiêu không khỏi âm thầm khâm phục đám đầu bếp, nha hoàn, nô bộc của Sở Tiên sơn trang.

Vừa vào chánh đường Tần Tiêu đã bị Lý Tự Nghiệp bắt được, kéo hẳn ngồi vào một bàn vui cười ha ha rót một chén rượu cho hắn:

- Tần huynh đệ, hôm nay lão Lý ta phải xưng hô với ngươi là huynh đệ rồi, không đem ngươi trở thành đại nhân. Hôm nay là ngày lành của ngươi, nếu ngươi không cho lão Lý ta ăn uống thật tốt thì lão Lý ta không cho ngươi vào động phòng đâu!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Huynh đệ, ngươi đừng nói lời này, Tần Tiêu hôm nay cũng muốn say cùng với ngươi đấy.

Dứt lời hai người đã đối ẩm một ly.

Lúc này còn chưa bắt đầu nhập tiệc chính thức, khách nhân tới chúc mừng đang ở chỗ của tổng quản Mã Nam ở trước Lăng Vân Cư, giao hạ lễ. Tất cả đều là bạc và tơ lụa, hiện tại đã chồng chất một gian phòng, Mã Nam cùng Mặc Y, Tử Dịch đang mời khách vào trong, loay hoay bận chết đi được, tiên sinh chấp bút phòng kế toán đang ngồi ở bàn dài dưới ngòi bút huy sái không ngừng, dần dần có xu thế đổ mồ hôi lạnh.

Tần Tiêu nhìn vào trong mắt, trong lòng vui mừng mà nói: ngày ấy ta ở Vũ Xương giận dữ mắng mỏ Triệu Thế Tài gả nữ thu lễ, nhưng không nghĩ tới sau hai tháng tự mình cưới vợ thu tiền phi nghĩa. Những tiền biếu này thu vào ta đoán chừng có thể mua được cả Sở Tiên sơn trang thế này!

Hơi qua đi và chúng khách mới từ từ nhập tọa, tiếng xôn xao lại vang lên náo nhiệt hơn trước.

Lý Tự Nghiệp hạ giọng, cười hắc hắc:

- Huynh đệ, lão Lý hôm nay lại gặp được người quen.

- Lại?

Tần Tiêu cười nói.

- Lần này là ai? Hẳn là Lâm Truy Vương cũng tới hay sao?

Lý Tự Nghiệp cười nói:

- Không phải làm quan, có thể là người quen. Hơn nữa nàng là tới chúc mừng cho huynh đệ ngươi đấy, còn mang theo lễ vật của nhà mình, cần phải tự mình giao cho huynh đệ.

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Người ở nơi nào?

- Hậu đường vượt qua sảnh phía tây. Lão Lý ta mời nàng tới đó. Chánh đường người quá nhiều.

- Đi, thừa dịp hiện tại còn chưa chính thức nhập tiệc đi xem một chút!

Hai người đi qua một góc phòng tránh mọi người chú ý, đến hậu đường. Lý Tự Nghiệp mang theo Tần Tiêu đi tới một gian phòng đẩy cửa vào.

Trong phòng có một đạo cô mặc đạo bào đoan chính tay cầm phát trần ngồi đó, nhìn thấy Tần Tiêu tiến đến thì vẻ mặt vui vẻ đứng dậy đón chào:

- Bần đạo Dật Như, cố ý tới đây tham gia tân hôn của đại nhân.

Tần Tiêu hai mắt tỏa sáng, kinh hỉ nói ra:

- Mạc Vân Nhi, là người? Không phải người xuất gia làm ni hay sao, sao lại giữa đường làm đạo cô?

Mạc Vân Nhi cười mỉm nhìn qua Tần Tiêu:

- Đại nhân, mấy ngày không gặp đại nhân phong thái càng tăng lên, Vân nhi thật là vui mừng. Vân nhi hổ thẹn, vốn muốn cắt tóc xuất gia làm ni, nhưng nội tâm không cách nào quên được mẫu thân của mình, sư thái trong am nói ta trần duyên không dứt khích lệ ta không nên tu hành. Không khéo là Triệu Oánh Oánh lại ở trong am... Tương kiến xấu hổ, Vân nhi rời khỏi cổ am này đi tới một đạo quan làm nữ đạo sĩ, cũng có danh hiệu ' Dật Như '. ' dật ' trong phiêu dật, âm hài với ' ức ' trong ký ức, chính là kỷ niệm mẫu thân của ta, Đạo Như.

Tần Tiêu nhìn qua Mạc Vân Nhi khoang thai đỉnh dật thì cười rộ lên:

- Nhìn thấy Vân nhi thông dong bình tĩnh hiện giờ, thần thái sáng láng ta rất vui vẻ. Xem ra Vân nhi đã dứt bỏ tâm ma, làm lại chính mình rồi.

Mạc Vân Nhi cười ha hả, gật gật đầu:

- Những chuyện này đều do đại nhân ban tặng, trong nội tâm Vân nhi mang ơn rất nhiều. Đúng rồi, Vân nhi hôm nay đến đây là cố ý chúc mừng tân hôn của đại nhân, còn dâng một phần lễ vật, không thành kính ý.

Tần Tiêu cười:

- Vân nhi có thể tới, Tần mỗ đã rất vui vẻ, lễ vật thì không cần, ta tự tâm lĩnh.

Mạc Vân Nhi lấy ra một gói nhỏ, dùng bao lụa tím bao lại đưa cho Tần Tiêu, thần bí nói ra:

- Phần lễ vật này đại nhân sẽ thích đấy. Đây chính là sư phụ của thầy ta đưa cho ta và cũng lệnh cho ta chuyển tặng cho đại nhân.

- Sư phụ của thầy người?

Tần Tiêu không muốn từ chối hảo ý của Mạc Vân Nhi, cười ha hả tiếp nhận, bên trong hình như là sách.

- Tần mỗ hình như không quen đạo sĩ nào a, mà sư phụ của thầy là sao?

Mạc Vân Nhi loay hoay phát trần, thần bí cười:

- Sư phụ của mẫu thân ta có thể gọi là sư phụ của thầy hay không?

Tần Tiêu nhíu mày, trong lòng nghiêm nghị nói: Hồ Vạn Cầu?

Thứ này là Hồ Vạn Cầu lưu lại, cũng âm thầm gọi Mạc Vân Nhi đưa cho ta?

Trong nội tâm Tần Tiêu nghi hoặc, hần vạch tấm lụa tím ra, đập vào mắt của hắn là một quyển sách bìa da tên là "Đạo Đức Kinh" .

Tần Tiêu khó hiểu hỏi:

- Vân nhi, sư phụ của thầy người chính là Hồ Vạn Cầu hồ lão tiên bối, sao lại đưa cho người món đồ như thế này? Là hần bảo người chuyển cho ta sao?

Mạc Vân Nhi gật gật đầu:

- Đúng rồi! Ước chừng một tháng trước Vân nhi vừa tới am ni cô Vũ Xương ngày thứ ba thì sư phụ của thầy đã tới tìm ra. Đạo Đức Kinh là điển tịch của đạo gia, Vân nhi lúc ấy lại đang ở trong phật môn. Vân nhi

cảm thấy có chút quái dị nhưng mà không dám hỏi nhiều cái gì. Sư phụ của thầy đưa kinh thư cho ta, vào thời điểm tới thăm ta lần thứ hai thì thần sắc của hần vào ngày đó rất cô đơn, còn hơi có chút khấn trương. Hần lúc ấy nói với Vân nhi hần mỗi cách năm ngày sẽ tới thăm ta một lần. Nếu như ba lượt không tới thì ta phải đem bản Đạo Đức Kinh này chuyển cho đại nhân. Mà hôm nay là ngày thứ mười sáu, hôm qua Vân nhi nghe nói đại nhân sắp kết hôn nên liền vội vàng chạy tới đem kinh thư đưa cho đại nhân. Cũng không biết sư phụ của thầy gần đây bận rộn việc gì, đã nửa tháng nay chưa tới thăm Vân nhi.

Tần Tiêu nhíu mày gật gật đầu, trong nội tâm nghĩ thầm: nửa tháng trước không phải là thời điểm Hồ Vạn Cầu bị giết hay sao? Xem ra đồ vật này đúng là phi thường trọng yếu. Bằng không hần cũng không đại phí chu chương (*tốn công tốn sức) muốn nhờ Vân nhi làm việc này. Hơn nữa hần cũng ngờ tới chuyện xảy ra với mình nên mới gọi Vân nhi mang kinh thư này cho ta sau nửa tháng hần chết đi. Hồ Vạn Cầu, rốt cuộc hần muốn nói gì với ta?

Chẳng lẽ nguyên nhân chân chính về cái chết của Hồ Vạn Cầu chính là bản thân kinh thư thần bí này sao?

122. Chương 122: Lễ Vật Thần Bí

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 122: Lễ vật thần bí

Tần Tiêu mở trang sách ra, trên trang đầu tiên viết:

Ngày này trôi qua, mệnh sẽ lâm nguy,

Cá mà thiếu nước sống có gì vui?

Mạc Vân Nhi thấy Tần Tiêu trầm tư thì tự hành nói ra:

- Đại nhân, hai câu này là ngữ kệ của phật gia, tên của nó là ‘Hoàng Hôn Kệ’. Vân nhi đã sớm lật ra xem rồi, sư phụ của thầy thật đúng là kỳ quái, tên là kinh điển của đạo gia nhưng lại ghi kệ ngữ của phật gia. Hơn nữa bản kinh thư này là do hần chép tay. Vân nhi đọc qua cảm giác cảm thấy có chút không đúng. Đại nhân không tin thì tự mình nhìn xem, phân loại đều quái dị. Có trang chỉ có mười chữ, có trang nhiều nhất là ba mươi hai chữ. Hơn nữa trình tự tiêu đề chương cũng không phải dựa vào thường quy của Đạo Đức Kinh, đúng là hỗn loạn.

Tần Tiêu âm thầm lấy làm kỳ, mở trang sách ra xem tiếp, quả nhiên là viết tay. Không nghĩ tới Hồ Vạn Cầu có chữ cứng cáp và hữu lực như vậy. Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng: hần là bản kinh thư này giống như trong phim ảnh từng xem qua, chính giữa trang giấy có kẹp bí mật gì đó?

Đang chuẩn bị cẩn thận nghiên cứu bản kinh thư này một phen, ngoài phòng nghe tiếng bước chân vang lên thật nhanh, Tần Tiêu mang kinh thư kín đáo đưa cho Lý Tự Nghiệp, trình trọng dặn dò:

- Huynh đệ, vật này cực kỳ trọng yếu, cần phải đảm bảo!

Lý Tự Nghiệp tiếp nhận, hạ giọng lẩm lẩm nói ra:

- Huynh đệ yên tâm, lão Lý ta dù ném đầu đi cũng không làm mất bản kinh thư này!

Ngoài phòng có hai người hầu đi qua, còn trầm giọng lẩm bẩm:

- Người nói lão gia làm chú rể thật kỳ quái, tiệc cưới sắp diễn ra còn hại chúng ta chạy đi tìm bốn phía.

Mạc Vân Nhi nhàn nhạt cười:

- Đại nhân, Vân nhi liền cáo từ. Hy vọng Vân nhi đưa lễ vật cho đại nhân sẽ có hữu dụng.

Tần Tiêu cười:

- Vân nhi đã đến thì rời đi làm gì sớm thế? Tốt xấu gì cũng phải ở lại tham gia náo nhiệt, ăn cơm xong rồi rời đi.

Mạc Vân Nhi cười cười, lắc đầu:

- Đại nhân, Vân nhi hiện tại đã là đạo cô...

Tần Tiêu búng tỉnh đại ngộ, vỗ trán một cái, tự cười nhạo nói:

- Hổ thẹn hổ thẹn, Tần mỗ thiếu chút nữa đã quên mất, Vân nhi hiện tại đã là người tu hành siêu thoát thế tục, cần gì phải trà trộn vào đám phàm phu tục tử chúng ta? Nếu không như vậy đi, chờ Tần mỗ xử lý xong chuyện này sẽ đi tới đạo quan thăm Vân nhi nhé.

- Tốt lắm!

Mạc Vân Nhi vui sướng gật đầu, nói:

- Vân nhi đang ở trong U Vân đạo quan ở Vũ Xương.

Tần Tiêu cười lên, Mạc Vân Nhi hiện tại tuy đang mặc một thân đạo bào, tóc dùng ngọc quan buộc lên, đây là cách ăn mặc của đạo cô điển hình, nhưng mà thần sắc và biểu lộ của nàng so với thiếu nữ cũng không có gì khác nhau.

Tần Tiêu lại tưởng tượng thiết tình vui vẻ cho Mạc Vân Nhi.

Mạc Vân Nhi phát phát trần, chấp tay nói:

- Tần đại nhân, Lý tướng quân, Dật Như cáo từ, nhị vị trân trọng.

- Vân nhi trân trọng.

Tần Tiêu gật đầu.

- Ta và đại nhân có rảnh thì nhất định đi thăm ngươi. Tiểu oa nhi, ngươi còn nhớ rõ ngươi đã cào phá bao nhiêu da của lão Lý ta hay không? Ha ha! Lão Lý ta đời này chỉ bị nha đầu ngươi khi dễ thôi đấy.

Trên mặt của Mạc Vân Nhi đỏ hồng lên, cười hì hì hai tiếng rồi quay người cáo từ rời đi.

Tần Tiêu nhìn qua bóng lưng rời đi của Mạc Vân Nhi thì hít sâu một hơi, nói ra:

- Huynh đệ, thật không ngờ một Mạc Vân Nhi không có ý nghĩa lại cùng với Hồ Vạn Cầu mà chúng ta từng đánh một trận lại có quan hệ này, mà lần này đi Giang Nam nàng biến thành nhân vật máu chốt mười phần.

Lý Tự Nghiệp cũng gật đầu nói:

- Huynh đệ, có câu lời nói thế này, thiện ác cuối cùng sẽ có báo. Huynh đệ ngươi làm chuyện tốt ở Vũ Xương, cho dù lúc trước ngươi là cừu nhân của Hồ Vạn Cầu nhưng cuối cùng cũng đào ngũ giúp ngươi. Cho nên lão Lý ta nói công đạo tự tại nhân tâm. Ngươi nhìn Mạc Vân Nhi này chẳng phải cũng là được ngươi chỉ điểm, hiện tại sống rất tốt sao? Người tốt có tốt báo, lời này không giả!

Tần Tiêu ngạc nhiên dò xét Lý Tự Nghiệp một hồi, kỳ quái nói ra:

- Ta nói huynh đệ, sao hôm ngươi ngươi như biến thành người khác thế, nói chuyện thì có đạo lý nhiều thế này, chuyện này không giống ngươi nha, cảm giác ngược lại có chút giống Phạm Thúc Đức lão toan hủ đấy.

- Ta nhỏ vào, đừng nhắc tới tên kia!

Lý Tự Nghiệp cười nói:

- Hôm nay nhìn thấy bộ dạng của bà mối kia lão Lý ta thiếu chút nữa cười rơi đầu lưỡi rồi đấy.

Nói đến Phạm Thúc Đức thì Tần Tiêu lại nhớ tới một chuyện vô cùng trọng yếu, vì vậy nhìn Lý Tự Nghiệp nói ra:

- Huynh đệ, có chuyện cần phải nói với ngươi. Phạm Thúc Đức hẳn là người hoàng đế phái tới giám sát theo dõi. Sau này phạm là có chuyện trọng yếu không nên nhắc tới trước mặt của hắn, nhất là chuyện có quan hệ tới thân vương Lý gia, ngươi hiểu chứ?

Lý Tự Nghiệp trừng to mắt, trên mặt đã có nộ khí:

- Lão cẩu này lại là gian tể! lão Lý ta thật muốn dùng một đao bổ chết hần! Ta không quen nhìn đám gia hỏa âm thầm làm chuyện xấu này!

Tần Tiêu khoát khoát tay:

- Cũng không hần là gian tể nha. Phạm Thức Đức cũng có chức trách của mình, hoàng đế cố ý an bài như thế cũng không phải do hần kháng chỉ. Việc này cũng không thể oán hần, chúng ta sau này chú ý nhiều hơn là được. Còn nữa, nhớ rõ đừng ở trước mặt hần vạch trần việc này, hần khó chịu nổi là chuyện nhỏ, hoàng đế biết rõ mới thật sự là khó chịu, người hiểu chứ?

- Đi, huynh đệ người phân phó thế nào thì lão Lý ta sẽ làm thế đó. Huynh đệ người là người thông minh nhất là lão Lý ta nhìn thấy, người nói chuyện thì ta nghĩ mãi không rõ, nhưng mà ta sẽ chiếu theo lời người làm.

Tần Tiêu cười lên, vỗ vỗ vai của Lý Tự Nghiệp, nói:

- Đi thôi, sắp mở tiệc rồi. Hôm nay chúng ta không nên buồn phiền chuyện này, đi uống say thôi.

Lý Tự Nghiệp cười to:

- Uống say sao? Nếu uống say sao người có thể động phòng chứ? Đêm tân hôn cũng đừng mềm như chân cua!

Tần Tiêu cười to, trong nội tâm thì thầm kêu khổ: Hắc Dẫn a Hắc Dẫn, nếu người là hán tử sinh long hoạt hổ thế này, người thể thân ta vào động phòng đi, dọn dẹp đám phụ Từ Tiểu Nguyệt!

Tiệc cưới đã cao trào, Tần Tiêu theo thường lệ bị rót uống thất điên bát đảo. Hơn trăm bàn tiệc rượu, mặc dù nói không phải từng người mời rượu, nhưng đi dạo một vòng thì Tần Tiêu chỉ cảm đầu choáng mắt hoa bước chân cũng lảo đảo.

Tần Tiêu thề hần sống hai đời rồi nhưng chưa từng uống nhiều rượu như vậy. Tuy rượu ngon của Giang Nam vô cùng tốt, nhưng uống đến cuối cùng thì vừa vào miệng chẳng khác gì nước sôi. Tần Tiêu nghĩ tới những chuyện mình gặp phải trong mấy ngày nay thì chỉ có hai chữ 'chó má' mới hình dung được, còn không phải 'chó má' bình thường a. Những tên quan lớn quan nhỏ đều vội vã đi tới lôi kéo làm quen với Giang Nam Khâm Sai đại nhân, trừ khoác lác thúc ngựa dâng tặng sính lễ thì cũng có người âm thầm đưa tặng ngân phiếu.

Đây là diễn trò nha, tự nhiên phải làm tới cùng rồi. Dù sao Tần Tiêu cũng nghĩ thầm: ta trước tạm thời không cự tuyệt ai cả, nhận lấy của từng người, chờ ngày Tần Tiêu ta báo lên thì phải nộp lại tiền tham ô a, ha ha!

123. Chương 123: Động Phòng Sắc Dụ.

Chương 123: Động phòng sắc dụ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thật vất vả tìm ra lỗ hổng, Tần Tiêu chạy thẳng vào nhà xí, hần dùng ngón út móc lưỡi gà đem rượu vào uống xong ói ra toàn bộ. Hần cũng không muốn vào thời khắc mấu chốt hiện giờ bởi vì chính mình say rượu làm hỏng đại sự.

Trong bụng còn cào như sóng biển gầm thét, thật là khó chịu. Tuy bước chân hơi có chút phiêu hốt nhưng là ý nghĩ cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều, tư duy cũng nhanh nhẹn hơn.

Trở lại yến tiệc, Tần Tiêu bắt đầu đùa nghịch như trước, sau khi cụng ly với đám ma cũ thì luyện thành tuyệt chiêu giả say bất tỉnh. Ghé vào bàn thì bắt đầu nói xong mê sảng, còn khoa tay múa chân vui sướng một hồi. Ngô Hưng Quốc vội vàng giải vây cho hắn, hắn cũng ứng phó với đám khách nhân mời rượu, gọi mấy gã sai vặt nha hoàn tắm rửa cho Tần Tiêu một chút, sau đó mang tới phòng hoa chúc.

Tần Tiêu nhắm mắt lại, cánh tay bị mấy người mang đi, lưng la lung lay đi tới phòng hoa chúc, trong nội tâm thì âm thầm suy nghĩ: thời khắc mấu chốt nhất đã bắt đầu tới rồi.

Cửa phòng hoa chúc mở ra, Lý Tiên Huệ cũng không có bận tâm hay tức giận với Tần Tiêu, trách cứ hạ nhân:

- Đám các người sao trở mặt nhìn tân lang bị chuốc say thế này, chẳng lẽ không biết say rượu thì hại thân sao? Thật sự là đáng giận!

Vài người khúm núm trả lời vài câu, Lý Tiên Huệ không kiên nhẫn phát tay:

- Lui ra!

Lý Tiên Huệ vai khiêng Tần Tiêu dìu hắn nằm xuống giường, sau đó thở dài một hơi, trở ra đóng cửa phòng.

Trong phòng nền đỏ chập chờn, yên tĩnh im ắng. Trên cửa dán chữ hi và thêu uyên ương, hào khí bắt đầu ám muội.

Tần Tiêu mặc kệ ba bảy mươi mốt, ngược lại nằm trên giường giả bộ hồ đồ nằm nghiêng người, vớ giày quần áo cũng không cởi ra, hắn xoay người ôm lấy cái chăn kéo vào trong người.

Trong lòng Tần Tiêu nhin không được cười thầm: ta hiện giờ thật buồn cười a? Thật sự là bị dè nén! Đường đường là một người đàn ông lớn lại sợ một nữ nhân phi lễ! Từ Tiểu Nguyệt ah Từ Tiểu Nguyệt, nếu không phải lo lắng làm lỡ chuyện trọng yếu, người đoán ta sẽ giày vò người thế nào? xem tại

Đang nghĩ ngợi thì Lý Tiên Huệ ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng nắm chặt lấy vai của Tần Tiêu, kéo chăn bông ra khỏi người của hắn, trong miệng còn oán trách nói:

- Thật sự là chán ghét! Không ngờ say thành thế này!

Tần Tiêu tăng thêm vài phần khí lực, đem chăn bông ôm chặt hơn, Lý Tiên Huệ kéo một hồi không có động tĩnh, Tần Tiêu cũng không quay người lại.

Lý Tiên Huệ thở dài một hơi, ngồi ở cuối giường, cởi giày cho Tần Tiêu.

Dù sao Tần Tiêu liều chết bất động, rất giống như một con lợn chết dính vào ván giường, ngay cả chân cũng không động đậy. Lý Tiên Huệ làm một hồi cũng cởi được giày của hắn ra.

Tần Tiêu nghe được Lý Tiên Huệ than nhẹ:

- Sống nửa đời người, lần đầu tiên cởi giày lại là trượng phu giả, ai!

Tần Tiêu nhin xuống không cười, tiếp tục giả vờ chết.

Lý Tiên Huệ hơi nghỉ một lát, thò tay tìm kiếm bên hông của Tần Tiêu. Trong nội tâm Tần Tiêu cười thầm: tìm đi, trên người của ta trừ tiền thì cái gì cũng không có.

Không ngờ Tần Tiêu cảm giác đai lưng của mình buông lỏng, Lý Tiên Huệ dùng tay co lại, đai lưng bị nàng kéo ra. Ngay sau đó áo choàng chú rể bị nàng rời ra, nội y bên trong lộ ra ngoài.

Trong nội tâm của Tần Tiêu ác hàn: như vậy cũng được?

Ngay sau đó tự nhiên là quần!

Tay của Lý Tiên Huệ vừa mới chạm vào eo bụng của hắn, muốn cởi dây lưng thì Tần Tiêu nghiêng người, tựa đầu vào giường bắt đầu ới mửa.

Lý Tiên Huệ sợ tới mức nhảy dựng lên, dùng tay che mũi cau mày, nói:

- Thực buồn nôn!

Tần Tiêu ới một hồi làm bộ tỉnh táo lại, xin lỗi nói:

- Thực xin lỗi nha, Tiên Nhi, ha ha! Khách mới quá nhiều, cho dù là diễn trò kết hôn giả cũng nên làm tốt một chút mới được. Lần này uống hơi nhiều rồi.

- Xem như vậy đi.

Lý Tiên Huệ lại ngồi xuống bên người của Tần Tiêu, còn vỗ nhẹ nhẹ lên lưng của hắn, thật là đau lòng nói:

- Xem người khổ như vậy, chắc là ủy khuất nhiều lắm.

Tần Tiêu khoát khoát tay, cuối cùng là ngừng nôn mửa, từ trên giường bò xuống, đứng lên nhìn Lý Tiên Huệ nói ra:

- Quận chúa tự mình nghỉ ngơi đi, Tần mỗ thanh lý những dơ bẩn này xong sẽ đi ra sảnh ngủ.

Dứt lời liền chuẩn bị quay người rời khỏi.

Lý Tiên Huệ nhanh chóng đứng dậy bắt lấy tay áo của Tần Tiêu, nói:

- Tướng công không vội!

Sau đó đi đến trước mặt của Tần Tiêu và tiến sát người của hắn, vẻ mặt đầy xuân ý nhìn mắt của Tần Tiêu:

- Đã đến nơi này thì xem như ván đã đóng thuyền đi, Tiên Nhi cũng nhận mệnh. Từ hôm nay trở đi người chính là tướng công của ta, chúng ta...

Dứt lời còn tựa đầu vào ngực của Tần Tiêu.

Tần Tiêu liên tục lui một bước, ra vẻ kinh hoảng nói ra:

- Tần Tiêu nào dám lợi dụng lúc người gặp khó khăn, khi dễ quận chúa! Không được!

Lý Tiên Huệ tiến lên một bước, dính chặt hơn, hai tay ôm lấy hông của Tần Tiêu, âm thầm đẩy hắn lên giường, nói:

- Tướng công... Có phu quân như thế Tiên Nhi cầu còn không được...

Trong nội tâm của Tần Tiêu ác hàn, hận không thể một tay đẩy nữ nhân dâm đẳng này ra, tát nàng vài cái cho thống khoái!

Thân thể Lý Tiên Huệ hơi chấn động, lúc này đẩy Tần Tiêu ngã xuống giường, hơn nữa nằm lên người của hắn, trong ánh mắt sớm đã đầy xuân tình.

Tần Tiêu lại nghiêng người, từ dưới thân lật lên, đem Lý Tiên Huệ áp đảo xuống dưới thân thể, nhàn nhạt nhìn chăm chú vào nàng một lát, chậm rãi đứng dậy, có chút nghiêm nghị nói ra:

- Quận chúa trân trọng! Tần Tiêu cũng không phải sắc quỷ hay là tiểu nhân cháy nhà hôi của.

Lý Tiên Huệ chậm rãi ngồi dậy, lạnh lùng hừ một tiếng, ngữ khí nặng nề nói ra:

- Tần Tiêu, ngươi đúng là không biết điều! Ngươi cho rằng ta nhìn tên mặt trắng như ngươi vài lần thì ngươi có thể tùy ý trút giận lên người của ta sao?

Tần Tiêu thâm nghĩ trong lòng, xem ra nàng muốn chọc phá tàng cửa sổ này!

Trong ánh mắt của Lý Tiên Huệ đã lộ ra hàn khí, trong âm thanh mang theo tức giận.

- Chuyện đùa giỡn đã diễn đến nước này cũng nên xong việc. Tần Tiêu, mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, từ giờ trở đi ngươi chỉ có thể cùng ta đồng tâm hiệp lực, họa phúc cùng chịu. Cho nên ta nói cái gì ngươi tốt nhất nên nghe theo. Bằng không thì tất cả mọi người sẽ chết rất thảm!

Tần Tiêu hơi sửa sang y phục trên người một chút, ngồi lên ghé bên cạnh, nhìn Lý Tiên Huệ cười lạnh:

- Kể cả cùng ngươi chung giường chung gối, diên loan đảo phượng sao? Giả như Tần mỗ quả thật là người vô sỉ bỉ ổi như thế, lại là kẻ phản phúc thì ngươi cũng không phải nghĩ ra nhiều biện pháp như thế để lung lạc ta. Ta nói đúng không, Tiên Nhi. Ah không đúng, có lẽ nên gọi ngươi là ‘Phượng tỷ’ mới đúng.

Phượng tỷ mặt như sương lạnh nhìn chăm chăm vào người Tần Tiêu, nghe hắn nói xong cũng không có biểu lộ kinh ngạc chút nào, chỉ có khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói ra:

- Hình như ngươi đã quá mức tự phụ rồi, Tần đại nhân. Ngươi đúng là có chút tiểu thông minh, thời điểm đón dâu ở Ngạc Châu bởi vì Mặc Y xú nha đầu kia liều lĩnh nên ngươi nhìn ra sơ hở của ta. Nhưng đó cũng không phải vấn đề mấu chốt. Sở dĩ ta giả thành Lý Tiên Huệ cũng bởi muốn mượn gương mặt của nàng dụ ngươi cùng ta thống khoái một hồi. Ha ha ha...

124. Chương 124: Bách Biến Yêu Nghiệt.

Chương 124: Bách biến yêu nghiệt.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Dâm đảng! Yêu phụ! Tiện nhân!

Trong nội tâm Tần Tiêu tức giận mắng, trên mặt vẫn trầm tĩnh như lúc ban đầu, nhàn nhạt nói ra:

- Phượng tỷ, nếu ngươi đã nói Tần mỗ tự phụ thì cứ xem như vậy đi, mục đích của ngươi cũng không phải la lung lạc Giang Nam Khâm Sai như ta, hắn là người còn nguyên nhân khác?

Phượng tỷ ngồi ngay ngắn tại chỗ, nhìn qua Tần Tiêu:

- Tần Tiêu, ta cho ngươi biết. Ngươi đừng có tự cho là thông minh làm ra vẻ trước mặt ta. Nhất cử nhất động của ngươi ta đều rành mạch. Thậm chí ngày đó ở trong chần cùng Mặc Y hai tỷ muội nói cái gì ta cũng biết. Còn có Nghĩa Hưng Vương Dương Châu Đại Đô Đốc Lý Trọng Tuấn kia, hừ! Cho rằng dựa vào mấy ngàn quân mã là có thể hạ ta sao? Ai! Những người các ngươi quá xem thường ta rồi.

Trong nội tâm của Tần Tiêu nghiêm nghị rung động một chút, nghĩ thầm: Phượng tỷ biết rõ chuyện của ta cùng Lý Trọng Tuấn đem binh mã tới, cho dù ta có thông minh hơn nữa cũng không giải thích được. Kỳ quái là nàng đã biết rõ Lý Trọng Tuấn đem binh tới đây lại thờ ơ vô tư không quan tâm. Nàng vùng trộm có mưu đồ gì?

- Như thế nào, sao không nói gì?

Trong âm thanh của Phượng tỷ đầy đắc ý, dần dần ngữ khí còn có chút chậm rãi nói nhỏ một câu.

- Cho nên ta nói Tần đại nhân nên hợp tác với ta cho tốt, như vậy thì với ngươi và ta cùng có lợi. Nếu có một ngày Từ Tiểu Nguyệt ta có thể hoàn thành đại sự, gạt bỏ Võ Chiếu giúp đỡ giang sơn Lý Đường thì công lao khai quốc của ngươi không nhỏ, dưới một người trên vạn người!

A! Khẩu khí thật sự quá lớn a! Trong nội tâm của Tần Tiêu cười khinh bỉ.

Thần sắc trên mặt của Phượng tỷ lúc này càng nhu hòa hơn, gần như là tình nhân đang dỗ ngon dỗ ngọt nhau vậy:

- Tần đại nhân, ta biết rõ hiện tại ngươi còn không chịu tin tưởng Tiểu Nguyệt ta nói. Nhưng mà ngươi nên tín nhiệm ta, những chuyện này ta thật có thể làm được. Điều kiện tiên quyết là ngươi phải hợp tác với ta.

Tần Tiêu cười cười, nói:

- Được rồi, cho dù ta hợp tác với ngươi thì ta có thể làm cái gì? Ta chỉ là Khâm Sai mà thôi, ngay cả quyền điều động binh mã cũng không có. Nhiều lắm chỉ có thể giúp ngươi nắm giữ chút ít quan viên trong tay, lừa dối ra một ít tiền. Nhưng mà những thứ này hình như Phượng tỷ cũng không thiếu tiền xài.

Phượng tỷ cười nhạt nói:

- Binh mã, thuê ruộng ta cũng không thiếu. Đội ngũ sáu bảy ngàn người của Lý Trọng Tuấn ta có thể khiến chúng chết sạch tại Giang Nam này, không một người một con ngựa nào còn sống rời đi. Về phần tiền tài,

tất nhiên là không cần phải nói. Một cái Sở Tiên sơn trang nho nhỏ này giá trị gần trăm vạn lượng bạc, cũng chỉ là hạ lễ tân hôn mà thôi.

Tần Tiêu gật đầu:

- Ta biết rõ người thực sự rất có tiền. Người không chỉ có thể tự tạo tiền đồng, nắm đó phụ thân người tuy binh bại nhưng thực sự lưu cho người không ít vàng bạc a?

Thân thể của Phượng tỷ có chút chấn động, trên mặt cũng lộ ra một cổ tức giận, nhưng rất nhanh che dấu đi, nhàn nhạt nói ra:

- Không sai. Ngày đó gia phụ khởi binh thì thu hồi toàn bộ kho ngân của Dương Châu, Đức Châu, Nhuận Châu ba châu, cũng thu ngoài chín thành gia sản của phú thương, dùng làm quân phí. Trong đó có nửa số đều lưu cho ta. Người biết số tiền kia ta tự mình trừ bị trong những năm qua bắt đầu chất đống bao nhiêu không?

Phượng tỷ có chút thâm đạm cười cười.

- Nếu là toàn bộ đổi thành đồng tiền thì đủ lấp đầy xếp thành Lăng Vân Cư này, nhưng mà những thứ này không thể đổi mạng của phụ thân ta về.

Trong lòng Tần Tiêu cả kinh: dùng đồng tiền xếp thành Lăng Vân Cư? Đây phải dùng ‘ tấn ’ để đo đấy!

Phượng tỷ tiếp tục nói:

- Tần Tiêu, ta và người tính toán ra cũng có thể là thế giao. Tổ tiên của người là Tần Thúc Bảo, mà tổ tiên của ta là Từ Mậu công, từng là sinh tử chi giao. Chẳng lẽ hôm nay người lại không giúp ta một tay?

Tần Tiêu cười:

- Chuyện tổ tiên không cần kéo vào. Tần Tiêu sợ bồi nhọ thanh danh tổ tông. Người nên nói đi, rốt cuộc muốn ta giúp người thế nào.

Phượng tỷ hít sâu một hơi, quyết đoán nói ra:

- Đem vật kia, cho ta.

Tần Tiêu mở to hai mắt:

- Đồ vật kia? Đó là cái gì? Tần Tiêu trừ cái túi da này cũng chỉ thừa lại tiền hối lộ mấy ngày nay mà thôi, cùng với ấn tín Khâm Sai mà hoàng đế ban cho. Ấn tín này nếu người có chỗ dùng thì người cầm lấy đi, làm gì phí công phu như vậy chứ.

Trên mặt của Phượng tỷ lộ ra thần sắc tức giận, nặng nề nói ra:

- Tần Tiêu, ta dùng lý đối đãi là thiệt tình muốn nhờ, người cần gì phải vòng quanh diễn trò với ta?

Tần Tiêu làm ra bộ đáng đau khổ, nói:

- Tần Tiêu thật không biết, Phượng tỷ cần vật gì?

Phượng tỷ mặt lạnh lùng, nói ra:

- Ta cũng nhắc nhở người một câu, Hồ Vạn Cầu ngày đó có từng giao đồ vật gì cho người không?

Bỗng nhiên nội tâm của Tần Tiêu sáng ngời, chẳng lẽ là bản Đạo Đức Kinh ? Nhưng mà bản kinh thư này mới có được vào hôm nay, Mạc Văn Nhi mới lấy tới cho ta!

Xem ra Phượng tỷ vẫn cho rằng bản kinh thư này sớm ở trên tay của ta nên mới hao hết nhiều tâm tư như vậy, để ta lên thuyền hải tặc của nàng? Nói như vậy thì mục đích nàng lôi kéo ta cũng không phải như Mặc Ý nói được đơn giản như vậy, bởi vì ta ‘ là Giang Nam đạo Khâm Sai, còn nhiều hơn một Thứ Sử tướng quân ’ đơn giản như vậy?

Bản Đạo Đức Kinh này trọng yếu như thế, trong đó rốt cuộc giấu bí mật gì?

Nếu trọng yếu như vậy thì trừ phi đầu của ta bị rút gân, nếu không cũng không có giao cho người! Nếu như giao cho người, chẳng phải là phá hỏng đại sự sao, mạng nhỏ của ta cũng xong đời.

Tần Tiêu tập trung tư tưởng nhìn qua Phượng tỷ:

- Hồ Vạn Cầu và Tần Tiêu đúng là không đánh không quen biết. Tần Tiêu nghe nói hắc tử là cự thần mà phụ thân người giao lại cho người, trung thành và tận tâm với người như vậy. Thật sự là không nghĩ ra vì sao người giết hắc tử!

Phượng tỷ cười lạnh:

- Xử tử Hồ Vạn Cầu có thể nói là bày mưu đặt kế, cũng có thể nói là ngoài ý muốn.

Tần Tiêu nghi hoặc nói:

- Chỉ giáo cho?

Phượng tỷ nói:

- Hồ Vạn Cầu là lão cổ hủ, mặc dù trung thành nhưng trong đầu chỉ có trung nghĩa và ngay thẳng, thấy ta những năm này vụng trộm làm không ít chuyện xấu thì rất không vừa mắt. Những ngày gần đây thì trong lòng của hắc tử có ý phản loạn. Nếu không phải trở ngại có hai con gái là thủ hạ của ta, ta đoán chừng hắc tử sớm phản rồi. Đáng hận là trước đó một hồi hắc tử còn làm một chuyện khiến ta tức giận, vì vậy ta đã ra lệnh xử tử hắc tử. Nhưng không đợi ta ra lệnh thì hắc tử đã bị người giết. Lý do hắc tử chết cũng gần như hoang đường như chính lão quỷ Hồ Vạn Cầu này, hắc tử vừa ý lão bà của người ta, còn âm thầm gặp gỡ lão bà của người ta!

- Vừa ý lão bà người ta?

Trong nội tâm của Tần Tiêu bừng tỉnh đại ngộ, hai con mắt híp lại, nhìn chăm vào gương mặt giống Lý Tiên Huệ như đúc.

125. Chương 125: Ma Cao Một Trượng.

Chương 125: Ma ột trượng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Một lúc sau Tần Tiêu mới nặng nề nói ra:

- Cảm ơn người đã nói cho ta biết chuyện trọng yếu như vậy. Kỳ thật ta cũng sớm nên nghĩ đến nhìn thấy nữ nhân trong Sở Tiên sơn trang lúc trước cũng không phải Phượng tỷ chân chính. Đây chẳng qua là khôi lỗi của người thôi! Phượng tỷ chính thức vĩnh viễn giấu ở sau lưng người khác, thậm chí không tiếc hóa thân thành tiểu nha hoàn hầu hạ Vĩnh Thái quận chúa, âm thầm thao túng mọi chuyện. Ta nói đúng không Ngô Tiên Nhi. Gọi thân thiết một chút là Tịch Nhi!

Phượng tỷ sửng sốt và khê giạt mình, lập tức cười lên ha hả, thậm chí còn vỗ tay:

- Đặc sắc đặc sắc! Không thể ngờ ta thật sự là không thể ngờ được! Mười mấy năm qua thân phận chân chính của ta dấu kín vô cùng tốt, trong thiên hạ cũng chỉ có không hơn năm người biết thân phận chân chính của ta, ngay cả Mặc Y Tử Dịch cũng không biết được. Không ngờ người trong thời gian ngắn như vậy lại biết được rõ ràng như thế! Tần Tiêu ah Tần Tiêu, người biết hiện giờ trong lòng của ta nghĩ thế nào không? Ngày đó Lệ tỷ nói cho ta biết người là kẻ thông minh hơn người, phong lưu tiêu sái, công phu sòng ngoài miệng không tệ lắm, làm cho nữ tử nhìn qua vô số mỹ nam cũng phải động tình. Hiện tại ta có thể nói cho người biết, ta cũng như vậy.

Da mặt của Tần Tiêu có chút run lẩy bẩy, cố gắng nặn ra nụ cười mỉa mai:

- Chuyện này đúng là vinh hạnh nha. Ngày đó trong phủ Thứ Sử người nói đến ‘sở sàng’, ta cũng đã hoài nghi vấn đề của người rồi. Người nói Lệ tỷ chính là nữ nhân tự xưng là Phượng tỷ mà ta gặp lần đầu tiên trong Sở Tiên sơn trang đúng không? Nàng hẳn là lão bà của Ngô Hưng Quốc. Hoặc là nói là lão bà của Vi Đình còn chuẩn xác hơn.

Phượng tỷ cười to, cười run rẩy toàn thân:

- Tần Tiêu, người đúng là rất cẩn thận, một câu như vậy ta nghe thì rất thuận tai, người cũng có thể phát hiện mảnh khỏe, không tệ, rất không tồi. Chuyện người biết còn nhiều hơn tưởng tượng của ta. Không sai, Lệ tỷ cùng Vi Đình vốn là phu thê. Bọn họ là hai người trong bốn đại hộ vệ của phụ thân ta năm đó, Thiên Thủ Hồ Vương Vi Đình, Khôi Hoa Nương Tử Tuân Lệ Lệ. Hai phu thê bọn họ hai mươi năm trước là là đôi đạo tặc tiếng tăm lừng lẫy ở Giang Nam, bởi vì phụ thân của ta có ân cứu mạng với bọn họ, thả bọn họ ra khỏi lao tù, những năm gần đây lại thế chết thuận phục ta. Ngay cả Hồ Vạn Cầu cũng là do Vi Đình tiến cử tới.

- Hồ Vạn Cầu?

Tần Tiêu bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Hẳn thật sự là người đáng thương! Nhưng mà yêu ai yêu cả đường đi, ưa thích Đoạn Như lại chọc vào Khôi Hoa Nương Tử, cuối cùng còn mang họa sát thân.

Phượng tỷ hứng thú nhìn qua Tần Tiêu, cười nói:

- Thông minh, Tần đại nhân, lần này người nói sai một chỗ.

Tần Tiêu nghi nói:

- Sai ở đâu?

Phượng tỷ lắc đầu:

- Kỳ thật ta vốn không nên vạch trần chuyện của người khác, bởi vì đây là chuyện xưa. Nhưng mà vì tổ thành ý ta nói cho người biết những chuyện này cũng không sao. Kỳ thật Khôi Hoa Nương Tử lúc ban đầu căn bản chính là nữ nhân của Hồ Vạn Cầu. Về sau Hồ Vạn Cầu phát hiện nữ nhân này phẩm hạnh không đoan chính cho nên mới từ nàng. Chỉ có điều Hồ lão quái là đầu óc điên khùng, tuy từ nàng nhưng trong nội tâm vẫn yêu nàng. Cho nên khi hắn mang theo Đoạn Như bị thương đi cầu Vi Đình trị thương thì kinh ngạc phát hiện Tuân Lệ Lệ đã trở thành phu nhân của Vi Đình, thâm thù kinh ngạc nên cả người phát ngốc. Hơn nữa Vi Đình và Tuân Lệ Lệ nói bóng nói gió cực lực lôi kéo, Hồ Vạn Cầu lại từ chỗ có ý áy náy với Tuân Lệ Lệ nên báai huynh đệ sinh tử với Vi Đình, cùng nhau gia nhập vào tổ chức Hỏa Phượng do Tuân Lệ Lệ cầm đầu. Người nói loại nam nhân này có quái lạ hay không? Hai thiên sinh tình địch, mỗi người có mục đích riêng mà kết nghĩa sinh tử với nhau! Ha ha! Nam nhân thật sự là dối trá.

Tần Tiêu nhíu mày:

- Nói như vậy, Mặc Y cùng Tử Dịch, là con gái của Tuân Lệ Lệ?

Phượng tỷ bĩu môi một cái:

- Chuyện này ai mà biết. Năm đó ta còn chỉ có mười mấy tuổi, thời điểm mang hai tỷ muội Mặc Y tới còn nằm trong tử lộ, đây là chuyện tư mật của bọn họ. Có lẽ những chuyện này nên hỏi Tuân Lệ Lệ mới có thể tính tường. Nhưng mà lục lâm hào kiệt trời sinh tính phong lưu, ở bên ngoài tìm nữ nhân sinh một nam nửa nữ cũng không phải chuyện kỳ quái. Cho dù Tuân Lệ Lệ lúc trước sinh con gái cho Hồ Vạn Cầu, hơn nữa Mặc Y cùng Tử Dịch hai tỷ muội này nàng cũng không có nhận là con. Bởi vì qua nhiều năm như vậy Tuân Lệ Lệ vẫn dùng thân phận ‘Phượng tỷ’ ra lệnh, nếu ta nói ra chuyện này thì uy tín của nàng sẽ giảm xuống. Hơn nữa ta cũng không cho phép nàng bởi vì công phế tư, làm hỏng đại sự của ta!

Thật là nữ nhân ác độc! Ngay cả cốt nhục thân sinh cũng không chịu nhận! Trong nội tâm Tần Tiêu ảm ảm tức giận, hơn nữa còn thương tâm thay cho hai tỷ muội Mặc Y, bởi vì phụ thân của các nàng vô cùng có khả năng bị mẫu thân ruột của mình mưu đồ với nam nhân khác giết chết.

Tần Tiêu hơi thở dài một hơi, nói ra:

- Rốt cuộc là Hồ Vạn Cầu làm chuyện gì mà người lại xử tử hắn, ngay cả phu thê Vi Đình cũng giết hắn?

Phượng tỷ hừ lạnh một tiếng:

- Người không nên tiếp tục giả vờ ngây ngốc. Những năm gần đây Hỏa Phượng vẫn do phu thê Vi Đình lo liệu, ta chỉ đang âm thầm phát lệnh. Hồ Vạn Cầu bất hòa với bọn họ cũng là chuyện trong dự tính. Về phần ta muốn giết hắn nguyên nhân chính là hắn đánh cắp một vật tư mật, cũng âm mưu bán đứng toàn bộ Hỏa Phượng. Người nói ta có nên giết hắn không?

Tần Tiêu nói:

- Rốt cuộc là vật gì?

Phượng tỷ cười lạnh:

- Hồ Vạn Cầu giao cho người cái gì thì chính là nó đấy!

Trên mặt Tần Tiêu biến thành thần sắc vô tội, lớn tiếng kêu oan:

- Tần Tiêu thật sự nhớ không rõ!

Trong ánh mắt của Phượng tỷ lộ ra sát khí, nói:

- Tần Tiêu, khuyên bảo người một câu: vĩnh viễn không nên xem thường nữ nhân. Người đừng nhìn Từ Tiểu Nguyệt ta tay trái gà không chặt, không có bốn sự tự tay giết người. Nhưng mà người tin hay không, ta có thể khiến mọi người trong thiên hạ muốn giết người, lại còn làm trên lưng của người mang theo bêu danh?

- Tin tưởng, tin tưởng! Cũng từng có người nói như vậy với ta rồi!

Tần Tiêu liên tiếp gật đầu, làm ra bộ dáng kinh hãi, nói:

- Chỉ cần người thả ra tin tức nói ta ham phú quý sắc đẹp, đại nghịch bất đạo kháng chỉ lấy Vĩnh Thái quận chúa bị hoàng thượng giết chết và cùng Hỏa Phượng các người tạo phản, như vậy ta thật sự xong đời rồi. Nhưng mà trước đó người nên nói cho ta biết món đồ kia vì sao trọng yếu với người như vậy.

Phượng tỷ nhìn qua bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi của Tần Tiêu thì rất tức giận, kêu rên vài tiếng, tức giận và bất đắc dĩ nói ra:

- Là một phần danh sách! Tất cả quan lại văn sĩ dưới trướng của ta ở Giang Nam này đều trong danh sách này. Những năm gần đây ta bỏ bao công sức kinh doanh lâu như vậy mới có những người này ngoan ngoãn đầu nhập vào trướng của ta.

126. Chương 126: Sắc Mặt Tiểu Nhân. (1)

Chương 126: Sắc mặt tiểu nhân. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Ta đem danh sách những người này ghi lại rõ ràng, kể cả xuất thân, lai lịch, chứng có âm thầm liên hệ tạo phản với phụ thân của ta, ta đặt nó trong gian phòng tên là Vô Nhạc Gian, viết toàn bộ những chuyện này lên giấy, tên viết ‘ Thủy Trúc Vô Nhạc Sách ’, tên gọi tắt ‘ Thủy Nhạc Sách ’. Lúc ấy ta thập phần tín nhiệm với Hồ Vạn Cầu nên ta bảo hắn phụ trách xử lý những chuyện này, kể cả thu thập chứng cứ năm đó, kiểm chứng hoạt động trái pháp luật của những kẻ này, sau đó cầm lấy chúng ra đe dọa những tên kia.

- Không ngờ cuối cùng Hồ Vạn Cầu lại cắn ngược ta một cái, đem Thủy Nhạc Sách này lấy cắp đi! Thẳng tới khi ta giết hắn thì ta cũng không có tìm được phần danh sách này. Tần đại nhân, người nói nếu hắn không giao cho người thì còn có thể ném ở đâu?

Tần Tiêu bưng tỉnh đại ngộ, trách không được là như thế, lắc đầu, nói ra:

- Khó trách, khó trách! Ta vẫn nghĩ không thông vì cái gì Hồ Vạn Cầu cứ bị người ta giết như vậy. Ta đã giả thuyết rất nhiều lý do, thì ra là bị người ta âm thầm giết chết, bởi vì gút mắt cảm tình nên bị Vi Đình giết cho hả giận... Hiện tại xem ra những thứ này không phải là nguyên nhân chính. Chính thức làm cho hấn mất mạng chính là vì Thủy Nhạc Sách!

- Không sai!

Âm thanh của Phượng tỷ lẩm lẩm, nói:

- Cho dù lúc trước hấn trung tâm thế nào, lập được công lao lớn ra sao, dám làm ra loại chuyện này thì hậu quả chỉ có một, chính là chết. Phu thê Vi Đình cũng bởi vì hấn tồn tại nên cảm tình không hài hòa. Vi Đình giết hấn tự nhiên cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Huống chi ngày ấy tại thôn Phu Hưng cùng Quỷ Khốc sơn cốc, Hồ Vạn Cầu đột nhiên xuất hiện quả thực đã dọa Vi Đình hổng mắt. Hấn lo lắng Hồ Vạn Cầu bán đứng hấn, nói cho người biết Ngạc Châu Thứ Sử Ngô Hưng Quốc chính là nhân vật trọng yếu của Hỏa Phượng, cho nên Vi Đình âm thầm gọi Tuân Lệ Lệ, hai người hợp mưu đem Hồ Vạn Cầu hện ra ngoài, sau đó liên thủ với Vi Đình giết chết hấn.

Tần Tiêu chắc chắn lắc đầu:

- Cao nhân, đều là cao nhân! Quả nhiên là đạo ột thước, ma ột trượng! Tần Tiêu tự nhận biết rõ những chuyện trong đó nhưng thật không ngờ lại còn ẩn tình như vậy.

Phượng tỷ giống như dò xét con mồi nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu đang lăm bằm lâu bầu, trầm mặc một hồi, ung dung nói ra:

- Thế nào, Khâm Sai đại nhân, nên biết người cũng biết, câu chuyện của ta nói xong rồi. Người có nên cân nhắc đem Thủy Nhạc Sách trả lại cho ta chưa?

Tần Tiêu chậm rãi vuốt cái cằm của mình, nháy mắt mấy cái, giống như cười mà không phải cười nhìn qua Phượng tỷ:

- Phượng tỷ, Tần Tiêu cho tới nay đều chưa từng có xem thường người bao giờ. Nhưng mà vào lúc này ta có cảm giác người thật ngốc.

Phượng tỷ nhin tức giận xuống, thản nhiên nói:

- Chỉ giáo cho?

Tần Tiêu hé miệng gượng cười ha hả, nói:

- Đổi lại người là ta, cho dù hiện tại ta có Thủy Nhạc Sách thì ta sẽ mang thứ trọng yếu đó mang theo trong người sao, hiện tại vào lúc này còn mang ra cho người? Phượng tỷ người cũng là người thông minh, ta cũng không có ngu ngốc. Thủy Nhạc Sách này nói trắng ra chính là bùa hộ mệnh của Tần mỗ hiện giờ. Nếu giao cho người thì cái mạng nhỏ của ta còn sao? Cho dù Phượng tỷ người đại nhân đại nghĩa lưu tính mạng của ta, Tần Tiêu ta cũng không phải là một phế nhân hay một tên thư sinh trói gà không chặt, còn sống mà như chết ta không thềm. Người nói có phải như vậy hay không?

Trong lòng của Tần Tiêu cũng hiểu được một chuyện: Phượng tỷ người cho rằng trên tay của ta có đồ vật kia vậy thì ta cũng tương kế tựu kế, mang thứ này ra làm thế đánh bạc vậy.

Phượng tỷ nhắm hai mắt lại, oán độc nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu một hồi, thần sắc trên mặt cũng biến ảo bất định, rốt cục khẽ thở dài một cái, nói ra:

- Được rồi. Không bằng chúng ta nói điều kiện đi.

Trong nội tâm Tần Tiêu vui vẻ: tuyệt! Từ ý nào đó thì người đang thiết kế cái bẫy cho ta nhảy vào mà, ha ha!

Tần Tiêu đứng dậy, nghênh ngang chấp tay sau lưng, bắt đầu đi thông thả vài bước trong phòng, sau đó nhìn qua Phượng tỷ, vẻ mặt biến đổi, cười nói:

- Phượng tỷ, có lẽ ngươi cũng không hiểu phong cách làm người của Tần mỗ rồi. Kỳ thật Tần mỗ cũng là người có dã tâm, cũng rất tham lam.

Phượng tỷ ngẩng đầu lên, nhìn qua ánh mắt của Tần Tiêu, nói:

- Nói cho rõ ràng một chút.

Trong lòng Tần Tiêu cười trộm: hảo hảo, hóa bị động thành chủ động.

Tần Tiêu nhếch miệng lên, trên mặt cười vô cùng tà dị.

- Đầu tiên, ta muốn vượt qua tổ tiên Tần Thúc Bảo, càng không muốn luôn sống dưới cái bóng của Dịch Nhân Kiệt. Ít nhất ta sẽ làm quan lớn hơn bọn họ. Sau đó ta muốn tiền, muốn mỹ nữ nhân.

Tần Tiêu dừng một chút, nói:

- Làm quan rất lớn, rất nhiều tiền, rất nhiều nữ nhân đẹp. Không sai, ta không phải là tiên nhân siêu thoát phàm trần gì đó, ta chính là một tục nhân, cũng giống như những tiểu thương buôn bán ở phố phường, ta cần suy nghĩ có quá nhiều đồ vật.

Phượng tỷ tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tần Tiêu, ánh mắt của nàng như hóa thành lưỡi dao sắc bén, đâm vào nội tâm của Tần Tiêu:

- Những vật này nam nhân đều ưa thích. Ta nói rồi những thứ này ta có thể cho ngươi. Tiền, không có vấn đề, chuyện này ngươi không cần hoài nghi; nữ nhân, những nữ nhân trong Sở Tiên sơn trang ngươi không đặt vào mắt, ta có thể đem nữ tử xuất sắc của Giang Nam kéo tới cho ngươi lựa chọn. Về phần quan to, ta nói rồi, chỉ cần Từ Tiểu Nguyệt ta có thể thành đại sự, ngươi dưới một người mà trên vạn người.

Tần Tiêu nâng tay phải lên, dựng thẳng một ngón trỏ, đặt ở trước miệng và lắc đầu, trêu tức cười ha hả:

- Phượng tỷ ah Phượng tỷ, ngươi thật sự không hiểu ta rồi. Ta đường đường Giang Nam đạo Khâm Sai, tất cả quan viên Giang Nam này đều là cấp dưới của ta, thậm chí bốn quan còn có quyền lợi sinh sát với bọn họ. Ngươi nói nếu ta muốn những vật kia, ta tội gì phải hợp tác với ngươi? Tuy Tần mỗ mới ra làm quan không bao lâu, nhưng có thể nói một cách khoa trương thì ta hiện giờ tùy tiện dậm chân một cái thì cả Giang Nam cũng phải run lên, càng đừng nói là mỹ nữ tiền tài.

- Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?

Phượng tỷ đã có chút không kiên nhẫn, trong giọng nói hơi có chút nóng tính.

Tần Tiêu cười ha hả một tiếng, ngồi xuống bên người của Phượng tỷ, thậm chí trong nội tâm cực lực nén ác hàn trong lòng, vỗ vỗ vai của nàng:

- Rất đơn giản. Ta chỉ muốn làm nhị chương quỹ mà thôi. Ngồi ở chỗ này được người ta bố thí cho, khỏi phải tự mình động thủ lấy mới càng thống khoái. Ngươi cứ nói đi?

Phượng tỷ chậm rãi quay đầu sang, nhìn hằm hằm vào Tần Tiêu:

- Tần Tiêu, ngươi quá làm cần! Ngươi dựa vào cái gì trả giá với ta? Còn muốn làm nhị chương quỹ? Hay nói giỡn! Hỏa Phượng là tâm huyết mười mấy năm nay của ta, ngươi tay không muốn bắt sói sao?

- Đừng kích động, đừng kích động!

Tần Tiêu càng bội phục hành động của mình, lại vỗ vai của nàng, nói:

- Ta nói rồi, chỉ cần làm nhị chương quỹ, ngươi vĩnh viễn là đại lão bản, không người nào có thể rung chuyển địa vị của ngươi. Trừ phi ngươi ngay cả chút tự tin ấy cũng không có, lo lắng Tần mỗ giành với ngươi sao?

127. Chương 127: Sắc Mặt Tiểu Nhân. (2)

Chương 127: Sắc mặt tiểu nhân. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Quỷ mới tin!

Phượng tỷ nhanh chóng mắng:

- Chỉ bằng người? Người còn non một chút!

Tần Tiêu tiếp tục ăn nói khùng điên hết bài này đến bài khác, hạ giọng, sinh động nói như thật:

- Đúng, ta đúng là còn non. Nhưng mà Phượng tỷ, người ngẫm lại, mười mấy năm qua người vẫn chỉ là người điều khiển sau màn, Vi Đình cùng Tuân Lệ Lệ mới là người đi lên mặt bàn. Nếu...Ta chỉ nói là nếu, bọn họ âm thầm đoạt mất quyền lực của người, loại chuyện này không phải là không có khả năng a? Cái gọi là tâm hại người không nên có, tâm phòng người phải có, người ngồi trong nhà dùng bọn họ làm chân chạy, nhưng với bọn họ thì không chừng người chỉ là con rối mà thôi? Ha ha! Mọi người ai cũng có tham lam! Chuyện này không cần ta phải nhiều lời chứ? Ta cũng không tin phu thê Vi Đình thấy quyền thế tiền tài lại không chút động tâm, cam tâm làm con ngựa bán mạng cho người!

Phượng tỷ trừng mắt, ồ một tiếng đứng lên, nhìn hằm hằm vào Tần Tiêu, thấp giọng quát:

- Tần Tiêu, người lại đang ở trước mặt của ta đùa nghịch tiểu thông minh rồi! Châm ngòi ly gián, loại tiểu xiếc này cũng chơi được, thật sự là quá ngây thơ buồn cười! Phu thê Vi Đình trung thành với Từ gia, đã thề quyết chí và tận tâm không thay đổi, người lại ở sau lưng đâm sau lưng người ta. Ta còn cho rằng người là chính nhân quân tử, không nghĩ tới người là tiểu nhân hèn hạ!

Tần Tiêu bắt đắc dĩ khoát tay, bĩu môi:

- Vâng, ta là tiểu nhân, ta đã sớm thừa nhận chuyện này rồi. Người muốn nói ta châm ngòi ly gián, vậy thì châm ngòi ly gián đi. Trung thành và tận tâm, thề quyết chí không thay đổi? Ha ha, buồn cười! Phu thê Vi Đình làm người được như Hồ Vạn Cầu sao? Chính người cũng nói, Hồ Vạn Cầu đầu óc điên khùng, dạng người như vậy còn có thể phản bội người, Vi Đình là nhân vật gian hoạt thì làm sao có thể cam tâm ở dưới trướng của người? Hẳn một mực đau khổ ẩn nhẫn ở dưới trướng Hỏa Phượng kinh doanh chỉ vì bán mạng cho người sao? Chuyện đơn giản như vậy người nói cũng không ai tin đâu, đây gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường Người xem hảo tâm là lòng muôn dạ thú! Cũng được, xem như ta chưa nói gì đi.

Trên mặt Phượng tỷ tức giận dạt dào, nhưng mà Tần Tiêu có thể thấy rõ trong mắt của nàng nhìn thấy một tia nghi hoặc không biết giải quyết thế nào.

Trong nội tâm Tần Tiêu vui vẻ: diệu! Xem ra, chiêu thức châm ngòi ly gián này xem như có chút hiệu quả! Ta náo như vậy sẽ có rạn nứt trong nội bộ của Hỏa Phượng. Ít nhất trong mắt Phượng tỷ này hẳn từ một kẻ đạo mạo quân tử biến thành một dã tâm gia, bợ dút nịnh bợ gian hoạt tiểu nhân. Nhiều khi tiểu nhân còn khó đối phó hơn kẻ quân tử, ít nhất Phượng tỷ không giống như trước kia lợi dụng Lý Tiên Huệ để áp chế ta, chiêu này với tiểu nhân tác dụng không lớn, ta đại khái giả bộ như không liên quan tới mình khiến nàng làm ầu. Dù sao ta hiện tại cũng đã lên thuyền hải tặc rồi. Bởi như vậy Lý Tiên Huệ càng thêm an toàn!

Phượng tỷ muốn làm cũng không hẳn là khống chế Khâm Sai đại nhân như hẳn, mà là độ sức với ta thế nào, Tần Tiêu gia nhập vào nội bộ của Hỏa Phượng cũng thuận lợi tìm hiểu chân thật của nó, sau khi hiểu rõ ràng thì thế nào nhỉ? Ha ha!

Có đôi khi, làm người phải học theo kẻ tiểu nhân, nhất là trong hoàn cảnh phi thường như thế này!

Phượng tỷ nghe được Tần Tiêu điên ngôn biện ngữ thì ngây người một chút, sau đó như có điều suy nghĩ chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy ấm trà rót ừng ực một ly, chậm rãi đưa lên miệng uống.

Tần Tiêu vẫn mỉm cười nhìn qua Phượng tỷ, kiên nhẫn chờ chính cô ta suy nghĩ ra một kết quả.

Thời gian chậm rãi lướt qua, tràng diện yên tĩnh tới đáng sợ, âm thanh ngọn nến đang cháy cũng nghe rõ ràng.

Tần Tiêu ngồi ở mép giường, ngón tay trái của hắn theo thứ tự gõ nhẹ theo tiết tấu, nhẹ nhàng, chậm rãi và thanh thoát.

Phượng tỷ chau mày:

- Đừng gõ nữa! Đáng ghét!

Tần Tiêu dừng tay lại, vội ho một tiếng:

- Rốt cục cũng mở miệng nói chuyện rồi sao? Thế nào, cân nhắc được chưa?

Phượng tỷ hít sâu một hơi, nói ra:

- Ta thừa nhận ngươi nói chuyện rất có đạo lý. Nhưng mà ta vẫn không tin tưởng ngươi. Bởi vì ta phát hiện ta càng ngày càng khó hiểu ngươi. Đối với người khó hiểu ta sẽ không tin nhiệm.

- Có lý, có lý!

Tần Tiêu thuận đường đưa đẩy một câu, vẫn không quên đập vuốt móng ngựa.

- Ta cũng thích nói chuyện với người thẳng thắn như Phượng tỷ. Người như Tần mỗ đúng là khó làm cho người ta tín nhiệm được. Nhưng mà Phượng tỷ, nhiều khi không thể cân nhắc quá nhiều vấn đề tín nhiệm hay không. Lợi ích và lập trường cũng trọng yếu. Chính ngươi cũng hiểu rõ ràng, nếu Tần Tiêu hợp tác với ngươi thì ngươi được cái gì, mất đi cái gì? Tần Tiêu đứng ở lập trường nào?

Phượng tỷ hừ một tiếng, cười lạnh:

- Có lẽ vận khí tốt có được Thủy Nhạc Sách, sau đó lại khiến nội bộ của ta lục đục với nhau, thậm chí muốn đem Hỏa Phượng trong tay của ta cướp đi, hoặc là âm thầm tan rã địch nhân. Ta nói đúng không, Tần đại nhân?

Tần Tiêu cười:

- Cũng đúng, cũng không đúng.

- Ít nói nhảm! Thời điểm nói chuyện với ta tốt nhất không nên thừa nước đục thả câu, có chuyện gì nói rõ một lần. Ta không phải là người có kiên nhẫn rất tốt.

Tần Tiêu tiếp tục cười:

- Không sao, ta kiên nhẫn rất tốt. Bằng không cũng sẽ không đợi cho tới hôm nay, nhìn xem ngươi chơi mảnh khoe và tiểu xiếc gì, lại ngồi ở chỗ này từ từ nói chuyện với ngươi. Nếu Tần Tiêu cùng Phượng tỷ hợp tác đó chính là đồng khí liên chi, từ nay về sau thành người cùng thuyền. Ta đã không có đường lui, lấy con gái của Ngô Hưng Quốc thì cả Giang Nam đều biết, nói không chừng qua không vài ngày ngay cả hoàng đế cũng biết. Giấy gói không được lửa, một ngày nào đó hoàng đế sẽ biết được chân tướng. Đến lúc đó Tần Tiêu ta không cần lăn lộn trong triều nữa rồi. Cho nên Hỏa Phượng mới là đường ra duy nhất của ta. Chuyện này chẳng phải là kết quả Phượng tỷ muốn sao? Tần Tiêu ta cam tâm tình nguyện tiến vào cái bẫy của ngươi giăng ra, chẳng lẽ Phượng tỷ ngươi thật sự cho rằng Tần mỗ vì một chút tư sắc của Lý Tiên Huệ và cái gọi là an nguy của Lý gia, thiên hạ đại cục yên ổn thì bình yên nghe ngươi bài bố sao? Ha ha! Nếu là như vậy thì ngươi quá dễ mất ta rồi đấy, ngươi nghĩ vậy là quá đề cao ta rồi!

Phượng tỷ vênh miệng lên, cười lạnh:

- Tiếp tục nói đi, nói chuyện khẩn yếu một chút.

Tần Tiêu nhàn nhã tự tại tại ghế ra sau, dùng tay chống thân thể trên thành giường, không sao cả nói ra:

- Phượng tỷ, nếu ngươi không tin ta thì ta cũng không có cách nào. Dù sao con đường làm quan không thành, nếu làm tặc cũng bất an thì Tần Tiêu ta dứt khoát cái gì cũng không cần làm, ôm những tiền của phi nghĩa này về quê làm thổ tài chủ cũng không tệ. Nhưng mà Thủy Nhạc Sách này chính là tiền vốn mạng sống của ta, ta sẽ liều chết không giao cho ngươi!

- Ngươi!

Phượng tỷ giận dữ đứng dậy, một tay run rẩy chỉ vào Tần Tiêu, nhìn nàng muốn phát tác, cuối cùng rốt cục cố nén xuống, nén giận bình tĩnh nói ra:

- Nói, rốt cuộc ngươi muốn thế nào!

128. Chương 128: Đảo Khách Thành Chủ.

Chương 128: Đảo khách thành chủ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Cụ thể nha...

Tần Tiêu sờ mò cằm, cười gian mười phần, nói:

- Đầu tiên ta muốn biết kế hoạch của ngươi. Ví dụ như khi nào khởi binh, tụ tập ở nơi nào. Ngươi phải biết rằng chiến tranh dù nói thế nào cũng là việc của nam nhân. Ngươi tốt nhất nên ngồi trong tướng soái mà chỉ huy đi. Ngươi thử nghĩ xem?

Phượng tỷ bất động thanh sắc:

- Còn gì nữa không?

Tần Tiêu nói:

- Còn nữa, phân phối binh lực, chiến trận là cái gì, chinh đồn thuế ruộng và tình huống xếp đặt. Phượng tỷ, Tần Tiêu tốt xấu gì cũng là Võ Trang Nguyên, tuy hiện giờ chưa từng mang binh đánh giặc nhưng cũng hiểu một ít về đánh trận. Đến lúc đó để ta xung trận lên ngựa trước thì ai dám ngăn cản ta? Vì vậy Tần Tiêu phải biết rõ ngươi chuẩn bị ứng phó như thế nào. Nếu như một trận chiến đã bại thì Tần Tiêu là tuyệt đối sẽ không đi đánh. Cái mạng nhỏ của ta rất đáng quý, không nên mang nó đi liều.

Phượng tỷ híp mắt, suy tư một lát:

- Nếu ngươi thật tình hợp tác ngươi không cần hỏi ta cũng đem những chuyện này nói cho ngươi biết.

Tần Tiêu tiếp tục nói:

- Còn nữa, Từ lộ tuyển hành quân ta phải tham dự vào tham mưu. Thời điểm lâm địch ta phải có quyền chỉ huy tác chiến, có thể tùy cơ ứng biến. Tướng ở bên ngoài quân mệnh không cần nghe, ngươi cũng hiểu chuyện này. Mặt khác ta cũng biết rõ chúng ta đi tới tiếp ứng, người nào trong triều là ánh mắt của ngươi. Những chuyện này trong hành quân đánh giặc đều thập phần trọng yếu.

Phượng tỷ cười lạnh:

- Nói nhiều như vậy đều muốn nói cái gì. Vậy ngươi cung cấp cho ta cái gì?

Tần Tiêu mừng rỡ trong lòng! Quá tốt! Rốt cục cũng nói chuyện hợp tác rồi, mà không phải là lợi dụng hoặc biến thành con rối.

Tần Tiêu chặc chặc miệng, nói:

- Ta có thể cho Phượng tỷ đáng tiền nhất chính là Thủy Nhạc Sách. Mặt khác Lý Trọng Tuấn cùng binh mã Trương Nhân Nguyên ta cũng có thể tìm lý do cho bọn họ thoái lui. Bởi vậy làm tốt cách bố trí binh mã nên thắng được thời gian quý giá. Còn nữa, chính là Lý Tiên Huệ, ta có thể bằng vào ba tác lược thuyết phục nàng, làm cho nàng chính thức cam tâm tình nguyện theo chúng ta phát cờ. Ngươi biết bởi như vậy,

có công chúa Lý gia làm nguy trang thì quân tâm đại chấn, đến mức nguyện ý hưởng ứng cùng các châu huyện quy phục, cũng còn tốt hơn rất nhiều.

Phượng tỷ khinh thường cười cười, lắc đầu, cực ngạo mạn nói ra:

- Người cung cấp những vật này thật sự là không đáng tin và giá trị. Thủy Nhạc Sách ta ném đi thì vẫn có thể dễ dàng điều động binh mã; binh mã Lý Trọng Tuấn cùng Trương Nhân Nguyên căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì có Lý Tiên Huệ trong tay của ta; cho dù giết ta ta cũng chưa chắc sẽ sợ. Về phần Lý Tiên Huệ, càng không cần phải nói. Nàng ở trong tay của ta không có chỗ trống lựa chọn.

Tần Tiêu đứng dậy, cười ha ha, lắc đầu của hắn, cao giọng nói ra:

- Phượng tỷ ah Phượng tỷ, người nói như thế nào cũng chỉ có lòng dạ của nữ nhân mà thôi! Nữ nhân làm việc chỉ có những chuyện này, không đủ ổn thỏa cùng đại khí. Không có Thủy Nhạc Sách điều động binh mã, vậy người còn đau khổ đem Tần Tiêu ta lung lạc làm gì? Ta đoán chừng tuy người có thể nhớ rõ hơn phân nửa danh sách trong Thủy Nhạc Sách nhưng căn bản không đủ a? Cho dù nhớ rõ toàn bộ thì đến lúc đó cầm không ra chứng cứ chính xác thì tên quan lại và tướng lĩnh cũng không ngu, còn có thể phục người? Người bất ngờ làm phản cũng có khả năng! Về phần Lý Trọng Tuấn cùng Trương Nhân Nguyên, Lý Tiên Huệ đúng là trọng yếu với bọn họ. Nhưng mà người đừng quên bọn họ làm việc theo hoàng mệnh. Hoàng đế cân nhắc cũng không phải là một Lý Tiên Huệ đơn giản như vậy. Lúc trọng yếu thì hoàng đế hạ một đạo thánh chỉ thì bọn người Lý Trọng Tuấn không dám kháng chỉ, xua binh đánh lén, đến lúc đó ngọc thạch câu phần, hẳn là không có khả năng sao? Về phần người nói Lý Tiên Huệ, có lẽ người cũng hiểu nữ nhân ngoài mềm trong cứng này quá rõ. Nếu đến thời khắc cuối cùng người không nên ép nàng làm con rối để giương cờ xí lên, nàng nhất định sẽ không do dự mà chết trước mặt của người. Người có thể không cho người sống, nhưng mà người có thể ngăn người ta chết sao? Một người khi đã muốn chết thì người không thể không chế.

Phượng tỷ nghe Tần Tiêu noi chuyện thì rất tức giận, một chưởng đập lên bàn, lạnh lùng nói:

- Im ngay! Tốt cho hoa ngôn xảo ngữ dẻo miệng.

Tần Tiêu nhún nhún vai, không chút trốn tránh, nhanh chóng cao giọng nói ra:

- Tần mỗ nói chính là sự thật, những câu này là từ đáy lòng, Phượng tỷ cứ suy nghĩ đi. Chuyện cho tới bây giờ Phượng tỷ vẫn không có tin tưởng Tần mỗ, như vậy đạo bất đồng bất tương vi mưu, Tần mỗ từ nay về sau không nói lời nào nữa, ta sẽ cho người biến ta thành Nê Bồ Tát trong miếu vậy.

Phượng tỷ nhìn qua bộ dáng hùng hổ dọa người của Tần Tiêu thì bàn tay nắm chặt thành quyền, mắt phượng câu dẫn yêu mị cũng xuất ra từng đạo hàn quang.

Tần Tiêu khinh miệt cười lạnh một tiếng, ung dung nói ra:

- Không thể ngờ Phượng tỷ thông minh sáng suốt trong suy nghĩ của ta lại nghe vài câu nói thẳng lại động sát cơ với ta! Buồn cười! Tần mỗ làm người trước sau như một, tâm không có lòng dạ, không hề có chủ kiến, lại thiếu kiên nhẫn thì không cần hợp tác, đời này xem như mất!

Trong lòng Tần Tiêu rất rõ ràng, Phượng tỷ là nữ nhân cường thế, trừ đầu trí và so tâm nhãn thì biểu hiện phải mạnh hơn so với nàng, hung hăng càn quấy hơn nàng, mà không phải cúi đầu nịnh bợ cầu xin bợ đỡ. Chỉ có sử dụng loại thủ đoạn phi thường này mới có thể chính thức chiếm được địa vị trong suy nghĩ của nàng, càng làm cho nàng sinh ra tín nhiệm.

Phượng tỷ nắm chặt thành quyền, rốt cục dần dần buông ra đến, thần sắc trên mặt cũng dần hòa hoãn lại.

- Người nói đúng.

Ngữ khí của Phượng tỷ đã chuyển biến lớn, cơ hồ không có chút nóng tính nào, vẫn như đang nói chuyện phiếm.

- Ta động sát cơ với người rồi. Lúc trước ta cũng đại khái có thể đem Hồ Vạn Cầu bắt lại, ép hỏi nơi hạ lạc của Thủy Nhạc Sách, nhưng mà ta không có làm như vậy. Ta hiểu đầu óc của Hồ Vạn Cầu và cũng vì ta không có thói quen làm như vậy. Mạnh bạo không ăn được quả ngọt, khó làm cho người ta tin tưởng được, có lẽ ta phải cảm tạ người mới đúng.

- Cảm tạ thì không cần...

Tần Tiêu giống như trung thần chịu ủy khuất và oan uổng, thở dài, nói:

- Hiện tại chúng ta đã là người chung đường, nhất tởn câu tởn, nhất vinh câu vinh. Tần mỗ không cần tưởng tượng nhiều lắm. Phượng tỷ cũng có thể đứng ở góc độ của ta mà suy nghĩ một chút. Ta đường đường trạng nguyên đệ nhất vô cử, Giang Nam đạo Khâm Sai đại nhân, có thể nói là tiền đồ vô lượng. Bây giờ nói khó nghe một chút là cam tâm biến thành loạn thần tặc tử, nếu như nhị chương quỹ cũng không làm được thì không phải nổi điên sao? Nghĩ tới Tần mỗ ta là người một bụng tài học văn thao vũ lược, nhưng không thể tự mình động thủ, khai sáng một sự nghiệp to lớn ình, vậy thì quá đáng tiếc.

129. Chương 129: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng.

Chương 129: Mỗi người đều có mục đích riêng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phượng tỷ cười khanh khách, xem ra nữ nhân này trở mặt còn nhanh hơn lật sách:

- Tần đại nhân, loại ca tụng hư vô mờ ảo này chúng ta đừng nói nữa. Ta cân nhắc tiếp nhận điều kiện người đưa ra, người cũng phải hứa hẹn lúc nào thì đem Thủy Nhạc Sách giao cho ta.

Tần Tiêu vỗ tay một cái:

- Thống khoái!

Nói tiếp:

- Đợi khi ta làm cho binh mã của Lý Trọng Tuấn thối lui, lại gặp được Lý Tiên Huệ thì chúng ta sẽ trao đổi Thủy Nhạc Sách, điều động binh mã, lập tức khởi binh!

- Không được, quá muộn.

Phượng tỷ lắc đầu, mặc dù trên mặt vui vẻ nhưng mà ngữ khí không cho cãi lại.

- Quân đội phải tập kết trước đầu tháng sáu. Hiện tại cách đầu tháng sáu ba tháng. Nếu người chậm chạp không lấy Thủy Nhạc Sách ra thì làm hỏng đại sự.

Trong nội tâm Tần Tiêu lại vui mừng: quá tốt! Quá tốt! Ngay cả giáo hoạt như Phượng tỷ rất cục bắt đầu có chút tin tưởng ta! Nàng thậm chí còn đem chuyện lớn của Hỏa Phượng ra bàn bạc với mình.

Tần Tiêu làm bộ nhú mày, nói:

- Vì sao nhất định phải là đầu tháng sáu? Thời gian chuẩn bị quá ngắn sao?

Phượng tỷ cười:

- Ngày sáu tháng sáu chính là tiết Trùng Vương, đồng thời cũng là tiết Thiên Huống, hợp lại cùng một chỗ ngụ ý ‘thụ thiên thư thuận thiên ý, gạt bỏ làm hại xã tắc’. Từ lúc cuối năm trước ta đã cho quan lại ở Giang Nam chuẩn bị chỉ lệnh rồi, kế hoạch vào ngày sáu tháng sáu năm nay phục Đường. Đến lúc đó sẽ có không ít binh mã các nơi đã chuẩn bị xong, huyện lệnh quan lại các châu cũng đang trừ bị lương thảo, chỉ chờ hiệu lệnh. Vạn nhất thời điểm lúc đó ta không hiệu lệnh thì tự nhiên uy tín không còn, hơn nữa ta còn lo lắng, sẽ dẫn phát hỗn loạn, phá hư đại sự.

Tần Tiêu sờ cằm, làm ra vẻ mặt đau khổ suy tư, nói ra: xem tại

- Đã như vậy, vậy được rồi. Ngày mai ta đi gặp Lý Trọng Tuấn, nghĩ biện pháp gọi hắn triệt binh. Đồng thời người cũng phải cho Lý Tiên Huệ gặp ta. Sau đó chúng ta chiêu vào Thủy Nhạc Sách phát hiệu lệnh cho tướng sĩ. Về phần chiến đấu có chiến trận nào, lương thảo ra sau có thể sửa lại hiệu lệnh.

- Đã như vậy, một lời đã định.

Rốt cuộc Phượng tỷ cũng vui cười hơn hở.

- Binh mã Lý Trọng Tuấn vừa lui thì ta sẽ mang Lý Tiên Huệ tới gặp người. Đến lúc đó nếu người nuốt lời ta sẽ bắt kẻ hậu quả mà giết chết người.

- Yên tâm đi, Phượng tỷ.

Tần Tiêu cười lên, cười rất hèn mọn bỉ ổi, nói:

- Còn có vô số tiền tài mỹ nhân chờ Tần Tiêu ta đi hưởng dụng, ta cũng không muốn chết như vậy.

- Như vậy thì tốt.

Trong lòng Tần Tiêu đang điên cuồng: đi đường vòng lớn như vậy rốt cục cũng nhìn thấy ánh rạng đông! Phượng tỷ ah Phượng tỷ, công phu sư tử ngoạn của ta muốn làm nhị chương quỹ, muốn binh quyền, muốn tất cả bí mật của Hỏa Phượng chính là chuyển dời lực chú ý của người, người sẽ cho rằng Tần Tiêu ta là cuồng đồ dã tâm điên cuồng. Người chính là thần cũng không nghĩ ra Tần mỗ đang lừa dối người thôi, mục tiêu chính thức của ta chính là gặp được Lý Tiên Huệ!

Lúc này bên ngoài truyền tới âm thanh gà gáy, cửa sổ cũng lộ ra một tia ánh sáng, không ngờ đã hừng đông.

Tần Tiêu lắc đầu, chặc chặc thở dài:

- Trách không được có người nói xuân tiêu một khắc giá trị thiên kim. Phượng tỷ, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, chúng ta nói mỗi câu giá trị có khả năng vượt qua thiên kim đấy.

- Chỉ hy vọng như thế a!

Phượng tỷ cũng thở dài một tiếng, nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu, có chút bất đắc dĩ nói ra:

- Tần Tiêu, ta cũng nói thật với người. Trong nội tâm của ta đã từng nói qua với mình vô số lần không nên tin gia hỏa vô cùng xảo hoạt này, nam nhân thâm bất khả trắc thấy không rõ chân diện mục. Nhưng mà mỗi câu người nói ta lại không thể không tin. Ta thực rất ngạc nhiên muốn móc tim của người ra nhìn, muốn biết trong lòng của người suy nghĩ cái gì, rốt cuộc người là người nào?

- Ah, ha ha!

Tần Tiêu cười ha hả, trong lòng đầy đắc ý:

- Người bình thường. Nam nhân bình thường tham tài háo sắc, lại có một chút tiểu thông minh, đánh nhau có thể thắng được mấy người, nam nhân bình thường.

- Người rất tự phụ.

Phượng tỷ nhìn qua Tần Tiêu, trong ánh mắt của nàng Tần Tiêu nhìn thấy xuân tình nhộn nhạo.

- Nhưng mà ta lại thích nam nhân có bộ dáng như người. Những kẻ tự cho là nam nhân kia thật không dậy nổi, còn ỷ vào chính mình cao lớn thô kệch, thể lực hơn người đi hấp dẫn nữ tử, loại nam nhân ngu xuẩn không có đầu óc đó vĩnh viễn chỉ xứng làm con lừa cho người ta sai sử mà thôi. Loại người như người, Tần Tiêu, người thích hợp làm tướng công của ta. Có thể ở cùng chỗ với nam nhân như người cả đời, nhất định sẽ rất an nhàn, rất bớt việc. Bởi vì chuyện cần làm người đã tính toán cả rồi.

Trong nội tâm của Tần Tiêu không nhịn được xuất hiện ác hân: xấu xa, quên thu liễm nhịn không được thối bay da trâu, trình diễn quá mức! Không nghĩ tới lại câu dẫn được nữ nhân này.

Quả nhiên Phượng tỷ lượn lờ đứng dậy, kiều mị đi tới bên người của Tần Tiêu, nghiêng nghiêng dựa vào người của Tần Tiêu, hai tay đặt lên hông của hắn.

Tần Tiêu nghiêng răng, trong đầu nhanh chóng nghĩ biện pháp, nên như thế nào mới đào thoát được ma trảo của nữ nhân này, lại không bị nàng hoài nghi.

Phượng tỷ đã âm thầm phụ giúp hắn di động tới bên giường, thậm chí còn không ra tay, cũng âm thầm cởi áo đồ trên người.

Tần Tiêu cảm giác đầu gối của mình mềm xuống, đã nương vào mép giường không tự chủ được ngồi xuống, tùy ý cho Phượng tỷ uốn éo thân hình, nàng ngồi lên đùi ôm cổ của hắn.

- Như thế nào, đều là người cùng thuyền thì người cũng nói muốn đồng tâm hiệp lực, chẳng lẽ không thể cùng giường chung gối sao?

Âm thanh của Phượng tỷ đã trở nên kiều mị hơn, Tần Tiêu nghe mà nổi da gà.

Trong nội tâm của Tần Tiêu không nghĩ tới: Phượng tỷ, nữ nhân như người thật không đơn giản. Biểu hiện ra giả bộ như hợp tác thân mật của ta, chẳng lẽ ta không đáp ứng thì người cũng dùng kế hoãn binh tính toán ta hay sao? Đến cuối cùng người nhất định sẽ không hề do dự giết chết ta miễn trừ hậu hoạn. Dùng trí tuệ cùng kiến thức của người làm gì để dàng nghe được vài câu khoa trương của ta thì có thể bỏ đi nghi ngờ trong lòng mình chứ? Hiện tại lại định dùng vũ khí lợi hại nhất của nữ nhân thu phục ta sao?

Đáng tiếc ah, Tần Tiêu ta cũng không phải thể hệ dối bụng ăn quàng. Đối với loại lão bà tâm như rắn rết này không có hứng thú.

Môi của Phượng ty cơ hồ muốn chạm vào miệng của Tần Tiêu, khí tức ướt át ôn hòa thấu tâm can.

Tần Tiêu cười, hai tay từ bên hông của hắn Phượng tỷ nâng lên, từ từ đứng sát người của hắn, ngược ngừng nói ra:

- Phượng tỷ, chúng ta hợp tác chân thành khăng khít với nhau, vẫn giao dịch thường với nhau, cấu kết với nhau làm việc xấu?

Phượng tỷ rất rõ ràng có chút không vui, nhăn cau mày:

- Vì sao nói lời này, thật khó nghe đấy? Hắn là Từ Tiểu Nguyệt ta thật sự kém tới mức người không thèm liếc nhìn sao?

130. Chương 130: Cấu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu.

Chương 130: Cấu kết với nhau làm việc xấu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu nhếch miệng cười to nói:

- Hình như cho tới bây giờ ta còn không nhìn thấy gương mặt thật sự của Phượng tỷ người đấy. Nếu người không bỏ cái mặt nạ này ta sẽ sinh ra một loại ảo giác, nữ nhân đang ngồi trong người của ta là công chúa điện hạ của Đại Chu, nhưng mà bên dưới gương mặt này là người khác, ta thật sự cảm thấy buồn nôn đấy!

- A!

Phượng tỷ có chút không vui.

- Bị người hành hạ một đêm còn nói loại lời châm chọc này, ta cũng không có hào hứng gì. Cái mặt nạ này muốn lấy xuống thì lấy, không có một chút khí lượng nào cả, mơ tưởng hoàn hảo không tổn hao gì cầm lấy à. Hơi nghỉ ngơi một chút hừng đông chúng ta nói chính sự.

Tần Tiêu như trút được gánh nặng, trong nội tâm không tự giác dâng lên một đám mây đen: Từ Tiểu Nguyệt này cuối cùng vẫn không chịu cho ta nhìn thấy gương mặt thật! Nhưng mà nhìn cũng vô dụng, nàng giống như bạch cốt tinh hóa thân ngàn vạn, ai biết tờ cái nào mới là mặt thật? Ta nên nhớ kỹ thân hình, âm thanh và đặc điểm đặc thù của nàng đi!

- Tần Tiêu.

Phượng tỷ trầm mặc, mở miệng nói ra:

- Đêm nay chúng ta nói nhiều như vậy, ta hy vọng chỉ có hai chúng ta biết. Trước mặt người ngoài thì chúng ta đang động phòng, người hiểu chứ?

- Hiểu rồi!

Tần Tiêu gật gật đầu, trong nội tâm thì mừng thầm: chiếu theo lời này thì biểu hiện của Phương tỷ đã tính ta vào trận doanh của nàng ta rồi. Ý của nàng chính là không muốn chọc thủng thân phận của bọn người Ngô Hưng Quốc, tiếp tục diễn trò trước mặt người khác? Rất tốt, đây cũng là chuyện ta hy vọng! Dù sao nhiều chuyện như vậy cũng không nên làm quá rõ, cũng không nên dễ dàng làm việc gì. Nên hồ đồ thì cứ hồ đồ, ta phối hợp với người chậm rãi diễn trò này cho xong. Cứ như vậy xem ra trong nội tâm của Phương tỷ thì đối với bọn người Ngô Hưng Quốc sinh ra hoài nghi không nhỏ, ít nhất không tin nhiệm như lúc ban đầu. Đến lúc đó nếu là như đem những người này phân hóa từ bên trong, thì công phu sư tử ngoạm đêm nay của ta đúng là vĩ đại rồi.

Rốt cuộc sắc trời cũng sáng rõ, Tần Tiêu đuổi cái lưng mệt mỏi mở cửa phòng, đi đến phòng ngoài.

Tới gần hồ nước trong Sở Tiên sơn trang, nhìn thấy một tầng sương mù mỏng lượn lờ. Gió mát sáng sớm thổi vào trang điểm cho những tấm lụa đỏ treo trên cành lá cây, thật sự có cảm giác như đi vào tiên cảnh. truyện copy từ

Sáng sớm thế này có một đám người đang đi đi lại lại tập thể dục, có người thì đang vươn vai bẻ cổ như rất mệt mỏi.

Sở Tiên sơn trang rất lớn, dù sao cũng là một trang viên siêu cấp, cho nên có thể cho hơn cả ngàn người ở lại. Xem ra Ngô Hưng Quốc đã sớm an bài tốt, ở chung quanh có rất nhiều lều vải, một ít người chức vụ thấp cũng đành phải ỷ khuất ngủ trong lều vải mà thôi.

Tần Tiêu đi trong trang viên vừa vươn vai đảo người giãn gân giãn cốt, hoạt động gân cốt một chút, ngẫu nhiên gặp người đi tới thì đều nhiệt tình chào hỏi hân. Tần Tiêu chỉ mỉm cười đáp lễ.

Ở trước mặt thuộc hạ tất yếu không thể rụt rè được.

Sáng sớm gió mát thổi vào mặt, còn kèm một ít mưa móc. Tần Tiêu điên cuồng vận chuyển đầu óc một đêm cũng có cảm giác buông lỏng một chút, tinh thần dần dần khoan khoái dễ chịu.

Đi đến bên hồ, Tần Tiêu nhìn qua hồ Bành Lễ đang lâm vào trong khói sương, lúc này có mấy chiếc thuyền nhỏ đang tung lưới đánh cá. Âm thầm nghĩ tới thời gian lúc nhỏ ở Bành Trạch, khẽ thở dài:

- Đây cũng là hồ nước Giang Châu. Thanh minh sắp tới rồi, bây giờ ở Giang Châu không rút thân ra được, phải tìm thời gian về bái tế mẫu thân mới được.

Ấm ướt trong không khí càng đậm, dần dần có dấu hiệu sắp mưa nhỏ. Tần Tiêu ngâm khẽ nói:

Thanh minh thời tiết vũ phân phân,

Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn.

Tá vấn tửu gia hà xứ hữu ?

Ngư nhân diêu chỉ sở tiên thôn

Dịch:

Thanh minh lát phát mưa phùn

Khách đi đường thấm nỗi buồn xót xa

Hỏi thăm quán rượu đâu à ?

Ngư dân chỉ lối Sở Tiên thôn ngoài.

* Đây là bài Thanh minh của Đỗ Mục nhưng bị nhân vật chính chế lại câu cuối, câu cuối là: “Mục đồng chỉ lối Hạnh Hoa thôn ngoài”.

- Không tệ lắm, thơ hay.

Một tiếng tán thưởng từ sau lưng truyền tới.

- Không thể ngờ Tần đại nhân thân là Võ Trạng Nguyên nhưng lại biết ngâm phú làm thơ, còn phiêu dật như vậy.

Tần Tiêu thầm phát lạnh: Đồ Mộc tiên sinh, người cũng đừng có trách ta... Ta chỉ là tùy tiện đọc chơi và sửa lại mấy câu thôi. Nhưng trăm năm sau người mới làm ra bài thơ này nên ta không cáo xâm phạm bản quyền của người.

Tần Tiêu không quay đầu, nghe tiếng bước chân sau lưng tới gần, khẽ cười một tiếng, nói ra:

- Phượng tỷ, hôm qua đại yến vì sao không thấy thân ảnh của người?

Người tới chính là “Phượng tỷ” Tần Tiêu gặp lần đầu, Khôi Hoa Nương Tử Tuân Lệ Lệ.

- Đương nhiên là công việc bận rộn. Việc nhiều người ít, tuy ta có tới cũng phải lánh tránh.

Tuân Lệ Lệ đi đến bên người của Tần Tiêu, cười khẽ, cùng đưa mắt nhìn ra hồ Bành Lễ, lẳng lặng ngắm người.

Hai người yên tĩnh sau nửa ngày, Tuân Lệ Lệ mở miệng nói ra:

- Tần đại nhân, từ phong tục nơi này thì tân hôn qua đi cũng nên lập thiếp. Mặc Y cùng Tử Định hai tỷ muội này đại nhân có thỏa mãn?

Tần Tiêu có chút giật mình, đáp:

- Tạm thời không nói tới chuyện này. Thanh minh sắp tới rồi, còn phải về Bành Trạch bái tế mẫu thân. Qua chuyện này rồi nói sau!

Nhưng trong lòng nghĩ đến: xem ra Tuân Lệ Lệ hơn phân nửa là mẹ ruột của hai tỷ muội Mặc Y. Tuy nàng cố ý làm ra không quen với hai tỷ muội này, nhưng vụng trộm cũng quan tâm tới các nàng a? Bằng không Hồ Vạn Cầu bị xử tử thì hai tỷ muội các nàng cũng không có khả năng bình yên vô sự đến bây giờ, trong đó nhất định là được Tuân Lệ Lệ che chở. Từ phương diện này mà nói nữ nhân Tuân Lệ Lệ này gian hoạt tàn nhẫn thế nào, nhưng so với Đoạn Như còn tốt hơn nhiều. Đáng thương cho Hồ Vạn Cầu, sao lại đi trêu chọc nữ nhân thế này chứ?

Tuân Lệ Lệ gật gật đầu:

- Đây là gia sự của đại nhân, toàn bộ bằng đại nhân quyết định, ta chẳng qua chỉ nhắc nhở thôi. Đúng rồi, hôm nay ta tới tìm đại nhân là có chuyện muốn bàn.

Tần Tiêu nói:

- Ta cũng đúng lúc có việc, cũng muốn thương lượng với Phượng tỷ.

- Vậy thì tốt, chúng ta lên thuyền nói chuyện.

Dứt lời Tuân Lệ Lệ đưa tay chỉ về phía trước, một chiếc thuyền đánh cá đang từ từ đi về hướng này, tốc độ cực kỳ nhẹ nhàng.

Hai người lên thuyền, ngồi vào trong khoang thuyền, ngư dân trung niên đi chân trần cầm sào dài chống thuyền, thuyền đánh cá nhanh chóng rời khỏi bờ tiến vào trong hồ.

Khoang thuyền nhỏ hẹp này làm rất sạch sẽ, không thiếu mấy hàng ghế ngồi, còn có một cái lò than đang đỏ hồng nhỏ ở phía sau, Tuân Lệ Lệ lo liệu rất lão luyện, bắt đầu pha trà.

Tần Tiêu không thể không thừa nhận mặc kệ Tuân Lệ Lệ này làm người thế nào, nàng pha trà đúng là nhất lưu. Cả quá trình pha trà cũng như chế tác một tác phẩm hoàn mỹ, kỹ nghệ tinh xảo mà thuần thực, hơn nữa cảnh đẹp ý vui.

- Tần đại nhân, hôm nay chúng ta bàn một chút việc hữu dụng.

Tuân Lệ Lệ vừa ngâm trà vừa nhẹ giọng nói.

131. Chương 131: Ăn Nhịp Với Nhau.

Chương 131: Ăn nhịp với nhau.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu mỉm cười:

- Ví dụ như chuyện gì?

- Ví dụ như...

Tuân Lệ Lệ giương mắt nhìn qua Tần Tiêu, hơi hột nói ra một câu:

- Thủy Nhạc Sách.

“Phốc” một tiếng, ngư dân ở đầu thuyền đang thả lưới, mặt nước thuyền tới từng tiếng vang từng hồi. Mấy thuyền đánh cá chung quanh có vài người đang ca hát.

Hơi nước mờ mịt trên mặt hồ, tràn đầy sinh khí bừng bừng. Một ngày mới tràn đầy hy vọng đã tiếp diễn.

Tư tưởng và ý niệm mới hiện ra trong đầu, trong lòng của Tần Tiêu bắt đầu suy nghĩ.

- Đánh bạc hay không đánh bạc?

Trong nội tâm của Tần Tiêu suy tư:

- Đánh bạc Tuân Lệ Lệ này thật sự quan tâm con gái của mình hay không, có thật sự muốn đoạt mất quyền lực của Từ Tiểu Nguyệt?

Tuân Lệ Lệ thỉnh thoảng đánh giá Tần Tiêu, trên mặt hiện ra vui vẻ. Từ khi nàng nói ra ba chữ Thủy Nhạc Sách” thì hào khí trong khoang thuyền đã biến hóa.

Mặt hồ bên ngoài thuyền sinh khí dạt dào; trong khoang thuyền không khí như đông cứng lại, áp bách khiến người ta không thở nổi.

- Vì sao đại nhân lại nói lời này?

Tuân Lệ Lệ diêm dúa lẳng mấp máy bờ môi, cười nói:

- Hẳn là có chỗ cố kỵ?

- Đúng vậy, thật sự có chỗ cố kỵ.

Tần Tiêu cười, cười như gian tặc:

- Trong nội tâm của ta đang suy nghĩ một chuyện rất trọng yếu. Trước khi thảo luận Thủy Nhạc Sách thì chuyện này ta phải biết rõ.

Tuân Lệ Lệ mỉm cười, đưa một ly trà cho Tần Tiêu:

- Ah, nhưng không biết là chuyện gì lại để cho Tần đại nhân anh minh buồn rầu như vậy. Có thể nói nghe một chút?

Tần Tiêu tiếp nhận nước trà, khẽ nhấp một ngụm, nghiền ngẫm chén trà trong tay, như có điều suy nghĩ nói ra:

- Vấn đề này cũng không phải rất rõ ràng, ta lo lắng lần sau Phượng tỷ cho ta uống chính là trà độc.

- Có nghiêm trọng như vậy không?

- Nhìn là có!

Tuân Lệ Lệ chậm rãi lắc đầu, khẽ cười nói:

- Không thể ngờ là Tần đại nhân anh minh cũng có thời điểm nhất gan đây.

Tần Tiêu tự giấu cười cười:

- Kỳ thật vấn đề này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Giống như một cánh cửa giấy mỏng và muốn xuyên phá cùng không xuyên phá là hai chuyện khác xa nhau.

Khóe mắt Tuân Lệ Lệ hiện ra một tia nghi kỵ, lập tức nổi lên hiểu ý mỉm cười:

- Ta nghĩ ta hiểu ý của người!

Tần Tiêu cười ha hả, cầm chén trà trong tay cụng ly với Tuân Lệ Lệ một cái:

- Lệ tỷ quả nhiên thông minh.

Tuân Lệ Lệ có chút bất đắc dĩ lắc đầu, vẻ mặt giận nhưng vẫn cười nói:

- Người đúng là Tần công tử phong lưu không bị trời buộc, chiếm tiện nghi con gái của ta lại xưng hô ta là tỷ tỷ. Đây không phải làm loạn bối phận hay sao?

Tần Tiêu gượng cười hai tiếng:

- Lệ tỷ trẻ tuổi như vậy, thật sự không nghĩ ra xưng hô nào khác, một chữ ‘ tỷ ’ này ta cảm thấy mình đã già đấy.

Tuân Lệ Lệ có chút nghi hoặc và kinh hãi nhìn qua Tần Tiêu:

- Nói nghe xem. Người từ lúc nào phát hiện ta không phải Phượng tỷ, làm sao biết được tỷ muội Mặc Y là con gái của ta.

Tần Tiêu buông tay, làm vẻ mặt người vô tội nói ra:

- Thật ra trước đó không lâu có người nói cho ta biết.

Trong nội tâm của Tần Tiêu cười to: không dậy nổi không dậy nổi, ta rõ ràng đang vu oan giá họa đấy. Xem ra nói mấy chuyện xấu này bốn sự của ta còn dưới Từ Tiểu Nguyệt cùng Tuân Lệ Lệ đấy!

Tuân Lệ Lệ nhú mày:

- Là nàng?

Tần Tiêu bĩu môi, hơi nhú mày giữ im lặng.

- Tiện nhân kia!

Tuân Lệ Lệ nhin không được thốt ra.

- Luôn thiếu kiên nhẫn như vậy...

Vừa mới dứt lời giống như cảm thấy mình nói sai, tự giấu cười cười:

- Ta cùng với Phượng tỷ thân như tỷ muội, thường xuyên cười mắng với nhau. Tần đại nhân chớ trách.

Tần Tiêu nhếch miệng cười cười:

- Hoà hợp êm thấm, chỉ như vậy mới giải quyết tốt công việc.

Trong nội tâm thì mừng thầm: chiếu tình hướng bấy giờ mà nhìn thì Tuân Lệ Lệ trong tưởng tượng căn bản không có đem Từ Tiểu Nguyệt đặt vào trong lòng. Nói như vậy mình đánh bạc lần này không tính là thua a? Cùng “Phượng tỷ” tay nắm thực quyền này cùng làm chuyện xấu còn tốt hơn ngồi chung thuyền với Phượng tỷ bị mất quyền lực a, chỗ tốt rất lớn! Hơn nữa chỉ cần ở trong lòng các nàng có ngăn cách và mâu thuẫn thì không gian sinh tồn của ta càng lớn.

Tuân Lệ Lệ như nhớ ra cái gì đó, nói ra:

- Xem ra ta đã hiểu một ít cái gọi là cổ kị của Tần đại nhân rồi.

Tần Tiêu cười:

- Thông minh như Lệ tỷ nhất định là hiểu nỗi khổ tâm của Tần mỗ rồi.

- Đúng vậy a, ta hiểu rồi.

Tuân Lệ Lệ gật gật đầu, nói:

- Kịp ở giữa chúng ta thật sự là khó xử cho người. Nhưng mà Tần đại nhân, Lệ tỷ rất hiểu bốn sự và năng lực của người. Trong lòng người khẳng định có nghĩ cách cùng ý định khác, đúng hay không?

Tần Tiêu lắc đầu, hơi có chút cô đơn thở dài:

- Nói thật, còn không có. Lúc này ta cảm giác trong nội tâm thật khó có ngọn nguồn. Vạn nhất một cước này bước không tốt thì lật thuyền trong mương, từ nay về sau không có thời gian xoay sở.

Tuân Lệ Lệ thâm ý nhìn qua Tần Tiêu:

- Chỗ người cổ kị là Lệ tỷ cùng Phượng tỷ, có lẽ người phải tin tưởng ai hơn. Hoặc là nói ai mới thật sự là người nắm giữ thực quyền, đúng không? Thủy Nhạc Sách nên giao cho Phượng tỷ hay là Lệ tỷ, vấn đề này đáng giá cho người thận trọng.

- Không sai!

Tần Tiêu gật gật đầu, nhíu mày:

- Lệ tỷ thật sự là người hiểu ý, không để cho Tần Tiêu phải nói ra. Thủy Nhạc Sách là tiền vốn mạng sống của Tần Tiêu, cũng là căn bản. Nếu như giao không đúng người thì không có kết cục tốt. Là như thế này, đúng không Lệ tỷ?

Tần Tiêu âm thầm bội phục nữ nhân trước mặt này, cổ tay nàng không kém gì Từ Tiểu Nguyệt. Nói chuyện luận chuyện, nói thẳng giống như có thể nhìn thấu tâm tư của người khác. Nếu nói Từ Tiểu Nguyệt lợi hại bố cục âm mưu tinh xảo và tâm tình như rắn rết, mà Tuân Lệ Lệ thì am hiểu tra xét nhân tâm, hành vi xử sự đều nằm giữ chủ động và tiên cơ. So sánh mà nói thì hình như Tuân Lệ Lệ còn lợi hại và cay độc hơn một chút.

Tuân Lệ Lệ cười:

- Người cũng rất ngay thẳng, Tần đại nhân.

Tần Tiêu bắt đầu dĩ nhiên thở dài:

- Bởi vì bây giờ không phải đấu tâm nhãn, và múa mép khua môi.

Tuân Lệ Lệ cười khanh khách, lộ ra hàm răng trắng bóng như tuyết:

- Người nói ra những lời này thì tỏ vẻ người càng muốn tin tưởng ta đúng không?

Tần Tiêu nỗ lực môi, cười ha hả, nói:

- Xem như thế đi!

Tuân Lệ Lệ nói ra:

- Kỳ thật, từ khi vừa bắt đầu ta đã nghĩ rất rõ ràng. Tần đại nhân với chúng ta mà nói ý nghĩa tuyệt đối là cực lớn. Trong Hỏa Phượng này chỉ còn thiếu nhân tài như đại nhân mà thôi. Văn võ song toàn, tâm tư kín đáo, đã có thể xuất trận thì đã trù tính trước mọi chuyện. Quan trọng hơn là dùng thân phận của đại nhân có thể cung cấp nhiều thứ cho Hỏa Phượng, chúng ta cần gấp vài thứ, nói thí dụ như tin tức trong triều. Cho nên ta cho tới nay thái độ khác với Phượng tỷ. Ý của nàng là kéo người và đạt được Thủy Nhạc Sách sau đó một cước đá văng người đi, mà ta thì thật tâm thành ý muốn mời Tần đại nhân gia nhập chúng ta, trở thành phần tử của chúng ta, cùng chia sẻ thành công và thất bại. Cho dù như thế nào thì Tuân Lệ Lệ ta được đại nhân đánh giá cao, cảm thấy thập phần vinh hạnh.

132. Chương 132: Âm Kiếm Giao Phong.

Chương 132: Âm kiếm giao phong.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu cười to:

- Tần mỗ cũng hiểu rất rõ ràng, trong nội tâm cũng rất rõ ràng. Chỉ có Lệ tỷ mới thật sự đáng giá cho ta hợp tác mà thôi. Cho nên ta cũng không có động phòng đêm qua, đem Thủy Nhạc Sách giao cho Phượng tỷ chính thức, mà là chờ Lệ tỷ nói chuyện ái mộ với ta.

Hai gia hỏa đã tâm giao lại giả bộ ra biểu hiện của người lương thiện, không khí âm u đè nén trong khoang thuyền lại nhộn nhạo, hai gia hỏa này hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Tần Tiêu cảm giác mình học được gián điệp và ý thức gián điệp trong bộ đội, hiện tại trong đầu trí vi diệu này ẩn ẩn bắt đầu phát huy tác dụng cực lớn.

Sau khi ngư dân đầu thuyền thả lưới thì ngồi xổm người ở đầu thuyền, đưa lưng về khoang thuyền nhỏ mà ngẩng người, giống như toàn bộ thế giới câu chuyện này không liên quan gì tới mình.

Hồ nước nhẹ nhàng lai động chiếc thuyền, liên tục phát ra âm thanh giòn vang.

Trong nội tâm của Tần Tiêu giống như tảng đá ngầm dưới nước, lại bắt đầu bốc lên: Tuân Lệ Lệ này lại inh hơn Từ Tiểu Nguyệt rất nhiều! Giống như vừa rồi Từ Tiểu Nguyệt nhất định sẽ nói thành ‘không tệ, ta nghĩ như vậy’. Mặc kệ Tuân Lệ Lệ phải chăng dối trá gian trá thì phương thức nàng nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, càng giống như tri kỷ, quả thực rất có lực tương tác, dễ dàng lung lạc người ta. Loại nữ nhân như nàng có lẽ xem như điển hình khẩu phật tâm xà; mà Từ Tiểu Nguyệt là nóng bỏng rực cháy. Trong lòng thuật thật dạ, Từ Tiểu Nguyệt xem như thấp hơn Tuân Lệ Lệ một bậc.

Cho tới bây giờ đi tới Giang Nam, tiếp xúc với nhiều sự kiện quan trường, sau khi gặp được ít người của Hỏa Phượng này thì Tần Tiêu càng có nhiều ý nghĩ hơn, mọi chuyện bất tri bất giác sinh ra cải biến. Ví dụ như lúc trước hắn cho rằng mình thông minh hơn người đời này. Bởi vì mình tới từ ngàn năm sau, hơn nữa còn được huấn luyện tinh anh của bộ đội đặc chủng, dù nói thế nào thì tuyệt đối cũng cao hơn người nơi này một bậc. Sự thật chứng minh cái quan điểm này ở phương diện khác rất chính xác. Nhưng mà trong một ít hoàn cảnh và sự kiện đặc thù lại không hẳn vậy. Trong thời đại này nhất là ở Đại Đường, triều đại có học vấn cao có chút trí tuệ đều không kém.

Rõ ràng nhất chính là chính trị.

Không riêng gì cục diện trong triều, trên quan trường, trong giang hồ, so đầu trí tuệ và dũng khí với Hỏa Phượng này cũng có thể xưng là chính trị. Nhiều thứ rất vi diệu khó nói thành lời, cũng không phải dăm ba câu là có thể nói rõ ràng. Tần Tiêu đã nhìn thấy không ít người trí tuệ xuất chúng trong chính trị, đại biểu nổi bật nhất chính là Võ Tắc Thiên. Nữ hoàng đế này có thể trong một xã hội nam quyền leo lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn đứng đầu thiên hạ, quả nhiên nàng có điểm xuất chúng hơn người, hơn nữa còn là phi thường xuất chúng.

Tần Tiêu có cảm giác chính mình có ưu thế chính là hiểu được chút ít lịch sử thô sơ giản lược, hoặc nói là “Đoán được”, nhưng điểm này bởi vì chính mình xuyên qua nên hình như sinh ra biến hóa, lúc nào cũng không nắm chắc nó chính xác. Một ưu thế khác chính là ý thức tư tưởng, phương pháp tư duy cùng vượt qua kiến thức và lịch duyệt của người đời nay.

Nhưng mà phương diện chính trị hắn lại không chiếm ưu thế đáng nói. Trước mắt Tuân Lệ Lệ, Từ Tiểu Nguyệt cũng đứng cùng trục hoành với hắn, thậm chí bởi vì ít năm “Tu luyện” hơn nên hai nữ nhân này kỹ ột bậc so với hắn. Thắng bại ưu khuyết chỉ có chút xù.

Tần Tiêu giật mình, cẩn thận cảm giác thì loại cảm giác này càng làm hắn cảm thấy khủng bố, nhiều hơn chính là kích thích và khiêu chiến.

So với làm ra một ít tiểu phát minh khiến người ta kinh ngạc thì Tần Tiêu càng cảm thấy thích so đấu dũng khí và trí tuệ hơn. Trong máu của hắn có được tín niệm của quân nhân, trừ chiến trường khói thuốc súng cùng kèn thì so đấu chính trị cũng làm hắn nhiệt huyết sôi trào, hưng phấn không hiểu.

Trà của Tuân Lệ Lệ ngậm trước sau vẫn khoai khoái dễ chịu và thoải mái, Tần Tiêu uống bốn năm chén như ác thú uống nước.

Tuân Lệ Lệ thấy Tần Tiêu chỉ lo uống trà và ít nói chuyện, mỉm cười nói:

- Như thế nào, Tần đại nhân, ngay cả người cũng nói nguyện ý hợp tác với ta, nhưng lại không chịu mang Thủy Nhạc Sách cho ta sao?

Tần Tiêu cười:

- Thứ quan trọng như thế Tần Tiêu sẽ không đặt bên người. Nhưng nói thật cho dù đặt bên người thì Tần Tiêu cũng không liều lĩnh mang nó giao cho người đâu. Lệ tỷ, người là người thông minh chắc hiểu ý của ta chứ?

Tuân Lệ Lệ mỉm cười:

- Đại nhân có chủ trương như vậy cũng là thường tình của con người. Nhưng mà ta ngay cả hai con gái yêu thương cũng giao cho người rồi, tuy nói còn chưa ra khỏi cửa nhưng tính toán ra ta cũng xem như nửa nhạc mẫu rồi. Có mẫu thân nào hại con của mình chứ? Tục ngữ đều nói, rể tốt hơn con ruột, nhạc mẫu đau lòng con rể là đau thật tâm, cũng giống như đau cho con gái của mình vậy. Tần đại nhân, ta thật tâm coi trọng người, cũng hy vọng Mặc Y cùng Tử Dịch là hai nha đầu số khổ sau này có thể đi theo người, cho dù là cầm cây chổi xách giày chỉ cần cả đời trôi qua an toàn thoải mái dễ chịu là ta đã thỏa mãn.

Tần Tiêu trong lòng hoảng sợ: tốt cho thể công thân tình thật mạnh! Hình như ta và hai tỷ muội này còn chưa có cái gì nha? Tần nương tử thì đùa giỡn giả bộ thì đứng nói chi là nạp thiếp! Việc này căn bản không thấy, nhưng mà trong miệng của Tuân Lệ Lệ thì y như thật vậy.

Tần Tiêu cười cười:

- Lệ tỷ, kỳ thật ta càng có thói quen xưng hô người làm tỷ tỷ. Chuyện của Mặc Y Tử Dịch các nàng ta chỉ có thể nói thương nghị sau. Tuy ta rất cảm kích Lệ tỷ để mất ta như thế, nhưng mà ta tự hỏi Tần Tiêu ta là người chân thật, cho tới bây giờ không quá tin tưởng loại tình cảm này. Ha ha, thật xin lỗi, dùng hoàn cảnh hiện tại của Tần Tiêu ta thì khó có thể dựa vào thân tình mà giao cả tính mạng của mình, cũng hy vọng Lệ tỷ hiểu.

Tuân Lệ Lệ gật đầu:

- Được rồi, nói ra điều kiện của người đi, nếu Tần đại nhân đã nói thẳng thì ta cũng không quanh co lòng vòng làm gì. Chỉ cần chúng ta có thể hợp tác vui vẻ thì chỉ cần có thể cho người ta tuyệt đối nghiêm túc.

Tần Tiêu tinh thần chấn động, mừng rỡ thầm nghĩ: nếu có thể từ chỗ Tuân Lệ Lệ cùng Tử Tiểu Nguyệt chủ sự này đồng thời đạt được ủng hộ thì mọi việc thuận lợi.

Con mắt của Tần Tiêu làm bộ suy tư cẩn thận, chăm chú nói ra:

- Đầu tiên ta mặc kệ người và Phượng tỷ ai là người cầm quyền chân chính, Hỏa Phượng tuyệt đối được phép áp đảo trên đầu của ta, ý của ta Lệ tỷ hiểu chứ?

Tuân Lệ Lệ cười, gật đầu:

- Hiểu rồi. Chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề. Trong tưởng tượng của ta thì Tần đại nhân là người không thích như vậy.

- Vậy là tốt.

Tần Tiêu tiếp tục nói:

- Ta muốn đưa không phải giả dối. Đối với chuyện của Hỏa Phượng ta cũng có thể cầm quyền, cũng có thể ra đối sách. Nói cụ thể: gần đây thời gian cử binh, lộ tuyến hành quân cùng với binh trận lương thảo do phân phối ta phải biết rõ, hơn nữa có quyền cải biến một ít thứ ta không hợp ý.

133. Chương 133: Tiếp Xúc Thủy Nhạc

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 133: Tiếp xúc Thủy Nhạc

- Không có vấn đề.

Tuân Lệ Lệ quyết đoán làm cho Tần Tiêu có chút kinh ngạc, nói:

- Nếu như khởi binh, thì Tần đại nhân xuất thân trạng nguyên võ cử sẽ là Đại Nguyên Soái. Những chuyện này người không cần hỏi, ta nhất định sẽ tìm người thương nghị.

- Tốt lắm tốt lắm!

Tần Tiêu khoan khoái cười to.

- Lệ tỷ quả nhiên là người làm đại sự!

Tuân Lệ Lệ cười:

- Ta nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi người. Nếu như có kỳ tài như Tần đại nhân trợ thì đầu tiên phải hoàn toàn tín nhiệm. Ta cũng tin tưởng Tần đại nhân là người thủ tín trọng nghĩa sẽ không phụ ta.

Trong lòng Tần Tiêu cười ha ha: thốt ra lời này ngược lại lộ ra một tia vô sỉ, ha ha! Nhưng mà cho dù nói lý do đường hoàng nào đối với thắng được trận đấu trí này cũng không có ý nghĩa. Chỉ có lợi ích, lợi ích mới là thứ ta truy cầu nhất!

Tần Tiêu tiếp tục nói:

- Cuối cùng, trước khi ta lấy ra Thủy Nhạc Sách cùng chuyện Lệ tỷ cử binh phục Đường thì ta phải gặp được Lý Tiên Huệ. Là chân thân chứ không phải người mang mặt nạ giả mạo. Chỉ mong Lệ tỷ tin tưởng, Tần Tiêu hiện tại hoàn toàn phân biệt được ai là thật là giả.

- Điểm này, ta tự nhiên là tin tưởng.

Rốt cuộc Tuân Lệ Lệ nhú mày.

- Nhưng vì cái gì người nhất định phải gặp được nàng? Nàng chỉ là con rối thôi!

Trong lòng Tần Tiêu nghiêm nghị nói: quả nhiên là nữ nhân lợi hại! Nếu thương lượng vấn đề máu chốt và trí mạng nàng sẽ không chịu nhượng bộ!

Tần Tiêu đặt chén trà xuống, hơi có chút xúc động nói ra:

- Lệ tỷ, chuyện này nếu người hỏi Tần Tiêu lý do thì Tần Tiêu cũng sẽ hỏi Lệ tỷ trước, trả lời vấn đề ta vừa hỏi?

- Tốt, không ngại nói.

Tần Tiêu hơi dừng một chút, trong ánh mắt tràn ngập chân thành nhìn qua Tuân Lệ Lệ:

- Lệ tỷ yên tâm đem hai nữ nhi giao cho Tần Tiêu, nguyên nhân là do đâu?

Tuân Lệ Lệ cười:

- Tự nhiên là nhìn trúng nhân tài văn võ song toàn như Tần đại rồi, người có tướng mạo long phượng. Còn có một nguyên nhân nữa chính là Tần đại nhân ổn trọng và mang sắc thái nam nhân, chỉ có như vậy mới khiến nữ nhân an toàn và hạnh phúc. Đây mới là trọng yếu nhất. Làm mẫu thân thì tự nhiên muốn nữ nhi của mình cả đời bình an, hạnh phúc.

Tần Tiêu không đợi Tuân Lệ Lệ nói dứt lời đã nói tiếp.

- Lệ tỷ, vì sao không cho ta gặp Lý Tiên Huệ?

Trên mặt của Tuân Lệ Lệ xuất hiện nghi kỵ và kinh ngạc.

- Nếu nói như vậy Tần đại nhân thật sự nhìn chúng Vĩnh Thái quận chúa?

Gương mặt Tần Tiêu nghiêm túc:

- Hẳn là thế, Lệ tỷ cho rằng Tần Tiêu là thế hệ thiếu gia ăn chơi lỗ mãng, còn cầm loại chuyện này ra nói đùa sao?

- Cũng không phải ý này!

Trên mặt Tuân Lệ Lệ xấu hổ, lập tức giải thích, nói:

- Ta chỉ có chút kỳ quái, Tần đại nhân cũng biết đó là nữ nhân số khổ, hồng nhan bạc mệnh. Nhưng cũng khó trách Vĩnh Thái quận chúa thiên tư quốc sắc, làm người lại thông tình đạt lý ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, là giai ngẫu khó tìm.

Tần Tiêu cười khổ:

- Lệ tỷ cũng là người từng trải. Mắt thấy người trong lòng của ta bị nhốt thì ta cũng không thể sinh ca khoái hoạt được, tình này làm sao chịu nổi.

Tuân Lệ Lệ chấn động một chút, gật đầu thở dài:

- Dễ dàng tìm vô giá bảo, khó được hữu tình lang. Không nghĩ tới Tần đại nhân lại là người trọng tình trọng nghĩa như vậy. Tuy trong nội tâm của ta vẫn ghen ghét thay cho tỷ muội Mặc Y, nhưng mà ta đáp ứng người.

- Đa tạ Lệ tỷ!

Tần Tiêu chấp tay vái chào, làm ra bộ dạng cảm kích, nhưng trong lòng thì mừng thầm: bất kể như thế nào Tuân Lệ Lệ cùng Từ Tiểu Nguyệt là hai nữ nhân đều đáp ứng ta, như vậy cách thành công cuối cùng cũng tiến thêm một bước!

Chuyện cho tới bây giờ Tần Tiêu cũng nên xuất ra thẻ đánh bạc “Giao dịch”, không đợi Tuân Lệ Lệ hỏi thì Tần Tiêu chủ động nói ra:

- Chỉ đợi nhìn thấy Lý Tiên Huệ, ta lập tức lấy ra Thủy Nhạc Sách, giao cho Lệ tỷ. Nhưng mà không biết chuyện này Phượng tỷ biết rõ nàng sẽ có cảm tưởng thế nào, hoặc là xử quyết Tần Tiêu ra sao?

- Yên tâm đi.

Tuân Lệ Lệ lạnh nhạt cười lên, sắc mặt lộ ra vẻ cao thâm mặt trắc không thể xâm phạm.

- Nàng sẽ không biết. Hơn nữa cho dù biết rõ thì ta cũng đảm bảo người không có việc gì. Ta cũng không muốn hai con gái của ta chưa có phu quân đã thủ tiết rồi.

- Như thế rất tốt!

Tần Tiêu cười, cảm kích nhìn qua Tuân Lệ Lệ.

Nhìn qua Tuân Lệ Lệ này Tần Tiêu ngược lại có chút cảm kích từ nội tâm. Mặc kệ trong nội tâm nàng mang mục đích thế nào, cho dù nàng độc ác mang con gái của mình ra làm mồi câu nhử mình, nhưng trên thực tế Tuân Lệ Lệ hiện tại trong hoàn cảnh khó khăn của hần tăng thêm bảo hộ và mở đường sinh cơ, càng làm cho hần thành công cứu được Lý Tiên Huệ tỷ lệ tăng nhiều.

Hơn nữa nàng lại là mẫu thân của tỷ muội Mặc Y... Mặc Y, Từ Dịch, nếu biết được chuyện này thì các nàng sẽ vui mừng thế nào? Tuy ta bây giờ chưa hiểu về các nàng, nhưng mà vấn đề này đáng giá suy nghĩ. Dù sao đến lúc đó một khi chiến đấu chính thức thì hai tỷ muội này khó tránh khỏi bị cuốn vào. Hẳn là ta phải dùng binh đao tương kiến các nàng?

- Được rồi, hôm nay chúng ta trò chuyện tới đây thôi. Ta tin tưởng Tần đại nhân nhất định là người trọng tình nghĩa và thủ tín. Ba ngày sau ta sẽ cho người nhìn thấy Vinh Thái quận chúa Lý Tiên Huệ. Như người mong muốn, lúc này đây là thực, ha ha!

- Đa tạ Lệ tỷ!

Tuân Lệ Lệ cầm lấy chén trà, nghiêng người qua, đem chén trà hất nước lên người của ngư dân đang ngồi kia. Ngư dân này lập tức đứng lên cầm lấy sào trúc đem thuyền đưa tới bờ sông.

Tần Tiêu nghi hoặc nhìn qua ngư dân, lại nhìn Tuân Lệ Lệ nói ra: nguồn

- Người này là thân tín của Lệ tỷ sao?

- Đúng, vừa điếc lại vừa câm. Nhưng là luyện được một thân công phu trên nước rất tốt, với ta cũng trung tâm như sắt.

Thuyền đã cập bờ, Tần Tiêu rời thuyền, Tuân Lệ Lệ vẫn lưu lại trên thuyền như trước, nhìn qua Tần Tiêu mỉm cười:

- Tần đại nhân, như vậy chúng ta từ biệt, ta còn có tục vụ khác cần xử lý. Ba ngày sau ở nơi này ta mang Lý Tiên Huệ tới gặp người, chớ thất ước.

Trong lòng Tần Tiêu rất mừng, chấp tay đáp:

- Một lời đã định.

Ngư dân mặt không biểu tình chống sào trúc, thuyền đánh cá lại lướt đi trên mặt hồ lưu lại một chuỗi gợn sóng thật dài, trong khoảnh khắc chỉ còn vết ngắn.

Sương mù tán đi, đổi lại một mảnh mưa bụi và hơi nước dày đặc, đem rừng hoa đầu trong Sở Tiên sơn trang bao phủ một tầng mỏng lung. Tần Tiêu bước chậm về hướng Lăng Vân Cư, trong nội tâm thì nghĩ tới chuyện trọng yếu nhất, vật mấu chốt chính là Đạo Đức Kinh.

Sau khi có được bản Đạo Đức Kinh này thì hẳn không hiểu nhiều, bên trong nhảy định cất giấu bí mật rất lớn, hơn nữa vô cùng có khả năng có quan hệ tới Thủy Nhạc Sách. Bất kể là tư cách bùa hộ mệnh mặc cả với Từ Tiểu Nguyệt cùng Tuân Lệ Lệ, hay là mấu chốt cuối cùng đánh tan Hỏa Phượng thì Thủy Nhạc Sách đều là mấu chốt trong mấu chốt. Bản kinh thư này có giá trị và ý nghĩa phi phàm.

134. Chương 134: Âm Tát Thiên Vong.

Chương 134: Âm tát thiên vong.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Trong nội tâm của Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ: hẳn là trong bản kinh thư này giống như đã từng xem trên TV, dấu điểm một tấm bản đồ nào đó, từ đó tìm ra đồ cần tìm chính là nơi che dấu Thủy Nhạc Sách? Hoặc là nói không phải địa đồ mà tàng đầu thơ?

Tàng đầu thơ?

Trong nội tâm của Tần Tiêu giật mình chấn động, nhớ tới một câu kệ ngữ của phật gia trên bia quyển sách đạo gia, ‘Hoàng Hôn Kệ’:

Ngày này trôi qua, mệnh sẽ lâm nguy,

Cá mà thiếu nước sống có gì vui?

Trên một điển tịch của đạo gia viết kệ ngữ phật gia đúng là có chút quái dị. Từ lý giải mặt ngoài thì Hồ Vạn Cầu lúc ấy nhất định là chán nản, mỗi ngày còn sống đều có cảm giác nhột nhẽo thống khổ, như con cá rời khỏi nước, chỉ ở chờ chết.

Nước?

Thủy Nhạc Sách?

Trong nội tâm Tần Tiêu sáng ngời, âm thanh vui mừng như điên: câu đầu tiên có “Này”, câu thứ hai thứ có “Mệnh”, câu thứ ba có “Nước” Câu cuối cùng thứ tư có “Vui”, nếu đặc liên câu thì chẳng phải là “Dưới nước có Nhạc” sao!

Trách không được Mạc Văn Nhi đã từng nói qua tiêu đề chương của quyển kinh thư này phân loại quái dị, xem ra Hồ Vạn Cầu đã đem lời muốn nói đều giấu ở trong kinh thư.

Suy diễn theo cách này sẽ tìm được lời cần nói trong quyển sách đó.

Chỉ cần hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận thì sẽ hiểu tại sao hắn lại đặt tiêu đề loạn như vậy, mỗi khi sắp chữ đều cao thấp không đều! Cũng thuận tiện che dấu ý đồ của mình!

Hồ Vạn Cầu ah Hồ Vạn Cầu, nếu như sự thật là như vậy thì người thật sự công thần giúp Tần Tiêu ta phá đại án ở Giang Nam này rồi.

Tuy chúng ta không phải địch cũng không phải bằng hữu, gặp gỡ vội vàng, cũng từng gạch đá cùng nát, nhưng mà ta cũng phải nói một tiếng cảm tạ trước anh linh của người.

Nghĩ thông suốt những câu nói trong Đạo Đức Kinh này, tinh thần Tần Tiêu đại chấn, hết sức kiềm chế kích động trong nội tâm, cẩn thận tính toán bước hành động kế tiếp.

Đầu tiên phải thuyết phục được Lý Trọng Tuấn lui binh, ít nhất phải giả bộ lui binh, như vậy mới có thể tranh thủ được tín nhiệm của Từ Tiểu Nguyệt, tiếp xúc được cơ mật của Hỏa Phượng hơn nữa.

Tiếp theo mau chóng giải mã những gì ẩn trong Đạo Đức Kinh, cũng phải tìm được Thủy Nhạc Sách cầm vào trong tay, bởi như vậy chính mình chính thức néo cổ họng của Hỏa Phượng. Tất cả bọn quan lại cao cấp ở Giang Nam đang bạo lộ ở trước mặt của mình. Chuyện này chính là điểm mấu chốt của vấn đề, đồng thời xử lý tốt Thủy Nhạc Sách, còn phải mưu sâu tính kỹ. Tuần Lệ Lệ cùng Từ Tiểu Nguyệt hai nữ nhân này rất khó đối phó, phải bằng vào Thủy Nhạc Sách này khiến bọn họ tranh đấu nội bộ, chính mình từ trong đó mưu lợi bất chính.

Cuối cùng là cứu Lý Tiên Huệ! Chính thức tuyên chiến với Hỏa Phượng! Nên đánh trận thì phải đánh. Nếu như mình trong tay có Thủy Nhạc Sách, đồng dạng có thể âm thầm khống chế binh mã của Từ Tiểu Nguyệt cùng Tuần Lệ Lệ. Về phần dò xét và áp chế thế nào thì đại khái chính là hai nữ nhân này, xuất hiện nhiều thứ cần phải làm. Dem chiến sự thu nhỏ hết mức có thể, cũng là một trong những nhiệm vụ này.

Hiểu rõ ràng những chuyện này Tần Tiêu không tự chủ hai tay nắm lại thành quyền, thần thái sáng láng, nội tâm tràn ngập hưng phấn và kích động không hiểu.

Những chuyện này từ khoảng khắc đi tới Giang Nam này đã bắt đầu rồi, rốt cục cũng tới thời điểm phân thắng bại! Tấm lưới này cũng phải tới thời điểm kéo lên thôi!

Lăng Vân Cư lớn tới mức khoa trương, chánh đường này lại mang thức ăn lên, đầu bếp trong Sở Tiên sơn trang thật thần kỳ, đã sớm chuẩn bị tốt các bữa ăn sáng tốt nhất của Giang Nam này, đủ cho cả ngàn người hưởng dụng.

Về phần Lý Trọng Tuấn đang kê cao gối mà ngủ trên giường, trong miệng đầy mùi rượu phun loạn, đem đầu gối lên đùi của ca kỹ xinh đẹp, chép miệng lẩm vào mộng đẹp.

Tần Tiêu đi tới ngoài phòng của Lý Trọng Tuấn thì Cao Tiên Chi đang đứng ở cửa ra vào, nhìn qua Tần Tiêu chấp tay cười nói:

- Tần đại nhân thức sớm! Điện hạ còn đang kê gối cao đầu mà ngủ, say rượu chưa tỉnh.

Tần Tiêu cười nhìn Cao Tiên Chi gật gật đầu:

- Không sao. Bỏ quan lại tới sao. Cao Tiên Chi, Nghĩa Hưng Vương điện hạ là chủ tử tốt, đi theo hắn nên mưu xuất thân cho tốt, chớ để cho ta thất vọng.

Cao Tiên Chi đang chuẩn bị quỳ xuống tạ lễ bị Tần Tiêu giữ chặt:

- Ta và ngươi chính là bằng hữu, sau này không cần đa lễ như vậy. Điện hạ nếu tỉnh lại thì thông báo với hắn một tiếng, nói Tần Tiêu có việc tìm hắn.

- Vâng, đại nhân.

Lúc này, trong phòng lại truyền tới tiếng kêu to của Lý Trọng Tuấn:

- Đợi một chút, chớ đi chớ đi, bốn vương tỉnh rồi, cút ngay, còn đè nặng chân của bốn vương, coi chừng ta chặt cái đầu xuống cho ngươi, đi mở cửa, lẳng đầu lẳng não cả đời làm kiếp ca kỹ.

Tần Tiêu âm thầm bật cười: tối hôm qua chắc bài ra tư thế điện hạ mười phần a, cũng không biết có bao nhiêu mỹ nữ hầu hạ...

Sau đó cửa bị kéo ra, một nữ nhân đầu tóc rối tung và quần áo xốc xếch, sợ hãi lui qua một bên:

- Nô tỳ bái kiến đại nhân.

- Bỏ đi, tất cả các người lui ra.

Tần Tiêu hơi vung tay lên, ca kỹ đi rồi thì Tần Tiêu lại quay đầu nhìn qua Cao Tiên Chi nói ra:

- Bất luận kẻ nào cũng không được đi vào, trông coi cẩn thận.

Cao Tiên Chi chấp tay:

- Đại nhân yên tâm. truyện copy từ

Lý Trọng Tuấn nằm chống vó trên giường, ngáp dài, chăm chập ngồi dậy, ăn mặc quần áo:

- Giày vò một đêm, mệt mỏi chết bốn vương... A..., huynh đệ có chuyện gì quan trọng, sớm như vậy đã ra khỏi phòng hoa chúc đến quấy nhiễu hưởng mộng của bốn vương?

Tần Tiêu đi đến bên người Lý Trọng Tuấn, cười nói:

- Điện hạ thứ tội... Thật ra là có chuyện cực kỳ quan trọng.

Lý Trọng Tuấn “Ah” một tiếng, hắn khôi phục tinh thần lại, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, lại đi tới bàn rửa mặt một chút, nói:

- Huynh đệ ngồi xuống nói chuyện. Chuyện quan trọng ra sao?

Tần Tiêu ngồi xuống bàn bên cạnh, thần sắc nghiêm túc nhìn qua Lý Trọng Tuấn, nói ra:

- Tần Tiêu muốn mời điện hạ lui binh mã An Châu Trương Nhân Nguyên lại.

- Cái gì?

Không nằm ngoài sở liệu của Tần Tiêu, Lý Trọng Tuấn đề cao âm thanh, nghi hoặc khó hiểu còn có chút giận dữ nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Cử động lần này có ý gì?

Tần Tiêu nhún mày, nói:

- Nói rất dài dòng. Nếu điện hạ tin tưởng Tần Tiêu thì nên nghe lời của Tần Tiêu. Nếu muốn nói rõ lý do, đơn giản mà nói muốn cứu Vĩnh Thái quận chúa, triệt để tan rã Hỏa Phụng, điện hạ, nhất định phải triệt binh.

Thần sắc Lý Trọng Tuấn ngưng trọng nhìn qua Tần Tiêu vài lần, bất động thanh sắc trầm mặc.

Qua một lát Lý Trọng Tuấn chậm rãi thò tay xuất ra một ly trà, tự rót một chén, ngửi hơi dưng một chút, hùng hăng nói ra:

- Bỏ vương, theo người là được!

Tần Tiêu vui mừng quá đổi:

- Đa tạ điện hạ! !

- Không vội đa tạ!

Lý Trọng Tuấn vung tay lên, nói:

- Tần Tiêu, người là người thông minh, nên hiểu rõ ràng làm như vậy có hậu quả gì!

Tần Tiêu gật đầu:

- Tần mỗ hiểu. Cũng rất rõ ràng chuyện này.

135. Chương 135: Thủy Nhạc Bí Mã. (1)

Chương 135: Thủy Nhạc bí mã. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Trọng Tuấn hít sâu một hơi, trịnh trọng nói ra:

- Tướng sĩ binh mã chỉ dựa vào vài ba câu của người mà lui lại. Chớ nói người là Giang Nam đạo Khâm Sai, cho dù Lý Trọng Tuấn ta đường đường là quận vương lãnh binh cũng không có làm qua loại chuyện này. Nếu như cuối cùng có kết quả tốt thì Tần Tiêu người chính là đại công thần; nếu như hơi có sai lầm... Không chút nào giấu diếm thì người xong rồi. Nếu không Ngự Sử trong triều cũng không bỏ qua cho người, dùng văn làm võ chính đem người giám quan (*vạch tội), bệ hạ cũng không bỏ qua cho người. Bỏ vương cũng sẽ vì chuyện này mà mang theo một vết khắc thật sâu.

Tần Tiêu hiểu rõ, Lý Trọng Tuấn thực sự không phải đang nói chuyện giạt gân. Phủ binh của vương triều Đại Chu đều trực thuộc mười hai chỉ huy. Đề phòng hình thành chuyện ủng binh tự trọng cất đất xưng vương, điều khiển phủ binh và quyền chỉ huy thuộc về triều đình.

Nghiêm khắc mà nói phạm là phát binh vượt qua mười người thì trừ tình huống khẩn cấp ra cũng phải có Thượng Thư Tỉnh, Môn Hạ Tỉnh ban phát hoàng đế “Sắc thư” cùng Đồng Ngự Phù, cũng do Thứ Sử cùng thống lĩnh phủ binh ở địa phương và Chiết Trùng Đô ủy hợp lại cùng quyết định mới dám phát binh. Huống chi binh mã Trương Nhân Nguyên vốn phụng lệnh của hoàng thượng đóng ở An Châu, hiện tại chỉ dựa vào yêu cầu của mình mà thoái lui thì trừ vi phạm thiết quy điều động binh mã của Đại Chu thì cũng phạm vào tội lớn bất tuân!

Tần Tiêu cắn cắn môi, quyết đoán gật đầu:

- Điện hạ, chuyện cho tới bây giờ vì giải quyết chuyện của Hỏa Phượng thì không còn biện pháp khác. Tần Tiêu hôm nay sẽ đem đầu trên cổ gửi vào trong tay của điện hạ. Nếu như sau đó có bất cứ chỉ trích gì thì toàn bộ dùng đầu Tần Tiêu mà đổi lấy!

Lý Trọng Tuấn dùng sức vỗ vai của Tần Tiêu, gật đầu, âm thanh run run nói:

- Huynh đệ, đừng động một chút là muốn chết. Bỏ vương kính nể dũng khí của người, càng tin tưởng năng lực của người, cũng mới dám đem chuyện này nhận lời. Nhưng mà cho dù là lui binh cũng có thể tạm lui mà thôi. Về phần phương án cụ thể người còn phải nói rõ cho bỏ vương.

Tần Tiêu gật đầu:

- Đây là tự nhiên. Tần Tiêu hôm nay ước hẹn với điện hạ thời gian bảy ngày. Trong vòng bảy ngày ta chắc chắn sẽ cứu Vinh Thái quận chúa Lý Tiên Huệ thành công; bảy ngày sau điện hạ chia ra ba đường một đường lấy Ngạc Châu, nơi đó là hang ổ của Hỏa Phượng, không dùng vũ lực không thể tận trừ u ác tính, cần phải đem phủ binh Ngạc Châu phủ cầm xuống; thứ hai là thủy quân nhập Trường Giang, thẳng đến hồ Bành Lẽ, cũng phải làm tốt chuẩn bị ứng chiến, một đường thẳng tới Sở Tiên sơn trang. Khi đó ở nơi này có lẽ diễn ra trò hay, chờ điện hạ tới hát chào cảm ơn; đường thứ ba phải xuất phát sớm hơn hai đạo binh kia, hành quân lặng lẽ ẩn ẩn mà đi, có lẽ Cao Tiên Chi thống lĩnh biết rõ nơi này, mục tiêu chính là Thiên Thánh Sơn thôn Phu Hưng, huyện Hán Dương!

Lý Trọng Tuấn lập tức cảm giác hai mắt tỏa sáng, lại vỗ vai của Tần Tiêu:

- Có thể nha huynh đệ, điều binh khiển đem người cũng được!

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Thời gian khẩn cấp, Tần Tiêu bao biện làm thay, điện hạ chớ trách tội!

- Người là huynh đệ của ta, vì sao luôn khách khí như vậy.

Lý Trọng Tuấn mặt lộ vẻ vui mừng,

- Một đường phân hai lộ binh mã, bốn vương đã từng an bài như vậy rồi. Trương Nhân Nguyên tập kích bất ngờ Giang Châu, bốn vương suất lĩnh tứ tướng dưới trướng dẫn đầu thủy binh Dương Châu tập kích thẳng vào hồ Bành Lẽ. Nhưng mà không biết lộ binh mã thứ ba có dụng ý gì?

Tần Tiêu hơi nhíu mày, hần nộ nụ cười lạnh, nói:

- Thiên Thánh Sơn mới là hang ổ chức thức của Hỏa Phượng! Đại bộ phận tài phú và vật tư của bọn chúng đều đóng ở đó. Mấy ngày trước Tần mỗ từng diễn trò dẫn quân đi tiêu diệt nơi đó rồi, nhưng lại có Ngô Hưng Quốc cùng Quan Thiết Sơn ở cùng. Hai người này đều là người của Hỏa Phượng. Cho nên ta cố ý không có vạch trần chuyện này. Trong Thiên Thánh Sơn trừ sơn động tạo tiền đồng thì chính thức che dấu bí mật chính là phía sau sơn cốc, tồn trữ thất cực lớn!

Lý Trọng Tuấn ngạc nhiên nói:

- Những chuyện này, người làm sao biết rõ? Ngày khác Cao Tiên Chi lãnh binh tiến đến thì làm sẽ tìm được nơi đó?

Tần Tiêu cười:

- Có thể tìm được, nhất định có thể tìm được. Ngày đó thời điểm chúng ta kiểm tra thực hư sơn động thì Hỏa Phượng cố ý làm ra một cái động giả, còn tâm ngoan thủ lạt giết mấy người một nhà, bố trí thành chuyện chuyển vật tư rời đi. Nhưng nếu tìm kiếm kỹ lưỡng thì trong Thiên Thánh Sơn nhất định sẽ tìm được khu vực hạch tâm của Hỏa Phượng, cũng là nơi bọn chúng cất giữ lương thảo và vật tư, tập trung quân nhu. Huống chi Tần Tiêu tự nhận nhìn người cũng chính xác. Cái này gọi là Cao Tiên Chi ngày đó đã từng theo ta đi tới Thiên Thánh Sơn thì dùng tinh tế và tài tình của hần thì hoàn thành nhiệm vụ này có lẽ không thành vấn đề.

Lý Trọng Tuấn lắc đầu, chặc chặc khen:

- Tần huynh đệ nha Tần huynh đệ, bốn vương phát hiện cho dù bốn vương làm người thông minh và khôn khéo, thì ra ta vẫn xem thường người. Trong đầu của người cả ngày đều suy nghĩ cái gì? Vì cái gì mỗi một việc người đều có thể tính toán tinh tường như vậy? Nói như vậy bốn vương cầm lấy vương tước áp lên người của, cũng xem như lợi nhuận không ít. Không có gì có thể nói, huynh đệ, bốn vương toàn lực ủng hộ người! Huynh đệ người nhất định phải cho bốn vương chút ít nhan sắc đấy!

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Điện hạ quá khen, Tần Tiêu cũng không quá đáng là một mình thôi, mưu chuyện lạ, trong ngày lưu tâm không dám lười biếng. Điện hạ, thời khắc mấu chốt hươu chết về tay ai còn chưa biết, bất luận chuyện xấu gì cũng có khả năng xuất hiện. Điện hạ phải làm việc cẩn thận, bảo trọng!

Lý Trọng Tuấn vui mừng gật gật đầu, đứng dậy:

- Đi, nhiều lời vô ích. Ta và ngươi hai người thương nghị như vậy đi. Bảy ngày sau bốn vương tự mình suất quân, đến hồ Bành Lễ Sở Tiên sơn trang, tụ hợp với Tần huynh đệ. Để tránh nhân thủ không đủ bốn vương sớm xin thánh dụ đem bốn ngàn quân trong An Châu cũng vội xuống dưới trướng làm việc. Bốn vương hiện tại trở về An Châu, lập tức suất quân lui ra sau ba trăm dặm.

Tần Tiêu đứng dậy, vái chào thật sâu:

- Tần Tiêu, lần nữa cảm tạ điện hạ!

- Ta nói ngươi có phiền hay không!

Lý Trọng Tuấn cầm lấy cánh tay của Tần Tiêu kéo hắn ra ngoài.

- Đi một chút đi, cùng đi ra ngoài ăn sáng.

Kế hoạch bảy ngày sau mới là mấu chốt. Trong bảy ngày phàm là khách nhân lui tới Sở Tiên sơn trang đều sống phóng túng, chỉ cần không hủy đi thôn trang thì đều hoan nghênh.

Vì ứng phó những thực khách này, ngay cả nhà vệ sinh cũng tăng lên bốn mươi cái.

Tần Tiêu cười khổ: một đám này rốt cuộc là tạo phản gì chứ! Phong tục của Giang Nam này đúng là xa xỉ vô độ, phi thường không thể làm. Kết hôn cũng phải phô trương như vậy sao? Hơn ngàn người ăn cá ăn thịt uống rượu trong bảy ngày, tổn hao chi phí đoán chừng đủ nuôi vạn quân đấy, chuyện này quá mức lãng phí. xem tại

136. Chương 136: Thủy Nhạc Bí Mã. (2)

Chương 136: Thủy Nhạc bí mã. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hơn nữa khách mời này đều là quan lại và tướng lĩnh của Giang Nam, bảy ngày cần phải xử lý bao nhiêu công vụ? Nghĩ đến đây Tần Tiêu ngược lại cảm thấy trong lòng sáng ngời: những người này ở đây chắc chắn có rất nhiều người là Hỏa Phượng a? Sao không hiện tại dò xét đôi chút?

Ấn sáng qua đi, Lý Trọng Tuấn cao giọng nói ra:

- Tần huynh đệ, bốn vương còn có công vụ quán thân, xin được cáo lui trước. Ngày sau có rảnh lại tới bái phỏng.

- Điện hạ đi thông thả!

Tần Tiêu khom người tiễn khách, quan lại lớn nhỏ các cấp cũng ngay ngắn hành lễ tiễn đưa Lý Trọng Tuấn.

Bộc nô thì nhanh chóng thu thập hiện trường, các tân khách nhao nhao thức thời ra khỏi Lăng Vân Cư, hoặc xa hoặc gần đi du lịch chung quanh hồ Bành Lễ. Tần Tiêu tìm được Lý Tự Nghiệp, kéo hắn vào sau sảnh đường, đóng cửa lại.

- Huynh đệ, ngươi đi ra ngoài nhìn, nói là ta đang luyện công, bất luận kẻ nào cũng không nên quấy nhiễu! Lấy Đạo Đức Kinh ra!

Lý Tự Nghiệp lấy quyển kinh thư trong ngực của mình ra đưa cho Tần Tiêu:

- Đại nhân yên tâm, lão Lý ta ngay cả con muỗi cũng không cho bay vào!

Tần Tiêu lấy một cây bút tự chế và giấy ra chuẩn bị biên dịch văn tự trên đó, Lý Tự Nghiệp ngạc nhiên nói:

- Đại nhân, đây là cái đồ vật gì? Ngài không cần mài mực, chẳng lẽ định viết chữ sao?

Tần Tiêu cười:

- Đây chính là bút ta tự chế, tên là ‘ bút máy ’. Người xem, đầu bút ta tỉ mỉ mài rồi, tốc độ viết cực nhanh, hơn nữa không sợ dính mực, viết chữ cũng rất nhỏ, dễ dàng giảm bớt trang giấy và dễ cất giấu.

Lý Tự Nghiệp trừng to mắt nhìn một hồi, thỗn thức nói:

- Đại nhân, tại sao người luôn làm ra những thứ cổ quái kỳ lạ thế này? Lúc tỷ thí võ cử thì người dùng tam hoàn tiễn, về sau lại còn đánh răng, còn làm cái gì quạu tự động... Thật sự là kỳ quái!

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Nhàm chán nhân rồi thì làm chơi thôi mà! Huynh đệ đừng nhiều lời, ngày sau có thời gian lại trò chuyện. Hiện tại thời gian cấp bách, nhanh chóng ra ngoài cửa thủ hộ cho ta.

- Ân, ta đi!

Tần Tiêu tập trung tư tưởng suy nghĩ chăm chú, mở Đạo Đức Kinh ra, hẩn dựa theo suy nghĩ lúc trước, chữ đầu tiên, chữ thứ hai, từng chữ từng chữ ghi chép lại.

Tờ thứ nhất ba mươi hai chữ cũng không có biên dịch ghi chép xong, trong nội tâm Tần Tiêu kích động lên “Sơn cốc, xà huyết. Nhập động bảy bước, móc bốn xích, chứng cố ở đây.”

Quỷ Cốc sơn cốc, trong sào huyết của mãng xà, không ngờ nơi đó lại là nơi cất giấu chứng cố của đám quan lại này a!

Xem ra nguyên nhân làm cho Từ Tiểu Nguyệt then quá hóa giận, trừ đánh cắp danh sách Thủy Nhạc Sách này thì những chứng cố quan lại cũng bị Hồ Vạn Cầu lấy đi.

Trách không được trách không được! Trong nội tâm Tần Tiêu trong nội tâm vui mừng! Cho dù cuối cùng đem Thủy Nhạc Sách giao cho Từ Tiểu Nguyệt hoặc là Tuân Lệ Lệ thì trong người chỉ là một đồng chữ, nhưng tuyệt đối không nói cho các nàng biết.

Tần Tiêu kiểm chế vui sướng trong lòng, nhanh chóng ghi chép:

- Ngạc Thứ Sử, Ngô, một trong bố hộ vệ!

- Ngạc phủ Chiết Trùng Địch Ủy Tiêu Điền, Kiên Quả Ủy Quan Thiết Sơn, trưởng quân ngũ Dương Châu phản quân, lúc không tham chiến, sau nhập...

Tần Tiêu nhìn thấy biên dịch những câu chữ này, mặc dù có chút tối nghĩa không lưu loát, nhưng mà giải đáp đều nói ra. Hơn nữa, có một ít nhân vật trọng yếu còn thuyết minh một ít chi tiết rõ ràng, cũng ghi chú rõ vật chứng tồn tại.

Tần Tiêu hạ bút như bay, trong khoảnh khắc đã giải được một nửa quyển Đạo Đức Kinh này, ghi chép năm sáu trang giấy trắng.

Đúng lúc này ngoài cửa có âm thanh truyền tới, âm thanh của nữ nhân:

- Hắc Đản, có thấy Tần đại nhân đâu không?

- Khốn khiếp, tiểu oa nhi nhà người, Hắc Đản là để cho người gọi sao? Mà người là tỷ tỷ hay là muội muội vậy?

Trong nội tâm Tần Tiêu hiểu rõ: tiểu nha đầu Tử Địch tới rồi!

Tần Tiêu đem Đạo Đức Kinh và trang giấy cất đi, đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn cánh cửa trước mặt nói ra:

- Lý tướng quân, để cho nàng vào đi.

Cửa bị đẩy ra Tần Tiêu còn nhìn thấy Tử Địch đang ở ngoài cửa lè lưỡi ngáo ộp với Lý Tự Nghiệp, có chút vui cười.

Mặc Y, Tử Địch hai tỷ muội này tuổi lớn nhỏ kém nhau chỉ một nén hương mà thôi, tính cách sao lại khác nhau đến lạ lùng? Mặc Y trầm ổn nội liêm, Tử Địch hoàn toàn là tâm linh quỷ tinh.

Tử Dịch đẩy cửa đi vào quay người đi tới gần Tần Tiêu, đứng ở bên giường lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu, trên mặt có chút cười cười, biểu lộ cổ quái.

Tần Tiêu nhìn qua nàng, chưa phát giác ra cảm giác mạc danh kỳ diệu, liền bật cười:

- Người tìm được ta, có việc gì thế?

Tử Dịch lắc đầu nhìn qua chung quanh:

- Hắc Đản nói người đang luyện công.

Không khỏi chú ý tới hắn.

- Ân, như thế nào?

- Thế nhưng mà, ta sẽ tiến tới.

- Ha ha!

Tần Tiêu lại cười rộ lên, nói:

- Cả hai chúng nó có quan hệ sao? Có việc gì thì nói đi, chuyện gì?

Tử Dịch cắn môi, dậm chân một cái, oán hận nói:

- Không có việc gì! Ta đi!

Dứt lời liền xoay người đi ra ngoài. truyện copy từ

Tần Tiêu thực sự có chút đau đầu vì cô nàng này :

- Đợi một chút, thật không có chuyện gì?

Tử Dịch dừng chân, đứng nguyên tại chỗ khê giạt mình:

- Tỷ tỷ bảo ta đi xin lỗi người!

- Ah, là việc này? Được rồi, ta biết rồi.

Tử Dịch cũng không có quay người lại, nhanh chân rời khỏi phòng giống như chạy trốn.

Tần Tiêu âm thầm buồn cười:

- Tiểu nha đầu quật cường, có chút ý tứ!

Tần Tiêu lấy ra một bản danh sách, nhìn kỹ một hồi, thu vào trong ngực. Sau đó đi ra ngoài cửa nhìn Lý Tự Nghiệp nói ra:

- Huynh đệ, đi tìm người giúp ta đến đây. Tìm Giang Châu Thứ Sử Hà Khai tới, nói là ta có việc cần tìm hắn thương lượng, về mấy ngày nữa ta sẽ về quê tế bái mẫu thân.

- Vâng!

Lý Tự Nghiệp vừa chấp tay, tự rời đi.

Tần Tiêu ở trong phòng chậm rãi đi lại, trong nội tâm âm thầm suy tư nói: không thể ngờ những danh sách này còn có rất nhiều nghịch đảng của Từ Kính Nghiệp năm đó. Giang Châu Thứ Sử Hà Khai bị bọn chúng bắt lấy tóc mới bị lợi dụng cưỡng bức gia nhập Hỏa Phụng. Người như vậy càng dễ dàng ép hối hơn...

Không bao lâu qua, Lý Tự Nghiệp dẫn theo một nam nhân năm mươi tuổi nhìn thấy Tần Tiêu liền cúi đầu hành lễ. Tần Tiêu liền tranh thủ đỡ lấy hắn.

- Hà đại nhân không cần hành đại lễ, nghĩ tới lúc trước Hà đại nhân tiễn cử Tần mỗ đi kinh đô tham gia võ cử, bằng không Tần mỗ không có ngày hôm nay. Tính toán ra Hà đại nhân có ơn tri ngộ với Tần mỗ.

Hà Khai nói:

- Đại nhân văn võ toàn tài, toàn bộ dân chúng Giang Châu không người nào không biết không người nào không hiểu, thăng chức rất nhanh chỉ còn là chuyện sớm muộn, ty chức tuyệt đối không dám nhận hư danh này.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Đại nhân khách khí. Đến đây, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

Hai người phân biệt ngồi xuống, Tần Tiêu chậm rãi nói ra:

- Hà đại nhân, bốn quan lần này thay hoàng đế đi tuần, đảm nhiệm Giang Nam đạo Khâm Sai, nhiệm vụ là chinh đồn dân phong quan lại. Đến Giang Nam hơn tháng, bốn quan đã nhận được không ít thư nặc danh.

137. Chương 137: Án Đồ Tác Ký

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 137: Án đồ tác ký

Hà Khai lộ ra vẻ cả kinh, hàm râu xám run rẩy một hồi, sợ hãi nói gấp:

- Đại nhân, hẳn là có người tố cáo?

- Đúng vậy a...

Trên mặt của Tần Tiêu cười thần bí, kéo dài ngữ điệu.

- Hơn nữa, chuyện nặc danh này làm cho Tần mỗ có chút khó xử, không biết nên xử lý như thế nào.

Hà Khai sợ tới mức quỳ xuống đất, cũng không sợ sàn nhà bằng đá xanh làm bị thương đầu gối của hắn, hắn nhanh chóng quỳ xuống:

- Đại nhân, đại nhân xin ngài minh xét! Nhất định là có tiểu nhân oan uổng ty chức.

Tần Tiêu đưa tay vịn hắn lên, ấn hắn ngồi lên ghế và từ từ đi thông thả chung quanh, tự nhiên nói ra:

- Hà đại nhân năm đó cũng là quan phụ mẫu của Tần Tiêu, Tần Tiêu với đại nhân vẫn còn có chút hiểu nhau. Ta cũng sợ có người vu oan cho người, trong nội tâm Hà đại nhân cũng nên tự hiểu đôi chút.

Hà Khai ngồi trên ghế lạnh run, mồ hôi lạnh trên trán đổ xuống. Khâm Sai đại nhân tìm hắn nói ra đôi chút lời thú vị? Xem ra trong tay có cầm chứng cứ a! Làm không tốt bãi quan miễn chức thậm chí mất mạng cũng có khả năng!

Hà Khai ngập ngừng nói:

- Không biết... Ty chức bị người ta tố cáo chuyện gì?

Tần Tiêu cười cười, dừng thân hình lại, đứng bên cạnh hắn, nói:

- Sáu năm trước Giang Châu lũ lụt, triều đình cấp thuế ruộng cứu trợ thiên tai, nhưng mà thuyền tiến vào Trường Giang đã chìm hai chiếc, người lại không có báo cáo, chỉ đem thuế ruộng còn lại cấp cho người dân, có việc này không?

Hà Khai mở to mắt ra, cuống quýt giải thích:

- Cái này... Cái này! Đại nhân, đúng là có chuyện này, ty chức cũng không dám qua loa tắc trách. Lúc ấy năm thuyền chở đầy lương thực, nhưng mà nhập vào trong Trường Giang lại bị đánh đắm hai chiếc... Ty chức không dám báo lên, bằng không thì khẳng định bị Ngự Sử dùng tội danh tham ô khiển trách và bãi chức điều tra. Đại nhân ngài biết rõ, sáu năm trước cũng không so với hiện tại, Ngự Sử lúc ấy là...

Trong nội tâm Tần Tiêu bật cười: việc này thời điểm hắn ở Giang Châu cũng từ “Tin tức nho nhỏ” nghe tới, cũng không phải trong Thủy Nhạc Sách ghi lại. Nói ra chỉ là hắn lừa dối mà thôi, xem hắn có thành

thật hay không a. Sáu năm trước Võ Tắc Thiên còn đang trị tội một đám ác quan, những chuyện này rơi vào tay triều đình thì Hà Khai cũng xong đời.

Tần Tiêu cười nói:

- Hà đại nhân không cần khẩn trương, chuyện này đã qua nhiều năm, cũng không cách nào thăm dò chứng nhận. Nhưng còn có một chuyện khác...

Hà Khai sợ hãi nói:

- Chuyện gì?

- Ba năm trước đây, một trang viện ở Giang Châu phát sinh hỏa hoạn, toàn bộ trang hơn sáu mươi khẩu toàn bộ bị mất mạng, đều chết trong hỏa hoạn. Lúc ấy người chậm chạp không làm rõ chân tướng, cũng bắt không bắt được hung phạm, tùy tiện vu oan giá họa ấy phạm nhân, buộc đám người này ‘gặp tài sinh ý, phóng hỏa hành hung’ đồng ý nhận tội, kết thúc bản án này, có việc này không?

- Ah!

Hà Khai lúc này cả kinh nhảy dựng lên, nếu không phải Tần Tiêu một phát bắt được hẩn thì hẩn đã quỳ lại.

- Đại nhân, chuyện này... Ty chức nhất thời hồ đồ, kính xin đại nhân khai ân!

Tần Tiêu thở dài một hơi, lắc đầu:

- Ai, hơn sáu mươi nhân mạng đấy... Hà đại nhân, người muốn bốn quan khai ân người thế nào?

Kỳ thật trong nội tâm của Tần Tiêu đang cười trộm: trên Thủy Nhạc Sách ghi rõ ràng, kỳ thật vụ giết người phóng hỏa này là do Hỏa Phượng đặt bẫy, mượn chuyện này kéo hẩn nhập bọn. Không thể không nói đám Hỏa Phượng này là kẻ biết đặt kế mà, bọn chúng biết rõ gì Hà Khai nhất gan sợ chết, đồng thời không am hiểu tra án xử lý công việc, cho nên đặt bẫy chờ Hà Khai sa lưới.

Hà Khai lạnh rung đứng ở nơi đó, quần áo toàn thân ướt đẫm, cà lăm nói ra:

- Đại... Đại nhân, ty chức nhà còn thê nhi con trẻ, việc này nếu trình lên triều đình, ty chức nhẹ thì bị giáng chức, nặng thì nhập lao ah! Đại nhân, ngài nhất định phải khai ân, chừa cho ty chức con đường sống.

Tần Tiêu chắc chắn lắc đầu:

- Người tố cáo đem lời khai năm đó lúc người thẩm án ghi chép tang chứng vật chứng đều thu thập đủ. Hơn nữa những vật này hiện tại đang trong tay bốn quan. Hà đại nhân... Việc này thật sự là khó làm ah!

Con mắt của Hà Khai sáng ngời, thấp giọng nói ra:

- Đại nhân muốn ty chức làm thế nào, hoặc là cần ty chức hiểu kính cái gì, cứ mở miệng...

- Ai!

Tần Tiêu như bắt được cái gì đó, kéo hẩn qua bên cạnh, lại cho hẩn ngồi xuống.

- Hà đại nhân nói gì vậy! Tần mỗ là tiểu nhân hèn hạ chuyên vợ vét tài sản hay sao! Tần mỗ thỉnh Hà đại nhân đến chính là có dụng ý khác, Hà đại nhân hẩn là nghĩ mãi không rõ nha?

Hà Khai mở to mắt, cẩn thận suy tư một hồi đột nhiên tỉnh ngộ nói:

- Cái này... Tần đại nhân, những vật chứng này sao ở trong tay của đại nhân? Nó trước kia không phải?

Hà Khai thiếu chút nữa đã lộ ra khỏi miệng, sinh sinh dừng lại, xấu hổ cúi đầu xuống.

Tần Tiêu cười lạnh nhìn chằm chằm vào Hà Khai:

- Trước kia không phải ở trong tay của Phượng tỷ đúng không Hà đại nhân?

Thân thể khô gầy của Hà Khai đã căng lên như bóng da, mềm xuống như bánh dẻo, thiếu chút nữa đã chảy dài mà thôi.

Tần Tiêu thừa dịp truy hỏi:

- Hà đại nhân, người cũng đã biết phía trước bổn quan theo như lời người nói thì những chuyện người phạm phải bổn quan sẽ giúp người, nhiều lắm là bãi miễn chức quan, nói không chừng còn có thể tại chức đấy, lập công chuộc tội. Nhưng mà chuyện cuối cùng...

Tần Tiêu hơi đề cao âm thanh một chút, nói:

- Đây chính là tội tịch thu tài sản và giết cả nhà đấy!

Hà Khai thân sắc ngốc trệ, trong miệng thì thào:

- Xong, xong... Lần này xong rồi!

Lập tức cái khó ló cái khôn nhớ ra một chuyện, hắn nói giống như kêu gào.

- Đại nhân, chẳng phải lúc này...

- Cũng gia nhập Hỏa Phượng, đúng không?

Tần Tiêu cười khê, nhìn chằm chằm vào Hà Khai, nói:

- Hà đại nhân a Hà đại nhân, người ai không sai, biết sai có thể thay đổi, đây là việc thiện. Kỳ thật người cũng không phạm phải bao nhiêu chuyện, bổn quan niệm tình cảm đồng hương, còn nhận được chiếu cố lớn của người cho nên mở một mặt lưới. Thế nhưng mà ngày hôm nay... Ai! Bổn quan thân nhập hang hổ, bởi vì xác minh hành động của Hỏa Phượng. Lại không hiểu đơn độc biết rõ chứng cứ phạm tội của Hà đại nhân. Nói tới đây... Bổn quan muốn cho Hà đại nhân một con đường sống, Hà đại nhân cũng chưa chắc nguyện ý đi...

Hà Khai co rúm thân thể lại, nằm sấp té trên mặt đất, đập đầu như bằm tỏi:

- Đại nhân, nếu có chỗ nào cần thì ty chức nguyện ý nghe đại nhân dạy bảo, muôn lần chết không dám làm trái!

Trong lòng Tần Tiêu vui vẻ: tốt! Việc này có lẽ thành!

Tần Tiêu đem Hà Khai nâng lên, còn hạ người võ bụi trên người của hắn, nói nhẹ nhàng:

- Hà đại nhân tuổi tác đã cao, cũng không nên lúc nào cũng hành đại lễ này. Chuyện này Tần mỗ không xem vào đâu, tổn thương thân thể luôn không tốt! Kỳ thật Tần mỗ thỉnh đại nhân tới chính là cho đại nhân con đường sống. Bằng không Tần mỗ đem việc này báo lên chẳng phải xong việc sao, còn phiền toái như vậy?

138. Chương 138: Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Chương 138: Gậy ông đập lưng ông.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Dạ dạ, đa tạ Tần đại nhân rủ lòng thương! Kính xin Tần đại nhân dạy bảo, ty chức nên làm cái gì bây giờ?

- Rất đơn giản!

Tần Tiêu nghiêm nghị nhìn qua Hà Khai, nói:

- Hỏa Phượng làm cách nào áp chế người, muốn người làm chuyện gì, toàn bộ nói chi tiết cho ta nghe!

Hà Khai nuốt lấy nước bọt, nhưng hắn chậm chạp không nói chuyện.

Tần Tiêu nhíu mày, hắt trừng mắt hừ một tiếng.

- Hạ quan nói, hạ quan nói...

Hà Khai giơ tay áo lên lau mồ hôi lạnh, nói:

- Lúc đầu năm Phượng tử phái người đến tìm hạ quan. Nói bảo hạ quan trước tháng sáu năm sau chuẩn bị cho tốt một vạn thạch lương thảo, cùng hai mươi vạn quân lương. Đầu tháng sáu phải mang tới Ngạc Châu...

Tần Tiêu chau mày:

- Chỉ đơn giản như vậy?

Hà Khai nuốt một miếng nước bọt:

- Còn nữa... Đầu tháng năm đem toàn bộ quan viên phản nghịch không theo chúng ở Giang Châu phủ toàn bộ bắt lại! Trên tường thành phải theo cờ của Hỏa Phượng. Mặt khác binh lính Giang Châu phủ và Thắng Định Đô Ủy Lý Quang Bình vào khi đó sẽ dẫn binh chiếm giữ Giang Châu, ngày sáu tháng sáu Giang Châu được xưng là thủ đô thứ hai, trở thành nơi đóng quân của Hỏa Phượng...

Tần Tiêu cười lạnh:

- Tưởng tượng rất chu đáo! Đám người Hỏa Phượng kia cho rằng vương triều Đại Chu là đồ chơi mà, tùy ý giày vò thế nào cũng được? Vương triều Đại Chu cả triều văn võ trăm vạn hùng binh, há lại bất tài? Hà đại nhân, người qua hồ đồ! Nhưng mà khuyết điểm nhỏ nhỏ này lại bị người ta áp chế để làm chuyện đại nghịch bất đạo! Đây chính là muốn tru diệt cửu tộc, vứt xác vứt bỏ tổ!

Hà Khai dường như đã có chút chết lặng, chỉ máy móc nói ra:

- Dạ dạ, đại nhân răn dạy phải! Ty chức lúc ấy cũng không biết Hỏa Phượng muốn làm tội ác tày trời này. Nhất thời khiếp đảm sợ chết nên bị bọn chúng kéo lên thuyền. Không nghĩ tới trên đường đi tới ty chức càng lún càng sâu, đã không cách nào tự kèm chế. Hiện tại chỉ trông mong vào đại nhân có thể chỉ cho ty chức một con đường sống!

Tần Tiêu cười cười:

- Lao động chân tay tự nhiên là có, Hà đại nhân không cần nóng vội. Còn Giang Châu phủ binh Đô Ủy tên là Lý Quang Bình đúng không? Khi Từ Kính Nghiệp làm phản hẳn chỉ là một tiểu quan trong quân mà thôi, đã bị Hỏa Phượng kéo vào trong lửa, quả thực so với người còn hồ đồ hơn.

Hà Khai kinh ngạc nói:

- Đại nhân người cũng biết.

Tần Tiêu ngạo mạn nói ra:

- Vậy người cho rằng bốn quan làm Giang Nam đạo Khâm Sai, cả ngày chỉ biết ăn uống vui đùa không làm gì sao? Không phải là biết rõ, Lý Quang Bình có phụ thân là Lý Lạc, năm đó Từ Kính Nghiệp binh bại thì hẳn đào binh, từ trong quân đội trộm mấy đồ vật quay về, ta đều có chứng cứ, người tin hay không?

- Ah!

Hà Khai quá sợ hãi, nói:

- Chứng cứ của Lý Quang Bình đã ở trên tay ngài?

- Cũng không phải như vậy.

Tần Tiêu lạnh nhạt cười nói:

- Có thể nói đám quan lại Giang Châu các người không ai trong sạch cả, ai phụ thuộc vào Hỏa Phượng ta đều biết rõ ràng. Hơn nữa còn có chứng cứ, tất cả đều nằm trong tay của ta.

Hà Khai thở dài một hơi:

- Ai! Phượng tỷ gặp đối thủ như Tần đại nhân thì đó là không may! Đại nhân, ngài nói đi, muốn ty chức làm như thế nào! Ty chức cái khác không dám nói, chỉ cần có Tần đại nhân ở sau lưng làm chỗ dựa thì chuyện ở Giang Châu ty chức vẫn lo chu toàn.

Trong nội tâm Tần Tiêu nhin không được cười to: có ta làm ‘chỗ dựa’? Từ ngữ này dùng đúng rồi. Mặt khác hiện tại chứng cứ của các người đang nằm trong tay của ta. Áp chế các người là ta chứ không phải Phượng tỷ!

Tần Tiêu rèn sắt khi còn nóng, nói ra:

- Rất đơn giản! Quan viên Giang Châu chỉ cần lần này dùng cương trước bờ vực và không theo Hỏa Phượng làm phản, cũng trợ bốn quan tiêu diệt toàn bộ Hỏa Phượng, những chứng cứ và sai lầm của các người bốn quan xem như không nhìn thấy, nhất định sẽ không báo cáo triều đình. Hơn nữa người có công bốn quan sẽ báo lên triều đình, nhận được khen ngợi và còn được thứ tội.

- Tốt!

Hà Khai chưa từng có quyết đoán dũng cảm như lúc này, hấn đứng phắt dậy, nói:

- Đại nhân yên tâm! Có những lời này của đại nhân thì quan tướng Giang Châu sẽ do đại nhân chủ thị, quyết không hai lòng! Kỳ thật chúng ta cũng bị ép gia nhập, gặp nạn nói nỗi khổ tâm. Nếu có được đặc xá của triều đình thì tất cả đều vui vẻ. Lần này chúng ta không cầu có công, nhưng cầu vượt qua kiếp nạn, chỉ mong đại nhân cho đường sống. Bằng không chúng ta chỉ có thể theo chân Hỏa Phượng làm phản!

Tần Tiêu đứng dậy, cầm chặt tay của Hà Khai, cười nói:

- Hà đại nhân, Tần mỗ ngay từ đầu đã nói rồi, chỉ bảo Hà đại nhân lao động chân tay mà thôi. Hà đại nhân cũng là người biết chuyện. Bằng chút thủ đoạn ma quỷ của Hỏa Phượng thế này thì có thể lay động trời đất sao? Cho nên sớm bỏ gian tà theo chính nghĩa, đây là chính đạo! Chậm trễ thêm một chút nhẹ thì mất mạng, nặng thì ngọc thạch câu phần, thân thiết cứu tộc hoang tàn ah!

Hà Khai hung hăng gật gật đầu:

- Đại nhân, kỳ thật những ngày này quan lại Giang Châu chúng ta đều rất lo lắng. Đến lo lắng bị người ta đem chứng cứ nắm đó ra gièm pha, thứ hai lo lắng Hỏa Phượng muốn bức chúng ta theo bọn phản nghịch tạo phản, khi đó không được sống yên ổn. Hôm nay đại nhân cho chúng ta con đường sống, mọi người chúng ta nhất định sẽ quý trọng như vàng! Đại nhân yên tâm, sau đó ty chức sẽ bí mật đi gặp Lý Quân Bình Lý tướng quân, đem ý của đại nhân nói cho hắn biết.

Tần Tiêu cười lên:

- Như vậy, chuyện ở Giang Châu ta giao toàn quyền cho Hà đại nhân.

Hà Khai khom người bái thật sâu:

- Tần đại nhân yên tâm, Hà Khai muôn lần chết cũng không dám làm lỡ đại sự này!

Hà Khai đi rồi, Tần Tiêu dùng sức đánh một quyền, kích động như muốn nhảy dựng lên!

Chuyện lần này mới thật sự là kẻ rút củi đáy nồi.

Hồ Vạn Cầu, Mạc Vân Nhi, Tần Tiêu ta thiết tình cảm kích các người a!

Việc này không nên chậm trễ, Tần Tiêu lập tức động thủ lần nữa, từ khi đem những chữ còn lại trong Đạo Đức Kinh chép ra, hơn nữa nhanh chóng ghi lại một nửa “Thủy Nhạc Sách” báo cáo công tác với Tuân Lệ Lệ cùng Từ Tiểu Nguyệt là được. Về phần các nàng hỏi vì sao không phải nguyên kiện thì trả lời rất tốt, tất cả giữ một phần để kiểm chế lẫn nhau, chỉ có như vậy mới có thể hợp tác tốt đẹp với nhau!

Vừa mới bận việc xong, ngoài cửa Lý Tự Nghiệp gõ gõ cửa:

- Đại nhân, xong chưa vậy? Ta muốn đi nhà vệ sinh!

Tần Tiêu thu hồi phần danh sách vừa viết xong:

- Người đi đi. Ta bận việc. xem tại

Tiên tay đem Đạo Đức Kinh trong tay ném vào trong lò than.

Sau khi làm xong việc thì Tần Tiêu mới dám thư giãn gân cốt, hắn cảm thấy cái lưng mỗi nhừ, trong nội tâm cực kỳ thống khoái. Vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài cửa nhìn một chút thì ngẫm trộm nghe được tiếng bước chân người, chính là hướng về bên này mà tới.

Trong nội tâm Tần Tiêu nghi hoặc, nói:

- Đến không ít người, sợ rằng chỉ ít có hơn mười người. Chẳng lẽ là Từ Tiểu Nguyệt phát hiện có chút manh mối, tìm ta gây phiền toái?

139. Chương 139: Một Đá Ngàn Sóng.

Chương 139: Một đá ngàn sóng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lúc này cửa ra vào có âm thanh truyền tới.

- Tần đại nhân, ty chức Hà Khai có việc cầu kiến đại nhân.

A, tới tốt! Trong lòng Tần Tiêu vui vẻ:

- Vào đi.

Cửa bị đẩy ra, hơn mười người nối đuôi nhau mà vào, cúi thấp đầu giống như bị người ta bắt gian tại giường.

Hà Khai nói với hai người sau lưng.

- Hai người các người đi ngoài cửa trông coi, ngàn vạn lần không cho ai tới đây.

Hai người sau lưng tuy mặc quần áo tùy tùng, nhưng nhìn tướng mạo lỗ võ hữu lực thì hẳn là võ tướng, lúc này chấp tay nghiêm nghị nói:

- Vâng!

Quay người đi ra ngoài, đứng ở ngay cửa.

Tần Tiêu lẳng lặng nhìn qua đám người kia, cười nhạt nói:

- Chư vị đồng liêu mời ngồi, hôm nay tìm bốn quan có việc gì quan trọng không?

Hà Khai đến gần bên người Tần Tiêu, hạ giọng thì thầm nói:

- Tần đại nhân, những người này đều là bằng hữu thân quen của hạ quan nhiều năm, hơn nữa đều là bị Hỏa Phượng cường ép kéo lên thuyền. Đại nhân thỉnh xem, vị này chính là Viên Châu Thứ Sử Lưu đại nhân, vị này chính là Hồng Châu phủ Chiết Trùng Đô Úy Phong tướng quân, vị này chính là Kinh Châu Tư Mã Hạ đại nhân...

Hà Khai giới thiệu từng người cho Tần Tiêu, người bị chỉ nhao nhao cúi đầu khom người vái chào Tần Tiêu, trong phòng ngược lại vô cùng yên tĩnh, duy chỉ có nghe được tiếng nói nhỏ của Hà Khai.

Giới thiệu xong thì Tần Tiêu gật gật đầu, cười nói:

- Chư vị ý đồ đến bốn quan đã biết được. Chư vị đồng liêu yên tâm, Tần Tiêu cũng không phải Lai Tuấn Thần, Tác Nguyên Lễ ác quan, động một chút là bắt là giết, liền đem gia sản tịch thu hay giết cả nhà, đẩy vào tử lộ. Tâm tư của chư vị Tần Tiêu cũng hiểu. Yên tâm đi, Tần Tiêu hứa hẹn với Hà đại nhân đồng thời

cũng hứa hẹn với chư vị. Chỉ cần mọi người thiết tình sửa đổi theo thiện, bốn quan cam đoan mọi người nhất định bình yên vô sự, người có công sẽ được khen thưởng.

Mọi người nhao nhao mừng rỡ, ngay ngắn quỳ rạp xuống đất, thấp giọng thở nhẹ nói:

- Tạ ân đức tái sinh của đại nhân!

Tần Tiêu làm ra thủ thế im lặng, phát phát tay, bảo những người này đứng lên, nói:

- Bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, sợ tai vách mạch rừng, hôm nay cũng không bàn nhiều hơn. Mọi người nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải bảo thủ bí mật ngày hôm nay. Bằng không thì Tần Tiêu tự nhiên cũng xong đời, hơn nữa chư vị chỉ có thể đi làm loạn thần tặc tử, chờ bị Đại Chu vương triều tru diệt cửu tộc. đọc truyện mới nhất tại .

Mọi người ngay ngắn gập đầu chấp tay đồng ý. Hà Khai thấp giọng nói:

- Đại nhân, những người này đều là đại quan và tướng lĩnh các châu, bọn họ đồng thời có thể khuyên giải những quen viên cùng châu với mình cải tà quy chính. Nếu không ta thấy như vậy, đại nhân, ngài cũng không cần khuyên từng người, việc vặt còn lại giao cho đám hạ quan xử lý. Trong vòng ba ngày phạm là quan lại tướng quân tin tưởng được đều khuyên giải. Nếu không chúng ta ra ám hiệu với đại nhân? Trong ba ngày phạm là quan tướng lĩnh không quy hàng Hỏa Phượng thì bên hông đeo một cái túi lụa màu đỏ, đại nhân, ngài thấy thế nào?

- A... Được rồi.

Tần Tiêu cười:

- Các vị, nơi này không thể ở lâu, các vị mời rời đi. Nhớ kỹ, các người vừa rồi, là tới tìm ta báo cáo chiến tích và châu vụ. Ân, mọi người tán đi, quan trọng hơn là vạn nhất tiết lộ thì chuyện này không ổn đâu.

Mọi người ngay ngắn khom người bái thật sâu, chậm rãi đi ra cửa.

Những người này vừa đi thì Tần Tiêu lẳng lặng ngồi xuống, trong nội tâm lăm lăm thầm nghĩ: xem ra chiêu này vẫn còn tác dụng a, một tảng đá kích vạn sóng, quan lại đi theo Hà Khai quy hàng tin tưởng sẽ không phải số ít. Từ trước quan trường rắc rối khó gỡ, chúng quan liêu văng lai mật thiết, chuyện như vậy sớm nằm trong dự liệu. Tin tưởng lúc ấy bọn người Từ Tiểu Nguyệt cũng hiểu rõ và lợi dụng quan hệ này, bốn phía hạ độc thủ, kéo người nhập bọn a? Chỉ có điều ta hiện tại làm loại chuyện này chính là Hỏa Trung Thủ Lật (mình làm người khác hưởng), hơi chút vô ý sẽ lật thuyền, giống như đi trên dây, không được phép có nửa phần sơ sót. Vạn nhất sau đó có tình huống gì thì chính mình ngược lại có thể dựa vào một thân võ dũng và Thủy Nhạc Sách che chở, chạy ra tìm đường sống. Nhưng mà Lý Tiên Huệ...

Lập tức nhớ tới chuyện khẩn yếu nhất chính là gặp Lý Tiên Huệ! !

Ngày mai, có lẽ chính là ngày tin tức Lý Trọng Tuấn lui binh. Đến lúc đó bất kể là Từ Tiểu Nguyệt hay là Tuấn Lệ Lệ đều đáp ứng cho ta gặp nàng.

Ngày mai, ngày mai... Tất cả vấn đề mấu chốt đều lưu lại chờ ngày mai giải quyết.

Hiện tại phải làm tan rã Hỏa Phượng đã không phải là việc khó, nhưng muốn chính thức giải quyết hoàn mỹ chuyện ở Giang Nam này sẽ chờ tới ngày đó!

Tần Tiêu lẳng lẽ tự định giá, Lý Tự Nghiệp đến, đi vào trong căn phòng nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Đại nhân người nói kỳ quái không, hai ngày này lão Lý ta không có nhìn thấy gia hỏa đen thui kia. Hắn chạy đi đâu rồi?

Tần Tiêu nghi nói:

- Thiết nô?

Lý Tự Nghiệp gập đầu:

- Đúng vậy a. Tên kia thật ý tứ, dằn dặt, chỉ biết lắc đầu cùng gật đầu, nhưng mà lão Lý ta nói chuyện với hần thì hần lại có thể nghe rõ, ha ha. Hơn nữa thằng này có chút man lực ah, khí lực kia không nhỏ hơn lão Lý ta đâu.

Trong nội tâm Tần Tiêu phát lạnh: Lý Tự Nghiệp cùng thiết nô ở chung không tệ lắm!

Sau đó Tần Tiêu tránh thoát tai mắt của người khác tiến vào phòng tân hôn, phát hiện đúng lúc Từ Tiểu Nguyệt không ở đây liền đem một phần danh sách đã sao chép xong nhét vào một khe nhỏ dưới giường, trừ phi mở giường gỗ ra, hoặc là cố ý tìm, nếu không không có khả năng phát hiện. Làm xong những chuyện này Tần Tiêu vui cười: Từ Tiểu Nguyệt nha Từ Tiểu Nguyệt, người làm sao cũng không nghĩ tới thì người tìm kiếm đau khổ lại ở dưới giường của người!

Chạng vạng tiệc tối lại bắt đầu, Tần Tiêu cố ý lưu ý bên eo của các khách mời, phát hiện quả nhiên có vài chục người mang theo túi đồ trên dây lưng lụa, hơn nữa thời điểm nhìn qua Tần Tiêu thì ẩn ẩn lộ ra ánh mắt sợ hãi, hào quang lập lòe.

Trong nội tâm Tần Tiêu cười thầm: không tệ lắm! Tiến triển rất nhanh! Những người này đều cho rằng trong tay của ta nắm giữ chứng cứ của bọn họ. So với việc không có lựa chọn đi theo Hỏa Phượng tạo phản, bọn họ càng muốn đánh cược một keo, đi theo ta lẫn lộn có hậu quả gì cũng không cần biết. Xem ra trước lợi ích của bản thân thì những người này cũng rất sáng suốt. Dù sao đi theo triều đình chính thống thì đó mới là vương đạo mà!

Sau tiệc tối thì một chuyện khó giải quyết lại xuất hiện trước mặt của Tần Tiêu: động phòng, tiến vào hay không đây? Ta tốt xấu gì cũng là thanh niên, chẳng lẽ thật sự bị mù già lằng lơ Từ Tiểu Nguyệt kia chờ đập hay sao?

Đúng lúc này hai ngày nay Ngô Hưng Quốc chạy việc sứ đầu mẻ trán rốt cuộc tìm được Tần Tiêu, nhìn hần nói ra:

- Hiền tể, theo như tập tục của Giang Nam, hôm nay là hai bên tiến vào Đường Môn, buổi chiều nên tiến vào phòng hồi môn.

Tần Tiêu ngạc nhiên sững sờ: tại sao nam nhân Giang Nam Ngạc Châu này có thể lấy vợ? Nhiều lễ nghi phiền phức và tốn kém thấy sợ!

140. Chương 140: Dừng Thân Tương Cầu.

Chương 140: Dừng thân tương cầu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Khó trách khó trách, buổi sáng hôm nay nha đầu Tử Dịch lại đi tới tìm ta, thần sắc quái dị muốn nói lại thôi, hơn phân nửa là có quan hệ tới chuyện này a!

Tần Tiêu đi vào trong phòng hai tỷ muội Mặc Y, phát hiện nơi này trang trí thật đẹp, nền đỏ lụa đỏ, mỗi thứ một đôi, cũng không có khác gì phòng hoa chúc.

Nhưng điểm khác biệt duy nhất là hai tỷ muội này mặc tiện trang (* trang phục vẫn ăn mặc hàng ngày) đang ngồi ngay ngắn trên bàn, ánh mắt đánh giá Tần Tiêu.

Tần Tiêu đóng cửa phòng, vội ho một tiếng:

- Quy củ cũ. Các người ngủ trên giường, ta ngủ trên ghế!

Mặc Y đứng dậy, đi đến bên người của Tần Tiêu, hơi cúi đầu xuống:

- Đại nhân, ngủ trên giường đi... Bằng không thì tỷ muội chúng ta thật xong rồi!

Tần Tiêu nghi nói:

- Có chuyện gì thế?

Mặc Y khẽ nâng đầu lên, lập tức lại cúi thấp đi, trên mặt thoáng chốc trở nên đỏ bừng:

- Có lẽ trong nội tâm của đại nhân cũng rõ ràng. Thời điểm Ngạc Châu phủ Thứ Sử đón dâu thì hai tỷ muội chúng ta làm sai chuyện, vốn nên bị Phượng tỷ khiển trách. Nếu không phải có danh tiếng của hồi môn này che chở thì đoán chừng tỷ muội chúng ta đầu thân một nơi rồi.

Tần Tiêu cười một cái, nói ra:

- Không có nghiêm trọng như vậy. Các người chính là thủ hạ ái tướng của Phượng tỷ. Nàng làm sao giết các người được.

Mặc Y chán nản lắc đầu:

- Mới không phải... Hồ lão quái là nguyên lão còn bị bọn họ giết, huống chi tiểu nhân vật như chúng ta chứ!

Tần Tiêu cũng thầm gật đầu, trong nội tâm nghĩ thầm: xem ra hai tỷ muội này còn không biết thân phận thật sự của mình, xem ra Phượng tỷ đều diễn Song Hoàng. Hơn nữa, hai nữ nhân diễn Song Hoàng này có một trong đó chính là mẹ ruột của các nàng... Ai, thật sự là phức tạp. Hai tỷ muội này thật đáng thương.

Tử Dịch ngồi ở bên cạnh cắn cắn môi nghe hai người nói chuyện, lúc này từ trên ghế đứng lên, chạy tới bên giường, chạy tới trên giường, kéo chăn mền che từ đầu xuống hông.

Mặc Y cũng cúi thấp đầu đi tới bên giường, rút vào trong chăn, đem từng món quần áo trên người cởi ra, lúc này nàng trốn vào trong chăn.

Tần Tiêu thấy chuyện này liền dở khóc dở cười: còn có chuyện như vậy? Cùng hai tỷ muội này ở trên giường là có thể bảo trụ tánh mạng các nàng? Trên giường cứu người? Thật sự là kỳ văn!

Hai tỷ muội này không có nghĩ ngợi gì mặc cho người ta bài bố nhục nhã như vậy sao? Không nghĩ tới chuyện khác? Huống chi các nàng còn có thù cha chưa báo đấy!

Tuy từ biểu hiện này thì các nàng không có cảm giác tốt với phụ thân mình.

Hồ Vạn Cầu lão ca: bọn họ do người bảo hộ mà lớn lên, ta làm sao nhẫn tâm đem hai con của người cho người ta bài bố chứ?

Tần Tiêu đi đến bên giường, ngồi xuống bên giường vỗ nhẹ chăn mền.

Hai tỷ muội này vốn dùng chăn che đầu lại, lúc này thân thể đều run lên.

Tử Dịch ló đầu ra ngoài:

- Đừng có đùa giỡn nữa! Tỷ muội chúng ta đã nhận mệnh rồi, coi như bị quỷ đè một đêm, người lên đi, hừ!

Tần Tiêu thật sự nhịn không được cười ra tiếng:

- Ta nói hai tỷ muội các người thật sự hoang đường không hợp thói thường. Trừ sợ chết còn nghĩ qua việc khác chưa?

- Ta nhỏ vào, lại giáo huấn chúng ta! Người cũng xứng...

Một bàn tay từ trong chăn che miệng Tử Dịch. Mặc Y nửa ngồi dậy, chăn tụt xuống lộ da thịt lỏa lồ ra ngoài, cúi đầu xuống nói ra:

- Đại nhân giáo huấn chúng ta rất phải, đúng là thâm nghĩ muốn sống. Đều do Mặc Y vô dụng, không thể chiếu cố tốt muội muội.

Nghe lời này Tần Tiêu nhú mày, trong lòng nghĩ: không đúng! Hai tỷ muội này nói chuyện vô cùng ăn ý, xem ra thật sự có chuyện gạt ta.

Tần Tiêu suy nghĩ một chút, nhếch miệng cười nói:

- Ta biết rõ hai tỷ muội các người đem Tần Tiêu ta trở thành thể hệ tham tài hao sắc. Mưu toan hi sinh thân thể cầu ta làm chuyện giúp các người, đúng hay không?

Mặc Y không tự chủ thân thể chấn động, Tử Định cũng từ trong chấn chui ra ngoài, còn kém xông lên che miệng của Tần Tiêu, lại bị tỷ tỷ kéo lại.

Tử Định thấp giọng nói:

- Người nói nhỏ đi! Lần trước chúng ta nói chuyện đã bị Phượng tỷ biết rõ, thiếu chút nữa chém bọn ta rồi đấy!

Tần Tiêu hiểu ý cười cười: hiểu rồi, quả là thế! xem tại

Mặc Y hơi chuyển động thân thể, tiến gần người của Tần Tiêu nói nhỏ vào tai của hắn:

- Đã bị đại nhân nhìn thấu, chúng ta cũng không che giấu. Không sai, chúng ta muốn đại nhân trợ giúp hợp lực giết Vi Đình!

Tần Tiêu giật mình nói:

- Sự phụ các người?

Mặc Y cắn môi, mặt mũi tràn đầy hận ý gật gật đầu:

- Đúng! Nếu như đại nhân giúp bọn ta, tỷ muội chúng ta hai người sống là người của đại nhân, chết là quỷ của đại nhân. Vô luận đại nhân bảo chúng ta làm cái gì thì không oán hận câu nào!

Tử Định cũng góp lời vào, vẻ mặt bức thiết gật gật đầu:

- Ân, lần này ta và tỷ tỷ giống nhau! Mỗi ngày đều bị quỷ áp, hoặc là ném tính mạng này ta cũng chịu!

Tần Tiêu ngạc nhiên sững sờ.

Không nghĩ tới hai tỷ muội này vì chuyện báo thù lại có biểu hiện kiên quyết thế này. Chiếu theo lời của bọn họ thì các nàng vừa sinh ra không bao lâu đã bị Hồ Vạn Cầu ném vào trong Hỏa Phượng, có lẽ không có cảm tình gì với hắn mới đúng. Trái lại Vi Đình là sự phụ của các nàng, dưỡng dục các nàng nhiều năm như vậy, các nàng với sự phụ này chẳng lẽ không có chút cảm tình nào hay sao?

Mặc Y nhìn qua Tần Tiêu, ánh mắt to tròn lưu chuyển bốn phía, nói:

- Ta biết rõ đại nhân nghi hoặc. Kỳ thật những năm gần đây Hồ Vạn Cầu không có thể hiện trách nhiệm của phụ thân gì, nhưng mà cuối cùng vẫn là phụ thân. Hơn nữa chúng ta biết rõ hắn vụng trộm chiếu cố chúng ta. Sinh nhật hai chúng ta hắn từ ngàn dặm chạy tới để thăm chúng ta, lại sợ Phượng tỷ phái hắn đi làm việc. Những chuyện này chúng ta cũng hiểu. Hắn vẫn đem cảm tình vùi vào trong lòng. Bằng không sau khi hắn chết thì chúng ta cũng không có báo thù đâu. Đại nhân, người biết không sau khi phụ thân chết thì hai tỷ muội chúng ta vụng trộm khóc không biết bao nhiêu nước mắt. Nhưng mà chúng ta khóc vì phụ thân bị xử tử, chúng ta còn sống đã là không tệ, vạn lần không dám tỏ ra bất mãn cái gì.

Trong nội tâm của Tần Tiêu nhin không được co rút lại: xem ra tỷ muội này cũng giống như phụ thân Hồ Vạn Cầu, đều là dùng tình cảm sâu đậm, hơn nữa có thói quen đem tình cảm ẩn giấu trong lòng!

Tử Định nghe được tỷ tỷ nói chuyện thì trong ánh mắt có nước mắt tuôn ra, âm thanh nghẹn ngào oán hận nói:

- Vi Đình là ngục quân tử. Những năm gần đây hắn giả vờ hòa khí với chúng ta, kỳ thật hắn còn chỉ con lừa nói con ngựa với chúng ta, làm công cụ giết người cho hắn, khi nào đối đãi với chúng ta là người đâu? Chúng ta đã sớm hận không một đao giết hắn! Hiện tại hắn lại giết phụ thân của ta, người nói chúng ta có thể buông tha hắn không? Vốn cho rằng hắn đã sớm chết rồi, không nghĩ tới hắn chỉ đổi gương mặt và sống rất tốt, còn cả ngày lắc lư ở trước mặt của bọn ta... Đáng hận là hắn và chúng ta đi theo quận chúa nhiều năm, đi vào Ngạc Châu thì nhất thời không nhận ra, bằng không đã dốc sức liều mạng với hắn rồi.

141. Chương 141: Lục Đục Với Nhau

Chương 141: Lục đục với nhau.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu nghe được rõ ràng. Hai tỷ muội này lần đầu tiên xưng hô Hồ Vạn Cầu là “Phụ thân”. Trong lòng của hắn suy nghĩ: nếu như đem quan hệ giữa Hồ Vạn Cầu, Tuân Lệ Lệ, Vi Đình ba người nói cho hai tỷ muội này biết không biết các nàng sẽ có cảm tưởng gì.

Mặc Y tiếp tục nói nhỏ:

- Đại nhân, dùng võ công của chúng ta hợp lại cũng không phải đối thủ của Vi Đình. Chúng ta được hắn dạy dỗ, hơn nữa Vi Đình thâm tàng bất lộ, võ công của hắn rất cao tới trình độ nào chúng ta cũng không rõ ràng. Hơn nữa người này vô cùng gian hoạt, quỷ kế đa đoan... Ta nghĩ trên đời này chỉ có trí kế và võ công của đại nhân là áp hắn. Cho nên chúng ta không thỉnh đại nhân bất kể là báo thù cũng tốt, vẫn đi theo đại nhân còn tốt hơn đi với Hỏa Phượng nhiều, chúng ta nhất định phải giết hắn!

Tần Tiêu nhìn vẻ mặt căm phẫn của Mặc Y, nháy mắt mấy cái, khoe miệng của hắn mỉm cười khó hiểu.

Tần Tiêu khẽ cười, nói:

- Được rồi, ta đáp ứng các người. Nhưng các người từ nay về sau mặc kệ làm chuyện gì, nhất định phải phục tùng an bài của ta. Bằng không thì chuyện này khó thành công. Vi Đình đúng là nhân vật khó chơi, ta đã gia nhập Hỏa Phượng chính là muốn làm chuyện lớn, là phải nghĩ biện pháp trước tiên dọn tảng đá lớn khóa chân này.

Trong lòng Tần Tiêu rất rõ ràng: nếu hai tỷ muội này không đầu nhập vào ta mà cam chịu sa đoạ, chủ động đầu nhập vào phản tặc ô quan thì khó thành công, tương kế tựu kế thuận tay đẩy thuyền, hợp tác với các người cũng không sao. Bởi như vậy không quản các người thiệt tình tìm ta hỗ trợ hay là Phượng tỷ phái tới dò hỏi, đến lúc đó ta đều bàn giao tốt. Không tới mức vì chuyện của các người làm hỏng đại kế của ta. Đến lúc đó cho dù bị lộ thì động tác của ta tối đa sẽ bị Hỏa Phượng xem là tranh quyền đoạt lợi bài trừ đối lập, cũng không thể hủy kế hoạch trong tay của nữ nhi được.

Hai tỷ muội mặt lộ vẻ vui mừng, cùng kêu lên nói ra:

- Đa tạ đại nhân!

Sau đó đều chui vào trong chăn, dùng chăn phủ kín đầu và toàn thân

Cánh tay phấn nộn của Tử Dịch từ trong chăn vươn ra, đem từng món quần áo kéo vào trong chăn.

Tần Tiêu nhin không được mà thở dài: ai! ! Những ngày gần đây ta đúng là xử nam tuyệt thế mà, nhiều lần bị nữ nhân khiêu khích và uy hiếp, nhưng mà bởi vì có trở ngại nên không có làm bước cuối cùng. Mượn chuyện hôm nay mà nói nếu ta mà làm cái gì, cùng đại chiến 3P với các nàng một hồi thì Hồ Vạn Cầu còn không từ địa phủ chạy ra xé xác ta sao? Lại nói nếu các người thật tâm nhờ ta báo thù mà không phải là người nào phái tới nằm vùng theo dõi, ta chẳng phải làm một chuyện cần rút lương tâm sao?

Bỏ đi bỏ đi, nhin một hồi sóng yên biển lặng, vì không có phiền toái ngày sau thì hoặc là lưu lại tiếc nuối, hoặc là thủ vững trận địa của mình! Không được bởi vì dục vọng nhất thời mà làm hỏng đại kế.

Tần Tiêu đứng dậy, đi vào trong nội đường lấy hai cái ghế dài ghép lại, giả vờ giả vịt thở dài một tiếng, nằm ngủ.

Hai tỷ muội từ trong chăn lộ đầu ra, hai mặt nhìn nhau một hồi, sau đó lại nhao nhao mờ mịt lắc đầu, lùi về trong chăn.

Tần Tiêu nằm trên ghế dài, trong nội tâm miên man bất định: làm người thật khó! Nhất là làm một nam nhân cây cao đón gió! Lại thực tế, hiện giờ địch ta khó phân, dưới tình huống từng bước hiểm trở thì phải

bảo trì tín niệm của mình, càng khó! Mặc Y, Tử Dịch chỉ mong các người thật tâm, biểu hiện hiện tại ngàn vạn lần không phải mưu mô gì đó. Bằng không ta không biết phải dùng thái độ gì đối đãi với các người, cuối cùng nên bàn giao với Hồ Vạn Cầu thế nào!

Sáng sớm hôm sau Tần Tiêu thức dậy cực sớm. Đẩy cửa đi ra ngoài phòng thì thấy mưa phùn mịn mờ, bầu trời còn hơi tối. Lá trúc trước phòng có từng hạt nước trượt xuống nhỏ vào bùn đất, không khí tươi mát hơi chút ít lạnh giá. Tần Tiêu dùng sức duỗi lưng vài cái, cảm giác tinh lực dồi dào.

Những ngày này hẳn không nghỉ ngơi thật tốt. Không nghĩ tới đêm qua lại ngủ một giấc thật thoải mái.

Tần Tiêu đi vào trong đình viện, cơ hồ tất cả các lều đều đóng kín, không có người nào chui ra. Tần Tiêu không tự giác bước tới bờ sông.

Kỳ quái là chiếc thuyền đánh cá ngày hôm qua như cố ý ở đó chờ đợi hắn, lặng yên lướt qua.

Thuyền đánh cá cập bờ, vẫn là hán tử ngư dân chân trần như trước, mặt không biểu tình vẻ mặt như than chỉ nhìn qua Tần Tiêu, đỡ dẫn nháy hai con mắt, ý bảo hắn lên thuyền.

Trong nội tâm Tần Tiêu nghi hoặc bất định, trong khoang thuyền có âm thanh truyền ra:

- Lên thuyền a, Tần đại nhân.

Tần Tiêu có chút cả kinh, âm thanh của nữ nhân!

Vừa thả người lên thuyền thì ngồi trong khoang thuyền chính là Từ Tiểu Nguyệt.

Nhìn thấy Lý Tiên Huệ đổi mặt nạ, đổi về gương mặt của Tịch Nhi, Từ Tiểu Nguyệt.

Trong nội tâm Tần Tiêu thâm kinh nghi: quái tai! Từ Tiểu Nguyệt đang ở trên thuyền? Nhưng lại cố ý chờ mình ở trên thuyền. Hẳn là ngư dân này chính là gia hỏa trung tâm như sắt theo lời của Tuân Lệ Lệ, bán đứng hai chúng ta?

Trong lòng có chút kinh nghi bất định, Tần Tiêu ngồi vào trong khoang thuyền, nhìn qua Từ Tiểu Nguyệt.

- Người làm chuyện ngu xuẩn.

Từ Tiểu Nguyệt mặt không biểu tình nói thẳng ra, âm thanh lạnh như băng như ném tảng băng vào mặt nước.

Tần Tiêu cười mỉa:

- Xem ra tai mắt của Phượng tỷ linh thông hơn xa tưởng tượng của ta. Thất kính thất kính.

Từ Tiểu Nguyệt cười lạnh:

- Chỉ là một chân chạy nô tài còn vọng tưởng lấy ra âm thầm lấy mất quyền lực của ta, thậm chí còn muốn vật ngã. Người nói có thể sao? Từ Tiểu Nguyệt ta nếu vô năng dễ khi dễ thì chẳng phải sớm xong đời, còn có thể sống tới ngày nay? Tần đại nhân, ta có thể tha thứ cho người gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ. Nhưng mà tình thế trước mắt người cũng rõ ràng. Bất kể là nô tài thân phận cao bao nhiêu thì vĩnh viễn chỉ là nô tài, tuyệt đối không thể nào xoay người cười lên đầu của chủ nhân. Điểm này người nhất định phải hiểu rõ.

Trong lòng Tần Tiêu đổ mồ hôi: Tuân Lệ Lệ, Từ Tiểu Nguyệt, hai nữ nhân này đầu pháp đúng là lợi hại không hợp thói thường a! Ha ha, cũng tốt cũng tốt, các người đấu với nhau đi, đấu được càng hung ác thì ta lại càng vui vẻ!

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười cười:

- Tình cảnh của Tần mỗ có thể lo như vậy, đây chẳng phải là chuyện không có biện pháp sao? Không đáng cùng Tuân Lệ Lệ kéo da mặt, trực tiếp cự tuyệt nàng a? Về phần nói bậy một ít sau lưng của Phượng tỷ thì đành phải xin lỗi người vậy.

Từ Tiểu Nguyệt khoát khoát tay, cười:

- A! Tuân Lệ Lệ yêu tình già như vậy người thấy như vậy là hiểu rồi. Nữ nhân này trước kia còn tập qua mị công, không biết hại chết bao nhiêu nam nhân. Nói đứng đắn thì binh mã Lý Trọng Tuấn rút lui ta đã biết rõ. Ta vừa mới từ An Châu trở về gấp, tận mắt nhìn thấy hần lui binh về phía sau. Dựa theo ước định hiện giờ ta mang người đi gặp Lý Tiên Huệ. Đồng dạng Thủy Nhạc Sách người đã chuẩn bị tốt chứ?

142. Chương 142: Vĩnh Thái Quận Chúa. (1)

Chương 142: Vĩnh Thái quận chúa. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Chỉ cần nhìn thấy Lý Tiên Huệ mọi chuyện đều dễ nói.

Từ Tiểu Nguyệt cười mập mờ:

- Trách không được người không chịu thân mật với ta, còn nói cái gì nếu ta mang theo mặt nạ thì dù ngồi trong ngực của người thì cũng không có tác dụng gì. Ta vốn cho rằng người là tiểu tử thâm tàng bất lộ, không ngờ lại vừa ý Vĩnh Thái quận chúa. Không tệ lắm, giả rất giống, ta thậm chí cũng từng nghĩ tới người là Liễu Hạ Huệ đấy.

Tần Tiêu gượng cười ha hả, cười tự giễu khoát khoát tay:

- Ai da, bụng dạ hẹp hòi một chút, làm sao có thể dấu diếm được tuệ nhãn của Phượng tỷ, hử thẹn hử thẹn!

Trong nội tâm có chút mừng rỡ: chuyện tốt, từ những lời này này hình như càng thuyết phục hơn nữa. Đoán chừng là người cùng thuyền nha, xem ra phải nói rõ chuyện ta và Tuân Lệ Lệ nói chuyện ngày đó cho Từ Tiểu Nguyệt nghe a. Nhưng mà hơi kỳ quái, Tuân Lệ Lệ không phải nói ngư dân này bị cầm và điếc sao? Còn có Từ Tiểu Nguyệt, biết rõ ta cùng với Tuân Lệ Lệ có âm thầm ‘cấu kết’ lại còn bất động thanh sắc, xem ra cũng không phải là tốt như vậy! Hẳn là nàng âm thầm động sát cơ với ta?

Hai nữ nhân này thật sự không đơn giản a! Kẹp ở giữa các nàng và chen vào tranh đấu sống chết này cảm giác như mình là một con thuyền trong sóng lớn a, ời, khổ ah!

Nhưng mà hần cười khổ trong lòng lại càng yêu thích chuyện khiêu chiến như thế!

Đến đây đi, ta sẽ châm ngòi thổi gió sau lưng của các người, cho các người tranh đấu mạnh hơn nữa.

Tuân Lệ Lệ, Từ Tiểu Nguyệt ta cũng không tin, ta là đàn ông bộ đội đặc chủng của thế kỷ hai mươi mốt, chẳng lẽ không đấu lại lão yêu tinh xã hội phong kiến các người sao!

Ngư dân ngồi đầu thuyền, chiếu thuyền nhỏ bỏ lưới.

Từ Tiểu Nguyệt nhìn qua Tần Tiêu cười cười:

- Đừng nghi hoặc Tần đại nhân. Vốn ta cũng muốn giáo huấn người một chút, thậm chí nghĩ tới không tiếc tất cả hậu quả giết người. Nhưng nghĩ lại Tuân Lệ Lệ cũng có chút chuyện cần xử lý, có lẽ so với ta càng thỏa đáng hơn. Ta đang suy nghĩ có nên xem người là đối tác chính thức hay không, lại muốn dùng một cước đá xuống. Người đúng là nhân tài, không dùng được nhân tài như người mới là đáng tiếc.

Tần Tiêu bắt đầu cười lên:

- Tạ Phượng tỷ cất nhắc. Tần Tiêu muốn nói thì Tuân Lệ Lệ đã từng nói qua. Tin tưởng Phượng tỷ cũng biết tường tận, Tần Tiêu cũng không muốn dông dài.

Từ Tiểu Nguyệt cười, khóe miệng nổi má lúm đồng tiền:

- Đó là tự nhiên. Tuân Lệ Lệ này sau lưng có nhiều ám chiêu, đầu óc cũng nhiều mưu mô, lại hạ độc tên ngư dân này làm câm điếc, còn giả vờ giả vịt ra vẻ người tốt thương cảm thu mua nhân tâm, sao ta không nhân

cơ hội này kéo hẳn vào dưới trướng chứ? Ha ha! Mười năm! Mười năm nay chỉ có mình ta biết rõ đầu hoạt long này có thể nói chuyện, cũng có thể nghe được thanh âm. Đúng không, Chu Đại Thông? Lái thuyền đi!

Ngư dân ở đầu thuyền (Chu đại thông) nghe vậy đáp:

- Vâng, đại tiểu thư!

Dứt lời hẳn đứng lên chông sào trúc chèo thuyền đánh cá đi về phía trước.

Trong nội tâm của Tần Tiêu âm thầm kinh ngạc: xem ra hai nữ nhân này từ lúc ban đầu đã sớm âm thầm đầu pháp rồi! Mình bây giờ giống như cỏ đầu tường, gió hướng nào thì ngã về hướng ấy, lại giống như chất xúc tác a, ha ha, hay lắm hay lắm! Đầu đi, các người đầu càng hung ác ta càng vui vẻ!

Từ Tiểu Nguyệt mặt nhăn như tơ, có phần có thâm ý nhìn qua Tần Tiêu, cười nói:

- Ta biết rõ Tần đại nhân có tư tâm, vì vậy đã sớm hơn Tuân Lệ Lệ một ngày mang người đi gặp Lý Tiên Huệ. Thế nào, ta làm lão bà cũng xem như rộng lượng a, vội vã mang người đi gặp nữ nhân khác, người thấy ta thế nào?

Tần Tiêu gượng cười, nói:

- Phượng tỷ thật sự biết chê cười, muốn lấy Tần mỗ tìm vui sao?

Nhưng trong lòng thầm nghĩ: người có hảo tâm chiếu cố ta như vậy sao? Người đang lo lắng Tuân Lệ Lệ đoạt trước người thôi, đạt được Thủy Nhạc Sách a! Vì vậy người mới trước một ngày dẫn ta đi gặp Lý Tiên Huệ.

Thuyền đánh cá trượt đi cực nhanh, Chu Đại Thông này không có tỏ vẻ gì, chỉ dựa vào một cây sào trúc là có thể chèo thuyền nhanh chóng. Thuyền đánh cá này đi một thời gian ngắn lại quẹo vào một lôm nước đầy, nơi này rất lộn xộn, bên cạnh có bụi cỏ lau cao hơn đầu người san sát như rừng.

Tần Tiêu nhìn vào trong mắt, trong nội tâm âm thầm bối rối: hiện giờ cảnh trí nguyên trí và khó tìm quá đấy? Đường thủy phức tạp như vậy, bên cạnh lại có cỏ lau che ánh mắt thì khó mà tìm đúng nơi, làm sao nhớ rõ đường đi đây? Từ Tiểu Nguyệt đem Lý Tiên Huệ giấu ở nơi quỷ quái này, đúng là dụng tâm hiểm ác!

Thuyền đánh cá lướt đi nhanh như cắt, đi vào nơi có dòng chảy quanh co khúc chiết đã làm cho Tần Tiêu đầu choáng mắt hoa.

Tần Tiêu nhìn ra Chu Đại Thông đang cố ý đùa nghịch quỷ kế, cố ý làm cho Tần Tiêu không nhớ rõ đường nước phức tạp này. Tuy Tần Tiêu được huấn luyện bộ đội đặc chủng rất nghiêm khắc, năng lực ghi nhớ không phải người bình thường có thể so sánh được, nhưng mà bây giờ hẳn đành phải cười khổ mà thôi.

Đầu tiên không có biện pháp nào làm dấu ven đường, tự nhiên không cần phải nói định vị vệ tinh; ngay cả tìm vật làm tiêu điểm cũng khó, mà đường đi toàn lau sậy và nước chảy xiết. Tần Tiêu thậm chí hoài nghi những bụi cỏ lau và đường nước này là Từ Tiểu Nguyệt cố ý sai người bố trí. Đường nước chảy đều rất rộng, vừa vịn ột chiếc thuyền rộng một trượng vượt qua; cỏ lau đều té rạp chình tề, quả thực là bình chương thiên nhiên.

Từ Tiểu Nguyệt đắc ý cười hì hì:

- Tần đại nhân, người đừng vọng tưởng nhớ kỹ đường nhỏ đi vào trong đám cỏ lau này đây. Ngay cả ngư dân có kinh nghiệm nhất hồ Bành Lễ cũng không dám tới đây thả lưới, chính là sợ lạc đường không quay về nhà được. Nhưng ngoại trừ Chu Đại Thông, trừ hẳn thì không ai có thể ra vào tự nhiên nơi này được. Ngay cả ta cũng không thể.

Tần Tiêu giả bộ như không sao cả, đỉnh đạc nói:

- Có Phượng tỷ tiếp ta xuất nhập, ta còn phí tâm tư ghi nhớ làm gì, chẳng lẽ ta ăn no không có việc gì làm sao? Trừ phi Phượng tỷ nhân tâm đem Tần Tiêu ném vào trong nơi này.

Từ Tiểu Nguyệt cười khanh khách:

- Vậy cũng nói không chính xác! Người là phụ tâm lang, nên đem người vứt bỏ!

Tần Tiêu gượng cười:

- Phượng tỷ đang hù dọa Tần mỡ!

Đúng lúc này Chu Đại Thông hô lên:

- Đại tiểu thư, đến rồi.

Từ Tiểu Nguyệt cười:

- Xuống dưới gặp bảo bối tâm can của người đi đại tình thánh. Nàng nhất định rất nóng lòng rồi.

Tần Tiêu nhìn qua Từ Tiểu Nguyệt vài lần:

- Phượng tỷ không xuống thuyền sao?

- Người yêu gặp lại thì ta đứng bên cạnh làm, làm cột đèn sao. Đi thôi, ta ở trên thuyền chờ người.

Trong nội tâm Tần Tiêu sinh nghi: yên tâm như vậy?

Tần Tiêu đi lên mũi thuyền, đập vào mắt làm hấn cả kinh: một thân ảnh khổng lồ to lớn đứng bên cạnh bờ, mặt không biểu tình đánh giá mình.

Thiết nô!

Tần Tiêu nghĩ thầm: ta nói tại sao kỳ quái như vậy, hai ngày này không có gặp thiết nô. Thì ra là bị phải tới canh giữ Lý Tiên Huệ!

143. Chương 143: Vĩnh Thái Quận Chúa. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên nguồn

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 143: Vĩnh Thái quận chúa. (2)

Xem ra thiết nô này cũng là nô bộc trung thành với Từ Tiểu Nguyệt ah! Thằng này nhìn thì ngu si, nói không chừng có nhiều chuyện cần nói với Từ Tiểu Nguyệt. Nói thí dụ như ngày đó ở trong chần cùng tỷ muội Mặc Y tỷ mặt đàm.

Từ Tiểu Nguyệt thản nhiên ngồi trong khoang thuyền, ung dung nói ra:

- Tần đại nhân, thiết nô trời sinh có chút ngu dại, nhưng mà lỗ tai của hấn nghe được rất xa. Người và điện hạ mặt đàm cái gì thì tốt nhất nên tránh hấn thật xa! Bằng không thì hấn sẽ đem khuê ngôn mật ngữ của các người nói lại với ta, hi hi!

- Dâm phụ!

Tần Tiêu âm thầm tức giận mắng, oán hận nuốt xuống một hơi, rời thuyền đi lên bờ. Thiết nô nhìn cũng không thèm nhìn Tần Tiêu, xoay người máy móc dẫn ở phía trước.

Tần Tiêu dò xét tình cảnh trong mắt một hồi, nơi này là một ngôi vùng đất phạm vi năm sáu trượng ruộng cạn (hơn trăm m²), trung ương có xây một tòa miếu, tất cả đều do đá xây thành. Nó có cánh cửa sắt rất bắt mắt. Cả ruộng cạn này không có thảm thực vật gì cả, trụi lủi lộ vẻ sỏi đá. Khá tốt bây giờ là thanh minh, chưa tới giữa hè. Nếu không thì nơi này bị mặt trời thiêu đốt chói chan, đoán chừng sẽ nóng chết người ta.

Tần Tiêu đi theo thiết nô tới trước nhà đá, đột nhiên nghe sau lưng có người hô:

- Tần đại nhân, mọi việc bận rộn, ta trước hết cáo từ. Ngày mai lúc này ta lại tới đón đại nhân. Đại nhân nên quý trọng đêm hôm nay đi!

Tần Tiêu giận dữ, xoay người nhìn lại thì thuyền đánh cá đã biến mất trong lau sậy.

- Hồn dân! Nàng đang tính toán cái gì đây?

Tần Tiêu cảm giác không ổn: rốt cuộc nàng muốn làm cái gì? Chẳng lẽ Thủy Nhạc Sách cũng không cần?

Đúng lúc này thiết nô đẩy cửa sắt ra, sau tiếng vang chói tai thì một âm thanh mềm mại vang lên.

- Tần đại nhân, là người tới sao?

Nghe được thanh âm này thì Tần Tiêu đi tới cửa nhà đá, trong nội tâm an ủi.

Vĩnh Thái quận chúa, Lý Tiên Huệ! !

Lập tức kinh hãi qua đi, nhìn vào tình cảnh trong mắt thì Tần Tiêu lại giận dữ.

Vĩnh Thái quận chúa ôn nhu hàm xúc khuynh thành lẳng lặng ngồi ở trên một cái ghế đá nhỏ, bên hông lại bị một thiết hoàn lớn buộc ngang hông. Thiết hoàn này nối với một sợi xích thật dài lớn cỡ bàn nắm tay trẻ con! Khóa sắt chia làm ba đầu khảm vào trong vách đường đá cứng rắn.

Lý Tiên Huệ vẫn y quan chỉnh tề như cũ, thần sắc giữa lông mày cũng tự nhiên tiêu sái, không có chút ai oán và sầu não nào. Nhưng mà gương mặt của nàng rất tiêu tụy, giống như bệnh nặng mới khỏi.

Tần Tiêu nhìn thấy Lý Tiên Huệ đang mỉm cười với mình, ánh mắt của cô nhân như đón chào khách quý, mừng rỡ lộ ra áy náy.

Tâm của Tần Tiêu lại đau một hồi!

Đám gian tặc này đáng chém ngàn đao mà! Lại dùng thủ đoạn này đối phó một nữ tử nhu nhược.

Tần Tiêu đi đến trước mặt của Lý Tiên Huệ, chậm rãi ngồi xổm người xuống nhìn qua nàng, thâm trầm nói ra:

- Nàng phải chịu khổ rồi, Tiên Nhi!

Tần Tiêu lần đầu cảm giác âm thanh của mình khô khan và có cảm giác vô lực như lúc này, giọng nói như biểu hiện đau thương và phẫn uất của hắn.

Lý Tiên Huệ lạnh nhạt lắc đầu, mỉm cười:

- Không sao. Tần đại nhân lâm vào giữa bầy phản tặc kia mới thật sự lo lắng và mệt mỏi không chịu nổi. So sánh thì Tiên Nhi lúc này thanh nhàn vô sự, so với đại nhân thì nhàn nhã nhiều lắm. Đại nhân ở xa tới vất vả, mời ngồi đi.

Cả gian thạch thất này chỉ có một cái ghế đá. Lý Tiên Huệ đang muốn đứng lên rồi lại chán nản ngồi xuống, lấy tay che eo, cho dù cần môi thì vẫn đau kêu “Ah” một tiếng.

Tần Tiêu tức giận:

- Làm sao thế, bọn súc sinh này còn đã thương nàng sao?

Thái dương của Lý Tiên Huệ từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, nhưng vẫn cố tỏ ra vui vẻ:

- Chuyện này thì không có, nhưng mà cái khóa sắt này rất nặng. Bọc ở bên người của ba ngày ba đêm eo bị đau nhức.

Tần Tiêu đi tới sau lưng của Lý Tiên Huệ, xem đoạn cuối của xích sắt này một hồi, thì ra cái thiết hoàn này luôn dính sát vào trong eo của nàng, lúc nào hông cũng phải chống đỡ sức nặng không đau người chết mới là lạ! Đoán chừng da thịt cũng tím xanh rồi.

Sau thiết hoàn là một cái khóa đồng, từ hình dáng và độ nặng của đồng thì đoán chừng cũng phải nặng hơn năm cân!

Tần Tiêu tức giận, chạy ra ngoài nhà đá, nhìn thấy thiết nô đứng si ngốc ở trước cửa thì tức giận quát:

- Thiết nô, lấy chìa khóa ra!

Thiết nô vô đầu, nháy mắt mấy cái, làm ra bộ dáng nghi hoặc.

Tần Tiêu quát:

- Chìa khóa mở thiết hoàn cho quận chúa!

Thiết nô lắc đầu, làm ra động tác khoát tay, sau đó chìa chìa trên người, ý đại khái là: ta không có, không tin ngươi có thể tìm!

Tần Tiêu hận đến mức nghiêng răng ngựa, lập tức hung hăng vỗ trán của mình một cái: ta thật sự là gấp váng đầu! Dùng gian trá tinh tế của Phượng tỷ thì làm sao giao chìa khóa cho thiết nô!

Tần Tiêu lại đi trở lại gian nhà đá, cẩn thận dò xét tình huống trong phòng một hồi, phát hiện trừ cái ghế đá Lý Tiên Huệ ngồi thì còn một ít mảnh đất bên cạnh còn trống, dùng hòn đá cách lên, ẩn ẩn có mùi thú bay lên. Tần Tiêu không cần nghĩ cũng biết đất là nơi vệ sinh duy nhất. Trừ nơi đó ra thì trong nơi này rất cuộc không có vật khác. Nếu không phải bên cạnh tường có hai lỗ thoát khí thì đoán chừng đóng cửa sắt lại cùng buồn bực chết người!

Tần Tiêu đứng ở cửa ra vào, kéo thiết nô một cái:

- Đi đồ đi!

Thiết nô đỡ dẫn đi vào trong phòng, cầm lấy cái thùng gỗ lớn đi ra ngoài, đi tới bờ sông.

Tần Tiêu đi đến bên người Lý Tiên Huệ ngồi xổm người xuống, hẩn nhứ mày, con mắt của hắn nhìn qua thiết hoàn bên hông của nàng.

Lý Tiên Huệ lẳng lặng nhìn Tần Tiêu, chậm rãi duỗi duỗi bàn tay lung linh như ngọc dùng ngón tay như búp măng của mình nhẹ nhàng sờ lên trán của Tần Tiêu.

Tần Tiêu có chút ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn qua Lý Tiên Huệ.

Trong mắt Lý Tiên Huệ đã có nước mắt, cắn môi, nghẹn ngào nói ra:

- Thực xin lỗi, Tần đại nhân. Điều tại ta vô dụng, mang cho ngươi nhiều phiền toái thể này, mang ọi người quá nhiều phức tạp, còn làm cho Lý gia cùng xã tắc bị long đong... Ta sớm nên tự tuyệt cho rồi, sống ở trên đời này chỉ có thể làm kẻ gây tai họa, mang đến cho người khác tai nạn...

Trong nội tâm của Tần Tiêu rung động và sợ hãi, ê ẩm đau nhức nhẹn không được bắt lấy tay của Lý Tiên Huệ:

- Chớ nói lung tung, Tiên Nhi. Những tắc tử này cho dù không có nàng cũng sẽ tìm biện pháp làm chuyện xấu. Nàng là người vô tội, nàng chỉ là người bị hại, ngàn vạn lần không nên suy nghĩ bấy bạ. Ta nói rồi, ta sẽ giúp nàng, cũng nhất định không cho chúng thực hiện được.

Rốt cuộc trong mắt của Lý Tiên Huệ có nước mắt lăn dài, từ gương mặt tái nhợt của nàng chảy xuống khóe miệng, cảm, óng ánh sáng long lanh.

Tần Tiêu duỗi một tay ra, dùng ngón tay lau nước mắt cho nàng:

- Đừng khóc! Chúng ta, ta nhất định sẽ thành công!

Lý Tiên Huệ khẳng định gật gật đầu, lông mi thật dài run rẩy, hai hàng nước mắt càng chảy ra nhiều hơn:

- Ta tin tưởng ngươi!

144. Chương 144: Vĩnh Thái Quận Chúa. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 144: Vĩnh Thái quận chúa. (3)

Trong nội tâm của Tần Tiêu đau đớn một hồi, duỗi hai bàn tay lớn đến trước mặt nàng, ngón tay của hắn lau nước mắt:

- Không có việc gì, chúng ta nhất định sẽ thành công! Ta trước nghĩ biện pháp thay nàng mở thiết hoàn này.

Gương mặt vốn trắng bệch của Lý Tiên Huệ lúc này dần dần đỏ ửng lên, lộ ra thần sắc e thẹn.

Tần Tiêu lúc này mới phát hiện là mình đường đột, nhẹ nhàng buông tay ra, xấu hổ cười cười.

Lý Tiên Huệ cũng cười, hít sâu một hơi, ngừng ghen ngào, nhàn nhạt tự giễu nói ra:

- Ta thực là vô dụng, động một chút là khóc, làm cho người ta tâm phiền. Ta thật không ngờ Tịch Nhi mới thật sự là Phượng tỷ. Trước kia ta còn nói với đại nhân, phụ tử Ngô Hưng Quốc mới là người có thể tin nhiệm, thật sự là ngây thơ và tức cười!

Tần Tiêu nói:

- Phản tặc nham hiểm, những chuyện này chẳng trách nàng. Ta lúc đó cũng không phải bị chúng lừa gạt khắp nơi đó sao? Đúng rồi, bọn họ làm sao bắt nàng tới đây?

Lý Tiên Huệ nhăn cau mày:

- Ngày ấy người rời khỏi lầu các thì Tịch Nhi cho ta uống một chén nước trà, ăn một ít ăn khuya, lúc đó ta cũng mê man. Khi tỉnh dậy thì đã ở nơi này, thành trạng thái hiện tại. Buổi tối mấy ngày hôm trước đột nhiên Tịch Nhi độc thân tới đây quan sát, ta còn tưởng rằng nàng cũng bị bắt như ta. Về sau nàng mới chủ động nói cho ta biết nàng mới thật sự là Phượng tỷ Từ Tiểu Nguyệt, còn nói với ta một ít chuyện, người cùng bọn họ đã chung thuyền, ta lúc này mới kinh sợ. Ta thực rất hận chính mình, đã hơn một năm qua lại không phát hiện nàng mới thật sự là Phượng tỷ.

Tần Tiêu cười cười, an ủi:

- Từ Tiểu Nguyệt trăm phương ngàn kế thiết kế cái bẫy tốt như vậy, há lại dễ dàng cho nàng nhìn thấu? Nữ nhân này không đơn giản nha, có thể tổ kiến tổ chức khổng lồ như vậy đủ để thấy nàng lợi hại. Đúng rồi, nàng ở nơi này ba ngày ba đêm, ăn uống giải quyết như thế nào?

Trên mặt của Lý Tiên Huệ có vết nước như trước, nhưng mà nàng vẫn vui vẻ:

- Từ Tiểu Nguyệt mỗi ngày đều đến đây nhìn ta một cái, sau đó cho ta ăn một chút gì đó. Ngày hôm qua nàng tới thì nói với ta hôm nay sẽ mang người tới gặp ta, nói cái gì cho yên ương số khổ chúng ta gặp nhau. Thật sự là buồn cười, hẳn là nàng còn cho rằng chúng ta có tư tình?

Tần Tiêu xấu hổ sờ lên cằm, gương cười vài tiếng, nói cho Lý Tiên Huệ chính mình làm thế nào đối phó Tuần Lệ Lệ cùng Từ Tiểu Nguyệt, chính mình ái mộ Lý Tiên Huệ sâu sắc ra sao.

Lý Tiên Huệ nghe được cười khanh khách:

- Người đúng là vô lại mà! Nhưng mặc kệ người vô lại thế nào thì Từ Tiểu Nguyệt cũng mang người tới gặp ta. Nàng đã từng nói qua có ta bị tù đầy ở đây thì người không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cho người tới gặp ta có thể hoàn thành sinh ước với người. Cho nên ta mới nói nữ nhân vô dụng như ta mới mang phiền toái cho người...

Tần Tiêu cười:

- Ta nói rồi, đừng nói những lời ử rử này.

Nhưng trong lòng ầm ầm cảm giác có chút không ổn: mục đích của Từ Tiểu Nguyệt chẳng lẽ là đem ta và nàng giam ở đây sao, nàng thật sự không cần Thủy Nhạc Sách?

Tần Tiêu chậm rãi đứng dậy, lâm vào trầm tư: nếu ta là Từ Tiểu Nguyệt, tại sao phải giam Tần Tiêu ở nơi này? Làm như vậy có chỗ tốt gì? Hẳn là, nàng...

Lý Tiên Huệ nhìn thấy Tần Tiêu lâm vào trầm tư, lấy làm kỳ hỏi:

- Như thế nào? Có cái gì không đúng sao?

Tần Tiêu chậm rãi lắc đầu, trầm thấp nói ra:

- Khả năng chuyện này có chút không ổn. Từ Tiểu Nguyệt từ chỗ mật thám thăm dò được ta thích nàng, vì vậy mới mang ta tới đây. Sau đó ta đoán chừng nàng sẽ dùng chuyện này uy hiếp bức ta giao ra Thủy Nhạc Sách. Đơn giản mà nói nàng không cho chúng ta ăn uống miễn phí, hoặc là nói dùng sinh tử của nàng áp chế... Không nghĩ tới ta vì lừa tín nhiệm của Tuần Lệ Lệ lại hỏng việc như thế!

Lý Tiên Huệ nói:

- Chắc có lẽ không a! Nàng không phải còn muốn ta biến thành con rối của nàng sao? Còn nữa, nàng nói trên tay người có Thủy Nhạc Sách vô cùng trọng yếu với nàng, nàng còn nói với ta chỉ cần ta khuyên người mang vật kia ra là có thể thả ta. Nếu bởi vậy mà chọc người giận, người không giao cho nàng thì chẳng phải nàng ngọc đá cùng nát sao?

Tần Tiêu cười khổ lắc đầu:

- Nàng không hiểu Từ Tiểu Nguyệt rồi. Nàng ta thật sự là quá khôn khéo! Mặc kệ ta lường gạt diễn trò thế nào, Từ Tiểu Nguyệt đều biết rõ, ta là tuyệt đối không bỏ nàng, không dám dùng tính mạng của nàng nói đùa. Nàng cho rằng Từ Tiểu Nguyệt thật không dám giết nàng sao? Từ Tiểu Nguyệt có thuật Dịch Dung rất cao siêu, quả thực là khó phân thật giả. Ngày ấy ta đến Ngạc Châu đón dâu thì Từ Tiểu Nguyệt giả trang thành bộ dạng của nàng, ta suýt nữa bị lừa rồi. Nếu cuối cùng Từ Tiểu Nguyệt không kiên nhẫn mà giết nàng, sẽ tìm thể thân đóng giả là nàng... Đây cũng là cực kỳ có khả năng.

Lý Tiên Huệ thở dài một tiếng:

- Không nghĩ tới, ta là nữ nhân tai họa a, còn làm hại người bị giam chung với ta.

Sắc trời dần tối, từng trận gió nổi lên. Trời khoảng tháng ba tháng tư thường có mưa, không khí vừa trong lành lại có chút se lạnh. Trong nhà đá lạnh như băng, lại càng làm tăng thêm cỗ hàn ý lạnh thấu xương.

Tần Tiêu cẩn thận nghiên cứu cái khóa đồng lớn bên hông Lý Tiên Huệ một hồi, trong lòng đã âm thầm có chủ ý. Lúc này, trong bụng vang lên một tiếng 'ọc ọc', mới nhớ ra cả ngày hôm nay mình chẳng ăn uống gì, đi vào nhà đá này cũng phải nửa ngày rồi mà cũng chẳng thấy Lý Tiên Huệ ăn uống chút gì luôn.

Tần Tiêu nhíu mày hỏi:

-Hôm nay Từ Tiểu Nguyệt không có mang thứ gì để ăn tối à?

Lý Tiên Huệ lắc đầu:

-Hôm nay nàng ta chính là tối cùng với người một lúc thôi, hôm qua có đưa tới mấy cái bánh bao với chút nước uống, đã ăn hết rồi....

Tần Tiêu mắt thấy sắc trời bên ngoài đã bắt đầu tối, dứt khoát đứng dậy, đi về phía ngoài cửa:

-Trước chờ một lát, ta đi một chút rồi về.

-Ừ, chờ người.

Thanh âm của Lý Tiên Huệ trầm trầm và bình thản, nhưng Tần Tiêu lúc này lại nghe ra trong đó tràn đầy ỷ lại và tín nhiệm.

Tần Tiêu cười với hắn, đi ra ngoài nhà đá, vỗ Thiết Nô một cái, khoát tay nói với hắn:

-Đi, theo ta đi tìm đồ ăn.

Thiết Nô đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó chép miệng một cái, hung hăng nuốt nước bọt, sải chân đi về phía bờ sông theo Tần Tiêu.

Cả gò đất là một mảnh đất hoang, ngoại trừ cát đá và bùn đất ra thì hầu như chẳng còn thứ gì khác nữa. Tần Tiêu đến bờ sông, cởi quần áo ném cho Thiết Nô, tung người nhảy xuống sông.

Vào trong nước rồi, Tần Tiêu lập tức cảm nhận được một trận hàn ý lạnh thấu xương. Tinh thần cũng phần chấn một chút, bơi về phía đám cỏ lau mọc um tùm ở trước mặt. hiện tại xem ra, Từ Tiểu Nguyệt đúng là dụng tâm ác độc. đám cỏ lau kia cách bờ cũng khoảng hơn một dặm. người nào bơi không tốt, muốn bơi qua cũng có chút khó khăn.

Bất quá, mấy thứ này đối với người từ nhỏ đã ngâm trong sông nước Giang Nam mà lớn lên, lại trải qua huấn luyện bơi lội của bộ đội đặc chủng ở thế kỷ 21 như Tần Tiêu mà nói thì chẳng khác gì một bữa ăn sáng.

145. Chương 145: Tuyệt Xứ Cầu Sinh

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 145: Tuyệt xứ cầu sinh

Bên cạnh lùm cỏ lau là một bãi nước cạn đầy bùn lầy, Tần Tiêu nhấc chân, cẩn thận từng tí đi về phía đám cỏ. sau đó cúi người, bẻ hơn mười cây cỏ lau héo khô ở giữa lùm, cột thành một bó to, khuôn lên vai, sau đó lại theo lối cũ bơi về.

Lộ trình bơi về thì không nhẹ nhàng như lúc đi. Tần Tiêu phải đội bó cỏ lau đó lên người, hai tay giữ chặt, tận lực không để cho chúng bị ướt nước, chỉ dựa vào hai chân đạp nước mà bơi về phía bên cạnh gò đất nhỏ.

Thiết Nô vội vàng đi lên cầm bó cỏ lau khiêng lên vai, rồi chỉ chỉ mặt nước phía sau Tần Tiêu, sau đó lắc đầu. Tần Tiêu coi như đã rõ ý của hắn: Thực xin lỗi, ta không biết bơi, bằng không cũng sẽ giúp người một tay.

Tần Tiêu thở hắt ra, Thiết Nô một cái:

-Cầm bộ đồ tới cho ta. Về nhà đốt lửa lên đi,

Thiết Nô gật đầu một cái, vác cỏ lau đi về phía nhà đá. Tần Tiêu lại nhảy xuống sông lần nữa, bơi về phía đám cỏ lau vừa này. Vừa rồi hắn nhìn thấy, chỗ nước cạn bên cạnh đám lau mọc một mảnh măng non, tuy rằng bây giờ còn chưa trưởng thành, nhưng ít ra cũng có thể ăn.

Lại chuyển qua lại, Tần Tiêu cầm theo một đồng măng non bọc trong y phục đi về nhà đá.

Xem ra tên Thiết Nô này cũng không tới nổi ngốc lắm, sớm lấy đá chụm lại, ở giữa để cỏ lau khô, đốt thành một đồng lửa.

Dưới ánh lửa bập bùng, gương mặt Lý Tiên Huệ, mang theo nụ cười mỉm phơi phới gió xuân giống như khuê tú xuân thì, vừa ôn nhu lại e thẹn.

Tần Tiêu đi tới bên cạnh Lý Tiên Huệ, lấy ra một củ măng non đưa cho Lý Tiên Huệ:

-Ủy khuất cho nàng rồi! Ăn cái này lót dạ trước đi.

Lý Tiên Huệ giơ tay ra cầm, nhẹ nhàng bóc một đi lớp vỏ màu xanh non bên ngoài, lộ ra thịt măng trắng nõn, sau đó đưa tới bên miệng Tần Tiêu:

-Vắt vả cho người rồi, người ăn trước đi.

Tần Tiêu nhếch môi cười, há miệng cắn một miếng:

-Rất ngon, ngọt lắm đó. Nàng mau ăn đi, ta lấy thêm vài thứ nữa.

Lý Tiên Huệ đưa tay giữ chặt hắn:

-Thế này đủ ăn rồi, không cần vội. truyện copy từ

Tần Tiêu lắc đầu:

-Nhất định phải ăn đầy đủ, sau đó, chúng ta có chuyện quan trọng...

Nói đoạn liếc qua nhìn Thiết Nô đang khều khều đồng lửa, nuốt câu tiếp theo vào bụng, lấy ra một mục măng non ném cho Thiết Nô:

-Người cũng ăn đi.

Thiết Nô kích động đưa tay ra nhận, ngay cả vỏ cũng không kịp lột đã vội vàng nhét hết vào miệng.

Lý Tiên Huệ khẽ thở dài một hơi:

-Từ Tiểu Nguyệt cũng quá nhẩn tâm. Một hán tử lớn xác như vậy, mỗi ngày chỉ cho hắn ăn mỗi một cái bánh bao. Ta thấy hắn đáng thương, nên hai hôm nay có gì cũng chia một nửa cho hắn ăn...

Tần Tiêu mỉm cười:

-Xem ra mọi người đều đói cả. chờ ta một chút, ta đi kiếm thứ gì ngon ngon để bồi bổ ọi người.

Dứt lời liền rút ra một cây cứng nhất trong mớ lau sậy, tước hết lá, ở trên tường đá mài thành một đầu nhọn.

Lý Tiên Huệ nghi hoặc hỏi:

-Người định làm gì?

Tần Tiêu cười:

-Lên núi kiếm ăn, xuống sông lấy nước. Người sống sờ sờ ra đó còn có thể bị đói được sao.

Dứt lời liền xoay người đi ra ngoài. Thiết Nô nhìn theo bóng lưng Tần Tiêu, hưng phấn đứng phắt dậy, đưa mục măng trong tay cho Lý Tiên Huệ, ‘ô ô’ vài tiếng rồi vội vàng chạy theo Tần Tiêu.

Lý Tiên Huệ cúi thấp đầu, chậm rãi lột vỏ măng, nhỏ giọng thì thầm:

-Tại sao ta không gặp được nam nhân này sớm hơn một chút...

Lúc Thiết Nô theo tới bờ sông thì Tần Tiêu đã trèo hơn nửa người xuống nước, hơn nữa còn giơ cao cây lao làm bằng lau sậy lên, đứng im như tượng, không chút động đậy, Thiết Nô mở to hai mắt nhìn, lặng lặng đứng trên bờ nhìn.

Qua một lúc sau, chỉ nghe được tiếng nước chảy nhẹ nhàng cùng với tiếng sần sật khi gió lùa qua đám cỏ lau.

Đột nhiên, cây lao trong tay Tần Tiêu nhanh chóng đâm xuống, lúc nhấc lên thì đã có một con cá lư nặng chừng hơn ba cân đang quẫy đuôi giãy đành đạch.

Tần Tiêu quá đổi vui mừng:

-Chà chà, không thể tin được, ở đây mà cũng có thể bắt được một con cá lư lớn như vậy! xem ra bản lĩnh dùng lao bắt cá luyện được lúc nhỏ này cũng có lúc xài được!

Leo lại lên bờ, Tần Tiêu ném cá cho Thiết Nô cầm, chính mình đập một tảng đá nhỏ, lấy ra một khối bén nhất trong đó, cẩn thận rạch bụng cá, ném hết đầu và nội tạng có khả năng chứa độc tố đi, sau đó vui đến quên cả trời đất trở lại nhà đá với Thiết Nô.

Thiết Nô cúi rạp thân thể khổng lồ trên đất, thổi lửa, thêm củi, mặt mũi toàn tro bụi. Tần Tiêu cẩn thận xoay cảnh cây xiên cá lư, nướng con cá lư thật lớn kia tới mức thơm lừng bốn phía.

Lý Tiên Huệ lột một miếng măng nhét vào trong miệng Tần Tiêu, cười nói ha ha:

-Không thể tin được, ở nơi như thế này mà còn có may mắn ăn được hai món trong ba món ăn trứ danh đất Giang Nam, Tần đại nhân, người thật đúng là có bản lĩnh nha!

Tần Tiêu vui vẻ nói:

-Ha ha, quá khen rồi! Ta biết ngay là người sống sờ sờ ra đó, há có thể chết đói được! Ba món ăn trứ danh của Giang Nam, măng, rau nhút, cá lư, ta không ngờ tới là tốn chút sức thôi đã tìm được hai món, quả thực là không thể mong gì hơn!

Tần Tiêu đưa con cá lư đã nướng chín cho Lý Tiên Huệ:

-Chín rồi đây, mau ăn đi! Ăn nhiều một chút để lấy lại tinh thần!

Lý Tiên Huệ cười híp mắt, nhẹ nhàng xé một miếng nhét vào miệng, lập tức kêu lên:

-A.... nóng quá! Ha ha, thơm quá!

Tần Tiêu cười đầy thỏa mãn:

-Thơm thì ăn nhiều một chút!

Lý Tiên Huệ xé một miếng cá nhanh chóng đưa tới bên miệng Tần Tiêu:

-Người cũng cùng ăn đi, oa, nóng quá, mau ăn đi!

Tần Tiêu há miệng cắn một miếng, giống như con cá cắn phải móc câu, không chú ý cũng ngậm luôn cả đầu ngón tay của Lý Tiên Huệ, vội vàng há miệng nhả đầu ngón tay của nàng ta, lại bất ngờ bị miếng cá nóng hôi hổi làm cho bỏng cả lưỡi 'hồ hô' thổi vài cái.

Lý Tiên Huệ cười khanh khách, phất tay vẫy về chơi đùa lộn tóc rũ xuống bên thái dương, tiếp tục xé từng miếng cá ăn. Đúng lúc này, hai người đều nhất tề nghe được một tiếng nuốt nước bọt rõ to, không khỏi cười phá lên. Quay đầu nhìn về phía Thiết Nô, chỉ thấy hắn ngơ ngác nhìn chằm chằm vào thứ hai người đang ăn mà không ngừng nuốt nước bọt.

Tần Tiêu bẻ khúc đuôi cá, chắc nặng cỡ chừng hơn một cân đưa cho Thiết Nô:

-Ăn đi, Thiết Nô. Còn có mặng nữa, người muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn bấy nhiêu.

Thiết Nô sững sờ nhìn Thiết Nô một hồi, nhận lấy đuôi cá, đưa lên miệng cắn ăn liên tục, ngay cả xương cá cũng nhai tới nét vụn rồi nuốt cái ực, không rơi một miếng nhỏ. Sau đó lại cầm mặng ở một bên lên ăn một lần sáu bảy miếng như hổ đói.

Tần Tiêu và Lý Tiên Huệ chậm rãi xé cá ăn, không hện mà cùng nhìn Thiết Nô, sau đó không khỏi nhìn nhau mỉm cười, trong nội tâm đều thầm vui vẻ.

Tần Tiêu nhích người, chuyển tới ngồi bên cạnh Thiết Nô. Thiết Nô vội vàng dịch mông sang bên cạnh, còn ô ô gật đầu với hắn.

Tần Tiêu đưa tay vỗ vỗ Thiết Nô một cái:

-Này, Thiết Nô, người là người nước khác, như thế nào lại thành nô lệ của Phượng tỷ? Người tới Đại Chu như thế nào?

146. Chương 146: Đêm Ám Muội. (1)

Chương 146: Đêm ám muội. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tròng mắt của Thiết Nô khó có được đảo hai cái, ném mặng trong tay xuống, cầm một hòn đá nhỏ, viết mấy chữ trên mặt đất:

-Bảy tuổi, con đường tơ lụa, tới Đại Chu, bị mua.

Tần Tiêu nhìn thấy mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo khó mà phân biệt nổi kia, không khỏi cười lên ha ha:

-Không tệ lắm, Thiết Nô còn biết viết chữ Hán. Thiết Nô, người là nói người từ nhỏ liền từ con đường tơ lụa tới Đại Chu, sau đó làm nô lệ, rồi bị Phụng tử mua?

Thiết Nô gật đầu, lại viết thêm mấy chữ trên đất:

- Đội lạc đà.

Tần Tiêu tiếp tục nói:

-Tôi cùng với thương đội lạc đà? Vậy người thế nào lại bị cắt lưỡi?

Thiết Nô đột nhiên kinh hoảng mở to hai mắt, kêu lên ô ô rồi nhanh chóng lắc đầu.

Tần Tiêu vỗ vỗ vai của hắn:

-Đừng sợ đừng sợ. ta sẽ không nói cho Phụng tử biết, coi như chúng ta tâm sự có được không? Người không nói thì để ta đoán cũng được. Có phải vì người ăn trộm thứ gì đó nên mới bị cắt lưỡi đúng không?

Thiết Nô chớp mắt một cái, cứ nhiên còn lộ ra một cổ đau thương, sau đó gật nhẹ đầu, cầm hòn đá nhỏ kéo thành hai chữ 'thịt heo' trên đất.

Lý Tiên Huệ nghiêng đầu sang nhìn, không khỏi lắc đầu thở dài:

-Phụng tử thật là độc ác! Bất quá là ăn trộm chút thịt heo thôi mà đã bị cắt mất lưỡi!

Trong đầu Tần Tiêu sáng lên, cẩn thận suy nghĩ một hồi, nhẹ giọng nói với Thiết Nô:

-Thiết Nô, heo sữa quay hôm đó ta đưa cho người ăn có ngon không?

Thiết Nô nhanh chóng gật đầu, cứ nhiên giống thiết thụ nở hoa, ngoác miệng cười lộ ra hàm răng trắng bóng, còn giơ ngón tay cái lên 'ô ô' đầy vẻ vui sướng.

Tần Tiêu nói:

-Vậy sau này người làm nô lệ của ta đi. Mỗi ngày ta đều cho người ăn một con heo sữa quay, cộng thêm một con cá nữa, thấy thế nào?

Thiết Nô vui vẻ gật đầu chẳng chút do dự, sau đó đột nhiên lại lộ ra vẻ hoảng sợ, còn đứng phắt dậy, lắc đầu khoát tay, kêu lên ô ô, bộ dạng vô cùng kinh hoảng.

Tần Tiêu liền tranh thủ kéo hắn lại, để cho hắn ngồi xuống, nói:

-Tại sao lại kinh hoảng như vậy? chẳng lẽ người có thứ gì nằm trong tay Phụng tử?

Thiết Nô khẩn trương nhìn ra bên ngoài cửa sắt thăm dò một chút, sau đó cầm lấy hòn đá nhỏ, viết thành một chữ trên đất:

-Muội.

Tần Tiêu cả kinh nói:

- Mọi muội của người, cũng tới Đại Chu thông qua con đường tơ lụa cùng lúc với người, sau đó bị Phụng tử mua, giữ lại bên người?

Thiết Nô gật đầu, trên gương mặt ngăm đen, rõ ràng tràn ngập ưu thương, sau đó cúi đầu xuống thật thấp, tiếp tục viết thêm trên mặt đất:

-Muội bị bệnh, không có tiền chữa, ca tự bán mình làm nô lệ.

Tần Tiêu giật mình hiểu ra, thở dài một tiếng:

-Đã rõ rồi. Sau khi tới Đại Chu thì muội muội của người bị bệnh, không có tiền tìm đại phu, người là người dị bang, bộ dạng kì lạ, nên lúc đó cũng không có ai nguyện ý giúp người, vì vậy đành phải bán mình, sau đó bị Phụng tử mua?

Thiết Nô gật gật đầu, trong mắt lóe lên lệ quang:

-Năm năm, không thấy muội. Muốn lấy thịt heo cho nàng ăn, tìm không thấy. Muội thích ăn thịt heo.

Trên mặt Lý Tiên Huệ lộ vẻ đau lòng, thương cảm nói:

-Thật đáng thương! Hai huynh muội lưu lạc tha hương, bản mình làm nô lệ đã đành. Ca ca trộm chút thịt heo muốn uội muội ăn, còn bị cắt mất lưỡi.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, vỗ vỗ lưng của Thiết Nô:

-Như vậy đi. Ta giúp người tìm lại muội muội, người làm nô lệ của ta có được không? Mỗi ngày ta đều cho huynh muội hai người ăn heo sữa quay, có chỗ ở, có đồ để mặc, cũng không có ai đánh chửi các người, càng không bị cắt lưỡi. người có tin ta không?

Thiết Nô đột nhiên ngược đầu lên, kinh ngạc lẫn chút ngốc trệ nhìn Tần Tiêu khoảng chừng ba phút, sau đó chậm rãi lắc đầu, vạch lên đất mấy chữ:

-Muội sẽ chết.

Tần Tiêu nói:

-Thiết Nô, nếu như người cứ một mực làm nô lệ cho Phượng tỷ như vậy, muội muội của người cũng sẽ vĩnh viễn bị giam cầm, hai huynh muội các người cả đời này không chừng cũng không thể gặp lại, hơn nữa, Phượng tỷ có thể tùy thời tùy chỗ, giết chết hai huynh muội các người không cần lý do. Chỉ cần muội muội của người còn sống, ta hứa với người, nhất định sẽ tìm lại muội muội của người rồi giao tận tay cho người. Như thế nào?

Thiết Nô lại lo sợ nửa ngày, đột nhiên xoay người quỳ xuống đất, hướng về phía Tần Tiêu dập đầu thật mạnh, nện tới mức mặt đất dưới chân cũng rung lên.

Thiết Nô vội vàng giữ chặt Thiết Nô lại rồi đỡ hần dậy, thấp giọng nói với hần:

-Tốt lắm, cứ quyết định như thế đi. Bất quá, nếu muốn cứu muội muội của người, chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi trước đã. Như vậy đi, ta nói với người vài chuyện, người cẩn thận nhớ kỹ, chỉ cần người làm xong là chúng ta sẽ có cách rời khỏi nơi này, được không? Tới đây, ta nói nhỏ cho người nghe.

Thiết Nô gật đầu, đưa tai về phía Tần Tiêu, nghe hần dặn dò kỹ càng.

Sau đó, Tần Tiêu ngồi xổm xuống bên cạnh Lý Tiên Huệ, bắt đầu bận rộn xử lý cái khóa đồng bên hông nàng.

Thiết Nô mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy Tần Tiêu dùng hai cây tăm được mài đến nhỏ xíu từ lau sậy cùng với một cây trâm cài, loay hoay một hồi làm gì đó trên khóa đồng bên hông Lý Tiên Huệ, sau đó một tiếng ‘cạch’ vang lên, cái khóa đồng nặng cỡ năm sáu cân kia liền được mở.

Thiết Nô lộ ra vẻ mặt vui mừng, ném cái khóa đồng qua một bên, sau đó đưa tay nắm lấy cái vòng sắt bên hông Lý Tiên Huệ, vận lực vài phần, quát khẽ một tiếng, bẻ cái vòng sắt nặng nề ra, sau đó chậm rãi kéo rút qua eo của Lý Tiên Huệ.

Lý Tiên Huệ thở hắt ra một hơi thật dài, nhẹ nhàng vuốt cái eo đang vô cùng đau nhức, cười hì hì nói với Tần Tiêu:

-Tần đại nhân, ta thật ra có điểm nghi không ra. Người rốt cuộc là quan hay là trộm vậy? Chiêu mở khóa này người cũng rành như vậy, ha ha!

Cái vòng sắt bị Tần Tiêu ném xuống đất, vang lên một tiếng leng keng thật lớn. Tần Tiêu thở mấy hơi, nhìn cái khóa đồng với vòng sắt kia, thật sự không dám tin, cái thứ nặng khoảng bốn năm mươi cân này (khoảng gần hai mươi đến hai mươi lăm cân ta), khóa lên người một nữ tử yếu đuối ba ngày ba đêm, nàng ta còn có tâm tư nói đùa, chẳng có chút ý tứ kêu khổ chút nào.

Thiết Nô cũng ô ô gật đầu theo, nghi hoặc nhìn Tần Tiêu.

Tần Tiêu cười ha ha hai tiếng:

-Chắc là các người không biết. trước khi ta làm quan, thì chính là tên trộm tiếng tăm lẫy lừng ở huyện Bành Trạch, không có cái khóa nào ta không mở được.

Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Nếu nói cho các người biết, mấy kỹ năng này là ta học được trong chương trình huấn luyện ‘gián điệp’ ở quân đội lúc trước thì các người tin thế nào được? ha ha! Chuyện dùng một cái cây mở khóa, với người thời này mà nói có lẽ là một khiêu chiến không lớn không nhỏ. Chỉ là với ta mà nói thì cho dù là xe hơi cao cấp, hay là két sắt này nọ, cũng có thể nhanh chóng mở được.

Lý Tiên Huệ cười khanh khách:

-Tần đại ca thật biết nói đùa!

Tần Tiêu cười:

-Được lắm, vẫn là tiếng đại ca này dễ nghe hơn. Từ nay về sau cũng đừng gọi Tần đại nhân nữa. Nàng đường đường là quận chúa, ta vẫn một mực gọi nàng là Tiên Nhi đây!

147. Chương 147: Đêm Ám Muội. (2)

Chương 147: Đêm ám muội. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

-Lại trên ta nữa! Không phải ta đã nói rồi sao, ta bây giờ ngay cả thân phận bình dân cũng không có, đã sớm là một người đáng chết....

Tần Tiêu phát tay cắt ngang:

-Được rồi, ngừng lại ở đây. Nàng cũng đừng nhắc tới chuyện cũ mãi. Con người phải luôn tiến về phía trước. nàng xem tình trạng của chúng ta bây giờ không phải đang dần dần được cải thiện sao? Thiết Nô người nói xem có đúng không, nói không chừng qua chuyện lần này, người có thể mang theo muội muội của mình trở về quê cũ.

Thiết Nô vui vẻ gật gù đầu, chớp mắt mấy cái, xoay người đi tới cửa ngoài, còn thuận tay khuôn luôn cái cửa sắt.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ ngơ ngác nhìn Thiết Nô ra khỏi cửa, không khỏi cùng thốt lên:

-Hắn làm gì vậy?

Tần Tiêu giống như nhớ tới lời Từ Tiểu Nguyệt nói lúc rời thuyền, không khỏi cảm thấy buồn cười:

-Ừm... Thiết Nô hình như là quen ngủ đứng.

Lý Tiên Huệ chớp mắt vài cái, tựa hồ cũng cảm nhận được chút khí tức ám muội trong đó, trên mặt không khỏi ửng hồng, thấp giọng nói:

-Vậy... chúng ta cũng nghỉ ngơi sớm đi. Không phải người đã nói là ngày mai còn có chuyện quan trọng sao?

Cô nam quả nữ ở chung một phòng, hơn nữa lúc trước khi kết hôn giả lại bị Từ Tiểu Nguyệt phá hết hai cánh cửa, Tần Tiêu không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, vì vậy liền kiếm cớ bận việc, lấy đồng cỏ lau chưa đốt hết trải đều ra, nói với Lý Tiên Huệ:

-Ừ, ngủ đi Tiên Nhi.

Lý Tiên Huệ đi tới ngồi xuống bên cạnh đám cỏ lau, đột nhiên nhìn Tần Tiêu đầy vẻ hứng thú, mỉm cười, nhẹ giọng hỏi:

-Tần đại ca, một nam tử dũng cảm tức trí, cẩn thận bác ái như huynh, sao tới nay lại không chịu lập gia đình, cũng không yêu ai?

Tần Tiêu cười khan vài tiếng;

-Cái này... đây là vấn đề lịch sử, phức tạp lắm, bây giờ không nói tới.

Lý Tiên Huệ cảm thấy kỳ lạ, nhúu mày hỏi:

-Vấn đề lịch sử?

Chính bản thân của Tần Tiêu cũng nhận không được mà bật cười:

-Không nói nữa, người nghỉ ngơi sớm một chút đi.

Lý Tiên Huệ cười:

-Vậy còn người?

-Ta đương nhiên cũng đi ngủ.

Lý Tiên Huệ che miệng cười khê rồi đứng dậy:

-Ta thấy vừa rồi người đều lấy cỏ lau trải hết cho ta, trong này chẳng còn gì. Chẳng lẽ canh ba nửa đêm người lại tiếp tục xuống sông bẻ tiếp? Thôi, chúng ta ngủ cùng đi.

Tần Tiêu nở nụ cười tự giễu rồi lắc đầu, ngồi xuống cạnh Lý Tiên Huệ:

-Tiên Nhi, nàng có thể nghĩ về ta như vậy thật tốt quá. Kỳ thật ra ta cũng chẳng phải người lương thiện gì, có lẽ nói không chừng sẽ làm ra những chuyện không bằng cả cầm thú đấy?

Lý Tiên Huệ cười khanh khách, tựa đầu vào giữa hai chân:

-Cầm thú thật thì cũng tốt hơn ngựa quân tử! ta cảm thấy, Tần đại ca là một người rất chân thật, sẽ không giả vờ trước mặt Tiên Nhi. Không biết vì sao, ngay từ lúc vừa bắt đầu, ta liền tin người một cách khó hiểu. Theo lý thuyết, trên người ta liên quan tới tánh mạng của ngàn vạn người, gánh vác trách nhiệm trọng đại, chỉ chút sai lầm thôi sẽ dẫn tới tai nạn. Chính là, ta hết lần này tới lần khác lại tin người. Người nói, như vậy có kỳ quái hay không?

Tần Tiêu thần nhiên nói:

-Có lẽ, bởi vì ta là huynh đệ kết nghĩa của Lâm Truy Vương Lý Long Cơ, đồng thời cũng là đệ tử của Dịch quốc lão.

Lý Tiên Huệ chậm rãi lắc đầu, nói hết như mê sảng:

-Có một chút ... ta cũng không rõ lắm. loại cảm giác này rất kỳ quái. Chính là lúc ta bị giam trong này, ta cũng không chút sợ hãi, ta biết rõ người nhất định sẽ nghĩ ra cách giải quyết chuyện Hỏa Phượng, cũng sẽ không để ta gặp chuyện bất trắc. Bởi vì người đã hứa rồi, ta tin tưởng lời hứa của người.

Tần Tiêu cười ha hả:

-Tiên Nhi thật biết ăn nói, làm cho người ta vui vẻ. Được rồi, không nói nữa, nàng nằm ngủ đi. Mấy ngày nay nàng đều ngồi suốt, chưa được ngủ giường hoàng giấc nào cả.

Lý Tiên Huệ vẻ mặt có chút giận dỗi trừng mắt nhìn Tần Tiêu:

-Ta nói là thật đó!

-Được được, ta tin nàng là được chứ gì. Nàng ngủ đi.

Lý Tiên Huệ nhúu mày một cái, giận dỗi nằm xuống. vừa nằm xuống không bao lâu lại đột nhiên kêu lên:

-A, đau quá!

Thiết Nô ngoài cửa nhướn mày lên một cái, ngoác miệng lộ ra nụ cười ngây ngô, đi qua bên cạnh mấy bước, ngồi cạnh một tảng đá to dựa đầu đi ngủ.

Tần Tiêu liền tranh thủ đỡ Lý Tiên Huệ ngồi dậy:

-Làm sao vậy, lưng đau à?

Lý Tiên Huệ một tay vịn eo, cắn môi, khê gật đầu.

Tần Tiêu trừng mắt một cái, nói với Lý Tiên Huệ:

-Bằng không thì nàng dựa vào người ta nghỉ một cái, đợi đi khỏi nơi này, ta sẽ tìm lang trung chữa thương cho nàng.

Lý Tiên Huệ khẽ gật đầu, nhẹ nhàng dựa lên vai Tần Tiêu, mái tóc xõa dài tới tận trước ngực Tần Tiêu. Tần Tiêu bất giác đưa một tay choàng qua lưng Lý Tiên Huệ, khoát lên cánh tay bên kia của nàng, để cho nàng dựa vững hơn một chút, giảm bớt áp lực cho phần eo. Lý Tiên Huệ tiếp tục nhích sát vào người Tần Tiêu hơn một chút, hai người hình thành tư thế ôm nhau mà ngồi, đầu của Lý Tiên Huệ cũng dựa vào trước ngực Tần Tiêu, gối lên một cánh tay khác của hắn.

Thân thể mềm yếu của Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng tựa lên người Tần Tiêu, mấy lọn tóc nghịch ngợm thỉnh thoảng lại cọ cọ lên mặt hắn trên chọc.

Tần Tiêu cảm giác một hồi ôn ngọc dạt dào, dần dần, trên mặt không tự chủ được mà nóng lên, trong đầu nhanh chóng hiện lên từng đợt ý niệm hương diễm...

Gió buổi đêm, rất nhẹ. Xuyên thấu qua cửa thông gió của nhà đá, thổi vào bên trong, nhẹ nhàng thổi mặt tro cỏ lau dưới đồng lửa bay lên giữa không trung, sau đó hóa thành mặt vụn trắng xóa, dần dần tản ra.

Phần eo của Lý Tiên Huệ giống như vẫn còn rất đau đớn, thi thoảng lại nhích người, chậm rãi thay đổi tư thế.

Tần Tiêu lại tăng thêm vài phần lực đạo lên cánh tay, chỉnh nàng ngay lại một tí, không để nàng ngã xuống, truyện copy từ

-Có dễ chịu hơn chút nào không?

Cố gắng kềm chế suy nghĩ trong đầu, thấp giọng hỏi.

-Ừ, đỡ hơn một chút.

Lý Tiên Huệ thấp giọng nói,

-Bất quá, ta vẫn không ngủ được, có thể là mấy hôm nay chịu đựng quá sức, giờ chẳng ngủ nổi. Không bằng người hát cho ta nghe đi!

Tần Tiêu sững sốt:

-Hát?!

Lý Tiên Huệ cười nhẹ, khiến cho thân thể cũng rung nhẹ theo:

-Đúng vậy! Trước kia, lúc bà vú dỗ ta ngủ, đều phải hát, bằng không thì ta không ngủ được.

Tần Tiêu cười khỏ:

-Bà vú?

- ha ha!

Tần Tiêu cười ha ha:

-Vậy được rồi! bất quá , ta không dám bảo đảm là nàng nghe ta hát xong có mơ thấy ác mộng hay không.

-Tần đại ca, huynh cung đừng khiêm tốn nữa! Huynh thì đỡ thế nào được, ta tin chắc là vậy.

Tần Tiêu lại cười ha ha:

-Nàng thế này gọi là mê tín đó có biết không? Xem ra, nàng rất có tiềm năng trở thành truy tinh tộc đó.

-Truy tinh tộc?!

Lý Tiên Huệ nghi hoặc mở to hai mắt,

-Đây là ngôn ngữ địa phương của Giang Nam sao, có nghĩa gì vậy?

-Đúng vậy....

Tần Tiêu cười với vẻ xấu xa,

-Chính là sùng bái một cách mù quáng, thậm chí là mê tín đối với một người nào đó.

Lý Tiên Huệ trừng mắt nhìn Tần Tiêu một cái, tức giận nói:

-Được rồi, Tần đại công tử, người cứ coi như là vậy đi, coi như ta sùng bái người một cách mù quáng được không? Mau hát đi mà!

-Được rồi, vậy thì ta không khách khí nữa, tạm thời làm bà vú của quận chúa một lúc vậy.

148. Chương 148: Thời Gian Bị Quên Lãng. (1)

Chương 148: Thời gian bị quên lãng. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu hắng giọng một cái, cố gắng nhớ lại bài nào mình biết hát. Kỳ thật trước kia lúc còn đi bộ đội, vì làm cho cuộc sống sinh động hơn, thường có mấy cuộc thi hát thể này, phần lớn là hát quân ca, nhưng đôi khi cũng hát vài bài nhạc trẻ phổ biến. nghĩ một lúc, Tần Tiêu lơ mơ chỉ nhớ rõ bài ‘Thời gian bị lãng quên’ nhạc phim Vô Gian Đạo của Thái Cẩm, nhất thời tâm huyết dâng trào, hừ một tiếng, nhẹ nhàng hát:

-Là ai đang gõ cửa nhà tôi, là ai đang lay động dây đàn, một đoạn thời gian bị lãng quên, từ từ dâng lên trong lòng tôi...

Hát vài câu, Tần Tiêu dừng lại, quên lời rồi!

Lý Tiên Huệ ngơ ngác sưng sốt nửa ngày:

-Ai da, hay quá! Tại sao lại không hát nữa? Tần đại ca, đây là dân ca của Giang Nam sao? Lạ thiệt nha! Từ trước tới nay ta chưa nghe qua loại nhạc này. Người học ở đâu vậy?

Tần Tiêu cười:

-Quên lời rồi. ừ, nói thế nào nhỉ, coi như nghe người ta hát, sau đó học lõm hát theo.

Lý Tiên Huệ hưng phấn nói:

-Dạy ta hát đi! Ta thích lắm!

Tần Tiêu ngạc nhiên:

-Tốt thôi... ta không nhớ rõ lời, làm sao dạy được?

Lý Tiên Huệ nói:

-Người hát, ta nghe, sau đó chúng ta dựa theo giai điệu rồi viết lời mới!

-Được rồi...

Thiết Nô ngồi bên ngoài đóng tai lên nghe ngóng động tĩnh trong phòng, thi thoảng lại muốn chạy tới bên cạnh nhìn thử xem: Đôi tình nhân này đúng là có ý tứ, hơn nửa đêm cái gì không làm, lại đi hát hò là thế nào? Lại là thủ khúc chưa nghe qua bao giờ nữa!

Lúc tia nắng ban mai vừa lộ ra, Lý Tiên Huệ rút cuộc mang theo nụ cười thỏa mãn, tựa đầu gác trên tay Tần Tiêu, nằm trong ngực hắn ngủ say sưa.

Tần Tiêu cũng cảm thấy mệt mỏi, trong thoáng chốc nhìn thấy gương mặt tuyệt sắc khuynh thành trong lòng, hình hoa khảm trên trán cũng vô cùng dự hoặc, làm cho Tần Tiêu muốn cúi người hôn lên đó, cảm giác một cỗ ý niệm đã đè nén tới cực điểm trong lòng đang dần có xu thế dâng lên.

Đúng lúc này, Lý Tiên Huệ vừa mới thiếp đi đột nhiên nhú mào, gương mặt lộ vẻ khẩn trương, rớt cuộc la to:

-Chạy mau! Đại ca, Vũ Hoàng muốn giết chúng ta, chạy mau đi...

Cơn buồn ngủ của Tần Tiêu cũng mất hẳn, nhện không được thở dài một tiếng, ôm Lý Tiên Huệ vào lòng chặt hơn nữa, trong lòng thầm nghĩ: Đúng là một nữ tử vừa kiên cường lại đáng thương! Lúc thế này ta sao có thể sinh ra ý niệm bậy bạ với nàng như thế được? Tuy nói người không phong lưu uống thiếu niên, nhưng phong lưu cũng phải có nguyên tắc chứ... Nữ tử như vậy, ta bây giờ lợi dụng lòng biết ơn của nàng mà lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì chính là vô sỉ hạ lưu rồi...

Trong đầu miên man suy nghĩ một hồi, mấy ý nghĩ bậy bạ vừa mới kéo tới lập tức biến mất không còn chút gì, Tần Tiêu rớt cuộc cũng dựa lên tường đá, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Vừa mới qua không bao lâu, cửa sắt truyền tới hai tiếng vang 'cốc cốc', Tần Tiêu choàng tỉnh, trong lòng thầm quát:

-Tới rồi!

Lý Tiên Huệ cũng tỉnh lại, ngái ngủ quay đầu nhìn về phía Tần Tiêu, lúc này mới phát hiện mình cư nhiên nằm trong lòng hắn ngủ cả đêm, không khỏi mỉm cười xin lỗi, sau đó ngồi dậy.

Tần Tiêu ra dấu im lặng, đi tới bên cạnh cửa sắt, xuyên qua khe hở, nhìn ra bên ngoài.

Bên bờ sông cách đó không xa, con thuyền đánh cá nhỏ hôm qua cách bờ rất xa, người lái thuyền vẫn là Chu Đại Thông như cũ, hướng Thiết Nô hô:

-Thiết Nô, bọn họ vẫn chưa ngủ dậy đúng không? Vậy đồ ăn hôm nay người cầm cũng được. nói với Tần đại nhân, khi nào hắn muốn giao ra sách Thủy Nhạc thì có thể mang theo ách lữ của hắn tự do rời khỏi nơi này.

Nói xong thì ra sức tung đồ lên, ném một túi vải bố to tới bên cạnh bờ. Thiết Nô máy móc đi tới khiêng lên vai rồi đi về phía nhà đá.

Chu Đại Thông tiếp tục hô:

-Tần đại nhân, ta biết rõ người nghe được tiếng của ta. Trong bao vải có giấy bút và nghiên mực, lúc nào người nghĩ kỹ thì viết địa điểm giấu Thủy Nhạc sách lên đó rồi đưa cho Thiết Nô đem đi. Nhớ kỹ, bản thân ngài không cần phải đi ra!

Sau đó Tần Tiêu nhìn thấy, Chu Đại Thông chống sào tre, đẩy thuyền đánh cá ra xa.

Tần Tiêu cười lạnh, trầm giọng mắng:

-Lũ gian trá! Kiêng kị Tần mỗ tới mức không dám lên bờ!

Sau đó lập tức lại vui mừng nói:

-Như vậy cũng tốt, vừa vặn để ta dụng kế!

Lý Tiên Huệ ngạc nhiên nói:

-Tần đại ca có tính toán gì không?

Tần Tiêu mỉm cười thần bí:

-Chờ rồi sẽ biết!

Thiết Nô đi tới bên cửa, gõ cửa, Tần Tiêu mở cửa để cho hắn đi vào. Mở túi vải bố ra, bên trong có mấy cái bánh bao khô cứng, cùng với một cái nghiên mực, vài trang giấy và cây bút lông.

Tần Tiêu cười ha hả, cầm lấy nghiên mài mực, cầm bút viết lên tờ giấy:

-Thị khả nhĩ, thực bất khả nhĩ, mau thả bọn ta ra, bằng không thì ngọc đá cùng tan!

-Phượng tỷ vì sao lại thất hứa, lại không có thành ý như vậy? chẳng lẽ vẫn còn hoài nghi Tần mỗ có ý phản chiến, hay là sẽ góp sức cùng yêu phụ kia?

....

Đại loại cứ thế, ngữ khí ngày càng mềm mỏng, viết cũng hơn bảy tám tờ. Sau đó Tần Tiêu xếp mấy tờ giấy đang hoàng theo thứ tự, lấy một cục đá đè lại, nói với Thiết Nô:

-Thiết Nô, người nhớ cho kỹ, mỗi lần bọn họ tới thì người lấy một tờ từ trên xuống dưới rồi đưa cho bọn họ, rõ chưa?

Thiết Nô gật đầu.

Lý Tiên Huệ thấy buồn cười:

-Tần đại ca, chiêu này có hữu dụng không? Có thể lừa được Phượng tỷ luôn vô cùng khôn khéo kia sao?

Tần Tiêu cười to:

-Hắn là không có vấn đề gì đâu! Đầu tiên là bọn họ kiêng kỵ võ công của ta nên không dám lên bờ, đây là thứ nhất; hơn nữa bằng sự hiểu biết của ta đối với tính cách của Phượng tỷ, cùng với tình cảnh trước mặt của chúng ta, mấy lời này là vừa đúng. Phượng tỷ không cho là ta có thể tháo được khóa đồng trên người của nàng, cũng biết rõ ta không thể vứt bỏ người mà chạy thoát một mình; hơn nữa Thiết Nô biểu lộ cứng nhắc, lại không biết nói chuyện, tự nhiên cung sẽ không lộ chuyện. thấy được mấy tờ giấy này, nàng ta sẽ cho là chúng ta vẫn còn ở nhà đá này!

Lý Tiên Huệ cười khanh khách:

-Xem ra mấy ngày ở chung này, nàng cùng với đám người Phượng tỷ ngược lại cũng vừa là đối thủ vừa thành tri kỷ luôn rồi!

Tần Tiêu cũng cười theo, sau đó nghiêm túc nói:

-Đêm nay sao bắc đẩu xuất hiện thì chính là tới lúc chúng ta rời khỏi nơi này. Thiết Nô, ủy khuất người ở lại nơi này thêm vài ngày, chuyện đâu vào đấy ta sẽ lập tức tới đón người.

Lý Tiên Huệ nghi hoặc nói:

-Tần đại ca, không phải ngày hôm qua người còn nói hòn đảo hoang này bốn phía đều là bạch thủy mệnh môn, đám lau sậy gần nhất cũng xa hơn một dặm sao? Hơn nữa, cỏ lau mọc lên như mê cung như thế, hướng hồ gì... ta cũng không biết bơi....

Tần Tiêu mỉm cười tràn đầy tự tin:

-Mê cung như thế thì cũng không vậy khốn được Tần mỗ. Đúng thật là ta không nhớ được đường, nhưng chỉ cần sao bắc đẩu mọc thì cho dù là biển cả mệnh môn ta cũng có thể bơi tới bờ được. Còn có, Tiên Nhi, nàng không biết bơi cũng không sao, chỉ cần ta vẫn còn nổi thì nhất định sẽ không để nàng bị chìm đâu.

Lý Tiên Huệ liên tục khoát tay:

149. Chương 149: Thời Gian Bị Quên Lãng. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 149: Thời Gian Bị Quên Lãng. (2)

-Không được! Không được! Như vậy quá khó khăn! Hay là người trốn một mình đi, sau đó lại nghĩ cách tới cứu chúng ta!

Tần Tiêu vẫn giữ gương mặt tươi cười như cũ:

-Yên tâm đi, không có vấn đề gì. Tần Tiêu ta không phải là loại người khinh xuất, không biết tự lượng sức mình. Nếu chỉ là một mình ta chạy trốn thì cũng sẽ không chờ tới bây giờ. Nếu như không thể cứu được người ra thì tất cả mọi chuyện đều thành công cốc. Vạn nhất có sơ xuất để bọn họ phát hiện ta đã bỏ trốn một mình, tới lúc đó muốn gặp lại nàng...đó mới thật sự là khó như lên trời.

Sự tự tin này của Tần Tiêu coi như là có căn cứ. lúc còn trong quân đội, đã từng trải qua vô số khóa huấn luyện mang theo đồ nặng bơi đường dài rồi. Tin là cái cô nàng Lý Tiên Huệ đáng người uyển chuyển này vào trong nước cũng không thể nặng bằng mấy cây súng ống kia được, hơn nữa, người là sống, vào nước cũng nổi được. Chỉ cần mình dạy nàng ta chút bí quyết thì mang nàng ta đi cũng không khó khăn lắm. Vạn nhất thật sự không còn cách nào khác thì cùng lắm là cột nàng ta lên lưng như balo rồi bơi qua là được. Không giãy giụa chòi đạp thôi thì cũng dễ làm đúng không?

Lý Tiên Huệ oán hận dậm chân:

-Ta đúng là gánh nặng mà! Sớm biết như vậy thì lúc trước ta đã sớm học bơi rồi....

Tần Tiêu cười ha hả, dò xét đồ ăn trong bao vải một hồi, nói:

-Mấy thứ này cũng đừng ăn nữa. Hôm nay chúng ta tiếp tục ăn cá với măng non. Ai dám chắc là trong mấy cái bánh bao này có thuốc gì gì đó để cho người ta không còn chút sức lực nào hay không?

Màn đêm rồi cuộc cũng buông xuống.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ đều cảm giác được, chưa từng hy vọng màn đêm nhanh tới như thế.

Trong nháy mắt đi ra khỏi nhà đá, Lý Tiên Huệ ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu, nói:

-Tần đại ca, mặc kệ chúng ta có thể thuận lợi rời khỏi nơi này hay không, sau khi rời khỏi sẽ gặp phải cảnh ngộ gì. Nhưng ta vĩnh viễn đều sẽ nhớ rõ đêm hôm qua, cùng với bài hát ‘Thời gian bị lãng quên’ mà người đã dạy ta, đúng không?

Tần Tiêu khẽ gật đầu:

-Đúng, người học rất nhanh!

Lý Tiên Huệ cười khê:

-Ta sẽ không quên đoạn thời gian này. Đây là một đêm thoải mái nhất trong đời ta. Ta cảm thấy, dường như chỉ có lúc đó, ta mới quên đi thân phận cùng với những phiền não khác, chân chính được làm chính bản thân mình. Cảm ơn người, Tần đại ca!

Tần Tiêu không khỏi nắm lấy tay Lý Tiên Huệ:

-Đừng nói mấy lời bi lụy tiêu cực như vậy. Ta vẫn còn rất nhiều bài hát có thể dạy nàng nữa đây, cam đoan nàng chưa từng nghe qua lần nào đâu. Chờ tới lúc chúng ta rời khỏi nơi này, giải quyết xong chuyện Hỏa Phượng, ta lại tiếp tục từ từ dạy nàng, được không?

Lý Tiên Huệ gật đầu, cắn môi, hít sâu một hơi, vành mắt cũng dần đỏ lên, cười tự giễu:

-Không nói nữa, ta rút cuộc lại nói mấy lời ử rử làm người khác mất hứng như vậy. chúng ta đi thôi, Tần đại ca!

Đến bờ sông, Tần Tiêu cởi áo ra ném cho Thiết Nô, đang chuẩn bị nhảy xuống sông thì lại nhìn thấy Lý Tiên Huệ đang cởi y phục rộng thùng thình của mình ra, chỉ còn lại cái áo yếm, lộ ra da thịt tuyết trắng bên trong, bên hông quả nhiên bầm tím một mảng to, đứng đó run rẩy. Tần Tiêu lấy y phục của mình ở chỗ Thiết Nô tới đưa cho Lý Tiên Huệ:

-Mặc vào đi, quấn kín một chút, đừng để bị lạnh.

- Nhưng mà.... Mặc y phục này vào, xuống nước sẽ nặng hơn!

Lý Tiên Huệ lắc đầu, không chịu.

-Mặc đi, không sao cả.

Tần Tiêu nhân tình sáng quắc, kiên trì.

Đội Lý Tiên Huệ mặc quần áo tử tế, Tần Tiêu công Lý Tiên Huệ trên lưng, sau đó dùng đai lưng mỏng màu xanh lá cột hai người lại với nhau rồi dứt khoát nhảy xuống nước.

Thân thể mềm mại của Lý Tiên Huệ rốt cuộc cũng dán hẳn lên trên lưng Tần Tiêu, giống hệt như hẳn đã dần dần lúc trước vậy, không động đậy, lại tự giác áp sát vào một chút, giảm bớt lực cản của nước, làm cho Tần Tiêu bớt mệt hơn.

Tần Tiêu tận lực bơi rất vững vàng, mắt lại quan sát dò xét bốn phía, lo sợ sẽ có người của Hỏa Phượng mai phục gần đó. Bất quá may mắn là xem ra Từ Tiểu Nguyệt rất yên tâm với đám cỏ lau cùng với cái khóa đồng kia, hoặc là nói, nàng ta căn bản không nghĩ tới Tần Tiêu lại bí quá hóa liều, mạo hiểm bất chấp nguy cơ chết trong bụng cá, dùng phương pháp nguyên thủy nhất để cứu Lý Tiên Huệ thoát ra.

Hồ nước trong tiết thanh minh, lạnh thấu xương. Trong lòng Lý Tiên Huệ lại cảm thấy một cổ ôn thủy thẳng tắp thấm vào tứ chi bách hải của nàng.

Sau khi cách bờ vài thước, Tần Tiêu bắt đầu đập nước bơi, lưng công Lý Tiên Huệ, vững vàng bơi về phía đám cỏ lau.

Lý Tiên Huệ tựa đầu lên vai Tần Tiêu, trong lòng nhớ lại lúc bị hạ chỉ giết chết ở Trường An, cùng với tình cảnh phiêu bạt Giang Nam suốt hai năm qua, không tự chủ được mà nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai vô cùng khỏe mạnh đã cho nàng cảm giác vô cùng an toàn này, rốt cuộc có hai giọt lệ vô thanh vô tức chảy xuống.

Cho tới hôm nay, tận sâu trong nội tâm đã sớm tàn lụi của nàng, phẳng phất lại dần dần khôi phục chút sức sống, dường như lại ẩn hiện cổ xuân ý ngọt ngào như mật ngọt.

Sau khi bơi tới bên cạnh đám cỏ lau, Tần Tiêu liền tháo dây lưng bên hông ra, hai chân duỗi thẳng ra đã mơ hồ chạm được đáy hồ bên dưới.

Tần Tiêu nói:

-Tiên Nhi, bên cạnh cỏ lau là đất bùn, ta công nàng đi thì sẽ bị lún, nàng xuống đi, ta đỡ nàng đi qua.

Lý Tiên Huệ ừ một tiếng, được Tần Tiêu đỡ nách, nhẹ nhàng đỡ xuống từ trên lưng. Sau đó Tần Tiêu đỡ nàng, chậm rãi đi về phía cỏ lau.

Lý Tiên Huệ đi chân trần giẫm lên cỏ lau, cảm thấy một trận lạnh buốt, thân thể cũng lạnh tới phát run, mặt trắng bệch không còn chút máu, hàm răng không tự chủ được mà va nhau lách cách.

Hai người đi lên cỏ lau, Tần Tiêu nhìn thấy bộ dạng lạnh run của Lý Tiên Huệ thì bắt đầu cảm thấy sầu não, vốn định nghỉ ngơi một lúc, chính là Lý Tiên Huệ toàn thân ướt đầm như thế, ở trên cỏ lau bị gió đêm lạnh thổi, tất nhiên sẽ càng bị lạnh hơn nữa, có thể bị nhiễm phong hàn.

Tần Tiêu cắn răng một cái:

-Tiên Nhi, kiên trì một chút, không thể nghỉ được. Chúng ta cứ đi dọc theo hướng này, tiếp tục bơi xuống, có nước thì xuống nước, không có nước thì dầm lên cỏ, không quẹo đi đâu hết, chỉ có như vậy mới có thể đi ra khỏi mê cung này. Nếu dừng lại đón gió thì sẽ càng lạnh hơn nữa, cuối cùng sẽ bị rút gân đó.

Lý Tiên Huệ răng va lách cách, rùng mình một cái:

-Nói như vậy, người... người sẽ mệt chết mất!

Tần Tiêu cười, nắm lấy cánh tay Lý Tiên Huệ gạt cỏ lau mà đi:

-Không sợ! ta là siêu nhân!

Lý Tiên Huệ buồn bực nói:

-Siêu... siêu nhân?

Tần Tiêu cười ha hả, dùng tay chân rẽ đám cỏ lau mọc cao san sát, mở ra một con đường nhỏ, vừa đủ để hai người đi qua. Lúc Lý Tiên Huệ xuống nước chính là mang đôi hài thêu mũi cong, vì vậy liền dễ dàng bị rơi mất. lúc này chỉ có thể dùng đôi chân trần đã bị đông cứng mà dầm lên cành cây cỏ dại cùng với

đám cỏ lau kia, đi chưa được bao lâu thì đã bị cắt nhiều đường, máu tuôn không ngớt, nhưng vẫn cắn răng không kêu lên, đi theo phía sau Tần Tiêu, bước về phía trước không chút do dự.

150. Chương 150: Bơi. (1)

Chương 150: Bơi. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đi qua đám cỏ lau này, Tần Tiêu lại đuợc nàng trên lưng, lúc Lý Tiên Huệ giơ đôi chân dính đầy máu tươi và bùn đất ra, Tần Tiêu nhìn thấy mà giật mình một hồi, trong lòng không khỏi thầm mắg mình: đúng là quá sơ ý rồi! cứ nhiên lại quên mất Lý Tiên Huệ không có mang giày!

Lúc vào nước lần nữa, Tần Tiêu cõg Lý Tiên Huệ trên lưng, bơi về phía trước. Lúc bới tới bụi cỏ lau gần đó, hai người lại tách ra, Tần Tiêu một phát nắm lấy tay Lý Tiên Huệ, không nói một lời liền cõg lên vai.

Lý Tiên Huệ cắn môi, cố gắng nói với giọng điệu bình tĩnh:

-Người thật sự muốn kiệt sức mà chết ở chỗ này sao?

-Tiên Nhi...

Ngữ khí của Tần Tiêu nhẹ nhàng,

-Vì sao chân của nàng bị thương lại không nói cho ta biết? Loại chuyện thế này không được xảy ra lần nữa, có biết không?

Lý Tiên Huệ nuốt lời muốn nói sau xuống, tựa lên lưng, sau đó hần liền sải bước xông vào phiến cỏ lau thứ hai.

Mảnh đất mọc đầy cỏ lau, gió lùa qua khe lá kêu lên sần sạt, bùn lầy bên hồ nước trong trẻo nhưng lạnh lùng, trừ mấy thứ đó ra, chính là tiếng hít thở ồ ồ của Tần Tiêu, cùng với tiếng vang của bước chân giẫm lên cỏ lau.

Ước chừng qua hai canh giờ, Tần Tiêu cõg Lý Tiên Huệ trên lưng, rốt cuộc cũng vượt qua mảnh cỏ lau cuối cùng, thấy được mặt hồ một mảnh mênh mông, đen kịt mà lại sâu thẳm.

Tần Tiêu nhẹ nhàng đặt Lý Tiên Huệ xuống, thở hổn hển một hồi, cười ha hả:

-Thế nào hả, Tiên Nhi, ta nói rồi mà! Biện pháp điên khùng của ta rất có tác dụng nha! Đi thẳng một đường, chẳng queo vào đâu. Người xem! Chúng ta thoát ra được rồi! Trước mắt chính là hồ Bành Lễ đó!

Lý Tiên Huệ bị lạnh cóng tới mức cả người cũng cứng nhắc, trên mặt cũng xám ngoét, môi khẽ run, miêng cưỡng cười một cái:

-Ừ.. ừ! Tần đại ca, người cuối cùng cũng thành công!

Tần Tiêu giang tay ra, xoa xoa gương mặt sắp đông cứng của Lý Tiên Huệ, thấp giọng nói:

-Không phải ta mà là chúng ta, có biết không? Là chúng ta! Được rồi! Nghỉ ngơi một chút, chúng ta liền bơi qua hồ Bành Lễ này, tìm một chỗ để nghỉ ngơi cho tốt rồi bàn tiếp chuyện đại sự.

Lý Tiên Huệ đưa mắt nhìn mặt nước mênh mông trước mặt, lo lắng nói:

-Người đã bơi suốt cả đêm rồi, còn có thể bơi tiếp sao? Nếu không thì chúng ta ở lại đây nghỉ ngơi thêm một chút, đốt một đống lửa...

-Ngàn vạn lần không được đốt lửa!

Tần Tiêu vội nói,

-Tiên Nhi, không còn cách nào khác, phải để nàng chịu khổ rồi. nếu bây giờ đốt lửa thì nói không chừng sẽ dẫn tộc nhân của Hỏa Phượng ở gần đây tới, lúc đó thì phiền toái lắm. Còn có, nói không chừng trên hồ này có thuyền tuần tra của Hỏa Phượng, tới lúc đó ta còn có thể lặn xuống nước, nàng trước khi lặn xuống nước thì nhớ hít sâu một hơi, lúc xuống nước ngàn vạn lần không được thở, bằng không sẽ sặc nước đó, có biết không?

Lý Tiên Huệ quả cảm gật đầu:

-Ừ, biết rồi. Tần đại ca, chúng ta đi thôi, ta không sao hết, có thể tiếp tục.

Tần Tiêu hít sâu mấy hơi, đứng lên ngồi xuống mấy cái:

-Tới đây, Tiên Nhi! Chúng ta sắp thành công rồi.

Lý Tiên Huệ cởi y phục đang mặc trên người chỉ chừa lại cái yếm, nằm úp sấp trên lưng Tần Tiêu, nhẹ nhàng vịn vai của hắn.

Tần Tiêu cảm giác sau lưng một hồi mát lạnh cùng tê dại khác thường, không khỏi thoáng cả kinh, nói:

-Tiên Nhi, nàng...

-Không sao hết, dù sao cũng lạnh, mặc thêm quần áo cũng chẳng dễ chịu hơn là mấy. Cởi ra thì người sẽ thoải mái hơn một chút...

Tần Tiêu cũng không tiếp tục kiên trì nữa, cắn răng một cái, công nàng trên lưng trầm xuống nước, bơi về phía bắc.

Sở Tiên sơn trang nằm ở phía đông hồ Bành Lễ, dựa theo trí nhớ, lúc đó lên thuyền ở Sở Tiên sơn trang xong, đi về hướng bắc một lúc rồi mới chuyển về phía tây đi vào phiến cỏ lau này. Hiện tại đi về hướng bắc, rồi khỏi Sở Tiên sơn trang xa một chút, có lẽ sẽ an toàn hơn một chút.

Nước trong hồ Bành Lễ, dưới gió đêm thổi qua, nổi lên từng đợt sóng gợn không nhỏ. Vừa rồi ở trong đám cỏ lau có chúng chắn đỡ, lại cản bớt gió, sóng nhỏ hơn rất nhiều. nhưng bây giờ, Tần Tiêu lưng công Lý Tiên Huệ, thường xuyên bất ngờ bị một con sóng táp đúng vào mặt, Lý Tiên Huệ thì lúc nào cũng bị sặc nước, không ngừng ho khan. Qua một lúc, Lý Tiên Huệ tựa hồ cũng thích ứng hơn một chút, tranh thủ thời gian hít một hơi thật sâu, sau đó nín thở. Nhưng áp lực nước đúng là làm cho người ta khó chịu, nhất là cảm giác áp bách giữa ngực và bụng, cảm thấy hô hấp khó khăn.

Tần Tiêu cắn chặt răng, ra sức bơi về phía trước. cũng không lâu sau, cảm giác chân Lý Tiên Huệ khoát bên hông mình run lên, hơn nữa ngày càng trở nên cứng ngắc.

Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng:

-Hồng rồi! Nước hồ quá lạnh, Lý Tiên Huệ rốt cuộc cũng bị chuột rút!

Đúng lúc này, Tần Tiêu đột nhiên lại nhìn thấy phía trước có bóng một chiếc thuyền đang lướt tới, mơ hồ còn nghe được có người đang trò chuyện trên thuyền.

-Đại ca người nói xem có kỳ quái không, Phượng tỷ cứ nhiên lại điều hết tất cả huynh đệ chúng ta tới Sở Tiên sơn trang. Chỗ đó không phải có rất nhiều quan binh và quan viên Giang Nam sao?

-Ai, cấp trên làm việc, đám sai vặt chúng ta đừng có thắc mắc, đỡ rước lấy họa.

-Đành vậy... không nói nữa, uống rượu đi. Lạnh thế này mà lại sai chúng ta canh gác tuần hồ, đúng là xúi quẩy mà!

-Người coi người đi, cứ luôn mồm cần nhân như thế, ngày nào đó sẽ bị cắt mất lưỡi đấy!

Mặt hồ cực kì tĩnh lặng, tiếng nói của hai người ở tí xa nhưng vẫn truyền vào tai rõ mồn một.

Tần Tiêu âm thầm suy đoán trong lòng:

-Sai vật tuần hồ? không biết quanh đây có bao nhiêu thuyền như vậy. nếu chỉ có một chiếc thì cũng dễ giải quyết!

Lúc này, Lý Tiên Huệ mới vừa nãy còn đang cố gắng giãy giụa một chân, rốt cuộc cũng không động đậy được, hai tay ôm lấy cổ Tần Tiêu cũng run lên kịch liệt.

Tần Tiêu biết rõ, bị chuột rút rất đau, hơn nữa lại càng lúc càng rút nhiều hơn, thẳng tới lúc toàn thân đều co thành một cục, không cách nào hành động. cho dù là người bơi giỏi tới mấy, gặp phải tình huống như vậy thì kết quả cũng là chết đuối.

Người bơi lặn giỏi tắng thân dưới nước phần lớn đều là vì nguyên nhân này!

Tần Tiêu đưa một tay ra, đụng tới huyết thừa sơn ở trên bắp chân bị chuột rút của Lý Tiên Huệ, ngón tay cái đụng vài phần lực, qua lại xoa nắn.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng nói:

-Đỡ hơn nhiều rồi, người cứ tiếp tục bơi đi....

Tần Tiêu vừa mới buông tay ra, hai chân của Lý Tiên Huệ đều đồng thời rút gân!

Tần Tiêu đang chuẩn bị tiếp tục đưa tay qua xoa bóp giúp nàng thì không ngờ Lý Tiên Huệ đột nhiên đẩy mạnh vai của Tần Tiêu, cả người ngã ngửa về phía sau. Bởi vì có lực đẩy khá mạnh nên Lý Tiên Huệ vừa rơi xuống đã chìm ngay vào trong nước.

Tần Tiêu quá sợ hãi, vội vàng hụp xuống nước, nhanh chóng bơi về phía Lý Tiên Huệ!

Vận khí khá tốt!

Trong lòng Tần Tiêu thầm kêu may mắn!

Đáy nước ban đêm gần như không nhìn thấy gì, có thể tìm được nàng thật đúng là vạn hạnh!

Lý Tiên Huệ cứ như đang nhẹ nhàng bay, không hề giãy dụa, cũng không có bất kỳ động tác nào. Mái tóc dài trên đầu xỏa tung tứ tán, từng chút, từng chút một, uốn lượn theo dòng nước, nổi bật lên vẻ điềm tĩnh nhưng thê lương trên gương mặt tái nhợt.

151. Chương 151: Bơi. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 151: Bơi. (2)

Tần Tiêu nhanh chóng bơi tới phía sau lưng của nàng, duỗi hai tay ra ôm lấy nàng từ phía sau, sau đó ôm chặt lấy nàng nổi lên mặt nước.

Tần Tiêu hạ giọng, oán hận mắng nhỏ bên tai nàng:

-Người điên rồi!

Hai chân của Lý Tiên Huệ đã cứng nhắc như cột đá, rốt cuộc cũng không cách nào di chuyển được chút nào nữa, lúc này mới thở hổn hển, thấp giọng nói:

-Tần đại ca, cứ mặc kệ ta đi. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì cả hai người chúng ta đều sẽ không toàn mạng.

-Câm miệng!

Tần Tiêu giận dữ, thực sự hận không thể tát nàng hai cái cho tỉnh lại,

-Cố gắng chút nữa, nàng có nhìn thấy con thuyền đằng trước không? Là thuyền của Hỏa Phượng, chúng ta đi đoạt thuyền!

Đúng lúc này, trên con thuyền lại có động tĩnh, có người cầm theo lồng đèn đi ra, còn hỏi:

-Đại ca, người có nghe được thanh âm gì không? Lạ quá!

Tần Tiêu giật mình, thấp giọng nói:

-Nín thở!

Sau đó cứ ôm lấy Lý Tiên Huệ từ sau lưng như vậy rồi hụp xuống nước. nguồn

Sau khi xuống nước, Tần Tiêu thả lỏng một tay nhẹ nhàng kéo Lý Tiên Huệ, còn một cánh tay khác thì ra sức rẽ nước, tốc độ cực nhanh. Dần dần, đã thấy được ánh sáng cùng với thân thuyền đen nhánh trên đỉnh đầu.

Chính là trong miệng Lý Tiên Huệ đã bắt đầu sủi bọt khí, còn không ngừng bị uống nước.

Lý Tiên Huệ đột nhiên gãy dựa, muốn thoát khỏi cánh tay của Tần Tiêu!

Tần Tiêu đưa một tay ra nắm lấy vai của nàng, một tay kia vịn chặt sau đầu của nàng, hôn lên môi nàng....

Lý Tiên Huệ không khỏi yên tĩnh trở lại, cùng hắn hôn môi.

Một cổ không khí theo miệng của Tần Tiêu truyền vào trong miệng Lý Tiên Huệ.

Đôi mắt của Lý Tiên Huệ bởi vì sợ bị nước hồ làm cho đau rất mà vẫn nhắm chặt nay cũng mở to ra, lẳng lặng, ai oán nhìn nam tử mơ hồ trước mắt.

Trong lòng của nàng, bắt đầu vang lên một thanh âm: để cho ta chết ngay bây giờ cũng tốt! nếu như vậy thì giờ khắc này sẽ trở thành vĩnh hằng....

Mặc dù chỉ là trong nháy mắt ngắn ngủi, chính là Lý Tiên Huệ lại cảm giác như mơ như thực mà đã trôi qua mấy đời rồi.

Tần Tiêu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không có ánh lửa, biết rõ người trên thuyền không phát hiện ra điều gì bất thường nên đã đi vào lại trong thuyền. vì vậy hai chân đạp nước, ôm lấy Lý Tiên Huệ từ phía sau lưng, trôi lên mặt nước, vừa lúc lại ở cạnh mép thuyền.

Tần Tiêu đột nhiên đưa một tay túm lấy mép thuyền, ra sức kéo mạnh, dưới chân phát lực, giống như giao long xuất thủy, vững vàng đứng trên đầu thuyền!

Hai tên tiểu lâu la ngồi trong thuyền đồng thanh cả kinh hô to:

-Ai!

Tần Tiêu đặt Lý Tiên Huệ đã ngất xỉu trên đầu thuyền.

Hai tên lâu la nhìn Tần Tiêu ngực trần trước mặt, cùng với Lý Tiên Huệ đã ngất xỉu nằm trên mặt đất, không khỏi nhất tề mở to hai mắt, rút đao ra:

-Đúng là chán sống! Thuyền của gia gia mà các người cũng dám xông lên!

Tần Tiêu cũng không để ý tới, vừa mới đặt Lý Tiên Huệ nằm ngay ngắn đã cong người lại thật mạnh, vọt tới trước mặt hai người nhanh như quỷ mị, nhanh chóng đánh một chưởng lên cổ tay một tên, khủy tay còn lại thì đập thật mạnh vào huyệt thái dương của tên còn lại.

Hai tên lâu la la lên một tiếng rồi ngã xuống đất. tới lúc chết cũng không biết là bị giết chết như thế nào.

Đây là kỹ xảo đánh nhau của bộ đội đặc chủng!

Đây gọi là 'Quyền hữu quyền tiêm, chưởng hữu chưởng nhận, trửu hữu trửu phong'! lính đặc chủng không phải cái loại hay xuất hiện trên tv, giơ tay đá chân múa máy cho đẹp mắt, mà ra tay cần phải chú ý tới hiệu quả. Một chiêu mất mạng, hoặc là đánh cho đầu văng mắt hoa, khiến kẻ địch mất hết sức chống cự rồi giết chết, tuyệt không cho phép đánh tới chiêu thứ ba!

Hoặc là nói, đây là kỹ thuật giết người căn bản! chính thức liều mạng, lính đayr chẳng biết chuyện đánh tới điểm là dừng, thường là đánh vào giữa trán, mũi và cằm không phải đối tượng để công kích. Thủ đoạn như của Tần Tiêu chính là cái điển hình nhất!

Mặc dù Tần Tiêu học võ cổ truyền, chính là loại tuyệt kỹ thể này cũng tuyệt không dám lơ là, cũng dung hợp nó vào trong võ thuật của mình. Chính là vì lo lắng một ngày nào đó sẽ cần dùng đến.

Tần Tiêu lập tức ôm Lý Tiên Huệ vào đặt trong phòng nhỏ trên tàu, hai tay nhấn ngực của nàng theo tiết tấu, sau đó lại hô hấp nhân tạo. Một lúc sau, Lý Tiên Huệ mới phun nước hồ ra sau đó ho khan kịch liệt. Tần Tiêu thả lỏng, thở mạnh một hơi, xoa bóp huyết thừa sơn trên chân của nàng, cùng với huyết nhân trung ở giữa môi và mũi của nàng.

Lý Tiên Huệ rốt cuộc cũng từ từ tỉnh lại, hơn nữa hai chân cũng không còn run rẩy cứng ngắc như trước nữa.

Tần Tiêu lại lột sạch sẽ hai tên tiểu lâu la kia, cầm lấy đai lưng, cột xác của hai tên đó lại với nhau, chân bó thành một cục, cột thật chắc lại rồi lại ném vào trong hồ. Hai cái xác bị cột thành một cục nhanh chóng chìm xuống vào trong hồ. cho dù là trương sinh lên thì cũng không dễ gì mà nổi lên được.

Làm xong hết mấy chuyện này, Tần Tiêu rút cuộc ngồi bệt xuống ván thuyền, lồng ngực phập phồng kịch liệt, thở gấp từng hơi, từng chuỗi bọt nước men theo gương mặt góc cạnh rõ ràng của hắn mà chậm rãi nhỏ xuống....

Trên người Lý Tiên Huệ mặc bộ quần áo của một tên lâu la, dựa vào trên thuyền lấy cái lò lửa nhỏ dùng để hâm rượu mà sưởi ấm, trên tóc và cơ thể phát ra từng đợt nhiệt khí, thân thể thi thoảng lại run lên một hồi, rồi hắt xì vài cái.

Nàng thi thoảng lại đưa mắt nhìn về phía Tần Tiêu đang chèo thuyền ở phía đuôi thuyền, trên mặt đã sớm đỏ rực hết cả lên, không biết là do lò lửa hay là vì vừa uống xong một ít rượu trắng trên thuyền nữa.

Tần Tiêu cảm giác được Lý Tiên Huệ đang nhìn mình, quay về phía nàng mỉm cười một cái:

-Nàng cảm thấy thế nào rồi, có gà quay để ăn, lò lửa để sưởi ấm, lại uống thêm một ít rượu để chống lạnh, giờ đã thấy đỡ hơn chưa? Vận khí của chúng ta coi như cũng không tệ, đồ ăn đêm mà hai tên lâu la này chuẩn bị cũng rất phong phú, bằng không thì ta cũng chẳng có sức mà chèo thuyền rồi.

Lý Tiên Huệ gật gật đầu:

-Ừ, đỡ hơn nhiều rồi.

Trên mặt lại đỏ hơn, sau đó cúi gầm mặt xuống.

Lúc sắp tới hừng đông thì thuyền rốt cuộc cũng cập vào bờ, đây là một rừng cây, gần đó đều không nhìn thấy ngôi nhà nào hết.

Tần Tiêu và Lý Tiên Huệ đều mặc một bộ quần áo chỉnh tề, rời khỏi thuyền đi vào trong rừng cây. Tần Tiêu lấy dao đánh cho thuyền chìm xong rồi, quay sang nhìn thấy Lý Tiên Huệ bước đi khập khiễng, không nói lời nào liền vác Lý Tiên Huệ lên vai, không để cho nàng tự đi bộ.

Chân của Lý Tiên Huệ trải qua một đêm ngâm trong nước, trước đó còn bị lau sậy cứa đứt nhiều chỗ, sau còn bị chuột rút hồi lâu, mơ hồ đã bị nhiễm trùng nhẹ rồi, đi lại cực kỳ bất tiện.

Lúc sắc trời đã rõ ràng hơn, đi qua khỏi phiến rừng cây, Tần Tiêu rút cuộc mừng rỡ khi nhìn thấy một cái thôn trang nhỏ. Tần Tiêu đi đầu lên vào trong thôn, quan sát rõ xung quanh hết thấy, cũng không phát hiện thấy bất kỳ điều bất thường gì, thôn dân ở chỗ này, đều là nông gia bình thường. phía sau thôn trang này chính là một ngọn núi trồng trà, lúc này đúng là thời gian tốt nhất để hái trà.

152. Chương 152: Một Mình Vào Đầm Rồng. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 152: Một Mình Vào Đầm Rồng. (1)

Rất nhiều thôn dân cầm giỏ đan bằng trúc, bắt đầu một ngày làm việc đầy bận rộn của mình.

Tần Tiêu lưng công Lý Tiên Huệ, đi tới bên cạnh một cái sân nhỏ của một nhà kia, thấy trong sân có một lão bà bà đang lựa lá trà, nên đi vào, thả Lý Tiên Huệ xuống, thi lễ rồi nói với bà:

-Lão bà bà, nương tử của ta sinh bệnh, chân lại bị thương, xin hỏi có thể nghỉ ngơi ở chỗ này của bà bà một chút được không?

Lão phụ nhân tuổi khoảng chừng hơn năm mươi tuổi ngẩng đầu lên, trên trán đầy nếp nhăn:

-A... các người là ai vậy? Tại sao toàn thân lại ướt sũng thế kia?

Tần Tiêu ôm quyền thi lễ với bà:

-Hồi lão bà bà, chúng ta chỉ là người qua đường bình thường thôi, lúc ngồi thuyền không cẩn thận nên bị rơi xuống nước, nương tử của ta vừa bị thương lại nhiễm lạnh. Lão bà bà yên tâm, chúng ta sẽ trả tiền ở trọ cho bà.

Lão phụ nhân vội đứng dậy:

-Không cần phải đưa tiền đâu! Ta quanh năm đều ở nhà chẳng đi đâu bao giờ, lão đầu tử nhà ta thì lại không như vậy, ra ngoài bán trà nên thường xuyên không về nhà. Vào đi, vào đi, ta xem cô bé này hình như nhiễm lạnh không nhẹ đâu đó, mặt mũi cũng tím xanh hết cả rồi.

Dứt lời liền ngoắc tay gọi hai người vào trong nhà.

Trong lòng Tần Tiêu vui mừng, công Lý Tiên Huệ đi vào trong nhà của lão bà bà. Trong nhà tuy khá đơn giản nhưng lại rất sạch sẽ, ba gian phòng ngủ đơn sơ được thu xếp vô cùng gọn gàng ngăn nắp.

-Đỡ nương tử của người vào đây nằm nghỉ đi này.

Lão phụ nhân dẫn hai người đi vào trong một gian phòng, mở toan hết hai cánh cửa sổ ra, là một gian phòng khách gọn gàng sáng sủa.

Tần Tiêu đỡ Lý Tiên Huệ ngồi lên giường:

-Cám ơn lão bà bà.

Sau đó móc ra số tiền lấy được lúc lục soát trên thuyền nhét vào trong tay lão phụ nhân:

-Xin lão bà bà hãy nhận lấy, thật đúng là làm phiền bà bà rồi.

-A, thằng nhóc người cũng thật là! Ta cũng đã nói rồi còn gì, không cần đưa tiền bạc gì cả đâu. Chúng ta cũng không thiếu thốn gì ít tiền thế này. Lấy lại đi, ta đi nấu chút canh bổ, người tranh thủ thời gian đi mua ít thuốc về cho nương tử nhà người đi, thôn trên có lang trung, cách đây ba căn nhà, hoặc là mời thẳng hần tới đây cũng được nữa.

Tần Tiêu bái tạ:

-Đa tạ lão bà bà nhiều lắm!

Tần Tiêu cuối cùng cũng thở hắt ra một hơi, đỡ Lý Tiên Huệ nằm lên giường xong, lại thay nàng đắp chăn thật kỹ rồi nói:

-Ta đi một chút sẽ trở lại nàng, người cứ an tâm nghỉ ngơi đi.

Lý Tiên Huệ gật đầu:

-Ừ, ta chờ người.

Tần Tiêu đột nhiên nhớ ra, đây là lần thứ hai nàng nói mấy câu này.

Ý vị trong lời nói, đã không phải loại ỷ lại cùng tín nhiệm giống như lúc trước nữa mà đã biến thành một loại chờ mong rồi.

Tần Tiêu vỗ vỗ bờ vai của nàng:

-Ta sẽ quay lại ngay thôi.

Tần Tiêu chạy tới bên cạnh, mời vị lang trung hơn bốn mươi tuổi kia tới, bắt mạch xem xét vết thương một hồi xong thì đắp một ít thuốc trên chân cho Lý Tiên Huệ, sau đó viết một phương thuốc:

-Theo phương thuốc này lên huyện mua thuốc đi, chỗ dược liệu này chỗ ta không có đủ. Nương tử của người cũng không có gì đáng lo, chỉ là bị nhiễm lạnh hơi nặng, nhưng cũng không được xem nhẹ, bằng không thì sẽ trở thành bệnh nặng đấy.

Tần Tiêu cảm ơn lang trung, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng được thả xuống. Lão phụ nhân nấu xong một chén canh khừu hàn xong liền múc lên cho Lý Tiên Huệ uống.

Tần Tiêu rất cảm kích, quay sang nói với lão phụ nhân:

-Lão bà bà, văn sinh thật sự rất cảm kích người! sau này văn sinh nhất định sẽ hồi báo ơn này.

Lão phụ nhân ngồi xuống một cái ghế, mỉm cười khoát tay:

-Ta nói, tiểu tử người cũng đừng có mà khách khí nữa. người trong thôn bọn ta đều là như thế cả, mặc kệ là người tới nhà nào thì cũng được tiếp đãi như vậy thôi.

Tần Tiêu hỏi:

-Lão bà bà, nơi này gọi là thôn gì ạ?

Lão phụ nhân nói:

-Chỗ này của bọn ta ấy à, gọi là thôn Phúc Trạch, huyện Đô Xương ở Giang Châu.

Tần Tiêu cười ha hả nói:

-Văn sinh là người huyện Bành Trạch, đã sớm nghe nói Đô Xương nổi tiếng với nhiều loại trà ngon, không nghĩ tới hôm nay đánh bậy đánh bạ lại đi tới một thôn chuyên làm trà thế này.

Lão phụ nhân vui mừng nói:

-Từ huyện Bành Trạch tới sao? Vậy thì cũng xem như hàng xóm rồi! huyện Bành Trạch cũng là một địa phương rất tốt đấy, địa linh nhân kiệt, nghe nói trước đây không lâu còn có một vị võ trạng nguyên, được phong làm khâm sai Giang Nam đó!

Lý Tiên Huệ nấp ở trong chăn, khẽ bật cười khanh khách, đôi mắt mở to, nhìn Tần Tiêu không chớp lấy một cái.

Lão phụ nhân xem ra còn bận chuyện gì đấy nên đứng dậy nói với Tần Tiêu:

-Tiểu tử, ta cũng không nói chuyện phiếm với người được nữa. hôm nay hai người các người cứ ở lại nhà của ta đi, bây giờ ta sẽ đi nấu cơm trưa! Nhớ kỹ đó, tranh thủ đi bốc thuốc theo đơn thuốc về sắc cho nương tử của người uống đi!

Sau đó lại cố ý đè thấp thanh âm, khẽ sát vào tai Tần Tiêu nói:

-Bây giờ còn trẻ thì cố đừng để lại mầm bệnh gì, bằng không lúc sinh con sẽ phiền toái lắm, tới lúc về già còn có thể bị phong thấp nữa đó, có biết không?

Tần Tiêu trong lòng thâm mướp mồ hôi:

-Ách... đã biết rồi ạ, cảm ơn lão bà bà, vậy ta đi ngay đây.

Lão phụ nhân khoát tay rồi đi ra ngoài:

-Mau đi nhanh đi, đừng có chậm trễ!

Sau đó không bao lâu, chợt nghe thấy trong sân truyền tới thanh âm giết gà, tay chân của lão phụ nhân cũng còn nhanh nhẹn, rất nhanh đã hầm cách thủy xong một nồi canh gà thật ngon, ba người ngồi chung một bàn, vui vẻ ăn xong bữa.

Đêm đó, hai người liền ngủ lại nơi này. Ngày hôm sau, Lý Tiên Huệ ngủ một đêm thật ngon, lại thêm được uống thuốc đầy đủ nên cũng tốt hơn rất nhiều, trên mặt cũng hồng nhuận hơn, dần dần khôi phục chút nhan sắc khi xưa.

Vừa vặn là lão phụ nhân tốt bụng hiếu khách kia nói chuyện với Lý Tiên Huệ cũng rất hợp ý, lão đầu ra ngoài bán trà chẳng mấy khi về nhà, thế nên giữ hai người ở lại xem như có người bầu bạn với mình vài ngày cho đỡ buồn, cũng tiện cho Lý Tiên Huệ nghỉ ngơi thêm ít ngày. Tần Tiêu cũng có ý này cho nên giả đồ khách sáo một hồi rồi gật đầu đáp ứng ở lại.

Tần Tiêu nói với Lý Tiên Huệ:

-Tiên Nhi, nàng ở lại nơi này nghỉ ngơi cho tốt, ta còn vài chuyện rất quan trọng cần phải làm. Làm xong chuyện này thì ta lập tức quay lại đón nàng.

Lý Tiên Huệ gật gật đầu, nhìn Tần Tiêu đầy ôn nhu:

-Cứ đi làm chuyện người muốn làm đi, ta ở đây chờ người.

Tần Tiêu cầm số tiền còn lại đi tìm mấy ngư dân gần đó mua một chiếc thuyền đánh cá nhỏ, đi về phía Sở Tiên sơn trang. Tới lúc xế chiều, cuối cùng cũng tới cách Sở Tiên sơn trang không xa, lúc này mới bỏ thuyền, một mình nhảy vào trong hồ nước, bơi về phía sơn trang.

Tần Tiêu nhớ rõ, tối hôm qua nghe loáng thoáng hai tên lâu la trên thuyền nói, Phượng tỷ đã điều hết tất cả người của Hỏa Phượng tới Sở Tiên sơn trang, biết rõ sự tình có chỗ không ổn.

Hôm nay đã là ngày thứ sáu hẹn với Lý Trọng Tuấn, nếu như đột nhiên xảy ra chuyện gì thì phiền toái to!

153. Chương 153: Một Mình Vào Đầm Rong. (2)

Chương 153: Một mình vào đầm rong. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Quả nhiên, chờ lúc hắc lạng lẽ lên bờ thì nhìn thấy phía xa, bên ngoài cửa lớn của Sở Tiên sơn trang có một đám binh phủ bao vây xung quanh, ước chừng khoảng một ngàn người, hai tên tướng quân đứng bên cạnh cờ kia, có một tên hắc biết, chính là Quan Thiết Sơn, một tên khác ngồi ngay ngắn ở đó phỏng chừng có chức quan phải cao hơn Quan Thiết Sơn, phỏng chừng chính là Chiết Trùng đô úy Ngạc Châu phủ Tiêu Điền.

Tần Tiêu vòng qua phạm vi tai mắt của đám người này, vòng một đường, đi tới phía sau Sở Tiên sơn trang rồi leo tường đi vào trong trang, đúng lúc lại là hậu hoa viên, có rất nhiều cây cối, tiện cho việc ẩn thân.

Tần Tiêu cúi người xuống thấp, nhanh chóng lén qua hoa viên, đập vào mắt chính là hậu đường và nhà bếp của Sở Tiên sơn trang, hơn mười đầu bếp đang ra sức chiên xào, tiếng nồi niêu khua nhau lách cách, mấy cái nồi lớn để nấu cơm cũng đang bốc khói nghi ngút. Ước chừng có hơn một trăm nha hoàn, nô bộc, đầu bếp đang bận rộn làm việc, khí thế ngất trời, động tác nhuần nhuyễn như nước chảy mây trôi.

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi âm thầm buồn bực: Kỳ quái, như thế nào lại không khác gì lúc bình thường thế này? Chẳng lẽ Từ Tiểu Nguyệt giam ta lại xong, nhưng không hề làm gì ở Sở Tiên sơn trang? Vẫn là tìm cho được Lý Tự Nghiệp và Phạm Đức Thức rồi hãy nói sau!

Tần Tiêu vượt qua góc tường nhà bếp xong liền sử dụng Phi Tiên Bộ, vượt qua nóc nhà của mấy dãy nhà nối tiếp nhau, tránh trong một góc khuất của góc phòng cẩn thận quan sát kỹ một hồi, thấy không có ai đi qua mới xoay người nhảy xuống dưới đất, xoay người nhẹ nhàng nhanh chóng chạy tới ngoài cửa sổ phòng khách của Lý Tự Nghiệp, nhìn quanh dò xét tìm hiểu một hồi, mới dùng ngón tay nhẹ nhàng khoét một lỗ trên cửa sổ, nhìn vào bên trong thử mới thấy là chẳng có gì hết!

Tần Tiêu thầm nghĩ: Có lẽ nào Lý Tự Nghiệp cũng bị bọn họ lén nhốt lại rồi?

Đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên nghe thấy trong phòng vang lên một tiếng ‘phốc’, nghe như tiếng vải vóc bị xé rách, cũng tựa như tiếng... đánh rầm. Tần Tiêu trong lòng sinh nghi, đi tới bên cạnh cửa sổ xe xét, trên cửa bị một cái khóa lớn khóa chặt.

Lẽ nào có người ở trong phòng sao? Hoặc là nói Lý Tự Nghiệp bị giam ở bên trong?

Trông mắt Tần Tiêu xoay một vòng, đi tới bên cửa sổ nắm lấy song cửa sổ, thầm vận lực, ‘cách’ một tiếng, kéo cái then cài bên trong xuống, mở hé ra một chút rồi nhanh chóng lách người vào trong một cách nhẹ nhàng linh hoạt.

Trong phòng rất ngay ngắn, chẳng thấy gì hết, nhưng lại thoáng ngửi thấy mùi gì đó thum thum. Tần Tiêu dò xét khắp nơi một hồi, cúi người xuống xem xét dưới giường, tứ chi của Lý Tự Nghiệp bị trói lại cứng ngắc rồi bị nhét xuống gầm giường, nhìn qua thì chính là đang ngủ thẳng cẳng chẳng hay biết gì.

Tần Tiêu trong lòng vừa kinh ngạc, sợ hãi, lại cảm thấy rất buồn cười: Cái tên này như thế nào lại bị người ta bắt lại thế này? Nếu vừa rồi không phải hắn nằm mơ thả một cái rầm to như thế thì không phải là mình có tìm tới chết cũng không thấy hắn à?

Tần Tiêu cúi người xuống dưới giường, một phát túm lấy Lý Tự Nghiệp rồi kéo hắn ra ngoài. Lý Tự Nghiệp hoàn toàn tỉnh ngủ, trong miệng bị nhét một miếng vải, trợn to mắt nhìn Tần Tiêu, vẻ mặt vô cùng phần nộ.

Tần Tiêu thấy lạ bèn lên tiếng hỏi:

-Làm sao vậy huynh đệ, sao lại tròng mắt nhìn ta chằm chằm vậy?

Lý Tự Nghiệp bị trói như cái bánh tét không thể nhúc nhích được, lại dùng sức húc đầu về phía trước, bộ dạng hệt như là muốn liều mạng với Tần Tiêu vậy.

Tần Tiêu liền tranh thủ đè hắn lại, làm một động tác im lặng:

-Đừng lên tiếng! ta giúp ngươi lấy miếng vải bịt miệng ra, ngươi nói cho ta biết những chuyện đã xảy ra có được không? Nhưng ngươi phải hứa với ta là ngàn vạn lần không được làm ồn, bằng không chúng ta đều xong đời, đại sự cũng hỏng bét!

Lý Tự Nghiệp oán hận gật gật đầu.

Tần Tiêu vừa mới giúp hắn tháo miếng vải bịt miệng ra thì Lý Tự Nghiệp liền há miệng ra quát thật to mấy câu mà Tần Tiêu nghe chẳng hiểu gì:

-Con mẹ nó, ngươi là đồ ngụy quân tử... ô ô.....

Tần Tiêu lập tức lấy tay bịt miệng Lý Tự Nghiệp lại:

-Không phải đã nói ngươi đừng có mà hét lên rồi sao! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, ngươi bị điên à?

Lý Tự Nghiệp lồng ngực phập phồng kịch liệt, trong ánh mắt tựa hồ bắn ra cả lửa, lại một lần nữa oán hận gật gật đầu.

Tần Tiêu chậm rãi rút tay lại:

-Ta đã nói rồi, người ngàn vạn lần đừng có cãi lời, bằng không ta lại trói người lại rồi ném xuống gầm giường lần nữa đấy!

Lý Tự Nghiệp há miệng ra, hoạt động hàm một cái, thè lưỡi ra liếm môi mấy cái rồi mới thấp giọng nói đầy vẻ oán hận:

-Tần Tiêu, người nói cho ta biết, tại sao lại đánh thuốc mê ta? Còn tìm ta đòi Thủy Nhạc sách gì gì đó nữa? Ta làm gì biết Thủy Nhạc sách là cái cọng lông gì chứ, người nhiều nhất chỉ đưa cho ta mỗi một quyển ‘đạo đức kinh’ mà thôi, ta cũng đã trả lại cho người rồi, hơn nữa không phải cũng đã bị người đốt mất rồi sao! Con mẹ nó chứ, người có phải là thật sự coi trọng mấy ả đàn bà của Hỏa Phượng nên theo chân bọn họ làm chuyện xấu hay không?

Tần Tiêu nhú mày:

-Ta tìm người đòi Thủy nhạc sách bao giờ, lại còn đánh thuốc mê người nữa chứ?

Lý Tự Nghiệp hung hăng đốp lại một cái:

-Mẹ nó chứ! Chuyện xảy ra mới có hai ngày mà bây giờ đã chối bay chối biến! hai hôm nay lão Lý ta đều bị nhét ở dưới giường, người cũng thật là đủ nham hiểm, không mang thức ăn tới cho ta, làm hại bụng ta rỗng tuếch, cứ phóng rắm mãi. Người lại còn nói nếu không giao Thủy nhạc sách ra thì sẽ không cho ăn gì hết! Đây không phải là người nói à!

Tần Tiêu mày kiểng nhíu lại, suy nghĩ một hồi rồi gật đầu:

-Rõ rồi! Từ Tiểu Nguyệt nhốt ta lên đảo rồi tìm người cải trang thành bộ dạng của ta... thật hèn hạ!

Lý Tự Nghiệp sừng sốt:

-Người nói vậy cái gì thế? Chẳng lẽ cậy mạnh không thành, bây giờ lại chuyển sang dụ dỗ ta à? Ta nói cho người biết, ta không có ngu như vậy đâu!

Tần Tiêu nghiêm mặt nhìn Lý Tự Nghiệp:

-Lý huynh đệ, Tần Tiêu ta trong mắt người lại là loại người hèn hạ như vậy sao? Lẽ nào người cũng không nhận ra đó là có kẻ dịch dung giả làm ta hay sao?

Lý Tự Nghiệp chăm chú nhìn chăm chăm Tần Tiêu cả nửa ngày, đột nhiên kích động mở to hai mắt, suýt tí nữa đã gào lên, cố gắng giảm nhỏ tiếng lại nói:

-Đúng rồi! Lần này là đúng rồi! Huynh đệ, người thật sự đã trở lại rồi!

Tần Tiêu vội vàng giúp hấn cởi dây thừng ra, vừa làm vừa nói:

-Mau nói cho ta biết đi, đã xảy ra chuyện gì rồi? hai hôm nay trong Sở Tiên sơn trang rớt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lý Tiên Huệ thoát khỏi dây thừng, cố gắng bò người lên, ưỡn người giãn gân cốt một cái, oán hận gất một tiếng:

-Con mẹ nó, nếu không phải kẻ đó giả trang thành bộ dạng của người thì lão Lý ta thế nào lại gặp phải tình cảnh như vậy! lần thứ hai lúc hấn tới ta mới nhận ra được! tuy rằng ta bị nhét dưới gầm giường, nhưng ta cũng biết rõ Sở Tiên sơn trang mấy ngày này đã bị canh giữ cẩn mật chẳng khác gì đầm rồng hang hổ rồi!

154. Chương 154: Lấy Hạt Dẻ Ở Trong Lò Lửa Ra. (1)

Chương 154: Lấy hạt dẻ ở trong lò lửa ra. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu đang chuẩn bị hỏi Lý Tự Nghiệp mọi chuyện cho rõ ràng, thì nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng bước chân, đang đi về phía bên này.

Tần Tiêu lại lần nữa cuộn dây thừng lên người Lý Tự Nghiệp, nói hẩn giả bộ bộ dạng y như đang bị trói, nằm ở đáy giường, còn chính mình thì xoay người một cái nhảy lên xà nhà tránh ở một góc xem.

Sau một lát, nghe được có tiếng âm thanh đang mở khóa truyền vào, sau đó cửa bị đẩy ra. Âm thanh của một người nam nhân vang lên:

- Chờ ở bên ngoài.

- Vâng, đại nhân.

Hai gã sai vặt trả lời.

- Đại nhân sao?

Trong lòng Tần Tiêu có chút nghi ngờ.

- Là quan gì vậy chứ?

Vụng trộm thò đầu nhìn xuống xung quanh một cái, thì thấy người nọ ở trước mắt mặc bộ y phục nhà Hồ giống thói quen của mình lúc trước, tư thế cùng thân thể rất giống, phải nói là có tám phần giống với mình.

Tần Tiêu trong lòng cười lạnh, liền hiểu rõ tên đại nhân kia không phải là “Tần Tiêu” giả hay sao!

Tần Tiêu giả xoay người đóng cửa lại, đi đến bên giường, thân thể cúi xuống, nói giọng treu tức:

- Ủy khuất cho người rồi, Lý tướng quân à. Sao rồi, người vẫn nên trả lại Thủy Nhạc Sách cho ta, bởi vì như vậy bốn quan cũng muốn làm người tốt một chút, chúng ta vẫn là huynh đệ.

Dứt lời liền cười hai tiếng “hắc hắc”

Trong nội tâm của Tần Tiêu vừa cảm tức lại vừa muốn ói, giả trang thành lão tử, cũng không cần giả trang hèn mọn bỉ ổi như vậy chứ!

Trong lúc Tần Tiêu giả đang dương dương đắc ý, thỉnh linh ở dưới đáy giường duỗi ra một cái bàn tay một phen bắt được cổ họng của hắn.

Tần Tiêu từ trên xà nhà xoay người nhảy xuống ngay bên cạnh Tần Tiêu giả, lạnh giọng quát khẽ một tiếng:

- Không tệ lắm, ngay cả thanh âm của Tần mỗ giả cũng không khác lắm.

Toàn thân của Tần Tiêu giả run lên, thân thể của hắn bỗng nhiên mềm nhũn, ngồi bệt xuống mặt đất.

Tần Tiêu hắng giọng một cái, học theo ngữ điệu của Tần Tiêu giả này, nói với cánh cửa đối diện:

- Hai người các người, tiến vào.

Sau đó lách mình trốn vào cạnh cửa.

Hai tên sai vặt đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy Tần Tiêu giả bị chế trụ, không khỏi mở miệng lấp bắp kinh hãi, còn chưa có phục hồi lại tinh thần, thì huyết thái dương của mỗi tên đều bị trúng một kích của Tần Tiêu, con mắt trợn ngược lên, liền đổ sụp xuống đất.

Tần Tiêu kéo hai cổ thi thể vào tầng trong, sau đó đóng cửa chính lại, rồi đi đến trước mặt Tần Tiêu giả, sát khí sôi trào thấp giọng quát một tiếng:

- Muốn chết hay muốn sống?

Tần Tiêu giả bị người ta bóp yết hầu nói không ra lời, đành phải dùng vẻ mặt hoảng sợ hai mắt mở to nhìn, cái miệng há to thành hình trong, xem khẩu hình từ miệng thì chắc muốn nói chữ “Sống”.

Tần Tiêu cười lạnh:

-Tần mỗ là người thủ đoạn, người cũng thấy đấy. Nếu người muốn la to lên, ta sẽ cho người mất mạng ngay tức thì.

Tần Tiêu giả kinh hoảng gật đầu.

Tần Tiêu vỗ cánh tay của Lý Tự Nghiệp một cái:

-Buông hẳn ra đi, người cũng nên xuất hiện đi huynh đệ, người cứ ở dưới giường thế này, chẳng lẽ sợ mình chưa đủ gốc.

Lý Tự Nghiệp từ đáy giường bò ra, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tên Tần Tiêu giả kia, hận không thể bầm hấn thành từng đoạn.

Tần Tiêu giơ nắm tay lên, đối diện với đầu của tên Tần Tiêu giả, nghiêm nghị nói:

- Nói, tại sao phải giả trang thành ta, các người cuối cùng còn kế hoạch gì nữa?

Trên mặt tên Tần Tiêu giả chảy mồ hôi ròng ròng, chặt vật nuốt một miếng nước bọt:

- Đại...Đại nhân tha mạng, tiểu nhân chỉ là một hạ nhân, nghe theo mệnh lệnh của Phương Tử để làm việc, cũng không biết quá nhiều chuyện. Phương Tử nói cho ta một lí do để cho ta thoái thác, để ta ghi nhớ lại, sau đó trong bữa tiệc tối, sau lần cuối cùng khuyên bảo các vị tướng quan ở Giang Nam, sẵn sàng góp sức vì Hỏa Phương. Còn có, còn có chính là... Phương Tử cho rằng đại nhân đưa Thủy Nhạc Sách cho Lý tướng quân bảo quản, vì vậy dùng Lý Tiên Huệ làm mồi nhử, để đại nhân một mình đến, sau đó để tiểu nhân giả trang thành bộ dáng đại nhân, tìm Lý tướng quân đòi Thủy Nhạc Sách.

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Thủ đoạn đó, chỉ có chút tài mọn, Tần mỗ đã sớm ngờ tới! Còn về phần lí do thoái thác đâu? Lấy ra đây.

Tên Tần Tiêu giả bối rối lấy một phần tờ bản thảo từ bên hông ra, đưa cho Tần Tiêu.

Tần Tiêu tiếp tục ép hỏi:

-Vậy người người là ai? Đồng hành cùng ta là Phạm Thức Đức hiện đang bị nhốt ở đâu? Hiện tại ở Sở tiên sơn trang, có bao nhiêu người của các người ở đó canh gác?

Tần Tiêu giả cuống quýt nói:

- Phạm tiên sinh bị trói trong bốn tấm, có mấy huynh đệ ở đó canh gác. Phương tử dẫn theo một ngàn huynh đệ Thánh Sơn hiện đã đều hơn một nửa vào trong trang rồi, còn có Tiêu Điền cùng Quan Thiết Sơn dẫn theo binh lính Ngạc Châu, ước chừng cũng có khoảng hai ba ngàn người, đều đóng quân ở bên trong sơn sơn trang. Phương tử nói, nếu đêm nay quan tướng Giang Nam còn không chịu sẵn sàng góp sức thì đều giết chết hết. Đều những người này đến, chính là chuẩn bị đàn áp...

Tần Tiêu tức giận nhướng lông mày lên:

- Thật là tâm tư ác độc! Nói, người có thân phận gì trong đó?

Tên Tần Tiêu giả chán nản cuối đầu xuống, ấp a ấp úng nói:

-Tiểu nhân là thủ hạ của Phương tử chính là tiểu đầu mục của ngài, bình thường hay quen bắt chước, vì vậy Phương Tử sớm sắp xếp ta đến bên cạnh đại nhân, học tập động tác cùng âm thanh của đại nhân...

Tần Tiêu thấp giọng tức giận nói:

- Người là tổng quản của sơn trang, Mã Nam?

Tần Tiêu giả gật đầu, thở dài một hơi:

- Đúng là tiểu nhân...

- Còn có chuyện gì nữa, mau nói cho xong đi, nói không chừng ta có thể tha cho người một mạng.

Tần Tiêu giả kinh hoảng nói:

-Đại nhân, những gì tiểu nhân biết, đều nói hết cả rồi... Còn..còn có chính là, Phương Tử nói muốn Lý tướng quân trong lúc này tìm không thấy Thủy Nhạc Sách liền đi lục soát thân thể của người, hoặc là dùng Lý Tiên Huệ ngay trước mặt uy hiếp người. Nàng...nàng đã sớm hạ độc ở trong đồ ăn rồi!

- Quả nhiên là hèn hạ!

Lý Tự Nghiệp chặn ngang một câu:

-Phá Phong đao của lão tử đâu?!

-Ồ...ở trong phòng nhỏ, a không không, là treo trong phòng động phòng của Tần đại nhân...

Hai mắt Tần Tiêu sáng lên, đầm một quyền về huyết thái dương của hắn. Mã Nam trợn hai mắt mãnh liệt lật mình, thẳng tắp ngã xuống mặt đất, lập tức tắt thở.

Lý Tự Nghiệp không khỏi lú cả lưỡi:

- Huynh đệ, ta chưa từng thấy người xuất thủ giết người. Không ngờ người giết người so với giết gà còn lưu loát hơn nữa!

Tần Tiêu lạnh lùng trừng mắt nhìn thi thể của Mã Nam:

- Giết một con kiến hôi so với gia cầm tự nhiên là lưu loát hơn rồi. Không nói nhiều, mau cởi quần áo của thằng nhãi này ra thay cho ta, mau giấu ba bộ thi thể này đi. Đêm nay, chính là thời khắc giải quyết tất cả mọi việc rồi!

Sau một lát, Tần Tiêu đổi lại một bộ y phục nhà Hồ hồi trước hay mặc, thần nhiên từ trong phòng đi ra, quay người khóa cửa lại, đi về phía trước.

Đi ra chưa được bao nhiêu bước, liền nhìn thấy trước mặt là Ngô Hưng Quốc dẫn theo vài tên quan lại Giang nam vội vàng hướng bên này đi tới, thấy Tần Tiêu cũng không có một chút cung kính như lúc trước, vênh vác tự đắc quát:

155. Chương 155: Lấy Hạt Dẻ Ở Trong Lò Lửa Ra. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 155: Lấy Hạt Dẻ Ở Trong Lò Lửa Ra. (2)

- Chuyện này có thành hay không đó?

Trong lòng Tần Tiêu cười thầm, nhin xuống một cổ tức giận đang muốn trào lên, chấp tay khom lưng cười nói:

- Còn chưa có...

Ngô Hưng Quốc phẩy tay áo một cái, trừng Tần Tiêu một cái:

- Thật sự là phé vật... Chư vị đại nhân, chúng ta đi thôi, thỉnh đến phòng bên trong này nghe đàm luận.

Dứt lời dẫn theo mấy tên quan tướng đi vào một gian phòng bên cạnh, gắt gao đóng cửa phòng lại.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm cười lạnh: những tên quan tướng này, đều là thuộc hạ đáng tin của Hỏa Phương sao? Cùng nhau nhốt ở trong phòng, còn có thể thương nghị ra cái chuyện gì chứ, phòng chừng là đang hỏi thăm tình hình lương thực tiền bạc để chuẩn bị làm tiệc.

Còn chưa có đi vào sảnh đường lớn, chợt nghe thấy bên kia một hồi âm ỉ, xem ra màn tiệc đã chính thức mở rồi. Bất đồng chính là, cái tiếng âm ỉ này không phải là cái loại nâng ly cụng chén như dĩ vãng mà là tiếng xích sắt kéo vang, cùng mấy tạp âm như tiếng đẩy bàn đụng ghế.

Tần Tiêu đi đến sảnh để xem xét, nhìn thấy bốn phía đứng đầy người trên tay cầm Thiết nỗ, trên mỗi người áo đen còn mang theo cương đao, thần sắc bực tức hăng hăng sát khí. Trong sảnh thì ngược lại trên hơn

trăm bàn tiệc rượu ngon, nhưng mà đại bộ phận mọi người đều mặt mày ủ rũ như cha mẹ chết, nhìn kĩ hơn thì sẽ thấy trên hai tay cùng dưới chân đều có một cái khóa sắt; mà bên ngoài thành thì có một ít người không bị xiềng xích, đang ở bên kia, mỗi người đều trò chuyện vui vẻ, cứ như thường lệ là uống rượu ăn thịt. Hai bên đối lập, cứ như nói ra sự khác biệt giữa thiên đường với địa ngục.

Tần Tiêu nhanh chóng nhìn lướt qua, phát hiện có mấy quan lại bí mật gặp mình lúc trước, hiện giờ vì phải làm ra bộ dạng sẵn sàng góp sức cho Hỏa Phượng cho nên lúc này đành phải đành hoàng ngồi theo bọn quan lại phản nghịch, nhưng mà bên hông vẫn treo một túi gấm màu hồng. Những người này đều không dám nhìn về phía Tần Tiêu, ánh mắt đang trốn tránh. Trong lòng Tần Tiêu thầm suy nghĩ: Trước cứ làm Tần Tiêu giả lừa gạt mấy người này đã, những người này phỏng chừng cũng hơi trợn tròn mắt đây. Đáng giận! Dám làm bại hoại thanh danh làm người của Tần mỗ ta!

Đúng lúc này, bọn người gồm Từ Tiểu Nguyệt, Linh Trứ, Tuân Lệ Lệ đi vào trong đại sảnh, hiện trường lập tức an tĩnh lại, hắc y sát thủ cũng những quan lại phản nghịch nhất tề quỳ gối xuống:

- Tham kiến Anh quốc công!

Tần Tiêu nén giận làm bộ dạng bái theo bọn người kia y như một bức tượng, trong lòng âm thầm nổi giận mắng: Từ Kính Nghiệp thừa kế tước vị công tước, được gọi là Anh quốc công coi như cũng cho qua đi không có gì đáng nói; nhưng ngươi là một cái yêu phụ, cũng dám xưng là công hậu, ta nhổ vào ấy!

Từ Tiểu Nguyệt ngồi xuống cái ghế dành ỳnh, khuôn mặt bự kia mang theo xuân phong đắc ý cười nói:

- Chư vị không cần đa lễ, tất cả đứng lên đi. Hôm nay mở tiệc, ta tự mình tiếp khách, mọi người hôm nay nhất định không say không nghỉ nha!

Trong đám quan tướng đeo xiềng xích, đã có người hừ lạnh một tiếng, vô cùng khinh thường nói:

- Vượt đội mũ người làm ra vẻ tự cao tự đại, thật tức cười!

Từ Tiểu Nguyệt giận dữ:

- Người đầu, ném hắc ra ngoài chém thành thịt vụn, quăng xuống cho cá ăn!

- Dạ!

Vài hắc y sát thủ theo lệnh tiến vào, xông vào bữa tiệc muốn kéo người.

Tần Tiêu vội vàng lên tiếng ngăn cản:

- Chậm đã!

Sau đó đi đến bên cạnh Từ Tiểu Nguyệt, thấp giọng nói:

- Phượng Tỷ mở tiệc vui, không nên giết người. Nếu có thể bỗng nhiên thu mua lòng người, nói không chừng còn có thể khuyên thêm vài người nữa.

Sau đó thuận tiện liếc mắt đến người bên cạnh nàng là bọn người Tuân Lệ Lệ cùng Mặc Y và Tử Dịch, phát hiện các nàng đều nhất tề nhìn chăm chăm vào mặt đất, không có con mắt nào nhìn hắc.

Từ Tiểu Nguyệt nghi hoặc nhìn Tần Tiêu vài lần, thấp giọng nói:

- Không thể tưởng tượng được, ngươi cũng còn có thể phân rõ một chút sự tình nữa chứ.

- Thôi, nể mặt phu quân của ta, tha cho ngươi một mạng. Chư vị không cần phải chú ý đến, mời tiếp tục hưởng dụng bữa tiệc.

Từ Tiểu Nguyệt cao giọng tuyên bố, sau đó xông đến khoác tay Tần Tiêu:

- Đi thôi, đến phiên ngươi rồi.

Tần Tiêu đi đến trước mặt người nọ, cầm lấy một chén rượu, nhìn hắc hình như là một võ quan, cười hì hì nói:

- Tướng quân bớt giận, bớt giận, thỉnh uống một ly để giải bớt khó chịu.

Người nọ bộ dạng cao lớn mày rậm mắt to, là một người vô cùng mạnh mẽ, gò má trên mặt trái còn có nhiều vết đao, thần sắc thật là dũng mãnh, nhìn bộ dạng thì tuổi cũng chừng ba mươi lăm ba mươi sáu. Lúc này hắn mãnh liệt khoát tay, hất đổ chén rượu ở trong tay Tần Tiêu ra:

- Ta nhổ vào! Cầu quan! Nếu không phải thứ sử đại nhân mời ta tới đây, bổn tướng sao lại trúng phải gian kế của các người chứ! Muốn giết cứ giết, không cần nói nhảm. bổn tướng thà chết như vậy chứ quyết không làm tặc tử bán nước!

Tần Tiêu làm bộ giận dữ, nghiêm nghị quát:

- Tên vô danh tiểu tốt nhà ngươi không biết tốt xấu, dám khinh thường bổn quan! Mau xưng tên, bổn quan phải chu di cửu tộc nhà ngươi!

Người nọ tức giận gắt một cái:

- Ta nhổ vào! Bằng ngươi mà cũng xứng nói ra những câu như “Chu di cửu tộc” này sao, ngươi tưởng ngươi là Dương kim thánh thượng chắc?! Bổn tướng ngồi không thay tên đứng không đổi họ, Đồ úy Vạn Lôi của phủ Nhạc Châu đã đánh là thắng! Ngươi muốn giết thì cứ giết, nhưng mà bổn tướng nói cho ngươi biết, nếu ngươi không có giết hết nhà của bổn tướng, thì Tần Tiêu ngươi sẽ sớm chết vạn lần trong tay người nhà của bổn tướng!

Vạn Lôi sao? Tên rất hay! Như sét đánh, thật sự là người cũng như tên! Trong lòng Tần Tiêu âm thầm kính nể.

- Người đâu!

Tần Tiêu tức giận đến nỗi không kiềm chế được

- Bắt giữ người này lại, bổn quan muốn tự mình xử lý hắn.

Vạn Lôi bị vài hắc y nhân kéo ra ngoài, trên dọc đường đi còn thóa mạ cầu quan, cầu kết với nhau làm việc xấu, đảm bảo sẽ chết không yên lành!

Gây sức ép như thế một hồi, tràng diện lập tức lạnh lẽo hơn.

Từ Tiểu Nguyệt cố gắng cười vui đi đến đại sảnh, giơ chén rượu lên:

- Chư vị, không cần kinh hoảng, chúng ta quả quyết không tùy ý giết người. Chư vị đều là khách quý, hôm nay nhất định phải tận hưởng hương thụ! Mời mọi người cạn chén!

Tần Tiêu đi theo phụ họa:

-Chư vị đại nhân, tướng quân, Anh quốc công thành khẩn như thế, chúng ta không thể bỏ qua hảo ý của nàng, mời!

Bởi vì sự kiện uy hiếp Vạn Lôi vừa rồi, rất nhiều người không thể không chần chờ cầm chén rượu lên, cạn một chén.

Từ Tiểu Nguyệt vỗ vỗ tay:

- Đến nha, có ca mua giúp vui cho chư vị đại nhân!

Có hơn mười nữ tử mặc hồng y nửa người trên gần như lộ ra trọn vẹn, nhẹ nhàng đi ra, trên đại sảnh tiếng sáo cùng trống nhạc cũng bắt đầu vang lên, một hồi ca múa tươi đẹp hương diễm, biểu diễn ở giữa những người cầm Thiết nữ và những người bị xiềng xích.

Những bọn quan lại phản nghịch kia đương nhiên là đều nịnh hót khen hay, cùng nhau nâng chén nâng ly, phảng phất giống như đang nhìn thấy một đất nước hòa bình và thịnh vượng.

156. Chương 156: Trò Chơi Này Cũng Nên Kết Thúc Được Rồi! (1)

Chương 156: Trò chơi này cũng nên kết thúc được rồi! (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Từ Tiểu Nguyệt ném một ánh mắt về phía Tần Tiêu, bỗng nhiên hất đầu một cái, đi về phía bên cạnh. Tần Tiêu hiểu ý, đi theo, bọn người Tần Lệ Lệ cũng đi theo đằng sau.

Đi vào trong phòng, Từ Tiểu Nguyệt hé ra khuôn mặt rất bức mình ngồi ở trên ghế thái sư, vỗ cái bàn, oán hận gầm hét lên:

- Những tên cầu quan này không tán thưởng, vào ngày mai giờ Thìn nếu không có chuyện gì xảy ra, đều giết hết không tha một ai cho ta!

Tuân Lệ Lệ cười mỉm tiến lên, hơi cúi đầu xuống nói:

- Phượng Tỷ bớt giận... Ta đoán chừng những người này chết là vì sĩ diện chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Trước mắt bao nhiêu người đương nhiên không công khai tỏ vẻ ý tứ nguyện ý thuận phục. Nếu có thể phân ra mà khuyên bảo, có lẽ hiệu quả tốt hơn một chút.

Từ Tiểu Nguyệt hừ một tiếng rồi nói:

- Chuyện cho tới nước này chỉ có thể làm như thế mà thôi. Tần Tiêu, ta lệnh cho người đi hoàn thành việc này. Có thể khuyên được vài người thì khuyên, không thể khuyên được thì đem tất cả đi chém hết đi!

Tần Tiêu chấp tay lên tiếng:

- Dạ!

Trong lòng thầm suy nghĩ nói: xem ra, Từ Tiểu Nguyệt tìm người giả trang ta, cũng rất ít người biết chuyện này, phỏng chừng ngay cả Tuân Lệ Lệ đều vẫn chưa hay biết điều gì chẳng? Bọn họ hẳn cho là ta nhiệt sảng sẵn sàng góp sức cho Từ Tiểu Nguyệt... Nhìn ánh mắt của tỷ muội Mặc Y cùng Tử Định thì liền hiểu rõ, xem ra tỷ muội thấy ta khom lưng cúi đầu trước Từ Tiểu Nguyệt cùng Ngô Hưng Quốc, chắc trong nội tâm đang oán hận mong chém chết ta, ước gì lột da lột xương ta ra ấy chứ. Hơn nữa từ nét mặt của bọn họ có thể thấy được, tự nhiên xuất hiện một “Phượng Tỷ” chính thức hoặc chuyện Anh quốc công này cũng là kinh ngạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Từ Tiểu Nguyệt, rốt cuộc cũng nóng vội vàng ra ngoài. Xem ra chuyện Tuân Lệ Lệ mất quyền lực đối với nàng càng ngày càng kiêng kị....

Cứ như vậy, Tần Tiêu ngồi một mình ở trong phòng, Từ Tiểu Nguyệt cùng bọn người Tuân Lệ Lệ núp ở phòng kế, những quan lại không chịu góp sức thì từng người từng người bị dẫn tiến vào. Tần Tiêu chiếu theo lí do thoái thác đoạt ở chỗ Mã Nam, tận tình khuyên bảo, ước chừng là nói Chu Triều vô năng như thế nào, Võ Tắc Thiên hoang dâm vô đạo như thế nào, thần khí Lý gia sớm nên trở về, còn nói những lời hứa hẹn tương lai tốt hơn. Mười bảy quan tướng đều lặng yên không ra tiếng mặc cho Tần Tiêu nói miệng đầy nước bọt bay tứ tung, nếu không thì giống như Vạn Lôi mở miệng liền thóa mạ Tần Tiêu, những quan viên chịu sẵn sàng góp sức còn chưa tới hai người.

Tần Tiêu âm thầm đem chuyện này nhớ cho kỹ, âm thầm vui mừng: Đại đa số quan của Chu Triều đều là quan tốt! Trách không được Đại Đường trong lịch sử Trung Quốc có thể trở thành thiên triều thịnh thế số một, một phần do Đường Thái Tông lưu truyền xuống bầu không khí quan liêm thanh khiết, từ Trinh Quán một mực lan truyền đến Võ Chu, thẳng đến Khai nguyên thịnh thế sau này... Tạo ra một đám quan tốt mà! Cũng khó trách Đường Triều trong lịch sử Trung Quốc là triều đại ít tham quan nhất!

Một mực bọn rận từ tối đến sáng sớm, Từ Tiểu Nguyệt rốt cuộc cũng mất đi tính kiên nhẫn, ở cách vách oán hận quát:

- Không cần khuyên nữa! Toàn bộ ra cho ta xem! Trước bắt làm con tin, sau này lấy ra toàn bộ tể Tiên Phong Đại Kỳ cho ta!

Tần Tiêu bộn rộn đến nỗi miệng đắng lưỡi khô, đang ngồi uống nước trà, giả làm bộ dạng không còn chút sức lực nào bất lực ngồi ở trên ghế thở ra.

Từ Tiểu Nguyệt từ phòng bên bước ra đẩy cửa đi vào, ngồi trên ghế thái sư, con mắt lẳng lẳng đảo qua đám người trong phòng.

Tần Tiêu, Tuân Lệ Lệ, Mặc Y, Tử Dịch, sau Ngô Hưng Quốc mới đến.

Những người này, nhất tề chấp tay rủ xuống đứng thẳng, lẳng lẳng đứng thành một hàng, lặng yên mà không nói, bầu không khí hiện giờ cực kỳ bị đè nén.

Từ Tiểu Nguyệt cầm lấy một ly trà, mở nắp lên, chậm rãi kê miệng trên cái chén, thản nhiên nói:

- Trà ngon, trà ngon... Chỉ tiếc, Lệ tỷ pha cho ta chén Bích Giản Minh Nguyệt này, sợ là bỏ thêm mấy vật khác vào nữa thôi?

Tuân Lệ Lệ có chút kinh ngạc cùng cả kinh, ngẩng đầu nghi ngờ nói:

- Phương Tỷ, người nói gì ta không hiểu.

- Không rõ sao?

Từ Tiểu Nguyệt kéo dài âm thanh, cực kỳ ngạo mạn nói:

Ta đây cho người gặp mặt một người, rồi người sẽ hiểu.

Dứt lời vỗ vỗ tay:

- Vào đi!

Cửa phòng bị đẩy ra, hôm nay Chu Đại Thông mặc một trường sam màu xám, vẻ mặt hờ hững, đi tới bên cạnh Từ Tiểu Nguyệt:

- Thuộc hạ “Xuất Thủy Vân Long Chu Đại Thông”, bái kiến Anh quốc công!

Tuân Lệ Lệ quả nhiên sợ hãi, rung giọng nói:

- Người...Người có thể nói!

Chu Đại Thông hừ lạnh một tiếng:

- Không nghĩ tới sao, Tuân Lệ Lệ. Năm đó chúng ta đều là tứ đại hộ vệ bên cạnh Anh quốc công, không ngờ người lại âm thầm hạ độc ta thuốc vừa câm lại vừa điếc, sau đó lại giả mù sa mưa thương hại ta là một phế nhân rồi thu mua ta. Chỉ là người không biết rằng, Anh quốc công thông tuệ đến mức nào, sao có thể bị lũ tiểu nhân như người lừa bịp cơ chứ?! Nàng chẳng những không tin tưởng những tin đồn nhảm nói ta toan tính làm phản mà người tạo ra, lại khổ tâm giúp ta giải độc, chữa tốt cho thương thế của ta.

Từ Tiểu Nguyệt hừ hừ cười lạnh:

- Tuân Lệ Lệ, dã tâm của người thật lớn, rõ ràng dám âm thầm mưu đồ làm phản, muốn soán quyền. Chỉ tiếc, lúc xảy ra sự kiện Chu Đại Thông vào mười năm trước, ta đã bắt đầu đề phòng người. Mỗi bước quân cờ của người, hay mỗi sự kiện, đều không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Tuân Lệ Lệ, cười khổ lắc đầu, đột nhiên cười ha hả:

- Ha ha ha! Từ Tiểu Nguyệt người là tiểu tiện nhân, người nghĩ rằng Tuân Lệ Lệ ta dễ đối phó như vậy hay sao? Người đâu, động thủ!!

Vừa dứt lời, lập tức toàn bộ cửa sổ bên cạnh bị người phá xông vào, bảy tám Hắc y nhân mặc y phục dạ hành, đồng loạt tiến lên, vây xung quanh Tuân Lệ Lệ.

Tần Tiêu vốn là người đứng chính giữa hai nhóm người, lúc này đang thối lui đến một góc tường. Mặc Y cùng Tử Dịch càng bối rối hơn, không biết nên đứng về bên nào, đành phải đi theo Tần Tiêu lui về góc tường.

Trong phòng, chia làm ba nhóm người: Từ Tiểu Nguyệt cùng Chu Đại Thông; Tuân Lệ Lệ cùng Ngô Hưng Quốc và đám người áo đen kia; Tần Tiêu cùng tỷ muội Mặc Y và Tử Địch.

Không nghĩ tới, đối với sự xâm nhập của mấy Hắc y nhân này, thần sắc trên mặt của Từ Tiểu Nguyệt vẫn lạnh nhạt như cũ giống như không thấy chuyện gì đang xảy ra, ung dung nói rằng:

- Tuân Lệ Lệ, những năm gần đây của ngươi là nhờ Vi Đình âm thầm giúp ngươi huấn luyện bảy tử sĩ sao? Nghe nói bảy tử sĩ này, tùy tiện dùng hai người cũng có thể khiến tứ đại hộ vệ phải liều mạng. Ta hôm nay thật đúng là biết một chút đó, bảy tử sĩ này không biết có lợi hại như trong truyền thuyết kia hay không.

Tuân Lệ Lệ ha ha cười:

- Thật buồn cười, nha đầu nhà ngươi không biết sao! Chết đến nơi, còn làm bộ làm tịch chi nữa. Ngươi cho rằng, những người kia thuộc người của Hỏa Phượng sao, có thể nghe lời điều khiển của ngươi hay sao?

157. Chương 157: Trò Chơi Này Cũng Nên Kết Thúc Được Rồi! (2)

Chương 157: Trò chơi này cũng nên kết thúc được rồi! (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Qua nhiều năm như vậy, bọn họ chỉ có biết ta là Phương Tử thôi, nào biết đến Xú nha đầu nhà ngươi chứ! Hiện tại ngươi chỉ có một Chu Đại Thông, cho dù ban đầu hắn là người đứng đầu tứ đại hộ vệ chúng ta thì sao nào? Ta không tin, hắn có thể thắng được ta cùng Vi...

Lời nói của Tuân Lệ Lệ đột nhiên dừng lại, mắt mở thật lớn, chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn bụng của mình, đầu của một cây đoản kiếm, từ phía sau lưng nàng đâm tới, đầu kiếm hiện ra trước bụng!

Tần Tiêu cùng bọn người Mặc Y cũng nhin không được kinh hô một tiếng, hầu như không thể tin một màn ở trước mắt này!

Nguyên gốc Ngô Hưng Quốc bên cạnh Tuân Lệ Lệ lẳng lặng không nói lời nào, đột nhiên trên mặt lộ ra nụ cười giả tạo dữ tợn, bỗng lấy tay từ sau lưng Tuân Lệ Lệ rút ra, sau đó tiến lên vài bước, chấp tay nói với Từ Tiểu Nguyệt:

- Thuộc hạ Vi Đình, phục mệnh Anh quốc công báo cáo kết quả công việc.

Bảy tử sĩ, cũng giống như người chết, mắt nhìn thấy Tuân Lệ Lệ bị đâm bị thương, cũng không động một chút nào! Xem ra, bọn họ cũng chỉ là thân tín của Vi Đình, căn bản không phải dưới trướng của Tuân Lệ Lệ.

Tuân Lệ Lệ giống như cái giá đỡ, ngã xụi lơ trên mặt đất, dùng ngón tay đang chảy máu đầm đìa chỉ Vi Đình:

- Ngươi... Vì sao...

Từ Tiểu Nguyệt đắc ý cười to, đứng dậy, bước đi thong thả đến thân thể đang run rẩy không ngừng phun máu tươi của Tuân lệ Lệ, một cước dẫm lên mặt của nàng, khinh thường nói:

- Ngươi quá tự phụ rồi đó Tuân Lệ Lệ, ngươi cũng quá coi thường ta rồi. Hắc là nói, ngươi quá tin tưởng nam nhân ở chung hai mươi năm với ngươi. Đường như ngươi không biết rằng, nữ nhân, cho dù bảo dưỡng đến đâu cũng phải già đi. Nữ nhân già rồi, thì cho dù ăn mặc như thế nào cũng không có hương vị gì cả. Ngươi nghĩ mà xem? Lỗi ở chỗ là ta trẻ hơn so với ngươi vài tuổi ha ha ha ha!

Tuân Lệ Lệ đột nhiên nhở ra một ngụm máu tươi, bởi vì bị giẫm ở bên mặt phải, cho nên sự tức giận cũng không thấy rõ:

- Gian phu dâm phụ!

Từ Tiểu Nguyệt hung hăng ngang ngược cười ha ha:

- Chửi giỏi lắm, chửi giỏi lắm! Những việc này không phải đều do Tuân Lệ Lệ người an bài hay sao? Ba năm trước, người liền đề nghị ta đến ở phủ thứ sử Ngạc Châu, nói ở đây sẽ âm thầm chỉ dẫn cho hết thảy mọi việc. Nói cho cùng, người còn không phải muốn đưa ta đi thật xa, còn mình ở Hỏa Phượng lộng quyền sao? Chỉ là người không ngờ tới, ta lại làm nữ nhân của thứ sử, lại không nghĩ tới là cùng thứ sử lên giường, ha ha!!

Trên mặt Vi Đình đứng ở sau lưng nàng lúc trắng lúc xanh, xấu hổ quay đầu đi, hung hăng trừng mắt nhìn góc tường, dường như muốn biến nó thành một cái hố.

Tần Tiêu mãnh liệt áp chế lửa giận trong lòng không cử động một chút nào, nhưng tay để ở sau lưng, đã nắm thành một quyền rồi, nổi cả gân xanh lên. Tần Tiêu thấy rõ ràng, Tuân Lệ Lệ bị một đao phía sau lưng đâm tới, dường như đã đâm nát thận, sợ là thần tiên đến đây cũng không cứu nổi, cái chết của nàng là kết cục đã định rồi. Việc trong yếu ở trước mắt, chính là cố gắng giữ gìn được tỉnh táo, bằng không đầu óc càng nóng thì nhất định sẽ hỏng chuyện!

Tỷ muội Mặc Y cùng Tử Định sớm đã bị tình huống trước mắt này làm cho kinh hoảng rồi, lúc này không biết mình đứng ở lập trường gì nữa, quan hệ của những người này có chút mơ hồ, đành phải ngơ ngác đứng bên cạnh Tần Tiêu, vô tội và bối rối nhìn cảnh trước mắt.

Từ Tiểu Nguyệt tâm nguyện vừa lòng thỏa mãn, tiếp tục nói xàng nói bậy:

- Kỳ thật Tuân Lệ Lệ người coi như cũng là một nữ nhân thông minh, biến Chu Đại Thông thành phế nhân rồi thu dưới trướng, Hồ Vạn Cầu vẫn âm thầm vẫn vương người, ngay cả Vi Đình cũng là nam nhân của người. Xem biểu hiện thì tất cả nhân vật trọng yếu đều phải nghe lệnh người. Chỉ là người cũng không ngờ tới, Vi Đình là người người tín nhiệm nhất, từ ba năm trước đã chán ghét nữ nhân vô sỉ còn tự cho là nhả lệ thoát tục của người, cam tâm sẵn sàng góp sức với ta. Gần đây, người còn muốn muốn thế lực bên ngoài đối phó với ta, còn định dùng Tần Tiêu miệng còn hôi sữa kia đến tính kế ta. Người cũng đã biết rồi đấy, những việc làm của người, căn bản không có cái nào có thể thoát khỏi đôi mắt của ta!

Dứt lời Từ Tiểu Nguyệt dùng chân nâng mặt Tuân Lệ Lệ nâng lên, chỉ một ngón tay về phía Tần Tiêu:

- Tuân Lệ Lệ, người có phải rất ngạc nhiên hay không, người sắp bị ta giết, Tần đại nhân của người, vì sao còn không ra tay giúp người? Hỏi con rể tốt của con gái người một câu, cuối cùng là xảy ra chuyện gì. Xem như năm đó cũng có công lao, ta ban thưởng cho người được chết nhắm mắt.

Tuân Lệ Lệ một mực không ngừng run rẩy, trên đầu trên mặt dính đầy vết máu cùng bụi bẩn, chậm rãi ngược đầu, nhìn về phía Tần Tiêu.

Mặc Y cùng Tử Định đồng thời phát ra âm thanh kinh ngạc khê hỏi:

- Con rể? Cái mà là con rể chứ?!

Lúc này trên mặt Tần Tiêu sớm đã khoát lên một bộ mặt giận dữ như có như không, hai con mắt híp lại, chậm rãi quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Trời đã sáng rồi.

Vài tiếng gà gáy thông báo bình minh từ xa truyền đến.

Tần Tiêu quay đầu, con mắt đang híp lại từ từ mở to ra, bắn ra sát khí lạnh thấu xương:

- Mặc Y, Tử Định các người nghe cho kỹ. Trước mắt người trong vũng máu này là mẹ ruột của các người. Người giết mẹ ruột của các người, một tháng trước, cấu kết với Vi Đình giết phụ thân Hồ Vạn Cầu của các người. Sau đó, bọn họ còn muốn nhốt Tần Tiêu thật lại, lấy một tên giả trang ta để lên sân khấu.

Hai tỷ muội đồng thời kêu lên sợ hãi:

- Người nói cái gì?!

Vi Đình không khỏi hoảng sợ nói:

- Mã Nam lớn mật, dám gọi thẳng tục danh của ta.... Người, người làm sao có thể biết những chuyện này của ta chứ?!

Hai tay Tần Tiêu nắm lại thành quyền, tức giận trừng mắt nhìn Vi Đình cùng Từ Tiểu Nguyệt:

- Từ Tiểu Nguyệt, Vi Đình, bản quan nghĩ trò chơi này cũng nên kết thúc được rồi!

Mặt của Từ Tiểu Nguyệt trong nháy mắt trở nên tái xanh, toàn thân không tự chủ lui về phía sau Vi Đình cùng Chu Đại Thông, đôi môi run rẩy, kinh hoàng quát khẽ:

- Người...Người là Tần Tiêu thật?!

- Cái gì?! Đều đó không có khả năng!

Vi Đình và Chu Đại Thông cùng nhau la hoảng lên, hai người bày ra một tư thế lá chắn, chắn Từ Tiểu Nguyệt ở sau lưng. Chu Đại Thông mở to hai mắt ra nhìn:

- Hắn làm sao có thể, từ trong bãi lau sậy đi ra được! Ngay cả thuyền cũng không có, chẳng lẽ hắn có thể bay sao?!

Bảy tử sĩ nhanh chóng di chuyển, bảy chuôi trường dao làm thành một cái hình quạt, vây bọc người Tần Tiêu cùng Mặc Y vào trung tâm.

Tuân Lệ Lệ nằm trên mặt đất, đột nhiên cười như điên, sau đó lại kịch liệt ho khan:

- Tốt! Tốt lắm tốt lắm! Kế trong kế, tất cả mọi người chúng ta, đều bị Tần Tiêu tính kế! Từ Tiểu Nguyệt, cuối cùng người cũng không có kết cục tốt!

Hai mắt Từ Tiểu Nguyệt trừng trừng, quát to:

- Tiệt nhân, chết đến nơi còn bịa đặt lung tung! Tần Tiêu, người đơn phương độc mã, cũng dám xưng bản quan với ta sao!

158. Chương 158: Đại Tiêu Diệt. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 158: Đại Tiêu Diệt. (1)

- Cho dù võ công người có giỏi đến đâu, cũng chắc có thể thắng tất cả mọi người trong phòng! Huống chi, ta còn có ba nghìn hộ vệ đang đóng quân ở sở tiền sơn trang. Hôm nay, người xong đời mới chính là người!!

Trên mặt Tần Tiêu giống như kết hàn băng, ngoại trừ sát ý lạnh lùng, không có lộ ra vẻ gì khác một chút nào. Hắn một mực quan sát tình cảnh trước mắt, cố gắng tìm ra cơ hội thích hợp nhất, hữu hiệu nhất rồi nhanh chóng phóng ra một bên góc, tranh thủ trước tiên đột phá ra được một cửa, làm như vậy cũng khiến địch nhân trước mắt kinh sợ.

Mặc Y cùng Tử Dịch cũng cùng nhau lấy kiếm ra khỏi vỏ, hai tay cầm lấy một cây kiếm uốn éo như con rắn, đứng tựa lưng chung một chỗ, cùng thân thể Tần Tiêu tạo thành một hình tam giác.

Mặt của Mặc Y như sương lạnh, vừa run sợ vừa nói:

- Tần Tiêu, những lời người vừa mới nói, đều là sự thật sao?

- Phải.

Tần Tiêu nhả ra một chữ, như miếng sắt rơi xuống đất nhưng không có tiếng kim loại rơi.

Tuân Lệ Lệ đang nằm trong vũng máu, đột nhiên mở to con mắt ra, dùng sức lực cuối cùng của mình, thì thào hô:

- Mặc Y, Tử Dịch nương thực xin lỗi các con! Hồ Vạn Cầu, ta thực xin lỗi người!!

Sau đó thân thể mãnh liệt run lên vài cái, cuối cùng ngã trên mặt đất, không động đậy được nữa.

- Lão tặc, ta liều mạng với người!!

Âm thanh Tử Dịch mang theo giọng khóc nức nở, giận dữ dùng sức găm lên một tiếng, kiếm của nàng biến hóa thành một đạo ánh sáng màu hồng, đánh về phía Vi Đình.

Mặc Y cũng lách mình động thủ, cùng Tử Dịch đánh ra!

Bảy chuôi trường thủ đao của bảy tử sĩ, trong nháy mắt lại chỉnh tề kéo theo bảy đạo ánh sáng tử vong tới, đâm chém về phía hai tử muội kia, đao ảnh cứ cuồng loạn nhảy múa bao phủ toàn thân hai tử muội vào bên trong! xem tại

Dường như là cùng lúc đó, Tần Tiêu đột nhiên phát lực, cánh tay dài bỗng nhiên biến hóa, Thiết chưởng biến thành đao, giống như ảnh con rắn uốn éo đang bơi, trong giây lát một vật lấp lánh nhanh chóng tiến vào biển ảnh đao của bảy tử sĩ từ kẽ hở!

Bảy tử sĩ cảm giác trước mặt một hồi choáng váng, không khỏi cùng nhau sợ hãi, miễn cưỡng thu đao lại, bứt ra nhảy về phía sau, cùng nhau quay cuồng một vòng, nửa ngồi ở trên mặt đất, ra tay chưởng một cái, trường đao ở bên cạnh hạ xuống.

Tần Tiêu vươn người đứng dậy, chậm rãi lấy bàn tay xuất chưởng đang để ngang trước ngực kia hạ xuống.

Mặc Y cùng Tử Dịch, cũng sợ ngậy người ra, rút kiếm quay về, đứng ở bên cạnh Tần Tiêu.

Lách tách...

Bầu không khí trong phòng, dường như trong nháy mắt đang đọng lại, tĩnh lặng đến mức đáng sợ.

Lách tách, lách tách...

Trên lòng bàn tay của Tần Tiêu xuất hiện một dòng máu tươi, chậm rãi chảy tới gạch đá màu xanh trên mặt đất, từng đợt bụi nhỏ nhỏ tung bay, trong nháy mắt ngưng tụ thành từng quả từng quả huyết cầu.

Mà trên tay của hắn, căn bản không có chút vết thương nào!

Bảy tử sĩ giống như gặp quỷ cùng nhau kinh ngạc mở to hai mắt ra nhìn hắn, trong đó có ba người đột nhiên từ trong cổ họng phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân run rẩy nặng nề ngã trên mặt đất.

Ba cái trường thủ đao quay tròn trên mặt đất, giống như đang vui đùa, khiến con mắt Vi Đình đau nhức, toàn thân run cầm cập vì sợ hãi.

Vết nước mắt trên mặt Tử Dịch còn chưa có khô, nàng nuốt một miếng nước bọt, trầm thấp nói:

- Quá...quá là đáng sợ! Tay không đánh với đao sắc, trong nháy mắt đánh chết ba người!

Gương mặt của Mặc Y giống như bức tượng, rất bình tĩnh, nhìn Tuân Lệ Lệ một cái, ung dung nói:

- Dịch nhi, chuyện vừa rồi người thấy được sao? (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

Vi Đình cùng Chu Đại Thông che chở cho Tử Tiểu Nguyệt, chậm rãi thối lui về phía sau.

Còn lại bốn tử sĩ, nắm thanh trường thủ đao trong tay thật chặt chỉ vào Tần Tiêu, lồng ngực nhấp nhô, thở hổn hển, chậm rãi lui về phía sau.

Tần Tiêu khề nghiêng cái cổ, chậm rãi quét qua mỗi người trong phòng, khề nói giọng âm trầm:

- Ta đã nói rồi, trò chơi đã kết thúc!

- Mặc Y, Tử Dịch...

Tần Tiêu dừng nói lại một chút.

- Bốn tử sĩ giao cho các người. Võ nghệ bọn họ hiện giờ tách ra cũng chỉ bình thường mà thôi, chỉ là có chút ăn ý với nhau. Lấy võ nghệ của hai tỷ muội các người, đồng tâm đối địch, chắc là không có vấn đề gì lớn.

- Dạ!

Mặc Y cùng Tử Dịch trăm miệng một lời, nhất tề kêu lên một tiếng, xuất kiếm ra, hai đạo hồng quang, đâm thẳng về phía bốn tử sĩ kia!

Tần Tiêu nhắc mấy bước chân, chậm rãi tới gần bốn người Từ Tiểu Nguyệt, khẽ miệng dần dần giương lên một tia ngạo mạn mà lãnh khốc, chậm rãi nói rằng:

- Cùng mổ quyết chiến một trận sinh tử đi.

Thân thể của Vi Đình cùng Chu Đại Thông nhất tề chấn động, không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Từ Tiểu Nguyệt không không khỏi vừa sợ vừa giận, nghiêm nghị quát:

- Mau xông lên! Thân là tứ đại hộ vệ nào có thể lại sợ một tên tiểu tử lông vàng cơ chứ! Lên, giết hắn rồi! Phần thưởng của mỗi người là một trăm vạn xu tiền!

Vi Đình cùng Chu Đại Thông cắn răng một cái, đồng thời phát ra một tiếng hét thật to, đột nhiên đánh về phía Tần Tiêu!

Trong tay của Vi Đình có thêm một Nguyệt Loan Dao hình cung, Chu Đại Thông rút ra một cây Sà Đao dài ba thước ở phía sau lưng, cùng nhau chém về phía Tần Tiêu.

Tần Tiêu cười lạnh một tiếng, nhanh chóng nhắc chân lên, mũi chân điểm một cái, cả thân thể nhảy ra xa, thông dong tránh được hai đạo đao ảnh.

- Rầm rầm!!

Gạch đá màu xanh của sàn nhà, cứ nhiên bị hai luồng sức mạnh của cây đao bổ xuống nứt ra hai đoạn khe hở!

Từ Tiểu Nguyệt thừa cơ đẩy cửa sổ ra, lên tiếng hô to:

- Người đâu! Người đâu!!

Tần Tiêu nghe được sau lưng truyền đến một tiếng yêu kiều, sau đó là thanh âm của trường kiếm đâm tới tận xương. Quay đầu nhìn lại, thì thấy một hắc y tử sĩ bị Mặc Y dùng một kiếm đâm thủng ngực, mất mạng ngay tại chỗ; còn Tử Dịch uốn éo cái eo mềm, ở giữa không trung vòng trở lại cắt một kiếm, khiến một hắc y tử sĩ khác bị cắt một đoạn từ trán đến mũi, máu tươi phun ra, nhuộm gương mặt xinh đẹp như hoa của hai tỷ muội trước mắt như giống quỷ dạ xoa dưới âm phủ, dữ tợn và vô cùng khủng bố.

Còn lại hai tên hắc y tử sĩ dựa lưng vào nhau, không ngừng thở hổn hển, trong ánh mắt đã tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng, cây đao cầm trên tay, đã bắt đầu run lên.

Tử Dịch cười lạnh:

- Bấy tử sĩ sao? Hừ! So với bảy tử thi cũng không khác gì lắm! Tỷ tỷ, nhanh chóng giải quyết hai con chó nhỏ này thôi, rồi cùng đi tìm lão tặc Vi Đình liều mạng!

- Được!

Một làn gió mạnh thổi trước mặt, cây đao của Vi Đình cùng Chu Đại Thông đã bổ đến trước mắt. Tần Tiêu lại một lần nữa xoay người, nhảy lên cửa sổ, Vi Đình cùng Chu Đại Thông đuổi theo sát, ba người đến trong sân, cách nhau mười thước, dùng mắt giằng co.

Đúng lúc này, ở lối vào của đình viện, truyền đến mấy tiếng gào to, một đám người đông nghịt trên tay cầm Cương Dao vọt lên trước. Đúng là thuộc hạ của Hỏa Phượng, nghe được thanh âm bên này đánh nhau liền đến cứu viện!

Từ Tiểu Nguyệt chạy ra ngoài, chỉ vào Tần Tiêu đắc ý cười to:

159. Chương 159: Đại Tiêu Diệt. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 159: Đại Tiêu Diệt. (2)

- Tàn đại nhân, Võ trạng nguyên sao? Võ trạng nguyên thì rất giỏi hay sao? Ta thấy cũng không có gì hơn! Ta không tin, người có thể giết được hơn ba nghìn người ở Sở Tiên sơn trang! Ta nhỏ vào! Hữu dũng vô mưu sao, thiết thòi cho người còn tự cho là mình trí dũng vô song không ai làm gì được, hiện tại người cứ tiếp tục cười nữa đi!

Tần Tiêu lẳng lẳng nghe Từ Tiểu Nguyệt đang cuồng vọng kêu gào, trên mặt vẫn mang bộ dạng trầm tĩnh, cuối cùng chậm rãi nói rằng:

- Từ Tiểu Nguyệt, người có biết người thua ở đâu hay không?

Từ Tiểu Nguyệt hừ lạnh một tiếng:

- Chết đến nơi mà còn dám ngụy biện! Ta thấy, người ngoài trừ cái miệng lấu cá ra còn không có được cái gì khác! Phỏng chừng trên giường cũng là con của mềm!

Lời nói của Từ Tiểu Nguyệt còn chưa dứt, trên nóc nhà truyền đến một tiếng nổ lòi đình, một thân ảnh khổng lồ như chim đại bàng đang chụp mồi, giết chết hết đám người Hắc y!

- Có ông nội người ở chỗ này! Đám tiểu hầu tử các người toàn bộ chết đi!!

Lý Tự Nghiệp giống như thiên thần đến thế gian, rơi xuống chính giữa đám sát thủ kia, dọa cho đám người kia chết khiếp.

Lời còn chưa dứt, Phong Trường Dao trong tay Lý Nghiệp giống như bão nổi lên, đảo qua bổ xuống cắt qua hai tên sát thủ ở trước mặt.

Vèo!

Hai cái đầu người trong nháy mắt không thấy bóng dáng, cơ thể run rẩy, máu tươi từ cái cổ phun ra giống như suối diên cuồng rơi vãi xung quanh, một hồi mưa máu nhuộm cả bầu trời.

Hai cổ thi thể âm âm ngã xuống đất, tứ chi theo bản năng vẫn còn đang run rẩy.

Lý Tự Nghiệp lấy tay lau máu tươi bắn ở trên mặt, cất tiếng cười thật to:

- Thống khoái thống khoái! Con mẹ nó, lão tử đã nhẫn nhịn từ lâu rồi! Giết!!!

Từ Tiểu Nguyệt hoảng sợ mở to hai mắt ra nhìn, nuốt một miếng nước bọt, vẫn cường ngạnh nói:

- Một tên Lý Tự Nghiệp thì thế nào chứ? Chỉ vài tên vô học các người thì có thể ngăn được thiên quân vạn mã của ta được hay sao?

Tần Tiêu lắc đầu, đột nhiên cười ha hả lên, âm thanh giảm thấp xuống ra vẻ thần bí, nói:

- Từ Tiểu Nguyệt, người nghe đi... yên lặng mà nghe. Nghe được cái gì? Bên ngoài là âm thanh gì?

Từ Tiểu Nguyệt chau mày, lập tức trở nên sợ hãi:

- Có chuyện gì xảy ra! Chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Vi Đình cùng Chu Đại Thông cũng đồng thời hoảng sợ, hai mắt nhìn nhau.

Đúng lúc này, hai tên Hắc y sát thủ thất thố hốt hoảng thất tha thất thiếu chạy tới, kinh hoảng hô:

- Chủ nhân!! Tiêu rồi, toàn bộ tiêu rồi!

Từ Tiểu Nguyệt giận dữ, giơ lên thanh trường thủ đao vừa rồi nhặt được ở trong phòng, chém tên sát thủ kia một đao, nghiêm nghị hỏi câu khác:

- Thúi lắm! Người mới tiêu thì có! Người tới đây nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?

Một sát thủ khác hoảng sợ mặt mũi trắng bệch, run rẩy nói:

Lý...Lý Trọng Tuấn dẫn theo Vũ lâm vệ, đồng thời đánh từ đường thủy lẫn đường bộ, Tiêu tướng quân cùng Quân tướng quân đã không thể đối kháng! Vũ lâm vệ đã giết Lăng Vân Cư! (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

- Cái gì!!

Từ Tiểu Nguyệt, Vi Đình, Chu Đại Thông đồng thời cùng nhau kêu to!

Từ Tiểu Nguyệt kinh hoảng kêu lên:

- Hôm qua mã thám còn báo lại cho ta là Lý Trọng Tuấn còn đang cách chúng ta ba trăm dặm, tại sao hôm nay có thể đến được Sở Tiên sơn trang chứ?! Tiền đường chính là ba nghìn nhân mã, sao có thể lại bị thất bại như thế được chứ?!

Tên sát thủ kia bối rối lắc đầu:

- Tiểu nhân không biết..

- Hồn dân! Súc sinh!

Từ Tiểu Nguyệt thở hổn hển, rống giận mấy tiếng, chém một đao xuống đầu tên sát thủ kia, nhanh như chớp lặn đến một góc sân.

Tần Tiêu một mực lạnh lùng nhìn vào đám bọn Từ Tiểu Nguyệt, lúc này đột nhiên dùng lực, quát lên một tiếng thật to:

- Từ Tiểu Nguyệt, Vi Đình, Chu Đại Thông, còn không mau thúc thủ chịu trói, còn đợi đến khi nào!!

Bọn người Từ Tiểu Nguyệt như bị sét đánh, toàn bộ đều run rẩy, quay mặt lại trốn mắt hung hăng nhìn Tần Tiêu.

Từ Tiểu Nguyệt hung hăng không sợ chết tiến lên hai bước, đi đến bên cạnh Vi Đình cùng Chu Đại Thông, lấy đao chỉ vào Tần Tiêu, nổi cơn giận kêu gào:

- Tần Tiêu, tên gian tặc nhà ngươi! Ta nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu!

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng, toàn thân dâng lên sát khí:

- Chỉ tiếc, người chết nhất định là ngươi!

- Hừ, chưa hẳn!

Từ Tiểu Nguyệt chậm rãi thối lui bước chân

- Mất ba nghìn nhân mã mà thôi, Giang Nam vẫn là của ta. Người cùng Lý Trọng Tuấn, sớm muộn gì cũng phải táng thân ở Giang Nam!

Tần Tiêu cười ha hả, dùng ánh mắt coi thường nhìn Từ Tiểu Nguyệt, nói:

- Buồn cười thật, chuyện cho tới bây giờ rồi mà ngươi vẫn còn muốn nằm mộng. Nếu như không ngoài dự đoán của ta, lúc này hang ổ ở Ngạc Châu của ngươi đã bị đại quân công hãm rồi. Vật tư bên trong Thiên Thánh Sơn cũng đã bị Cao Tiên Chi thu vào trong tay. Ngươi giờ còn vốn liếng gì chứ? Ngươi chỉ còn có thể dựa vào thủ đoạn hèn hạ vô sỉ áp chế quan lại Giang Nam sao? Trong tay ngươi có chứng cứ gì để áp chế bọn họ đây? Nói thật cho người biết, tất cả những chứng cứ của quan lại Giang Nam, đều đã ở trong tay ta rồi.. Người trừ giữ được một ít đồng tiền thối đã mốc méo cùng đám quân lính tôm tướng của ô hợp này, giờ thì còn tiền vốn gì nữa chứ!

- Ngươi!!!

Toàn thân Từ Tiểu Nguyệt phát run, cắn môi đến nổi chảy cả máu, điên cuồng quát:

- Tần Tiêu, Từ Tiểu Nguyệt ta thề không chung một trời với ngươi! Mọi người lên, giết, giết tên gian tặc này cho ta!

Vi Đình cùng Chu Đại Thông lại cùng nhau hét to lên một tiếng, lại một lần nữa xông về phía Tần Tiêu chém giết; hơn trăm tên Hắc y sát thủ cũng cùng nhau vây tới, đồng loạt nhảy vào vòng chiến, vây Tần Tiêu ở bên trong,

Tần Tiêu cười gần mấy tiếng, nhanh chóng thoát ra, vây một tên sát thủ bên cạnh lại, hần nhẹ nhàng chặn một quyền uy hiếp kia, thuận tay đánh một kích lên cổ tay của hắn. Cương Dao trong tay của sát thủ rớt xuống, Tần Tiêu một phen tiếp được, chột khe vung tay một cái, liền chém đứt cánh tay thành ba đoạn!

Vài tiếng kêu thảm thiết đồng thời phát ra, trong lúc đó một đạo ánh sáng phát ra, trên mặt đất đã có ba người nằm vật xuống, thân thể run rẩy thống khổ không chịu nổi!

Hai con Vi Đình mắt đỏ lên như máu, giống như dã thú nổi điên đang điên cuồng rít gào như sấm. Hồ Nguyệt Loan Dao vung lên một cách tàn bạo, toàn thân cao thấp của Tần Tiêu bị bao phủ ở bên trong đó! Chu Đại Thông tận dụng cơ hội xông lên cầm dao bổ xuống chỉ bằng một tay, thân hình dao động trong gió, xem ra danh hào “Xuất Thủy Vân Long” cũng không phải là chuyện đùa, cái tên cũng thật là xứng đáng.

Tần Tiêu di chuyển thân thể nhanh như điện, trong lòng trầm tĩnh như nước, né tránh khỏi một nhát dao kia. Một thân quần áo không dính một chút bụi dưng Cương Dao đón đỡ các loại công kích như mưa như gió, lúc nào cũng từ kẽ hở chém ra một đao, vì vậy lại có thêm một tánh mạng được kết thúc.

Nhẹ nhàng sử dụng công phu khinh công, mạnh mẽ phản công lại, trong nháy mắt đôi mắt chim ưng lại tỏa ra sát khí, hơn nữa Cương Dao quỷ dị khó lường, Tần Tiêu đã biến thành một Tu La chỉ biết đâm giết trên chiến trường, giống như hắn đang biểu diễn chém giết trên sân khấu.

160. Chương 160: Người Nào Ngăn Cản Ta Đều Chết!! (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 160: Người Nào Ngăn Cản Ta Đều Chết!! (1)

Giờ phút này, nhưng mà người nào giờ vẫn tin tưởng hắn là văn sĩ nho nhã nhẹ nhàng, hoặc là yếu đuối chỉ biết cùn quan lại khoác lác bịa chuyện như thế, vậy thì người đó chắc hẳn là kẻ điên hoặc chính là ngu ngốc!

Thân thể của Tần Tiêu giống như đang trải qua lễ rửa tội bằng máu tươi, vốn y phục của nhà Hồ là trắng sáng không tỳ vết, lúc này đã không còn nhìn ra được màu lúc ban đầu.

Thần sắc của hắn giống như đang ngủ đông, giống con báo đang đi săn, trầm ổn và bình tĩnh, lại khiến cho tâm tình của người khác rất sợ hãi, ánh mắt của hắn, so với chim ưng chụp mồi càng thêm nhạy cảm cùng lạnh khốc!

Bụp bụp bụp!

Lại có ba viên pháo được phóng lên trời!

Mấy lọn tóc trên thái dương của Tần Tiêu dính đầy máu của địch nhân, hiện đang từ cổ chảy xuống!

Giờ phút này, hắn chỉ nhớ rõ một việc đó chính là thu thập tính mạng của mấy tên tạp chủng này!

Người nào dám ngăn cản ta, kẻ nào nghịch ra, kẻ nào phạm ta, giết không tha!!!

Từ Tiểu Nguyệt đứng ở một bên, trên mặt đã không giống như bình thường nữa mà cả người dường như bị hóa đá, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, kinh hoàng, sợ hãi thì trào lẩm bẩm:

- Là kẻ điên! Yêu quái! Ma thần! Súc sinh kia là Ma thần!!....

Tần Tiêu bên này thì đơn giản là lưu loát giết người như ngóe, còn Lý Tự Nghiệp bên kia thì giống như một cái địa ngục kinh hãi thể tục!

Hắn cầm Phong Trường Dao chém giết đã không biết chặt được bao nhiêu cái cổ hoặc là chém rụng bao nhiêu tay chân, chỉ biết lúc này vẫn giống như con mãnh thú khát máu đang giương nanh múa vuốt, hấn tàn nhẫn và điên cuồng cướp đi biết bao nhiêu tính mạng của đám người bên cạnh!

- Giết!! Giết sạch các người!! Con mẹ nói, giết!

Lý Tự Nghiệp rống lên từng tiếng thật to như tiếng sét đánh, những tảng đá xanh cản đường đều bị hấn ột chường.

- Thống khoái, thống khoái! Thêm vài tên nữa đi! Giết!

Đồng thi thể bên cạnh Lý Tự Nghiệp không có cái nào được trọn vẹn đang chông chất đầy ở phía sau, có thể thấy vẫn có Hắc y sát thủ hung hãn không sợ chết bỏ nhào về phía hắn, vây hắn ở bên trong, sau đó thay phiên nhau giáp công!

Dao kiếm như ảnh, máu chảy thành sông!

- Lý tướng quân, bốn tướng đến giúp người!

Một tiếng rống rung trời, bên cạnh là một đại hán uy lẫm xung phong liều chết tới, Trường Dao trong tay múa may, kín đến nỗi không có một kẻ hở, chém ra một con đường máu, xông vào đứng tựa lưng cùng với Lý Tự Nghiệp.

Lý Tự Nghiệp hung hăng lau máu tươi bắn trên mặt một cái, quát lớn:

- Huynh đệ là ai?!

Người tới vung đao lên, vung lên chém vào ba thanh Cương Dao:

- Vạn Lôi phủ Nhạc Châu! Lý tướng quân, hiện giờ giết địch trước, rồi nói chuyện sau!

- Được, giết! Giết sạch đám người này!

Hai tướng cùng nhau rống to một tiếng, đột nhiên đứng dậy vung đao chém giết!

Vốn là bị vây trong một đám người, lập tức bọn họ đứng dậy chém giết khiến ỏi người phải tản ra bốn phía.

- Khá lắm! Đao pháp của Vạn tướng quân rất mãnh liệt!

- Lý tướng quân cũng không có kém!

- Giết!!!

Hai con hổ đối lại một lần nữa cùng nhau chém giết!

Đám người vây quanh Tần Tiêu lại càng ngày càng ít. Còn lại có mười mấy tên Hắc y sát thủ, trong mắt mấy người đó đã chứa ý sợ hãi, chần chờ. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

Chém giết nửa ngày, vậy mà còn chưa có sờ được góc áo của người này một cái nào, lại bị hấn tiện tay giết chết ba đến bốn mươi người!

Thực lực cách xa như thế thì còn đánh như thế nào được?!

Đây là đang cùng quỵ đánh nhau chứ làm gì có chuyện không bình thường như vậy được!

Bọn sát thủ cũng là được phụ thân nuôi dưỡng, tuy rằng bình thường Tử Tiểu Nguyệt cũng ra quy củ cực nghiêm khắc, nhưng thấy cái chết đang uy hiếp ở trước mắt, vẫn không tự chủ sinh ra ý muốn bỏ chạy, không còn lòng dạ nào muốn tham chiến.

Ở chính giữa, Tần Tiêu vung Trường Dao lên, quét qua mặt đất, một đạo máu trên đao không ngừng chảy trên mặt đất, lăm lệt quát:

- Còn có ai không sợ chết thì tiến lên! Hôm nay bốn quan đại khai sát giới, người nào ngăn cản ta đều chết!

Vi Đình cùng Chu Đại Thông một mực cẩn thận, tuy rằng từ này giờ không có bị thương gì, nhưng ý chí và lòng cam đảm bị sa sút không có một chút ý chí chiến đấu nào, lúc này đã nhảy ra khỏi vòng chiến đấu, toàn thân phát run nhất thời cùng thở hổn hển.

Từ Tiểu Nguyệt thở hổn hển xông lên phía trước quát hai người:

- Lên đi...! Hai người các ngươi là bọn hèn nhát, còn dám xưng là vô địch thiên hạ! Ngay cả một tên tiểu tử lông vàng mà cũng không đối phó được!

Vi Đình giận tím mặt, trở tay tát lên mặt Từ Tiểu Nguyệt một cái, tát mạnh đến nỗi khiến ắt nàng nổ đom đóm:

- Câm mồm, ngươi là đồ kỹ nữ thú! Không phải bởi vì ngươi có dã tâm muốn thôn tóm thiên hạ, loại bỏ những người bất đồng ý kiến, dung túng huynh đệ của mình, cho tới lúc này còn muốn làm cấp trên hay sao? Chúng ta liệu chết liệu sống chém giết, ngươi không làm được cái rắm gì mà chỉ biết mắng chửi người! Lão tử nói cho ngươi biết, lão tử đã nhãn nhĩn ngươi từ lâu lắm rồi, hừ!

Từ Tiểu Nguyệt giống như đang gặp quỷ kinh ngạc trừng mắt nhìn Vi Đình:

- Ngươi...Ngươi thật to gan! Dám đánh ta!

Vi Đình nghiêng răng nghiêng lợi:

- Không chỉ muốn đánh ngươi mà lão tử còn muốn giết ngươi!

Chu Đại Thông nhảy ra trước mặt Vi Đình ngăn cản hấn lại:

- Vi Đình, ngươi điên rồi! Ngươi quên ngày đó chúng ta đã thề rồi sao, không được phạm thượng!

- Chu Đại Thông, ngươi thật là đồ ngu xuẩn!

Vi Đình oán hận gắt lên một cái, lớn tiếng nổi giận mắng:

- Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể giết kỹ nữ này, rồi đầu hàng triều đình, lúc đó mới mong có thể giữ lại được một mạng!

- Ngươi!...

Chu Đại Thông cùng Từ Tiểu Nguyệt đồng thời giận dữ, bực bội nói không ra lời.

- Cầu tặc thay đổi thất thường! Nạp mạng đi!

Sau lưng truyền đến một tiếng yêu kiều, ở giữa không trung, một bóng dáng đang lượn vòng cầm theo một thanh kiếm màu đỏ tươi, đột nhiên đánh úp xuống đỉnh đầu của Vi Đình!

Là Tử Địch! Trên mặt Tử Địch vô cùng tức giận!

- Xú nha đầu, đừng quên các ngươi là do lão tử dạy dỗ!

Vi Đình cắn răng gầm nhẹ một tiếng, không hề lùi bước mà còn tiến tới, một cước đạp thanh kiếm ở giữa không trung đang lao tới kia!

Tử Địch múa kiếm nhìn như kín không kẽ hở, thì đột nhiên bị Vi Đình ở trước mặt tìm ra được một cái lỗ hổng, Hồ Nguyệt Loan Dao giống như một con rắn độc xà tới, từ kẽ hở này xuyên qua, một đao chém trúng đầu vai của Tử Địch!

Tử Địch kêu thảm một tiếng, ầm ầm rớt xuống đất, đầu vai ở trên cánh tay phải bị chém trúng, vết thương dài hơn một thước, máu tươi đang phun trào ra.

- Địch nhi!

Mặc Y chạy đến, một đạo thân ảnh cầm kiếm sà xuống mặt đất, đánh thẳng vào Vi Đình, nhanh như điện như sấm chớp.

Vi Đình vừa rơi xuống đất chuẩn bị dùng một đao kết thúc Tử Dịch, không ngờ lúc này lại thấy Mặc Y đang đánh úp lại, lại lần nữa cười lạnh một tiếng, nâng người dậy, cơ hồ là dùng chiêu thức giống y hệt Mặc Y, tiến tới chém giết nàng!

Hai thân ảnh bắn ra hồng quang, thời gian trôi qua nhanh đang lúc so chiêu Mặc Y thét lên một tiếng, cũng rơi xuống trên mặt đất, trên người cũng bị chém một đao, miệng vết thương giống y hệt của Tử Dịch.

161. Chương 161: Người Nào Ngăn Cản Ta Đều Chết!! (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 161: Người Nào Ngăn Cản Ta Đều Chết!! (2)

Vi Đình vô cùng đắc ý, cười ha ha:

- Xú nha đầu, thời điểm năm đó ta dạy võ cho các ngươi, còn cố ý lưu lại một chiêu, chính là đề phòng chuyện phát sinh như ngày hôm nay. Các ngươi luyện thêm một trăm năm nữa cũng không phải là đối thủ của lão phu!

Từ Tiểu Nguyệt lạnh lùng trừng Vi Đình một lát, âm thầm buông lỏng góc áo Chu Đại Thông:

- Chúng ta đi thôi, phía sau gian phòng này, còn có mật đạo...

Dứt lời, hai người chậm rãi thối lui ra đằng sau.

Đúng lúc này, ở cửa lớn ngoài hậu đường, truyền đến mấy thanh âm hô hào rất lớn, mấy khối ván cửa trong nháy mắt cũng bị đẩy ngã xuống, mấy trăm quân sĩ Vũ lâm vệ cầm trường thương xông vào liều chết tiến vào bên trong.

Tần Tiêu nhìn thấy Lý Trọng Tuấn cầm theo một thanh Hoành Đao màu vàng, đứng ở phía sau lối vào, quát lớn một tiếng:

- Bao vây lại, cung thủ trên nóc nhà chú ý, nếu có người dám di chuyển, dùng loạn tiễn bắn chết cho ta!

- Dạ!

Đám quân sĩ cùng nhau hét lên đáp lời.

Thanh âm Lý Trọng Tuấn như sấm chớp quét qua tai:

- Người trong nội viện nghe đây, toàn bộ bỏ vũ khí xuống, quỳ xuống đầu hàng, nếu như phản kháng liền giết chết, bầm thây vạn đoạn!

Mười sáu tên Hắc y sát thủ còn lại đã sớm sợ đến vỡ mật, không hề có ý chí chiến đấu, lúc này biết rõ thời thế đã mất, đều ném binh khí, quỳ trên mặt đất kêu cha gọi mẹ cầu được tha. đọc truyện mới nhất tại .

Vi Đình sững sờ nhìn cảnh trước mắt, từ trong đáy lòng dâng lên một cỗ tuyệt vọng, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ. Từ Tiểu Nguyệt cùng Chu Đại Thông thối lui vào trong phòng tìm kiếm mật đạo đào tẩu, lại phát hiện nóc phòng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều cung thủ, nhất tề nhắm vào bọn họ, vì vậy cũng không dám nhúc nhích một chút nào nữa.

Đám Hắc y sát thủ bên kia hoặc bị Lý Tự Nghiệp cùng Vạn Lôi giết chết hoặc là bị Vũ lâm vệ bắt sống, lúc này chỉ còn rải rác vài người còn đang vùng vẫy giãy chết. Hai tướng buông tha cho đám tiểu tốt này, chạy đến bên cạnh Tần Tiêu, cùng tham gia chiến đấu.

Tần Tiêu lập tức cảm thấy áp lực giảm đi nhiều, nhanh chóng thoát ra chiến đoàn, ngồi xổm xuống bên cạnh hai tỷ muội Mặc Y:

- Không có sao chứ?
- Không có việc gì.
- Không chết được! Tần Tiêu, người đáp ứng rồi đó, người phải giúp chúng ta giết cái lão tặc này!

Tần Tiêu chậm rãi đứng dậy:

- Không cần nàng nói. Ta cũng đang có ý định muốn đánh hắn.

Dứt lời ném Cương Dao nhuộm đầy máu qua một bên, từng bước một tiến tới, tới gần Vi Đình.

Vi Đình lấy Hồ Nguyệt Loan Dao gác ở giữa ngực, sợ đến nỗi run lên thối lui về phía sau:

- Người...Người làm cái gì! Ta đầu hàng, ta nguyện ý đầu hàng! Binh sĩ đầu hàng sẽ không bị xử nhục, người không thể giết ta!

Tần Tiêu phẫn nộ trừng mắt, đang chuẩn bị ra tay giết chết tên Vi Đình dối trá này ngay lập tức, chợt nghe đằng sau lưng vang lên mấy tiếng:

- Tần huynh đệ, Tần huynh đệ của ta ở đâu? Tần Tiêu người ở chỗ nào?!

Là Lý Trọng Tuấn!

Tần Tiêu nhìn chằm chằm vào Vi Đình không quay đầu lại:

- Điện hạ, Tần Tiêu ở chỗ này!

Lý Trọng Tuấn dẫn hơn trăm binh Vũ lâm vệ nhanh chóng chạy tới, nhìn về phía bọn người Từ Tiểu Nguyệt nghiêm nghị quát:

- Trói toàn bộ lại cho ta!

Chu Đại Thông thở dài một hơi, ném Sắt Dao trên mặt đất, cúi thấp đầu xuống. Từ Tiểu Nguyệt thì toàn thân mềm nhũn, co quắp ngã trên mặt đất, tiếp đó ngất đi.

Lý Trọng Tuấn chạy đến bên cạnh Tần Tiêu, đập một chưởng thật mạnh lên trên vai của hắn:

- Tần huynh đệ, người không sao chứ? Chuyện này khiến người hã giận chứ! Mấy ngày qua chịu đựng sự buồn bực cùng nỗi oán khí, bây giờ cũng đã phát tiết xong! Sao, thống khoái chứ! Ha ha!

Tần Tiêu ôm quyền thi lễ với Lý Trọng Tuấn, ánh mắt lại một mực lạnh lùng trừng về phía kia một cái, nhìn Vi Đình đang một mực lui về phía sau lưng dựa vào tường:

- Cũng không tệ lắm. Chỉ là, còn có một chuyện trọng yếu ta chưa có làm, khiến cho nội tâm của ta không được thoải mái cho lắm!

Lý Trọng Tuấn ngạc nhiên nói:

- A, là chuyện gì vậy?

Khóe miệng Tần Tiêu nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh đầy dữ tợn và khát máu, chậm rãi nâng một tay lên dùng ngón trỏ chỉ Vi Đình:

- Ta muốn tự tay xé tên cẩu tặc này thành mười tám miếng!

Chương 120: Đánh chó mù đường.

Lý Trọng Tuấn đảo mắt nhìn chằm chằm vào Ngô Hưng Quốc, mặt lạnh như sương quát:

- Hừ, Ngô thứ sử! Thân là đại quan của Chu triều, lại đi theo bọn phản nghịch mua bán, giết chết một trăm lần cũng không đền bù đủ tội!

Lại lập tức hạ giọng, nói với Tần Tiêu:

- Chỉ là huynh đệ à, nếu hắn chết không được minh bạch thì chỉ sợ khó bịt miệng người đời. Không bằng như vậy, người cứ đánh hắn thành người tàn phế để giải hết giận trước, sau đó xử phạt ở mức cao nhất của

pháp luật là đưa hắn đi chém, như vậy, cũng có thể ăn nói với hoàng đế bên kia, quân tướng cùng dân chúng Giang Nam cũng không có hiểu lầm người!

Tần Tiêu chấp tay với hắn:

- Tà điện hạ đã thành toàn. Điện hạ, lão tặc này rất là hung ác và ác độc, kính xin điện hạ cùng chư vị, đều lui ra phía sau xem cuộc chiến. Ngày hôm nay ta nhất định phải tự mình ra tay cho hắn biết tư vị người bị làm nhục!

Lý Trọng Tuấn khoát tay chặn lại:

- Mọi người lui ra phía sau đi!

Sau nói dẫn mọi người lui về phía sau. Hai tỷ muội Mặc Y và Tử Dịch đang nằm trên mặt đất cũng được Lý Tự Nghiệp đỡ qua một bên, lấy một miếng vải quần áo băng bó miêng vết thương để cầm máu.

Tần Tiêu hí hai con mắt lại, dùng thanh âm không nóng không lạnh, cầm đao đứng đối diện với Vi Đình nói:

- Vi Đình, ngươi đừng có oán ta ý thế lấy nhiều người ức hiếp một người. Tại trận chiến hôm nay, nếu người có thể đánh bại ta, Tần Tiêu ta lấy danh nghĩa tổ tiên thề sẽ tha chết cho ngươi, để ngươi đào tẩu!

Con mắt của Vi Đình vốn đang xám xịt, đột nhiên bắn ra tinh quang:

- Tần Tiêu, lời ngươi nói là thật sao?!

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi cho rằng, Tần mỗ ta là loại người gian trá độc ác không giữ lời như ngươi hay sao? Đến đây đi, sử dụng Loạn Đao trong tay của ngươi đi, mở ra một con đường sống!

Lời nói của Tần Tiêu còn chưa dứt, Vi Đình hét to một tiếng, như con sói đang chụp mồi, quơ Hồ Nguyệt Loạn Đao bổ về phía Tần Tiêu!

Tần Tiêu hơi nghiêng người, dùng một chân ở ngay tại chỗ xoay tròn một cái thật là quỷ dị, còn chân kia thì quét ngang qua vai của Vi Đình một cái!

-Bịch

- một tiếng, má trái của Vi Đình bị một cước của Tần Tiêu đá trúng, bay ngược ra sau khoảng sáu thước rồi té lăn trên đất, khắc một cái lỗ ra một ngụm máu cùng vài cái răng bị gãy!

- Vi Đình.

162. Chương 162: Người Nào Ngăn Cản Ta Đều Chết!! (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 162: Người Nào Ngăn Cản Ta Đều Chết!! (3)

Tần Tiêu đứng thẳng người:

- Ta khinh thường ngươi nên không thèm dùng tay đánh ngươi. Một cước vừa rồi, ta thay mặt Hồ Vạn Cầu thưởng cho ngươi. Ngươi lợi dụng hắn dùng tấm lòng nghĩa khí để đi lừa gạt, quả thực là người cực kỳ vô sỉ khiến ta chán ghét!

- Ta nhỏ vào! Ngươi mà cũng dám đi giáo huấn người khác!

Vi Đình từ trên mặt đất nhồm dậy, hung hãn vung đao chém tới một lần nữa.

Lần này Tần Tiêu không có phản công lại, lúc cây đao gần tới trước mặt, liền uốn éo cái eo giống như ảo ảnh, khó khăn lắm mới nhìn thấy được đầu đao, hiện đang tiến tới vị trí là trước ngực của Vi Đình!

Vi Đình quá sợ hãi, đang chuẩn bị nhảy ra, không ngờ Tần Tiêu cười lên mấy tiếng, dùng tay chưởng thay đao, chém tới tấp vào cổ tay cầm đao của Vi Đình.

Một tiếng

-cộp!

giòn tan vang lên, Vi Đình chật vật rút lui mấy bước, Hồ Nguyệt Loan Đao cũng bị rơi xuống đất, cổ tay thì bị chặt, ngón tay co rút thành một đoạn giống như cái chân gà, đang kịch liệt run rẩy.

-Người...

Vi Đình tím tái cả mặt, oán độc trừng mắt nhìn Tần Tiêu.

Tần Tiêu vung tay áo, như một cây thiết thương đứng sừng sững trước mặt Vi Đình:

- Vừa rồi, người dùng chính cái tay này, cây đao này, làm Mặc Y cùng Tử Dịch bị thương phải không? Chắc hẳn, lúc trước người chắc cũng dùng phương thức như vậy, vung trộm phách sát thủ đến giết Hồ Vạn Cầu! Hiện tại ta cho người biết cái gì gọi là báo ứng!

Vi Đình chán nản đặt mông ngồi trên mặt đất:

- Đừng đánh nữa. Người giết ta đi!

Tần Tiêu cười lạnh:

- Hạng người vô sỉ bỉ ổi như người cũng không đáng để Tần mỗ ta tiếp tục ra tay!

Tần Tiêu còn chưa dứt lời, tay kia của Vi Đình lại thỉnh linh ra ám chiêu, vài đạo ánh sáng vừa nhanh vừa hiểm tiến thẳng về phía Tần Tiêu.

Tần Tiêu nhanh chóng giơ tay phải lên, dùng tay chụp được rất nhanh mấy đạo ánh sáng kia rơi vào tay Tần Tiêu! Vi Đình quá sợ hãi, lập tức từ trên mặt đất nhảy dựng lên, dùng tay trái nắm Hồ Nguyệt Loan Đao ở trên mặt đất lên, che ở trước ngực.

Tần Tiêu nhìn cương châm trong tay, liếc mắt nhìn Vi Đình vài lần, khinh miệt nói:

- Là Hỏa Trúc Xà Nhi sao?... Có một việc ta quên nói cho người biết. Mặc Y đã sớm dùng ám khí này với ta rồi, hơn nữa lúc ấy nàng dùng càng thêm tinh diệu hơn so với người, nhưng cũng phải thất thủ. Loại thủ đoạn hạ lưu này của người, đối với Tần mỗ ta cũng vô dụng.

Vi Đình đã triệt để tuyệt vọng, chớ cùng bứt giậu đứng dậy hét to:

- Lão tử liều mạng với người!

Tay trái vung đao bổ về phía Tần Tiêu. Tần Tiêu cười lạnh, đợi cho cây đao của hắn lao tới trước người, đột nhiên một phát bắt được cổ tay trái của hắn, một tiếng hét chói tai vang lên, cổ tay của hắn đã bị bẻ gãy! Sau đó, Tần Tiêu nghiêng người phi tới, xoay người đá lên mặt Vi Đình một cước.

Cái tát này là trả thù thay cho Tuân Lệ Lệ!

Đá xong một cước, thân hình Tần Tiêu không dừng lại, đá tiếp một cái khác, tiếp tục bên mặt kia của Vi Đình.

Thay Mặc Y, Tử Dịch đánh người!

Thân hình Tần Tiêu nhanh như gió, ra chân đá như bão tố!

Thay dân chúng Ngạc Châu đánh người!

Thay Tử Tiểu Nguyệt đánh người!

Thay Nghĩ Hưng Vương, Lý Tự Nghiệp, Phạm Thúc Đức quát người!

Lúc này miệng Vi Đình đã phun ra cả đồng máu tươi đầu óc choáng váng, gằm mấy câu mơ hồ nghe không rõ:

Lão tử không có đắc tội với mấy người kia!

Thay Trương Tam Lý Tứ Vương Ngũ Triệu Lục đánh chết tên vương bát đản nhà ngươi!

Sau khi bị liên hoàn đá, miệng Vi Đình toàn là máu còn mặt xưng phù lên như đầu heo, ầm ầm một tiếng đụng vào tường, thân thể mềm nhũn té xuống đất, trên mặt giống như bị nướng thành đường đỏ, thành một viên đường cháy khét.

Tần Tiêu đứng ở chỗ đó, cảm giác trong lòng giống như đã giải được hận, mấy ngày qua phải đè nén oán khí, cuối cùng hôm nay cũng được phóng ra, hiện giờ không tự chủ được mà thở gấp.

Lý Trọng Tuấn đi tới, vỗ vỗ bả vai Tần Tiêu:

- Huynh đệ, đã buông lỏng được chưa. Ta cũng biết mấy ngày nay, áp lực của ngươi rất là lớn. Nhưng hiện tại, chúng ta còn nhiều chuyện trọng yếu phải làm.

Tần Tiêu khẽ gật đầu, không có ý nở nụ cười:

- Điện hạ, đã để cho ngài chê giễu rồi ... Tần Tiêu rồi, kỳ thật tâm huyết của ta cũng chỉ là mãng phu vọng động!

Lý Trọng Tuấn cười ha ha:

- Đường đường là Võ trượng nguyên thiên hạ, nếu không có tâm huyết mới khiến cho người ta chê cười đó! Huynh đệ, ngay lúc này ngươi có thành đại anh hùng của cả Giang Nam đó! Tiền đồ vô lượng! Người đâu, mau trối Ngô Hưng Quốc lại cho ta, trông coi thật nghiêm cho ta!

Tần Tiêu hít sâu mấy hơi, đảo mắt đánh giá bốn phía, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi buồn vô cớ. Hồi tưởng lại lúc mới đến Giang Nam này, có khi nào nghĩ tới mình sẽ trải qua sự việc động trời như thế này chứ.

Trong đình viện đã biến thành A tỳ địa ngục, bốn phía đều là những thi thể ngổn ngang lộn xộn. Từng đám máu tươi đem phiền thổ địa nơi này nhuộm thành một màu đỏ chói. Dưới mái hiên mưa chảy xuống đất khiến nơi này biến thành một bãi bùn, chảy lênh láng cũng không phải là dòng nước thanh tịnh mà là một màu đỏ tươi của máu.

Lý Trọng Tuấn nhìn thân hình Tần Tiêu đầm máu trông như một ác quỷ, không khỏi cười nhẹ:

- Huynh đệ, cho dù là người từ lò mổ heo đi ra, cũng không thể giống một người đầy máu như ngươi đâu. Người nghỉ ngơi một chút đi, tắm rửa sạch sẽ, sau đó, sẽ có một người quen biết cũ tới thăm ngươi.

- Người quen biết cũ sao?

Tần Tiêu nghi hoặc nhìn Lý Trọng Tuấn, trong lòng nghĩ thầm: chẳng lẽ, Lý Trọng Tuấn đã tìm được Lý Tiên Huệ rồi sao?

Tần Tiêu chấp tay:

-Vâng, điện hạ.

Một lát sau, cửa ra vào vang lên một tiếng gõ nhẹ, Tần Tiêu động cũng không muốn động:

-Cửa không đóng, vào đi.

Trên đầu vai của Mặc Y cùng Tử Dịch đều được băng bó cầm máu, đi vào trong nhà, nhất tề quỳ gối trước mặt Tần Tiêu, cung kính dập đầu.

Tần Tiêu vội vàng đứng dậy, giơ tay nâng hai người đang bị thương đứng dậy:

- Các người làm cái gì vậy! Mau đứng lên!

Hai tử muội cũng nhất định không chịu đứng dậy, ép đầu thấp xuống, cùng nhau kêu lên:

- Từ hôm nay trở đi, hai tỷ muội chúng ta sống là người của đại nhân, chết cũng là quỷ của đại nhân!

Tần Tiêu cười khổ:

- Nhất thời nói đùa mà thôi, không cần cho là thật đâu! Ở trong tình cảnh lúc đó, Tần Tiêu không thể không đáp ứng thỉnh cầu của các người, Được rồi, sự việc đã xong rồi, việc này không cần nhắc lại nữa. Các người, đều đứng lên hết đi!

Mặc Y ngẩng đầu lên, buồn bã và cảm kích nhìn Tần Tiêu:

- Đại nhân, hôm nay có máu tươi của mẫu thân ở đây, hai tỷ muội chúng ta thể độc thêm một lần nữa, sống là người của đại, chết cũng là quỷ của đại nhân. Nếu đại nhân không muốn chúng ta, chúng ta cũng chỉ đành kết thúc thôi!

- A, được được, ta đáp ứng các người là được!

Tần Tiêu bất đắc dĩ nói ra.

-Các người đừng có uy hiếp ta! Nếu để cho Hồ Vạn Cầu thấy ta khi dễ các người như vậy, không chạy tới chém ta mới là lạ!

Hai tỷ muội cuối cùng cũng đứng lên, đứng hầu ở bên cạnh Tần Tiêu.

163. Chương 163: Thượng Quan Uyển Nhi.

Chương 163: Thượng Quan Uyển Nhi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu nhìn thấy một thân máu đen, băng vải trên bờ vai hai tỷ muội còn thấy máu dính, không khỏi thương cảm thở dài một hơi nói:

-Ta muốn nói chuyện cùng với Nghĩ Hưng Vương một chút, các người mau đem thi thể Tuân Lệ Lệ đi, hợp táng cùng chỗ mộ Hồ Vạn Cầu đi.

Tử Định nghe vậy, nhin không được nước nở nói:

- Tần đại nhân, thực xin lỗi, ta trước giờ vẫn đối xử không khách khí với người. Cha mẹ khi còn sống trên đời này, chúng ta đều không có kêu họ được một tiếng “phụ thân” ” mẫu thân”. Ngay cả việc nhật xác hạ táng cũng phải nhờ đại nhân làm thay, ta ...

Tần Tiêu cười cười, nhẹ nhàng phũ phũ đầu Tử Định:

- Định Nhi, từ hôm nay trở đi, nàng cùng tỷ tỷ của nàng, đều trở thành thân nhân của ta. Tần Tiêu ta cũng là một cô nhi. Từ giờ trở đi, chúng ta đều là thân nhân. Các nàng, cũng đã có thể bắt đầu một cuộc sống mới, các nàng có thể làm những việc mình thích được rồi.

- Tốt ..

Tử Định mặt đầy nước mắt, nghẹn ngào gật đầu.

- Mặc Y ...

Tần Tiêu mỉm cười nhìn nàng.

- Kỳ thật, ta còn muốn cảm tạ nàng. Nàng giúp ta nhiều lần việc như vậy, bằng không, ta cũng sẽ không biết sớm mà giải quyết sự việc bên này.

Mặc Y nghi ngờ nói:

- Ta?

Tần Tiêu cười:

- Đúng vậy nha! Nói ra lúc đón dâu ở Ngạc Châu, nàng phá vỡ chuyện Từ Tiểu Nguyệt giả trang Vĩnh Thái công chúa; ngày đó còn có, nàng ở trên Thiên Thánh Sơn ám sát ta, về sau cũng làm cho ta hiểu được một việc, kỳ thật, Hỏa Phượng cũng không có đem nơi ở dời đi, chẳng qua đó chỉ là một cái ngụy trang mà thôi!

Giọng nói Mặc Y có chút kinh ngạc:

- Vậy chuyện này...Chuyện này, sao đại nhân có thể nghĩ ra được?

Tần Tiêu nở nụ cười ha ha:

- Nàng thả người tại vách núi, sau đó thì liền mất tung tích. Vì vậy ta liền tin rằng, Thiên Thánh Sơn, ngoại trừ những chỗ đục tiền chúng ta đã thấy ra, phía dưới khằng định vẫn còn có các động khác. Lúc ấy nàng lo lắng ta dẫn người tới đuổi giết, nên sẽ chạy về hướng theo bản năng nghĩ là an toàn. Vì vậy ta liền suy đoán, ở dưới caahn núi, khằng định còn có ám đạo bí mật hơn. Về sau thời điểm ta điều binh, cố ý phải thêm một chi quân đội đi qua, chính là muốn phá hủy căn cứ của Hỏa Phượng này.

Mặc Y cùng Tử Dịch kinh ngạc liếc nhìn nhau, nhao nhao lắc đầu. Mặc Y giận dữ nói:

- Nguyên lai, từ khi vừa mới bắt đầu. Phượng tỷ đã nhất định phải thất bại. Cả tỷ muội hai người chúng ta, cũng phải đến khi động thủ với Vi Đình, mới biết được ý đồ chân chính của đại nhân. Không ngờ trước đó, đại nhân đã đem tỷ muội chúng ta ra lừa gạt, trong chốc lát trung thân, chốc lát thành gian tà, chúng ta ai cũng mơ hồ, không dám cùng đại nhân nói chuyện gì cả.

-Ha ha!

Ba người đồng thời nở nụ cười. Tần Tiêu ngừng lại một chút rồi nói:

-Được rồi, hôm nay cũng không nói nhiều nữa, các người bị thương rồi, mau tranh thủ thời gian đi băng bó vết thương lại đi, quần áo trên người cũng phải thay cái khác, giống như ta vậy, đều sắp trở thành huyết nhân hết cả rồi!

-Dạ!

Hai tỷ muội đáp lời rồi đi ra khỏi cửa phòng.

Tần Tiêu thở ra một hơi thật dài rồi lại ngồi xuống ghế, đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút thì Lý Tự Nghiệp lại chạy xộc thẳng vào trong.

Lý Tự Nghiệp sớm đã cởi bỏ ngoại bào màu đen dính đầy máu ra, lộ ra một thân da thịt màu đen giống như thiết bản, mặt mày hồng hào, vui vẻ nói với Tần Tiêu:

-Đại nhân, chúng ta đợt này đúng là trút được cơn giận! Con mẹ nó, cái đám ác tặc này, gia gia đã sớm muốn giết bọn nó chết không còn một mống từ lâu rồi!

Tần Tiêu vẫn thong dong ngồi trên ghế , cười ha hả:

-Huynh đệ ngươi giống như sông chỉ để giết người ấy! Đám binh tôm tướng cua kia gặp phải ngươi thật sự đúng là xui mấy kiếp!

-Ha ha!

Lý Tự Nghiệp cười to mấy tiếng, sau đó nói:

-Đại nhân, vừa rồi lúc ta giết tới hăng say có một người xông vào, cùng ta lưng tựa lưng cùng chém giết một hồi, thật sự đúng là quá thống khoái! Người này cũng là một hảo thủ chuyên chơi đao đấy! hần nói là muốn gặp mặt đại nhân một cái, nên ta đã dẫn hần tới đây!

Tần Tiêu nói:

-Là Vạn Lôi chẳng? Mau mời hần vào.

Dứt lời liền ngồi thẳng lại.

Lý Tự Nghiệp chạy ra cửa, nói:

-Huynh đệ à, mau vào đi! Trên chiến trường thì như một con sói đói như thế, sao bây giờ lại e thẹn như nữ nhân thế này, mau vào đi!

Tần Tiêu nghe được Vạn Lôi đứng ngoài cửa ập a ập ứng:

-Ta...

Tần Tiêu mỉm cười lắc đầu, đi tới cửa nói với Vạn Lôi:

-Vạn tướng quân à, mau vào trong phòng đi.

Vạn Lôi kinh ngạc nhìn Tần Tiêu, quảng cây đại đao trong tay xuống, quỳ xuống:

-Đại nhân, mặt tướng lúc trước đã vô lễ quá đáng với đại nhân, thỉnh đại nhân giáng tội trừng phạt!

Tần Tiêu liền vội vã đỡ hấn dậy:

-Vạn tướng quân đúng là một hấn tướng trung dũng! Chuyện xảy ra lúc trước lại càng khiến bản quan thêm bội phục ngài, có tội gì mà trừng phạt?

Vạn Lôi chấp tay đứng dậy:

-Lòng dạ của đại nhân bao la như biển, khiến mặt tướng vô cùng hổ thẹn!

Lý Tự Nghiệp cười ha hả:

-Vạn tướng quân, người cũng đừng có lấy đại nhân nhà chúng ta ra so với đám người tầm thường kia! Lão Lý ta bình sinh chỉ bội phục hai người, một là cố tổ tướng đã qua đời, Dịch Quốc lão, thứ hai ấy à, chính là vị Tần đại nhân đang đứng trước mặt tướng quân đây!

Tần Tiêu cũng cười lên ha hả:

-Lý tướng quân, trước kia không phải cũng nói là chỉ bội phục hai người thôi sao?

-Ha ha ha!

Ba người cùng đồng thanh cười lớn.

Sau khi đã tiễn hai người Lý, Vạn đi khỏi, Tần Tiêu rút cuộc một mình lẳng lặng ngồi suy nghĩ. Một mình suy nghĩ hồi lâu sau, mới đứng dậy đi về phía từng được gọi là 'động phòng' kia.

Chỗ đó, còn cất giấu một thứ rất quan trọng, chính là Thủy nhạc sách!

Không ngoài sự liệu của Tần Tiêu, Thủy nhạc sách vẫn bình yên vô sự, Tần Tiêu tìm một bộ quần áo trong phòng rồi gói Thủy nhạc sách lại. Sau đó chạy qua một bên rửa mặt sạch sẽ rồi thản nhiên đi về phía đại đường Lăng Vân Cư.

Công đường đã trở thành một quân trường tạm thời hoặc là nói như là nha môn. Bên cạnh đứng hầu trên dưới một trăm tên Vũ Lâm Vệ, Lý Trọng Tuấn ngồi trên án cao, bắt đầu hạ từng đạo quân lệnh.

Sắc mặt Lý Trọng Tuấn nghiêm túc vô cùng:

- Tất cả nghịch đảng tù binh tiểu tốt, kéo tới bên hồ Bành Lễ chém ngay tại chỗ.

- Vâng!

Vài tên tiểu hiệu bộ dáng sĩ quan lĩnh mệnh chạy ra ngoài.

- Phủ binh tiểu tốt theo bọn phản nghịch Ngạc Châu lập tức bắt giữ, sau khi nghiêm thì tiếp tục xử trí.

- Tuân lệnh!

- Phàm là quan lại lần này đến Sở Tiên Sơn Trang bắt giữ, đợi Giang Nam Đạo khâm sai Tần đại nhân tra thêm thì tiếp tục.

- Tuân lệnh!

Đúng lúc này Tần Tiêu tiến vào công đường, Lý Trọng Tuấn cười to, đứng dậy chỉ vào Tần Tiêu nói:

- Chúng tướng quan, vị này chính là Giang Nam đạo khâm sai, Tần đại nhân! Tần đại nhân lần này anh hùng đại thắng, chúng tướng quan mau tới nghênh đón.

Trong nội đường hơn trăm người đồng thời chấp tay hành quân lễ, cùng lên tiếng:

- Tham kiến Tần đại nhân!

Tần Tiêu ha ha cười nói:

- Chư vị tướng quân miễn lễ!

164. Chương 164: Thượng Quan Uyển Nhi. (2)

đọc truyện mới nhất tại .

Chương 164: Thượng Quan Uyển Nhi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Sau đó thấy Lý Trọng Tuấn vẫy mình, hắn đi đến trước quan án.

Lý Trọng Tuấn hạ giọng hỏi Tần Tiêu:

- Huynh đệ, người mà ngươi muốn xem đã tới rồi.

Tần Tiêu nghi hoặc nói:

- Ở nơi nào?

- Vừa xong! Trong trường bên ngoài Sở Tiên Sơn Trang chờ chúng ta.

Lý Trọng Tuấn cười rất mập mờ:

- Bốn vương ở chỗ này chờ huynh đệ. Đi nhanh đi!

Tần Tiêu trong lòng âm thầm có chút nghi hoặc, bị Lý Trọng Tuấn kéo đẩy đi tới Lăng Vân Cư.

Hiện tại xem ra chiến đấu ở tiền viện còn thảm thiết hơn là hậu viện, vệ sĩ Vũ Lâm Vệ không ngừng quét dọn chiến trường bốn phía, cây cối hoa cỏ bị giẫm đạp, có thể chứng kiến vết máu bắn ở bên trên cùng kiếm gãy ở cắm nghiêng ở chung quanh.

Nguyên bản một sơn trang một kẻ trong chốc lát đã trở thành chiến trường Tu La, hiện tại tùy ý có thể thấy được đoạn ngói tàn gạch, tàn cành đoạn lá, cả Thạch Cung Kiều cũng không biết bị ai bổ ột đao, nhìn có vẻ rách nát vô cùng.

Ngoài cửa lớn Sở Tiên Sơn Trang đã có một chuỗi trường hành quân thật dài, ở chính giữa có một soái kỳ rất bắt mắt, bên trên có chữ “Lý”.

Tần Tiêu đi theo Lý Trọng Tuấn tới bên cạnh quân trưởng, Lý Trọng Tuấn dừng chân, cười gian:

- Huynh đệ, tự mình vào đi thôi!

- Hành quân soái trưởng, Tần mỗ không dám xông vào...

Tần Tiêu có chút chần chờ, hôm nay biểu hiện của Lý Trọng Tuấn quả thực có chút quái dị.

Lý Trọng Tuấn cười hắc hắc trề miệng ra, tiểu tốt canh giữ ở bên cạnh soái trưởng vén rèm cửa lên, Lý Trọng Tuấn đẩy hắn một cái:

- Huỳnh đệ ngươi cứ vào đi.

Tần Tiêu lão đảo xông đi vào, đúng là giở khóc giở cười. Thân hình còn chưa đứng lại, lại chứng kiến trong soái trường có một người đang ngồi đối diện nhìn hắn:

- Ai da, Giang Nam đạo khâm sai đại nhân. Quan chức to quá mời cũng không được sao?

Tần Tiêu không khỏi ngạc nhiên:

- Là cô? Thượng Quan cô nương như thế nào đến Giang Nam, còn đi tới Ngạc Châu?

Người trong trường không ngờ lại là Thượng Quan Uyển Nhi!

Hôm nay nàng mặc một bộ nam trang Hồ phục, đầu đội cái mũ hai cánh mặt không xoa phấn, tổ trang thanh nhã, thản nhiên đứng dậy, dùng thanh âm trầm trầm nói:

- Như thế nào? Chỉ cho phép Tần đại nhân uy phong bát diện Giang Nam Giang Nam, cũng không cho Thượng Quan Uyển Nhi đến xem náo nhiệt sao?

Tần Tiêu cười:

- Thượng Quan cô nương lại muốn giễu cợt Tần mỗ! Bộ hạ gần đây có mạnh khỏe không?

Thượng Quan Uyển Nhi hơi nhíu lông mày một chút:

- Bộ hạ không sao... Chỉ là ngày gần đây tựa hồ Long thể có hơi bất an, đã tiến vào Dương Cung nghỉ dưỡng... À! Tần đại nhân hồi kinh sẽ sớm tận tường thôi. Bất quá những lời này ta mới vừa nói, cũng không thể tùy tiện nói với ai, có biết không?

Trong lòng Tần Tiêu có chút kinh nghi:

- Vâng, Tần Tiêu minh bạch.

Hắn không khỏi nghĩ đến: theo lý thuyết, đến bây giờ năm này, Võ Tắc Thiên tuy rằng tuổi tác đã cao, có lẽ thân thể còn rất tốt, làm sao lại tiến vào bên trên dương quan tĩnh dưỡng? Theo như lời nói của Thượng Quan Uyển Nhi thì một chút “khiếm thốn” này có chút không ổn rồi. Bởi vì tình huống thân thể của hoàng đế, thân là tùy tùng thân cận không thể khuếch đại.

Thượng Quan Uyển Nhi cảm thấy hứng thú chằm chằm vào Tần Tiêu một hồi, sau đó cười lên khanh khách:

- Không tệ lắm! Hai tháng không gặp, Tần đại nhân hiển nhiên đã thoát thai hoá cốt, xứng đáng cái tên trụ cột quốc gia Đại Chu. Nhớ ngày đó lần thứ nhất gặp mặt tại Trường An, người thật là non nớt. Hì hì.

Tần Tiêu cũng cười một trận, hắn âm thầm đánh giá Thượng Quan Uyển Nhi, trong lòng nhận không được nhớ tới một sự tình: Thượng Quan Uyển Nhi trước mắt và trong lịch sử trên ti vi hắn đã coi có khác biệt quá lớn. ! Đầu tiên chính là tuổi không đúng. Theo lý thuyết nàng hiện tại ít nhất có lẽ cũng phải bốn mươi tuổi rồi, nhưng hiện tại xem ra, có lẽ vẫn chưa tới mười tám tuổi. Tuổi nhỏ như vậy, lại có thể làm tâm phúc bên cạnh hoàng đế, thật là quái thai. Hơn nữa Thượng Quan Uyển Nhi cả đời trong cung lần này có thể tới được Giang Nam, thật là quái dị!

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn bộ dạng âm thầm suy tư của Tần Tiêu không khỏi nói khẽ:

- Nghĩ gì thế, Tần đại nhân?

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, tỉnh táo đánh giá Thượng Quan Uyển Nhi. Bởi vì đang mặc nam trang, giữa lông mày của nàng không điểm tuyết hoa, nhưng bộ dáng vẫn xuất chúng kiều mỵ động lòng người. Dù sao cũng là người cả ngày làm bạn với hoàng đế trong hoàng cung, giờ tay nhắc chân cũng lộ ra khí chất ôn nhu thanh tao lịch sự. Tần Tiêu thâm nghĩ trong lòng: đúng là một mỹ nữ có khí chất! Chỉ là Thượng Quan Uyển Nhi trong lịch sử có danh tiếng xấu hoang dâm vô độ, chỉ là không biết, nàng bây giờ. . .

Tần Tiêu thuận miệng nói:

- Ah, không có gì. Chỉ là kỳ quái, Nghĩa Hưng Vương Điện Hạ vì sao phải đem Tần Tiêu nhét vào trong soái trường này?

Thượng Quan Uyển Nhi nhăn mày một cái nói:

- Sao thế? Người không muốn nhìn thấy ta sao?

Tần Tiêu cười cười:

- Tự nhiên không phải! Hắn là Uyển Nhi tới tìm ta bởi vì có cái dụng ý khác.

Thượng Quan Uyển Nhi cười thần bí, xoay người sang chỗ khác, úp úp mở mở nói:

- Có thì như thế nào, không có thì sẽ sao?

Tần Tiêu cười ha ha:

- Nếu như là có, vậy Tần Tiêu đành phải quỳ xuống đất tiếp chỉ rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi xoay người lại, chắc chắn nói:

- Trách không được Nghĩa Hưng Vương Điện Hạ nói người là nhân tinh, quả nhiên không giả, chuyện này mà người cũng nghĩ ra được. Được rồi! Làm chuyện chính sự trước, dứt lời, nàng xuất ra một quyển thánh chỉ vàng óng, hai tay Thượng Quan Uyển Nhi giơ lên, âm thanh của nàng kéo dài nghiêm mặt nói:

- Khâm Sai Giang Nam đạo, Tần Tiêu tiếp chỉ!

Trong lòng Tần Tiêu cười thầm: quả nhiên không ngoài sở liệu! Hắn quỳ xuống hô to:

- Thần, Tần Tiêu, tiếp chỉ!

Thượng Quan Uyển Nhi giương chỉ tuyên đọc:

- Trẫm ủy quyền cho người: Toàn quyền thay trẫm quản hạt Giang Nam, gặp thời lộng quyền. Quan viên lớn nhỏ, sĩ quan cấp cao, vô luận phẩm cấp chức vụ Giang Nam đạo, khanh có thể tiền trảm hậu tấu. Trẫm đặc khiển Thượng Quan Uyển Nhi trong nội cung cùng Dương Châu Đại Đô Đốc Lý Trọng Tuấn cùng khanh đồng mưu quyết đoán. Khâm thử!

- Thần Tần Tiêu, lĩnh chỉ tạ ơn.

Thánh chỉ ngắn ngủn mấy chục chữ lại làm trong lòng của Tần Tiêu sôi trào: toàn quyền quản lý? Gặp thời lộng quyền? Ta đây há không phải là thật sự trở thành chúa tể của Giang Nam sao? Trước đó khi ở Trường An, Võ Tắc Thiên chính miệng nói với ta, tiền trảm hậu tấu quan viên Tứ phẩm trở xuống. Hôm nay một đạo thánh chỉ xuống, quyền lực của ta, không biết tăng thêm gấp bao nhiêu lần rồi.

Đạo thánh chỉ này của Võ Tắc Thiên hơi có chút kỳ quặc, ta vừa mới phá hủy Hỏa Phượng, thánh chỉ lại đúng lúc hạ xuống? Hiện tại cũng không có TV cùng E-mail, nhưng đạo ý chỉ này, người sáng suốt xem xét đã biết rõ là nói về chuyện Hỏa Phượng. Tiền trảm hậu tấu có ý tứ đơn giản là không cần trải qua Lại bộ, Hình bộ cùng các đường có thể quyết đoán xử quyết quan viên theo bọn phản nghịch Giang Nam. Như thế xem ra, Võ Tắc Thiên cường điệu ý của nàng:

- Mọi việc ở Giang Nam phải xử lý cho rõ ràng.

165. Chương 165: Cân Nhắc Quyết Định.

Chương 165: Cân nhắc quyết định.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Về phần một câu cuối cùng “Cùng khanh đồng mưu quyết đoán sự tình” cho Thượng Quan Uyển Nhi phải tới chuyên trách xử lý Hỏa Phượng! Hơn nữa sớm có Lý Trọng Tuấn ở đây, Võ Tắc Thiên liệu định ta không dám làm ẩu đem sự tình làm hư hại, mới hạ một đạo thành chỉ tướng như “Thiên ân vô hạn”, kỳ thật lại sớm an bài hai người tới giám sát.

Tần Tiêu tiếp nhận thánh chỉ rồi đứng dậy, chứng kiến vẻ mặt cười quái dị của Thượng Quan Uyển Nhi thì không khỏi ngạc nhiên nói:

- Cô cười cái gì?

Thượng Quan Uyển Nhi thần thần bí bí lắc đầu:

- Không có gì. Ta chỉ cảm thán vận khí của Tần đại nhân thật không phải là tốt như bình thường.

- Xin chỉ giáo cho?

Tần Tiêu nghi hoặc nói:

Thượng Quan Uyển Nhi đáp:

- Ta từ nhỏ vào cung, đi theo bệ hạ hơn mười năm rồi. Chỉ thấy qua hai lần, bệ hạ cho thần tử quyền lực lớn như vậy. Một là thừa tướng Địch Quốc lão đã qua đời, thứ hai chính là ngài Võ Trạng Nguyên khâm sai tuổi không đến hai mươi. Hai mươi tuổi nha, chắc chắn, vương công hậu duệ quý tộc hai mươi tuổi có thể nắm được thực quyền chỉ đếm được trên đầu ngón tay ngài đã sáng tạo ra một kỳ tích không nhỏ rồi.

Tần Tiêu cười ha ha một cách mỉa mai:

- Hoàn toàn chính xác, vận khí của Tần mỗ gần đây tương đối khá!

Nhưng trong lòng thầm nghĩ: có cái gì không thể, bất quá là một hồi tay chân hành động thôi; Thời điểm xử lý đại sự không phải còn người cùng Lý Trọng Tuấn hai người giám sát sao? Võ Tắc Thiên là một người lão luyện, lý nào lại dễ dàng giao thực quyền ột người trẻ tuổi như ta.

Không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi lại tiến tới bên cạnh Tần Tiêu thần bí nói:

- Giang Nam là nơi hương hoa liễu mị chi địa, từ trước tới nay mỹ nữ như mây. Tần đại nhân lần này tới tuần, có lẽ hưởng không ít điểm phúc a?

Tần Tiêu sững sờ, lập tức cười giả tạo:

- Hình như là không có, mỹ nữ đụng phải máy người, nhưng không phải sát thủ chính là yêu tinh, đều chỉ muốn hại cái mạng nhỏ của Tần mỗ. Bây giờ có thể còn sống đứng ở chỗ này nói chuyện với Quan cô nương đã có điểm phúc không cạn rồi.

- Hì hì, ta còn lâu mới tin. Làm bộ ra vẻ đạo mạo!

Thượng Quan Uyển Nhi che miệng cười trộm, nhưng lập tức lại chuyển đổi một loại khẩu khí khác, nàng nói thầm với Tần Tiêu:

- Kỳ thật bệ hạ phái ta tới, là có khẩu dụ khác muốn để cho ta truyền đạt. Bệ hạ có ý tứ là một án của Từ Kính Nghiệp đã có từ lúc mười tám năm trước rồi. Ngài hiểu ý tứ của bệ hạ chứ?

Trong lòng của Tần Tiêu rung mình:

- Tần mỗ đã hiểu, Thượng Quan cô nương yên tâm, Tần mỗ đã nghĩ kỹ kế sách ứng đối.

Chuyện cho tới bây giờ, Tần Tiêu cuối cùng đã hiểu rõ một việc: Mục đích thực sự Võ Tắc Thiên phái Thượng Quan Uyển Nhi đến là muốn Tần Tiêu cực lực che dấu tồn tại của một nhân vật là Từ Tiểu Nguyệt. Về phần vì sao làm như vậy, mục đích thực sự đã rất rõ ràng đó là nhất định không được để chuyện tình Lý Tiên Huệ còn sống trên đời.

Theo lời nói một phần của Thượng Quan Uyển Nhi thì việc Võ Tắc Thiên phái Lý Trọng Tuấn đến Giang Nam xem ra mưu đồ của Võ Tắc Thiên đã minh xác: Nàng không muốn làm cho bản án Giang Nam dẫn phát náo động triều đình, không muốn làm cho chuyện tình Lý Tiên Huệ kích phát tranh đấu gay gắt của võ Nhị gia, không muốn làm ột bím tóc như vậy rơi xuống vào tay người ngoài.

Tần Tiêu bất động thanh sắc nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, thấy trong ánh mắt của nàng cũng phú có thâm ý. Hai người nhìn nhau một hồi, ngẫm hiểu lẫn nhau đồng thời nhẹ cười rộ lên.

Hôm sau, sắc trời đã rõ ràng, tiết thanh minh này, nhất là địa vực mưa nhiều như ở vùng sông nước Giang Nam thì cực kỳ hiếm thấy.

Sáng sớm, mặt trời đỏ chiếu xuống mặt đất tạo nên những ráng hồng, vạn đạo kim quang soi lên từng cọng cây ngọn cỏ của Sở Tiên Sơn Trang khiến chúng như xuất hiện những tầng sáng màu vàng. Sương mù và hơi nước hơi mỏng dịu dàng phiêu sáng bốn phía quanh sơn trang.

Tần Tiêu sớm rời khỏi giường, đứng ở trên núi đá sơn trang đôi mắt trông về phía xa, im im lặng lặng đang suy nghĩ điều gì đó.

Gió sớm phe phẩy, hồ nước bích lục gợn sóng, Tần Tiêu vuốt nham thạch dưới chân, từng mảng sương đọng mang theo khí tức đồng cỏ và nguồn nước quán lấy mũi và môi hân.

Nghe mùi hương quen thuộc này, Tần Tiêu phẳng phất nhớ tới trong đêm khuya ngày hôm trước - tình cảnh cùng Lý Tiên Huệ bơi qua thoát khỏi, không tự chủ được hân hơi mỉm cười:

- Nàng, hiện tại có khỏe không? Ta có nên mang Lý Trọng Tuấn đi gặp nàng không?

Từ ngày hôm qua đại phá Hỏa Phượng chấm dứt, lại nhận được thánh chỉ của Thượng Quan Uyển Nhi, Tần Tiêu vô cùng phiền não. Ý tứ của Võ Tắc Thiên rất rõ ràng: Không cho thể nhân biết rõ tồn tại của Lý Tiên Huệ, Không muốn bởi vì nàng khiến cho triều đình nội loạn. Đây là ý tứ của thánh chỉ và khẩu dụ trong lời nói của Thượng Quan Uyển Nhi. Nhưng chân chính muốn làm hai chuyện này hữu hiệu nhất chỉ có một phương pháp, đó là làm cho Lý Tiên Huệ biến mất trên cái thế giới này.

Mỗi lần nghĩ tới đây, trong lòng của Tần Tiêu ngoại trừ nén giận, chính là chua xót: Lý Tiên Huệ đến tận cùng đã phạm sai lầm gì? Vì sao bất kể là thân nhân của nàng hay là địch nhân cũng muốn trăm phương ngàn kế muốn nàng chết hoặc là muốn sống không được, muốn chết không xong? Nếu như Lý Tiên Huệ là nhân vật hung ác cùng cực thì cũng thôi, nhưng mà nàng lại là một nữ tử ôn nhu, dịu dàng thông tình đạt lý, Cho dù bị tất cả mọi người vứt bỏ, trở thành một vật hi sinh làm bia đỡ đạn nhưng nàng thủy chung chưa từng có một câu oán hận, từ đầu đến cuối luôn suy nghĩ vì người khác, vì quốc gia.

Tần Tiêu thở dài một tiếng, nếu ta giết chết một nữ tử như vậy thì có khác gì cầm thú đâu? Mỗi lần nghĩ đến một ít oan án, sai án trong lịch sử, ta đều thống hận những tên trùm phản diện vô liêm sỉ, luôn tiếc hận vì người đã khuất. Chẳng lẽ tự tay ta phải đi làm chuyện này sao?

Tần Tiêu nghĩ đến nhập thần, trong quân doanh phương xa truyền đến một tiếng trống quân sau đó là tiếng la hét. Trong lòng Tần Tiêu minh bạch, hết thảy đều đã tới thời khắc kết thúc.

Lý Trọng Tuấn đã nổi trống tướng điểm binh bày trận trong quân, sắp xếp đi một Quân Nghi Hình Đường chờ Tần Tiêu lên đường thăm tra xử lý phán quyết án Hỏa Phượng.

Biện pháp xử lý áp dụng như vậy mà không phải lấy nha môn trong châu phủ, chính là vì còn thu nhỏ ảnh hưởng ác liệt của vụ án này lại, không tạo nên khủng hoảng quá lớn. Dân chúng rất dễ quên, không được bao lâu nữa, đám người sẽ quên đi chuyện lần này xảy ra. Nhất là khi cuộc sống của bọn hân giàu có và yên ổn. Bọn họ sẽ chỉ mơ hồ nhớ rõ là Ngạc Châu đã từng phát sinh phản loạn, nhưng không có sự tình gì xảy ra đã bị bình định. Hơn nữa, hiện tại không thể so với thời đại tin tức mạng lưới inte như thế kỷ 21. Tuy nói là giấy không thể gói được lửa, tin tức khó tránh khỏi sẽ tiết ra ngoài, nhưng kẻ thống trị bọn họ quyết định để cho dân chúng “Quên ” một sự tình, vẫn tương đối dễ dàng.

166. Chương 166: Cân Nhắc Quyết Định. (2)

Chương 166: Cân nhắc quyết định. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ít nhất biểu hiện ra ngoài dễ dàng, không có chuyện đầu đường cuối ngõ miệng tai tương truyền, huyền ảo xôn xao.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, cất bước đi đến trong quân bên ngoài sơn trang.

Cửa sơn trang, Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thức Đức đứng hai bên trái phải. Lý Tự Nghiệp đổi lại bộ đồ khác, hoa văn trước ngực là một đôi hùng ngư, thân mặc Thiên Ngư Vệ. Trên lưng vác chiến đao màu đỏ tươi, trường đao khóa nghiêng uy phong lẫm lẫm. Trái lại Phạm Thức Đức thì khác hẳn, không nói tới hình thể của hắn vốn là hơi gầy, mấy ngày nay hắn bị Từ Tiểu Nguyệt bắt được, nhét vào trong bồn tắm ép hỏi tung tích hạ lạc của Thủy Nhạc Sách, thiếu chút nữa bị giết chết, lúc này đi đường còn có chút bay bổng.

Tần Tiêu nhìn bộ dạng uể oải không phấn chấn của Phạm Thức Đức, trong lòng âm thầm buồn cười, phát tay:

- Đi thôi!

Tần Tiêu lần đầu thay Hồ phục, mặc vào quan bào phi sắc, bên hông treo bạc túi, đầu đội mũ quan hai cánh chuồn chuồn, biến hóa nhanh chóng, trở thành một đại nhân nho nhã. Dựa theo quy củ của Đường Cao Tông truyền thừa, quan viên Tam phẩm trở lên thượng triều hoặc tham gia lễ nghi trọng đại, lúc xử lý chính sự phải mặc áo bào tím, bội kim ngư. Ngũ phẩm trở lên lấy phi bào, bội ngân ngư. Lục phẩm trở xuống mặc áo lục không có bội ngư. Bộ quan phục này, Tần Tiêu sớm mang bên người nhưng đây là lần đầu tiên mặc vào. Tuy rằng thoải mái dễ chịu, nhưng cảm giác có chút cộm, không quá tự do.

Đến bên ngoài quân trại, Phạm Thức Đức xuất ra thánh chỉ trong hộp gấm Thượng Quan Uyển Nhi Thượng Quan Uyển Nhi, cung kính nâng hai tay nói:

- Đại nhân, mời bái thánh chỉ vào đường, trên mặt bắc mà bái, mở lại đường thăm án.

Tần Tiêu gật đầu tiếp nhận, tay phải giơ cao thánh chỉ, sải bước đi vào trong trại. Trước trưởng Trung quân, 3000 Vũ Lâm tướng sĩ chấp thương hai bên, Lý Trọng Tuấn cùng Thượng Quan Uyển Nhi bên cạnh bàn chia làm tả hữu.

Nhìn thấy Tần Tiêu đi tới, Lý Trọng Tuấn cùng Thượng Quan Uyển Nhi tiến lên nghênh đón, cách Tần Tiêu còn có hơn mười bước thì quỳ hai đầu gối xuống, cùng hô lên:

- Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

3000 Vũ Lâm Vệ ầm ầm quỳ một gối xuống hành quân lễ:

- Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Gặp khâm sai đại nhân tay cầm thánh chỉ thì coi như hoàng đế đích thân tới!

Tay trái Tần Tiêu nâng lên:

- Nghĩa hưng Vương Bình thân, Thượng Quan Uyển Nhi bình sinh. Chư tướng sĩ bình thân!

Mọi người đứng lên, Lý Trọng Tuấn chấp tay vái chào, sau đó lên tiếng:

- Khâm sai đại nhân, Hình Đường đã chuẩn bị xong, mời Điện Bắc Tạ Ân, sau đó khai mở đường thăm án.

Tần Tiêu gật đầu, bước lên bàn làm chứng, hai tay giơ cao thánh chỉ quá đỉnh đầu, hai đầu gối quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Giang Nam Đạo Tuần Tra Sử Tần Tiêu can thiệp Hoàng mạng toàn quyền quản thiện Giang Nam. Tạ bệ hạ thiên ân, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Một loạt lễ tiết rườm rà diễn ra, Tần Tiêu ngồi trên bàn phía bắc, Lý Tự Nghiệp chấp đao đứng hầu bên trái, tay nâng thánh chỉ; Phạm Thức Đức bên phải chấp bút mài mực chuẩn bị ghi chép đường thăm. Thượng Quan Uyển Nhi cùng Lý Trọng Tuấn cách bàn chín, yên vị dưới một cái bàn, xem như thăm án bên cạnh.

Vừa mới chuẩn bị bắt đầu thăm án, một gã tiểu hiệu phi ngựa hướng quân doanh chạy tới, trong miệng hô to:

- Báo!

Lý Trọng Tuấn cười cười với Tần Tiêu nói:

- Khâm sai đại nhân, tin chiến thắng đến rồi!

Tiểu hiệu đến cửa liền xoay người xuống ngựa chạy đến trước đường, hấn quỳ một chân trên đất, bẩm:

- Khởi bẩm khâm sai đại nhân, Nghĩa Hưng Vương Điện Hạ: Tĩnh Châu Đại Đô Đốc Trương Nhân Nguyên Trương tướng quân giờ Tý hôm nay công phá Ngạc Châu phủ binh doanh, chém đầu bảy trăm, bắt được tù binh hơn ngàn người. Ngạc Châu phủ đã bị Trương tướng quân toàn quyền tiếp quản, tin chiến thắng tấu lên!

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường chúc mừng!

Tiểu hiệu vừa mới lui ra, bên ngoài lại xông vào một người hô to báo tiếp.

- Bẩm khâm sai đại nhân, Nghĩa Hưng Vương Điện Hạ: Cao Tiên Chi Cao Tướng quân, dâng tặng Nghĩa Hưng Vương quân lệnh, tiến về Thiên Thánh Sơn Tra tiêu diệt, đến nay giờ sửu dừng lại, đã toàn bộ tiêu diệt tiền lương giáp trận giấu kín trong núi, đánh chết nghịch đảng phỉ chúng hơn năm trăm người. Cao Tiên Chi tướng quân tự mình dẫn nhân mã đem vật tư thu hoạch vận tới Ngạc Châu, đặc biệt truyền tin chiến thắng tới.

Lý Trọng Tuấn vỗ tay cười ha hả:

- Khâm sai đại nhân, người quả nhiên là thần cơ diệu toán! Lúc này đây, chúng ta thật là lấy được đại toàn thắng, thống khoái, thống khoái ah!

Tần Tiêu chấp tay cười:

- Vẫn là do Nghĩa Hưng Vương có phương pháp điều binh, ta nào có công lao gì!

Sau đó, Tần Tiêu vỗ đường mộc, quát lớn:

- Mang Giang Nam nghịch đảng trùm thổ phỉ, phạm nhân Ngô Hưng Quốc!

Từ Tiểu Nguyệt là tuyệt không tồn tại, vì thế trùm thổ phỉ đương nhiên là Ngạc Châu thích sứ Ngô Hưng Quốc rồi!

Ngô Hưng Quốc bị hai gã lâm quân sĩ thân thể khỏe mạnh kéo “loạt xoạt” đi vào, khi ách đường hai mươi bước lúc, một gã Vũ Lâm Vệ quân sĩ đột nhiên đạp xuống một cước vào gối Ngô Hưng Quốc. Ngô Hưng Quốc Sớm đã toàn thân vô lực quỳ nằm xuống dưới, đầu cũng sát mặt đất.

Tần Tiêu lạnh lùng nhìn Ngô Hưng Quốc đã chỉ còn nửa cái mạng, hấn lãnh đạm nói:

- Nghi phạm Ngô Hưng Quốc, nguyên hệ Ngạc Châu châu thích sứ. Thân là thần tử Đại Chu không thay thiên tử tuyên giáo, vì vạn dân tạo phúc, lại ám hại đã tâm mưu đồ làm loạn, ý muốn phản loạn. Phát hiện chứng cứ vô cùng xác thực không tha. Phán, trăm lập quyết!

Thân thể Ngô Hưng Quốc nằm rạp trên mặt đất đột nhiên run lên, rốt cục thân thể nghiêng một cái lật sang một bên, một đôi mắt như là cá chết trũng lên nhìn về phía Tần Tiêu, bờ môi khẽ mở ra nhưng không nói ra lời.

Tần Tiêu cầm lấy một cây đường ký ném xuống trước mặt Ngô Hưng Quốc, hấn vỗ đường ký:

- Mang xuống, chém!

Vũ Lâm Vệ quân sĩ nhặt đường ký lên, giọng nói run run đáp:

- Vâng!

Sau đó kéo ngược Ngô Hưng Quốc đi ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, Ngô Hưng Quốc đều cũng không nói một lời nào .

Tần Tiêu trong lòng âm thầm cười lạnh: Vì Đình, bọn chuột nhắt nhắt gan người, đám tiểu nhân xấu xa, rõ ràng sợ chết mà dám làm chuyện này.

Phạm Thức Đức sau lưng múa bút thành văn đem từng câu từng chữ Tàn Tiêu cùng đường thăm ghi lại kỹ càng.

- Mang nghịch đẳng trọng yếu Giang Nam - Phạm Phụ Ngô Tiên Nhi!

Đồng dạng đạo lý, bởi vì Từ Tiểu Nguyệt không tồn tại, liền chỉ có thể xuất hiện “Ngô Tiên nhi”.

Ngô Tiên nhi tóc rối tung, mặt như giấy trắng, phảng phất trong vòng một đêm già hơn hai mươi tuổi, bộ dáng như là lão phu nhân tiêu tụy. Về mặt chết lặng, trong lúc còn ngốc trẻ bị quân sĩ kéo đến, dùng một cước đạp vào gối quỳ xuống. Thân thể cố gắng đứng lên, nhưng mặt không biểu tình ánh mắt trống rỗng nhìn Tàn Tiêu.

Tàn Tiêu lạnh nhạt nhìn ngô Tiên nhi vài lần, mở miệng nói:

- Ngô Tiên nhi, ta và người đấu trận này, tuy rằng hiện tại thắng bại đã phân, nhưng bốn quan không thể không thừa nhận, ngươi là một nhân vật lợi hại.

Ngô Tiên nhi hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu qua một bên, lại không nói một lời.

167. Chương 167: Hoa Đào Ba Tháng.

Chương 167: Hoa đào ba tháng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tàn Tiêu hơi cau mày, chứng kiến khoe miệng ngô Tiên nhi có vết máu tuôn ra, trong lòng mới hiểu được nàng sớm đã bị cắt mất đầu lưỡi!

Xem ra, Lý Trọng Tuấn sớm sớm đã có một ít động tác, chính là sợ những người này đến quan tòa khóc lóc om sòm, kể một ít lời không nên nói.

Tàn Tiêu cũng không hề nói nhảm, hần sang sang nói:

- Phạm Phụ Ngô Tiên Nhi, làm con gái của chủ phạm Ngô Hưng Quốc cùng cha cầu kết ý muốn mưu phản. Càng lợi dụng Dịch Dung Thuật loại giang hồ trả thuật giả trang Vĩnh Thái quận chúa đã qua đời lường gạt thiên hạ, sinh sự bịa đặt ý đồ giả họa Lý Gia Vương Thân, dụng tâm cực kỳ ác độc, quả thực tội không thể xá! Phát hiện chứng cứ vô cùng xác thực không tha. Lôi ra ngoài! Chém!

Ngô Tiên nhi trợn trừng mắt, hướng về phía Tàn Tiêu nhổ ra một búng máu, trong ánh mắt tràn đầy oán độc, không cam lòng, phần nộ cùng tuyệt vọng.

Lý Trọng Tuấn liếc Tàn Tiêu, vẻ mặt mỉm cười âm thầm hướng hần dựng thẳng ngón tay cái, thấp giọng nói:

- Cao minh!

Mà nhìn ngô Tiên nhi bị bắt đi ra ngoài, trong lòng của Tàn Tiêu đột nhiên sinh ra rất nhiều cảm khái. Hồi tưởng lại từng màn cùng nàng lục đục so đũa khí đấu trí, cảm giác trong lòng, hơi có chút phức tạp khó tả.

Kế tiếp, bị dẫn tới chính là Đại Tiểu Thủ Lĩnh sát thủ Chu Đại Thông cùng Hỏa Phượng, đồng dạng bị phán “Trảm lập quyết”.

Mặc Y cùng Tử Định thân là thành viên của Hỏa Phượng cũng quỳ đến trước đường. Bất đồng là lúc này tay chân đều không có đeo xiềng xích, quần áo trên người cũng rất sạch sẽ. Kỳ thật ngày hôm qua các nàng căn bản không có bị bắt, Lý Trọng Tuấn sớm nhận thức Mặc Y, biết rõ nàng cùng Tàn Tiêu quan hệ “Mật thiết”, hơn nữa Tàn Tiêu cũng chào hỏi hần nói các nàng là công thần lần này kích phá Hỏa Phượng, vì vậy lấy lễ để đối đãi. Chỉ có điều vì dấu tai mắt của mọi người, hiện tại như đi ngang sân khấu mà thôi.

Nhị nữ quỳ gối trước đường cúi thấp đầu.

Tần Tiêu sang sàng tuyên:

- Mặc Y, Tử Dịch, tỷ muội hai người nguyên là phụ thuộc nghịch đảng Hỏa Phượng, nguyên bản không thể khoan dung. Nhưng niệm tình không phạm phải đại ác, lại lạc đường biết quay đầu lập lại trật tự, trợ bản quan kích phá Hỏa Phượng lập nhiều đại công. Thương phạt tương đương, đặc xá vô tội.

Tỷ muội hai người cùng đồng thanh hô to:

- Tạ khâm sai đại nhân!

Tần Tiêu mỉm cười:

- Đứng lên đi, xuống dưới hảo hảo dưỡng thương.

Vừa đứng dậy, Tử Dịch đã đảo đảo đôi mắt, nàng lại quỳ xuống:

- Khâm sai đại nhân, dân nữ có chuyện muốn nói.

- Nói đi.

Tần Tiêu cười.

Tử Dịch tựa hồ còn cười trộm vài tiếng, nàng nói:

- Tỷ muội hai người chúng ta chịu an ức của đại nhân, không thể báo đáp, nguyện làm nô tỳ hầu hạ đại nhân cả đời. Đại nhân nhất định phải đáp ứng!

Tần Tiêu tròn tròn đôi mắt cười khở, hạ giọng:

- Nha đầu kia, sao lại nói chuyện này trên công đường, còn không mau xuống dưới!

Tử Dịch nhẹ giọng nói nhỏ:

- Ta chính là muốn cho tất cả mọi người nghe thấy! Bằng không thì người nhất định sẽ chống chế!

Lý Trọng Tuấn bên cạnh nghe xong ngắt lời Tần Tiêu, cười to nói:

- Ai, khâm sai đại nhân thật đúng là không hiểu phong tình, loại yêu cầu này sao có thể cự tuyệt! Người đã đáp ứng! Ngày khác đến kinh đô, nếu có nhân rồi cũng có thể mang theo tỷ muội này tới vương phủ ta chơi.

Trong lòng Tần Tiêu mồ hôi lạnh chảy ròng: Hay cho Lý Trọng Tuấn vô sỉ dâm đảng. Trên công đường vạn chúng nhìn trừng trừng cũng đùa nghịch.

Tần Tiêu khoát khoát tay:

- Được rồi, ta đáp ứng rồi, các người nhanh xuống dưới!

Tử Dịch vui mừng đứng dậy, kéo lấy Mặc Y nhanh tay bước đi.

Tần Tiêu chứng kiến khuôn mặt của Mặc Y đã hồng lên, hiển nhiên nàng cũng bị Tử Dịch quấy phá làm cho có chút khó chịu. Nhưng từ ánh mắt của nàng, Tần Tiêu lại phẳng phất đọc được cảm giác ôn nhu và ngượng ngùng.

Thượng Quan Uyển Nhi ngồi yên lặng rót cục nhện không được cười ra tiếng, thấp giọng cười mắng:

- Còn nói không có diễm phúc!

Tần Tiêu giả bộ như không có nghe được, vội ho một tiếng, chợt vỗ ngực kinh đường:

- Mang Đỗ Ân, Vương Tứ, Lưu Nhất Hải, Lưu Đại Long và một trăm bốn mươi bảy tên tông phạm lên đây.

Những người này đều là quan viên các nơi Giang Nam, Tần Tiêu dựa theo ghi chép của Thủy Nhạc Sách thì biết những người này đều là mật chúc đáng tin của Hỏa Phượng, không giống với quan viên Hỏa Phượng khác bị ép gia nhập. Tần Tiêu tối hôm qua đột thẩm những người này một phen làm rõ sự tình.

Những người này thời điểm bị áp đến, miệng đều bị vải bịt lại, toàn thân trói gô, trên người hoặc nhiều hoặc ít mang theo một ít tổn thương.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cười lạnh: thật thương hại những đám này, gặp được ta coi như các người không may. Trời đưa đất đẩy làm sao mà những chứng cứ kia rơi vào trong tay của ta? Không phải như vậy, cho dù Hỏa Phượng sớm muộn tất bại, một số người trong các người lại có thể chơi ve sầu thoát xác nhón nhón ngoài vòng pháp luật!

- Trăm lập quyết!

Ba chữ vừa ra, một trăm bốn mươi bảy đầu lâu bay lên. Kể cả hôm qua quan viên theo bọn phản nghịch bị nạn binh hoả, nhân số nhiều đến hơn ba trăm người!

Hơn nữa già trẻ tôn thất gia tộc những người này cũng tuyệt đối không có khả năng hy vọng sống sót.

Trong lòng Tần Tiêu thở dài, lần này ta xem như có tiếng tại Giang Nam rồi!

Tích! tí tách! Giọt mưa rơi bên ngoài cửa sổ khiến trong lòng của Tần Tiêu không khỏi có chút khó chịu, đột nhiên hắn có cảm giác mưa dầm ở Giang Nam, thật sự rất đáng ghét.

Hắn đã bỏ một mình Lý Tiên Huệ ở tại một sơn thôn đã hai ngày hai đêm rồi, cũng không biết tình huống hiện giờ của nàng ra sao. Hai ngày này Lý Trọng Tuấn tuy rằng một mực không có tìm hắn nhắc tới việc này, nhưng Tần Tiêu nhiều lần từ trong ánh mắt của hắn đọc được một chút tin tức, đó chính là hai ngày nay Lý Trọng Tuấn cũng một mực suy nghĩ vấn đề này.

Tần Tiêu im im lặng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, cố gắng điều chỉnh dòng suy nghĩ của mình, không cho nó loạn, trong lòng tự hỏi một phương pháp xử lý thích đáng hoàn mỹ để giải quyết chuyện này.

Để cho hắn cảm thấy hơi có chút sợ hãi chính là tâm tư trước đó hắn phải cứu Lý Tiên Huệ, một là xuất phát từ “Nhiệm vụ ” cần; hai là đối với nàng có chút thương cảm cùng kính nể. Nhưng bây giờ, mỗi khi nghĩ đến Lý Tiên Huệ, nghĩ đến trong hồ nước Bành Lễ Bành Lễ lạnh như băng đêm hôm đó, nhìn gương mặt tái nhợt và điềm tĩnh của nàng, trong lòng Tần Tiêu không khỏi cảm thấy cay mũi và đau lòng.

Phảng phất có một thanh âm trong lòng Tần Tiêu vang lên: người có tư tâm rồi.

Tần Tiêu nhếch miệng cười, hắn cười lạnh nhìn bên ngoài cửa sổ, lăm bầm lăm bầu giống như nói một mình: Lão tử cũng không phải thánh nhân, làm người không vì mình thì trời tru đất diệt, tư tâm không đúng sao? Trong nháy mắt giết ngàn người thì như thế nào? Một nữ nhân cũng không giữ được, còn lẩn lộn giang hồ làm gì? Đó có khác gì đám hèn nhất đâu.

Vừa trách móc xong, Tần Tiêu trộm nghe ngoài phòng hành lang gấp khúc bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, Tần Tiêu vội vàng im lặng, hắn nhìn không được cười nhạo chính mình thiếu kiên nhẫn.

168. Chương 168: Hoa Đào Ba Tháng. (2)

Chương 168: Hoa đào ba tháng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu nhìn hướng ra ngoài, là Mặc Y cùng Tử Dịch hai tỷ muội vai kề vai tiêu sái đến, trong tay còn cầm hộp cơm, đoán chừng là một ít điểm tâm cùng rượu.

Ngày hôm qua nạn hỏa binh, đầu bếp nha hoàn lớn nhỏ của Sở Tiên Sơn Trang chết thì chết, sống thì chạy không còn một mống. Lý Trọng Tuấn điều mấy hoả đầu quân đến làm việc lật vật, tốt xấu cũng thu dọn lại một chút diện mạo của Lăng Vân Cư. Nhưng bọn họ thường ngày quen nấu bát, ăn tô, đồ ăn quả thực có chút khó ăn, vì vậy quyền lợi nấu cơm liền bị Mặc Y tỷ muội hai người cướp đoạt thay thế. Hai tỷ muội không để ý vết thương ở vai, kiên trì tự mình xuống bếp chuẩn bị một ngày ba bữa cho Tần Tiêu, đồ ăn phong phú, hơn nữa sắc hương đều đủ để cho Tiêu rất là thoả mãn cùng cảm động.

Hai tỷ muội đi đến phía trước cửa sổ, chứng kiến Tần Tiêu đứng ở phía trước cửa sổ, cả hai liền cúi thấp người hành lễ:

- Đại nhân còn chưa nghỉ ngơi sao?

Tần Tiêu cười:

- Tất cả mọi người là bằng hữu, sau này đừng có khách khí như vậy, tới đây ngồi đi.

Tỷ muội hai người đẩy cửa vào, đem ba cái đĩa ăn sáng cùng một bình rượu nguyên chất trong hộp cơm lên cái bàn, Mặc Y nói:

- Tốt, cảm ơn hai nàng. Mọi người cùng ngồi đi.

Tần Tiêu cầm lấy một khối điểm tâm, cười nói:

- Món này là biết, nó tên là Tùng Ngọc Bách Hợp Tô. Ngày đầu tiên đến phủ thứ sử, quận chúa đã làm cho ta nếm thử.

Hai người tỷ muội vẫn đang đứng ở bên cạnh bàn, không chịu ngồi xuống. Mặc Y nghe Tần Tiêu nói thì có chút sững sờ một chút, nàng hỏi:

- Đại nhân, ngài là nói, quận chúa làm Tùng Ngọc Bách Hợp Tô cho ngài ăn sao?

Tần Tiêu cắn điểm tâm một cái rồi đáp:

- Đúng vậy a, có cái gì không đúng sao?

Mặc Y lắc đầu, sắc mặt có chút xấu hổ:

- Không có. . . Không có gì. Chỉ là không nghĩ tới, quận chúa cũng sẽ đích thân xuống bếp.

Tần Tiêu hơi nhú lông mày nói:

- Ân, hai nàng cũng ngồi xuống ăn đi, chưa quên lúc ta lập thành quy củ ở Sở Tiên Sơn Trang sao? Ăn cơm ngồi cùng bàn, không cho phép lãng phí. Nhiều đồ ăn như thế, một mình ta làm sao ăn hết được, tới giúp ta đi.

Trong lòng Tần Tiêu lại nhớ tới, trước đó Phạm Thức Đức nói mấy câu Tùng Ngọc Bách Hợp Tô: Tiếp diệp đa trọng, hoa vô dị sắc, hàm lộ đề thù, tòng phong yển liễu. Bách hợp giả, bách niên hảo hợp. Không phải là Ngô đại nhân cùng Ngô tiểu thư cố ý đối với đại nhân nhà của ta sao? Tuy rằng lúc ấy, Lý Tiên Huệ dùng thân phận Ngô Tiên Nhi đến cầu dẫn ta, nhưng mà từ biểu lộ của Mặc Y thì hẳn là Tùng Ngọc Bách Hợp Tô thật sự có thâm ý gì? Chẳng lẽ. . . Vừa mới bắt đầu, Lý Tiên Huệ đã vừa ý ta?

Ai nha, ta có phải phát xuân rồi không?

Tần Tiêu một mình nghĩ tới không khỏi cười khê một tiếng.

Đôi mắt của Tử Dịch đảo đảo một vòng:

- Đại nhân cười cái gì? Hơn nữa, cười thật là dâm dăng a!

Mặc Y hung hăng trừng nàng nói:

- Không giữ mồm giữ miệng, đáng đánh.

Tử Dịch cười khanh khách trốn tránh:

- Đó là sự thật mà, tỷ nhìn hẩn đi, cười tới nỗi híp cả mắt, rõ ràng chính là trong lòng ngấp nghé sắc đẹp của tỷ mà! Ôi! Hảo tỷ tỷ của ta, xem ra mộng tưởng của tỷ sắp thành sự thật rồi...Ái da, đau quá, đừng đụng tới miệng vết thương.

Mặc Y lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, hung ác véo mũi Tử Dịch vài cái.

Tần Tiêu cũng nhịn không được cười ha hả, vừa mới hậm hực có tâm tư lập tức chuyển biến tốt đẹp, nhất thời hẩn trở nên hào hứng, cầm lấy chén rượu tự rót uống một mình. Tỷ muội hai người vẫn đang âm thầm

náo nhiệt, dưới đáy bàn người véo ta một cái, ta vắn người một cái, vẻ mặt hai nàng như hát kinh kịch, không ngừng thay đổi.

Vẻ mặt?

Trong lòng của Tần Tiêu đột nhiên sáng ngời, hần lập tức đứng dậy, đóng cửa lại cửa sổ.

Mặc Y Tử Dịch nhìn cử động kỳ quái của Tần Tiêu không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Tần Tiêu đi đến bên cạnh hai nàng rồi thấp giọng thăm thò:

- Dị Dung Thuật của Vi Đình hai nàng nắm mấy thành.

Mặc Y chớp đôi mắt nhìn Tần Tiêu một hồi, ngạc nhiên nói:

- Có biết một hai, nếu không phải người quen biết chăm chú phân biệt, cũng nhất thời khó nhận ra. Lúc ấy chúng ta chỉ dùng mặt nạ da người làm thể thân thay quận chúa chết rồi. Đại nhân khi không hỏi cái này làm gì?

Trong lòng Tần Tiêu vui mừng nói:

- Vậy các người hiện tại làm cho ta một cái. Là nữ, đúng vậy, càng nhanh càng tốt.

- Vâng.

Thấy Tần Tiêu bức thiết như thế, Mặc Y biết chắc là chuyện trọng yếu, cũng không hỏi nhiều nữa, Tử Dịch cười cười tà tà:

- Ta biết rõ, mặt nạ này đại nhân làm cái gì rồi.

Tần Tiêu nghiêm mặt trừng mắt nhìn nàng nói:

- Tiểu hài tử chớ nói lung tung, người biết cái gì! Người nếu dám nói lung tung, hừ hừ, chuyện vụng trộm của các người ta còn nắm trong đó.

Tử Dịch cúi đầu lầm bầm:

- Người ta chỉ lỡ lời thôi mà...Hung dữ như vậy, làm như người ta sắp bán đứng nhà của người không bằng.

Tần Tiêu cười khỏ:

- Nhà của người là ý gì hả?

Tử Dịch cười hì hì:

- Nhà của người là cái gì à, chính là của người đó. Trong lòng người hiểu rõ mà, người ta còn làm cả Tùng Ngọc Bách Hợp Tô cho người ăn hì hì!

Dứt lời, nàng đột nhiên che miệng lại, bộ dạng hoảng sợ nhìn Mặc Y.

Mặc Y quả nhiên oán hận véo đùi nàng một cái khiến nàng đau tới nhe răng nhếch miệng.

Trong lòng Tần Tiêu đã minh bạch: xem ra, Tùng Ngọc Bách Hợp Tô thật là có ý nghĩa biểu tượng nào đó. Hơn nữa, Mặc Y ... khục khục đúng là đại vận của tháng ba, hoa đào nở hai đóa a.

Nhìn Mặc Y có chút quần bách, Tần Tiêu nghĩ một hồi liền chuyển chủ đề:

- Ủ! lại hỏi các người một sự kiện. Thiết Nô trước kia có một muội muội bị Từ Tiểu Nguyệt mua cùng một chỗ với hần, hiện giờ các người biết nàng ở đâu không?

- Chết rồi.

Tử Dịch trả lời dứt khoát.

- Năm năm trước đã chết rồi, khi đó chúng ta còn chưa có đi Lạc Dương, biết rõ chuyện này. Cô bé đó rất đáng thương, mỗi ngày phải đi đổ bộ cho đám người Từ Tiểu Nguyệt. Có ngày không cẩn thận là chết một cây hoa của Từ Tiểu Nguyệt, nghe nói nó rất trân quý nên bị loạn bồng đánh chết.

Tần Tiêu phẫn nộ:

- Buổi sáng hôm nay lúc hạ lệnh, ta làm sao lại không nghĩ tới đánh chết nữ nhân rắn rết Từ Tiểu Nguyệt đó bằng loạn bổng chứ? Thật sự là thất sách! Giờ thì tốt rồi, ta đáp ứng Thiết Nô thay hần tìm muối muối, hiện tại coi như hồng rồi. Ai!!!

Mặc Y kỳ quái hỏi:

- Thiết Nô? Hình như vài ngày rồi chúng ta không gặp hần, hần bây giờ đang ở đâu, đại nhân làm thế nào biết?

Tần Tiêu cười cười, dứt khoát nhàn rỗi không có việc gì theo chân bọn họ trò chuyện, đem chuyện trong nhà đã nói cho các nàng.

Tử Dịch tròng lớn đôi mắt, miệng cũng đã trương thành một vòng tròn:

- Trời ơi, cổ lau này ta biết rõ phạm vi hai mươi dặm, nghe nói đường vào rất khó, ngư dân hồ Bành Lễ cũng không dám đi vào, không ngờ người công quận chúa bơi ra được. Lợi hại! Lợi hại!

Nói đến đây, Tần Tiêu dứt khoát nói:

- Tử Dịch người biết cái chỗ kia? Vậy thì thật là tốt, nếu không như vậy đi.

169. Chương 169: Tâm Tư Của Uyển Nhi

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 169: Tâm Tư Của Uyển Nhi

- Ngày mai ta tìm Nghĩa Hưng Vương mượn hai chiếc thuyền, phái chút ít quân sĩ cho người, người mang Thiết Nô tới, nếu không biết đường đi thì đốt toàn bộ cổ lau đi, cũng dễ thôi.

Tử Dịch sững sờ một chút:

- Vì một nô bộc ngoại bang không đáng tiền mà đại nhân cũng phí khí lực lớn như thế đưa hần tới đó sao.

Tần Tiêu cười:

- Tử Dịch, nhân mạng lớn hơn trời, là người thì phải được tôn trọng? Hơn nữa, hần lúc ấy giúp ta rất nhiều, bằng không ta không có khả năng thuận lợi như vậy né tránh ánh mắt của Từ Tiểu Nguyệt trà trộn vào vừa xong. Trước đó chuyện ta từng hứa sau khi chuyện xong xuôi sẽ đưa hần trở về. Chuyện đã hứa thì nhất định phải làm được giống như ta đã hứa báo thù cho các người.

Tử Dịch hít hít cái mũi:

- Đại nhân, kỳ thật ta phát hiện, người đúng là người tốt. Chỉ là có một chút. . . Thích bày trò gian trá.

Tần Tiêu cười hắc hắc làm bộ dạng sắc lang:

- Hơn nữa, ta còn rất ‘dâm đẳng’, ưa thích tắm uyên ương.

- Hừ!

Khuôn mặt của Tử Dịch lập tức trở nên mảnh ửng đỏ, quay mặt đi. Mặc Y cùng Tần Tiêu đều cười ha ha.

Tần Tiêu cảm giác, chính mình càng ngày càng ưa thích đôi tỷ muội này. Từ lúc vừa bắt đầu đối địch sinh tử chỉ giao đến nghi kỵ lợi dụng lẫn nhau, sau đó là hoạn nạn sinh tử, hiện tại lại có thể ngồi cùng một chỗ ăn điểm tâm nói chuyện phiếm. Sau khi tới Đại Đường không có ai cùng có nhiều “quan hệ” phức tạp như vậy.

Càng quan trọng hơn là đôi hoa tỳ muội là mỹ nữ. Ha ha! Dính chút quang mang của mỹ nữ đúng là một chuyện vui sướng.

Trong lòng Tần Tiêu chưa có cân nhắc chuyện này thì cửa vang lên tiếng gõ, thanh âm châu tròn ngọc sáng của Thượng Quan Uyển Nhi ở bên ngoài:

- Tần đại nhân đã thức dậy chưa?

Trong lòng Tần Tiêu cười thầm: Ai dà, tháng ba, công việc thật đúng là nhiều a!

Nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi đến, hai tỳ muội Mặc Y Tử Dịch đứng dậy nói:

- Thượng Quan đại nhân tới, Tần đại nhân, nô tỳ cáo lui.

Tần Tiêu cười, gật đầu.

Hai tỳ muội vừa ra cửa, Thượng Quan Uyển Nhi cười hì hì nói:

- Ai nha, ta càng ngày càng bội phục Tần đại nhân rồi. Không ngờ còn có thể từ bên trong dịch doanh chiếm được một đôi người ngọc như thế. Thủ đoạn này, chắc chắn, quả nhiên là kinh thế hãi tục.

Tần Tiêu cười ha ha ra hiệu Thượng Quan Uyển Nhi ngồi xuống:

- Thượng Quan cô nương cũng nói, vận khí của Tần mỗ không phải bình thường. Chỉ là vận khí tốt thôi.

- Ah, thật sao?

Thượng Quan Uyển Nhi cười yếu ớt, ngồi xuống.

Hôm nay nàng đã đổi một thân Hồ phục, mặc quần áo và trang sức cung đình. Cổ tròn tay áo ngắn, váy tím ngắn lộ ra da thịt tuyết trắng, bên hông bó một mảnh tơ lụa màu xanh nhạt, bộ ngực thấp phần no đủ như là nụ của búp sen.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cảm thán: cũng chỉ có Đại Đường mới có loại trang phục thời thượng lớn mật này, thời điểm nói chuyện phiếm uống rượu cùng Lý Trọng Tuấn, Trương Húc. Hai người này học đòi văn vẻ thường xuyên nói về loại trang phục này. “Phấn hung bán yếm nghi ám tuyết”, “Trường lưu bạch tuyết chiêm hung tiền” gợi cảm thì gợi cảm nha, ha ha, phải dùng tới quanh co lòng vòng sao?

Thượng Quan Uyển Nhi bỏ cái mũ cánh chuồn đi, tóc búi thành kiểu của vọng tộc Kinh Thành, búi tóc cao ngất. Bên trên cắm ba cây trâm và một cái lược vàng, cổ đeo một cái vòng vàng kim, giữa lông mày thoa một chút phấn hoa mai khiến cho Thượng Quan Uyển Nhi ngày thường có vẻ phóng khoáng, hiện tại càng thêm đoan trang cao quý.

Tần Tiêu không thể không âm thầm bội phục cách ăn mặc của Đại Đường. Tuy rằng trước đó mình cũng có vào cung kiến giá, nhưng Thượng Quan Uyển Nhi cùng Võ Tắc Thiên đều ăn mặc y phục hàng ngày bình thường, sau khi tới Giang Nam cũng tiếp xúc không ít với phu nhân, nhưng chính thức để cho hắn lần thứ nhất cảm thấy kinh diễm chính là Thượng Quan Uyển Nhi.

Đây không chỉ đơn giản là “Đẹp để quý giá”, “Gợi cảm” có khả năng hình dung, mà một loại khí chất ung dung phát ra từ bản thân. Phối hợp cách ăn mặc tinh tế làm cho người ta có một loại cảm giác hài hòa, thưởng tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui).

Tần Tiêu thầm suy nghĩ nói: những diễn viên trên điện ảnh TV nếu chính thức nhìn thấy cách ăn mặc của nữ tử Đường triều, có lẽ sẽ không dám nhìn thẳng. Những đạo cụ cùng trang điểm vụng về kia há có khả năng bằng người thật sao? Diễn nghệ ĩnh sao có thể đạt tới hiệu quả cùng cảnh giới tự nhiên và hoàn mỹ như thế này?

Đây là lần thứ nhất Tần Tiêu thấy Thượng Quan Uyển Nhi đeo nữ trang, hắn không khỏi gật đầu tán thưởng:

- Nguyên bản cô nương Thượng Quan lại đẹp như vậy!

Thượng Quan Uyển Nhi bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Tần Tiêu, nàng oang oang nói:

- Như thế nào, nguyên bản Tần đại nhân trước đó một mực đều cho rằng Uyển Nhi là người quái dị sao?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Người biết rõ, ta không phải ý tứ kia. Tục ngữ đạo nhân dựa vào y trang, cách ăn mặc của Thượng Quan cô nương quả thực làm cho người ta có chút cảm giác kinh diễm.

Môi son Thượng Quan Uyển Nhi khẽ lộ nụ cười:

- Xem ra, Tần đại nhân thật cũng không quá biết dỗ nữ hài tử mà! Cái gì gọi là ‘ người dựa vào y trang ’, ý của người là cách ăn mặc của ta chính là người quái dị sao?

Tần Tiêu nhin không được ngửa mặt lên trời thở dài:

- Người để tâm vào chuyện vụn vặt, ta cũng không có biện pháp! Được rồi, người đẹp và quần áo đẹp cùng một chỗ, xa thì không thể khiến ta bình tĩnh nổi. Khục, người nếu bức ta nghĩ từ ngữ ca ngợi thì thật xin lỗi, ta không còn nữa.

Thượng Quan Uyển Nhi che miệng, cười ha ha:

- Được rồi, tha cho người. Tần đại nhân, Giang Nam là một nơi tốt. Uyển nhi nghĩ người trong cung mười tám năm, lần đầu có cơ hội đến địa phương là Giang Nam. Ngài thân là chủ nhân Giang Nam phải hảo hảo chơi với ta một chút.

Tần Tiêu cười cười, nói:

- Tốt thì tốt. Chỉ là không biết Thượng Quan cô nương thường thấy những thứ quý giá đẹp đẽ ở nội cung, có thể còn thích Giang Nam nghèo nàn này sao? Nói đi, cô nương muốn đi nơi nào chơi, ta dẫn cô nương đi tới đó.

Thượng Quan Uyển Nhi vui mừng gật đầu, dựng thẳng ngón trỏ lên để nhẹ vào môi như làm bộ suy nghĩ, nàng nghĩ một hồi mới lên tiếng:

- Kỳ thật Sở Tiên Sơn Trang nơi này rất không tồi nha! Dục tri kham duyệt nhĩ, duy thánh thủy linh linh. Nham hác tứ đẳng lâm, oánh mục phục di tâm. Phong hoàng loại trường địch, lưu thủy đương minh cầm.

(Tuyền thạch nhiều tiên thú, núi đá thì có nhiều hình thù kỳ lạ, nhắm mắt có thể nghe thanh âm vui tai, làn gió mang theo hơi nước mát mẻ. Du ngoạn sơn thủy ở núi đá khiến cho trong lòng cảm thấy vui sướng. Gió thổi như ống sáo, nước chảy như minh cầm.)

(Chú thích: Đoạn này em nó làm thơ.)

Chỉ là đáng tiếc, mấy ngày nay sát phạt quá nặng, huyết tinh bao phủ khiến cho nó giảm đi nhiều. Nếu không như vậy đi Tần đại nhân, đã tới vùng sông nước Giang Nam thì chúng ta đi chơi nước a, Ngày mai, ta mang ta đi chơi hồ được không?

Tần Tiêu nói:

- Tốt, chỉ cần cô nương thích là được.

170. Chương 170: Tâm Tư Của Uyển Nhi. (2)

Chương 170: Tâm tư của Uyển nhi. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Trong lòng Tần Tiêu lại âm thầm cảm phục nữ tử tài hoa hơn người trước mắt, đúng là danh bất hư truyền xuất khẩu thành thơ, hơn nữa tài văn chương không tệ nha.

Thượng Quan Uyển Nhi vui mừng nói:

- Thật không? Vậy thì tốt rồi! Chỉ là này mấy ngày qua, ta cuộn lại trên đại quân thuyền Nghĩa Hưng Vương chán quá. Ta muốn ngồi thuyền đánh cá loại nhỏ có mái che, tự mình chèo thuyền, thò tay có thể cảm nhận được đồng cỏ và nguồn nước trong hồ nước, ngửi được hương vị hơi nước mới thú vị!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Được rồi! Ngày mai ta tự mình đi lấy mái chèo dẫn khách quý phương xa tới như cô nương đi chơi ở vùng sông nước Giang Nam.

Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách:

- Được a! Xem ra mặt mũi của ta cũng khá lớn đó chứ. Ngày mai Giang Nam Đạo Khâm Sai Đại Nhân để ta chèo thuyền, ôi, nếu để cho hoàng đế bệ hạ thì không biết có phạt ta không? Khâm sai đại nhân còn là thân tín của hoàng đế đó.

Tần Tiêu chớp chớp đôi mắt, ra vẻ nghiêm túc nói:

- Ủ. thuận tiện phạt cô nương, để đệ nhất nữ quan nội cung này mỗi ngày phải giặt đồ bẩn đại nhân. Nói như vậy, ta mỗi ngày phải thay đồ tới mười bộ. hắc hắc

Không nghĩ tới Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng cảm thán một tiếng, sâu kín nói: "

- Kỳ thật, bản thân ta còn muốn thay người giặt quần áo chứ! Đã lớn như vậy, còn không có giặt qua một bộ y phục, không biết giặt quần áo có tư vị thế nào. Kỳ thật có thể làm chút chuyện cho thân nhân cũng không tệ nha. Chỉ là đáng tiếc, trong ấn tượng của Uyển Nhi, ngay cả bộ dạng của phụ thân ra sao cũng không biết. Mẫu thân trước kia mang theo ta không có dịch đình (*thứ chứng minh thân phận thường được để cạnh trẻ nhỏ khi nó không được sống cùng cha mẹ ruột), sau đó ta ở trong cung. Không lâu sau khi, hoàng đế bệ hạ cáo mệnh ta chường quần trong nội cung, đạo thánh chỉ đưa tới cho Tần đại nhân chính là Uyển Nhi tự tay viết đó.

Tần Tiêu sớm đã nghe nói rồi, năm đó tổ phụ của Thượng Quan Uyển Nhi - Thượng Quan Nghi giữ chức tể tướng khi Cao Tông tại vị. Năm đó, Thượng Quan Nghi bởi vì đã từng thay Cao Tông khởi thảo chiếu thư phế Võ Tắc Thiên, về sau bị Vũ Hậu giết chết, nam đinh dân tộc Mãn đều không được may mắn thoát khỏi. Thượng Quan Uyển Nhi bởi vì còn trong tã lót, mới có thể may mắn thoát khỏi. Hơn mười năm qua đi, Thượng Quan Uyển Nhi bởi vì tài văn chương cùng thông minh xuất chúng càng ngày càng đạt được yêu thích của Võ Tắc Thiên. Hiện tại ngoại trừ chường quần thiên hạ thì văn bình luận thuật cũng bởi vì chữ tốt nên ngay cả thánh chỉ đều do nàng viết. Hơn nữa, năm gần đây bởi vì Võ Tắc Thiên tuổi tác đã cao tính lực không tràn đầy giống trước, vì thế dứt khoát đem tấu chương trình lên giao cho Thượng Quan Uyển Nhi xem qua, thỉnh thoảng lúc khẩn yếu còn hỏi Thượng Quan Uyển Nhi ý tứ xử lý một ít tấu chương.

Vì thế, hiện tại Thượng Quan Uyển Nhi, tuy rằng không có quan hàm phẩm trật gì hiển hách nhưng thực tế thì đã trở thành Tể tướng trên ý nghĩa rồi. Thậm chí còn trên cả Tể tướng, gần sát Võ Tắc Thiên, càng có phân lượng khi nói chuyện.

Tần Tiêu thấy vẻ ưu thương nhàn nhạt trên mặt Thượng Quan Uyển Nhi thì nhẹ giọng an ủi:

- Thượng Quan cô nương, chuyện tình không vui trước kia cũng đừng có nghĩ tới nữa. Cô nương bây giờ không phải là rất tốt sao? Đã thật vất vả đến Giang Nam một chuyến rồi thì bỏ những việc vất vả đó, đi du lãm một phen.

Khuôn mặt của Thượng Quan Uyển Nhi giãn ra, nàng cười nói:

- Tần đại nhân nói rất đúng. Uyển Nhi hồ đồ rồi. Nhân tâm luôn không biết thỏa mãn, bao nhiêu người đều hy vọng xa vời có thể vào nội cung, hưởng vinh hoa phú quý. Uyển Nhi lại có chút chán ghét nó, chỉ hy vọng có thể qua thời gian an nhàn, nói thí dụ như đến Giang Nam chơi hồ ngắm cảnh, phẩm trà làm thơ thì rất không tồi nha!

Tần Tiêu cười cười:

- Thượng Quan cô nương đến Giang Nam, có lẽ cũng có chút thời gian a? Những ngày này lại không đi chơi sao?

Thượng Quan Uyển Nhi lập tức đáp:

- Đâu có đâu! Cả ngày buồn bực trốn ở trong quân trường, cùng một số đám người giang hồ lẫn lộn đổ mồ hôi đầm đìa hôi hám, đừng nói về họ nữa.

Lập tức nàng phát giác chính mình nói lỡ miệng, vội che miệng lại, chớp chớp mắt nhìn về phía Tần Tiêu.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Xem ra, Thượng Quan cô nương là tới từ Trường An cùng một chỗ với Trương Nhân Nguyên Đại tướng quân mà.

Thượng Quan Uyển Nhi hơi nhú lông mày một chút, nàng nhếch miệng:

- Hừ! Hay cho Tần đại nhân, điều này cũng còn chơi lừa gạt. Ngài trực tiếp hỏi Uyển nhi, Uyển nhi có thể không nói cho ngài sao? Đúng vậy! Ta là cùng Trương tướng quân cùng lúc xuất phát. Hoàng đế bệ hạ phái ta tới trong quân chính là hạ thánh chỉ này cho ngài.

- Uyển nhi. . .

Tần Tiêu lần thứ nhất đổi giọng gọi nàng là Uyển nhi, lộ ra vẻ thân cận rất nhiều, tiếp tục thấp giọng nói:

- Thật sự, có một đạo thánh chỉ sao?

Thượng Quan Uyển Nhi nghi ngờ nói:

- Đương nhiên là một đạo. Uyển nhi còn dám giấu thánh chỉ sao?

Tần Tiêu nhàn nhạt cười, chậm rãi lắc đầu:

- Uyển nhi nha, có một số việc vốn không nên chọn cách nói toạc ra. Chỉ là Tần Tiêu coi cô là bằng hữu mới tùy tiện tâm sự thôi. Hoàng đế bệ hạ ở tại phía xa ngoài ngàn dặm, nửa tháng trước khi điểm tướng phát binh đến Giang Nam, hẳn là nàng có thể biết trước Tần Tiêu có thể một lần hành động đánh tan Giang Nam nghịch đảng sao? Trên thánh chỉ nói được rõ ràng, ban thưởng ta chuyên đoạn chi quyền (quyền to sinh sát). Bất luận quan lại gì ở Giang Nam đều có thể tiền trăm hậu tâu...Đây có phải là quá thần kỳ không?

Thượng Quan Uyển Nhi kinh ngạc tới ngẩn ngơ, sau đó khẽ thở dài một hơi, nói:

- Tần đại nhân, người thật sự là rất thông minh. Nhưng mà nhiều khi vẫn nên giả bộ thì tốt hơn. Vọng sủng thánh ý (đoán ý của thánh thượng) là điều tối kỵ của thần tử. Nói chuyện phiếm cùng Uyển nhi thì không sao, nhưng sau này nhớ lấy không được nói với người khác nói cái chủ đề này, nhất là trước mặt hoàng đế, có biết không?

- Biết rõ.

Tần Tiêu cười nhìn Thượng Quan Uyển Nhi:

- Ta cũng tin tưởng Uyển nhi, mới có thể nói cho cô nương biết. Kỳ thật cũng không phải là Vọng Sủng Thánh Ý, chỉ là Tần Tiêu trời sinh kỹ tính, Uyển nhi có thể nói cho ta biết, thánh chỉ này không chỉ có một phần phải không? Hoặc là đã giấu một phần đi?

Thượng Quan Uyển Nhi có chút không vui, nàng cong miệng lên:

- Không có, nói những chuyện phiền lòng này làm gì chứ? Thật sự là mất hứng!

Tần Tiêu cười cười xin lỗi, nhưng hẳn không có ý định buông tha:

- Uyển nhi ngoan, mau nói cho ta biết, để ngày sau ta tiến cung diện thánh cũng không phải băn khoăn.

Thượng Quan Uyển Nhi bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Kỳ thật cũng không có gì, ngài sớm đã nghĩ tới, còn hỏi rõ ràng như vậy làm cái gì? Thánh chỉ đích thật là có hai phần ... Phần hạ đưa cho Nghĩa Hưng Vương Lý Trọng Tuấn, nếu như ngài làm việc thất bại thì quyền lực trước kia đưa cho ngài sẽ giao lại cho Nghĩa Hưng Vương, hơn nữa toàn bộ dùng vũ lực đến giải quyết chuyện tình Giang Nam. Bệ hạ cũng là vì chuẩn bị không sơ hở chút nào, ngài đừng để bụng.

171. Chương 171: Phân Chia Tang Vật.

Chương 171: Phân chia tang vật.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu mỉm cười gật đầu:

- Ta hiểu rồi. Cảm ơn Uyển Nhi.

Nhưng trong lòng Tần Tiêu lại nghĩ thầm: xem ra, dự liệu của ta trước đó cũng không sai. Chỉ cần ta vừa sẩy tay, Lý Trọng Tuấn sẽ sử dụng vũ lực, đối với Hỏa Phượng Giang Nam tạo phản thì tiến hành cường lực đàn áp. Về phần vận mệnh của ta sao, ha ha, nhẹ thì từ nay về sau bị phế cách chức làm thứ dân, nặng thì, đương nhiên là giống như bọn phản nghịch quan lại Giang Nam. Chém!! Những lời này, Thượng Quan Uyển Nhi sẽ không nói ra miệng. Lúc này đây thành công giải quyết Hỏa Phượng, không thể không nói, thật sự ta thắng được phi thường may mắn, quả nhiên là cẩn thận nha!

Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên giảm thấp thanh âm xuống, nàng trịnh trọng nói:

- Tần đại nhân, lần này ngài trở thành nhân vật nổi tiếng thiên hạ, đại hồng nhân trong triều rồi. Ngài biết không, kỳ thật trong triều một ít lão thần nội các, đối với chuyện bệ hạ trao cho ngài chức quan trọng yếu như thế luôn không cho là đúng, cho rằng bệ hạ dùng người không khách quan. Hiện tại thì tốt rồi, tương đương hung hăng tát cho bọn người đó một cái tát, mang lại thể diện cho bệ hạ. Lúc này đây người về triều, nhất định sẽ có trọng thưởng, có khi tiếp tục thăng quan đó.

Tần Tiêu cười:

- Thật sao? Nhiệm kỳ Giang Nam còn có hai tháng, nói không chừng đằng sau sẽ không tầm thường vô vị đâu.

Thượng Quan Uyển Nhi hơi có chút hưng phấn khoát tay chặn lại:

- Nhất định sẽ có! Ngài hiện tại chỉ cần nằm chơi ở sơn trang hai tháng cũng vẫn có phần thưởng. Gần vài năm nay có rất ít người làm ra thành tích như đại nhân. Tần đại nhân lúc này đây là phải gương mẫu phong thưởng để khích lệ quan viên khác một phen.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Tốt nha, thăng quan phát tài ai cũng thích. Bất quá lại nói tiếp, ta thật sự phải cảm kích cô nương rồi, nếu không phải lúc trước cô đề nghị bệ hạ để ta tới Giang Nam làm khâm sai, ta cũng không có thành tích như hôm nay.

- Ồ!

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng nhếch môi lên:

- Tần đại nhân, ngài quá đề cao Uyển Nhi rồi. Uyển Nhi làm gì có năng lực lớn như thế, tác động được tới quyết định của bệ hạ với quan viên. Thật ra là trong lòng bệ hạ sớm có quyết định. . . Ừ, những lời này coi như ta chưa nói. Hi hi. Ta không phải cố ý, đều tại ngài lừa dối ta nói lung tung! Nếu như bị bệ hạ biết thì chắc sẽ đánh ta chết mất.

Tần Tiêu cười mờ ám:

- Được rồi, Uyển Nhi vừa rồi cái gì cũng không nói, ta cũng không có nghe được gì. Chúng ta một mực trò chuyện ngày mai đi ra ngoài chơi hồ vui đùa.

Trong lòng của Tần Tiêu nghĩ đến: Thượng Quan Uyển Nhi là thiếp thân tâm phúc của hoàng đế đối với chuyện tình trong nội cung tình rõ như lòng bàn tay. Mình muốn một mình lẫn lộn trong triều đình thì phải thân cận với nhân vật như thế. Thân là thần tử còn có cái gì so với chuyện đoán được thánh ý hơn đây?

Huống chi, Thượng Quan Uyển Nhi còn là một mỹ nữ khí chất phiêu trần thoát tục.

Ai nha, chẳng lẽ, ta gần đây thật sự có vận đào hoa? Mười năm trước các người nấp ở đâu mà giờ nhảy ra toàn bộ thế này?

Đêm đã khuya, từng hạt mưa nhẹ nhàng bay lá tả trên lá cây và tí tách rơi trên cửa sổ phát ra những tiếng sần sật nhỏ. Trong phòng ngủ Lăng Vân Cư vẫn đang có ánh nến chập chờn, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười sung sướng hoặc hùng hồn cứng cáp hoặc thanh uyển chuyển.

Trong một gian phòng bên cạnh Lăng Vân Cư, Tử Dịch bĩu môi tức giận nói với Mặc Y:

- Tỷ tỷ, tỷ xem Thượng Quan Uyển Nhi đúng là mặt dày mà? Đuổi chúng ta ra còn ngồi tới nửa đêm, đúng là... Đại nhân buồn ngủ nàng có biết không? Ai nha, nàng sẽ không qua đêm ở nơi này ... vậy thì... vậy thì...

Mặc Y nhẹ nhàng trừng mắt với nàng:

- Người cứ mở miệng ra là không dừng lại được. Thượng Quan đại nhân là đặc sứ hoàng đế phái tới, là nữ quan tâm phúc của hoàng đế, ngay cả đại nhân cũng phải nể mặt nàng ba phần. Người ta đêm tới, nhất định là có công vụ muốn thương nghị mà!

Tử Dịch thiếu chút nữa nhảy lên:

- Ai nha. Tỷ tỷ ngốc nghếch của ta, tỷ muốn tự bịt tai đi trộm chuông để lừa mình dối người hay sao? Tỷ nhìn cách ăn mặc của nàng hôm nay rõ ràng chính là cố ý câu dẫn đại nhân mà! Ngực thì xê cổ thật thấp, phần son trên mặt đánh cẩn thận, quần áo trang sức trên người thì hoa lệ đắt đỏ. Chắc chắn, thật sự là... Tỷ tỷ, tỷ gặp phiền toái rồi, chân chính đụng độ cường địch. Tỷ phải vì hạnh phúc cả đời mà phải khiêu chiến đó. truyện copy từ

- Im ngay!

Mặc Y cắn môi, xấu hổ đỏ mặt, cười mắng véo mũi muỗi muỗi mình.

- Ôi! Đau quá. Hi hi! Bị ta nói trúng tim đen rồi phải không!

...

Tần Tiêu đứng ở ngoài cửa, nghe được mà cười trộm trong lòng, hắn vừa vặn tiễn Thượng Quan Uyển Nhi ly khai, lúc trở lại đi qua phòng của các nàng, không nghĩ qua là nghe trộm được mật ngữ khuê phòng của hai tỷ muội nàng.

Tần Tiêu nhẹ chân nhẹ tay đi trở về phòng của mình, trong lòng âm thầm cân nhắc nói: xem ra, muỗi tử Mặc Y đối với ta có chút ý tứ nha. . .mà hình như trước mặt nàng ta cũng chưa ân cần gì, cái này hắc hắc là nhân phẩm tốt, vận khí trong truyền thuyết tới rồi thì ván cửa cũng ngăn không được? Hắc hắc!

Tần Tiêu trở lại trong phòng, vừa mới chuẩn bị đóng cửa phòng lên giường ngủ, thành linh cửa bị một cái đại thủ chặn, Lý Trọng Tuấn cười mờ ám với Tần Tiêu:

- Không tệ lắm, tâm phúc của hoàng đế mà người cũng dám thông đồng, sự tình ngay cả ta cũng không dám làm mà người cũng dám. Xem ra ta một mực đều xem thường người rồi!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Điện hạ mời vào. Đã trễ thế như vậy điện hạ còn không nghỉ ngơi, đến tìm ta có việc sao?

Lý Trọng Tuấn nhú lông mày, ngưng ngưng cười:

- Như thế nào, không có việc gì không thể đến sao? Ta dò xét từ xa xa rất lâu, thấy hai tốp mỹ nữ đều đi mới dám tới quấy rầy. Thế nào, huynh đệ ta có nghĩa khí không?

Lý Trọng Tuấn nghênh ngang vào phòng, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống:

- A! Tùng Ngọc Bách Hợp Tô! Xem ra, hai tỷ muội hoàn toàn chính xác là người của người.

Tần Tiêu đóng cửa lại ngồi xuống bên cạnh Lý Trọng Tuấn, cầm lấy một miếng Tùng Ngọc Bách Hợp Tô nhìn trái nhìn phải một hồi:

- Như thế nào, một khối Tô Đường cũng có thể để cho điện hạ nhìn ra mảnh khốe sao?

Lý Trọng Tuấn chặc chặc lắc đầu:

- Ai nha, Tần huynh đệ, ta bắt đầu có chút ghen ghét người rồi. Bốn vương đã lớn như vậy, còn chưa có cô nương nào nguyện ý chủ động làm Tùng Ngọc Bách Hợp Tô cho ta ăn, ta phần lớn đều là đến ăn trong kỹ viện của những nữ tử phong trần hoặc là dứt khoát đến khách điểm mua ăn. Huynh đệ có chỗ không biết, Tùng Ngọc Bách Hợp Tô là món ăn bình dân của điển hình của thánh đô, có một phong tục, nếu cô nương nhà ai coi trọng tiểu gia hỏa nhà nào thì chủ động thổ lộ ý nghĩ yêu thương, làm món này cho tiểu tử đó ăn. Tiểu tử ăn được càng nhiều thì biểu thị đối với cô nương càng hợp ý. Người xem một chút, cái mâm lớn thế này mà người ăn hơn phân nửa. Ái chà! vậy thì trong lòng hai tỷ muội kia nở hoa luôn rồi.

172. Chương 172: Phân Chia Tang Vật. (2)

Chương 172: Phân chia tang vật. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu cười ha ha :

- Cũng không phải mình ta ăn, Thượng Quan Uyển Nhi cũng ăn hết không ít.

- Người đứng là thằng ngốc.

Lý Trọng Tuấn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép oán hận nói:

- Làm sao người có thể để cho cô nương khác ăn Tùng Ngọc Bách Hợp Tô của hai tỷ muội kia được? Nếu để các nàng biết, không phải thương tâm tới chết sao? Tần huynh đệ nha, uống người thông minh hơn người, chiêu thức đối phó nữ nhân còn không được ah! Ha ha, hôm nào đến kinh đô, chúng ta cùng nhau gọi A Man dẫn người ra ngoài hảo hảo học hỏi kinh nghiệm.

Học hỏi kinh nghiệm? Cái gì học hỏi kinh nghiệm, không phải là đi dạo kỹ viện uống hoa tửu sao? Nói hàm súc như vậy làm cái quái gì. Các người đối với huynh đệ phong lưu đây còn có đùa giỡn gì. Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cười to, sau đó thay đổi chủ đề:

- Điện hạ tới tìm ta, nhất định là có chính sự rồi.

Lý Trọng Tuấn có chút thở dài một hơi:

- Cũng không phải. Có một số việc, nghĩ đến tâm phiền, trong quân đồn cách đây mười dặm lật qua lật lại ngủ không được nên tới tìm huynh đệ tâm sự thương nghị.

Tần Tiêu nhàn nhạt cười:

- Vậy điện hạ thỉnh giảng, Tần Tiêu rửa tai lắng nghe, xem có thể giúp đỡ điện hạ hay không?

Lý Trọng Tuấn cầm lấy ly rượu của Tần Tiêu uống một hơi cạn sạch, thở dài nói:

- Chuyện này, nếu ngay cả Tần huynh đệ cũng giúp không được, trên đời này không ai có thể giúp đỡ rồi.

Tần Tiêu cười:

- Xem ra buồn rầu trong lòng điện hạ cũng chính là chuyện vẫn đang đè nặng trong lòng ta mấy ngày nay.

Lý Trọng Tuấn nhìn thật sâu Tần Tiêu vài lần, thở dài nói:

- Ai! Kỳ thật, vừa mới bắt đầu đánh, ta vẫn đang tự hỏi vấn đề này. Huynh đệ người nói đi. . . Ta cũng thương muội tử, đến tột cùng nên xử trí như thế nào đây? Hoàng đế nói rõ là không muốn cho thế nhân biết rõ sự hiện hữu của nàng. Nhưng mà muốn ta tự tay xử tử nàng, vậy cùng cầm thú còn có gì khác biệt? Ta Lý Trọng Tuấn tuy rằng không phải là người thiện tâm, trên chiến trường sát nhân còn thống khoái hơn là giết gà, cũng không nháy đôi mắt. nhưng đối với muội tử số khổ này ta không hạ thủ nổi. Thứ nhất là từ nhỏ chúng ta hoạn nạn cảm tình cực kỳ thâm hậu. Thứ hai là vương muốn Lý gia chúng ta tàn sát lẫn nhau, cảm thấy không thoải mái. Nhưng nghĩ lại, hiện tại dù sao cũng là hoàng đế nãi nãi cầm quyền, là Vũ gia cầm quyền... Trái lo phải nghĩ ... Trong lòng ta giống như có một con mèo đang cào cào, khó có thể quyết định. Thật muốn tìm người sống đến chém một đao để phát tiết.

Tần Tiêu cầm lấy bầu rượu, khoan thai rót một chén rượu cho Lý Trọng Tuấn một lần nữa, hẩn thấp giọng nói:

- Điện hạ chớ gấp. Kỳ thật Tần Tiêu hai ngày này đã nghĩ ra một biện pháp tốt.

Lý Trọng Tuấn bỗng chốc mở to đôi mắt, kinh hãi hỏi:

- Huynh đệ nói nhanh lên, biện pháp tốt ra sao?

- Điện hạ có từng biết rõ, Vĩnh Thái quận chúa ngày đó bị Vũ Hoàng hạ lệnh xử tử sống sót như thế nào không?

Lý Trọng Tuấn gật nhẹ đầu:

- Ta cũng từng nghe qua, hình như lần trước người nó đó là dùng ve sầu thoát xác, dùng thể thân chịu hình phải không?

Tần Tiêu gật đầu:

- Nói được cụ thể một chút là Dị Dung Thuật! Tỷ muội Mặc Y cũng có một chút về mật thuật này. Điện hạ ngài thấy ... Ngày hôm qua ta thẩm đường, Ngô Tiên Nhi lợi dụng thuật lừa dối ngụy trang Vĩnh Thái quận chúa nghe nhìn lẫn lộn. Chúng ta sao không tương kế tựu kế chuyển đổi? Nói trên đời căn bản không có Vĩnh Thái, sau đó ta lại đổi khuôn mặt Vĩnh Thái đi tới một chỗ khác thì không có người nhận ra. Điện hạ nghĩ sao?

Lý Trọng Tuấn nhíu mày:

- Tốt thì tốt. . . Nhưng mà sợ cuối cùng là giấy không thể gói được lửa. Hơn nữa, lần này Giang Nam án, tai mắt hỗn tạp, người biết rõ nội tình tương đối nhiều. Vạn nhất tin tức này rơi vào tai hoàng đế thì chẳng phải là hỏng đại sự sao?

- Chưa hẳn!

Tần Tiêu cười, tràn đầy tự tin:

- Điện hạ suy nghĩ một chút, kỳ thật hoàng đế không phải là muốn xử tử Vĩnh Thái một lần nữa. Rất nhiều thứ đã cho thấy ý tứ này, nói thí dụ như phái người tới xử lý chuyện tình Giang Nam, sau đó nàng lại để cho Thượng Quan Uyển Nhi truyền mật chỉ, ý là đừng cho thế nhân biết rõ tồn tại của Vĩnh Thái quận chúa. Nhưng mà nàng cũng không có nói thẳng muốn ta giết nàng! Có lẽ trong lòng hoàng đế có ý định gì khác, nếu muốn chúng ta giết nàng thì không cần úp úp mở mở như thế. Ít nhất đối với Thượng Quan Uyển Nhi thì cũng không cần.

Lý Trọng Tuấn chậm rãi gật đầu:

- Có lý. . . Chỉ là .. người chớ xem thường Thượng Quan Uyển Nhi, nàng tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng từ nhỏ lớn lên trong cung, lòng dạ thâm sâu không kém chúng ta. Có lẽ trong nội tâm nàng có cách nghĩ khác hoặc là hoàng đế bí mật giao cho nàng nhiệm vụ gì khác, nàng không nói cho chúng ta biết cũng có khả năng. Tóm lại, hết thảy phải cẩn thận mà làm việc.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- "Điện hạ nói đúng. Mọi thứ cẩn thận là hơn. Việc này nếu tốt thì hoàng đế mở một con mắt nhắm một con mắt, tất cả mọi người sống khá giả; khiến cho không tốt, hoàng đế gỡ pháp quy ra thì cuối cùng hạ sát thủ với Vĩnh Thái, thậm chí ngay cả chúng ta cũng bị liên qua. Thượng Quan Uyển Nhi bên kia, ta mấy ngày tới sẽ ở cùng nàng thăm dò chuyện này, sau khi rõ ràng mới tính tiếp chuyện của Vĩnh Thái.

Lý Trọng Tuấn rót cục thở ra một hơi thật dài:

- Bồn vương có thể ngủ được rồi. Có huynh đệ người lo nghĩ, chắc chắn sẽ không sai lầm. Đúng rồi, muội tử của ta hiện tại ở nơi nào? Ta muốn gặp nàng một lần.

Tần Tiêu nhàn nhạt cười:

- Điện hạ không được nóng vội, sớm muộn nhất định có thể nhìn thấy. Bất quá điện hạ nhất định phải nhớ kỹ một việc, chuyện tình của Vĩnh Thái càng ít người biết rõ, nàng liền càng an toàn. Tần Tiêu đề nghị, điện hạ sau khi hồi cung cũng không nên nói chuyện này với thái tử cùng Thái Tử Phi. . .

Lý Trọng Tuấn "A" cảm thán một tiếng:

- Người cái tên này, như thế nào còn khấn trương hơn cả người làm ca ca này hả? Hay người thật coi trọng Tiên nhi? Khá lắm! Ta nói cho người biết trước, người nếu cùng Tiên nhi thật sự có cái gì rồi, nàng chỉ có thể làm chính thê. . .

Tần Tiêu vội vàng phát tay ngắt lời Lý Trọng Tuấn, cười nói:

- Điện hạ nghĩ quá xa rồi, không hợp thói thường, không hợp thói thường rồi, ha ha!

Về mặt Lý Trọng Tuấn cười xấu xa chỉ vào Tần Tiêu mắng:

- Tên khốn người đúng như lời của Trương Húc nói, chính là một bình hồ lô khó chịu! Người nhìn người một chút đi, đi dạo Giang Nam vài ngày, nữ nhân bên cạnh có thể biến thành một chi quân đội! Ngay cả Từ Tiểu Nguyệt hồ ly tinh cũng muốn thông đồng với người.

Chuyện bị đè nén trong lòng Lý Trọng Tuấn xem như có hơi có chút tin tức, hẩn lập tức khôi phục tính tình phóng đảng ngày bình thường, kéo lấy Tần Tiêu, khe khẽ nói:

- Huynh đệ, lần này chúng ta làm anh em đồng hao như thế nào đây? Hoa tỷ muội, ta một người người một người, như thế này đi, xem như người trước tới, ta xếp hàng không được sao?

173. Chương 173: Vô Tâm Trông Liều.

Chương 173: Vô tâm trông liều.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Người trước chọn, còn lại bồn vương lại thay huynh đệ chia sẻ. Thế nào, đề nghị này rất hay đúng không, không rồi nhỉ?

Tần Tiêu hơi ngửa đầu, ồ lên một tiếng làm ra một bộ dạng kinh ngạc:

- Điện hạ, ta như thế nào lại có cảm giác, chúng ta đây là đang phân chia tang vật nhỉ?

Hôm sau, bầu trời lác đác mấy cơn mưa, Tần Tiêu mở cửa sổ ra ngáp dài, hẩn vận hông bẻ cổ. Sau khi đến Giang Nam, không có mấy ngày hẩn ngủ yên như hôm qua. Tần Tiêu cảm giác sáng khoái tinh thần, tâm tình cũng cực kỳ tốt.

Miệng rộng còn không có khép lại, Tần Tiêu đảo mắt lại thấy được Thượng Quan Uyển Nhi đứng ở ngoài phòng đang cầm một cây dù cười cười với mình.

Tần Tiêu vội vàng khép lại miệng, cười ha ha :

- Uyển Nhi thức dậy thực sớm, tại sao không gõ cửa gọi ta, chờ lâu chưa?
- Cũng không có lâu, vừa mới tới thôi.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng chuyển động cán dù trong tay, mỉm cười nói:

- Tần đại nhân mấy ngày liên tiếp khổ cực, Uyển Nhi sao dám đánh thức đại nhân. Hơn nữa, Uyển Nhi gặp trận mưa này, cảnh trí phàm trần cũng có vài phần thích thú nên đứng ở chỗ này ngắm mưa chốc lát.

Tần Tiêu mở cửa, đón nàng tiến đến:

- Uyển Nhi xin chờ một chút. Ta rửa mặt rồi lập tức dẫn cô nương đi hồ chơi. Hôm qua cô nương đi rồi, ta lập tức sai người đi làm một cái thuyền đánh cá nhỏ, ha ha đúng là loại có mũi che ở Giang Nam, hai mái chèo đó.
- Hay quá!

Thượng Quan Uyển Nhi vui mừng dị thường:

- Bất quá đại nhân nên ăn một chút gì trước đi, bằng không thì trong chốc lát không có khí lực chèo thuyền đâu, hi hi!

Tần Tiêu xuất ra bàn chải chuẩn vị đánh răng thì lại phát hiện đã không có muối mịn ngâm nước, hắn ra khỏi cửa thì gặp Mặc Y cầm một chậu nước ấm bằng đồng và một số đồ đạc khác tới.

Tần Tiêu tiếp nhận chậu đồng:

- Vất vả cho nàng rồi... Mặc Y, ta đã nói chúng ta là bằng hữu, coi nhau như người cùng một nhà, nàng không cần phải hầu hạ ta như hạ nhân thế, biết không?

Mặc Y cười nhẹ:

- Đó là việc nên làm.

Vừa mới bước vào bên trong, thấy Thượng Quan Uyển Nhi ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, nàng không khỏi có chút cúi đầu:

- Thượng Quan đại nhân tới sớm vậy.

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ cười nói:

- Ủ. Cô là tỷ tỷ hay là muội muội? Ta thật đúng là nhận không ra.

Mặc Y khiêm cung trả lời:

- Ta là tỷ tỷ, Mặc Y.

Thượng Quan Uyển Nhi hứng thú đánh giá Mặc Y:

- Thật sự là một mỹ nhân ôn nhu. Ai, ta nếu có một tỷ muội song bào thai như thế thì tốt rồi. Ủ. Tần đại nhân, sao ngài lại cầm cái đó cọ qua cọ lại như thế, không bị đau sao?

Trong miệng Tần Tiêu ngậm mấy thứ nên không dễ nói chuyện, Mặc Y tiếp lời:

- Đây là vật mà đại nhân phát minh, tên là đánh răng. Dùng để vệ sinh miệng, rất là thoải mái dễ chịu.

Thượng Quan Uyển Nhi chớp chớp đôi mắt, ngạc nhiên nói:

- Đánh răng?
- Đúng rồi!

Mặc Y mở cái hộp nhỏ trong tay ra, sau đó lấy ra một cái bàn chải đánh răng đưa cho Thượng Quan Uyển Nhi:

- Lần trước, nô tỳ về nhà, hai ngày rảnh rỗi không có việc gì nên cũng học làm một cái, chỉ là khẳng định không có làm tốt như cái của đại nhân.

Thượng Quan Uyển Nhi hào hứng bưng bưng nói tiếp, nàng cầm nó trong tay quan sát một hồi rồi hơi có chút kinh hãi nói:

- Thú vị, thật là có ý tứ! Mặc dù chỉ là một vật nho nhỏ nhưng thực sự lộ ra tâm tư độc đáo, tay nghề tinh xảo! Mặc Y hảo muội muội, không bằng cái bàn chải này người tặng cho ta nhé.

- Được!

Mặc Y nhẹ nhàng đáp, trong lòng nhưng có chút âm thầm không vui. Vốn cái bàn chải đầu tiên này nàng muốn tặng cho Tần Tiêu.

Thượng Quan Uyển Nhi cầm bàn chải đánh răng đi đến bên cạnh Tần Tiêu, nghiêng đầu mở to đôi mắt, nhìn Tần Tiêu đánh răng. Tần Tiêu cảm giác toàn thân không được tự nhiên, hắn dừng lại động tác trong tay cũng ngơ ngác nhìn Thượng Quan Uyển Nhi.

- Dừng ngừng nha, tiếp tục.

Thượng Quan Uyển Nhi cười ha hả nói:

- Ta đang theo học mà.

Tần Tiêu đem cái hộp muối mịn vừa rồi Mặc Y lấy ra đưa cho Thượng Quan Uyển Nhi, ra hiệu nàng dùng bàn chải đánh răng dính vào một ít, sau đó chà trong miệng. Thượng Quan Uyển Nhi do dự học làm một chút, vừa mới đem bàn chải đánh răng cho vào miệng thì lập tức cả kinh hô:

- Ôi...có vẻ là lạ.

Mặc Y đi đến bên cạnh Thượng Quan Uyển Nhi nói với nàng:

- Vừa mới bắt đầu là như vậy, dùng mấy lần thành thói quen. Hiệu quả về sau quả thật sự không tệ, cảm giác sạch sẽ trong miệng nhẹ nhàng mà sung sướng lắm.

- Thật không?

Thượng Quan Uyển Nhi nghe vậy thật là có chút vui vẻ, lập tức học động tác của Tần Tiêu chà trong miệng.

Tần Tiêu nhìn động tác không lưu loát của Thượng Quan Uyển Nhi như là tiểu hài tử học đánh răng thì nhin không được âm thầm có chút buồn cười. Thời gian Thượng Quan Uyển Nhi đánh răng gấp ba bốn lần Tần Tiêu, rốt cục dừng tay, nàng đưa tay hà từng hơi rồi ngửi một chút. Sau đó thè lưỡi ra liếm hàm răng trắng nõn như ngọc, hưng phấn nói:

- Ai nha. Thật sự a! Cảm giác thật thoải mái!

Dứt lời Thượng Quan Uyển Nhi chạy đến trước mặt Tần Tiêu nói với hắn:

- Tần đại nhân, người xem một chút, ở bên trong miệng ta có chà sạch chưa? Có còn cái gì không?

Dứt lời nàng mở cái miệng anh đào nhỏ nhắn ra về phía Tần Tiêu, còn hà từng hơi ra.

Tần Tiêu giả vờ giả vịt cẩn thận nhìn một hồi rồi nói:

- Có nha. . . Còn có rất nhiều chứ. Nói thí dụ như, hàm răng, đầu lưỡi...

Thượng Quan Uyển Nhi tức giận trừng mắt với Tần Tiêu:

- Đáng ghét! Ta hỏi thật mà.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Chà sạch sẽ, rất sạch sẽ. Thật đó.

Mặc Y một mực im im lặng lặng đứng đấy, lúc này cảm giác mình như một người ngoài cuộc dư thừa nhẹ nhàng nói:

- Tần đại nhân, Thượng Quan đại nhân, Mặc Y xin được cáo lui trước, sau đó lại đến hầu hạ hai vị đại nhân dùng đồ ăn sáng.

- Mặc Y...

Tần Tiêu cảm giác ra một tia khác thường, gọi lại nàng, áy náy nói:

- Nàng vừa mới bị thương, nên nghỉ cho khỏe đi. Chúng ta đến trong quân trong quân là được rồi, dù sao chúng ta cũng muốn đi tìm Nghĩa Hưng Vương có chuyện phải làm.

Lời nói của Tần Tiêu còn không có vừa dứt, bên ngoài truyền đến thanh âm hô to gọi nhỏ của nha đầu kia Tử Định:

- Đến rồi~ đến rồi~ sắp đến rồi!!!

Tiểu nha đầu ba bảy hai một vọt tới, chứng kiến trong phòng có ba người đang đứng thì ngơ ngác nói:

- Ách. . . Ta chỉ chuẩn bị một phần a, vậy phải làm sao bây giờ?

- Vậy chính ngươi ăn đi.

Tần Tiêu, Thượng Quan Uyển Nhi, Mặc Y ba người trăm miệng một lời nói.

- Ôi xong rồi! Lần này đắc tội ba người luôn.

Tử Định cả kinh chợt hô to rồi cuống quýt chuồn mất. Sau đó, Mặc Y cũng cáo từ.

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn bóng lưng của Mặc Y thoáng chút dăm chiêu nói:

- Xem ra, Tần đại nhân cùng hoa tỷ muội cảm tình không tệ lắm!

Tần Tiêu đang rửa mặt, không chút để ý đáp:

- Coi như cũng được. Không có trở ngại.

- Coi như cũng được, không có trở ngại? Đây là ý gì đâu này?

- Hả?

174. Chương 174: Vô Tâm Trông Liều. (2)

Chương 174: Vô tâm trông liều. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, mỉm cười nói:

- Đôi tỷ muội đó cũng đáng thương, cha mẹ trước sau qua đời ở bên trong án nghịch đảng Giang Nam. Hơn nữa, phụ thân của các nàng còn là công thần trong vụ án này, cũng là bạn vong niên của ta, đối thủ tri kỷ không đánh nhau thì không quen biết. Thời khắc cuối cùng, hai tỷ muội các nàng cùng Tần Tiêu kề vai chiến đấu giết ra một cái đường máu, còn bị thương. Nếu không có các nàng từ bên cạnh hiệp trợ, ta thực không dễ dàng toàn thân trở ra. Tính ra, các nàng cũng đều là có công, vì thế Tần Tiêu giữ các nàng lại coi như muội muội.

- Muội muội?

Thượng Quan Uyển Nhi cười gian:

- Sợ là không có đơn thuần như vậy a?

- Vậy cô cho là cái gì?

Tần Tiêu giả vờ ngây ngốc, ra vẻ nghi hoặc khó hiểu hỏi lại.

- Coi như vậy đi, không nói chuyện tào lao với ngài nữa. Ngài lúc nào cũng lấu cá không thành thật một chút nào, chuyện gì cũng muốn tính toán thiệt hơn. Ta không chịu nổi ngài luôn.

Thượng Quan Uyển Nhi đánh sang chuyện khác:

- Được rồi Tần đại nhân của chúng ta rốt cục ăn mặc đã xong, hiện tại có thể xuất phát đi chơi hồ rồi chứ?

- đương nhiên!

Tần Tiêu khoa trương làm một cái động tác chủ nhân mời, hất xoay người chấp tay nói:

- Xin mời, Thượng Quan đại nhân.

- Hi hi! Mời người, Tần đại nhân!

Thượng Quan Uyển Nhi cầm dù bằng giấy dầu lên, nhẹ nhàng chuyển động.

Mưa bên ngoài cũng không lớn, theo như thói quen của Tần Tiêu, là tuyết sẽ không bùng dù. Nhưng bây giờ trong tay có cái dù không dùng thì hơi dở, nhất là khi hất cùng Thượng Quan Uyển Nhi sóng vai đi cùng một chỗ thời điểm, đi trước thì đường đột mà đi sau thì không có khí độ. Vì thế Tần Tiêu dứt khoát chui vào ở bên trong cái dù của nàng nhận lấy cái dù trong tay của Thượng Quan Uyển Nhi.

Bước chân của Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi, hào hứng dạt dào thưởng thức cảnh mưa của Sở Tiên Sơn Trang, nàng nhàn nhạt than nhẹ:

- Tế hiếu khí thanh hòa, phi khâm thưởng bệ la. Đại mạo ngưng xuân sắc, lưu ly dạng thủy ba. Kỳ thạch liêu trường khiêu, phàn tùng sạ đoản ca. Trừ phi vật ngoại giả, thù tự thử kinh qua.

- Thơ hay. . .

Tần Tiêu tán thưởng tự đáy lòng.

Thượng Quan Uyển Nhi cười nói ha ha:

- Không bằng Tần đại nhân cũng làm một bài thơ đi.

- Cái này?

Tần Tiêu xấu hổ cười:

- Tần mỗ không hiểu đạo này, chỉ là một kẻ vũ phu mà thôi.

Trong lòng lại thầm suy nghĩ nói: coi như vậy đi, các triều đại đổi thay đại thi nhân đại văn hào, ta liền không làm chuyện đạo thơ để lấy tiếng. Trước mặt người Hồ tùy tiện nói hai câu dọa người, chứ múa rìu qua mắt thợ như Thượng Quan Uyển Nhi là thi văn thiên hạ thì không nên. Vạn nhất làm không tốt, danh tự của Tần Tiêu ghi vào thi từ sử sách, đến lúc đó lên tòa chiến bản quyền sẽ bị khẩu tru bút phạt.

Thượng Quan Uyển Nhi nghiêng đầu nói:

- Còn lâu ta mới tin. Ngài thích giả heo ăn thịt hổ, nội tình bên trong lại cười nhạo người khác. Nói không chừng, trong lòng ngài hiện tại đang mắng Uyển Nhi làm thơ khó nghe như thế.

- Không có a! Ta thật tâm khen ngợi cô nương a. Hơn nữa, Tần Tiêu hoàn toàn chính xác không sợ trường làm thơ, không tin cô nương có thể hỏi Nghĩ Hưng Vương nha, hẳn biết rõ a.

Tần Tiêu nhìn cây dù giấy dầu trong tay, đôi mắt hắt đảo đảo:

- Nếu không như vậy đi. Tần Tiêu tuy rằng không am hiểu làm thơ, nhưng đã sử dụng văn thượng vàng hạ cám nghe không ít. Không bằng, ta kể một câu chuyện cho cô nương nghe.

- Câu chuyện? Tốt lắm!

Thượng Quan Uyển Nhi có chút vui vẻ. Vốn nàng là người yêu thơ văn, đối với chính sử, thi văn cùng dã sử từ trước đến nay đều tương đối cảm thấy hứng thú, lời nói của Tần Tiêu đã khơi dậy hứng thú của nàng.

Tần Tiêu lo nghĩ, nói:

- Ủ! Có một câu chuyện gọi là Bạch Xà Truyện, cô nương có từng nghe chưa?

- Bạch Xà Truyện? Chưa từng nghe.

Thượng Quan Uyển Nhi hứng thú giục:

- Nhanh kể, nhanh kể đi!

Trong lòng Tần Tiêu cười trộm: người nghe qua mới là lạ chứ! Đây chính là câu chuyện lưu hành ở thời Minh, Thanh. Đến hơn một nghìn năm sau mới trở thành kịch truyền hình nổi tiếng.

Tần Tiêu dừng dừng lại, hần hắng giọng bắt đầu kể.

- Kỳ thật, Bạch Xà Truyện cũng bắt đầu từ một cái dù bằng giấy dầu. Lại nói năm đó, tháng đó ngày đó, mưa phùn bay tán loạn. Trên Đoạn Cầu Kiều Tây Hồ có một tiểu tử tên là Hứa Tiên....

- Ấy! Đợi một chút.

Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên lên tiếng ngắt lời Tần Tiêu:

- Hàng Châu có một Tây Hồ ta biết rõ, nhưng mà có cây cầu đó sao?

Tần Tiêu sững sờ một chút, lúc này mới nhớ tới, Tây Hồ tại Đường triều lúc còn không tính là điểm du lịch nổi danh, đến Tống triều, Tây Hồ mới được mô phỏng sơ sơ, nói thí dụ như Tô Đông Pha ngay tại Tây Hồ trúc Tô đề còn có Tây Hồ Thập Cảnh phần lớn là sau khi tới Đại Tống mới sửa phong cảnh trở nên nổi danh. Tần Tiêu cười khan một hồi nói:

- Uyển Nhi thật đúng là bác học. Bất quá câu chuyện chính là câu chuyện, người cũng đừng coi nó là thật, tức là nó không tồn tại.

Thượng Quan Uyển Nhi gạt đầu:

- Vậy được rồi, đoạn kiều Tây Hồ...nghe danh tự có vẻ thảm thiết đây. Ngài kể tiếp đi.

Tần Tiêu xiết lấy cái dù, dựa vào ký ức xem qua kịch truyền hình kể cho Thượng Quan Uyển Nhi nghe Bạch Xà Truyện. Thượng Quan Uyển Nhi nghe mà mê say, mưa rơi cũng lớn dần, thời gian dần trôi càng sát vào người Tần Tiêu. Cuối cùng phảng phất như là dựa vào ngực Tần Tiêu, tóc cọ mặt hần. Tần Tiêu từ “Đoạn kiều mượn cái dù ” Bạch nương tử cùng Hứa Tiên gặp nhau, phàm là chuyện không nhớ, hần chỉ còn cách lấy tưởng tượng của mình thêm mắm thêm muối cũng tới được đoạn ” nước khắp Kim Sơn ”. Đang chuẩn bị nói về Bạch nương tử bức Pháp Hải đòi Hứa Tiên, chuẩn bị dâng nước khắp Kim Sơn thì Thượng Quan Uyển Nhi rốt cục kiềm chế không được, oán hận mắng:

- Ta nếu là Bạch Tố Trinh còn lâu mới cứu trượng phu ngu xuẩn nhu nhược vô năng lại không lương tâm này. Hừ, nam nhân như vậy quả khiến cho người ta bội phục.

Tần Tiêu nhìn Thượng Quan Uyển Nhi cau mày bức tức phảng phất như đang tức giận thì cười ha ha nói:

- Uyển Nhi đừng nóng giận, không phải là câu chuyện sao, đừng coi là thật, dù sao nó cũng chỉ là hư cấu.

Thượng Quan Uyển Nhi tức giận liếc Tần Tiêu:

- Đều tại ngài, ngài không thể đem kết cục sửa cho tốt được sao? Làm gì cứ cho hòa thượng béo Pháp Hải đi ra, vợ chồng son người ta vốn hảo hảo gắn bó với nhau. Hừ, lại nói tiếp vẫn là tên Hứa Tiên đáng giận, rõ ràng tin một hòa thượng mập mạp bỏ cả thê tử đang mang thai.

Tần Tiêu cười nói:

- Không phải là chưa có kết thúc sao? Ta đâu nghĩ là cô nương xúc động như thế, được rồi cô nương đã không thích, ta đây không nói nữa.

Thượng Quan Uyển Nhi phảng phất nóng nảy, nằng dựa vào Tần Tiêu kéo cánh tay đang cầm dù của hần:

- Ta thích mà, chỉ là hữu cảm nhi phát (có cảm xúc nên phát ra) thôi. Người kể tiếp mà!

- Ô, hai vị đại nhân, còn bước chậm trong mưa nữa, thật là nhàn hạ thoải mái nha!

175. Chương 175: Thập Lục Tự Kim Phê.

Chương 175: Thập Lục Tự Kim Phê.

Đại đầu quỹ Lý Trọng Tuấn không biết từ nơi này chui ra, mà nhìn Tần Tiêu cùng Thượng Quan Uyển Nhi, ánh mắt là lạ nói:

- Nói cái gì hăng say như vậy, để cho bốn vương cũng nghe với.

Đôi mắt của Lý Trọng Tuấn nghiêng mắt nhìn trên người Thượng Quan Uyển Nhi cùng Tần Tiêu, vẻ mặt cười xấu xa chớp chớp đôi mắt với Tần Tiêu, phảng phất như đang nói: Không tệ nha, nhanh như vậy thân mật khăng khít, thật sự là hảo thân thủ nha!

Tần Tiêu nhú lông mày, trả lại cho Lý Trọng Tuấn một vẻ mặt vô tội ta không phải cố ý!

Ba người kết bạn cùng đi ra khỏi Sở Tiên Sơn Trang về phía hồ. Chỗ đó đã chuẩn bị sẵn hai cái thuyền lớn cùng một cái thuyền đánh cá loại nhỏ.

- Tần đại nhân kể loại câu chuyện này, điện hạ sợ là sẽ không thích.

Thượng Quan Uyển Nhi cướp lời Tần Tiêu cười cười nói:

- Câu chuyện tình yêu của tiểu nữ nhân bình dân sợ sẽ làm chán tai đại nhân vật quát tháo sa trường như điện hạ.

Tần Tiêu cười ha hả đem cái dù đưa cho Thượng Quan Uyển Nhi, đi ra cái dù bên ngoài cùng Lý Trọng Tuấn đứng ở trong mưa:

- Điện hạ, sáng sớm như thế này đã đến tìm ta có chuyện gì sao?

Lý Trọng Tuấn trừng mắt nhìn như hết sức hưng phấn:

- Còn có thể có chuyện gì! Thì sự tình ngày hôm qua, người một mực áp úng không có đáp ứng ta! Ta đã nói trước rồi, nàng đến mượn thuyền, ta muốn cùng theo.

Tần Tiêu mở to đôi mắt sững sờ nói:

- Người đường đường một cái Vương gia, đi đón một kẻ ách nô hình như quá không hợp thói thường à nha?
!

- À. Chuyện này người không cần quản!

Lý Trọng Tuấn xem ra hào hứng còn không phải bình thường, hấn kéo Tần Tiêu qua một bên, khe khẽ nói nhỏ:

- Tần huynh đệ người yên tâm, nếu là di tử (dì nhỏ) của người thì bốn vương tuyệt không dám khó xử nàng. Nàng nguyện ý liền nguyện ý, không muốn, bốn vương tuyệt không miễn cưỡng, như vậy được chứ? Người cũng đừng nói không đáp ứng, bốn vương hiện tại đã lui để cầu xin a.

Về mặt Tần Tiêu cười khổ, ngượng ngừng nói:

- Điện hạ, người đây là cản đường ăn cướp, có biết không? Bất quá điện hạ hứa hẹn như vậy rồi, Tần Tiêu ta cũng không nguyện làm tiểu nhân. Tiểu cô nương nguyện ý với người cũng là vận mệnh của nàng; nếu không phải đồng ý, người phải theo như hứa hẹn làm việc! Bằng không thì dùng võ công của nàng, đoán chừng còn có thể trị người.

Lý Trọng Tuấn hưng phấn xoa xoa tay:

- Hảo hảo, đi, bốn vương đã đáp ứng. Huynh đệ người yên tâm, bốn vương tuyệt không trắng hoa như những nữ nhân bình thường ... Hắc hắc, Giang Nam mỹ nữ, bốn vương đến rồi!

Tần Tiêu thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: người này tinh trùng lên não không thể cứu được! Người nếu là có thể của được nha đầu quỹ linh tinh quái Tử Dịch thật đúng là có bản lĩnh! Đến lúc đó đừng để nàng giãy vò tới thở không ra hơi thì tốt.

Nói có khéo hay không, vừa vặn lúc này Tử Địch đến rồi. Không cần bung dù che mưa đã chạy tới bờ sông, lúc tới trước mặt ba người thì nhanh chóng hành lễ theo thứ tự:

- Bái kiến điện hạ, bái kiến Tần đại nhân, bái kiến Thượng Quan đại nhân! Ai nha, mưa thật lớn mà sao còn đứng trên bờ?

Tinh quang trong mắt Lý Trọng Tuấn bạo phát:

- Vậy thì lên thuyền, lên thuyền. Tử Địch cô nương, chúng ta cùng lên thuyền a!

Tử Địch nghi hoặc nhìn Lý Trọng Tuấn một chút, sau đó liếc về phía Tần Tiêu:

- Tần đại nhân cùng Thượng Quan đại nhân không lên thuyền sao?

Lý Trọng Tuấn khoát tay chặn lại:

- Người không cần quản, Tần đại nhân người ta cùng Thượng Quan cô nương còn có chuyện tình “trọng yếu” đi làm. ! Đi thôi Tử Địch cô nương, bốn vương hôm nay cùng người đi chơi.

Lý Trọng Tuấn cố ý đem hai chữ “trọng yếu” nhấn mạnh.

- Người?

Tử Địch kinh ngạc mở to đôi mắt, lập tức lập tức có chút vui mừng nói:

- Hay quá, hay quá. Ta còn lo lắng phải chỉ huy đám đại đầu binh này. Vậy mau đi thôi!

Dứt lời nàng vui mừng hướng trên thuyền đi đến.

Về mặt Lý Trọng Tuấn đặc ý cười xấu xa vụng trộm ném đi Tần Tiêu một câu:

- Có cá tính, ta thích!

Tần Tiêu nhếch nhếch miệng, nói thầm: chúc bạn may mắn. Nghĩa Hưng Vương Điện Hạ. Qua không được bao lâu, người sẽ biết rõ, cô nương thần kinh không ổn định này võ nghệ không tầm thường, đừng tự hại mình là được rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi đi lại gần kỳ quái hỏi:

- Người cùng Nghĩa Hưng Vương Điện Hạ đang âm mưu cái gì thế?

Tần Tiêu “Nha” một tiếng, cười nói:

- Không có gì. Chờ thuyền lớn của bọn hắn rời đi, chúng ta sẽ lên thuyền. Bằng không thì thuyền nhấc lên gợn sóng lớn như thế có thể đem thuyền nhỏ của chúng ta lật thuyền.

Thượng Quan Uyển Nhi cười ha ha:

- Không sai. Cái này cũng nghĩ ra, đại nhân thật cẩn thận.

Tần Tiêu cũng cười:

- Không có gì. Bất quá là từ nhỏ lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam nên có kinh nghiệm phương diện này mà thôi.

Trong lòng Tần Tiêu đã bắt đầu cân nhắc, như thế nào từ trong miệng Thượng Quan Uyển Nhi moi ra một chút tin tức, hoặc là cùng nàng đi được gần một chút để nàng nói tốt và che dấu thay mình trước mặt hoàng đế. Rất rõ ràng hoàng đế không phải tín nhiệm tín nhiệm không phải bình thường, nếu có thể nắm miệng của nàng nói một vài sự tình trước mặt hoàng đế thì so với việc mình biện bạch đau khổ có hiệu quả gấp nhiều lần.

Hai chiếc thuyền lớn rời đi, Tử Địch hưng phấn đứng ở đuôi thuyền hướng về phía Tần Tiêu phát tay:

- Chúng ta đi đây. Ha ha, thuyền thật lớn! Chào tạm biệt gặp lại sau Tần đại nhân, Thượng Quan đại nhân!

Hình thức giống như là đang chuẩn bị tiến hành một chuyến du lịch trong vũ trụ vậy.

Thượng Quan Uyển Nhi che miệng cười ha ha:

- Muội muội này rõ ràng hoạt bát hơn tỷ tỷ nàng rất nhiều! Tâm tính ngây thơ, bộ dáng thiện lương xinh đẹp, đúng là đối tượng để người ta yêu thích. Trách không được Nghĩa Hưng Vương Điện Hạ đối với nàng có ý đồ.

Tần Tiêu không khỏi ngẩn ngơ:

- Người cũng nhìn ra được sao?

- Ừ!

Thượng Quan Uyển Nhi cười khê

- Tần đại nhân cho rằng, Uyển Nhi thật là không có mắt sao? Một chút tâm tư như vậy, ta vẫn có thể hiểu rõ. Chỉ là ta xem lúc này đây Nghĩa Hưng Vương hơn phân nửa muốn bại. Tiểu cô nương này bất đồng cùng nữ hài tử bình thường, giống như cũng không có để danh hiệu Vương gia vào mắt, hành vi cử chỉ không có một chút câu thúc.

- Ha ha, có lẽ a!

Tần Tiêu qua loa ứng phó rồi đề nghị:

- Chúng ta cũng lên thuyền a. Trên thuyền có lẽ có thức ăn, ta bắt đầu đói rồi.

Thời điểm đi đến bên cạnh thuyền nhỏ, Thượng Quan Uyển Nhi không khỏi nhíu mày kinh ngạc nói:

- Ai nha, thuyền nhỏ như vậy một người đứng đã lung la lung lay rồi, sẽ không lật chứ? Ta không biết bơi đâu?

- Yên tâm đi, sẽ không lật đâu.

Tần Tiêu đến bên cạnh thuyền, bước lên trên, hai chân giang ra hai bên đứng vững vàng, sau đó đưa tay đỡ Thượng Quan Uyển Nhi:

- Lại đây, ta kéo cô lên.

Thượng Quan Uyển Nhi thu hồi cây dù, cẩn thận từng li từng tí nhẹ nhàng bước ở bờ sông, nàng sợ hãi bước lên đầu thuyền đưa tay cho Tần Tiêu. Tần Tiêu vừa mới tiếp được tay của nàng chuẩn bị kéo nàng đi lên, không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi trượt chân,

176. Chương 176: Thập Lục Tự Kim Phê. (2)

Chương 176: Thập Lục Tự Kim Phê. (2)

Cả người lệch sang một bên khiến nàng sợ hãi hét to:

- A....Ahhhh, ngay cả cái dù bằng giấy dầu cũng ném đi.

Tần Tiêu vội vàng tăng thêm mấy phân lực khí giữ chặt nàng, Thượng Quan Uyển Nhi thừa cơ nhảy một bước, lập tức cả người đã lên thuyền. Tần Tiêu dứt khoát dùng một tay ôm lấy hông nàng, tay kia nâng chân của nàng lên, ôm Thượng Quan Uyển Nhi vào trong lòng

Thượng Quan Uyển Nhi kinh hồn chưa định nằm ở trong ngực Tần Tiêu, vẻ mặt đỏ bừng thở hổn hển, hai cái cánh tay gắt gao ôm lấy cổ Tần Tiêu không chịu buông tay.

Đuôi thuyền thuyền nhỏ có chút vênh lên, Tần Tiêu vội vàng ôm nàng đi đến trong khoang thuyền, khẽ cong eo, đem nàng đặt ở thảm nhung trên boong thuyền.

Thượng Quan Uyển Nhi hít hơi thật sâu vỗ vỗ bộ ngực trắng như tuyết của mình nói:

- Làm ta sợ muốn chết! Đều tại ngài, còn nói không có việc gì!

Tần Tiêu Đều tại người Tần Tiêu cười trên sự đau khổ của người khác xấu xa nói:

- Thuyền này còn chưa bị lật mà phải không?

Thượng Quan Uyển Nhi chớp chớp đôi mắt trong veo như nước nhìn Tần Tiêu, dựng thẳng lên một ngón tay điểm nhẹ đầu Tần Tiêu bưng tỉnh đại ngộ nói:

- Ah, ta đã biết, ngài là cố ý mượn cơ hội chiếm tiện nghi ta, đúng hay không?

Tần Tiêu cười ha ha:

- Trời đất chứng giám, đây chính là cô nương trượt chân. Ta nếu không tiếp được cô, cô bây giờ đã là một tượng đất rồi! Thật sự là người tốt không có hồi báo a

~~ Khanh khách!

Thượng Quan Uyển Nhi che miệng cười lên:

- Coi như vậy đi, xem ngài chăm chú nhiệt tình vậy nên ta chỉ nói giỡn với ngài thôi. Nhanh lái thuyền a lái thuyền a, ta muốn đến giữa hồ đi xem thanh thủy của Giang Nam, coi như là kỉ niệm tới đây.

- Được!

Tần Tiêu bỏ giày sải bước đi đến đuôi thuyền, cầm lấy cây trúc dài đẩy vào bờ một cái, thuyền đánh cá di chuyển ra giữa hồ.

Mưa phùn bông bông, gió nhẹ gương nhẹ, hồ nước thanh thanh, sóng gợn nổi lên. Xa xa núi đá lục lâm, phẳng phất phủ thêm một tầng áo ngoài trắng sữa mông lung và ý thơ. Trên mặt hồ, còn có mấy cái thuyền đánh cá đang du động vùng vẫy bắt cá, còn có tiếng ca tục tằng của người đánh cá vang lên.

Thượng Quan Uyển Nhi hào hứng bưng bưng ngồi ở buồng nhỏ trên tàu hình thoảng vươn tay, tìm một chút hồ nước mát lạnh, thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng cười vui kinh hỉ như chuông bạc. Hết thấy trước mắt đối với Thượng Quan Uyển Nhi quanh năm trong thâm cung mà nói, thật sự là quá mới lạ và thú vị!

- Tần đại nhân, ngài cũng học những người ngư dân, hát mấy bài ca về cá đó đi, như vậy mới có hương vị a.

Thượng Quan Uyển Nhi quay đầu lại hướng về phía Tần Tiêu nói, trong thanh âm của nàng tràn đầy vẻ mừng rỡ cùng sung sướng.

- Được, cô nghe nhé. E hèm...!

Tần Tiêu hắng giọng một cái, hát lên một thủ do sơn ca cải biên: “Sơn Ca Hảo Bử Xuân Giang Thủy”: Xướng sơn ca lai giá biên xướng lai na biên hợp, na biên hợp. Sơn ca hảo bử xuân giang thủy dã, bất phạ than hiềm loan hựu đa lâu loan hựu đa....

Thanh âm của Tần Tiêu vốn là giọng trầm, mười phần hùng hồn và cứng cáp, đem một thủ sơn ca hát rất dễ nghe, ẩn sâu sự tục tằng ấy vào bên trong còn phối hợp cùng cảnh trí trước mắt.

Ngư dân bên cạnh nghe được thì nhao nhao lên tiếng khen:

- Ca hay, ca hay!

Thượng Quan Uyển Nhi mừng rỡ kêu lên:

- Ôi. Không nghĩ tới, Tần đại nhân còn có ngón này, quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng nha!

- Ha ha, quá khen quá khen!

Thượng Quan Uyển Nhi ngồi vào trong khoang thuyền:

- Tần đại nhân, trong khoang thuyền có điểm tâm, ngài còn chưa ăn chút gì, mau tới nghỉ ngơi ăn một ít đi. Thuyền nhỏ cứ để nó trôi như thế cũng có chút thú vị a.

- Được!

Tần Tiêu thu hồi cây trúc, đi chân trần vào trong khoang thuyền, học bộ dạng của những người ngư dân cười ngây ngô chất phác với Thượng Quan Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi nói những lời tự đáy lòng:

- Ta thích loại cuộc sống này. Ta thích Giang Nam, ta thích nước, ưa thích thuyền. Tương lai nếu có thể sống yên ổn tại Giang Nam, cho dù là gã ột người ngư dân ta cũng đồng ý.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Cho dù nguyện ý, hoàng đế bệ hạ cũng sẽ không. Nữ quan tài giỏi và đặc lực như cô nương sẽ không tìm ra người thứ hai trong nội cung đâu.

- Ai!!!

Thượng Quan Uyển Nhi thở dài một hơi:

- Nói thì nói như thế. Nhưng mà nói câu bất kính thì bệ hạ cuối cùng là đã sắp tám mươi rồi, ai biết người còn có thể không chế thiên hạ bao nhiêu năm nữa? Có câu một đời vua một đời thần, những năm gần đây này, Uyển nhi bởi vì thay bệ hạ làm việc đã chuốc hận với không ít cừu gia. Những người này không dám oán trách bệ hạ, liền đem một ít oán khí nộ khí đều chuyển đến trên người Uyển nhi. Nói thật sống trong cung đình như ta không phải là quá tốt, vì thế ta mới nghĩ tới sinh hoạt bình tĩnh an nhàn một chút, cũng không nguyện ý trôi ngược trong triều đình sóng to gió lớn. Nữ nhân cuối cùng cũng phải lập gia đình, có thể như bệ hạ trở thành người đứng đầu thiên hạ cũng chỉ có một người lưu danh thiên cổ.

Tần Tiêu cầm lấy một khối bánh ngọt ăn hết, cười nhạt an ủi:

- Uyển nhi có qua tiêu cực hay không? Có câu cây to đón gió chắc chắn sẽ có một ít người nghĩ chuyện xấu, nhưng Uyển nhi không phải cũng đã làm một ít chuyện tốt sao? Nói thí dụ như, hai năm trước xuất thủ cứu Vĩnh Thái quận chúa làm cho vương công Lý gia mang ơn.

Thượng Quan Uyển Nhi chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt nhìn Tần Tiêu có biểu lộ thâm ý, lạnh nhạt cười nói:

- Cũng không coi là xuất thủ cứu giúp a. Theo như luật pháp triều đình của ta, Vương thân đế trụ không được dùng trọng hình, Uyển nhi bất quá là từ bên cạnh nhắc nhở bệ hạ mà thôi. Tần đại nhân bỗng nhiên nhắc tới việc này, hẳn là có dụng ý khác?

Tần Tiêu không nhìn vào mắt Thượng Quan Uyển Nhi mà tặc lưỡi cười:

- Trong lòng Thượng Quan đại nhân thật sự không rõ dụng ý của Tần mỗ?

Thượng Quan Uyển Nhi nhíu mày, không vui mà nói:

- Cái gì ‘Thượng Quan đại nhân’, ‘Tần mỗ’, nghe được thực không được tự nhiên. Tần đại ca có chuyện không ngại thẳng thì tốt hơn. Uyển nhi tuy rằng không dám cam đoan không biết không nói, nhưng ít ra có thể nói đầy, đều sẽ nói cho người biết.

Ánh mắt của Tần Tiêu sáng lên, hẳn vui mừng nói:

- Vậy thì thật là tốt. Thật sự của ta có việc muốn hỏi Uyển nhi, cũng không biết bệ hạ biết được bao nhiêu chuyện của Vĩnh Thái quận chúa?

Thượng Quan Uyển Nhi có chút ngẩn người, lập tức giả hoạt cười nói:

- Uyển nhi chỉ có thể nói, phải biết hẳn là cũng biết. Không biết thì lão nhân gia có lẽ cũng đoán được một ít. Đại ca chớ xem thường bệ hạ thường ở thâm cung, tin tức của ngài linh thông khắp thiên hạ.

Tần Tiêu vẻ mặt đau khổ hỏi:

- Vậy, chuyện này bệ hạ biết được bao nhiêu rồi?

Thượng Quan Uyển Nhi giang tay ra làm ra một bộ dạng bất đắc dĩ nói:

- Những chuyện này, bệ hạ cũng không nói với ta. Huống hồ, như nói, ta cũng không dám tùy tiện truyền đi ra ngoài. Tần đại ca, ngài phải thông cảm cho sự khó xử của ta, đừng ép hỏi nữa.

177. Chương 177: Mông Của Cọp Chỉ Dùng Để Đánh

Chương 177: Mông của cọp chỉ dùng để đánh

- Được. Ta không hỏi nhiều nữa.

Kỳ thật Tần Tiêu trong lòng mình bạch, có Phạm Thức Đức một mực mai phục bên cạnh chính mình, đoán chừng hoàng đế đối với chuyện của Vĩnh Thái quận chúa rõ tới mức cái rắm có đánh không cũng biết. Nếu không phải là mình cuối cùng tỉnh ngộ thì sợ là hiện tại Lý Tiên Huệ đã sớm bị bắt tại sơn thôn rồi.

- Ta hỏi lại một câu cuối cùng.

Tần Tiêu dựng thẳng lên một cái ngón tay chấm chú hỏi:

- Lúc bệ hạ phái muội tới có dặn dò muội về việc xử lý quận chúa hay không? Cái này, muội nhất định phải nói cho ta biết, bởi vì hơi không cẩn thận sẽ liên quan tới nhân mạng. Nói không chừng còn có thể khiến trong triều nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu.

- Ai!

Thượng Quan Uyển Nhi thở dài một hơi chậm rãi lắc đầu, trầm thấp nói:

- Ta biết ngay, Tần đại nhân chịu ăn nói khép nép như vậy giúp ta nhất định là có dụng ý khác. Được rồi, ta cho đại nhân biết, kỳ thật bệ hạ nói không nhiều lắm, chỉ có mười sáu chữ: “Kỳ hành nan xá, kỳ tình khả miễn; kỳ tội đương tru, kỳ chí khả gia” (Khó tha cho đi, nhưng giữ lại thì thương, tội khác đáng giết, nhưng lại có thể khen). Về phần bệ hạ là có ý gì, Tần đại nhân tự mình chậm rãi đoán đi.

Nói đến phần sau, thanh âm của Thượng Quan Uyển Nhi đã hoàn toàn thay đổi như là một điệu hát.

Tần Tiêu một mực nhớ kỹ này mười sáu chữ, vội vàng hướng Thượng Quan Uyển Nhi giải thích:

- Uyển nhi đừng hiểu lầm, Tần Tiêu là thật tâm chân ý nguyện ý cùng muội đi chơi, nói chuyện trời đất, chong thuyền chơi hồ. Được rồi, chủ đề kia đừng nhắc tới nữa khiến cho Uyển nhi mất hứng.

Thượng Quan Uyển Nhi rốt cục thoải mái cười cười:

- Cũng không có gì, có lẽ do ta đa tâm. Ừ. Ngự ca ngài vừa rồi hát thật là dễ nghe, Uyển nhi vô lễ, cầu xin Tần đại ca hát một lần nữa cho Uyển nhi nghe. Ta lớn như thế này rồi mà chưa từng nghe qua ca khúc đặc sắc như vậy.

Tần Tiêu từ Thập Lục Tự Kim Phê của Thượng Quan Uyển Nhi mà trong lòng đã an tâm rất nhiều. Chỉ cần Võ Tắc Thiên không có một lòng muốn giết Lý Tiên Huệ thì chuyện kia dễ làm nhiều hơn, ít nhất có chỗ để lách qua. Chỉ cần hơi đùa nghịch một chút thủ đoạn, không cho Lý Tiên Huệ đi ra trắng trợn rêu rao khắp nơi, trên cơ bản vấn đề cũng không lớn lắm!

Trong lòng của Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ: Hiện tại, ta đã có thể bắt đầu áp dụng kế hoạch đã chuẩn bị rồi.

Tâm tình tốt lên, Tần Tiêu trước mặt Thượng Quan Uyển Nhi cũng càng biểu hiện sinh động hơn. Hắn dựa vào trí nhớ của mình, đem một ít ca khúc được yêu thích lúc còn đi học, hát linh tinh một trận khiến cho Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách không ngừng. Tần Tiêu thậm chí còn dùng cây trúc trên thuyền đâm xuống hồ bắt được một con cá chép lớn làm cho Thượng Quan Uyển Nhi kinh hô một hồi, sau đó trầm trồ khen ngợi mãi. Đến trưa hai người đều cảm giác có chút đói bụng, Tần Tiêu liền đề nghị đem thuyền tấp vào bờ làm một cái lều nhóm lửa nướng cá.

Thượng Quan Uyển Nhi quanh năm ở trong thâm cung, nào đã được chứng kiến loại chuyện này, lúc này cảm giác thật là mới lạ cùng mừng rỡ, nàng hoàn toàn không còn vẻ đoan trang cùng rụt rè trước đó nữa, sau khi tìm được bó củi thì hô to gọi nhỏ đi theo Tần Tiêu. Còn bất chấp quần áo đẹp để quý giá trên người làm cho nó dơ dáy, nàng nằm trên mặt đất há miệng thổi lửa, khói đen cùng bụi đất lấm lem trên mặt giống như một ông lão bán than.

Tần Tiêu chỉ vào mặt của Thượng Quan Uyển Nhi cười ha ha. Thượng Quan Uyển Nhi vô ý thức sờ soạng một cái mặt, suýt nữa cả kinh khóc :

- Ai nha, mặt của ta. . . Hư mắt hư mắt, thế này làm sao dám đi ra ngoài gặp người.

- Không chỉ là mặt đâu.

Tần Tiêu cười sắp vỡ bụng luôn:

- Trên tóc của muội cũng đầy là tro bụi, trên quần áo đều dính bùn đất. Muội bây giờ ở đâu còn như một đệ nhất nữ quan trong nội cung tới, rõ ràng chính là một nữ nhân nông thôn đi kéo bễ lò rèn.

- Đều tại ngài!

Thượng Quan Uyển Nhi hờn dỗi trừng mắt với Tần Tiêu, nhưng lập tức nàng lại thoải mái cười lên:

- Bất quá, chơi như vậy thật là rất thú vị, rất vui vẻ. Ta đã lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa thử qua chuyện vui như thế. Tần đại ca cá người đã nướng chín chưa, ta đói rồi, ta muốn ăn.

- Ủ! Đại công cáo thành!

Tần Tiêu đem cá nướng trên cành trúc đưa cho Thượng Quan Uyển Nhi:

- Ném thử đi. Đây là phương pháp nấu nướng phong cách cổ xưa nhất trên đời đó.

Thượng Quan Uyển Nhi mừng rỡ nhận lấy, lan hoa chỉ thanh tú nhẹ nhàng xé một miếng cho vào miệng:

- Oa, thật nóng chứ! Bất quá, ăn thật ngon, rất có hương vị. Cá mình nướng ăn rất ngon.

Dứt lời, nàng lại xé một miếng cá nóng hổi cho vào miệng, hoàn toàn không giống thực nữ gặm lấy gặm để.

Tần Tiêu nhìn Thượng Quan Uyển Nhi ngấu nghiến, trong bụng “Ọt ọt ” một hồi. Hắn nuốt từng ngụm nước miếng, ngượng ngừng nói:

- Này, Thượng Quan đại nhân, con cá này hình như là ta xiên được, cũng do ta nướng thì ta cũng có phần chứ?

- Không có phần, không có thương lượng!

Thượng Quan Uyển Nhi ra vẻ ngang ngược kiêu ngạo quay người chuyển cá sang một bên:

- Rõ ràng là ta thấy được cá nói cho ngài, sau đó ta nhặt bó củi, ta nhóm lửa, ta thêm củi, vì thế con cá này là của ta. Hì hì, nếu ngài muốn ăn thì kiếm thêm một con nữa đi.

Tần Tiêu vẻ mặt cầu xin, cười khổ nói:

- Không phải chứ? Qua sông đoạn cầu. Uống nước phải nhớ nguồn a, ăn cá lại quăng đầu bếp kiêm ngư dân ta đây, muội thật là nham hiểm.

- Vậy được rồi!

Thượng Quan Uyển Nhi phảng phất khai ân ban thưởng nói:

- Thưởng cho người cái mông cá.

- Mông cá?

Tần Tiêu sững sờ tròn đôi mắt:

- Muội nói cái gì cơ? Ta lớn chừng này, mò cá mười năm còn chưa nghe nói cá có mông.

- Hì hì. Nó là đuôi cá đó, cái đuôi không phải trên mông thì ở đâu. Tính ra còn thưởng cho ngài hơi hậu đấy.

Thượng Quan Uyển Nhi chỉ vào một đoạn cá đằng sau cho Tần Tiêu thấy:

- Ta nói trước chỉ cho ngài ăn một đoạn này, nếu nhiều quá sẽ phạt ngài.

Tần Tiêu nhìn Thượng Quan Uyển Nhi hoàn toàn thay đổi thì cười ha ha nói:

- Muội ăn đi, một người ăn, ăn hết đi.

Thượng Quan Uyển Nhi nghi hoặc cau lại lông mày:

- Như thế nào, mới vừa rồi còn hung hăng muốn đoạt nó mà? Sao lại không lấy nữa?

Tần Tiêu cười:

- Muội là khách mà, ta phải nhường uội là đúng rồi.

Trong lòng Tần Tiêu minh bạch, nếu ta không đoạt thì người làm sao ăn có mùi vị gì. Kỳ thật con cá này không có vị gì, ngay cả muối dầu cũng không có thì ăn sao ngon được? Chỉ có điều tranh nhau như thế mới thú vị thôi. Uyển Nhi nha Uyển Nhi, Tần Tiêu ta lớn chừng này chưa từng nịnh bợ ai, người là người đầu tiên. Nếu không phải có chuyện cầu người thì còn lâu ta mới ăn nói khép nép như thế.

- Thôi đi, lại muốn lấy lui làm tiền để cho ta thương hại ngài, để cho lương tâm ta trở dậy chia cá cho ngài sao?

Thượng Quan Uyển Nhi cười rộ lên, vẻ mặt xấu xa nói:

- Nói cho ngài biết a, lần này ta sẽ không coi trọng ngài. Ta muốn một người ăn sạch nó.

178. Chương 178: Mông Của Cọp Chỉ Dùng Để Đánh. (2)

Chương 178: Mông của cọp chỉ dùng để đánh. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Đây là lần đầu tiên ta rời cung đi xa, một sự kiện lần đầu tiên tới Giang Nam cực kỳ có ý nghĩa, ta muốn thoải mái hưởng thụ một phen. Hắc hắc! Ngài ngồi một bên chờ đi.

Tần Tiêu cười ha ha :

- Được rồi, nể mặt đại nhân ta, muội chậm chậm hưởng thụ đi, bổn khâm sai hầu hạ bên cạnh? Hảo hảo hưởng thụ tiệc cá nướng Giang Nam của người, chỉ là loại cá nướng này ăn nhiều sẽ bị tiêu chảy đó, đừng trách ta không có nhắc nhở muội.

- Đáng ghét!

Thượng Quan Uyển Nhi nhăn mày một cái rồi trừng mắt lườm Tần Tiêu:

- Ta đang ăn ngon, ngài lại nói mấy thứ buồn nôn này.

- Rất rõ ràng.

Tần Tiêu cười cười tà tà:

- Ta là cố ý đấy! Cái này gọi là trả thù có biết không?

Thượng Quan Uyển Nhi tức giận đứng lên vung cánh tay ngọc muốn đánh Tần Tiêu. Tần Tiêu cười ha hả đứng dậy vây quanh đồng lửa chạy trốn, hai người cười toe toét kẻ truy đánh người trốn chạy.

Ở bên trong lều trại vui đùa một hồi, cá nướng bị Thượng Quan Uyển Nhi chuyển động đánh Tần Tiêu không cẩn thận khiến cho rơi xuống đất. Thượng Quan Uyển Nhi đau lòng ngồi xổm xuống chuẩn bị nhặt lên, đã thấy cá dính nhiều bùn đất tro bụi, không khỏi oán trách Tần Tiêu: truyện copy từ

- Đều tại ngài, chọc ta đuổi đánh ngài. Hiện tại xong chưa, không có mà ăn! Cá của ta nha! ! ! Ngài bồi thường cho ta.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Được. Ta đèn, ta đèn. Ngày mai bắt uội thêm ba con nữa, toàn bộ nướng uội ăn cho tới khi muối bị tiêu chảy mới thôi, được chưa?

- Được thì có được...

Trên mặt Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên nhiều hơn thần sắc cô đơn:

- Nhưng mà đây chính là con cá nướng lần thứ nhất ta ăn, cứ như thế bỏ đi thật là đáng tiếc.

Tần Tiêu vội vàng an ủi:

- Không phải là một con cá thôi sao? Đừng nghĩ quá nhiều. Ngày mai chúng ta lại nướng cá ăn, hảo hảo đèn bù tổn thất uội được không?

- Phàm là chuyện tốt đẹp thì luôn dễ dàng mất đi. Tình cảm ban đầu không bao giờ thay thế được.

Thượng Quan Uyển Nhi ngơ ngác nhìn cá nướng trên mặt đất phẳng phất lăm lăm bầu bầu trầm ngâm nói.

Trong lòng Tần Tiêu bắt đầu thở dài: Ài! Thi nhân! Thi nhân! !

Đúng lúc này, Tần Tiêu xa xa chứng kiến hai chiếc thuyền lớn đi tới, vì vậy hấn vồ vồ vai Thượng Quan Uyển Nhi chỉ cho nàng xem:

- Uyển nhi muối nhìn, đám người Nghĩa Hưng Vương đã trở lại.

Thượng Quan Uyển Nhi nghe vậy đứng dậy, vứt bỏ tâm sự cá nướng đứng lên cười nói:

- Đúng a, tới thật nhanh chứ! Theo lý thuyết, dùng tính tình của Nghĩa Hưng Vương nếu đã bỏ nhiều thì tuyệt sẽ không trở về sớm như thế.

Tần Tiêu thần bí cười cười:

- Nói không chừng, có lẽ lần này tính tình Nghĩa Hưng Vương thay đổi thì sao? Chúng ta cũng lên thuyền trở lại Sở Tiên Sơn Trang chờ bọn hấn ở đó.

- Được!

Hai người lại lần nữa lên thuyền, bởi vì cách sơn trang khá gần nên một lát là đến. Thượng Quan Uyển Nhi lập tức trở về phòng rửa mặt. Qua một hồi sau thì đám người Lý Trọng Tuấn mới tới.

Tần Tiêu xa xa chứng kiến thân thể như hắc tháp của Thiết Nô, hấn đứng ở đầu thuyền thấy Tần Tiêu hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng “Ồ ô ” gọi to. Bên cạnh hấn là Tử Địch phẳng phất như đại tướng quân thắng trận trở về, thần sắc kiêu căng vênh vao tự đắc, nhưng lại chỉ không thấy Lý Trọng Tuấn.

Thuyền lớn cập bờ, Tử Địch khinh thân nhảy lên trước rơi xuống thuyền, cố làm ra vẻ hướng về phía Tần Tiêu chấp tay chào theo nghi thức quân đội:

- Bẩm khâm sai đại nhân, Tử Địch không có nhục mệnh, đem Thiết Nô trở về.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Tốt, vất vả nàng rồi. Nghĩa Hưng Vương Điện Hạ đâu rồi?

Tử Địch nhếch mũi, ánh mắt đảo qua khoang thuyền:

- Hấn hả? Một người trốn ở trong khoang thuyền khóc đấy! Hắc hắc! Không nói nữa, ta đi tìm tỷ tỷ, ngài tự mà đi hỏi hấn.

Dứt lời, nàng nhanh chân chạy tới Sở Tiên Sơn Trang.

Trong lòng Tần Tiêu xấu hổ một hồi:

- Sẽ không khoa trương như vậy chứ? Nghĩa Hưng Vương bị Tử Địch đánh cho khóc luôn? Cái này...

Thiết Nô rơi xuống thuyền, hướng về phía Tần Tiêu quỳ té xuống, ngẩng đầu lên. Tần Tiêu nâng hấn dậy, vỗ cổ thân thể rắn chắc như núi nói:

- Về Sở Tiên Sơn Trang nghỉ ngơi trước, tối nay ta tới tìm người nói chuyện.

Thiết Nô “Ồ ô ” gật đầu, đi về phía Sở Tiên Sơn Trang.

Quân sĩ bên trên lục tục xuống thuyền, Tần Tiêu vẫn không có nhìn thấy Lý Trọng Tuấn. Trong lòng Tần Tiêu đang buồn bực thì một quân sĩ từ trong khoang thuyền tiểu chạy đến, nói khẽ với Tần Tiêu:

- Tần đại nhân, Nghĩa Hưng Vương ời.

- Hả?

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm nghi hoặc, lên thuyền đi vào trong khoang đã thấy Lý Trọng Tuấn sắc mặt trắng bệch ngồi bên trong, trên người bọc lấy một cái chăn lông, thần sắc uể oải tới cực điểm.

Tần Tiêu đi đến bên cạnh Lý Trọng Tuấn, dùng thanh âm trầm thấp hỏi:

- Điện hạ, ngài bị sao thế?

- Đừng nói nữa! Quá tổn thương tự tôn!

Lý Trọng Tuấn suýt nữa khóc lên, phiền muộn nói:

- Bỗng vương kua gái cả đời, còn chưa từng gặp ai đau đầu như thế. Không phải là chỉ tới gần “chạm” tay nàng một cái thôi sao? Không ngờ nàng, không ngờ....

Tần Tiêu đã đoán được đại khái, cố nín cười ra vẻ kinh ngạc mà hỏi:

- Tử Dịch đã làm gì ngài.

Lý Trọng Tuấn nhắc chân ra, lộ ra thân thể không mảnh vải, hần hắc xì một cái rồi thương tâm gần chết kêu lên:

- Nàng không ngờ ném bốn vương vào trong sông. Ô ô ô, nước sông này không phải lạnh bình thường...Hắt...hắt xì!!! Cái này bốn vương xem như linh ... hắt xì...linh giá.

Tần Tiêu rốt cục nhịn không được cười ha hả, thay Lý Trọng Tuấn dấp chặn lại:

- Điện hạ hảo hảo đáp lại đi, đừng gặp cảm lạnh.

- Ta đã cảm luôn rồi.

Lý Trọng Tuấn oán hận trừng mắt với Tần Tiêu:

- Ta nói huynh đệ người thật không đủ cốt khí, giữ lại một người dịu dàng, đưa một con cạp cái cho ta. Hết lần này tới lần khác nàng lại là người của người, bốn vương đã không thể đánh, cũng không nên mắng, rõ ràng mặc cho nàng trước mặt quân sĩ lên gối, chần chở, đau tới kêu cha gọi mẹ. Sau đó nàng không cần suy nghĩ ném bốn vương xuống hồ nước lạnh băng. Trời có mắt không? Lý Trọng Tuấn ta có bao giờ ăn loại thiệt thòi này chứ?

Tần Tiêu cố nín cười miễn cưỡng nói:

- Điện hạ, hình như Tần Tiêu cũng không có tiền cử với ngài, mà là chính ngài anh dũng tự chọn. Ha ha! Điện hạ thứ tội, Tần Tiêu thật sự là nhịn không được muốn cười to! Tử Dịch nha đầu kia từ trước đến nay thần kinh có chút không bình thường, mềm cứng đều không ăn. Lúc trước, có nhiều lần cũng còn thiếu chút nữa dùng đao làm thịt ta.

Lý Trọng Tuấn hít hít cái mũi nặng nặng vô cùng:

- Con bé này thật đúng là khắc tinh của bốn vương. Tần huynh đệ, người nói đi kỳ quái không, nàng giày vò bốn vương như vậy, bốn vương rõ ràng không có tức giận? Nữ tử như nàng cực kỳ đặc biệt. Bốn vương chắc là không hết hy vọng! Một ngày nào đó, ta muốn nàng. . .Hắt xì...cam tâm tình nguyện theo ta.

- Chuẩn! Kiên nhẫn lên, tinh thần như thế rất đáng khen.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Tiếp tục cố gắng điện hạ cố gắng tranh thủ mới có giá trị.

179. Chương 179: Hết Thấy Đầu Kết Thúc.

Chương 179: Hết thấy đầu kết thúc.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Trọng Tuấn ủ rũ cúi đầu, sa sút tinh thần nói:

- Ta cũng không tin, bằng thân phận phong lưu tài trí của bốn vương còn không thu được một tiểu nữ nhân của Giang Nam. Tần huynh đệ, nàng là người của người, người cần phải giúp đỡ ta!

Tần Tiêu vẫn cười to:

- Việc này không thể miễn cưỡng. Điện hạ nếu thật muốn thử tư vị khổ tẫn cam lai (thời kỳ cực khổ đã qua tới lúc ngọt bùi) một lần thì phải kiên trì ý nghĩ của mình. Điện hạ bảo trọng, Tần Tiêu cáo từ.

- Chớ đi! Chớ đi!

Lý Trọng Tuấn uể oải kêu lên:

- Trong nội tâm của ta không sợ huyền não, mau giúp ta trò chuyện.

Tần Tiêu cười ha ha lui ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới Lý Trọng Tuấn hô to gọi nhỏ, trong lòng càng sớm cười nở hoa: thật đúng là có chút ý tứ, Nghĩa Hưng Vương thu cả ngàn vạn nữ lại không thể nắm được tiểu nha đầu Tử Dịch vào trong tay. Đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn! Thú vị, thú vị! !

Trở lại Lăng Vân Cư ở bên trong Sở Tiên Sơn Trang, Tần Tiêu cách một tầng cửa sổ chợt nghe Tử Dịch trong phòng cười trên sự đau khổ của người khác kêu to:

- Tỷ tỷ, tỷ không hiểu cái gì hết. Cái loại người như hần thì phải ra oai phủ đầu, bằng không thì sau này hần sẽ một mực khi dễ chúng ta!

Mặc Y thấp giọng oán trách:

- Muội đúng là quỷ liệu linh. Nếu là chọc giận Nghĩa Hưng Vương có lẽ sẽ mang đến cho đại nhân phiền toái cùng phức tạp thì sao? Sau này nhất định phải chú ý nhiều hơn, đám con cháu quan lại đó mỗi người đều là mông cạp không được sờ, muội không được lỗ mãng như thế nữa.

- Cái gì chứ?

Tử Dịch rõ ràng không phục lắm, kêu la:

- Mông cạp không phải để sờ mà là để đánh, tỷ càng đánh nó mạnh thì nó càng vui vẻ, tỷ càng sợ nó thì nó càng đắc ý.

Tần Tiêu nghe được mà sửng sốt, trong lòng nhịn không được cười to nói:

- Thiên tài! !

Mấy ngày qua đi, một ít việc nhỏ vụn vặt cuối cùng cũng xong xuôi.

Lại giằng co với Lý Trọng Tuấn thêm mấy ngày, cả người đều ỉu xiu, cũng may trong quân còn có tướng lĩnh đặc lực khác quản lý quân vụ rõ ràng. Trương Nhân Nguyên Ngạc Châu cùng Cao Tiên Chi cũng nhao nhao phái người đưa tin nói bên kia chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ Lý Trọng Tuấn ra lệnh một tiếng, có thể khai hoàn về triều.

Tần Tiêu lúc thu hôn lễ gần tám mươi triệu bạc cùng sáu ngàn thất tơ lụa, cùng nhau đóng gói lên xe, để cho Lý Trọng Tuấn mang về kinh đô, giao cho hoàng đế xử trí.

Lý Trọng Tuấn cùng Thượng Quan Uyển Nhi nhìn tiền bạc và tơ lụa chồng chất như núi thì chắc lưỡi không thôi.

Lý Trọng Tuấn kéo Tần Tiêu tới một gian phòng lặng lẽ nói với hắn:

- Tần huynh đệ, ta khuyên ngươi đừng nên giao những vật này cho triều đình thì tốt hơn.

Tần Tiêu nghi ngờ hỏi:

- Xin chỉ giáo cho.

Lý Trọng Tuấn bí mật nói:

- Ngươi suy nghĩ một chút đi, nếu là đại thần trong triều, nhất là những nhân vật như ngươi sử dụng được sẽ nói như thế nào? Chắc chắn rằng: hay cho Tần Tiêu ngươi đi một chuyến Giang Nam, có thể thu lấy nhiều hối lộ như vậy, Giang Nam thực hủ hóa thành cái dạng kia rồi sao? Rõ ràng là ngươi cường hành tác hối, sau đó lại dùng tang vật dâng lên tranh công. Huynh đệ ngươi cũng biết đấy, tham quan bị phát hiện cũng không nhiều, những vật này của ngươi một khi đem ra sẽ khó tránh khỏi mọi người nghi kỵ cùng ghen ghét. Cũng không phải trông mà thêm ngươi phát tài bao nhiêu mà ngươi bây giờ một lần hành động phá án nghịch đảng Giang Nam đã nổi tiếng cả triều và thiên hạ rồi. Có câu cây to đón gió, ngươi thêm cử động như vậy, cũng có cố ý rước thêm nhiều phiền toái.

Tần Tiêu nhíu nhíu mày:

- Vậy ý tứ của điện hạ là gì?

- Nếu không ta thấy thế này...

Lý Trọng Tuấn thâm ý hướng về phía Tần Tiêu cười nói:

- Những vật này bốn vương thay ngươi mang trở lại kinh thành, chờ lúc ngươi lên kinh nộp thì tự mình nói với hoàng đế, hỏi nàng nên xử trí như thế nào. Như vậy đến lúc đó nếu như là xử lý chuyện theo như ý tứ của lão nhân gia thì triều thần cũng không dám nhiều lời. Hơn nữa, ta đoán chừng hoàng đế vì che dấu chuyện tình Giang Nam... Hắc hắc, không nói nữa. Huynh đệ ngươi cảm thấy, đề nghị của ta như thế nào đây?

Tần Tiêu cười ha ha, xem như đã hiểu được ý của Lý Trọng Tuấn, hắn gật đầu nói:

- Được rồi! Thì theo như ý của điện hạ xử lý vậy. Làm phiền điện hạ trước đem những vật này thay ta mang về kinh đô bảo quản mấy ngày.

Lý Trọng Tuấn cười ha ha:

- Tần huynh đệ, lần này ngươi thật đúng sắp được thăng quan phát tài rồi. Kỳ thật tám mươi triệu bạc của ngươi đối với thu thuế ruộng trận chiến Thiên Thánh Sơn chỉ là một bữa ăn sáng. Hôm nay Cao Tiên Chi kiểm kê kết quả rồi đưa tới cho ta, ngươi có biết nơi đó dấu bao nhiêu đồ không?

Tần Tiêu hỏi:

- Bao nhiêu?

Lý Trọng Tuấn chắc chắn lắc đầu:

- Thật sự là không thể tưởng được, Từ Tiểu Nguyệt có thể tích lũy tài phú cùng vật chất thật lớn như thế! Trước tạm chế tạo tiền chỉ riêng vàng bạc đã có giá trị tám trăm vạn quan trở lên! Chiến giáp đủ để trang bị một chi quân đội mười vạn người, lương thảo đủ để chèo chống những người này ăn uống một năm. Chắc chắn, thật là lợi hại!

Tần Tiêu cũng tắc lưỡi:

- Quả nhiên lợi hại! Giang Nam là nơi giàu có và đông đúc, những năm gần đây trong tay Từ Tiểu Nguyệt nắm những người kia cả trong sáng và ngoài tối không biết bao nhiêu vàng bạc. Sở Tiên Sơn Trang trước mắt nghe nói là Từ Tiểu Nguyệt từ ba năm trước đây bắt đầu xây dựng, chuẩn bị tương lai dùng làm sào huyệt nghịch kiến một tòa Hành Điện, nghe nói giá trị cũng ít nhất trăm vạn trở lên! Về sau mới tạm thời lấy ra hối lộ kéo Tần Tiêu nhập bọn.

- Ah. Về sơn trang này.

Lý Trọng Tuấn nói:

- Cũng tạm thời là chỗ nghỉ chân của Giang Nam khâm sai người. Khâm sai đại nhân tuần án địa phương châu huyện cũng phải có một chỗ ở. Người cũng đừng vội vã che giấu. Nói không chừng hoàng đế vì ban thưởng người sẽ đem sơn trang này tặng cho người đó. Hơn nữa hiện tại Sở Tiên Sơn Trang này do Tần đại nhân dùng qua, làm gì có ai dám đi vào ở? Ha ha, hoàng đế nhất định có thể hiểu được đạo lý này, vì thế Sở Tiên Sơn Trang để không thì không bằng hoàng đế thuận nước giong thuyền ban thưởng cho người. Vì thế địa phương này sớm muộn sẽ danh chính ngôn thuận thuộc về Tần đại nhân người! Mấy ngày nay rảnh rồi, người sai người đem thôn trang tu sửa quản lý rồi mượn thêm mấy hạ nhân tiến vào. Ngày nào đó bốn vương lại đến chơi Giang Nam thì nơi này của người chính là chỗ hoan nhạc của ta.

Tần Tiêu cười to:

- Được rồi! Dù sao chúng ta hiện tại cũng không còn chỗ đặt chân, vậy tạm thời ở chỗ này. Nhiệm kỳ của Tần Tiêu tại Giang Nam còn có hai ba tháng, chờ hết nhiệm kỳ sẽ về kinh đô thì khóa nơi này lại.

Lý Trọng Tuấn thở dài một hơi:

- Lần này xuôi nam, bốn vương thật chân chính lãnh hội được tư vị của Giang Nam, đúng là có chút không muốn rời đi. Trở lại kinh đô suốt ngày đấu tranh với đám triều thần dụng tâm bất lương khiến người ta bị đè nén.

180. Chương 180: Tiên Nhi Trọng Sinh.

Chương 180: Tiên nhi trọng sinh.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Làm sao có thể so với Giang Nam phong hoa tuyết nguyệt tiêu dao khoái hoạt. Ách, đúng rồi. Hai ngày gần đây, sao không gặp nha đầu Tử Dịch?

Tần Tiêu cười mờ ám hắc hắc:

- Điện hạ còn nhớ nàng sao? hình như phong hàn của người còn chưa khỏi hẳn?

Lý Trọng Tuấn hơi khựng người lại, hắc cười khổ nói:

- Ai!!! Đừng nói nữa! Những ngày này bốn vương sinh bệnh rõ ràng chỉ mong nàng tới bưng trà, thấy đám sĩ quan dẫn động vụng về kia làm việc chỉ khiến bốn vương tức giận đá mông chúng. Hỏa lớn thì khí vượng, bệnh đương nhiên là chậm khỏi...Người mau nói xem đã giấu nàng đi đâu rồi?

Tần Tiêu tiến đến bên tai Lý Trọng Tuấn, trầm thấp nói hai chữ:

- Quận chúa.

Hai ba ngày trước đó, Tần Tiêu vào đêm khuya đã âm thầm phái Mặc Y cùng Tử Dịch đi ra ngoài, dựa theo chỉ dẫn của mình vào sơn thôn kia tìm Lý Tiên Huệ. Thứ nhất Tần Tiêu lo lắng Lý Tiên Huệ ở bên trong sơn thôn sẽ cô đơn tịch mịch không quen, thứ hai là báo cho nàng tin bình an, nói cho nàng biết đại sự kết cục hoàn mỹ để nàng khỏi lo lắng. Sau đó mới là trọng yếu nhất để cho hai tỷ muội hóa trang cho Lý Tiên Huệ một lần thay đổi mặt nạ, đến lúc đó thì khó ai mà nhận ra.

Lý Trọng Tuấn nghe xong hai chữ này, trong lòng mừng thầm gật đầu nói:

- Tốt, tốt. Có Tần huynh đệ người xử lý, bốn vương một vạn cái yên tâm. Bất quá, Tử Dịch nha đầu kia người nên thay bốn vương trông chừng, ngàn vạn đừng để cho người đàn ông nhà khác chiếm được... Nhất

là chính người, người cũng đừng biển thủ, bằng không thì đến lúc đó bốn vương sẽ trở mặt liều mạng với người đấy!

Tần Tiêu cười gượng:

- Điện hạ yên tâm, khi trở lại kinh đô, Tần Tiêu tự nhiên sẽ đến quý phủ của điện hạ đưa tin.

Lý Trọng Tuấn cũng cười ha hả:

- Được rồi, Tần huynh đệ. Yển hội Giang Nam ta liền ăn tới đây, rồi đi trước. Chờ đến kinh đô, chúng ta lại gặp. Hôm nay chúng ta liền cáo từ, Tần huynh đệ tiếp tục làm khâm sai đại nhân! Ah, đúng rồi, Thượng Quan Uyển Nhi hôm nay cũng sẽ cùng bốn vương ly khai, hồi cung nộp chỉ.

Thần sắc Lý Trọng Tuấn ám muội cười mờ ám với Tần Tiêu:

- Người muốn nói lời tạm biệt cùng nàng hay không?

Tần Tiêu cười cười, gật gật đầu:

- Nói lời tạm biệt thì không cần, hôm qua chúng ta trò chuyện tới khuya. Bất quá mấy ngày nay ở chung, Tần Tiêu phát hiện Thượng Quan Uyển Nhi có lẽ không hề giống nhân vật phiến toái trong tưởng tượng, cũng có vài phần tính cách hợp với ta. Hơn nữa chuyện tình Giang Nam còn có nhiều địa phương nhờ nàng nói tốt trước mặt hoàng đế nữa.

Lý Trọng Tuấn bữu môi làm vẻ mặt khinh thường, hấn dùng thanh âm quái dị chọc:

- Người như người đứng là phúc hậu, Không phải là coi trọng người ta sao phải dùng tới nhiều lý lẽ như thế? Thật sự là... Nhìn trúng thì nhận đi....Ách! Bất quá, nàng cũng không quá tốt giống như bộ dạng đâu. ha ha! Xem như ta chưa nói, xem như ta chưa nói. Loại chuyện này chính người xem rồi xử lý a.

Tần Tiêu thở dài một hơi:

- Điện hạ, may mắn ngài cũng hồi kinh, bằng không thì Tần Tiêu theo ngài lăn lộn được mấy ngày, sẽ trở nên tà ác như ngài mất.

Lý Trọng Tuấn cười ha ha, đập vào bả vai Tần Tiêu:

- Được rồi Tần huynh đệ tà ác, bốn vương cáo từ. Ngàn vạn nhớ rõ thay ta trông nom tiểu nha đầu kia, còn có, đến kinh đô, trước tiên tìm bốn vương, có biết không?

Nói tới đây, đám người Tần Tiêu bái biệt Lý Trọng Tuấn cùng Thượng Quan Uyển Nhi bên ngoài sơn trang. Trong quân còn đặc biệt trang bị cho Thượng Quan Uyển Nhi một chiếc xe ngựa. Thượng Quan Uyển Nhi đứng ở bên cạnh xe nói với Tần Tiêu:

- Tần đại nhân, cảm ơn ngài những ngày này làm bạn với Uyển nhi. Kỳ thật trong nội tâm của ta biết rõ, ngài ước gì ta sớm chút đi một chút đứng không?

Tần Tiêu cười:

- Muội nhìn muội đi, nói những lời này làm gì? Muội biết rõ ta không có cái loại ý tứ này mà! Uyển nhi nếu là có thể ở lại Giang Nam lâu hơn thì Tần Tiêu ta cam tâm tình nguyện.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng vung lên ngăn cản màn che phía trước mỉm cười nói:

- Nhớ rõ ah, ngài còn thiếu nợ ta mấy con cá nướng. Còn có câu chuyện Bạch Xà Truyện còn chưa nói hết, Uyển nhi tình tường nhớ rõ, ngài chỉ nói đến đoạn muốn dâng nước khắp Kim Sơn. Ngài phải sửa cốt truyện đó lại, nhớ kỹ không được trở thành bi kịch, chờ trở về kinh đô, ngài nhất định phải tới tìm ta, đem những vật này hoàn lại. Bằng không thì Uyển nhi sẽ hận ngài cả đời.

- Được mà, được mà.

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Uyển nhi lên đường bình an. Trở về trong nội cung, nhớ rõ thay Tần Tiêu hướng hoàng đế bệ hạ hỏi thăm thánh an của lão nhân gia ngài.

- Được. . Chào tạm biệt gặp lại sau, Tần đại nhân.

Thượng Quan Uyển Nhi hướng về phía đám người Lý Tự Nghiệp, Phạm Thức Đức, Tần Tiêu gật nhẹ đầu:

- Tạm biệt chư vị. Chúng ta gặp lại ở kinh đô.

Những ngày này, Thượng Quan Uyển Nhi một mực đều ở bên trong Sở Tiên Sơn Trang, sống chung với nhau đương nhiên mọi người cảm thấy thân cận.

Lý Trọng Tuấn trở mình lên ngựa lớn tiếng nói:

- Tần đại nhân, nhớ rõ sự tình bốn vương đạo dò người. Cáo từ!

Tần Tiêu mang theo mọi người sau lưng chấp tay nói:

- Điện hạ thuận buồm xuôi gió!

Đại quân rốt cục xuất phát, đại quy mô hướng Ngạc Châu mà đi.

Tần Tiêu rốt cục thở ra một hơi, hần nói:

- Được rồi, chuyện tình Hỏa Phượng cuối cùng đã qua một đoạn thời gian. Trong lòng ta coi như là buông xuống một tảng đá lớn. Ngày mai chúng ta phải đi Giang Châu Phủ, theo thói quen của chúng ta Thanh Minh Tế Tổ còn hai mươi ngày nữa sắp tới. Ta phải nắm chặt thời gian, về nhà tế bái mẫu thân mới được.

Vào ban đêm cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách tại mặt ngói trên nóc nhà. Trong lòng Tần Tiêu tràn ngập một cỗ hưng phấn cùng nôn nóng không hiểu, bước chân hần đi thông thả qua lại trong phòng, không hề cảm thấy buồn ngủ.

Đại đội nhân mã của Lý Trọng Tuấn đi rồi, toàn bộ Sở Tiên Sơn Trang đều yên tĩnh trở lại. Một sơn trang lớn thế này hiện giờ chỉ có Tần Tiêu, Lý Tự Nghiệp, Phạm Thức Đức cùng Thiết Nô bốn người khiến nó lộ ra vẻ quạnh quẽ.

Nhưng trong lòng Tần Tiêu lại xuất hiện cảm giác nôn nóng chưa từng có. Bởi vì, Mặc Y cùng Tử Dịch có lẽ sắp trở lại rồi. Theo lý thuyết, các nàng dò thăm tin tức Lý Trọng Tuấn lý khai sẽ mang theo Lý Tiên Huệ trở về. Đây là dặn dò của Tần Tiêu lúc các nàng rời đi.

Hiện tại, đoán chừng là thời điểm về đến nhà!

Tần Tiêu thật vất vả kiềm chế tâm thần ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn ngọn đèn mờ nhạt trong cái chén nhỏ, trong đầu hần hồi tưởng đến lần tương kiến trong nhà đá ở hoang đảo, từng tràng cảnh ở chung với Lý Tiên Huệ. xem tại

Thời gian từng giây từng phút lướt qua, Tần Tiêu nhìn ngọn lửa nhảy lên, ngón tay trên bàn không tự giác gõ một tiết tấu theo bài hát “Thời gian bị di vong” trong nhà đá. Hồi lâu qua đi, Tần Tiêu cảm giác đôi mắt hơi cay, móng cũng cảm thấy run lên, hần lại đứng lên, đẩy cửa ra đi đến ngoài phòng tản một hồi.

181. Chương 181: Cô Em Vợ Lẳng Lơ

Chương 181: cô em vợ lẳng lơ

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu tiến lên tạ ơn, trong nội tâm thầm nghĩ: xem ra lần này hợp ý của hoàng đế. Đã diệt khí diễm càn quấy của người Đột Quyết, lại không có tai nạn chết người. Lực Hạ Đạt này cũng là đàn ông, ít nhất không có xài ám chiêu gì. Đánh thua thì khóc như con nít. Xem ra người Đột Quyết sùng bái võ lực còn hơn cả Đại Chu. Đệ nhất dũng sĩ của Đột Quyết bị ta đánh cho răng rơi đầy đất, sau khi trở về sẽ không thất cổ tự sát chứ? A!

Hoàng đế bãi giá, một ít văn thần võ tướng đều nhao nhao tiến đến trước mặt Tần Tiêu chúc mừng. Nhất là Lý Tự Nghiệp, Điền Trân là những võ tướng ném Tần Tiêu lên trời, lớn tiếng hoan hô, ngay cả Đường Hưu Cảnh Binh Bộ Thượng Thư cũng tới tham gia náo nhiệt, lúc này vui vẻ nổi lên.

Tần Tiêu lại ần ần nhìn thấy Võ Ý Tông ở cách đó không xa phần hện dặm chân, tức giận rời đi.

Trên yến tiệc Túc Vũ Đình, Võ Tắc Thiên dung quang toả sáng tinh thần sáng láng, lúc nào cũng khích lệ quan lại cùng sứ thần Đột Quyết uống rượu. Hoàng đế cao hứng như vậy, quần thần đương nhiên là buông lỏng, họ nâng cốc mời rượu lẫn nhau đàm tiếu sinh hoan.

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp, Điền Trân ngồi cùng một chỗ nhìn đám người sứ thần Đột Quyết đối diện, mỗi người đều nhìn nhau cười.

Tiệc rượu hơn phân nửa, Võ Tắc Thiên trước mặt mọi người gọi Tần Tiêu đến trước ngự giá, dùng Kim Bôi ban ột ly hảo tửu nói với giọng lạnh lạnh:

- Trung Hoa nhiều tuần tài, nam nhân như Tần Tiêu đúng là tấm gương của Đại Chu gương! Mọi người chúng ta cùng kính Tần Tiêu một ly!

Hoàng đế đã mở miệng, ai dám không nể mặt, ngay cả Võ Ý Tông cũng xanh mặt, đi theo văn võ bá quan cùng sứ thần Đột Quyết đứng lên, hô to:

- Kính Tần tướng quân!

Tần Tiêu chấp tay nói:

- Cùng uống chén này, Tạ long ân của bệ hạ!

Túc Vũ Đình và một hàng dài mọi người cùng uống ly rượu.

Trong lòng Tần Tiêu trong lòng: Hay rồi, lại trở thành chim đầu đàn, cây to đón gió rồi.

Võ Tắc Thiên lập tức nói:

- Tần Tiêu, trăm phong người làm vì Đông Cung Tả Vệ Suất Tứ phẩm Chủ Suất. Thánh chỉ lập tức ban xuống, giao ấn thụ và phần thưởng 500 lượng hoàng kim, trăm thớt lụa để khen ngợi.

Tần Tiêu chấp tay tạ ơn, trong lòng cười nói: mới giáng chức hai tháng, lại thăng trở lại. Làm quan trong kinh chính là có nhiều loại chuyện này, Võ Tắc Thiên trước mặt mọi người khen thưởng, không phải là tương đương tát cho đám người kia một cái sao? Phần thưởng càng nặng thì tát càng hung ác. Ha ha!

Đôi mắt Tần Tiêu nghiêng nhìn Thượng Quan Uyển Nhi sau ngự giá một chút, chỉ thấy trong mắt nàng xuân ba lưu chuyển mỉm cười nhìn chính mình, đôi mắt nàng phảng phất biết nói chuyện bao hàm mật ý ôn nhu vô hạn.

Thưởng Tần Tiêu đã xong, Võ Tắc Thiên để Thượng Quan Uyển Nhi xuất ra một phần danh sách tuyên đọc ban thưởng đối với sứ thần Đột Quyết, hoàng kim bạch ngân, trân châu bảo khí, mỹ nữ tuần mã nhiều vô số. Người Đột Quyết cống một ngàn con tuần mã cùng một chút ngọc thạch so với ban thưởng của Võ Tắc Thiên có thể nói là chín trâu mất sợi lông.

Tần Tiêu nhìn chút ít văn võ đại thần vui vẻ cùng người Đột Quyết, trong lòng căm giận mà nói: vui vẻ cái rắm! Người Đột Quyết trở về sẽ cầm những ban thưởng này mua mã mua thiết, chế tạo binh khí dùng làm quân lương, lại đến xâm lược Đại Chu, xem các ngươi còn cười được không! Phần thưởng một ít mỹ nữ, trở về thì bị coi như nô cùng trâu ngựa sai sử! Phần thưởng được càng nhiều thì biểu thị chúng ta càng giàu có sao? Theo ta thấy, người Đột Quyết thay đổi thất thường nên diệt sạch bọn hần. Đánh cùng náo loạn hơn mười năm rồi, đám người từ Đại Chu được ban thưởng và tài vật khi xâm lược cũng quá nhiều. Huống chi, đám người còn phóng hỏa sát nhân bốn phía!

Tần Tiêu càng nghĩ càng tức giận, không khỏi nghĩ đến hơn một nghìn năm về sau, người Nhật Bản xâm lược Trung Hoa. Hần buồn bực nói: chính là quá nhiều người không có ý thức nguy cơ mới phát sinh chuyện như vậy! Hiện tại Nhật Bản là cái rắm gì, Bách Tế Quốc vài thập niên trước thua triều tiên bán đảo một lần không dám lỗ mãng nữa, phải cúi đầu xưng thần. Còn không dám thử mạnh, hàng năm phái người triều bái cống, thực sự như người Đột Quyết mang về ban thưởng gấp mấy trăm lần thậm chí nhiều hơn trở về.

Những đại thần này cười ngây ngô! Đoạt tiền của chúng ta, giết người của ta, nào đã xong phải mấy người đến biểu thị thì mọi sự thuận lợi, còn cười?

Cười cái rắm!

Ai có thể nghĩ đến, hơn một nghìn năm về sau, hiện tại phục phục thiếp thiếp hướng chúng ta xưng thần, người Nhật Bản ngay cả cơ cấu thiết trí chính phủ đều học tập Đại Đường dẫm lên lão sư như chúng ta hung hăng đập mạnh mấy cước đâu?

Vài thập niên trước, Thái Tông phái Lý Tịnh một lần hành động bình định Đột Quyết, hiện tại bọn hắn lại tro tàn lại cháy thành lập nên Hậu Đột Quyết, vẫn như cũ lang tính không đổi làm chuyện bắt người cướp của. Theo ta thấy, đối phó loại nham hiểm chi nhân thay đổi thất thường thì tốt nhất là đánh chết hẳn, diệt nước hẳn.

Lý Tự Nghiệp bên cạnh nhẹ nhàng đẩy Tần Tiêu một cái:

- Nghĩ gì thế huynh đệ? Như thế nào trên trán lộ ra cả gân xanh, muốn giết người thì sao?

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, trì hoãn tâm tình, nhàn nhạt nói:

- Không có chuyện gì. Chỉ là đang nghĩ, ngày nào đó lên chiến trường đối phó người Đột Quyết nhất định phải chém thêm nhiều mấy cái đầu trở về.

Lý Tự Nghiệp trừng lớn đôi mắt, cái hiểu cái không mà gật nhẹ đầu:

- Tốt, ta với người cùng chém! Kỳ thật hôm nay ta muốn cùng Lực Hạ Đạt đấu một trận. Thể loại đó thì đỡ được của ta mấy chiêu, chừng vài cái đã bị ta quật ngược rồi, không ngờ còn đi tìm người khiêu chiến, không phải là tìm chết sao? Ha ha!

Tần Tiêu cười cười:

- Đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết hung hăng càn quấy lắm. Xem ra, chính là bọn họ tìm hoàng đế thỉnh cầu luận võ, hoàng đế mới cho đòi chúng ta trở về. Hiện tại không tệ ah, chẳng khác gì là tát cho chúng mấy cái bạt tai. Hắc hắc!

Điền Trân cũng bu lại, thấp giọng nói:

- Đại khái vừa rồi có vài người đánh rất hay, bất quá ta nhìn ra được nếu không phải ra tay lưu tình thì Lực Hạ Đạt đã chết mười tám lần. Nhiều lần người đều không có trúng tử huyệt của hắn.

Lý Tự Nghiệp ngạc nhiên nói:

- Xem ra ra Đặc Chủng Doanh người không có phí công lẫn lộn giang hồ, Điền Trân! Đại khái lúc nào thì dạy cho ra mấy công phu của giang hồ?. Trong lòng ta có chút không công bằng a!

Tần Tiêu cười nói:

- Được a! Thuật chiến đấu của Đặc Chủng Doanh là độc nhất vô nhị, người học được cách sát nhân còn linh hoạt hơn cả giết gà. Bất quá, dùng thân hình của người, muốn luyện được tốc độ cùng linh hoạt thì rất khó khăn.

Lý Tự Nghiệp phần nộ thấp giọng nguyên rủa:

- Ta phi, lại chém...

Thời điểm yến hội tản ra thì trời cũng đã về đêm. Tần Tiêu đang chuẩn bị cùng đám người Lý Tự Nghiệp ly khai Đại Minh cung, Tần Tiêu hận không thể mọc thêm một đôi cánh bay về nhà gặp Lý Tiên Huê, không ngờ bị một thái giám từ phía sau đuổi theo chặn lại:

- Tần tướng quân, thái tử mệnh tiểu nhân mời tướng quân tới Đông cung.

182. Chương 182: Đại Đoàn Viên.

Chương 182: Đại đoàn viên.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu gõ cửa một hồi, Phạm Thức Đức ngáp dài đi ra mở cửa, vừa thấy Tần Tiêu, hần cuống quít chấp tay hành lễ:

- Đại nhân còn chưa ngủ sao?
- Ủ! Có chuyện tìm Phạm tiên sinh tâm sự.
- Đại nhân mời vào.

Phạm Thức Đức mặc vào một cái áo choàng ngồi bên cạnh Tần Tiêu khẽ cúi đầu, bộ dáng khiêm cung trước sau như một.

Yên lặng trong chốc lát, Tần Tiêu mở miệng nói:

- Phạm tiên sinh, trong những ngày ở chung, Phạm tiên sinh cho rằng, Tần Tiêu làm người như thế nào?
- Phạm Thức Đức chấp tay vái dài, nghiêm mặt nói:
- Đại nhân trí dũng song toàn, một tấm lòng son, cần gì phải nói?
 - Vậy...

Tần Tiêu kéo dài thanh âm:

- Nếu là Tần Tiêu một ... không ... có phạm chút sai lầm nào, Phạm đại nhân sau khi hồi kinh có thể báo cáo với hoàng đế không?
- Phạm Thức Đức cả kinh lắp bắp nói:
- Nay. . . Lời này của đại nhân là có ý gì?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Phạm tiên sinh, Tần Tiêu kính trọng người là trưởng bối học rộng tài ỏi nói rõ với người. Kỳ thật Tần Tiêu đã sớm biết, người là người mà hoàng đế phái đến giám sát bên cạnh ta. Chuyện tình của Tần Tiêu vẫn luôn là do người phụ trách, hướng hoàng đế hồi báo. Phạm tiên sinh người đừng vội giải thích, Tần Tiêu nói ra nói như vậy không phải là ý trách cứ. Ta cũng hiểu được nỗi khổ tâm riêng của người, hoàng đế có lệnh, người không dám không từ, hơn nữa, Tần Tiêu tuổi nhỏ, hoàng đế làm như thế cũng có đạo lý của ngài. Tần Tiêu cũng không có biểu thị phản cảm hay oán hận.

Phạm Thức Đức bất đắc dĩ hạ thấp đầu thở dài nói:

- Ta biết ngay những chuyện này sớm muộn sẽ bị đại nhân biết, cuối cùng vẫn không thể gạt được đại nhân. Đại nhân, ngài có lời gì cứ việc nói thẳng a. Mấy ngày nay, ty chức cũng tỉnh tường đã minh bạch bản tính làm người của đại nhân, thật đúng làm cho ty chức kính nể. Đại nhân có cái gì phân phó, ty chức nhất định làm theo.
- Kỳ thật. . . Cũng không có chuyện trọng yếu đặc biệt gì, Phạm tiên sinh không cần phải nói nghiêm trọng như thế.

Tần Tiêu khẽ cười nói:

- Lần này phá nghịch đảng Hỏa Phượng Giang Nam, Phạm tiên sinh cũng là có công. Sau khi về triều sẽ được hoàng đế phong thưởng. Chỉ là ở trong đó còn có một chuyện tình cực kỳ vi diệu, nếu chúng ta không thương nghị cho tốt, thống nhất lý do thoái thác như vậy thì những phong thưởng này có khả năng sẽ là ban cái chết.

Phạm Thúc Đức kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tần Tiêu, nhú mày nói:

- Ý của đại nhân, là chỉ Vĩnh Thái quận. . .

Tần Tiêu chậm rãi gật đầu:

- Phạm tiên sinh là người biết chuyện. Nếu đem việc này tiết lộ ra ngoài, cho dù người là thân tín của hoàng đế phái tới cũng khó tránh khỏi họa diệt khẩu. Phạm tiên sinh người suy nghĩ một chút, nếu là hoàng đế quyết tâm, nhất định phải phong tỏa tin tức quận chúa sống ở nhân gian, sẽ bỏ qua bất luận người nào biết chuyện này sao?

Phạm Thúc Đức kinh ngạc, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống thấp giọng nói:

- Ty chức kỳ thật cũng sớm nghĩ tới điểm này, vì thế, về chuyện của quận chúa ty chức chưa từng có báo qua bất luận tin tức gì cho hoàng đế. Ty chức hiểu được đạo lý “tổ chim bị phá, thì trứng còn có thể nguyên vẹn sao?”. Vì thế chuyện tình liên quan tới đại nhân, ty chức kỳ thật cũng lựa lời nói tốt đi. Hơn nữa sau khi tới Sở Tiên Sơn Trang, thóc lúa thì ít mà chim muông lại nhiều hành động bất tiện nên chưa đưa tin tức nào cho hoàng đế.

Đến phiên Tần Tiêu kinh ngạc:

- Phạm tiên sinh nói thật chứ?

- Tánh mạng quan trọng, quả quyết không dám lừa gạt đại nhân!

Tần Tiêu tin tưởng, Phạm Thúc Đức nói lời thật, lão hồ ly như hắn trà trộn quan trường nhiều năm, không có lý do không nghĩ ra lợi và hại ở trong đó. Nếu như vì tranh công, mà đem chính mình đặt một hoàn cảnh nguy hiểm có khả năng bị diệt khẩu thì làm chuyện loại này, không phải là phong cách của Phạm Thúc Đức.

Tần Tiêu cau chặt lông mày, hắn nghĩ một hồi rồi nói:

- Tin tức của Hoàng đế linh thông dị thường, nàng muốn nghe một ít tin tức này thật cũng không là việc khó. Ngày ấy phía trên Hình Đường, Tần Tiêu phán Phạm tiên sinh tự tay viết ghi chép, Phạm tiên sinh có lẽ nhớ rõ ràng. Kỳ thật, chỉ cần chúng ta đem câu ‘ Từ Tiểu Nguyệt giả trang Vĩnh Thái quận chúa, nghe nhìn lẫn lộn ’ để ọi chuyện rõ ràng, những chuyện khác đều xử lý tốt thì hoàng đế bên kia cũng dễ dàng báo cáo kết quả công tác, càng sẽ không dẫn phát nhiều loạn gì khác. Phạm tiên sinh, người minh bạch ý của ta chứ?

Phạm Thúc Đức cúi đầu, chấp tay vái dài:

- Ty chức minh bạch. Trên thực tế, sự tình cũng vốn chính là như thế, nếu có người truyền chút ít lời đồn, chính là có chủ tâm bất lương rồi.

Trên mặt Tần Tiêu hiện lên vẻ vui mừng nhìn về phía Phạm Thúc Đức, Phạm Thúc Đức khẽ nâng đôi mi lên, hai người hiểu ý cười cười, cũng ngầm hiểu lẫn nhau, không hề nói nhiều.

Tần Tiêu nói sang chuyện khác:

- Ta có một muội tử đồng tông bà con xa, hôm nay tới trong sơn trang thăm ta, thuận tiện chúc mừng sinh nhật. Phạm tiên sinh đi chuẩn bị một chút, mặt khác tuyển một ít hạ nhân vào trang. Sơn trang lớn như thế này mà không có ai quản lý để hoang phế sẽ rất đáng tiếc.

Phạm Thúc Đức sụp mi đáp:

- Vâng, ty chức ngay lập tức đi làm chuyện này, đại nhân yên tâm. Hôm nay sinh nhật do ty chức đến quản lý a, chắc chắn sẽ làm thật náo nhiệt.

Tần Tiêu cười ha ha, đứng dậy cáo từ:

- Vậy, làm phiền Phạm tiên sinh rồi.

Đi ra ngoài phòng Phạm Thúc Đức, trong lòng Tần Tiêu rất cục thoải mái. Kỳ thật, biểu hiện cùng thái độ của Phạm Thúc Đức đã nằm trong dự đoán của hắn. Bởi vì Phạm Thúc Đức cũng là người, không coi là tiểu nhân nhưng ít nhất cũng là nhân vật xu cát tị hung (thích hèn tránh xấu). Về chuyện tình của Vĩnh

Thái quận chúa có một tầng mỏng ngăn cách giữa hai người, một hai ngón tay có thể làm rách. Vì thế Phạm Thúc Đức không thể một chân đạp hai thuyền, cho tới bây giờ còn không có ai chính thức vạch trần chuyện tình của Lý Tiên Huệ. Phạm Thúc Đức đã gặp Lý Tiên Huệ một lần, mà lúc đó nàng có thân phận là Ngô Tiên Nhi. Cho dù đến lúc đó có tra ra nội tình cũng chỉ nói qua loa là tặc trách. Câu từ phán trên đường thăm của Từ Tiểu Nguyệt có giá trị liên thành rồi.

Phạm Thúc Đức làm việc rất có hiệu suất, rất lưu loát. Lúc gà gáy sớm bắt đầu, bầu trời mưa phùn đang rơi, hắn đã dẫn theo mười nha hoàn nô bộc thu mua trộn vện hai xe hàng hóa về sơn trang rồi. Sau đó lại ngựa không dừng vó chỉ điểm những hạ nhân đó đi chuẩn bị yến tiệc buổi trưa, thu thập thôn trang, các loại quy củ, quay đi quay lại như chong chóng.

Tần Tiêu cùng Mặc Y cố ý chạy tới phiên chợ mua cho Lý Tiên Huệ hai bộ quần áo, sau đó tự mình đưa cho nàng. Tối trước cửa phòng, trông thấy Thiết Nô cao lớn đang đứng ở đó. Tần Tiêu nhìn vào bên trong hỏi:

- Tiên nhi đã thức chưa?

Thiết Nô lắc đầu.

Tần Tiêu cười ha ha, trong lòng nghĩ đến, kỳ thật Thiết Nô cũng không ngốc, hắn còn biết thủ hộ ở chỗ này, mà không phải chạy theo mình.

Tần Tiêu nhẹ nhàng gõ cửa:

- Tiên nhi, muội tỉnh chưa?

183. Chương 183: Đại Đoàn Viên. (2)

Chương 183: Đại đoàn viên. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Uhm...

Bên trong truyền đến thanh âm buồn ngủ mười phần:

- Vừa mới tỉnh, Tần đại ca vào đi.

Tần Tiêu đẩy cửa vào, chứng kiến Lý Tiên Huệ đang núp trong chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt nghịch ngợm cười nhìn hắn. Đôi mắt híp lại thành sợi chỉ:

- Hì hì, ta sợ là một hai năm không có cảm giác ngủ ngon giống như thế này rồi. Nha. Ngủ thật sung sướng.

Tần Tiêu cười ha ha, quay người đóng cửa lại, đi đến bên giường ngồi xuống, đem quần áo để trên gối nàng:

- Mặt nạ lấy xuống rồi hả? Nhìn thói quen của muội trước kia đi. Đây là xiêm y hai tỷ muội Mặc Y vội đến phiên chợ mua uội đó, sau khi rời giường thì đổi nó. Còn có yến sinh nhật buổi trưa cũng đang chuẩn bị rồi, nếu muội đói thì ta có thể chuẩn bị uội một chút để lót dạ...

Tần Tiêu còn muốn nói thêm vài câu thì không ngờ Lý Tiên Huệ từ trong chăn chui ra, bổ nhào vào trong lòng ngực của hắn ôm thật chặt.

Tần Tiêu ứng phó không kịp, đầu ngửa ra cũng có chút cảm giác ngây dại, sau đó vươn tay đưa ra sau lưng ôm lấy nàng, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng trần.

Trên người Lý Tiên Huệ chỉ mặc một cái yếm che ngực, da thịt trơn láng nóng bỏng, thân thể mềm mại khiến cho Tần Tiêu có cảm giác ôn ngọc vào lòng, trong hơi thở còn nghe thấy được mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể.

Tần Tiêu lắng nghe tiếng hô hấp của nàng, cảm giác nàng vùi đầu vào ngực mình càng ngày ôm càng chặt, thần sắc hết sức kích động, ần ần còn nghe được nàng bắt đầu nhẹ nhàng khóc nức nở.

Tần Tiêu vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng, nói nhỏ:

- Sao vậy? Tiên nhi?

Lý Tiên Huệ lắc đầu giống như một con thỏ nhỏ cọ qua cọ lại không nói lời nào.

Tần Tiêu đành phải ôm thật chặt nàng, để nàng khóc trong ngực mình, bàn tay hẩn vuốt ve sau lưng nàng.

Hồi lâu sau, Lý Tiên Huệ chậm rãi buông tay ra, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt sẫm đã đỏ ửng, nước mắt mông lung, nàng nở nụ cười ngỏ ngào từ trong nội tâm:

- Thực xin lỗi, Tần đại ca. Ta. . . Kỳ thật ta, một mực đều mơ tưởng huynh ôm ta để ta dựa vào bờ vai huynh khóc một hồi, đem chuyện tình không vui trước kia toàn bộ quên mất. Nhưng mà ta lại sợ huynh không đáp ứng, vì thế hôm nay là sinh nhật của ta, Tần đại ca chắc chắn sẽ không trách ta. . . Thì. . .

Tần Tiêu mỉm cười:

- Làm sao lại không? Có thể chứng kiến Tiên nhi vui vẻ như vậy, ta cũng rất vui vẻ, thật đó. Chỉ cần muội nguyện ý thì vai của ta tùy thời uội mượn.

- Muội không cần.

Lý Tiên Huệ ngượng ngùng cười rồi nhanh chóng nói:

- Sau này, ta đã có cuộc sống thuộc về mình, mỗi ngày đều sẽ rất vui vẻ, tuyệt sẽ không khóc nữa. Nếu ta lại khóc thì khẳng định lúc đó huynh không đứng, chọc tức ta. Trừ đó ra không có chuyện gì, có thể làm cho Tiên nhi khóc nữa. Kỳ thật Tiên nhi cũng không thích khóc, đã lớn như vậy, ngoại trừ khi còn bé không hiểu chuyện, thời gian khác ta đều rất ít khóc. Chỉ là rất kỳ quái, sau khi gặp lại huynh từ trong nhà đá thì đôi mắt của ta thường xuyên rơi lệ khó hiểu.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm chấn động, đây cũng là một loại phó thác sao?

Hai người đang trò chuyện hợp ý, mặt ý nồng đậm, phòng ngoài truyền tới tiếng gào đình tai nhức óc của Lý Tự Nghiệp:

- Đại nhân, người ở bên trong hả? Lão Lý ta về rồi đây.

Sau đó còn nghe được hần cùng Thiết Nô nói chuyện:

- Này Mụn đen, có thấy đại nhân đâu không? Cái gì, ở bên trong. . . Này, người kéo ta làm cái gì? Để ta đi vào! Người...Người... cái tên mụn đen này, thật sự là tức chết ta rồi!

Tần Tiêu cười nhẹ, hần biết rõ Thiết Nô đang kéo Lý Tự Nghiệp không cho hần vào được, vì vậy đối với Lý Tiên Huệ nói:

- Tiên nhi, chính muội tự sửa sang lại đi, sau đó để Mặc Y dẫn muội tới chánh đường. Lý Tự Nghiệp đi ra ngoài làm việc đã trở lại, ta ra ngoài xem một chút.

- Ừm!

Lý Tiên Huệ chui vào trong chăn, vui sướng gật đầu, khuôn mặt như trăng rằm tràn đầy vẻ sung sướng cùng thỏa mãn.

Tần Tiêu nhẹ nhàng vỗ một cái trên chăn nàng, sau đó quay người đi ra mở cửa.

Lý Tiên Huệ một mực lẳng lặng nhìn Tần Tiêu, thẳng đến cánh cửa trước mắt đóng lại, người nam nhân kia biến mất trước mắt của mình. Sau đó, nàng vươn tay ra, hung hăng véo một cái lên mặt mình, đau tới nổi thấp giọng kêu lên “Ồi”. Nàng lâu bầu một tiếng:

- Thật sự, thật sự, không phải nằm mơ! Lý Tiên Huệ, hết thấy trước mắt đều là sự thật. Người tốt cực có thể có cuộc sống của mình rồi.

Lý Tiên Huệ kéo chân lại, chui đầu vào trong, trong lòng âm thầm kích động hồi lâu.

Tần Tiêu đi ra ngoài chứng kiến Lý Tự Nghiệp mặc Thiên Ngưu Vệ bào khả uy phong lẫm lẫm cùng đạo cô tỉnh như mặt nước phẳng lặng bên cạnh hẳn thì chấp tay hướng về phía chấp hướng về phía nàng hành lễ:

- Vân nhi bái kiến đại nhân!

Mạc Vân Nhi bị Lý Tự Nghiệp từ Vũ Xương U Vân Đạo Quan mời tới! Chạng vạng tối ngày hôm qua, Tần Tiêu phái Lý Tự Nghiệp khởi hành tiến đến mời nàng, không nghĩ tới buổi sáng hôm nay đã đến.

Lý Tự Nghiệp thi lễ một cái nói:

- Đại nhân, ta báo cáo kết quả công tác rồi, ta đi ngủ đây. Một chết ta được.

Tần Tiêu cười gật gật đầu, Lý Tự Nghiệp cáo từ rời đi. Nhìn Mạc Vân Nhi bộ dạng lạnh nhạt, sắc mặt cũng hồng nhuận phơn phớt, Tần Tiêu thoả mãn nở nụ cười, gật đầu nói:

- Xem ra, Vân nhi những ngày này coi như không tệ. Thế nào, hiện tại đã quen chưa?

Mạc Vân Nhi cười nhẹ:

- Tạ đại nhân quan tâm, Vân Nhi sớm thành thói quen sinh hoạt trong đạo quán, hiện tại cũng khá tốt. Vân Nhi tại Vũ Xương, nghe nói đại nhân một lần hành động đánh tan nghịch đảng Giang Nam lập được kỳ công hiển hách. Vân Nhi sớm có tâm đến đây chúc mừng đại nhân, chỉ là trở ngại việc vật trong đạo quán quá nhiều nên không thể tới được.

- Ủ. Vân Nhi có phần tâm ý này khiến ta rất cao hứng.

Tần Tiêu gật đầu cười nói:

- Lại nói tiếp, lần này ta có thể phá án nghịch đảng Giang Nam, người có công lao hàng đầu nha, sau khi về triều ta sẽ báo cáo hoàng đế thưởng công cho nàng.

Mạc Vân Nhi kinh ngạc, sau đó hiểu ý cười nói:

- Đại nhân, hẳn là Đạo Đức Kinh Vân Nhi đưa cho đại nhân thật đúng có chút tác dụng?

Tần Tiêu cười ha ha:

- Đâu chỉ là “có tác dụng”, quả thực có thể nói là đủ trân quý, rất quan trọng. Vì thế, sư phụ của nàng Hồ Vạn Cầu cũng là đại công thần, chỉ tiếc hẳn kém may mắn nên không thể đạt được ban thưởng. Ân, nói đến Hồ Vạn Cầu, bản thân ta muốn giới thiệu hai người cho nàng làm quen, nàng đi theo ta.

Mạc Vân Nhi đi theo sau lưng Tần Tiêu thấp giọng hỏi:

- Xin hỏi đại nhân, giới thiệu người phương nào cho Vân Nhi nhận thức?

- Con gái của Hồ Vạn Cầu, Mặc Y cùng Tử Dịch.

- Chuyện này...

Mạc Vân Nhi dừng chân, có chút chần chờ nói:

- Năm đó, mẫu thân của ta cùng sư phụ có quan hệ...có thể làm cho hai tỷ muội nàng ghi hận trong lòng, tương kiến xấu hổ hay không?

Tần Tiêu quay người trở lại, nhìn Mạc Vân Nhi, hẳn cười thoải mái:

- Yên tâm đi, quả quyết không biết. Hơn nữa hai tỷ muội này thông tình đạt lý, chuyện của nàng ta cũng nói với các nàng nghe rồi. Kỳ thật, các nàng cũng rất muốn gặp nàng.

184. Chương 184: Thổ Hoàng Đế Của Giang Nam.

Chương 184: Thổ hoàng đế của Giang Nam.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mạc Vân Nhi nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhàn nhạt cười:

- Nếu tương kiến phá hủy không khí của bữa tiệc thì Vân Nhi tình nguyện cáo từ tại đây.
- Cáo từ?

Tần Tiêu ra vẻ nghiêm túc nói:

- Chỉ sợ Dật Như Sư Thái không dễ dàng rời khỏi Sở Tiên Sơn Trang đâu. Ta cũng định cho nàng định cư ở nơi này làm Đại tổng quản của Sở Tiên Sơn Trang. Sau trận này, ta cũng phải rời đi hoặc dò xét Giang Nam, hoặc hồi kinh báo cáo công tác sợ rằng sẽ rất ít có thời gian ở đây. Chỗ này tạm thời sẽ do nàng quản lý.

- Chuyện này!

Mạc Vân Nhi kinh ngạc mở to đôi mắt:

- Vân Nhi chỉ sợ lực bất tòng tâm, không quản được! Đại nhân hay là sớm mời người khác inh hơn đi.
- Yên tâm, ta nói nàng làm được thì tuyệt đối sẽ làm được.

Tần Tiêu nói:

- Nói không chừng đến lúc đó hoàng đế ra thánh dụ thưởng thôn trang này cho nàng kiến tạo thành miếu đạo sĩ lớn nhất Giang Nam cũng nói không chừng đấy.

Mạc Vân Nhi cuống quýt quỳ xuống:

- Vân Nhi tuyệt đối không dám!

Tần Tiêu đỡ nàng dậy rồi nói:

- Vân Nhi, sau này đừng cứ động một chút lại hành đại lễ với ta, Tần Tiêu là thật tâm cảm kích nàng. Hơn nữa trong lòng ta đã coi nàng là muội muội, rồi có biết không?

Mạc Vân Nhi kích động gật đầu:

- Tạ ơn đại nhân!
- Ừ. Được rồi. Những sự tình này trước không nói nhiều. Ta dẫn nàng đi gặp hai tỷ muội Mặc Y.

Hai tỷ muội Tử Dịch Mặc Y sáng sớm sau khi trở về thì không ngừng chạy đi chạy lại, vốn là đi phiên chợ một chuyến thay Lý Tiên Huệ mua quần áo, sau đó về sơn trang lại giúp đỡ Phạm Thúc Đức quản lý trong trang không có chút nào nghỉ ngơi. Lúc này tỷ muội hai người mới được chút ít nhàn rỗi, trở lại trong phòng thay thuốc cho vết thương, chỉnh lại quần áo. Nghe được Tần Tiêu ở ngoài cửa gõ cửa, Mặc Y vội vàng đi lên mở cửa, dẫn Tần Tiêu cùng Mạc Vân Nhi vào trong.

Tần Tiêu nói:

- Mặc Y, Tử Dịch, vị này chính là Mạc Vân Nhi. Các nàng không phải nói sớm đã muốn gặp nàng sao? Hiện tại ta đã mời người tới.

Mạc Vân Nhi khiêm cung chấp tay hành lễ:

- Vân Nhi bái kiến hai vị tỷ tỷ.

Tử Dịch bị kích động chạy đến trước mặt Mạc Vân Nhi như dò xét văn vật trên quý, sau khi đi lòng vòng nhìn Mạc Vân Nhi một hồi, hì hì cười nói:

- Ha ha! Tỷ tỷ, đây là tiểu sư đệ của chúng ta đó, nàng rất xinh đẹp a.

Mạc Y buồn cười quá lên tiếng:

- Muội muội, không có cấp bậc lễ nghĩa gì hết. Ai là sư đệ của muội, thật là... Vân Nhi muội muội, mau ngồi đi, ở xa tới chắc cũng mệt lắm rồi hả?

Tử Dịch nhếch miệng phân bua:

- Vốn là vậy mà. Cha chúng ta là sư phụ của mẹ nàng, chúng ta đây không phải là sư thúc của nàng sao? Có gì không đúng. Hì hì. Không nghĩ tới chúng ta trở thành trưởng bối rồi, đúng là rất vui a.

Tần Tiêu nhin không được cười ha hả:

- Các muội trò chuyện đi, ta còn có chút sự tình khác. Hôm nay là thời gian đại đoàn viên khó có được, lát nữa mọi người cùng nhau đến chánh đường thay Tiên nhi chúc mừng sinh nhật.

- Được!

Tam nữ trăm miệng một lời đáp.

Đi ra cửa bên ngoài, Tần Tiêu nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhẹ giọng nói:

- Đại đoàn viên, không dễ dàng! Nghĩ tới Tần Tiêu ta từ thế kỷ 21 cô đơn lẻ loi một mình, đi vào Đại Đường, mẫu thân cùng lão sư đều lần lượt bỏ ta mà đi. Bây giờ có nhiều tri tâm hảo hữu như vậy làm bạn, cũng không uổng cuộc đời này rồi!

Mưa phùn khẽ phát phơ, sóng nước khẽ dao động, một chiếc thuyền hoa lớn theo gió theo gió vượt sóng hướng về phía Giang Châu.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ đứng ở đầu thuyền, nghe tiếng sóng nước dưới chân nức nở nghẹn ngào, tiếng gió gào thét bên tai lặng im không nói gì, cả hai chỉ thưởng thức cảnh trí ven đường.

Hai bên bờ sông đều đã phủ thêm một màu xanh non biêng biếc, sắc trời tuy có chút ít tối tăm mờ mịt, không khí lộ ra vẻ tươi mát và dễ chịu khiến lòng người cảm thấy khoan khoái/ Tần Tiêu không khỏi nhớ tới, không lâu trước mình cũng lên đại thuyền hoa, đi tới Giang Nam bắt đầu làm Khâm Sai Đại Nhân Tuần Đạo Giang Nam hành trình tới Giang Nam. Thời gian tháng hai ngắn ngủn đã xảy ra chuyện tình như vậy, thật sự là khó đoán trước, sự tình không do người.

Tâm chí của Tần Tiêu cũng trở nên càng thêm thành thực hơn trước kia, lĩnh ngộ rất nhiều sự tình trên quan trường, những thứ này đều tiến hành thay đổi một cách vô tri vô giác. Nếu như nói lúc trước cước thứ nhất đạp vào Giang Nam, hắn còn là một Võ Trạng Nguyên nhiệt huyết tỉnh tỉnh mê mê thì hai tháng này đã tẩy lễ tôi luyện, Tần Tiêu có thể nói là thoát thai hoán cốt, suy nghĩ của mình, tư tưởng của mình càng thêm sát nhập vào hoàn cảnh này.

Sau nửa ngày, Lý Tiên Huệ mới mở miệng nói:

- Tần đại ca, tại sao huynh cứ cả ngày tương tư một mình vậy? Ngày hôm qua sao huynh lại nghĩ tới đặt một cái bàn lớn, bên trên là phát hỏa bồn, khung sắt bên trên nướng đồ ăn. Thật là rất thú vị ah! Điều này làm uội hồi tưởng lại ngày đó, trong nhà đá ở hoang đảo.

Tần Tiêu ha ha cười nói:

- Cũng không có gì. Ta từ nhỏ ưa thích làm chút ít vật lý kỳ cổ quái. Nếu muội tới nhà ta, chứng kiến những vật quái dị đó mới thú vị. Tiên nhi, muội cố ý theo ta tới tế mẫu Giang Châu, chân của muội không sao chứ?

- Ừm. Đã không sai biệt lắm sắp lành rồi.

Lý Tiên Huệ cười nhàn nhạt:

- Hiện tại Tiên nhi là đường muội đồng tông bà con xa của Tần đại ca, mẫu thân của Tần đại ca lúc đó chẳng phải thân nhân của muội sao? Đúng lẽ phải tể bái a. Còn có nữa, muội nghe người ta nói, Tần đại ca từ nhỏ đã có danh tiếng thần đồng, chính tại muội muốn nghe các vị hương thân nói khi còn bé huynh thần kỳ như thế nào?

- Ha ha!

Tần Tiêu cười nói:

- Kỳ thật cũng không có cái gì. Bất quá là. . . Một ít trí nhớ khác với bình thường. Khi đó còn nhỏ, ta đã không giống người thường làm nao động rồi, vì thế vị các hương thân châm biếm xưng hô đó. Phải nói thực học ta rất dốt, cái gì làm thơ đối từ ta dốt đặc cán mai, nhiều lắm là đùa nghịch quyền cước thôi. Chỉ có thể đi thi Võ Trạng Nguyên thôi. Ha ha!

- Làm gì có? Theo muội thấy, Tần đại ca mới thật sự là tài tử. Có thể ứng dụng học vấn trong hiện thực chính là thực học vấn. Những đại thi nhân nói thơ phú ngàn vạn kia có phá nổi án ở Giang Nam như huynh không? Uổng danh những người này tự xưng tài hoa hơn người trí sâu như biển, một khi gặp được những sự kiện khó giải quyết sợ là mỗi người cũng phải thúc thủ vô sách.

- Ha ha, Tiên nhi, muội đã thành công biến thành một truy tinh lộc hợp cách rồi.

- Còn nói muội mê tín, sùng bái mù quáng chứ! Cũng thế, điều này cũng không có gì không tốt, muội chỉ tin tưởng một mình huynh, trong thiên hạ huynh là người thông minh nhất xuất sắc nhất, hì hì, buồn nôn a, đập chết huynh.

Hai người đều cười ha ha .

Mặc Y từ trong buồng nhỏ trên tàu đi ra bên cạnh hai người khẽ nói:

- Đại nhân, Lý tướng quân ới vẫn chưa ngừng, ngay cả mặt xanh mặt vàng cũng ới ra rồi, phải làm sao đây?

185. Chương 185: Thổ Hoàng Đế Của Giang Nam. (2)

Chương 185: Thổ hoàng đế của Giang Nam. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Lý Tiên Huệ cau mày nói:

- Nghiêm trọng như vậy sao? Muội chưa từng thấy ai say tàu như hần.

Tần Tiêu nói:

- Không có gì, tác dụng của tâm lý thôi. Trước kia hần còn không biết chóng mặt là gì cơ. Muội bảo hần uống nhiều nước trà một chút, đừng để bị chuột rút là được. Sắp tới rồi, nhìn kia, phía trước chính là bến tàu của Giang Châu.

Một bến tàu rất lớn đỗ nhiều thuyền xuất hiện trước mắt đám người Tần Tiêu, trên bến tàu có rất nhiều người đang chuyển động đi tới đi lui chuyển hàng, kiểu phu nói liền, tiếng người huyên náo không dứt.

Vùng sông nước Giang Nam dùng thuyền tới vận chuyển hàng hóa, xem như thường thấy nhất. Còn Giang Châu là địa phương giàu có và đông đúc, thương nhân ở chỗ này rất nhiều, người ngoại quốc kinh thương cũng có số lượng không ít. Nơi đây thường thường có thể chứng kiến rất nhiều thương phẩm ngoại quốc mới lạ từ nhiều con đường cận chuyển tới Giang Nam, giá trị tăng lên gấp bội có khi lên tới mấy chục lần. Cũng khó trách những thương nhân này không ngại đi xa vạn dặm từ nước ngoài đi vào Giang Nam làm kinh doanh. Đem hàng hóa bán phá giá xong có thể thượng du Trường Giang xuôi theo Trường Giang trở về, tiết kiệm rất nhiều, lợi nhuận càng lớn. Tuy rằng khổ cực, nhưng có thật nhiều thương nhân một mực nguyện ý như vậy. Ngoại trừ kiếm lợi nhuận lớn thì Giang Nam là nơi xinh đẹp, cũng là nơi để vui chơi.

Tần Tiêu khi còn bé thì mơ hồ biết rõ, vển vẹn một châu của Giang Châu đã có số thương nhân ngoại tịch định cư tới năm sáu ngàn người. Những năm gần đây, Võ Tắc Thiên cổ vũ thương nhân, Đại Chu vương triều cũng bao dung bảo hộ ngoại thương có nhà khiến cho rất nhiều người ngoại quốc đi vào vào Đại Chu buôn bán, định cư, kết hôn sinh con, thậm chí là bước vào con đường làm quan.

Hết thấy những điều này, vương triều Trung Quốc khác còn lâu mới có thể so sánh với, phồn vinh cùng giàu có và đông đúc của Đại Đường đương nhiên là không cần phải nói, nhưng chính thức để cho vương triều Đại Đường có địa vị lãnh tụ trên thế giới này ngoại trừ nó cường thịnh cùng giàu có thì quan trọng hơn là cởi mở cùng bao dung. Chính là vì những người ngoại lai này tự do xuất nhập, khiến cho triều Đường phát triển các loại văn hóa tới tất cả các nơi hẻo lánh, tạo nên ảnh hưởng cực kỳ sâu xa.

Tần Tiêu mình cũng cảm giác rất kỳ quái, gần đây có nhiều cảm khái cùng linh ngộ như vậy, xem ra hẳn đúng với câu nói: Cự kỳ chức, tư kỳ sự (đang tại chức thì nghĩ nhiều chuyện). Sau khi mình trở thành quan thì những chuyện này không tự giác đã nghĩ tới.

Mọi người thuyền, đi lẫn vào đám người lên đường đi Giang Châu.

Lý Tiên Huệ cảm thán tự đáy lòng nói:

- Thật là nơi náo nhiệt! Thần đô tuy rằng quy mô to lớn hơn, dòng người cũng nhiều hơn, nhưng cảm giác cuối cùng thì nơi đây có một cỗ khí tức sinh hoạt chân thật, mỗi người đều là phát ra từ hỉ nộ ái ố từ trong nội tâm mình.

Tần Tiêu cười nói ha ha:

- Cái gọi là cảnh tùy tâm sinh, Tiên nhi, là tâm tính của muội bây giờ phát sanh biến hóa, có lẽ chính muội không có cảm thấy a. Chờ khi nó hoàn hồn trở lại, muội sẽ phát hiện những chỗ náo nhiệt sinh cơ bừng bừng nào cũng sẽ giống nhau.

Lý Tự Nghiệp sau lưng kêu khổ thấu trời, hẳn đi đường mà đôi chân bất ổn như đi trên mây. Phạm Thúc Đức vẫn như trước đi sau lưng thảnh thưởng trên gheo giễu cợt hắc hắc một phen. Mặc Y theo sát Tần Tiêu, một chuyến năm người tìm một gian khách điểm ăn cơm rồi mượn hai cái xe ngựa đi thẳng tới Bành Trạch.

Tần Tiêu hiểu rất rõ, nếu là đi phủ thứ sử trước thì tất khiến cho lao sư động chúng, người người đều biết, đến lúc đó hồi hương tể mẫu cũng sẽ huyền náo ồn ào, mất đi ý nghĩa nguyên bản.

Trong xe ngựa, Lý Tiên Huệ nhìn Mặc Y, không khỏi liên nghĩ đến Tử Dịch, nàng cười rộ lên:

- Tử Dịch tỷ tỷ thật đúng là có ý tứ. Ngày hôm qua làm cho long trời lở đất muốn đi theo đến Giang Châu, không nghĩ tới hôm qua tiệc tối uống rượu say mềm, buổi sáng như thế nào cũng gọi là không đứng dậy. Ngày khác chúng ta trở về, nàng nhất định sẽ lớn tiếng oán trách.

Mặc Y cũng cười :

- Nha đầu kia luôn có hành vi phóng khoáng như vậy, không biết cố kỵ ai. Muội nhìn nàng giống như một người đàn ông thô lỗ như thế thì làm gì có ai dám lấy làm chồng? Cùng Lý Tự Nghiệp tướng quân uống rượu, trời ạ, vậy mà nàng cũng nghĩ ra. Uống mới được nửa vò đã gục xuồng mặt bàn khóc lóc om sòm say đến bất tỉnh nhân sự rồi.

Trò chuyện về nha đầu này, ba người đều nhin không được cười to, lúc khởi hành, Tần Tiêu cố ý giữ Mặc Vân Nhi lại, mặt khác Thiết Nô cũng ở lại thôn trang, chỉ có năm người khởi hành tới Giang Châu.

Ba người cao hứng bừng bừng hàn huyền một hồi, không phát giác thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt là đến Bành Trạch. Tần Tiêu xuống xe ngựa, hít một hơi thật sâu không khí thanh tân nhìn những sự vật quanh mình quen thuộc, hẳn lớn tiếng hét:

- Rời nhà gần một năm, rốt cục về rồi.

Năm người kết bạn mà đi, dọc theo hàng dâu của thôn đi về nhà Tần Tiêu, vừa tới Tê Phượng Thôn, rất xa đã có các hương thân nhận ra Tần Tiêu, lớn tiếng kêu lên:

- Ai nha, Tần đại lang trở lại! Các hương thân, Võ Trạng Nguyên khâm sai đại nhân của chúng ta - Tần đại lang trở lại rồi.

Lập tức có thật nhiều láng giềng hàng xóm trong thôn từ trong ruộng chạy ra chào đón.

Đại lang là một kiểu xưng hô ở Đường triều, thường thường con cái trong nhà gọi là nam tử. Mà trong nhà Tần Tiêu là con trai độc nhất, đương nhiên là “Tần đại lang ” rồi, loại xưng hô này rất là thân mật. Bất quá Tần Tiêu một mực đều rất may mắn, mình không phải là họ “Vô ”, bằng không cái tên “Vô Đại Lang ” này chắc sẽ “thốn” lắm đây.

Các hương thân bị kích động chạy đến trước mặt Tần Tiêu phảng phất lại nghĩ tới chút sự tình, đều ngay ngắn quỳ xuống hô to:

- Bái kiến khâm sai đại nhân!

Tần Tiêu vội vàng cung kính cúi người nâng các hương thân dậy, hần mỉm cười nói:

- Các vị hương thân, đại lang có làm quan to thể nào cũng vĩnh viễn là đại lang của các hương thân. Mọi người ngàn vạn lần đừng khách khí như thế, cứ đối đãi với ta như Tần Tiêu trước kia là được rồi.

Chúng hàng xóm láng giềng nhao nhao cười rộ lên, họ vây quanh Tần Tiêu, đi về phía nhà của hắn. Mấy hàng xóm hiểu biết ghé vào lỗ tai hắn hần bầy mồm tám lười mà thảo luận:

- Đại lang, lần này ngươi chiếm Vô Trạng Nguyên, thật sự là giành cho Tê Phượng Thôn ta rất nhiều mặt mũi a.

- Đúng vậy đại lang, lúc này ngươi thật sự rất giỏi, không có uống phí năm đó Dịch Công bồi dưỡng ngươi! Các hương thân chúng ta đều cao hứng cho ngươi.

- Còn nữa nha, ta nghe nói đại lang ngày trước tại Ngạc Châu phá bản án nghịch đẳng thật lớn. Ta còn nhớ rằng đại lang vô cùng tài giỏi, quả thực chính là Dịch Công tái thế ah!

- Có loại chuyện này? Ta như thế nào lại không biết nhỉ?

...

Tần Tiêu cười ha ha, thỉnh thoảng đáp lại một câu, cảm giác trong lòng vô cùng ấm áp.

Về nhà thật là thoải mái.

Đi vào trước phòng nhìn trong đình viện rất gọn gàng, cũng không có bởi vì người đi nhà trống mà lộ ra vẻ lộn xộn rách nát.

186. Chương 186: Thổ Hoàng Đế Của Giang Nam. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 186: Thổ Hoàng Đế Của Giang Nam. (3)

Trong phòng cũng không nhiễm một hạt bụi sạch sẽ trật tự, không có có hương vị mốc meo như ở Giang Nam mùa mưa dầm. Những điều này đều là hàng xóm cạnh nhà hần hỗ trợ chăm sóc.

Lúc này ở bên trong hàng xóm láng giềng có người nói:

- Đại lang ở xa tới vất vả, chúng ta để cho hần nghỉ ngơi đi. Hơn nữa sau đó hần còn muốn đi tế bái mẫu thân. Các hương thân, chúng ta tất cả giải tán đi, đừng quấy rầy đại lang và các bằng hữu của hần.

Tần Tiêu chấp tay hồi đáp:

- Sau đó Tần Tiêu lại mời các vị hương thân tới làm khách.

Mọi người vui tươi hơn hần tản đi.

Đám người Lý Tiên Huệ đều không hèn mà cùng vào trong nhà Tần Tiêu, bên trong đơn giản thô sơ khắp nơi đều là những thứ mà Tần Tiêu phát minh ra. Hấp dẫn người ta nhất chính là quạt nước chảy tự động, bởi vì suối nước có nhiều, hiện tại vẫn còn lay động tạo ra gió lớn là mọi người sợ hãi thần phục không thôi.

Hơi chút nghỉ ngơi một chút, Tần Tiêu mang theo mọi người đi tới mộ phần của mẫu thân nhỏ cổ đại, sửa chữa lau mộ bia. Hương án, trái cây, vật tế đã xong, Tần Tiêu quỳ hai đầu gối xuống tế điện mẫu thân trên trời có linh thiêng, trong lòng mặc niệm nói: Mẹ, Tiêu nhi không làm người thất vọng, con đã trở thành Võ Trạng Nguyên, trở thành khâm sai. Hơn nữa, không có làm chuyện thất đức, không có làm hỏng thanh danh của Tần gia. Mẹ, mẹ yên tâm đi, Tiêu nhi sau này sẽ thường xuyên về thăm mẹ.

Phạm Thúc Đức nói:

- Đại nhân, ngài hiện tại vinh quy cố lý (vinh hiển về quê) thăng chức rất nhanh rồi, phần mộ của mẫu thân cũng nên tu sửa lại, để lão nhân gia trên trời có linh thiêng cũng hưởng phúc của người.

- Ủ. Người nói có lý.

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Mẫu thân lúc sinh thời không hưởng thụ một ngày hạnh phúc, lúc này khiến cho ta cảm thấy chua xót không thôi. Hiện tại, ta chỉ có thể làm đó là nhớ lại những ký ức về người. Như vậy đi, chuyện này ta tự mình đến quản lý, không cần Phạm tiên sinh lo liệu. Ta đi mời nghệ nhân công tượng sửa chữa nơi này.

Lý Tiên Huệ ở bên cạnh nhỏ cổ đại rồi cung kính quỳ gối trước mộ khấu đầu. Sau đó quỳ xuống chấp tay hành lễ, nhắm mắt ngưng thần một hồi mới đứng dậy. Mặc Y một mực bên cạnh im im lặng lặng đứng đó chờ Lý Tiên Huệ. Sắc mặt nàng có hơi do dự, không biết nên hành lễ lễ bái như Lý Tiên Huệ hay không?

Bởi vì theo như tập tục, không phải người trong gia đình thì không nhất định phải viếng mộ mã thanh minh, trên nguyên tắc cũng không cho phép lễ bái. Phạm Thúc Đức thấy, khẽ mỉm cười nói nhỏ:

- Đại nhân, xem ra, Tần Tiên Nhi sớm muộn chính là “thân nhân” của đại nhân.

Tần Tiên Nhi, dĩ nhiên là tên hiện tại của Lý Tiên Huệ. Vì che dấu tai mắt người, ở trước mặt người ngoài, nàng cũng gọi cái tên này, đường muội bốn tông phương xa của Tần Tiêu, nghe thật là phức tạp.

Tần Tiêu ra vẻ không biết, nghi ngờ nói:

- Nàng vốn chính là thân nhân của ta nha, có cái gì không đúng sao?

Phạm Thúc Đức cười nhẹ:

- Đại nhân nói đúng, ty chức hồ đồ rồi.

Tần Tiêu bất động thanh sắc nhìn hẩn rồi cũng cười rộ lên.

Một chuyến mấy người đi trở lại phòng của Tần Tiêu, thì chứng kiến trước phòng vây quanh một đám người. Tần Tiêu vừa mới hiện thân, những người này lật đặt đứng dậy chạy ra đón chào, đón đầu thì bái. Đầu lĩnh lại là Giang Châu thích sứ Hà Khai cùng Giang Châu Phủ Chiết Trùng Đô úy Lý Quang Bình, còn có một số người khác, Tần Tiêu tuy rằng nhất thời không nhớ ra danh tự nhưng mơ hồ nhớ rõ đã từng gặp qua. Nhìn màu sắc bào phục của bọn hẩn Tứ phẩm trở lên đến lục phẩm trở xuống đều có, ước chừng có sáu bảy mươi người. Trong đó có Huyện lệnh Bành Trạch trước kia tiến cử Tần Tiêu đi tham gia võ cử nhân, nhưng mà quan giai quá thấp xếp ở đẳng sau, chỉ có thể dùng ánh mắt hưng phấn hướng về phía Tần Tiêu. Trước người hẩn là đám người thích sứ Tư Mã, Tham Tào.

Hà Khai đi đầu tiên, hẩn lạy vài cái, dùng thanh âm cung kính hô:

- Giang Châu thích sứ Hà Khai, dẫn đầu chúng quan Giang Châu cung nghênh khâm sai đại nhân vinh quy cố lý. Nghênh đón chậm, vạn mong đại nhân thứ tội.

Tần Tiêu mỉm cười, duỗi tay trái ra:

- Hà đại nhân xin đứng lên, chư quan xin đứng lên. Hôm nay bốn quan là tới tế tổ tảo mộ, không giống trên triều đình, chư vị không cần đa lễ như thế.

Mọi người từ trên mặt đất lầy lội đứng lên, cười khê hào khí trì hoãn cũng tốt hơn.

Tần Tiêu cất bước chậm đi về nhà, Hà Khai đi sau nửa bước thấp giọng nói:

- Hà Khai cảm giác cảm tạ ân đức tái sinh của đại nhân, không cách nào hồi báo. Từ nay về sau, Hà Khai sẽ như thiên lôi của đại nhân, chỉ đâu đánh đó, muôn lần chết không chối từ! Chúng đồng liêu Giang Châu cũng đồng tâm cùng Hà Khai nguyện đi theo đại nhân, xông pha khói lửa, không một câu oán hận!

Tần Tiêu cười khê:

- Hà đại nhân nói quá lời rồi. Bồn quan chỉ xử sự theo lẽ công bằng mà thôi, quan trọng nhất là Hà đại nhân bản tính không mất, lạc đường biết quay lại, mới khiến cho bồn quan dám can đảm mở mặt lưới cho người. Bất quá, lúc ấy tất cả quan viên được đặc xá đều bị hạ nhất phẩm ngừng bổng nửa năm, dùng chức vụ ban đầu lập công chuộc tội xem hiệu quả như thế nào, sợ là sẽ có rất nhiều người ghi hận bồn quan trong lòng đó.

Hà Khai cuống quýt nói:

- Tần đại nhân nói đùa rồi. Ta Hà Khai dám thề với trời, ngày đó được đại nhân đặc xá sẽ vĩnh viễn cảm ân đức của đại nhân, đến chết cũng không đổi! Không tin đại nhân mời xem, chỗ này của ta có một phần, lúc ấy chúng quan kí tên lên chiết tử (sổ nhỏ) tạ ơn, chứ vị đồng liêu biết rõ đại nhân sẽ hồi hương tế tổ, cố ý nhắc nhở ty chức, nhất định chuyển lên cho đại nhân.

Dứt lời hắt xuất ra một chồng chiết tử dày đặc cho Tần Tiêu đến xem.

Tần Tiêu hơi có chút kinh ngạc nhận lấy, mở ra nhìn nhìn, bên trên viết lúc Tần Tiêu ở trong Sở Tiên Sơn Trang đặc xá các quan viên, cùng thề đi theo Tần Tiêu hoặc uyển chuyển mật mờ hoặc trắng ra mị siểm hoặc đồng dục.

Tần Tiêu nhíu mày:

- Hà đại nhân, đây là ước định của người và đám người đó sao? Người làm cái gì vậy, không phải muốn hãm Tần Tiêu vào bất nghĩa sao, đến lúc đó sẽ có người mượn sự tình này này nói, thậm chí là tố cáo ta có biết không? Nói ta kéo bè kéo cánh, ý đồ bất chính.

Hà Khai nghiêm mặt thấp giọng nói:

- Nào có, nào có! Những thứ này đều là chúng hạ quan cảm ơn phát ra từ trong nội tâm thôi. Có ơn tất báo nhân chi thường tình, điều này hẳn là cũng không sai? Đại nhân, kể từ hôm nay, Hà Khai cái khác không dám cam đoan, tại Giang Châu phạm là đại nhân có cái gì cần sử dụng thì cứ lên tiếng, Hà Khai ta muôn lần chết cũng không dám làm sai chuyện của đại nhân giao cho.

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Hà đại nhân, người nói như vậy đã quá khách khí rồi. Tất cả mọi người là đồng liêu, không cần đem cái gì Thượng Quan hạ quan được chia rõ ràng như vậy. Nhưng có chỗ khó, trợ giúp lẫn nhau chỉ cần không phải việc xấu, không trái pháp luật thì nhân chi thường tình có thể lý giải mà!

187. Chương 187: Thần Đô Tế Sư.

Chương 187: Thần Đô Tế Sư.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Đại nhân giáo huấn chí phải, giáo huấn chí phải...

Đang trò chuyện, đã tới trước phòng Tần Tiêu, Tần Tiêu xoay người lại, đối với một đám quan nói:

- Chư vị đồng liêu, hàn xá nhỏ hẹp đơn sơ, không thể đãi khách. Chờ mấy ngày nữa, bổn quan đến Giang Châu Phủ sẽ cùng chư vị đồng liêu hàn huyên.

Chúng quan nhao nhao chấp tay đồng ý, ngay ngắn cáo từ mà đi. nguồn

Tần Tiêu trở lại trong phòng, vuốt vuốt chiết tử trong tay, đám người Lý Tiên Huệ ngồi đối diện, Tần Tiêu nhẹ giọng cười hỏi:

- Mọi người có biết cuốn chiết tử này có ý vị thể nào không?

Phạm Thức Đức một mực còn không biết Đạo Đức Kinh cùng Tần Tiêu đã được đến chuyện tình Thủy Nhạc Sách chính thức. Nhưng hôm nay quang cảnh trước mắt lại làm cho lão hồ ly quan trường như hẳn nhìn ra một ít môn đạo, thấp giọng nói:

- Ty chúc cho rằng, những quan lại Giang Nam này lần trước nhận được ân huệ đặc xá của đại nhân, trong lòng mang ơn nên từ nay về sau đối với đại nhân ngưỡng mộ tôn kính, không có nhị tâm.

Tần Tiêu nhếch miệng, mỉm cười nhân nhặt đây thâm ý:

- Có lẽ là vậy, Phạm tiên sinh nói rất có đạo lý. Ta là Giang Nam đạo khâm sai, thời khắc này nắm quyền sinh sát trong tay, những người này ngoài sáng ngầm đến nịnh bợ nịnh nọt cũng nhân chi thường tình thôi.

Tần Tiêu minh bạch: dùng thói quen thủ đoạn của Võ Tắc Thiên nếu là đã biết ở trong đó có người, có thể liên quan cùng Từ Kính Nghiệp năm đó, tất nhiên sẽ có một lần đại đồ sát Giang Nam, đại thanh tẩy. Vừa vặn lúc ấy, Võ Tắc Thiên có Thượng Quan Uyển Nhi mang đến khẩu dụ nói: Một án của kính từ lúc mười tám năm trước đã xong. Vì thế thời điểm thẩm vấn đặc xá những quan viên này, Tần Tiêu đưa một chuyện cấu kết bọn chúng năm đó cùng Từ Kính Nghiệp thuận tay đẩy thuyền thập phần tự nhiên, cũng không nói gì công việc này. Mà lấy tình hình cùng tràng diện lúc đó, đám người bởi vì tới chúc mừng tân hôn của mình mà bị Hỏa Phụng cường hành giam cầm, sau đó bức bách gia nhập, cuối cùng chỉ đành âm thầm quy hàng khâm sai đại nhân.

Về phần đến tốt cùng có quy hàng hay không, cái thuyết pháp “Âm thầm ” này rất vi diệu. Hiện tại cũng không có máy ghi âm, lúc ấy trong hoàn cảnh cấp bách cũng không thể ký tên đồng ý, ai có thể liệt kê chứng cứ đây? Vì thế lời nói của Tần Tiêu chính là chứng cứ.

Tần Tiêu thâm nghĩ: cho dù vật chứng như cự măng trong Quỷ Khốc Sơn Cốc vĩnh viễn cũng sẽ không bị mọc ra, nhưng chỉ cần Tần Tiêu ta còn sống một ngày, đám người sẽ cho rằng những vật chứng kia đều nằm trong tay ta.

Không cần suy nghĩ nhiều có thể hiểu được, từ giờ trở đi cái địa phương Giang Nam này ngoại trừ hoàng đế, chỉ sợ chỉ có một người Tần Tiêu ta nói chuyện cực kỳ có phân lượng rồi! Người như thế này có xưng hô gì nhỉ?

Đúng vậy! Thổ hoàng đế!

Sáng sớm giữa mùa hạ, gió nhẹ phát phơ, chim non rinh rích. Trên lá cây, những giọt nước còn chưa khô đi, rừng nhiệt đới nhuộm khiết một màu xanh lục dồi dào sinh cơ.

Hiện tại đúng là cuối giờ dần, đầu giờ Mão. Cửa thành thần đô Lạc Dương vừa mới mở ra không lâu, nhưng dòng người đã rộn ràng phi thường náo nhiệt. Thương khách, khách qua đường, du khách sĩ tử, cùng vệ sĩ binh giáp trình sát tuần hành đầu vào đây vào ra khỏi cửa thành. Cửa thành thần đô cao lớn khí thế oai hùng đứng giữa trời, uy nghiêm hùng tráng, bề ngỗ thương khung cảnh vương triều phồn vinh cùng phú cường nhất trên thế giới.

Trước cửa thành thần đô phi thường náo nhiệt, xe ngựa có nóc sơn nước, khung nạm châu báu tinh xảo đứng trước cửa thành. Đội xe ngựa khí thế bất phàm tụ tập ở địa phương nhiều quan lớn giống thần đô cũng có không ít cái nhìn, dân chúng qua lại phần lớn chỉ là liếc thoáng qua đã vội vàng ly khai, từng người bận việc của mình. Ngay cả vệ sĩ thủ vệ cửa thành cũng làm như không thấy. Quốc gia phồn vinh đô thành cõi mở, đặc phái viên có thể yên tâm tự do xuất nhập, căn bản không có thủ tục rườm rà, nhiều lắm là chính lấy mẫu nhìn một chút thân phận văn điệp.

Một cỗ xe ngựa đi lên, ván cửa nhấc ra, xa phu nhảy xuống nhấc lên lụa mạn màu tím lên nói:

- Đại nhân, tới thần đô rồi.

Tần Tiêu từ bên cạnh cửa xe nhô đầu ra, hần mang trên mặt như trút được gánh nặng, thả người nhảy khỏi thùng xe đuổi lưng ra một mỏi nói:

- A... Cuối cùng đã tới! Đã ngồi nửa tháng xe ngựa, xương cốt này cũng sắp mềm nhũn ra rồi.

Phạm Thức Đức Sau lưng chậm chạp từ trong xe đi tới, thoảng qua dáng đi có vẻ hơi mỏi, hần ngửa đầu nhìn cửa thành thần đô, vuốt râu thở dài:

- Ty chức đã hai năm chưa tới thần đô rồi, xem ra phồn hoa cùng trang nghiêm của thần đô vẫn trước sau như một.

Trên xe ngựa đằng sau xuống theo thứ tự ba nữ tử, một gã Thiên Ngưu Vệ Tương Quân thân hình khôi ngô dị thường cùng một cự hán toàn thân đen sì, trên vai khiêng hai hòm gỗ lớn, mỗi người nhao nhao đuổi tay đuổi chân, cảm thán liên tục.

Mọi người tụ lại cùng một chỗ như vậy hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Trước không nói dung nhan của ba nữ tử, chỉ cần thân hình khoa trương to lớn của Lý Tự Nghiệp cùng Thiết Nô như hạc giữa bầy gà đã làm cho rất nhiều người qua đường phải lú lutz không thôi.

Tử Dịch cười to:

- Oa. Ha ha... Hơn hai năm chưa có tới nữa nha! Thần đô vẫn như cũ ah!

Tần Tiêu nói:

- Ta còn là lần đầu tiên tới đây, vốn đến thần đô yết kiến hoàng đế bệ hạ, không nghĩ tới mấy ngày trước nàng lành bệnh liền rời khỏi dương cung trở về Trường An Đại Minh cung. Dứt khoát là tới rồi, chúng ta đi vào xem một chút đi, thuận đường đi tế điện ân sư của ta một lát.

Lý Tiên Huệ hơi có chút sợ run, nàng ngẩng đầu nhìn đầu tường sừng sững che ngực im lặng. Tần Tiêu đi đến nàng bên cạnh, nói nhỏ:

- Thế nào, Tiên nhi. Lần nữa trở lại thần đô, cảm khái rất nhiều sao?

Lý Tiên Huệ cười nhạt đáp:

- Hoàn toàn chính xác. Mà nhìn hết thấy những gì quen thuộc này, có một loại cảm giác thương hải tang điền. Hơn hai năm trước, vào đêm khuya muộn chính là từ cửa thành bắt đầu sinh hoạt trốn chết. Không nghĩ tới, muộn còn có thể có cơ hội lần nữa trở về đây.

Đối với vấn đề an trí Lý Tiên Huệ như thế nào, Tần Tiêu một mực khổ tư đối sách. Nguyên vốn định để nàng ở Sở Tiên Sơn Trang Giang Nam. Nhưng về sau cẩn thận suy nghĩ nếu như chuyện của nàng thật muốn bại lộ, lưu ở nơi nào đều giống nhau. Giang Nam ngoài tầm tay với của chính mình, nếu gặp chuyện không may có lẽ còn có thể càng thêm phiền toái. Đã vậy thì cứ đưa theo nàng đi bên cạnh, có gì khác thường cũng có thể tùy cơ ứng biến, mặc dù sẽ có tồn tại tai họa ngầm nhưng cũng không có phương pháp xử lý nào khác rồi.

Kỳ thật từ lúc vừa mới bắt đầu thì Tần Tiêu đã quyết định tâm lý này, hơn nữa trong tiềm thức hần không cho phép Lý Tiên Huệ phân hai địa phương giống như trước nữa. Loại cảm giác lo lắng ấy thật sự là rất khó chịu.

Một người nam nhân nếu ngay cả nữ tử của mình cũng bảo vệ không được thì trong nháy mắt giết ngàn người cũng chỉ là một người nhu nhược. Tần Tiêu đã từng nói qua đối với chính mình không chỉ một lần.

188. Chương 188: Thần Đô Tế Sư. (2)

Chương 188: Thần Đô Tế Sư. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mọi người hoạt động tay chân một lát liền chuẩn bị vào thành. Vừa muốn bước vào đã thấy tiểu thái giám tay cầm phất trần vội vàng vội vàng chạy tới bọn họ.

- Xin hỏi, vị nào là Giang Nam Đạo Tuần Tra Sử Tần đại nhân?

Tiểu thái giám sụp mi thuận mắt hỏi.

- Là ta đây!

Tần Tiêu tiến lên một bước:

- Công công có gì muốn hỏi?

Tiểu thái giám vội vàng cúi đầu hành lễ:

- Tần đại nhân, Vương gia nhà ta mệnh tiểu nhân cung kính bồi tiếp đã lâu. Nhưng Vương gia sáng nay lại có việc gấp ra khỏi thành, phải chạng vạng tối mới trở về, đặc biệt lệnh tiểu nhân mời Tần đại nhân đi đến quý phủ nghỉ ngơi, sau đó ngài sẽ tới.

- Vương gia nhà của người? Xin hỏi là vị Vương gia nào?

- Bẩm Tần đại nhân, là Tương Vương Tam công tử, Lâm Truy Vương. Lâm Truy Vương có nói, mệnh tiểu nhân nhất định phải mời được Tần đại nhân. Tiểu nhân mỗi ngày đều chờ ở đây, đã bốn năm ngày rồi.

Trong lòng Tần Tiêu thoáng qua vui mừng, là Lý Long Cơ ah! Vì vậy hắn nói:

- Không nghĩ tới, tin tức của Lâm Truy Vương thật đúng là linh thông ah! Đoán chừng là ta thông qua trạm dịch truyền lại tin tức hắn đã biết. Được rồi, mời công công dẫn đường, bổn quan đang muốn tiến về phủ của Lâm Truy Vương.

Nửa tháng trước khởi hành, Tần Tiêu từng tại trạm dịch phát qua một đạo tấu chương, báo Tuần Sử Giang Nam hoàn tất phải về kinh nộp chỉ. Khi đó Võ Tắc Thiên vẫn còn ở Thần Đô, đoán chừng tin tức này cũng để cho Lý Long Cơ biết.

Lý Tiên Huệ hô hấp thật sâu kiềm chế kích động cùng cảm khái trong lòng, theo sát bên cạnh Tần Tiêu cùng mọi người đi vào cửa thành thần đô.

Hai bên đường đi vô cùng rộng lớn, nhà ở cùng cửa hàng hình tứ phương cao lớn hùng vĩ mọc lên san sát như rừng. Bốn phía có thể thấy được nhiều người vãng lai, xe ngựa nối liền không dứt san sát nối tiếp nhau, khách ngoại tịch mặc các loại bất đồng quần áo và trang sức bất đồng. Đường cái ở Lạc Dương phi thường náo nhiệt, sinh cơ bừng bừng. Lý Tự Nghiệp cười toe toét miệng rộng nói:

- Đúng là một nơi tốt, tương xứng với Trường An. Không biết rượu thịt nhà ai thơm nhất, cô nương nhà ai...

Hắn đang nói say sưa đột nhiên chứng kiến Tử Dịch xông tới trợn mắt lên bèn nuốt nửa câu còn lại vào bụng, sau đó tránh né nài. Thiết Nô mặt không đổi sắc cũng có vẻ hưng phấn, bởi vì mấy năm trước hắn đã tới Lạc Dương, sau đó mới bị Tiểu Nguyệt ra mua. Lần này tính toán cũng có thể nói là trở lại chốn cũ rồi.

Tiểu thái giám dẫn mọi người xuyên qua một cái hẻm, thu cảnh trí của phố xá thần đô trong mắt, sau đó ngừng lại trước một tòa đại trạch viện cúi đầu nói:

- Tần đại nhân mời, tại đây chính là vương phủ của Lâm Truy Vương rồi. Tiểu nhân đi thông báo quản gia. Vương phủ khí phái phi phàm này, vừa một gã quản gia nam tử trung niên chạy ra đón chào, chấp tay hành lễ nói:

- Xin chào Tần đại nhân! Tiểu nhân là phủ thừa Lâm Truy Vương phủ, tên là Đỗ Tam là quản gia của Vương gia. Vương gia có việc gấp ra ngoài, lệnh tiểu nhân đi tiếp đãi đại nhân cùng chư vị trong phủ an giấc một lát, sau đó vương gia ngài sẽ trở lại.

Tần Tiêu gật gật đầu mỉm cười:

- Ủ. vậy làm phiền Đồ đại nhân.

Phủ thừa Vương phủ cũng là hàm lục phẩm. Mặc dù chỉ là Vương thích nội thị, nhưng xưng là đại nhân cũng không sai.

Đồ Tam dẫn đám người đám người Tần Tiêu đến đại đường thì dâng nước trà lên, sau đó lập tức bắt đầu chuẩn bị đồ ăn sáng, dàn xếp phòng ngủ vô cùng ngăn nắp và trật tự. Qua hai canh giờ sau, Lý Long Cơ vẫn chưa về, Tần Tiêu liền gọi một gã sai vặt tới hỏi:

- Vị Tiểu ca này, có biết mộ viên của Dịch Quốc Lão ở đâu không?

Gã sai vặt gật đầu:

- Bẩm Tần đại nhân nói, tiểu nhân biết rõ, mộ viên của Dịch Quốc Lão ngay tại chùa Bạch Mã Thành Đông của Thần Đô, các nơi này ước chừng hơn mười dặm. Đại nhân có gì phân phó, xin cứ nói.

Tần Tiêu nói:

- Ta muốn đi bái tế, thỉnh Tiểu ca dẫn đường.

Gã sai vặt đương nhiên là gật đầu đáp ứng liên tục.

Phạm Thức Đức tiến lên:

- Đại nhân, ty chức cũng cùng đi. Ty chức từng cùng Dịch công hữu duyên gặp mặt mấy lần, lẽ ra phải bái tế.

- Muội cũng đi.

Lý Tiên Huệ đi đến bên cạnh Tần Tiêu.

- Ha ha, muội cũng muốn đi nữa.

Tử Dịch vui sướng nhảy lên.

- Muội dựa vào cái gì mà đòi đi?

Mặc Y, Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thức Đức trầm miệng một lời.

- Các người quản được sao? Muội thích thì đi, sao có thể thiếu muội được.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Được rồi, bốn người theo chúng ta cùng đi, các người ở lại trong phủ nghỉ ngơi.

Ra khỏi Lâm Truy Vương phủ, gã sai vặt đã chuẩn bị xong hai cỗ xe ngựa, chở bốn người Tần Tiêu đi về phía Thành Đông chùa Bạch Mã. Đã qua không bao lâu, Tần Tiêu trong xe chợt nghe đến một hồi tiếng vang của chuông đồng và xa xa truyền tới thanh âm phật tụng.

Chùa Bạch Mã! Đến rồi!

Phật giáo Đường triều cũng có thể nói là phát đạt chưa từng có. Bất kể là hoàng đế Lý gia hay là Võ Tắc Thiên đều tôn sùng Phật giáo. Các nơi chùa miếu như măng mọc sau mưa nhao nhao chui từ dưới đất lên, hơn nữa phần lớn đều là hương khói cường thịnh, lại càng không cần phải nói là chùa Bạch Mã cổ kính lâu đời. Trong chùa tăng lữ rất nhiều, thiện nam tín nữ ở bên trong đến bái lễ Phật như nước chảy, quang cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Gã sai vặt dẫn đám người Tần Tiêu đi ước chừng chén trà nhỏ thì tới một khối mộ địa.

Tần Tiêu đứng ở đó mộ địa mọc mọc đơn giản, trước mắt phẳng phất hiện ra thân hình phúc hậu cùng dáng tươi cười hòa ái dễ gần của Dịch Nhân Kiệt, trong lòng bồi ngùi mãi thôi. truyện copy từ

Mười năm trước, Dịch Nhân Kiệt rời Bành Trạch đi thì Tần Tiêu chưa từng gặp qua hắn. Không nghĩ tới, lần nữa tương kiến đã là Âm Dương cách biệt, người và vật không còn. Tần Tiêu chậm rãi đi đến trước mộ, nhẹ nhàng vuốt khối mộ bia, thần sắc âu sầu nhẹ giọng thở dài nói:

- Ân sư, đệ tử Tần Tiêu bất hiếu bất tài đến gặp ngài đây...

Mộ bia hạ còn có một chút hương nến tể phẩm, xem ra cũng thường có người tể bái tể bái. Tần Tiêu tự thân động thủ thu dọn một chút rồi bày hương nến chính mình mang đến, cung kính lễ bái, vành mắt không tự giác có một ít đau đớn, phẳng phất có nước mắt muốn dừng mãi tiến ra.

Mười năm rồi, ngoại trừ thời điểm mẫu thân ốm chết Tần Tiêu không còn cảm giác xúc động cùng kích động nữa, nhưng mỗi lần vừa nghĩ tới Địch Nhân Kiệt, hắn liền không nhịn được sẽ có một chút sầu não khó hiểu. Hôm nay đối mặt với mộ bia thì càng khó kềm nén tình cảm của mình.

Tần Tiêu hành lễ vừa mới đứng dậy, sau lưng đã có người nhẹ giọng “Ồ ” một tiếng, còn nhanh bước hướng mọi người đi tới. Tần Tiêu nhìn lại, không khỏi kinh hãi hô:

- Quang Viễn đại ca, là huynh à!

Người đến là người đàn ông chừng hơn bốn mươi tuổi, hắn cũng ngẩn ngơ kinh ngạc nghi ngờ hỏi:

- Người là...

189. Chương 189: Dương Ngọc Hoàn?

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 189: Dương Ngọc Hoàn?

Tần Tiêu hưng phấn nói:

- Quang Viễn đại ca, là ta ah! Tần đại lang, huynh không nhớ rõ sao?

Người tới cẩn thận đánh giá cao thấp Tần Tiêu một hồi rồi kinh hãi hô:

- Đúng, đúng người! Đại lang, thật là người!

Người tới chính là con trai trưởng của Địch Nhân Kiệt - Địch Quang Viễn.

Tần Tiêu bắt lấy tay của Địch Quang Viễn kích động nói:

- Quang Viễn đại ca, gần mười năm không gặp, huynh vẫn khỏe chứ?

- Tốt, tốt!

Địch Quang Viễn cũng kích động không thôi, vỗ nhẹ tay của Tần Tiêu:

- Đại lang, ta nghe nói người đạt được danh hiệu thiên hạ Võ Trạng Nguyên, còn tới Giang Nam làm khám sai mà, sao lại tới nơi này.

Tần Tiêu vui mừng nói:

- Vốn muốn đến thần đô nộp chỉ, không ngờ hoàng đế bệ hạ đã Trường An. Vì vậy cố ý đến đây tể bái lão nhân gia, nói ra thật xấu hổ, ân sư qua đời gần ba năm rồi, ta lại vẫn không thể đến đây. Quang Viễn đại ca, ngài. . . Một mực ở tại thần đô sao?

- Ủ. Đến rồi là tốt rồi, tốt! Ta một mực ở lại thần đô thủ mộ cho tiên phụ.

Địch Quang Viễn là người đàn ông trung hậu, lúc này thấy Tần Tiêu chỉ lo kích động rồi, nhất thời cũng tìm không ra từ gì:

- Đại lang, về nhà rồi nói, vừa vặn có di thư tiên phụ muốn giao cho người! Ba năm rồi, ta rốt cục đợi đến lúc người tới.

Nhà của Dịch Quang Viễn cách chùa Bạch Mã rất gần. Ra tự hướng bắc đi không đến thời gian uống cạn chén trà đã có một gian nhà gỗ nhỏ độc lập, xem ra là Dịch Quang Viễn kiến tạo kiến tạo thủ mộ cho tiên phụ mình. Bài trí trong phòng cũng cực kỳ đơn giản, vắn vắn có một chút đồ vật sinh hoạt hằng ngày.

Ở bên trong số ba con trai của Dịch Nhân Kiệt, chỉ có con trai trưởng Dịch Quang Viễn không có xuất sĩ làm quan, vì vậy trách nhiệm thủ mộ ba năm giữ đạo hiếu tự nhiên là rơi vào đầu hắn.

Mọi người vào phòng, Dịch Quang Viễn áy náy cười:

- Thật sự là thật có lỗi, trong phòng này không có chăm chú dọn dẹp, cũng rất bần hàn, ngay cả nơi ngồi cũng không có. Mọi người không chê bẩn thì ngồi lên giường đi.

Tần Tiêu cười:

- Không sao. Quang Viễn đại ca, huynh nói đi ân sư có di chúc cho ta, ở nơi nào?

- À! Ở chỗ này!

Dịch Quang Viễn mở ra y trù, xuất ra một bọc nhỏ cho Tần Tiêu:

- Có một số thứ lưu lại đây, tự ngươi coi đi.

Mở ra mở cái bao ra, bên trong là một bộ cung nỏ bằng trúc và một phong thư.

Cung nỏ này không phải mười năm trước ân sư ly khai Bành Trạch mình đưa cho ngài làm kỷ niệm sao? Tần Tiêu nhìn vật nhớ người, hồi tưởng lại năm đó từng chút một, trong nội tâm lại có một ít kích động: Không nghĩ tới, sự tình cách nhiều năm, ân sư trước khi lâm chung, cũng không còn ném đi món đồ thô sơ này...

Mở thư ra, Tần Tiêu bắt đầu đọc thầm:

- Tiêu nhi hiền khê (cách gọi tôn trọng với con cháu của bạn bè, thường dùng trong sách vở):

- Vi sư sắp lâm chung thần trí không còn minh mẫn, chỉ biết nói rằng:

- Vi sư biết con văn võ toàn tài, cuối cùng không phải vật trong ao nên đã tiến cử con trước mặt hoàng đế bệ hạ. Ngày khác con gặp phong vân mở ra lý tưởng hào hùng thì trong lòng đừng quên lòng một chữ “Lý”.

- Lời đã hết, hiền khê tự hành châm chúc, trân trọng, trân trọng!

Mấy lời rả rác làm cho Tần Tiêu lặp đi lặp lại nhìn mấy lần.

Nhìn chữ viết quen thuộc của Dịch Nhân Kiệt, Tần Tiêu rốt cục cố nén nước mắt chảy ròng trước mặt mọi người.

Đáng ngưỡng mộ nhất chính là nước mắt của đàn ông...

Trong lòng đừng quên lòng một chữ “Lý”.

Trong lòng Tần Tiêu đọc lại mấy lần rồi lẩm bẩm nói:

- Ân sư yên tâm, đệ tử, nhớ kỹ.

Ly khai chùa Bạch Mã đã giữa buổi trưa, một đoàn người Tần Tiêu không có ngồi lên xe ngựa mà chậm rãi đi bộ ven đường thưởng thức cảnh trí vùng ngoại ô thần đô, thuận đường xem có thể tìm được một cái khách điểm giải quyết vấn đề cơm trưa hay không?

Tần Tiêu vốn cố tình mời Dịch Quang Viễn tới Giang Nam Sở Tiên Sơn Trang coi như là đối với hậu nhân của ân sư tận một chút tâm ý. Về sau cẩn thận suy tư, lại bỏ đi cái chủ ý này. Một phần là vì thời gian hắn thủ mộ cho Dịch Nhân Kiệt chưa hết, thứ hai tuy rằng theo như lời nói Lý Trọng Tuấn nói thì thôn trang này “Sớm muộn ” là của mình, nhưng nói như thế nào sao tạm thời còn không phải. Vạn nhất sự tình không theo ý nghĩ thì đến lúc đó làm hại Dịch Quang Viễn phải chuyển ra ngoài sao, đúng là lấy đá đập chân. Loại chuyện tình mất mặt này vẫn nên ít làm thì tốt hơn. Sau này nếu có cơ hội thì mời Dịch Quang Viễn đến bên cạnh đi. Người như hắn đặc biệt thích hợp làm một quản gia, vừa già vừa trung hậu.

Mọi người vừa đi vừa trò chuyện, thời gian dần trôi qua cũng sắp tới đô thành. Lúc này người đi đường bên cạnh nghị luận nhao nhao nói:

- Ai nha, thật đáng thương! Trong vòng một đêm, một tràng trạch tử (nhà) bị đốt thành bãi đất trống.
- Chưa hết đâu, nghe nói lão ấu cả nhà rõ ràng đều bị chết cháy nữa nha!
- Người của quan nha đến kiểm tra thực hư rồi, nói là phòng bếp nấu nước không cẩn thận củi lửa ... Ai nha, thật sự là thiên tai nói không rõ.

Tần Tiêu khều một người đi đường hỏi:

- Vị đại ca này, vừa rồi các người trò chuyện cái gì vậy? Nhà ai cháy sao?

Người qua đường thấy đây là một công tử văn nhã, lập tức đáp:

- Vị công tử này chắc là vừa đến Thần Đô a, loại tin tức này cũng không biết? Ngày hôm qua ngoài Đông thành huyện Hà Nam, nhà của Thổ Tào Đại Nhân Dương đại nhân xảy ra hỏa hoạn, người trong nhà đều bị chết cháy. Thật sự là đáng thương!

Một người bên cạnh chen lời nói:

- Đúng vậy a! Người của Quan gia kiểm tra thực hư rồi. Thật sự là vô cùng thê thảm ah!

Tần Tiêu nói:

- Xin hỏi Hà Nam huyện Thổ Tào Đại Nhân cách nơi này có xa lắm không?
- Từ chỗ này đi về hướng bắc khoảng ba bốn dặm là tới rồi.

Tần Tiêu đã cảm ơn hai người qua đường rồi quay sang hỏi đám người Lý Tiên Huệ:

- Nghe kể thấy thật đáng thương, đã là đồng liêu thì không ngại tiến đến thăm hỏi một chút, mọi người nếu là mệt mỏi thì ở khách điểm ở phía trước chờ ta.
- Không có mệt đâu, nhanh đi thôi.

Tử Định bị kích động hướng phía trước đi tới, địa phương có náo nhiệt thì không thể thiếu bóng dáng của nàng.

Lý Tiên Huệ cười hì hì nói với Tần Tiêu:

- Tần đại ca, không phải là huynh lại lên cơn nghiện phá án đó chứ? Cho rằng chỗ đó lại có cái gì khả nghi sao?
- Nào có!

Tần Tiêu cười:

- Lúc này ta cũng thật tâm muốn đi nhìn một chút, thấy có thể có thể hay không vội vàng hay không mà thôi. Tứ phẩm Ngự Sử nho nhỏ ở Thần Đô này chỉ giống như một con kiến, tùy tiện gặp được đại quan có thể gào thét với ta, ta nào dám đi khắp nơi gây chuyện phiền toái.

Phạm Thúc Đức nói:

- Đại nhân nói sai rồi. Quan hàm của Tứ phẩm Ngự Sử dù không lớn, nhưng từ tên bán thịt đến châu quan đều có thể giám quan (vạch tội). Mấy năm trước còn không phải có người nói làm Ngự Sử biến sắc sao? Nói thí dụ như Lai Tuấn Thần, tác nguyên lễ chỉ lưu, ngay cả Định Quốc Lão đều nể qua khổ cho của bọn hắn.

190. Chương 190: Dương Ngọc Hoàn? (2)

Chương 190: Dương Ngọc Hoàn? (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Tiên Huệ nghe Phạm Thức Đức nói thao thao bất tuyệt một hồi, không khỏi cười nói:

- Hóa ra Phạm tiên sinh đem Tần đại ca cùng đám ác quan Lai Tuấn Thần đánh đồng sao?

Phạm Thức Đức lập tức cả kinh nói:

- Ta. . . Ta nào có! Đại tiểu thư. . . Người, người cũng đừng chọn chữ mà khi dễ ty chức chứ?

Tần Tiêu cười ha ha:

- Đi thôi, sắp đến rồi.

Đến Dương phủ, nơi này chỉ còn là một mảnh đất đen ngói tan, quả nhiên nhìn thấy mà giật mình!

Đổ nát thê lương, xà ngang đốt trụi, cột đá cạnh cửa khuynh đảo, khói đen quấn quanh nghi ngút. Một đám bộ khoái nha dịch đang thanh lý hiện trường, xem ra tập trung tập trung xử lý thi thể đốt trụi trước. Con đường trước phủ có hơn mười cỗ quan tài, đều đóng nắp chắc chắn. Người qua đường bên cạnh vây xem cách rất xa, phần lớn bùm lầy mũi khe khẽ nghị luận. Bên cạnh quan tài chỉ có một lão phu nhân ngoài năm mươi tuổi quỳ ở nơi đó, yên lặng im lặng đốt tiền giấy, một tiểu nữ hài quỳ bên cạnh bà, nó tựa đầu vào ngực bà khóc oa oa.

Tần Tiêu mới vừa đi tới trước cửa phủ tan hoang thì lập tức có một nha sai đi lên ngăn trước người của hắn, uyển chuyển nói:

- Vị công tử này, hiện trường còn sót lại, tùy thời còn có thể làm tường sụp đổ, có phần nguy hiểm. Chúng ta đang xử lý công vụ, mời công tử rời xa nơi này.

Cư dân Thần đô cùng sai dịch quan chức đều dưỡng thành một thói quen tốt đó là đối nhân xử thế hoà hợp êm thấm; không mất lòng nhau. Ngoại trừ nhân tố khách quan lễ nghi thương bảm thực nhi tri (Ý của câu này là chỉ cần trong nhà có đồ vật sung túc thì con người sẽ biết lễ phép, cơm no áo ấm thì con người sẽ biết vinh dự cùng sĩ nhục => Đề cao kinh tế phát triển kéo theo văn hóa được mở mang) thì tại địa phương như Thần Đô này, tùy tiện nhìn thấy ai cũng không phải đại thần trong triều thì cũng là vương công hậu duệ quý tộc, nếu đắc tội cũng không có chỗ tốt.

Tần Tiêu cũng không để cho nha sai khó xử, hắn cười nói:

- Quan sai đại ca, ta cùng với Dương đại nhân, tuy là chưa từng gặp mặt, nhưng cũng là quan đồng liêu. Nghe nói trong nhà hắn gặp chuyện không may, vì thế mới cố ý đến đây xem thử. Hoả hoạn trong nhà Dương đại nhân đã tra rõ nguyên nhân chưa? Tình huống như thế nào rồi?

Thần sắc nha sai khẽ biến, hắn chấp tay nói:

- Hồi bẩm đại nhân, hôm qua vào giờ Tý, nhà của Dương đại nhân đột nhiên cháy. Người một nhà đều ở ngủ say nên đã bị chết cháy, sáng nay Kinh Triệu Doãn đại nhân đã cùng Pháp Tào, Ti Tào đại nhân, kiểm tra thực hư. Xác nhận là phòng bếp cháy tạo ra hỏa hoạn, đã bắt những hạ nhân sợ tội ẩn nấp, lúc này mới phái chúng ta tới thu thập. Tất cả thi thể cũng đã cho vào quan tài, đợi làm đạo tràng, ít bữa nữa sẽ hạ táng.

Tần Tiêu thấy hắn vô cùng rõ ràng thì gật đầu mỉm cười:

- Tạ quan sai đại ca, người đi mau lên. Ta không tiến vào nữa.

Lý Tiên Huệ cùng Tử Định chạy tới bên cạnh lão phu nhân đang hoá vàng mã tiền nhẹ giọng cùng bà hàn huyên vài câu. Thấy Tần Tiêu tới, Lý Tiên Huệ tiến lên nói cho hắn biết:

- Thật sự là đáng thương! Người trong nhà đã chết tận tuyệt, cha mẹ của tiểu nữ hài tử trong ngực lão bà bà đến đây đầu nhập vào Dương đại nhân, không nghĩ tới vừa tới Thần Đô đã nhật xác của thân nhân. Lão bà bà này là bà bác của tiểu nữ hài tử, cũng là lão nhân mẹ goá con côi. bà xa vạ dặm đem tiểu nữ hài tử từ Tứ Xuyên đưa đến Thần Đô chỉ thấy được cảnh tượng như vậy.

Tần Tiêu khẽ gật đầu, không khỏi động lòng trắc ẩn, ngồi xổm bên cạnh lão phu nhân thấp giọng nói:

- Lão bà bà, các người, còn có thân nhân không?

Lão phu nhân lắc đầu nghẹn ngào:

- Không còn ai hết, song thân hài tử ta ôm trong ngực vừa mới qua đời không chỗ nương tựa. Lão bà tử thì ở góa sống nhờ trong nhà nó. Vốn là mang nó tới đầu nhập vào Tam thúc Dương Huyền Khuê Dương đại nhân ở Thần Đô. Không nghĩ tới, chúng ta vất vả đi hai ba tháng, vừa tới Trường An đã thấy cảnh tượng trước mắt... Thật sự là lão thiên gia muốn tuyệt đường của chúng ta.

- Lão bà bà, nén bi thương, đừng quá thương tâm, mọi sự tình luôn luôn biện pháp giải quyết.

Tần Tiêu nhích tới gần nó mỉm cười, nhẹ nhàng kéo tay của tiểu nữ hài tử khẽ nói:

- Tiểu muội muội nói chuyện với đại ca nhé, muội tên gì?

Tiểu nữ hài tử cũng rất nhanh trí và lễ phép, nó chui từ trong ngực lão phu nhân ra, cung kính vái chào Tần Tiêu, giọng nói thanh như chim yến:

- Muội là Dương Ngọc Hoàn từ Tứ Xuyên tới, Nhà Dương đại nhân bị cháy là Tam thúc của muội.

Tần Tiêu mỉm cười vuốt đầu nó khen:

- Thật là thông minh...Đợi đã, muội vừa nói muội tên gì?

Tiểu nữ hài tử chớp chớp đôi mắt to, ngây thơ nhìn Tần Tiêu đáp:

- Đại ca ca, tai ca không nghe rõ sao? Muội vừa mới nói, muội tên là Dương Ngọc Hoàn!

Dương Ngọc Hoàn? !

Không phải chứ?

Tần Tiêu chậm rãi đứng dậy, đôi mắt tròng lớn nhìn tiểu nữ hài tử châu tròn ngọc sáng ngọt ngào khả nhân này, trong lòng thì trào thầm nghĩ: Dương Ngọc Hoàn. . . Dương Huyền Khuê, tuy rằng kiến thức lịch sử của mình rất nửa vời nhưng TV cũng từng xem qua. Dương Ngọc Hoàn Dương quý phi một trong tứ đại mỹ nữ tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử từ nhỏ song thân qua đời, là sống nhờ trong nhà thúc thúc Dương Huyền Khuê lớn lên. Về sau mới cơ duyên xảo hợp quen biết con trai của Đường Huyền Tông Lý Long Cơ, Thập Vương Lý Mạo liền bắt đầu cuộc sống giàu có.

Nữ nhân này trong lịch sử thật sự không cần phải tốn nhiều văn chương để giới thiệu.

Tần Tiêu nuốt nước miếng một cái, cảm giác cuống họng hơi khô: Tuy rằng là thế, nhưng mà Dương Ngọc Hoàn. . . Xuất hiện có vẻ hơi sớm. Theo lý thuyết, Lý Long Cơ đến hơn năm mươi tuổi mới gặp được nàng, khi đó nàng đang tuổi thanh xuân. Tính ra nàng đã sinh ra sớm hơn mười đến hai mươi năm, xem ra lần này ta chộc phải đại họa không nhỏ, lại là bởi vì thời không dị biến khiến đại nhân vật xuất thế sớm.

Lão phu nhân thấy Tần Tiêu biến sắc thì không khỏi kinh hoảng nói:

- Công tử chớ trách, tiểu nữ hài tử không hiểu chuyện, lão bà tử thay nó bồi tội với ngài.

Lý Tiên Huệ cũng kỳ quái hỏi:

- Huynh làm sao vậy? Tần đại ca?

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại:

- Ah, không có gì. Lão bà bà, không liên quan đến Ngọc Hoàn, không sao. Đúng rồi, các người hiện tại có tính toán gì hay không?

Lão phu nhân thở dài một hơi:

- Ai, có thể tính toán được gì chứ? Các đồng liêu quan phủ ngày xưa của Dương đại nhân chiếu cố, quan tài là do họ tặng cho để mấy người đã chết nhập thổ vi an. Xong xuôi những chuyện này, ta liền rời tìm một phủ đệ nào đó kiếm chút cháo cho đứa nhỏ này ăn. Chỉ sợ ta tuổi già sức yếu không ai muốn thu nhận.

Lý Tiên Huệ ở bên nghe xong một hồi, tiến đến bên cạnh Tần Tiêu nói nhỏ:

- Tần đại ca, một già một trẻ này thật đáng thương Không bằng. . . Chúng ta thu lưu họ đi... Dù sao cũng không có uống bao nhiêu, được không?

191. Chương 191: Huỳnh Đệ, Ta Là Muốn Cứu Vớt Người.

Chương 191: Huỳnh đệ, ta là muốn cứu vớt người.

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu gật đầu mỉm cười:

- Ta cũng đang có ý này, Tiên nhi cũng vậy rồi ... Ừ. Lão bà bà, nếu bà không có nơi đi, bản thân ta có thể thu lưu các người. Bất quá, chỗ ta ở Giang Nam, nếu các người đồng ý thì ta phải người đưa các người đi, thế nào?

- Chuyện này..

Lão phu nhân do dự nói:

- Không biết công tử xưng hô như thế nào? Lão bà tử ngu muội, tánh mạng bản thân ta chẳng còn mấy, chết rồi thì chỉ là một nắm đất vàng. Nhưng mà nó là ngoại tôn nữ, từ nhỏ theo dòng dõi thi thư, không dám quyết định qua loa...Xin công tử thứ tội!

Phạm Thúc Đức bên cạnh nghe xong có chút tức giận quát:

- Lão bà này, tốt không thấy, còn coi đại nhân nhà ta là hạng người gì? Đại nhân hảo ý chịu thu lưu các người đã là ân huệ lớn lao rồi. Đúng là...

- Phạm tiên sinh!

Tần Tiêu ngăn Phạm Thúc Đức lại rồi mỉm cười nói;

- Ta tên là Tần Tiêu, Ngự Sử Trung Thừa đương triều Giang Nam Đạo Khâm Sai.

- Cô mỗ mỗ (Bà bác) à, đừng do dự nữa.

Dương Ngọc Hoàn một mực đánh giá Tần Tiêu lên tiếng:

- Vị Tần đại nhân này nhất định là người tốt, ngay cả ta đều đã nhìn ra. Còn có chức quan của hắn rất lớn, bởi vì hắn ở nơi này nói chuyện với chúng ta rất lâu mà quan sai cũng không dám tới đuổi hắn đi.

Tử Dịch cười hì hì khen:

- Đúng là tiểu cô nương thông minh! Nhưng mà hắn không phải là người tốt đâu, là một xấu xa đó.

Lão phu nhân đảo đảo đôi mắt, cẩn thận suy nghĩ rồi đột nhiên nói:

- Ngài...ngài chính là Võ Trọng Nguyên đương triều Tần Tiêu Tần đại nhân đệ tử của Dịch Quốc lão?

Lý Tiên Huệ mỉm cười:

- Đúng vậy.

Sau đó nàng đưa tay ôm lấy Dương Ngọc Hoàn đang quỳ trên mặt đất, sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của nàng cười nói:

- Đúng là mỹ nhân hiếm thấy, hơn nữa còn thông minh hữu lễ, thật sự là khó được. Vừa nhìn đã biết là con cái của danh môn thư hương, đáng tiếc là sa sút tới mức này. Tần đại ca chúng ta mang nó tới...

Lý Tiên Huệ thật không ngờ Tần Tiêu lại phát phát tay cắt lời nàng, hơn nữa tiếp tục nói chuyện với lão phụ nhân:

- Thế nào, lão bà bà, bà nguyện ý không?

Dứt lời, hắn lấy một túi tiền đưa cho bà:

- Nơi này có một ít tiền, bà có thể làm lộ phí, tang sự bên này ta có thể thay bà làm, cam đoan tốt nhất có thể để họ phong quang hạ táng. Nếu bà không có ý kiến, xin mời lập tức lên đường, ta đi mượn xe ngựa tiễn các người, được chứ?

Hai tay lão phu nhân cầm bọc tiền, ngơ ngác nhìn Tần Tiêu một hồi, rốt cục hạ quyết định:

- Được!... Tần đại nhân, lão bà tử thay tổ tiên Dương gia dập đầu cảm tạ ngài. Đại ân đại đức của ngài, kiếp này kiếp sau lão bà tử ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp.

Những người vây chung quanh bắt đầu bàn tán nghị luận nhao nhao.

Tần Tiêu thấy bí mật khó giữ, nhiều người biết, cũng không tiện nói thêm cái gì, liền mời lão phu nhân đứng lên, sau đó nói với Tử Định:

- Định nhi, muội ngồi xe ngựa trở về vương phủ, gọi tỷ tỷ của muội tới cửa thành tụ hợp cùng ta. Nhớ rõ, phải nhanh! Còn có, trong rương Thiết Nô cầm hai cục vàng thối tới luôn.

Tử Định nghi hoặc nhìn Tần Tiêu:

- Tử Định lập tức đi xử lý... Nhưng mà, đại nhân tìm tỷ tỷ của ta đến cửa thành làm gì vậy?

Tần Tiêu chép miệng nhìn lão phu nhân cùng Dương Ngọc Hoàn:

- Không có biện pháp, chỉ có thể vất vả Mặc Y, đưa hai người họ trở về Sở Tiên Sơn Trang trước.

Tử Định bừng tỉnh đại ngộ, lập tức tức giận nói:

- Vì sao cần phải tìm tỷ tỷ của ta, ta không làm được sao?

Tần Tiêu cười to nói:

- Muội chiếu cố mình còn chưa xong thì làm sao chăm sóc người khác? Nếu muội có một nửa ổn trọng cẩn thận như tỷ tỷ muội thì chuyện này giao uội làm.

- Hừ! Luôn xem thường ta.

Tử Định oán hận dậm chân chạy tới xe ngựa ở giao lộ.

Lý Tiên Huệ nghi hoặc khó hiểu nhìn Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Tần đại ca, người hôm nay. . . Thật sự là kỳ quái!

Tần Tiêu đi đến bên cạnh Lý Tiên Huệ, nắm bàn tay trắng nõn như ngó sen của nàng nhẹ nhàng nói:

- Nhất thời giải thích không rõ, sau này có cơ hội, sẽ nói cho nàng biết.

Cửa thành Thần Đô, một cỗ xe ngựa với nước sơn rất mới đang đứng chờ. Tần Tiêu đem hai cục vàng thối cùng một phong văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) giao cho Mặc Y và dặn dò:

- Trên đường đi chú ý an toàn, chi phí tổn hao không cần tiết kiệm. Đến Sở Tiên Sơn Trang thì thay hai người họ mua một ít đồ dùng sinh hoạt. Còn nữa, phong thư này thay ta chuyển cho Mặc Vân Nhi. Đi sớm về sớm, chúng ta tại Trường An chờ muội.

Mặc Y cẩn thận tiếp nhận, trình trọng gật đầu:

- Đại nhân yên tâm!

Trong xe, Dương Ngọc Hoàn nhô đầu ra, dùng thanh âm non nớt hỏi:

- Đại ca ca, Giang Nam có xa không? Chúng ta đi Giang Nam, còn ca không đi sao? Chỗ đó có cửa thành cao lớn, có xe ngựa xinh đẹp cùng người ngoại bang đôi mắt lam râu đỏ không?

Tần Tiêu tiến lên một bước nhẹ nhàng sờ lên đầu của nàng:

- Ngọc Hoàn yên tâm, Giang Nam rất đẹp, muội nhất định sẽ thích. Đại ca ca xử lý xong chuyện củ mình sẽ về chơi với muội được chứ? Trên đường đi muội phải nghe lời Mặc Y tỷ tỷ, nàng sẽ bảo vệ hai người.

- Ân, Ngọc Hoàn đã biết!

Dương Ngọc Hoàn gật đầu như gà con mổ thóc, qua nửa ngày sau mới nói rất chân thành:

- Cảm ơn huynh! Đại ca ca. Mọi nhớ được huynh tên là Tần Tiêu là Võ Trọng Nguyên, là khâm sai đúng không?

Lão phu nhân vội vàng ngăn nàng lại:

- Ngọc Hoàn không được vô lễ! Há có thể gọi thẳng tục danh của đại nhân, lão gia khi còn tại thế giáo huấn con như thế nào?

Tần Tiêu cười ha ha:

- Không sao. Chào tạm biệt gặp lại sau nhé Ngọc Hoàn, chúng ta không còn việc gì nữa sẽ tới Giang Nam thăm và chơi với mọi.

Dương Ngọc Hoàn gơ bàn tay nhỏ trắng nõn ra nói:

- Đại ca ca, hẹn gặp lại. Bá bá râu dài, hẹn gặp lại. Các tỷ tỷ xinh đẹp, hẹn gặp lại.

Tần Tiêu cùng đám người Lý Tiên Huệ nhìn không được cười rộ lên:

- Đúng là một tiểu cô nương thông minh hiểu chuyện.

Xe ngựa dần dần rời đi sau đó biến mất ở góc cua cuối đường, bọn người Tần Tiêu lúc này mới cất bước đi trở về.

Lý Tiên Huệ nhìn rất lâu rồi cục cũng hỏi:

- Tần đại ca, hôm nay huynh có hành động rất quái dị. Vì sao không đồng ý đem các nàng lưu tại bên cạnh mình, huynh ghét họ lắm sao? Đây hẳn không phải là thói quen của huynh, Tiên nhi không nghĩ mà không hiểu.

Tần Tiêu ngượng ngùng cười cười, nhất thời nghẹn lời, không biết nên giải thích cho nàng như thế nào.

Lưu Dương Ngọc Hoàn ở bên cạnh.

Đùa hơi quá trớn rồi đó.

Thật vất vả mới có biện pháp để nàng rời xa kinh thành, rời xa hoàng tộc, chính là vì tránh cho đoạn lịch sử kia xuất hiện.

Tuy rằng để cho Đại Đường đi về hướng suy sụp An Sử Chi Loạn (loạn An Lộc Sơn) không phải là lỗi của Dương Ngọc Hoàn, nhưng khách quan mà nói thì nàng cũng nhiều ít có chút trách nhiệm. Lý Long Cơ tin tưởng nàng tới mù quáng, còn bởi vậy trở nên tâm thường vô vi, ngu ngốc không chịu nổi, khiến cho giang sơn đang hùng mạnh theo thời gian bị hủy trong tay Lý Long Cơ.

192. Chương 192: Huynh Đệ, Ta Là Muốn Cứu Vớt Người. (2)

Chương 192: Huynh đệ, ta là muốn cứu vớt người. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Nếu lưu Dương Ngọc Hoàn tại bên cạnh, trời mới biết lúc nào trời đưa đất đẩy hẳn có thể cùng Dương Ngọc Hoàn nhận thức hay không. Đoạn lịch sử ma xui quỷ khiến đó diễn lại trò cũ.

Tần Tiêu thậm chí trong tin thư rất “tàn nhẫn” yêu cầu Mạc Vân Nhi không được cho phép Dương Ngọc Hoàn ly khai Giang Nam nửa bước. Nếu lần này Sở Tiên Sơn Trang bị triều đình thu hồi thì nhờ nàng mang

theo Dương Ngọc Hoàn đi tu đạo. Cho dù nữ hiện tại có rất nhiều người phản đạo hoàn tục, có thể tiếp cận nam tử để mượn cơ tu đạo trò chơi hồng trần. Nhưng có Mạc Vân Nhi ở bên cạnh chăm chăm vào, chính mình lúc nào cũng chú ý cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Với lại tiền tài của Sở Tiên Sơn Trang cũng đầy đủ hai người sống cả đời. Lúc ấy Tần Tiêu kiểm kê tài sản chuẩn bị giao cho Lý Trọng Tuấn mang về Trường An đúng lúc Tử Định không có ở đây, trước khi giao cho nàng đảm bảo một rương “Đồ cưới ” 2000 lượng hoàng kim là cá lọt lưới. Tần Tiêu đành phải “Bị ép ” bỏ vào trong túi, lúc gần đi lưu lại một nửa tại Sở Tiên Sơn Trang cho Mạc Vân Nhi chi phối, xem như chi phí tiêu dùng trong trang và ban thưởng cho nàng.

Tần Tiêu thậm chí ác độc nghĩ tới bán Dương Ngọc Hoàn đi nước ngoài, nhưng nghĩ lại cô bé này thật đáng thương, nếu mình muốn làm thế thì quá nhẫn tâm. Hơn nữa, Dương Ngọc Hoàn cũng không phải là hạch tâm của An Sử Chi Loạn (An Lộc Sơn). Chỗ hiểm chính thức là Lý Long Cơ lúc tuổi già khiến cho Đường vương triều từng bước một đi về hướng suy sụp.

Được rồi, có Tần Tiêu ta đây, An Sử Chi Loạn (An Lộc Sơn) có thể nào được bao nhiêu. Nhân vật như Sử Tư Minh, Tần Tiêu ta dù phải dùng thủ đoạn ám sát cũng sẽ tiêu diệt các người.

Nếu không, Tần Tiêu ta chẳng phải là sống vô ích hai mươi mấy năm ở thế kỷ 21 sao?

Hừ, An Sử Chi Loạn (An Lộc Sơn), ta cho ngươi loạn, ta cho ngươi loạn! !

Tần Tiêu không có trả lời câu hỏi của Lý Tiên Huệ, trong lúc hần còn suy nghĩ miên man ngổn ngang lộn xộn trong đầu thì chỉ nghe Phạm Thúc Đức đối với Lý Tiên Huệ nói:

- Đại tiểu thư, đại nhân làm việc, trừ phi chuyện chúng ta biết rõ, nếu không thì đoán cũng không được, cũng không cần phải đi đoán. Nếu là mọi chuyện đều nói rõ ràng ra thì đại nhân sẽ mệt chết mất.

Tần Tiêu đột nhiên sinh lòng cảm kích vô hạn đối với Phạm Thúc Đức. (.

Lý Tiên Huệ khẽ thở dài một cái:

- Vậy được rồi. Tần đại ca không muốn nói, ta cũng không hỏi nữa. . Đúng như Phạm tiên sinh nói, Tần đại nhân làm việc, không có nhất định phải giải thích cho chúng ta minh bạch, không phải sao?

Tần Tiêu hiểu được, trong lời nói của Lý Tiên Huệ, ẩn ẩn có một chút không khoái, hần chỉ đành cười làm lành nói:

- Thực xin lỗi Tiên nhi, chuyện này, hiện tại thật sự là không có cách nào giải thích uội, nhưng ta đồng ý với muội, ngày sau đến thời cơ chín muồi nhất định sẽ uội biết. Được chứ?

Lý Tiên Huệ cười xấu hổ:

- Thực xin lỗi Tần đại ca, ta tựa hồ. . . Nhất thời còn không có quen, các nói chuyện và suy nghĩ vẫn có chút bóng dáng của quận chúa trước kia. . Ân, sau này ta sẽ sửa chữa, hảo hảo làm Tần Tiên Nhi của ta.

- Dừng lại.

Tử Định hôm nay nhìn rất cau có, hiện tại nàng rất khó chịu.

- Cái gì vậy, rõ ràng là . . . Tiên nhi, tỷ lại đây, ta nói cho tỷ nghe.

Lý Tiên Huệ nửa cả kinh nửa nghi hoặc đưa tai tới. Tử Định như tên trộm ở bên tai nàng nói thầm một hồi, sau đó chứng kiến Lý Tiên Huệ che miệng cười, nhìn Tử Định với vẻ không thể tưởng tượng nổi:

- Không thể nào?

- Ô! Chuyện này có gì mà không thể, rất là bình thường thì có. Nhất là tên gia hỏa như hần.

Thanh âm của Tử Định kéo đến thật dài, nhìn rất là bất mãn đối với Tần Tiêu.

Tần Tiêu nhìn nét mặt của các nàng cùng ngữ khí xem thường của Tử Định, không cần nghe các nàng nói với nhau cái gì cũng minh bạch nha đầu Tử Định kia nói những gì. Tần Tiêu vô đã mở lại sứt (chân trần không sợ mang giày) thầm nghĩ: được rồi, vì xã tắc Đại Đường, Tần mỗ ta chấp nhận chịu nhục.

Không phải là nói ta thích tiểu hài tử sao, thậm chí là có xu hướng bắt lương “yêu con nít” sao? Hoặc là dùng thuật ngữ của con người thế kỷ 21 là thích lolita?

Kệ đi. Dù sao ta là nam nhân Đại Đường, chơi như thế nào đều là phong lưu nhân sĩ, tùy cho các người nghĩ như thế nào cũng được.

Bất quá nuôi tiểu loli Dương Ngọc Hoàn hình như cũng có chút giống giống.

Đúng vậy, rất giống. Thì ra ta cũng tà ác như thế, trong lòng của Tần Tiêu thật là có điểm dễ khóc dễ cười. Xem ra oan ức mặc mình kỳ diệu này trong lúc nhất thời không thể rửa được.

Trở lại Truy Vương Phủ, Lý Long Cơ đã trở lại trong phủ thật lâu đang cùng Lý Tự Nghiệp trò chuyện tình hình Giang Nam án Hỏa Phượng cao hứng bình bình. Chứng kiến Tần Tiêu tiến đến, Lý Long Cơ từ trên ghế nhảy dựng lên, chạy đến trước bắt lấy tay của Tần Tiêu vui mừng nói:

- Ha ha! Hảo huynh đệ, ta cuối cùng là gặp được người rồi! Mau tới mau tới, người nói kỹ càng cho ta nghe một chút xem, tình hình người đến Giang Nam xử lý bản án đó như thế nào. Nhớ rõ phải nói thật kỹ tuyệt không được qua loa.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Tại đây không có người ngoài, đều là một ít hảo hữu thân mật của ta, ta gọi người là A man nhé?
- Ai nha, đại ca đến lúc nào rồi vẫn còn so đo những thứ này! Gọi thì cứ gọi đi, đại ca ta không gọi thì ai dám gọi?

Lý Long Cơ gấp khó khăn nói:

- Nghĩa Hưng Vương căn bản là không biết cách nói chuyện, hỏi hấn chuyện Giang Nam thì hấn ngoại trừ nói ‘ đặc sắc ’ sau đó là ‘ đã ghiền ’, trừ đó ra thì không có gì để nói rồi! Người nói đi mau lên, sắp gấp chết người ta rồi. Ta bất kể, hôm nay người phải nói một ngày một đêm với ta không ngủ được, cũng phải nói cho rõ ràng.

Sau lưng Tần Tiêu, Lý Tiên Huệ đeo mặt nạ lạnh lẽo trốn được sau lưng Tử Định cố nén kích động trong lòng, không có gọi câu “Tam ca”. Từ nhỏ nàng đã có cảm tình rất tốt với vị đường huynh Lý Long Cơ này, Lý Tiên Huệ thu được Ngọc Hoàn là do mẫu thân Lý Long Cơ tặng cho nàng.

Phạm Thúc Đức cùng đám người Lý Tự Nghiệp trong nội đường tức thì kinh ngạc, không nghĩ tới Tần Tiêu rõ ràng có thể cùng một quận Vương xưng huynh gọi đệ, thân mật khăng khít đến loại tình trạng này!

Lý Long Cơ kéo Tần Tiêu xông vào chánh đường nói với Tổng Quản Đỗ Tam và tùy tùng ở bên:

- Nhanh đi chuẩn bị tiệc rượu, còn thất thần ra đây làm gì. Đại ca, người lần này xui xẻo. Người nếu không đem chuyện ở Giang Nam nói rõ ràng thì đừng hòng rời khỏi Truy Vương Phủ này.

Tần Tiêu cười ha ha:

- A Man, người giữ ta lại như thế này, đến lúc đó nộp chỉ chậm trễ, hoàng đế bệ hạ muốn chém đầu của ta, người có thể phụ trách một lần nữa đón ta. Đúng rồi, Nghĩa Hưng Vương bây giờ đang ở đâu?

193. Chương 193: Vô Tình Gặp Được Phạm Phụ

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 193: Vô Tình Gặp Được Phạm Phụ

Lý Long Cơ nhìn mọi người chung quanh Tần Tiêu một lần rồi bắt động thanh sắc nói:

- Hấn nha, bởi vì công lao ở Giang Nam, sau khi hồi linh đã được thăng lên Tả Vệ Đại Tướng Quân, phụ trách Nam Nha Cẩm Vệ hoàng thành, hiện tại cũng coi là sánh vai cùng Bắc Nha Thiên Kỵ Vũ Lâm Vệ Đại tướng quân Vũ Ý Tông. Hai người trong ngày trừng đôi mắt dựng râu, người không phục ta, ta lơ người, tranh đấu gay gắt huyên náo, nào còn nhớ huynh đệ ta. Ta bởi vì thân không có chức vụ, tại Trường An nhàn rỗi cũng không có việc gì, dứt khoát trở lại thần đô tiêu diêu tự tại, không muốn thấy những chuyện phiền lòng, mắt không thấy, tâm không phiền.

Tần Tiêu thầm suy nghĩ nói: mắt không thấy, tâm không phiền? Hừ ai đó! Người nếu thật là một tên gia hỏa không có tim không có phổi như vậy còn có thể mang đến Khai Nguyên thịnh thế? Đoán chừng chính là giấu tài a. Ngày khác người nếu là thật sự trở thành hoàng đế, loại chuyện An Sử Chi Loạn (An Lộc Sơn) này có Tần Tiêu ta thì quả quyết chắc chắn không phát sinh.

Về phần Dương Ngọc Hoàn, nếu không có gì đặc biệt thì các người có lẽ không có cơ hội gặp nhau đâu. Còn An Lộc Sơn, Sử Tư Minh, Lý Lâm Phủ, Dương Quốc Trung ... cũng đừng để cho Tần Tiêu đụng phải!

Huynh đệ, đừng trách ta trong lúc vô hình làm người tổn thất một mỹ nữ xinh đẹp, ta chỉ muốn cứu vớt giang sơn của người thôi.

Hắc hắc! !

Tiệc tối giải tán, mọi người sau mấy ngày liên tiếp đi xe ngựa mệt mỏi đều nhao nhao trở về phòng nghỉ ngơi, duy chỉ có Tần Tiêu bị Lý Long Cơ giữ lại.

Hai người lười biếng nằm trên cái thảm bông lót trên giường, nhẹ nhàng uống một ngụm rượu nho do cung đình mật chế, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu, thưởng thức vũ kỹ xinh đẹp, vũ khúc nổi tiếng tên là Lục Yêu.

Tần Tiêu đã đem chuyện tình ở Giang Nam nói ngọn ngành cho Lý Long Cơ, duy chỉ có về xử lý Lý Tiên Huệ thì nói có hơi hàm hồ.

Lý Long Cơ vuốt vuốt chén rượu bằng hổ phách ngọc bích trong tay, hấn nghiêng mắt nhìn dáng người mềm mại thướt tha của vũ kỹ, nhếch miệng, hơi hột nói:

- Đại ca, lần này người Giang Nam làm việc hoàn toàn tuyệt vời, nhưng mà cũng là một chuyện ngu xuẩn nhất .

Tần Tiêu nhàn nhạt cười, đôi mắt chăm chăm vào trong chén rượu nho sáng long lanh mờ mờ lung:

- Ô! ta đã làm nên chuyện ngu xuẩn gì?

Lý Long Cơ chắc chắc lắc đầu:

- Đại ca rõ ràng là người thông minh, vì sao phải giả vờ ngây ngốc trước mặt tiểu đệ. Người biết rõ ta chỉ cái gì.

- Ta biết người muốn nói gì.

Tần Tiêu mỉm cười nhìn Lý Long Cơ một chút, rồi như có chút suy nghĩ lên tiếng:

- Nhưng người có thể nói cho ta, còn cái khác biện pháp tốt hơn sao?

Lý Long Cơ nâng mí mắt lên nhìn Tần Tiêu một lát rồi chậm rãi lắc đầu, bắt đắc dĩ thở dài:

- Hoàn toàn chính xác, ta nghĩ không ra phương pháp xử lý tốt hơn của người. Nhưng mà đứng ở trên lập trường của ta mà thấy thì hơi chút kỳ quái, bởi đại ca hoàn toàn có thể áp dụng phương pháp xử lý ổn thỏa hơn. Nhưng mà người lại áp dụng biện pháp mạo hiểm nhất là mang nàng theo bên cạnh mình... Vì thế, ta mới nói. Đại ca lúc này đã làm chuyện ngu xuẩn.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Nếu quả thực ta áp dụng biện pháp ổn thỏa tức biện pháp xử lý có lợi với mình thì người còn nhận vị huynh đệ như ta không? Còn xứng làm huynh đệ của người sao? Ta Tần Tiêu tuy rằng không phải là đại hiền chi nhân, nhưng căn bản là người có lương tâm. Người không đáng chết thì ta tuyệt sẽ không thấy chết mà không cứu, lại càng không cần phải nói là chính tay ta giết nàng.

Lý Long Cơ thở dài một tiếng lắc đầu:

- Đại ca. Về mặt tình cảm thì ta thật sự rất cảm kích, cũng rất kính nể hành động của người lần này. Nhưng mà đứng trên một lập trường sáng suốt mà nói thì bản thân ta hy vọng, người áp dụng thủ đoạn “ổn thỏa” hơn. Đại ca thông minh hơn người, văn võ toàn tài, chỉ là thời gian trà trộn quan trường, đối với quan hệ lợi hại ở trong đó chưa hiểu rõ. Người phải biết rằng, trên triều đình, bất kỳ một sơ xuất cùng sai lầm nhỏ nào cũng sẽ là trí mạng. Đẳng tranh phạt đấu! Tuy rằng nhìn không thấy đao thương kiếm kích, nhưng so với chém giết trên chiến trường càng thêm hung hiểm, hơn nữa quỷ bí khó dò. Nói những điều này không phải nói ta phản đối hành động của người, mà trái lại ta rất vui vẻ, rất cao hứng. Nhưng mà ta không thể không nhắc nhở người, phải chú ý hành động của mình nhiều hơn, bởi hiện tại người đã trở thành nhân vật chọi mắt nhất trong triều, nhất cử nhất động cũng phải hết sức cẩn thận mới được.

Tần Tiêu cảm kích nhìn Lý Cơ Long, giơ ly rượu ra chạm với hớp:

- Cảm ơn người, A Man. Có huynh đệ tốt như người bên cạnh, đại ca cũng không cần chiến đấu một mình. Cuối cùng có một ngày, sự thật sẽ chứng minh, ta làm như vậy là đúng.

Lý Long Cơ bắt đầu dĩ cười, nâng chén uống rượu, sau đó nói:

- Chỉ hy vọng như thế a. Vừa rồi ta nghe người nói đã xong bản án Giang Nam cũng cho ta tin tưởng vững chắc, dùng năng lực của đại ca, chuyện người muốn làm, nhất định có thể thành công. Bất quá, các triều đại đổi thay đến nay, rất nhiều ví dụ đều có nói rõ, thần tử càng trung thành như một không câu nệ tiểu tiết, càng dễ dàng đưa tới tai họa. Vì thế, đại ca có lẽ chú ý nhiều hơn, học khéo đưa đẩy cùng lời đời một ít. Trên triều đình, có thể không đắc tội thì phải lời kéo, cho dù đắc tội, cũng không cần ngoài sáng vạch mặt cùng hấn. Hơn nữa, cho dù lập trường xung đột như thế nào thì trên triều đình vĩnh viễn không có địch nhân cũng không có bằng hữu vĩnh viễn chỉ có lợi ích là vĩnh hằng. Đại ca, người cảm thấy, ta nói đúng không?

- Lợi hại!

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi cả kinh khen ngợi.

Những lời này rõ ràng từ trong miệng Lý Long Cơ - một kẻ chỉ có mười bảy mười tám tuổi nói ra. Xem ra, người này chính là chính trị gia trời sinh!

Tần Tiêu tán thưởng nói:

- Đúng, nói rất đúng. A Man, ở phương diện này hoàn toàn hơn đại ca ngu ngốc, còn phải học tập người nhiều hơn mới được. Ngày khác ta về triều nộp chỉ thường ngày phải cùng đám vương công, đại thần ở chung, A Man có rảnh phải chỉ điểm cho ta một chút.

- Ha ha, đại ca người quá khiêm tốn rồi! Còn nói cái gì ‘đề điểm’, ta đây cũng là lý luận suông mà thôi.

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Nếu đùa nghịch thật sự thì sợ là tự chính mình cũng sẽ luống cuống tay chân, ở đâu là đối thủ của những lão gia hỏa lẫn lộn nhiều năm. . Đại ca thiên phú hơn người trí tuệ thông minh, tin tưởng rất nhanh có thể làm được điều này, cười xe nhẹ đi đường quen. Đến lúc đó đừng quên đề điểm tiểu đệ như ta đó.

- Ha ha ha!

Hai người cất tiếng cười to, lại uống cạn một chén.

Một khúc « Lục Yêu » kết thúc, Lý Long Cơ khoát tay áo, ra hiệu ca kỹ xuống dưới, sau đó đối với Tần Tiêu nói:

- Đại ca, dẫn ta đi gặp nàng a.

Tần Tiêu hít sâu một hơi nói:

- Đi!

Lúc này đêm đã khuya, người trong phủ Vương gia hơn phân nửa ngủ. Hai người từ nằm trên giường đứng lên, đồng loạt gian phòng gian phòng của Lý Tiên Huệ.

194. Chương 194

Chương 194: Căn chỉ đoạn thề.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nếu như nói, trước đó, thời điểm lần thứ nhất tại Trường An gặp được Lý Long Cơ, ấn tượng Tần Tiêu đối với hắn là cậu ấm chỉ biết là phong hoa tuyết nguyệt thanh sắc khuyển mã thì lúc này đây trường đàm để cho Tần Tiêu triệt để minh bạch, Lý Long Cơ, thật sự chính là có được trí tuệ chính trị rất sâu, cùng tư duy suy xét hơn người. Đồng thời, tâm tư cẩn mật, suy nghĩ chu toàn, so với tên đường huynh Lý Trọng Tuấn lúc nào cũng cầu thả thì đích thật là inh hơn rất nhiều lần.

- Cho dù lập trường xung đột như thế nào thì triều đình cũng có thể không có địch nhân vĩnh viễn cũng không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh hằng.

Đạo lý như vậy tại lúc hắn 17 tuổi có thể minh bạch, đủ để thấy hắn trưởng thành sớm trưởng thành như thế nào. Chỉ cần đợi thêm một thời gian hắn tất có thể trở thành một lão hồ ly chính hiệu, hơn nữa hắn hiểu được đạo lý như vậy nếu là đổi lại góc độ khác, đứng ở vị trí đế vương suy nghĩ muốn nhìn rõ mưu đồ thần tử thủ hạ tuyệt không phải chuyện khó. Có thể làm được những điều này, đó chính là đế vương thuật.

Lý Long Cơ 17 tuổi cũng đã bắt đầu âm thầm luyện Đế vương thuật, trong lòng Tần Tiêu không biết là nên mừng rỡ, hay là nên sợ hãi. Cảm giác thật phức tạp. Bất quá bây giờ, hắn và Lý Long Cơ có tình nghĩa huynh đệ, một chút tuần trăng mật điếm qua thoáng chút bất an nhưng lại bị che dấu.

Lý Tiên Huệ không ngờ còn chưa ngủ, tay cầm một chiếc đèn mở cửa. Thấy Tần Tiêu, vẻ mặt nàng tràn đầy mừng rỡ, sau đó thấy được Lý Long Cơ sau lưng của hắn thì sắc mặt biến đổi, bờ môi cũng có chút run rẩy. Nàng kinh ngạc đứng ở nơi đó nhất thời quên mời hai người vào trong.

Tần Tiêu cười khê:

- Tiên nhi, chúng ta có thể đi vào không?

- Ah, đúng rồi...

Lý Tiên Huệ cười xấu hổ:

- Tần đại ca nhanh mời vào, điện. . .hạ, mời vào.

Ba người nhập tọa ngồi xuống. Lý Tiên Huệ rót nước trà cho hai người rồi ngồi xuống, tránh ánh mắt của Lý Long Cơ, cúi đầu xuống.

- Tiên.

Lý Long Cơ nặng nề thấp giọng hỏi:

- Muội...vẫn khỏe chứ?

Lý Tiên Huệ chần chờ ngẩng đầu lên, kích động nhìn Lý Long Cơ. Sau đó lại nhìn về phía Tần Tiêu, thấy hắn dịu dàng mà cười cười với mình thì mới cố lấy dũng khí, nàng dùng thanh âm run rẩy đáp:

- Muội...rất khỏe, còn huynh, tam ca?

- Tốt!

Trên mặt Lý Long Cơ lộ ra vẻ mừng rỡ, vỗ vỗ tay của Lý Tiên Huệ:

- Muội chịu cực khổ rồi.

Lý Tiên Huệ cắn chặt môi, ngơ ngác nhìn Lý Long Cơ, lắc đầu:

- Không có. Muội rất khỏe, thật đó! Hiện tại muội mới biết được, cái gì là cuộc sống, cái gì là nhân sinh. Trước đó Tiên nhi sống không vui. Hiện tại, có Tần đại ca chiếu cố muội, muội rất thỏa mãn. Mỗi một ngày của muội đều trôi qua vô cùng phong phú. Muội cảm thấy rất thỏa mãn.

Lý Long Cơ phát ra vui vẻ từ trong nội tâm, hân nhả nụ cười:

- Vậy là tốt rồi! Muội sống rất tốt thì trọng yếu hơn tất cả. Tần đại ca củ muội là hảo huynh đệ kết nghĩa của ta, muội đi theo hân, ta rất yên tâm.

Tần Tiêu Bên cạnh cười mỉa, âm thầm nói: cái gì Tần đại ca ‘ củ muội ’ hảo huynh đệ ‘ củ ta ’. Muốn gạt ta sang một bên sao?

Trên mặt Lý Tiên Huệ hiện lên vẻ đỏ ửng, đôi mắt híp lại thành vành trăng non , trầm thấp gật đầu:

- Ân. . . Tần đại ca rất tốt với muội.

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Ân, vậy là tốt rồi, cũng đừng có buông tay, thừa dịp hân còn chưa đón dâu thì mau chóng ra tay.

Tần Tiêu dở khóc dở cười, hân đắm vào vai Lý Long Cơ một quyền mắg:

- Nói cái quái gì thế? Nào có như người nói vậy?

Về mặt Lý Long Cơ cười gian nói:

- Ta thấy hai người các người cũng hữu tình có ý, cứ tránh né che che lấp lấp làm cái gì? Hiện tại ta vạch trần tầng ngăn cách này, hân không phải tốt sao? Hắc hắc, ngày khác nếu là bày tửu hôn thì ta chính là bà mai hạng nhất. Ai ... Ôi, đại ca tha mạng, Tiên nhi tha mạng, ta biết sai rồi!

Ba người cầm đuốc soi nói chuyện một đêm chưa ngủ, cười cười nói nói hoan hô.

Sáng sớm hôm sau, Tần Tiêu không để ý Lý Long Cơ đau khổ giữ lại, cố ý rời Truy Vương Phủ lên đường đi Trường An. Nhiệm kỳ đã qua, nếu không sớm hồi kinh nộp chỉ, sợ là sẽ bị trách cứ. Lý Long Cơ cũng không mạnh mẽ giữ lại, hân tự mình tiễn đám người Tần Tiêu ra khỏi cửa thành, một mực đưa đến cảnh nội kinh huyện Hà Nam mới lưu luyến không rời giục ngựa mà quay về.

Mọi người lên xe ngựa theo quan đạo rời đi, giữa trưa cách một cái rừng cây nhỏ, Thái Dương đã lên chính Ngọ, thời tiết nóng bức vô cùng. Trùng hợp nơi này có một cái nho nhỏ trạm dịch thay ngựa nho nhỏ, Tần Tiêu liền ngừng xe ngựa, mời mọi người đi vào uống chén trà xanh nghỉ ngơi một chút, đợi qua buổi trưa nắng gắt rồi mới đi tiếp.

Dịch quán kiểm tra thực hư quan ấn văn điệp của Tần Tiêu xong thì lập tức an bài cho họ chỗ ở và nghỉ ngơi, trái cây trà lạnh cũng theo thứ tự bưng lên.

Đúng lúc này, ở bên trong trạm dịch còn hai sai dịch áp giải một nữ phạm nhân toàn thân thương tích, tóc tai rối bù. Trong đó một gã sai dịch cực không kiên nhẫn hò hét với dịch thừa:

- Mau mang trà nước, cái thời tiết mắg toi này, thật sự là muốn khát chết người đi được.

Một sai dịch khác thì là nổi giận dùng dùng đẩy nữ phạm nhân một phen, mắg to:

- Ác phụ, đều tại người! Trời cực nóng, để cho gia gia đưa người đi hình phòng Huyền Nam, thật sự là xui! Dù sao sớm muộn cũng là một đao, đổi lại ta là Huyện lệnh đại nhân đã chém người tại chỗ rồi.

Tử Dịch nguyên bản chuyên tâm ăn chứng kiến tình huống này thì tiện tay ném quả tuyết lê trong tay đi, chân mày lá liễu dựng lên muốn xông ra, nàng oán hận mắg:

- Xú nam nhân, chỉ biết khi dễ nữ nhân!

Phụ nhân kia bị nha sai đẩy một cái thì như là một cành lá khô héo té xuống, cái gông to tướng bằng gỗ “Oanh!” một tiếng nện trên mặt đất. Hai tay phụ nhân cũng bị khóa ở bên trong cái gông, không thể vươn tay đỡ thân hình, đành phải tùy ý để cái cùm bằng gỗ mắg kẹt cổ họng, ho khan kịch liệt giống như bị bóp cổ không thở được.

Đôi bàn tay trắng như phấn của Tử Dịch xoa vào nhau, rốt cuộc ngồi không yên, nàng dùng sức muốn đứng dậy hung hăng giáo huấn hai tên nha sai ngهنh ngang ngời ở chỗ kia uống trà thì bị một cái tay to lớn của Lý Tự Nghiệp áp trên vai, không thể động dậy chút nào.

Lý Tự Nghiệp há cái miệng rộng, cười cười ngậy ngậy nhìn Tử Dịch nói:

- Ta còn tưởng rằng, chỉ có ta thích nhất nháo sự gây phiền toái, không nghĩ tới bên cạnh còn xuất hiện thêm một đầu tiểu mẫu ngư còn xúc động hơn lão Lý ta.

Tử Dịch tức giận nhe răng muốn cắn vào cái tay to đang đề lên vai mình, nàng oán hận nói:

- Nói không biết xấu hổ, hổ cho đại nam nhân ngươi còn tự xưng là anh hùng hảo hán, một chút tinh thần trọng nghĩa cùng đồng tình cũng không có.

195. Chương 195: Cẩn Chỉ Đoạn Thề. (2)

Chương 195: Cẩn chỉ đoạn thề. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Tự Nghiệp bị làm cho sợ đến nhanh chóng rút tay về, chặc chặc sợ hãi than:

- Cô bé thật là hung dữ a! Có đại nhân ở đây, ngươi tạm thời đừng xen vào. Chuyện này sẽ có đại nhân lo liệu.

Tần Tiêu cười khoát tay áo, ra hiệu đám người đừng làm rộn, sau đó nói với Phạm Thúc Đức:

- Phạm tiên sinh, ngươi đi qua hỏi xem, nói với hai nha dịch này một tiếng, bảo họ đừng ngược đãi phạm phụ (nữ tù nhân). Để cho nàng đứng lên đi, trời cực nóng cho uống chút nước.

Phạm Thúc Đức chấp tay mà đi.

Đám người Tần Tiêu ngồi ở phòng trong trạm dịch, hai nha dịch áp phạm nhân thì uống nước ở cửa ra vào. Không lâu lắm, Phạm Thúc Đức nói hai câu với bọn hắn, sau đó hai nha dịch cuống quýt chấp tay đáp lời.

Sau đó Phạm Thúc Đức trở về, đối với Tần Tiêu nói:

- Đại nhân, ty chức hỏi qua rồi. Người phạm phụ (nữ tù nhân) tên là Tô Tiểu Liên, là nhân sĩ của huyện Hà Nam. Bốn ngày trước vì nghi mưu sát chồng, bị nhà chồng bắt giam huyện nha Hà Nam, sau đó bị câu áp thẩm vấn, hiện tại đang muốn giải tới nhà tù trọng hình Huyện Nam.

- Bốn ngày?

Lý Tiên Huệ nhìn ra ngoài một hồi nhíu nhíu mày thương cảm:

- Mới có bốn ngày mà đem một người còn sống sờ sờ giày vò trở thành cái dạng kia. Những tên nha sai của quan huyện đúng là rất quan tâm tới nàng.

Phạm Thúc Đức nói:

- Đúng vậy a, đại tiểu thư. Ty chức cũng có chút kỳ quái. Theo như luật pháp Đại Chu ta, phán luận đơn kiện án dân trọng đại như thế thì phải cân đo, kiểm tra thực hư lời khai. Nếu như không biết rõ phải mệnh lệnh rõ ràng lập án, cùng giải quyết quan lại Pháp Tào trong huyện, cùng kiểm tra các loại chứng cứ. Lần nữa thẩm vấn nếu phạm nhân không chịu cung khai thì dụng hình. Từ lúc thụ tụng tới lập án, lấy chứng nhận. Trước sau thì ít nhất cần sáu đến bảy ngày. Hiện tại đã qua bốn ngày, ty chức chứng kiến phạm phụ (nữ tù nhân) này toàn thân mang thương tích...

- Phạm tiên sinh, ý của ngươi là huyện Hà Nam định án này có khả năng không theo trình tự?

Tần Tiêu nói:

- Nếu như ta nhớ không lầm thì trong minh văn của Vĩnh Huy Luật quy định quá trình thẩm tra xử lý hình ngục đúng như lời tiên sinh vừa nói. Nếu không có làm theo, cao nhất là phạt quan viên 70 trường hình đúng không?

Phạm Thúc Đức gật đầu đáp:

- Đại nhân nhớ đúng rồi. Ở bên trong Hình tụng Vĩnh Huy Luật đúng là quy định như thế.

Sau khi được bổ nhiệm làm Ngự Sử khâm sai đảm nhiệm tuần tra Giang Nam, Tần Tiêu liền đem luật pháp Đại Chu tìm hiểu một phen. Hiện tại ứng dụng là Vĩnh Huy Luật Đường Thái Tông mệnh cho đám người Trưởng Tôn Vô Kỵ biên soạn, lúc ấy Tần Tiêu sợ hãi thán phục không thôi, bởi vì luật pháp Đường triều thật sự là quá hoàn thiện quá cẩn thận rồi, hấn thậm chí hoà nghi, đám người Trưởng Tôn Vô Kỵ phải chăng cũng có hiềm nghi xuyên việc đem tri thức luật pháp thế kỷ 21 ứng dụng vào thời đại này. Sau đó sửa quyển sách trở thành này một bộ luật pháp phong kiến đặc sắc.

Tần Tiêu đứng dậy, nói:

- Dù sao nhân rồi cũng nhân rồi, lại đang chấp hành nhiệm vụ, qua xem một chút đi. Tuy nói nơi này là kinh huyện huyện Hà Nam. Ta không thể trực tiếp can thiệp tra án, nhưng quản đám quan lại phá án bất lực lại vẫn là có thể mà!

Phạm Thúc Đức ngáp ngừng một hồi, muốn nói lại thôi. Tần Tiêu làm như không thấy, trực tiếp đi tới trước mặt hai nha dịch.

Hai cái nha dịch chứng kiến Tần Tiêu tới thì kinh nghi đứng dậy chấp tay cúi đầu.

Tần Tiêu liếc mắt phạm phụ (nữ tù nhân) nằm rạp trên mặt đất, nhìn tóc của nàng rối loạn che khuất khuôn mặt. Thân thể gầy còm tiêu tụy lộ vẻ suy nhược, phần lưng và mông có những vết máu và vết tím đen, có nơi còn chảy máu và mủ, quần áo dính sát da, bên cạnh có mấy con ruồi bay tới bay lui đậu rồi lại bay.

Tần Tiêu nhíu mày, hấn đi tới nói với hai sai nha:

- Đỡ nàng dậy, tháo gông ra, cho nàng ăn chút gì đó.

- Chuyện này...

Trong đó một gã nha dịch chần chờ nói:

- Đại nhân, gông này có giấy niêm phong của huyện nha thân phong, tiểu nhân không dám lỗ mãng lấy nó xuống.

- Ít lải nhải đi.

Tần Tiêu biết rõ, Phạm Thúc Đức đã nói thân phận của mình cho bọn họ nghe, vì thế hấn cũng lười cùng bọn hấn nhiều lời, trừng mắt bày ra quan uy.

- Theo như luật Đại Chu, giảm hình phạt không cho ăn, tùy ý ngược đãi người hoặc đeo gông cùm lúc ăn đều phạt sáu mươi trọng, ngược đãi hình phạm phan treo cổ. Hôm nay nàng suy yếu không chịu nổi, thời tiết nóng bức lại rất dễ nhiễm bệnh, tánh mạng như chỉ mảnh treo chương, nếu có cái gì sai lầm, hai người các người cũng trốn không thoát liên quan!

Hai nha dịch bị làm cho sợ đến toàn thân một hồi run rẩy, liền tực đồng ý, đem phạm nhân kia từ trên mặt đất vịn lên, còn chạy đi tìm dịch thừa muốn nước uống đồ ăn.

Thời kì Đại Đường từ Thái Tông tới nay thì Trại dịch đều có điểm đặc sắc tồn tại. Ngoại trừ truyền công văn trọng yếu thì còn phải chịu trách nhiệm tiếp đãi quan lại qua lại làm việc. Ở bên trong trại dịch, ẩm thực chưa bao giờ thiếu; các loại khí cụ đồ dùng, phòng ngủ phòng bếp, so với khách sạn không chút thua kém, hơn nữa là hoàn toàn miễn phí. Nhất là cho tới bây giờ thời kì Đại Chu phồn vinh có trại dịch, thậm chí còn tốt hơn cả khách sạn cao cấp, dùng hai từ “Xa hoa ” đến hình dung cũng không quá phạm. Điểm này, ngược lại rất giống Nhà khách thế kỷ 21, có tiền mới làm tốt việc được. Nhìn chung tất cả vương triều phong kiến cũng chỉ có Đại Đường quản lý phương tiện phúc lợi dịch trạm đầy đủ hoàn mỹ như thế này.

Lý Tiên Huệ tiến tới trước mặt phụ nhân, nhìn khuôn mặt nàng trắng bệch như tờ giấy trắng thì thương cảm nói:

- Vị đại tỷ này, người... Có cái gì oan khuất sao? Nếu là có thì nói cho Tần đại nhân nghe, ngài sẽ giúp đỡ người.

Nguyên bản phụ nhân lộ ra thần sắc ngốc trệ chết lặng, đôi mắt như người chết hiện ra vẻ lạnh như tro tàn, nàng liếc mắt thoáng qua Lý Tiên Huệ rồi trầm mặc không nói khể lể, sau đó tiếp nhận nước uống cùng màn thầu nha dịch cho nàng, chậm rãi ăn uống. Đôi mắt nàng nhìn vào mặt đất không chuyển động nữa.

Lý Tiên Huệ bị nàng liếc như thế có cảm giác trên người một hồi phát lạnh, nổi lên nổi da gà, không tự giác lui ra phía sau một bước đi tới bên cạnh Tần Tiêu.

Nha dịch sau lưng nói chuyện:

- Vị đại tiểu thư này, người đừng cùng người đàn bà danh giá nói chuyện. Phụ nhân này thật sự là rất đáng chết. Mưu sát chồng nhưng khi bị mời ra làm chứng thì mặc kệ Huyện lệnh đại nhân hỏi thăm như thế nào, tra tấn như thế nào đều chết sống không chịu nói một câu. Hôm nay vốn muốn bị phán hình phạt treo cổ, nhưng nàng lại đột nhiên nổi điên khóc lóc om sòm kêu gào lên. Nói không có giết người. Dọa người à! Ai mà tin chứ! Người nhìn bộ dáng như quỷ của nàng còn dọa chết cả người. Nàng không giết người, ai có thể giết người đây?

- Im ngay!

196. Chương 196: Huyện Úy Người Hồ.

Chương 196: Huyện úy người Hồ.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu khể quát một tiếng, nha dịch sợ liền lùi lại qua một bên, ngậm miệng không dám nói tiếp nữa, Tần Tiêu nói:

- Cũng giống như người như vậy, chỉ dựa vào phỏng đoán của mình đã kết án, đại Đại Chu sao không loạn cho được? Vị đại tẩu này tên là Tô Tiểu Liên phải không? Người mấy ngày liên tiếp không chịu cung cấp lời khai, vì sao hôm nay lại muốn lật lại bản án, người còn có oan khuất sao? Nếu có oan khuất có thể nói cho bốn qua, bốn quan sẽ giúp đỡ người.

Tô Tiểu Liên si ngốc xoay đầu lại nhìn Tần Tiêu cười rộ lên:

- Ta không có oan khuất, ta đùa nghịch bọn chúng thôi. Ta chính là để cho bọn họ dụng hình, sớm chút đánh chết ta là được.

Tử Dịch thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Người điên ư! Nào có người như người vậy.

Tô Tiểu Liên dùng đôi mắt trắng như cửa cá chết nhìn Tử Dịch, không hề tức giận nói:

- Hắn đã chết, ta còn sống có ý gì? Chỉ mong có thể sớm chút xuống dưới cùng hắn thôi. Nếu là mình tìm chết, không tránh khỏi bị người nhà hắn thóa mạ nói ta sợ tội mà chết. Ta lên quan để họ đánh chết ta, không muốn phán cái gì xử quyết vào mùa thu hoặc lưu vong ba nghìn dặm. Vậy quá khó chịu rồi. Nếu là bị đánh chết, có lẽ có thể làm cho người nhà của hắn bớt giận, đem ta cùng với hắn chôn cất cùng một chỗ.

- Vớ vẩn!

Tần Tiêu tức giận trừng mắt nhìn Tô Tiểu Liên:

- Không ngờ còn có nữ nhân ngu muội như người. Người nếu là chết ở trong tra tấn thì thân nhân phụ gia (nhà chồng) người chỉ tin người là hung thủ mưu sát chồng sao có khả năng người giận hờn tắng với hắn.

Tô Tiểu Liên giống như nổi điên kêu lên:

- Ta không có giết hân! Không có! Ta tình nguyện đi chết, ta tình nguyện chết, ta làm sao lại giết hân.

Màn thầu trong miệng nàng phun ra cùng cháo khiến cho cảm và trước ngực bừa bãi.

Hai nha dịch tiến lên một bước đè nàng lại, muốn dùng cái gông gỗ đóng nàng lại:

- Người đàn bà đánh đá này thành thật một chút cho ta. Vị đại nhân hảo ý muốn giúp người, người còn không chịu lại còn khóc lóc om sòm.

Không nghĩ tới phu nhân gầy còm cũng không biết lấy một phần khí lực từ nơi nào, nhét ngón trỏ trái của mình vào miệng hung dữ cắn một cái. Lập tức, một nửa ngón tay bị chính nàng cắn đứt nhả trên mặt đất, chỉ thấy huyết nhục mơ hồ. Tô Tiểu Liên điên cuồng kêu to:

- Ta không có giết hân! Không có! Ta Tô Tiểu Liên cắn tay thề với trời, nếu là ta giết phu quân Mã Thành Kiên của ta, nguyện chịu thiên lôi đánh xuống nghiền xương thành tro, trọn đời không được siêu sinh!

Thấy một nửa ngón tay trên mặt đất cùng miệng Tô Tiểu Liên đầy máu, tất cả mọi người kinh hãi, Lý Tiên Huệ càng cuống quýt chạy qua một bên, thiếu chút nữa nôn mửa, Tử Dịch liền bước lên phía trước đỡ lấy nàng.

Trong lòng Tần Tiêu cũng hoảng sợ một hồi, nữ nhân này thật đúng là hung hãn! Hơn nữa, từ hành vi và cử chỉ của nàng thì Tần Tiêu phỏng đoán thấy được một vật, chính là tâm cảnh bị thương khi tâm đã chết. Một người nếu là tâm chết hết, cũng bất chấp cái gì đau đớn, bị thương, lại càng không cần phải nói hình dáng, lễ tiết...

Tần Tiêu quát khẽ nói về phía hai nha dịch đang run sợ:

- Thay nàng cầm máu, sau đó mang về nhà tù, trông coi tốt cho ta, không thể ngược đãi nàng nữa.

Sau đó Tần Tiêu phẩy tay đối với mọi người sau lưng nói:

- Đi, đi huyện nha huyện Hà Nam!

Phạm Thúc Đức cấp thiết tiến lên hai bước, thấp giọng nói:

- Đại nhân, mắt thấy ngày nộp chỉ sắp tới rồi, vì việc nhỏ như vậy lãng phí thời gian, sợ là không tốt lắm. Nếu là tự nhiên đâm ngang làm trễ nải thời gian, về triều sẽ chịu phạt.

Tần Tiêu không kiên nhẫn nói:

- Phạm tiên sinh cho rằng đây là chuyện nhỏ sao? Làm quan mắt thấy dân chúng oan khuất làm như không thấy, vậy còn làm quan làm chi, không phải có câu nói: coi mạng lớn như trời sao? Hơn nữa chức trách của ta nếu là huyện Hà Nam phê lâm một án này giết nhầm người tốt thì ta cũng chịu tội không làm tròn trách nhiệm. Không có gặp cũng không sao. Đã đụng phải, há có thể bỏ mặc?

Tần Tiêu nói những lời này đường hoàng như thế, kỳ thật thì ra là chần chẫn lão cổ hủ Phạm Thúc Đức này chỉ nói giọng quan khách sáo thôi,. Dùng tâm huyết thực chất bên trong của quân nhân thế kỷ 21 thì thấy được một màn như vậy, thật sự là không có lý do coi như không thấy.

Tô Tiểu Liên phỏng đoán không quan hệ hết thấy những gì vừa mới phát sinh, nàng khôi phục bộ dáng si ngốc chán nản lắc đầu:

- Nay vị đại nhân, tuy rằng ta không biết người quan hàm mấy phẩm, nhưng người nếu là có thể phán ta cái trăm lập quyết thì đi huyện nha Hà Nam a; nếu không, người chớ xen vào việc của người khác. Lại lẽ mà lẽ mê thăm đến thăm đi, ta bao lâu mới có thể thoát ly khổ hải, xuống dưới cùng hân?

- Người. . . Người nữ nhân này, thật là ngu xuẩn mười phần!

Lý Tự Nghiệp vẫn cố nén không có phát tác, lúc này rốt cuộc kiềm chế không được:

- Trên đời không ngờ còn có người ngu như người. Thật sự là tức chết ta đây! Đại nhân, ta bắt kể lần này có chuyện gì cũng phải để cho huyện nha Hà Nam đánh chết nàng, có liên quan cái rắm gì tới chúng ta đâu.

Tần Tiêu cũng nghiêng răng nghiêng lợi, có chút tức giận, nhưng tốt xấu vẫn cố nén nộ khí:

- Lý tướng quân, lời nói của người hoàn toàn chính xác rất có đạo lý, bổn quan cũng rất muốn làm như vậy. Nhưng mà người cảm thấy cử động của Tô Tiểu Liên rất kỳ quái đúng không? Nếu là loại chuyện kỳ quái này mà không làm rõ thì trong lòng ta không thể bỏ được. Không cần nói nhảm, đi thôi, đi huyện nha Hà Nam xem rồi nói. . Đoán chừng cũng chậm trễ không mất bao nhiêu thời gian.

Mọi người rời trạm dịch lên xe ngựa đi về huyện nha huyện Hà Nam, chỉ một lát đã tới cửa huyện nha.

Lý Tự Nghiệp đang mặc quan phục Thiên Ngưu Vệ sớm nhảy xuống xe, uy mãnh lẫm lẫm như thiên thần đến thế gian vừa đứng ở cửa ra vào nha môn, hướng nha dịch canh gác bên ngoài quát to:

- Người đầu, mau gọi Huyện lệnh lão gia các người nhanh chóng ra tới đón tiếp ngự sử đại nhân!

Một rống của Lý Tự Nghiệp khiến ái ngồi trên nha môn cơ hồ muốn rơi xuống. Hai nha dịch càng kinh ngạc tròn tròn đôi mắt, không biết nói gì. Sau khi lấy lại bình tĩnh mới nhìn rõ Thiên Ngưu Vệ Tướng Quân là người hung hãn đó. Đây chính là Thân Huân Vệ Tốt, là nhân vật ngàn vạn không thể đắc tội, vì thế cả hai cuống quýt hấp tấp chạy tới, không dám chậm trễ chấp tay hành lễ, một người trong đó trả lời:

- Tướng quân, Huyện lệnh đại nhân bởi vì có công vụ phải làm, ba ngày trước ly khai huyện nha, đến Trường An đến nay vẫn chưa về.

- Cái gì?

Âm thanh Lý Tự Nghiệp như sấm rền:

- Vậy gọi huyện úy ra đây. Đừng nói ngay cả huyện úy cũng không có chứ? Huyện úy nếu cũng ra ngoài thì gọi huyện thừa. Tóm lại, nhanh chóng ra đây.

Huyện úy, chính là tương đương với phó huyện trưởng hiện tại, Huyện lệnh không có ở đây do huyện úy toàn bộ tiếp quản công vụ trong huyện. Huyện thừa phân công quản lý mọi chuyện, thí dụ như Tam thúc Dương Ngọc Hoàn Dương Huyền Khuê từng là Thổ Tào huyện Hà Nam, chính là quan viên phân công quản lý giao thông.

197. Chương 197: Huyện Ủy Người Hồ. (2)

Chương 197: Huyện ủy người Hồ. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Lúc này Tần Tiêu đã đi vào bên trong huyện nha, căn bản không nhìn coi hai tiểu nha dịch tồn tại. Cả hai cuống quýt đi theo sau lưng của Tần Tiêu sợ hãi hỏi:

- Xin hỏi đại nhân cao tính đại danh, để tiểu nhân đi vào thông báo.

Phạm Thúc Đức sau lưng Tần Tiêu nói:

- Dương triều Ngự Sử Trung Thừa, Tần Tiêu Tần đại nhân. Nhanh chóng gọi chủ sự huyện Hà Nam gọi các người ra đây. Ngự Sử đến đây tra nghiệm, còn dám vô lễ sao?

- Dạ dạ dạ, tiểu nhân lập tức đi ngay!

Đám người Lý Tiên Huệ cũng từ trên xe ngựa đi xuống, tới bên cạnh Tần Tiêu. Sau khi ngồi trong chánh đường, mỗi người mở hoi đầm đĩa. Bọn nha dịch vội vàng bưng trà nước lên, còn có mấy người đứng ở một bên dùng quạt hương bồ ọi người.

Tần Tiêu nhin không được trộm cười: Cảm giác làm quan đúng là rất tốt. Nhân lực tự quạt, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Sau một lúc lâu, một người đàn ông trung niên quan bào màu xanh lá, vội vàng vàng chạy tới chánh đường, quỳ rạp xuống trước mặt Tần Tiêu:

- Huyện úy Huyện Hà Nam Cát Hiến Nghiệp, báỉ kiến Ngự sử đại nhân, hạ quan nghênh tiếp chậm trễ, vạn lần mong thứ tội!

Tần Tiêu khoát tay:

- Cát đại nhân miễn lễ. Bốn quan chỉ vừa mới đi ngang qua nơi đây, thấy một bản án, mới cố ý quẹo vào chuẩn bị kiểm tra thực hư.

Cát Hiến Nghiệp thấy Tần Tiêu nói thẳng, không khách sáo theo thói quan trường, thì có một chút kinh ngạc, đứng dậy trả lời :

- Xin hỏi Tần đại nhân, là án nào?

Tần Tiêu nói:

- Bốn ngày trước, có phải các người thụ lí một vụ án mưu sát chồng hay không? Phạm phụ (nữ tù nhân)) tên là Tô Tiểu Liên. Hôm nay bốn quan trên đường gặp được nàng. Nàng cắn đứt ngón tay thề nói là mình bị oan uổng. Bốn quan thấy trên người nàng bị thụ hình nhiều, vì vậy hoài nghi huyện Hà Nam các người thẩm án, bỏ qua chương trình tư pháp, vì vậy cố ý đi hỏi một câu.

Cát Hiến Nghiệp cả kinh, hiện tại xem ra Ngự Sử đại nhân tuổi trẻ Tần Tiêu này là lai giả bất thiện ah. Hắn đảo con ngươi như rang lạc đáp:

- Tần đại nhân, ở đây có khả năng án tình chưa quá kỹ càng. Bởi vì Huyện lệnh đại nhân vào kinh làm việc, bốn án là do hạ quan thẩm tra xử lí. Trong đó có nhiều căn do, đại nhân có thể bớt chút thời gian chậm rãi nghe giải thích không?

Tần Tiêu nghe xong, gãi đúng chỗ ngứa! Ta chính là muốn mượn cơ các người phá án bắt lực, tới tìm người hiểu rõ tình tiết vụ án đây! Vì vậy hắn nói:

- Đã như vậy thì...Được rồi! Bốn quan nghe Cát đại nhân nói rõ chi tiết.

Cát Hiến Nghiệp mỉm cười:

- Vậy hạ quan thỉnh đại nhân dời bước vào hậu đường. Gia quyến đi theo đại nhân, hạ quan sẽ an bài nơi nghỉ ngơi dâng trà, tuyệt đối không dám lãnh đạm.

Tần Tiêu hiểu ý cười cười, đứng lên nói:

- Cứ an bài theo như lời của Cát đại nhân đi.

Trong lòng Tần Tiêu lại âm thầm buồn cười nói: Tới đúng lắm, hiện tại vô luận ta tới nơi nào cũng sẽ có một số tên gia hỏa mời ta dời bước tới hậu đường nói chuyện, đơn giản chính là buồn bã cầu khẩn hoặc là nịnh nọt nịnh bợ, có khả năng giở thủ đoạn hối lộ, những thứ này tại Giang Nam ta đều đã quen thuộc.

Sau khi đi vào hậu đường, Tần Tiêu mới cẩn thận đánh giá Cát huyện úy trước mắt một hồi, tướng mạo bình thường, thân hình cũng không xuất chúng, thuộc về loại người đi tới đâu cũng rất dễ quên, không có gì nổi bật. Chỉ là Tần Tiêu nhìn ngũ quan cùng thần sắc luôn cảm giác có chút khác thường, tinh tế suy tư một hồi rồi mở miệng hỏi:

- Cát đại nhân, người, không phải là người Hán sao?

Cát Hiến Nghiệp cười ha ha đáp:

- Đại nhân thật sự là hảo nhân lực! Hạ quan tuy rằng đã sống ở Đại Chu sắp hai mươi năm rồi, hành vi cử chỉ đều đã quen với phong tục nơi đây, hơn nữa mẫu thân của hạ quan cũng là người Hán. Nhưng mà phụ thân của hạ quan là người Hồ.

- Ah, thì ra là như vậy.

Tần Tiêu cười nhàn nhạt, trong lòng thầm nghĩ: con lai, trách không được mà nhìn có chút là lạ. Người Hồ? Chỉ là không biết hắn là người Hồ ở đâu? Khiết Đan? Hồi Hột, Đột Quyết? Là từ Trung Đông tới hay là ngoại tịch? ? Được rồi, đó không quan trọng. Từ khi Đường Thái Tông thực hành tất cả dân tộc đại dung hợp đến nay, người Hồ đều nhao nhao vào ở Trung Nguyên, cùng dân tộc Hán tạp cư. Nước sữa hòa nhau

mật không thể phân, 56 dân tộc của Trung Quốc về sau có rất nhiều thời điểm Đại Đường có người Hồ làm quan, cũng là chuyện thường.

Cát Hiển Nghiệp cúi đầu đứng ở bên cạnh Tần Tiêu nói nhỏ nói:

- Tần đại nhân, hạ quan có chuyện không biết có nên nói hay không?

Tần Tiêu biết rõ, tâm địa gian xảo của hắn muốn đùa nghịch, vì vậy bất động thanh sắc mỉm cười:

- Cứ nói đừng ngại.

Cát Hiển Nghiệp cẩn thận dùng thanh âm cung kính nói:

- Kỳ thật hạ quan, sớm nghe nói đại danh của Tần đại nhân. Ở Giang Nam, danh hào của Đại nhân như sấm bên tai. Chỉ là không biết đại nhân đến huyện Hà Nam là có ý vì dân án này sao?

Tần Tiêu nghe xong thì hiểu rõ, ý tứ trong lời nói của Cát Hiển Nghiệp đại khái là ngại chính mình xen vào việc của người khác. Một Giang Nam Đạo Khâm Sai không có việc gì chạy đến huyện Hà Nam Quan Trung hỏi dân án? Hơn nữa, ý đại khái chính là chỉ ta là tới mượn đường “vòi vĩnh” các người phải không? Các người xem ra thật đúng là có tật giật mình ah, ngày bình thường, nhất định là làm một số hoạt động không bình thường.

Tần Tiêu hơi có chút giận dữ nhìn Cát Hiển Nghiệp, ngữ khí tận lực lộ ra bình tĩnh, nhưng trong đó ẩn chứa vẻ không vui:

- Theo ý của đại nhân, bốn quan đã xen vào việc của người khác rồi sao?

Cát Hiển Nghiệp kinh hoảng nói:

- Đại nhân đã hiểu lầm! Hạ quan vạn không dám có ý niệm này, đại nhân là Ngự Sử, những quan viên châu huyện chúng ta khó tránh khỏi cảm thấy bồn chồn, không biết lại làm sai sự tình gì mà triều đình phái người đến điều tra ... Vì vậy mới cả gan hỏi đại nhân một chút.

Trong lòng Tần Tiêu cười lạnh: xem ra, đích thật là làm chuyện mờ ám đây. Bằng không, làm gì sợ gặp Ngự Sử? Bất quá, lần này ta lại thật sự chính là xen vào việc của người khác, hỏi dân án này.

Tần Tiêu dừng lại nói:

- Cát đại nhân quá lo lắng. Ý của bốn quan rất rõ ràng, trừ đó ra không có ý khác. Bốn quan chứng kiến trên người phạm phụ (nữ tù nhân) Tô Tiểu Liên chịu hình phạt vết thương chồng chất. Nhưng theo bốn quan biết, từ chịu án cho tới hôm nay, mới gần gần bốn ngày. Cát đại nhân nghiêm khắc dựa theo hình luật đến xử lý hay sao? Còn có Văn Từ, Thủ Chứng, lập án và khảo huấn chưa?

- Chuyện này...

Trán Cát Hiển Nghiệp lặn xuống vài giọt mồ hôi lạnh, hắn kinh ngạc nói:

- Thực không dối gạt đại nhân, bởi vì nhà người chết làm huyên náo khiến hạ quan nóng nảy, hạ quan trên công đường có hỏi nhưng nàng lại không lên tiếng. Hạ quan nhất thời hồ đồ. . . lập văn án....rồi động hình.

Tần Tiêu nhếch miệng cười lạnh:

- Xem ra, Cát đại nhân cũng coi như là thành thật. Bất quá, nếu nghiêm khắc tra xét thì hành động này của Cát đại nhân sẽ bị phạt trọng hình 70, tự Cát đại nhân cũng phải biết chứ?

198. Chương 198: Thi Thể Kỳ Quái, Hiềm Hung Quái Kỳ.

Chương 198: Thi thể kỳ quái, hiềm hung quái kỳ.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Cát Hiển Nghiệp xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán:

- Dạ dạ, hạ quan biết sai. . . Nguyên Phạt Đồng Đại Tội không câu oán hận! Chỉ là điều phụ này rất cứng đầu, chết cũng không nhận tội, hạ quan cũng là không thể làm gì hơn.

Cái gọi là Phạt Đồng Đại Tội tức xưng Đồng Thục tại Đại Đường lúc đó, phạm là phạm vào sự tình chịu phạt, ngoại trừ tử hình, cũng có thể dùng Phạt tiền đền tội. Những điều này trong pháp luật Đường triều khác hẳn hiện tại. Như Cát Hiến Nghiệp bị phạt 70 trường hình thì chỉ cần đưa 70 quan tiền là có thể tha tội. Nhưng nếu là người cùng khổ không thể nộp tiền thì bị gây đánh khó mà thoát, nếu ra tay độc ác thì chắc chắn sẽ bị đánh cho tàn phế.

Trong lòng Tần Tiêu thở dài, nói thầm: Pháp luật Đại Đường dù sao vẫn bảo vệ lợi ích của giai cấp địa chủ phong kiến. . . Quả nhiên là thời đại gì cũng có kết quả giống nhau.

Bất quá, mục đích thực sự Tần Tiêu cũng không phải là thật muốn những tên quan lại này phải làm thế nào. Hắn thầm nghĩ mượn điều này để biết Tô Tiểu Liên tại sao phải bị thương muốn chết, thầm nghĩ sớm xử lý chuyện nàng giết trượng phu.

- Nếu không như vậy đi.

Tần Tiêu nhẹ vuốt chung trà trong tay, hắn nhàn nhạt nói:

- Bồn quan, đối với bản án này cảm thấy hứng thú, nguyên dùng thân phận cá nhân hỗ trợ Cát đại nhân thẩm tra án này. . Cát đại nhân cảm thấy như thế nào?

- Tốt!

Cát Hiến Nghiệp lập tức mặt lộ vẻ vui mừng:

- Chuyện tình của Tần đại nhân ở Giang Nam, hạ quan sớm có nghe thấy. Đại nhân thật không hổ là đệ tử của Dịch Quốc lão tinh thông suy luận xử án. Được đại nhân hỗ trợ, hạ quan có thể yên tâm rồi. xem tại

Tần Tiêu mỉm cười:

- Được rồi, Cát đại nhân không ngại trước dẫn ta đi nhìn xem thi thể người chết. Bất quá Cát đại nhân ngàn vạn nhớ rõ, bồn quan hiện tại dùng tư cách cá nhân bằng hữu hiệp trợ Cát đại nhân tra án.

Cát Hiến Nghiệp chấp tay cười nói:

- Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên. Có thể kết bạn với bằng hữu thanh niên tài俊 như Tần đại nhân, hạ quan thật sự là tam sinh hữu hạnh ah! Đại nhân xin mời, hạ quan dẫn ngài đi phòng chứa thi thể, kiểm tra thi thể người chết Mã Thành Kiền.

Tần Tiêu đứng dậy, đi theo Cát Hiến Nghiệp ra ngoài, trong lòng nghĩ lại âm thầm nói: Cát Hiến Nghiệp này biết rõ ta tra dân án này tại sao lại biểu hiện cao hứng như thế? Trước đó, hắn còn khẩn trương muốn mời ta đến “Hậu đường tự thoại”. Hẳn là hắn vụng trộm làm một chút hoạt động đen tối thấy ta không phát giác nên tự nhiên mới mừng rỡ.

Có chút khả nghi, bất quá hiện tại xem ra, cũng chỉ có thể trước để ở một bên, xử lý án của Tô Tiểu Liên chậm rãi quan sát rồi quyết định.

Ở bên trong phòng chứa xác vô cùng âm hàn, thi thể Mã Thành Kiền lẻ loi tro bụi nằm ở nơi đó, trên người đắp một mảnh vải xanh. Vì phòng ngừa thi thể hư thối, nên vị trí phòng chứa xác đằng sau lưng một tòa đại lâu. Bên cạnh có hai gốc đại thụ, hơn nữa phòng chứa xác thường xuyên thay đổi, dùng nước giếng lạnh như băng trong giếng sâu mang tới khiến cho nhiệt độ ở trong này thấp hơn bên ngoài rất nhiều. Bất quá, toàn bộ phòng chứa xác lộ ra có chút âm lạnh ẩm ướt, ẩn ẩn có cảm giác làm cho người ta không rét mà run.

Tần Tiêu xúc vải xanh trên người Mã Thành Kiền lên thì phát hiện, thi thể Mã Thành Kiền mới chuẩn bị thối, da thịt bắt đầu có hiện tượng trương phình và một ít thi ban. Hình thể của hắn thập phần mập mạp cao lớn, đoán chừng phải nặng một hai trăm cân là ít. Bụng cao như phụ nữ hoài thai mấy tháng, hốc mắt cũng đã có chút sụp xuống. Vùng mũi rộng, bờ môi, trên mặt thịt béo nung núc, biểu lộ của hắn có hơi vạm vỡ, dường như trước lúc chết rất thống khổ.

Đúng lúc này, Cát Hiển Nghiệp sai người đem bản khám nghiệm tử thi ra, một nam nhân nhỏ gầy lưng còng xuống tên là Trần Quả, ước chừng bốn mươi tuổi, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ, đôi mắt dao động có vài phần như người chết. Không có cảm xúc, hẩn cúi đầu làm lễ khiến người ta có cảm giác ư ảm.

Tần Tiêu nhìn Trần Quả vài lần, mở miệng hỏi:

- Người chính là người khám nghiệm tử thi này? Trả lời bốn quan lúc đó phát hiện cái gì?

- Vâng. Đại nhân!

Trần Quả chấp tay, đi đến bên cạnh thi thể, mở miệng của Mã Thành Kiên ra nói:

- Lợi của người chết hồng nhuận phơn phớt. Hàm răng hoàn hảo, bựa lưỡi màu sắc bình thường, cũng không phải là do trúng độc.

- Xoang mũi không có tụ huyết, mũi có dấu vết bị đè ép, đầu lưỡi vị trí bình thường, không có lại biến hình, cũng không chết vì ngạt thở.

- Toàn thân cao thấp, không có lợi khí lưu lại vết thương; bộ phận sinh dục khí quan cũng không có dấu vết bị thương, không phải là chết vì đập vào bộ phận sinh dục. Làn da không có tụ huyết, não không có vết thương thực sự không phải là chết vì đập vào đầu.

Tần Tiêu nhíu nhíu mày:

- Vậy theo ý kiến của người, cái chết của hẩn bởi vì cái gì?

Trần Quả lắc đầu:

- Hồi bẩm đại nhân. Tiểu nhân cũng cảm giác thập phần quái dị, theo tình huống của người này thì giống như là tử vong bình thường hoặc là trái tim đột nhiên ngừng làm cho đột nhiên chết bất đắc kỳ tử. Bất quá, địa phương duy nhất có kỳ quái chính là âm nang (Bìu dái) co rút nhanh khiến phần bụng trương lớn.

Tần Tiêu tiến lên dùng tay đè lên bụng, vùng này xẹp xuống mà không co dãn, tạo nên một cái dấu tay. Nhưng qua không bao lâu, tựa như bóng da phình lên, theo lời Trần Quả thì âm nang của người này co lại thành một đoàn giống như con nít chưa phát dục.

Tần Tiêu nói:

- Đây không phải Súc Dương Hồi Phúc sao?

Trần Quả có chút kinh ngạc đáp:

- Đại nhân quả nhiên kiến thức rộng lớn. Tiểu nhân lúc trước, cũng nghĩ như vậy, nhưng mà từ biểu hiện này còn chưa đủ để phân biệt cái chết của hẩn là do đầu hoặc là sau khi chết Súc Dương Hồi Phúc cũng có khả năng.

Tần Tiêu lắc đầu:

- Khổng phu tử cũng vậy. Chẳng lẽ một người đã chết còn không biết là chết như thế nào? Đúng rồi, hẩn trước khi chết đã ở cùng với ai?

Cát Hiển Nghiệp đáp:

- Mã Thành Kiên là thương nhân giúp cưỡi ngựa, quanh năm không về nhà. Bốn ngày trước mới vừa vặn về đến nhà cùng tiểu thiếp của hẩn là Tô Tiểu Liên. Sáng ngày thứ hai thì hẩn đột nhiên chết tại nhà, vì thế mà người nhà Mã Thành Kiên liền đem tờ đơn kiện Tô Tiểu Liên bẩm báo huyện nha.

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Về nhà mới qua một đêm đã chết? Vì vậy người cũng ngầm đồng ý, là Tô Tiểu Liên giết Mã Thành Kiên đúng không?

Cát Hiển Nghiệp cúi đầu đáp:

- Hạ quan hồ thẹn, hạ quan ưc trước hoàn toàn cho là như vậy. Hơn nữa, lúc ấy cũng không có người ngoài. Đại nhân ngài nói xem còn có ai vào giết Mã Thành Kiên, mà không có một chút vết thương nào? Hơn nữa,

nếu như không phải Tô Tiểu Liên phạm phải chuyện gì có lỗi thì nàng vì sao không biện giải ình này? Hết lần này tới lần khác đến cuối cùng, lại nổi điên mà phản cung, hạ quan tức giận mới đánh nàng ba mươi gậy.

199. Chương 199: Thúy Tiên Bảo Ngọc.

Chương 199: Thúy Tiên Bảo Ngọc.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu thở dài một hơi, lắc đầu nói:

- Tô Tiểu Liên đáng thương đúng là có số khổ, hơn phân nửa là bị người xử oan rồi. Nam nhân của nàng đã chết, nàng thương tâm hơn bất kỳ ai, còn bị hình phạm chịu thẩm, nội tâm đau khổ như thế nào có thể nghĩ? Người biết không Cát đại nhân, nàng đột nhiên phản cung, chính là muốn người dựng trọng hình để nàng chết trong sự đau xót. Chúng ta làm quan xử án, phải hỏi vì sao, hiểu được động cơ cùng ý đồ của phạm nhân phán đoán chuẩn xác một chút, không thể bức cung được. Hành động như người ... quả thực là tặc trách.

Cát Hiến Nghiệp kỳ quái hỏi:

- Đại nhân, theo ý tứ của ngài thì Mã Thành Kiền hoàn toàn không phải Tô Tiểu Liên giết chết hay sao?

Tần Tiêu nhíu chặt lông mày như có điều suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Ta cũng không có thể lập tức kết luận. Ta nói, ít nhất phải biết rõ ý đồ của người ta, Như vậy đi, người an bài một chút, mang Tô Tiểu Liên đến gặp ta, còn nữa những thân nhân chí thân của Mã Thành Kiền, từ trong miệng đám người đó có thể sẽ tìm ra manh mối.

Cát Hiến Nghiệp chấp tay nói:

- Vâng, hạ quan, lập tức an bài.

- Ủ. Người đi đi.

Tần Tiêu khoát tay áo, lại lần nữa đi đến bên cạnh thi thể Mã Thành Kiền, dùng phần ám lực tra nghiệm cốt cách toàn thân của hắn đều là hoàn hảo không tổn hao gì, mấy tử huyết cũng không có dấu vết bị kim châm. Sau đó, hắn mới cẩn thận kiểm tra một chút làn da của hắn, đều không có phát hiện bất luận cái gì khả nghi. Cuối cùng, Tần Tiêu mới đưa ánh mắt đến cái bụng to tướng của hắn.

Thể trạng của Mã Thành Kiền mập mạp, nhưng cái bụng của hắn thì phồng lên khoa trương, phẳng phất một quả bóng lớn, rất bắt mắt.

Tần Tiêu trầm nghĩ trong lòng: ân sư để lại cho ta Hoài Anh Thủ Trát cũng có liên quan không ít tới khám nghiệm tử thi. Trước mắt thi thể của Mã Thành Kiền không có trúng độc, không có bị thương, cũng không bị đóng cửa huyết làm cho trái tim đột nhiên ngừng chảy ngược dòng, duy chỉ có bụng trương... Cứ như vậy xem ra, Mã Thành Kiền chết đi, cũng bởi mấy khả năng, cái bản án này cũng đơn giản. Chỉ là kỳ quái, vì sao Tô Tiểu Liên không là hung thủ, lại không chịu phản bác đây? Chẳng lẽ, thật đúng như chính cô ta đã nói, là vì cùng Mã Thành Kiền cảm tình quá mức thâm hậu, hắn vừa chết mình cũng không muốn sống, muốn sớm theo hắn, cam nguyện chịu hình mà chết sao?

Động cơ, căn do, đều có chút gò ép, nói không thông. . . Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ, thời gian dần trôi qua, Tần Tiêu đi ra khỏi phòng chứa xác, hướng phía chánh đường.

Đám người Lý Tiên Huệ thấy Tần Tiêu thì vội hỏi:

- Thế nào rồi?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Có chút quái dị. Nam tử này chết đi không rõ ràng, bản án cũng không có chỗ nào khả nghi. Duy nhất làm cho người ta không hiểu là nữ nhân Tô Tiểu Liên vì sao không chịu thanh minh mình.

Lý Tiên Huệ thân nhiên nói:

- Điều này cũng không có gì kỳ quái a? Một nữ nhân mất đi nam nhân âu yếm thì còn sống còn có ý gì đâu? Hơn nữa, nàng còn bị người ta vu oan là mưu hại nam nhân của nàng, điều này càng khiến cho nàng khổ tâm. Lòng của phụ nữ chính là như vậy đấy, Tần đại ca, huynh có lẽ ở phương diện này còn không hiểu nhiều lắm a?

Tần Tiêu ngạc nhiên đến ngẩn người, nhìn biểu lộ rất nghiêm túc của Lý Tiên Huệ thì cười cười nói:

- Có lẽ là vậy. Xem ra phán định trạng thái tâm lý nữ nhân như thế nào, động cơ phạm tội ra sao thì cần phải học tập muội.

Tử Dịch oán hận dậm chân, thấp giọng mắng:

- Đồ đầu gỗ, không hiểu phong tình gì hết.

Tần Tiêu giả bộ như không có nghe thấy, hẩn nghênh ngang tự tìm cái ghế dựa ngồi xuống, trong lòng thầm cười hắc hắc: Cái gì là đầu gỗ, đầu gỗ không hiểu phong tình, muội tưởng ta thật sự là cái loại đầu to óc nhỏ không rõ ý tứ của Lý Tiên Huệ sao? Trước mặt nhiều người không thể cứ chăm lo tình cảm với Lý Tiên Huệ được. Ta là Đại nhân, “Đại nhân ” phải có điểm rụt rè hiểu chưa?

Đã qua hồi lâu, Tô Tiểu Liên bị dẫn tới, vẫn như cũ là bộ dáng nửa chết nửa sống không hề có vẻ tức giận, ngơ ngác quỳ ở nơi đó.

Tần Tiêu nói:

- Đỡ nàng đứng dậy đi, không thể ngồi thì đứng, cứ quỳ mãi như thế thì đầu gối không dậy nổi đâu.

Lý Tiên Huệ cùng Tử Dịch tiến lên đỡ nàng lên, Tô Tiểu Liên khoát tay áo, thở dài một hơi nói:

- Ta biết rõ, các người là người tốt. Nhưng có đôi khi người tốt không nhất định là làm chuyện tốt. Các người gọi ta ra có phải là muốn nói cho ta biết, xử trảm hoặc là lưu vong vài ngàn dặm, dùng nhiều tiền chuộc tội không? Miễn đi. Đừng nói là không có tiền, ngay cả có tiền, ta cũng sẽ không mua. Chỉ cần chết nhanh.

Tần Tiêu nghe nàng cố chấp như thế thì nhin không được có chút tâm phiền, thấp giọng quát:

- Người rõ ràng không phải người giết, người vì sao chỉ muốn nghĩ tới cái chết? Chết thì có thể giải quyết vấn đề sao? Người chết không minh bạch như vậy thì quả thực không có chút giá trị, phu quân người cũng uống mạng. Nữ nhân người đúng là quá hồ đồ.

Tô Tiểu Liên thờ ơ:

- Chết thì cũng đã chết rồi, còn có cái gì giá trị có đáng hay không. Chết còn không sợ, còn sợ cái gì khác sao?

Tần Tiêu thật sự nhin không được muốn nhảy lên tát cho nàng vài cái, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng đáng thương của nàng thì lại nhin xuống, trong lòng phiền muộn thầm nghĩ: Thật đúng là khối đá ở nhà xí, vừa thối vừa cứng. Loại quái nhân này đúng là ít gặp, hô oan kêu khuất, rồi lại một lòng muốn chết.

Hắn là thật sự như là Lý Tiên Huệ đã nói: Nữ nhân này đã mất đi tất cả biến nàng trở thành cái xác không hồn sao? Nói như vậy Tô Tiểu Liên này là một người tình thâm nghĩa trọng.

Chỉ là trực giác Tần Tiêu có một loại ảm ảm luôn luôn có chỗ không đúng, cụ thể là cái gì đây? Chính mình nhất thời cũng không thể nắm giữ, xem ta náo nhiệt lâu như thế còn chưa thể tiếp xúc đến hạch tâm chính thức. Ít nhất không có xúc động tiếng lòng che giấu sâu trong nội tâm của Tô Tiểu Liên.

Tần Tiêu thở dài bất đắc dĩ một hơi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Thôi, dẫn nàng ra đi, giam vào gian phòng đơn, trông coi cẩn thận, đừng để nàng có sơ xuất gì là được.

Tô Tiểu Liên vừa mới bị mang đi, Cát Hiển Nghiệp phái hai nha dịch đi mời thân thích của Mã gia, sau đó họ chạy vội trở lại. Cát Hiển Nghiệp kỳ quái hỏi:

- Như thế nào trở lại nhanh như vậy? Mã gia cách đây phải hơn ba mươi dặm cơ mà?

Nha dịch trả lời:

- Hồi bẩm đại nhân. Thân thích của Mã gia không phải tiểu nhân mời đến. Mới ra huyện nha không có vài bước, tiểu nhân nhìn thấy chính thể cùng mẫu thân của Mã Thành Kiền mang theo hai gã sai vặt, nổi giận ùng ùng tiến tới nha huyện nói muốn báo án. Tiểu nhân vừa vận thuận đường, đem các nàng tới đây. Người đang ở ngoài công đường.

- Lại muốn báo án hả?

Cát Hiển Nghiệp kỳ quái hỏi:

- Hai nữ nhân đánh đá này còn muốn gì nữa? Tồn đại nhân, ngài xem, chuyện này...

200. Chương 200: Thúy Tiên Bảo Ngọc.

Chương 200: Thúy Tiên Bảo Ngọc.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tồn Tiêu nói:

- Không sao. Cát đại nhân người đừng vội lấy khai mở đường chính thăm, trước hết mời các nàng vào nói một chút a, đến tốt cùng là chuyện gì, xem các nàng tới làm gì. nói không chừng còn có thể cung cấp một ít đầu mối mới. Chúng ta ở trong đường nghe là được.

Cát Hiển Nghiệp gật đầu đáp ứng:

- Đi, gọi hai phụ nhân tiến đến.

Đám người Tồn Tiêu tránh đến bên cạnh đường.

Một lát sau, hai nữ nhân mặc tổ trang (* một loại trang phục màu trắng, ở đây chính là áo tang) mập mập tiến vào, một người trong đó tuổi gần bốn mươi, đoán chừng là chính thể của Mã Thành Kiền. Người còn lại là mẫu thân của Mã Thành Kiền, ước chừng 60 tuổi tóc hoa râm, ăn mặc chỉnh tề, bảo dưỡng nhan sắc không tệ.

Hai nữ nhân tiến vào, thì lập tức vọt tới trước mặt Cát Hiển Nghiệp nhao nhao kêu to.

Thanh âm của chính thể sắc nhọn, ngữ điệu cao vút:

- Huyện úy đại nhân, chúng ta phải báo quan!

Lão mẫu của Mã Thành Kiền cũng trung khí mười phần, liên rống to:

- Cáo tội tiểu tiện nhân Tô Tiểu Liên! Nguyên lai nàng còn đánh cắp bảo bối do con của dân phụ sư tầm.

Cát Hiển Nghiệp phiên muện rống to:

- Đừng náo loạn như thế! Chuyện gì chậm rãi nói cho bốn quan nghe. Mã Đại Nương, người nói đi.

Mã Đại Nương cấp thiết nói:

- Trước đó vài ngày, chúng ta còn không biết. Hôm nay mới nghe gã sai vặt tâm phúc con dân phụ nói rằng, nguyên lai con của dân phụ ngày bình thường sư tầm được một khối bảo ngọc cực kỳ trân quý tên là Thúy Tiên Ngọc, nghe nói giá trị vạn kim! Đáng hận nhĩ tử ta đây bất hiếu, không nói chuyện này, khoe khoang trước mặt tiện nhân Tô Tiểu Liên. Chúng ta thu thập di vật cùng tồn vật của con dân phụ cũng không có thấy khối bảo ngọc kia, đích thị là Tô Tiểu Liên thấy hơi tiền nổi máu tham, cùng gian phụ mưu hại con của dân phụ, còn nghĩ chiếm vật ấy làm của riêng.

Cát Hiển Nghiệp nói:

- Bảo ngọc? Gã sai vật? Vậy gã sai vật ở đâu?
- Đang ở bên ngoài công đường.
- Gọi hắn vào đây.

Tần Tiêu ở nội đường nghe thấy thì trong lòng thầm nghĩ: Thúy Tiên Bảo Ngọc? Đầu mới mới đây!

Một lát sau, một gã sai vật tên là Mã Tam tiến tới quỳ lạy nói:

- Tiểu nhân chính là tùy tùng của Mã Thành Kiên Mã lão gia khi còn sống, quanh năm theo lão gia kinh thương ở các nơi. Lão gia nửa năm trước được một khối bảo ngọc hiếm thấy tên là Thúy Tiên Ngọc, nói là chuẩn bị vụng trộm đưa cho tiểu thiếp Tô Tiểu Liên, muốn tiểu nhân giữ kín không thể để cho đại nương cùng lão thái thái biết.

Cát Hiển Nghiệp nói:

- Nếu là chuẩn bị đưa thì tại sao các người còn tới đây báo quan, nói Tô Tiểu Liên trộm bảo ngọc hả?

Mã Tam nói:

- Bẩm đại lão gia. Mã lão gia nói như thế nhưng hai ngày sau Mã lão gia cũng không đưa, nên tiểu nhân cũng không biết là vì sao. Về sau Mã lão gia cả ngày đem khối bảo ngọc mang bên cạnh, ai cũng không cho nhìn một chút. Còn trịnh trọng dặn dò tiểu nhân, không nói cho bất luận kẻ nào. Kể cả. . . Tô Tiểu Liên!
- Nghe thật là kỳ quái!

Cát Hiển Nghiệp bên ngoài cùng Tần Tiêu trong nội đường cơ hồ là trăm miệng một lời.

Hai nữ nhân hét to:

- Đại nhân, dám phụ Tô Tiểu Liên nhất định là đã biết việc này. Mới thấy hơi tiền nổi máu tham, cùng gian phu. . .
- Im ngay!

Cát Hiển Nghiệp quát một tiếng chói tai:

- Trước mặt bốn quan không cho phép các người ăn nói bừa bãi. Sự tình ta cũng biết rồi, các người lui xuống trước đi, chờ ở bên ngoài để bốn quan suy nghĩ.

Sau đó, Cát Hiển Nghiệp cấp thiết chạy đến hậu đường, vẻ mặt nôn nóng hỏi Tần Tiêu:

- Đại nhân, theo người xem việc này là như thế nào?

Tần Tiêu nói:

- Chỉ dựa vào lí do trước mắt là phỏng đoán lung tung không ra kết quả gì, tiếp tục điều tra, gọi tên Mã Tam một mình vào hậu đường. Bốn quan muốn hỏi hắn vài câu.

Cát Hiển Nghiệp sai người đem Mã Tam vào trong, nói với hắn:

- Mã Tam, vị này chính là quan trên của bốn quan, Tần đại nhân chuyên tư hình luật. Hỏi người nói cái gì thì phải theo tình hình thực tế mà nói, nếu dám lường gạt thì phạt nặng không tha!

Mã Tam đương nhiên là khúm núm, không dám trái lời.

Tần Tiêu đánh giá Mã Tam một hồi, đây là một người đàn ông ba bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, thân thể rắn chắc, áo khoác bằng vải thô, có mảnh vải vắt trên vai, cách ăn mặc điển hình của một gã sai vật.

Tần Tiêu nói:

- Mã Tam, người đi theo Mã Thành Kiên đã bao lâu? Hắn đối với người rất là tín nhiệm sao? Người đi theo hắn vào Nam ra Bắc đi buôn bán hàng, có phụ trách một vài sự vụ gì không?

Mã Tam đáp:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân Mã Tam, đi theo Mã lão gia đã có hơn mười năm rồi. Kỳ thật tiểu nhân cũng tính toán ra là bà con xa của Mã lão gia, Mã lão gia đối với tiểu nhân cũng thập phần tín nhiệm, thường thu dọn hàng và lấy hàng đều giao cho tiểu nhân quản lý. Ngay cả chi tiêu thông thường tốn hao tiền đều là tiểu nhân quản lý. Thời điểm đi buôn bán, Mã lão gia còn để cho ta xử lý giúp ngài ấy một số khoản giao dịch nhỏ.

Tần Tiêu gật nhẹ đầu:

- Xem ra, Mã Thành Kiên hoàn toàn rất tin tưởng người, ngay cả chuyện tình của Thúy Tiên Ngọc cũng chỉ nói với người. Người còn nhớ rõ, Mã Thành Kiên là như thế nào đạt được khối bảo ngọc đó không?

- Tiểu nhân nhớ rõ, nhưng mà nội tình thì không kỹ càng lắm.

Mã Tam ra vẻ suy nghĩ lại nói:

- Nửa năm trước, tiểu nhân đi theo Mã lão gia đến Sóc Châu biên cảnh của đến Đại Chu cùng Đột Quyết, lão gia một mình đi ra ngoài nửa ngày, lúc trở lại thì nói tìm được một món bảo bối. Lúc ấy lão gia còn nói trở về muốn tặng cho Tô Tiểu Liên. Nhưng cách một ngày sau, Mã lão gia không đưa mà còn dặn dò tiểu nhân, không được đem chuyện của bảo ngọc nói cho bất luận kẻ nào.

Tần Tiêu nhíu nhíu mày, trong lòng nghĩ thầm: xem ra, lai lịch của khối bảo ngọc này cũng có chút ít kỳ quái! Nói không chừng chính là mấu chốt của sự tình, đơn thân độc mã ra ngoài nửa ngày, được một món bảo bối, hơn nữa còn là khu vực biên cảnh của Đột Quyết cùng Đại Chu...

Tần Tiêu nói:

- Mã Tam, người đã nói rất nhiều khoản Mã Thành Kiên là do người quản lý. Vậy lai lịch của khối bảo ngọc, người biết không? Mã Thành Kiên bỏ ra bao nhiêu tiền để mua được khối ngọc này? Còn có, Mã Thành Kiên đối với Tô Tiểu Liên thập phần sủng ái như thế nào mà hắn lại muốn gạt chính thê cùng lão mẫu đem ngọc đưa cho Tô Tiểu Liên?

Mã Tam nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân lúc ấy cũng cảm thấy kỳ quái, bởi vì khối bảo ngọc này không phải là giao dịch có được. Lúc ấy tiểu nhân phải nắm hết tất cả giao dịch của Mã lão gia với một ít thương nhân Đột Quyết như ngựa và trà. Lúc ấy Mã lão gia cũng không có tìm tiểu nhân lấy tiền mua sắm bảo ngọc này. Tô Tiểu Liên là một năm trước, lão gia quen biết ở Sóc Châu, sau đó mua nạng về, thập phần sủng ái yêu thích thường thường thừa dịp có cơ hội đi buôn bán bên ngoài mang lễ vật về tặng nạng.

Tần Tiêu nghe ra được một tí mánh khéo:

- Sao, lại ở Sóc Châu? Lão gia nhà người thường xuyên đi Sóc Châu sao? Tô Tiểu Liên có xuất thân và lai lịch như thế nào?

201. Chương 201: Thúy Tiên Bảo Ngọc. (2)

Chương 201: Thúy Tiên Bảo Ngọc. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 15 Điểm khi đọc bài viết này:

vipvanda :

Mã Tam nghĩ rồi nói:

- Sóc Châu là biên cảnh làm kinh doanh cùng người Đột Quyết bình thường đều ở đó. Chỉ cần không phải hai nước khai chiến. Lão gia hàng năm đều đi một hai lần, buôn bán chút ít trà vải vóc, kiếm rất nhiều tiền. Đi một chuyến có thể vượt qua nửa năm những nơi khác, về lai lịch của Tô Tiểu Liên, tiểu nhân cũng

không rõ lắm, cũng không nghe Mã lão gia cẩn thận nhắc tới. Đoán chừng chính là con gái của dân chúng tầm thường nào đó ở Sóc Châu.

Tần Tiêu thì thảo thầm nghĩ: Đột Quyết, bảo ngọc, Sóc Châu biên cảnh, mua được Tô Tiểu Liên, xem ra, Tô Tiểu Liên cùng lai lịch của bảo ngọc xuất xứ giống nhau, đều là từ Sóc Châu, vùng biên cảnh của Đại Chu cùng Đột Quyết. Cả hai có mối liên hệ gì với nhau sao?

Tần Tiêu tiếp tục hỏi:

- Mã Tam, vậy khối ngọc đó ngươi đã từng thấy chưa? Bốn ngày trước Mã Thành Kiên từ nơi khác kinh thương trở lại, trên người có mang theo khối ngọc này không?

Mã Tam do dự mà lắc đầu:

- Khối ngọc này, Mã lão gia chỉ lấy ra rồi lại giấu đi cực nhanh, tiểu nhân cũng vào ngày Mã lão gia mua mà nhìn được vài lần. Về sau, Mã lão gia cũng rất ít khi lấy nó ra, chỉ là ngẫu nhiên tại thời điểm bên ngoài không có người thì Mã lão gia một mình một người đem nó lấy ra tinh tế nhìn ngắm, có khi còn ngẩn người ra hồi lâu. Tiểu nhân cũng ngẫu nhiên mới biết được, về phần bốn ngày trước lúc Mã lão gia trở lại mang bảo ngọc trên người không thì tiểu nhân thật sự không biết. Chỉ là theo lý thuyết, lão gia hẳn là sẽ không bỏ nó ở nơi khác. Bình thường đều giấu vào trong quần áo sát da thịt, ngay cả ngủ cũng không lấy ra.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Được rồi, tạm thời hỏi ngươi tới đây thôi. Bất quá, Cát đại nhân tùy thời sẽ gọi ngươi tới hỏi. Trong những ngày sắp tới, không được rời khỏi huyện Hà Nam. Không có việc gì rồi, ngươi đi đi.

Mã Tam hành lễ rồi rời đi.

Hỏi xong chuyện, Tần Tiêu một mình thông thả bước đi, một bên tinh tế suy tư. Đám người Cát Hiển Nghiệp, Lý Tiên Huệ bên cạnh đều im im lặng lặng không nói gì, đôi mắt theo thân ảnh lắc lư của Tần Tiêu tròng trành có chút quái dị. Tình hình này giống như là Tần Tiêu đang diễn kịch một mình.

Một lát sau, Tần Tiêu mới cảm giác ra một chút điều gì khác thường, hẩn nhìn thoáng qua mọi người cười nói:

- Các ngươi đều nhìn chăm chăm vào ta như vậy làm cái gì? Trên mặt ta vừa rồi không có viết chữ.

Cát Hiển Nghiệp thấy Tần Tiêu lên tiếng phá vỡ trầm mặc, hẩn bước lên phía trước vài bước hỏi:

- Tần đại nhân, thẩm án xong đã có manh mối gì chưa? Hạ quan cảm giác được, bản thân Mã Thành Kiên có chút quái dị. Còn có lai lịch của khối Thụy Tiên Ngọc có chút cổ quái.

Tử Địch bên cạnh “A” một tiếng thật dài, vẻ mặt nàng tràn đầy khinh thường nói:

- Có cái gì quái dị, có cái gì cổ quái! Muốn biết rõ ràng những điều này thì đơn giản là trực tiếp tìm Tô Tiểu Liên hỏi không phải được sao, có gì khó xử lý đâu?

Lý Tiên Huệ vội vàng kéo Tử Địch một cái, thấp giọng trách mắng:

- Còn không im miệng! Hai vị đại nhân đang nói chuyện, chúng ta làm gì có phần xen vào. Những chuyện này, Tần đại nhân cùng Cát đại nhân đều hiểu rõ trong lòng. Tỷ đó, bớt tranh cãi đi, Tô Tiểu Liên sống chết không mở miệng, nếu có thể thẩm tra cái kết quả gì thì đã làm xong sớm rồi. Thật là

Tử Địch ngượng ngùng nói:

- Đó là bọn họ không thẩm mà! Đổi lại là ta, là ta. . . Được rồi, coi như ta chưa nói, ta không phải Ngự Sử, huyện ủy. Ai nha, ta nếu là làm quan, khẳng định ngon hơn các ngươi.

Tần Tiêu nghe nha đầu kia bày hết mưu này sang mẹo kia cảm thấy trong lòng sáng ngời, hẩn cười ha ha nói:

- Được. Lúc này đây, ta mời muội thẩm vấn đi. Nói không chừng, thật đúng có thể được một ít kết quả tốt chúng ta không ngờ được.

Tử Địch già mồm nói:

- Cái gì nha, thăm thì thăm! Ta, ta, ta. . . Ta làm luôn, chứng minh cho các người thấy!

Cát Hiên Nghiệp thấy dở khóc dở cười tiến đến bên cạnh Tần Tiêu thấp giọng nói:

- Đại nhân, chuyện này. . . không tốt đâu, làm gì có đạo lý nữ quyền đi thăm vấn phạm nhân. Nếu truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười đó.

Tử Dịch đắc ý nhướn lông mày, trong lòng thầm suy nghĩ: Hắc, ta biết ngay các người không dám! Để cho ta nhặt lấy tiện nghi, nói một hồi đã miệng thật. Hắc hắc.

Lý Tiên Huệ liên tục đem Tử Dịch kéo qua một bên:

- Tử Dịch tỷ tỷ, tỷ đừng làm rộn. Việc này đã phiền lắm rồi, tỷ để đại nhân sớm xử lý đi, sau đó về kinh nộp chỉ, đừng để lỡ đại sự.

Tử Dịch đắc chí vừa lòng khoát khoát tay:

- Không có việc gì không có việc gì, những chuyện như thế này nha, tâm lý của ta nắm chắc, người đừng sợ.

Lý Tiên Huệ nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí đại xuất danh tiếng của Tử Dịch thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, thấp giọng cười mắng:

- Ta lần đầu tiên thấy nha đầu không biết lớn nhỏ như tỷ, có người ngoài ở đây đó, tỷ thoáng thu liễm một chút đi.

Tử Dịch gật đầu như gà mổ thóc:

- Biết rõ biết rõ, ta đã rất thu liễm.

Tần Tiêu mặt không biểu tình nhìn chằm chằm vào Tử Dịch, trong lòng đem sự tình cân nhắc được rõ ràng, mở miệng đối với Cát Hiên Nghiệp nói:

- Cát đại nhân, ta là nói thật. Thật sự ý định của ta là để cho tiểu nha đầu đi thăm vấn Tô Tiểu Liên.

Lời vừa nói ra, cơ hồ tất cả mọi người ở đây đồng thời cả kinh hỏi:

- Vì sao?

Về mặt của Tần Tiêu xấu xa mỉm cười:

- Bởi vì, thứ nhất, nàng là nữ; thứ hai nàng chủ động xin đi giết giặc. Sao vậy Tử Dịch, xem bộ dáng kinh ngạc của muội giống như ăn phải con ruồi thế, hay đã hồi hận rồi.

- Ai. . . Ai không dám!

Tử Dịch hung hăng nói:

- Ta đã nói là có thể thăm vấn tốt hơn cả các người.

- Ủ. Đó là nhất định được. Bằng không thì ta cũng sẽ không phái muội đi. Muội không phải một mực trách ta, không giao chuyện này uội xử lý sao? Vậy thì tốt, trước mắt chuyện xui xẻo này cũng chỉ có muội Tử Dịch có thể làm.

Tần Tiêu tiếp tục về mặt cười xấu xa ngoắc ngoắc nàng:

- Đưa tai đây, ta nói uội biết phải hỏi vấn đề gì. Những thứ khác thì do muội tự mình phát huy nhé.

Tử Dịch đảo mắt nhìn bốn phía một chút, thấy ánh mắt của mọi người đều đặt lên người mình thì cảm giác được một hồi hưng phấn cùng kích thích, rất là vui vẻ chạy đến bên cạnh Tần Tiêu, đưa lỗ tai tới:

- Nói đi!

Tần Tiêu cố nín cười nói nhỏ một hồi bên tai Tử Dịch.

Tiểu nha đầu còn chỉ nghe được một nửa, thì bỗng chốc nhảy, về mặt trở nên đỏ bừng, tức giận hét to:

- Huynh ... Huynh thật quá đáng! Muội là một cô nương mà huynh bảo muội đi hỏi vấn đề đó, muội không làm.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Vậy thì ta chỉ còn cách gọi Tử Dịch chính là con cộc giầy, không phải thật. Con cóc ngáp, khẩu khí rất thô bạo, nhưng đựng chuyện thì không có chỗ dùng. Ai, không có biện pháp, hay là ta mời cao nhân khác thôi.

- Đợi một chút!

202. Chương 202: Bị Chết Dâm Đăng Như Thế.

Chương 202: Bị chết dâm đăng như thế.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tử Dịch dậm chân, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Làm thì làm! Không phải là cùng nàng hỏi một ít vấn đề sao? Đơn giản quá, ta làm. Các người chờ đợi tin tức tốt lành của ta đi.

Dứt lời, Tử Dịch phúi phúi đít, nghênh ngang đi đến phòng giam giữ Tô Tiểu Liên ở phía sau.

Tần Tiêu cười ha ha nói với Cát Hiên Nghiệp:

- Cát đại nhân, chuyện của Tô Tiểu Liên giao cho tiểu nha đầu này đi. Vì sao Mã Thành Kiên chết đi, rất nhanh có thể rõ ràng rồi. Chúng ta thừa dịp trong khoảng thời gian này, đi tới nhà Mã Thành Kiên nhìn xem. Có lẽ còn có chút manh mối đấy.

Tất cả mọi người nghi hoặc khó hiểu, hai mặt nhìn nhau một hồi. Lý Tiên Huệ lo lắng nói:

- Tần đại ca, Tử Dịch thật sự được sao? Nữ nhân Tô Tiểu Liên kia rất quái dị, đem sự tình như vậy giao cho Tử Dịch có phải quá mạo hiểm không?

Tần Tiêu tràn đầy tự tin mỉm cười:

- Yên tâm đi, chỉ cần nàng hỏi như những gì ta dặn thì nhất định có thể làm được, không có việc gì đâu. Muội đừng coi thường tiểu nha đầu này, tuy rằng nàng lúc nào cũng có bộ dạng không chỗ nào câu thúc không có tim không có phổi, kỳ thật cũng là quý tinh linh, rất lém lỉnh đó.

Lý Tiên Huệ nháy đôi mắt, mập mờ cười:

- Tần đại ca, lúc nào đối với Tử Dịch rất hiểu rõ như vậy hả?

Tần Tiêu sử xuất thủ đoạn quen dùng “giả ngu” nhìn không chớp mắt, giọng không thay đổi nói:

- Ah, ở chung thời gian còn dài tự nhiên hiểu được. Tiên nhi, muội cùng Phạm tiên sinh, ở lại bên trong huyện nha nghỉ ngơi đi. Ta cùng với Lý tướng quân, Cát huyện nha đi tới nhà Mã Thành Kiên rồi sẽ trở lại.

Lý Tiên Huệ thần nhiên nói:

- Muội ... Không thể đi sao?

Tần Tiêu chớp chớp đôi mắt:

- Muội vẫn nên ở tại chỗ này nghỉ ngơi đi. Thời tiết quá nóng. Cát đại nhân, chúng ta đi thôi.

Hai nữ nhân mập dẫn theo Tần Tiêu cùng đám người Cát Hiên Nghiệp vào trong phòng củi Mã Thành Kiên khi còn sống. Tần Tiêu xem xét hình thức của gian phòng, không khỏi nhú nhú mày bởi vì hiện trường đã bị trở nên tan hoang, đoán chừng chính là hai nữ nhân kia tìm kiếm khối bảo ngọc mà thành.

Tần Tiêu nói với Cát Hiên Nghiệp:

- Cát đại nhân, người hắc là không có dặn dò không được phá hỏng hiện trường sao? Hiện giờ ở chỗ này loạn thất bát tao, đối với chuyện tra tìm manh mối rất bất lợi.

Cát Hiển Nghiệp hồ thẹn nói:

- Hạ quan đã dẫn dò qua nhưng không có nghiêm lệnh. Mầu thân cùng thê tử của Mã Thành Kiên Từ trước đến nay nổi danh danh đá, hạ quan cũng không quá quan tâm liên hệ cùng các nàng. Vì thế ... sau khi mang thi thể của Mã Thành Kiên đi cũng không trở lại xem xét.

Trong lòng Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng: giả vờ hồ đồ. Người như ngươi mà cũng phá án, trước để cho người nhớ lại, đến lúc đó cùng tính một lượt.

Hiện trường lộn xộn vô cùng, nơi có chứng cứ tối trọng yếu nhất trở thành địa phương loạn nhất. Cơ hồ đệm chân cũng bị xé thành mảnh nhỏ rồi. Xem ra hai nữ nhân kia, thật đúng là chỉ có tâm tư đi tìm khối bảo ngọc, còn chuyện Mã Thành Kiên chết ngoài biểu hiện thương tâm ta thì không quan tâm bằng khối bảo ngọc này.

Tô Tiểu Liên là tiểu thiếp nuôi ở ngoại trạch, trong một phòng ở độc lập, một cái sân nho nhỏ đơn giản, không có trang trí xa hoa. Trong nội viện có một cái giếng nước, bên trên có ròng rọc kéo nước cùng dây thừng. Tần Tiêu đi đến bên cạnh giếng nhìn nhìn, một cổ khí tức u hàn ẩn ẩn đập vào mặt, hắn uống một ngụm nước cho tỉnh táo.

Hai nữ nhân nhin không được phiền, lại lúu rúu đem Cát Hiển Nghiệp vây lại. Ngươi một câu, ta một câu nhao nhao lên. Tần Tiêu nhìn thấy mà tâm phiền, âm thầm gọi gã sai vặt Mã Tam qua một bên, hỏi hắn:

- Ta hỏi ngươi mấy vấn đề, ngươi thành thật trả lời ta. Đáp được tốt, bổn quan có phần thưởng. Đáp được không tốt thì dùng tội lừa gạt Ngự Sử luận xử. Ngươi nghe rõ chưa?

Mã Tam hoang mang rối loạn gật đầu:

- Đại nhân xin cứ hỏi. Khen thưởng tuyệt đối không dám nghĩ, có chuyện biết tiểu nhân nhất định sẽ nói. Lão gia chết không minh bạch như vậy, tiểu nhân cũng hy vọng có thể sớm ngày tìm ra hung phạm, cho lão nhân gia một cái công đạo.

- Ủ...Được rồi!

Tần Tiêu gật gật đầu hỏi:

- Ngươi trả lời ta trước, là ai phát hiện ra thi thể Mã Thành Kiên đầu tiên?

Mã Tam đáp:

- Đương nhiên là Tô Tiểu Liên. Ngày đó sắp hừng đông, nàng đột nhiên hoảng loạn hét lớn, tiểu nhân bởi vì ở gần nên chạy tới trước, sau đó nhìn thấy thi thể lão gia ở trong phòng của nàng.

- Vậy, trừ ngươi cùng Tô Tiểu Liên đầu này? Ai là người chứng kiến nữa?

- Lúc ấy tiểu nhân sợ hãi, phải đi báo quan. Đêm đó chỉ có tiểu nhân cùng lão gia đến nơi này, vì vậy có lẽ không có người vào được. Lão phu nhân, cùng phu nhân cách nơi này xa hơn một chút, thời điểm nhận được tin tức ngược lại tới muộn hơn cả đám quan sai. Ngoại trừ tiểu nhân cùng Tô Tiểu Liên hẳn là Cát đại nhân nhìn thấy thi thể của lão gia.

- Cát Hiển Nghiệp?

Trong lòng Tần Tiêu nghi hoặc, lập tức lại hỏi:

- Ta hỏi lại ngươi, Cát đại nhân cùng lão gia nhà các ngươi quen biết nhau sao?

- Có lẽ. . . Hẳn là rất quen đấy. Tiểu nhân thấy lão gia cho Cát đại nhân vài món lễ vật, đều là bảo thạch, đồ đặc từ Đột Quyết buôn bán tới. Cát đại nhân, tựa hồ thật thích đồ vật của Đột Quyết. Ah đúng rồi, lần trước đại thọ Lão phu nhân, Cát đại nhân còn đi mừng thọ, hẳn cùng Lão phu nhân cùng phu nhân, có lẽ cũng đều tương đối quen thuộc.

Tần Tiêu thầm nghĩ: ta nói như thế nào kỳ quái như thế, hai nữ nhân lại hung hãn như lưu manh, không có lý do gì đùa nghịch đến cả người trong quan phủ, Thì ra là người quen biết cũ, mới không có cổ kị như vậy, Đoán chừng Cát Hiển Nghiệp ngày bình thường vẫn hay qua lại với Mã Thành Kiên, tìm được chỗ tốt

gì đó làm cho quan hệ hai nhà “Thân mật khăng khít” như thế. Cát Hiển Nghiệp vì sao trước đó không chủ động nhắc tới ta điều này?

Tần Tiêu lại hỏi:

- Người mời đám người Cát Hiển Nghiệp tới, đám người liền đem thi thể Mã Thành Kiền thu đi phải không? Còn nữa, người lúc ấy vào nhà có chứng kiến bảo ngọc trên người Mã Thành Kiền không?

Mã Tam nói:

- Trước khi Cát đại nhân dẫn người đến, trong phòng chỉ có Tô Tiểu Liên ở đó một người. Lúc ấy tiểu nhân đều sợ hãi, ở đâu còn chú ý tới những chuyện này. Hơn nữa, lão gia ngày bình thường đều giấu ngọc trong người, trừ phi là người thân cận tiếp xúc da thịt như Tô Tiểu Liên, nếu không ai còn có thể lấy được. Vì thế tiểu nhân mới suy đoán, là Tô Tiểu Liên trộm bảo ngọc của lão gia. Sau đó tiểu nhân đem những chuyện này nói cho phu nhân cùng Lão phu nhân, để đám người đi cáo trạng.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Được rồi, tạm thời hỏi tới đây. Những lời này, không được nói với bất kỳ ai, có biết không?

Mã Tam gật đầu nói:

- Tiểu nhân minh bạch, đại nhân yên tâm. Ta liều chết cũng không nói với ai nữa.

Tần Tiêu trầm suy nghĩ nói: Mã Tam biết sự tình thật đúng là không ít, hơn nữa, bản thân hắn cũng không thoát được hiểm nghi, xem như là nhân vật mấu chốt.

203. Chương 203: Điểm Đáng Ngờ Chính Thức.

Chương 203: Điểm đáng ngờ chính thức.

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Hiện tại xem ra có khả năng ra tay lấy ngọc nhất là người theo thứ tự tiếp xúc thi thể của Mã Thành Kiền, có khả năng là Tô Tiểu Liên, Mã Tam, Cát Hiển Nghiệp.

Tần Tiêu lo nghĩ, nói:

- Như vậy đi Mã Tam. Người theo chúng ta trở về huyện nha. Bốn quan tùy thời có chuyện muốn hỏi người, hai ngày này người sẽ ở bên trong huyện nha.

Mã Tam đương nhiên là không dám thoái thác, hắn đáp ứng ngay.

Đám người Tần Tiêu lại đang tìm tòi bốn phía một phen, hai nữ nhân kia cũng phân biệt tra hỏi, nhưng trên cơ bản không phát hiện manh mối gì thêm, vì vậy mà đẹp đường hồi phủ.

Trở lại ở bên trong huyện nha, Cát Hiển Nghiệp bận việc một ít công vụ trong tay, Mã Tam cũng bị Tần Tiêu cố ý an bài trong một gian phòng với Thiết Nô. Tần Tiêu còn cố ý âm thầm mà dặn dò Thiết Nô phải giám sát hắn.

Lý Tiên Huệ cùng Tử Địch vui mừng thấy đám người Tần Tiêu về, nhất là Tử Địch, bộ dáng của nàng hưng phấn kiêu ngạo vô cùng, ngồi rung đùi đắc ý, điệu võ dương oai.

Lý Tự Nghiệp nhếch miệng cười nói:

- Nha đầu kia không phải là trên đường phố nhặt được tiền chứ, cao hứng trở thành bộ dáng này luôn.

Tần Tiêu minh bạch, nha đầu kia nhất định tìm được câu trả lời rồi, vì vậy hắn cười khế gọi Tử Địch sang một bên hỏi:

- Hỏi cái gì, nói cho ta nghe một chút.

Tử Định mặt mày hớn hở vui mừng nói:

- Ha ha! Cái này huynh đừng xem là nhỏ nha. Kỳ thật ta cũng có sở trường của ta. Loại chuyện như thế này cũng chỉ có ta làm được.

- Được rồi được rồi, muội lợi hại, nói mau a, phát hiện cái gì.

Mặt Tử Định lập tức đỏ lên, nhìn chung quanh một hồi, trầm thấp nói:

- Xem ra Mã Thành Kiền đích thật là chết như vậy, thực sự là như thế, sau khi ăn hết gà mập rượu ngon Tô Tiểu Liên chuẩn bị cho hắn thì về sau...về sau....

Tần Tiêu nhin xuống không có cười ra tiếng, vẻ mặt đứng đắn mà hỏi:

- Về sau như thế nào?

Tử Định trừng lấy đôi mắt, duỗi ra một bàn tay, nàng xấu hổ nói:

- Năm. . . Năm lần!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Được rồi, trừ đó ra, muội còn hỏi xảy ra điều gì?

Tử Định ho khan một tiếng:

- Rốt cuộc chẳng có tin tức hữu dụng, đơn giản là thê thiếp tranh thủ tình cảm ah, Tô Tiểu Liên tố khổ thê tử Mã Thành Kiền khi dễ nàng ta như thế nào...

Tần Tiêu hiện tại đã hiểu một sự tình. Về phần Mã Thành Kiền chết đi, hắn sớm đã liệu rõ “”Âm hàn thâm tạt” Dùng y lý hiện tại mà nói, ở trong Hoài Anh Thủ Trát của Dịch Nhân Kiệt ghi lại, thể hư chi nhân, người rượu chè ăn uống quá độ quá độ, tưng dục quá độ sau đó lại bị hàn khí xâm thân, đây cũng là bệnh trạng của “Âm hàn thâm tạt”. Bụng trưởng phình lên, một cổ hàn khí lạnh nóng ở trong ổ bụng không thể tán đi. Sau đó bao tinh hoàn kịch liệt héo rút lập tức chết bất đắc kỳ tử.

Tử Định mới vừa nói “Năm lần ” dĩ nhiên là chỉ Mã Thành Kiền bạo phát rồi chết, cùng Tô Tiểu Liên trên giường làm năm lần. Tiểu biệt thắng tân hôn, bất quá bạn thân này cũng quá độc ác đi. Bất chấp thân béo thể hư cùng đường đi một nhọc, liên mạng cũng muốn làm.. Sau đó Tử Định không nói hắn cũng nghĩ ra, trời nóng như vậy lại làm không dứt sao không nóng được. Người hắn béo như thế dễ chảy mồ hôi, vì thế chạy vào nội viện lấy nước giếng dội lên người. Được rồi, bạn thân này trước đó ăn một bụng đầy mỡ, rượu và đồ nhấm. Một khi đổ xuống tuyến tụy, thận... Ngũ tạng lục tạng đều bị nội thương, trứng cũng đỡ không hết.

Tần Tiêu âm thầm tổng kết trong lòng: Mã Thành Kiền chết đi, hoàn toàn có thể nói, chỉ là ngoài ý muốn, không có gì rất khó giải thích. Nếu là giả thiết Tô Tiểu Liên có chủ tâm dùng phương pháp này đến giết chết Mã Thành Kiền, vậy cũng không tránh khỏi quá hoang đường, không có đạo lý. Nàng nếu là muốn Mã Thành Kiền chết. Hoàn toàn có thể chọn phương pháp xử lý hữu hiệu khác, không đáng gây khó dễ thân thể của mình. Hơn nữa, loại phương pháp này cũng không thể cam đoan nhất định hữu hiệu. Vì vậy, giả thiết này hoàn toàn không thể thành lập.

Cho nên nói chuyện trong đó, Tô Tiểu Liên cũng chỉ là người vô tội bị hại. Nàng có lẽ biết một ít nguyên nhân cái chết của Mã Thành Kiền mới xấu hổ một mực không cãi lại. Bởi vì nàng cho rằng, cho dù đem những lời này nói ra, cũng không người nào nguyện ý tin tưởng; hơn nữa loại sự tình tư mật trên giường cũng không có ai đi làm chứng. Đồng thời, nàng lại cho là mình mặc dù không có giết chết Mã Thành Kiền, càng không có động thủ đi giết hắn, nhưng Mã Thành Kiền chết đi, đoán chừng cùng đêm đó có quan hệ “Yêu” không dứt nước sôi lửa bỏng. Vì vậy trong lòng cũng có xấu hổ cùng tự trách thật sâu. Những ý nghĩ này cùng ý niệm đan vào khiến cho Tô Tiểu Liên thống khổ không chịu nổi. Vì vậy, dứt khoát cái gì cũng không nói, kệ cho Cát Hiên Nghiệp - tên quan ngu ngốc này tra tấn, chỉ cầu chết nhanh, xuống dưới cùng Mã Thành Kiền.

Xem ra những lời “Vạn ác dân cầm đầu” Cũng có lý. Mã Thành Kiên một phú ông sống rất thoải mái bởi vì dân đang mà chết, làm hại tiểu thiếp của hắn hiện tại sống còn khó chịu hơn chết.

Tử Dịch nói:

- Thì ra là Tô Tiểu Liên trước đó cùng Mã Thành Kiên vụng trộm ở ngoại trạch. Sau đó chủ mẫu ghen ghét thừa dịp Mã Thành Kiên ra ngoài kinh thương bí mật đuổi nàng ra ngoài. Về sau Mã Thành Kiên thật vất vả tìm nàng trở về, từ nay về sau không thèm nhìn Mã phu nhân mập như heo đó nữa, thiếu chút nữa là bỏ nàng. Mỗi lần về nhà ngoại trừ gặp mẫu thân, liền trực tiếp đến ở bên ngoài gặp Tô Tiểu Liên.

Tần Tiêu gật nhẹ đầu:

- Xem ra, Mã Thành Kiên cùng Tô Tiểu Liên có tình cảm thân mật, khó trách chủ mẫu sinh ghen, muốn đem nàng bán đi. Chủ mẫu bán tiểu thiếp, bên trên luật pháp không có gì lớn nhưng mà trên mặt tình cảm khiến cho Mã Thành Kiên không thể tha thứ cho chính thế. Điều này cũng không khó tưởng tượng, vì sao Mã Thành Kiên chết, Tô Tiểu Liên cũng không còn dũng khí sống sót. Nàng căn bản là không có nơi sống yên ổn, chủ mẫu ghen tâm thành họa, đến cuối cùng cũng tuyệt đối không tha cho nàng. Kỳ thật thương nhân như Mã Thành Kiên tùy tiện ra chút ít tiền chuộc để Tô Tiểu Liên khỏi bị một ít nỗi khổ da thịt cũng là đạo nghĩa cần phải làm. Nhưng mà chủ mẫu cùng Lão phu nhân không chuộc lại còn đổ dầu vào lửa,. Thật sự là độc nhất là lòng dạ đàn bà.

- Đây! Huynh nói cái gì hả?

Tử Dịch tức giận quát:

- Cái gì gọi là “độc nhất là lòng dạ đàn bà”. Huynh đừng có vợ dứa cả nắm được không, chỗ này còn có Tiên nhi muội muội đó.

Lý Tiên Huệ cười thành tiếng nói:

- Được rồi, Tử Dịch. Đừng cứ mãi để tâm vào chuyện vụn vặt gây khó dễ với Tần đại ca. Nhất là tại thời điểm làm chính sự, chúng ta nếu có thể giúp đỡ đương nhiên là tốt, nếu như không giúp đỡ được cái gì thì giống như ta ở một bên im im lặng lặng nhìn, im im lặng lặng nghe, không thêm loạn cho hắn là tốt nhất.

Tần Tiêu ẩn ẩn từ trong lời nói của Lý Tiên Huệ nghe ra một cỗ hương vị là lạ.

204. Chương 204: Điểm Đáng Ngờ Chính Thức. (2)

Chương 204: Điểm đáng ngờ chính thức. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Nhớ tới trước đó lúc rời khỏi nha môn, Lý Tiên Huệ từng yêu cầu cùng theo một lúc nhưng bị chính mình cự tuyệt. Hiện tại nhớ tới, mình là không phải từ vừa mới bắt đầu đã quá xem nhẹ cảm thụ của nàng rồi hoặc là nói chỉ xem nàng như một người cần được bảo vệ và chiều cố sao? Dùng tính cách ngoài mềm trong cứng của Lý Tiên Huệ quả quyết sẽ không thích loại bảo hộ như kiểu bình hoa này.

Được rồi, giải quyết xong chuyện trước mắt thì hảo hảo tâm sự cùng nàng. Còn hy vọng không cần có cái gì ngăn cách cùng hiểu lầm mới tốt. . . Kỳ thật, muốn ta ra lệnh với Tử Dịch hoặc là mang theo các nàng làm việc cũng không có bất kỳ không ổn. Nhưng mà, muốn ta đối xử với Lý Tiên Huệ như một người bình thường vẫn có cảm giác mất tự nhiên. Nàng ở bên trong ý thức của ta là giữ vai trò chủ đạo. Bởi vì ta là phần tử xuyên việt đối với nàng trong lịch sử có biết một hai. Hiện tại một Lý Tiên Huệ hoàn toàn bất đồng cùng lịch sử trước mắt ta khiến ta có cảm giác không chân thực hoặc là. . . Cảm giác kỳ quái nói không nên lời, khiến cho ta bất tri bất giác xem nàng là một biểu tượng nào đó, vật phẩm trọng yếu mà không phải một nữ nhân đơn giản bình thường.

Ai nha! Cảm tình của con người thật đúng là kỳ quái. Vì sao ta cuối cùng quên không được nàng là Vĩnh Thái quận chúa, mà không phải một người nữ tử bình thường. Một kẻ hồng phần tri kỷ thuần túy cùng ta chung hoạn nạn? Đây đối với Lý Tiên Huệ có phải không công bình hay không?

Đầu óc Tần Tiêu ngược lại càng nghĩ càng xa càng muốn càng hồ đồ. Lý Tiên Huệ bên cạnh nhẹ nhàng đung vào hần một cái:

- Tần đại ca, như thế nào lại ngốc rồi, nghĩ gì thế?

- Ah, không có việc gì.

Tần Tiêu cười cười nhìn Lý Tiên Huệ:

- Tiên nhi, vừa rồi, chúng ta nói đến chỗ nào rồi?

Lý Tiên Huệ cười nhạt nói:

- Mới vừa nói đến biết rõ ràng nguyên nhân Mã Thành Kiền chết đi cùng lý do vì sao Tô Tiểu Liên thà chết không chịu nói. Cái bản án này có lẽ đã xong a? Muội thấy huynh nên sớm giải quyết chuyện nơi này rồi hồi kinh nộp chỉ a. Vạn nhất về muộn bị hoàng đế trách phạt đấy.

Tần Tiêu ngửa đầu nhìn;

- Sắp tối rồi, chúng ta dứt khoát ở lại một đêm. Hơn nữa, tựa hồ còn có một số chuyện còn chưa rõ ràng. Tử Định, vừa rồi muội hỏi Tô Tiểu Liên có nhớ kỹ những hết không, nàng đồng ý chứ?

- Đó là đương nhiên. Chuyện trọng yếu như vậy, đương nhiên là không dám quên.

Tử Định giũ ra một chồng trang giấy:

- Sau này nha, ta cũng có khả năng giúp đỡ huynh xử án phải không? Hi hi, huynh sẽ không ghét bỏ ta vô dụng, xử lý không xong việc chứ? Tô Tiểu Liên lúc mới đầu cũng cũng chết sống không mở miệng, ta nhẫn nại dùng lễ đối đãi, dùng tình khuyên bảo. Cuối cùng là làm cho nàng mở miệng nói chuyện. Bất quá, những lời kia huynh dạy cũng có một chút tác dụng. Ha ha, ta trước mặt nàng, nói suy luận Mã Thành Kiền chết đi bởi vì cái gì, lập tức cảm xúc của nàng đại biến chịu nói chuyện với ta rồi!

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ đều cười ha ha:

- Được rồi, muội hữu dụng nhất, muội lợi hại nhất.

Tần Tiêu cười nói:

- Lấy Cung Từ giao cho Cát Hiến Nghiệp a. Để cho hần cũng biết một chút Tử Định nữ hiệp chúng ta lợi hại như thế nào. Thuận tiện nói cho hần biết, nguyên nhân cái chết của Mã Thành Kiền. Hần nếu không mình bạch hoặc là không tin thì tìm một mục tử bà của kỹ viện hỏi một chút sẽ biết. Hoặc là mở cái bụng của Mã Thành Kiền nhìn một chút, bên trong không phải một cổ khí đè ép mà trong dạ dày lưu lại đồ ăn cùng rượu mạnh.

Tử Định ngượng ngùng thè lưỡi:

- Loại chuyện tình thẹn thùng này, sao ta đi làm được, chính huynh đi đi. Nam nhân dễ nói chuyện với nhau hơn.

Trên mặt Tần Tiêu xuất hiện vẻ mỉm cười:

- Nếu không, muội cùng Phạm tiên sinh đi thôi. Ta còn có một việc muốn đi làm.

- Chuyện gì?

Hai nữ trầm miệng một lời hỏi.

- Cái này Khám nghiệm tử thi kỳ quái.

Tần Tiêu nói khẽ:

- Theo lý thuyết, như người khám nghiệm tử thi chuyên nghiệp thì ngay cả mụ tú bà kỹ viện có lẽ biết được cái chết của Mã Thành Kiền, hắn không có lý do nào không làm rõ được. Như vậy nguyên nhân khả năng thì chỉ có một, cái kia chính là hắn biết rất rõ ràng Mã Thành Kiền chết đi bởi vì cái gì, nhưng lại âm thầm cất giấu không chịu nói ra. Các người nói điều này chẳng lẽ không kỳ quái sao?

Hai nữ nhìn nhau, ngay ngắn hướng gật đầu.

Tần Tiêu nói:

- Ủ! Tiên nhi, muội...

- Muội biết rồi, Tần đại ca, huynh đi mau lên.

Lý Tiên Huệ tươi cười nhân nhạ:

- Tiên nhi ở bên trong huyện nha nghỉ ngơi là tốt rồi. Huynh mau chóng xong xuôi chuyện nơi đây, sớm khởi hành vào kinh thành a.

Tần Tiêu thoáng qua gật đầu một tiếng, nhìn Lý Tiên Huệ vài lần, cất bước hướng phòng chứa thi thể bên cạnh khám nghiệm tử thi đi đến, trong lòng thầm suy nghĩ nói: xem ra, Tiên nhi thật sự chính là cho rằng, ta coi nàng là cái bình hoa được bảo vệ. Với tính tình uyển chuyển hàm xúc ôn nhu của nàng không muốn theo ta đã rất rõ ràng rồi. Đối lại là Tử Dịch, sớm nhảy dựng lên oán trách. Ủ, sau này có thời gian, nhất định phải cùng nàng giải thích để cho nàng khỏi có bức xúc với mình... Mấy người phụ nữ quả nhiên là rất nhiều chuyện, trách không được người ta nói, ba đàn bà tạo thành cái chợ.

Lý Tự Nghiệp một mực im im lặng lặng, lúc này mở miệng nói:

- Đại nhân, ta không muốn ở đây nữa, chuyện nhỏ tý để làm này giày vò mãi, hay là sớm chút hồi kinh thôi.

Theo Tần Tiêu lâu như vậy, hắn đã dưỡng thành một thói quen tốt chính là thời điểm Tần Tiêu làm chính sự, suy nghĩ không ngắt lời không lẩm miệng, bảo trì tuyệt đối yên tĩnh. Có việc lúc nhận lệnh phải giống như lên dây cót bắt đầu làm việc.

- A...Được rồi.

Tần Tiêu không đếm xỉa tới gật đầu:

- Tìm được khối bảo ngọc, lập tức đi ngay. nguồn

Lý Tự Nghiệp thấp giọng lẩm bẩm:

- Một khối ngọc thôi mà, giá trị mấy văn tiền chứ...

Công vụ trên tay Cát Hiến Nghiệp rất, Tần Tiêu cũng không có một mực lôi kéo hắn tiếp khách, cùng Lý Tự Nghiệp tìm nơi khám nghiệm tử thi sau đó sai người gọi Trần Quả khám nghiệm tử thi đến.

Qua không bao lâu, hạ nhân báo lại, sau khi Trần Quả bị Tần Tiêu hỏi thì nói rằng thân thể không khỏe, đã trở về nhà nghỉ ngơi. Tần Tiêu nhú mày, âm thầm cảm giác có chút không ổn, hắn nói với hạ nhân:

- Người biết nhà Trần Quả ở đâu không? dẫn ta tới gặp hắn.

Hạ nhân trả lời:

- Hồi bẩm đại nhân, Trần Quả là lưu manh độc thân ngụ ở trong huyện, cách huyện nha ước chừng mười bảy mươi tám dặm. Ngày bình thường Trần Quả đều là ăn ngủ tại huyện nha, hôm nay chẳng biết tại sao lại cáo bệnh về nhà.

Tần Tiêu ồ lên, gọi Lý Tự Nghiệp tới nói vài câu dẫn dò, Lý Tự Nghiệp chấp tay mà đi. Sau đó Tần Tiêu kêu hạ nhân khám nghiệm tử thi chạy đến chuồng ngựa của huyện nha, lấy ngựa chạy tới nhà Trần Quả.

Mặc dù như thế, khi tới nhà Trần Quả đã vào lúc tối.

Ngoài cửa nhà Trần Quả đã khóa lại.

205. Chương 205: Giấu Đầu Lòi Đuôi.

Chương 205: Giấu đầu lòi đuôi.

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu đá văng cửa phòng Trần Quả trong gian nhà gỗ nhỏ, trong phòng nhỏ âm u tối mờ. Hạ nhân xuất ra que đóm châm đèn lên.

Khá lắm, cũng không ở nhà! Muốn chơi trò mất tích sao?

Cẩn thận tìm tòi một lúc sau, Tần Tiêu thật cũng không phát hiện cái gì khác thường, chỉ là nghe thấy được, trong phòng có một mùi thuốc nhàn nhạt. Trong chốc lát, hắn tìm thấy trong tủ ở đầu giường có một bao thuốc bột. Tần Tiêu lấy ra ngửi một chút, trong lòng thâm nghĩ:

- Lại là Đột Quyết bạch dược! Dùng nghề nghiệp của hắn, cả ngày cùng các loại đao búa làm bạn, ngẫu nhiên quệt làm bị thương cũng là bình thường mà thôi. Nhưng mà khám nghiệm tử thi nho nhỏ làm sao sẽ dùng đến loại bạch dược hiếm thấy ở Trung Nguyên, người Đột Quyết mật chế trị vết thương đao búa là do đâu?

Người Đột Quyết, Mã Thành Kiên đi Sóc Châu biên cảnh Đột Quyết buôn bán, có được Thúy Tiên Ngọc đến từ Sóc Châu, còn có Cát Hiển Nghiệp huyết thống người Hồ. . . Tần Tiêu đột nhiên nghĩ tới điều gì, chạy đến ngoài phòng, nhìn kỹ một hồi con ngựa mà mình cưỡi, nhìn lông bờm của nó bị cắt thành ba sợi chính tề, sau đó còn có bàn đạp hình dạng kỳ lạ, trong lòng đột nhiên sáng ngời – Đột Quyết Tam Hoa Mã!

Trách không được, chính mình vừa rời chân đạp lên bàn đạp có cảm giác mất tự nhiên, nguyên lai là bàn đạp nhỏ hẹp người Đột Quyết đặc chế, đặc biệt thích hợp trên chiến mã, có thể làm cho người ta ổn định trên ngựa. Còn có bờm ngựa ba tổng cùng tồn tại cũng là cách làm thói quen của người Đột Quyết. Bởi vì ngựa là con vật mà người Đột Quyết rất yêu thích, làm cho nó xinh đẹp có cá tính là chuyện rất vinh quang.

Vì sao mọi chuyện đều nhắc lên quan hệ cùng Đột Quyết?

Những chuyện này mới thật là điểm đáng ngờ.

Lúc trước Dịch Nhân Kiệt tại U Châu nhậm chức Đại Đô Đốc cùng người Đột Quyết qua lại không ít, những sở kiến sở văn (chứng kiến hết thấy) Chi tiết, tỉ mỉ tất cả đều ghi lại trong Hoài Anh Thủ Trát. Tần Tiêu đọc được mới chú ý những thứ này.

Tần Tiêu gọi hạ nhân tới hỏi:

- Vừa rồi thời điểm ở trong chuồng ngựa, ta thấy con ngựa này nhìn như khoẻ mạnh nhất thì chọn lấy nó. Nó không phải là ngựa của huyện của các người chứ?

Hạ nhân nghi hoặc nhìn Tần Tiêu liếc, kỳ quái hỏi:

- Đúng là tọa kỵ của Cát đại nhân. Tiểu nhân lúc trước còn kỳ quái, Tần đại nhân sao liếc một cái đã chọn trúng con ngựa tốt nhất trong chuồng. Xem ra Tần đại nhân còn là một cao thủ về ngựa a.

Tần Tiêu hoàn toàn không có để ý tới hạ nhân đang nói, hắn thúc ngựa xoay người cấp thiết cưỡi Thát Tam Hoa Mã hướng trong nhà mẫu thân Mã Thành Kiên chạy vội đi.

Thời điểm Tần Tiêu đến Mã gia, lão mẫu cùng chính thê Mã Thành Kiên sầm mi khổ kiểm ngồi trong nhà, thở dài thở ngắn từng đợt. Chứng kiến Tần Tiêu đi tới thì hồ hững, thái độ cực kỳ lãnh đạm.

Tần Tiêu cũng lười để ý tới, nói thẳng:

- Mã Thành Kiên chết như thế nào ta đã điều tra rõ ràng. Ít ngày nữa sẽ cho các người một câu trả lời thuyết phục. Nhưng mà hiện tại, ta có một chuyện cực kỳ quan trọng, muốn hỏi các người.

Thái độ của chính thê Mã Thành Kiên cuối cùng là chuyển biến tốt đẹp hơn một chút:

- Chuyện của lão gia nhà dân nữ, đại nhân đã điều tra xong? Vậy thì tốt rồi! Sớm chém tiện nhân kia, làm cho nàng chết không có chỗ chôn! Còn có chuyện gì, đại nhân xin cứ hỏi.

Tần Tiêu hiện tại thật sự là không tâm tư cùng loại nữ nhân này dài dòng giải thích, liền hỏi:

- Tô Tiểu Liên này có lai lịch như thế nào? Khi Mã Thành Kiên còn sống làm sao quen biết nàng?

Chính thê Mã Thành Kiên cảm giận nói:

- Tiện nhân kia cũng không biết lão gia gặp được ở nơi nào, bất quá khẳng định thoát không khỏi liên quan cùng tiểu tử ngu ngốc Mã Tam. Ước chừng một năm trước, dân nữ nhấn nhện không được nàng làm lão gia mê tới thất điên bát đảo mới thừa dịp lão gia không để ý tới chính sự, thì vụng trộm đem nàng bán đi. Không nghĩ tới, tiện nhân này đúng là âm hồn bất tán lại gặp được lão gia. Không, oan hồn lấy mạng a, hại luôn cả tánh mạng của lão gia. Ai, sau này chỉ còn lại dân nữ mà lão nương, thời gian này....

Chính thê Mã Thành Kiên lại huyền thuyên nói thật lớn một trận, Tần Tiêu cũng nghe lọt được, ngắt lời nàng nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Nói cách khác, người đối với lai lịch của Tô Tiểu Liên cũng không biết rõ ràng? Vậy được rồi ta lại hỏi các người, Tô Tiểu Liên ở trong thành còn có thân nhân, hoặc là người quen không?

Mã thê cùng Mã mẫu nhao nhao lắc đầu:

- Chúng ta không ưa nàng, cũng không có chạy tới biệt viện nên không có lưu ý nàng. Cái này cũng không rõ ràng lắm.

Có vẻ tìm không được tin tức đặc biệt gì hữu dụng lắm, Tần Tiêu cũng không muốn ở lâu, hẩn lập tức rời khỏi đi về hướng huyện nha. Trên đường đi, Tần Tiêu cẩn thận suy tư: Lai lịch của Tô Tiểu Liên ngược lại lộ ra vẻ kỳ quặc và kẻ khám nghiệm tử thi Trần Quả cũng chơi trò mất tích. Trong nhà của hẩn, còn có bạch được người Đột Quyết đặc chế Đột Quyết Tam Hoa Mã Cát Hiển Nghiệp cũng cũng là của người Đột Quyết, hẩn chỉ là không rõ ràng nói mình là người Hồ, vì sao không chịu trung thực thừa nhận là người Đột Quyết? Hiện tại người ngoại tịch đến Đại Chu làm quan cũng không có cái gì không được, còn nữa, hẩn cũng không muốn nói cho ta biết chuyện quen biết Mã Thành Kiên. Hẩn đến tốt cùng vì sao chột dạ giấu diếm những chuyện này?

Thời điểm trở lại huyện nha, sắc trời đã tối, tiền đường không có một bóng người, xem ra nha dịch đều về nhà nghỉ ngơi. Tần Tiêu đi vào hậu đường, đã thấy tại đây có một đám người giơ cao đuốc, thân hình khổng lồ của Lý Tự Nghiệp trong đám người hết sức bắt mắt.

Chứng kiến Tần Tiêu đi đến, Lý Tự Nghiệp bước nhanh tới cười ha ha nói:

- Đại nhân, chiêu ôm cây đơm thỏ thật quá hiệu quả. Ngài nhìn xem, bắt được một chú chuột.

Trong lòng Tần Tiêu kinh hỉ một hồi:

- Có phải là Trần Quả không?

Lý Tự Nghiệp ngạc nhiên sững sờ một chút rồi đáp:

- Đúng là hẩn!

Lý Tự Nghiệp đi đến trong đám người nhắc một tên gia hỏa bị trói gô tới trước mặt Tần Tiêu:

- Con chuột nhắt này không biết võ công, tuy nhiên lại trơn trượt giống như đầu cá chạch, lợi dụng đao thuật và dụng cụ khám nghiệm tử thi làm ám khí. May mắn đại nhân sớm an bài ta âm thầm bảo hộ Tô Tiểu Liên, bằng không thì thật đúng là đã bị hất giết mất.

Quả nhiên là Trần Quả!

Thân thể gầy còm, vẻ mặt âm khí um tùm.

Tần Tiêu vui vẻ nói:

- Đúng là thú vị, ta chỉ tùy ý nghĩ như vậy, không ngờ có thể lấy được thu hoạch lớn như thế. Sớm biết vậy, ta cũng không cần chạy tới nhà người tìm rồi, Trần Quả.

Đôi mắt tam giác của Trần Quả lườm Tần Tiêu, hừ nhẹ một tiếng, không nói lời nào.

Lúc này Cát Hiên Nghiệp cũng từ trong nội đường đi tới, hần vội vàng tiến lên lên tiếng hỏi nguyên do rồi nói với Tần Tiêu:

- Đại nhân, tại sao lại giam giữ ngặt tác Trần Quả? Hiện tại, nên làm cái gì bây giờ?

Tần Tiêu xoa tay:

- Được rồi, không được bao lâu nữa, người sẽ hiểu rõ tất cả. Như vậy đi, đem Trần Quả, Tô Tiểu Liên, còn có Mã Tam những người này đưa đến.

206. Chương 206: Giấu Đầu Lòi Đuôi. (2)

Chương 206: Giấu đầu lòi đuôi. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Ta nghĩ, đám người này nhất định có một câu chuyện vô cùng đặc sắc có thể kể cho chúng ta nghe.

Trước chánh đường hậu viện, nha dịch đem sân nhỏ vây quanh chặt như nêm cối, bó đuốc tươi sáng. Trong nội đường, Cát Hiên Nghiệp ngồi ở chủ vị, Tần Tiêu ngồi bên cạnh, Lý Tự Nghiệp cùng Thiết Nô phân biệt đem Trần Quả cùng đám người Mã Tam dẫn tới. Sau đó không bao lâu, Tô Tiểu Liên cũng được Lý Tiên Huệ cùng Tử Dịch giúp đỡ tiến đến, bởi vì vết thương trên người nàng khá nhiều nên để nàng đứng mà không phải quỳ.

Cát Hiên Nghiệp hơi nghiêng người hỏi Tần Tiêu:

- Tần đại nhân, hiện tại, có thể bắt đầu chưa? Hạ quan, từ nơi này nói cái gì?

Tần Tiêu vuốt tay, bình tĩnh cười cười:

- Cát đại nhân, đương nhiên là trước đem một chuyện của Mã Thành Kiên chết đi để mọi người cùng biết. Về phần những thứ khác, bổn quan tin tưởng, chân tướng tự nhiên sẽ chậm rãi rõ ràng.

Nguyên bản Tô Tiểu Liên cho tới nay đều lặng yên như người chết, từ khi vào trong thấy Trần Quả thì trở nên có chút lo nghĩ cùng vội vàng xao động, thỉnh thoảng giương mắt nghiêng mắt nhìn Trần Quả đang bị bắt quỳ trên mặt đất, hai tay nàng nắm chặt, thỉnh thoảng bẻ một ngón tay của mình.

Tần Tiêu nhìn ở trong mắt, trong lòng âm thầm cười: xem ra, quan hệ của Tô Tiểu Liên cùng Trần Quả, quả nhiên là không giống bình thường mà!

Cát Hiên Nghiệp vội ho một tiếng:

- Bởi vì đã vào buổi tối, theo thường lệ không tiện khai mở thắp chính đường, hôm nay trước hỏi một lượt, có ghi chép trong hồ sơ, ngày mai chính thức khai mở chính đường. Bổn quan phát hiện một án đã thẩm tra bốn ngày trước, Mã Thành Kiên chết đi bởi vì túng dục quá độ, âm hàn đâm tạt. Tô Tiểu Liên vô tội, không bị luật pháp chế tài, phóng thích. Ngày mai khai mở chính đường, Tô Tiểu Liên người có thể về nhà.

Lời vừa nói ra, nha dịch canh giữ ở bên ngoài đường đều xôn xao kinh dị, họ đều quang ánh mắt hướng Tô Tiểu Liên. Mặt Tô Tiểu Liên lập tức trở nên trắng xanh, toàn thân phát run lên, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ chui vào hoặc là đập đầu mà chết. Lý Tiên Huệ cùng Tử Dịch tả hữu cách nàng không xa, âm thầm nhìn nàng.

- Về nhà? nguồn

Thanh âm khô khốc của Tô Tiểu Liên run rẩy:

- Ta còn có nhà sao?

Hai tay Trần Tiêu khê chống lan can chỗ ngồi, hần đứng lên thân nhiên đến bên cạnh Tô Tiểu Liên thấp giọng nói:

- Tô Tiểu Liên, không đúng a! Ngoại trừ Mã Thành Kiền, người có lẽ còn có quen một số người khác a, người có thể dựa vào họ mà. Nói ví von tức là trong những người này có hai người.

Tô Tiểu Liên thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói:

- Vâng, thật sự của dân nữ là có quen biết Trần Quả. Nhưng hần căn bản là một người lang tâm như sắt, âm tàn ác độc. Uổng dân nữ một mực thương cảm hần bảo vệ cho hần, âm thầm ở bên trong chiếu cố hần. Thật không ngờ, đến cuối cùng hần không ngờ còn không chịu buông tha dân nữ. . . Ai, Tô Tiểu Liên ta đã tạo nghiệt gì, vì sao tất cả mọi người không muốn để cho ta sống yên ổn một ngày?

Trần Quả quỳ trên mặt đất mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hung ác hung ác nham hiểm trừng Tô Tiểu Liên nghiêng rằng nghiêng lợi hận nói:

- Dâm phụ! Giả nhân giả nghĩa, đã trở thành kỹ nữ còn muốn lập đền thờ.

Trần Tiêu xoay người trở tay tát một cái, đánh cho đầu Trần Quả đập trên sàn nhà, trên mặt hần thành linh xuất hiện mấy cái dấu tay. Trần Tiêu lạnh lùng nói:

- Ta có cho người nói chuyện sao? Trên công đường tùy ý gào thét, thì dùng vả miệng cùng si hình (đánh bằng gậy). Bốn quan tự thân động thủ, cũng không cần làm phiền các vị nha sai.

Trần Quả phẫn nộ từ trên mặt đất đứng dậy, hần hung hãn trừng mắt nhìn Trần Tiêu, nhưng thấy Trần Tiêu nhìn thẳng vào mình. Trong lòng nhịn không được chột dạ một hồi, hần hừ lạnh một tiếng, cúi đầu xuống. Mã Tam quỳ ở một bên nằm rạp trên mặt đất cũng không dám cử động, trên lưng toát ra mồ hôi ướt đầm.

Trần Tiêu nhìn về phía Tô Tiểu Liên nói:

- Tô Tiểu Liên, người căn bản chính là vô tội, vì sao một mực không chịu kêu oan? Ngoại trừ khó có thể mở miệng cái chết của Mã Thành Kiền và nội tâm của người ấy náy thì ta nghĩ hơn nữa là muốn che dấu điều gì đó a? Nói đi, người cùng Trần Quả đến tột cùng là quan hệ như thế nào. Hần đêm nay tại sao phải mạo hiểm lớn như vậy ẩn vào huyện nha giết người?

Tô Tiểu Liên cắn chặt bờ môi, quay mặt sang một bên không nói một lời nào.

Trần Tiêu hừ lạnh một tiếng, chuyển tới bên cạnh Mã Tam, dùng chân đá hần một cái.

- Được rồi Mã Tam, bọn họ không nói thật, vậy không bằng người tới nói ọi người biết. Tô Tiểu Liên đến bên cạnh Mã Thành Kiền như thế nào, nàng cùng Trần Quả là quan hệ như thế nào. Cái này, người hần là rất rõ ràng.

- Dạ dạ dạ, tiểu nhân. . . Nói.

Mã Tam không ngừng run rẩy:

- Ước chừng hơn một năm trước, tiểu nhân cùng Mã lão gia đến Sóc Châu hành thương, tại sông bài thì có quen biết Trần Quả. Hần thua không còn một mảnh chuẩn bị bán lão bà. . . Tiểu nhân thấy nàng coi như đoạn chính, đúng lúc Mã lão gia thật sự là nhàm chán Mã phu nhân, tiểu nhân vì nịnh nọt lão gia, liền mua lão bà hần nhét tới bên cạnh Mã lão gia... Lão bà của Trần Quả thì, thì. . . Chính là Tô Tiểu Liên!

Tô Tiểu Liên phẫn nộ xoay đầu lại, quát khê:

- Người! Mã Tam, tên tiểu nhân người. Người đã đáp ứng, không nói ra những chuyện này.

Da mặt Mã Tam run rẩy một hồi:

- Tô Tiểu Liên, nữ nhân người đúng là ngu ngốc. Chuyện cho tới bây giờ, còn đáng giá che dấu tiểu nhân hèn hạ vô sỉ như Trần Quả sao? Ngay cả ta đều nhận thấy rõ ràng, về sau Mã lão gia sủng ái Tô Tiểu Liên đem nàng về nuôi ở biệt viện quê quán Hà Nam làm tiểu thiếp. Nhưng mà Trần Quả lại đúng là âm hồn

bất tán tìm đến nơi này, không làm ăn gì, còn tới quấy rối Tô Tiểu Liên, bắt chẹt tiền bạc... Tô Tiểu Liên đúng là nữ nhân ngu xuẩn, cho dù Trần Quả bán nàng đi cũng vụng trộm chiều cổ hủ, lưng công Mã lão gia tùy ý hủ thỉnh thoảng chui vào trong phòng chính mình làm chuyện cầu thả.

Trần Quả giận dữ quát to:

- Mã Tam, người nói láo. Sau khi từ Sóc Châu tới, ta không chạm tới tay của Tô Tiểu Liên. Chó chết, ta với mẹ ngươi có quan hệ, sinh ra loại người không đứng đắn như ngươi. Người mới là tiểu nhân hèn hạ gât không nói cho Mã Thành Kiền, Tô Tiểu Liên là dựa vào ta mới mua được, lại đổi cách ăn mặc của nàng thành khuê tú đằng hoàng giới thiệu cho Mã Thành Kiền. Còn thường xảo trá Tô Tiểu Liên, Mã Thành Kiền thường nàng cái gì, người đều muốn vụng trộm phân một nửa, luôn quấy rối nàng. Ta nhổ vào!

Tần Tiêu nghe được mà cảm thấy buồn cười: Xem ra quan hệ của mấy người này thật phức tạp đấy, vụng trộm giao dịch và hòa ước định, cũng còn không ít mà!

- Trần Quả, người lại muốn bị đánh sao?

Tần Tiêu khê quát một tiếng, Trần Quả lập tức ngậm miệng. Tần Tiêu nắm tóc Trần Quả lôi hủ dậy, lạnh lùng nói:

- Trần Quả ơi là Trần Quả, người là một đại nam nhân, vì sao tâm tư ác độc như vậy, giết hại nữ nhân trước kia của mình?

207. Chương 207: Sự Tình, Tuyệt Không Phải Như Thế Đơn Giản.

Chương 207: Sự tình, tuyệt không phải như thế đơn giản.

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Dù nói thế nào nhất dạ phu thê bách nhật ân, nàng lúc ấy cũng không có lỗi với người a? Là chính người đánh bạc thành tánh, mất đi lương tâm bán nàng đi. Như thế nào trái lại trách nàng sao? Hơn nữa, ta thấy Tô Tiểu Liên vụng trộm đối với người cũng không tệ lắm nha, thỉnh thoảng đưa vài thứ cho người. Bạch được Đột Quyết trong phòng người cũng là nàng tặng cho sao?

Trên mặt Trần Quả hiện lên vẻ kinh ngạc, hủ há to miệng nói không ra lời.

Đúng lúc này, Tô Tiểu Liên đã trầm mặc hồi lâu mở miệng nói chuyện:

- Tần đại nhân, ngài đừng hỏi nữa, Trần Quả, Mã Tam, còn có nữ tiện nhân như ta đều không phải người tốt. Ngài cũng mau trị tội a, coi như Mã Thành Kiền là bị chúng ta hợp mưu hại chết là được.

- Người. . . Người nói bậy bạ gì đó!

Mã Tam nóng nảy.

- Tiện nhân! Dâm phụ! Ta thực hận không có sớm giết người!

Trần Quả nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Tiêu vung bàn tay lên tát ối người một cái:

- Các người đều an tĩnh chút cho ta! Không có hỏi các người thì ít ồn ào đi. Tô Tiểu Liên, người nói đi. Các người có quan hệ như thế nào.

Sắc mặt Tô Tiểu Liên trắng như giấy, thần sắc cô đơn cực kỳ, nàng chậm rãi nói:

- Ta cùng Trần Quả là vợ chồng son. Hơn một năm trước, hủ thua đánh bạc, đem dân nữ bán cho Mã Thành Kiền. Vốn dân nữ là hận chết hủ, nhưng mà rồi lại không quên hủ được. Về sau, không ngờ hủ lại đến huyện Hà Nam tìm được dân nữ. . . Lúc ấy hủ không có đồng nào, sắp chết đói. Dân nữ thương hại hủ, thì cho hủ tiền, để cho hủ đi làm ăn. Hủ lại muốn dân nữ cùng hủ bỏ trốn mà đi. A, điều này sao có thể? Cho dù trong nội tâm của dân nữ còn đối với hủ sót lại một phần tình nghĩa ngày xưa cũng

là không thể nào. Mã Thành Kiên đối với dân nữ rất tốt, rất sủng ái. Hắn gặp đồ tốt tại biên cảnh Đột Quyết, thấy thích liền mua về một ít làm đồ tặng cho dân nữ vui. Những bạch được Đột Quyết chính là Mã Thành Kiên mang đến, sau đó, dân nữ đưa nó cho Trần Quả làm khám nghiệm tử thi.

Tần Tiêu nghe xong những lời này, cố nén hỏa khí, đối với Trần Quả nói:

- Trần Quả, người biết rất rõ ràng Mã Thành Kiên chết đi bởi vì nguyên nhân gì, vì sao che dấu không báo? Chẳng lẽ, người thật sự ác độc đến loại trình độ này, nhẫn tâm nhìn nữ nhân trước kia của người chịu cực hình, thậm chí còn có thể bị chém đầu sao?

Trần Quả cười ha hả rồi buồn bã nói:

- Tần đại nhân, đối lại ngài là tiểu nhân, mắt nhìn nữ nhân của mình bị một người đàn ông khác bắt ở trên giường làm đủ động tác, mà nữ nhân của mình còn phát ra từng tiếng cười phóng dăng, ngài sẽ chịu được sao? Tiểu nhân hận không thể tự tay giết đôi gian phu dâm phụ này. May mắn trời tốt, để cho Mã Thành Kiên đã chết vì tại âm hàn dâm tặc, ha ha, ha ha! Thật sự là đại khoái nhân tâm! Còn có Tô Tiểu Liên - ả dâm phụ này, tiểu nhân chính là muốn nàng bị đánh tới sống không bằng chết.

Tử Dịch đứng yên ở một bên nhìn không được gờ chân nói:

- Tần đại nhân, đánh chết hắn đi, đánh chết hắn! Miệng đầy phân, nói nhảm cái gì vậy chứ!

Lý Tiên Huệ hung hăng trừng mắt, trên mặt lộ vẻ tức giận, oán hận nhìn Trần Quả.

Không nghĩ tới Tần Tiêu chẳng những không có động thủ đánh Trần Quả, ngược lại “A ” một tiếng cười:

- Không tệ lắm, Trần Quả. Người lòng dạ hẹp hòi, thật đúng là có điểm đặc sắc. Bất quá, ta càng thêm quan tâm một vấn đề khác: vừa rồi tự người nói, Mã Thành Kiên chết đêm đó, người rình coi bọn hắn bên ngoài, hơn nữa mắt thấy hết thấy những gì ở đó đúng không?

Tần Tiêu nói ra câu này, tức thì mọi người trong sảnh đường kinh dị không thôi. Trần Quả thì oán hận trừng mắt nhìn Tần Tiêu, bờ môi phát run, có vẻ như tâm tư hắn dốc sức liều mạng đều đã có. Tô Tiểu Liên thì là thở dài một tiếng, cực kỳ thất vọng cô đơn.

Cát Hiến Nghiệp từ trên chỗ ngồi đứng lên chạy đến bên cạnh Tần Tiêu kinh ngạc nói:

- Tần đại nhân, ý của người là nói, Trần Quả có khả năng giết chết Mã Thành Kiên?

- Không, không phải!

Tần Tiêu khề nhếch miệng, hân hoan đầy tự tin mỉm cười:

- Mã Thành Kiên đích thật là bị chết bởi âm hàn dâm tặc. Thi thể chắc chắn không biết gạ người. Bất quá, đó không phải là trọng điểm của cả câu chuyện. Chính thức trọng yếu là Trần Quả sau khi phát hiện Mã Thành Kiên đã chết thì đột nhiên đi vào trong phòng, đánh cắp mảnh Thụy Tiên Ngọc trên người Mã Thành Kiên. Ta nói đúng không? Tô Tiểu Liên!

Thân thể Tô Tiểu Liên rung lên, nàng nhắm lại đôi mắt, cắn môi, trầm mặc không nói.

- Tô Tiểu Liên, người ngốc hay không ngốc?

Tần Tiêu làm bộ dạng nói lời thăm thía:

- Trần Quả chẳng phải là một người đàn ông tốt, đem người bán đi trả tiền nợ đánh bạc lại trở về quần quít lấy người. Bây giờ còn trở mặt ra nhìn người bị đánh mình đây thương tích hoặc là bị treo cổ. Ta hỏi người che chở hắn còn có ý nghĩa gì? Nam nhân như vậy có đáng không?

- Đúng vậy! Thụy Tiên Ngọc là ta cầm.

Trần Quả lời lẽ thẳng thắn khí thế hùng nói:

- Hắn lấy vợ của ta lâu như vậy, cầm của hắn một khối ngọc thì có gì không được.

“Bành bạch ” hai tiếng giòn vang, má phải và má trái của Trần Quả liền xuất hiện thêm năm dấu tay, Tử Địch nổi giận dùng dùng đứng ở trước mặt Trần Quả làm bộ còn muốn đánh tiếp, một tay Tần Tiêu giữ chặt lấy tay của nàng kéo sang một bên nói:

- Nơi đây tốt xấu gì cũng là công đường, muội đừng làm rộn.

Lý Tiên Huệ nhú mày:

- Tần đại ca, chuyện như vậy, không cần phải xen vào nữa? Loại chuyện này tra tới đây là được rồi chúng ta đi thôi, càng nghe càng làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Tần Tiêu gật đầu:

- Được rồi. Loại chuyện tình buồn nôn này ta cũng không có hứng thú để ý tới.

Sau đó Tần Tiêu đi đến trước mặt Cát Hiến Nghiệp nói:

- Cát đại nhân, đã quấy rầy lâu như vậy, chúng ta cũng nên đi. Cái dân án này hiện tại đã coi như là tra ra manh mối, Cát đại nhân nhìn xử lý đi thôi. Chọn cái thời điểm chuộc đồng cho Vu đại nhân hoặc là chính mình phạt giao cho Lại bộ đi. Ta cũng lười vì loại việc nhỏ, trì hoãn hành trình của ta.

Cát Hiến Nghiệp liên tục giữ lại:

- Sắc trời đã tối, đại nhân, ở một đêm ngại gì? Hạ quan đều còn không có tận tình làm địa chủ khoản đãi. Đại nhân tới Hà Nam vãn vãn nửa ngày đã điều tra ra một án này, hạ quan thực là bội phục ah! Đại nhân nhất định phải lưu một đêm, ở thêm một đêm!

- Không cần Cát đại nhân.

Tần Tiêu kiên trì nói:

- Thời tiết nóng bức, ban đêm đi đường ngược lại cảm thấy mát mẻ. Thái bình thịnh thế đoàn người chúng ta cũng không cần phải lo lắng trộm cướp làm loạn, sớm đi cho đúng lộ trình. Cáo từ!

Dứt lời, Tần Tiêu chấp tay, mang theo mọi người bên cạnh rời khỏi công đường, Cát Hiến Nghiệp cũng không có một lần nữa đau khổ mời lưu lại.

Một chuyến sáu người lên xe ngựa rời khỏi huyện Hà Nam.

Trên xe ngựa, Tần Tiêu nghiêng người dựa vào ván gỗ cạnh cửa sổ, xe ngựa lung la lung lay, hần nhắm lấy đôi mắt dưỡng thần.

208. Chương 208: Sự Tình, Tuyệt Không Phải Như Thế Đơn Giản. (2)

Chương 208: Sự tình, tuyệt không phải như thế đơn giản. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Xế chiều hôm nay, Phạm Thúc Đức một mực trầm mặc không nói đột nhiên lên tiếng:

- Đại nhân, chuyện tình của huyện Hà Nam ...cứ để mặc kệ như thế sao?

Tần Tiêu tiếp tục nhắm lấy đôi mắt dưỡng thần:

- Vậy Phạm tiên sinh cho rằng, còn phải làm như thế nào?

Phạm Thúc Đức nhất thời nghẹn lời không nói nổi điều gì. Một hồi lâu sau hần mới mở miệng nói:

- Đại nhân, ngài đừng trách ty chức nhiều chuyện. Ty chức. . . Cũng là suy nghĩ vì đại nhân. Án tụng dân sự như thế thực sự không phải là trực thuộc phạm vi của Ngự Sử. Nếu như không nên quản thì sẽ có người bao biện làm thay, nghiêm khắc lại nói tiếp cũng là có thể trị tội. Coi như là quan viên phía dưới không dám báo cáo, nhưng trong lòng luôn không phục. Vì thế. . . Đại nhân sau này vẫn không nên quản thì tốt hơn.

- Ủ...Ta đã biết.

Tần Tiêu phảng phất muốn ngủ rồi, trong thanh âm lộ ra một cỗ mệt mỏi:

- Cảm ơn Phạm tiên sinh. Ủh, hiện tại đi tới chỗ nào rồi?

- Cách huyện nha đã bảy dặm rồi, phía trước có cái dịch trạm Hà Nam, chúng ta đi vào ăn một chút gì rồi ngủ lại nhé? Suốt đêm chạy đi dễ mệt.

- Đi!

Xuống xe ngựa, Tần Tiêu lại đi đến bên cạnh càng xe cưỡi xuống bọc đồ trên đó, quay đầu nhìn Phạm Thúc Đức ở một bên gần người nói:

- Phạm tiên sinh dẫn mọi người, ta xuống ở đây.

Phạm Thúc Đức kinh ngạc nói:

- Đại nhân, ngài...

Tần Tiêu ngậm miệng không nói, quay đầu ngựa lại, quát khê một tiếng “Giá!” chạy ngược lại. Mới chạy không ra vài bước, bên cạnh một trận gió lên, thẳng lướt đến sau lưng Tần Tiêu. Thân ngựa trầm xuống, lưng của Tần Tiêu bị hai cánh tay ôm chặt, bên tai truyền đến nói nhỏ:

- Ta biết ngay, huynh sẽ không mặc kệ chuyện này. Chuyện tình của Huyện Hà Nam khẳng định không có đơn giản như vậy.

Tần Tiêu cười :

- Bản thân ta đã quên mất, thì ra Tiên nhi cũng biết võ công mà. Chiêu thức khinh thân này có thể so sánh với Mặc Y a.

- So với nàng, ta còn kém xa. Bất quá, tốt xấu sẽ không trở thành vương vớ của huynh.

Lý Tiên Huệ ôm thật chặt Tần Tiêu, hai tay ôm chặt trước ngực hắn:

- Lúc này đây, huynh sẽ không cự tuyệt ta đi cùng huynh chứ?

- Được a, nam nữ phối hợp, công tác không phiền lụy mà! Hai chân Tần Tiêu kẹp lấy bụng ngựa, quát to: “Giá!”

Vó ngựa tung bay, chạy tới huyện nha Hà Nam.

Tử Dịch trở mắt nhìn Lý Tiên Huệ nhảy lên lưng ngựa của Tần Tiêu, trừng mắt một hồi mới chạy tới trước xe ngựa, tháo một con ra xoay người nhảy lên, nàng oán hận nói.

- Hừ! Không chờ ta hả? Ta tự mình đi! Giá!!!

Lần này Tự Nghiệp cũng gấp, gỡ một con ngựa ra khỏi càng xe quát với Thiết Nô:

- Người đừng đi, ở lại bảo vệ Phạm Thúc Đức. Đại nhân làm việc, có thể nào thiếu đi ta!

Dứt lời dây cương rung lên, hắn vội vàng đuổi theo Tần Tiêu cùng Tử Dịch.

Tường vây bên ngoài Huyện nha cao lớn, Tần Tiêu dẫn Lý Tiên Huệ cùng Tử Dịch, nhảy qua dán vào góc tường đi về phía sau. Trùng hợp chứng kiến mấy nha dịch áp giải Tô Tiểu Liên cùng Trần Quả đi vào một gian phòng ốc, sau đó nghe được thanh âm của Cát Hiến Nghiệp bên trong:

- Các người đều lui ra ngoài, không cần hầu hạ.

Bọn nha dịch đi ra khỏi cửa phòng, rời đi rất xa.

Tần Tiêu thấp giọng nói:

- Xem đi, quả nhiên có kịch hay để xem, một chuyện hồi mã thương đúng là rất tuyệt.

Hai người bay lên mái nhà, nhẹ tay lấy một miếng ngói nhìn vào bên trong.

Trong phòng Cát Hiển Nghiệp vênh váo tự đắc ngồi ngay ngắn ở trên cao, Mã Tam bên cạnh đứng hầu. Trần Quả cùng Tô Tiểu Liên đều bị cột tay, đứng chung với nhau, đôi mắt mang theo hận ý trừng lên nhìn Cát Hiển Nghiệp cùng Mã Tam.

Cát Hiển Nghiệp làm bộ dạng cởi mở, cười ha ha nói:

- Trần Quả huynh đệ, hiện tại không có người ngoài, chúng ta cũng không cần tức giận như vậy. Đến đây, ta thay các người tháo nó ra cho đỡ vướng để chúng ta dễ nói chuyện nhé?

Trần Quả phẫn nộ gắt một cái:

- Phi! Tiểu nhân!

Cát Hiển Nghiệp cả kinh lui về sau một bước, suýt nữa bị nước miếng của Trần Quả phun trúng, hắn không khỏi tức giận nói:

- Trần Quả, ngươi đừng không biết nặng nhẹ! Ta là niệm tình ngày xưa mới một mực chiều cố người. Bằng không dùng phẩm tính như ngươi vậy còn xứng làm người hầu trong quan phủ sao? Còn có Tô Tiểu Liên, nếu ta không có lưu tình, nàng há có thể chỉ chịu 30 trượng. Chỉ cần đánh bảy tám con cũng bị tàn tật rồi. Ta khuyên các người hảo hảo theo ta hợp tác, đừng có những hành động ngu ngốc!

Lúc này Mã Tam cũng tươi cười đầy mặt nói với Trần Quả:

- Đúng vậy a, Trần huynh đệ! Cát đại nhân nói rất có đạo lý. Cũng khó được Cát đại nhân tình cảm như thế, các người phải biết có ơn tất báo mới đúng.

- Có ơn tất báo? Ta ôm con mẹ mày!

Trần Quả then quá hoá giận hét lớn:

- Mã Tam, tên gian nhân kia, Ta ôm mẹ ngươi trên giường! Năm đó nếu không phải đợi tin người tà thuyết mê hoặc người khác, ta làm sao lại bỏ Liên Nhi!

Trần Quả giận dữ, xông đi lên thì bị một quyền đâm ngược về phía sau. Tô Tiểu Liên cuống quýt khom người xuống, buồn bã kêu lên:

- Người. . . Người không sao chứ!

Trần Quả phẫn nộ kêu lên:

- Cút ngay, tiện nhân!

Sau đó nhổ ra một ngụm máu tươi, ngang nhiên đứng lên.

Đám người Tần Tiêu trên nóc nhà nhao nhao kinh nghi, đồng thời thầm nghĩ: Quan hệ của những người này thật phức tạp không phải là bình thường!

Mã Tam vọt tới trước mặt Trần Quả, chỉ vào mặt hắn, kếm tý nữa chọc vào mũi hắn:

- Tên Trần Quả ngươi thật sự là không biết tốt xấu! Năm đó nhà của ngươi đều đói, ta mới đề nghị đem ngươi lão bà bán cho Mã Thành Kiên đấy! Chính ngươi cũng là đồng ý, như thế nào, kết quả giờ còn trách ta sao? Trách cũng chỉ trách, chính ngươi không tốt, con mẹ nó chưa thấy nam nhân nào tệ hại như ngươi.

- Được rồi Mã Tam, chuyện năm đó, chúng ta cũng đừng có nhắc lại nữa.

Cát Hiển Nghiệp khoát tay áo, ra hiệu Mã Tam im ngay rồi đi về phía trước:

- Chuyện trước mắt chính là chúng ta chỉ có thể hợp tác. Bằng không thì hư mất đại sự. Trần Quả ngươi cứ nói đi? Niệm tình nghĩa năm đó, ta bảo đảm chỉ cần ngươi giao ra Thúy Tiên Ngọc, lập tức thả ngươi cùng Tô Tiểu Liên rồi đi, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó. Vấn chuyện các người phạm phải cũng không có

gì lớn, Tô Tiểu Liên căn bản không có chuyện, người cũng nhiều lắm là nộp chút ít tiền chuộc là được rồi. Những chuyện khác, toàn bộ để ta giải quyết, thế nào đây?

- Người đừng vọng tưởng nữa, Cát Hiển Nghiệp.

Tô Tiểu Liên một mực không có lên tiếng, bình tĩnh nhưng mà rất kiên quyết nói:

- Lúc trước ta nhất thời hồ đồ, nghe Mã Tam cùng người bài bố, dụ Mã Thành Kiền làm chuyện xấu, hại hần hàng đêm không thể ngủ say, chờ đợi lo lắng. Hiện tại, hần đã giải thoát rồi, người cũng đừng hòng lấy lại khỏi Thụy Tiên Ngọc. Nguyên bản, Tô Tiểu Liên ta bị người đang sống đánh chết, cũng sẽ không đem chuyện tình Thụy Tiên Ngọc nói ra. Không nghĩ tới gian nhân Mã Tam tự cho là thông minh lợi dụng Ngự Sử Tàn Tiêu nói ra chuyện Thụy Tiên Ngọc, bắt được Trần Quả. Bất quá, Trần Quả. . .

209. Chương 209: Chân Tướng Kinh Người.

Chương 209: Chân tướng kinh người.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tô Tiểu Liên xoay đầu lại, chân thành nhìn Trần Quả:

- Tuy rằng người không phải là người chồng tốt, nhưng ta biết rõ, người vẫn là người có tâm huyết. Chỉ cần người còn nhớ rõ, người là người của Đại Chu vương triều thì ngàn vạn không thể đem khối ngọc này giao ra. Ta Tô Tiểu Liên, đời này không có làm chuyện tốt gì, chỉ hy vọng trước khi chết, người có thể thành toàn ta lúc này. Được chứ?

Tàn Tiêu cùng Lý Tiên Huệ trên nóc nhà nhìn nhau, vẻ mặt mỗi người đều kinh ngạc. Trong lòng Tàn Tiêu kinh nghi nói: lợi dụng ta? Các người còn chưa đủ tư cách a, ta đây là đánh rắn động cỏ lạt mềm buộc chặt hiểu chưa? Một khối phá ngọc, có nghiêm trọng như vậy? Xem ra, sự tình vượt xa không đơn giản như đã tưởng tượng rồi đây!

Cát Hiển Nghiệp lập tức bạo nộ hỏa khí, hần hận không thể đi lên bổ một chưởng vào người Tô Tiểu Liên, nhưng lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười nâng mặt của Tô Tiểu Liên lên cười hắc hắc nói:

- Xem ra, tình cảm của người và Mã Thành Kiền rất không tồi a! Chuyện tình của Thụy Tiên Ngọc từ đầu chí cuối nói cho người! Như vậy cũng tốt, tránh khỏi ta mất sức.

Trần Quả lập tức nóng nảy, xông đi lên phun huyết thủy vào Cát Hiển Nghiệp:

- Người buông ra! Cút ngay!

Mã Tam đạp một cước vào bụng dưới của Trần Quả, làm hần bay sang một bên sứt nửa ngất đi.

Tô Tiểu Liên bưng bình giấy dựa ra từ trong tay của Cát Hiển Nghiệp ra:

- Cát Hiển Nghiệp, tên Đột Quyết khôn kiếp, đồ gian tế. Người không có kết cục tốt đâu.

Cát Hiển Nghiệp từng bước tới gần, tiếp tục vẻ mặt dữ tợn, hần nhe răng cười:

- Ta nói như thế nào kỳ quái. Tô Tiểu Liên người rõ ràng không phải hung thủ giết người, mặc kệ ta trên công đường dựng hình cùng âm thầm hỏi, nhưng người luôn ngậm miệng không nói lời nào. Nguyên lai là muốn che dấu Trần Quả trộm Thụy Tiên Ngọc! Rất tốt! Một á gái điểm cũng muốn đem làm anh hùng hộ quốc! Ta muốn nhìn xem đàn bà Đại Chu có thật chịu đựng được lần lượt thao (* thao là ấy ấy nhau ý) không? Nam nhân Đại Chu nhìn nữ nhân của mình bị nam nhân khác làm nhục, có thể thờ ơ hay không? Mã Tam!

Vẻ mặt Mã Tam cười dâm đãng hưng phấn nhảy đến bên cạnh Cát Hiển Nghiệp:

- Ta ở đây đại nhân! truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

- Lên, lột hết quần áo của con đàn bà thú vị này, để lão tử hung hăng chơi nàng! Người không phải một mực thêm thường nàng sao? Hiện tại, lão tử thành toàn cho người rồi!

- Tạ đại nhân!

Trong ánh mắt của Mã Tam lập tức thiếu chút nữa toát ra lục quang, hần xoa xoa tay bước tới gần Tô Tiểu Liên.

Tô Tiểu Liên chậm rãi lui về phía sau, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ, thời gian dần qua, nàng dựa lưng vào tường, hai tay bị trói, căn bản vô lực phản kháng, chỉ đành tuyệt vọng nhắm lại đôi mắt.

Mã Tam phát ra một tiếng cuồng tiếu, hai tay đột nhiên chộp tới trước ngực Tô Tiểu Liên. “Xoạt, xoạt” Xé toang áo từ nhân trước ngực nàng, lộ ra bộ ngực cao ngất.

Trên nóc nhà, Tần Tiêu vội vàng bắt được Tử Định, ném cho nàng ánh mắt ý là bình tĩnh chờ nóng!

Trong cổ họng Mã Tam phát ra tiếng gầm nhẹ giống như dã thú, hần vuốt ve Tô Tiểu Liên trầm thấp nói:

- Kháo con mẹ lẳng lơ. Quả nhiên đủ ý vị! Trách không được Mã Thành Kiên lão súc sinh một đêm muốn làm trên năm lần! Ha ha! Đủ mạnh a!

Sau đó lại điên cuồng thè lưỡi ra liếm cắn trước ngực Tô Tiểu Liên.

Trần Quả bị Mã Tam một cước thiếu chút nữa đá ngất nằm rạp trên mặt đất, hữu khí vô lực chửi bới:

- Mã Tam, tên súc sinh người. Người sẽ có báo ứng đấy! Người sẽ chết không yên lành!!!

Xoẹt!!!

Quần của Tô Tiểu Liên cũng bị xé rách, lộ ra cái đùi tròn rất trắng.

Mã Tam cười dâm dăng, hai chân của Tô Tiểu Liên đá một hồi một hồi há mồm muốn cắn lỗ tai của Mã Tam nhưng căn bản không có hiệu quả gì. Mã Tam dùng sức mạnh khiến nàng căn bản không hề có sức phản kháng.

Cát Hiên Nghiệp đắc ý cười to nhàn nhã ngồi vào trên mặt ghế, cầm lấy một ly trà nhâm nhi, thưởng thức cảnh đùa giỡn trước mặt.

- Đủ rồi. Dừng tay! Lão tử nói!

Trần Quả rốt cục nhận không được rồi, hần gào to.

- Dừng tay lại, Mã Tam!

Cát Hiên Nghiệp hưng phấn từ trên ghế ngồi xuống, đi đến bên cạnh Trần Quả:

- Hảo huynh đệ, sớm nói chút không phải là tốt hơn sao?

Mã Tam nuốt nước miếng một cái, cột dây lưng quần trở lại, ánh mắt tham lam của hần nghiêng mắt nhìn thêm vài lần trước ngực Tô Tiểu Liên, cực không cam lòng đi sang một bên.

Tô Tiểu Liên trốn mất, phần nộ kêu lên:

- Trần Quả, người thật không phải là nam nhân!

- Im ngay! tiện nhân!

Trần Quả kêu lên tê tâm liệt phế:

- Ta nếu không phải nam nhân, làm sao lại ngàn dặm xa xôi tới tìm người? Ta nếu không phải nam nhân tại sao lại hận người tới tận xương? Ta nếu không phải nam nhân, như thế nào lại thờ ơ khi người bị lăng nhục?

Tô Tiểu Liên hận ý vô hạn quá lớn:

- Nam nhân lòng dạ hẹp hòi chỉ muốn những thứ này. Nếu người nói ra tung tích của Thúy Tiên Ngọc, đám người này sẽ giết chúng ta diệt khẩu, các loại tin tức cùng bí mật Đại Chu sẽ bị Cát Hiển Nghiệp nô tài Đột Quyết liên tục không ngừng đưa về nhà trưởng Đột Quyết.

Tần Tiêu bưng tỉnh đại ngộ: đã hiểu rồi! Cát Hiển Nghiệp lại là gian tế Đột Quyết ẩn núp đến Đại Chu là đến dò hỏi các loại tin tức! Khôi Thúy Tiên Ngọc, đoán chừng chính là tín vật trọng yếu của người nào đó a? Trước kia một mực trên người Mã Thành Kiên, hẳn chẳng lẽ chính là bằng khối ngọc này giao dịch tin tức, bên kia Đột Quyết sao?

Trần Quả rống lên:

- Im ngay! Con tiện nhân kia, đồ kỹ nữ, lão tử chỉ quan tâm tới người, chuyện khác ta mặc kệ. Mới đầu người chỉ nói cho ta, khối ngọc này giá trị đắt đỏ, nói ta mang theo nó xa chạy cao bay. Từ khi đó ta đã biết người vẫn còn tình nghĩa với Trần Quả ta. Ta như thế nào có thể để người bị những tên hỗn đản này khi dễ!

Tô Tiểu Liên thở dài một tiếng, nhắm đôi mắt lại:

- Ngày hôm qua, người căn bản là không nên đến đây. Một mình người mang theo Thúy Tiên Ngọc từ nay về sau biến mất, như vậy thì thật tốt. . . Người lòng dạ nhỏ mọn, một lòng muốn muốn trả thù ta, ta đây biết rõ. Cát Hiển Nghiệp không phải đã thành toàn người chuyện này sao, trên công đường muốn ra đòn hiểm với ta. Làm sao người còn chưa từ bỏ ý định, không phải muốn giết ta sao? Không phải như vậy, người bây giờ đã tiêu dao khoái hoạt bên ngoài rồi...

- Tiện nhân! Tô Tiểu Liên, người đúng là đồ tiện nhân!

Trần Quả như điên rống to:

- Tối hôm qua, lão tử là muốn tới cứu người trốn đi với ta. ! Đã có Thúy Tiên Ngọc, là chúng ta đã có tiền rồi, ta bỏ bài bạc, an tâm nghề nghiệp, ta chỉ muốn cùng người trở lại Mạc Bắc sống những ngày an bình với người thôi.

- Nay này, Trần Quả lão huynh, ôn chuyện đã xong chưa?

Cát Hiển Nghiệp không kiên nhẫn nói:

- Nếu không nói ra tung tích hạ lạc của Thúy Tiên Ngọc, vị Mã tam huynh đệ vì huyết mạch sôi sục nhịn không nổi! Bản thân mình tự xử lý đi, người không phải là muốn tiền sao? Một trăm lượng Hoàng Kim, coi như là ta mua khối ngọc này, như thế nào?

210. Chương 210: Thả Dây Câu Dài, Câu Cá Lớn.

Chương 210: Thả dây câu dài, câu cá lớn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Trần Quả như quả bóng da bị xì hơn, hấn sa sút tinh thần nói nhỏ:

- Tiền, ta cũng không cần. Ta biết rõ, nói ra chỗ cất ngọc, vẫn bị các người diệt khẩu. Bất quá, người phải đáp ứng ta, đừng làm khó Tô Tiểu Liên, thả nàng đi. Nếu không tung tích hạ lạc của ngọc ta là chết sẽ không nói .

- Được rồi, ta đáp ứng người.

Cát Hiển Nghiệp cực độ hòa ái mà mỉm cười.

- Nam nhân Đột Quyết từ trước đến nay coi trọng lời hứa nhất, cái này người nên biết. Ta dùng danh nghĩa của Sói thê, nhất định không làm khó dễ Tô Tiểu Liên, kể cả người.

Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng: Sói là đồ đảng của người Đột Quyết. Người Đột Quyết chưa bao giờ dám cầm đồ đảng nói chuyện đùa. Theo tình huống hiện tại thì khối Thụy Tiên Ngọc thật sự vô cùng trọng yếu ah!

- Thụy Tiên Ngọc ở...

Trần Quả đem đôi mắt khép lại bất đắc dĩ và tuyệt vọng nói:

- ...trong bụng của Mã Thành Kiên!

- Cái gì?

Cát Hiển Nghiệp cùng Mã Tam đồng thời cả kinh nói:

- Tại sao có thể như vậy!

Trần Quả tàn nhẫn nhe răng cười:

- Đêm đó, ta lật qua lật lại ngủ không được, cũng là bởi vì ta biết rõ tên heo mập Mã Thành Kiên trở lại, lại muốn chà đạp Tô Tiểu Liên. Vì vậy chạy đến biệt viện của Tô Tiểu Liên, trốn ở bên ngoài nghe lén. Không nghĩ tới, Mã Thành Kiên đột nhiên thống khổ hét to vài tiếng, lập tức không có thanh âm. Sau đó, ta lại nghe được kêu sợ hãi của Tô Tiểu Liên. Ta không biết chuyện gì xảy ra. Nhảy cửa sổ đi vào trong phòng, lúc này Tô Tiểu Liên đã chạy đến bên ngoài gọi người. Ta xem xét tình hình, đã biết rõ Mã Thành Kiên là chết vì túng dục. Vì vậy trong lòng thập phần phần nộ, đưa tay lấy một khối ngọc trên cổ hắn nhét vào cuống họng, cưỡng hành để cho hắn nuốt xuống. Lúc này vừa vặn Liên Nhi tiến đến thấy được, nàng thấy ngọc trên cổ Mã Thành Kiên không có, tưởng rằng ta trộm đi. Vì vậy đã kêu ta lập tức đào tẩu, không bao giờ trở lại huyện Hà Nam nữa. Được rồi, sự tình chính là như vậy đấy. Các người muốn lấy ngọc thì đi lấy đi, hiện tại hãy thả Tô Tiểu Liên.

Trên nóc nhà, Tần Tiêu khoát tay chặn lại, Tử Định hiểu ý, như dạ ưng từ nóc nhà lướt xuống, lao thẳng tới phòng chứa xác.

Cát Hiển Nghiệp chậm rãi đứng dậy:

- Ta nói vì sao lại kỳ quái như thế, rõ ràng một mực tìm không thấy khối ngọc, Trần Quả người cũng chậm rãi không có đào tẩu, nguyên lai, còn một mực nhớ tới mảnh ngọc trong thi thể của Mã Thành Kiên. Được rồi, ta sẽ bỏ qua người. Bất quá, vị mã tam huynh đệ có bỏ qua Tô Tiểu Liên hay không thì ta sẽ không bảo đảm rồi, ha ha!

- Cát Hiển Nghiệp, tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ này.

Cát Hiển Nghiệp cùng Mã Tam đồng thời cười lên ha hả. Cát Hiển Nghiệp nói:

- Mã tam huynh đệ, hai người kia giao cho người xử trí, ta cũng không muốn nhúng tay. Ta đã lấy danh dự của Sói để thế, người hảo hảo xử lý chuyện nơi đây a, ta đi lấy ngọc.

Mã Tam hưng phấn mà gạt đầu, lại liếc Tô Tiểu Liên bên cạnh, hắn cười to một cách dâm dăng nói:

- Trước mặt nam nhân quá lão bà của hắn, thật đúng là kích thích ah, ha ha!

Lời nói của Mã Tam còn không có dứt, Cát Hiển Nghiệp cũng vừa bước tới cửa phòng thì bị một cước đá văng.

Cát Hiển Nghiệp quá sợ hãi, đột nhiên hướng về phía sau nhảy vài bước, tập trung nhìn lại, hắn kinh hoàng kêu lên:

- Tần. . . Tần đại nhân! Ngài, ngài tại sao trở về rồi. Hạ quan, đang thẩm tra xử lý hai phạm nhân này, đại nhân, tới thật vừa vặn!

Lý Tiên Huệ bên cạnh Tần Tiêu tới bên cạnh Tô Tiểu Liên đá một cước vào bụng sườn Mã Tam. Mã Tam vội vàng không kịp chuẩn bị ngã chống vó trên mặt đất, hắn kêu to đau đớn. Lý Tiên Huệ cởi áo khoác trên người choàng cho Tô Tiểu Liên sau đó đỡ nàng tới đứng bên cạnh Tần Tiêu.

Về mặt của Tần Tiêu lạnh lùng ép tới Cát Hiển Nghiệp vài bước:

- Cát đại nhân, không cần phải diễn nữa. Chuyện vừa rồi, bốn quan nhất thanh nhị sở. Người trung thực chịu trời đi, người Đột Quyết như người lặn lội giang hồ Đại Chu lâu như vậy, đến tột cùng làm một số chuyện mờ ám gì hả?

Cát Hiến Nghiệp làm ra giấy dựa cuối cùng:

- Tàn đại nhân, ngài, này. . . Lời này là có ý gì, hạ quan, như thế nào một chút cũng nghe không rõ?

Tô Tiểu Liên sau lưng Tàn Tiêu nói:

- Tàn đại nhân, không cần hỏi nhiều như vậy. Chuyện cho tới bây giờ, ta tất cả đều nói cho ngài biết. Cát Hiến Nghiệp, người đừng tưởng rằng Mã Thành Kiền thật sự nghe lời người cái gì cũng không có nói với ta. Nói cho người biết a, người nửa năm trước giả bộ làm người tốt nhét ta - kẻ sắp bị đuổi ra Mã gia vào bên cạnh Mã Thành Kiền, mượn hấn bán mạng cho các người thì một khắc đó, sự tình gì Mã Thành Kiền đều không có giấu diếm với ta nữa.

Sắc mặt Cát Hiến Nghiệp lập tức phát sanh biến hóa, biến thành thần sắc hung hãn thô bạo, hấn rút đao từ sau lưng hô to:

- Nếu là như vậy. . . Thì đều đi chết đi!

Tàn Tiêu kéo Trần Quả từ trên mặt đất lên, để cho hấn đứng ở phía sau mình, sau đó nói với Cát Hiến Nghiệp:

- Cát Hiến Nghiệp, ta khuyên người không nên khốn thú chi đấu (đại ý là trong cảnh khốn khó rồi vẫn cố gắng dây dưa), ngoan ngoãn bó tay chịu trời đi, thành thành thật thật, âm mưu của các người nói rõ ràng, có lẽ có thể kiếm được một con đường sống.

Cát Hiến Nghiệp giơ trường đao che trước ngực cười ha ha:

- Quả thực chính là nói nhảm! Đàn ông Đột Quyết ta chỉ có anh hùng chết trận, không có nho phu đầu hàng. Đừng cho chúng ta giống Hán nhân các người, vì một chút tiền tài cùng nữ nhân, có thể bán đứng tôn nghiêm, bán đứng tổ tông sao?

Tàn Tiêu nghe được đang chuẩn bị xông đi lên đánh cho hấn một trận thì không ngờ sau lưng truyền đến một hồi hô to. Rất nhiều nha dịch hướng bên này lao qua, giữa bó đuốc là Lý Tự Nghiệp dáng người cao lớn, cực kỳ bắt mắt.

Lý Tự Nghiệp chạy đến bên cạnh Tàn Tiêu trừng mắt nhìn Cát Hiến Nghiệp sau đó cười ha hả nói:

- Đại nhân, ta đây tới rồi. Những tên khốn này mới đầu còn không cho ta tiến đến chứ. Chúng làm ta bực quá nên đánh một trận, đang đánh cao hứng thì cái tên Vương Tử Diệp huyện Hà Nam gọi lại, ta mới hạ thủ lưu tình không có đánh bọn họ. Hấn hiện tại đang mang người chạy tới đây.

Đúng lúc này một tuổi chừng bốn mươi, mặc quan bào dưới hàm có ba sợi râu dài, hấn nhanh chóng mở đường:

- Hạ quan huyện lệnh huyện Hà Nam Vương Tử Diệp bái kiến Tàn đại nhân. Tàn đại nhân, chuyện tình nơi đây, hạ quan cũng đã sáng tỏ, chuyện của Cát Hiến Nghiệp, hạ quan cũng đã hoài nghi hấn hồi lâu rồi. Không nghĩ tới hấn đúng là gian tế của Đột Quyết.

Tàn Tiêu đánh giá Vương Tử Diệp một hồi, da trắng mặt vàng, văn nhược, bộ dáng trầm ổn lão luyện. Từ trước tới nay Huyện lệnh Chủ Văn, huyện úy phần lớn là võ quan. Vì thế so với Cát Hiến Nghiệp hung hãn thì Vương Tử Diệp lộ ra vẻ văn nhã hơn.

Tàn Tiêu ôm một quyền đáp lễ:

- Vương đại nhân tới rất đúng lúc, việc này phát sinh ở huyện Hà Nam của người. Nếu bốn quan xử lý thì cần phải ồn ào đến triều đình.

211. Chương 211: Thả Dây Câu Dài, Câu Cá Lớn. (2)

Chương 211: Thả dây câu dài, câu cá lớn. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Vương đại nhân cũng khó tránh khỏi bị liên quan đến, nếu là Vương đại nhân tự hành xử lý, vậy lại bắt đồng. . . Cái này, Vương đại nhân, hiểu ý của ta chứ?

- Hạ quan hiểu, hạ quan hiểu!

Vương Tử Diệp liên tục gật đầu:

- Đa tạ Tần đại nhân thông cảm cho hạ quan.

Tần Tiêu nhìn thoáng qua Cát Hiến Nghiệp vẫn còn đang đánh nhau, hắn nói với Vương Tử Diệp:

- Vậy được rồi Vương đại nhân. Gian tên gian tặc này lại, để bổn quan mang về triều đình cùng thỉnh công.

Gian tặc triều Chu hoặc là nói tội Bán nước đều là trọng tội thuộc về phạm trù Thập Ác Điển Hình. Vương Tử Diệp thân là đồng liêu của Cát Hiến Nghiệp rõ ràng không có phát giác hắn là gian tặc, phải chịu tội không làm tròn trách nhiệm hoặc là cùng phạm tội luận xử. Hiện tại Tần Tiêu đem chuyện bắt Cát Hiến Nghiệp giao cho Vương Tử Diệp, không thể nghi ngờ là cho hắn một cơ hội gỡ tội, bán đi một cái nhân tình rất lớn.

Trong lòng Tần Tiêu đã hiểu rõ, Cát Hiến Nghiệp đã trở thành chó rơi xuống nước, tạm thời bất luận Vương Tử Diệp phải là đồng đảng của hắn hay là không cũng phải tranh thủ kéo Vương Tử Diệp lại, bằng không tình hình sẽ đột biến không ai báo trước. Vương Tử Diệp chắc có lẽ không ngu xuẩn đến muốn mưu hại Ngự Sử, công nhiên tạo phản à? Vì thế, cho dù bọn họ là đồng lõa, cũng chỉ có thể hi sinh Cát Hiến Nghiệp, bảo trụ chính mình.

Vương Tử Diệp chỉ vào Cát Hiến Nghiệp, oán hận mắng:

- Cát Hiến Nghiệp, tên Đột Quyết nhà ngươi. Đại Chu ta chưa từng bạc đãi ngươi, bổn quan cũng một mực bảo vệ ngươi, cho ngươi từ một hỏa trưởng nhỏ nhỏ làm được huyện úy. Không nghĩ tới ngươi lang tính không đổi, âm thầm làm hoạt động hại nước hại dân! Người đâu, bắt hắn lại cho ta.

Nha dịch sau lưng rầm rầm xông vào vây Cát Hiến Nghiệp lại.

Tần Tiêu đối với Lý Tự Nghiệp nói:

- Lý tướng quân, Cát Hiến Nghiệp nhìn như còn có chút võ dũng, ngươi ở nơi này giúp Vương đại nhân bắt giặc, nhớ rõ, nhất định phải sống.

Lý Tự Nghiệp nghiêm nghị gật đầu:

- Đại nhân yên tâm!

Cát Hiến Nghiệp bị vây ở chính giữa cười ha ha, vung đại đao trong tay lên:

- Đám Hán nhân các ngươi chỉ biết lấy nhiều khi ít ý thế hiếp người! Bao lâu hiểu được, cái gì là dũng sĩ! Cái gì là anh hùng! Lão tử hôm nay như cá mắc cạn, các ngươi cũng đừng mơ tưởng lấy được thi thể nguyên lành của lão tử, lại càng không cần phải nói là sống được!

Dứt lời “Uống” một tiếng, giơ trường đao hướng cổ mình cắt lên.

Cột máu từ cái cổ của Cát Hiến Nghiệp phun ra, đầu của hắn chỉ dính liền một chút với da. Xuống dưới, trong ánh mắt bắn ra quang mang hung hãn thô bạo.

Mã Tam trốn ở bên cạnh hắn lập tức bị làm cho sợ tới kêu oa oa, hắn chạy tới một góc tường, đám nha sai làm thành một vòng cung “Xôn xao” một tiếng kêu sợ hãi, bước nhanh ra ngoài.

Thi thể của Cát Hiến Nghiệp ầm ầm ngã xuống đất.

Mọi người đang kinh ngạc thì Tần Tiêu nói với Vương Tử Diệp:

- Chúc mừng Vương đại nhân gặt bỏ gian tế huyện Hà Nam. Sau này ghi biểu văn trình báo chuyện này cho Lại bộ cùng Hình bộ, đều có phong thưởng. Bồn quan, cũng không nhúng tay vào nữa.

Wương Tử Diệp lộ vẻ vui mừng:

- Tạ Tần đại nhân rủ lòng yêu mến. Hạ quan thật sự là vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích!

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Vương đại nhân tự mình xử lý, bồn quan xin lỗi không tiếp được rồi.

Tần Tiêu Lý Tự Nghiệp, Lý Tiên Huệ, mang theo Trần Quả cùng Tô Tiểu Liên trực tiếp đi tới phòng chứa xác.

Bên ngoài phòng chứa xác đã có mấy hạ nhân khám nghiệm tử thi, đốt đèn lồng kinh hãi vây đến ngoài cửa, có người ôm bụng che mặt. Nhìn thấy đám người Tần Tiêu đi lên, hạ nhân dẫn Tần Tiêu tới nhà Trần Quả chạy tới, tổ khổ nói:

- Tần đại nhân, ngài tới vừa vặn! Tiểu cô nãi nãi đi cùng với ngài hơn nửa đêm cũng không biết chạy đến phòng chứa xác làm gì, đuổi toàn bộ chúng tiểu nhân chạy ra ngoài, nửa bước không được tới gần phòng chứa xác. Có người chậm chạp bị nàng ném bay ra ngoài.

Tần Tiêu ‘ ah ha ha ’ gượng cười, trong lòng đỏ mồ hôi nói: Tử Dịch cầm lông gà làm lệnh tiễn, đúng là uy phong không nhỏ a.

Tần Tiêu tiến lên đẩy cửa phòng chứa xác ra, chỉ thấy Tử Dịch đang ôm kiếm ngồi xếp bằng bên cạnh thi thể của Mã Thành Kiên. Nhìn thấy đám người Tần Tiêu đã đến, Tử Dịch từ trên giường thi thể nhảy xuống, xám xịt chạy đến bên cạnh đám người Tần Tiêu thấp giọng nói:

- Các người cuối cùng đến rồi! Nơi này, u ám lạnh lẽo, ta còn lo lắng thi thể của Mã Thành Kiên lúc nào sẽ vùng dậy nhảy tung tung nữa.

Lý Tiên Huệ đem Tử Dịch kéo đến bên cạnh, trầm thấp cười nói:

- Nguyên bản người cũng sẽ biết sợ ah! Ta còn tưởng rằng, Tử Dịch nữ hiệp là không sợ trời không sợ đất chứ?

- Ta. . . Ta làm gì sợ cái đó.

Tử Dịch già mồm:

- Chỉ là. . . Có một chút ‘ lo lắng ’ mà thôi!

Tô Tiểu Liên quần áo tả tơi nhìn thấy thi thể của Mã Thành Kiên thì lặng yên rơi lệ. Lý Tiên Huệ cùng Tử Dịch đem nạng đưa đến bên ngoài phòng chứa xác an ủi khuyên giải. Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp đem Trần Quả đưa đến bên cạnh Mã Thành Kiên nói với hắn:

- Lấy đồ trong thi thể ra là tài của người. Hơn nữa khối ngọc này là người nhét, người có lẽ nhất có chừng mực. Được rồi, hiện tại động thủ, đem ngọc lấy ra.

Trần Quả gật gật đầu tiếp nhận dụng cụ cắt gọt khám nghiệm tử thi mượn từ hạ nhân Tần Tiêu đưa cho, hắn lục lọi trong cổ Mã Thành Kiên một hồi rồi đặt tay xuống, da thịt mở ra, yết hầu xuất hiện một khối ngọc thạch cỡ ngón tay bị hắn lấy ra. Trần Quả đem nó ra nước giếng bên cạnh rửa sạch giao cho Tần Tiêu:

- Chính là khối Thụy Tiên Ngọc. Nguyên bản tiểu nhân cũng không biết khối ngọc này có tác dụng trọng yếu gì. Lúc đầu cho rằng nó là bảo bối đáng giá, không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ làm ra nhiều chuyện như vậy.

Tần Tiêu tiếp nhận ngọc thạch, cẩn thận dò xét trong tay một hồi, phát hiện đây là một khối Tùng Lục Thạch cực tinh khiết, hiện tại dưới ánh nến ban đêm không tốt để phân biệt màu sắc, nhưng cũng đó có thể thấy được, ngọc này không phải rất trong suốt, đúng là loại ngọc đặc sản nổi tiếng của Đột Quyết. Loại ngọc này rất trân quý, đến triều đại nhà Thanh thường dùng để làm vật phẩm cho người của hoàng tộc. Tại

Đại Đường cũng bị rất nhiều quý tộc sĩ tử dùng làm đồ trang sức, nói riêng thì hiện tại không phải là rất hiếm thấy. Nhưng mà hoa văn trang sức bên trên nó tương đối đặc sắc, một mặt bị điêu khắc thành bộ dáng của đầu sói.

Sói là đồ đẳng của Đột Quyết ý tứ tiếp cận như “Long”, “Phượng” của Đại Đường hoàng tộc, người bình thường không dám lạm dụng Trừ phi. . . Là hoàng tộc Đột Quyết!

Nói cách khác, khối ngọc này Vô cùng có khả năng là tín vật của Mã Thành Kiên cùng hoàng tộc Đột Quyết gặp mặt.

Trong lòng Tần Tiêu cẩn thận suy nghĩ rồi thu khối ngọc lại nói với Trần Quả:

- Trần Quả, tuy rằng người lần này, không có phạm phải quá đại sự, nhiều lắm là chính là ‘hành hạ thi’ cùng ‘không làm tròn trách nhiệm’ có thể dùng chuộc đồng (* nộp tiền phạt) đến tha tội.

212. Chương 212: Yết Kiến Võ Hoàng. (thượng)

Chương 212: Yết kiến Võ Hoàng. (thượng)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Nhưng mà, người một đại nam nhân ngay cả lòng của phụ nữ tính cũng không bằng, lòng dạ nhỏ mọn, tiểu khí vô tri, thật sự rất làm cho người khác cảm thấy sỉ nhục! Chính người biết rõ sai rồi chứ?

Trần Quả thở dài một tiếng:

- Đại nhân giáo huấn rất đúng, Trần Quả . . . Thật là xấu hổ làm một nam nhân. Tiểu nhân lần này, thật là rất xin lỗi nương tử...

Tần Tiêu gật đầu:

- Biết rõ sai là tốt rồi, may mắn còn có cơ hội bổ cứu. Tô Tiểu Liên cũng vô tội đấy, hơn nữa nàng cận kề cái chết cũng không nói ra tung tích hạ lạc của Thúy Tiên Ngọc, ý chí có thể khen. Như vậy đi, chuyện tình của hai người các người do bốn quan làm chủ. Chỉ cần Tô Tiểu Liên không có ý kiến, các người trở thành vợ chồng như trước, người muốn nộp phạt chuộc đồng, bốn quan thay các người xử lý, giao cho huyện nha Hà Nam. Mặt khác, đưa tặng các người một ít tiền, người mang theo Tô Tiểu Liên trở về quê quán Mạc Bắc sống cuộc ông bình yên đi.

- Chuyện này...

Trần Quả kinh ngạc nói:

- Trần Quả là người có tội, có thể được miễn cũng đã đủ hài lòng, chỉ cầu Liên Nhi có thể từ nay về sau sống tốt khiến cho lương tâm của cũng thanh thản. Tuyệt đối không dám nhận ban thưởng của đại nhân Về phần Liên Nhi. . . Tiểu nhân nghĩ, nàng hơn phân nửa là không muốn sống với tiểu nhân. Ai...

Đúng lúc này Lý Tiên Huệ cùng Tử Dịch vịn Tô Tiểu Liên đi đến cửa phòng, Tô Tiểu Liên nghe xong lời của Trần Quả thì nói:

- Trần Quả, tuy rằng người trước kia làm rất nhiều chuyện có lỗi với ta, nhưng trong nội tâm của ta, vẫn coi người là phu quân của ta. Mã Thành Kiên đối đãi ta không tệ, hiện tại hán thi cốt chưa lạnh, ta không thể bỏ mặc hắn. Ba năm sau, người lại đến Hà Nam mang ta đi.

Trần Quả kinh hỉ nói:

- Liên Nhi. . . Nàng! Lời nàng nói là thật chứ?

- Đồ ngốc!

Tử Diệp bĩu môi, thấp giọng phần nộ nói:

- Cũng may mắn do người gặp lại Tô Tiểu Liên. Đổi lại là ta, không một đao chém người ra thì không giải được hận.

Trên mặt Tô Tiểu Liên ứng đỏ tránh được ánh mắt nóng bỏng của Trần Quả, nàng nói với Tần Tiêu:

- Tần đại nhân, Mã Thành Kiên khi còn sống làm một chuyện, dân nữ tuy rằng không phải toàn bộ tình tường, nhưng là minh bạch mười phần cũng được năm sáu. Hiện tại dân nữ nói cho đại nhân biết.

Tần Tiêu gật đầu:

- Bất quá phòng chứa xác tựa hồ không phải là nơi tốt để nói chuyện. Chúng ta đổi cái địa phương khác đi. Thi thể của Mã Thành Kiên, Trần Quả người lại xử lý bỗng chốc, đừng để bên ngoài khổ chủ phản cáo sẽ không tốt.

Trần Quả nghe vậy lập tức làm việc, hiện tại hắn như là lên dây cót, toàn thân tràn đầy nhiệt tình. Cầm lấy may vá, nhanh chóng đem yếm hầu Mã Thành Kiên may lại.

Mọi người ra khỏi phòng chứa xác, Vương Tử Diệp đã xử lý xong thi thể của Cát Hiển Nghiệp cũng chạy tới. Tần Tiêu gọi hắn cùng tới nghe Tô Tiểu Liên kể lại mọi sự tình.

Nguyên lai Mã Thành Kiên nửa năm trước, bị Mã Tam cùng Cát Hiển Nghiệp uy bức lợi dụ phía dưới, đã đáp ứng Cát Hiển Nghiệp giúp hắn lấy tin tức đưa cho Đột Quyết. Khối ngọc này chính là tín vật duy nhất liên hệ của hắn cùng Đột Quyết. Mỗi lần đưa tin tức, Đột Quyết bên kia đều cho Mã Thành Kiên một số tiền thuê làm thù lao. Mà tin tức cung cấp dĩ nhiên là Cát Hiển Nghiệp, sau đó nhất cử nhất động của Mã Thành Kiên đều có Mã Tam từ bên cạnh giám thị. Hắn hơi có dị động, đám người Cát Hiển Nghiệp sẽ cầm Tô Tiểu Liên cùng người nhà của hắn khai đao để uy hiếp.

Mã Thành Kiên đột tử bên ngoài, dùng Cát Hiển Nghiệp mà nói chính là một hồi tai nạn đột nhiên. Mà trùng hợp lúc này, Trần Quả ghen tâm thành họa xuất hiện nhét ngọc thạch vào trong cổ họng của Mã Thành Kiên. Vì vậy Tô Tiểu Liên nghĩ lầm, Trần Quả tham tài đánh bạc đánh cắp Thúy Tiên Ngọc, dứt khoát bảo hắn mang theo ngọc đào tẩu, chính mình bị Cát Hiển Nghiệp tra tấn ép hỏi như thế nào cũng không nói một lời. Ngoại trừ trong lòng đối với Mã Thành Kiên xấu hổ, hơn nữa là muốn che dấu chuyện tình của Thúy Tiên Ngọc. Nhưng mà lương tâm Trần Quả trời dậy muốn trở về cứu Tô Tiểu Liên cùng đào tẩu mới có một màn này trước mắt.

Có thể nói đúng là trùng hợp cùng ngoài ý muốn nhiều như thế mới khiến ột kiện dân án bình thường dẫn xuất một kẻ sâu một Đột Quyết Cát Hiển Nghiệp ẩn phục tại Đại Chu như vậy.

Tần Tiêu đem chuyện tình của Mã Thành Kiên chết đi và Trần Quả cùng Tô Tiểu Liên nói rõ ràng cho Vương Tử Diệp nghe, hơn nữa không để ý Vương Tử Diệp từ chối, thay Trần Quả nộp chuộc đồng. Đồng thời cũng đưa tặng cho Trần Quả một ít tiền tài, để cho hắn trở lại Mạc Bắc lập nghiệp. Vương Tử Diệp cũng là người hiểu thời thế, lúc này thả Trần Quả cùng Tô Tiểu Liên, cũng đem Mã Thành Kiên bạo chết phán đến Mã gia, cũng không khai mở tuyên dương trắng trợn. Tô Tiểu Liên tức thì về ở bên trong tiểu viện của nàng, quyết chí thể mang tang của Mã Thành Kiên giữ đạo hiếu ba năm, đến lúc đó đợi Trần Quả đón nàng về.

Suốt đêm xử lý hết những vụn vặt này, Tần Tiêu mang theo đám người Lý Tiên Huệ ly khai huyện nha thì phương đông đã xuất hiện ánh rạng đông.

Lý Tiên Huệ ngồi chung một con ngựa với Tần Tiêu, nàng từ phía sau ôm eo của hắn lưng, ghé vào lỗ tai hắn nói:

- Tần đại ca, huynh bây giờ rất biết giả bộ hồ đồ ah!

Tần Tiêu cười nói:

-Thế nghĩa là sao?

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng véo hắn một cái, nhẹ giọng nói:

- Huynh luôn coi chúng ta là đồ ngọc, một cái huyện nho nhỏ như Cát Hiển Nghiệp có thể được tin tức cơ mật gì? Còn có Vương Tử Diệp, cũng vô cùng có khả năng cùng Cát Hiển Nghiệp là cá mè một lứa, huynh vì sao giả bộ như chẳng quan tâm như thế?

Tần Tiêu cười khê:

- Không nghĩ tới Tiên nhi thông minh như thế, rõ ràng đi cùng suy nghĩ với ta. Cường long không áp địa đầu xà, hiện tại cùng Vương Tử Diệp xé rách da mặt, đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt gì. Hơn nữa, hần đoán chừng cũng chỉ là tiểu nhân vật thôi, không đáng hiện tại động hần, đánh rần động cỏ. Đúng như Tiên nhi đã nói, một huyện một cái nho nhỏ thì làm gì có tin tức tuyệt mật? Ta đoán chừng nhóm người Cát Hiển Nghiệp này trong triều tất có chỗ dựa lớn. Lúc này đây, chúng ta tạm thời giả câm vờ điếc, thả dây câu dài, câu con cá lớn thử xem.

Vài ngày sau, Tây đô Đại Chu, trước cửa Minh Đức thành Trường An.

Tần Tiêu chờ xe ngựa ngừng lại mới đi xuống, quân sĩ đóng giữ thành đi lên hành lễ hỏi:

- Xin hỏi đại nhân là Ngự Sử đài, Tần đại nhân sao?

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Đúng vậy! Người như thế nào nhận ra ta? Tìm ta có chuyện gì?

Quân sĩ liền hành lễ, mặt lộ vẻ vui mừng:

- Tiểu nhân là nam nha cấm quân, binh lính của Đại Đô Đốc Vệ Vương điện hạ. Mấy ngày trước, điện hạ liền đem tướng mạo của Tần đại nhân miêu tả cho lũ tiểu nhân nghe, nói đại nhân ‘tuổi chừng hai mươi, chiều cao sáu xích, oai hùng bất phàm, tướng mạo xuất chúng’, mệnh tiểu nhân nhìn thấy Tần đại nhân, thì nhanh chóng thông báo cho điện hạ.

213. Chương 213: Yết Kiến Võ Hoàng. (thượng) (2)

Chương 213: Yết kiến Võ Hoàng. (thượng) (2)

Nguồn: Vipvanda đọc truyện mới nhất tại .

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Đúng lúc này đám người Phạm Thức Đức cùng Lý Tiên Huệ cũng xuống xe ngựa, chuẩn bị nghỉ ngơi, họ vây đến bên cạnh Tần Tiêu. Tần Tiêu không khỏi mỉm cười nói:

- Không tệ lắm, vừa mới tới Trường An đã có người võ mông ngựa, ta sắp bay tận lên trời rồi.

Tất cả mọi người cùng cười to.

Tần Tiêu nói với quân sĩ:

- Vậy người trở về báo Vệ Vương điện hạ, nói Tần Tiêu trở về Ngự Sử đài một chuyến, sau đó sẽ tới bái phỏng.

Vệ vương chính là Nghĩa Hưng Vương Lý Trọng Tuấn. Bởi vì công tích một án tại Giang Nam mà được thăng lên Vệ vương chỉ huy nam nha cấm quân rồi.

Hơi chút nghỉ ngơi về sau, mọi người lên xe ngựa, thái độ của Lý Tiên Huệ có hơi khác thường, sau khi chui vào trong xe ngựa của Tần Tiêu cùng Phạm Thức Đức thì dựa vào Tần Tiêu, thần sắc có phần có chút khấn trương. Phạm Thức Đức không được tự nhiên, vì vậy tìm cái xuống xe, chạy tới cùng Lý Tự Nghiệp ngồi cùng một chiếc xe.

Xe ngựa một lần nữa chạy đi, Lý Tiên Huệ khẽ tựa vào trên vai Tần Tiêu ôm thật chặt cánh tay của hần trầm mặc không nói gì.

Tần Tiêu biết rõ, Lý Tiên Huệ từ Giang Nam trốn chết mà quay về. Hôm nay thấy được đô thành Trường An, tưởng tượng thấy thân nhân của mình ngay tại địa phương không xa, lại không thể quen biết nhau, trong lòng thống khổ cùng bàng hoàng có thể nghĩ ra.

Tần Tiêu duỗi một tay, nhẹ nhàng ôm Lý Tiên Huệ vào lòng, hấn vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng. Lý Tiên Huệ chậm rãi lắc đầu, đối với Tần Tiêu thoải mái cười cười nói:

- Ta không sao, thói quen một chút thôi.

Xe ngựa chậm rãi đi trên đường lớn ở trên đường Trường An, y theo ý tứ của Tần Tiêu cũng không có đi thông hoàng thành Chu Tước mà là lộn mấy vòng theo hướng tây bắc. Kéo dài tới cửa phụ cận thì phát hiện phiên chợ Chợ phía Tây phồn hoa nhất trên thế giới cách phố tương vọng thì Tần Tiêu bảo xe ngựa ngừng lại.

Mọi người xuống xe, gom lại cùng một chỗ.

Tần Tiêu nói Lý Tiên Huệ:

- Tiên nhi, ta cùng Lý Tự Nghiệp, Phạm Thúc Đức về Ngự Sử đài nộp chỉ xử lý chút ít công vụ. Triều đình tạm không có an bài cho ta chỗ ở, muội cùng Tử Địch, Thiết Nô thì tạm thời tại khách điểm Vọng Nguyệt lâu nghỉ ngơi một chút. Làm xong sự tình chúng ta sẽ trở lại đón muội. Ừ! Phía trước chính là chợ phía Tây, địa phương náo nhiệt và phồn hoa nhất Đại Chu vương triều. Bất quá tạm thời đừng đi, sau khi có thời gian, ta lại cùng muội đi dạo chơi.

Lý Tiên Huệ gật đầu:

- Tần đại ca yên tâm. Chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi, huynh đi nhanh về nhanh. Bọn chúng ta đợi huynh.

Đám người Tần Tiêu đã đổi sang quan bào, lúc này thoáng sửa sang lại rồi lên đường tiến về hoàng cung.

Ngoài hoàng thành Thành Trường An là hoàn toàn áp dụng bố cục đối xứng kiểu bàn cờ, nội thành có 14 đường cái, nam bắc 10 đường cái, đem toàn thành phân cách thành lớn nhỏ không đều. Phẳng phất như là từng khối đậu hũ hình thành quân cờ trên bàn, đường cái Chu Tước chính là trục trung tâm cùng đại lộ của toàn bộ Trường An, coi đây là ranh giới chia toàn thành làm hai nửa. Nửa bộ thành đông cùng nửa bộ thành tây, có tất cả năm đường cái nam bắc tạo thành quan đạo.

Mà chợ phía Tây cùng chợ phía đông chính là trao đổi mậu dịch Trường An, nhất là chợ phía Tây dĩ nhiên đã trở thành địa phương phồn hoa nhất Đại Chu vương triều thậm chí cả thế giới này hiện giờ.

Đám người Tần Tiêu đi ngang qua chợ phía Tây, thẳng hướng Chu Tước đại đạo tận bắc hoàng thành Chu Tước môn mà đi. Tần Tiêu đi Giang Nam nhìn thấy nhiều vùng đất hơn, số lượng những nơi náo nhiệt cũng không ít. Nhưng còn không có nơi nào có thể đánh đồng phồn hoa cùng nghiêm chỉnh với chợ phía Tây. Đường đi rộng hơn trăm mét, toàn bộ do cự thạch loại lớn không khe hở lót đường. Vô số tơ lụa, đồ sứ, lá trà ... của Đại Chu vương triều dùng nơi đây làm điểm xuất phát đi theo con đường tơ lụa vận đến quốc gia bất đồng, các thương nhân ngoại tịch cũng phần lớn ở đây, đưa hàng hóa hiếm thấy của ngoại bang bán phá giá. Ngoại trừ chấp hành cấm đi lại ban đêm thì ca phường, quán rượu trà tứ bên trong chợ phía Tây đều là thanh sắc phiêu hương kín người hết chỗ. Kim ngô bát cấm, ngọc lậu vô thôi là để hình dung sinh hoạt nhàn nhã muôn màu muôn vẻ ở khu chợ phía Tây là vô cùng thỏa đáng.

Ở chỗ này mỗi một ngày đều là ăn tết (quá tiết), dòng người rộn ràng qua lại. Ngay tại thời điểm người duỗi cái lưng mỗi, gấp một cái đã có giao dịch giá trị trăm vạn võ tay mà thành, tiền tài cuộn cuộn chảy vào hầu bao các sắc nhân.

Tần Tiêu từ chợ phía Tây phẳng phất cảm thấy một loại tiết tấu sinh hoạt khẩn trương và nhanh ở đô thị thế kỷ 21. Ngoại trừ ô tô phun lấy sương mù đổi thành xe ngựa soạt soạt, tựa hồ không có khác biệt gì lớn. Hơn nữa kiến trúc cổ cùng đường đi càng thể hiện ra xa hoa cùng nho nhã, so với nhà cao tầng cổ xe sắt thép lạnh như băng kia càng làm cho hấn sinh ra một loại cảm giác cộng minh cùng thân cận.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ: Phồn hoa quang vinh như vậy, chợ phía Tây cùng thành cổ Trường An quý mô cực lớn rõ ràng đã bị đám thổ phỉ khởi nghĩa Đường mật (cuối thời Đường) hủy diệt... Vinh

quang thịnh thế, cứ như vậy biến mất ở bên trong dòng lịch sử. Ừ! Ít nhất Tần Tiêu ta sinh thời tuyệt không cho phép An Sử Chi Loạn (An Lộc Sơn) loại chuyện này phát sinh.

Sắp tới buổi trưa, thông lệ vào triều đã lui. Thời tiết nóng bức, trước cửa Chu Tước cũng không có bao nhiêu quan lại lui tới hành tẩu. Đám người Tần Tiêu đưa ra quan bằng ấn tín, tiến vào Chu Tước môn, đi lên đường cái Thừa Thiên môn nổi thẳng hướng hoàng cung chánh điện cung Thái Cực. Ngự Sử đài ngay tại đường cái Thừa Thiên môn, đã qua liên tiếp Hồng Lư Tự tiếp đãi ngoại tân ở Chu Tước môn là đến.

Phạm Thức Đức đối với tình hình giao thông phức tạp ở trong hoàng thành rõ như lòng bàn tay, trên đường đi còn không ngừng giới thiệu cho Tần Tiêu, nói chỗ nào là tùy tùng, thái bộc tự, công chính tự, quan lại... Đều là những người nào, làm những chuyện gì, nói vô cùng rõ ràng. Sau khi giới thiệu xong Tông Chính Tự cuối cùng, Phạm Thức Đức chỉ vào một trạch viện nói:

- Tại đây chính là địa phương đại nhân sau này phải thường tới, Ngự Sử đài. Ngự Sử đài cùng Tông Chính Tự tả hữu liên nhau.

Tần Tiêu không khỏi cười rộ lên:

- Thành Trường An cùng trong hoàng cung, nếu là thiếu đi hướng dẫn du lịch ưu tú như Phạm tiên sinh thì đúng là sẽ bị lạc đường.

Phạm Thức Đức chớp đôi mắt, sững sờ nói:

- Hướng dẫn du lịch? . . .

Tần Tiêu vừa mới một cước bước vào Ngự Sử đại môn, sớm có một gã quan lại tuổi chừng ba mươi mấy tuổi mặc áo lục chạy ra đón chào, đối với Tần Tiêu chấp tay nói:

- Tần đại nhân, hạ quan là Ngự Sử đài Lục Sự Phùng Niên Tân. Phàm là khâm sai bên ngoài tuần mà về đều do hạ quan tiếp đãi sửa sang tờ trình báo cho ngự sử đại phu. Chuyển cho bệ hạ.

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Ah, người lại nhận ra ta?

Phùng Niên Tân cười nói:

- Tần đại nhân là đồng liêu Ngự Sử đài, lại là đương kim đại hồng nhân trong triều, ai không nhận biết?

214. Chương 214: Yết Kiến Võ Hoàng. (thượng) (3)

Chương 214: Yết kiến Võ Hoàng. (thượng) (3)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 15 Điểm khi đọc bài viết này:

vipvanda :

- Lúc trước Tần đại nhân lĩnh quan bào công văn đã tới Ngự Sử đài một lần, hạ quan liền nhớ kxy dung mạo của đại nhân. Thanh niên tài tử có tư thế Long Phượng như đại nhân đi tới chỗ nào đương nhiên là làm cho người ta nhìn mãi. Chỉ là loại tiểu quan cửu phẩm như hạ quan khó được vào pháp nhãn, Tần đại nhân không chừng không có ấn tượng gì.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Phùng đại nhân khách khí, khách khí. Đã như vậy, thì làm phiền Phùng đại nhân, dẫn ta đi gặp ngự sử đại phu a.

Trong lòng lại thầm nghĩ: thật đúng là người sợ nổi danh heo sợ mập, đi tới chỗ nào đều có người vuốt mông ngựa.

Phùng Niên Tân cúi đầu khom lưng, đem đám người Tần Tiêu tiến vào trong nội đường:

- Rất đúng dịp, trước đó không lâu, Tương Vương Điện Hạ vừa được bổ nhiệm làm ngự sử đại phu, hôm nay tan triều về vẫn một mực nội đường xử lý công vụ còn chưa rời đi.

Tương Vương? Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng: đó không phải là Lý Đán sao, cha thân sinh của Lý Long Cơ, trước sau trở thành hai lần hoàng đế giác nhi (nhân vật phụ)?

Phùng Niên Tân đi nhanh vài bước vào nội đường thông báo một tiếng, sau đó nghe được bên trong có âm thanh vang lên:

- Cho mời!

Thanh âm nhu hòa mà trầm thấp.

Tần Tiêu cùng Phạm Thức Đức, Lý Tự Nghiệp vượt qua cửa tiến vào, chứng kiến một nam tử trung niên lấy áo bào màu vàng đầu đội ngọc quan đang cười hòa ái với Tần Tiêu:

- Ah, là Giang Nam Đạo Tuần Tra Sử Tần đại nhân trở lại. A..., tới đúng lúc. Bốn vương vừa vặn có chuyện tìm người.

Tần Tiêu đi đến trước bàn của Lý Hiến chấp tay vái chào nói:

- Không biết Tương Vương Điện Hạ tìm Tần Tiêu chuyện gì?

- Cũng không có cái đại sự gì, người không cần đa lễ.

Lý Đán đứng lên tiêu sái đến bên cạnh Tần Tiêu, vỗ vỗ bờ vai của hắn:

- Là trụ cột của quốc gia thật sự là hậu sinh khả ứ! Bệ hạ sớm mấy ngày này hạ ý chỉ với bốn vương, nói nếu là người về Ngự Sử đài nộp chỉ thì người trực tiếp đến Đại Minh Cung gặp mặt bệ hạ, không cần đem hồ sơ tuần tra Giang Nam ở lại Ngự Sử đài. Có chuyện gì, do lão nhân gia tự mình định đoạt luận phán.

Tần Tiêu gật đầu đáp ứng:

- Tần Tiêu minh bạch, tạ Tương Vương Điện Hạ đề điểm.

Nhưng trong lòng thầm nghĩ: cũng theo ta dự đoán. Võ Tắc Thiên chắc là không thể để tin tức Giang Nam rơi xuống trong tay Ngự Sử đài để nó trắng trợn phát tán. Chính mình đến Ngự Sử đài chỉ như là đi ngang qua sân khấu mà thôi.

Trên mặt Lý Đán hiện lên sự vui vẻ:

- Tần Tiêu, ta và người tính toán ra, cũng đồng liêu rồi. Nếu là mới từ Giang Nam đường xa trở về, lẽ ra thay người bày tiệc mời khách. Nếu không ta xem như vậy, sau khi người tiến cung gặp mặt thánh thượng, nếu bệ hạ không an bài đình yến thì Tần Tiêu huynh đệ tới quý phủ của bốn vương uống mấy chén rượu nhạt, được chứ?

Sau đó Lý Đán giảm thấp thanh âm xuống, khẽ cười nói:

- Nói như thế nào, ta cũng là phụ vương của A Man, cùng hắn kết nghĩa, coi như là một nửa con trai của ta rồi. Lão tử thiết yến cho nhi, người không có lý do gì không đến a?

Tần Tiêu vội vàng chấp tay đáp lễ:

- Điện hạ nói quá lời, Tần Tiêu đâu dám vô lễ không đến! Nếu là hoàng đế bệ hạ không có chuyện ra lệnh, Tần Tiêu tất nhiên đến phủ bái phỏng.

- Vậy là tốt rồi!

Lý Đán cười ha ha, lại vỗ vỗ bả vai của Tần Tiêu nói:

- Đi thôi. Bệ hạ tại cung Thái Cực đông bắc Đại Minh cung, nếu không phải biết đường, ta sai Phùng Niên Tân dẫn người đi. Ah, hoàng đế nói, một mình người đi vào là được rồi. Lý tướng quân cùng Phạm đại nhân, thì ở tại chỗ này nghỉ ngơi một lát a.

Tần Tiêu như có điều suy nghĩ cười cười:

- Tạ điện hạ!

Sau đó cùng Phùng Niên Tân cùng đi ra khỏi Ngự Sử đài.

Trong lòng Tần Tiêu thầm nghĩ: Lần này chạy một chuyến Giang Nam, sau khi hồi kinh thì Tương Vương và Thân Vương đều mời ta dự tiệc. . . Cũng thế, tại triều đình, bằng hữu nhiều, so cừu nhân nhiều thì tốt hơn. Huống chi, hần là cha của Lý Long Cơ, người lãnh đạo trực tiếp của ta hiện tại, không đáng không nề mặt dắc tội hần.

Phùng Niên Tân dẫn Tần Tiêu đi thẳng qua đường cái của Thừa Thiên môn tiến vào Thừa Thiên môn, đập vào mắt là cung Thái Cực sừng sững. Tảo triều đã tán, lúc này người đã không nhiều lắm, dưới mặt đất cung điện là vệ sĩ Vũ Lâm Vệ đóng giữ. Phùng Niên Tân dẫn Tần Tiêu trái quần phải quẹo xuyên qua Thái Cực Môn, Lương Nghi Môn, Thừa Hương Điện, thẳng đến bắc môn Huyền Vũ môn cung Thái Cực xa hơn đông bắc đi qua một đoạn đường trình, mới đập vào mắt đến Đại Minh Cung. Phùng Niên Tân chấp tay cáo từ:

- Tần đại nhân, hạ quan chưa truyền chiếu, cũng không tự ý vào Đại Minh cung. Tần đại nhân cứ tới trước cửa Đan Phượng mời ngự tiền thị vệ đi vào thông báo.

Tần Tiêu gật đầu tạ ơn:

- Làm phiền Phùng đại nhân rồi.

Tần Tiêu theo như lời của Phùng Niên Tân mời vệ sĩ trước cửa Đan Phượng thông báo, sau đó im im lặng lặng chờ ở nơi đó, khoảng chừng hơn nửa canh giờ, mới xa xa nhìn thấy người thị vệ kia chạy trở về, đối với Tần Tiêu chấp tay nói:

- Tần đại nhân, bệ hạ tuyên người nhập kiến, cũng phái nữ quan Thượng Quan Uyển Nhi đến đây dẫn đường.

Thượng Quan Uyển Nhi? Trong lòng Tần Tiêu cười cười: hồi lâu không gặp nàng, cũng không biết nàng hiện tại thế nào!

Quả nhiên, sau một lát, Thượng Quan Uyển Nhi mặc kiểu nam quan phục, đầu đội cái mũ hai cánh xuất hiện ở trước mặt Tần Tiêu, giống như cười mà không phải cười, trong ánh mắt hàm ý rất nhiều nói:

- Tần đại nhân, lần thứ hai vào Đại Minh cung, đây là lãnh địa của ta ah. Đi thôi, bệ hạ đang ở trong dịch đình thưởng cá hóng mát.

Tần Tiêu cười khê đi theo Thượng Quan Uyển Nhi về phía trước, vừa đi ra không bao xa, Thượng Quan Uyển Nhi chậm bước chân lại sóng vai với Tần Tiêu hỏi hần.

- Đây, lần trước từ Giang Nam trở về, ta đã quên một đại sự, không có tìm người lấy hai vật làm kỷ niệm. Thế nào, lần này người hồi kinh, nhớ rõ mang cho ta lễ vật không?

- Nàng đoán thử xem?

Tần Tiêu vui vẻ ra mặt:

- Nàng đang ở hoàng cung, cái gì hiếm quý chưa từng gặp qua, còn vật gì người có thể để mất? Trước khi đi, nàng nói muốn ta đến Trường An, trả lại nàng hai đồ vật. Ta đã mang tới toàn bộ.

- Toàn bộ đã mang đến?

Thượng Quan Uyển Nhi hơi làm kinh hỉ, hướng trên người Tần Tiêu nhìn lại trước sau:

- Ở nơi nào?

Tần Tiêu cười ha ha:

- Nàng muốn nghe câu chuyện Bạch Xà Truyện, đương nhiên là trong bụng ta, nàng muốn ăn cá nướng thì dùng đôi tay của ta làm. Vì thế Tần Tiêu ta chính là lễ vật rồi!

- Ai nha...người thật là ba hoa.

Thượng Quan Uyển Nhi cau giận nói:

- Không mang chính là không mang, cũng không thành thật một chút! Bất quá cũng vậy, người đã nói Tần Tiêu chính là lễ vật', vậy thì tốt, từ hôm nay trở đi, người chỉ có Thượng Quan Uyển Nhi ta, hi hi!

- Vậy thì tốt quá!

Tần Tiêu ra vẻ nghiêm túc:

- Ta đường đường quan lại Đại Chu lại trở thành gia nô của Thượng Quan Uyển Nhi nàng rồi.

- Ta bất kể, ta nói là của ta, chính là của ta.

215. Chương 215: Yết Kiến Võ Hoàng. (hạ)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 215: Yết Kiến Võ Hoàng. (Hạ)

Thượng Quan Uyển Nhi vẫn cười hi hi như trước, nhưng trên mặt lại thoáng hiện hồng, không biết là bởi vì thời tiết quá nóng, hay là có cách nghĩ gì khác:

- Nhanh lên đi thôi! Bệ hạ đang chờ chúng ta, tiểu tặc chỉ biết nói tán chuyện.

Tần Tiêu không khỏi lắc đầu cười khổ: tiểu nương môn này thực sự là rất bá đạo a.

Đã qua Hàm Lương Điện, rốt cục nhìn thấy một hồ nước nhân tạo to đùng, đó là dịch trì. Nơi này chính là cảnh khu lâm viên bên trong hoàng gia, diện tích khoảng tương đương với toàn bộ Sở Tiên Sơn Trang. Giữa hồ có ba cái hòn đảo, theo thứ tự là Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, phân biệt ba cái tiên đảo danh tiếng trong truyền thuyết. Thái Dịch Đình tọa lạc phía trên Bồng Lai đảo.

Thượng Quan Uyển Nhi dẫn Tần Tiêu lên một chiếc du thuyền vàng son lộng lẫy hướng Bồng Lai đảo chạy tới. Hai người đứng ở mũi thuyền, Thượng Quan Uyển Nhi cảm khái nói:

- Tuy rằng bên trong thượng uyển hoàng gia cũng có nước có thuyền, nhưng không có cảm giác nhẹ nhõm rảnh rỗi như ở Giang Nam.

Tần Tiêu suy tư, nghĩ đến Thượng Quan Uyển Nhi trong lịch sử bởi vì biến cố cung đình, kết quả cuối cùng là chết oan chết uổng, còn rơi xuống một ít thanh danh không tốt. Lúc này Thượng Quan Uyển Nhi trước mắt khác quá xa nhân vật trong lịch sử, hơn nữa còn cùng mình đã có "Giao tình", tới lúc đó bánh xe lịch sử không buông tha thì Thượng Quan Uyển Nhi lại tạo ngộ đến những chuyện tương tự. . .

Tần Tiêu mở miệng nói:

- Uyển nhi, nàng có nghĩ qua, rời khỏi đại nội hoàng thành, rời khỏi hoàng đế làm một nữ tử bình thường không?

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ thở dài một hơi:

- Nghĩ tới thì như thế nào, không có nghĩ qua thì như thế nào? Dùng tình cảnh hiện tại của ta căn bản chính là thân bất do kỷ. Nếu để cho ta một cơ hội lựa chọn, bản thân ta là tình nguyện trở lại Giang Nam, thời gian đơn giản thật thà đó.

Tần Tiêu nghe vào tai ở bên trong, tại trong lòng nói thầm: Nếu như có cơ hội, ngược lại phải thành toàn cho nàng...

Đến Bồng Lai đảo, Tần Tiêu vịn Thượng Quan Uyển Nhi, hai người xuống thuyền, sau lưng truyền tới một thanh âm:

- Ô, vị này chính là đại hồng nhân đương triều, Tần Tiêu Tần đại nhân a!

Tần Tiêu buông tay Thượng Quan Uyển Nhi ra, nhìn về phía thanh âm phát ra, thấy hai người nam tử đang đi về phía mình, cười mỉm chào hỏi. Thượng Quan Uyển Nhi nhanh chóng ghé vào lỗ tai hắn nói:

- Hai vị này chính là Hằng Quốc Công Trương Dịch Chi cùng Tán Kỵ Thường Thị Trương Xương Tông. Nhanh hành lễ đi.

Tần Tiêu cẩn thận đánh giá hai nam nhân đi tới, cả hai đều là ăn mặc đẹp đẽ quý giá, phong độ nhẹ nhàng nho nhã tiêu sái, nhất là một người bên trái mặt như hoa đào không tỳ vết, còn trơn bóng hơn cả nữ tử. Hơn nữa đôi mắt xanh xinh đẹp rất cuốn hút. Trong lòng Tần Tiêu nói thầm hai người này, chính là trai lơ nổi tiếng của Võ Tắc Thiên a, Trương Dịch Chi cùng Trương Xương Tông huynh đệ? Đẹp trai cái kiểu tiểu bạch kiếm được xưng là lục lang mặt đẹp như hoa sen Trương Xương Tông sao? Thật đúng là có tất cả có một bộ túi da tốt a.

Hiện tại Võ Hoàng tuổi tác đã cao, rất nhiều chính sự đều phó thác cho Trương Dịch Chi huynh đệ đi làm, khiến cho hai người này quyền nghiêng cả triều, ngay cả đám người thái tử Lý Hiền cùng Võ Tam Tư cũng phải tranh nhau nhặt roi ngựa cho hai người. Thật đúng là xứng đáng cái tên “Yêu nhân”! Chỉ là nghĩ thì nghĩ, trên mặt Tần Tiêu vẫn phải giả vờ, Tần Tiêu chấp tay đứng ở một bên cung kính nói:

- Hạ quan Tần Tiêu, bái kiến hai vị đại nhân.

Trương Dịch Chi cười ha hả mà nói:

- Uyển nhi, cần phải mời Tần đại nhân mau đi, hắn hiện tại là đại hồng nhân trước mặt hoàng đế, ngàn vạn không thể lãnh đạm.

Thượng Quan Uyển Nhi khúm núm đáp:

- Uyển nhi biết rõ.

Trương Xương Tông nghênh ngang tiêu sái đến bên cạnh Tần Tiêu, ngạo mạn nói:

- Tần đại nhân đến đình đi, vì tiếp kiến người, hoàng đế đem huynh đệ ta đều đuổi đi. Tần đại nhân người thật có mặt mũi không nhỏ.

Trương Dịch Chi cười ha ha suông sã tứ phía:

- Lục đệ, đừng động một chút lại dọa người mà! Tần đại nhân, Lục đệ nhà ta chỉ nói giỡn với người thôi, đừng để trong lòng a! Được rồi, các người lên đi, đừng để lỡ chánh sự, huynh đệ chúng ta cáo từ.

Tần Tiêu bất động thanh sắc, chấp tay nói:

- Tạm biệt hai vị đại nhân!

Hai người thản nhiên tiêu sái lên du thuyền đi vào buồng nhỏ trên tàu.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm phẫn nộ: Yêu nhân tặc tử, cáo mượn oai hùm! Võ Tắc Thiên vừa xuống đài, các người đợi chết đi.

Thượng Quan Uyển Nhi cấp thiết lôi kéo tay áo của Tần Tiêu thấp giọng nói:

- Đi nhanh đi, đi mau!

Tần Tiêu không khỏi có chút sinh nghi: Thượng Quan Uyển Nhi như thế nào thấy Trương gia huynh đệ giống như là chuột thấy mèo bối rối khẩn trương như thế?

Võ Tắc Thiên hôm nay mặc một thân áo sợi màu trắng nhàn nhã, nửa năm không thấy, nữ hoàng qua một hồi bệnh nặng phảng phất già đi rất nhiều, thái dương cũng nhiều tóc trắng hơn, nhưng sắc mặt còn rất hồng nhuận phơn phớt, nhìn có vẻ tâm tình cũng cũng không tệ lắm.

Tần Tiêu đương nhiên là quỳ lạy hành lễ, Võ Tắc Thiên cười cười:

- Đứng lên đi, hôm nay không có người ngoài, cũng không phải lúc lên triều, lễ tiết rườm rà có thể miễn tức thì miễn a, ban thưởng ghế ngồi.

Tần Tiêu chấp tay:

- Vi thần không dám.

- Cứ ngồi đi, không sao!

Tần Tiêu ngồi xuống bên cạnh Võ Tắc Thiên, Võ Tắc Thiên khoát tay áo:

- Các người, đều lui ra đi, Uyển Nhi ở đây hầu hạ là được rồi.

Đám thái giám cung nữ nhao nhao đi ra khỏi đình.

Tần Tiêu nói:

- Vi thần tuần tra Giang Nam đạo, nhiệm kỳ nửa năm đã đến, đặc biệt hướng bệ hạ nộp chỉ.

Võ Tắc Thiên tươi cười chân thành, thanh âm sang sảng nói:

- Ủ. Không tệ. Trẫm chờ người, có lẽ lâu rồi. Người đi Giang Nam một chuyến có thể nói là công đức viên mãn, làm cho trẫm thập phần thoả mãn. Nhất là tra rõ một án nghịch đảng Hỏa Phượng làm cho người vỗ tay khen hay, triều đình khiếp sợ. Tần Tiêu ah, không ngờ người tuổi còn trẻ, rõ ràng có thể ở phía dưới tình trạng phức tạp hung hiểm như vậy có thể làm cho triều tại kinh đào hải lãng. Thật không hổ là trung thần lương tướng, Võ Trọng Nguyên Đại Chu ta. Trẫm, cuối cùng là không có nhìn lầm người.

Tần Tiêu chấp tay nói:

- Bệ hạ quá khen, những chuyện này đều là bổn phận của vi thần.

Võ Tắc Thiên dừng lại, vẻ mặt vui vẻ nhìn Tần Tiêu:

- Lần trước Vệ vương Lý Trọng Tuấn hồi kinh nộp chỉ còn mang về một số vàng bạc tơ lụa đều đã giao nộp vào quốc khố. Nghe nói còn có một chỗ của trộm cướp, chính là Giang Nam cái gì Sở Tiên Sơn Trang thật không? Trẫm đã quyết định đem tòa sơn trang đó ban thưởng cho người, coi như ban thưởng là người lần này lập nhiều đại công.

Chuyện tình trong dự liệu, xu ngay, Tần Tiêu cũng không lại chối từ:

- Tạ bệ hạ.

Võ Tắc Thiên tiếp tục nói:

- Tần Tiêu, Quân Nghi Hình Đường đường thẩm Cung Từ, người ủy thác Thượng Quan Uyển Nhi cho trẫm, trẫm đã nhìn rồi. Trong đó địa phương xinh đẹp, trẫm rất vui, nói tóm lại, rất hợp ý của trẫm. Nhưng mà mấy trẫm thậm chí gần gần tên Quan viên.

216. Chương 216: Yết Kiến Võ Hoàng. (hạ) (2)

Chương 216: Yết kiến Võ Hoàng. (hạ) (2)

Nguồn: Vipvanda (.vn)

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Người là như thế nào phân biệt lương thiện đây? Trong tay người, hân là còn có chút đồ vật cùng loại với danh sách chứ?

Trong lòng Tần Tiêu rung mình: không phải đâu, chuyện tình Thủy Nhạc Sách hiện tại chỉ có một mình ta biết. Đoán chừng Vô Tắc Thiên là đoán thôi. Hân là nàng đề phòng cẩn thận không cho phép xuất hiện thổ hoàng đế, âm thầm cho ta một cái cảnh báo sao? Coi như nàng cay độc quả quyết có thể nghĩ đến, những quan viên bị ta buông tha sẽ mang ơn đối với ta, Vụng trộm kết bè tụ bang phái, chính là chuyện tình hoàng đế ghét nhất trong triều cực. Nàng nếu là biết rõ, ta hiện tại đã ẩn ẩn trở thành thổ hoàng đế Giang Nam. Đoán chừng sẽ không chút lựa chọn đem ta chém a?

Tần Tiêu chấp tay đáp:

- Hồi bẩm bệ hạ, vi thần lúc trước từng xâm nhập nội bộ Hỏa Phượng, trời đưa đất đẩy làm sao Đảm nhiệm một hồi quan lại Giang Nam chiêu hàng. Vì thế, nào quan viên ngổ nghịch là trong sạch, tự nhiên mỗi người hiểu rõ trong lòng.

- À! Thì ra là như vậy.

Vô Tắc Thiên cười cao thâm mặt trắc:

- Giang Nam là một nơi tốt, nếu phản tặc quấy phá sẽ gây ra tổn thất rất lớn. Một chuyến này, công lao của người hàng đầu nha!

Tần Tiêu xuất ra một quyển tấu chương dày nói với Vô Tắc Thiên:

- Bệ hạ, đây là chuyện vi thần lần này tuần liệt Giang Nam hay Hỏa Phượng phản bội, xem xét lại trị dân tình đều ghi lại chiết trung (trong những ý kiến không giống nhau tiến hành điều hoà), mời bệ hạ xem qua.”

Vô Tắc Thiên nhận lấy, tùy ý nhìn mấy lần, thì đưa cho Thượng Quan Uyển Nhi một bên:

- Tần Tiêu, người rất có tiềm chất, nếu như dụng tâm cố gắng, nhất định sẽ có tiền đồ. Dịch Công cùng trăm là quân thần, cũng lương hữu tri kỷ. Hân tiến cử người cho trăm, trăm cũng sẽ hết sức tài bồi người. Nhưng mà người cũng có chút tật xấu, xử trí theo cảm tính, làm việc dễ dàng xúc động, bất kể hậu quả, đem một vài người lưu lại. Đó không phải là thói quen tốt, sự tình tốt. Người minh bạch ý của trăm chứ?

Tần Tiêu chấp tay gật đầu:

- Tạ bệ hạ dạy bảo, vi thần khắc trong tâm khảm.

Trong lòng Tần Tiêu lại thầm than thở: chuyện tình của Lý Tiên Huệ xem ra Vô Tắc Thiên biết được nhất thanh nhị sở rồi, lại đang gõ cảnh báo chứ! A Di Đà Phật, người sẽ không nhẫn tâm như vậy, đem ta cùng Lý Tiên Huệ đều chém a?

Vô Tắc Thiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Trăm tuổi tác đã cao, không muốn tiếp tục sát phạt. Chuyện của Giang Nam người quản lý được chính hợp ý trăm, cũng vẫn hồi tiếc nuối nho nhỏ trong lòng trăm. Nhưng mà người phải nhớ kỹ rồi, người không nên lên mặt đài thì vĩnh viễn không được lên. Chuyện này, ta tin tưởng, người có thể xử lý thật tốt, được không?

Tần Tiêu vội hỏi:

- Bệ hạ yên tâm, vi thần nhất định xử lý thỏa đáng.

Trong lòng của Tần Tiêu âm thầm mừng thầm: xem ra, lúc trước Uyển Nhi nói Thập Lục Tự Kim Phê “Kỳ hành nan xá, kỳ tình khả miễn; kỳ tội đương tru, kỳ chí khả gia” Chính mình cuối cùng là không có ước lượng sai ý tứ, trong lòng Vô Tắc Thiên đối với lúc trước giết Lý Tiên Huệ cũng có chút ít hối hận; hơn nữa, nàng cũng không muốn lại đem Lý Tiên Huệ giết chết một lần! Chỉ cần có thể đem Lý Tiên Huệ giấu kỹ một chút, nàng đại khái có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt. Vậy thì đủ rồi! Dù sao xử lý Giang Nam án chỉ cần bề ngoài là đủ, chỉ có một Ngô Tiên Nhi dựa vào Dịch Dung Thuật giả mạo Vĩnh Thái quận chúa đủ để chặn họng đám người muốn phản bác.

Chuyện này thật là rất vi diệu đấy. Võ Tắc Thiên cùng Tần Tiêu, hai người đều lòng dạ biết rõ, lại ở trước mặt ra động tác mê tung quỳ, ai cũng không muốn phá rách tầng màng mỏng này, nhưng chỉ có như vậy, mới có thể đem sự tình xử lý được cân đối thỏa đáng.

Hiện tại Tần Tiêu phẳng phất hôn mê vì ban thưởng lớn rồi, trong lòng cao hứng trở lại, lo nghĩ nói thêm:

- Vì thần phá hoạch nghịch đảng Giang Nam từng cùng nghịch đảng trùm thổ phỉ Ngô Tiên Nhi giả ý kết hôn, lúc ấy thu lấy lễ hỏi ước chừng hơn tám mươi triệu lạng bạc, hiện tại đã chuyển tới Kinh Thành, kính xin bệ hạ định đoạt, số tiền lớn này nên xử trí như thế nào.

Võ Tắc Thiên cười ha ha lên, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thượng Quan Uyển Nhi, nói:

- Uyển nhi, người nói thật đúng là không tệ. Tần Tiêu nha, thật đúng là Tiểu hoạt đầu. Tần Tiêu, người cùng Lý Trọng Tuấn thu được thuế ruộng của Giang Nam nghịch đảng chừng hơn tám trăm triệu lạng bạc, đều đã thu không có trong quốc khố. Những lễ hỏi này so với đó thì rất nhỏ, hơn nữa cũng không có thể xem như của trộm cướp, cũng không có thể xem như hối lộ, trăm có thể nói gì nào? Tự người nói a, muốn trăm xử lý như thế nào đây?

Tần Tiêu nhin cười:

- Vì thần muốn nộp lên trên quốc khố toàn bộ hoặc là phái đến cứu tế nạn dân, châu huyện khôn cùng, tai họa.

- Được rồi được rồi, người cũng đừng trước mặt trẫm giả ngu khoe mã nữa.

Võ Tắc Thiên cùng Thượng Quan Uyển Nhi đều cười lên, Võ Tắc Thiên cười nói:

- Thiên hạ Đại Chu ta nếu có địa phương bị tai nạn, đâu cần phải dùng tới Tần đại nhân xuất tiền túi đi giúp nạn thiên tai, vị hoàng đế như ta làm cái gì? Khoản tiền này nên xử lý như thế nào, trẫm không muốn hỏi tới.

Trong lòng Tần Tiêu cười hắc hắc: xem ra Lý Trọng Tuấn liệu việc như thần. Võ Tắc Thiên vì tận lực đem ảnh hưởng của một án Giang Nam thu nhỏ lại sẽ mờ không đề cập tới khoản lễ hỏi này. Hơn tám mươi triệu lạng bạc, Wow, hơn mười vạn tiền thì là tiền sinh hoạt của một gia đình người bình thường trong một năm. Tám mươi triệu lạng bạc. . . Cái này tốt, nàng không muốn hỏi tới, ngược lại làm ta trở thành nhà giàu mới nổi.

Thượng Quan Uyển Nhi bên cạnh nhìn Tần Tiêu không nháy mắt, trên mặt vui vẻ dạt dào, phẳng phất cũng đang trêu ghẹo hân, tự đứng có được một số tiền của phi nghĩa.

Võ Tắc Thiên tiếp tục nói:

- Người lần này đi Giang Nam, phạm là người có công, đều đã trước sau thăng thưởng. Duy chỉ có người cùng Lý Tự Nghiệp, Phạm Thức Đức ba người là công thần là tối trọng yếu nhất còn không có khen thưởng. Trẫm đã lấy ý chỉ đưa cho Thượng Quan Uyển Nhi chỉ chờ người về triều thì tuyên đọc có hiệu lực. Người dù sao cũng là Võ Trạng Nguyên, trải qua trận lịch lãm rèn luyện Giang Nam cũng không sai biệt lắm đủ hỏa hầu, hay là đi mang binh a. Trẫm phong người làm Tả Vệ Suất Phủ Chủ Suất chính Tứ phẩm bên trên Đại tướng quân. Việc cần làm Ngự Sử đài người không cần kiêm nhiệm. Người am hiểu tra án xử lý công việc, trẫm ý định đem người điều hướng Đại Lý Tự nhậm chức, chuyên tra hình phạt nhưng hiện tại người phải quen thuộc trong quân sự trước đã, tạm thời liền làm chuyện đó đi.

Tần Tiêu vội vàng quỳ tạ ơn, Võ Tắc Thiên miễn lễ ban thưởng ngồi như cũ.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm vui vẻ nói: Tốt nha, làm tướng quân, dù sao mới là sở thích yêu nhất của ta. Ta sớm ý định, huấn luyện một bộ đội đặc chủng đặc sắc Đại Đường. ha ha!

217. Chương 217: Thăng Quan Phát Tài.

Chương 217: Thăng quan phát tài.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Võ Tắc Thiên tiếp tục nói với giọng êm tai:

- Trước người tiến cử hiền tài đề bạt chính là người Cao Ly Cao Tiên Chi, bộ binh đã đem hần đề cập Ngũ Phẩm Du Kích tướng quân, kém Hà Tây cùng phụ thân hần một chút. Phạm Thức Đức đề cập là lục phẩm Ti Nghi Lang đông cung, Lý Tự Nghiệp là Tả Vệ Suất Phủ Phó Suất đông cung đông cung, chính Ngũ phẩm hạ tướng quân. Còn có vừa rồi ở bên trong sổ con của người đề cập qua, Kinh Châu phủ Chiết Trùng Đô úy Vạn Lôi, trăm cũng sớm nghe nói người này, là trung trực chi sĩ, đặc biệt đưa hần điều đến Trường An nhậm chức Tả Vệ Suất Phủ thái tử chính Ngũ phẩm Hạ Hữu Lang Tướng, cùng Lý Tự Nghiệp dưới trưởng người. Tần Tiêu, người thân là Võ Trạng Nguyên, phải quen nhiều quân vụ, ngày sau xuất trận đương cao uy danh của Đại Chu ta.

Tần Tiêu vui mừng tạ ơn:

- Tạ bệ hạ thiên ân, vi thần nhất định không có làm nhục sứ mạng!

Võ Tắc Thiên mỉm cười gật đầu:

- Đông Cung Tả Vệ Suất cũng thuộc cấm vệ hoàng thành chuyên phụ trách an toàn của thái tử. Tần Tiêu, người không thể khinh thường.

Tần Tiêu chấp tay đồng ý, trong lòng không khỏi nghĩ đến: xem ra Võ Tắc Thiên, thật đúng là có dụng ý khác? Nàng đem ta cùng thủ hạ ta gom lại, đều phái đến đông cung thái tử, chính là muốn gia tăng hệ số an toàn thái tử Lý Hiền thuận lợi thượng vị sao? Nhìn ra được, trong lòng Võ Tắc Thiên cũng biết đảng trong triều tranh giành kịch liệt, thời gian nàng còn sống cũng không nhiều lắm, đến lúc đó một khi lên trời, thái tử có thể không bình yên kế vị, đích thật là một đại sự quan hệ đến yên ổn của thiên hạ.

Được rồi, từ giờ khắc này, con đường thực tế của ta đã quán vào tranh đảng của triều đình..

Vạn khí, thật là một chuyện tình rất kỳ diệu. Vạn khí đến rồi, thật đúng là có đóng cửa cũng ngăn không được.

Tần Tiêu hiện tại cảm thấy, hai câu này thật sự là quá đúng.

Theo lý thuyết, hần bây giờ là Đông Cung Tả Vệ Suất Đại tướng quân, có lẽ ở tại đông cung Tả Suất Nội Phủ cùng thái tử Lý Hiền ở phụ cận đường cái Đồng Cư Thiên Thái Cực Cung An. Nhưng hần hiện tại đã là Ngự Sử, Tứ phẩm thần công, lẽ ra có chỗ ở độc lập. Nhưng mà Tứ phẩm tiểu quan tư lịch còn ít như hần, ngoại trừ chức vị quan trọng hoặc là hậu trường trong triều rất cứng thì Lại bộ binh thường không an bài phủ đệ. Bình thường như loại quan ở kinh thành này đều là ở Túc xá (nói thí dụ như, đông cung Tả Suất Nội Phủ) hoặc là trong thành Trường An tự tìm trạch tử của mình.

Nhưng trạch tử (nhà hoặc biệt viện) ở Trường An dễ kiếm như thế sao? Tuy nói trong đó có hơn trăm phường, ở bên trong phường lớn có bảy tám chục phường nhỏ, nhỏ nhất cũng có mấy vạn tường cao vây xung quanh tạo thành cư xá cư dân. Nhân khẩu Trường An hiện tại tới trăm vạn, người ngoại quốc đoán chừng vượt qua hơn mười vạn, với tình hình này thì tìm kiếm nhà ở đại đô thị thật đúng là khó tìm nổi.

Mà cũng vừa khéo có một Hộ Bộ Thị Lang trật sĩ quy điền, cáo lão hồi hương trồng một tòa trạch tử (nhà hoặc biệt viện), vị trí ngay tại Kim Quang Môn Thành Tây cùng chợ phía Tây, đó là chỗ kim khó cầu a.

Kim khẩu của Võ Tắc Thiên vừa mở:

- Vậy trạch tử (nhà hoặc biệt viện) Lại bộ vừa mới tiếp quản không đến hai ngày chắc chưa cho người. Coi như người vạn khí tốt, trăm trong lúc vô tình nghe nói việc này, thưởng cho người. Nguyên bản người ứng với ở tại Đông Cung Tả Vệ Suất nội phủ, nhưng bởi vì người lại là Ngự Sử ngoại thân nên có thể lập một cái phủ đệ.

Tần Tiêu vui vẻ: thật đúng là đồ tốt nha! Tại Trường An có một căn phòng đã không phải tiền có thể giải quyết đơn giản, ít nhất phải tốn hao một phen công phu rất lớn.

Tần Tiêu vui mừng tạ ơn, chứng kiến Thượng Quan Uyển Nhi vụng trộm nhìn mình thì trong lòng đã minh bạch: nhất định là tiểu nương môn này đã đề nghị hoàng đế đem trạch tử trống đó cấp cho ta, bằng không hoàng đế làm sao sẽ lưu ý loại việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này. A, bên cạnh hoàng đế có người nằm vùng, đúng là được rất nhiều chỗ tốt.

Ở bên trong Thái Dịch Đình, gió sông thanh thanh mát mẻ vô cùng, cũng khó trách tâm tình của Võ Tắc Thiên cực kỳ tốt, lúc nào cũng vui vẻ. Sau khi khen thưởng Tần Tiêu một đồng đồ đặc, Võ Tắc Thiên mở miệng nói:

- Tần Tiêu ah, người niên kỷ cũng không nhỏ. Hiện tại phụ mẫu đều mất, không có cha mẹ chi mệnh, để trăm làm chủ cho người hứa một mối hôn sự như thế nào đây? Ái nữ của Thái tử Lý Hiền - An Nhạc Quận Chúa Lý Khảo Nhi đang lúc mười sáu tuổi trẻ, ta đem nàng gả người, cho người làm quận mã, người thấy thế nào?

Mấy câu hời hợt của Võ Tắc Thiên lại làm trong lòng Tần Tiêu như sấm nổ. nguồn

Lấy quận chúa? Nói đùa gì vậy!

Em gái ruột của Lý Tiên Huệ chính là Lý Khảo, có thanh danh xấu nhất trong lịch sử, vui đùa quá trớn rồi đó.

Công chúa, quận chúa Đường triều này không phải là dễ trêu đấy. Làm nam nhân của nàng thì đầu tiên phải có thói quen đội nón xanh, hơn nữa có thể là “Bán sĩ”, sau đó phải học ra vẻ đáng thương, giả câm vờ điếc. . . Vương thất quý tộc Đường triều có huyết thống dân tộc Tiên Bi, đối với chuyện nam nữ cởi mở hơn cả nhà giàu hào phú Trung Nguyên. Công chúa, quận chúa nuôi trai lơ, nam sủng đó là chuyện cực kỳ bình thường. Một ít công chúa, quận chúa không thành thân thì thích xuất gia giữa đường làm ni cô. Mỹ danh viết ‘ mang phát tu hành ’, ngoại trừ tôn trọng phật kỳ thật cũng có thật nhiều là vì thoát khỏi trói buộc nội quy của hoàng tộc, càng nhiều nữa là tiếp cận người khác phái, làm một số chuyện hương diễm “thú sự”, nói thí dụ như “Thái Bình công chúa” Lấy Thái Bình Đạo Quan tu hành khi còn bé còn có, công chúa, quận chúa Đường triều tựa hồ đặc biệt hứng thú với chính trị, tranh quyền đoạt lợi đao quang kiếm ảnh. Mà Phu quân của các nàng có rất nhiều trở thành vật hi sinh. . .

Đầu óc Tần Tiêu cấp tốc xoay chuyển, nghĩ ra một kế sách ứng đối:

- Bẩm hoàng đế bệ hạ, mẫu thân vi thần mới mất, còn phải chịu tang giữ đạo hiếu ba năm. . . Vi thần đã hứa không thủ mộ Bành Trạch mà phải xuất sĩ làm quan, kính xin bệ hạ thông cảm, hiện nay thực không thích hợp kết hôn khiến cho người ta cười chê..

Võ Tắc Thiên hơi nhíu lông mày, lập tức khẽ cười nói:

- Đã như vậy thì thôi đi, việc này trăm không thể không để ý tới bách hành hiếu vi tiên (trăm điều thiện lấy hiếu làm đầu). Trước hết người cứ lo chuyện của mình đã.

Tần Tiêu liên tục tạ ơn, trong lòng thật dài thở ra một hơi: cũng may,. . . Bất quá, Lý Tiên Huệ là một trường hợp đặc biệt so với những quận chúa kia, tựa hồ còn không có nghe nói qua tin đồn không tốt về nàng, chỉ cần là người nhận thức nàng thì đều không có ý kiến gì về phẩm hạnh của nàng. Ân, cho nên nói, vận khí, thật sự rất trọng yếu, hắc hắc!

Thấy bộ dáng của Tần Tiêu như thế, Thượng Quan Uyển Nhi đứng hầu ở bên cạnh che miệng, cố nén cười, trong ánh mắt xuân ba lưu chuyển nhìn hần.

Tần Tiêu giả bộ như không biết, ngồi nghiêm chỉnh nhìn không chớp mắt, nghe Võ Tắc Thiên nói chuyện.

218. Chương 218: Thăng Quan Phát Tài. (2)

Chương 218: Thăng quan phát tài. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Võ Tắc Thiên lên tiếng:

- Tần Tiêu, tại kinh làm quan, không thể so với tại địa phương Giang Nam làm Tuần Liệp Kiểm Thị (tuần tra kiểm soát). Lợi hại trong đó, bản thân người tự thể nghiệm đi, ba ngày nghỉ tới người hảo hảo an trí. Ba ngày sau khi tảo triều, trăm chính thức tuyên chỉ ban thưởng, đến lúc đó người chính thức đến đồng cung đi nhậm chức. Trong khoảng thời gian này, chính người hảo hảo chuẩn bị một chút. Tốt rồi, người đi đi.

Tần Tiêu chấp tay trở ra:

- Vi thần cáo lui...

- Trăm cũng phải hồi cung. Uyển Nhi, người thuận đường dẫn Tần Tiêu ra ngoài, để cho hắn thể nghiệm chức Đại tướng quân cầm suất hoàng thành, đồng thời để hắn quen tình hình trong nội cung. Sau đó, người lại tới Tử Chấn Điện hầu tạ.

Thượng Quan Uyển Nhi vui mừng lĩnh mệnh đi theo đằng sau Tần Tiêu ra khỏi Thái Dịch Đình.

Trên đường, Tần Tiêu cười hỏi:

- Ta có phần thưởng, nàng đặc ý cái gì?

- Đây còn không phải là công lao của ta sao.

Thượng Quan Uyển Nhi cười hì hì nói:

- Nói như thế nào, người cũng là ‘người của ta’ rồi, ta đương nhiên muốn chiều cổ người! Những thứ không nói khác, Tần phủ ở Kim Quang Môn ta chiếm một nửa.

- Hả?

Tần Tiêu cười nói:

- Theo nàng nói như vậy thì bản thân ta không phải giống như là ăn cơm bao sao?

- Ăn cơm bao (trao bao)?

Trong ánh mắt Thượng Quan Uyển Nhi toát ra hai cái dấu chấm hỏi (??):

- Có nghĩa là gì?

- Khục. . . Ý tứ chính là, ta chỉ có thể ăn, không nấu được, nấu cơm nhão lắm.

Thượng Quan Uyển Nhi nghi hoặc khó hiểu hỏi tiếp:

- Trả lời kiểu gì thế? Được rồi, đầu tiên ta nói trước, ở trong Tần phủ cần phải tùy thời sắp xếp một gian tốt nhất cho ta. Ta một có cơ hội xuất cung, phải đi chỗ người chơi, hì hì! Nằm gần chợ phía Tây, chắc chắn rất náo nhiệt.

Tần Tiêu cười nói:

- Đây không phải là xảo trá sao?

- Không phải!

Thượng Quan Uyển Nhi nói:

- Căn bản chính là căn đường ăn cướp dưới ban ngày ban mặt.

- Được rồi!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Chúc mừng nàng, ăn cướp thành công. Hoan nghênh nàng tùy thời đến chơi, được chưa?

Hai người tiếp tục đi, bắt tri bắt giá đã ra khỏi Hàm Nguyên Điện đến ngự kiệu trước cửa Đan Phượng. Một người cỡi ngựa đi qua bên cạnh hai người, quay đầu lại nói:

- Thượng Quan đại nhân, đây là ai mà nói chuyện hợp ý với nàng thế?

Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng hành lễ cúi đầu:

- Uyển Nhi bái kiến Vũ tướng quân. . . Vị này là Đông Cung Tả Vệ Suất chủ suất Đại tướng quân, Ngự Sử Trung Tòng Tần Tiêu. Uyển Nhi phụng chỉ lĩnh hần xuất cung.

Tần Tiêu thấy Thượng Quan Uyển Nhi tất cung tất kính với người hần thì biết rõ lai lịch của hần không nhỏ, Tần Tiêu vội vàng hành lễ:

- Bái kiến Vũ tướng quân.

-Ồ! Là Tần Tiêu sao? Rất nổi danh đó, ta đã nghe qua tên của người.

Lập tức Vũ tướng quân khoan thai cầm roi ngựa nhẹ nhàng vỗ yên ngựa hoa lệ chẳng thèm ngoảnh tới nói:

- Tả Vệ Suất Chủ Suất, chính Tứ phẩm sao? Đều là thuộc hạ của bản tướng, đến Tả Kim bái kiến, mới tới đình có không quy củ. Bản tướng bận rộn mọi việc, đi trước một bước.

Dứt lời, hần lắc lắc roi ngựa, cũng không quay đầu lại.

Tần Tiêu thấy rõ Vũ tướng quân thấp bé nhẹ cân, tí hí như mất chuột, hần ta cười tuấn mã cao lớn hùng tráng. Người mặc giáp màu sắc hoa lệ, thật đúng là có hình thức của vượn đội mũ người. Đến Kim Ngô Trượng Viện để bái kiến? Không cần nghĩ, người này khẳng định là Tả Kim Ngô Đại Tướng Quân chỉ huy Thiên Kỳ Bắc Nha, Vũ Lâm Vệ đại tướng quân Võ Ngự Tông.

Thượng Quan Uyển Nhi lặng lẽ giờ tay lên chỉ về Võ Ngự Tông phía trước nói:

- Hần chính là Võ Ngự Tông, chất nhi của hoàng đế bệ hạ, hiện tại là Đại tướng quân Bắc Nha hoàng gia ngự suất. Tần Tiêu, người nhưng ngàn vạn đừng đắc tội hần. Hần là nổi danh bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, hơn nữa tâm ngoan thủ lạt, trở mặt như trở bàn tay.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Đa tạ Uyển nhi, Vũ tướng quân chính là đối thủ một mất một còn của Vệ vương Lý Trọng Tuấn sao? Ta nghe nói Vệ vương hiện tại chỉ huy nam nha binh Vệ suất, cùng Bắc Nha Đại tướng quân này chơi trò ám đấu.

Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng khoát tay:

- Người ngàn vạn đừng làm rộn, người ta là hoàng thân quốc thích, người chẳng có chỗ dựa thì đừng gây chuyện. nhờ may có chuyện thì người gặp nạn khẳng định chỉ có thể là người!

Tần Tiêu cười nói:

-Hiểu rồi, ta tiếp thu, cùng quân nói chuyện một buổi hơn đọc sách . Thượng Quan đại nhân, ty chúc nên cảm kích nàng như thế nào đây?

- Cảm kích thì miễn đi!

Thượng Quan Uyển Nhi hào phóng khoát tay chặn lại, nàng cười hì hì nói:

- Không nói sao, người đều là người của ta rồi, ta chiếu cố người là chuyện nên làm. Người bây giờ thăng quan phát tài, đừng quên lão chủ nhân như ta đây. xem tại

- Uyển nhi!

- Cái gì?

- Ta phát hiện ...

Tần Tiêu nhin cười, ra vẻ nghiêm trang nói:

- Nàng ngoại trừ tài hoa hơn người, thì văn xưng tuyệt, nguyên lai cũng rất thành thạo a.

- ...

Thượng Quan Uyển Nhi không nói được lời nào, nàng vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Vâng, bổn đại nhân, yêu nhất chính là tán chuyện linh tinh. Người còn không biết sao? Hiện tại thì phải giật nhẹ a, tám mươi triệu lạng bạc của người xử lý thế nào đây? Người sẽ không thật sự cầm lấy đi cứu dân tế bần chứ?

Tần Tiêu cười hắc hắc nói:

- Hoàng đế bệ hạ nói rồi, ta đi cứu dân tế bần không phải là lo bò trắng răng sao? Số tiền này, Tần Tiêu tạm thời thay trời bảo quản a!

Thượng Quan Uyển Nhi che miệng cười trộm:

- Người lại nói lung tung rồi. Kỳ thật, số tiền kia, ta đã sử dụng một ít rồi.

- Hả?

- Hì hì!

Thượng Quan Uyển Nhi cười nói:

- Lúc trở lại Ngạc Châu, cùng Vệ vương nói chuyện phiếm, hẳn lúc ấy nói số tiền kia sớm muộn là của người. Trước đó vài ngày hộ bộ trống ra tòa nhà trạch tử (nhà hoặc biệt viện), ta vốn định chính mình lấy ra dùng. Dù sao ta cũng là nữ quan trong cung, ở bên ngoài mua trạch tử sợ có người chỉ trích, vì vậy trước mặt hoàng đế bệ hạ thay người làm một cái nhân tình rồi đặt chỗ trước. Sau đó hai ngày này, bổn đại nhân chút ít nhàn rồi, chạy đến chợ phía Tây, giúp người mượn chút ít nô bộc nha hoàn và đồ dùng hàng ngày. Hì hì, về phần số tiền đó đương nhiên là từ tiền của phi nghĩa đào ra, Thượng Quan đại nhân ta thanh liêm không bớt một đồng nào.

Tần Tiêu chắc chắc lắc đầu:

- Thì ra là thế. . . Uyển nhi, nàng về rất nhanh a, sao ta lại có cảm giác nàng giống như bà quản gia nhà ta nhỏ?

- Người thật to gan, Tần Tiêu!

Thượng Quan Uyển Nhi ra vẻ tức giận mắng:

- Bổn đại nhân phụ trách cuộc sống hàng ngày của hoàng đế, hầu lão nhân gia nàng dùng mực phê tấu chương đây, người lại còn nói ta, là quản gia của người? Bất quá người yên tâm, những lời này bổn đại nhân trước tha thứ không báo cho hoàng đế, bất quá để báo đáp lại, tường viện ở phía tây trong Tần phủ phải giữ lại cho ta.

Tần Tiêu lắc đầu:

- Thật đúng là cướp bóc. . . Hơn nữa, là cướp bóc có dự mưu, có mục đích!!!

219. Chương 219: Vận May Rơi Trúng Đầu.

Chương 219: Vận may rơi trúng đầu.

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Hì hì, cái này gọi là cướp của người giàu chia cho người nghèo! Ai bảo người vi phú bất nhân (làm giàu thì thường không có nhân đức) chứ!

Thượng Quan Uyển Nhi cười ngặt nghẽo:

- Thời gian hai ngày quá ngắn, ta không có thời gian gì ra ngoài cung xử lý. Nhớ kỹ phía tây của tường viện ngoại trừ ta, những người khác không cho phép đi vào. Ngày bình thường chỉ có nha hoàn nô bộc quét dọn, đừng để nó hoang phế thôi.

- ...

Tần Tiêu có chút sững sờ, đây không phải là ở chung phi pháp sao?

- Đã biết, bà quản gia. . .

Hai người đi tới trước cửa Đan Phượng, Thượng Quan Uyển Nhi vẫn còn liên tục dặn dò:

- Đừng quên, ở bên trong Tần phủ ta muốn trạch viện phía tây là nhà ngang, phải có tiểu hoa viên, trời đông giá rét thưởng mai, hạ thu uống trà. Còn muốn có cầu nhỏ nước chảy, hòn non bộ giống như Thái Hồ Thạch Tổ ở Sở Tiên Sơn Trang. Người bây giờ phát tiền của phi nghĩa rồi, đừng nói không dám xài nhé? Bằng không thì ta sẽ tức giận!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Biết rồi, chuyện Thượng Quan đại nhân phân phó, Tần Tiêu sao dám lãnh đạm. Sau khi quản lý tốt mọi chuyện thì mời đại nhân đến đó du ngoạn.

Thượng Quan Uyển Nhi chớp chớp đôi mắt, ngẩng đầu nhìn thành lâu nói tiếp:

- Đến Đan Phượng môn rồi, người tự đi. Ra khỏi cung Đại Minh, bên kia đường cung Thái Cực người cũng quen thuộc, ta phải trở về Tử Chấn Điện hầu bệ hạ.

Tần Tiêu cười chấp tay nói:

- Tạm biệt, Thượng Quan đại nhân!

Mới đi không được vài bước, lại nghe Thượng Quan Uyển Nhi ở sau lưng khẽ gọi:

- Nhớ đó, chuyện ta dặn không được quên đó.

Tần Tiêu quay đầu lại nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, hai người hiểu ý cười một tiếng, từng người quay đi.

Thời điểm trở lại Ngự Sử đài, Lý Đán đã về vương phủ, chỉ còn Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thúc Đức ở chỗ này chờ Tần Tiêu, những đồng liêu khác cũng đã về nghỉ ngơi.

Tần Tiêu đem chuyện tình hoàng đế khen thưởng nói cho Tự Nghiệp cùng Phạm Thúc Đức, hai người tự nhiên cũng vui mừng một hồi.

Lý Tự Nghiệp vui mừng nói:

- Hoàng đế đúng là người tình nghĩa, biết rõ lão Lý ta theo huynh đệ lâu như vậy, không nỡ bỏ qua một bên. Hiện tại tốt, ta cùng đi đông cung mang binh suất Vệ cũng là một chuyện thống khoái! Chỉ cần có thể ở cùng Tần huynh đệ, ta cũng không cần để ý tới những chuyện phiền phức khác.

Phạm Thúc Đức cười nói:

- Dùng cách nói của đại nhân thì người là mấy bôn phân.

- Cút!

Lý Tự Nghiệp tức giận kêu lên:

- Lão tử bôn phân cũng còn mạnh hơn người, tạo một lần, còn người tới mười lần.

Tần Tiêu bắt đắc dĩ cười khổ, hấn bóp mũi kêu to:

- Thôi quá, tạo phân mà cũng cường thế, thực phục hai người các người luôn.

Ba người rời khỏi Ngự Sử đài đi lên đường cái, xuyên qua chợ phía Tây, đến Vọng Nguyệt lâu đón mấy người Lý Tiên Huệ ra. Tần Tiêu đem chuyện tình hoàng đế hoàng đế nói cho Lý Tiên Huệ, Lý Tiên Huệ cao hứng rất nhiều, cũng hơi có chút u ám nói khẽ:

- Nếu vậy thì huynh không phải là tiến vào Đông Cung Tả Vệ Suất nội phủ? Cả ngày ở cùng thái tử sao?

- Cũng không hẳn vậy!

Tần Tiêu cười thoải mái an ủi Lý Tiên Huệ:

- Hoàng đế khen thưởng một tòa trạch tử (nhà hoặc biệt viện) ngay tại phụ cận Kim Quang Môn, cách nơi này không xa đối diện với chợ phía Tây. Chúng ta bây giờ đi vào trong đó a. Chúng ta có nhà ở Trường An rồi! Ha ha.

Lý Tiên Huệ vui vô cùng, cấp thiết nhảy lên xe ngựa:

- Vậy đi nhanh đi!

Tần Tiêu cười ha ha trong lòng nghĩ đến: nếu tiến trong Đông Cung, Lý Tiên Huệ cả ngày cùng cha mẹ gặp mặt lại không thể quen biết nhau, sẽ cảm thấy đau khổ. Hiện tại tính toán ra, án Giang Nam xong xuôi, trong chúng ta thì Lý Tiên Huệ bị thương tổn sâu nhất. Hơn nữa, còn không dễ dàng thoát khỏi tổn thương cùng thống khổ này.

Một đoàn người ngồi lên xe ngựa, không bao lâu đã tới phụ cận Kim Quang Môn. Dựa theo Thượng Quan Uyển Nhi chỉ điểm tìm được một trạch tử, trước cửa có một khối bằng hiệu khá to còn che lợp chưa mở ra. Đứng bên dưới, mơ hồ có thể thấy được hai chữ vàng Tần phủ rất to.

Tần Tiêu cười to:

- Về đến nhà rồi!

Mọi người nhẹ giọng hoan hô nhảy xuống xe.

Một cánh cửa lớn sơn son cao hơn đầu người xuất hiện trước mặt mọi người, còn có hầu nô bọc quét dọn, nhìn thấy Tần Tiêu, đôi mắt bọn họ nháy một hồi rồi sợ hãi bước lên hành lễ:

- Ngài chính là Ngự Sử Trung Thừa Tần đại nhân sao?

Tần Tiêu cười:

- Đúng vậy.

Hai nô bọc cuống quýt quỳ xuống lạy:

- Bái kiến đại nhân!

- Được rồi, đứng lên đi!

Tâm tình của Tần Tiêu rất tốt, thưởng mỗi người bọn hắn một ít tiền:

- Các người làm sao nhận ra ta?

Một nô bọc trong đó vội vàng đáp:

- Hai ngày trước, Thượng Quan đại nhân trong nội cung tới tự tay vẽ một bức họa đại nhân lưu trong phủ, nói cho chúng ta biết nói, chủ nhân của trạch tử (nhà hoặc biệt viện) là đương triều Ngự Sử Trung Thừa Tần đại nhân. Hôm nay lại có Lại bộ quan viên đến nói đại nhân đã hồi kinh lập tức sẽ tới. Hạ nhân chúng ta bắt đầu chuẩn bị nghênh đón đại nhân vào phủ.

Lúc này, một nô bọc khác vội vàng chạy đi vào, gọi hơn mười nô bọc nha hoàn quỳ rạp xuống đất bái kiến Tần Tiêu. Tần Tiêu đương nhiên là khen thưởng ỗi một người, xem như là lễ gặp mặt. Nô bọc nha hoàn đương nhiên là vui vẻ ra mặt, còn có người giắt một chùm pháo châm ngòi, khiến không khí càng thêm náo nhiệt.

Trạch tử (nhà hoặc biệt viện) này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, vừa vặn ở. Phạm vi hơn một mẫu, trong thành Trường An tắc đất tắc vàng như thế này rất đáng quý rồi, vừa bước vào cửa là tiểu đạo bằng đá, bên cạnh cũng có cây cối xanh mướt, trang điểm tuy rằng đơn giản, nhưng lộ ra vẻ thanh thần trang nhã. Có thể thấy chủ nhân nơi này trước kia là một sĩ phu phong nhã. Trạch tử có ba tòa tiểu lâu, chủ phòng ở phía Bắc, là nhà gỗ tinh xảo và đại khí, chánh đường đãi khách ở chính giữa. Hai bên chủ phòng

là tai phòng, sau vài đạo hành lang gấp khúc là sân vườn, bên cạnh chính là khóa viện đông, tây để ngủ. Về phần tiểu lâu đoán chừng là có chủ nhân trạch tử trước kia có nữ quyến, nơi này dùng làm khuê phòng thanh tú. Trừ đó ra, chính là hậu viện tạp phòng nô bộc và nha hoàn ở, cùng phòng bếp, chuồng ngựa, trũ tàng thất còn có một bàn thờ Phật.

Tần Tiêu cùng mọi người cùng nhau xem một lần, cũng coi như là vừa lòng đẹp ý. Hơn nữa, rất nhiều địa phương đều có thể thấy được dấu vết tu sửa, bài biện trong chánh đường cũng có nước sơn mới tinh, phát ra hương vị mộc dầu. Ngay cả quần áo mặc trên người nha hoàn nô bộc cũng đều là mới. Những thứ này hẳn là do Thượng Quan Uyển Nhi an bài.

Tần Tiêu trước sau dạo qua một vòng , trong đầu vẽ phác thảo, nơi nào cần đưa nước chảy tới tạo thành một cái ao nhỏ để chứa được bánh xe nước, làm quạt hóng mát. Nơi nào làm xà đơn, xà kép, chính mình có thời gian cũng dùng để tập thể hình. Hành lang gấp khúc không cần thiết thì phá, kiến lương đình nghỉ ngơi thưởng thức trà. Còn cần phá nhà tắm công cộng cũ kỹ đi, thiết kế nhà tắm bán tự động như ở Sở Tiên Sơn Trang, đó mới hưởng thụ chứ!

220. Chương 220: Trang Bức Chi Thần.

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 220: Trang bức chi thần.

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Thượng Quan Uyển Nhi định ra tây viện, cũng theo yêu cầu của nàng làm. Tuy rằng nàng không nhất định sẽ đến, nhưng mà chuyện đã đáp ứng thì không nên thay đổi. Dù sao trong nhà này có thể chứa được bảy tám chục người khách.

Tần Tiêu đem những ý nghĩ này nói cho Tử Định, tiểu nha đầu nghe được sững sờ một hồi, còn cầm bút tỉ mỉ ghi xuống, thỉnh thoảng vò đầu không rõ ý của Tần Tiêu là gì, khiến hắn lại phải giải thích một hồi.

Mọi người ngồi trong nhà thưởng thức một hồi, nô bộc nha hoàn đã đi chuẩn bị bữa tối. Tần Tiêu mới nhớ tới, đã sớm đã đáp ứng Tương Vương Lý Đán, muốn đi tới nhà hắn dự tiệc, vì vậy hắn nói với Lý Tiên Huệ:

- Tiên nhi, ta cùng Lý Tự Nghiệp, Phạm Thức Đức đi phủ Tương Vương dự tiệc, không ở nhà ăn cơm tối. Hôm nay muội cùng Tử Định ăn cơm xong thì sớm nghỉ ngơi đi, không cần chờ chúng ta.

Lý Tiên Huệ cười nhàn nhạt:

- Huynh đi đi. Loại chuyện này, không cần nói với ta. Nam nhân cần xã giao bên ngoài, không nên ở nhà lười nhác cả ngày.

Tần Tiêu nghe được mà cảm thấy ảm áp trong lòng, những lời này của Lý Tiên Huệ giống như là thân nhân của hắn. Tần Tiêu nghĩ thầm: ta có nên cân nhắc đặt Lý Tiên Huệ vào vị trí nào không, cho nàng một cái danh phận? Nhưng mà nàng dù nói thế nào cũng là quận chúa, hơn nữa, hiện tại còn đang là thời kì tương đối miễn cảm có chút hung hiểm, đồng thời, ta lại vừa mới cự tuyệt hôn sự của hoàng đế...

Suy nghĩ một hồi, Tần Tiêu cảm giác rất mâu thuẫn, còn không xác thực biết rõ ý nghĩ trong lòng Lý Tiên Huệ, vì vậy Tần Tiêu đành phải đem chuyện này giấu kín, sau này mới tính tiếp.

Tần Tiêu mang theo Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thức Đức vừa đi ra cửa lớn, thiếu chút nữa đụng vào một người, gương mặt lên nhìn thì ra là Vệ vương Lý Trọng Tuấn.

Lý Trọng Tuấn bắt tay Tần Tiêu cười ha ha:

- Huynh đệ, người cuối cùng trở lại. . . Ân, nha đầu kia đâu?

Tần Tiêu thật muốn chửi ầm lên, đúng là huynh đệ trọng sắc khinh bạn, câu đầu tiên còn không có tán gẫu vài câu đã lập tức hỏi Tử Dịch, Tần Tiêu ra về không biết:

-Nha đầu nào?

- Hừ! Ít giả vờ ngốc với ta đi. Tử Dịch đâu?

- Hả.... truyện copy từ

Tần Tiêu hơi hột nói:

- Ở Giang Nam dưỡng thương không có đi theo, sao hả? Người tìm nàng có việc gì?

- Người người người!!!

Lý Trọng Tuấn lập tức phun ra ba từ rồi im tịt, hận không thể nhào tới cắn Tần Tiêu mấy ngụm.

- Ta không phải đã nói rồi sao? Làm sao người có thể không mang nàng đến Trường An? Ha ha! Bồn vương thấy được! Đây không phải là nha đầu sao, ha ha, người dám đùa ta.

Lý Trọng Tuấn từ ngoài cửa lớn vừa vặn rất xa chứng kiến Tử Dịch trong hành lang nghênh ngang ngồi ở trên mặt ghế thái sư sai sử người hầu làm này làm kia.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Không nghĩ tới, ánh mắt của điện hạ thật đúng là không tệ!

Hai mắt của Lý Trọng Tuấn sém nữa là bắn ra lục quang, hắn vui mừng nói:

- Ân, vậy thì ta an tâm.

Tần Tiêu ngược ngùng nói:

- Xem ra, Tần Tiêu thật đúng là tự mình đa tình. Vốn cho là điện hạ trong lúc cấp bách có thể đến phá viện gặp ta, không ngờ là tới ngắm mỹ nữ.

- Khục!

Lý Trọng Tuấn thu liễm thần sắc mê mẩn, hắn nghiêm mặt nói:

- Huynh đệ nói cái gì thế. Buổi sáng môn tốt báo lại, nói huynh đệ đã đến Trường An, ta lập tức tới tìm người, không nghĩ tới, người trực tiếp tiến cung kiến giá. Chưa xong nhé, khi biết hoàng đế đem trạch tử (nhà hoặc biệt viện) thưởng cho người, mới ngựa không dừng vó chạy tới. Huynh đệ, người bây giờ thật đúng là vận may rơi trúng đầu a. Chỉ riêng cái trạch tử này đã khiến cho rất nhiều quan lại ở kinh thành tranh giành, không nghĩ tới hoàng đế lại mở kim khâu. Người ngồi mát ăn bát vàng không cần tốn nhiều sức đã lấy đi. Ta mặc kệ, người phải mời khác, hơn nữa là mời lớn a.

Tần Tiêu nhìn bộ mặt cười nham hiểm của Lý Trọng Tuấn thì hiểu hắn ám chỉ tới tám mươi bạc triệu, vì vậy cười nói:

- Tần Tiêu còn không phải là thịt cá nằm trên thớt của điện hạ sao? Điện hạ muốn làm thịt như thế nào thì làm thịt như thế đó.

- Ha ha!

Lý Trọng Tuấn cười to sau đó giảm thấp thanh âm xuống:

- Ta sớm nói mà, tám mươi vạn sớm muộn là của người. Bồn vương vất vả giúp người từ Giang Nam đưa đến Trường An ra, thu chút phí vất vả cũng không tính là quá phận chứ? Như vậy đi Khúc Uyển Phường Thúy Miên Lâu tốt nhất Trường An, mời ta chơi tám ngày mười ngày là được rồi. Ah, đúng rồi, đoạn trước thời gian, Thượng Quan Uyển Nhi chạy đến tìm ta, nhận một vạn quan đi nói là giúp người quản lý trạch tử, muốn nô bộc. Tần huynh đệ, da mặt của người không dày đúng là lỗi của nhà người. Rõ ràng tùy tùng của hoàng đế lại là quần gia của người lấy từ ban long hoi.

Tần Tiêu cười mờ ám:

- Điện hạ không phải nói sao, ta chính vận may rơi trúng đầu. Sự tình gì tốt đều rơi vào đầu ta đó.

Lý Trọng Tuấn cười đến dâm dăng:

- Huynh đệ, nói thật, người có phải đã cầu kết cùng nàng hay không?

Lý Trọng Tuấn kéo Tần Tiêu đi đi lại lại, lải nhải nói một hồi, mọi người đi tới một con đường phía tây của chợ. Lý Trọng Tuấn giông như mới tỉnh ngộ lại, vỗ trán một cái:

- Ah nha, ta thật sự là choáng váng! Ngay cả ngựa cũng ném ở nhà của người rồi, lại còn mang người đi thẳng tới bây giờ.

Tần Tiêu nhin không được cười rộ lên:

- Điện hạ, vậy hiện giờ chúng ta đi đâu?

Lý Trọng Tuấn cười nói:

- Tương Vương đưa thiệp mời, mời ta dự tiệc đấy! Nói là cho đồng liêu tuổi trẻ tài cao của Ngự Sử đài, Giang Nam đạo Khâm Sai đại nhân là khách từ phương xa tới tấy trần, ha ha, tự nhiên không thiếu người rồi mà, ta sẵn đường đi tới chỗ Vệ Vương ghé qua nhà của người, xem như thuận đường đi, mời người tới làm nhân vật chính.

Trong nội tâm Tần Tiêu mắng thầm: gian nhân! Người làm gì có chuyện thuận đường tới tìm ta chứ, hình như nhà của người ở bên cạnh phủ Tương Vương a, còn thuận đường? Ngay cả ngựa cũng chạy thở hổn hển, rõ ràng là cố ý đi tới đây gặp Tử Định a!

Vào thời đại Võ Tắc Thiên thì hoàng gia vương công không có đất phong, mà thống nhất ở tại kinh thành, vị trí nằm ngay phía đông đường Chu Tước gần An Quốc Tự, cả nơi đó đều là nơi ở cho hoàng tử hoàng tôn. Mà cái phường này không có tên, bị người ta quen gọi là “Thập Vương Trạch”, đến thời Huyền Tông thì đổi tên là “Thập Lục Vương Trạch”, nhưng mà hoàng tử hoàng tôn ở nơi đó cũng không chỉ có mười sáu, đây chỉ là tên gọi thôi.

Lý Trọng Tuấn cũng lười quay về lấy ngựa, cùng Tần Tiêu vừa đi vừa trò chuyện, cùng đi bộ qua khu chợ này, hướng về Thập Vương Trạch mà đi. Đi mới không được vài bước Lý Trọng Tuấn đã kêu mệt, vì vậy tạm thời thuê hai con ngựa.

Đến Phủ Tương Vương thì bọn người Tần Tiêu xuống ngựa, cửa ra vào đã có người nghênh đón. Tần Tiêu đi sau lưng Lý Trọng Tuấn tiến vào phủ Tương Vương.

Tương Vương Lý Đán, thân là con thân sinh của Võ Tắc Thiên, cũng là con út, xưa nay ít xuất hiện ản nhẩn, trước kia cũng giống như Lý Hiển.

221. Chương 221: Trang Bức Chi Thần. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 221: Trang bức chi thần. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Đã từng leo lên đăng cơ ngấn gối, nhưng không lâu lại chủ động thoái vị nhường hiền do mẫu thân hấn là Võ Tắc Thiên tự mình đăng cơ xưng đế. Lý Đán có bốn sự lớn nhất chính là “Nhẫn”, đây cơ hồ là bí mật mà người trong thiên hạ đều biết. Năm đó hấn vừa mới từ đế vị đi xuống, hấn có hai phi tử đã bị Vi

Đoàn Nhi mưu hại tố cáo tới chỗ Võ Tắc Thiên, bị bí mật xử tử trong cung. Ngay cả chỗ chôn đến bây giờ cũng tìm không thấy thi thể. Nhưng mà Lý Đán vào thời điểm đối mặt với Võ Tắc Thiên vẫn bình thản ung dung, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà Lư Lăng Vương Lý Hiên vừa mới quay trở về thì hần không ngừng dâng biểu thỉnh cầu Võ Tắc Thiên lập Lý Hiên làm hoàng thái tử, tránh cho huynh đệ không hợp, tay chân tương tàn.

Tần Tiêu nghĩ cả buổi, mới nghĩ ra từ ngữ chính xác cho Lý Đán, ‘trang Bức’ chi thần!

Cũng chính vì tuyệt chiêu tuyệt luân ‘trang Bức’ này làm Lý Đán lại bình yên vô sự và sống yên ổn trong chính trị. Không thể không nói đây đúng là một môn tuyệt kỹ.

Phủ Tương Vương này bố trí cũng không lỏng lẻo, đơn giản và đại khí. Trong hành lang rộng rãi Lý Đán ngồi đối diện với mấy người trẻ tuổi:

- Đến rồi.

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp, Phạm Thúc Đức cùng bước lên hành lễ:

- Bái kiến Tương Vương điện hạ!

Phạm Thúc Đức thì mang một bao lễ vật là trăm lượng vàng giao cho quản gia phủ Tương Vương.

Lý Đán tươi cười chân thành:

- Miễn lễ miễn lễ, tư gia tụ hội, mọi người đã là đồng liêu, cũng là bằng hữu. Cũng không cần đa lễ. Mọi người và Trọng Tuấn đều là trẻ tuổi.

- Vâng, thúc phụ.

Lý Trọng Tuấn cười ha hả dẫn theo Tần Tiêu, hần nhìn qua mấy người trẻ tuổi ngồi cùng chỗ với Lý Đán:

- Vị này chính là trưởng tử của Tương Vương, Trữ Vương Lý Hiên.

Tần Tiêu chấp tay hành lễ:

- Trữ Vương điện hạ tốt.

Lý Hiên quả thực chính là phiên bản của Lý Đán, tướng mạo cử động giống như thúc phụ thân, chấp tay đáp lễ:

- Tần đại nhân khách khí. Ba huynh đệ của người chính là huynh đệ của ta. Tất cả mọi người đều là người một nhà. Đừng khách khí như vậy.

Tần Tiêu cười nói:

- Đáng tiếc hôm nay Lâm Truy Vương không thể đến. Nhưng mà Tần Tiêu cũng từng gặp qua hần rồi. Lâm Truy Vương nói có việc trì hoãn nữa vài ngày, không lâu sẽ trở về Trường An.

Lý Hiên vẫn nở nụ cười vui vẻ, nói:

- Tốt mà! Đến lúc đó chúng ta cùng hẹn hần đi tới phủ đi chơi. Tam lang sớm nghe đại danh鼎鼎 của Tần huynh đệ rồi, lần này Tần huynh đệ đi Giang Nam lập nhiều kỳ công, chúng ta cũng muốn nghe chính miệng Tần huynh đệ nói một ít việc ở Giang Nam đấy.

Tần Tiêu cười nói:

- Điện hạ nếu không ngại nhạo nhẽo thì rồi rãnh rồi rãnh tự nhiên nói cho điện hạ nghe.

Lý Trọng Tuấn lại giới thiệu:

- Nhị công tử của Tương Vương, Hằng Vương Lý Thành Nghĩa; Tứ công tử, Hoài Vương Lý Long Phạm; Ngũ công tử Triệu Vương Lý Long Nghiệp.

Tần Tiêu thi lễ bái kiến, chúng vương tử mỉm cười đáp lễ.

Cuối cùng, Lý Trọng Tuấn giới thiệu nói:

- Vị này là nhị công tử của Thái Bình công chúa, Tiết Sùng Giản. Hắn và tam lang có quan hệ tốt nhất.

Tần Tiêu cũng đi qua bái kiến hắn, trong nội tâm nghĩ thầm: đây là Thái Bình công chúa cùng con Tiết Thiệu? Gương mặt to lớn đạo mạo, mày rậm thanh tú, cũng rất tuấn lãng. Hôm nay tới đây còn có một ít hậu duệ quý tộc hoàng gia...

Tất cả mọi người đều làm quen với nhau, Lý Đán cởi mở nói ra:

- Đến đây, tất cả mọi người mời ngồi. Vốn bốn vương hôm nay muốn mời một ít quan viên Ngự Sử đài, nhưng bọn họ gần đây rất bận rộn. Như thế cũng tốt, chỉ còn người nhà của chúng ta mà thôi, cùng một chỗ nhón nháo cũng tự nhiên. Được rồi, mọi người đến đông đủ thì mang thức ăn lên, khai tiệc!

Lý Đán vung tay lên, một hàng nha hoàn chịu trách nhiệm mang đồ ăn chén đĩa lên, món ngon mỹ vị mang lên bàn, bên âm nhạc ở phòng bên cũng tấu lên.

Lý Đán nói một câu “Toàn người nhà” làm cho hào khí nơi này hòa hợp hơn rất nhiều, tất cả mọi người thoải mái nói chuyện với nhau, mời rượu lẫn nhau, lãnh giáo thi từ tửu lệnh.

Lý Đán ngoắc Phạm Thúc Đức lên, bảo hắn ngồi bên cạnh mình, nói ra:

- Hôm nay tới trừ hai lão gia hỏa chúng ta thì đều là người trẻ tuổi. Chúng ta nên cho bọn họ náo đi, Phạm tiên sinh, ta nghe qua người học thức uyên bác, có thể nói cho ta biết một chút phong tình thổ nhưỡng ở Giang nam hay không? Hoặc là nói những chuyện trải qua ở đó.

Lý Đán đều tự xưng “Ta” mà không phải “Bốn vương”, lộ ra nét bình dị gần gũi.

Phạm Thúc Đức già cổ hủ, cũng cơ hồ quên đi bên cạnh hắn là Thân Vương, mà Lý Tự Nghiệp ngồi ở bên cạnh Tần Tiêu lúc này đã sớm uống rượu ăn thịt, còn đám vương tử học đòi văn thơ căn bản là mất điếc tai ngơ.

Lý Trọng Tuấn thì thỉnh thoảng nói nhỏ bên tai của Tần Tiêu tìm hiểu tin tức của Tử Dịch. Khiến cho Tần Tiêu không kiên nhẫn, về sau nói ra:

- Điện hạ, sau này nếu người muốn tìm hiểu tin tức ta có thể nói. Nhưng hỏi về Tử Dịch thì thu phí trước sau như một. Ta cũng không thể nào cung ứng tin tức miễn phí được!

Lý Trọng Tuấn cắn răng một cái:

- Tốt, trước sau như một, chính là trước sau như một, thành giao! Vậy ta hỏi người, Tử Dịch nàng có người trong lòng hay chưa?

Tần Tiêu nháy mắt mấy cái, làm bộ suy nghĩ gật gật đầu, lại lắc đầu.

Lý Trọng Tuấn vội la lên:

- Có ý gì? Người nói cho rõ ràng a! Rốt cuộc có hay không có?

- Hai quan!

- Ai nha, người cứ nói đi! Ta rất nghèo a, người còn có tám mươi triệu lạng bạc trong kho phòng đó.

- Ta đây không nói.

- Được, xem như bốn vương gặp phải đối thủ, nhận mệnh không được sao? Những vật kia ngày mai ta sẽ mang tới chỗ của người. Còn nữa, hôm nay là hai quan!

Lý Trọng Tuấn cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, đem hai chữ “Hai quan” nói rất nặng.

Tần Tiêu cười gian:

- Kỳ thật, vấn đề này... Ta cũng không rõ ràng lắm!

- Ta. . . kháo!

Lý Tự Nghiệp bên cạnh đang gặm móng heo thì không tự giác nghiêng đầu qua nhìn về phía Lý Trọng Tuấn, thấp giọng nói:

- Điện hạ, phải nói ‘ Pháp Khắc ’, cái gì mà ‘ kháo ’, quá lỗi thời rồi, hơn nữa lại còn quá thô lỗ.

- Đúng rồi!

Tần Tiêu cười mờ ám phụ hợp.

- Đường đường Vương gia, không ngờ còn mắng thô tục như vậy! Xem đi ngay cả thô lỗ nhất trên đời như Lý Tự Nghiệp cũng văn minh hơn điện hạ đấy.

Lý Trọng Tuấn đưa tới xuống đáy bàn, hung hăng véo lên đùi của Tần Tiêu, nói:

- Người bức lão tử!

Bọn người Lý Hiến ở bên cạnh đang ngâm thơ đối liền thì đảo mắt nhìn nhìn qua bên Tần Tiêu, lên tiếng hỏi:

- Vệ Vương, Tần huynh đệ, các người trò chuyện gì mà vui vẻ quá vậy!

- Ah, không có gì.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Cùng Vệ Vương điện hạ trò chuyện lý thu ở Giang Nam mà thôi.

Lý Hiến hình như đã hứng thú:

- Tần huynh đệ không ngại nói ọi người nghe xem!

- Tốt!

Tần Tiêu vỗ vỗ tay, liền chuẩn bị bắt đầu nói, sau đó lại làm bộ đảo mắt nhìn qua Lý Trọng Tuấn, nói:

- Nhưng mà ta sợ có một vị Vương gia không cho ta nói.

222. Chương 222: Lần Đầu Tiên Lên Triều.

Chương 222: Lần đầu tiên lên triều.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Lý Trọng Tuấn nhất thời không kịp phản ứng:

- Ta lúc nào không cho người nói? Mọi người cùng nhau nghe náo nhiệt mới tốt.

Tần Tiêu háng giọng:

- Khục! Vậy thì tốt, nếu Vệ Vương điện hạ đã đồng ý thì ta cũng nói. Đó là câu chuyện về một vị vương gia anh tuấn, người này thích mỹ nữ Giang Nam, tại hồ Bành Lễ đây ý thơ uyên ương nghịch nước...

Tần Tiêu còn chưa nói hết câu Lý Trọng Tuấn như bị điện giật, che miệng Tần Tiêu:

- Im ngay! Người im ngay cho lão tử!

Tần Tiêu làm bộ giả dục:

- Giết người diệt khẩu, cứu mạng a!

Mọi người cùng cười lên ha hả, không cần Tần Tiêu nói cũng đã hiểu, vậy khẳng định là Lý Trọng Tuấn tại Giang Nam gây chuyện tình yêu. Nhưng mà bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới Lý Trọng Tuấn lúc này đùa

ngịch phong lưu, nhưng mà trả giá cực kỳ thảm trọng, đó là lúc bị Tử Dịch ném vào trong hồ nước lạnh như băng, ngay cả nước mắt nước mũi chảy dài, bệnh nặng mấy hôm.

Lý Tuấn trọng cảm giận nói:

- Tàn Tiêu, có người nào làm huynh đệ như ngươi sao? Lại bán đứng ta! Rất đáng hận!

Mọi người lại cười to, người biết rõ nội tình của Lý Tự Nghiệp thì cười vỗ bàn. Lý Trọng Tuấn biểu hiện càng khấn trương, ngay cả tóc cũng bứt nhiều sợi rồi.

Trong bữa tiệc vui vẻ hòa thuận, thời gian cũng trôi qua nhanh chóng.

Thời điểm màn đêm buông xuống yến hội mới tàn. Lý Trọng Tuấn đã sớm uống say mềm, được Lý Đán sai người đưa về phủ Vệ Vương.

Tàn Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp, Phạm Thức Đức đi về, trong nội tâm nghĩ thầm: ‘trạng Bức’ chỉ thần Tương Vương Lý Đán, nhìn thì giống như lão giả ôn hòa; mấy vương tử nhà hắc cũng ôn hòa dễ gần.

Ba ngày sau, lúc sáng sớm.

Tàn Tiêu soi mình trong gương đồng, si ngốc cười ngây ngô.

Lý Tiên Huệ đang buộc dây lụa bên hông của hắc, phủ lên một túi bạc, còn giúp hắc chỉnh sửa quần áo, cẩn thận vuốt thẳng từng nếp uốn.

Tàn Tiêu cười nói:

- Tiên Nhi, ta cũng không phải là lão đầu bảy tám mươi tuổi, hoặc là béo không động đậy được, nằng làm gì thì giống hạ nhân hầu hạ ta mặc quần áo thế?

Lý Tiên Huệ mắt diếc tai ngơ, lúc này chỉnh lại cái mũ quan Tàn Tiêu lại, nhẹ nhàng gẩy gẩy hai cánh chuồn, nhìn qua gương đồng thoả mãn cười nói:

- Ân, có bộ dạng này ta đã lâu mới nhìn thấy, rất ít khi gặp huynh mặc quan phục, lại càng không cần phải nói, huynh vào triều phải cẩn thận. Huynh nhìn xem, bây giờ có phải bộ dáng quan viên tứ phẩm hay không?

Tàn Tiêu biết rõ mấy ngày nay Lý Tiên Huệ đều làm đủ chuyện ình, nằng vì chuyện của mình mà bận rộn. “Đại tiểu thư” nằng xếp lại Tàn phủ này, nằng so với nô bộc còn bận rộn hơn. Tu sửa hồ tắm cũng một tay nằng giám sát, thời gian hai ngày ngắn ngủi cơ hồ đem hồ tắm trong Sở Tiên sơn trang chuyển vào trong Tàn phủ Trường An; trong chánh đường mỗi một đồ dùng trong nhà, bình phong, bồn sức bài trí đều do nằng làm, cẩn thận chu đáo; về phần bố cảnh lâm viên, chuyện này nằng càng mạnh. Từng bóng cây ngọn cỏ trong vườn hoa đình tạ, mỗi một nơi một chỗ nằng đều cẩn thận chiếu khán chu đáo, ngay cả những nghệ nhân tía hoa đều sợ hãi thán phục nằng chuyên nghiệp và cẩn thận; ngay cả Thượng Quan Uyển Nhi “Cường chiếm” Tây Khóa Viện cùng do nằng một tay lo liệu, hòn non bộ nước chảy, đá Thái Hồ, không chỗ nào không đẹp; trong phủ mua từng cái giường tắm chần đều do nằng tỉ mỉ lựa chọn, lựa chọn màu sắc và hoa văn đều là loại tốt nhất, dùng phòng của Tàn Tiêu làm chủ. Lúc sáng sớm bận đến đêm khuya, Tàn Tiêu vừa chìm vào giấc ngủ đã bị Lý Tiên Huệ kéo rời giường, nằng đích thân động thủ rửa mặt chải chuốt cho hắc.

Tàn Tiêu hiểu rõ, Lý Tiên Huệ đang gây tê ình, nằng muốn mình bận rộn để quên đi chuyện trước mắt, quên nhớ nhung thân nhân gần trong gang tấc.

Nhìn qua thần sắc mệt mỏi, hai đầu lông mày loáng thoáng có một tia u buồn, Lý Tiên Huệ lại cố gắng tươi cười, Tàn Tiêu ần ần cảm giác có chút đau lòng. Nhẹ nhàng ôm nằng vào ngực, nói nhỏ:

- Tiên Nhi, dù thế nào nằng cũng phải kiên cường...

Lý Tiên Huệ tựa vào ngực của Tàn Tiêu, hai tay ôm lấy lưng của hắc, nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu:

- Có lẽ là... Chắc không bao lâu nữa ta sẽ quen thôi, Tàn đại ca, huynh có thể đáp ứng ta một chuyện không?

- Nói đi.

Tần Tiêu vỗ về búi tóc của Lý Tiên Huệ.

- Chỉ cần có thể đáp ứng ta đều đáp ứng nàng.

- Huynh chính là Đông Cung Vệ Suất Đại tướng quân, nên chiếu cố nhà của ta thật tốt, đừng cho bọn chúng làm tổn hao gì, được chứ?

- Nàng yên tâm, ta nhất định đem hết toàn lực.

- Ân... Được rồi, ta cũng không quẩn quít lấy huynh nữa, nên vào triều. Hôm nay chính là lễ lớn, có lẽ chúng ta nên cao hứng mới đúng, không đề cập tới những chuyện không thoải mái nữa.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng giãy ra khỏi ngực của Tần Tiêu, trên mặt đã ửng hồng:

- Ta đi đây, nên đi sớm một chút.

Tần Tiêu mỉm cười gật đầu, cũng không có cự tuyệt nàng làm chuyện hạ nhân nữa. Nhìn qua bóng lưng Lý Tiên Huệ nhanh nhẹn rời đi, Tần Tiêu không tự chủ mà thở dài một hơi, cảm giác giật mình như mộng, trong nội tâm nghĩ thầm: Lý Tiên Huệ, một quận chúa Đại Đường chết từ hai năm trước cùng một phần tử nhập cư trái phép từ thế kỷ hai mươi một như ta, không ngờ câu chuyện thần kỳ giống như phim tình cảm này lại xuất hiện. Vận mệnh thật trêu người, lại biết giãy vò người ta. Hiện tại ta đã thành một phần của lịch sử, cũng là thời điểm phải cẩn thận lo lắng, chuyện lịch sử lại diễn ra một lần tương ứng, nhưng cũng có thể thay đổi. Nói thí dụ như trước mắt vô cùng có khả năng phải đối mặt với Võ Tắc Thiên sau khi băng hà, ai sẽ làm hoàng đế đây?

Đây là lần đầu tiên Tần Tiêu đi vào Đại Chu làm quan, lần đầu tiên lên triều.

Khí thế rộng lớn trong nội cung, nơi này lầu các san sát và trang trọng, hai bên trái phải có quan viên văn võ đợi vào châu, phân thành hai bên, chỉnh tề đi tới Tê Phương Các.

Vũ Lâm Vệ vệ sĩ uy vũ hùng dũng, phân loại đứng ở hai bên, ánh mặt trời sáng sớm chiếu xuống hoàng cung, chiếu sáng rạng rỡ.

Cuối con đường chính là chủ điện Đại Minh cung, Hàm Nguyên Điện. Thái giám tư lễ nói thật dài:

- Hoàng đế tảo triều, văn võ bá quan vào triều.

Tần Tiêu đứng ở vị trí cuối cùng trong hàng quan văn, đi theo đội ngũ tiến vào Hàm Nguyên Điện. Võ Tắc Thiên giá lâm, chúng văn võ núi hô vạn tuế, bắt đầu tảo triều.

Tần Tiêu nhìn ở xa xa, Lý Tự Nghiệp eo mang trường đao, vai khoác chiến bào, Thiên Ngưu Vệ thân mặc chiến giáp uy phong lẫm lẫm đứng ở hai bên trái phải Hàm Nguyên Điện, con mắt thỉnh thoảng nhìn qua hai hàng quan lại, hẳn đang tìm kiếm bóng dáng của Tần Tiêu.

Về phần Phạm Thức Đức, tính toán với phần hàm của hắn thì không có tư cách vào triều.

Bọn người Võ Tam Tư, Trương Giản Chi, Diêu Sùng, Đường Hưu Bộc phân biệt đứng đầu hai hàng văn võ, theo thứ tự dâng tấu chương bẩm báo việc quốc gia đại sự, thỉnh Võ Tắc Thiên phê chỉ thị. Sau một lúc lâu Ngự Sử Đại Phu Tương Vương Lý Đán báo cáo Ngự Sử của triều đình nửa năm nay, tình báo những nơi tuần tra.

223. Chương 223: Lần Đầu Tiên Lên Triều. (2)

Chương 223: Lần đầu tiên lên triều. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Võ Tắc Thiên nghe Lý Đán tấu chương, uy nghiêm sáng sủa nói ra:

- Thiên hạ Đại Chu chúng ta thái bình lâu ngày, dân an quốc thịnh. Có lời nói sống yên ổn thì quen ngày gian nguy, không đề phòng cẩn thận. Trước đó không lâu Giang Nam lại xuất hiện chuyện phản loạn, dùng một ít thuật giang hồ lừa dối giả trang con nối dõi của hoàng gia lừa bịp, thậm chí ám mưu phản nghịch. Giang Nam đạo Khâm Sai, Ngự Sử Trung Thừa Tần Tiêu minh tra việc này, trí dũng đấu với địch, đem nghịch phỉ đánh tan một mẻ hết gọn, khiến ột trường hạo kiếp ở Giang Nam hóa thành vô hình. Tham gia hành động lần này là đều là công thần, đại công xã tắc. Phàm là công thần xét xử nghịch phỉ Giang Nam lần này đều được ban thưởng.

Võ Tắc Thiên hơi dừng một chút, nhìn thái giám bên cạnh nói ra:

- Tuyên chỉ.

Trong thánh chỉ ban thưởng Tần Tiêu đã nhất thanh nhị sở, lúc này lại quanh mình chính đại công bố ra, không tránh khỏi phần quỳ lại tạ ơn. Hôm nay tảo triều trừ thông lệ mỗi ngày và xử lý một ít công vụ, cũng không có chuyện trọng đại đặc biệt nào, bọn người Tần Tiêu lấy được phần thưởng cũng là tiết mục cuối cùng.

Cuối cùng Võ Tắc Thiên còn ban thưởng một bộ Minh Quang Giáp hoa lệ và Khảm Kim trường kiếm cho Tần Tiêu.

Đông Cung Tả Vệ Suất, ngày bình thường cũng không phải công việc cực nhọc nặng nề, cũng không có huấn luyện cùng quân vụ, chủ yếu chính là phụ trách việc thái tử vào triều, tiếp khách, thời gian nghỉ ngơi và an toàn. Tần Tiêu thân là Vệ Suất Đại tướng quân, tự nhiên mặc bộ áo giáp đẹp nhất. Loại Quang Minh Khảm này áo giáp sáng bóng che kín ngực, đây chính là áo giáp hoa lệ cao cấp nhất thời kỳ Đại Đường, nổi tiếng đứng đầu “Đường Thập Tam Khảm”. Trong Đường Thập Tam Khảm có tám loại giáp, theo thứ tự là Minh Quang Giáp, Quang Yếu Giáp, Tỏa Tử Giáp, Sơn Văn Giáp, Điều Chuy Giáp, Tế Lân Giáp, đây chính là trang bị cao cấp nhất cho các tướng lĩnh. Cho dù là quân sĩ Vũ Lâm Vệ phụ trách tiếp đãi quan lại vào tảo triều, Thiên Kỵ Vệ Sĩ cũng chỉ trang bị giáp sắt mà thôi.

Sau khi tảo triều kết thúc thì đủ loại quan lại cũng trở ra tạm nghỉ, sau đó chuẩn bị tan triều, bọn họ đều đi xử lý công việc. Trương Giản Chi cùng Diêu Sùng hai thừa tướng cũng không có đi tới thư tỉnh tế tướng các, mà phá lệ đi tới phía đông triều đình, quan văn căn cứ các phương tìm được Tần Tiêu, nhìn hẩn cười nói:

- Tần đại nhân, ah, sau này nên gọi người là Tần tướng quân mới càng chuẩn xác hơn? Ngày mai người không cần tới đông triều đình báo danh đâu, trực tiếp đi gặp thái tử là được! Tần tướng quân tại Giang Nam lập nhiều kỳ công, quả nhiên thật là đáng mừng.

Diêu Sùng cũng cười nói:

- Đúng vậy a! Địch công rời bỏ chúng ta mà đi đã được hai ba năm, làm cho chúng ta cảm thấy cô tịch. Không nghĩ tới đệ tử của hẩn lại nổi tiếng như vậy. Tần tướng quân, chúng ta nhìn thấy người như nhìn thấy bóng dáng của Địch công ah!

Tần Tiêu mỉm cười đáp lễ:

- Hai vị Các lão quá mức khoa trương ta rồi, Tần Tiêu làm sao so được với ân sư.

Chúng quan lại đều theo chân hai tế tướng khoa trương Tần Tiêu, trong triều Võ Tắc Thiên cũng có biểu hiện cực kỳ ưu ái hẩn. Điều này bọn họ biết rõ, biết rõ Tần Tiêu sớm muộn gì cũng biến thành hồng nhân trong triều đình, nhao nhao tới tham gia náo nhiệt, lên tiếng chúc mừng. Bất giao tình.

Trương Giản Chi vuốt chòm râu trắng sáng, cười tủm tỉm nói ra:

- Tần tướng quân. Hôm nay thăng quan chức lại có nhà mới. Nói như thế nào cũng phải chúc mừng một phen mới được. Tần tướng quân, người không nên cự tuyệt lão hủ đến phủ của người uống chén rượu chứ?

- Các lão giá lâm còn không phải vinh hạnh sao? Tần Tiêu hoan nghênh ngài tới.

Tần Tiêu chấp tay cười nói:

- Hôm nay tân gia, trong phủ Tần Tiêu có chén rượu nhạt cung thỉnh chư vị đại nhân tới tham gia tiểu tụ, đáp tạ Các lão cùng chư vị đại nhân tài bồi cho văn bối. (Tiểu tụ là tụ tập nhỏ, đại tụ chính là yến tiệc, đại tiệc)

- Ha ha, tốt, tốt.

Trương Giản Chi cười nói:

- Ta cùng với Diêu đại nhân chắc chắn đích thân tới, vì Tần tướng quân chúc mừng. Chư vị đồng liêu cũng không ngại đi tham gia náo nhiệt.

Nếu tể tướng đều mở miệng, chúng quan lại cùng lên tiếng đồng ý, đều nhao nhao nói:

- Nên chúc mừng, nên chúc mừng!

Tần Tiêu vui vẻ đầy mặt, đáp tạ từng người. Tiếng động náo nhiệt vô cùng lớn, cửa ra vào tây triều đình có một người tiến tới, chúng quan lại yên tĩnh, nhao nhao nhìn qua người này hành lễ:

- Lương Vương điện hạ.

A, đây không phải Lương Vương Vô Tam Tư sao! Vừa rồi trên triều vì bổ nhiệm quan lại công việc trong Lễ Bộ thì hấn và Diêu Sùng cùng Trương Giản Chi tranh luận không ngớt, vênh váo hung hăng không ai bì nổi, rõ ràng cũng hạ mình đi tới tây triều đình.

Vô Tam Tư hơi gật đầu một cái, “Ân” một tiếng xem như đáp lễ, chột nhìn qua Trương Giản Chi cùng Diêu Sùng, trên mặt xuất hiện biểu lộ cười mà không phải cười, chấp tay nói:

- Ô, nhị vị Các lão không ở đông triều đình, hôm nay lại đi tới tây triều đình, ngược lại rất náo nhiệt nha.

Trương Giản Chi cùng Diêu Sùng cũng chấp tay, cười:

- Lương Vương điện hạ, cũng không phải ngài cũng tới đây sao?

Ba người gương cười vài tiếng, Vô Tam Tư đi đến trước mặt Tần Tiêu, vuốt dưới hàm xám trắng, chặc chặc lắc đầu, nói:

- Định quốc lão và ta đấu cả đời, đáng tiếc kết quả là là mạng không đủ cứng, chết trước ta rồi. Hiện tại lại ném lại một tiểu tử còn hôi sữa, còn làm cái gì Vô Trạng Nguyên, Khâm Sai, Đại tướng quân. Ha ha, bổn vương cũng rất hiếu kỳ vì cái gì hoàng đế bệ hạ lại coi trọng tiểu tử này như thế? Vì vậy cố ý tới nhìn cho cẩn thận... A..., rất đẹp trai khôi ngô, là công tử bột, ha ha!

Trong nội tâm Tần Tiêu xuất hiện lửa giận, con mắt nhìn toàn thân cao thấp của Vô Tam Tư, nhắm mắt lại, trong nội tâm tức giận nói: lão cẩu! Từ tính tình của tôi, chỉ cần thời gian một giây ta có thể giết chết người đấy!

Tần Tiêu cố nén nóng tính và tức giận, bất động thanh sắc.

Trương Giản Chi cười ha hả, nói:

- Tần Tiêu là hậu sinh, sinh ra đã tuần tú, so ra còn phong lưu nho nhã hơn cả Lương Vương, khí vũ bất phàm. Còn cái gì còn hôi sữa, cuối cùng nghe có chút chán ngấy, Diêu đại nhân, người nói, có phải hay không đâu?

Diêu Sùng nghe được thì cười rộ lên, nói:

- Trương Các lão nói đúng! Có lý, có lý!

- Người!

Vô Tam Tư tức giận run chồm râu, hung ác trừng trừng mắt, nhìn qua đám quan lại đang đứng ở chung quanh, quát:

- Đám các người sao còn ở nơi này, cầm bổng lộc triều đình đều không cần làm việc sao?

Chúng quan lại nhao nhao khúm núm, như chim thú tán, nhanh chóng rời khỏi triều đình đi làm việc của mình.

Trong nội tâm của Tần Tiêu cũng có chút buồn cười, chuyện này Trương Giản Chi mắng chửi người ta không mang theo chút thô tục nào, mình tranh ám đấu nói Võ Tam Tư là lão công tử bột. Kỳ thật lời này còn có vài phần đạo lý, Võ Tam Tư cho dù là nam tử phong độ đi trên đường cái, cũng có thể nói là hơi đẹp trai, chỉ có điều khí điểm quá hung hăng càn quấy, quả thực làm cho Tần Tiêu muốn quát hấn một trận.

224. Chương 224: Đại Tướng Quân Đi Nhậm Chức

Chương 224: Đại tướng quân đi nhậm chức

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhưng mà nhỏ không nhịn sẽ loạn chuyện lớn, suy nghĩ vì đại cục Tần Tiêu sẽ nhịn xuống.

Trong đông triều đình hiện tại cũng chỉ còn lại bốn người. Võ Tam Tư cũng không muốn lưu để mất mặt, phẩy tay áo một cái rời đi.

Trương Giản Chi cùng Diêu Sùng nhìn qua bóng lưng của Võ Tam Tư, cười ha hả.

Tần Tiêu có phần có chút buồn bực nói ra:

- Nhị vị Các lão, Tần Tiêu lần đầu lên triều đình, hình như chưa từng đắc tội Lương Vương, vì sao hấn lại chế nhạo ta?

Trương Giản Chi cười nói:

- Tần tướng quân, người đừng để ý. Võ Tam Tư này là người như vậy đấy. Bình thường hung hăng càn quấy đã thành thói quen rồi. Gặp ai không vừa mắt đều phải nhào tới cắn hai cái. Lại nói Địch công năm đó còn tại thế cùng Lương Vương này là đối thủ một mất một còn. Lương Vương một lòng muốn làm hoàng trứ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), Địch công lại chủ trương gắng sức thực hiện Lý gia chính thống, cuối cùng nhất kích lẹ được hoàng đế lập Lý Hiễn làm thái tử. Vì những chuyện này đã đủ khiến hấn hận chết Địch công rồi. Người là đệ tử của Địch công thì hấn giận người cũng là tự nhiên.

Tần Tiêu không sao cả cười cười:

- Giận thì giận đi, Tần Tiêu ta cũng không phải là nô bộ của nhà Lương Vương, không cần phải nhìn sắc mặt của Lương Vương làm việc.

Diêu Sùng gật đầu cười nói:

- Ân, không hổ là Đại Chu Vô Trạng Nguyên, có chút khí phách. Nhưng mà trên triều đình đầu tiên phải học được chữ ‘nhẫn’. Nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại mưu, có khí phách là chuyện tốt, nhưng phải có tâm kế, chuyện không được nói thì không nên nói lung tung; việc không nên làm thì không được đi làm. Miễn cho bị một ít tiểu nhân bắt lấy dây dưa không dứt.

Tần Tiêu chấp tay tạ ơn:

- Diêu đại nhân lời vàng ngọc, văn bối khắc trong tâm khảm.

Trương Giản Chi cười ha hả, nói:

- Ân, Tần Tiêu, người đi theo Diêu đại nhân là đầu lão hồ ly học một ít cách lời đời đưa đẩy, dùng không bao lâu người cũng thành tinh rồi.

Diêu Sùng tức giận cười mắng:

- Người lão quỷ này, không ngờ còn quả trách ta! Tần Tiêu, người đừng nghe hấn, Trương Các lão mới thật sự là nhân tinh a!

- Ha ha!

Ba người đều cười lên.

Trong nội tâm Tần Tiêu suy tư: đúng là người triều Đường thân bất do kỷ. Muốn làm phái trung lập thì dùng xuất thân và bối cảnh tuyệt đối không thể nào.

Thái tử Lý Hiền bị Võ Tắc Thiên triệu đến Thái Minh Cung, Tần Tiêu vốn định đi gặp không nghĩ tới vô hột. Vì vậy tới đông cung Chiêm Sự phủ báo danh, theo thông lệ tiếp chức Chiêm Sự thái tử.

Chiêm Sự phủ thái tử, Chiêm Sự là đại thần tam phẩm, trên danh nghĩa thống lĩnh tất cả sự vụ lớn nhỏ trong đông cung, từ trước là do thái giám kiêm nhiệm. Nhưng trên thực tế chức quan cũng giống như Thái Tử Thái Bảo, Thái Phó đều là hư chức, chân chính có quyền lực chính là Tần Tiêu, Đông Cung Lục Vệ Suất Chủ Suất, cùng Thái Tử Hữu Xuân Phưởng, Công Chính có quyền quyết định. Lục Vệ Suất trong tay cầm thực quyền binh mã, trong hoàn cảnh Đại Đường thượng võ thì Vệ Suất tướng quân so với thân phận của văn chức còn cao hơn một ít, càng có phân lượng. Đồng thời Tả Hữu Vệ Suất, Tả Hữu Ti Ngự Suất, Tả Hữu Thanh Đạo Suất cùng Lục Suất trung, tả, hữu Vệ Suất cầm đầu, chuyên môn bảo hộ an toàn cho thái tử, thuộc về Vệ Suất đông cung; chuyên giới nghiêm, dò xét, canh gác; quét đường phố đánh giá và phụ trách mở đường cho thái tử đi tuần, là người điều khiển mọi chuyện. Cho nên Tần Tiêu trên thực tế đã là đệ nhất tướng quân của đông cung, quyền lực trong tay là lớn nhất.

Tần Tiêu còn chưa kịp nhận phần thưởng của hoàng đế, mặc quan phục quan lại tứ phẩm đi vào Tả Vệ Suất phủ. Vừa bước vào cửa đã nghe ‘ Rầm Áo Áo ’ một tiếng, hơn mười tên tướng quân mặc áo giáp đồng thời quỳ xuống, nghiêm nghị nói:

- Tham kiến Chủ Suất Đại tướng quân!

Tần Tiêu nhìn kỹ Lý Tự Nghiệp đang đứng đầu bái trước nhất, xem ra chính mình ở đông triều đình cùng bọn người Trương Giản Chi nói chuyện phiếm, Lý Tự Nghiệp cũng đã chạy tới Tả Vệ Suất phủ.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, trung khí mười phần:

- Chúng tướng miễn lễ!

Chúng tướng quân lại đồng loạt đứng lên, âm thanh đều nhịp, hữu lực.

Trong nội tâm của Tần Tiêu vui mừng: đây chính là cảm giác quân đội, rất tốt!

Tần Tiêu sải bước đi đến vị trí Chủ Suất, nhìn chúng tướng, nói:

- Chư vị tướng quân, kể từ hôm nay Tần Tiêu ta chính là huynh đệ sinh tử của nhau. Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Chuyện của các huynh đệ chính là chuyện của Tần Tiêu; phụ mẫu của các huynh đệ chính là phụ mẫu của Tần Tiêu ta. Không cần nói nhảm nữa, từ ngày hôm nay Tả Vệ Suất ta sẽ là chủ tướng tốt, chỉ cần có phiền toái không dễ giải quyết. Chỉ cần tới tìm ta thì ta sẽ giúp giải quyết tốt đẹp.

Nói ra mấy lời này thì hơn mười tướng quân nơi đây nghe được đều sững sờ, trong nội tâm mọi người đều nghĩ: ta còn cho rằng tướng quân tiếp nhiệm này sẽ thao thao bất tuyệt cái gì giữ gìn vương quyền, bảo vệ thái tử, siêng năng thao luyện, tuân thủ kỷ luật pháp lệnh cũ rích gì đó, không nghĩ tới lại nói những lời này!

Nhưng những lời này cũng làm cho những tướng quân này sinh ra hảo cảm. Chư tướng nhao nhao lộ vẻ vui mừng, cùng kêu lên nói:

- Chúng ta sẽ nghe theo Chủ Suất Đại tướng quân, sẽ là thiên lôi sai đâu đánh đó.

- Ân!

Tần Tiêu trầm giọng, ngữ khí âm vang hữu lực.

- Vệ Suất thao luyện thật tốt, trong chiến trận Tần Tiêu ta là Chủ Suất, là Đại tướng quân, nếu là người trái quân lệnh. Cho dù thân như tay chân, cũng không khinh xuất tha thứ; thời điểm này chúng tướng quân cùng quân sĩ trong Vệ Suất phủ chính là huynh đệ của Tần Tiêu, có thể đoạt rượu uống, luyện cầm so chiêu, tùy thời đều được. Nhưng mà muốn cướp được rượu trong tay của ta, cũng phải bằng bốn sự!

Chúng tướng cùng cười to, lập tức hào khí hòa hợp hơn rất nhiều.

Tần Tiêu lúc này phát biểu xong những gì cần nói, lập tức thu nhỏ khoảng cách với thủ hạ, không có lạnh nhạt và ngăn cách như lúc trước. Từ trước Đông Cung Vệ Suất Chủ Suất nhiều khi đều đều do mười hai võ quan đảm nhiệm, nguyên nhân là nhiệm vụ thủ vệ của Đông Cung Vệ Suất không quan trọng, thao luyện cũng không nhiều, cũng không cần ra trận chém giết, xem như rất nhẹ nhàng. Cho nên cũng không coi trọng quá nhiều.

Lần này ý thức của Võ Tắc Thiên che dấu nguy cơ, Tần Tiêu được phái tới làm Vệ Suất Chủ Suất, dụng ý cũng tương đối rõ ràng, mục đích chính là tăng cường lực lượng của thái tử Đông Cung Vệ Suất. Tuy nàng làm như vậy chưa hẳn là muốn chèn ép bọn người Võ Tam Tư, nhưng mà lực lượng của thái tử Lý Hiển cũng bạc nhược yếu kém quá mức, cho nên luôn bị khi phụ sỉ nhục, cũng làm cho nội tâm của nàng bất an. Hai phái thế lực mất đi tình cân bằng sẽ làm cho hoàng đế khó mà chế ước được, chút đạo lý ấy Võ Tắc Thiên nhất định hiểu rõ.

Cho nên hiện tại Tần Tiêu là Võ Trạng Nguyên, là người có công, thân phận quan to Ngự Sử, thống lĩnh Đông Cung Tả Vệ Suất, ý nghĩa không phải tầm thường. Người sáng suốt trong triều cũng nhìn ra được. Cũng khó trách Võ Tam Tư hiểu ý chạy tới khi dễ hắn..

225. Chương 225: Phiên Toái Đến (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 225: Phiên Toái Đến (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu nói ra:

- Hôm nay gặp mặt lần đầu tiên Tần Tiêu có một phần lễ gặp mặt ọi người. Trước đó không lâu ta trở về từ Giang Nam mang theo một đám tơ lụa tốt nhất của Giang Nam, hiện tại tặng cho các vị huynh đệ hai thất, các huynh đệ cho thê nhi thêm vài bộ quần áo, xem như chút tâm ý của ta.

Trong lòng Tần Tiêu cũng hiểu được, những người này đều nói không phải sự thật. Không có chút chỗ tốt thì dù miệng nói ngon ngọt, chấp tay xưng huynh gọi đệ cũng khó mà bồi dưỡng ra cảm tình. Minh ở trong quân đội không có uy tín, tuy bây giờ là người đứng đầu Tả Vệ Suất, nói cho cùng chỉ là tư lệnh không quân, không bằng thu phục nhân tâm, liên lạc cảm tình mới dễ làm việc.

Chúng tướng nghe vậy quả nhiên là vui mừng, nhao nhao nói lời cảm tạ. Trong đó một tướng quân đầu lĩnh nói ra:

- Đại suất đã ban thưởng lớn như vậy, ngược lại lộ ra đám huynh đệ chúng ta khí lượng nhỏ. Các huynh đệ, ta nghe nói hôm nay nhà đại suất mừng thăng quan, chúng ta cùng đi chúc mừng nhé?

Tần Tiêu đã sớm lưu ý tên tướng quân này, không phải người khác, đây là người cùng tham gia võ cử lần trước với mình, nổi tiếng thám hoa lang Điền Trân, lúc này hắn đã làm Tả Vệ Suất Phủ Chính ngũ phẩm Hạ Tả Lang Tướng, đã cùng phủ Kinh Châu Điều Lai Vạn Lôi (Hữu Lang Tướng) bình khởi bình tọa, từ Phó Suất Lý Tự Nghiệp ra thì chức quan của hắn cũng rất lớn trong tướng lĩnh Vệ Suất, cũng xem như cánh tay trái của Tần Tiêu ở chỗ này.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Điền Tướng quân, ta mời huynh đệ, hôm nay đến phủ của ta tiểu tụ, mọi người tới phải say mới được về.

Điền Trân chấp tay cười nói:

- Đại suất là người lạnh lẽ, những huynh đệ chúng ta cũng không vòng vo. Khó có được khi đại suất nhớ rõ mặt tướng, mặt tướng thật sự là vinh hạnh! nguồn

Thủ lĩnh võ tướng Vệ Suất phủ chính là “suất” cho nên Điền Trân xưng hô Tần Tiêu ‘ đại suất ’, như vậy càng lộ vẻ thân mật hơn, hơn nữa từ trước trong Vệ Suất thì đều có thói quen như vậy. Bởi vì nó có cùng âm với ‘ đại soái ’, cho nên bình thường xưng hô thủ lĩnh Vệ Suất là ‘ soái ’, bởi vì ai không muốn mình làm đại soái chứ. Kỳ thật trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói trừ mười hai Đại tướng quân chỉ huy thì những người khác không được gọi là ‘ Đại tướng quân ’.

Tần Tiêu cười to nói:

- Điền Tướng quân thật sự là ngay thẳng, hợp tính khí của ta! Ngày đó chúng ta cùng trèo lên tam giáp võ cử, nhưng mà không có cơ hội tụ hợp với nhau, hôm nay có cơ hội như vậy, đến quý phủ của ta nâng ly một phen! Các vị huynh đệ cùng đi nhé! Nhớ rõ mang theo bao đựng lễ vật đấy. Tần Tiêu ta cũng tiện mang theo lễ vật kỷ niệm ở Giang Nam tặng cho các vị, chẳng lẽ còn muốn nhân tình của các vị sao?

- Chuyện này...

Chúng tướng có chút nghi kị, nhao nhao hai mắt nhìn nhau. Theo lý thuyết tân quan mới nhậm chức bọn họ phải đi đầu hiếu kính mới được. Hiện tại Tần Tiêu tiên hạ thủ vi cường làm ngược lại, trước tặng quà cho bọn họ, ngược lại cũng không nhận lễ vật của bọn họ, chuyện này làm cho bọn họ khó xử.

Lý Tự Nghiệp cười ha ha nói:

- Các huynh đệ, chuyện này không có gì. Đại suất là người như vậy đấy, sáng sửa thống khoái, mọi người đừng nghĩ nhiều như vậy, sau đó chúng ta lại tới quý phủ của hắn ăn nhiều uống nhiều là được. Người uống càng say hắn càng cao hứng!

Mọi người cùng cười to, trong phủ Vệ Suất không khí rất hân hoan.

Tần Tiêu nhậm chức diễn thuyết xem như có kết quả tốt. Ngày đầu tiên trong suy nghĩ các tướng quân phủ Tả Vệ Suất lưu lại ấn tượng thật tốt.

Sau đó bọn người Điền Trân mang một ít tư liệu phủ Vệ Suất, công văn từng cái mang lên cho Tần Tiêu xem qua. Cả phủ Vệ Suất có ba đội ngũ, kể cả sĩ quan cấp cao thì có ba ngàn năm sáu bốn mươi tám người. Do Hoàng Gia Vệ Suất phối trí trang bị, cũng xem như nhất lưu. Mỗi người được một bộ Lân Mịn Thiết Giáp, tọa kỵ, quân lương, những chuyện này cũng gấp đôi binh sĩ Vệ phủ khác. Cho nên đều nói Đông Cung Vệ Suất là nơi tốt, bổng à chuyện ít, lại không gặp nguy hiểm gì, bình thường thao luyện cũng không khổ cực.

Cũng chính vì nguyên nhân này cho dù Tả Vệ Suất trang bị tốt, nhưng sức chiến đấu chân chính so với mười hai quân đoàn khác không sánh bằng, càng không so được với tinh anh Vũ Lâm Vệ, Thiên Kỵ vệ. Hơn nữa đông cung Lục Vệ Suất có nguồn mộ lính phần lớn là đệ tử địa chủ, sĩ tộc hoặc là quan liêu, rất nhiều đều là người có thói quen an nhàn, tuy bị bầu không khí thượng võ của Đại Chu vương triều ảnh hưởng, cam tâm đi lính nhập ngũ, nhưng muốn những người ngày thường không thích làm việc này thao luyện nghiêm túc cũng không quá sự thật. So với những người đi lính từ bình dân, nông dân trong mười hai quân đoàn khác thì tố chất kém rất nhiều, càng không cần so làm gì, những lính cường tráng kia mới thật sự là quân lính chuyên nghiệp của Đại Chu.

Những chuyện này Tần Tiêu đều nhớ kỹ trong lòng, thầm nghĩ trong lòng: ta biết rõ Tả Vệ Suất này trước kia có tên hiệu là ‘ công tử quân ’, trừ ăn mặc xinh đẹp đi du ngoạn cùng thái tử, quận chúa thì việc khác không quá am hiểu. Nhưng mà từ giờ trở đi có Tần Tiêu ta thì hiện trạng này muốn duy trì sợ là rất khó. Nếu như ta làm thủ lĩnh Tả Vệ Suất mà không làm ra chút chuyện, đem bọn lão binh ham hưởng thụ này giày vò ra một chi đội ngũ có tố chất, vậy sau này sẽ bị người ta khi dễ tới cửa, cũng không cần lăn lộn trong quân đội làm gì.

Hừ, có ta đến thì thói quen ăn chơi cậu ấm của các người cũng dừng lại được rồi, đều phải lột ba lớp da, đổi ba lượt xương thì mới giống đàn ông, xuất ra chút bản lĩnh uy phong và khí thế mới được.

Buổi trưa qua đi, Lý Hiên vẫn ở trong nội cung không có quay về, xem ra đã bị Vô Tắc Thiên giữ lại dùng tiệc tối rồi. Tần Tiêu cũng sẽ không có đợi nữa, chạy đến phủ thái tử trình diện một chút, nói ngày khác lại đến bái kiến, sau đó dẫn Lý Tự Nghiệp, Điền Trân hai đại sĩ quan cười bảo mã đi ra hướng Kim Quang Môn.

Hôm nay vui vẻ nhất không ai qua được Lý Tự Nghiệp. Cho tới nay hắn còn khó tìm được tọa kỵ có cước lực mạnh mẽ. Lần này quay trở về kinh bị điều đến Tả Vệ Suất làm nhị đương gia, lương câu trong chuồng ngựa còn không phải do hắn lựa chọn? Vốn ngựa của cận vệ hoàng gia đều là lương câu khéo léo lựa chọn kỹ lưỡng, bởi vì Vệ Suất phủ thương xuyên có người tới chăm ngựa, càng thần tuần bất phạm, hơn nữa còn có rất nhiều con được đưa vào vườn thượng uyển của hoàng gia, các loại bảo mã được cống lên, đặc biệt đều là tinh phẩm trong các loại bảo mã.

Đã là đương gia của Tả Vệ Suất, lại là đồ của mình còn khách khí sao? Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp đều chọn ỉnh một con ngựa tốt, vô cùng vui vẻ đi lên ngựa. Những con ngựa này đều là bảo mã vô cùng thông linh, dễ dàng khống chế, tuy nói sức chịu đựng có thể dùng chạy đường dài so với ngựa Tây Vực và Đột Quyết thì kém hơn, nhưng mà lực lượng và sức bật vô cùng mạnh mẽ.

226. Chương 226: Phiên Toái Đến (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 226: Phiên Toái Đến (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Lại nói tới thủ đoạn chọn ngựa thì Tần Tiêu quả thật làm cho bọn người Điền Trân ăn cả kinh. Tần Tiêu không có cho Điền Trân và mấy tướng quân khác lựa chọn thay ỉnh, hắn tự mình vào chuồng ngựa lựa chọn. Trước hết nhất là nhìn mắt ngựa, no đủ tròn trịa hữu thần xem như qua cửa đầu tiên, nếu không lớn có khoẻ mạnh cũng không cần; kế tiếp là màu lông, cũng không phải mỗi con ngựa đều có màu lông thuần khiết, kế tiếp là móng ngựa có sắc chắc hay không, có hoa văn hổ ban, ưng bằng hay không. Bởi vì những loại ngựa có những đặc điểm trên mới là giống hoang đại thuần huyết, về sau bị người ta thuần hóa nên vô cùng thần tuần, toàn thân không có một sợi lông thừa, càng cường tráng hơn; sau đó lại xem đuôi ngựa, kế tiếp là tuổi, quá già và quá non đều không cần. Tiếp theo lại chọn thính tai linh hoạt. Cốt cách rõ ràng; cổ uốn lượn đứng thẳng, lưng rộng mà thẳng. . . Mọi việc như thế Tần Tiêu phân đạo lý rất rõ ràng, từ hơn một ngàn con ngựa lựa ra một con lông vàng nhạt ỉnh. Sau đó lại chọn một con màu đen cho Lý Tự Nghiệp.

Điền Trân ngạc nhiên nói: ”

- Đại suất chắc đã nghiên cứu môn đạo này tinh thâm đúng không? Bằng không sao còn tinh thông hơn cả nài ngựa? Hai con ngựa này của đại suất đều là thuần chủng, chúng ta có thói quen gọi là ‘hãn huyết bảo mã’! Cả Đông Cung Vệ Suất không cao hơn mười con. Hơn nữa đều được thái tử mang đi tặng người khác, hiện tại đoán chừng còn thừa càng ít.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Hơi có đọc lướt qua. Chút tài mọn bỏ đi, không đáng nhắc đến.

Kỳ thật Tần Tiêu biết rõ những thứ này đều là do Dịch Nhân Kiệt tặng hắn bản chép tay Hoài Anh Thủ Trát, đây có thể nói là bách khoa toàn thư đương đại mà.

Vừa mới tiến vào đại môn Tần phủ thì Lý Tiên Huệ đã vui mừng đi ra đón hắn. Điền Trân thấy quan hệ của Lý Tiên Huệ cùng Tần Tiêu vô cùng thân mật thì khom người lễ bái:

- Điền Trân bái kiến đại suất phu nhân!

Lý Tự Nghiệp cười ha ha:

- Đứng lên đi, còn chưa kết hôn đâu! Vị này chính là đường muội của Tần đại suất. Gọi là Tần Tiên Nhi.

Điền Trân xấu hổ một hồi, hắn vẫn nghiêm túc lễ bái:

- Bái kiến Tần tiểu thư!

Lý Tiên Huệ đỏ mặt lên. Nói:

- Điền Tướng quân mau đứng lên, ta không thể nhận lễ lớn như vậy được.

Dứt lời e lệ đứng bên người của Tần Tiêu, thúc nhẹ cùi chỏ vào người của hắn.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Điền Trân huynh đệ, người cũng quá khách khí. Đều nói từ Vệ phủ đi ra thì chúng ta chính là huynh đệ mà. Không nên hành đại lễ như vậy!

Điền Trân đứng lên, tự cười nhạo nói:

- Đại suất nói đúng, ty chức đường đột.

Bốn người đi vào trong chánh đường, nha đầu Tử Dịch thấy có khách nhân đi tới cũng biểu hiện quy củ hiểu chuyện, lập tức sai người dâng nước trà. Tần Tiêu nhìn Tử Dịch nói ra:

- Đại tổng quản, hôm nay trong phủ bài yến đãi khách, người cho người chuẩn bị nhanh một chút, bài bàn ghế ra đi.

Tử Dịch quy củ hành lễ:

- Vâng, đại suất, nô tài đi thu xếp.

Lý Tiên Huệ bên cạnh cùng Lý Tự Nghiệp đều cười rộ lên, nhìn thấy Tử Dịch như bây giờ có cảm giác mất tự nhiên. Tử Dịch âm thầm tóm lấy vai của Lý Tự Nghiệp, thấp giọng nói:

- Đi cùng ta. Nếu đã mua đồ thì phải có người mang đồ.

Lý Tự Nghiệp bối rối trốn chỗ khác:

- Sao người không đi gọi đám nô bộc hạ nhân đi cùng.

Tử Dịch trừng trừng mắt, gầm nhẹ nói:

- Ít lải nhải! Ta và những người kia không quen biết, không có chung cách nói chuyện. Còn có Thiết Nô cũng cùng đi. Có hai người các người còn tốt hơn một đám người chân mềm kia.

Thiết Nô đứng bên cạnh Tần Tiêu không có lên tiếng, A... A..., gật đầu, Lý Tự Nghiệp buồn khổ nhú mày, đành phải đi theo sau lưng Tử Dịch.

Điền Trân ngạc nhiên nói:

- Đại suất, người trong phủ của người thật khẩn khít, hoà hợp êm thấm nha! Ngay cả tướng quân như Lý Tự Nghiệp cũng bị nữ quản gia sai bảo như đầy tớ.

Lý Tiên Huệ cười ha hả, nói:

- Điền tướng quân, người ở chung với tướng quân Tần gia không bao lâu. Thời gian dài người sẽ biết rõ. Tần tướng quân nhà ta là không có kiêu ngạo, rất dễ thân cận. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy cảnh chủ nhân và nô bộc ngồi cùng bàn ăn uống nói chuyện đâu.

Điền Trân nghe được rất rõ ràng “Tần tướng quân nhà ta” cảm tình hai người này chỉ kém chưa bày tiệc rượu làm hôn sự mà thôi, những lời nàng vừa nói hắn cũng kinh nghi bất định, dưới chế độ thân sĩ quý tộc hiện giờ thì hành vi này quá điên cuồng.

Tần Tiêu cười nói:

- Tiên Nhi, người không nên ở trước mặt người ngoài tâng bốc ta như vậy, bằng không thì ta sẽ kiêu ngạo đấy.

Lý Tiên Huệ hờn dỗi nhìn qua hắn một cái, trầm thấp nói:

- Tật xấu khó sửa, còn không phải.

Điền Trân nhìn qua hai người tình ý nồng nàn thì cảm giác mất tự nhiên, may mắn có người đi tới cửa, nô bộc này nói:

- Vệ Vương điện hạ đến!

Trong nội tâm Tần Tiêu cười thầm, nói:

- Thăng này nói tới nhà của ta thì còn nhanh hơn người khác chạy trốn a.

Tần Tiêu nhìn qua Lý Tiên Huệ nháy mắt, Lý Tiên Huệ hiểu ý hơi thi lễ đi vào nội đường, hôm nay đoán chừng có không ít người trong vương thất tới đây, chắc chắn sẽ có người nhận ra nàng, tuy nói có người nhận ra nàng rất ít, nhưng cẩn thận một ít vẫn tốt hơn.

Tần Tiêu cùng Điền Trân tiến lên nghênh đón, Lý Trọng Tuấn chạy vào trong phủ nhanh như bay, xông tới gần Tần Tiêu cười to:

- Ha ha, Tần tướng quân, bốn vương tới chúc mừng người!

Tần Tiêu nghênh đón:

- Tạ Vệ Vương điện hạ tới chúc mừng! Thỉnh vào chánh đường dùng trà.

Điền Trân thì thi lễ hành lễ:

- Mặt tướng bái kiến Vệ Vương điện hạ.

- Ai, được rồi. Hôm nay chúng ta đều là khách mời của Tần huynh đệ, cũng không cần hành lễ phiền toái thế này.

Lý Trọng Tuấn đỉnh đặc khoát khoát tay, sau đó cầm lấy tay của Tần Tiêu thủ kéo qua một bên, nói nhỏ vài tai Tần Tiêu.

- Nha đầu kia đâu?

Tần Tiêu cười nói:

- Ân, lần này vẫn câu nói cũ, xem ra lực nhấn nại của điện hạ không đủ. xem tại

Lý Trọng Tuấn cùng Tần Tiêu dựa vào quá chặt, dùng khuỷu tay thúc một cái, nói:

- Ít vô nghĩa, người đâu?

- Hắc hắc!

Tần Tiêu vẽ mặt cười xấu xa, nói:

- Hỏi hai câu, đây chính là hai quan! Nhưng mà rất trùng hợp nàng vừa đi vào chợ tây mua hàng hóa rồi.

Lý Trọng Tuấn thất vọng bỏ qua tay của Tần Tiêu, vẽ mặt không vui ngồi xuống ghế, vẽ mặt phẫn hận nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Thực sự đủ buồn cười, nữ nhân bốn vương vừa ý mà người lại sai sử như nha hoàn, cũng không muốn cho ta gặp. Chuyện này nếu truyền đi tên tuổi anh minh cả đời của ta sẽ bị hủy.

Tần Tiêu đang muốn trêu chọc hân vài câu, cửa ra vào lại có khách nhân đi vào, vì vậy đi lên nghênh đón, là một ít tướng quân trong phủ Vệ Suất đi tới, mang hơn mười vò rượu ngon, đi vào trong phủ. Điền Trân cười nói:

- Đại suất, người không cho chúng ta tặng lễ vật nhưng mà chúng ta tặng rượu được chứ? Rượu này là đồ tốt, chúc đại suất vận may lâm đầu, năm rộng tháng dài!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Vậy thì cảm ơn các vị huynh đệ! Thỉnh vào chánh đường dùng trà.

Thanks

227. Chương 227: Trùm Đánh Lộn Chợ Tây

Chương 227: Trùm đánh lộn chợ tây

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đến là một đám tướng quân thân hình to lớn, Tần phủ cũng náo nhiệt hơn, đám nô bộc bắt đầu bận việc. Lý Trọng Tuấn cũng là người mang binh nên sau khi nói vài câu cũng hòa mình vào mọi người, trò chuyện vui vẻ.

Đúng lúc này đột nhiên cửa lớn của Tần phủ có một người chạy vào, chạy thẳng vài đại sảnh. Các tướng quân khách mời nhìn thấy một người thân hình cao lớn đen ngăm, hơn nữa lưng mang một cái bao lớn, thấy biểu lộ dị thường của hắn có người đi lên ngăn cản. Tần Tiêu khoát khoát tay bảo bọn họ tránh ra, tiến lên phía trước nói:

Như thế nào Thiết Nô, vội vàng hấp tấp như vậy, Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch đâu?

Thiết Nô đem cái bao lớn trên lưng giao cho nô bộc, bối rối khoa tay múa chân một hồi, Tần Tiêu nhìn thủ thế của hắn cũng hiểu được, Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch đi chợ phía tây gặp chuyện không may!

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Ta biết rõ, Thiết Nô. Người đi xuống đi, tới cửa chờ ta.

Sau đó nhìn Lý Trọng Tuấn nói ra:

- Điện hạ, Tần Tiêu xin lỗi, không thể tiếp đãi khách nhân rồi, nếu có khách nhân tới sau thì phải thỉnh điện hạ tiếp đãi giúp. Thay Tần Tiêu nói tiếng xin lỗi.

Lý Trọng Tuấn cũng nhìn ra dị thường, nói:

- Như thế nào? Phát sinh chuyện gì?

Tần Tiêu thấp giọng nói:

- Tạm thời còn không quá rõ ràng, ta đi nhìn rồi mới biết.

Lý Trọng Tuấn nói:

- Bỏn vương đi cùng với người. Tại Trường An này còn có chuyện gì mà Đại Đô Đốc không xen vào?

Tần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Điện hạ nên lưu lại trong phủ, đoán chừng không phải đại sự gì, ta đi một chút là được.

Hơn mười tướng quân bên cạnh nói:

- Đại suất, chúng ta cùng đi với người.

Tần Tiêu liên tục khoát tay:

- Mọi người hôm nay đều là khách quý của Tần Tiêu, nên lưu lại trong phủ. Một chút gia sự, ta xử lý xong sẽ quay lại.

Dứt lời Tần Tiêu vỗ vỗ tay, bước nhanh đi ra ngoài. Trong nội tâm nghĩ thầm: nếu như đem Lý Trọng Tuấn cùng những tướng quân kia cùng đi vậy mới là náo lớn. Không biết là chuyện gì đây?

Ý của Thiết Nô hình như Tử Dịch cùng Lý Tự Nghiệp hai người gặp phiền toái không nhỏ.

Tần Tiêu gọi Thiết Nô dẫn đường, hai người bước nhanh đi tới một con phố, đến khu chợ phía tây. Lúc này đang vào thời điểm chợ náo nhiệt nhất, tất cả cửa hàng đều sinh động, sinh ý thịnh vượng. Nhưng mà hôm nay có người vây quanh một cửa hàng chật cứng, muốn lách người vào cũng khó, ồn ào không chịu nổi.

Thiết Nô chỉ vào đồng kia người ‘ô ô’ mấy tiếng. trong nội tâm Tần Tiêu kêu khổ: Lý Tự Nghiệp, Tử Dịch hai người này làm gì vậy, như tại sao lại dẫn tới người vây xem nhiều như thế?

Tần Tiêu chen vào đám người, ra sức đẩy bức tường người ngăn cản, chen lên phía trên.

Đập vào mắt chính là một hành lang tửu lâu biến thành một đám phế tích, bình phong và bàn ghế bị ném loạn, chén bát vỡ nát, một mảnh bừa bãi. Chưởng quầy và tiểu nhị tửu quán không biết chạy đi đâu, càng không cần phải nói tới khách nhân. Chỉ còn lại có Tử Dịch cùng Lý Tự Nghiệp hai người đang khí thế hiên ngang giẫm lên mấy đại hán, vui cười ha ha, nhìn thế nào cũng có phong phạm hiệp sĩ.

Trên mặt đất đã sớm có bảy tám đại hán nằm vật, mặt khác còn có mấy người đang run rẩy nép ở trong góc, giống như nhìn thấy yêu quái nhìn qua Tử Dịch cùng Lý Tự Nghiệp đang cầm bàn ghế trong tay, cái bàn xem như vũ khí hộ thân.

Tử Dịch chế nhạo mấy đại hán nằm rạp dưới đất, đi tới gần đại hán đang trốn trong góc phòng, cái mũi nhếch lên, làm ra biểu lộ khinh thường, ngạo mạn nói:

- Thế nào, còn đánh không? Bà cô hôm nay đại khai sát giới, giáo huấn đám các người, đừng ý vào khổ người lớn và đông thì có thể khi dễ người khác.

Sau lưng Lý Tự Nghiệp cười to như sư tử rống:

- Bọn oắt con này, gia gia còn chưa tập thể dục đấy, cũng chỉ dùng một nắm đấm đã nằm rạp trên đất rồi. Thật sự là chưa đủ nghiền!

Trong nội tâm Tần Tiêu hiểu rõ: hai gia hỏa này tới chợ phía tây này ‘hành hiệp trượng nghĩa’ tìm người đánh nhau!

Bất đắc dĩ vì người xem quá nhiều. Lách vào một đoàn người chật như nêm cối, Tần Tiêu ra sức đi vào bên trong, thật vất vả mới đi lên trước nhất, nghe được mấy người bên cạnh nghị luận:

- Hai người này đúng là có chút thủ đoạn. Mười hai mười ba đàn ông lại bị bọn họ đánh bại hơn phân nửa.

- Tiểu cô nương kia mới lợi hại. Chân sau đá liên hoàn cước, cũng không biết là học công phu ở nơi nào, thật là quái dị, hết lần này tới lần khác chân đều không hạ xuống, đùa nghịch còn rất đẹp mắt.

- Dọa! Người không hiểu rồi! Cự hán kia từng chiêu đều bài bản hẳn hoi, nhất định là xuất thân quân đội, lại không phải là bảo tiêu, võ sư, một quyền đánh ngã một người rồi cuộc không đứng dậy được. Chắc chắn, thật sự là quyền Vương!

- Chúng ta thấy hai người này chắc là trùu đánh lộn! Ta cho tới bây giờ còn chưa nhìn thấy qua có ai đánh nhau lại đặc sắc đã nghiền như vậy, so với làm xiếc còn tốt hơn nhiều!

Tần Tiêu nghe được thì nội tâm kêu khổ: một chân đá liên hoàn cước, đây không phải là chiêu ta dùng giáo huấn lão tiểu tử Vi Đình kia sao, thối pháp trong Tán Đả? Không ngờ lại bị Tử Dịch học được, Lý Tự Nghiệp, quyền vương? Thằng này căn bản chính là ma vương giết người đấy! Cũng không biết mấy người nằm trên mặt đất còn mạng không. Nếu như náo tới mức có người chết trong nơi đông người thế này, thật sự không dễ thu thập!

Nghĩ tới đây nội tâm Tần Tiêu sôi ruột, buồn bực quát lên. Hai tay đưa lên dùng sức vạch đám người ngăn cản ra, không tự giác đi lên trên.

Tần Tiêu đi xuyên qua đám người. Bước vào trong tửu lâu lạnh lùng nói:

- Các người làm gì?

Tử Dịch nghe được âm thanh của Tần Tiêu thì toàn thân khẽ run rẩy, chậm rãi xoay người lại, sau đó cúi đầu tránh đi, tránh qua một bên. Lý Tự Nghiệp cười ngây ngô hai tiếng:

- Không có gì, không có gì. Giáo huấn mấy tiểu hầu tử chuyên gây tai họa mà thôi. Xong việc, trở về đi.

Tần Tiêu nhìn thấy mấy gia hỏa kêu cha gọi mẹ nằm trên đất kia, cả sảnh đường bừa bãi, thật sự dở khóc dở cười ‘ xong việc, trở về ’? Lý Tự Nghiệp người đang cho rằng thành Trường An là nhà xí của người sao, vung tay xong còn muốn bỏ đi?

Những ý niệm của Tần Tiêu vừa hiện lên thì sau lưng truyền đến âm thanh la hét.

- Tránh ra tránh ra, quan phủ ban sai, người không phận sự lui ra.

Hơn mười hai bộ khoái chen qua đám người ngay ngắn đi vào trong, bao quanh cả tử lâu. Tần Tiêu đang chuẩn bị nói mấy câu, mấy gia hỏa đang nấp trong góc lại chạy lên tìm đám bộ khoái này, lớn tiếng kể khổ, nói là ‘ hai cậu nam nữ trước mắt này ’ ý thế hiếp người, dựa vào công phu quyền cước ô nhục ẩu đả Hoàng Gia Vệ Suất.

Hoàng Gia Vệ Suất?

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp đưa mắt nhìn nhau, đồng thời trong nội tâm cả kinh nói: tại sao là ‘ Hoàng Gia Vệ Suất ’?

Thừa dịp bọn chúng ta la hét ầm ĩ, Tần Tiêu nhìn qua Lý Tự Nghiệp thấp giọng hỏi:

- Tại sao hồ đồ động thủ động cước ở nơi này? Trước đó không rõ đám người này là ai sao?

228. Chương 228: Trùm Đánh Lộn Chợ Tây (2)

Chương 228: Trùm đánh lộn chợ tây (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Lý Tự Nghiệp vẻ mặt buồn khổ:

- Nha đầu này theo chân bọn chúng náo loạn, nằng động thủ ta làm gì còn thời gian mà hỏi, cho nên vung quyền đánh qua!

Tần Tiêu tức giận tới mức liệt răng, thấp giọng mắng:

- Làm, làm cái đầu người! Thật sự là heo mà! Hai con heo!

Lúc này một đầu mục bắt người đi tới, cao sáu xích, uy vũ hùng tráng, mày rậm mắt to, cũng có chánh khí, nghiêm nghị nói ra:

- Đây là kẻ gây họa? Đây là người vậy xem? Ai không có phận sự nhanh chóng rời đi, không nên ảnh hưởng tới ban sai làm việc.

Tần Tiêu tiến lên:

- Người là Kinh Huyền đầu mục bắt người? Xin hỏi cao tính đại danh?

Đầu mục bắt người mỉm cười, chấp chấp tay, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Chỉ là một đầu mục bắt người ở Kinh Huyền mà thôi, Hình Trường Phong.

Tần Tiêu cũng nhú ra tay:

- Thì ra là Hình đầu mục, thất kính. Bổng tưởng là Đông Cung Tả Vệ Suất Chủ Suất Tần Tiêu. Nghe được nơi này có người nháo sự cố ý tiến đến xem. Không ngờ hai người trong đó một người là phó suất, người còn lại là quản gia trong phủ ta. Chuyện này hình như là gia sự của Hoàng Gia Vệ Suất, Hình đầu mục bắt người có thể cân nhắc đem những người mang về xử lý?

Hình Trường Phong vẫn mỉm cười như trước, nụ cười rất chuyên nghiệp, chấp chấp tay hơi cúi người, sau đó đứng thẳng lên, nói:

- Thì ra là Tần tướng quân, tiểu nhân thất lễ. Tần tướng quân đã biết rõ người nháo sự là thủ hạ và gia nô, cũng biết tránh hiềm nghi. Những bộ khoái chúng ta là ban sai ở kinh thành còn đau khổ nhiều hơn, cũng thỉnh Tần tướng quân thông cảm mới được. Nếu toàn thành đều là vương công đại thần cũng giống như Tần tướng quân. Ban ơn lấy lòng muốn mang người đi thì chúng ta và một ít bộ khoái, người trong nha môn cũng là thùng rỗng kêu to rồi.

Mấy đại hán bị đánh kia nghe nói Tần Tiêu báo danh thì không có chút biểu hiện kính sợ nào, ngược lại chạy đến Hình Trường Phong trước mặt gào thét như sấm:

- Đầu mục bắt người, đầu mục bắt người không dậy nổi, thần khí à? Nói cho người biết chúng ta là Bắc Nha Thiên Kỵ, thân huân Vệ Suất của hoàng đế, hai nam nữ vô liêm sỉ này đánh huynh đệ chúng ta bị thương còn tìm người tới giải vây, không dễ dàng như vậy!

Tần Tiêu trợn mắt trừng, lạnh lùng nói:

- Im ngay! Chớ có càn rỡ! Thiên Kỵ thì không dậy nổi à, có thể tùy ý gào thét giữa phố xá muốn làm gì thì làm? Bốn tướng lúc nào thỉnh cầu tha tội. Chẳng qua là không muốn đem chuyện này náo lên công đường, đến lúc đó Thiên Kỵ cùng Tả Vệ Suất cũng không đẹp mặt gì!

Mấy quân tốt bị khí thế của Tần Tiêu làm sững sờ, nhưng cũng không có lùi bước, cứng rắn nói:

- Tả Vệ Suất cũng xứng đánh đồng với Thiên Kỵ hay sao? Một đám bát tài ' công tử quân '. Chủ Suất cũng chỉ là bao che khuyết điểm mà thôi, thần khí cái rắm!

Thiết quyền của Lý Tự Nghiệp giơ lên, thân thể lao tới suýt nữa một quyền đánh chết tên Thiên Kỵ Vệ Sĩ kia, nhưng mà Tần Tiêu phi thân như điện thiểm kéo hẳn về, Hình Trường Phong cũng ngăn cản ở trước mặt Lý Tự Nghiệp:

- Còn không ngừng tay. Hẳn là muốn náo tai nạn chết người sao?

Mấy bộ khoái khác cũng vây quanh đám Thiên Kỵ Vệ Sĩ, đem hai người ngăn cách ra.

Chính vào lúc này có người nói:

- Huyện lệnh đại nhân tới!

Tần Tiêu nhìn thấy trong đám người có một kẻ hơn bốn mươi tuổi, một quan viên mặc áo quan màu xanh lục, người này dò xét tình hình trong tửu quán một hồi, sau đó nhìn qua Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp, có chút chần chừ:

- Thì ra là tân nhiệm Tả Vệ Suất Tần tướng quân cùng Lý tướng quân, thất kính, thất kính!

Tần Tiêu chấp tay đáp lễ:

- Đại nhân khách khí.

Kinh Huyện Huyện lệnh cũng là người được tảo triều. Xem ra hôm nay tảo triều hẳn cũng nhận biết được thánh chỉ khen thưởng Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp.

Huyện lệnh nói:

- Hạ quan Trường An huyện lệnh Bùi Tụng Hành, nghe nói nơi này có người nháo sự, cố ý tới đây xem. Không biết nhị vị tướng quân có quan hệ gì? truyện copy từ

Bùi Tụng Hành thấy đại tướng cũng không có biểu hiện khúm núm hay lấy lòng gì.

Hình Trường Phong tiến lên phía trước nói:

- Đại nhân, vị Lý tướng quân này là một trong những người nháo sự; một người khác là quản gia nội thị của Tần tướng quân.

Bùi Tụng Hành mặt mỉm cười, nhìn qua Hình Trường Phong nói ra:

- Đã như vậy còn không mang đi, sững sờ ở chỗ này để cho dân chúng chế giễu sao?

Hình Trường Phong chấp tay đồng ý:

- Tuân mệnh!

Tần Tiêu rất là khó chịu nhìn qua Bùi Tụng Hành, không nghĩ tới hắn lại nói trước:

- Tần tướng quân, hạ quan biết rõ ngươi muốn nói cái gì. Nhưng mà Tần tướng quân ngài cũng suy nghĩ thay cho hạ quan, đây chính là thành Trường An, khắp nơi đều là quan lớn vương tộc, hạ quan rất khó làm việc. Nhưng mà hoàng đế bề hạ từng chính miệng nói với hạ quan, vương tử phạm pháp đồng tội với thứ dân. Những huyện lệnh bộ khoái chúng ta làm người bảo vệ an ninh, càng phải quán triệt giữ gìn luật pháp Đại Chu. Tần tướng quân đã là tướng quân, cũng là Ngự Sử, còn làm qua Khâm Sai, lẽ ra cũng hiểu đạo lý này.

Tần Tiêu bị hắn cái nói móc làm cho bực mình, nhưng lại nghĩ tới hắn thân là huyện lệnh Trường An Kinh Huyền, ngày bình thường cũng có liên hệ với chút ít vương công đại thần, tiếp xúc qua quan lớn vương tộc quá nhiều, nếu không có mấy phần thủ đoạn cùng bản sự sợ đã sớm xéo đi. Vì vậy nói ra:

- Bẩm tướng cũng không muốn ảnh hưởng Bùi đại nhân giải quyết việc chung, nhưng mà với tư cách là thủ trưởng, chủ nhân nên cũng muốn biết rõ nguyên nhân. Nếu Bùi đại nhân cho ta mặt mũi, xin mời cho ta mang theo hai người này về phủ thẩm vấn rõ ràng, nếu thật có sai sẽ giao cho đại nhân xử trí.

Bùi Tụng Hành mỉm cười:

- Hồi bẩm Tần tướng quân, theo luật pháp triều đình thiếu đả bên đường, hư hao tư vật của người khác trước tạm giam giữ lại thẩm vấn. Ai đúng ai sai hạ quan sẽ thẩm vấn rõ ràng, cẩn thận xử lý. Tần tướng quân yên tâm, Lý tướng quân là quan viên trong triều đình, theo luật thì trừ Đại Lý Tự cùng Ngự Sử đài ra thì quan phủ không được tùy ý ngược đãi; nàng kia đã là người của Tần tướng quân thì hạ quan cũng cẩn thận chiếu cố, vạn lần không dám lãnh đạm. Nhưng mà Tần tướng quân yêu cầu hạ quan thứ cho khó tòng mệnh.

Trong nội tâm Tần Tiêu hừ lạnh nói: mục mục một ngũ phẩm Kinh Huyền huyện lệnh, nói rõ là ta làm hư tổn đồ vật sao? Nhưng mà thằng này nói lẽ phải, nhất thời cũng đuối lý, nhưng hắn nói xem ra thằng này liên hệ với các vương công đại thần, cũng còn có một chút kinh nghiệm, ít nhất không có khom lưng khi thấy quyền quý, cũng có mấy phần khí phách. Nếu như hắn đã hứa hẹn thì trước hết cho hắn mang về phủ Trường An thì có là gì? Trước tạm tránh tai mắt đã, đến lúc đó cũng dễ làm việc.

Tần Tiêu nói:

- Nếu Bùi đại nhân nói như vậy thì bản tướng cũng không ngăn cản nữa. Người, người có thể mang về. Nhưng nếu như ta biết người lạm dụng hình phạt, làm xương làm gãy... Ngự Sử như ta đến lúc đó cũng không quản Bùi đại nhân rồi, khi đó cùng uống chút trà.

229. Chương 229: Nhân Mạng Quan Thiên

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 229: Nhân mạng quan thiên

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Bùi Tụng Hành vẫn mỉm cười như trước, chấp tay nói:

- Tần tướng quân nếu muốn uống trà có phủ Trường An của hạ quan, tùy thời xin đợi đại giá. Tần tướng quân yên tâm, hạ quan nhất định sẽ làm theo công vụ, tuyệt đối không dám làm ẩu.

Tử Định bên cạnh gấp tới mức chân nhảy lên, cầm lấy tay áo của Tần Tiêu, hô lên:

- Cái gì nha, một tên huynh lệnh cũng dám mang ta đi? Người nhanh nghĩ biện pháp...

Tần Tiêu vung tay áo một cái, vứt bỏ tay của Tử Định.

- Động thủ đánh nhau thì sao không thấy người chịu thua? Bùi đại nhân làm theo công vụ, lại có mặt ở đây, ta có biện pháp nào? Người trước an tâm cùng Bùi đại nhân cùng Hình đầu mục đi tới huyện nha Trường An, thành thành thật thật đi, đừng có lại gây chuyện. Ta sẽ đi gặp người, tới lúc đó sẽ nghĩ biện pháp.

Tử Định phì cười vẻn vẹn cái miệng lên, nói:

- Ta biết rõ. . .

Lý Tự Nghiệp đỉnh đạc nói:

- Nha đầu, sợ cái gì! Lão Lý ta cùng đi với người. Không có việc gì, chúng ta có lý, trên công đường cũng không sợ. Qua không bao lâu cũng sẽ được thả ra.

Lý Tự Nghiệp nói ra lời này này Tần Tiêu ngược lại yên tâm. Nếu như được phép đi vào trong nha môn, cũng không đáng dong dài với huyện lệnh ngu phẩm làm gì.

Bùi Tụng Hành phát phát tay:

- Toàn bộ mang đi!

Hình Trường Phong cùng một đám đầu mục bắt người đem Tử Định, Lý Tự Nghiệp cùng mười ba tên Thiên Kỵ vệ mang đi, cũng không có tay đeo gông làm gì, đám người vây xem tản đi không ít.

Đám người dần dần tán đi, Tần Tiêu đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, râu rĩ thở dài một hơi. Lúc này lão bản và tiểu nhị đã lần lượt đã quay về, nhìn thấy bộ dạng của sảnh đường hỗn loạn, ngay cả bình phong cũng bị đánh nát, khóc không ra nước mắt.

Tần Tiêu có chút tâm phiền, nhìn Thiết Nô nói:

- Về nhà cầm tiền tới bồi thường cho tửu quán.

Sau đó nhìn qua lão bản tửu quán nói ra:

- Đồ vật nơi này đều do ta bồi thường. Sau đó các người đến phủ Trường An, Huyện lệnh hỏi cái gì cũng không được ăn nói lung tung bừa bãi.

Lão bản mập mập mừng rỡ, vội vàng chấp tay cảm ơn:

- Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên, đa tạ tướng quân!

Tần Tiêu khoát tay ngăn lại, không kiên nhẫn, trong nội tâm râu rĩ thầm nghĩ:

- Lão tử hiện tại trừ những huynh đệ bằng hữu này thì chỉ còn lại tiền. Đừng nói là mấy cái bàn ghế này, mua mười tám cái quán rượu bồi thường cũng được. Chỉ cần Lý Tự Nghiệp cùng Tử Định bình yên vô sự là được rồi.

Đã Tử Định cùng Lý Tự Nghiệp không phải chọc đại họa gì, trong lòng Tần hờn dỗi cũng giảm đi rất nhiều. Muốn về trong nhà mở tiệc đãi đám quan lại Trương Giản Chi, lập tức đi về nhà. Thiết Nô lấy một bao bạc ước chừng hơn trăm lượng ném cho lão bản quán rượu, lão bản vốn ủ rũ đã vui lại, ước gì mỗi ngày đều có người tới quán rượu mà đánh nhau thế này, lại bồi thường một khoảng lớn cho đám bàn ghế không đáng hơn hai lượng! Một trăm lượng bạc đó chính là 100 quan tiền, cho dù thời điểm sinh ý tốt cũng chống đỡ vượt qua lợi nhuận năm sáu ngày của quán ban long hoi.

Tần Tiêu về đến nhà xem ra khách nhân đang lục đục đi tới, đều tụ tập trong sảnh đường, nói chuyện phiếm uống trà. Tần Tiêu vội vàng đi lên, đám khách nhân lại huyền não ào lên.

Trong triều có một ít quan viên phẩm hàm không kém Tần Tiêu cũng hơn mười, Tương Vương Lý Đán, cộng thêm Lý Trọng Tuấn cùng người của Tả Vệ Suất, lúc này hơn ba mươi người, tràng diện vô cùng náo nhiệt.

Lý Trọng Tuấn thấy Tần Tiêu vào cửa thì nhìn chăm chăm vào phía sau cửa hắn, thấy hắn một người vào phủ liên tục không ngừng kéo hắn qua một bên, thấp giọng hỏi:

- Tại sao ngươi về một mình? Nha đầu đâu rồi?

- Nha...

Tần Tiêu giả bộ như không đếm xỉa tới, nói:

- Nàng cùng Lý Tự Nghiệp vẫn còn mua đồ, tối nay trở về.

Lý Trọng Tuấn nháy mắt mấy cái, nghi ngờ nói:

- Vừa rồi... Không có phát sinh chuyện gì chứ? Có vấn đề sao?

- Không có việc gì.

Tần Tiêu cười cười, nói:

- Tên Thiết Nô có chút ngu si, làm không rõ tình huống. Cùng Tử Định cùng Lý Tự Nghiệp tẩu tán lại bối rối khuyên đồ quay về.

Lý Trọng Tuấn bán tín bán nghi gật gù đầu:

- Ah, là như thế này...

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm nghĩ: nếu đem chuyện Tử Định bị bắt noi cho Lý Trọng Tuấn. Dùng tính tình thái tuế của hắn nói không chừng sẽ mang theo phủ binh đi huyện nha Trường An đòi người. Việc này náo lên thì lúc đó không cách nào thu thập, nên gạt hắn thì tốt hơn. Dù sao bọn người Tử Định hiện tại cũng không có vấn đề gì, đoán chừng chỉ qua một lát hỏi thăm xong sẽ cho về. Nhiều lắm là giao chút tiền bồi thường mà thôi. Phạt tiền? Hiện tại không có cái gì, hắn chỉ có tiền mà thôi.

Lý Trọng Tuấn an tâm, cũng không mang việc này đặt trong lòng, vui cười ha ha chạy tới nói chuyện phiếm với bọn người Lý Hiến. Những chuyện xảy ra bị hắn quên đi rồi.

Qua trong chốc lát cửa ra vào lại có hai kiệu chạy tới, Trương Giản Chi cùng Diêu Sùng đến, Tần Tiêu tự mình đi ra trước phủ nghênh đón:

- Trương Các lão, Diêu đại nhân, Tần Tiêu cung kính bồi tiếp đã lâu.

Trương Giản Chi cùng Diêu Sùng cười ha hả, nói:

- Đến chậm đến chậm, tướng quân chớ trách.

- Không dám!

Tần Tiêu cười dẫn đường:

- Mời!

Hai người đi vào thì yến hội cũng náo nhiệt hơn nữa. Tần Tiêu vốn cho rằng sẽ đến bảy tám chục người, gom góp mười bàn, không nghĩ tới chỉ hơn ba mươi người. Tần Tiêu thầm nghĩ: xem ra thần tử trong triều cũng có chút là không vui với chuyện này; hoặc là nói Tần Tiêu ta hiện tại mặt mũi còn quá nhỏ, thỉnh không được những đại thần kia rồi; càng có khả năng là trong đó có rất lớn đều xem mặt Võ Tam Tư mà làm việc.

Tần Tiêu cũng không có cảm giác chuyện này có gì lớn, đạo lý đối nhân xử thế đơn giản chính là như vậy. Hiện tại mình vừa lên triều, nhiều lắm chỉ là một gương mặt mới mà thôi, có được hai thừa tướng và thân vương cổ động là không đơn giản rồi.

Tử Định là đại tổng quản bỏ rơi nhiệm vụ, Lý Tiên Huệ tự mình chạy đến hậu đường, chỉ tay cho đám nha hoàn làm bếp, tiến hành tiệc rượu. Lý Tiên Huệ xuất thân hoàng tộc, dạng món ngon nào mà chưa nếm qua, có khi hứng thú cũng tự mình làm một ít, vì vậy ở phương diện món ăn so với đám vương thân công chúa ngu ngốc thì nàng quả thực có thể gọi là nhân vật cấp tông sư. Những đầu bếp tay nghề xuất chúng

trải qua Lý Tiên Huệ chỉ điểm thì thức ăn mang lên hương vị nơ đủ, hơn nữa rất xa hoa, nghiêm nhiên mang theo vài phần phong thái cung đình.

Những thân vương thì không có cảm giác gì, ngược lại những quan lại và tướng quân Vệ Suất nhìn thấy thức ăn như tác phẩm nghệ thuật thì đều nhao nhao chắc chắn tán thưởng. Ngay cả Trương Giản Chi cũng nói:

- Tàn tướng quân, không thể ngờ đầu bếp trong phủ lại có năng lực như vậy. Tướng quân thật sự là người biết hưởng thụ đấy!

Tiệc tối đầu vào đầy vô cùng náo nhiệt, Tàn Tiêu cơ hồ đều quên đi chuyện xảy ra vừa rồi. Sắc trời dần dần tối lại, các tân khách thưởng thức ca múa phẩm trà thơm mới nhao nhao cáo từ rời đi.

230. Chương 230: Chuyện Có Kỳ Quặc

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 230: Chuyện có kỳ quặc

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

May mắn Lý Trọng Tuấn cũng uống tới say mềm, bận rộn nhiều việc uống rượu mua vui nên không có tìm Tàn Tiêu hỏi Tử Dịch. Tàn Tiêu gọi hạ nhân chuẩn bị một chiếc xe ngựa mang Lý Trọng Tuấn đưa về phủ Vệ Vương.

Khách mới tán đi, Tàn Tiêu chậm rãi đi vào trong sân:

- Kỳ lạ! Tử Dịch cùng Lý Tự Nghiệp còn chưa về! Sẽ không có chuyện gì chứ?

Trong nội tâm của Tàn Tiêu có cảm giác bất an, theo lý thuyết thì chuyện nhỏ như đánh nhau thể này chỉ cần hơi có chút quan hệ và bối cảnh cũng sẽ không có giam người qua đêm. Nhưng bây giờ mắt thấy sắp tới giờ Tuất nhưng người còn chưa về.

Lý Tiên Huệ lắng lắng đi đến bên người Tàn Tiêu, nói nhỏ:

- Như thế nào, có việc phiền lòng sao?

Tàn Tiêu lạnh nhạt cười cười:

- Không có gì. Nhưng mà Tử Dịch cùng Lý Tự Nghiệp đến bây giờ còn chưa về, có chút lo lắng.

Lý Tiên Huệ an ủi:

- Đừng lo lắng, Tàn đại ca. trường An huyện lệnh Bùi Tụng Hành này ta biết rõ. Trước kia hắn làm Kinh Huyền Huyện thừa dùng chuyện công mà không phục quyền quý mà nổi danh. Hiện tại hắn làm huyện lệnh Trường An chắc có lẽ không oan uống người tốt đâu. Nói không chừng Tử Dịch cùng Lý Tự Nghiệp hiện tại đang trên đường quay về.

Nghe Lý Tiên Huệ nói như vậy, Tàn Tiêu cảm thấy an tâm rất nhiều:

- Ân, Tiên Nhi nói rất có đạo lý, ta lo ngại nhiều rồi... Tiên Nhi, ủy khuất người rồi, làm người trốn tránh cả ngày, không thể đi ra gặp người.

Lý Tiên Huệ mỉm cười lắc đầu:

- Không có việc gì, ta cũng quen rồi. Hơn nữa Tiên Nhi mấy ngày nay xem như thông suốt một việc, người thân của ta tương kiến không bằng hoài niệm. Cũng giống như ngày hôm qua ta trốn ở phía sau ẩn ẩn nhìn thấy tam ca Trọng Tuấn, cười nói lớn tiếng, miệng lớn uống rượu, rất vui vẻ rất tiêu sái thì ta rất vui vẻ.

Tàn Tiêu cười cười, vỗ vỗ lưng của Lý Tiên Huệ:

- Đi thôi, trong sân sương sớm đã buông xuống rồi, muỗi cũng bắt đầu nhiều, trở về phòng đi.

Đúng lúc này cửa phủ vừa đóng bị người gõ vang. Nô bộc tiến lên mở cửa, bên ngoài có người nói:

- Xin hỏi nơi này chính là Tả Vệ Suất đại tướng quân, phủ của Tần tướng quân không?

Nô bộc nói:

- Đúng vậy. Người có chuyện gì vậy?

- Ta là người huyện Trường An đầu mục bắt người Hình Trường Phong, phụng mệnh Huyện lệnh đại nhân cố ý đến bái kiến Tần tướng quân, có chuyện quan trọng cần chuyển đạt.

Tần Tiêu nghe được rõ ràng, vì vậy nói ra:

- Mời hán vào.

Hình Trường Phong chạy chậm đến chánh đường gặp Tần Tiêu, chấp tay vái chào:

- Hình Trường Phong bái kiến Tần tướng quân!

Tần Tiêu khoát khoát tay, ý bảo hán miễn lễ:

- Hình đầu mục bắt người mời ngồi, đêm khuya tới chơi có việc gì thế? Lý Tự Nghiệp Lý tướng quân và tông quân của ta sao còn không thấy thả người trở về?

Hình Trường Phong không có ngồi xuống, thần sắc nghiêm trọng:

- Tiểu nhân vì việc này mà tới!

Trong nội tâm Tần Tiêu sinh nghi, có cảm giác không ổn:

- Chuyện gì xảy ra?

Hình Trường Phong chấp tay nói:

- Tần tướng quân, cũng không phải là huyện lệnh đại nhân không cho ngài mặt mũi, làm xằng làm bậy. Theo lý thuyết hành hung đánh nhau trên phố có thể chuộc đồng tha tội, Huyện lệnh đại nhân cũng không có ý giam giữ bọn họ qua đêm. Nhưng mà hôm nay Lý tướng quân, Tử Dịch tổng quản đánh nhau với Thiên Kỵ Vệ Sĩ, khi mang về huyện nha Trường An thì đột nhiên có ba người chết bất đắc kỳ tử! Trải qua khám nghiệm tử thi thì nội tạng tổn hại chảy máu, đã chết vì xuất huyết bên trong!

- Cái gì?

Tần Tiêu kinh hãi, hán đứng phát dậy.

- Tình hình lúc ấy ta cũng nhìn thấy, Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch sớm đã hạ thủ lưu tình, cũng không có đả kích chỗ hiểm của người ta. Bằng không dùng thân thủ của hai người thì đám người kia đã chết cả rồi, cũng không phải là chuyện kỳ quái! Những kẻ bị thương té xuống đất ta cũng xem xét qua, cũng không có thụ thương trí mạng gì cả, cơ bản đều là tổn thương tay chân mà thôi.

Hình Trường Phong cau mày, trên mặt nghi hoặc lắc đầu:

- Tần tướng quân, tiểu nhân lúc ấy cũng ở đó, nhìn tình hình đúng như đại nhân nói, cũng không có người bị thương trí mạng. Nhưng mà bây giờ ba người chết trong huyện nha Trường An, đây cũng là sự thật bày ra trước mắt! Khám nghiệm tử thi thì nói là ‘ nội tạng bị hao tổn ’, tiểu nhân đoán chừng trong quá trình bọn họ đánh nhau thì bị trúng tới ngũ tạng lục phủ, chúng ta không cách nào tra ra.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm hận: chuyện này thật phiền phức, rõ lại náo tai nạn chết người!

Hình Trường Phong tiếp tục nói:

- Huyện lệnh đại nhân cố ý bảo tiểu nhân tới nơi này báo tin, Lý tướng quân cùng Tử Dịch tổng quản hôm nay sẽ không được thả về. Hơn nữa còn phải bị thẩm vấn, thẳng đến khi tra ra được manh mối. Cho nên thỉnh Tần tướng quân phái người đến huyện nha Trường An tiến hành một ít thủ tục, đưa quần áo dụng cụ.

Tần Tiêu nói một tiếng:

- Không cần phải nói, ta tự mình đi huyện nha Trường An. Hình đầu mục bắt người, xin mời.

Hình Trường Phong chấp tay, xoay người rời đi, đi trước dẫn đường.

Lý Tiên Huệ kéo tay của Tần Tiêu, nói:

- Tần đại ca, chớ làm việc xúc động! Từ trước tới nay Kinh Huyền Huyện lệnh phá án đều lục thân không nhận, không bị chức quyền đè ép.

Tần Tiêu miễn cưỡng mỉm cười, vỗ vỗ tay của Lý Tiên Huệ:

- Ta hiểu. Yên tâm.

Tần Tiêu hiểu loại bản án liên quan tới nhân mạng, cho dù Lý Tự Nghiệp là tướng quân ngũ phẩm, chỉ sai tay giết người cũng miễn không được trọng tội; Tử Dịch chỉ là bình dân thì không cần phải nói, cao nhất có thể phán lưu vong cùng hình phạt treo cổ. Hơn nữa bản án liên quan tới quan viên có hình phạt lưu vong, xoắn thủ, Kinh Huyền sẽ báo cáo lên Đại Lý Tự, thỉnh Đại Lý Tự xem xét quyết định, lại chuyển giao cho Hình bộ xét duyệt.

Chuyện này chính là điểm làm Tần Tiêu sốt ruột, nếu náo đến Đại Lý Tự thì đúng là phiền toái. Vương công quý tộc đi vào cũng không có gì tình cảm gì để nói, nên dùng hình thì sẽ có đại hình hầu hạ.

Tần Tiêu cười bảo mã ra roi thúc ngựa, trong khoảng khắc đi tới huyện nha Trường An.

Hình Trường Phong dẫn Tần Tiêu bước nhanh đi vào phòng riêng của huyện nha.

Đi qua một cổng vòm hình tròn tiến vào hậu viện, Tần Tiêu nghe được bên trong có người nói chuyện:

- Xin trả lời Vũ Tướng quân, hạ quan nhất định bám theo công lý, chớ quan tâm tới chuyện này.

- Ân, chắc hẳn Bùi đại nhân cũng là người thức thời, sẽ không làm tướng quân thất vọng. Nếu như thế bổn quan cáo từ.

- Đại nhân tạm biệt...

Cửa bị mở ra, một nam tử trung niên hơn bốn mươi thản nhiên đi tới, thần sắc rất kiêu căng. Bùi Tụng Hành tự mình tiến hẳn ra cửa, chấp tay từ biệt.

Tần Tiêu vừa vặn gặp thoáng qua nam tử này, nam tử khinh miệt kêu rên một tiếng, nghênh ngang rời đi.

Tần Tiêu nhìn qua bóng lưng người này, trong nội tâm oán hận thầm nghĩ, chó săn mà thôi, thần khí cái rắm!

- Tần tướng quân, mời vào trong.

Bùi Tụng Hành chấp tay hành lễ, đem Tần Tiêu mời vào trong phòng.

Không đợi Tần Tiêu đặt câu hỏi, Bùi Tụng Hành mở miệng nói:

- Tần tướng quân cũng nhìn thấy, người vừa rồi là Tham Sự bắc nha phủ Tổng Đốc. Hẳn phụng mệnh Bắc Nha Thiên Kỵ Vũ Ý Tông Vũ Tướng quân tới đây đưa thiệp mời cho hạ quan.

231. Chương 231: Chuyện Có Kỳ Quặc (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 231: Chuyện có kỳ quặc (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu có chút không kiên nhẫn cười lạnh, nói:

- Bùi đại nhân, nói chuyện này với ta có ý gì?

Bùi Tụng Hành lạnh nhạt mỉm cười, đem thiệp mời kia lạnh nhạt đặt lên bàn:

- Không có ý gì. Chỉ muốn trần thuật một việc mà thôi. Tần tướng quân hẳn là cho rằng hạ quan sẽ mượn dẫn Vũ Tướng quân cáo mượn oai hùm đúng không?

Tần Tiêu thấy Bùi Tụng Hành bộ dạng không cho là đúng. Lại hỏi tường lại lời của Lý Tiên Huệ nói về Bùi Tụng Hành này, xưa nay hẳn vì chuyện không sợ cường quyền mà trù danh, vì vậy cũng không muốn vì chuyện này mà nói gì nữa, dùng tính tình của Vũ Ý Tông thì hẳn không can dự vào chuyện này đó mới là kỳ quái.

Tần Tiêu ngữ khí hòa hoãn. Lạnh nhạt nói ra:

- Thiệp mời mà thôi, Tần Tiêu không muốn hỏi đến, đó là việc của đại nhân. Ta đến chính là muốn thăm Lý Tự Nghiệp cùng Tử Địch. Hình đầu mục bắt người đã nói tình hình cho ta biết. Ta tới đây là xử lý chuyện thủ tục cho hai người này. Chuyện còn lại là muốn hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bùi Tụng Hành cười cười:

- Hạ quan đêm khuya chưa ngủ chính là đợi đại nhân. Hạ quan tự mình mang đại nhân đi vào trong ngục một chuyến.

Tần Tiêu mỉm cười gật đầu:

- Vậy thì làm phiền Bùi đại nhân.

Hình Trường Phong dẫn đường phía trước, cầm theo một cây đèn đi vào đại lao huyện Trường An. Con đường quanh co và phải đi qua bảy tám cánh cửa khóa kín, nhìn thấy trong hai nhà tù song song với nhau, hai nhà giam này khác với những nơi khác, xem như mở độc lập, trong gian phòng giam này cũng không có mùi ẩm mốc hôi thối.

Trong hai gian phòng giam này phân biệt giam Lý Tự Nghiệp cùng Tử Địch, nhìn thấy Tần Tiêu đi tới, bọn họ lao tới gần lan can gỗ, kinh sợ kêu lên:

- Tướng quân!

Tần Tiêu nhìn thấy hai người bọn họ cũng đã bị đeo gông và xiềng chân, tuy không có thụ hình nhưng bộ dáng vô cùng chật vật.

Bùi Tụng Hành nói ra:

- Hình đầu mục bắt người, mở khóa.

Hình Trường Phong tiến lên cử nhà lao của Lý Tự Nghiệp ra. Gỡ khóa sắt cho Tần Tiêu đi vào.

Lý Tự Nghiệp sầm sầm, buồn khổ ôm đầu, hẳn có nhiều lời muốn nói nhưng ngập ngồ lâu mà không nói ra được lời nào.

Tần Tiêu dùng ngữ khí hòa hoãn nói. Cười cười vỗ vỗ cánh tay của Lý Tự Nghiệp, nói:

- Đừng hoảng hốt huynh đệ, ta cũng chẳng phải đã tới thăm ngươi sao. Trước nói cho ta biết một chút tình huống lúc ấy.

Lý Tự Nghiệp hung hăng phun một ngụm, nhổ ra một cục đàm, oán hận nói ra:

- Lúc ấy ta cùng nha đầu còn có Thiết Nô đi, đúng lúc đi qua trước tửu quán nọ, nhìn thấy mấy người bên trong đang nháo sự, ăn cơm, uống rượu không trả tiền, còn đập nát mấy bàn lớn ghế dựa, làm cho khách nhân sợ quá bỏ chạy. Ta lúc ấy cũng không có đem chuyện này là quan trọng, không phải còn vội vã mua vài thứ nên chuẩn bị đi. Không có nghĩ rằng nha đầu Tử Địch còn nóng vội hơn ta, xông lên phân xử cho người ta.

- Phân xử? Nàng lúc ấy có động thủ không?

Tần Tiêu nhíu mày, dùng tính tình của Tử Định thì đúng là có vài phần không kiên nhẫn.

- Ta không có!

Tử Định ở nhà giam bên kia kêu lên.

- Ta lúc ấy theo chân bọn chúng nói chuyện, muốn bọn chúng trả tiền, sau đó bồi thường làm hỏng bàn ghế, hơn nữa còn xin lỗi chủ quán...

- Không có bảo người nói chuyện!

Tần Tiêu tức giận quay đầu lại rống một câu.

- Người cho rằng bây giờ còn đang đi lại trong giang hồ sao, giường cao chính nghĩa? Ta thấy lấy lòng mọi người mới đúng! Không có quy không có củ, tập tính phỉ tặc của người không sửa được mà, đã tính khó thuần!

Tử Định bị Tần Tiêu nói câu này thì ngẩn ngơ, sắc mặt lập tức trắng xanh, ngơ ngác nhìn qua Tần Tiêu, giống như vô cùng ủy khuất, dần dần cắn môi, cúi đầu, tội nghiệp co lại trong góc tường, buồn bực không lên tiếng.

- Tướng quân, kỳ thật. . .

Lý Tự Nghiệp cũng không có Tần Tiêu phát qua loại này hỏa, muốn nói chuyện, nhưng cũng có chút chần chờ, ấp a ấp úng nói ra:

- Lúc ấy cũng không nên trách nha đầu...

Tần Tiêu nặng nề thở dài một hơi, nói ra:

- Nói đi, về sau có chuyện gì xảy ra?

Lý Tự Nghiệp nói ra:

- Nha đầu theo chân bọn chúng phân xử, mấy gia hỏa kia mượn rượu giả điên, muốn chiếm tiện nghi của nha đầu, miệng lưỡi trơn tru nói điên nói loạn, còn muốn thân mật với nàng tại chỗ...

- Cái gì?

Tần Tiêu giận tím mặt, ‘băng’ một quyền nện vào vách tường, đột nhiên truyền tới tiếng chấn động, tường gạch đá xanh lập tức lưu lại vài vết rách, ngay cả bụi bặm trên tường cũng rơi xuống.

Bùi Tụng Hành ở ngoài cửa nhà lau sớ tới mức thân thể run lên, Hình Trường Phong bên cạnh cũng cảm giác toàn thân chấn động, không tự giác mà sờ chuôi đao bên hông. Tử Định đem tay chôn vào đầu gối, kinh hãi ủy khuất nhất thời vậy khóc lên, vô cùng thương tâm.

Tần Tiêu lúc này mới nhớ tới vừa rồi Tử Định nói chuyện bị mình quát lớn, lúc này thấy nàng khóc lên thì nội tâm càng phiền não, quay đầu lại ném một câu:

- Đừng khóc.

Tử Định thấy ngữ khí của Tần Tiêu mềm hơn rất nhiều thì trong nội tâm cũng được an ủi, nhẹ nhàng gạt gạt đầu, lau nước mắt cố nén ghen ngào.

Tần Tiêu nhìn Lý Tự Nghiệp nói:

- Vì vậy lúc ấy Tử Định có đánh nhau với bọn chúng không? Sau đó người cũng xông vào trợ trận?

Lý Tự Nghiệp gạt đầu:

- Ân. Lão Lý ta cũng xông lên. Dem đồ mua được giao cho Thiết Nô cầm, không nghĩ tới hắn nhìn thì xuẩn ngốc nhưng kỳ thật trong nội tâm cũng xem như cơ linh, trở về báo cho tướng quân.

- Các người lúc ấy ra tay rất nặng sao?

Lý Tự Nghiệp mở to hai mắt, cả giận nói:

- Nặng cái rắm! Tướng quân người cũng biết, nếu ta nặng tay thì đám hầu tử này còn sông được sao? Phá Phong đao trên lưng của ta lúc ấy còn không sờ qua. Chỉ vung quyền mà thôi, cũng không đánh chỗ hiểm, phần lớn là bả vai, cánh tay, đá mấy cước cũng là đá mông. Không có lý do gì đánh chết người!

Tần Tiêu quay đầu lại nhìn qua Tử Dịch, thấy nàng đã không khóc, nhưng vẫn ủy khuất núp trong góc tường, trong nội tâm cũng không đành lòng, nhẹ giọng nói: nguồn

- Vậy còn người?

Âm thanh của Tử Dịch còn có chút nghẹn ngào:

- Ta cũng không có, chỉ đùa giỡn bọn chúng mà thôi, đùa nghịch mấy quyền cước. Bọn chúng không có thật sự đụng tới ta, bằng không, tạm tha cho bọn chúng. Ta học mấy chiêu liên hoàn cước của đại nhân đều dùng không quen, chỉ đá vào mặt mà thôi, còn không có làm bị thương nơi nào khác.

Tần Tiêu vừa bực mình vừa buồn cười:

- Người là cô nương đấy, lại còn liên hoàn cước? Chẳng phải người mặc váy sao?

Tử Dịch giống như khôi phục bản tính, cấp cấp hô:

- Ta đóng váy rồi đấy!

Tần Tiêu chẳng muốn nói nhảm với nàng, khoát khoát tay, ý bảo nàng im tiếng, trong nội tâm tự định giá, đi đến cửa nhà lao nhìn Tụng Hành nói ra:

- Bùi đại nhân, ta có thể đi xem ba cỗ thi thể kia không?

Bùi Tụng Hành cười cười có lỗi, nói:

- Tần tướng quân, ta biết rõ người là Ngự Sử, nhưng mà loại án mạng này Ngự Sử muốn hỏi tới cũng phải có công văn từ Ngự Sử đài phê chuẩn.

232. Chương 232: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 232: Oan gia ngõ hẹp

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Nếu không Tần tướng quân dùng tư cách tư nhân thì muốn nhìn thi thể, hạ quan chỉ có thể có lỗi, đầu tiên luật pháp văn bản quy định rõ ràng không cho phép, hơn nữa đại nhân cũng nên tránh hiềm nghi mới được.

Tần Tiêu có chút buồn bực: Bùi Tụng Hành này đúng là đầu óc cứng nhắc. Luật pháp là chết, người là sống! Muốn làm việc như vậy, thiết diện vô tư cũng không phải sai, nhưng mà xử lý thủ tục phiền toái là chết, làm gì có hiệu suất đáng nói?

Bùi Tụng Hành cười cười, thấp giọng nói:

- Tần tướng quân không nên trách cứ hạ quan cổ hủ, hạ quan kỳ thật cũng là người biết chuyện. Loại án liên quan tới hai Vệ Suất, làm gì cũng có chút miễn cảm. Nếu để cho Vũ Ý Tông biết rõ thì Tần tướng quân lên kiểm tra thực hư thi thể, phá hỏng quy củ, tất nhiên sẽ cầm lấy chuyện này mà không buông...

Tần Tiêu nghiêng đầu nhìn qua Bùi Tụng Hành, nháy mắt mấy cái, trong lòng nghĩ đến: xem ra huyện lệnh đại nhân thiết diện vô tư này trong nội tâm cũng có chút suy nghĩ a. Hắn nói lời này cũng có lý, xem như nhắc nhở ta.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Bùi đại nhân nói có lý. Nếu như vậy ta trước tiên sẽ cáo từ. Ngày mai ta sẽ đi Ngự Sử đài, đến lúc đó lại tới phiên Bùi đại nhân,

Bùi Tụng Hành chấp tay nói:

- Đa tạ Tần tướng quân thông cảm...

Tần Tiêu lấy một bao bạc ra giao cho Hình Trường Phong, nói với hắn vài lời.

- Hình đầu mục bắt người, ta nhất thời đi rất gấp cũng chưa kịp quang theo quần áo và chăn mền cho bọn họ, lại phiền người cầm số tiền này tạm thời giúp đỡ quản lý một chút đi. Người, ta sẽ giao cho người, chỉ mong bọn họ ở chỗ này không có gặp đả ngộ không công bằng gì đó.

Hình Trường Phong tiếp nhận bạc, nghiêm mặt nói:

- Tần tướng quân yên tâm, tiểu nhân chắc chắn hết sức chiếu cố tốt Lý tướng quân cùng Tử Dịch cô nương. Bọn họ ở chỗ này cũng không bị ngược đãi gì. Lạm dụng hình phạt riêng ngược đãi tù phạm không phải là chuyện người nha môn Trường An làm.

Tần Tiêu tạ ơn Hình Trường Phong, quay đầu nhìn Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch nói ra:

- Các người trước an tâm ngủ giấc ở nơi này một đêm. Ngày mai ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết việc này. Nhớ kỹ đừng có lại sinh sự, miễn cho chuyện náo càng lớn, không thể vãn hồi.

Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch nhao nhao gật đầu, cực kỳ không bỏ đưa mắt nhìn bọn người Tần Tiêu rời đi.

Trên đường về nhà Tần Tiêu rầu rĩ trầm nghĩ: vừa tới Trường An còn chưa kịp cao hứng hai ngày, đã có chuyện xảy ra rồi. Chiều Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch nói chuyện và phân tích thì chuyện này đúng là kỳ quặc. Hắn là... không có cạm bẫy a?

Sáng sớm hôm sau Tần Tiêu sớm rời giường, mặc Minh Quang Giáp vào, hông mang Khảm Kim trường kiếm, chuẩn bị đi tới đông cung phủ thái tử.

Chiến giáp sáng bóng nón trụ chỉnh tề, đầu hổ trường ngoa chữ hồng chiến bào, Tần Tiêu biến hóa nhanh chóng, biến thành kim giáp tướng quân khí khái bức người.

Lý Tiên Huệ theo thường lệ tới sớm, nhìn thấy Tần Tiêu như thay đổi thành người khác, oai hùng cao ngất, tâm hồn thiếu nữ nhộn nhạo. Nhưng lại thấy sắc mặt Tần Tiêu nghiêm trọng, biết rõ hắn vì chuyện của Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch mà phiền não, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Thanh giả tự thanh, Tần đại ca không cần quá mức nóng lòng. Tiên Nhi tại Giang Nam bị tai nạn và ủy khuất thật lớn, không phải Tần đại ca giải cứu ta ra và giải quyết toàn bộ phiền toái sao?

- Ân.

Tần Tiêu thoải mái cười cười, nói: xem tại

- Không có việc gì, chuyện này khẳng định sẽ giải quyết rất nhanh. Ta hiện tại đi bá kiến thái tử, sau đó lập tức đi tới Ngự Sử đài, tìm Tương Vương, xem có thể có được quyền tra án hay không.

Lý Tiên Huệ nghe được hai chữ ‘ thái tử ’ thì trên mặt nổi lên mây đen nhàn nhạt:

- Trong đông đảo huynh đệ tỷ muội thì phụ thân từ nhỏ hiểu rõ ta nhất. Vài năm không gặp hiện tại thân thể của hắn thế nào. Phụ thân tính tình có chút nhu nhược, ở bên ngoài lưu vong vài chục năm và quay về mấy năm nay bị bọn người Võ Tam Tư khi dễ, chịu không ít khổ. Nhưng hiện tại có Tần đại ca ở bên cạnh thì ta yên tâm hơn nhiều.

Tần Tiêu không nghĩ tới sẽ trò chuyện gia sự của Lý Tiên Huệ, gây cho nàng thương tâm, vì vậy cũng chuyển chủ đề:

- Sau đó người phái mấy hạ nhân trong phủ mang chút ít tiền bạc cùng quần áo đồ dùng đi huyện nha Trường An thăm Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch. Lính canh ngục chỗ đó ột ít tiền, cũng làm cho hai người bọn họ sống khá giả một chút. Thời gian không còn sớm, ta đi.

Lý Tiên Huệ gật gật đầu, nói:

- Ta biết rõ, người đi đi.

Tần Tiêu như thiểm điện chạy như bay ra khỏi nhà, dưới háng cười bảo mã một lát đã đi tới hoàng cung.

Nói có khéo hay không. Thái tử Lý Hiển sáng sớm hôm nay lại đi ra ngoài. Thì ra ngày hôm qua có hai nhóm sứ thần Đột Quyết tới, Lý Hiển ngày hôm qua đã ở trong Đại Minh cung. Nhận lệnh của Võ Tắc Thiên thiết yến tiếp đãi. Sáng sớm hôm nay đi đi Hồng Lư Tự nói là chuyên môn đi hoàn lễ cho Võ Tắc Thiên, thương nghị chuyện gì đó.

Tần Tiêu đi vào Đông Cung Tả Vệ Suất phủ, gặp qua đông đảo tướng lĩnh, phần lớn là ngày hôm qua đến nhà của Tần Tiêu tham gia yến tiệc, Điền Trân đã ở đây, xem ra còn biết chuyện xảy ra ngày hôm qua, đang nghị luận nhao nhao.

Nhìn thấy Tần Tiêu đi tới thì chúng tướng không dám hàm hồ. Lập tức đứng chỉnh tề ngay ngắn chào.

Tần Tiêu đi tới, Điền Trân lập tức nói ra:

- Đại suất, phó suất Lý tướng quân, vì sao vô lễ bị huyện nha Trường An giam giữ? Huynh đệ chúng ta đã thương nghị qua. Chuẩn bị cùng đi huyện nha Trường An phân xử, kính xin đại suất chủ trì.

- Không được.

Tần Tiêu quyết đoán nói ra.

- Các người đi thì chuyện này càng hỏng bét. Chuyện này ta thì sẽ nghĩ biện pháp xử lý. Các người cứ xem như không có chuyện gì, cái gì cũng không được làm. Hai ngày này ta khả năng không có thời gian đi xử lý công việc ở Vệ Suất phủ, công vụ mấy ngày này giao cho các vị. Không có đại sự gì, cũng không cần thông báo cho ta.

Chúng tướng hai mặt nhìn nhau một hồi, Điền Trân nói ra:

- Huynh đệ Vệ Suất bị bắt, vì cái gì chúng ta khoanh tay đứng nhìn không làm gì? Những tên Bắc Nha Thiên Kỵ từ trước tới nay xem thường huynh đệ Vệ Suất chúng ta, lần này có thể giả bộ không biết được sao?

Tần Tiêu kêu rên một tiếng, trầm giọng nói ra:

- Điền Tướng quân, các vị huynh đệ, lần này là hình án liên quan tới án mạng. Hơn nữa các người biết rõ đây, đối phương là Bắc Nha Thiên Kỵ, nếu các người đi náo thì chỉ có thể làm chuyện này không thể văn hồi, khơi mào thêm mâu thuẫn. Đến lúc đó chịu khổ và phiền toái chính là Lý Tự Nghiệp, là huynh đệ. Cho nên các người tạm thời không cần làm gì, cái gì cần làm thì cứ làm đi. Bất cứ cử động nào khác đều không sáng suốt. Hiểu chưa?

Bọn người Điền Trân nhìn thấy sắc mặt của Tần Tiêu có chút bất thiện, cũng không dám cãi nhai lăm điều, đều chấp chấp tay:

- Mặt tướng hiểu, cần tuân quân lệnh đại suất.

Tần Tiêu khoát khoát tay:

- Điền Tướng quân, ta hiện tại đi Ngự Sử đài làm ít chuyện. Chuyện trong Vệ Suất phủ giao cho các người quản lý.

233. Chương 233: Oan Gia Ngõ Hẹp (2)

Chương 233: Oan gia ngõ hẹp (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Đại suất yên tâm.

Tần Tiêu ra khỏi Vệ Suất phủ, ngựa không dừng vó chạy tới Ngự Sử đài. Thời điểm này trong cảm giác của hắn chính mình là con kiến mặc quần áo hoa lệ, hắn vô cùng hoang mang. Ở trong hoàng thành và quan viên đại tướng lại lộ ra vẻ nhỏ bé không đáng kể. Nghĩ tới nghĩ lui trong nội tâm ẩn ẩn có chút buồn bực, lão tử muốn giống như lúc đi tới Giang Nam, dậm chân một cái cả hoàng thành rung chuyển vài lần.

Người ở Ngự Sử đài lúc tảo triều quay về đã tán đi, đang xử lý một ít công vụ. Nhìn thấy Tần Tiêu tiến đến thì nhao nhao ghé mắt một hồi. Tương Vương Lý Đán cẩn thận dò xét Tần Tiêu một hồi, cười ha hả nói ra:

- Thật đúng là võ giả trời sinh, có vài phần phong thái đại tướng. Võ Trang Nguyên, xứng đáng với cái tên đó, hôm nay không phải là người của đông cung sao, sao chạy đến Ngự Sử đài này? Theo lệ người không cần điểm danh.

Lý Đán nói không sai, Ngự Sử đài, là một ngành có tính lưu động rất lớn, có rất nhiều chức quan đều là biệt phủ, quan viên trong nơi này đều là kiêm nhiệm. Hơn nữa thân kiêm văn võ song chức, tại Võ Chu thì không có chuyện kỳ quái.

Tần Tiêu chấp tay hành lễ:

- Điện hạ, Tần Tiêu hôm nay đến đây, nhưng có một việc cầu điện hạ giúp.

- Ah?

Lý Đán ngạc nhiên nói:

- Không ngại nói nghe một chút.

Tần Tiêu nói chuyện ngày hôm qua từ đầu chí cuối cho Lý Đán nghe, sau đó nói:

- Tần Tiêu muốn được quyền tra xét án của ngũ phẩm tướng quân Lý Tự Nghiệp, Ngự Sử đài cũng không phải là không thể, dùng danh nghĩa tra xét quan lại, lập án phát bài viết, phái Tần Tiêu đi điều tra một phen?

Lý Đán sắc mặt trầm tĩnh suy tư một hồi, do dự nói ra:

- Từ đạo lý mà nói, tuy nói miễn cưỡng có thể thông, nhưng dù sao có chút gượng ép. Ngự Sử đài chủ yếu là giám sát và giám quan thay cho triều đình, trọng điểm cũng không phải là rửa án oan. Nghiêm khắc mà nói việc này sẽ do Đại Lý Tự tiếp quản là hợp lý. Nhưng nếu có bệ hạ đáp ứng thì vấn đề sẽ không lớn.

Trong nội tâm Tần Tiêu mắng thầm: thật đúng là ‘trang Bức’ chi thần, lão hồ ly!

Kỳ thật trước khi tới Tần Tiêu đã nghĩ đến. Hắn là có hậu quả này dùng Lý Đán ẩn nhẫn ít xuất hiện thì tuyệt đối không có khả năng quyết định lời lệ phong hành. chuyện này liên quan tới Đông Cung Tả Vệ Suất cùng Bắc Nha Thiên Kỵ. Một là hộ vệ Lý gia, một là Hoàng Gia Ngự Suất. Hoặc là nói Võ gia Ngự Suất. Quan hệ vi diệu trong đó cùng khả năng ẩn hàm xung đột chính trị, lão hồ ly như hắn nhất định có thể nghĩ. Cho nên bo bo giữ mình không đếm xỉa đến mới là tác phong trước sau như một của hắn.

Tần Tiêu nói:

- Đã như vậy Tần Tiêu cũng chỉ có thể đi tìm bệ hạ mà thôi. Nhưng mà không biết lão nhân gia có đáp ứng hay không?

Lý Đán vuốt râu, cao thâm mặt trầm cười:

- Khó nói.

Xem ra Lý Đán ở đây không có cách nào nói chính xác, Tần Tiêu hành lễ bái biệt rời khỏi Ngự Sử đài. Hướng Tử Thần Điện tìm Võ Tắc Thiên.

Theo thường lệ thì thông báo ở bên ngoài trước, rốt cuộc Tần Tiêu cũng được triệu vào thư phòng Tử Thần Cung. Đi vào bên trong thì đúng là oan gia ngõ hẹp, Vũ Ý Tông đã ở đây. Đang dùng vẽ mặt khinh miệt như cười mà không phải cười nhìn qua Tần Tiêu.

Võ Tắc Thiên thì đang phê duyệt một số tấu chương, trùng hợp Thượng Quan Uyển Nhi cũng ở bên cạnh hầu hạ. Thỉnh thoảng âm thầm nhìn qua hần vài lượt, ánh mắt tràn đầy hương vị.

Trong nội tâm của Tần Tiêu rất rõ ràng, nhất định là Vũ Ý Tông này lớn lên giống như quy nô, ở trước mặt Võ Tắc Thiên cũng bài ra bộ dáng xảo quyệt.

Tần Tiêu cùng Vũ Ý Tông hai người đều lẳng lặng đứng ở trước bàn sách của Võ Tắc Thiên, chờ nàng phê hết tấu chương. Hai người tuy không nhúc nhích, nhưng mà đang âm thầm đo sức, không khí giữa hai người như tắc nghẽn.

Sau một lúc lâu Võ Tắc Thiên phê hết bản tấu chương cuối cùng, buông bút lông nhìn qua Tần Tiêu cùng Vũ Ý Tông hai người trong nội đường, thở dài, nói:

- Chuyện giữa các người trăm cũng biết. Như thế nào, chuyện nhỏ như vậy cũng muốn náo trước mặt trăm sao? Chẳng phải là đùa quá mức rồi à. Các người là Hoàng Gia Ngự Suất Đại tướng quân, tại sao lại giống như con nít như vậy?

Chưa mở phiên toà thì đã nghiêm nghị rồi, đúng là uy hách mười phần. Võ Tắc Thiên thủ đoạn cay độc biểu lộ không thể nghi ngờ.

Vũ Ý Tông vội nói:

- Bệ hạ thánh giám! Tả Vệ Suất tướng quân Lý Tự Nghiệp cùng gia nô của Tần Tiêu đúng là khinh người quá đáng, ẩu đả Hoàng Gia Ngự Suất bên đường, còn gây ra ba cái nhân mạng, quả thực miệt thị vương pháp, bỏ qua triều đình, bỏ qua thiên uy của bệ hạ. Ác đồ như thế không nghiêm trị thì thần uy vương triều của chúng ta bị vậy bấn.

Tần Tiêu thật muốn vọt lên đánh hần chết cho thống khoái, trong nội tâm nổi giận mắg: người là quy nô chết tiệt, đúng là giảo biện! Đánh nhau sao, các người đánh thua nên nói là chúng ta nguy hại an nguy của nhân loại, ảnh hưởng tới hòa bình của thế giới. Người cũng không nhìn một chút tướng mạo của mình, bản thân ở đây đã làm ô nhiễm không khí rồi.

Võ Tắc Thiên bình tĩnh như nước nhìn Tần Tiêu nói:

- Tần Tiêu, người cho rằng thế nào?

Tần Tiêu nói:

- Đánh nhau nháo sự thì có nguyên nhân, song phương đều có sai lầm, Tần Tiêu không dám bao che khuyết điểm. Bản thân chuyện đánh nhau là không lớn, nhưng mà có án mạng thì có chút kỳ quặc. Tần Tiêu đã làm điều tra sơ bộ, thời điểm ẩu đả bọn người Lý Tự Nghiệp không có đánh vào chỗ hiểm của Thiên Kỵ Vệ Sĩ. Nhưng khi bọn chúng bị mang về huyện nha Trường An thì có ba người chết bất đắc kỳ tử. Tần Tiêu cho rằng án này nhất định có nội tình khác.

Vũ Ý Tông gào lên như sấm, thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Tần Tiêu người có ý gì, người không phải đang chỉ con la mắg con lừa sao? Chiếu theo ý của người, ah, ngược lại là ta không phải, Thiên Kỵ Vệ Sĩ của ta không phải? Ai không có việc gì đi tìm chết đây? Còn không phải người ngu xuẩn sao!

- Làm càn!

Võ Tắc Thiên trầm giọng quát khế, uy nghiêm vô cùng.

- Cái gì ‘ người người ’, ‘ Thiên Kỵ Vệ Sĩ của ta ’, Hoàng Gia Vệ Suất ngược lại đã bị các người phân biệt rõ ràng rồi!

Vũ Ý Tông vội vàng chấp tay cúi đầu:

- Thần biết tội, bệ hạ bớt giận! Thần nhất thời xúc động phần nô, không lựa lời, xin bệ hạ thứ tội!

Võ Tắc Thiên nghiêng mắt nhìn hần vài lần, không để ý tới, quay đầu nhìn qua Tần Tiêu:

- Tần Tiêu, ý của ngươi là việc này nên như thế xử trí đây? Ba cái nhân mạng, phát sinh trong kinh thành nên sẽ không tốt, tình thế phát triển xuống dưới sẽ càng ác liệt, sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu, ảnh hưởng nghiêm trọng tới danh dự của Hoàng Gia Vệ Suất. Nói ý của ngươi đi.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, nói ra:

- Theo ý của vi thần thì xin bệ hạ chọn ra người đắc lực, chuyên kiểm tra thực hư của án này.

Võ Tắc Thiên bắt động thanh sắc, ngữ khí thường thường:

- Ngươi cho rằng người phương nào có thể đảm nhận vị trí này?

234. Chương 234: Thủ Pháp Giết Người Chuyên Nghiệp

Chương 234: Thủ pháp giết người chuyên nghiệp

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Vi thần bắt tài, nguyện tự đề cử mình chủ động xin đi giết giặc, tiến hành thẩm tra án này!

Tần Tiêu nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi bên người của hoàng đế hình như nghe được tin dữ, không chịu nổi mà nháy mắt với mình, có chút lắc đầu.

Trong nội tâm Tần Tiêu kinh ngạc: Uyển Nhi làm sao thế? Ta làm như vậy có cái gì không đúng sao?

Võ Tắc Thiên vẫn có biểu lộ trời sập xuống cũng không sợ, thản nhiên nói:

- Tần Tiêu, trầm biết rõ ngươi am hiểu tra án, ta cũng tin tưởng năng lực của ngươi, trầm không nghi ngờ điểm này. Nhưng mà chuyện này liên quan tới thuộc hạ và người nhà của ngươi. Ngươi không có nghĩ tới cần lắng tránh một chút sao?

Thượng Quan Uyển Nhi nháy mắt vài cái, hướng Tần Tiêu lộ ra ánh mắt bức thiết.

Tần Tiêu thật sự không hiểu ý của Thượng Quan Uyển Nhi, bản án này để hấn tra hấn là không có lợi sao? Lúc này cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, vì vậy nhìn Võ Tắc Thiên nói ra:

- Bệ hạ, vi thần hiểu đạo lý đó. Nhưng mà vi thần cho rằng vi thần cũng không làm trái pháp luật, bao che người một nhà. Án này quá kỳ lạ, vi thần cũng biết đại khái, muốn điều tra rõ cũng không khó khăn. Bản án giống như vậy càng sớm điều tra rõ kết án càng có thể thu nhỏ ảnh hưởng xấu. Nguyện bệ hạ minh giám!

Võ Tắc Thiên yên tĩnh sau nửa ngày, nhìn Vũ Ý Tông nói ra:

- Vũ Ý Tông, ý của ngươi thế nào?

Vũ Ý Tông vừa mới bị Võ Tắc Thiên gầm lên liền khom người, lắc đầu:

- Thần không có ý kiến. Toàn bộ bằng bệ hạ quyết đoán.

Trong nội tâm Tần Tiêu cũng bất ngờ: thật là kỳ lạ! Tên quy mô chết tiệt này vì sao không có chút phản đối nào, lại càng không gây khó dễ? Hấn sẽ không sợ ta phán tội thiên vị sao?

Võ Tắc Thiên nói:

- Đã như vậy, Tần Tiêu, trầm chuẩn y thân phận Ngự Sử của ngươi, đi thăm dò bản án này. Đừng quên ngươi vừa mới nói nhất định phải làm công chính vô tư, đừng cho trầm thất vọng. Tốt, trầm hơi mệt, các ngươi đều lui ra đi.

Tần Tiêu cùng Vũ Ý Tông chấp tay tạ ơn, rời khỏi ngự thư phòng.

Cách ngự thư phòng không được vài bước, Vũ Ý Tông vuốt cái ria chuột, ở bên cạnh nói ra:

- Tần Tiêu, bốn tướng gọi người đi Thượng Tranh cung điểm danh, vì sao người chậm chạp không đi?

Tần Tiêu không kiêu ngạo không siểm nịnh lạnh nhạt nói ra:

- Hôm qua phụng chỉ đi nhậm chức, hôm nay đi ra khỏi Đại Minh cung. Tạm thời không có thời gian đi tiếp Vũ Tướng quân.

- Không có thời gian? Hừ!

Vũ Ý Tông nghiêng miệng, mắt mũi cùng nhú lại.

- Ta nhìn người chính là coi rẻ bốn tướng! Tần Tiêu, đừng trách bốn tướng không có nhắc nhở người, vô danh tiểu tốt giống như người thì bốn tướng muốn bóp chết người so với bóp chết một con kiến con rệp còn dễ dàng hơn!

Trong nội tâm Tần Tiêu sớm đem Vũ Ý Tông trở thành chó sủa bấy rồi, thờ ơ nói ra:

- Vũ Tướng quân, có rảnh thì đi xoa bóp cho kiến và rệp đi. Tần Tiêu sự vụ bận rộn, đi trước một bước.

Vũ Ý Tông nhìn theo bóng lưng của Tần Tiêu, trong nội tâm vừa đổ kị vừa hận, cơn giận dữ của hắn không tự chủ mà dùng sức bức chòm râu, đau tới nghiến răng, oán hận mắng:

- Xú tiểu tử, hãy đợi đấy!

Đã có chỉ dụ của Vũ Hoàng thì Lý Đán cũng vui vẻ thuận nước giong thuyền, biểu hiện vô cùng tích cực.

Lý Đán cầm lấy kim ấn vô cùng quyết đoán ấn lên công văn Ngự Sử một cái. Một đại ấn màu đỏ như son hiện lên rõ ràng, cười ha hả giao cho Tần Tiêu:

- Ấn, đi thôi. Làm rất tốt. Ngự Sử đài hiện tại có thể có được nhân tài như người, đừng làm cho ta thất vọng.

Tần Tiêu tiếp nhận công văn, chấp tay cảm ơn:

- Tạ ơn Tương Vương điện hạ thành toàn. Tần Tiêu cáo từ.

- Ah, đợi tí!

Lý Đán vẫy tay gọi Tần Tiêu, nói:

- Nếu như làm việc chung ở Ngự Sử đài thì sao để mình người đi được? Như vậy đi, ta phái Phùng Niên Tân cùng đi với người. Còn nữa, tam lang hôm qua đã quay về Trường An, nói là hôm nay sẽ đi phủ Tả Vệ Suất tìm người.

Tần Tiêu chấp tay mỉm cười:

- Tạ ơn Tương Vương, Tần Tiêu biết rõ. Tần Tiêu hiện tại muốn đi huyện nha Trường An, nếu Lâm Truy Vương không tìm được ta, kính xin Tương Vương chuyển cáo thay cho ta, thỉnh hẩn thứ tội.

- Ai, huynh đệ các người tự mình xử lý đi, Hàaaa...

Lý Đán tươi cười, nói:

- Ta đã già rồi, chỉ là truyền lời mà thôi. Tốt, người đi mau lên.

Tần Tiêu cưỡi ngựa chạy về Kim Quang Môn, nhanh chóng thay bộ quân khải, mặc quan bào Ngự Sử lên, trong nội tâm oán hận kêu một tiến vai phụ mà cũng đóng kịch. Trong chốc lát hắn đã mặc xong quan bào, mỗi nhân vật diễn một lát, trang phục và đạo cụ đổi để đổi lại thật là phiền phức.

Lý Tiên Huệ không ở đây, đoán chừng đang ở sau hậu đường xếp đặt Tây Khóa Viện. Tần Tiêu cũng không muốn đi gọi nàng, lại cỡi khoái mã đi tới Ngự Sử đài, gọi Phùng Niên Tân hai người hai ngựa đi tới huyện nha Trường An.

Vừa mới queo tới đầu phố huyện nha thì Tần Tiêu há hốc mồm: mấy trăm tên quân sĩ mang giáp trụ và cầm thương đang vây huyện nha chặt như nêm cối. Hơn mười bộ khoái nha đang hấp tấp hoảng sợ ở cửa, ngay cả đao cũng rút ra, bộ dáng vô cùng chật vật.

Một gia hỏa đầu đội ngọc quan màu vàng đang ở trước cửa nha môn tức giận đùng đùng, gào thét như sấm:

- Bùi Tụng Hành, người là lão ô quy, còn không cút ra gặp bốn vương? Cho người thời gian nửa nén hương. Nếu không ra bốn vương sẽ xông vào!

Tần Tiêu suýt nữa ngã xuống ngựa, đây không phải là thái tuế Lý Trọng Tuấn hay sao? Lá gan cũng không nhỏ mà, mang binh vây huyện nha, may mắn là không có xông vào. Làm vậy là xúc phạm luật pháp Đại Chu. Chỉ cần xông vào huyện nha cũng xem như xông vào quan phủ, dùng tội mưu nghịch mà định. Xem ra tuy hăn lỗ mãng nhưng dù sao cũng hiểu chút quy củ. Không có làm xằng bậy.

Tần Tiêu vội vàng thúc ngựa xông vào, mấy vệ sĩ ‘xôn xao’ cầm thương ngăn cản đường đi, quát:

- Người đến là người phương nào!

Tần Tiêu trầm giọng nói:

- Ngự Sử Tần Tiêu, phụng chỉ đến huyện nha Trường An làm việc. Như thế nào, các người còn dám ngăn cản sao?

Mấy quân tốt cuống quýt tránh ra, quỳ xuống:

- Tiểu nhân vô lễ. Thỉnh đại nhân thứ tội!

Lý Trọng Tuấn nhìn lại, lập tức thấy Tần Tiêu đi tới bên này, vội kêu to:

- Wow. Tốt cho Tần Tiêu! Loại chuyện này cũng dám gạt ta, còn xem ta là huynh đệ không?

Tần Tiêu xoay người xuống ngựa. Kéo Lý Trọng Tuấn qua một bên, nói:

- Điện hạ người nhỏ giọng dùm một chút! Hiện tại Tần Tiêu thỉnh được thánh chỉ đến điều tra án này. Điện hạ mau mang binh mã rời đi, đừng đem chuyện này náo lớn tới mức không thể văn hồi!

- Có thánh chỉ?

Lý Trọng Tuấn lập tức vui mừng, vung tay lên, nói:

- Các người, tất cả lui ra. Nên làm gì thì làm đi, nhớ rõ bốn vương chỉ gọi các người tới nơi này dò xét trị an, trở về chỗ nói lung tung!

Chúng quân sĩ ngay ngắn đồng ý, chỉnh tề rời đi.

Nha dịch bộ khoái ở cửa huyện nha cũng như được đại xá tán đi, thu hồi binh khí, lau mồ hôi lạnh trên trán.

235. Chương 235: Thủ Pháp Giết Người Chuyên Nghiệp (2)

Chương 235: Thủ pháp giết người chuyên nghiệp (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Lý Trọng Tuấn nghiêng mắt nhìn cửa huyện nha, oán hận nói:

- Bốn vương đến đã lâu, Bùi Tụng Hành lão ô quy kia cũng không đi ra gặp ta! Chiếu theo tính tình của thật muốn hủy cái huyện nha này của hăn, xông vào trong cứ nha đầu, Tần Tiêu, lại nói tiếp đều là người

không đúng. Ngày hôm qua vì cái gì không nói thật cho ta biết? Huyền nào tới mức hôm nay bốn vương mới nhận được tin tức, nói người của Tả Vệ Suất và Thiên Kỳ nào với nhau, đều bị bắt lại, trong đó còn có một người là nữ quản gia trong phủ Tần Tiêu. Nếu người nói sớm cho ta biết thì nha đầu kia làm gì bị nhốt trong huyện nha, chịu tội một đêm thế này? Lần này là người không đúng rồi!

Tần Tiêu nhất thời cũng không thể giải thích rõ ràng cho hắn, đành phải cười ha hả, nói:

- Làm chính sự quan trọng hơn. Điện hạ, Tần Tiêu đi vào đây.
- Bốn vương đi cùng người.

Bộ khoái nha môn lần này không dám lầnngăn cản, cực kỳ nhanh chóng đi vào thông báo, sau đó mời bốn Tần Tiêu đi vào bên trong.

Bùi Tụng Hành đang ngồi trong thư phòng, giống như đang chờ đợi cái gì đó. Lúc này nghe thông báo mới đi ra nghênh đón, cười mỉm chấp tay hành lễ:

- Vệ Vương điện hạ, Tần đại nhân, hạ quan không thể tiếp đón từ xa, thất lễ, thất lễ!
- Người còn biết thất lễ?

Lý Trọng Tuấn oán hận nói:

- Bùi Tụng Hành, bốn vương trước ghi sổ chuyện ngày hôm nay, ngày sau sẽ tìm người tính sổ!

Bùi Tụng Hành nghi hoặc khó hiểu, nhìn Tần Tiêu hỏi:

- Tần đại nhân, hạ quan không biết lúc nào đắc tội Vệ Vương điện hạ, hắn tại sao muốn khó xử hạ quan?

Lý Trọng Tuấn tức giận quát lên một tiếng, cũng không biết nên nói như thế nào. Tần Tiêu khoát khoát tay:

- Hiểu lầm, chỉ có chút ít hiểu lầm. Bùi đại nhân, bốn quan đã thỉnh được thánh thượng đồng ý rồi, đây là công văn của Ngự Sử đài. Lần này tới đây sẽ do bốn quan tự mình giám sát thẩm tra bản án của bọn người Lý Tự Nghiệp và Thiên Kỳ Vệ Sĩ.

Tần Tiêu lấy công văn Ngự Sử đài giao cho Bùi Tụng Hành nhìn xem.

Bùi Tụng Hành mặt mỉm cười:

- Đã như vậy, hạ quan sẽ toàn lực trợ giúp Tần đại nhân tiến hành tra án.

Tần Tiêu phát phát tay:

- Lời ông tiếng ve không cần nói. Trước mang ta đi nhìn ba thi thể ngày hôm qua.

Ba bộ thi thể lúc này đang được giữ trong nhà xác của nha môn, đang đắp vải trắng.

Tần Tiêu kéo vải trắng trên thi thể ra cẩn thận quan sát.

Người bình thường sau khi chết một giờ thì thi thể sẽ bắt đầu cứng ngắc, sau sáu giờ thì toàn thân cứng ngắt. Hơn mười giờ sau thì sẽ cứng hơn nữa, kế tiếp là mềm hoá, quá trình mềm này kéo dài ba ngày sẽ khôi phục bình thường. Lúc này những chỗ gãy trên tay chân xương cốt và vết bầm tím trên thi thể hiện ra rõ ràng, xem ra đây là kiệt tác của Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch. Trừ những nơi đó ra thì trên người không có vết thương đặc biệt nào cả, nhiều lắm chỉ là va quệt xây xước da mà thôi, cũng không có lợi khí chém nện lưu lại. Nhưng mà mở mắt nhìn vào đồng tử thì nhìn thấy người chết rất thống khổ, xem ra là chết đột tử.

Kiểm tra thực hư của hai cỗ thi thể khác xong, khi kiểm tra toàn bộ thi thể những kẻ này thì thấy không có dấu vết trí mạng nào cả, xem ra là đột tử mà chết. Tần Tiêu cẩn thận kiểm tra mấy vị trí tử huyệt của thi thể, như là Thiên Trung, Kiên Tĩnh, Đại Chuy, Mệnh Môn, Trường Cương, Phổi Du những nơi khác, ngay cả huyệt Dũng Tuyền ở lòng bàn chân cũng không tha, cũng không có phát hiện cái gì khác thường. Cuối cùng đem ánh mắt nhìn lên đầu của những người này.

Tần Tiêu bảo người mang kéo tới cắt sạch tóc của những kẻ này, quả nhiên trên đỉnh đầu của mỗi người lưu lại lỗ kim rất nhỏ. Nguyên nhân cái chết chính là bị kim châm đâm vào huyết Bách Hội, lập tức bị mất mạng đột tử!

Bọn người Lý Trọng Tuấn nhao nhao kinh ngạc:

- Đây không phải vết thương do đánh nhau, rõ ràng là bị người ta hạ độc thủ.

Tần Tiêu ngưng trọng gật đầu:

- Đúng vậy a. Hơn nữa là thủ pháp giết người lưu loát chuyên nghiệp, thủ pháp của người hạ độc thủ tinh, chuẩn, hung ác, một châm hạ xuống là mất mạng. Khí huyết nghịch hành nên sọ não sung huyết, cũng khó trách những người này trong mũi còn lưu lại một vết máu dài, xem ra là bị nội thương mà chết. Bù đại nhân, hôm qua khám nghiệm tử thi sao không có dò xét ra?

Bùi Tụng Hành lắc đầu:

- Những kẻ khám nghiệm tử thi này thấy người của Thiên Kỳ đều bó tay bó chân, làm gì được như đại nhân, cắt tóc của người ta mà khảo nghiệm. Cho nên chưa từng kiểm tra cẩn thận như đại nhân.

Trong nội tâm của Tần Tiêu âm thầm cười lạnh: cũng may mắn ta nằm đó ở trong bộ đội học tập một chiêu chế địch, biết rõ những tử huyết này, chỉ cần đánh trúng những tử huyết thì người ta phải chết. Nếu không hôm nay chẳng phải bị các người lừa dối vượt qua kiểm tra hay sao? Xương sọ của người là nơi cứng nhất, khó bị đánh nát nhất, đồng thời cũng là vết thương bị người ta xem nhẹ.

Tần Tiêu nói:

- Bù đại nhân, hiện tại xem ra rất rõ ràng, những người này sau khi bị nhốt trong huyện nha Trường An mới bị người ta hạ độc thủ, đột nhiên chết bất đắc kỳ tử. Lý Tự Nghiệp cùng Tử Định cùng mấy người chết này không có quan hệ nào. Bù đại nhân cho rằng sao?

Bùi Tụng Hành suy tư một hồi, gật gật đầu, chấp tay nói:

- Hồi bẩm đại nhân, chiếu theo trước mắt mà nhìn thì đúng là như thế.

Lý Trọng Tuấn trừng to mắt, nói:

- Vậy còn không thả người?

Tần Tiêu cười cười:

- Điện hạ không được nóng vội. Nếu như có lệnh thẩm tra án thì nên làm theo trình tự đi. Bù đại nhân, ta hỏi người, ngày hôm qua mười hai tên Thiên Kỳ Vệ Sĩ bị bắt vào đây người giam bọn chúng ở nơi nào, trước mang bốn quan đi xem.

Bùi Tụng Hành dẫn Tần Tiêu đến nhà tù, còn lại chín người bị phân biệt giam trong ba nơi khác nhau. Ba gian nhà tù này cùng đặt song song với nhau, trước kia mỗi gian giam bốn người, sau đó, trong mỗi bốn người có chết một người.

Tần Tiêu cẩn thận quan sát một hồi, phân biệt tìm mấy lính canh ngục nói chuyện một mình, sau đó cùng Bùi Tụng Hành, Lý Trọng Tuấn đi ra khỏi nhà tù, nói ra:

- Bù đại nhân, hiện tại xem ra nhà tù nguyên vẹn không nứt mẻ, không có người vụng trộm lên vào trong. Như vậy hung thủ đơn giản có ba loại khả năng: thứ nhất, lính canh ngục trong lao. Nhưng mà khả năng này không lớn. Bởi vì muốn phân biệt trong ba gian nhà giam, mỗi gian phòng giết một người, thủ pháp làm tình chuẩn như vậy cũng không phải rất dễ dàng, trừ phi tất cả mọi người đều hôn mê; thứ hai, người tới thăm tù. Theo lính canh ngục thì ngày hôm qua bắt bọn chúng tới đây, cho tới bây giờ cũng chỉ có chúng ta đi dò xét ngục giam, ngay cả đô đốc Tham Sự ngày hôm qua tới đưa thiệp mời cũng không có hạ mình đến nơi đây. Vậy khả năng này cũng không lớn; như vậy hiện tại cũng chỉ còn khả năng thứ ba. Đó chính là trong số bọn chúng ra tay với nhau.

Bùi Tụng Hành cùng Lý Trọng Tuấn đều gật đầu:

- Có đạo lý.

236. Chương 236: Cái Bẫy, Cái Bẫy Rất Âm Hiểm!

Chương 236: Cái bẫy, cái bẫy rất âm hiểm!

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu nhếch miệng cười lạnh:

- Như vậy đã có thể khai đường rồi. Đem ba kẻ trong cùng một phòng đó phân biệt mang ra. Chỉ cần thăm tra liền biết!

Huyện nha Trường An khai đường công thăm. Tần Tiêu ngồi trên nha đường võ kinh mộc:

- Dẫn người phạm, Lý Tự Nghiệp, Hồ Tử Dịch, Lưu Vân Hải.

Đây là lần đầu tiên Tần Tiêu gọi tên đầy đủ của Tử Dịch, thật đúng là có cảm giác khó đọc. Lưu Vân Hải chính là một trong những tên Thiên Kỵ Vệ Sĩ bị giam. Tần Tiêu cố ý mang bọn chúng tách ra thăm vấn.s

Ba người bị đưa đến, đứng dưới công đường.

Tần Tiêu mở miệng hạ phán, Phùng Niên Hỉ sau lưng vội vàng múa bút.

- Hôm qua giờ Mùi, bọn người Lý Tự Nghiệp cùng mười hai tên Thiên Kỵ Vệ Sĩ đánh nhau tại Thiên Tân Lâu phía tây chợ Trường An. Trải qua kiểm chứng chính là người của Thiên Kỵ Vệ Sĩ say rượu nháo sự, bọn người Lý Tự Nghiệp tiến lên ngăn cản, song phương phát sinh xung đột vì vậy bắt đầu ẩu đả. Bổng quan theo như Vĩnh Huy Luật phán: Thiên Kỵ Vệ Sĩ bồi thường tổn thất cho Thiên Tân Lâu, mỗi người phải chịu hình bốn mươi trượng, hoặc đồng chuộc bốn quan; Lý Tự Nghiệp, si hình năm mươi côn, hoặc đồng chuộc năm quan; Hồ Tử Dịch, phạt hình năm mươi côn, hoặc đồng chuộc năm quan. (Đồng chuộc chính là nộp phạt)

Lời này vừa ra chẳng qua chỉ là mở màn mà thôi. Kể cả Thiên Kỵ Vệ Sĩ trừ phi chính thức muôn chết, nếu không không có người nào nguyện ý chịu hình. Lý Tự Nghiệp là mệnh quan của triều đình, sửa trạng thành si hình. Năm quan tiền là chút lòng thành a. Hai người này vốn không có phạm tội gì, nếu không phải phát sinh tử án chết bất đắc kỳ thì hôm qua đã được thả về nhà.

Không có biện pháp, đây chính là luật pháp đời Đường. Kể có tiền chuyện gì cũng dễ dàng. Nhưng có chút người phạm trọng tội, hoặc là không có hậu trường, đặc tội quan viên hiện quản dù đồng ý đồng chuộc, chết sống cũng phải đánh người, đây là chuyện không có biện pháp a.

Lưu Vân Hải lập tức kêu to lên:

- Tiểu nhân không phục! Chúng ta có ba huynh đệ đều bị bọn chúng đánh chết. Sao có thể phán phạt như vậy? Đại nhân rõ ràng là thiên vị người nhà mà!

Tần Tiêu cười lạnh, vỗ kinh mộc một cái, nói:

- Im ngay! Ngày hôm qua có án mạng nguyên nhân cái chết bổng quan đã sớm điều tra qua rồi, người cũng đừng có ở chỗ này gào thét trên công đường, nếu không hiện tại đã kéo người ra ngoài đánh mười bảng rồi.

Lưu Vân Hải cả kinh:

- Nguyên nhân cái chết như thế nào?

Tần Tiêu cười nói:

- Nghe khẩu khí của người hình như người mới là quan viên thẩm án? Lưu Vân Hải. Ta hỏi người ngày hôm qua thời điểm có người chết người đang làm gì?

Lưu Vân Hải nuốt một ngụm nước bọt:

- Hôm qua tiểu nhân uống rất nhiều rượu. Đến nhà lao huyện nha không bao lâu thì ngủ. Đột nhiên nghe huynh đệ bên cạnh kêu to nói có người chết mới thức dậy, khi đó phát hiện huynh đệ bị nhốt cùng nhà lao với ta mũi đầy máu! Đồng thời trong hai gian nhà giam bên cạnh cũng có người chết!

- Ngủ?

Tần Tiêu nói ra.

- Vừa mới đánh nhau xong kích động phần khởi như vậy còn ngủ được? Ta nhìn ngươi đang nói xạo thì đúng hơn! Bốn quan tra rất rõ ràng. Hung thủ giết người chính là đám người các ngươi.

- Ah!

Lưu Vân Hải lúc này đã hơi sợ, nói:

- Tiểu nhân không có nói dối. Việc này chắc chắn mười phần! Tiểu nhân quả thực đang ngủ!

Tần Tiêu quát chói tai:

- Có chứng cứ gì?

Lưu Vân Hải tranh luận nói:

- Lúc ấy, huynh đệ trong lao có thể làm chứng!

- Vậy được rồi, bốn quan, tạm thời tin tưởng ngươi! Bốn quan hỏi ngươi, trước khi nhập ngũ ngươi làm nghề gì?

- Tiểu nhân là người mổ heo. Bởi vì có chút công phu cỡi ngựa bắn cung nên năm trước được gia nhập Thiên Kỵ Vệ Sĩ.

Tần Tiêu từ trên bàn cầm một cái khăn vuông chậm rãi mở ra, bên trong có bao một kim châm nhỏ dài:

- Vật này ngươi có từng nhận ra không?

Lưu Vân Hải nhìn kỹ:

- Không biết, chưa thấy qua.

Tần Tiêu nhìn kỹ thần sắc hắn, không có gì chút chột dạ bối rối, nói:

- Dẫn đi. Giam một mình và canh giữ cẩn thận.

Quay đầu còn nói thêm.

- Lý Tự Nghiệp, Hồ Tử Dịch, hai người các ngươi nguyện ý đồng chuộc hay là thụ hình?

Lý Tự Nghiệp cùng Hồ Tử Dịch hai người nhìn nhau cười rộ lên:

- Đương nhiên là giao chuộc đồng!

Tần Tiêu cố nén cười:

- Dẫn xuống dưới, giải quyết theo trình tự thủ tục. Hình đầu mục bắt người mở cùm tay chân cho bọn họ.

Hai người vui mừng chạy ra ngoài, Lý Trọng Tuấn cũng âm thầm chạy ra bên ngoài theo. Tần Tiêu đang thẩm án cũng chẳng muốn đi quản những việc vặt này. Trở lại án đường thét ra lệnh dẫn tên khác lên, tên này là Chu Bát Cân Thiên Kỵ Vệ Sĩ.

Chu Bát Cân lớn lên cao cao cường tráng, một thân cơ bắp cường hãn và gương mặt tam giác, trong mắt lộ hung quang.

Sau các câu hỏi thông lệ, Tần Tiêu hỏi:

- Chu Bát Cân bốn quan hỏi ngươi, trước khi nhập ngũ ngươi dựa vào nghề nghiệp gì kiếm sống?

Chu Bát Cân nhìn Tần Tiêu thả Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch, đã sớm có chút bất mãn, run rẩy già mồm nói một hồi, lúc này tức giận nói ra:

- Nghề nghiệp tiểu nhân trước khi nhập ngũ có quan hệ gì với đại nhân? Có quan hệ gì tới bản án?

Tần Tiêu quát:

- Bỏn quan hỏi người thì trả lời là được. Tại sao nói nhiều thế.

Chu Bát Cân tràn đầy không phục nói ra:

- Bán thuốc dán. Học được đánh côn nên nhập ngũ sung quân. Đánh nhau thắng được qua mấy người, trên chiến trường chém được vài đầu người, vì vậy tiến vào Thiên Kỳ làm vệ sĩ.

Tần Tiêu cười lạnh:

- Thì ra là lang trung đi diễn kỹ đạo...

Tần Tiêu đi tới trước mặt của hắn, xuất ra một cây kim châm.

- Bỏn quan hỏi người, có nhận ra vật này không?

Chu Bát Cân liếc mắt nhìn, lập tức thần sắc đại biến, tròng to mắt, nhưng lập tức miễn cưỡng trấn định lại, không sao cả nói ra:

- Không biết.

Tần Tiêu nói một tiếng:

- Đã bán thuốc dán thì làm sao không biết kim châm châm cứu! Người đang nói dối!

- Không biết chính là không biết! Bán thuốc dán thì cần phải nghiên cứu châm cứu sao?

Tần Tiêu tùy tiện kêu một nha dịch lại, nói:

- Vị đại ca này, có nhận ra vật gì không?

Nha dịch gật đầu:

- Đại nhân vừa mới nói đây chính là kim châm châm cứu. Suy nghĩ một chút thì đã nhìn thấy qua, đúng là cái dạng này, xem như nhận ra.

Tần Tiêu nói ra:

- Chu Bát Cân, người vừa thấy kim châm thì thần sắc đại biến, hiện tại lại nói không nhận biết kim châm châm cứu, đây không phải giấu đầu hở đuôi sao?

Chu Bát Cân khinh thường cười lạnh:

- Cho dù là như vậy, người không hề có chứng cứ, chỉ dựa vào sắc mặt phỏng đoán cũng muốn định tội của ta hay sao?

Tần Tiêu nói ra:

- Người nói không sai, trên tay của ta hiện giờ không có chứng cứ. Nhưng mà sắp có rồi. Bỏn quan hỏi người, hôm qua trở lại nhà giam và khi phát hiện có người chết, trong khoảng thời gian này người làm gì?

- Ngủ.

Chu Bát Cân đáp được dứt khoát.

- Ngủ bao lâu?

- Ngủ cho tới khi có người hét lên có người chết.

- Vậy những huynh đệ bên cạnh của người lúc đó đã làm những gì?

- Bọn họ đương nhiên cũng ngủ!

- Tốt cho Chu Bát Cân lớn mật.

237. Chương 237: Cái Bấy, Cái Bấy Rất Âm Hiểm! (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 237: Cái bấy, cái bấy rất âm hiểm! (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu vỗ kinh mộc, nói:

- Người đã ngủ thì làm sao biết người khác cũng ngủ? Đã là người bán thuốc dán đạo thì có thể nói là không biết kim châm châm cứu sao? Còn cố ý giấu diếm, lường gạt công đường!

Chu Bát Cân đã giật mình:

- Người... Người đang lừa dối ta?

- Hừ!

Tần Tiêu tức giận quát:

- Tốt cho Chu Bát Cân giảo hoạt. Chuyện cho tới bây giờ còn không dám nhận tội? Người dùng mê hương mê đảo các Thiên Kỳ Vệ Sĩ khác, sau đó dùng ngân châm đâm vào huyết Bách Hội của ba người kia, giết người khác là người nào sai sử người, còn không mau khai ra!

Chu Bát Cân không nhịn. Cãi chày cãi cối nói:

- Tiểu nhân không có giết người, không có gì để khai cả!

Tần Tiêu nhìn chằm chằm vào Chu Bát Cân yên lặng hồi lâu không nói tiếng nào, ung dung nói ra:

- Chu Bát Cân. Ta thấy người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Nói thiệt cho người biết, cây ngân châm này chính là tìm được trong gian phòng giam của người. Người giấu rất cẩn thận. Cũng không thể nuốt sống nó nha? Đúng là vẫn bị ta tìm được!

- Không có khả năng!

Chu Bát Cân kêu lên, nói:

- Trong gian phòng của ta căn bản không có ngân châm!

- Bởi vì người đã đem nó ném tới một phòng giam khác đúng không?

Tần Tiêu nhanh chóng nghiêm nghị nói ra.

- Chu Bát Cân lớn mật! Chuyện cho tới bây giờ người còn lờ mờ gì để nói? Người tới! Điều tra nhà giam, mỗi một chỗ nào cỏ chồng chất hoặc khe hở cũng không được buông tha!

Chu Bát Cân giận dữ:

- Người lại lừa dối!

Tần Tiêu vỗ kinh đường mộc:

- Đem Chu Bát Cân dẫn đi, mang gông cùm trọng tảo, canh giữ nghiêm ngặt.

Sau đó Hình Trường Phong báo lại, quả nhiên là trong bụi cỏ trong nhà giam phát hiện một cây ngân châm!

Kế tiếp Tần Tiêu theo thứ tự gọi mỗi một tên Thiên Kỳ Vệ Sĩ mang vào, đều hỏi vấn đề như nhau: Chu Bát Cân có biết y thuật hay không.

Mấy Thiên Kỵ Vệ Sĩ miệng mồm như một:

- Tên này là người bán thuốc dạo trên giang hồ, từng làm qua lang trung, gãy xương, bắt mạch và biết châm cứu. Ngày hôm qua mấy huynh đệ bị đánh gãy xương chính là hắn giúp đỡ nổi xương.

Tần Tiêu gọi những người này vào và cung cấp chứng từ khai nhận lời khai, lại đem Chu Bát Cân gọi vào, nói:

- Chu Bát Cân ngươi cực lực che dấu chính mình không hiểu y thuật, không nhận biết kim châm châm cứu. Nhưng mà có chứng từ đồng bạn ngươi ký kết đều chứng minh ngươi đang nói xạo. Chuyện cho tới bây giờ ta nhìn ngươi còn chiêu gì miễn nổi khổ da thịt.

Chu Bát Cân liều chết chống cự:

- Ta không có giết người, không có gì để khai cả.

Tần Tiêu vỗ kinh mộc:

- Người tới, quất ba mươi roi.

- Vâng!

Mấy nha dịch đem Chu Bát Cân kéo trở mình trên mặt đất, nhấc cái quần của hắn lên, cầm lấy trúc bản đánh lên mông, liên tục đánh xuống.

Trúc bản này đã được đặc chế, vô cùng cứng cỏi, đánh rất hung ác, đủ để lột một tầng da mông. Chu Bát Cân cắn chặt hàm răng không rên một tiếng, đánh một hồi không đánh hắn chết được.

Sau một loạt gậy thì trán của Chu Bát Cân đầy mồ hôi lạnh, thở hổn hển.

Tần Tiêu nói ra:

- Chu Bát Cân, ngươi khai hay không khai? Ngươi phải biết rằng, bốn quan bây giờ dụng hình với ngươi là hoàn toàn phù hợp luật pháp. Ngươi đừng nghĩ sau đó tìm ai tính sổ với ta. Cho dù làm đơn kiện lên hoàng đế bốn quan cũng là lẽ phải. Cho nên ta khuyên ngươi nên ít chịu nổi khổ da thịt, nên khai đi. Tranh thủ lấy công chuộc tội bốn quan có lẽ sẽ xử nhẹ cho ngươi.

Chu Bát Cân vô cùng đau đớn, tức giận đứng lên, quát mắng:

- Cầu quan! Lão tử không giết người! Ngươi lạm dụng hình phạt còn vu oan giá họa cho ta, không có cửa đâu!

Tần Tiêu giận dữ:

- Lớn mật, dám nhục mạ bốn quan, coi rẻ vương pháp! Người tới, kéo hắn đánh lưng hắn hai mươi gậy cho ta!

Vài tên nha dịch đem Chu Bát Cân kéo trên mặt đất, cởi áo của hắn ra, hung hăng đánh xuống.

Chu Bát Cân bị đánh kêu khổ thấu trời.

Tần Tiêu nói:

- Khai hay không khai?

Chu Bát Cân thở dài một hơi:

- Khai, ta khai...

Tần Tiêu khoát khoát tay, ý bảo nha dịch không nên đánh. Không ngờ “Ba” một tiếng, một nha dịch cầm gậy nện vào ót của Chu Bát Cân!

Chu Bát Cân lập tức mở to mắt ầm ầm té xuống mặt đất.

Tần Tiêu kinh sợ quát nha dịch kia:

- Ngươi làm gì?

Tên nha dịch kia sợ tới mức ném bóng quỳ xuống đất:

- Tiểu nhân... Tiểu nhân đánh quá hăng say. Không thấy được thủ thế của đại nhân, nhất thời... Quên dừng lại!

Tần Tiêu, Phùng Niên Hỉ cùng Bùi Tụng Hành đều chạy tới bên người của Chu Bát Cân. Nâng hẳn lên xem xét, hơi thở cũng không có, mắt trợn trắng mà chết!

Phùng Niên Hỉ run rẩy nói:

- Đại... Đại nhân, chết rồi!

Trong nội tâm Tần Tiêu xuất hiện nhiều dấu chấm than, hẳn hiểu phiền toái rồi! Xem ra nha dịch này là cố tình!

Bùi Tụng Hành nuốt một ngụm nước bọt, thấp giọng nói:

- Đại nhân, thi hình quá độ khiến phạm nhân chết đi, theo như luật Đại Chu thì có thể bãi chức quan, đi lưu vong ba năm, đi phải đạt hai ngàn dặm, không đáng đồng chuộc...

Tần Tiêu lạnh lùng nhìn Bùi Tụng Hành, nói:

- Bỏn quan biết rõ. Trong Vĩnh Huy Luật đúng là ghi lại như thế. Không nghĩ tới Bùi đại nhân đọc rất quen thuộc, xem ra rất quen nha.

Bùi Tụng Hành ngoảnh mặt làm ngơ. Tự lo đứng lên, ngồi qua một bên một bộ dạng không liên quan tới mình. Nhàn nhả tự đắc.

Phùng Niên Hỉ lau mồ hôi lạnh trên trán:

- Đại nhân, làm sao bây giờ?

Tần Tiêu chậm rãi đứng dậy. Trong lòng nói thầm: hiểu rồi, xem ra chuyện này chính là một cái bẫy, hơn nữa là cái bẫy thuộc về mình.

Bùi Tụng Hành, Chu Bát Cân, nha dịch thi hình đều có người sai sử, xem ra là thời khắc này đều cố tình hãm hại ta! Trách không được Vũ Ý Tông đáng chết kia không ngăn cản ta tới đây thẩm tra xử án, thì ra mục đích của hắn là như vậy, náo tới mức tai nạn chết người trong ngục dẫn ta đi thăm dò, sau đó thừa cơ hãm hại ta.

Trong nội tâm của Tần Tiêu mắng to, tên quy nô đáng chết, thật là âm hiểm, thủ đoạn thật ngoan độc! Lão tử không đào mồ tổ tiên nhà ngươi lên, đáng giá hại ta sao?

Nhưng mà chuyện cho tới bây giờ có mắng cũng không giải quyết được vấn đề. Tần Tiêu cảm giác từ khi mình bắt đầu quá phớt lờ, bởi vì sốt ruột rửa oan cho Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch nên quên xem xét một phen mới rơi vào gian kế bẫy rập như vậy, thật đúng là sai lầm cấp thấp!

Đúng lúc này Lý Trọng Tuấn đang vui vẻ đi vào trong công đường, nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì cả kinh, chạy đến bên người của Tần Tiêu hỏi hắn chuyện gì xảy ra.

Tần Tiêu nói ra:

- Điện hạ, nhất thời giải thích không rõ ràng lắm. Thỉnh người mang người tới đây, đem tất cả người trong công đường hôm nay toàn bộ bắt giữ mang tới Ngự Sử đài giúp ta.

- Được, không thành vấn đề.

Lý Trọng Tuấn lập tức đánh nhịp, nói:

- Cái khác không có, nhưng binh lính chuyên giết người phóng hỏa thì tùy thời có thể gọi tới một đồng.

Dứt lời liền chạy ra ngoài.

Tần Tiêu lại nhìn Phùng Niên Tân nói ra:

- Phùng đại nhân, vừa rồi quá trình thẩm tra đã ghi nhớ rõ chứ.

- Nhớ ghi nhớ. Nhớ rất kỹ, nha dịch này một trượng quất chết Chu Bát Cân.

Thanks

238. Chương 238: Tên Quy Nô Chết Tiệt Bị Hao Tồn

Chương 238: Tên quy nô chết tiệt bị hao tổn

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Shared by: MTQ Banlonghoi

Tần Tiêu nói:

- Ghi nhớ tên này, ọi người vào đây, ký tên làm chứng.

Lúc này Lý Trọng Tuấn vừa đi không lâu đã mang một đội nhân mã chạy vào, lớn tiếng nói:

- Nam nha nghe Ngự Sử ủy thác đem mọi người trong công đường mang đi, tất cả đều mang đến Ngự Sử đài!

Mấy ngự y trong đó sợ hãi nhìn nhau, bối rối tương nói:

- Đại nhân, chúng ta nguyện ý ký tên đồng ý làm chứng... Nhưng mà Ngự Sử đài không đi được không?

Trên tay Võ Tắc Thiên nắm Ngự Sử đài, đây là nơi tốt sao? Chỗ đó thủ đoạn tra tấn người còn lão luyện hơn cả nha môn đây, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần! Cho dù là đàn ông thiết huyết đi vào phần lớn tình nguyện chết cũng không muốn bị tra tấn, hoặc là lập tức cung khai. Tuy những năm gần đây Võ Tắc Thiên cũng giết một số ác quan làm cho dân chúng phần nộ, Ngự Sử hung hăng can quấy có xu thế suy tàn, nhưng mà chút ít hình cụ và hình phạt vẫn có! Thủ đoạn làm người ta sống không được chết không xong còn nhiều.

Tần Tiêu vẻ mặt sương lạnh, lẩm lẩm nói:

- Nếu không muốn đi Ngự Sử đài cũng tốt, đều tới đây ký tên đồng ý lên phần thẩm tra án, làm chứng cho bốn quan. Nhưng mà người...

Tần Tiêu đem tên nha dịch thi hình kéo từ mặt đất lên, dùng sức ném cho binh sĩ nam nha:

- Không đi không được!

Kỳ thật trong lòng Tần Tiêu rất rõ ràng, hắn chỉ là một tiểu nha dịch, chỉ là tiểu nhân vật trong tay kẻ khác mà thôi, độc thủ chính thức sau lưng chính là Vũ Ý Tông. Sau đó chính là Bùi Tụng Hành xưa nay dùng công chính mà trừ danh Trường An!

Nhưng mà loại chuyện này cho dù nội tâm rất rõ ràng, người bên ngoài có rõ ràng cũng không có chứng cứ, cũng không làm gì người ta. Tần Tiêu đành phải nắm lấy điểm yếu trước mắt bắt nha dịch này trước rồi nói sau.

Lúc này Phùng Niên Tân đã cầm bản ghi chép đưa cho bọn nha dịch ký tên, Bùi Tụng Hành cũng không muốn làm gì, cũng ký tên vào trong đó.

Tần Tiêu tâm tình hậm hực, trầm giọng nói:

- Đi thôi Bùi đại nhân, đến Ngự Sử đài chúng ta lại nói chuyện! Người ở nơi này cũng phải đi.

- A!

Bọn nha dịch kêu lên, nói:

- Đại nhân, chúng ta đã đồng ý làm chứng thì không cần đi mà!

Tần Tiêu nghiêng mắt nhìn Bùi Tụng Hành, lạnh lùng thấp giọng nói:

- Đây là vì tính mạng của các người mà suy nghĩ. Không muốn mất mạng thì theo ta tới Ngự Sử đài. Bốn quan cam đoan chỉ cần các người không làm xằng làm bậy, nhất định không làm khó dễ các người.

Lý Trọng Tuấn cho thủ hạ mang theo bốn nha dịch này ngay ngắn đưa đi, mặc dù không có buộc chặt nhưng cũng phải giao nộp binh khí. Hiện tại bọn họ không dám nháo sự với Lý Trọng Tuấn, bởi vì có Ngự Sử thay triều đình làm việc, mà những tên vệ binh này ngày thường đều là hung thần ác sát, ngày bình thường trên chiến trường giết người như rạ, lúc này hung hãn không thôi, đem những nha dịch này sai khiến rất dễ bảo, ngay cả động cũng không dám lộn xộn. Những nha dịch này bị dây thừng trói lại, hai binh sĩ tả mang theo nên không cách nào bỏ trốn.

Bùi Tụng Hành lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, lạnh mắt nhìn tất cả.

Tần Tiêu quay đầu nhìn qua Bùi Tụng Hành:

- Bùi đại nhân, nếu đã là quan viên cùng thẩm tra án thì cũng cùng ta đi tới Ngự Sử một chuyến a!

- Tốt.

Bùi Tụng Hành vẫn bộ mặt bình tĩnh, nói:

- Bốn quan cam tâm tình nguyện phụng bồi.

Tần Tiêu cười lạnh nói:

- Như vậy, xin mời, Bùi đại nhân!

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn lôi kéo một nhóm người đi ra khỏi huyện nha được vài bước thì cũng không biết từ chỗ nào có một đoàn người chạy tới, cưỡi ngựa cao to, cầm trong tay trường thương, khoác trên vai võ trang đầy đủ, đem bốn người Tần Tiêu vây vào giữa.

Lý Trọng Tuấn giận dữ:

- Lớn mật! Binh tôm tướng của nơi nào lại dám ngăn cản đường của bốn vương! Muốn tạo phản phải không!

- O, ta tưởng là ai chứ, thì ra là Vệ Vương điện hạ. nguồn

Một đám kỵ binh sau lưng truyền tới âm thanh huyền ảo, Võ Ngự Tông cưỡi ngựa đi tới.

- Không ngờ nha, thì ra là nam nha đại tướng quân, thật sự là thất kính, thất kính nha!

Lý Trọng Tuấn bĩu môi, khinh thường nói:

- Là người? Không ở bắc nha mà chạy đến huyện nha Trường An làm cái gì? Bốn vương đang hiệp trợ Tần đại nhân ban sai, người vô lễ ngăn cản hãn là muốn tạo phản phải không?

- Dọa, tạo phản? Chụp mũ tốt!

Võ Ngự Tông đề cao thanh âm, hét lên một tiếng.

- Ta thấy tạo phản trong miệng của các người chính là Tần Tiêu, người thật sự là ăn tim gấu gan báo, ngay cả Hoàng Gia Vệ Suất cũng dám tùy ý ra đòn hiểm, đem người đang sống đánh chết! Ta thấy người căn bản đang coi rẻ vương pháp, coi rẻ triều đình, coi rẻ hoàng đế!

Tần Tiêu bất động thanh sắc nhìn qua Lý Trọng Tuấn cùng Võ Ngự Tông hai người đấu pháp, Võ Ngự Tông lúc này là chụp bờ ỉa lên đầu của mình, cười lạnh:

- Võ tướng quân, bốn quan phụng thánh dụ làm việc, đang trong quá trình tra án có án mạng. Ngự Sử ban sai trừ hoàng đế thì người ngoài không được cản trở. Quy củ này Võ tướng quân không hiểu sao? Hiện tại người công nhiên mang binh vây ta lại chứ không phải là muốn ý đồ bất chính giết người diệt khẩu sao?

- Hừ, tốt iệng lưỡi xảo biện.

Võ Ngự Tông kêu lên.

- Bị đánh chết là thuộc hạ của bọn thương. Bọn tướng chẳng lẽ không có quyền lực lên tiếng sao? Tần Tiêu, nói cho người biết a, người xong đời rồi! Người lập tức có thể cút ra khỏi hoàng thành, đến Lĩnh Nam mà đào đá đầy, cả đời cũng mơ tưởng lại quay về triều đình.

Võ Ngự Tông hung hăng càn quấy quất roi ngựa, nói:

- Chúng ta đi! Không đáng dây dưa với chó rơi xuống nước, hao tổn giá trị con người Thiên Ky Vệ Sĩ chúng ta.

Lý Trọng Tuấn nghiêng rằng, oán hận nói:

- Cẩu tặc, một ngày nào đó lão tử sẽ lấy cái đầu trên cổ của ngươi, ném cho chuột ăn.

- Điện hạ, không cần phải chấp nhất loại cẩu tặc này, chỉ làm mình tức giận mà thôi. Không có lợi nhất.

Tần Tiêu nhàn nhạt nói ra.

- Chúng ta nên làm chính sự đi.

Lý Trọng Tuấn gật gật đầu:

- Nói cũng phải, Chó cắn ta một cái, chẳng lẽ ta còn phải cắn ngược con chó sao? Nhưng mà làm bọn vương tức giận thì đến lúc đó chém đầu chó là được.

Tần Tiêu cười cười, giục ngựa đi lên phía trước, trong nội tâm kỳ thật còn tức giận hơn cả Lý Trọng Tuấn nhiều lắm: Võ Ngự Tông, ngươi là quy nô hèn hạ vô sỉ đáng chết! Hôm nay oán cừu đã kết. Ta không cần biết ngươi là cháu ruột của hoàng đế, hồng nhân cái gì đó. Một ngày nào đó lão tử không tha cho ngươi đâu!

Tần Tiêu dẫn theo một nhóm người tiến vào hoàng cung, đến Ngự Sử đài không tránh khỏi bạo động nhỏ. Phàm là quan viên lớn nhỏ gặp được nhao nhao ghé mắt nhìn qua, chỉ trở vào thì thể nghị luận.

Tương Vương Lý Đán cũng bị giật mình. Hắn nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Tần Tiêu, ngươi sao không cẩn thận thế, ngươi đánh chết người? Đây chính là Thiên Ky Vệ Suất, cũng không phải chuyện đùa đâu! Phiến toái lớn đấy!

Tần Tiêu nói một tiếng:

- Tương Vương yên tâm. Tần Tiêu làm việc gì sẽ tự mình gánh chịu. Người này bị đánh chết hoàn toàn có người cố ý hãm hại Tần Tiêu. Hiện tại có ghi chép thẩm tra và một đám nhân chứng.

239. Chương 239: Tên Quy Nô Chết Tiệt Bị Hao Tổn (2)

Chương 239: Tên quy nô chết tiệt bị hao tổn (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Ai!

Lý Đán thở dài một hơi, nói:

- Tần Tiêu ah Tần Tiêu. Người tuổi còn rất trẻ, quá đơn thuần. Chuyện này làm gì phân trắng đen dễ như vậy, cũng có phiến toái và phân tranh trong đó. Ta nói tận như thế cũng không nên nhiều lời. Tóm lại chính người nên cẩn thận là được, nên nhẫn thì nhẫn, nên làm thì làm, thời điểm không tốt người ta thấy đất trên đống quần của người nói là phân thì đó là phân đấy. Chuyện nhỏ không nhin sẽ loạn mưu lớn, co được dẫn

được mới là đại trượng phu. Hàn Tín người ta không phải còn chuôi qua hán nhục nhã hay sao? Tính toán, chuyện này bốn vương không giúp được người cái gì, người tự giải quyết cho tốt đi!

Dứt lời Lý Đán lắc đầu, thở dài tự lo trở lại thư phòng đóng cửa lại.

Tần Tiêu cũng không có tâm tình đi quản lão hồ ly ‘trang Bức’ này, trong nội tâm tính toán nên xử lý chuyện này thế nào. Tuy đủ loại chứng cứ cho thấy chính mình là bị người ta hại, nhưng mà vừa vặn Lý Đán nói chuyện này không phân trắng đen dễ như vậy đâu. Thời nhà Tần chẳng phải Triệu Cao chỉ hươu nói ngựa hay sao? Càng là chuyện hoang đường càng có thể xảy ra với người đùa bốn quyền mưu...

Những tên nha dịch kia đã bị áp tiến vào trong thiên lao Ngự Sử. Phùng Niên Tân, Lý Trọng Tuấn, Bùi Tụng Hành và một đám quan viên Ngự Sử dài đều lẳng lẳng ngồi, thỉnh thoảng nhìn qua Tần Tiêu, xem ra đang đợi hán nghị biện pháp, xem hán có thể làm ra quyết định gì.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, nhổ ra hai chữ: tiến cung.

Tần Tiêu vừa ra khỏi Ngự Sử đài thì trong nội cung đã phái người đến truyền chỉ. Một tiểu thái giám chạy đến trước mặt Tần Tiêu:

- Tần đại nhân, bệ hạ lệnh cho người tiến cung kiến giá. Bệ hạ đang ở Trường An điện, mời theo tiểu nhân.

Trong nội tâm Tần Tiêu nói thầm: quy nô chết tiết, thật nhanh tay chân. Nhanh như vậy đã đi tới chỗ của hoàng đế rồi, đúng là xảo quyệt.

Trong thư phòng Trường An điện, Võ Tắc Thiên đang nhíu mày, con mắt nhìn lên mặt của Tần Tiêu:

- Tần Tiêu, chính người xem một chút đi! Đây là mấy trăm tên Thiên Kỵ Vệ Sĩ liên danh thượng tấu, nói người lạm dụng hình phạt riêng vô cớ đánh chết người, muốn trảm thay bọn chúng chủ trì công đạo.

Tần Tiêu nhìn qua Võ Ngự Tông đang cười lạnh, nhặt bản tấu lên, xem qua vài lần chấp tay trả lời:

- Hồi bẩm bệ hạ, Chu Bát Cân thụ hình chết đi, trong đó có nguyên do khác. Trong tờ khai đường thẩm hạ thần đã ghi chép lại, cũng có nhân chứng và bằng chứng phụ. Cả chuyện này có kẻ hãm hại vi thần, kính xin bệ hạ minh giám!

- Ghi chép ở đâu, mang tới ta xem.

Tần Tiêu xuất ra bản ghi chép, hai tay trình lên. Thượng Quan Uyển Nhi tiến lên vài bước nhận lấy đưa tới trước mặt Võ Tắc Thiên.

Võ Tắc Thiên xem vài lần, yên tĩnh hơn nửa ngày mở miệng nói ra:

- Như thế này chính là tên nha dịch lạm dụng hình đánh chết người. Tuy là như vậy, người thân là quan viên đường thẩm. Cũng liền trốn chịu tội!

Tần Tiêu đang muốn tranh luận vài câu, nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi nháy mắt với hán vài lượt lại hỏi tướng lại lời của Lý Đán, sinh sinh đem lời nuốt vào, nhẫn nại nói:

- Vi thần biết tội, thỉnh bệ hạ trách phạt.

Võ Tắc Thiên dừng một chút, nói:

- Việc này cũng không cần náo tới tảo triều sáng mai, miễn truyền đi ảnh hưởng tới uy tín Hoàng Gia Vệ Suất. Chuyện này Võ Ngự Tông, Tần Tiêu, các hai người các người đều có tội thất trách. Trở về nên cảnh tỉnh lại, Tần Tiêu, niệm tình người truy tra án hung sát cũng coi như có công, chống đỡ vượt qua sai lầm, hiện giờ miễn chức Ngự Sử của người, quan gián nhất phẩm, đảm nhiệm Ngũ phẩm Tả Vệ Suất phó suất tướng quân. Chuyện Chủ Suất. Lập công chuộc tội, dùng hiệu quả sau này mà nhìn. Mặt khác, phạt trăm quan, an ủi gia đình người chết. Còn nha sai đánh chết Thiên Kỵ Vệ Sĩ lập tức xử trảm, quan viên cùng đường thẩm cùng Trường An huyện Huyện lệnh Bùi Tụng Hành mỗi người phạt nửa năm bổng lộc.

Tần Tiêu cũng không muốn nhiều lời, chuyện đã rõ ràng. Chuyện này từ khi bắt đầu đã nhắm vào hán rồi. May mắn chính mình cũng xem như có vài chiêu, hiện tại chỉ là miễn đi chức Ngự Sử xem như lưu lại núi xanh. Hiện tại hán thấy Võ Tắc Thiên đang tức giận thì không bằng trước tiên lui một bước. Cầu trời cao biển rộng, về sau lại từ từ tìm Võ Ngự Tông tính sổ, vì vậy chấp tay nói:

- Tạ bệ hạ khai ân...

Võ Ngự Tông lập tức kêu lên:

- Bệ hạ. Tần Tiêu dụng hình quá độ đánh chết người. Theo như luật phải bãi quan lưu vong ít nhất ba năm, cũng phải hơn hai ngàn dặm mới được. Phán phạt như vậy sợ là khó làm cho Thiên Kỵ Vệ Sĩ tâm phục, đến lúc đó sợ rằng sẽ có người tức giận.

- Đủ rồi!

Võ Tắc Thiên nói:

- Trẫm đã tra rõ ràng, Tần Tiêu có tội thất trách, nhưng cũng không phải lạm dụng hình phạt riêng mà đánh chết người. Việc này trẫm không muốn nói thêm nữa. Ý chỉ đã xuống, bọn người không cần nhiều lời. Đều lui xuống cho ta!

Võ Ngự Tông cũng không dám nói nhảm nữa, nơm nớp lo sợ rời khỏi ngự thư phòng. Tần Tiêu đương nhiên cũng lui ra ngoài. Võ Ngự Tông nhìn có chút khó chịu, tức giận nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Người tốt lắm, mạng còn lớn, ngay cả hoàng đế cũng che chở cho người. Nhưng bây giờ người không phải là Ngự Sử, chỉ là một tiểu Tả Vệ Suất Ngũ phẩm phó suất, chính là thủ hạ của lão tử, xem ta sau này giày vò người thế nào.

Tần Tiêu giống như không có nghe nói chuyện, gơ tay áo sờ sờ hai cái cánh chuồn.

- Ai nha, kỳ thật thời tiết hôm nay không tệ lắm, tại sao lại có mưa lồm đồm thế này? Ah, thì ra là có kẻ ngậm máu phun người nhưng miệng lại ngậm đầy phân a!

Dứt lời bỏ qua Võ Ngự Tông tồn tại, chấp tay sau lưng rời đi.

Võ Ngự Tông ở phía sau tức dậm chân:

- Tần Tiêu, người là tiểu tử hỗn đản, cho lão tử nhớ kỹ, lão tử không để yên đâu.

Tần Tiêu xiết chặt nắm đấm răng rắc, nổi gân xanh. Với tình hình của hắn thì sớm xông lên rồi, cho Võ Ngự Tông một quyền vào mặt, đánh hắn cha mẹ nhận không ra. Nhưng mà Tương Vương Lý Đán vừa nói cũng có vài phần đạo lý. Dù sao hiện giờ là người Võ gia đương quyền, không cần phải bởi vì một ít tiểu tiết làm hỏng đại sự, làm ình nửa bước khó đi. Núi không chuyển thì nước chuyển, không bao lâu thì Võ Tắc Thiên xuống đài, quy mô chết tiệt này người cũng nhớ kỹ cho ta, chúng ta xem như cùng hao tổn. Đến lúc đó nếu như ta cho người chút nhan sắc thì lão tử cũng không phải là nam nhân.

Tần Tiêu buồn bực suy nghĩ những chuyện này, bắt tri bắt giác đi tới Ngự Sử đài. Lý Trọng Tuấn vội vàng đi lên hỏi:

- Tình huống như thế nào?

Tần Tiêu cười cười:

- Không có gì. Hoàng đế bệ hạ giải quyết dứt khoát, việc này kết thúc. Tên nha dịch kia hiện giờ đoán chừng đã rơi đầu rồi. Tần Tiêu thì bãi chức Ngự Sử, cách chức làm Ngũ phẩm Tả Vệ Suất phó suất, Tư Chủ Suất.

Dứt lời, Tần Tiêu gỡ cái mũ trên đầu và ném một tui bạc, lấy ấn và quan tụy giao cho Phùng Niên Tân:

- Phùng đại nhân, thay Tần Tiêu hướng Tương Vương gửi tới lời cảm ơn chào từ biệt.

240. Chương 240: Bắt Đầu Trang Bức

Chương 240: Bắt đầu trang Bức

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phùng Niên Tân tiếp nhận mũ và túi bạc của Tần Tiêu, thở dài một hơi, gật gật đầu, trầm mặc không nói xem tại

Lý Trọng Tuấn thì thở dài một hơi:

- Khá tốt khá tốt, không có bị bãi quan lưu vong là vạn hạnh.

Tần Tiêu lạnh nhạt cười cười:

- Bệ hạ thật sự khai ân với Tần Tiêu. Ta hiện tại về phủ trước, giao quan bào lại cho Ngự Sử đài. Sau đó chuyên tâm đi làm Tả Vệ Suất, hảo hảo mang binh làm tướng quân.

Lý Trọng Tuấn cười cười: như thế cũng tốt. Ngược lại là nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Ha ha, cũng không phải tốt sao!

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn đi ra khỏi Ngự Sử đài, cưỡi ngựa của mình, nói:

- Điện hạ, vậy Tần Tiêu cáo từ trước.

- Ách...

Lý Trọng Tuấn gọi Tần Tiêu lại, nói:

- Dứt khoát hôm nay cũng không có việc gì, ta đi tới chỗ của người cùng người uống vài chén, giải sầu nha.

Tần Tiêu thấy thần sắc hẩn kỳ quái, biết rõ là vì Tử Dịch đây mà. Vừa rồi thời điểm ở huyện nha Trường An thì chạy theo Tử Dịch, sau đó ủ rũ chạy về, nhất định là mũi tro, hiện tại còn dám đi tới nhà ta, đúng là áp chế càng mạnh thì bùng nổ càng mạnh, tâm không chết a.

Tần Tiêu cười rộ lên, cố ý hỏi ngược lại:

- Điện hạ, giữa ban ngày uống rượu gì đây? Cả hai còn công vụ đấy, để hôm nào đi.

- Sửa cái gì mà sửa, chính là hiện tại a. Hiện tại cũng đã qua giờ Mùi, còn công vụ gì phải xử lý chứ.

Lý Trọng Tuấn xem ra rất quyết tâm.

- Bốn vương và người bạn rợn một ngày, giữa trưa cũng không ăn cái gì. Hiện tại uống vài chén rượu người còn nhỏ mọn vậy sao?

Tần Tiêu cười xấu xa một chút, khẽ vung roi quất roi ngựa, chậm rãi đi lên phía trước.

- Vậy được rồi. Ta nghe nói A Man cũng trở về Trường An, không bằng gọi hắn cùng đi.

- Tốt!

Lý Trọng Tuấn vui cười, giục ngựa theo kịp, noi:

- Ba huynh đệ chúng ta ban đầu ở Thiên Khách Vạn Lai quen nhau, đến bây giờ cũng được nửa năm rồi, cũng nên có cơ hội tụ họp với nhau a. Hôm nay huynh đệ chúng ta xem như tiểu tụ đi. Xem như chúc mừng người...

- Chúc mừng cái gì?

Tần Tiêu cười nói:

- Chúc mừng ta không quan nên nhẹ thân à? Nhưng lại nói tiếp chúc Ngự Sử này là công việc đối mặt người phạm tội, không làm cũng được. Ta mới vào triều đình không lâu, không đáng đi gặp tội nhân khắp nơi. Điện hạ người cứ nói đi?

- Thông minh. Khai khiếu.

Lý Trọng Tuấn rung đùi đắc ý nói ra:

- Nhưng mà bốn vương đến bây giờ thấy tội nhân cũng không ít, hình như còn chưa được khai khiếu nha.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, dần dần đã ra khỏi hoàng cung, đi trên đường Chu Tước thì Tần Tiêu nghĩ thầm, dù sao Tả Vệ Suất cũng không có đại sự gì, đã giao cho Điền Trân đi xử lý, hôm nay cũng nên theo hai đại công tử này ăn chơi một chút. Cả ngày hôm nay đều bị Võ Ngự Tông là quy nô đáng chết làm tức giận, hiện tại nên thư giãn một chút mới tốt.

Đi trên đường Chu Tước thì nhanh chóng đi ra khỏi Thập Vương Trạch. Hai người tới phủ Lâm Truy Vương tìm người khởi, thì Lý Long Cơ sớm đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa có trở về. Vì vậy cũng lười chờ hẳn trực tiếp đi Kim Quang Môn tới nhà của Tần Tiêu.

Mới vừa vào cửa thì một nô bộc chào đón, nhìn Tần Tiêu nói:

- Đại nhân Lâm Truy Vương đã ở bên trong đợi một giờ rồi!

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn nhìn nhau cười cười:

- Thằng này không cần đi thông tri, cứ tích cực chạy tới như vậy.

Đúng như Lý Trọng Tuấn nói, ít nhất từ tháng giêng năm nay thì ba người quen nhau ở Thiên Khách Vạn Lai, bây giờ còn chưa tụ tập với nhau. Lúc này lại gặp nhau nên trong lòng mỗi người đều vui mừng, vui thành một đoàn. Tần Tiêu lập tức gọi hạ nhân trong phủ chuẩn bị rượu và thức ăn, trong hậu đường bày một bữa tiệc rượu nhỏ.

Trước mặt hai người thì Lý Tiên Huệ cũng không cần lảng tránh, khó có được ngồi cùng một bàn, ngồi vào cùng một chỗ. Đây là một tiểu lâu nhỏ và được xếp đặt lại một lần, yên lặng u nhã, thoải mái dễ chịu.

Bốn người nâng chén đầu tiên chúc mừng lúc này lại gặp nhau.

Lý Trọng Tuấn uống cạn rượu trong chén, chắc chắn nói:

- A Man, lúc trước người giới thiệu Tần huynh đệ cho qua quen thì ta còn chẳng hề để ý, nghĩ tới bộ dáng của người lúc bình thường nhàm chán thu một thực khách. Không nghĩ tới lại gặp được cao nhân. Cao nhân, thật sự là cao nhân a!

Lý Long Cơ cười ha ha, nói:

- Tam ca, A Man cũng không phải sống phóng túng, ngẫu nhiên cũng có linh quang hiện ra, đào được vàng trong đá, gặp được tài liệu thật tốt.

Lý Tiên Huệ hôm nay xem như vui vẻ đặc biệt, cười nói:

- Vậy thì tốt, hai người các người đều là tam ca của ta, hiện tại gom lại cùng một chỗ cũng không phải xưng hô như thế. A Man ca ca, không bằng ta xưng hô người như vậy đi.

Tần Tiêu cười nói:

- Cả phòng vương công quý thích, ta chỉ là bình dân áo vải thật đúng là khó coi a! Ah, đúng rồi, Tiên Nhi, Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch đâu? Có lẽ gọi bọn họ cùng tới đây.

Lý Trọng Tuấn nghe được hai chữ “Tử Dịch”, rầu rĩ uống một chén rượu.

Lý Tiên Huệ nhìn vào trong mắt, âm thầm buồn cười. Nói ra:

- Nói đến cũng thú vị. Lý Tự Nghiệp từ huyện nha Trường An quay về lại sợ ta mắng nên sau đó chạy đến phủ Vệ Suất rồi. Hắn nói ở đó tốt hơn. Về phần Tử Dịch thì cũng trốn rồi, lý do ta cũng không phải là quá rõ ràng, cũng chỉ sợ bị người mắng chửi.

Dứt lời che miệng cười vụng trộm.

Tần Tiêu phiền muộn kêu lên:

- Ta nhìn giống hung nhân lắm sao? Ngay cả Lý Tự Nghiệp là hồn thể ma vương, cũng sợ hãi trốn đi?

- Đúng vậy a, người khác không nhìn thấy ta còn không biết sao!

Lý Trọng Tuấn vẻ mặt cười xấu xa, vạch trần:

- Ngày đó tại Sở Tiên sơn trang người giết người như ngóe, bộ dáng toàn thân là máu giống như dạ xoa ở địa ngục lên thế gian, ai nhìn trái tim bằng giá. A Man, Tiên Nhi, may mắn các người không nhìn thấy tình cảnh này, bằng không thì khẳng định đã bị hấn hù chết rồi. Còn thời điểm hấn đánh với Ngô Hưng Quốc, ta kháo, ta thật bội phục Ngô Hưng Quốc, đúng là đánh nhau kinh hoàng a! Tàn Tiêu đánh ba quyền hai cước đã làm gãy tay của hấn, liên hoàn mười tám cước, hấn bị đá xiển liêng.

Lý Trọng Tuấn vừa nói còn khoa tay múa chân vô cùng vui sướng, chọc cho bọn người Tàn Tiêu cười to một hồi. Tàn Tiêu nói:

- Tiên Nhi, thật không nghĩ tới tam ca của người còn có tiềm chất quay phim đấy.

- Quay phim?

Ba miệng một lời, nói:

- Có ý gì?

Tàn Tiêu ‘ ah ’ một tiếng, sững sờ sững sờ, nói ra:

- Ách, chính là năng lực bắt chước rất mạnh, rất biết biểu diễn!

Lý Tiên Huệ cười khanh khách, nói:

- Kỳ thật Tàn đại ca ca xướng lên nghe rất tuyệt! Hơn nữa còn rất kỳ quái, chúng ta chưa từng nghe qua.

- Không phải chứ! Hấn còn biết ca hát?

Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ trăm miệng một lời, không cho là đúng.

Tàn Tiêu uống vài chén vào bụng cảm xúc tăng vọt, trong nội tâm cảm khái rất nhiều, nhịn không được tâm huyết dâng trào, đứng dậy rút bảo kiếm bên hông của Lý Trọng Tuấn ra đùa nghịch một thủ Tinh Trung Báo Quốc.

241. Chương 241: Bắt Đầu Trang Bức (2)

Chương 241: Bắt đầu trang Bức (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Khói báo động bay lên phát phối, Long khởi cuốn ngựa hí dài kiếm khí như sương. Tâm giống như nước Hoàng Hà mênh mông, hai mươi năm ngang dọc ai có thể chống đỡ! Hận muốn rút trường đao, bao nhiêu thủ hạ hồn chôn xương tha hương. Có tiếc gì trung tâm báo quốc, khi than thở huyết lệ rơi đầy mặt. Móng ngựa đi nam người bắc nhìn qua, người bắc nhìn qua cỏ xanh vàng bụi bay cuốn cuộn. Ta nguyện gìn giữ đất đai phục mở khai cương, lồng lộng Đại Đường nhìn qua tứ phương!

Một khúc này phi kiếm trở vào bao!

Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ vỗ án.

- Tốt! Tốt một khúc ‘ lồng lộng Đại Đường nhìn qua tứ phương ’, thật sự là hào khí trùng thiên, rung động đến tâm can!

Tàn Tiêu cười ha ha:

- Diệu quá thay diệu quá thay! Cường tráng quá thay cường tráng quá thay!

- Ô, khoa trương hấn hai câu thì giống như Trương Húc người điên kia a.

Lý Trọng Tuấn bĩu môi, nói:

- Nhưng mà bài hát này bất luận là ca từ hay là làn điệu, quả nhiên là đồng dục, khí phách hùng hồn. Làm cho ta nghĩ tới khúc Tần Vương Phá Nhạc Trận, làn điệu hai khúc này hơi giống nhau a.

Lý Tiên Huệ nhìn vào trong mắt, nghe vào trong tai, lại âm thầm có một chút u buồn. Bởi vì nàng biết rõ Tần Tiêu bình thường trầm ổn giỏi giang, hẳn làm người hôm nay lại không bị trói buộc. Xem ra mấy ngày gần đây áp lực quá lớn rồi, hiện tại mới mượn rượu phát tiết. xem tại

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Trẻ không chơi già hối hận. Ta đúng là nhớ Trương Húc.

Dứt lời đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy một bầu rượu uống ừng ực vào trong miệng.

Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ hai mặt nhìn nhau một hồi, trầm mặc không nói.

Tần Tiêu lại ngồi xuống, thở dài một hơi, nói ra:

- Hôm nay trong nội tâm bị đè nén, hiện tại cuối cùng là phát tiết được rồi. May mắn có các người là tri kỷ hảo hữu uống rượu giải sầu với ta, bằng không ta sẽ bị đè nén mà chết.

- Đại ca...

Lý Long Cơ khẽ cười nói:

- Không bị người ghen ghét là tài trí bình thường. Người bây giờ anh hùng thiếu niên, danh tiếng chính thịnh, có người không quen nhìn, muốn chen ép người xuất đầu cũng là đương nhiên, không nên để vào trong lòng.

Lý Trọng Tuấn cũng nói:

- Đúng vậy a! Từ trước trong triều đình chính là như vậy. Dệt hoa trên gấm là nhiều nhất, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi ít càng thêm ít. Những người kia đều ước gì người khác gặp nạn còn mình thăng quan phát tài, vừa thấy có người không may thì bỏ đá xuống giếng, không đi lên giẫm vài cước là may rồi. Nhất là tiểu nhân nham hiểm như Vũ Ý Tông, lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo. Huống chi người bây giờ là Thái Tử Vệ Suất đại tướng quân, hẳn là người Võ gia, từ khi bắt đầu đã xem người là kẻ thù chính trị. Hẳn như không hạ thủ với người thì đó mới là kỳ quái.

Lý Long Cơ thở dài một hơi, nói:

- Từ khi Vũ Hoàng đăng cơ thì giết không ít vương công họ Lý. Hiện tại những người còn lại của chúng ta cả ngày đều ai không kẹp đuôi làm người. Đám Võ Tam Tư thì ngang ngược càn rỡ tới cực điểm, lúc nào cũng mong thái tử rút dài, bọn chúng sẽ lên làm làm chủ giang sơn. Trong vương công họ Lý gia thì chỉ có Thái Bình công chúa được Vũ Hoàng sủng ái, đồng thời lại là con dâu của Võ gia, trong triều xem như có chút phân lượng và thực lực. Mặt khác...

Lý Long Cơ lắc đầu, nói:

- Tam ca có thể chỉ huy nam nha cũng đã xem như cực hạn, nhưng hoàng đế gần đây gia tăng không ít thực lực cho thái tử. Bình quyền trong tay tam ca đối với người Võ gia nắm quan cao chức trọng trong quân đội cũng lộ ra có chút không có ý nghĩa.

- Ta đây biết rõ.

Lý Trọng Tuấn uống xong một chén rượu, có chút nặng nề nói ra:

- Lúc trước chỉ huy Tả Vũ Lâm Vệ, tuy nói Vũ Ý Tông là thủ hạ ban sai, nhưng nói như thế nào trong tay mình còn có chút thực quyền, còn có Lý Tư Trùng, Độc Cô Húc Chi, Sa Trá Trung Nghĩa một đám thân tín. Hiện tại bị điều đến nam nha, biểu hiện ra ngoài thì phủ binh Trường An đều nghe ta tiết chế. Nhưng mà trong mười hai hệ phái thì không có nghe theo lệnh của ta. Căn bản không có thể nuôi dưỡng tình cảm được, cũng không cách nào dựng được uy tín. Những quyền tiết chế binh mã nằm trong tay mười hai tướng quân. Những thân tín của ta cũng bị xâm hại, điều nhiệm tới những chức vụ hư danh. Cho nên hiện tại ta chẳng qua chỉ là cái vỏ bọc mà thôi.

- Cho nên...

Lý Long Cơ hơi dừng một chút, chậm rãi nói:

- Tính toán ra hiện tại trong mấy người chúng ta cũng chỉ có đại ca trong tay còn nắm bốn ngàn Tả Suất Vệ Đội, cũng xem như có thực quyền.

Toàn thân Tần Tiêu kích linh, tỉnh rượu hơn phân nửa, gật gật đầu:

- A Man, ta hiểu ý của ngươi.

Lý Long Cơ mỉm cười nói:

- Dùng thông minh cơ trí của đại ca có lẽ sớm nghĩ tới quan hệ lợi hại trong đó.

Lý Trọng Tuấn sững sờ sững sờ:

- Các người đang nói bí hiểm gì đó? Có chuyện nói rõ ràng không được sao? Ta hiện tại uống chút rượu rất nhiều chuyện nghĩ mãi không rõ, các người cũng đừng chơi hư chiêu!

- A Man ca ca...

Lý Tiên Huệ nói khẽ.

- Tần đại ca áp lực đã rất lớn, người không nên nói những lời này, lại làm cho hắn cảm thấy áp lực quá lớn.

Tần Tiêu nhìn Lý Tiên Huệ mỉm cười:

- Không có sao. A Man nói là lẽ phải. Nếu không có hắn điểm tỉnh ta cơ hồ cũng có chút nghĩ mãi không rõ.

Lý Trọng Tuấn bưng tỉnh đại ngộ:

- Hiểu rồi, hiểu rõ rồi! Ta biết rõ các người nói là cái gì. Tiên Nhi, nha đầu người còn học theo Tần Tiêu tiểu tử này rồi, lại nói một nửa còn lại phải suy đoán, muốn lừa gạt ta ca sao?

Lý Tiên Huệ cười khanh khách:

- Mới không phải! Chuyện của nam nhân các người ta không muốn biết nhiều, nhưng mà chỉ có suy đoán lung tung.

Tần Tiêu mặc cho ba người bọn họ tiếp tục nói chuyện phiếm, chính mình bắt đầu trầm mặc, trong lòng nghĩ đến: Lý Long Cơ là một nhân vật bình thường. Hắn nhìn vấn đề và làm chuyện gì đều có sâu xa, luôn từ góc độ người ngoài cuộc mà quan sát, khách quan tinh tường suy nghĩ vấn đề. Hắn nói đúng vậy, hiện tại Võ Tắc Thiên tuổi tác đã cao, tình huống thân thể cũng không bằng lúc trước. Vạn nhất lúc nào tấn thiên hoặc là đến đột nhiên băng hà, bọn người Võ Tam Tư còn nhàn rỗi sao? Thái tử Lý Hiền trong tay không quyền không thế, chính là một khối thịt mỡ nằm trên thớt! Đến lúc đó Võ Tam Tư nếu dùng vũ lực đoạt quyền, vậy Tả Suất Vệ Đội trong Đông Cung của thái tử nhân số nhiều nhất, duy nhất không phải đại tướng chủ soái kiêm nhiệm đảm nhiệm, đây là con bài duy nhất trong tay của thái tử.

Hiểu rồi, ý của Lý Long Cơ chính là muốn ta giấu tài bảo toàn thực lực, không nên làm danh tiếng thái thịnh, bởi vì một ít việc nhỏ mà xảy ra xung đột với người trong triều thì huyền não lật thuyền, đem bài tẩy trong tay Lý gia lãng phí!

Được rồi, cho dù không phải vì Lý gia, không phải vì nước vì dân vĩ đại như thế, xem như tới lúc đó cũng nên vì ác khí ngày hôm nay mà báo thù, từ hôm nay trở đi lão tử sẽ ‘trang Bức’, ra vẻ đáng thương!

242. Chương 242: Uyên Nhi Xám Lấn

Chương 242: Uyên Nhi xám lấn

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Shared by: MTQ Banlonghoi

Tần Tiêu uống một chén rượu vào cổ họng, tùy ý cười ha hả:

- Vệ Vương diện hạ, A Man huynh đệ, còn có Tiên Nhi, đến, uống! Hôm nay khó có lúc cao hứng như vậy, dùng sức uống! Ai say trước thì ngày mai mời khách, đi chợ phía tây Khúc Uyển Ca Phường mời khách.

Lý Tiên Huệ nhú mày, nghĩ thầm: như thế nào đột nhiên đổi thành một người khác thế?

Say rượu uống chưa đủ độ, một tích không tán.

Hôm nay ngay cả Lý Tiên Huệ cũng uống nhiều hơn vài chén, má phần đỏ bừng, ánh mắt hàm xuân lộ. Lý Trọng Tuấn thì chính là công tử bột chuyên uống rượu, nhưng bây giờ uống say lơ đãng rồi, một tay cầm lấy tay của Tần Tiêu, mơ hồ nói không rõ:

- Tần... Tần huynh đệ, người nói nha đầu Tử Định kia vì cái gì mà nhìn ta không vừa mắt như thế? Ta chỗ nào không tốt? Ta đắc tội nàng chỗ nào?

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ đồng thời cười ha hả, nói:

- Ah, uống rượu nhả chân ngôn, giấu đầu lòi đuôi lộ ra rồi!

- Cái gì... xem tại

Lý Trọng Tuấn vung tay lên, muốn đứng lên, nhưng lão đảo ngồi xuống.

- Ta đây rất đẹp trai, có lời cứ nói, có rắm thì phóng. Ưa thích thì đi tranh thủ, chán ghét thì đánh mắng, hận thì phải chém đầu! Làm gì như những người khác có tình cảm mà vui trong lòng, cũng không sợ bị kiềm nén chết sao?

Dứt lời mắt say lơ đãng nhấp nhem không có hảo ý nhìn qua Lý Tiên Huệ, lại cười ngây ngô nhìn qua Tần Tiêu, nói ra:

- Người nói có đúng hay không, Tần huynh đệ?

- Say, say rồi!

Tần Tiêu nhìn thấy vẻ mặt của Lý Tiên Huệ trở nên đỏ bừng, xấu hổ cúi đầu xuống, vì vậy đứng ra hòa giải.

- Có người say rồi!

- Say. . . Say cái gì mà say! Cho dù là say ta cũng là càng say càng tỉnh.

Lý Trọng Tuấn lôi kéo tay của Tần Tiêu không buông, cực kỳ chăm chú nói ra.

- Tần huynh đệ, tại Giang Nam ta đã nói với người rồi, nếu người có gì với Tiên Nhi thì ta có thể nói trước tiên, Tiên Nhi có to bụng thì cũng không sao! Mặt khác, ta mặc kệ! Bên cạnh người có một vạn nữ nhân thì đó cũng là bốn sự của người!

Tần Tiêu thật sự muốn ngửa mặt lên trời thổ huyết. Người say loạn ngôn, thật sự có chút không dám nói! Còn có mặt của Tiên Nhi ở đây đây!

Lý Tiên Huệ lập tức hận không thể tìm động đất chui vào, cấp cấp đứng dậy:

- Ta đi tới phòng bếp gọi thêm thức ăn tối.

Dứt lời nhanh chóng chạy thoát.

Lý Long Cơ cũng uống nửa say nửa tỉnh, một tay đập lên vai của Lý Trọng Tuấn:

- Ha ha, Tam ca, người thực say rồi, sao có thể nói như vậy trước mặt Tiên Nhi chứ? Chuyện này chộc nàng giận rồi.

- Đám các người đều cho rằng ta say, liên hợp lại quở trách ta!

Lý Trọng Tuấn cầm bầu rượu lên, hai mắt mờ rớt rượu cho hai người.

- Các người uống rượu không thành thật một chút, khẳng định còn vụng trộm đồ đi, đến đây. Uống đi!Ồ, Tiên Nhi đâu rồi? Tiên Nhi chạy đi đâu rồi?

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ cười ha ha:

- Túy miêu! Túy miêu mà!

Ba người tùy ý cười to, cười tới khàn giọng. Lại giầy vò thêm nửa canh giờ.

Lý Tiên Huệ lúc này đang trốn trong khuê phòng, bởi vì uống vài chén nên trên mặt đang phát sốt, lúc này có người hầu báo lại nói có nữ tử Thượng Quan Uyển Nhi đi tới tìm Tần Tiêu, đã đến chánh đường. Lý Tiên Huệ mới quay lại gian phòng gỗ lạng lẽ nói bên tai cho Tần Tiêu biết.

Lý Trọng Tuấn lúc này đã sớm say úp mặt lên bàn. Lý Long Cơ thì khoanh tay ôm đầu ngủ gật. Tần Tiêu nhìn thấy Lý Tiên Huệ đưa đầu tới, bộ dáng ngượng ngùng, biết rõ nàng vẫn còn vì những lời vừa rồi của Lý Trọng Tuấn làm thẹn thùng. Vì vậy cũng không nhắc lại, nhìn Lý Tiên Huệ nói ra:

- Tiên Nhi, Thượng Quan Uyển Nhi tới tìm ta. Có lẽ là trong nội cung có việc, hoặc là có chút ít công vụ gì. Ta đi gặp nàng. Trời sắp tối người nên gọi mấy người đem người hai tên này vào phòng khách nằm đi.

Lý Tiên Huệ đưa mắt nhìn qua Tần Tiêu, ánh mắt giao nhau, trong nội tâm thì tim đang đập mạnh, trầm thấp nói ra:

- Ân, ta biết rõ. Người đi đi...

Tần Tiêu cũng uống không ít, lúc này rượu đang xông lên đầu, hơi có chút tập tễnh đi đến bên người của Lý Tiên Huệ, nắm tay nàng, nói nhỏ:

- Tiên Nhi... Thượng Quan Uyển Nhi tới tìm ta, người không ăn giấm đây chứ?

Lý Tiên Huệ giãy tay ra, ngẩng đầu nhìn lên trời, không dám trực tiếp nhìn con mắt nóng bỏng của Tần Tiêu, nỉ non nói:

- Ta ghen cái gì... Người không phải nói có công vụ sao? Còn không mau đi.

Tần Tiêu nhìn thấy Lý Tiên Huệ xinh đẹp động lòng người nửa tựa vào người của mình, càng cảm thấy dung nhan kiều mỵ của nàng thì nhịn không được ôm mặt của nàng, sau đó tùy ý hôn lên môi son của nàng.

Lý Tiên Huệ nhìn thấy Tần Tiêu làm thế thì lập tức có chút bối rối, muốn giãy dụa tránh đi, nhưng lại không tự chủ mà ngấn người, mặc cho Tần Tiêu xâm nhập hôn nàng.

Lý Tiên Huệ trợn trừng mắt, lông mi run rẩy, rốt cục chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu trống rỗng. Kỳ thật nàng cũng nói không rõ đây là cảm thụ thế nào

Giống như ngày đó ở hồ Bành Lễ mát lạnh, chỉ hy vọng giờ khắc này có thể trở thành vĩnh hằng, thời gian này trở nên ngưng trệ. Tính mạng như sao băng, chớp mắt là trôi qua, nàng cũng cảm nhận được thật đặc sắc, chết cũng không tiếc.

Trong đầu của Lý Tiên Huệ cũng bị tàn niệm ảnh hưởng, nhớ lại những ngày lúc trước: trong hồ Bành Lễ cũng hôn nhau, khi đó vận mệnh của nàng đã chuyển biến, từ một cuộc sống đầy nguy cơ kéo dài tính mạng; hôm nay giờ khắc này say rượu uống chưa đủ điên cuồng hôn nhau, tất cả tình cảm như sóng biển cuộn cuộn, điên cuồng xâm nhập vào tứ chi bách hài... Nam nhân này, trên người hắn rốt cuộc có ma lực gì, vì cái gì khi gặp được hắn thì ta thương tâm muốn chết được hắn cứu ra...

Lý Long Cơ ở bên cạnh mơ hồ nói cái gì đó, Tần Tiêu chậm rãi rời khỏi môi của Lý Tiên Huệ, lẳng lặng nhìn qua nàng. Lý Tiên Huệ hơi ngẩng đầu, nghênh tiếp ánh mắt của Tần Tiêu, trong ánh mắt của hắn đọc được vài phần ôn nhu và nhớ nhung. Sau đó tình không đợi mình, ánh mắt của nàng có nước mắt tuôn ra, hai tay phẩn tay ôm lấy eo của Tần Tiêu, tựa đầu vào ngực của hắn..

Tần Tiêu ngửi được mùi thơm ngát trên tóc của Lý Tiên Huệ, trong ngực thì ấm áp, thiếu chút nữa muốn hôn du ngoại vật thiên mã hành không. Trong nội tâm thì thảo thì thâm: Tiên Nhi, nữ nhân của ta!

Lý Tiên Huệ nghe được tiếng nói mớ của Lý Long Cơ thì nghĩ tới bên cạnh còn có người, cảm giác có chút thẹn thùng, nhẹ nhàng giãy ra khỏi ngực của Tần Tiêu, nói:

- Thượng Quan Uyển Nhi vẫn còn chờ người trong chánh đường đây, đi đi.

Tần Tiêu cũng khôi phục tinh thần lại, buông Lý Tiên Huệ ra, kinh ngạc nhìn nàng, thẳng đến khi Lý Tiên Huệ tránh hẳn đi đỡ lấy Lý Trọng Tuấn đang ngã ngồi, mới cất bước ra khỏi phòng.

Lý Tiên Huệ hai tay che ngực, tim của nàng đập mạnh, khe cổ môi, đôi má cũng run lên.

Tần Tiêu đi vào đại sảnh thì thấy Thượng Quan Uyển Nhi mặc một thân nam trang, đang chậm rãi đi qua lại trong đại sảnh, hơi cúi đầu như có điều suy nghĩ.

- Uyển Nhi!

- Ồ!

243. Chương 243

Chương 243

Thượng Quan Uyển Nhi bụm mũi, nói:

- Người làm gì thế, tại sao uống nhiều rượu như vậy! Muốn xông chết người!

Tần Tiêu cười nói:

- Vệ Vương cùng Lâm Truy Vương tới làm khách, nhất thời cao hứng uống nhiều vài chén. Uyển Nhi hôm nay tới tìm ta thật là khó được! Không cần tùy tùng bên cạnh bệ hạ sao?

- Như thế nào, không chào đón ta đến sao?

Thượng Quan Uyển Nhi nhú mày, giả hờn nói ra:

- Người cũng đừng quên, Tần phủ này ta cần phải chiếm một nửa đấy! Ta tới nơi này cũng giống như trong nhà của mình.

Tần Tiêu cười nói:

- Sao có thể không chào đón chứ, Uyển Nhi có thể tới ta cao hứng không kịp đấy. Người khoan hãy nói, Tây Khóa Viện đều thu thập theo yêu cầu của người rồi, nếu không hiện tại đi xem?

- Thực?

Thượng Quan Uyển Nhi mặt lộ vẻ vui mừng, nói:

- Ta chỉ nói đùa mà thôi, người thật sự chuẩn bị rồi? Nhanh dẫn ta đi xem!

Thượng Quan Uyển Nhi vui mừng đi theo sau lưng Tần Tiêu, đến hậu đường Tây Khóa Viện.

Đi qua một mái vòm tròn, đập vào mắt chính là cầu nhỏ nước chảy, hòn non bộ đá hồ. Nhìn qua chim hót bướm vui đùa, hương thơm thấm vào ruột gan. Thượng Quan Uyển Nhi vui rạo rực chạy tới chạy lui trong đình viện này, trái sớ, phải nhìn, trên mặt nàng còn diễm lệ hơn mẫu đơn nở rộ. nguồn

Tần Tiêu đi đến bên người Thượng Quan Uyển Nhi, nói:

- Thoả mãn chứ?

- Ân, rất hài lòng!

Thượng Quan Uyển Nhi liên tiếp hưng phấn, lại chạy đến tiểu cầu hình vòm, nói:

- YAA.A.A..., tiểu thạch đình và cầu đá này cũng giống như đúc Sở Tiên sơn trang ah! Nhưng mà nhỏ hơn một chút.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Thoả mãn là được rồi có rảnh thì ở lại vài ngày.
- Tốt lắm!

Thượng Quan Uyển Nhi dứt khoát đáp, sau đó xoay đầu lại, con mắt nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu, nói:

- Trước ở vài ngày thử xem.

Tần Tiêu có chút kinh ngạc, chính mình tùy tiện nói một câu khách khí thì nàng đã nhận lời sao?

- Ở thật?
- Như thế nào, ngươi không vui? Xem ra vừa rồi là ngươi hư tình giả ý thôi!
- Không, ta không phải có ý này. Ngươi ở chỗ này thì công việc trong nội cung không làm sao? Bên cạnh hoàng đế không có người phụng dưỡng đấy, sao có thể thiếu người?
- Hi hi!

Thượng Quan Uyển Nhi cười rộ lên, nói:

- Nói cho ngươi biết a, nữ quan trong nội cung không thể so với thái giám cùng quan nga, là có tuần giả. Nhưng mà Uyển Nhi ở ngoài cung vô cổ vô thân, qua nhiều năm như vậy cho tới bây giờ còn không có ai quan tâm, cơ hồ đều làm việc quên buồn. Đúng lúc mấy ngày gần đây là giữa tháng tuần giả, Uyển Nhi tìm hoàng đế bệ hạ xin nghỉ, nàng lão nhân gia tâm tình xem như không tệ, theo như lệ thì chỉ nghỉ một ngày, hứa cho ta năm ngày! Vì vậy ta mới tới đây.

Tần Tiêu bưng tỉnh đại ngộ:

- Ah, thì ra là như vậy. Vậy thì thật là tốt, viện này có người quản lý rồi, hoan nghênh người tới ở ah!

Trong nội tâm lại thầm nghĩ: Thượng Quan Uyển Nhi xua quân xâm lấn...

Thượng Quan Uyển Nhi sinh hoạt trong cung vài chục năm, trừ đến Giang Nam một chuyến thì còn chưa từng ở bên ngoài ngày nào, lúc này đây đủ mọi thứ đối với nàng mà nói đều là mới lạ kích thích. Sau khi du ngoạn một hồi thì Thượng Quan Uyển Nhi nói ra:

- Lần trước tại Sở Tiên sơn trang quen mấy người kia đâu rồi? Tỷ muội song bào thai, còn có Lý Tự Nghiệp, Phạm Thúc Đức sao không thấy ai vậy?

Tần Tiêu nói:

- Lý Tự Nghiệp cùng Phạm Thúc Đức đều là người hầu ở đông cung, chỉ thuận tiện tới thôi. Mặc Y tại Giang Nam làm ít chuyện, còn chưa có tới Trường An. Chỉ có Tử Dịch ở trong nhà, không biết trốn đi nơi nào. Ngươi tìm bọn họ làm gì?
- Không có gì nha, muốn tìm bọn họ cùng tâm sự mà thôi.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhõm nói ra.

- Uyển Nhi bằng hữu rất ít, mấy người các ngươi đều là bằng hữu khó được trong nhận thức của Uyển Nhi. Để lát nữa gọi nha đầu Tử Dịch tới đây, chúng ta cùng nói chuyện phiếm uống rượu.

Tần Tiêu tròn tròn con mắt:

- Còn uống sao?

Trăng sáng lên cao, cơn trùng kêu vang chiêm chiêm, nước chảy róc rách.

Hòn non bộ trong nước của Tây Khóa Viện, bên cạnh tiểu đình nhỏ có một chiếc đèn lồng lấp lánh, trà xanh phiêu hương.

Nha đầu Tử Dịch kia chết sống trốn trong phòng không chịu đi ra, ngay cả Tần Tiêu tự mình đi gọi cũng thờ ơ. Xem ra ngày hôm qua ở trong nhà giam Tần Tiêu rồng này hai câu đã làm tổn thương tâm linh nhỏ

bé của nàng, lưu lại bóng mờ. Từ khi trở về chỉ biết trốn tránh mà thôi, sợ bị Tần Tiêu níu lấy lại mắng một trận.

Lý Tiên Huệ phải chiếu khán hai ca ca say rượu, vì vậy Thượng Quan Uyển Nhi đại giá quang lâm đành phải để Tần Tiêu một mình tiếp khách. Thượng Quan Uyển Nhi thấy Tần Tiêu đã uống không ít rượu, vì vậy cũng bỏ ý niệm uống rượu trong đầu, ngâm chút trà xanh hai người ngồi ở trong lương đình, hóng mát nói chuyện rồi rảnh.

Sau khi nói chuyện tào lao thì Thượng Quan Uyển Nhi nói đến chính đề:

- Kỳ thật, ta cố ý xin hai ngày nghỉ là muốn thăm ngươi.

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Thăm ta? Làm gì vậy? Ta cũng không phải hài tử ba tuổi, còn sợ lạc đường sao?

- Ta nói ngươi thật sự là ngốc mà!

Thượng Quan Uyển Nhi có phần có chút tức giận, nói:

- Buổi sáng hôm nay tại chỗ của hoàng đế ta liên tiếp nháy mắt với ngươi, vì sao ngươi không thấy? Hiện tại được rồi, rơi vào cái bẫy của người ta, bị hoàng đế thoả mạ, chức Ngự Sử cũng ném đi.

- Ah, ngươi có ý đó...

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười nói:

- Kỳ thật, ta hiểu ý của ngươi. Ngươi bảo ta không nên tiếp nhận bản án bọn người Lý Tự Nghiệp đúng không? Nhưng mà ngươi nghĩ lại, ta có lựa chọn sao? Chẳng lẽ muốn ta ngồi nhìn Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch bị phán lưu vong hoặc xoắn thủ sao?

- Ai... Cũng không biết nên nói ngươi thế nào.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ lắc đầu, nói:

- Kỳ thật có lẽ ngươi cũng không thích hợp trà trộn trong triều đình. Tuy ngươi thông minh và đủ cơ cảnh, nhưng còn quá ngây thơ. Tâm cũng không đủ hung ác, quá trọng cảm tình. Bởi như vậy người ta mới bắt được mệnh môn của ngươi, đem ngươi ép chết.

- Có lẽ vậy!

Tần Tiêu mặt mỉm cười, nhẹ nhàng uống chén trà.

- Uyển Nhi, kỳ thật chúng ta đều là cô nhi, lại khó có được bao nhiêu bằng hữu. Đổi lại là ngươi ngươi sẽ nhìn thấy bằng hữu tốt lắm nguy mà ngồi yên không lý đến sao?

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ thở dài một cái, lắc đầu:

- Cho nên. Chuyện bây giờ giải quyết thế nào ta nhất định phải tới tìm ngươi. Đúng như ngươi nói, ta không có mấy bằng hữu, ta không muốn trở mặt nhìn bằng hữu của ta bị người ta từng bước ép đi vào tuyệt lộ, chết oan chết uổng.

- Chỉ bằng Võ Ý Tông? Sợ là không dễ dàng như vậy a!

Tần Tiêu khinh miệt cười cười, nói:

- Quy nô chết tiết kia một ngày nào đó ta sẽ giết hắn.

- Ngươi sai, Tần Tiêu.

Sắc mặt Thượng Quan Uyển Nhi trở nên có chút khó coi, thần sắc cũng nghiêm túc.

- Có lẽ ngươi cho rằng Võ Ý Tông là người cùng phe với Võ Tam Tư đúng không? Kỳ thật, chỗ dựa cịnhs thức của hắn không phải là Võ Tam Tư. Mà chính là Trương Dịch Chi bên cạnh hoàng đế.

244. Chương 244: Uyển Nhi Buồn Bã Xấu Hổ (2)

Chương 244: Uyển Nhi buồn bã xấu hổ (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- A?

Tần Tiêu hơi cảm thấy kinh ngạc, nói:

- Tại sao hai người họ Võ lại không cùng phe?

- Không phải. Cùng là một đám với nhau. Nhưng lại có chút mâu thuẫn, thậm chí là trạng thái bất tương dung.

Thượng Quan Uyển Nhi nói ra:

- Vốn Võ Ý Tông người này tâm tư đồ kỵ rất mạnh, lòng dạ lại hẹp hòi. Đều là tôn tử Võ gia nhưng Võ Tam Tư cao cư tướng vị quyền nghiêng vua và dân, mà hắn chỉ ngồi ở vị trí râu ria không đáng nói, vì vậy trong nội tâm rất không công bằng. Gần hai năm qua hắn đầu nhập vào Trương Dịch Chi, chính là muốn có địa vị ngang với Võ Tam Tư. Trước đó không lâu hắn được trao chức tướng quân, chấp chưởng bắc nha Ngự Lâm quân, đảm nhiệm Thiên Kỵ chứ không phải Vũ Lâm Vệ Đại tướng quân, thân kiêm mấy chức, hiện tại ngay cả Võ Tam Tư cũng không dám xem nhẹ hắn. Vì vậy khí diễm thập phần hung hăng càn quấy. Người vừa vịn đi vào sờ rủi ro của hắn, người nói hắn buông tha cho người sao?

- A! Thì ra là như vậy!

Tần Tiêu bừng tỉnh đại ngộ, suy nghĩ sâu xa một hồi, nói ra:

- Uyển Nhi, người nói lần này Võ Ý Tông làm ra chuyện này xuất phát từ tâm lý thế nào? Ta chưa từng đắc tội qua hắn. Làm khó cũng bởi vì ta lớn lên đẹp trai đúng không? Nguyên nhân này quá vụng về rồi.

- Người nha, đúng là xú mỹ.

Thượng Quan Uyển Nhi che miệng cười rộ lên, nói:

- Nhưng mà Võ Ý Tông người này bề ngoài hèn mọn bỉ ổi, trong nội tâm thì chính là bao cổ, làm gì có kẻ sách gì. Trong đầu chỉ là một đồng đậu hủ, nếu như có thể linh quang như vậy cũng không trở thành phải đầu nhập vào Trương Dịch Chi mới lặn lội tới bộ dáng bây giờ?

Trong lòng Tần Tiêu sáng ngời:

- Uyển Nhi, ý của người lần này nghĩ ra độc chiêu hại ta cũng không phải ý của Võ Ý Tông? Hắn là chủ ý của Trương Dịch Chi yêu nhân kia?

- Người nhỏ giọng một chút!

Vừa nói đến ‘ Trương Dịch Chi yêu nhân kia ’, Thượng Quan Uyển Nhi thiếu chút la hoảng lên.

- Nói lớn tiếng như vậy, rơi vào tay lỗ tai của hắn người xong đời rồi! Tuy ta không rõ có phải là chủ ý của hắn hay không, nhưng mà rất có thể Trương Dịch Chi tinh thông rắp tâm, đa mưu túc trí, Trương Xương Tông ngang ngược, vênh váo hung hăng. Hai huynh đệ này không nhìn ai vào trong mắt. Chính người hồi tưởng lại đã đắc tội chúng ở chỗ nào? Nếu thật sự có thì ta khuyên người nên từ quan về nhà làm ruộng đi, ôm đồng tài sản chồng chất kia hảo hảo làm thổ tài chủ, có lẽ có thể an nhàn suốt quãng đời còn lại.

- Uyển Nhi, người cũng quá nói chuyện giạt gân rồi.

Tần Tiêu bất động thanh sắc, thản nhiên nói:

- Ta biết rõ hiện tại bất kể là thái tử, người Lý gia hay là Võ Tam Tư đều cúi đầu nghe theo huynh đệ Trương gia, không dám làm trái. Nhưng mà ta còn không tin một đôi yêu nhân còn có thể một tay che trời, đảo lộn càn khôn? Chắc chắn một ngày nào đó sương mù sẽ tán đi!

Thượng Quan Uyển Nhi khó thở nhảy dựng lên, kẻ sát người Tần Tiêu, thấp giọng mắng:

- Người... Người đúng là đầu gỗ mà, không khai khiếu được sao! Ta đau khổ nói cho người cả buổi người lại nói chuyện giạt gân rồi! Người phải hiểu được rõ ràng người mới có mấy cân lượng? Hai năm trước con trai trưởng Lý Trọng Nhuận và con gái Lý Tiên Huệ sủng ái nhất còn có Võ Duyên Cơ, cũng bởi vì câu nói ‘huynh đệ Trương Dịch Chi ngoài tứ chi còn gì trong nội cung?’ đã bị Vũ Hoàng hạ lệnh loạn bổng đánh chết. Nếu không phải ta nhắc nhở ‘hoàng tự không thể dùng trượng hình’, ba người này sợ là thi cốt không được đầy đủ rồi. Người ta hoàng tộc tử tôn đắc tội huynh đệ Trương gia còn có kết cục này. Người là nhân vật nào? Hậu nhân Tần Quỳnh, đệ tử Dịch Nhân Kiệt, Võ Trọng Nguyên và chút công lao thì lớn lắm sao? Người thật sự là! Tức chết ta!

Thượng Quan Uyển Nhi cơ hồ hỗn hển. Thời điểm Tần Tiêu nói câu này bị tức giận không thèm nhìn qua Tần Tiêu.

Trong nội tâm Tần Tiêu nghĩ thầm: cái gì nha, không ngờ là Lý Tiên Huệ, không cần thận nhìn qua Võ Tắc Thiên cùng Trương Dịch Chi quan hệ mới bị hạ lệnh phải xử tử... Nhưng mà đối ngoại thì nói như vậy. Hình như cách nói này bởi vì chuyện này Võ gia cùng Lý gia mâu thuẫn với huynh đệ Trương gia, từ nay về sau đã không thể điều hòa. Võ Thừa Tự và ái tử Võ Đình Cơ u buồn thành tật. Không bao lâu thì ô hô a tai. Còn Thượng Quan Uyển Nhi này làm sao lại để ý tới an nguy sinh tử? Hẳn là phượng tề ngô đồng sao? Xem ra ta nhân phẩm tốt, lớn lên đẹp trai nên biến thành ngô đồng cho phượng đậu a!

Tần Tiêu đi đến bên người Thượng Quan Uyển Nhi, nhẹ nhàng vịn vai nàng, thấp giọng nói:

- Tốt, ta sai còn không được sao. Người đừng nóng giận. Ta cũng không nói nữa, ta sẽ không khờ tới mức làm chim đầu đàn mặc người ngắm giết. Ta chính là loại kẻ đàn sao?

Thượng Quan Uyển Nhi xoay người lại. Thuận thế dựa vào ngực của Tần Tiêu trên lồng ngực, thấp giọng nói:

- Nếu người quả thật hiểu được khổ tâm của ta, ta cũng cảm thấy mỹ mãn. Trong nội cung quả nhiên là một ngày sống cũng không nổi, ta...

Lời nói một nửa Thượng Quan Uyển Nhi cảm thấy mình mới nói hớ.

Sinh sinh dừng lại.

Tần Tiêu lại nghe rõ ràng, hỏi:

- Uyển Nhi, người mới vừa nói cái gì. Vì cái gì ‘ở trong nội cung quả nhiên một ngày cũng sống không nổi’?

Thượng Quan Uyển Nhi đi hai bước. Cúi đầu nhìn qua nước chảy dưới tiểu đình, lắc đầu:

- Không có gì, chẳng qua là chán sinh hoạt trong nội cung rồi.

Trong nội tâm Tần Tiêu nghi hoặc, đi đến bên người Thượng Quan Uyển Nhi:

- Không đúng. Người nhất định là có chuyện gạt ta. Dùng tính tình của người quả quyết sẽ không hạ quyết tâm lớn như vậy, muốn tránh sinh hoạt trong nội cung thời gian ngắn. Nhất định là có chuyện gì xảy ra đúng không?

Thượng Quan Uyển Nhi đã buồn bã tức giận nhìn qua Tần Tiêu vài lần, thấp thấp giọng mắng:

- Đầu óc của người đúng là chết rồi mà, đầu gỗ. Làm gì hỏi như vậy? Người hẳn là không rõ những chuyện này không nên hỏi sao?

Tần Tiêu nắm chặt lấy hai vai của Thượng Quan Uyển Nhi, gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng:

- Nói cho ta biết, Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ thở dài một cái, sâu kín nói ra:

- Ta có thể nói cho người biết, nhưng mà người không được xúc động làm bậy.

- Nói đi.

- Uyển Nhi làm tùy tùng của hoàng đế, tuy nói nữ cung không cần phải phụ trách ẩm thực cho bệ hạ như cung nga và cuộc sống thường ngày, nhưng qua nhiều năm như vậy hoàng đế hình như đã quen được Uyển Nhi hầu hạ. Vì vậy thường xuyên ở bên người nàng bất ly thân. Thậm chí thời điểm hoàng đế và huynh đệ Trương gia Nhị giao hoan cả nước cũng không tận lực lảng tránh... Trương Dịch Chi cùng Trương Xương Tông bởi vậy cho rằng Uyển Nhi là thủy tính dương hoa (*dâm loạn), thường xuyên nói đùa giỡn, thậm chí còn muốn động thủ động cước... Ta... Ta cũng chỉ nén giận mà thôi, cho nên chủ động xin bệ hạ muốn đi Giang Nam. Không nghĩ tới sau khi trở về hai huynh đệ bọn chúng vẫn có hành vi như trước! Ta chịu không nổi mới kiên trì chạy đi tìm hoàng đế xin phép nghỉ, xuất cung giải sầu...

245. Chương 245: Thái Tử Cực Phẩm (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 245: Thái Tử Cực Phẩm (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

- Chuyện này... Hai yêu nhân này...

Tần Tiêu tức giận, cộng thêm còn còn sót lại trong người, mắng to tại chỗ.

- Chúng còn dám làm chuyện này! Lão tử... Lão tử muốn chém chúng.

Thượng Quan Uyển Nhi gấp lên, ôm cổ của Tần Tiêu:

- Còn không nói nhỏ lại! Ta nói rồi, bảo người không được xằng bậy! Người nhìn người hôm nay làm gì còn bộ dáng ngày thường? Uống chút rượu đã giống như mãng phu Lý Tự Nghiệp rồi, miệng đầy thô tục!

Trong nội tâm của Tần Tiêu kích động, thừa cơ ôm chặt lấy người của Thượng Quan Uyển Nhi, suýt nữa làm cho nàng không thở nổi:

- Uyển Nhi, lão tử thề một ngày nào đó phải đích thân đánh chết hai yêu nhân này, báo thù giải hận cho người! Người đừng về trong cung nữa, ở lại đây đi!

- Đau, đau quá!

Thượng Quan Uyển Nhi giãy dụa ra, lại không chút sức mẻ, cảm giác cánh tay hơi đau.

- Người nói gì đó, sao ta không quay về cung được? Chạy ra ngoài cùng là kháng chỉ, sẽ bị chém đầu đấy.

Đúng lúc này bỗng có hai tiếng ‘ khục, khục ’ vang lên. Tần Tiêu nghe được rõ ràng, là âm thanh của nha đầu Tử Dịch. Thẳng tới lúc này làm trò quỷ, làm bóng đèn!

Tần Tiêu buông Thượng Quan Uyển Nhi ra, đỡ nàng ngồi xuống ghế, áy náy cười rộ lên:

- Thực xin lỗi Uyển Nhi... Ta cũng nhất thời quá kích động, làm đau người sao? Nhưng mà vừa rồi ta thề nhất định sẽ thực hiện! Về công về tư ta đều làm cho hai yêu nhân này không sống tốt được.

- Về tư sao?

Thượng Quan Uyển Nhi hơi ngẩng đầu, cười nhạt nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Tần đại ca, người chừng nào thì quan tâm tới Uyển Nhi vậy?

Tần Tiêu nhất thời nghẹn lời, kỳ thật thời điểm hắn nói lời này trong nội tâm theo bản năng nhớ tới Lý Tiên Huệ. Lý Tiên Huệ cũng bởi vì đám yêu nhân này nên bị tai nạn. Chính mình sớm đã nghĩ tới giải pháp ác khí này cho nàng rồi, hiện tại hình như người bên cạnh mình hoặc ít hoặc nhiều đều bị Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông hại? Hơn nữa phải diệt trừ chúng ta thống khoái! Chẳng lẽ ta ở nơi này xúc phạm lợi ích của chúng? Giang Nam hay là Hà Nam?

Ồ, đúng rồi, bọn chúng không phải chuyện ở Hà Nam hay sao?

Tần Tiêu âm thầm sờ sờ bên hông, chỗ đó chính là nơi cất giấu miếng ngọc bội, kinh ngạc thầm nghĩ: sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Chuyện ở Hà Nam có quan hệ gì tới huynh đệ Trương gia đây?

- Đây, nghĩ cái gì thế?

Thượng Quan Uyển Nhi bụng đầy nhu tình, Tần Tiêu thì ngây ngốc tiếp, tâm hồn thiếu nữ không vui, thấp thấp giọng mắng:

- Người là đầu gối không hiểu phong tình...

- Ah, cái gì?

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, thấy Thượng Quan Uyển Nhi đang giận dữ, mới nhớ tới mình đường đột với giai nhân, thật có lỗi cười nói.

- Ah, uống chút rượu trong đầu có chút loạn...

Thượng Quan Uyển Nhi trầm thấp ‘ hừ ’ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác, lấy tay chống cằm, nhìn qua chụp đèn mông lung, kinh ngạc nhập thần. Tần Tiêu cũng ngồi ở chỗ kia tỉnh tề nhớ lại chuyện miếng ngọc bội ở Hà Nam. Trong lúc nhất thời hai người đều không nói chuyện, tràng diện yên tĩnh.

Đúng lúc này, chỗ cổng tròn Tây Khóa Viện có âm thanh truyền tới:

- Không nên đi, Tử Dịch, rất thất lễ người biết không?

- Tiên Nhi dần này, thời điểm này còn không đi, phiền toái lớn đấy.

- Nhanh đừng nói...

Tần Tiêu nghe được vậy thì trong nội tâm buồn cười, Tử Dịch nha đầu quỷ tinh linh này, vừa mới nhìn thấy mình và Thượng Quan Uyển Nhi ôm nhau thì liên tục không ngừng đem Lý Tiên Huệ mời tới. Như thế nào còn ở chỗ này, đến đâu pháp sao?

Hai nữ chạy tới đình nghỉ mát, Thượng Quan Uyển Nhi đứng dậy, vui mừng nói:

- Tử Dịch! Người tới nhé!

- Thượng quan đại nhân tốt!

Tử Dịch như tượng đất thi lễ, kéo Lý Tiên Huệ bên người đi tới.

- Vị này là muội tử bà con xa mà Tần đại nhân yêu mến nhất, tên là Tiên Nhi.

Tử Dịch đem mấy chữ ‘ yêu mến nhất ’ nói rất vang dội.

- Ah, Tiên Nhi?

Thượng Quan Uyển Nhi hé miệng cười cười, nói:

- Người khỏe!

Lý Tiên Huệ đeo mặt nạ, Thượng Quan Uyển Nhi không có nhận ra, lúc này đành phải giả như người xa lạ, thi lễ:

- Thượng quan đại nhân khỏe!

- Đừng gọi ta đại nhân a, nghe vậy quá xa lạ.

Thượng Quan Uyển Nhi hào phóng đi tới, dắt tay Tử Dịch cùng Lý Tiên Huệ, cùng nhau đi vào trong đình nghỉ mát.

- Các người cũng giống như Tần đại nhân, gọi ta là Uyển Nhi đi, nghe thân thiết hơn.

Tử Dịch không có hảo ý đưa mắt nhìn qua Tần Tiêu, bĩu môi:

- Uyển Nhi... Nghe thì thân mật hơn nha.

Tần Tiêu nhìn qua ba nữ nhân hàn huyên tâm sự, trong nội tâm nói thầm: ba nữ nhân này đang nói đùa hay đang đấu nhau đây?

Sáng sớm hôm sau, Tần Tiêu bị tiếng “Soạt soạt” đập cửa làm bừng tỉnh, xoay người lại thay đổi y phục, thuận miệng nói:

- Vào đi Tiên Nhi.

Cửa bị đẩy ra nha đầu Tử Dịch chịu trách nhiệm mang theo ấm nước đi vào, tiến vào trong thì quái khang quái điệu nói ra:

- Ô, còn nhớ rõ Tiên Nhi sao, còn tưởng rằng người gặp Thượng Quan đại nhân xinh đẹp đoan trang thì ai cũng quên mất!

Tần Tiêu dở khóc dở cười:

- Sáng sớm nói chuyện phiếm cái gì! Ngày hôm qua các người ngủ ở tây viện sao?

- Đúng nha đúng nha!

Tử Dịch nhẹ nhàng nói ra:

- Thượng Quan đại nhân chính là khách quý, nàng mở miệng chúng ta sao dám không nhận lời? Ba người lách vào một cái giường, nếu không phải có quạt tự động của người ta đoán chừng ba người chúng ta sẽ nóng chết.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Trong Tây Khóa Viện có nước chảy cho nên kiến tạo quạt này. Nghe khẩu khí của người rất là ghen ghét à? Vậy người có thể mỗi ngày đi cùng Thượng Quan Uyển Nhi ngủ mà, dù sao nàng cũng rất ưa thích người đấy.

- Ta mới không cần đấy!

Tử Dịch vừa thu thập quần áo cho Tần Tiêu vừa nói:

- Cùng nàng ở cùng một chỗ luôn có cảm giác không được tự nhiên. Còn ưa thích ở cùng với tỷ tỷ và Tiên Nhi các nàng thôi. Ai, tỷ tỷ không biết khi nào mới đi tới Trường An đây...

Trong nội tâm Tần Tiêu nghĩ thầm: nha đầu Tử Dịch kia vì sao lại không hợp với Thượng Quan Uyển Nhi chứ? Xem nàng như người xâm nhập vậy... Mặc Y đi tới đi lui Giang Nam một chuyến, tốt xấu gì cũng được hai tháng. Tính toán thời gian không sai biệt lắm cũng phải một tháng mới về. Cũng không biết nàng đem Dương Ngọc Hoàn dàn xếp thế nào. Nhưng mà Mặc Y làm việc luôn khiến người ta an tâm, còn có Mặc Vân Nhi làm chủ sự. Chắc có lẽ không có vấn đề gì...

Tần Tiêu mặc áo giáp lên người, eo mang trường kiếm, đội giáp trụ chuẩn bị đi ra ngoài. Tử Dịch kêu lên:

- Ai, người còn chưa ăn sáng đấy. Làm sao lại chạy đi rồi!

Tần Tiêu quay đầu lại nói:

- Ta thấy người không nói cho rằng không có chuẩn bị đấy. Trước kia Tiên Nhi lúc nào cũng mang vào cả.

- Tiên Nhi. Tiên Nhi! Người còn nhớ rõ Tiên Nhi mới tốt!

Tử Dịch bĩu môi.

- Tiên Nhi bị Thượng Quan Uyển Nhi cùng gọi vào phòng bếp rồi. Ngày hôm qua hai nàng nói chuyện phiếm cũng không biết hợp ý thế nào, hơn nửa đêm qua không ngủ trò chuyện ăn điểm tâm cái gì. Tiên Nhi nói nàng biết làm cho bánh ngọt từng ngọc bách hợp tô nổi danh Lạc Dương. Còn Thượng Quan Uyển Nhi nghe vậy vui cười lên, muốn Tiên Nhi sáng sớm đi vào phòng bếp dạy cho nàng, nói là làm đồ ăn sáng cho người!

Thanks

246. Chương 246: Thái Tử Cực Phẩm (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 246: Thái Tử Cực Phẩm (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

- Lại là từng ngọc bách hợp tô...

Nói thật tay nghề của Thượng Quan Uyển Nhi đúng là không được tốt, ít nhất so với Lý Tiên Huệ quả thật là cách một trời một vực. Nhưng xem ra nàng có phần tâm ý này Tần Tiêu kiên trì ăn một mâm lớn từng ngọc bách hợp tô, mừng rỡ Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách không ngừng. So với nhặt tiền còn vui vẻ hơn.

Tần Tiêu rót một bình nước trà đem đường và bột xếp nuột xuống, trộn vào trong nhà. Bởi vì Thượng Quan Uyển Nhi và Lý Tiên Huệ cùng Tử Dịch gọi vào cùng một chỗ, ba người bắt đầu nói chuyện phiếm vô nghĩa. Nội dung nói chuyện chính là thảo luận quần áo và tướng mạo của Tần Tiêu.

Hiển nhiên bình phẩm từ đầu đến chân, chọn ba nhặt bốn. Tần Tiêu thật sự không có dũng khí nghe ba nàng nói chuyện nữa, cũng không đảm nhiệm vai trò tiếp khách quý nữa, vì vậy đành phải bỏ chạy.

Sáng sớm đi qua đường cái chợ phía tây cũng đã có dòng người bận rộn, khách thương bắt đầu một ngày kinh doanh mới. Tần Tiêu cỡi ngựa đi chậm rãi trên đường Chu Tước, trong nội tâm thì dễ dàng hơn nhiều.

Dù sao cũng không phải Ngự Sử, không cần theo thông lệ vào triều, nhìn thấy những gương mặt ta lừa người gạt. Tả Vệ Suất lại là công nhận là nha môn thanh nhàn, người hầu ở chỗ này nhất là người đứng đầu, chỉ cần người không làm sai lớn thì thái tử sai người tìm người có thể thấy bóng của người thì mọi sự đại cát. Nhưng mà thái tử có thể có đại sự gì cần tới Tả Vệ Suất đây? Đi tuần mở đường có quét đường phố thì đã có quan lại Ngự Suất, trừ phi xảy ra đại sự kiện, với tư cách vũ trang của thái tử thì Tả Vệ Suất mới là người cầm đầu.

Cho nên 99% thời điểm Tả Vệ Suất chính là người thanh nhàn nhất trong số các vệ đội ở kinh thành. Trách không được có người gọi là người tham gia vào “Công tử quân” thì đó là công việc đáng mơ ước. Đã phục mệnh nghĩa vụ quân sự thì không cần giao thu nộp thuế, còn không phải đóng tiền thuế thu nhập. Quả thực hạnh phúc như heo.

Tần Tiêu hít sâu một hơi hít thở không khí trong lành của sáng sớm, trên mặt thì mỉm cười vui vẻ: cũng được a, không cần vào triều, có thể giấu tài sức tích tinh thần. Cả ngày cùng các huynh đệ Vệ Suất lăn lộn cùng một chỗ, cũng coi như tự tại. Hơn nữa vừa vặn có thời gian cầm đám người này thí nghiệm cách huấn luyện bộ đội đặc chủng vào thời Đại Đường mới được!

Đến đông cung Tần Tiêu đi vào tìm Chiêm Sự, sau đó thái giám Chiêm Sự nói cho hắn biết hôm nay thái tử ở trong cung không ra ngoài, hơn nữa từng có giao uổng Tần Tiêu đi gặp hắn.

Tần Tiêu mặc y quan vào trong thái tử cung.

Lý Hiển đang mặc áo bào màu vàng, đầu đội kim quan ngồi ngay ngắn ở Minh Đức Điện, lúc này đang nghị luận với vài quan viên khác. Nhìn thấy Tần Tiêu tiến đến thì Lý Hiển vui tươi hơn hớn nói:

- Ah, Tần tướng quân đến rồi. Các người đều lui ra đi, một chút việc nhỏ ngày khác lại thương nghị.

Tần Tiêu tiến lên, một gối quỳ xuống chấp tay hành quân lễ:

- Mặt tướng Tần Tiêu bái kiến thái tử điện hạ!

- Ah, Tần tướng quân nhanh chóng đứng lên nói chuyện.

Thần thái tử chỉ của Lý Hiển có tướng mạo cùng với đệ đệ Lý Đán cũng có chín phần tương tự.

Tần Tiêu nói:

- Mặt tướng mấy ngày liên tiếp bị việc vất vả ràng buộc, không thể sớm đến bái kiến thái tử điện hạ, thỉnh điện hạ thứ tội.

- Ha ha, không sao không sao.

Lý Hiển đi đến bên người Tần Tiêu nâng hân lên ghế bên cạnh, nói:

- Tần tướng quân ngồi xuống nói chuyện, không cần phải giữ lễ tiết như vậy. Kỳ thật mấy ngày nay ta cũng không có ở trong nội cung, cũng không xem là sai lầm của người.

- Tạ điện hạ ban thưởng ghế ngồi.

Tần Tiêu chấp tay vái chào, ngồi xuống ghế, một tay phủ chuôi kiếm, một tay đặt lên đầu gối, tư thế điển hành của võ quan. Trước khi tới đây thì Tần Tiêu đem học những lễ nghi này đã đi tìm Lý Tiên Huệ mà học vài lượt.

Lý Hiển ho khan hai tiếng, nói ra:

- Tần Tiêu ah, người tại Giang Nam làm việc ta đều nghe nói. Người đánh bại nghịch đảng có công với xã tắc triều đình, hơn nữa trừ nghịch đảng dùng danh nghĩa ái nữ của ta tạo phản, lại nói tiếp ta thật sự phải cảm tạ người mới được.

Tần Tiêu chấp tay nói:

- Thái tử quá khen, những chuyện này là chuyện Tần Tiêu cần làm, đương nhiên thôi.

Lý Hiển vẻ mặt mỉm cười:

- Tần tướng quân. Thật sự là thiếu niên anh hùng, nhân vật xuất chúng, làm cho người ta yêu thích. Chỉ là không biết Tần tướng quân có hôn phối chưa? Sớm mấy ngày này hoàng đế triệu ta vào trong cung, nói chuyện phiếm lúc thì muốn người làm quận mã, không biết người định thế nào?

Tần Tiêu trong lòng phát lạnh: không phải chứ, chuyện này ta ở trước mặt hoàng đế cự tuyệt rồi, tại sao thái tử lại nhắc lại nữa? Hân là hoàng đế quên Lý Hiển nói lại?

Muốn ta làm quận mã thái tử, có thể ah, là Lý Tiên Huệ là được; muội muội Lý Khỏa Nhi? Không bàn nữa! Đây là ác nữ trong lịch sử, nữ nhân bất hiếu, ta mới không dám dính dáng chút đấy!

Tần Tiêu nói:

- Hồi bẩm thái tử điện hạ. Mấy ngày trước hoàng đế bề hạ đã từng nói qua chuyện này với mặt tướng. Mẫu thân mặt tướng còn đang trong kỳ tang chế, còn tu giữ đạo hiếu, tạm thời không dám đề cập kết hôn. Cho nên thỉnh thái tử thứ tội.

Tần Tiêu cũng không muốn chống đỡ. Trực tiếp lấy hoàng đế ra làm tấm mộc, một ngụm từ chối không để lối thoát. Đừng làm cho nội tâm của hân lưu lại tưởng niệm mới tốt.

Lý Hiển quả nhiên mặt lộ vẻ tiếc nuối:

- Úc, là như thế à... Cũng chỉ tạm thời không đề cập tới vậy. Ân... Tần Tiêu a, ngày hôm qua người nháo chuyện ở huyện nha Trường An ta cũng nghe nói. Người phải chú ý một chút, hiện tại triều đình này này... Ân nói thế nào nhỉ, cẩn thận là hơn, cẩn thận là hơn.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm buồn cười, chấp tay nói:

- Tạ điện hạ dạy bảo, mặt tướng nhớ kỹ.

Đây chính là thái tử anh của ‘trạng Bức’ chi thần Lý Đán a, ở phương diện khác rất giống đệ đệ của mình. Chỗ bất đồng là Lý Đán điển hình giả heo ăn thịt hổ, trong nội tâm hiểu rõ bề ngoài ‘trạng Bức’; thái tử Lý Hiên còn không có khôn khéo và lòng dạ như đệ đệ của mình, một mắt nhìn lại là người công bằng liêm chính, một chút kiêu ngạo cùng khí phách cũng không có. Nói không dễ nghe một chút chính là nhu nhược vô năng. Lúc nói chuyện thì đầy nghi kỵ, sợ bị người ta nghe được đi thông báo lại.

Lý Hiên thành như bây giờ kỳ thật cũng khó trách. Đầu tiên là hắn biết mình còn hai ca ca, Lý Hiên cùng Lý Hoàng, trước sau chết thảm trong tay của Võ Tắc Thiên, còn có người tỷ tỷ chưa có tên nằm trong tử lộ cũng bị Võ Tắc Thiên nhẫn tâm bóp chết. Chính mình sao, đã từng bị phế, lưu vong ở bên ngoài mười bốn năm. Nhiều năm bị giày vò như vậy hắn như chim sợ cành cong, lúc nào cũng cẩn thận, tính cách cũng trở nên nhát gan sợ phiền phức, nhu nhược đa nghi.

Lý Hiên uống một ngụm nước trà, nói tiếp:

- Bên cạnh ta cũng khó có người đắc lực. Hiện tại hoàng đế đem người ban thưởng cho ta, cho người làm Tả Vệ Suất tướng quân, đúng là thiên ân vô hạn.

Thanks

247. Chương 247: Trại Huấn Luyện Ma Quỷ

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 247: Trại Huấn Luyện Ma Quỷ

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu ah, chính người cũng nên ổn định một chút, nhân vật trong triều có thể không đắc tội thì không nên đắc tội; người ta chọc đến có thể chịu thì tận lực nhịn. Nhịn nhất thời tránh đầu sỏn ngọn gió, lui một bước trời cao biển rộng nha. Đừng cho người ta cho rằng đồng cung chúng ta ngang ngược, vậy không tốt. Đối người như vậy mới có lợi, không cầu có công, nhưng cầu không qua, từng để tóc cho người ta nắm. Chúng ta nên đóng cửa mà sông, chuyện này còn không được sao?

Trong nội tâm Tần Tiêu chỉ kêu khổ: ta kháo, đây là thái tử nha, thật đúng nhu nhược... Ta tại sao có cảm giác như đang nói chuyện với A Đẩu thế này?

(*A Đẩu (Lưu Thiện) là con trai của Lưu Bị, là ông vua nhu nhược của nhà Thục tin dùng hoạn quan để rồi mất nước)

Lý Hiên tiếp tục lải nhải:

- Kỳ thật người không làm Ngự Sử cũng tốt. Cho dù không có chuyện lần này ta cũng sẽ trình lên thỉnh bệ hạ thu hồi chức vụ Ngự Sử của người. Làm chức Ngự Sử này đắc tội nhiều người, đối với người là nhân vật mới vào triều là không tốt.

Lý Hiên đang đưa tay, bộ dáng nói lời thăm thía.

Tần Tiêu chỉ có thể chấp tay thở dài:

- Thái tử dạy rất đúng.

Lý Hiến thoả mãn gật đầu:

- Ân, nhìn ra được người là người thông minh hơn người, ngộ tính thật tốt. Ta nghe nói người cùng tam lang Trọng Tuấn quan hệ không tệ. Đứa nhỏ này hành vi không có ước thúc. Hiện tại thân là con trưởng thái tử cung, lại đi khắp nơi sinh sự. Người có rảnh nói vào tai của hắn đi. Những người trẻ tuổi các người ở cùng một chỗ ngược lại còn tốt hơn lão đầu như ta, lời nói có tác dụng. Nếu hắn muốn làm chuyện gì đó thì người nhất định nhớ rõ phải ngăn cản...

Tần Tiêu cảm giác đầu như ngất đi, ần ần đau nhức, trong đầu không tự chủ được nghĩ tới một cảnh, đó là tràng cảnh trứ danh: Đại Thoại Tây Du, Tôn Ngộ Không bị Đường Tăng nói nhiều tới mức phát điên.

Cũng không biết qua bao lâu Lý Hiến thở dài một tiếng, cuối cùng cũng sắp chấm dứt diễn thuyết:

- Được rồi, hôm nay dài dòng với người nhiều như vậy hy vọng người không nên phản cảm. Cuối cùng dặn dò một câu: nhấn nhất thời gió êm sóng lặng, lui một bước trời cao biển rộng. Đồng cung chúng ta không được gây chuyện, người hiểu chứ?

Tần Tiêu thở còn dài hơn, như trút được gánh nặng:

- Mặt tướng hiểu, điện hạ yên tâm.

Lý Hiến cười ha hả gật đầu:

- Tốt, không có việc gì người đi đi. Trong Vệ Suất không có việc nặng, người có rảnh thì nghỉ ngơi nhiều, đừng mệt mỏi...

Mắt thấy còn sắp chấm dứt diễn thuyết lại sắp bắt đầu, Tần Tiêu đứng dậy, chấp tay nói:

- Mặt tướng có việc, có việc cầu điện hạ.

- Ah, nói nghe một chút?

- Mặt tướng muốn một bộ phận binh sĩ Tả Vệ Suất, điều đến bên ngoài thành Trường An huấn luyện. Không biết như vậy có được hay không?

- Huấn luyện?

Lý Hiến ngạc nhiên nói,

- Tả Vệ Suất ngày thường không có huấn luyện gì, không so cần phải dã chiến như những vệ đội khác. Nếu muốn điều binh mã ra khỏi thành phải được Binh Bộ đồng ý. Nhưng mà Binh Bộ Thượng Thư Đường Hưu Cảnh cùng ta có quan hệ cũng không phải tệ, nếu người muốn điều binh mã ra khỏi thành huấn luyện cũng không phải là không thể được, ta thư cho người mang đi gặp Đường Hưu Cảnh, có lẽ hắn sẽ đáp ứng đấy.

Sau khi nói một buổi cuối cùng Tần Tiêu nghe được câu này liền vui vẻ:

- Tạ điện hạ!

Lý Hiến ghi mảnh giấy, đóng dấu ấn thái tử lên giao cho Tần Tiêu, cười ha hả, nói:

- Ân, tốt, người đi đi! Người trẻ tuổi có nhiệt tình là chuyện tốt, nhưng nhớ không nên xông danh ra danh tiếng quá lớn, làm cho người ta nhớ nhiều là không tốt. Trăm nhân thành kim, đạo lý kia người nên nhớ kỹ là tốt...

Tần Tiêu cố nén xúc động thổ huyết, nhanh chóng chấp tay vái chào:

- Đa tạ điện hạ, mặt tướng cáo từ.

Hắn trốn nhanh ra khỏi cung thái tử, lau mồ hôi lạnh trên trán, lẩm bẩm nói: đúng là thái tử cực phẩm. Rốt cuộc ta cũng hiểu tâm tình của Tôn Ngộ Không trong Đại Thoại Tây Du rồi. Đối lấy là ta cũng sẽ vùng gậy sắt diệt Đường Tăng...

Thời điểm quay về phủ Tả Vệ Suất thì Điền Trân đang huấn luyện binh sĩ. Binh sĩ giáp sắt trường thương sắp xếp rất chỉnh tề thành một khối lập phương, vòng quanh võ đài Tả Vệ Suất, chậm rãi bước vòng qua giống như lão thái gia đang đi dạo.

Trong nội tâm Tần Tiêu cười khổ: đây chính là mỹ danh viết ‘ công tử quân ’ đang ‘ huấn luyện ’ sao? So với đàn bà đạo phở còn chậm hơn, có người còn đang ngáp, nếu đây là huấn luyện thì ra thể thống gì nữa.

Điền Trân cùng Lý Tự Nghiệp nhìn thấy Tần Tiêu đã đến, ngay ngắn quỳ gối xuống, cùng quân sĩ đồng thời quỳ gối hô:

- Đại suất!

Tần Tiêu khoát khoát tay:

- Tất cả đứng lên. Ta hiện tại không phải là đại suất. Ngũ phẩm phó suất mà thôi. Mọi người nên huấn luyện thì huấn luyện, nên làm việc thì làm việc.

Điền Trân tiến lên nói ra:

- Đại suất, ngài trên danh nghĩa chỉ bị giáng xuống một phẩm mà thôi, người vẫn là đại suất của chúng ta mà! Lại nói những huynh đệ của chúng ta chưa bao giờ hối tiếc gì về đại suất cả. Phần lòng dạ cùng nghĩa khí này thật xứng là đại suất của ta. Tả Vệ Suất này trừ Tần đại suất thì không còn đại suất nào khác!

Chúng tướng cùng kêu lên “đúng thế”, “đúng thế” Lý Tự Nghiệp cười ha ha:

- Móa Điền Trân lợi hại! Những lời này lão Lý ta muốn nói cả buổi nhưng đang suy nghĩ nên nói thế nào đây!

Mọi người cùng cười to một hồi. Tần Tiêu khoát khoát tay, nói ra:

- Điền tướng quân, Lý tướng quân còn có chức vị huynh đệ và các người đều là huynh đệ. Chúng ta thương nghị chuyện huấn luyện đã.

Chúng tướng hai mặt nhìn nhau:

- Huấn luyện? Còn huấn luyện cái gì nữa?

Tần Tiêu đi vào phủ đại suất nhìn qua chúng tướng, nhìn bọn họ nói ra:

- Trước tiên nói về phương thức huấn luyện của Vệ Suất hiện tại.

Điền Trân nói:

- Đại suất ngài cũng biết rõ, Tả Vệ Suất từ trước là thanh nhàn nhất, huấn luyện nha... Cũng chỉ lướt qua rồi dừng. Mỗi ngày giờ mẹo thì rời giường, tập hợp xếp thành hàng, chạy quanh võ đài mười vòng, sau đó là thương nhọn, chặt đao, trường đồng (bắn bia cự ly xa) sau đó chính là huấn luyện bài trận. Không sai biệt lắm thế là hết, đã chấm dứt.

Tần Tiêu bĩu môi cười cười:

- Nói cách khác mỗi ngày huấn luyện tối đa là một giờ, hơn nữa không có thuật cưỡi ngựa, cỡi ngựa bắn cung, huấn luyện thể năng đúng không?

Điền Trân xấu hổ gật đầu, nói:

- Vâng.

Tần Tiêu bắt động thanh sắc, tiếp tục nói ra:

- Cũng khó trách bắc nha gọi chúng ta là ‘ công tử quân ’. Huynh đệ Vệ Suất chúng ta đi ra ngoài mười người thì bọn chúng cần ba người là quật ngã. Nếu thật sự là có chiến sự thì có thể dùng được sao? Đoán chừng vừa thấy qua trước hết dọa ngất hơn phân nửa.

Bọn người Điền Trân rất là không phục:

- Đại suất. Tuy nói chúng ta so sánh với mười hai vệ đội khác thì chiến tranh là ít nhất, nhưng không tới mức đó đâu. Trong huynh đệ Vệ Suất trước kia đều chọn ra dũng sĩ mạnh nhất, nhưng mà về sau càng chây lười.

Tần Tiêu cười:

- Các huynh đệ đừng kích động. Cái gọi là biết hổ thẹn mà gần như dũng nên bị ngoại nhân đối xử với Tả Vệ Suất càng kém.

Thanks

248. Chương 248: Trại Huấn Luyện Ma Quỷ (2)

Chương 248: Trại huấn luyện ma quỷ (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Chúng ta còn kém phần tính khí và thực lực, cho bọn chúng nhìn thấy danh hiệu công tử quân này nghe thật sự quá mức chói tai. Hiện tại ta đại khái nghĩ ra một phần huấn luyện, muốn nói ra thương nghị với mọi người. Mục đích chính là vứt bỏ cái danh hiệu công tử quân. Làm cho huynh đệ Vệ Suất biến thành hán tử thiết huyết mười phần!

- Tốt.

Chúng tướng trăm miệng một lời. Vui mừng reo lên. Dù sao đều là quân nhân, đàn ông nhiệt huyết, phong phạm cười giã mười phần.

Tần Tiêu cười cười:

- Không vội cao hứng, hãy nghe ta nói hết, có lẽ sẽ có một nửa làm mọi người lạnh lòng đấy.

Lý Tự Nghiệp quát:

- Nói đi đại suất! Muốn những huynh đệ chúng ta huấn luyện ra một thành bốn sự như của người, Tả Vệ Suất chúng ta cũng có thể đi ngang Thiên Kỳ đám điều nhân kia không thể vận mình được nữa.

Lý Tự Nghiệp mê võ như cuồng, đã tận mắt thấy Tần Tiêu đại khai sát giới như ác ma, từ nay về sau hẳn bội phục sát đất. Trước kia hẳn chỉ cho rằng Tần Tiêu mưu trí hơn người, từ khi sau trận chiến ở Sở Tiên sơn trang thì Tần Tiêu trong suy nghĩ của Lý Tự Nghiệp biến thành siêu sao. Hơn nữa những ngày này Lý Tự Nghiệp còn đứng ra tuyên dương sự tích quang vinh của Tần Tiêu với tướng sĩ Tả Vệ Suất, Tần Tiêu vốn chính là Võ Trạng Nguyên, trong Tả Vệ Suất cơ hồ biến thành thần thoại.

Tần Tiêu nói:

- Đầu tiên huấn luyện hằng ngày đổi toàn bộ. Buổi sáng giờ mẹo đúng giờ thì tất cả tướng sĩ phải võ trang đầy đủ, trong quân doanh trước hết phải quản lý thật tỉ mỉ; kế hoạch chạy bộ mười vòng sẽ cải biến thành ba mươi vòng, phạm là người thể lực rút lại phía sau lại chạy thêm mười vòng. Cho dù là chạy tới mặt trời lặn cũng phải chạy xong. Sau khi hoàn thành chạy bộ thì nghỉ ngơi một khắc, lập tức bắt đầu huấn luyện thương kỵ binh, chém dao bầu, thẳng đến giữa cơm trưa; buổi trưa nghỉ ngơi một giờ, buổi chiều huấn luyện trường đồng, cỡi ngựa bắn cung, đấu vật, vật lộn. Phương thức huấn luyện cụ thể ta đã ghi ở đây, các huynh đệ cầm xem.

Tần Tiêu xuất ra một tờ giấy làm các tướng quân kinh ngạc.

Bọn người Điền Trân nhìn xong rồi nói:

- Đại suất, mười hai vệ đội chưa chắc đã nghiêm khắc bằng, ta chỉ sợ các huynh đệ làm không được.

Tần Tiêu bĩu môi cười lạnh:

- Ta nói đây chỉ là huấn luyện bình thường cả ngày. Nếu là có người nào làm không được thì khai trừ quân tịch, về nhà hưởng phúc ôm lão bà đi, cũng không cần đứng trong Tả Vệ Suất làm ta mất mặt! Ngày mai trở đi sẽ bắt đầu áp dụng phần huấn luyện này, bản suất sẽ tự mình làm đầu lĩnh, tất cả tướng lĩnh không được vắng mặt. Phàm là người tránh né huấn luyện sẽ xử theo đào binh.

Bọn người Điền Trân trong nội tâm âm thầm kêu trời, xem ra trưởng quan này bắt đầu nghiêm ép bọn họ rồi.

- Mặt khác...

Tần Tiêu nói ra:

- Ta muốn làm ba ngàn năm trăm huynh đệ Tả Vệ Suất này biến thành chiến sĩ ưu tú cường tráng nhất, tiến hành huấn luyện đặc chủng. Còn làm bọn họ biến thành một địch mười!

- Huấn luyện đặc chủng.

Chúng tướng trăm miệng một lời, kinh nghi không thôi.

Lý Tự Nghiệp lập tức kêu to:

- Ta muốn tham gia! Ta là người đầu tiên báo danh.

Điền Trân cũng hưng phấn không thôi:

- Mặt tướng cũng tham gia! Mặt tướng báo danh thứ hai.

Lập tức chúng tướng trong phủ cùng chen lên gặp Tần Tiêu, báo danh tham gia.

Tần Tiêu lắc đầu, cười nói:

- Cái này cũng không phải báo danh. Đầu tiên Lý Tự Nghiệp là người rất cao, hình thể quá lớn, hơn nữa sẽ không xuống nước, ta không cần. Người nên phụ trách huấn luyện hằng ngày của Vệ Suất là được, đến lúc đó biến thành tướng quân anh dũng.

- Trời ạ!

Lý Tự Nghiệp dậm ngực dậm chân lớn tiếng kêu rên.

- Lớn lên cao lớn cũng là ta sai sao? Còn không xuống nước, ta phải lấy lá gan ra mới học được... Đại suất đúng là kỳ quái, chưa nghe nói qua chọn binh không cao lớn a.

Tần Tiêu bất vi sở động, chậm rãi lắc đầu:

- Đó cũng là chuyện không cách nào. Không được là không được. Nếu ta miễn cưỡng đáp ứng người thì đến lúc đó cũng sẽ bị đào thải, ở lâu sẽ biến thành trò cười.

Điền Trân kỳ quái nói:

- Đại suất, mặt tướng thì sao?

Tần Tiêu đứng dậy. Cẩn thận khoa tay múa chân một lúc. Quan sát hình thể của hắn, lại liên tưởng tới cử động lẫn võ cử, gật gật đầu:

- Điền Tướng quân, chuyện này là có thể. Đầu tiên ta muốn tìm người thì thân hình không khác Điền tướng quân lắm.

Điền Trân đại hỉ:

- Đa tạ đại suất!

Lý Tự Nghiệp oán hận mắng:

- Móa Điền Trân. Lớn lên thấp cũng có lợi!

Kỳ thật Tần Tiêu hiện tại cũng cố mà làm. Người trong Tả Vệ Suất cố tố chất không cao, lại không thể đi nơi khác chọn người, đành phải chọn người thấp mà xử dụng thôi. Trong mười hai vệ đội kia thì người chỉ cần đánh trận vài năm sẽ được thăng chức, mới có thể lấy được không ít người thích hợp. Ngay cả chỉ tiêu đầu tiên đáng người không sai biệt lắm là năm thước sáu đến năm thước chín (1m68 đến 1m78). Kỳ thật Tần Tiêu ở kiếp trước chỉ cao khoảng là 1m75. Người người như vậy mới thích hợp tham gia bộ đội đặc chủng. Như Lý Tự Nghiệp quá cao thì không quá thích hợp.

Tần Tiêu nói tiếp:

- Người tiếp nhận huấn luyện thì điều kiện là rất nghiêm khắc. Người như Lý Tự Nghiệp dù là huynh đệ tốt cũng không có đạt tới điều kiện, cũng không có khả năng gia nhập. Đầu tiên là dáng người, dùng Điền Tướng quân làm thí dụ, chiều cao hơn kém không được vượt qua hai thốn; tiếp theo phải trải qua giáo dục... Ách, chính là biết chữ; sau đó biết bơi lội, sẽ không phải bảy ngày là học được; còn nữa, trọng yếu nhất chính là khảo sát thể năng. Ta sẽ từ trong vệ suất mà lựa ra một ngàn người. Cụ thể là: áo giáp binh khí hạng nặng, mang túi cát hai mươi cân chạy tới chạy lui; chống đẩy một lần duy nhất hai trăm cái; chấp tay lên đầu nhảy cóc lên bậc thang bốn trăm lần. Ân, tạm thời chỉ nói mấy hạng này.

Tần Tiêu nhớ tới kiếp trước tiếp nhận mấy hạng huấn luyện này kết hợp tình huống trước mắt thì miễn cưỡng chọn ra vài loại. Kỳ thật lựa chọn bộ đội đặc chủng ở thế kỷ hai mươi mốt nào đơn giản như vậy. Hiện tại cũng là chuyện không có biện pháp. Nhưng cũng có thể nói phù hợp với thời đại vũ khí lạnh hiện giờ a.

Các vị tướng quân như nghe như thiên thư, không hiểu ra sao. Điền Trần với tư cách đại biểu nhện không được mở miệng hỏi:

- Đại suất, những thứ ngài nói ta chưa từng nghe qua bao giờ? Ngài nhìn thấy ở đâu và bắt đầu thế nào? Ví dụ như 'chống đẩy' là cái gì? 'chấp tay ngồi xổm nhảy lên thang lầu bốn trăm lần', đây là biện pháp nhảy thế nào?

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Các vị huynh đệ đừng nóng vội. Trước tiên là nói xong, sau đó ta sẽ đích thân làm mẫu ọi người xem. Sau đó hôm nay ta tuyên bố quân lệnh đầu tiên: phạm là người tiếp lộ huấn luyện thì bất luận quan tướng cũng sẽ cách chức ngay lập tức. Tình tiết nghiêm trọng sẽ luận xử theo tội thông đồng với địch.

Chúng tướng trong lòng giật mình, ngay ngẩn chấp tay, nói:

- Vâng, đại suất!

Thông đồng với địch tiết lộ quân tình trong Vĩnh Huy Luật trị rất nghiêm, sẽ bị chém đầu.

249. Chương 249: Tể Nhân Chi Phúc?

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 249: Tể nhân chi phúc?

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu đứng dậy, nhìn chúng tướng chung quanh, trầm giọng nói ra:

- Các vị tướng quân kể từ hôm nay, người Tả Vệ Suất chúng ta cũng nên xuất ra chút ít khí tiết đàn ông. Lại bị những kẻ kia xem thường chúng ta, Tả Vệ Suất chúng ta không phải công tử quân, là một chi quân đội tinh nhuệ nhất Đại Chu!

Tần Tiêu tiếp tục nói:

- Ta đã được thái tử cùng Binh Bộ đồng ý, sẽ đem Tả Vệ Suất, toàn bộ điều đến ngoài thành Trường An sông Vị Thủy huấn luyện, trong khi tháng hai huấn luyện hằng ngày do Lý Tự Nghiệp Lý tướng quân thống lĩnh, cần phải đem những huynh đệ Tả Vệ Suất chúng ta thoát thai hoán cốt một lần, toàn bộ huấn thành thành dũng sĩ bưu hãn.

- Vâng!

Cho dù không thể tham gia ‘ huấn luyện đặc chủng ’, nhưng nhận được một phần trong đó thì Lý Tự Nghiệp cuối cùng cũng tìm được điểm cân đối, cam tâm tình nguyện nhận lời.

- Ân.

Tần Tiêu gật đầu, nói:

- Ta sẽ chọn cách phù hợp với các huynh đệ. Mặt khác phủ Kinh Châu Vạn Lôi Vạn tướng quân sắp tới Trường An. Hắn cũng là phó chủ suất Tả Vệ Suất chúng ta. Đến lúc đó trước hết nên cho hắn và Lý tướng quân cùng ngây ngốc thêm mấy ngày, quen thuộc Tả Vệ Suất chúng ta.

Điền Trân vội vàng hỏi:

- Đại suất, những người tham gia huấn luyện đặc chủng này sẽ chọn thế nào?

Tần Tiêu cười thần bí:

- Chuyện này người không nên nóng lòng. Ngày mai Vệ Suất sẽ cho các người mở mang tầm nhìn, bắt đầu huấn luyện hằng ngày. Trước tiên sẽ nói thô sơ giản lược quá trình lựa chọn, nhưng đây chẳng qua là cửa thứ nhất. Ta sẽ chọn từ những người này một số hợp cách, nhân số sẽ không vượt qua ba trăm người. Sau đó trong khi huấn luyện cũng không bị người ta loại bỏ. Lần đầu tiên sau khi kết thúc huấn luyện ta dự định kế hoạch sẽ chọn ba mươi người.

- Ba mươi người?

Điền Trân cả kinh nói:

- Trong ba ngàn người chọn ra ba mươi người? Đó không phải là trong trăm có một?

- Không sai!

Tần Tiêu nói:

- Kỳ thật nếu như theo tiêu chuẩn trong suy nghĩ của chúng ta chỉ sợ còn khó lựa ra ba người, đây đã là tiêu chuẩn phóng khoáng lắm rồi. Bộ đội đặc chủng tạm thời xưng hô quý mà tinh đi, không cần nhiều. Ta muốn đạt tới hiệu quả là mỗi một bộ đội đặc chủng đều có thể xem chiến trường huyết nhục nay tứ tung trở thành sân khấu biểu diễn, đem chiến tranh biến thành một môn nghệ thuật.

Chúng tướng người nhìn ta, ta nhìn người, nhao nhao nghi hoặc dao động ngẩng đầu lên:

- Nghe không hiểu!

Tần Tiêu ho khan hai tiếng, hắn cũng có chút buồn cười bản thân, nói:

- Ân, nghe không hiểu không có vấn đề gì. Các người chỉ cần biết rằng bộ đội đặc chủng ta đào tạo thành công, dù chỉ có một hai người thì có thực lực thay đổi chiến cục, vậy là đủ rồi, không cần phải nói một địch mười gì đó.

- Mẹ ời!

Lý Tự Nghiệp kêu to lên.

- Người không chọn người ta như ta! Hiện tại tốt rồi, có loại binh uy phong như thế ta rất thích!

Bọn người Điền Trân cười to:

- Là ‘ bộ đội đặc chủng ’, không phải loại binh gì đó đâu!

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm buồn cười: các người trước cứ cười đi. Không qua bao nhiêu ngày huấn luyện thì các người sẽ cười không nổi đâu. Cũng không biết lúc này ta sẽ chọn được bao nhiêu người thích hợp tham gia bộ đội đặc chủng đây. Ân, thời đại khác nhau nên tiêu chuẩn và điều kiện cũng không nên nắm quá chắc. Đành phải sử dụng phương pháp ‘so sánh’, tại tương tự chọn ra một người có đủ tiêu chuẩn không thể quá mức tuyệt đối. Tạm thời cũng chỉ có thể như vậy...

- Các huynh đệ!

Tần Tiêu cao giọng rống lên, chúng tướng đứng thẳng.

- Từ ngày mai trở đi Tả Vệ Suất chúng ta sắp bắt đầu kế hoạch thay đổi. Hiện tại mọi người sẽ nghe ta tuân bố kế hoạch chuẩn bị, nghiêm lệnh cáo tri binh sĩ. Có ai sợ chịu khổ lo lắng không chịu nổi thì lãnh một tháng quân lương, sao đó bảo hân xách chân nệm xáo đi! Phàm là người tham gia huấn luyện hai tháng này Tần Tiêu hôm nay sẽ đồng ý, nói lý ra tiếp tế một vị tướng sĩ hai tháng quân lương. Mặt khác phàm là người được chọn tham gia bộ đội đặc chủng, mỗi ngày phụ cấp năm quan tiền, về sau ưu tiên thăng quan! Nhưng mọi người phải nhớ kỹ, chuyện này ai cũng không được tuyên dương ra ngoài! Kẻ trái lệnh quân pháp xử trí!

Chúng tướng nghe xong tất cả đều vui mừng quá đổi, mỗi ngày phụ cấp năm quan tiền đó không phải là một tháng quân lương của binh sĩ Tả Vệ Suất bình thường sao? Phát đạt!

- Vâng, đại suất!

Tần Tiêu vung tay lên:

- Tán đi, đi thôi! Hảo hảo chuẩn bị, ngày mai giờ mẹo toàn bộ dẫn nhân mã tập hợp, mang đủ hai tháng lương thảo cùng đồ quân nhu, chuẩn bị huấn luyện, bắt đầu trại huấn luyện ma quỷ của chúng ta.

‘trại huấn luyện ma quỷ’? Chúng tướng nghe được trong nội tâm phát lạnh, nhưng trong lòng vẫn có hưng phấn không hiểu, ngay ngắn đáp:

- Vâng, đại suất!

Trong nội tâm Tần Tiêu vui mừng: lão tử cái khác không có, đang lo lắng kho bạc đang bốc mùi đây. Tám mươi bạc triệu, nếu có thể huấn luyện ra một chi quân đội Tả Vệ Suất thiện chiến thì bồi dưỡng được ba mươi tên bộ đội đặc chủng, tiêu hết cũng đáng!

- Cái gì, rời kinh hai tháng?

Ba gã nữ tử đồng thời cả kinh kêu lên. Thượng Quan Uyển Nhi càng hồn hển kéo Tần Tiêu từ đại đường vào hậu đường Tây Khóa Viện, nói:

- Tần Tiêu ngươi có ý gì, ta ở nơi của ngươi có năm ngày, năm ngày mà thôi! Ngươi không vui có thể nói, ta đi là được, đáng giá trốn tránh ta như vậy sao?

Tần Tiêu há hốc mồm, ngây ngốc một hồi, hẳn thật sự không biết nên giải thích với Thượng Quan Uyển Nhi như thế nào. Chính mình lúc ấy ở Tả Vệ Suất phủ nhiệt hổi sôi trào nên cái gì cũng quên cả, hoàn toàn quên việc của Thượng Quan Uyển Nhi ném lên chín tầng mây. Thẳng đến trước khi về nhà thì mới nói thầm trong lòng “Thảm!”

Thượng Quan Uyển Nhi tức giận nói ra:

- Không phản đối? Ý của ngươi chính là muốn đuổi ta đi?

Dứt lời đứng dậy muốn đi ra ngoài.

-Ồ, khoan, Uyển Nhi! nguồn

Tần Tiêu chạy tới bắt lấy Thượng Quan Uyển Nhi, kéo nàng ngồi xuống ghế, ngơ ngác cười ngây ngô không nói ra lời.

Rốt cuộc Thượng Quan Uyển Nhi không thể làm gì lắc đầu, thở dài một hơi, u oán nói ra:

- Ngươi nha, đồ ngốc!

- Úc, Uyển Nhi, nhưng mà thật ra...

Tần Tiêu vắt hết óc, nhanh chóng nghĩ ra lý do.

- Kỳ thật ta cũng rất muốn ở nhà cùng người năm ngày này. Nhưng mà người cũng nói ta nên tránh Võ Ý Tông, Trương Dịch Chi kia xa xa, không nên thò đầu trong triều vào thời điểm hiện giờ? Mấy ngày gần đây danh tiếng của ta tăng lên, phải tránh đi mới được, rời khỏi kinh thành không phải tốt sao? Còn chuyện của người sau này còn có cơ hội mà!

Thượng Quan Uyển Nhi giảo hoạt nháy mắt mấy cái, nhìn qua Tần Tiêu:

- Về sau, cơ hội gì?

Tần Tiêu cười:

- Đợi ta đủ mạnh và thật lợi hại. Sẽ đoạt người từ chỗ của hoàng đế, mỗi ngày ở cùng với ta.

- Người muốn chết à, loại lời nói đại nghịch bất đạo này cũng dám nói.

Thượng Quan Uyển Nhi điểm nhẹ lên trán của Tần Tiêu một cái, trầm thấp cười mắng, nhưng mà trong nội tâm thì như ăn được mật ong, vô cùng ngọt ngào.

- Người đấy. Tuyệt đối không trung thực, nói chuyện thật trơn trượt. Cũng không biết câu nào của người là thật là giả.

250. Chương 250: Tể Nhân Chi Phúc? (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 250: Tể nhân chi phúc? (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Câu vừa rồi là thật.

- Coi như vậy đi. Nếu người đã đều quyết định thì quân lệnh như núi, nói ra thì không thể nuốt lời.

Thượng Quan Uyển Nhi chung quy vẫn còn có chút thất lạc, nói:

- Nhưng mà mấy ngày nay ta vẫn ở lại chỗ của người. Nếu người có rãnh... Ta biết rõ người chín thành là không có, nhưng mà ta hy vọng người trở về có thể giúp ta.

Thượng Quan Uyển Nhi nói xong lời cuối cùng thì âm thanh càng nhỏ. Cơ hồ đều nghe không được.

Trách không được người ta nói, mỹ nhân hương, anh hùng mộ. Nhìn thấy bộ dạng này của Thượng Quan Uyển Nhi thì Tần Tiêu cơ hồ không còn tâm tư đi huấn luyện. Nhưng cẩn thận tưởng tượng vẫn thấy làm chính sự quan trọng hơn. Còn nhi nữ tình trường này với hắn mà nói cũng phải có thực lực và tư cách làm hậu thuẫn. Lý Tiên Huệ, Thượng Quan Uyển Nhi kể cả Mặc Y cùng Tử Định ở bên cạnh mình, nếu mình không có được thực lực cường hoành thì chỉ làm liên lụy gây tai họa cho các nàng mà thôi.

Tần Tiêu nghĩ tới Trương Dịch Chi cùng Trương Xương Tông đùa giỡn Thượng Quan Uyển Nhi thì nhin không được tức giận, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, không có biện pháp, nhìn Thượng Quan Uyển Nhi nói ra:

- Uyển Nhi, không bằng người xin hoàng đế nghỉ dài hạn, nghỉ ngơi một hai năm gì đó được không?

- Người ngốc à, không có khả năng!

Thượng Quan Uyển Nhi giống như nhắc tới chuyện trong cung thì trên mặt đầy mây đen.

- Có thể cho ta nghỉ năm ngày đã là ân huệ lớn lao rồi, người yên tâm, bọn người Trương Dịch Chi muốn khi dễ ta thì ta dù có chết cũng không cho bọn chúng đụng ta.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, hận không thể hiện tại chạy vào trong hoàng cung giết hai tên khốn kia thật thống khoái, kìm lòng không được cầm tay của Thượng Quan Uyển Nhi, trầm giọng nói ra:

- Uyển Nhi, đừng nói cái gì mà chết hay không, người nhất định phải sống thật tốt. Bọn họ khi dễ người thì người lặng lẽ nói cho hoàng đế nghe, bản thân cũng chú ý một chút không cho chúng cơ hội này. Ta tin tưởng không bao lâu bọn chúng sẽ không có biện pháp kêu gọi như vậy.

- Người... Người muốn làm gì?

Thượng Quan Uyển Nhi kinh nghi nhìn qua Tần Tiêu, nói:

- Người đừng ngớ ngẩn nha!

Tần Tiêu cười:

- Yên tâm, không biết Uyển Nhi người có nghĩ tới, hiện tại Vũ Hoàng tuổi tác đã cao, hai tên yêu loạn triều này có thể duy trì tình huống này vĩnh viễn được sao? Đợi cho nhiều người tức giận bộc phát thì ngày nào đó... Hơn nữa ta tin tưởng ngày nào đó cũng sẽ không lâu.

- Ai, chỉ hy vọng như thế a.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ giọng cảm thán, Tần Tiêu an ủi nàng.

Trong nội tâm Tần Tiêu đang suy nghĩ: hình như ta nhớ rõ trong lịch sử thì những năm cuối đời của Võ Tắc Thiên sẽ sinh ra biến loạn cung đình, giết hai tên yêu nhân này và bức Võ Tắc Thiên thoái vị. Chỉ không biết hiện tại đoạn lịch sử hỗn loạn này có xảy ra hay không?

- Con mẹ nó!

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm nghĩ:

- Nếu không phải theo quỹ tích vận hành, ta cũng ảnh hưởng lên con đường này rồi! Cho dù không bức Võ Tắc Thiên thoái vị, cũng phải nghĩ biện pháp diệt hai tên yêu nhân này! truyện copy từ

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn thấy ánh mắt của Tần Tiêu đầy lửa giận và sắc mặt thay đổi thất thường, nàng cảm thấy kỳ lạ nên thò tay lắc lắc trước mặt của hắn.

- Nghĩ cái gì thế? Ta nói người có phải ưa thích ngăn người như lão già hay không đấy?

- Ah, không có việc gì!

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, xấu hổ cười cười, nói:

- Uyển Nhi, người phải đáp ứng ta bất kể như thế nào người phải sống trong nội cung không hao tổn gì, phải nghĩ tất cả biện pháp bảo vệ mình có biết không? Người bây giờ đang ở trong triều đình, cho dù là nhân vật bình thường thì sao có thể dễ huynh đệ Trương gia khi dễ sao? Kỳ thật người có thể nghĩ ít biện pháp nắm một chút thứ gì đó của huynh đệ Trương gia này... Ân, có đôi khi loại thủ đoạn phi thường cũng phi thường hữu hiệu, người nhớ đấy.

Thượng Quan Uyển Nhi liên tiếp gật đầu:

- Ân, kỳ thật ta cũng đã nghĩ tới. Ta cũng không nghĩ bọn chúng có gan diệt khẩu ta đâu, nhưng mà ta đúng là có cầm vài thứ trong tay của bọn chúng đấy, hi hi!

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Như vậy cũng tốt! Ta đây có thể yên tâm đi huấn luyện đám công tử binh kia rồi!

- Tần đại ca...

Thượng Quan Uyển Nhi dịu dàng thăm thiết nói:

- Người thật sự quan tâm Uyển Nhi sao?

Tần Tiêu nhìn thấy ánh mắt cực nóng của Thượng Quan Uyển Nhi nên gật đầu khẳng định.

Thượng Quan Uyển Nhi hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt ngưng ngừng nói:

- Như vậy...

Nếu như Uyển Nhi không phải nữ quan nội cung mà chỉ là nữ tử bình thường. Người nguyện ý lấy Uyển Nhi sao?

Âm thanh của Thượng Quan Uyển Nhi rất thấp, rất mềm, giống như một khay ngọc gõ mạnh vào tâm của Tần Tiêu.

Tần Tiêu có chút mơ hồ.

Lấy Thượng Quan Uyển Nhi?

Tuy hẳn biết rõ chính mình có hảo cảm với Thượng Quan Uyển Nhi. Cũng luôn không tự chủ được đi quan tâm nàng, lo lắng nàng. Nhưng mà nói đàm luận chuyện hôn nhân... Xin nhớ ta là người có tư tưởng của người thế kỷ hai mươi mốt đây, chuyện này có phải nói quá sớm hay không, tốt xấu gì cũng có cảm tình mà?

Hơn nữa còn có Lý Tiên Huệ nữa đây?

Thượng Quan Uyển Nhi lẳng lặng nhìn qua Tần Tiêu. Nháy mắt cũng không nháy mắt một cái, biểu hiện giống như hoa đào bình tĩnh ôn nhu, lúc nói chuyện phiếm thì ngữ khí nhàn nhạt. Dáng tươi cười nhàn nhạt.

Nhưng mà tất cả này đối với Tần Tiêu mà nói giống như có ma lực kích thích tiếng lòng của hắn.

Tần Tiêu khẽ nhếch môi một cái. Nói khẽ:

- Nguyện ý.

Sắc mặt Thượng Quan Uyển Nhi giống như bông hoa nở rộ. Chậm rãi lộ ra dáng tươi cười, khẽ hé đôi môi đỏ mọng than nhẹ nói:

- Tần đại ca, người thật thích ta sao?

Tần Tiêu mỉm cười, thuận thế ôm lấy Thượng Quan Uyển Nhi, ôm vào trong ngực:

- Thật sự thích. Người là cửu thiên huyền nữ thì sao ta không thích được đây?

- Đồ ngốc...

Thượng Quan Uyển Nhi tựa đầu vào ngực của Tần Tiêu, chăm chú ôm lấy hắn từ phía sau, trong ánh mắt có nước mắt lẳng lặng chảy xuống.

Tần Tiêu lơ đãng đưa mắt nhìn, bên ngoài cổng tròn Lý Tiên Huệ đang xoay người lại nhẹ nhàng rời đi. Trong nội tâm nghĩ thầm: chuyện này phiền toái rồi, làm sao bây giờ? Không phải nói ai muốn ai không muốn, đây không phải là vấn đề nam nhân đại tướng quân cân nhắc. Mấu chốt là ai kêu gọi? Phiền toái...

Thượng Quan Uyển Nhi tựa đầu vào ngực của Tần Tiêu, nàng không ngẩng đầu lên là sợ Tần Tiêu nhìn thấy nàng rơi lệ, thấp giọng nói:

- Tần đại ca, từ giờ trở đi ta có tính là có thân nhân không?

- Đúng!

Tần Tiêu dứt bỏ tạp niệm trong lòng, ôm Thượng Quan Uyển Nhi thật chặt.

- Về sau người sẽ còn có thêm thân nhân và bằng hữu...

- Khục khục...

Bên ngoài cổng tròn lại truyền tới vài tiếng ho nhẹ. Tần Tiêu cười khổ nói:

- Là nha đầu Tử Dịch quỷ quái.

Thượng Quan Uyển Nhi từ trong ngực Tần Tiêu giãy giụa ra, lặng yên lau nước mắt.

- Tần đại ca, kỳ thật ta biết rõ người người thích là em gái hạ hàng xa kia, nàng đúng là tình cảm sâu nặng với người. Uyển Nhi không phải là người không nói lý hoành đao đoạt ái của người khác.

251. Chương 251: Quân lệnh như sơn

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 251: Quân lệnh như sơn

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Hôm nay ta hỏi người chỉ là muốn cầu an tâm, muốn chứng minh cảm giác của ta không sai. Đến cuối cùng chúng ta có thể ở cùng một chỗ với nhau hay không. Uyển Nhi thật sự không dám cầu xa vời. Cửa quan sâu như biển, Uyển Nhi chưa bao giờ có cảm tưởng lúc nào đó có thể đi ra ngoài. Tuy Uyển Nhi là nữ quan, nhưng trên thực tế căn bản chỉ là nô tài trong cung mà thôi, muốn rời khỏi nội cung dễ vậy sao. Cho nên ta chỉ muốn cảm nhận phong tình một chút. Ưa thích thì ưa thích, yêu thì yêu, ta tranh thủ có phải hay không, đều không có vấn đề gì. Uyển Nhi, không oán không hối.

Tần Tiêu nhú mày, nói khẽ:

- Uyển Nhi... Đừng nản chí như vậy. Tin tưởng ta một ngày nào đó ta sẽ mang người rời khỏi nội cung, trở thành một nữ tử bình thường, làm nữ nhân của Tần Tiêu ta!

Thượng Quan Uyển Nhi tựa vào ngực của phía Tần Tiêu, trong mắt đã có nước mắt tuôn ra như suối, trong cổ nghẹn ngào nói không ra lời, chỉ gật đầu.

- Khục khục khục...

Tần Tiêu cười khổ lắc đầu:

- Nha đầu kia...

Thượng Quan Uyển Nhi hít sâu mấy hơi, đè nén nghẹn ngào của mình, nói:

- Đi thôi. Đừng làm cho Tiên Nhi hiểu lầm cái gì. Người nói cho nàng biết Uyển Nhi chỉ muốn thỏa mãn lòng hư vinh của mình mà thôi, cũng không thực sự cướp người từ nàng. Tiên Nhi thật sự là cô nương tốt thích hợp làm thê tử của người. Uyển Nhi luôn luôn có chút ít mặc cảm. Tối thiểu nhất không có ý chí và khí độ như nàng. Vừa rồi nàng nhìn thấy chúng ta ôm nhau thì không nói cái gì, chỉ lặng yên rời đi. Ai, nàng làm sao không biết đây chỉ là...

Tần Tiêu cũng không biết nên nói cái gì với Thượng Quan Uyển Nhi nữa, lại vương bạn nha đầu Tử Dịch làm cái bóng đèn cực sáng, đành phải thở dài một hơi, khinh thân rời đi.

Thượng Quan Uyển Nhi ngồi xuống trước gương đồng, lẳng lặng nhìn nước mắt của mình chảy xuống, nói:

- Đã đủ rồi... Tối thiểu nhất ta còn hơn Bạch Tố Trinh đi khắp Kim Sơn...

Bên ngoài cổng tròn Tử Dịch tức giận nhìn qua Tần Tiêu lưng, mang hấn đi vào khuê phòng của Lý Tiên Huệ, thấp thấp giọng mắng:

- Đại sắc lang! Hoa tâm đại củ cải! Đứng núi này trông núi nọ! Tiên Nhi tức giận, thật sự tức giận! Người sắp xong đời!

Tần Tiêu bắt đầu dĩ cười khỏ, thật không biết nha đầu nói cái gì.

Vừa vào phòng của Lý Tiên Huệ, Lý Tiên Huệ vẫn như bình thường cười nhạt nói:

- Tử Dịch, đừng làm rộn.

Tử Dịch cười ‘ khanh khách ’ hai tiếng, như tên trộm trốn đi.

Tần Tiêu nhìn qua Lý Tiên Huệ, không biết câu nói đầu tiên nên nói cái gì.

- Tiến đến ngồi đi, Tần đại ca.

Lý Tiên Huệ nhảy lên tránh đi, lạnh nhạt cười nói:

Tần Tiêu đi vào bên trong ngồi xuống, Lý Tiên Huệ chân thành ngồi bên cạnh hắn, mở miệng nói chuyện trước:

- Tần đại ca, kỳ thật ta biết rõ người ưa thích Thượng Quan Uyển Nhi. Tiên Nhi tuyệt đối không tức giận, thật đấy. Đầu tiên là nàng xinh đẹp đa tài và tâm địa thiện lương, hơn nữa là ân nhân cứu mạng của Tiên Nhi; còn nữa, trí tuệ cùng kiến thức của nàng cũng rất xứng đôi với Tần đại ca, có thể cho người rất nhiều trợ giúp; hơn nữa trọng yếu nhất nàng thật tâm thích người. Cho nên Tần đại ca nếu có thể lấy Thượng Quan Uyển Nhi, Tiên Nhi sẽ vui vẻ thay người.

- Vui vẻ thay ta thì không cần.

Tần Tiêu bắt đầu dĩ lắc đầu, nói:

- Thượng Quan Uyển Nhi chẳng qua chỉ muốn thỏa mãn nội tâm của mình. Chính cô ta biết rõ muốn rời khỏi nội cung là khó hơn lên trời. Hơn nữa nàng cũng biết ta thích nhất chính là Tiên Nhi.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng cúi đầu xuống, xấu hổ nhẹ giọng nói:

- Kỳ thật hai ngày qua Thượng Quan Uyển Nhi trò chuyện với ta rất nhiều, cũng nói không ít chuyện của các người. Nàng đã từng nói qua nếu ưa thích thì lấy hết dũng khí đi tranh thủ. Cho dù cuối cùng không chiếm được cũng không oán không hối. Tiên Nhi quả nhiên là bội phục gan dạ của nàng... Tần đại ca, người là nam nhân tốt, đáng giá quý trọng, nên tranh thủ thì không được vứt bỏ. Kỳ thật ta cũng không biết nên nói thế nào, nghe thì đúng là có chút vớ vẩn cùng đối trá. Nhưng mà Tiên Nhi tuyệt đối không ăn dầm chua của Uyển Nhi.

Tần Tiêu ‘ a ’ một tiếng cười ra tiếng, trong lòng nghĩ: nữ tử Đại Đường này thật đúng là có ý tứ... Nhưng mà cũng khó có được, người như Tiên Nhi cùng Uyển Nhi chính là tình địch hợp ý...

Chuyện này hẳn là hồng phúc tề thiên, nhưng mà ai kiêu ngạo? Đây chính là chuyện khó giải quyết! Dù sao hiện tại đẳng cấp chế độ nghiêm lắm. Thê cùng thiếp có thân phận cũng không khác gì nhau. truyện copy từ

Hắn là nàng quyết định chơi đoán số rút thăm quyết định?

Vào giờ mẹo cửa thành Trường An vừa vặn mở ra nửa canh giờ, cửa Đông Duyên Hưng Môn đó có hai người ngựa lực lưỡng đứng đó.

Tần Tiêu kim giáp ngựa vàng, áo bào nón trụ mang theo Điền Trân cùng Lý Tự Nghiệp tới đây, đi vào chỗ cửa thành, nhìn qua binh sĩ thủ thành nói:

- Tả Vệ Suất phụng mệnh ra khỏi thành, thỉnh cho đi.

Sau đó đưa tiết phù điều động binh mã của Binh Bộ.

Quan thủ thành nhận ra Tần Tiêu cuống quýt chạy xuống dưới cổng thành, tiếp nhận tiết phù kiểm tra một phen, chấp tay nói:

- Tần tướng quân, Tả Vệ Suất chính là hoàng gia vệ suất, sao điều đi ra ngoài thành? Ah, tướng quân chó trách, tiểu nhân chỉ nghĩ vắn theo thông lệ thôi...

Tần Tiêu cất kỹ tiết phù, bắt động thanh sắc nói ra:

- Hành quân cơ mật, không tiện trả lời.

Quan thủ thành cũng không dám dong dài, loại nhân vật cấp đại suất này là người hắc không thể trêu vào, tránh qua một bên, vung tay lên:

- Cho Tần tướng quân đi.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Cảm tạ, thỉnh chuyển cáo nam nha Đại Đô Đốc Vệ Vương điện hạ nói Tần Tiêu rời kinh một thời gian, sau khi trở về sẽ ôn chuyện với hắc.

Quan thủ thành chấp tay thở dài:

- Tướng quân yên tâm, tiểu nhân nhất định chuyển đạt.

Tần Tiêu “Ân” một tiếng, roi ngựa quát:

- Ra khỏi thành!

Lý Tự Nghiệp cùng Điền Trân cười ngự song song, ba ngàn quân đi ra khỏi Đông Duyên Hưng Môn. Tả Vệ Suất này quân nghi và trang bị đúng là nhất lưu, đều nhịp thanh thế hiển hách. Dùng cách nói của đám binh sĩ thủ thành thì: Hoàng Gia Vệ Suất mặc thật đẹp, tạo thế phô trương lớn, nhưng mà trên chiến trường chính là bao cớ, trông thì ngon mà lại là công tử bột không dùng được.

Ra khỏi thành huấn luyện dã ngoại. Chuyện này đối với Tả Vệ Suất mà nói thật sự là lần đầu tiên. Các binh sĩ tràn đầy hưng phấn và cảm giác mới lạ, sĩ khí quân đội đại trướng. Ngày hôm qua Tần Tiêu bắt tiếng nói sợ khổ sợ mệt mỗi có thể xéo đi, trừ mấy tên thiếu gia thân thể hư bệnh đi cửa sau thì cũng không ai rời đi, người không đi không tới hai mươi người. Tần Tiêu nhìn ở trong mắt, cười trong lòng:

- Những công tử binh này ngày bình thường cũng đã nhàn chán lắm rồi, đừng chuyện mới lạ nên háo hức tham gia, nhưng không biết sau huấn luyện có bao nhiêu người kiên trì được đây. Nhưng mà cho dù không kiên trì được cũng không phải do bọn chúng, chỉ cần ra khỏi thành Trường An và bắt đầu huấn luyện thì người nào có tiêu cực lãnh đạm thì xúc phạm quân lệnh rồi.

Công tử quân cậu ấm chuẩn bị thoát thai hoá cốt.

252. Chương 252: Quân Lệnh Như Sơn (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 252: Quân lệnh như sơn (2) truyện copy từ

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Sau khi đại quân ra khỏi thành thì một đường đi tới đông bắc Vị Thủy. Đi từ lúc mặt trời vừa mọc tới giữa trưa nên sáng sớm mát mẻ biến mất, binh sĩ lúc này cũng đang khôi phục nghỉ ngơi, trên người đổ mồ hôi ẩm ướt. Những áo giáp bằng lông mịn chế thành trên người lúc này mặc trên người giống như cái lồng hấp, khổ không thể tả. Đại quân đi thì bụi tung mù mịt, mặt mũi tràn đầy khói bụi, trên mặt biến thành đen kịt.

Tần Tiêu xung trận ngựa lên trước, đi ở đằng trước, trong nội tâm nói thầm: ha ha, hiện tại bắt đầu chịu khổ rồi! Cả ngày chỉ tập ở võ đài Tả Vệ Suất nên thời điểm sáng sớm làm gì đi ra ngoài tản bộ, làm gì được nắng nóng tẩy lễ cơ chứ? Người tham gia quân ngũ còn trắng hơn đàn bà trong khuê phòng thì còn nói làm gì?

Đi gần hai canh giờ, mặt trời lên đỉnh nên áo giáp của binh sĩ như cái lồng nung, mặt đất bốc từng cơn khói trắng, ngay cả ngựa cũng bắt đầu mệt mỏi. Binh sĩ lúc này có người bắt đầu phàn nàn rồi, nói cái gì thời tiết nóng như thế, cũng nên chọn nơi có bóng cây mà đi, hết lần này tới lần khác lại đi ở nơi trụi lủi, phơi nắng sấp chín người rồi.

Điền Trân thúc ngựa tiến lên vài bước, chấp tay nói:

- Đại suất, thời tiết nóng như vậy có phải nên nghỉ ngơi một chút không?

Tần Tiêu cười nói:

- Như thế nào? Ngay cả Điền Tướng quân cũng không chịu nổi? Bây giờ mới bắt đầu! Truyền lệnh xuống mọi người tăng tốc đi tới, ở phía trước chính là Vị Thủy, dừng hai cầu nổi cho đại quân qua sông!

Điền Trân có chút giật mình, không dám cãi cọ rách việc, xuống dưới truyền lệnh.

Cũng không lâu lắm đã có binh sĩ chịu không nổi, cởi áo giáp đội lên trên đầu, che đầy nắng độc, lập tức có người nhao nhao mô phỏng. Tần Tiêu thúc ngựa đi qua, một roi quất xuống, quất khỏi giáp trên đỉnh đầu của quân sĩ, cả giận nói:

- Lớn mặt! Ai cho các ngươi cởi khỏi giáp! Mặc vào cho ta!

Tên lính này bối rối quỳ xuống, khấn cầu:

- Đại suất, nắng độc thế này tiểu nhân phơi nắng không chịu nổi.

Tần Tiêu nhíu mày, cả giận nói:

- Nếu lúc này là chiến trường thì tùy thời có khả năng gặp địch, nếu như địch nhân lúc này đánh tới thì sẽ cho ngươi thời gian mặc khỏi giáp sao? Điền Tướng quân, truyền lệnh xuống người nào tự cởi khỏi giáp phạt ba mươi quân trượng!

Lời vừa nói ra mọi người đều xôn xao. Quân sĩ cởi áo giáp đã mặc vào, cũng không dám lơ đãng nữa. So với ba mươi quân trượng thì chút nóng này còn tốt hơn.

Chân đạp đất vàng, tai nghe sóng dữ, đã tới Vị Thủy.

Vị Thủy là một nhánh sông chủ yếu của Hoàng Hà, từ cao nguyên hoàng thổ chảy xuống, lúc này đang là thời điểm có lũ định kỳ tràn đầy bùn cát nước sông lao nhanh, vàng óng một mảnh.

Các binh sĩ khát khô cả cổ nhìn thấy cảnh này thì há hốc mồm: nước này làm sao uống đây?

Không đợi quân sĩ nói cái gì, Tần Tiêu lại hạ quân lệnh xuống: trước giờ Mùi thì phải làm xong hai cây cầu gỗ, toàn quân qua bờ bên kia, nếu chậm trễ thì toàn quân bị phạt.

Chúng quân sĩ không ngừng kêu khổ, lúc này mới bắt đầu hối hận, đi lên thuyền tắc rồi. Nhưng mà bây giờ không thể lãnh đạm được, đành phải toàn bộ chạy tới cánh rừng bên cạnh chặt đốn củi, bắt đầu dựng cầu nổi, ngay cả Lý Tự Nghiệp cùng Điền Trân cũng không dám nghỉ ngơi, đều chạy đi đốn cây.

Tần Tiêu ngồi ở trên ngựa, nhìn qua mô đất cao Cao Lăng và sơn mạch ở xa xa, trong nội tâm âm thầm cao hứng: đây là nơi thao luyện dã chiến thật tốt! Có nước, có núi, địa hình lại phức tạp. Trước mắt là bờ sông Vị Thủy nên hẳn cố ý chọn nơi này, hai bờ sông có khe rãnh như bến đò, tuy mặt sông không phải rất rộng và nước sông cũng không sâu, nhưng mà từ tốc độ nước chảy muốn dựng cầu nổi cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đúng lúc này một gã tiểu binh chạy tới trước ngựa Tần Tiêu quỳ nói:

- Khởi bẩm đại suất, có mấy huynh đệ bị cảm nắng té xỉu.

Tần Tiêu nhìn không mặt sông không rời mắt, trầm giọng nói:

- Loại chuyện này cũng tới tấu sao? Trong quân có quân y, nên xử lý thế nào thì xử lý đi. Té xỉu, cứu tỉnh, tỉnh lại nói tiếp!

Tên quân sĩ này mặt toàn tro bụi, chấp tay ứng một tiếng, xám xịt rơi đi.

Trong mũi Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng: công tử quân! Những người này nếu trải qua huấn luyện bộ đội đặc chủng của thế kỷ hai mươi mốt vài ngày còn không biết có chết một nửa hay không đây?

Trong rừng cây xa xa có tiếng chặt gỗ ầm ầm, tiếng cây đổ vang lên liên tiếp, các binh sĩ cùng kêu lên. Cũng không lâu lắm một cây gỗ lớn tròn đã đưa tới bờ sông, dùng vỏ và nhánh cây buộc lại với nhau, lại dựng cọc cố định, làm thành bè gỗ, có cây được vót nhọn rồi trồng xuống mặt sông, một ít binh sĩ cảm nắng được mang tới chỗ quân y trong rừng cây, quân y lại nấu thuốc giải nóng cho bọn họ uống, nghỉ ngơi không bao lâu cũng không dám lãnh đạm nữa, tốt xấu gì cũng nên làm chút việc nhẹ.

Hơn ba nghìn người trừ Tần Tiêu thì không ai nhàn rỗi.

Kỳ thật Tần Tiêu cũng không có lười nhác, tìm cọc gỗ ngồi xuống, mở sách ra bắt đầu thiết kế cách huấn luyện. Sau đó lại đi lên bè ghi chép kinh nghiệm kỹ càng, xem như một nhật ký quân trình.

Bên bờ Hà Bắc, một binh sĩ toàn thân đầy mồ hôi, cuối cùng một búa đánh xuống đi, cố định xong cọc gỗ thì hơn ba nghìn người cùng hoan hô lên!

Điền Trân cùng Lý Tự Nghiệp cùng mừng rỡ chạy tới trước mặt của Tần Tiêu, quỳ một chân trên đất, chấp tay tại chào theo tiêu chuẩn quân sĩ Đại Đường, cùng kêu lên:

- Đại suất, hai tòa cầu nổi đã làm xong, thỉnh đại suất hạ lệnh!

Tần Tiêu nhìn một qua mặt trời tính toán thời gian, thời gian hiện giờ là hai giờ buổi chiều, vừa vặn không có vượt qua quy định.

Hành quân ở bên ngoài không quá thuận tiện sử dụng thường dụng đồng hồ nước, cho nên chỉ có thể nhìn ‘ bóng mặt trời ’ mà nắm chắc thời gian.

Trong nội tâm của Tần Tiêu cũng cảm thấy vui mừng, nhiệm vụ giao đầu tiên xem như hoàn thành viên mãn. Tần Tiêu trở mình lên ngựa, lớn tiếng nói:

- Kỵ binh đi đầu, đồ quân nhu kế tiếp, lần lượt vượt qua sông. Trước giờ Mùi toàn quân phải qua bờ bắc, tiến lên.

Các binh sĩ giầy vò hồi lâu nhìn qua thành quả lao động của mình ngược lại cảm thấy lên tinh thần, cùng kêu lên đáp lại, bắt đầu vượt sông Vị Thủy.

Cứ như vậy một chi đội mũ mặt mỗi đầy tiếng oán than dậy đất cũng hùng dũng vượt qua cầu gỗ mình làm, qua sông Vị Thủy, đi lên bờ bắc.

Bờ bắc phần lớn là đồi núi cao, so với bờ nam thì cao hơn.

Đại quân chính đồn hoàn tất Tần Tiêu lại ra lệnh.

- Hủy cầu!

- Ah!

Lời này vừa ra mọi người xôn xao.

Tần Tiêu ra lệnh đáng tin:

- Mỗi đội phân một người ra hủy cầu, hai người đi nấu cơm, những người khác thì kiến tạo doanh trại, không được sai sót!

Thời nhà Đường quân đội biên chế dùng ‘ hỏa ’ làm đơn vị nhỏ nhất, mỗi hỏa mười người, mỗi năm hỏa thành một hội và một đội trưởng. Trên cơ bản quân lệnh hạ đạt là do chủ suất tới tướng quân đưa ra, tướng quân đến Đô úy, sau đó lại xuống dưới đội trưởng. Hành động cũng phân làm như vậy.

253. Chương 253: Trang Bị Theo Thể Năng

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 253: Trang bị theo thể năng

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Quân lệnh như sơn, các binh sĩ không dám lãnh đạm, vung đại đao trong tay lên phá hủy cầu cầy mình và đồng bạn tan tành khổ khổ mà làm, một đao một búa bổ xuống.

Sau khi phá từng cây cọc thì nước chảy xiết sẽ cuốn bè gỗ trôi đi. Những binh sĩ biết bơi thì thời điểm phá cầu đóng cọc hủy cọc là bận việc nhất, lúc này không qua một giờ cũng mệt mỏi oán hận thấp giọng mắng.

Tần Tiêu cũng trà trộn vào trong lão quân, cùng bàn thương nghị việc kiến tạo quân trại, sau khi vẽ xong bản vẽ giao cho Điền Trân, chính mình đi tới bên cạnh cầu nổi, tự mình giám sát những người kia hủy cầu.

Tần Tiêu nhìn thấy nhiều người trên mặt oán khí, rất là không phục, vì vậy kêu những người đó lại, hỏi:

- Các người không phục phải không?

Các binh sĩ nói:

- Tiểu nhân không dám... Nhưng mà cầu nổi vừa làm xong lại phá hủy, cảm giác... Rất đáng tiếc.

Tần Tiêu cầm roi ngựa chậm rãi vỗ nhẹ trong tay, thản nhiên nói:

- Vốn hạ đạt quân lệnh không cần phải giải thích với các người làm cái gì, các người chấp hành là được. Nhưng mà hiện giờ là ẩn đầu nên ta không ngại nói cho các người rõ, hành quân bên ngoài không chỉ có xây dựng, ‘ phá hư ’ cũng là một môn kỹ thuật. Giả sử bây giờ chúng ta qua sông mà phía sau có truy binh, làm sao phá cầu nổi thật nhanh ngăn cản truy binh mới là cách tốt nhất. Hơn nữa không chỉ là hủy cầu, cho dù là hủy doanh trại phòng ốc tạo thành chướng ngại vật trên đường, ngay cả cửa thành trì cũng phải làm rõ ràng.

Chúng quân sĩ nào dám nói không rõ, nhao nhao chấp tay bồi tội, thề nói không dám oán trách quân lệnh.

Tần Tiêu khoát khoát tay:

- Tốc độ hủy quá chậm, lại nhanh một chút!

Các binh sĩ dùng búa đại đao, chém mạnh hơn, ác hơn, hai tòa cầu nổi rất nhanh bị hủy sạch sẽ, ngay cả cọc gỗ dưới sông cũng bị đẩy ngã.

Trên mặt sông Vị Thủy chỉ còn lại nước vàng.

Tần Tiêu đứng trên ngọn đồi bắc, trong nội tâm thì có cảm giác thỏa mãn.

Điền Trân cùng Lý Tự Nghiệp đi đến sau lưng Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Đại suất... Ngài như vậy có phải quá hà khắc hay không? Các binh sĩ còn cho rằng đại suất tận lực làm khó dễ, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng sĩ khí...

Tần Tiêu xoay người lại, trên mặt xuất hiện một tia vui vẻ:

- Đúng vậy, ta chính là làm khó dễ. Thiên chức của quân nhân là gì? Phục tùng! Đây là cơ bản nhất cũng là nguyên tắc trọng yếu nhất. Quân lệnh vừa ra thì cho dù là núi đao biển lửa cũng phải làm. Đội ngũ như vậy mới có sức chiến đấu mạnh, quân đội như thế mới có kỷ luật nghiêm minh, mọi việc rất thuận lợi.

Tần Tiêu lấy một tờ giấy đưa cho Điền Trân:

- Điền Tướng quân, đây là ‘ mười phạt mười phần thưởng mười trăm ’ mà bổn tướng vừa soạn, các người nên đọc trước đi, sau đó lại đem quân lệnh này truyền đạt ổi một binh sĩ. Kể từ hôm nay nghiêm khắc chấp

hành. Chọn lựa mười người ra làm chấp đạo quân trưởng, với tư cách quân nghi hình tư, do bốn tướng tự mình chăm chúc xem xét, quyết định phần thưởng, phạt, trăm.

Diên Trân cùng Lý Tự Nghiệp nhìn qua và đọc nhỏ:

- Người nào nổi trống không tiến, trăm; có lệnh lùi không lùi, trăm; lâm trận bỏ chạy, trăm; kháng cự quân lệnh, trăm. . .

Diên Trân nói:

- Đại suất, trong này đa số đều là quân lệnh của mười hai vệ đội, tại sao dùng trong huấn luyện Tả Vệ Suất chứ?

Tần Tiêu nói:

- Người nói không sai, Diên tướng quân. Ở trong đó có rất nhiều thứ ta từ chỗ mười hai thống lĩnh của Vệ Vương học được. Mười hai vệ đội đã chiến lúc đối địch sẽ thực hành quân lệnh này. Ta muốn trong huấn luyện bình thường sẽ cho binh sĩ làm quen với quân lệnh, quen thuộc và chấp hành nghiêm khắc những quân lệnh này, không chỉ có như thế, cho dù là huấn luyện chấm dứt thì những quân lệnh này sẽ được chấp hành trong Tả Vệ Suất. Bằng không thì ngày nào đó thật sự lâm trận ai có thể nhớ rõ nhiều quân lệnh như thế? Ai có thể chấp hành theo đây? Quân lệnh nên trở thành tiềm thức trong lòng quân nhân, cho dù là lúc nửa đêm ngủ nghe tiếng trống nổi lên cũng hai tay xoay người đưa vung vậy mã tấu chém địch! Cho dù chỉ còn lại có nửa cái chân không có thì cũng phải nhảy vào địch nhân, đi xé rách yết hầu của bọn chúng, thẳng tới khi chân khác bị chém đứt hoặc là tánh mạng chung kết. Nếu không tuyệt đối không cho lui về phía sau!

Diên Trân cùng Lý Tự Nghiệp vẻ mặt biến đổi, cùng nghiêm nghị nói:

- Vâng, đại suất!

Tần Tiêu nhìn thấy doanh trại từ từ hiện ra trên khoảng đất trống, khói bếp lượn lờ, khoe miệng nhếch lên, lẩm bẩm nói:

- Được rồi, rốt cục sắp bắt đầu!

Thời gian sáng sớm tiếng trống trận ‘ thùng thùng ’ vang lên như sấm sét, binh sĩ mệt mỏi một ngày ngủ ngon lành, cực không cam lòng bỏ người đứng lên, vừa mới nhảy xuống giường thì có thật nhiều người bắt đầu ‘ ah nha, ah nha ’. Ngày hôm qua phải hành quân một ngày, phải xây cầu và tổ kiến doanh trại, đối với bọn công tử binh chỉ quen ăn sung mặc sướng thì cường độ thật sự là lớn rồi, hiện tại thật nhiều người ngay cả xương sống và thất lưng cũng đau.

Một tiếng trống lệnh khiến ba ngàn người tập hợp.

Trên điểm tướng đài Tần Tiêu mặc giáp hạng nặng, một mực quan sát binh sĩ tập hợp, xem ra làm cho hắn có chút thỏa mãn, nhiều gia hỏa không có mặc áo giáp và đang ngáp.

Tần Tiêu háng giọng, lớn tiếng nói:

- Tất cả đội trưởng đến điểm tướng đài!

Hơn bảy mươi tên đội trưởng ngay ngắn đang đứng trên sân khấu, chờ đợi Tần Tiêu hạ lệnh.

Tần Tiêu nói:

- Ngày hôm trước trước khi lên đường, ta đã đem một ít quy củ truyền xuống. Hiện tại, các người đi kiểm tra chính mình trong đội quân trưởng, có ai giường chiếu không có sửa sang lại tốt, ai giấy vật thập ném loạn, đưa hắn cho ta bắt được đến. Nếu có bao che, đội trưởng cùng tội!

Những đội trưởng này sững sờ, trong nội tâm kêu lên: thảm! Chỉ mau chóng tập hợp nên ngược lại quên đi chuyện này! Sợ là có người còn không thèm trải chiếu ngủ.

Tần Tiêu nói tiếp:

- Diên Tướng quân, Lý tướng quân và các vị Đô úy, Giáo úy, tùy thời kiểm tra thí điểm tất cả quân doanh. Nếu như phát hiện có báo cáo láo thì cách chức đội trưởng làm binh sĩ, lập tức chấp hành!

Đám đội trưởng nghe xong những lời này, còn có tên nào trong lòng còn có tâm may mắn đây? Cũng không lâu lắm những tên đội trưởng ‘ thiết diện vô tư ’ đem những tên huynh đệ còn đang ngủ kêu ra, nhân số nhiều hơn một phần ba.

Tần Tiêu quát:

- Tất cả đều gục xuống cho ta, hít đất một trăm cái, làm xong thì trở về sửa sang giường chiếu! Đội trưởng cũng làm luôn, có một huynh đệ nào trải giường không tốt thì liền làm mười lần.

Những người kia trong nội tâm chỉ kêu “Thảm!”

Hơn một ngàn người ngay ngắn gục xuống, dựa theo phương pháp của Tần Tiêu chống đẩy. Nhưng chớ xem thường hít đất một trăm cái này, những người nào không quen thì muốn làm tiêu chuẩn và đủ số, xác thực rất mệt người. Nhiều người còn không làm được mấy cái đã mệt mỏi, nhưng lại không dám hàm hồ lười biếng, đành phải cắn răng lại đứng lên. Làm tiếp thì quá khổ, đúng như chút ít đội trưởng bị huynh đệ mình dụ dỗ. Lúc này cũng chống đẩy.

254. Chương 254: Trang Bị Theo Thể Năng (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 254: Trang bị theo thể năng (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Nhiều người làm tới cuối cùng ngay cả khí lực bú sữa mẹ cũng lấy ra, thỉnh thoảng nghe được âm thanh ‘ bá cách ’ này vang lên, đây là âm thanh của những người lười biếng bị quát roi.

Tần Tiêu nhìn thấy thì trong nội tâm buồn cười: trí nhớ không dài, không phục quân lệnh thì chính là tròng diện này. Hít đất một trăm cái. Khi bắt đầu thì theo thói quen rèn luyện. Sau này còn có các loại chuyện xảy ra, cũng không phải chỉ một trăm cái hít đất này.

Qua một thời gian ngắn hơn ngàn người cuối cùng vụn vặt vặt cũng làm xong một trăm cái, nhiều người phát run, cảm giác cánh tay không phải là của mình.

Tần Tiêu lại đem đội trưởng nói:

- Quân lệnh phải được truyền đạt ỗi binh sĩ. Các binh sĩ không coi trọng thì đó là trách nhiệm của người. Nếu sau này có chuyện xảy ra thì xử phạt các người trước. Hiện tại toàn quân trở về sửa sang giường chiếu chần mèn. Giống như ngày hôm qua ta làm mẫu, xếp thành khối đậu hũ lập phương, ván giường không cho phép bỏ mặc vật lộn. Áo giáp binh khí thì đặt lên khung. Hiện tại tán đi, một khắc sau lại có trống nổi lên, bắt đầu!

Đội trưởng, các binh sĩ không dám xem thường, nhao nhao nhanh chóng chạy vào doanh trường, sửa sang lại giường chiếu.

Điền Trân cười nói:

- Đại suất, vẫn là ngài nghĩ được biện pháp, Tả Vệ Suất này bề ngoài ngăn nắp, bên trong là bao cớ. Trong quân doanh hỗn loạn không chịu nổi. Hiện tại ngài sửa trị đã thành khí tượng rồi.

Tần Tiêu nói:

- Tình huống trong quân trường như thế nào, ngược lại chỉ có hấn là có bề ngoài mà thôi. Mấu chốt ở chỗ là loại khí tượng hào khí này phải không có ai lười nhác. Quân lệnh xuống thì phản ứng thì dộn chậm chạp

và không làm thì còn có sức chiến đấu gì chứ. Những cậu ấm này quen tác phong làm việc nửa vời không ra gì. Hiện tại ta chỉ cần uốn nắn bọn chúng lại thôi. Những đội trưởng không được thiên vị, thấy người nào không làm tốt thì nhất định phải đá mông bọn chúng. Cứ thế mãi sẽ dưỡng thành thói quen tốt. Bắt đầu từ chuyện nhỏ, kiến tạo hào khí quân đội.

Sau một khắc thì trống quân nổi lên, hơn ba nghìn người nhanh chóng tập kết lại, so với trước kia còn nhanh hơn.

Tần Tiêu nói:

- Hiện tại bắt đầu huấn luyện thể năng đầu tiên buổi sáng. Ra hướng đông của quân trưởng ngoài năm dặm, Lý Tự Nghiệp tướng quân đang chờ ở nơi đó, dùng nơi này làm điểm xuất phát, quân doanh chính là điểm cuối cùng, toàn bộ hành trình mười dặm. Toàn quân theo thứ tự dùng đơn vị là đội, bắt đầu võ trang chạy bộ đầy đủ. Mỗi đội người đầu tiên chạy tới điểm cuối thì tiền thưởng trước sẽ là một lượng; tên thứ hai là năm trăm văn, tên thứ ba bốn trăm văn, thứ tư tiền thưởng hai trăm văn; thứ năm là một trăm văn, đội trưởng sẽ đăng ký cho các người, sau khi trở về thì phải hít đất tiếp. Chạy không hết trên đường tụt lại phía sau chạy thêm mười dặm. Hiện tại bắt đầu.

Đám công tử quân đáng buồn này nhiều người ngay cả xương sống vẫn còn đau, nhưng mà mấy quy định xử phạt này đều dọa há hốc mồm, ngay cả bờ mông gấp như lửa, nhanh chân bỏ chạy.

Hiện tại võ trang đầy đủ, mặc dù không có mũi súng hòn đạn, lựu đạn, ba lô lớn như thời hiện đại, nhưng cũng là trường thương, bội đao, cung tiễn, cùng một bộ thiết giáp, sức nặng cũng kém không đi nơi nào.

Tần Tiêu lần này làm gương tốt, rời khỏi điểm tướng đài, dẫn đầu chạy lên phía trước. Kim giáp chiến bào tung bay, mấy ngàn người theo ở đằng sau. Nhiều binh sĩ chạy trước chạy như rút gân, hoặc là nôn mửa liên tu, quân y lính hậu cần lập tức đuổi theo, hơi xử lý, lập tức chạy nữa.

Mười dặm? Nói đùa! Những cậu ấm này bình thường đều đi vài bước trong Tả Vệ Suất mà thôi, còn không bằng đi dạo chợ phía tây còn nhiều hơn bọn họ, không có người rút gân nôn mửa đó mới là việc lạ! Quân y thì dựa theo chỉ thị của Tần Tiêu chạy liên tục, đều nhất nhất ghi nhớ tên. Những người này đầu tiên không thể nào lựa vào bộ đội đặc chủng được, tất cả không cần bàn nữa!

Tần Tiêu chạy ở trước nhất ngoài năm dặm, con mắt Lý Tự Nghiệp mở to, nói:

- Đại suất, người cũng chạy lên?

Tần Tiêu cười cười, đưa một đám mộc bài, nói:

- It nói nhầm, nhân hiệu này ta đưa. Bằng không thì người vượt qua.

Dứt lời chạy vòng vèo.

Trên đường quay về Tần Tiêu nhìn thấy rất nhiều người đang chống thương đường lại nghỉ ngơi ven đường, không khỏi cả giận nói:

- Trường thương chỉ dùng để giết địch nhân, không phải dùng làm gậy mà chống.

Những binh lính kia nhao nhao quay đầu lại bắt đầu nhắc chân chạy.

Trong nội tâm Tần Tiêu cười thầm: không đột phá cực hạn, thể năng không có gia tăng. Sợ chịu khổ nên thì không nên gia nhập quân ngũ.

Qua mặt trời mọc trống trận run run, cuối cùng một tên binh lính có mấy người được người khác diu vào quân doanh. Hơn ba ngàn năm trăm người không ít một người, toàn bộ tập kết trong quân trưởng.

Tuy thời gian không bao lâu, nhưng lần đầu tiên có thành tích huấn luyện này Tần Tiêu cũng đã âm thầm thoả mãn. Tất cả đội trưởng đang báo tình huống lên, Tần Tiêu giao cho Điền Trân làm công tác mật thám thống kê. Đối với trừng phạt năm người cuối cùng cũng tương ứng hạ nhẹ một chút, mỗi người chỉ bị phạt hít đất ba mươi cái.

Tần Tiêu nói:

- Hôm nay là ngày đầu tiên, cho các huynh đệ không thích hợp tới đây. Nhưng mà quân lệnh không thể phế, nên thưởng nhất định phải thưởng, nên phạt cũng không chút lưu tình. Nhưng mà hôm nay ta xử phạt lưu tình. Từ ngày mai trở đi mỗi năm người cuối cùng thì trong đội đó phải hít đất một trăm cái! Hiện tại giải tán, nghỉ ngơi một giờ ăn điểm tâm. Một giờ sau bắt đầu luyện cưỡi ngựa bắn cung.

Các binh sĩ đồng thời ‘ ôi ’ một tiếng, nhiều người cùng ngồi xuống.

Tần Tiêu giận dữ:

- Đều đứng lên cho ta! Thở dài cái gì, còn ra thể thống gì nữa! Không ném khổ trong khổ thì vĩnh viễn chỉ là trứng dãi mềm! Là đàn ông thì phải xuất toàn bộ tinh thần ra, đừng làm bộ dáng không khí trầm lắng như vậy! Những ai còn thở dài kêu khổ thì quân trưởng hầu hạ. truyện copy từ

Các binh sĩ lập tức im miệng, ngồi xổm không đứng lên. Chạy chậm rút quân về trưởng, bọn họ bắt đầu ăn điểm tâm.

Tần Tiêu trở lại trong quân trưởng, tháo bỏ khải giáp trên người xuống, một thân quần áo cũng ướt đầm. Cầm ấm trà rót ừng ực vào miệng.

Điền Trân thì nhao nhao đi vào trong quân trưởng, hỏi Tần Tiêu kế hoạch huấn luyện tiếp theo.

Tần Tiêu nói:

- Trong Tả Vệ Suất thì ngựa được phân phối đều là tốt nhất. Cơ hồ một người hai con ngựa. Hiện tại dùng đơn vị là đội luyện tập thuật cưỡi ngựa. Điền Tướng quân còn nhớ tình cảnh chúng ta tham gia võ cử không? Dựng con rối và trên đầu có ván gỗ, giục ngựa đi vào vùng đao thương chém tằm ván gỗ. Nhưng đây chỉ là luyện tập kỹ thuật. Mặt khác có thể sử dụng chướng ngại vật phủ lên đường đi, tập luyện không chế ngựa thuần thục. Mặt khác ta ở đây còn có bản vẽ, là ta tự mình cải biến trang bị yên ngựa, phân phối theo hai bàn đạp là như thế này.

Tần Tiêu đem bản vẽ ra cho các tướng quân nhìn.

Phát minh ra bàn đạp rất tiện ích, kỳ thật vẫn tồn tại tranh luận.

255. Chương 255: Kế Hoạch Chế Tạo Vương Bài

Chương 255: Kế hoạch chế tạo vương bài

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Nhưng chính thức cải tiến thành hình thái hoàn mỹ và giải phóng hai chân đạp là đến cuối triều Đường, truyền vào Ba Tư thì còn được gọi là ‘ giầy Ba Tư ’. Đây thực chất là sáng tạo đơn giản, càng làm cho kỵ binh trong quân đội cơ động và linh hoạt hơn, giải phóng hai tay khiến cho sức chiến đấu kỵ binh tăng nhiều.

Điền Trân nhìn một hồi thì vui mừng, nói:

- Thật tinh xảo! Bởi như vậy cũng không cần phí nhiều sức lực kẹp bụng ngựa nữa rồi, hai tay có thể càng tự do vùng vẫy đao thương! Đại suất, mặt tướng thật sự là quá bội phục!

Tần Tiêu cười:

- Đây không có cái gì, chính thức thứ tốt hiện tại còn chưa lấy ra đâu. Những thứ này nên cho quân tượng chế tạo thì vừa nhìn sẽ hiểu rõ thôi. Sau này kỵ binh Tả Vệ Suất của chúng ta đều trang bị yên ngựa này.

- Vàng, đại suất!

Bọn người Điền Trân nhìn bản vẽ thì vui ra mặt.

Luyện thập thuật cưỡi ngựa tới giữa trưa, sau khi ăn cơm chiều thì tập bắn tên và thương pháp. Lý Tự Nghiệp người này thiện dùng đao. Loại mạch đao này là mã tấu của Đại Chu, cực kỳ có lực. Hắn sẽ là người dạy đao thuật. Người trước tiên nên dạy cho Đô úy cùng đội trưởng, sau đó cho bọn họ dạy lại cho binh sĩ, hôm nay là ngày huấn luyện đầu tiên nên ta sẽ chủ trì. Nhưng từ ngày mai trở đi việc huấn luyện sẽ giao cho các người.

Lý Tự Nghiệp vui mừng đáp:

- Đại suất yên tâm! Ta nhất định sẽ làm tốt!

Tần Tiêu gật đầu cười cười, nói tiếp:

- Điền tướng quân, về cung tiễn thì do Lý Tự Nghiệp tướng quân phụ trách. Quân đội Đại Chu chúng ta thì cung tiễn là vũ khí chủ yếu, cho tới nay cũng là yêu cầu các binh sĩ bắn nhanh, bắn mật, yêu cầu chính xác không cao. Tương đối nỏ binh còn lợi hại hơn cung đều cầu bắn rất chuẩn. Tả Vệ Suất chúng ta có bao nhiêu nỏ binh?

Điền Trân nói:

- Đại suất, Tả Vệ Suất bởi vì không có chiến tranh nên nỏ binh rất ít. Nỏ binh từ trước đến nay là bảo bối phiền phức khó chịu trong quân, đều phóng vào lúc khẩn yếu, như đã chiến mười hai vệ đội. Trong Tả Vệ Suất chính thức thuần phục nỏ binh không đến ba trăm người.

Tần Tiêu hơi nhíu mày:

- Mới ba trăm người? Một phần mười cũng chưa tới. Nhưng mà cũng không sao. Tuy nỏ binh ít nhưng chúng ta được trang bị nhiều, trang bị tốt, tên nỏ là không ít. Không có nhiều nỏ binh thì cũng không sao, cho Vệ Suất một ngày luyện một trăm mũi tên, chúng ta thì luyện ba trăm mũi tên! Mặt khác ta cũng đang thiết kế tam lăng tiễn. Cái nỏ này tất cả đều do thép tinh chế thành, cố định trên cánh tay phải, dùng ngón giữa khống chế phóng ra, bình thường có thể gấp lại, sẽ không ảnh hưởng đến hành động, đặc biệt thích hợp cho kỵ binh và bộ đội đặc chủng sử dụng. Mũi tên cũng tương đối ngắn nhỏ, toàn bộ do thép tinh chế thành, ba người làm một tổ, mỗi lần bắn một tổ. Đến lúc đó khi nỏ binh thuần thục thì chọn lựa ra một ít người thí nghiệm sử dụng Tam Huyền Tí Nỏ, đến lúc đó đây chính là vũ khí độc môn của bộ đội Tả Vệ Suất chúng ta.

Điền Trân cùng bọn người Lý Tự Nghiệp nghe như thiên thư, nhưng có bàn đạp lúc trước bọn họ đều tin tưởng Tần Tiêu nói cái này ‘ Tam Huyền Tí Nỏ ’ thì nhất định là đồ vật thần kỳ, đều xoa tay, hưng phấn không thôi.

Tần Tiêu tiếp xem nói:

- Luyện qua đao thương cung nỏ thì tiến hành chấp tay nhảy cóc chính là tiến hành huấn luyện thể năng. Cách làm cụ thể ta diễn thử qua cho các người xem, nói đến đơn giản chính là liên tục đột phá cực hạn, cũng không dễ dàng. Phía trước có dốc núi, sau đó chúng ta cho người đào cầu thang, nhảy lên xuống vài lần là được. Đến lúc đó ta sẽ đi tự mình giám sát. Từ ngày mai trở đi phải luyện nhảy cóc này, hơi chút nghỉ ngơi thì phải chạy năm dặm, luyện thể năng tốt thì những chuyện khác không cần hỏi tới. Lý Tự Nghiệp, toàn bộ do người thống nhất phụ trách. Hiệu quả như thế nào đến lúc đó phải nhìn người.

Lý Tự Nghiệp chấp tay, xúc động đồng ý:

- Đại suất yên tâm! Lão Lý ta lần này sẽ làm theo quân lệnh, tuyệt đối không xằng bậy như bình thường. Nếu có chỗ nào xử lý không thỏa đáng cứ chém cái đầu đen của ta là được.

Tần Tiêu gật đầu cười cười:

- Lý tướng quân hảo khí phách, vậy nhìn người rồi. Điền Tướng quân những ngày này thường huấn luyện, người cũng không cần hỏi đến quá nhiều. Mấy ngày nay người cùng ta ở cùng một chỗ, bắt đầu dụng tâm vào Tả Vệ Suất chọn ra người thích hợp tiến hành huấn luyện bộ đội đặc chủng. Từ thể năng đến kỹ xảo, trọng yếu nhất là trí lực. Tuyệt đối không thể cho người đầu óc ngu si tứ chi phát triển tham gia. Chuyện này do mọi người thương nghị xử lý.

Điền Trân vô cùng hưng phấn:

- Đại suất, nhanh chóng bắt đầu đi, ta có chút không chờ được rồi.

Mặt trời lặn, hoàng hôn chấm dứt một ngày huấn luyện của các binh sĩ, lúc này đang ăn cơm rớt một bụng nước, lưng la lung lay nâng nhau trở về quân trường, lập tức găng gượng nằm vật trên giường, co quắp lại giống như con tôm không còn chút sức lực nào.

Ngày hôm nay với bọn họ mà nói quả thực chính là muốn mạng mà! Nếu không phải có quân lệnh không cho phép phản nản thì sợ rằng đã sớm chửi mắng rồi. Trong nội tâm nhiều binh sĩ đang ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Tần Tiêu, hận không thể hiện tại chạy ra khỏi quân doanh đào mộ phần tổ tiên của hắn.

Đồng dạng đã từng đi lính như Tần Tiêu thì loại tâm lý này của quân lính có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Cùng Điền Trần Lý Tự Nghiệp tổng kết thành quả huấn luyện ngày hôm nay thì Tần Tiêu mang theo những tướng quân này đi ra soái trường, cất bước đi vào quân doanh.

Mặc dù không có âm thanh ‘ôi ôi’ kêu khổ truyền ra, nhưng Tần Tiêu từ động tác đi đường và thân thể căng cứng có thể thấy được bọn họ hôm nay đều tổn hao thể lực, mệt mỏi không chịu được. Nhiều người này vịn nhau đi vào quân trường, hôm nay huấn luyện quá nặng nhọc, làm cho chân của bọn họ đau nhức khó chịu. Hiện tại cho dù hài đồng ba tuổi đi tới trước mặt đánh họ một quyền cũng có thể làm bọn họ đau nhảy dựng lên ngất xỉu đấy.

Tần Tiêu đi vào một doanh trường, xốc màn trường lên và đi vào. Những binh sĩ này đảo mắt nhìn qua thì lập tức phản xạ có điều kiện nhảy lên, lùi lại đau nhưng cũng quỳ gối xuống hành quân lễ:

- Đại suất!

Tần Tiêu khoát khoát tay, ý bảo bọn họ đứng lên, hắn đi tới kéo một quân sĩ không còn sức đứng dậy lên.

Tần Tiêu mặt mỉm cười, lời nói rất nhỏ nhẹ.

- Thế nào, các huynh đệ, đều mệt mỏi không chịu được a? Có phải trong lòng đang thầm mắng ta hay không?

Các binh sĩ thấy vẻ mặt Tần Tiêu ôn hoà thì có chút giật mình, tự nhiên không dám thừa nhận mắng hắn, nói cái gì không dám, không có...

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Ít vô nghĩa với ta! Mắng là đúng! Mắng mới là nam nhân có tâm huyết. Nếu bị ngược đãi mà không mắng chửi người thì so với súc sinh có gì khác nhau? Nhưng mà cho dù mắng chỉ có thể giấu trong lòng, nếu trách mắng bị ta nghe được thì phải ăn gậy đấy.

256. Chương 256: Kế Hoạch Chế Tạo Vương Bài (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 256: Kế Hoạch Chế Tạo Vương Bài (2)

Các binh sĩ nhao nhao cười rộ lên, có người đang vò đầu bứt tai. Có binh sĩ lớn mật, nói:

- Đại suất. Tiểu nhân trong lòng thật sự có mắng qua. Nhưng tiểu nhân biết rõ đại suất cũng vì tốt cho huynh đệ chúng ta mà thôi, vì tốt cho Tả Vệ Suất. Những huynh đệ chúng ta bị người ta gọi là công tử quân kỳ thật trong lòng cũng bị đè nén lắm, nhưng mà do thói quen lười biếng nên không có huấn luyện hăng say.

- Ân, nói hay lắm.

Tần Tiêu gật đầu mỉm cười, vỗ vỗ vai người lính này, nói:

- Binh sĩ có đảm đương chính là nam nhân nhiệt huyết. Không chịu khổ thì ở nhà hưởng thụ thanh nhàn sao? Ta biết rõ trong những huynh đệ chúng ta có rất nhiều người đều là từ nhà quyền quý mà ra. Từ nhỏ đều trải qua ngày tốt lành. Nhưng chỉ cần các người tiến vào quân đội thì phải tuân thủ quy tắc của quân đội, trước khi nhập ngũ các người là người nào thì đây không phải phạm trù cân nhắc của quân đội. Kỳ thật trong quân đội huấn luyện tuy khổ, nhưng trong khổ cũng có vui, ví dụ như các người cùng làm cầu nổi, chẳng phải làm xong thì các người rất vui vẻ sao? Chuyện này chưa từng là gì, một ngày nào đó các người cầm đầu của địch nhân và hô to thắng lợi, thời điểm đó các người sẽ trở thành dũng sĩ chính thức, đó mới là thời khắc sáng rực nhất. Cái gì công tử quân chó má, một ngày nào đó chúng ta sẽ vứt bỏ cái mũ này xuống, để cho những kẻ dám xem thường chúng ta biết Tả Vệ Suất chính là chỉ quân đội tinh nhuệ nhất Đại Chu!

- Tốt!

- Tốt, đúng a!

- Đại suất nói hay lắm!

Các binh sĩ nhao nhao đáp lại, thần sắc vui vẻ.

Dù sao đều là binh sĩ nhiệt huyết, thắng lợi cùng vinh quang đều là mộng tưởng bọn họ khao khát nhất. Huống chi hiện tại Đại Chu vương triều là vương triều thượng võ, phàm là người trẻ tuổi nhập ngũ đều sùng bái anh hùng, cũng khát vọng mình có thể trở thành anh hùng.

Có thể nói như bây giờ là một hoàn cảnh lớn, mới được xem là cơ sở tốt để luyện quân. Tần Tiêu cũng hiểu đạo lý như vậy, mới dám làm chuyện như vậy. Đối lại là người Minh triều và trong thời điểm ức chế võ như vậy thì người ta không làm ầm lên mới là lạ, nói không chừng còn xem người là phản tặc đòi chém đầu.

Dần dần có rất nhiều binh sĩ ở gần đó nghe thế liền nói chuyện, đều nhao nhao lách vào, có người vây bên ngoài hiếu kỳ lắng nghe.

Tần Tiêu đi tới quân trưởng khác, các binh sĩ nhao nhao ngồi dậy, phát phát tay:

- Trong quân trưởng nhiều người quá nóng, mọi người chúng ta không bằng đi ra đất bằng đi, tâm sự một chút nhé? Chú ý đây không phải mệnh lệnh, chỉ là mời. Ta nói rồi, ra khỏi nơi huấn luyện thì Tả Vệ Suất tướng quân cùng binh sĩ đều là huynh đệ của Tần Tiêu. Hiện tại huynh đệ mời mọi người đi ra ngoài nói chuyện, mọi người nguyện ý đến thì tới đi. Thật sự là một mời thì cứ ở trong trưởng nghỉ ngơi.

Dứt lời Tần Tiêu đi ra khỏi quân trưởng, các binh sĩ lập tức cùng đi ra, cảm thấy mới lạ: tướng quân này thật thú vị.

Tần Tiêu dẫn đầu đi tới một nơi tùy ý ngồi xuống ở nơi đó, Lý Tự Nghiệp cùng Diên Trân và một ít tướng quân nhao nhao ngồi xuống. Những binh sĩ chân đầu đón phần lớn đều ngồi duỗi chân thẳng ra, ngay ngắn nhìn qua Tần Tiêu. Qua không bao lâu rất nhiều người từ các quân trưởng đi ra ngoài, đều hiếu kỳ đi tới, dần dần hình thành một đám người rất đông.

Tần Tiêu linh cơ khê động: xem tại

- Tốt nha, nhiều huynh đệ như vậy đều đi ra ngoài thế này, không bằng ca hát đi.

- Tốt!

Lập tức có nhiều người hưởng ứng.

Lập tức đồng lửa dấy lên, chiếu rõ gương mặt của mọi người.

- Đại suất!

Trong binh sĩ có người cố lấy lá gan kêu lên.

- Chúng ta nghe nói ngài là Võ Trạng Nguyên, công phu có thể lợi hại! Có thể đùa nghịch quyền cước cho chúng ta xem không? Cũng tốt cho chúng ta mở mang kiến thức.

- Được đấy!

Tần Tiêu sáng khoái đứng dậy, vỗ vỗ tay.

- Nếu như ta biểu diễn quyền cước thì các người lấy cái gì biểu diễn cho ta xem đây?

- Quân vũ!

- Tần Vương Phá Nhạc Trận!

- Ta đi múa đao!

Những người này hình như quên đi mệt mỏi và đau đớn trên người, hứng thú nổi lên.

- Tốt! Ta đánh quyền xong các huynh đệ cần phải biểu diễn ọi người xem đấy! Mọi người xem ta biểu diễn Tấn Đả!

Dứt lời Tần Tiêu nhảy lên giữa khoảng đất trống, liên tục múa liên hoàn cước, đâm móc, bày quyền, bước chân thì sử dụng bộ pháp Phi Tiên Bộ, liên hoàn đá nghiêng. Hành vân lưu thủy cương mãnh nhanh chóng, giống như chim ưng vỗ mồi, như mãnh hổ hạ sơn. Một bộ quyền này đánh xong thì binh sĩ hoan hô, Tần Tiêu nói:

- Đây là một bộ quyền cước vật lộn thực dụng. Sau này ta sẽ đem bộ công phu này truyền xuống trong Tả Vệ Suất. Mặt khác còn có một loại chưởng pháp. Mọi người xem cho tốt...

Trong nội tâm Tần Tiêu rất rõ ràng, nếu muốn cho những binh sĩ này thật tâm tín nhiệm và nghe lời, biểu hiện võ công siêu cường là tốt nhất. Đây là đường tắt. Vì vậy cũng xuất tuyệt học chưởng pháp của sư phụ. Nhìn qua khối đá to như cối xay bên cạnh hơi hợt vỗ xuống một chưởng.

Tràng diện yên tĩnh, mọi người rướn cổ lên nhìn xem khối đá nặng hơn trăm cân đó có phản ứng gì.

Tần Tiêu thu hồi chưởng lực, bình phục khí tức. Khối đá này bạo liệt một tiếng, lúc này nổ tung thành nhiều khối đá nhỏ.

Ma Vân Chưởng này cộng thêm khí công của Tần Tiêu thì một chưởng này bổ xuống bổ khối đá này chia năm xẻ bảy.

Các binh sĩ ‘xôn xao’ một tiếng kêu sợ hãi, điên cuồng vỗ tay.

Lý Tự Nghiệp thấy ngựa ghè, kéo Điền Trân đứng lên:

- Đến đây, chúng ta cùng biểu diễn đao pháp, lại cho những huynh đệ khác biết đao pháp lợi hại của chúng ta.

Điền Trân vui tươi hơn hớn mà nói:

- Ta khoa tay múa chân sao qua được người!

- Chơi đùa mà thôi, đến đây! Cũng không phải dốc sức liều mạng.

Lý Tự Nghiệp rút đao chém về phía Điền Trân, hấn bắt đầu vùng vẫy mạch đao.

Tần Tiêu cười ha hả đi đến ngồi xuống một chỗ, cùng các binh sĩ cùng thưởng thức đao pháp của Lý Tự Nghiệp cùng Điền Trân.

Đao của Lý Tự Nghiệp mạnh mẽ mãnh liệt, rất có xu thế hoành tảo thiên quân; Điền Trân thì thiên về tinh xảo, linh động tinh diệu. Hai người hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh, tất cả rất tinh diệu. Các binh sĩ thỉnh thoảng trầm trồ khen ngợi, ánh mắt say mê.

Sau đó, Tần Vương Phá Nhạc Trận nổi danh nhất Đại Đường cũng vang lên, hơn trăm tên quân sĩ hồn nhiên quên đi đau nhức chấp thương mặc giáp gõ theo tiết tấu âm nhạc, cũng bắt đầu múa, khác nhạc này là Lý Thể Dân vì kỷ niệm mình chinh phạt phiên bang mà sáng chế, đông đặc, khí thế bàng bạc, đây là quân nhạc và quân vũ trong quân.

Trong lúc nhất thời nơi này tràn ngập hào khí của tiệc tối, không sai biệt lắm tất cả binh sĩ dần dần vây quanh. Tần Tiêu sai người mang rượu tới, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ! Hôm nay xem như các ngươi cho Tần Tiêu ta đủ mặt mũi, Tần Tiêu cũng không keo kiệt. Hiện tại rượu có thể không uống nhiều, mỗi người uống một chén, uống giải thời tiết nóng nực, nghỉ ngơi một đêm thật tốt ngày mai huấn luyện, ta phải xem sức mạnh của mọi người rồi! Đợi cho ngày kiến quân công thì các huynh đệ cùng theo Tần Tiêu ăn mừng thắng lợi.

257. Chương 257: Ông Sao Vây Quanh Ông Trăng

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư truyện copy từ

Chương 257: Ông Sao Vây Quanh Ông Trăng

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chúng quân sĩ vui mừng quá đỗi:

- Đa tạ đại suất!

Âm thanh cộng ly với nhau vang lên, khoảng cách giữa Tần Tiêu và các binh sĩ thu nhỏ lại rất nhiều. Một ít binh sĩ nhỏ giọng nghị luận:

- Kỳ thật Tần đại suất cũng là người không tệ đấy!

- Cũng phải, so với trước kia thì trong đám người làm đại suất còn tốt hơn nhiều. Ít nhất không có bày ra tư thái và tác phong đom đóm.

- Hơn nữa Tần đại suất còn theo chúng ta đồng cam cộng khổ, cùng thao luyện với chúng ta, cũng cùng ăn bát to chén lớn. Trước kia vì cứu Lý tướng quân bản thân còn bị mất chức. Đủ nghĩa khí nha!

- Trong lúc huấn luyện đại suất còn tặng tiền cho chúng ta, thưởng phạt phân minh. Điểm này ta thật là phục!

- Tính toán, có đại suất tốt như vậy thì chúng ta huấn luyện mệt mỗi một chút cũng có giá trị a.

- Đúng đấy, rất phải!

Một ít tướng quân Đô úy đem những chuyện này báo cáo lại cho Tần Tiêu nghe thì nội tâm của hắn cũng có cảm giác thành tựu: cũng không tệ lắm! Các huynh đệ Tả Vệ Suất này không phải đều xấu, người có tâm huyết chiếm đa số! Ngày đầu tiên thao luyện bọn họ chịu không nổi, sĩ khí thấp là chuyện đương nhiên. Chỉ cần bản tính những người này còn có thể sửa được thì Tả Vệ Suất này vẫn có thể biến thành chi quân đội tốt.

Giờ Tuất hai khắc, trừ binh sĩ tuần tra cùng trạm canh gác ra, mọi người đã lâm vào giấc ngủ say.

Tần Tiêu cầm nước chà lau thân thể của mình, nằm vật xuống ghế, hân hoan dài, cảm giác cũng rất mệt mỏi. Những binh lính kia phần lớn mệt mỏi thể lực, nằm sấp trên giường như lợn chết. Tần Tiêu nằm xuống thì trong đầu vẫn tính toán kế hoạch huấn luyện ngày mai, huấn luyện bộ đội đặc chủng thì phải chọn người thế nào, mấy ‘ phát minh ’ kia còn phải hoàn thiện nhiều.

Trong giấc mộng mộng lung âm thanh của Lý Tiên Huệ giống như quanh quẩn bên tai, gương mặt tú lệ của Thượng Quan Uyển Nhi, còn có sắc mặt của bọn người Trương Dịch Chi, Vô Ý Tông...

Ba ngày sau đó.

Tần Tiêu đem Lý Tự Nghiệp Điền Trần gọi vào trong doanh trướng, nhìn bọn họ nói ra:

- Ba ngày qua huấn luyện đã đi vào quỹ đạo, sĩ khí cũng khôi phục bình thường, các binh sĩ đều thích ứng được rồi, sau này cứ tiếp hành như vậy đi. Mặt khác bảo hỏa đầu quân có mua đồ ăn thì nói với bọn họ, tiền không cần lo lắng, đem thức ăn tận lực làm tốt, cũng làm cho các huynh đệ sau khi mệt mỏi được ăn tốt hơn. Quân phí là đầy đủ, Tả Vệ Suất cái khác không có nhưng rất có tiền. Vạn nhất vượt qua chi thì không cần lo lắng, từ trong kho phòng tư nhân của ta chuyển tới là được. Hôm nay ta sẽ rời khỏi quân doanh đi tới Trường An, tiền cung tìm thợ thủ công, chế tạo những bản thiết kế của ta. Chờ ta trở lại sẽ bắt đầu chọn người tham gia bộ đội đặc chủng, cũng bắt đầu thiết kế những khí cụ kia, nhìn xem hiệu quả thế nào. Ta rời đi mấy ngày nay trong quân sự vụ lớn nhỏ do phó suất Lý Tự Nghiệp thống lĩnh, Điền Trân sẽ ở bên cạnh phụ trợ. Ước chừng ba đến bốn ngày, ta sẽ trở về.

Chúng tướng nhao nhao chấp tay:

- Đại suất yên tâm!

Tần Tiêu gật đầu cười nói:

- Ân, vất vả các vị các huynh đệ. Tần Tiêu tự lâm trận bỏ chạy một thời gian ngắn a. Sau khi trở về, liền bắt đầu bộ đội đặc chủng huấn luyện!

Có tướng quân phụ trách lo công việc hậu cần, Tần Tiêu rất yên tâm. Tâm tư của hắn toàn bộ đặt vào trong việc huấn luyện chi bộ đội đặc chủng đầu tiên của Đại Chu. Dù sao Tả Vệ Suất nội tình mỏng, phải huấn luyện như thế nào sánh bằng mười hai vệ đội, Thiên Kỳ là không thực tế. Nhưng mà trong triều lúc này sóng ngầm rất là mạnh mẽ, tùy thời có khả năng gặp phiền toái. Trong tay không nắm vũ khí bí mật gì, đến lúc đó đừng nói là thay đổi càn khôn, có thể bảo trụ tính mạng cũng khó khăn. Hai tháng phải huấn luyện bộ đội đặc chủng thế nào, nhưng ít ra có thể ngăn đầu lên vào lúc cuối cùng mới là trọng yếu, có thể cho bọn họ biến thành kỳ binh.

Trong lòng Tần Tiêu cũng suy nghĩ rõ ràng: Tả Vệ Suất chính là khởi điểm lập nghiệp trong quân của hắn. Ta tối thiểu nhất muốn nắm giữ một chi quân đội sức chiến đấu thật mạnh, lại là quân đội tuyệt đối trung thành với ta, như vậy mới có nơi sống yên ổn. Về phần bộ đội đặc thì không dễ dàng như vậy, những người này sau này phải tự dựa vào mình rồi, biến thành vương bài sát thủ của hắn.

Ai có thể nói trúng, ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Không có hai vương bài này trong tay thì lấy cái gì sống yên ổn lập mệnh, có cái gì đấu với người ta? Miệng chơi chính trị làm chính khách? Chơi cách đó hiện giờ là muốn chết!

Tần Tiêu ngồi trên kim mã chạy như bay qua cầu, qua sông Vị Thủy đi thẳng tới Trường An. Vừa mới tiến vào thành thì bị Lý Trọng Tuấn bắt được.

Lý Trọng Tuấn chỉ vào Tần Tiêu cười ha ha:

- Ha ha, Tần huynh đệ, người mấy ngày nay không ở trong kinh thành, chẳng lẽ đi lên núi đốt than sao? Tại sao trở nên đen như Thiết Nô vậy!

Tần Tiêu cả kinh nói:

- Có khoa trương như vậy sao?

Mỗi ngày cùng những binh sĩ kia thao luyện còn không cảm thấy đầy!

Lý Trọng Tuấn cười to không ngớt:

- Vậy là tốt, từ một tiểu bạch kiểm đẹp trai hiện tại biến thành thiên lôi. Ta khuyên người đừng có về nhà, đừng cho những mỹ nhân trong nhà của người nhìn thấy, sẽ bị hù chết đấy! Đúng rồi, hôm nay ta vào trong nhà của người còn đụng phải Thượng Quan Uyển Nhi, nàng nói đêm nay chuẩn bị hồi cung. Người mau trở về đi thôi, cố gắng còn gặp được nàng đấy. Vốn định kéo người đi uống vài chén, hiện tại cũng không có ý định phá hư chuyện tốt của người... Hắc hắc...

Tần Tiêu nhìn vẻ mặt cười thâm đáng của Lý Trọng Tuấn, cười nói:

- Người đi tới nhà của ta làm cái gì?

Lý Trọng Tuấn lập tức vẻ mặt buồn khổ, cảm giận nói:

- Nha đầu Tử Dịch kia nhất định đã bị người hạ chú, thi yêu pháp, chết sống nhìn ta không hợp nhãn, vừa thấy ta đã tránh như ôn thần. Không nói cho người, người mau trở về đi, trong nhà người còn có khách nhân tới, lưu lại thiếp mời đây.

Àh, khách nhân? Tần Tiêu nói thầm: là ai đây?

Muốn đi chế tạo trang bị, cũng không phải muốn tìm là có thể tìm được. Những “Bác thầy” này quan hàm tam phẩm, cái giá đỡ lớn như vậy, ngay cả vương công quý tộc còn phải tìm tới hoa viên iệt viện đây. Cũng phải cực kỳ dụ dỗ, không dám lãnh đạm. Dùng thân phận Tần Tiêu hiện tại sợ rằng muốn mời đoán chừng phải nhờ quan hệ của thái tử mà thôi. Việc này dứt khoát không gấp được, không bằng về thăm nhà một chút.

Àn, Tiên Nhi, Uyển Nhi... Rồi nhà mới ba ngày không ngờ có cảm giác hoài niệm rồi...

Giục ngựa thêm roi về đến cửa nhà, cửa lớn mở rộng ra hơn ngày thường. Thái bình thịnh thế gia đình hào viện phần lớn là như vậy. Ai đến cũng không có cự tuyệt. Giữa ban ngày cũng không cần lo lắng ăn trộm cái gì. Huống chi tiến vào cửa sẽ nhìn thấy Thiết Nô đứng ngay đó liền.

Tần Tiêu vừa mới tiến vào đình viện Thiết Nô vô cùng vui mừng chạy tới, nhìn thấy Tần Tiêu liền mở to hai mắt, nhếch miệng cười rộ lên. Tần Tiêu nện một quyền vào ngực của hắn:

- Cười cái gì cười, ta còn đen hơn người sao?

Thanks

258. Chương 258: Ông Sao Vây Quanh Ông Trăng (2)

Chương 258: Ông sao vây quanh ông trăng (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Thiết Nô cười càng lớn hơn nữa, lộ ra hàm răng trắng bóng, sau đó hất dắt ngựa rời đi.

Đúng lúc này trong hành lang có tiếng reo vui mừng.

- Tần đại ca, là người trở về sao?

Tần Tiêu bước nhanh vào trong đại sảnh, trông thấy Lý Tiên Huệ đang tựa vào cửa mừng rỡ nhìn qua hắn. Tần Tiêu tiến lên bắt lấy tay của Lý Tiên Huệ:

- Tiên Nhi, là ta!

Lý Tiên Huệ nửa vui nửa buồn nhìn qua Tần Tiêu:

- Tại sao người trở nên đen và gầy như vậy, mới ba ngày người ở bên ngoài làm cái gì?

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Không có gì. Huấn luyện sĩ tốt thì cùng đen rạm nắng rồi. Àn, Thượng Quan Uyển Nhi cùng Tử Dịch đâu. Tại sao không thấy ai? Trong nhà mấy ngày nay coi như không tôi, có khách đến thăm sao?

Lý Tiên Huệ lôi kéo tay của Tần Tiêu, đi đến đại đường ngồi xuống ghế, hắn uống một ngụm nước trà:

- Nha đầu Tử Dịch kia quán quýt lấy Uyển Nhi đến Tây Khóa Viện kể chuyện xưa nghe, nói là nghe câu chuyện Thanh Xà Bạch Xà, ngay đêm hôm qua còn không có nghe đủ đấy! Ngày hôm qua đầu mục bắt người của huyện nha Trường An tới đây nói là bái phỏng người, kết quả người không ở đây nên lưu lại thiếp mời.

Dứt lời Lý Tiên Huệ đưa cho Tần Tiêu một tấm thiệp.

- Bái: Đại tướng quân Tần công khải.

Tần Tiêu thì thầm.

- Thằng này lần trước hãm hại ta có lẽ cũng có phần, hiện tại đến bái cái gì mà bái? Ân, có lẽ không phải là đầu mục bắt người rồi, nói là vì chuyện của ta nên bắt hòa với Bùi Tụng Hành nên từ nhiệm rồi. Muốn bái vào làm nhà ta, muốn làm đầy tớ... Tại sao có thể như vậy được?

Lý Tiên Huệ khẽ cười nói:

- Tần đại ca, ta thấy hần cũng là người trung thực, rất giữ bổn phận. Hần thấy người không ở nhà cũng không chịu tiến vào trong đại viện, đứng tại cửa ra vào viết bái thiệp này. Ta lúc ấy cũng không có hỏi nhiều, chỉ nói với hần người rời khỏi kinh thành một thời gian ngắn, thỉnh hần lần sau lại tới. Sau đó hần nói hần sẽ ở kinh thành chờ người, hiện tại sẽ ngụ ở trong Kim Tiên Lâu trong khu chợ tây.

Tần Tiêu gật đầu mỉm cười, trong nội tâm cân nhắc nói: Hình Trường Phong, đầu mục bắt người của huyện nha Trường An này có lẽ cũng có chút bổn sự. Nếu có thể thu ỉnh dùng thì đó là nhân tài hiếm có. Xem ra phải đi tới Kim Tiên Lâu rồi.

- Úc, còn nữa!

Lý Tiên Huệ giống như nhớ tới cái gì đó.

- Từ Kinh Châu mới tới tướng quân gì đó, buổi sáng hôm nay mới vừa tới đây, thấy người không ở đây nên cũng đi rồi. Nói là cố ý bái tạ người đưa hần từ phủ Kinh Châu điều tới kinh thành Tả Vệ Suất. Hiện tại vừa đi Binh Bộ đưa tin, đi còn chưa được một giờ.

Tần Tiêu vui mừng cười ha hả, nói:

- Ah, đây không phải là Vạn Lôi sao, hần cũng tới? Còn rất nhanh nha! Vừa vặn hiện tại đang lúc dùng người, tới vừa vặn!

Lý Tiên Huệ thản nhiên nói:

- Đáng tiếc ta thân là thế hệ nữ lưu, cũng không giúp người được cái gì. Ngược lại hai tỷ muội Mặc Y cùng Tử Dịch này có thể thường xuyên ở bên người của người, với thân thủ của các nàng có lẽ cũng giúp được người nhiều việc.

Tần Tiêu nắm tay của Lý Tiên Huệ, lạnh nhạt cười nói:

- Mặc Y cùng Tử Dịch sao, ta vốn có ý định rồi, thỉnh các nàng đến Tả Vệ Suất làm giáo viên dạy ‘kinh công’, ‘kiếm thuật’ cùng ‘ám sát’ cho bộ đội đặc chủng đây, các nàng từ chỗ Vi Đình có lẽ học được không ít kỹ nghệ giang hồ, dùng rất tốt. Nhưng mà trong khoảng thời gian này ta còn phải cho các nàng ở bên cạnh người, bảo hộ người. Như vậy ta mới yên tâm ở trong Tả Vệ Suất mà làm việc. Không lâu sau Mặc Y có lẽ sẽ trở về, người bảo hai tỷ muội các nàng có rảnh thì ở cùng với người nhiều hơn. Dù sao ba các người ở chung nhiều năm cũng rất quen thuộc.

Lý Tiên Huệ mỉm cười gật đầu:

- Loại chuyện này người quyết định đi. Kỳ thật Tiên Nhi cũng không phải là hạng người trói gà không chặt, nhưng ta hiểu khổ tâm của người. Công việc trong nhà người cứ yên tâm đi, an tâm làm việc trong Tả Vệ Suất là được.

- Tần đại ca, người quả thực đã về rồi!

Thượng Quan Uyển Nhi ở cửa đại sảnh vui mừng chạy vào. Bối vừa nhìn thấy Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ nắm tay nhau nên hơi có chút xấu hổ, hạ giọng:

- Quả thực là trở về rồi.

Lý Tiên Huệ đứng dậy rút tay khỏi tay của Tần Tiêu về, nhìn Thượng Quan Uyển Nhi mỉm cười nói:

- Uyển Nhi tỷ tỷ, Tần đại ca biết rõ ngày nghỉ của ngươi hết nên sợ ngươi đã hồi cung, vừa vào cửa đã hỏi ngươi đấy! Ngươi mau tới đây tâm sự với Tần đại ca đi, Tử Địch, chúng ta cùng vào nhà bếp một chút, Tần đại ca ở bên ngoài vất vả trở về chúng ta đi chuẩn bị một ít món ngon bồi bổ cho hắn đi.

Tử Địch ờ lấy miệng. Trợn tròn con mắt:

- TỐI QUÁ A, MANG THIẾT NÔ CÙNG ĐI... Trong phòng bếp không phải có đầu bếp cùng nha hoàn sao. Chúng ta bận việc làm cái gì.

Lý Tiên Huệ tiến lên kéo tay của Tử Địch đi ra ngoài, thấp giọng nói:

- Ai nha, đi thôi...

Hai nữ đi rồi Thượng Quan Uyển Nhi hơi có chút xấu hổ ngồi xuống bên người của Tần Tiêu, nhìn qua gương mặt ngăm đen của Tần Tiêu, che miệng cười rộ lên: đọc truyện mới nhất tại .

- Ngươi đi làm cái gì, mặt của ngươi phơi nắng đen như thiên lôi rồi này, là cố ý trở về thăm ta sao?

Tần Tiêu cười cười:

- Hẳn là vậy!

Thượng Quan Uyển Nhi cười khổ có chút lắc đầu:

- Ngươi thật là. Nói dối không được sao? Hổng cho ta vui cũng tốt.

Tần Tiêu cười nói:

- Ta chỉ không muốn lừa gạt ngươi thôi. Lần này từ trong quân doanh chạy về chính là muốn đi Tương Tác Giam làm ít chuyện, thứ hai chính là về nhà thăm ngươi một chút. Hôm nay không phải ngày nghỉ cuối cùng của ngươi sao. Ta còn lo lắng ngươi đã về cung đấy.

Thượng Quan Uyển Nhi cười rộ lên lộ ra hai má lúng đồng tiền, nói:

- Ngươi có phần tâm ý này ta cũng tha mãi. Đi Tương Tác Giam làm chuyện gì thế?

Tần Tiêu nói:

- Tự mình thiết kế một ít vũ khí mà thôi, cần thợ rèn trong Tương Tác Giam chế tác. Cho nên phải đi nhờ bọn họ làm mà thôi.

- Binh khí sao?

Thượng Quan Uyển Nhi nghi ngờ nói:

- Tương Tác Giam dễ thỉnh như vậy sao? Không có Hộ Bộ cùng Binh Bộ phê lệnh bọn chúng sẽ lười biếng cả ngày cũng không thêm làm việc đấy, ngay cả vương công hậu duệ quý tộc cũng khó mời được! Trừ phi là hoàng đế muốn cái gì thì ngay lập tức động thủ chế tạo. Nhưng mà Uyển Nhi ở nơi đó còn có chút tình mọn, dường như có thể giúp ngươi một chút đấy.

- Ah, thực?

Tần Tiêu kinh hỉ nói:

- Uyển Nhi, có thể dọn dẹp những tên thợ kia được không?

- Cái gì gọi là ‘dọn dẹp’ chứ! Phải mời mới được.

Thượng Quan Uyển Nhi đắc ý cười nói:

- Uyển Nhi đã từng nhiều lần phụng lệnh của hoàng đế đi Tương Tác Giam làm việc, cho nên bất kể thế nào thì những tên thợ tam phẩm kia chỉ là thợ thủ công mà thôi, đều phải bán cho ta vài phần mặt mũi. Nhưng mà ngươi muốn ta đi Tương Tác Giam làm cái gì?

- Tốt!

Tần Tiêu mừng rỡ, nói:

- Đúng là niềm vui ngoài ý muốn a, đúng là đa tạ người rồi, Uyển Nhi!
- Xem như vậy đi, đừng khách khí.

259. Chương 259: Trang Bị Cực Phẩm

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 259: Trang Bị Cực Phẩm

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Thượng Quan Uyển Nhi nhàn nhạt nói ra, trong lòng có chút thất lạc.

- Có thể giúp được người chút việc thì ta cũng thật vui vẻ. Nhưng đáng tiếc hôm nay ta phải quay về cung, lần sau rồi cung cũng không biết là việc khi nào, muốn gặp mặt cũng không phải dễ dàng...
- Uyển Nhi, người yên tâm.

Tần Tiêu nói ra.

- Ta sẽ hết sức nghĩ biện pháp kiếm chút chuyện cho người rời cung. Một khi thời cơ chín muồi ta sẽ đi làm chuyện này. Người trong khoảng thời gian này nên chuẩn bị kỹ chiêu binh thật tốt, được chứ?
- Ân... Được rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng gật đầu, đưa mắt nhìn qua Tần Tiêu, trong ánh mắt tràn đầy quyền luyện cùng không bỏ.

Đúng lúc này cửa lớn có người chạy tới, vừa đi tới đại đường thì vui vẻ kêu lên:

- Tần tướng quân, ngài trở về sao?

Tần Tiêu đứng dậy xem xét, là Vạn Lôi! Vội vàng đứng dậy nghênh đón. Còn chưa đi ra khỏi cửa thì Vạn Lôi chạy nhanh vào trong, đón đầu quỳ bái:

- Mạt tướng Vạn Lôi, bái kiến đại suất!

Tần Tiêu cười ha ha nâng Vạn Lôi đứng lên, nói:

- Huynh đệ nhà mình cả, không cần đa lễ như vậy! Vạn tướng quân, người để ta chờ thật khổ, cuối cùng cũng tới rồi.

Vạn Lôi cũng vô cùng mừng rỡ, nói:

- Mạt tướng vừa mới đi Binh Bộ đưa tin, mới biết được đại suất đã dẫn Tả Vệ Suất ra khỏi thành huấn luyện rồi, Tả Vệ Suất phủ hiện giờ người đi nhà trống, không còn người nào. Vạn Lôi vạn phần nóng vội trở về Tần phủ hỏi, đại suất đem nhân mã mang đi nơi nào, chuyện này ngay cả Binh Bộ cũng không có ghi lại. Không nghĩ tới còn gặp được đại suất! Vạn Lôi thật sự rất cao hứng!

Tần Tiêu nhìn qua cái mặt sẹo này, gương mặt kiên nghị của đàn ông, ưa thích từ trong đáy lòng, nhanh chóng kéo hắn vào trong đại sảnh ngồi. Thượng Quan Uyển Nhi đứng dậy hơi gật gù đầu:

- Tần tướng quân có việc vậy ta sẽ cáo lui trước.

Tần Tiêu cười gật gù đầu:

- Uyển Nhi hơi nghỉ ngơi chút, đợi lát nữa ta tới tìm người.

Thượng Quan Uyển Nhi gật gật đầu, phiêu nhiên rời đi.

Vạn Lôi hơi có điểm kinh ngạc nói ra:

- Đại suất, đây không phải là tùy tùng của hoàng đế đi tới Giang Nam tuyên chỉ hay sao, Thượng Quan đại nhân sao, tại sao nàng...

Lại nói một nửa Vạn Lôi dường như mới ý thức được cái gì đó, xấu hổ cười rộ lên:

- Đại suất thứ tội, mặt tướng lắm miệng...

Tần Tiêu cười ha hả khoát khoát tay:

- Huynh đệ không cần khách khí như vậy. Vào trong phủ này coi như là nhà mình đi, không cần câu thúc. Ngày hôm qua Lý Tự Nghiệp còn nhắc tới hảo huynh đệ kẻ đao chiến đấu dấy, nói ‘ Vạn Lôi chết tiệt kia tại sao giờ này còn chưa tới ’? Không ngờ hôm nay lại gặp được người.

Vạn Lôi cười ha ha:

- Vạn Lôi gặp được đại suất, Lý tướng quân là anh hùng hào kiệt thế này, lại còn làm việc chung cũng không uống đàn ông đời này! Đại suất từ hôm nay trở đi Vạn Lôi ta chính là thủ hạ của đại suất, dẫn ngựa nâng roi xông pha khói lửa, quyết không chối từ!

Tần Tiêu cười to nói:

- Huynh đệ, ta đã nói không nên khách khí như vậy mà, quá xa lạ. Đều huynh đệ nhà mình nên có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu là được. Ah đúng rồi, hiện tại cách cơm trưa một thời gian ngắn, chúng ta cùng đi tới chợ tây đi, gặp một người.

- Ai?

Tần Tiêu đem bái thiếp Hình Trường Phong đưa cho Vạn Lôi nhìn xem:

- Người này cũng là nhân tài. Nếu có thể kéo vào bên chúng ta cũng như hổ thêm cánh.

Vạn Lôi gật đầu nói:

- Ân, có thể làm được đầu mục bắt người ở Trường An thì hẳn đúng là có bản sự. Đại suất, ngài hiện tại giống như ông sao vậy quanh ông trăng vậy, anh hùng hào kiệt đều cam nguyện quăng làm thủ hạ của ngài, đúng là đáng mừng!

Tần Tiêu cười to:

- Đi thôi! Đi gặp Hình Trường Phong!

Khu chợ tây có nhiều thương nhân người Hồ đang lai vãng trong khách sạn.

Hình Trường Phong đang ngồi trong góc đại sảnh uống rượu trong buồn bực. Thỉnh thoảng đưa mắt nhìn qua cửa ra vào, đột nhiên nhìn thấy Tần Tiêu cùng một tướng quân đi tới lập tức vui mừng chạy tới, không để ý ở có nhiều người ở đây, quỳ bái chào.

- Tần tướng quân, Hình Trường Phong cuối cùng cũng đợi được ngày rồi.

Tần Tiêu đem Hình Trường Phong nâng lên:

- Hình đầu mục bắt người nhanh đứng lên đi. Sao lại không làm đầu mục nữa?

Hình Trường Phong mời hai người tới bàn và ngồi xuống:

- Nói đến cũng bực mình... Đại suất xử bản án kia làm cho Trường Phong cuối cùng mới biết được Bùi Tụng Hành chỉ là tên ngụy quân tử mà thôi, nhớ tới chuyện này thì Trường Phong cũng có trách nhiệm, cùng hãm hại đại nhân. Vì vậy đi tìm Bùi Tụng Hành lý luận, không nghĩ tới hắn trở mặt ra chết sống không chịu thừa nhận, vì vậy ta và hắn tranh chấp. Dưới sự giận dữ Trường Phong từ công vụ, phiêu bạt giang hồ. Lúc này mới may mắn gặp mặt đầy muốn làm thủ hạ dưới trướng của tướng quân, cho dù làm tiểu tốt gia đình cũng cam tâm tình nguyện. Vạn mong tướng quân không nên ghét bỏ, nhận lấy Trường Phong, để cho

Trường Phong lập công chuộc tội. Nếu không Trường Phong không còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ, không mặt mũi nào đi gặp thế nhân!

Dứt lời, Hình Trường Phong không để ý Tần Tiêu ngăn lại, quỳ bái.

Tần Tiêu cùng Vạn Lôi cười lên ha hả:

- Tốt! Từ nay về sau bên người chúng ta lại có thêm huynh đệ nghĩa khí rồi!

Hình Trường Phong kinh hỉ ngẩng đầu lên:

- Tướng quân... Ngài đáp ứng?

Vạn Lôi cười ha hả, nói:

- Trường Phong huynh, người mau đứng dậy đi! Đại suất chúng ta là người chính trực, rất dễ ở chung. Hắn chịu tới nơi này tìm người cũng xem người là huynh đệ rồi!

Hình Trường Phong mừng rỡ dị thường: “Cơn gió mạnh, bá kiến đại suất!”

Hoàng thành cung Thái Cực, trong Tương Tác Giam.

Một đại tượng hơn bảy mươi tuổi đang xem bản vẽ của Tần Tiêu, hắn như lão tửu quỷ nhìn chăm chăm vào ly rượu ngon, đôi mắt mờ của hắn tỏa sáng.

Chỉ thấy hắn cầm bản vẽ run run lên như không xem ai ra vẻ, thỉnh thoảng dùng ngón tay khoa tay múa chân một chút, lúc thì nhíu mày lắc đầu, lúc thì gật đầu, lúc thì làm ra vẻ khó hiểu, lúc thì bình tĩnh đại ngộ.

Thượng Quan Uyển Nhi, Hình Trường Phong, Vạn Lôi đều nghi hoặc khó hiểu nhìn về phía Tần Tiêu, Tần Tiêu mặt mỉm cười khoát tay, ý bảo bọn họ không lên tiếng, lặng lẽ nhìn qua đại tượng này.

Qua một thời gian dài đại tượng này vẫn quan viên bên cạnh, nói:

- Đi tìm Hậu đại nhân gọi tới đây, nhanh đi!

- Lô đại nhân...

Tần Tiêu chấp tay, nói khẽ:

- Lô đại nhân cho rằng bản vẽ thiết kế này của ta có thể chế tạo ra thiết nỏ không?

Đại tượng họ Lô ngửa đầu lên trời, có phần có chút bất mãn nói ra:

- Nghe ý của Tần tướng quân thì đang hoài nghi Tương Tác Giam, không thể chế tạo thiết nỏ sao? Đây không phải thiên đại tiểu thoại sao! Trên đời này nếu có đồ vật Tương Tác Giam cũng không làm ra thì sẽ không có nơi nào làm ra. Lão phu ở trong Tương Tác Giam này hơn ba mươi năm, cơ quan vô cùng tinh diệu gì đó, binh khí chưa từng nhìn thấy qua đã làm rồi. Nhưng mà bản thiết kế nỏ này của Tần tướng quân thì vô cùng phức tạp, bốn quan tuổi tác đã cao, ánh mắt không tốt lắm, đành phải nhờ người chuyên thiết kế tới đây xem.

Thanks

260. Chương 260: Trang Bị Cực Phẩm (2)

Chương 260: Trang bị cực phẩm (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Các người đừng xem thường lão già khom như ta. Trong Tương Tác Giam này không có ai không phải đệ tử của ta cả.

Lão đầu tử nói xong thì có chút tức giận.

Tần Tiêu nhin cười ý:

- Lô đại nhân đức cao vọng trọng, thanh danh lan xa, Tần Tiêu bội phục, bội phục...

Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách, nói nhỏ bên tai của Tần Tiêu:

- Lão đầu tử này lòng tự trọng đặc biệt mạnh, phải hống hấn vui vẻ thì sao trên bầu trời hấn cũng tạo ra cho người. Nói hấn là đại tượng đệ nhất triều đình vẫn không quá đáng. Nhưng mà tính tình hơi quái một chút.

Tần Tiêu nói nhỏ nói:

- Cao nhân thì phải như vậy...

Qua trong chốc lát một người đàn ông chừng ba mươi tuổi cung kính quỳ gối trước mặt Lô đại sư:

- Đệ tử Hậu Tắc bái kiến ân sư. Nghe ân sư triệu kiến đặc biệt phục mệnh.

- Bắt đầu đi.

Lô đại tượng nhìn qua bản vẽ. Nhìn cũng không nhìn Hậu Tắc.

- Sang đây nhìn đi, bản vẽ này...

- Vâng, ân sư.

Hậu Tắc đi đến trước bàn án. Cúi người nhìn bản vẽ một hồi, lập tức nhíu mày, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

- Ân sư, ngài lúc nào thiết kế ra vật tinh diệu như vậy? Đệ tử quả thật bội phục.

- Lăn, ít vuốt mông ngựa!

Lô đại tượng nhìn qua Hậu Tắc bất mãn nói:

- Ta đã có hơn mười năm không có thiết kế ra đồ vật nào. Thiết kế cái rắm! Phần bản vẽ này là Tả Vệ Suất Tần tướng quân thiết kế ra đấy. Người ở bên này.

Lô đại tượng chỉ Tần Tiêu xong thì ngáp một cái, nói:

- Đồ vật như vậy ta xem cũng chóng mặt rồi, ta cho các người làm việc với nhau, ta đi nghỉ đây, chuyện còn lại cho các người làm.

- Lô đại nhân.

Thượng Quan Uyển Nhi bước nhẹ đi qua, thấp giọng nói ra:

- Lần trước ngài tới Lại Bộ lĩnh sổ con, nói muốn thỉnh lão quý điền, lại cho con trai đi tới thay ca cho ngày, phần sổ tay này vừa đưa tới ngự thư phòng, còn đang nằm trong tay Uyển Nhi đấy.

Cơn buồn ngủ của Lô đại nhân nghe được câu này đã tỉnh táo lại, ngóc đầu lên. Kích động nói ra:

- Thượng quan đại nhân... Phần sổ con này nhất định ngài phải đưa lên bàn của hoàng đế, còn phải nhờ ngài nhiều!

- Chuyện của Lô đại nhân kỳ thật đã sớm có thể làm, nhưng mà phần sổ con này trên nó còn nhiều thứ chống chọi lên... Nhưng mà công việc trong tay Lô đại nhân cũng chống chọi rất nhiều. Trước tiên có thể làm được gì hay không còn phải xem tâm tình của đại nhân rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi ý vị thâm trường cười nói.

- Lô đại nhân, ngài nói đúng không?

Lô bậc thầy ngơ ngác sững sờ sau nửa ngày, bình tĩnh đại ngộ, lập tức đi tới bên cạnh bàn, nói:

- Không còn buồn ngủ nữa. Dem bản vẽ tới đây, chúng ta cùng cẩn thận nghiên cứu tính toán một chút. Có cái gì không rõ thì cũng đừng sợ mất mặt, trực tiếp thỉnh giáo Tần tướng quân. Làm như vậy tay nghề mới tinh tiến, mỗi người đều có tuyệt chiêu đặc biệt mà.

Thượng Quan Uyển Nhi đi đến bên người Tần Tiêu, che miệng, trầm thấp cười:

- Lão hồ ly này! Tần đại ca, hiện tại ta chỉ có thể giúp người làm lão quái này nhận việc, khẳng định có thể lập tức làm tốt. Hơn nữa nha, hi hi...Lần này nhất định sẽ làm cực kỳ tốt, sẽ làm cho người thỏa mãn.

Tần Tiêu cười ha ha, nói:

- Làm phiền người rồi, Uyển Nhi!

- Tần tướng quân!

Hậu Tắc nói:

- Phiền toái ngài tới đây một chút. Lò xo chỗ này có tác dụng gì?

Tần Tiêu đi đến bên cạnh bàn, nhìn qua bản vẽ nói:

- Lò xo này chủ yếu làm làm thiết nổ cầm tay có thể tự động khép lại, gấp, dễ dàng mang theo.

Lô đại sư vuốt chòm râu, liên tiếp gật đầu:

- Diệu, quả nhiên là diệu ah! Tần tướng quân, nếu như lão phu không có đoán sai thì mảnh dây kìm này sẽ đặt ở phía trước là thuận tiện cho ngón giữ kéo phải không? Bởi như vậy có thể một tay hoàn thành xạ kích! Cái thiết kế này ngược lại khác với ám tiễn của Gia Cát vô hầu, nhưng lại có cách làm giống nhau tới kỳ diệu!

Tần Tiêu dứt khoát cầm lấy bản vẽ, chỉ từng cái cho bọn họ.

- Cả thiết nổ này cố định ở trên tay, nó chỉ lớn bằng cánh tay mà thôi; dưới thân nổ thì nhẵn và mịn, cũng giống như đang mặc áo vậy, cố định thiết nổ trên cánh tay; sau đó thì sao, bộ phận phía trước lộ ra nằm ngón tay, ngón trở sẽ là nhẵn bằng sắt chính là mấu chốt không chế bắn ra.

Hậu Tắc vui mừng ra mặt, nói:

- Ân sư, Tần tướng quân đưa tới bản thiết kế này vô cùng tinh diệu! Bởi như vậy nổ này dễ dàng mang theo và tiện tay, tay cũng có thể cầm binh khí, tùy thời có thể cận chiến vật lộn, cao, thật cao.

Lô đại tượng xem rất nhập thần, khoát tay:

- Đợi một chút! Còn cái cò súng đằng sau dây cung này vì sao làm thành kiểu dáng này? Hơn nữa phía trước nổ có ba rãnh, còn có ba lỗ thủng, làm như vậy không phải cứng ngắc quá hay sao?

Tần Tiêu nói:

- Lô đại nhân quả nhiên là người trong nghề! Kỳ thật Tần Tiêu nghĩ mũi tên của loại nổ này cũng không phải mũi tên trúc hoặc gỗ, mà là mũi tên thiết đặc chế, hình thể nhỏ ngắn, không sai biệt lắm dài tương đương thân nổ. Hơn nữa mỗi ba lỗ chính là vị trí gắn tên, xếp đặt thiết kế này vô cùng tinh tế. Sau đó đem ba mũi tên này đặt lên dây cung, lần bắn ba mũi tên.

Dứt lời Tần Tiêu cầm lấy tờ bản vẽ khác cho bọn hắn xem, nói:

- Thời điểm bắn mũi tên ra thì phần đuôi gỗ dễ dàng bị tróc ra. Nhưng thời điểm bình thường Có thể dùng túi da đặc chế mỗi ba cái làm một chỗ, thò tay tiến vào là dễ dàng lấy được ba mũi tên. Không cần phải lắp ba lượt tên.

Lô bậc thầy cùng Hậu Tắc cầm bản vẽ xem một hồi liên tiếp gật đầu, mặt lộ vẻ vui mừng:

- Diệu, thật sự là tinh diệu! Chỉ có điều sử dụng loại nổ này nhất định phải có lực cánh tay mạnh, muốn điều khiển loại nổ này thật tốt cũng không phải một ngày hay hai ngày là có thể huấn luyện tốt được!

Tần Tiêu cười nói:

- Lô đại nhân nói đúng. Loại binh khí này trang bị cho lính tinh nhuệ sử dụng. Người bình thường khả năng không có khí lực quá lớn, muốn kéo dây cung của loại nỏ này cần lực lớn. Lô đại nhân, Tần Tiêu còn một thỉnh cầu, tạm thời không nên đem loại binh khí này làm công khai và rầm rộ, bởi vì thành công hay không cũng còn chưa biết.

Thượng Quan Uyển Nhi ở bên cạnh cười nói:

- Tần tướng quân. Người có yên tâm đi, những chuyện này Lô đại nhân chắc chắn biết rõ.

Lô đại tướng liền tiếp gật đầu:

- Đúng vậy a, Thượng Quan đại nhân nói đúng. Bởi vì loại binh khí này liên quan tới cơ mật quân sự, lão phu từ trước tới nay không dám lăm miệng. Tần tướng quân. Việc lần này lão phu sẽ làm liên tiếp ba ngày, làm hàng mẫu đưa cho người nhìn một cái.

Tần Tiêu hơi nhíu mày:

- Ba ngày?

Lô đại tướng ngẩng đầu nhìn qua Thượng Quan Uyển Nhi:

- Hai ngày! Nhanh nhất chỉ có thể như vậy. Hậu Tể tiểu tử này không ngủ không nghỉ cũng chỉ có thể nhanh như vậy.

Tần Tiêu vui mừng nói:

- Chuyện này Tần Tiêu thật sự là đa tạ Lô đại nhân! Mặt khác. Tần Tiêu còn có vài món đưa cho Lô đại nhân chế tạo một chút.

- Ân, còn có?

Lô đại tướng có chút không kiên nhẫn, nói:

- A... Cùng xem đi.

261. Chương 261: Trang Bị Cực Phẩm (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 261: Trang Bị Cực Phẩm (3)

Tần Tiêu lấy thêm một vài bản vẽ nữa, nói:

- Đây là mã tấu và phi đao ta thiết kế. Tuy hình thức đơn giản nhưng yêu cầu tài liệu phải tốt một chút. Nhất là loại mã tấu này, tốt nhất nên sắc bén và chống gỉ, cũng phối hợp với vỏ da đao kiếm chuyên dụng, cố định gắn trong giày.

Lô đại tướng cầm qua bản vẽ nhìn xem, hai mắt tỏa sáng:

- Ô, phi đao này so với những thứ hiệp khách giang hồ sử dụng không khác quá lớn, còn mã tấu này hình thù kỳ lạ, phần lưng còn có rãnh răng, Ân, đích xác là suy nghĩ khác người, xếp đặt thiết kế rất đẹp!

Tần Tiêu âm thầm buồn cười: đây là mã tấu chuyên dụng cho bộ đội đặc chủng, có thể không xinh đẹp sao?

Lô đại tướng suy tư một hồi, nhìn Thượng Quan Uyển Nhi nói ra:

- Thượng Quan đại nhân, vận khí Tần tướng quân này thật tốt nha, còn không phải tốt bình thường. Trước đó không lâu thì vừa vận có mang một số huyền băng thạch tới, trong Tương Tác Giam vừa luyện chúng thành thiết tinh huyền thiết, vừa vận dùng chúng chế tạo mũi tên và mã tấu. Ai nha, lão phu sinh thời có thể chế tạo được binh khí tinh diệu thể này xem như nhân sinh thật đặc sắc! Hậu Tắc, người đem những món này đi làm cho lão phu, làm ra hai phần tinh phẩm cho lão phu xem!

Hậu Tắc cung kính nói:

- Ân sư yên tâm! Đề tử nhất định không phụ sự phó thác!

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ cười nói:

- Lô đại nhân, việc này xin nhờ lão nhân gia rồi.

Lô đại tướng cười ha hả, nói:

- Thượng quan đại nhân, ngài cứ yên tâm đi! Ngài dặn dò cái gì lão phu dám không dụng tâm sao? Tần tướng quân, người còn có đồ vật gì cần chế tạo thì mang ra đi! Lão phu lần này sẽ hào phóng một lần, việc của người lão phu sẽ tiếp hết!

Tần Tiêu cũng không có khách khí, lấy thêm ra hai phần bản vẽ:

- Lô đại nhân, kiểu binh khí này chắc hẳn ngài nhận ra. Tụ Đầy chính là binh khí tùy thân của Vũ Văn Thành Đô, phượng sí lưu kim, Tần Tiêu muốn làm nó.

- Ah, chuyện này đương nhiên lão phu biết rõ. Truyền thuyết nó nặng bốn trăm cân đúng không, mà chuyện này thật vô nghĩa, bốn trăm cân thì cả ngựa cũng không mang nổi! Việc này dễ dàng, dễ dàng. Nhưng mà muốn làm binh khí tốt thì thời gian sẽ lâu một chút, công phu cũng bỏ nhiều, nhiều lắm chỉ cực nhọc mà thôi. Hơn nữa loại binh khí của đại nhân không có khuôn mẫu sẵn, toàn bộ công tượng rèn cũng phải hơn nửa tháng mới được, đây là phần cái gì đó? Quần áo sao? Trong lúc này, là như thế nào tách ra khép lại?

Tần Tiêu cười nói:

- Đây là một loại giáp mỏng do Tần Tiêu thiết kế ra, tài liệu là đồ bình thường trong Tương Tác Giam này đã làm được, nhưng muốn làm mỏng một chút, nhẹ một chút và phải thông khí giải nhiệt tốt. Hơn nữa từ vai tới chân phải hợp làm một, còn phải co giãn thích hợp với các hình thể lớn nhỏ khác nhau. Mặt khác trong này còn có một đồ vật gọi là ‘ khóa kéo ’ có thể dùng kim loại chế thành. Đại nhân mảnh liếc mắt nhìn có thể hiểu được, loại khóa kéo này kéo từ dưới lên thì quần áo khép lại. Kéo xuống thì quần áo cởi ra. Không cần phải có móc khóa hay là thắt lưng gì đó.

Lô đại tướng kêu to:

- Tốt! Thật sự là quá tốt! Thứ này gọi là gì? ‘ khóa kéo ’? Diệu! Thật sự là khéo! Mặc dù chỉ là một thiết kế nhỏ nhỏ, nhưng mà dụng tâm thật sự chu đáo. Là tiên phong ah! Từ nay về sau loại khóa kéo này vô cùng hữu ích ở nhiều nơi, ví dụ như áo giáp của các tướng sĩ mặc áo giáp vào và kéo một cái thì xong việc! Không cần phải có nhiều người giúp mặc vào! Tần tướng quân, thiết kế này của người quả thực là đại phát minh, tác phẩm tinh phẩm a.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Lô đại nhân, người khen quá mức rồi, nhưng không biết Lô đại nhân làm áo giáp này trong bao lâu?

Lô đại tướng tỉnh táo lại, cau mày, lắc đầu:

- Loại tài liệu áo giáp này quả thật không dễ tìm. Đông hải vừa đưa tới da cá sấu, hoặc là người Hồ vừa chuyển tới da lạc đà, nha trâu, da rắn đều phải thử một chút. Hơn nữa còn phải giáp sắt vào phòng đao kiếm chém, vừa phải thông khí tốt, những thứ này nhìn thì vô cùng tinh diệu, nhưng bắt tay vào làm thì quá khó! Còn loại khóa kéo này, nhìn thì thật nhỏ nhưng mà mũi răng của nó phải đều. Chuyện này phải làm một thời gian mới có thể làm xong khuôn mẫu. Như vậy đi. Tần tướng quân, Thượng Quan đại nhân, đồ vật này lão phu tự tay làm. Trong ba tháng nhất định sẽ có hàng mẫu.

Tần Tiêu vui mừng quá đổi:

- Vậy thì đa tạ Lô đại nhân rồi!

Lô đại tượng có chút sợ hãi, nói:

- Còn nữa không Tần tướng quân? truyện copy từ

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Còn có một chút vật nhỏ cũng không phiền toái Lô đại nhân tự mình xử lý. Ân, Hậu đại nhân, ở đây có vài món nhỏ nhất người nhìn một chút, hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Hậu Tắc nhìn qua, nói:

- Đích xác là rất đơn giản. Nhưng mà những thứ này làm cái gì?

Tần Tiêu nói:

- Loại quần áo này gọi là áo ba lỗ chuyên dùng cho huấn luyện, làm từ cỏ là được rồi, dùng cho nó giống màu sắc trong rừng cây, gọi là ‘áo ngụy trang’; loại này là thắt lưng chuyên dụng, chính giữa có một cái mấu, chỉ cần bật lên là có thể thích hợp cho vòng eo mỗi người khác nhau; còn loại quần này cũng giống như áo ba lỗ, đây là quần phục ngụy trang, cũng dùng cho huấn luyện. Còn có ủng da này, sau chân phải có chỗ chứa mã tấu chuyên dụng, còn có thể buộc dây giày, dễ dàng cho kỵ binh không chế bàn đạp, cũng có thể bảo vệ tốt bàn chân.

Hậu Tắc nói:

- Tần tướng quân, những vật này đơn giản và dễ làm. Nhưng mà những chỗ rất nhỏ này dùng để chứa cái gì? Ngài đừng nói là rất thuận tiện, rất thực dụng! Tần tướng quân, những thứ này phải làm thủ công đấy, dự tính làm bao nhiêu bộ?

Tần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Những bộ trang bị huấn luyện này liền làm một trăm bộ đi. Quá nhiều ta cũng thấy phiền toái mọi người.

- Đi!

Hậu Tắc gật đầu đáp ứng, nói:

- Một trăm bộ trang bị huấn luyện, cùng hàng mẫu thiết nỏ, trong vòng hai ngày giao cho Tần tướng quân! Tương Tác Giam hơn một trăm tượng sư, hơn một vạn công nhân làm chút việc này không thành vấn đề!

Tần Tiêu vui mừng không thôi:

- Cảm ơn Hậu đại nhân! Ah, Lô đại nhân, chừng nào vũ khí của ta làm xong và giáp mềm hộ thân làm tốt, có thể phái người thông tri Tần Tiêu một tiếng?

- Được, không có vấn đề!

Lô đại tượng vung tay.

- Lão phu mấy tháng rồi không làm gì, có lẽ sẽ chết già, nhưng mà những đồ vật Tần đại nhân bảo làm ta sẽ làm, ah, Thượng Quan đại nhân...

Lô đại tượng cười hì hì kéo Thượng Quan Uyển Nhi qua một bên, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái ống đồng nhỏ giao cho Thượng Quan Uyển Nhi:

- Đồ vật nhỏ này là người lần trước tới tìm ta bảo làm, hiện tại giao cho người!

Thượng Quan Uyển Nhi vui mừng tiếp nhận, nói:

- Cảm ơn Lô đại nhân! Lô đại nhân yên tâm đi, sau khi những việc Tần đại nhân giao cho ngài làm xong thì chút việc đó là cái gì đâu, nhất định có thể làm thành, ngài lão cứ yên tâm đi!

262. Chương 262: Thiếu Nợ Người Một Hôn Lễ

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 262: Thiếu Nợ Người Một Hôn Lễ

Lô đại tượng vui mừng nói:

- Lão phu, đa tạ Thượng Quan đại nhân!

Tần Tiêu đi đến bên người Thượng Quan Uyển Nhi nhìn cái ống đồng nhỏ nàng đang cầm:

- Đây là vật gì, tại sao tròn như chiếc đĩa thế? đọc truyện mới nhất tại .

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng vênh miệng lên, nói:

- Người không có nghe Lô đại nhân nói sao, Gia Cát vô hầu phát minh ‘ ám tiễn ’, ta rãnh rỗi nhàm chán cầm nó vào trong cung bắn chim sẻ!

Trong nội tâm Tần Tiêu hơi run sợ: bắn chim sẻ? Bên người hoàng đế mà mang theo binh khí là tối kỵ đấy! Hẳn là nàng thứ này là chuẩn bị bắn con chim già của Trương Dịch Chi sao?

Tần Tiêu kéo Thượng Quan Uyển Nhi qua một bên, thấp giọng nói:

- Uyển Nhi... Ân, không phải vạn bất đắc dĩ nhất định phải nhẫn nại. Không thể trêu vào, cứ tránh đi, dù sao mọi sự đều phải nhẫn nại trước. Trước khi ta làm chuyện gì đó thì người ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì, có biết không?

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng đi lên trước, khoát tay ý bảo Tần Tiêu im lặng:

- Ta biết rồi... Người nói nhỏ thôi...

Chuyện cần làm đã làm gần xong rồi, bọn người Tần Tiêu cũng rời khỏi Tương Tác Giam. Một đoàn người đem Thượng Quan Uyển Nhi đưa vào trong Đại Minh cung.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng trước cửa cung lưu luyện không rời nói ra:

- Tốt, các người trở về đi. Ta phải hồi cung rồi.

Tần Tiêu nhìn qua Thượng Quan Uyển Nhi, trong nội tâm cũng có chút không bỏ được:

- Uyển Nhi, nhớ kỹ lời ta nói. Bảo trọng, chờ ta trở lại.

Thượng Quan Uyển Nhi gật gật đầu, vừa ngoan tâm quay người bước nhanh vào trong.

Hình Trường Phong cùng Vạn Lôi một mực thức thời đứng cách khá xa, lúc này mới đi tới, nhao nhao vui mừng nói:

- Đại suất, binh khí, áo giáp của ngài thiết kế thật sự là quá đặc sắc kỳ lạ! Nhưng cũng vô cùng tinh diệu a.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Trang bị thì phải là tinh phẩm. Nhưng mà so với ta huấn luyện thì trang bị chỉ là thứ yếu.

Hình Trường Phong cùng Vạn Lôi ngạc nhiên nói:

- Đại suất chuẩn bị huấn luyện Tả Vệ Suất?

Tần Tiêu vỗ vai của hai người, lúc này cùng đi ra khỏi hoàng thành.

- Chuyện này rất dài dòng. Chúng ta trở về nâng cốc, chậm rãi nói sau. Việc này này còn phải thỉnh hai vị hỗ trợ nhiều.

Đêm tối yên tĩnh, thời gian như nước chảy lướt qua. Ngọn nến chập chờn phát ra âm thanh xoẹt xoẹt. Ánh nến chiếu vào gương mặt phấn hồng của Lý Tiên Huệ, tăng thêm vài phần mông lung cùng vũ mị.

Rốt cuộc Tần Tiêu cũng cởi khôi giáp mặc cả ngày ra khỏi người, chỉ còn một cái áo vải bông ba lỗ.

Cái áo này là Lý Tiên Huệ làm cho hắn.

Lý Tiên Huệ nói thật sự là cái áo kỳ quái, nhưng mà mặc vào rất thoải mái. Nhất là toàn thân bao trong khôi giáp thì bên trong mặc cái áo như vậy cũng thoải mái hơn nhiều.

- Tần đại ca.

Âm thanh của Lý Tiên Huệ nhỏ như mũi kêu, lộ ra một cảm giác đau thương nhàn nhạt.

- Da trên cổ của ngươi phơi nắng tróc ra rồi kìa.

Tần Tiêu ngồi bên cạnh bàn tùy ý cho Lý Tiên Huệ xé lớp da bị tróc do phơi nắng ra.

- Đau sao?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Không đau. Nửa năm qua sống an nhàn sung sướng lại không ra nắng. Đột nhiên bị chiếu vào có bộ dạng này. Không có vấn đề gì.

- Còn nói không có vấn đề gì.

Trong âm thanh của Lý Tiên Huệ tràn đầy u oán, nói:

- Phơi nắng giống như thiên lôi, ngay cả da cũng mất một lớp rồi. Ngươi là đại tướng quân, không cần phải dốc sức liều mạng như tiểu tốt.

Tần Tiêu vỗ nhẹ lên cánh tay của Lý Tiên Huệ đặt lên vai của mình, nhẹ giọng nói:

- Không có việc gì, Tiên Nhi. Ta từ nhỏ đã quen chịu khổ rồi, chút này tính toán là cái gì. Nếu như cả ngày sống trong nhà hạnh phúc thì có chút không quen.

Lý Tiên Huệ xoay người lại vuốt gương mặt của Tần Tiêu, đau lòng nói ra:

- Tần đại ca, Tiên Nhi là người hai đời rồi. Không thân nhân gì. Nếu ngươi bệnh, mệt mỏi thì ta sẽ đau lòng lắm; nếu ngươi có sai lầm gì ta cũng sống không nổi. Tần đại ca, ngươi ở bên ngoài nhất định phải chiếu cố mình thật tốt, đừng quá dốc sức liều mạng... Ngươi coi như Tiên Nhi là ích kỷ đi. Mỗi khi ta nhớ tới ngươi ở bên ngoài mang binh trong nắng trong gió trong mưa thì ngủ không an ổn, ăn không nổi, tâm của ta luôn đau nhức. Nhìn thấy ngươi vui vẻ thì ta cũng sẽ vui vẻ; nhìn thấy ngươi tức giận thì ta sẽ tức giận. Nội tâm của ta cũng không được thoải mái nếu ngươi không vui...

Tâm của Tần Tiêu có cảm giác như dòng điện xoẹt qua, nhẹ nhàng mà rung động tâm hồn.

Thân nhân? Tiên Nhi... Chúng ta là, thân nhân...

Tần Tiêu kéo tay Lý Tiên Huệ ôm nàng vào lòng, cho nàng dựa vào ngực của mình, nói nhỏ bên tai của nàng.

- Gả cho ta nhé Tiên Nhi!

Lý Tiên Huệ tựa đầu vào ngực của Tần Tiêu. Toàn thân khẽ run lên, hai tay như ôm chặt lấy lưng của Tần Tiêu, ôm thật chặt tấm lưng rộng rãi của hắn, tim của nàng nhảy lên thành thịch.

Tần Tiêu vỗ nhẹ lên vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của Lý Tiên Huệ:

- Đáp ứng ta...

Trong cổ của Lý Tiên Huệ giống như có bóng gòn chặn ngang, trong ánh mắt có nước mắt tuôn ra, hai tay của nàng ôm lưng của Tần Tiêu càng chặt.

Nàng nhẹ gật đầu.

- Tần đại ca... Cuộc đời này của Tiên Nhi sẽ sống vì ngươi. Ngươi chính là thân nhân thân nhất của Tiên Nhi...

- Tiên Nhi...

Tần Tiêu vịn má của Lý Tiên Huệ. Hôn lên môi của nàng, hôn thật sâu.

Lý Tiên Huệ nhắm mắt lại, hai tay chậm rãi buông lưng của Tần Tiêu ra đặt lên cổ của hắn, run rẩy khẽ đôi môi đỏ mọng hôn Tần Tiêu thật sâu.

Triền miên thật lâu...

Tần Tiêu cảm giác Tiên Nhi trong ngực như mềm nhũn không xương, trong hơi thở có kinh hoàng và dồn dập. Lông mi thật dài không ngừng run động. Tay nàng, môi nàng, má phấn của nàng như cảnh đẹp ý thơ.

Ta thấy càng thương càng hấp dẫn khôn cùng.

Tần Tiêu khẽ cong eo đem Lý Tiên Huệ ôm vào lòng.

Lý Tiên Huệ kinh kêu một tiếng, lập tức tựa đầu chôn vào ngực của Tần Tiêu, e lệ không dám ngẩng đầu lên.

Đi tới giường lớn, điều lãng họa thế. Lý Tiên Huệ tự lựa chọn chăn của mình là đồ án trăng sao, cánh lá chập chờn trong nước...

Trong đầu của Lý Tiên Huệ lúc này biến thành trống rỗng. Cảm giác còn sót lại là ngỡ ngàng và sợ hãi, còn có tràn ngập ôn nhu và khát vọng...

Một tầng sa mỏng từ trên người nàng nhẹ nhàng chảy xuống, Lý Tiên Huệ cảm giác toàn thân mát lạnh, không tự chủ được quay mặt đi, bờ môi của nàng lúc này có một bờ môi khác áp tới.

Hắn hôn, trong ôn nhu mang theo bá đạo, theo môi hôn tới chóp mũi, đến cái trán, sau đó từ từ xuống cổ trắng vai ngọc, hai ngọn núi và eo mềm cùng đồng cỏ thơm...

Lý Tiên Huệ cảm giác linh hồn của mình thật nhỏ bé, muốn bay lên bầu trời vậy, lúc này thân thể mềm mại không còn thuộc về nàng. Nàng chỉ nhớ rõ mình đã sa vào trong một đại dương yêu thương nồng đậm tình ý nồng nàn tứ chi bách hài như mê như say.

Đó là một con đường không lối về, chỉ cần đóa hoa nở rộ thì nàng sẽ đi trên một con đường khác trước.

Thẳng đến một khắc này nàng kêu lên đau đớn, rốt cuộc nàng nhận được không phải là nhẹ nhàng mà là đau đớn, run rẩy than nhẹ.

263. Chương 263: Cổ Máy Giết Người

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 263: Cổ Máy Giết Người

Lúc này mũi tên nhọn đã vượt qua tấm chắn mà nàng gìn giữ bao nhiêu năm, nàng đang đau đớn thì bờ môi nóng bỏng hôn lên môi nàng, khẽ nói:

- Đau sao, Tiên Nhi?

Nàng khẽ cắn môi dưới, nóng bỏng hôn trả lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

Giờ khắc này thì ta hoàn toàn biến thành nữ nhân của hắn, đau đớn mang theo ngọt ngào, không cần nói đau nhức...

Tần Tiêu cảm giác trong lồng ngực có con dã thú, bởi vì Tiên Nhi thấp giọng hô lên thì dần dần an phận xuống, biến thành ôn thuần như cừ non, ôn nhu triu mến.

Tay của hắn mơn trớn từng tác da thịt của Tiên Nhi, mỗi khi đi qua chỗ nào thì nơi đó run nhẹ lên.

Tiên Nhi nhẹ giọng nỉ non, đôi mắt đẹp hồng lên.

Lý Tiên Huệ tóc ướt mồ hôi rơi lả tả, đầu tựa vào cánh tay của Tần Tiêu, một bàn tay trắng như ngọc và nhẹ nhàng tựa vào trong lồng ngực của hắn, trong lúc này nàng vô cùng yêu thương.

Tần Tiêu nhẹ nhàng vuốt tấm lưng của nàng, nói:

- Tiên Nhi, ta thiếu nợ người một hôn lễ...

Lý Tiên Huệ ngượng ngừng lắc đầu:

- Không trọng yếu... Tiên Nhi không quan tâm những chuyện này. Tiên Nhi chỉ cần Tần đại ca bình an, khỏe mạnh vui vẻ đã thỏa mãn rồi.

Tần Tiêu xoa đầu lại, tham lam hôn lên môi của nàng, nói:

- Tiên Nhi, ngày nào đó ta muốn cho người trở thành tân nương hạnh phúc nhất trên đời...

- Đừng a, còn có một chút...

Sáng sớm mát mẻ hai người ôm nhau ngủ, chìm chóc không ngừng reo vang.

Lý Tiên Huệ mặt như hoa đào, nhìn qua gương mặt anh tuấn và kiên nghị kia, nhẹ nhàng hôn lên.

Tần Tiêu lạnh nhạt cười:

- Tiên Nhi, ta thật sự có cảm giác như đang mơ.

- Ta cũng thế... Tiên Nhi chưa từng nghĩ tới còn có thể gặp người như vậy. Hơn nữa còn gặp cho người mà ta yêu và người cũng yêu ta.

- Không phải, ta không nghĩ vậy, kỳ thật...

Tần Tiêu nói một hồi thiếu chút nữa đem chuyện mình xuyên qua thời không đến từ thế kỷ hai mươi mốt, nói.

- Kỳ thật cái gì?

Tần Tiêu bắt đầu dĩ lắc đầu:

- Không có gì... Tiên Nhi, cuộc đời này có thể tử như vậy làm bạn, Tần Tiêu đã không phải hối hận. Chỉ cần phải nhớ đây chính là mộng ảo. Ta chỉ lo lắng có một ngày ta tỉnh lại và biến dạng...

- Sẽ không, nhất định không biết...

Lý Tiên Huệ ôm chặt Tần Tiêu, sợ hắn chạy đi.

- Người đi đâu vậy đều mang theo ta. Không cho phép người vụng trộm đào tẩu! Cho dù là tưởng niệm cũng phải cho ta biết tưởng niệm cái gì, cho dù ngày nào đó người ở xa ngàn dặm thì Tiên Nhi cũng sẽ tìm gặp người, cho dù là vượt ngàn năm cũng phải tìm được người!

Lý Tiên Huệ nói một câu vô tâm thì giống như chạm vào nơi mềm cảm nhất trong nội tâm của Tần Tiêu, nhảy dựng lên, trong đáy lòng nhẹ nhàng và hữu lực, va chạm vào nội tâm của hắn.

- Tiên Nhi... Ta đáp ứng người. Cho dù vượt qua thời không thì ta cũng muốn mang người đi cùng.

Đúng lúc này ngoài cửa truyền tới bước chân nhẹ nhàng, sau đó nghe được một tiếng cười ‘ khanh khách ’, người tới lại chạy xa.

Mặt của Lý Tiên Huệ lập tức mấp cở đỏ bừng, đầu tựa vào trong ngực của Tần Tiêu.

- Là Tử Dịch!

Tần Tiêu cười ha hả:

- Nha đầu kia quỷ tâm mắt quỷ...

Lúc bữa sáng Tử Dịch dựa vào người của Lý Tiên Huệ, lúc nào cũng ngó ngó Tần Tiêu, vẻ mặt cười quái dị, khiến cho cả sảnh đường hào khí có chút quái dị. Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng cầm góc áo của Tử Dịch:

- Không nên ồn ào, còn có khách đây.

Hình Trường Phong cùng Vạn Lôi thì không hiểu ra sao, nhưng mà trong nội tâm tinh tường, nhất định là Tần Tiêu có chút gia sự, vì vậy giả bộ như không thấy cái gì, chỉ lo cúi đầu ăn uống thả cửa.

Sau bữa ăn sáng Tần Tiêu uống trà, nói ra:

- Hôm nay có đám người các người ở chỗ này phải làm chứng cho ta. Ta cùng với Tiên Nhi hôm nay kết hôn.

- Ah!

Tử Dịch la hoảng lên, nói:

- Ah nha, rốt cục tuyên bố rồi! Tiên Nhi, chúc mừng người! Hi hi! Ta muốn hai phần tiền lì xì! Ah không, bốn phần cho tỷ tỷ hai phần.

Hình Trường Phong cùng Vạn Lôi cũng vui vẻ đứng dậy, chấp tay nói:

- Chúc mừng đại suất! Chúc mừng Tiên Nhi, ah không Tần phu nhân! Chỉ là hôn sự của đại suất sao lại ít xuất hiện như thế? Có lẽ phải chúc mừng người thật linh đình, đưa thiệp mời thật nhiều, thỉnh những người này đi chúc mừng a!

Tần Tiêu khoát khoát tay:

- Trước mắt không thể chúc mừng. Hôm nay xem như nhờ các huynh đệ chứng hôn. Ngày sau lại chọn ngày tốt bổ sung hôn lễ. Tiên Nhi, người đồng ý sao?

Lý Tiên Huệ e lệ gật đầu, tựa đầu chôn vào vai của Tử Dịch:

- Người quyết định đi...

Tần Tiêu đem Vạn Lôi cùng Hình Trường Phong gọi qua, thấp giọng nói:

- Tần Tiêu cự tuyệt hôn sự của hoàng đế, lấy Tiên Nhi cho nên chuyện này tạm thời không nên tuyên dương ra ngoài quá tốt. Nhị vị huynh đệ hiểu chưa?

Vạn Lôi cùng Hình Trường Phong bưng tỉnh đại ngộ, liên tiếp gật đầu:

- Hiểu rồi, đại suất yên tâm! Hai huynh đệ chúng ta thật sự vinh hạnh rồi! Vinh hạnh ah!

Làm lễ đơn giản và một đôi nến đỏ và một gian phòng tân hôn. Phát mấy phong lì xì uống một ít rượu, nghi thức xem như hoàn thành.

Trong phòng động phòng Tần Tiêu trêu mếu áy náy ôm lấy Lý Tiên Huệ:

- Tiên Nhi, nhớ kỹ ta thiếu nợ người một hôn lễ...

Hai ngày sau, đã qua buổi trưa.

Tương Tác Giam phái người tới, Hậu Tể tự mình chạy đến quý phủ của Tần Tiêu đưa cho Tần Tiêu một cái hộp gỗ.

Tần Tiêu mở hộp gỗ ra nhìn thấy thiết nỏ đen như mực, cách xếp đặt mũi tên cho tới kiểu dáng đều giống như đúc thiết kế của Tần Tiêu.

Tần Tiêu hưng phấn cầm thiết nỏ lên.

Đúng là nặng a! Màu sắc u ám, chế tác tinh tế.

- Thần vật tự hồi, thực là đồ tốt!

Tần Tiêu vuốt thân nỏ, trong nội tâm có chút kích động: trong thời đại vũ khí lạnh thì có thiết nỏ này tác dụng sẽ rất lớn, đây mới thật sự là vua của binh khí! Cho dù là cận chiến hay đánh lén cũng có thể phát huy uy lực cường đại!

Hình Trường Phong cùng Vạn Lôi cũng kích động nói:

- Đại suất, thử xem hiệu quả đi!

Tần Tiêu gật đầu, đưa tay mang thiết nỏ lên tay, năm ngón tay vừa vặn mang vào bao tay, sau đó lại cài nhẫn sắt vào ngón giữa, cả thiết nỏ vững như bàn thạch, cánh tay như dài ra.

Hậu Tắc nói:

- Đặc chế bằng da cá sấu, lửa đốt không cháy, lưỡi dao sắc bén cắt được cả sắt và không dễ dàng tổn hại. Bảo dưỡng tốt có thể dùng hơn mười năm, tuyệt đối không thành vấn đề.

Tần Tiêu kéo dây nỏ một cái cài lên cò súng!

Hậu Tắc cũng hưng phấn nói:

- Tần tướng quân, thử xem đi! Nhìn xem uy lực chính xác thế nào. Hạ quan còn không có khí lực đi thử, bằng không thì đã sớm thử.

Tần Tiêu thò tay thăm dò túi da lấy ra ba cái mũi tên, tìm cả buổi được một hòn đá làm bia ngắm:

- Mượn nó làm thí nghiệm một chút.

Tần Tiêu đi xa hơn hai mươi thước, giơ cánh tay lên nhắm trúng và ngón giữ xiết cò, ‘ vèo ’ một tiếng ba mũi tên bắn ra ngoài.

Hòn đá phát ra âm thanh khô khốc, mảnh đá bay ra chung quanh. Đi lên xem xét thì thấy ba mũi tên lưu lại ba mũi tên bắn trúng hòn đá.

264. Chương 264: Cổ Máy Giết Người (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 264: Cổ máy giết người (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Hình Trường Phong dùng sức rút mũi tên ra, lại nghe được âm thanh ‘ Rầm Æo Æo ’, cả khối đá bắt đầu vỡ ra từ chỗ ba mũi tên. Vỡ thành mấy khối!

Vạn Lôi hít khí lạnh:

- Thật là lợi hại! Truyền thuyết Lý Quảng bắn hổ mũi tên ngấp vào trong đá không nhổ ra được. Mũi tên này căn bản là bắn xuyên qua đá mà, mũi tên nhỏ ngắn không có cảm giác sắc nhọn nào, uy lực lại quá cường hãn!

Tần Tiêu lại thử một chút, hần lại kéo dây cung lên cò, nhanh chóng lắp thêm ba mũi tên vào lại tiếp tục bắn vào đá, kết quả cũng rất mạnh.

Hậu Tắc nói ra:

- Cái lò xo này hao phí thời gian suốt đêm của ta mới đánh chế tốt. Dùng để gấp thiết nỏ lại. Còn có thể dùng nó để che chắn đao kiếm bảo hộ cánh tay. Cho dù đao kiếm thép bình thường cũng không chém đứt đâu. Thép tinh huyền thiết tạo ra biến nó thành một tấm chắn.

Tần Tiêu thoả mãn gật đầu:

- Hậu đại nhân, thật sự là vất vả người. Cái thiết nỏ này ta hết sức hài lòng.

Tần Tiêu vung tay lên, Tử Định cầm lấy một đồng bạc đưa tới trước mặt Hậu Tắc. Tần Tiêu nói:

- Hậu đại nhân, đây là chút quà tặng xin nhận lấy.

Hậu Tắc liên tục khoát tay:

- Đây là chuyện hạ quan phải làm, là chức trách, sao dám nhận ban thưởng của đại nhân? Nếu để cho sự phụ biết rõ không phải sẽ lộ da của ta sao?

Tần Tiêu cười nói:

- Đây chỉ là do Tần mỗ tặng riêng, xem như bằng hữu tặng cho Hậu đại nhân, ngàn vạn lần không được khách khí. Ta thấy hai mắt của Hậu đại nhân tơ máu phủ kín, nhất định là mệt chết. Trở về nhiều chút thuốc bổ bồi dưỡng mới được.

Hậu Tắc chấp tay nói:

- Vậy thì hạ quan cảm tạ Tần tướng quân... Tướng quân, nếu như ngài không có gì nữa thì hạ quan sẽ trở về làm khuôn đúc. Khuôn mẫu làm tốt sẽ có thể sản xuất nhanh hơn. Xin hỏi tướng quân loại nỏ này cần bao nhiêu?

Tần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Hậu đại nhân, từ giờ trở đi đến ngày mai có thể làm được bao nhiêu?

- Đồ vật tinh tế này, hơn nữa không thể trắng trợn sản xuất đại trà, chỉ có thợ thủ công kinh nghiệm thật nhiều mới làm được. Đoán chừng chỉ làm ra được một trăm. Mũi tên thì dễ dàng hơn một chút, nhưng mà phải đánh bóng tinh tế, bằng không sẽ không bắn được. Có thể làm ra một vạn mũi tên.

Tần Tiêu nói:

- Vậy được rồi. Ngày mai ta sẽ tới tìm đại nhân lấy một trăm nỏ, một vạn mũi tên, còn có áo giáp và ủng da, thất lưng nữa...

Hậu Tắc chấp tay nói: ”

- Tướng quân yên tâm, nhất định không có vấn đề. Áo giáp dây lưng các loại đã làm xong rồi, đồng loạt đưa đến trung tá thự. Ngày mai tới lấy là được. Nếu không có chuyện gì khác thì hạ quan cáo từ.

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Được rồi, Hậu đại nhân trở về nghỉ ngơi thật tốt. Kỳ thật, Tần Tiêu còn phải thiết kế một ít binh khí cỡ lớn nữa, ngày sau lại đến tìm Hậu đại nhân cùng nghiên cứu chế tạo. Gần đây ta hơi có chút bận rộn, không có thời gian gì.

Hậu Tắc cáo từ rồi đi:

- Tùy thời đợi tướng quân. Có thể làm ra tác phẩm kinh điển này cũng là vinh quang suốt đời của thợ thủ công.

Hậu Tắc đi rồi, Vạn Lôi cùng hưng phấn nói:

- Đại suất, cái thiết nỏ này thật mạnh! Những vật này nếu toàn diện trang bị trong quân đội, quân đội Đại Chu chúng ta sẽ tăng sức chiến đấu lên vài lần!

Hình Trường Phong nói:

- Trường Phong không có lẫn lộn trong quân đội, nhưng mà ám khí trên giang hồ thấy qua không ít. Uy lực mạnh như thiết nỏ này cũng chưa từng thấy qua.

Tần Tiêu cười cười, nói ra:

- Trước mắt còn phải thí nghiệm nhiều, nhìn xem hiệu quả như thế nào. Đúng rồi, Vạn Lôi huynh đệ, người làm người hầu ở Giang Nam phủ Kinh Châu hẳn biết kỹ năng bơi chứ?

- Đó là tự nhiên. Mạt tướng bơi lội không có ngại gì.

Tần Tiêu gật đầu:

- Vậy là tốt rồi. Ngày mai chúng ta trở về trại huấn luyện Tả Vệ Suất, đến lúc đó do người tới phụ trách dạy bơi lội.

- Đại suất yên tâm, mặt tướng nhất định sẽ mang những binh sĩ kia biến thành giao long!

Tần Tiêu nhìn Hình Trường Phong nói ra:

- Trường Phong huynh, người làm bộ khoái đối với một ít thủ đoạn trên giang hồ nói thí dụ như dụng độc, điểm huyết, hạ được, đột nhập, mở khóa có hiểu không?

Hình Trường Phong cười nói:

- Đại suất không nên giấu cợt. Trường Phong với mấy thứ này rất hiểu, nhưng mà không phải quá tinh thâm. Phá án bắt trộm thì cũng biết rõ những thứ này.

- Trường Phong huynh thật khiêm tốn.

Tần Tiêu cười nói:

- Sau khi vào bộ đội thì ta có ý định cho người dạy bọn họ dụng độc, giải độc cùng với ẩn thân, ẩn núp và mở khóa. Những kỹ thuật này ta cũng biết một chút, đến lúc đó Trường Phong huynh cùng cố gắng.

Hình Trường Phong chấp tay nói:

- Có đại suất làm trụ cột Trường Phong làm gì cũng có thể buông tay buông chân! Trên giang hồ có một ít bàn môn tả đạo gì thì Trường Phong cũng dạy hết.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Sau khi trở lại Tả Vệ Suất thì ta sẽ đem các người và các tướng lĩnh khác gọi vào một mình, dạy một ít kỹ xảo chiến đấu. Cũng dạy cho các người kỹ năng của bộ đội đặc chủng.

Hai người trăm miệng một lời nói:

- Kỹ xảo chiến đấu!

- Không sai!

Tần Tiêu nhắm con mắt lại. Trong đầu hiện ra tình cảnh huấn luyện chính thức.

- Nói trắng ra chính là kỹ xảo giết người mà không phải chiêu thức võ thuật phức tạp. Một chiêu chế địch, lấy tánh mạng người ta!

Hình Trường Phong ngạc nhiên nói:

- Đại suất, nếu có những binh sĩ không có võ công thì dạy những thứ này không phải rất là chậm hay sao? Hình như những võ công này không có năm bảy năm thì rất khó luyện ra thành tựu gì.

Tần Tiêu cười cười, lắc đầu nói:

- Trường Phong huynh đừng nóng lòng. Đến lúc đó người sẽ biết rõ. Loại kỹ xảo này không có chiêu thức cố định gì cả, cũng không có tâm pháp gì, cũng không yêu cầu nội lực. Chỉ cần nắm giữ thân thể của mình thì đó là vũ khí mạnh nhất.

Tần Tiêu dừng một chút, nói:

- Không bằng chúng ta bây giờ có thể khoa tay múa chân một chút, điểm tới là dừng. Trường Phong huynh, dùng công phu người học được tận khả năng công kích ta đi, ta chỉ dùng một chiêu là có thể chế trụ chỗ hiểm của người rồi.

Hình Trường Phong xấu hổ khoát tay, nói:

- Trường Phong không dám!

- Đến đây đi!

Tần Tiêu tràn đầy tự tin mỉm cười, hai chân trước sau mở ra, hai khuỷu tay đưa lên trước ngực.

Hình Trường Phong cắn răng một cái:

- Đại suất, Hình Phong đắc tội!

Giọng nói vừa nói Hình Trường Phong nhảy người lên. Một chân quét tới cổ họng của Tần Tiêu. Tần Tiêu hạ thấp người nắm tay phải hơi nghiêng đánh thẳng vào lòng bàn chân của Hình Trường Phong.

Một tiếng phanh giòn vang, đế giày của Hình Trường Phong bị một quyền của Tần Tiêu đánh trúng thì rút lui về phía sau, khuôn mặt thì trở nên trắng bệch:

- Tốt, chiêu thức quái dị!”

Tần Tiêu nắm quyền lại cười nói:

- Hình Phong huynh, vừa rồi ngươi quét một chiêu vào cổ của ta, thời điểm ngươi quay người đã là lúc nỗ lực hết đà, ngươi khi đó sẽ nghiêng đón một quyền của ta. Vừa rồi chỉ cần ta đánh ngươi một chiêu thì lực đạo lớn một chút, không đánh vào mé chân của ngươi mà là đánh vào huyệt Dũng Tuyền của ngươi đấy...

265. Chương 265: Tuyển Chọn Nghiêm Khắc

Chương 265: Tuyển chọn nghiêm khắc

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Hình Phong, thật sự trúng chiêu vừa rồi thì xong rồi.

Hình Trường Phong nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Chiêu thức này thật ngoài dự đoán của mọi người, Nhất Kích Tắt Sát ah! Nói như vậy lúc đối địch ta thấy có người quét ngang như vậy sẽ tránh né mới tốt, nếu không thì dùng khuỷu tay ngăn cản, nhưng đó cũng là phương pháp có hại chịu thiệt.

Tần Tiêu nói:

- Chuyện này phải vượt qua thử thách tâm lý mạnh mới được. Hình Phong huynh, ngươi xem nắm đấm của ta, nắm đấm kiểu này là kiểu ‘ quyền tiêm ’. Ngón trỏ cùng ngón áp út nương tựa ngón giữa, ngón cái thủ sẵn móng tay ở giữa có thể đem lực đạo áo súc vào diện tích nhỏ nhất gia tăng lực đạo. Nếu như đánh trúng chỗ hiểm như huyệt Thái Dương, có thể lập tức làm người ta mất mạng.

Hình Trường Phong cùng Vạn Lôi tiến lên tinh tế nhìn nắm đấm của Tần Tiêu.

- Phương thức nắm tay thật kỳ quái!

- Ta nói rồi, đây là kỹ thuật giết người.

Tần Tiêu thu hồi nắm đấm, nói:

- Ngày sau, chúng ta lại tinh tế nghiên cứu. Nếu như là người trong bộ đội đặc chủng đều có thể nắm giữ phương pháp này thuần thục, như vậy có ở Đại Chu này sẽ trở thành cỗ máy giết người tốt nhất.

Vạn Lôi nói ra:

- Hơn nữa đại suất trang bị những thứ này thì thật đáng sợ! Loại binh lính này chính là vương giả trên chiến trường, bách chiến bách thắng nha! Đúng như đại suất nói, đây là một đám giết người như ‘ máy móc ’ gì đó, cần bản không thể dùng binh lính thường mà cân nhắc.

Hình Trường Phong ngạc nhiên nói:

- Đại suất, chẳng lẽ ngài muốn huấn luyện một đám thích khách?

- Thích khách?

Tần Tiêu cười cười, lắc đầu nói:

- Thích khách inh cũng là ác lang trên chiến trường, hoặc là ẩn núp như báo săn mồi, cá mập trong nước, đồng thời còn có thể thâm thấu vào hạch tâm của địch nhân đánh cắp tình báo, hoặc tối thì phá hư, dùng sức một mình thay đổi chiến cuộc.

Vạn Lôi trừng to mắt:

- Đại suất, trận chiến này còn đánh được hay sao? Vạn Lôi mang binh nửa đời người chỉ biết ra trận đối địch mình đao mình thương chiến đấu. Nếu có thể gặp phải kẻ có thể lặn vào trong quân trưởng trộm cơ mật của ta, hoặc là dứt khoát một đao cắt đầu ta, hoặc mai phục trong một góc nào đó cầm thiết nỏ này bắn ta một mũi tên...

- Vậy rất thâm đúng không?

Tần Tiêu cười nói:

- Vạn Lôi huynh đệ, ta biết rõ ngươi đang suy nghĩ gì. Ngươi cho rằng là dũng sĩ phải liều sống liều chết trên chiến trường. Nhưng mà ngươi nghĩ lại giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, loại đấu pháp này rất anh dũng. Nhưng mà nhìn thấy huynh đệ của mình cụt tay cụt chân phơi thây sa trường thì rất tốt sao? Mục đích của chiến tranh chính là dùng giết hại ngăn giết hại. Giảm bớt thương vong cho huynh đệ của mình, dùng cái giá nhỏ nhất đổi lấy thắng lợi thì đó là ý đồ ta tổ kiến bộ đội tinh nhuệ này. Một tướng công thành cũng chưa chắc cần vạn cốt khô mà! Ít nhất đừng cho huynh đệ của mình chết trên chiến trường là được. Có thể làm được như vậy ai có thể ngăn cản chúng ta?

Vạn Lôi như thể hồ quan đỉnh, bái phục nói:

- Đại suất anh minh, Vạn Lôi, bội phục!

- Được rồi, huynh đệ, bắt đầu đi.

Tần Tiêu cười vịn lấy Vạn Lôi, nói:

- Những chuyện này tạm thời là tưởng tượng thôi. Nếu muốn làm được điểm này cũng không phải là ngày một ngày hai. Còn cần hảo huynh đệ các người cùng giúp ta mới được.

Ngày hôm sau Tần Tiêu mang theo Vạn Lôi, Hình Trường Phong dẫn mấy gia đình đem trang bị của Hậu Tể đặt lên ba xe ngựa lớn, chuyển ra khỏi thành Trường An đi tới sông Vị Thủy.

Tần Tiêu ngồi trên xe ngựa nhìn qua ngón tay đeo nhẫn, không khỏi hồi tưởng lại ngày hôm qua, chính mình và Lý Tiên Huệ ở cùng nhau, trong lòng không tự giác cười rộ lên. Lúc ấy Tần Tiêu nói với nàng loại nhẫn này tượng trưng cho hôn nhân và tình yêu, phải vĩnh viễn đeo ở ngón danh, cả đời không lấy xuống. Ngón áp út biểu tượng cho phu thê. Lý Tiên Huệ vui rạo rức đeo nhẫn lên, cho còn hôn hân một cái, sau đó hai người lại bắt đầu điên loạn đảo phượng tới nửa đêm.

Tần Tiêu nghĩ thầm: về nhà vài ngày xử lý hôn sự với Tiên Nhi, thành gia lập thất rồi, lúc nào thì nàng sinh hài tử mập mạp ình đây? Hoặc là con gái cũng được... Ai nha, ta là phần tử xuyên qua, lấy vợ sinh con có sinh ra thời không vạn vẹo không?

Quân trại Tả Vệ Suất.

Điền Trân, Lý Tự Nghiệp cùng đông đảo quân sĩ đi tới chào đón, Tần Tiêu gọi người mang những trang bị đặc chế vào trong soái trường, giới thiệu Hình Trường Phong cùng Vạn Lôi ới người quen nhau.

Điền Trân cầm bản danh sách đưa cho Tần Tiêu xem:

- Đại suất, mấy ngày nay mặt tướng cùng Lý tướng quân dựa theo ý của đại suất, tinh tế khảo sát tham tường một hồi, chọn ra ba trăm huynh đệ, đây là danh sách.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn, gật đầu nói:

- Các huynh đệ đã vất vả. Ngày mai ta sẽ tự mình mang những người này tuyển chọn đặc thù. Nhóm đầu tiên tham gia huấn luyện nhân số quyết định ở một trăm. Tả, Hữu Lang Tương Vạn Lôi cùng Điền Trân và Hình Trường Phong đảm nhiệm phụ tá, cùng ta phụ trách huấn luyện bộ đội đặc chủng.

Ba trăm tên quân sĩ đứng chỉnh tề trong khoảng đất trống, tinh thần vô cùng phấn chấn, bọn họ vui mừng vì mỗi ngày đều nhận được tiền lương, đi nơi nào tìm được chuyện tốt như vậy.

Tần Tiêu đứng trước sân khấu liếc mắt nhìn binh sĩ dưới đài, khoe miệng nhếch lên khẽ cười cười, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, đều là tinh anh trong Tả Vệ Suất, đều là hảo hán mười dặm chọn một người. Cho dù là thể năng, thân thủ hay là trí tuệ, kiến thức đều phải khá trở lên. Bốn tướng nói lời giữ lời, hôm nay phạm là huynh đệ tới đây mỗi sẽ được lãnh một xâu tiền.

Chúng quân sĩ mặt lộ vẻ vui mừng, nhao nhao ngẩng đầu rất cao, eo cũng uốn càng thẳng.

Tần Tiêu đi xuống đài, chậm rãi đi thông thả tới trước mặt những binh sĩ kia.

- Nhưng mà trong ba trăm người còn muốn đào thải một lần. Cuối cùng nhất chỉ lưu lại một trăm người, hai trăm người khác quay về Tả Vệ Suất huấn luyện đi.

Trong nội tâm các binh sĩ nhảy mạnh, trên mặt căng cứng.

- Hơn nữa chọn lựa rất nghiêm khắc. Huấn luyện sau này cũng khổ giống như địa ngục, so với huấn luyện thường ngày của Tả Vệ Suất còn vất vả gấp mười lần, gấp trăm lần. Nếu có huynh đệ nào khiếp đảm, sợ hãi hiện giờ có thể nói với ta, bốn tướng tuyệt đối không trách hấn, cho tiền thưởng, rời đi. Có không?

- Không có!

Các binh sĩ cùng rống to lên. Ai mà đi làm chuyện mất mặt như thế cơ chứ? Tần Tiêu nói những lời này kỳ thật xem có người nào sợ hãi hay không.

- Tốt!

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Hiện tại tuyển chọn bắt đầu. Do bốn tướng tự mình chủ trì, mỗi huynh đệ đều trải qua khảo nghiệm một lần. Điền Tướng quân theo thứ tự dẫn các người vào doanh trường.

Dứt lời Tần Tiêu đi vào trong quân trường.

Chỗ này là nơi huấn luyện đặc chủng, cách doanh trại Tả Vệ Suất chừng ba bốn mươi dặm, nơi này là ven sông, gần đó là sườn núi Tần Lĩnh, rừng rậm cực lớn, là một nơi huấn luyện rất tốt.

Binh sĩ đầu tiên được mang vào doanh trường. Tần Tiêu ngồi ở trước bàn, trong tay cầm một mũi tên, nhìn qua người binh lính kia nói:

- Đứng ở bên trái soái trường.

266. Chương 266: Tuyển Chọn Nghiêm Khắc (2)

Chương 266: Tuyển chọn nghiêm khắc (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Người binh lính này nhìn thấy mấy tướng quân đều ngay ngắn nhìn qua hấn, trong nội tâm có chút nhút nhát ngoan ngoãn đứng ở bên trái doanh trường, phía sau là tấm gỗ lớn.

Tần Tiêu cũng không nói nhảm, đặt mũi tên lên cung nhanh chóng bắn đi.

“Soạt” một tiếng. Mũi tên này bay xoẹt qua bên tai của binh sĩ này, đuôi tên rung động ‘ ông ông ’.

Người binh lính kia lập tức con mắt trắng bệch, hai chân mềm nhũn. Co quắt ngã xuống.

Tần Tiêu lắc đầu:

- Kéo đi ra ngoài, đứng ở sau trưởng, đào thải.

Hình Trường Phong bên cạnh sợ hãi nói:

- Đại suất, biện pháp lựa chọn này quả thực có chút dọa người. Ngày hôm qua thời điểm người thử ta nếu không phải Trường Phong tràn ngập tin tưởng tiền thuật của đại suất, đồng thời tin tưởng đại suất sẽ không làm ta bị thương, cũng sẽ sinh lòng sợ hãi trốn đi rồi.

Tần Tiêu lắc đầu cười khỏ nói:

- Bộ đội đặc chủng trọng yếu nhất chính là tố chất tâm lý. Nếu như chỉ dọa một chút đã có bộ dáng như vậy thì chơi cái gì nữa? Tên binh sĩ này dũng khí quá kém. Mang tên khác vào.

Một binh sĩ khác tiến vào, cùng như lúc trước đứng ở trước tấm ván gỗ.

Tần Tiêu bắn mũi tên tới chọc vào nách của hắn. Binh sĩ hơi run người một cái nhưng phản ứng không quá lớn.

Nhưng mà lại nghe mùi khai.

- Đại suất, thằng này đái ra quần...

- Đi ra ngoài, đi ra ngoài!

Thứ ba đứng là không có chút sợ hãi, thậm chí còn rút mũi tên đưa tới trước mặt của Tần Tiêu, nói:

- Đây là tên của đại suất.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Không sai, có chút dũng khí. Nói cho ta biết trước khi nhập ngũ người làm cái gì?

- Tiểu nhân là giang hồ chơi xiếc ảo thuật. Đầu nhập vào quan lại thân thích và được đề cử tiến vào Tả Vệ Suất.

- Biết chữ không? Biết bơi không?

- Xem qua một ít thi văn, đi diễn nghệ ở Giang Nam cũng biết chống thuyền bơi lội.

Tần Tiêu thoả mãn đứng dậy, đi vòng quanh tên Tại binh sĩ này một vòng, nói:

- Luyện võ chưa?

- Hồi bẩm đại suất, xác thực đã luyện qua một chút. Đi giang hồ dùng phòng thân.

- Học được mấy thứ gì?

- Thiếu Lâm quyền, trưởng thối đều biết một chút.

- Vậy thì tốt.

Tần Tiêu nhìn Hình Trường Phong vẫy tay, nói:

- Vị này từng là bồi khoái huyện Trường An, hiện tại chính là Hình tướng quân. Người đánh hắn hai chiêu.

- Tiểu nhân không dám!

- Ít nói nhảm, người đánh thắng hắn thì người chính là tướng quân, hắn sẽ trở thành tiểu tốt.

- Tiểu nhân đúng là không dám!

- Lớn mật! Dám vi phạm quân lệnh!

Tiểu tốt căn răng một cái:

- Hình tướng quân, tiểu nhân, đắc tội!

Dứt lời, một quyền đánh về phía Hình Trường Phong. Hình Trường Phong một chiêu bắt được quả đấm của hắn, cười khở lắc đầu:

- Gạt người, không có tập qua võ công. Bước chân phù phiếm, ra quyền vô lực, hô hấp thụ ứ động, đan điền hư không.

Tần Tiêu vỗ bàn một cái, quát:

- Lớn mật! Kéo ra ngoài đánh hai mươi quân côn! Lại dám lừa gạt thủ trưởng, đi lại trên giang hồ nhiều đã trở nên gian xảo!

Tiểu tốt cuống quýt quỳ xuống:

- Đại suất tha mạng! Tiểu nhân nhất thời hồ đồ. Tiểu nhân thật sự muốn đi theo đại suất học chút bổn sự, cầu đại suất tha mạng!

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm nghĩ: võ công nội tình thế nào cũng không phải trọng yếu. Thằng này ngược lại cũng có chút dũng khí, cũng là kẻ dối trá linh tinh. So với những kẻ khờ không đầu óc thì hơn mấy phần.

- Vậy thì tốt, bổn tướng hỏi ngươi. Vì sao lại tham gia quân ngũ? Muốn lẫn lộn theo bổn tướng, học bổn sự sau này muốn làm cái gì?

Tiểu tốt nhanh chóng đáp:

- Hảo nam nhi phải tham gia quân ngũ. Học bổn sự của đại suất thì cả đời theo đại suất ra sa trường giết giặc, dương danh lập vạn, vinh hoa phú quý.

Tần Tiêu cười lạnh: kỳ thật, là tiểu nhân... Nhưng mà tiểu nhân cũng có tác dụng của tiểu nhân. Chỉ cần trung thành với ta thì có giá trị.

Tần Tiêu nói:

- Được rồi, ta sẽ phá lệ thu ngươi. Nhưng mà đi vào bộ đội đặc chủng phải học được chuyện đầu tiên chính là trung tâm tuyệt đối và phục tùng. Nếu có vi phạm tùy thời sẽ bị xóa tên, hoặc là bị trọng phạt, thậm chí sẽ bị quân pháp xử quyết. Điểm này ngươi tốt nhất nên biết rõ ràng. Đến lúc đó hối hận không kịp.

Tiểu tốt quỳ rạp xuống đất, dập đầu như bằm tỏi:

- Tạ đại suất! Tiểu nhân nhất định trung tâm như một, thề sống chết thuần phục!

Tần Tiêu phát tay, nói:

- Hình tướng quân, trước dẫn hắn ra doanh trại dự bị đi, Điền Tướng quân, tiếp tục mang người vào đây.

Hai người đi rồi Vạn Lôi cúi đầu xuống, nói khẽ:

- Đại suất, người này là tiểu nhân, cho vào...

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Người có nhiều loại, phi đao có ngắn dài. Người khác nhau sẽ có giá trị khác nhau. Mấu chốt ở chỗ chúng ta lợi dụng như thế nào, tránh mạnh tìm yếu. Không phải có câu nói sao, hải nạp bách xuyên. Phải có lòng dạ lớn. Kẻ làm tướng trước tiên phải tiếp nhận khuyết điểm ý chí của thuộc hạ, chỉ như vậy mới phát huy ưu điểm của thủ hạ.

Vạn Lôi mở to hai mắt giống như bưng tỉnh, nhẹ giọng thì thầm:

- Hải nạp bách xuyên, lòng dạ lớn, kinh điển, kinh điển...

Trong nội tâm Tần Tiêu cười trộm: lại ăn cắp câu nói của Từ đại nhân rồi, thật sự có lỗi a...

Trong thời gian cả ngày ba trăm sĩ tốt. Cuối cùng cũng chọn qua một lần. Tần Tiêu dùng hết các loại thủ đoạn thí nghiệm dũng khí, thân thủ, học thức cùng tâm chí của bọn họ. Trải qua chọn lựa nghiêm khắc có một trăm người trúng tuyển.

Những người không trúng tuyển đã đi lĩnh tiền thưởng than thở quay trở lại Tả Vệ Suất. Tần Tiêu mang theo trăm người còn lại tụ tập lại bắt đầu phát biểu.

- Đầu tiên chúc mừng các huynh đệ thông qua lần tuyển chọn đầu tiên, trở thành người dự bị tham gia đặc huấn. Nhưng mà trong số các người sẽ không ngừng bị loại bỏ. Tình huống cụ thể như thế nào phải xem ngộ tính của các người và hiệu quả huấn luyện. Đi vào trong doanh đặc chủng thì chứng tỏ các người là tinh anh, là vũ khí bí mật của Tả Vệ Suất. Đầu tiên các người phải học được trung tâm cùng phục tùng. Ở chỗ này điều quân lệnh thứ nhất là: trưởng quan chính là tướng lĩnh đầu lĩnh của các người, vĩnh viễn là đúng. Mệnh lệnh là phải chấp hành. Vĩnh viễn không được hoài nghi. Nghe rõ ràng chưa?

- Nghe rõ ràng!"

Một trăm tên lính cùng rống to.

- Vậy thì tốt.

Tần Tiêu tự nhiên nói ra.

- Toàn thể cởi hết quần áo, hôm nay đứng đây một đêm, không cho phép ngủ, không cho phép di động nửa bước, tay cũng không thể lộn xộn. Làm không được đào thải.

Bọn binh lính mắt tròn trừng: đây là quân lệnh gì?

Tần Tiêu cũng không nói gì thêm, xoay người thân nhiên đi trở về trong doanh trưởng, cởi áo giáp ngã đầu nằm ngủ. Bên cạnh có Điền Trân, Vạn Lôi cùng Hình Trường Phong cũng không dám hỏi nhiều, tự giác đứng cùng một chỗ với các binh sĩ cởi sạch quần áo của mình, đứng ở cùng một chỗ không chút nhúc nhích.

Tần Tiêu mở to mắt nhìn qua đám người đang cởi trường kia.

Vào đêm thì mát mẻ. Nhưng mà mũi thì rất nhiều. Tần Tiêu căn bản không có chìm vào giấc ngủ, hần lẳng lẳng đứng bên cạnh soái trưởng ở phía sau nhìn qua những tướng sĩ này. truyện copy từ

Tất cả mọi người đều đứng thẳng. Nhưng mà có ít người không chịu nổi muỗi đốt nên thỉnh thoảng thò tay vỗ một cái, hoặc là gãi gãi ngứa.

267. Chương 267: Đãi Cát Tìm Vàng

Chương 267: Đãi cát tìm vàng

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu đi tới giữa đám binh sĩ, xách người động thủ đập mũi và gãi ngứa ra.

- Mặc quần áo vào, quay vào trong trưởng ngủ đi. Ngày mai sẽ quay về Tả Vệ Suất doanh.

Mấy binh sĩ kia mở miệng cầu xin.

Tần Tiêu nói ra:

- Phục tùng quân lệnh chính là thiên chức của quân nhân. Một chút muỗi đốt đã không chịu nổi mà vỗ gãi. Nếu như phải các người đi ẩn nấp xử lý chút ít quân vụ cơ mật, như vậy vỗ một cái sẽ bại lộ các huynh đệ rồi. Bộ đội đặc chủng không chỉ yêu cầu năng lực của người xuất sắc, phải có cái nhìn đại cục, cùng đoàn kết hợp tác tinh thần. Người vỗ một cái đã vi phạm quân lệnh. Hiện tại các người đi ngủ đi. Có ai chịu không được thì hiện giờ có thể đi vào quân trưởng cùng bọn họ ngủ đi. Ngày mai mang theo chăn nệm quay

về Tả Vệ Suất quân doanh. Sau đó nếu ai đập muỗi nhúc nhích tay chân thì tự giác một chút, chính mình xéo đi. Trong doanh đặc chủng dù không dư thừa một người cũng không ít đi một người.

Tần Tiêu xoay người, hần lại quay vào trong quân trướng, mới mặc kệ chuyện xảy ra sau đó, xuất bản vẽ ra tiếp tục thiết kế xe nổ.

Tia nắng ban mai đầu tiên hiện ra thì Tần Tiêu thu hồi giấy bút, đi ra soái trướng, nhìn thấy trong khoảng đất trống còn đứng hơn sáu mươi người, Hình Trường Phong, Vạn Lôi cùng Điền Trân, cũng còn ở đây.

Tần Tiêu vỗ bàn tay, đi tới:

- Còn lại đến đây, đều là hảo huynh đệ. Chúc mừng các người thông qua tuyển chọn thứ hai. Hiện tại mặc quân phục vào đi, đi ăn điểm tâm. Nghỉ ngơi ba giờ, thời điểm mặt trời cay độc nhất chúng ta bắt đầu huấn luyện!

- Vâng, đại suất!

Các tướng sĩ như được đại xá, cùng rống to lên. Nhao nhao nhặt quần áo trên mặt đất lên mặc vào người, sau đó tán đi.

Tần Tiêu mang bọn người Điền Trân vào trong soái trướng, nhìn bọn họ cười nói:

- Thế nào, còn nhận được không?

Vạn Lôi đỉnh đặc nói:

- Hành quân chiến tranh, ngày đêm mai phục không thể nhúc nhích cũng thành thói quen rồi. Chỉ mấy con muỗi đốt đầy người. Đại suất người xem trên đài và cánh tay của ta khắp nơi đều là vết muỗi đốt.

Điền Trân tắc thì càng xấu hổ:

- Ta còn thảm hại hơn người. Lão nhị của ta bị đốt vài cái bây giờ còn đang sưng này, con muỗi hạ tiện.

Mọi người cùng cười to, Tần Tiêu mời bọn họ ngồi xuống, nói:

- Kỳ thật ta như vậy chỉ vì muốn tướng sĩ các người giữ nghiêm quân lệnh, không được vi phạm. Đây là cơ bản nhất cũng là yêu cầu trọng yếu nhất. Nếu như điểm này làm không được thì đừng nói chuyện khác làm gì. Còn lại sáu mươi huynh đệ ta cảm thấy rất thỏa mãn. Kế tiếp cần phải xem biểu hiện huấn luyện của các người. Trong các tướng lĩnh các người cần phải làm gương mới được, đứng bị binh sĩ bỏ lại đằng sau.

Ba người đứng lên, ngay ngắn chấp tay:

- Đại suất yên tâm!

- Ân, tốt!

Tần Tiêu gật gật đầu, bảo bọn họ ngồi xuống, nói:

- Các huynh đệ nhìn xem, đây là thiết kế sân huấn luyện của ta. đây chính là đường băng chương ngại. Loại này phủ lưới sắt, đốt lửa cháy dầu lặn xuống mương nước, leo lên dây thừng lưới, gỗ chế thành đài cao, cầu độc mộc bàn đu cầu nhảy. Đây là một loại chương trình huấn luyện mô phỏng chiến trường, huấn luyện tốc độ, sức chịu đựng, gan dạ sáng suốt cùng tốc độ phản ứng. Sau đó ta mang theo các tướng sĩ đi tới sân huấn luyện này trước. Sau đó ta sẽ tự mình làm mẫu trước, mọi người lại làm theo.

Ba người cầm bản vẽ xem một hồi, nghi ngờ nói:

- Sân huấn luyện thật kỳ lạ. Văn sở vị văn, chưa từng thấy qua!

Tần Tiêu cười nói:

- Chỉ là một khâu trong huấn luyện hàng ngày mà thôi. Các chương trình khác ta cũng sẽ làm thêm. Tin tưởng cũng sẽ có không ít người bị loại. Cho dù cuối cùng chỉ còn lại bảy tám người cũng là chuyện không có biện pháp. Ta vẫn câu nói cũ, thà ít chứ không cần đồ bỏ đi.

Cơm trưa qua đi, mặt trời nhô lên cao, một chút gió cũng không có. Đất vàng bị phơi nắng đã nứt ra rồi, ánh nắng chói mắt.

Tần Tiêu đầu lĩnh mang theo hơn sáu mươi tướng sĩ này mang tới sân huấn luyện, chu vi có hàng rào bao quanh, tháp canh giống như trong quân doanh thật sự.

Tần Tiêu lại mang sáu mươi người này đi qua, dặn dò bọn họ nhìn cẩn thận, sau đó cởi áo giáp chỉ còn lại áo ba lỗ, khuỷu tay đầu gối giao thoa dùng sức, nhanh chóng bò qua tấm lưới sắt thấp. Phi thân nhảy qua khe nước đốt dầu cá, lại lặn xuống nước vượt qua nơi bị đốt, lúc này không ngừng leo lên bờ, ở trên bờ có cầu cầu độc mộc chế thành bước qua như giẫm lên đất bằng, nhảy lên thì chống tay nhắc chân lướt qua qua một tấm gỗ cao hơn đầu người, sau đó chạy tới cuối bờ rào, hai tay cầm lấy dây thừng lưới giao thoa vượt qua. Dây thừng lưới tới hạn chính là dài cao, Tần Tiêu bắt lấy sợi dây thừng run lắc một hồi thả người hạ xuống tháp ười thước, lại nhảy vào trong ao.

Đây là quá trình huấn luyện vượt chướng ngại vật.

Tần Tiêu từ trong ao vuốt nước chảy trên mặt, nói:

- Tốt, đến phiên các huynh đệ lên! Hiện tại làm không lưu loát, làm không thông thuận không sao, chỉ cần dám làm đều lên cho ta. Không dám thì quay về đi.

- Có cái gì mà không dám!

Vạn Lôi rống lên trước tiên, nói:

- Ta tới trước!

Vạn Lôi chạy tới trước tấm lưới sắt cởi bỏ giáp cứng trên người, toàn thân chỉ còn lại cái quần cộc nhỏ và áo ba lỗ, mặt theo quét ngang, hấn nằm xuống sau đó dùng cả tay và chân bò qua lưới sắt.

Nhưng mà chuyện hấn bò chậm còn không nói, bờ mông thường xuyên không tự giác bị kềm rai quần kéo xuống một miếng. Bò một nửa thì Vạn Lôi cũng học nghe lời thả chậm tốc độ, chậm chạp nhúc nhích, thật vất vả mới vượt qua lưới sắt, đứng lên xem xét khá lắm, quần đã bị rách ngay chỗ hiểm, cái mông lớn của hấn còn dính nhiều máu.

Vạn Lôi cười khổ sờ sờ bờ mông, cắn răng nhảy vào trong hồ nước dầu cá đang bốc cháy, hấn là người biết bơi lặn nên lần này không có vấn đề gì, hấn lặn xuống đầm nước bắt đầu vượt qua đồng lửa. Nhưng mà kế tiếp là cầu gỗ tròn lại làm khó hấn rồi, vừa đứng trên gỗ tròn thì toàn thân bắt đầu lung la lung lay, không thể không dừng bước lại, cố gắng làm cho thân thể của mình cân đối. Sau khi đứng vững Vạn Lôi như giống lão thái thái sắp xuống lỗ, cẩn thận đi từng li từng tí bước qua, hai tay thì dang ngang bảo trì thân thể cân đối. Đi một nửa rốt cục đứng không vững hai tay dùng sức bay múa, ‘ ah nha ’ kêu to một tiếng, hấn té xuống cầu gỗ, thất tha thất thểu đi lên vài bước, tốt xấu gì cũng không gục xuống.

Các tướng sĩ cười rộ lên.

Tần Tiêu cười lạnh một hồi, quát:

- Không cho cười! Sau này có khả năng các ngươi còn làm kém hơn hấn đấy! Đừng nhìn rất dễ dàng, bắt đầu làm thì không đơn giản như vậy đâu.

Các tướng sĩ lập tức im tiếng, đứng rất thẳng tắp, nhìn không chuyển mắt vào Vạn Lôi đang huấn luyện.

Vạn Lôi chưa từ bỏ ý định, oán hận phun một ngụm lại đi tới khởi điểm của cầu độc mộc, bắt đầu làm thử lần nữa. Lúc này hấn đi được nhiều hơn, nhưng vẫn là giữa đường té xuống. Lần thứ ba thì Vạn Lôi hình như nắm giữ được chút gì đó phóng nhanh đi qua cầu.

268. Chương 268: Đãi Cát Tìm Vàng (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 268: Đãi cát tìm vàng (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Vạn Lôi mặt lộ vẻ vui mừng. Rống to một tiếng vượt qua tấm ván cao hơn người đang là chướng ngại, đi lên trước dây thừng lưới, học bộ dáng của Tần Tiêu cầm lấy dây thừng chậm rãi bò lên phía trước.

Nhưng mà hắn không cách nào làm cho thân thể được cân đối, động tác đông cứng, lực đạo ở hai tay không có. Toàn thân của hắn như cứng ngắc lại, nếu không mượn động lực lúc lắc thì ngược lại thành đại vướng víu. Qua không có một nửa thì hai tay của hắn mất lực, người té xuống, hắn từ dây thừng rơi xuống ao nước, nước bắn tung toé.

Vạn Lôi chật vật không chịu nổi từ trong ao nước đứng lên. Xấu hổ nhìn qua Tần Tiêu, nhìn lại hai tay bị mài rách da chảy máu, hắn lại quyết định thử vượt qua dây thừng lần nữa.

Tần Tiêu lẳng lặng qua, gương mặt bất động thanh sắc, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ: thật sự là đàn ông. Đến nơi đây sợ chịu khổ, sợ mất mặt thì làm không được việc. Vạn Lôi đúng là người gương mẫu. Những kẻ này đều lù khù vác lu mà chạy, tâm ngẩn mà đắm chết voi. Nhìn xthì dễ dàng, nhưng làm liên tục thì không dễ dàng chút nào. Nhất là những người hiện tại từ nhỏ sẽ không chịu đựng chuyện này, còn phải huấn luyện phương diện cân đối. Hiện tại vẹn vẹn tiếp xúc đúng là hơi khó khăn.

Vạn Lôi thử lần thứ năm, rốt cục hao hết tâm lực cũng vượt qua dây thừng bò lên đài cao, hắn đứng trên đài thở dốc. Nhìn xuống phía dưới là cách mặt đất mười thước, yêu cầu cầm lấy một sợi dây thừng nhảy vào trong ao nước bên dưới. Trong nội tâm của Vạn Lôi phát lạnh. Nhưng mà tới bây giờ không phải do hắn muốn nhảy hay không, hắn nắm dây thừng đi lên vài bước rống to như sấm, toàn thân như cục sắt nhảy xuống nước, lúc này xuất hiện cột nước cao hơn một thước.

Tần Tiêu vội vàng nói:

- Nhanh mang Vạn tướng quân lên đây.

Mấy tiểu tốt sợ trắng mặt, cuống quýt chạy đến bên cạnh ao giúp đỡ Vạn Lôi toàn thân không còn chút sức lực nào leo ra khỏi ao nước.

Vạn Lôi lung la lung lay đi đến trước mặt Tần Tiêu, hổ thẹn cúi đầu xuống, chấp tay nói:

- Đại suất, mặt tướng hổ thẹn. . .

Tần Tiêu cười vỗ vỗ vai của hắn:

- Đã rất không tồi, Vạn tướng quân. Vào thời khắc cuối cùng thể lực của ngươi tiêu hao hết, nhảy cầu xuống nước không có nắm giữ lực đạo tốt, toàn thân vô lực không lên được. May mắn thân thể của ngươi rắn chắc, bằng không té như vậy toàn thân sẽ bị choáng, thậm chí sẽ bị thương nội tạng, chết đuối ở trong ao.

Tràng diện trở nên im ắng, không ai dám nói chuyện.

Tần Tiêu vội ho một tiếng:

- Thế nào, có ai sợ hãi, lo lắng kết cục của mình không, hiện tại có thể đi. Không mất mặt, không có người chế nhạo, bốn tướng cũng tuyệt không trách tội.

Lúc này có bảy tám người lắc đầu than thở rời đi. Một người khác xì xào bàn tán:

- Sợ là không sợ, chuyện này có thể thích ứng từ từ, nhưng mà ta không biết bơi.

Tần Tiêu nói:

- Có chuyện gì cần nói thì giơ tay, ta nhìn thấy cho phép người nói thì người nói. Không được châu đầu ghé tai nói lén. Vừa rồi ai nói không biết bơi?

Lúc này có hơn mười hai mươi người giơ tay lên.

Tần Tiêu nói ra:

- Các người hiện tại đi theo Vạn tướng quân, đi bờ sông quen thuộc kỹ năng bơi. Trong vòng ba ngày phải học được, đi thôi!

Vạn Lôi chấp tay vái chào, mang theo những người này đi.

Những người còn lại cũng còn hơn ba mươi người. Hình Trường Phong ra khỏi hàng:

- Đại suất, ta đi thử!

Tần Tiêu gật đầu:

- Xem làm mẫu lần hai đi trong nội tâm cân nhắc nên làm tốt một chút.

Hình Trường Phong chấp tay vái chào, đến trước lưới sắt.

Hắn xuất thân đầu mục bắt người, trà trộn giang hồ nên thân thể còn linh hoạt hơn Vạn Lôi tướng quân chỉ quen cưỡi ngựa bắn tên, tuy tốc độ không quá nhanh nhưng cũng thuận lợi vượt qua lưới sắt, bơi qua mương nước lửa. Qua cầu độc mộc thì Hình Trường Phong có khởi điểm vô công nên bước chân nhanh chóng vượt qua.

Các tướng sĩ thì kêu tốt.

Tần Tiêu cũng dương dương tự đắc cười lên, lộ ra một chút thoả mãn.

Thời điểm qua cầu lưới thì Hình Trường Phong lại không nắm giữ kỹ xảo té xuống hai lần. Nhưng mà động tác lại nhanh hơn Vạn Lôi nhiều. Thời điểm lần thứ ba đã vượt qua, thể lực tiêu hao cũng không có lớn như Vạn Lôi. Lên đài cao nhảy xuống cũng gọn gàng.

Tần Tiêu đi đến bên cạnh ao, tự mình kéo hắn lên:

- Không tệ! Tốt lắm!

Hình Trường Phong thở hổn hển, xấu hổ cười cười:

- Hổ thẹn... Hổ thẹn!

Tần Tiêu mang theo Hình Trường Phong đi đến trước mặt các tướng sĩ, nói:

- Về sau mỗi ngày huấn luyện vượt qua chướng ngại vật này. Từ hôm nay trở đi huấn luyện này sẽ do Hình Trường Phong tướng quân phụ trách. Bảy ngày sau ai làm lưu loát thuận lợi thông qua, ngược lại bị đào thải. Tốt rồi, hiện tại mỗi người đều đi lên thử một chút, ngã nhiều chỗ nào thì mới có trí nhớ dai. Nắm giữ kỹ xảo trong đó. Về phần tâm đắc yếu lĩnh phần lớn phải bằng linh ngộ của mình, cũng có thể trao đổi luận bàn với nhau, đi thôi.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm buồn cười: Điền Trân tên kia không biết bơi, không rên một tiếng đi theo Vạn Lôi đi học bơi lội.

Còn các tướng sĩ khác theo thứ tự bắt đầu thử huấn luyện vượt qua chướng ngại vật. Có người ngã xuống đất, hoặc là rơi vào trong ao. Ở ao nước cũng có người tiếp ứng kéo người lên.

Tần Tiêu nhìn xa xa, trong nội tâm có một tia thoả mãn: tuy những người này tố chất chính thể không được tốt lắm. Nhưng mà hào khí đoàn đội bây giờ rất tốt, tất cả mọi người tranh giành dũng khí, cố gắng ưu tú. Ngựa chạy chậm nhưng công không bỏ. Chỉ cần chuyện luyện tập thì vẫn có tính dẻo.

Buổi chiều còn chưa chấm dứt vượt qua chướng ngại vật. Cơ hồ tất cả mọi người đều không có món quần áo nào tốt, tay chân rách da, đầu gối khuỷu tay đổ máu. Vạn Lôi mang người tập bơi lội quay về, lần nữa tập hợp thì còn thừa hơn bốn mươi người.

Tần Tiêu nhìn bọn họ nói ra:

- Đối với bộ đội đặc chủng mà nói bị thương đổ máu chỉ là chuyện thường ngày. Vết thương chính là huân chương của nam nhân. Trong khi huấn luyện đổ máu chảy mồ hôi càng nhiều thì trên chiến trường tỷ lệ giữ mạng trăm tướng địch càng nhiều. Luyện càng khổ thì bốn sự lại càng lớn. Mấy ngày gần đây nhất mọi người sẽ quen thuộc hạnh phúc huấn luyện này. Qua lần này sẽ bắt đầu huấn luyện khác. Loại vượt qua chướng ngại vật này chỉ là một phần của chương trình mà thôi. Trong hệ thống huấn luyện này ai nhìn

không được. Chịu không nổi thì chạy đi tìm ta, ta sẽ cho tiền thưởng rồi quay về Tả Vệ Suất doanh. Hệ thống huấn luyện này một khi bắt đầu thì không được lùi bước, nhất là cãi lời quân lệnh, sẽ nghiêm trị không tha. Mọi người hiểu chưa?

- Hiếu!

Tần Tiêu gọi mọi người giải tán, hơi chút nghỉ ngơi đem mấy tướng quân dẫn vào soái trường.

Mọi người nhìn qua lẫn nhau, quần áo hỗn loạn chật vật, xấu hổ cười rộ lên.

Tần Tiêu gọi bọn hăn ngồi xuống, vừa cười vừa nói:

- Thế nào, còn tốt chứ?

Mọi người nhao nhao gật đầu:

- Coi như cũng được.

269. Chương 269: Kỹ Thuật Giết Người

Chương 269: Kỹ thuật giết người

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu nói:

- Những binh lính này, tố chất tốt xấu lẫn lộn, có ít người còn phải học kỹ năng bơi lội cơ bản. Nhưng mà chỉ cần người nào chịu khổ huấn luyện thì rất có tiền đồ. Kỳ thật những kỹ năng huấn luyện này ngược lại không có gì. Ta chỉ sợ thời điểm huấn luyện thể năng sẽ có thêm người chịu không nổi.

Vạn Lôi nói ra:

- Đại suất, đã đi tới bước này thì huynh đệ lưu lại đều có dũng khí, chịu khổ tốt. Đại suất na bài huấn luyện thể nào thì cứ nói đi.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Từ ngày mai trở đi, mỗi sáng sớm võ trang đầy đủ chạy việt dã trên mười dặm rồi trở về ăn điểm tâm. Sau đó là huấn luyện vượt chướng ngại vật, mỗi người mười lần. Trừ những thứ này thì buổi sáng còn phải tiến hành huấn luyện cưỡi ngựa và cách bắn tên cơ bản. Buổi chiều lại ra bờ sông tập bơi lội, bơi qua con sông này năm lần. Trở lại quân trại bắt đầu tập hít đất, nâng tạ đá, nằm cử tạ tăng thể lực. Sau đó lại tiến hành huấn luyện vượt chướng ngại vật và chạy mười dặm. Kỳ thật trong đó ta còn tính lược phần huấn luyện tên nỏ cùng kỹ xảo chiến đấu, mười tám món binh khí, tri thức đặc chủng. Bởi vì hiện tại mọi người còn chưa ổn định. Những tuyệt kỹ này không được tùy tiện truyền ra ngoài.

Chúng tướng nghe xong đều mở to mắt, trong nội tâm xuất hiện cảm giác ác hàn.

Điền Trân cả gan nói ra:

- Đại suất, chiếu theo phương pháp huấn luyện này ta sợ những huynh đệ kia có rất nhiều người bị loại. Hơn ba nghìn người chỉ còn lại bốn mươi người, thật đúng là đãi cát tìm vàng a.

Tần Tiêu khẽ cười cười:

- Vàng lưu trong cát là tốt nhất. Ta nói rồi, thà thiếu chứ không nhận đồ bỏ đi. Cho dù chỉ còn lại một người vượt qua tiến hành huấn luyện đặc chủng thì cũng sẽ tiếp tục. Từ ngày mai trở đi mỗi hạng nhất huấn luyện ta sẽ cùng tham gia với mọi người. Các huynh đệ nên xuất tinh thần mười phần đi, đừng bị binh sĩ bỏ lại phía sau.

Chúng tướng đứng dậy, chấp tay cùng kêu lên:

- Vâng, đại suất!

Ngày hôm sau sấm sét vang dội, trời đổ mưa to. Lũ định kỳ của sông Vị Thủy dâng trào, trời mưa to nên tầm nhìn không tốt lắm.

Tần Tiêu tự mình đầu lĩnh mặc áo giáp cầm theo đao thương dẫn theo hơn bốn mươi người bắt đầu chạy việt dã.

Đừng nhìn trời mưa mát mẻ. Nhưng trời đổ mưa càng làm giáp và quần áo trở nên nặng hơn, hơn nữa dưới chân còn lầy lội, rất khó đi qua. Một đường này còn mệt mỏi hơn vài phần. Điểm tâm qua đi nghỉ ngơi không đến nửa canh giờ lại bắt đầu huấn luyện vượt chướng ngại vật.

Một ngày trôi qua rốt cục có người không chịu nổi nửa đường bỏ cuộc tìm tới Tần Tiêu lĩnh phí tăng ca mấy ngày nay.

Ba ngày kể cả bọn Điền Trân thì chỉ còn lại ba mươi người.

Bảy ngày sau vẫn là ba mươi người.

Ba mươi nam nhân làm bằng sắt.

Tần Tiêu đem những tướng sĩ còn lại tập hợp cùng một chỗ.

Một rương vàng được mang lên trước mặt, dưới ánh mặt trời vàng chiếu sáng chói mắt, làm cho hai mắt mọi người hoa lên.

Tần Tiêu nói ra:

- Các huynh đệ, đây là ba ngàn lượng vàng xem như khen thưởng thêm vào, Tần Tiêu mang tặng cho các huynh đệ. Các người hoàn toàn xứng đáng là tinh anh, thiết hán tử, nam nhân tâm huyết! Từ hôm nay trở đi các huynh đệ sẽ là thành viên tham gia bộ đội đặc chủng chân chính, thứ các người học là tuyệt kỹ chân chính, trở thành chiến thần bách chiến bách thắng!

Trải qua bảy ngày khổ luyện địa ngục thì ba mươi người còn lại vô cùng cường hoành, tâm thần như sắt đúc thành. Lúc này đều đứng nghiêm chỉnh, rống lớn nói:

- Thề chết theo đại suất!

Tần Tiêu cũng không biết bọn họ lúc nào đưa ra khẩu hiệu này. Nhưng mà cảm tình của nam nhân thường thường kỳ quái như thế. Những ngày này Tần Tiêu cùng huấn luyện với bọn họ, đồng cam cộng khổ, bọn họ cũng hình thành tình cảm sâu sắc.

Làm cho Tần Tiêu rất cảm động rất hưng phấn là, hiện giờ hần nhớ tới quân doanh thế kỷ hai mươi mốt, những người trước mắt này cho hần cảm giác giống như gặp các người bạn năm xưa.

Tần Tiêu lên tinh thần, lớn tiếng nói:

- Hảo huynh đệ!

Chúng tướng sĩ cùng kêu lên:

- Đồng sanh cộng tử!

- Hảo nam nhi!

- Bách chiến bách thắng!

Trên mặt Tần Tiêu lần đầu tiên bước vào quân doanh bộ đội đặc chủng vui vẻ nhất.

- Điền Tướng quân, Vạn tướng quân!

- Có mặt tướng!

Nhị tướng ngay ngắn đi ra khỏi hàng, thân thể như trường thương đứng trước mặt Tần Tiêu.

- Phân vàng, mỗi người một trăm lượng. Đêm nay chúng ta làm tiệc tối, uống rượu ăn thịt ngon, đều lấy ra, nên chúc mừng một phen, mọi người không say không về. Bắt đầu từ ngày mai chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện kỹ năng bộ đội đặc chủng chân chính.

Mười ngày huấn luyện thể năng chấm dứt.

Các tướng sĩ đặc chủng doanh đều trải qua một giờ nghỉ ngơi. Hưởng thụ bữa tiệc tối hiếm hoi bao nhiêu ngày qua, tốp năm tốp ba ngồi tán loạn ở chung quanh quân doanh, hoặc là mát xa cho nhau, hoặc nói chuyện phiếm vô nghĩa, hoặc là nằm dưới bóng cây nghỉ ngơi.

Tần Tiêu kêu Điền Trân và mấy tướng quân khác tới, mang rương trang bị được cất trong soái trướng ra ngoài đặt giữa quân doanh. Các binh sĩ vừa thấy ‘ vũ khí bí mật ’ của bộ đội đặc chủng rốt cục cũng hiện ra, nhao nhao hiếu kỳ vây tới, vẻ mặt hưng phấn.

Trống trận nổi lên ba mươi người lập tức tập hợp hoàn tất.

Tần Tiêu nói ra:

- Các huynh đệ, từ hôm nay trở đi sẽ tiến hành huấn luyện độc môn của bộ đội đặc chủng. Đây là một ít trang bị dành ọi người. Điền Trân, Vạn Lôi, Hình Trường Phong, ba đội trưởng các người mang theo những thứ này phát cho các huynh đệ.

Áo ba lỗ xanh lá, quần chuyên dụng, thắt lưng da trâu, ủng da, còn có mã tấu hình thù kỳ dị, còn có túi đeo phi đao bên hông. Hấp dẫn nhất các tướng sĩ nhất chính là thiết nỏ thiết kế nhỏ gọn.

Nhìn qua trang bị bọn người Điền Trân phân phát, Tần Tiêu vừa nói: xem tại

- Từ hôm nay trở đi đây chính là trang bị đặc thù độc nhất vô nhị của đặc chủng doanh chúng ta, là biểu tượng thân phận và thực lực của các người. Quân phục, quần hài, mỗi người ba bộ, mã tấu mỗi người hai thanh, phi đao mười hai miếng, thiết nỏ một cái. Những thứ này chính là tiền vốn bảo vệ tính mạng của mình cùng bằng hữu và giết địch. Ai cũng không được để mất hoặc khoe khoang trước mặt người khác, nếu không quân pháp nghiêm trị. Nghe rõ chưa?

- Rõ!

- Vậy thì tốt, hiện tại toàn bộ thay đổi trang bị mới!

Sau một hồi ồn ào thì ba mươi tướng sĩ, mừng rỡ thay đổi trang bị mới, sau đó ăn mặc chỉnh tề vẻ mặt kiêu ngạo và vinh quang.

Tần Tiêu chậm rãi đi qua những binh sĩ mặc trang phục của thế kỷ hai mươi mốt, lúc thì hần chỉnh quần áo và dây lưng ọi người, thậm chí là ngồi xổm người xuống dạy bọn họ cách buộc giày. Mã tấu thì càng ổn.

Trong nội tâm Tần Tiêu đã run sợ và nội tâm náo động. Tuy những binh sĩ này đều để tóc dài, xem ra có chút không được tự nhiên. Nhưng mà trừ những chuyện này thì cảm giác đã hoàn toàn giống các chiến hữu trong quân đội năm xưa. Những người này cao thấp không kém nhau, giày quân dụng, ăn mặc đều thập phần hợp thể, cường độ cơ bắp nở nang, làn da màu cổ đồng, thoạt nhìn dung mạo không hấp dẫn.

270. Chương 270: Kỹ Thuật Giết Người (2)

Chương 270: Kỹ thuật giết người (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´´)-»

Nhưng dung quang toả sáng, nội liễm trầm tĩnh, ẩn ẩn có khí thể mặc kệ mọi thứ.

- Tốt!

Tần Tiêu lớn tiếng khen.

- Có khí thế! Từ ngày mai trở đi sẽ tăng thêm phần huấn luyện khả năng chịu đựng. Sau cơm trưa đều tập hợp ở sân huấn luyện, bắt đầu tập lực tay để sử dụng nỏ, tập phơi nắng không cho phép di động mấy may, thời gian là một giờ.

- Vâng, đại suất!

Nghe chỉ lệnh như thế đã không còn ai kêu lên sợ hãi. Từ trong cực khổ tìm tới cực lạc đã thành truy cầu của những người này.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Hiện tại cũng nên dạy mọi người kỹ năng vật lộn đặc chủng rồi!

Vừa nói đến ‘ vật lộn ’ thì nhìn thấy gương mặt Vạn Lôi cùng Hình Trường Phong hưng phấn không thôi.

Chúng tướng sĩ đứng thành vòng tròn, Tần Tiêu ở hạch tâm, bắt đầu truyền thụ kỹ xảo.

Tần Tiêu khoát khoát tay:

- Trường Phong, ngươi ra khỏi hàng làm mẫu.

Hình Trường Phong chạy ra khỏi đội ngũ, đứng ở bên người của Tần Tiêu, đứng nghiêm.

Tần Tiêu nói ra:

- ta sắp dạy không phải võ công tuyệt kỹ của các môn phái trên giang hồ, mà là kỹ xảo chiến đấu thực dụng. Nói trắng ra chính là kỹ thuật giết người. Tiến vào đặc chủng doanh nhiều thời gian như vậy tin tưởng mọi người nhất định đang kỳ quái rốt cuộc là học cái gì? Cả ngày điên cuồng huấn luyện thể năng là vì cái gì? Hiện tại ta có thể nói ọi người biết, chính là huấn luyện thân thể của chúng ta biến thành vũ khí bá đạo nhất. Mọi người nhìn cánh tay của mình đi, có phải đã tráng kiện hơn trước kia rất nhiều không, lực lượng có phải mạnh hơn trước quá nhiều không. Nhưng mà những thứ này chỉ là trụ cột. Chỉ có nắm giữ kỹ thuật chiến đấu bộ đội đặc chủng lợi hại thì mới có thể đem lực lượng, tốc độ phát huy tới mức tận cùng. Kế tiếp ta sẽ nói kỹ càng ọi người biết một ít chi tiết.

Tần Tiêu lại bảo Hình Trường Phong cởi sạch quần áo, chỉ còn lại quần cộc, tiếp tục nói:

- Mọi người đã làm binh sĩ lâu như vậy, đối với chuyện giết người không có gì xa lạ. Nhưng mà các người trên chiến trường hoặc là chấp hành nhiệm vụ làm thế nào trong thời gian ngắn nhất, dùng phương pháp hữu hiệu nhất giết chết địch nhân, mới có bảo vệ mình lớn nhất. Mọi người xem.

Tần Tiêu chỉ vào người của Hình Trường Phong:

- Thân thể con người có mười bốn kinh mạch, theo thứ tự là thập nhị chính kinh cùng hai mạch nhân đốc, còn có bốn trăm lẻ chín huyệt vị, kể cả trên mười bốn kinh mạch và ba trăm sáu mươi một huyệt vị cùng bốn mươi tám kỳ kinh. Ở trong đó có một trăm lẻ tám huyệt vị gặp ngoại lực đập nện vào sẽ sinh ra bệnh trạng. Mà trong một trăm lẻ tám huyệt vị này có ba mươi sáu đại huyệt bị nện vào là chết chắc, gọi là “Tử huyệt”, gồm đầu, có Bách Hội, Ấn Đường, hai con mắt, Thái Dương song huyệt, ở tai có lỗ tai, Song Huyệt, Ách môn, Thần Đình song huyệt...

Tần Tiêu chỉ vào tất cả bộ vị đầu của Hình Trường Phong, chỉ tới đâu giải thích tới đó. Sau đó lại chuyển qua thân thể, chỉ vào các huyệt vị như là: Thiên Trung, Ngũ Cẩn, Kỳ Môn, Thần Khuyết, Trung Cực, Quan Nguyên, Khí Hải, Chương Môn, Thái Uyên, Ung Môn, Kiên Tĩnh, Đại Chùy, Mệnh Môn, Trường Cường, Phổi Du... Thậm chí là lòng bàn chân có: Vực Hải, Tam Môn, bảo Hình Trường Phong bỏ vớ giày ra chỉ từng vị trí. Những binh sĩ nghe được những thứ này đều thích thú, cảm thấy có rất nhiều điểm mới lạ.

Các tướng sĩ tự giác cầm giấy bút ghi lại những lời Tần Tiêu nói. Mấy ngày qua những người này dưỡng thành thói quen tốt, vừa thấy Tần Tiêu dạy kỹ nghệ thì lập tức dùng giấy bút ghi lại để ngừa sau này không nhớ.

Qua trong chốc lát Tần Tiêu lại nói tiếp:

- Những thứ này chỉ là kiến thức căn bản, mọi người nhất định phải nhớ kỹ trong lòng. Sau khi trở về doanh trại mỗi người phải chắc cộc làm con rối, đem những huyệt vị này viết lên. Chính mình đánh vào luyện tập.

Có thể hỗ trợ lẫn nhau, ví dụ như nói tên huyết vị nào thì người kia sẽ đánh vào. Phải luyện tới mức không cần suy nghĩ cũng có thể đánh trúng huyết vị mới xem như hợp cách. Mặt khác về phương thức đánh mọi người sẽ nhìn ta.

Tần Tiêu nắm nắm đấm lại, nói:

- Quyền này gọi là quyền tiêm! Ngón trỏ cùng ngón áp út nương tựa ngón giữa, ngón cái thì đưa móng tay ra, càng phải làm cho diện tích nhỏ xuống. Một quyền đánh ra phải là quyền tiêm! Đem toàn bộ tay, cánh tay, lực lượng toàn thân tập trung vào toàn bộ quyền tiêm!

- Đây là chưởng nhận!

Tần Tiêu đánh một chưởng, nửa nắm đấm lớn nện lên đá cuội, hòn đá lập tức nát báy!

- Khuỷu tay phong!

Lại đánh nát một tảng đá.

Ba mươi tướng sĩ đã trợn mắt há hốc mồm, không tự chủ được há to mồm, há to tới mức có thể nuốt trọn nắm đấm vào trong miệng.

Tần Tiêu bình phục khí tức của mình, tự nhiên nói ra:

- Những thứ này chỉ là kiến thức cơ bản. Muốn luyện đến tầng thứ này cũng không phải ngày một ngày hai. Hiện tại mọi người sẽ không cho rằng bộ đội đặc chủng chỉ là chạy nhiều hơn những người khác vài dặm đường, nhiều hơn mấy cái vượt chướng ngại vật đấy chứ? Hiện tại ta bắt đầu dạy mọi người kỹ xảo chiến đấu. Hình tướng quân, người đi lên!

Hình Tướng Phong nuốt một miếng nước bọt, hơi có chút lạnh mình chào đón:

- Đại suất.

Tần Tiêu nói ra:

- Trong vài loại công phu nhất kích tất sát nói ra, ta trước nói đơn giản một chút: ví dụ như chưởng cắt cổ họng; cùi trỏ đánh huyết Thái Dương; quyền tiêm đâm kích huyết Kiên Tĩnh, nơi trái tim đánh huyết Nhũ Căn, sau lưng thì đánh vào thận, đánh thận vỡ ra đều có thể làm cho người ta chết đi! Đương nhiên điều kiện tiên quyết là quyền tiêm, chưởng nhận, khuỷu tay phong luyện đến đầy trình độ đủ mạnh.

- Nguyên tắc chiến đấu của bộ đội đặc chủng chính là lợi dụng tất cả mọi thủ đoạn, không có chiêu thức cố định; bằng vào lực lớn nhất công kích vị trí yếu nhất của địch nhân. Mặt khác không được có bất cứ cử động dư thừa nào; vào lúc công kích địch nhân thì thân thể sẽ mất đi cân đối, phải tận lực cam đoan bản thân cân đối; phải mượn nhờ động tác của kẻ địch để tăng cường sức mạnh của mình, đó chính là phương pháp ‘ tứ lạng bạt thiên cân ’. Kế tiếp là tư thế đứng, góc độ ra quyền...

Tần Tiêu vừa nói vừa biểu thị các loại động tác, Hình Tướng Phong cực kỳ khổ sở vì làm người mẫu, hần bị giày vò ngã mấy lần.

Dạy kỹ xảo chiến đấu suốt buổi trưa. Dạy từ mỗi động tác cơ bản đến các cách tổ hợp quyền và liên hoàn cước, tất cả đều dạy đại khái một lần. Người có ngộ tính ột chút ví dụ như có võ công nội tình như Hình Tướng Phong có thể đùa nghịch đủ kiểu dáng.

Sau khi giải tán các tướng sĩ hưng phấn không thôi, nhao nhao đi đồn cây làm người gõ. Tần Tiêu cũng nắm chết dí trong quân trưởng, âm thầm thở dài: loại phương pháp này có chút giống Điền Áp Thức (nhồi cho vịt ăn). Thời gian hai tháng là khó dạy ra trò gì, rõ ràng nhất chính là ‘ Ngạnh Khí Công ’ giúp thân thể mạnh hơn. Nhưng mà đây cũng là chuyện không có biện pháp. Tiếp qua không bao lâu bản thân mình cũng phải mang theo Tả Vệ Suất quay trở lại kinh.

271. Chương 272: Phụng Chỉ Quay Về Kinh Thành

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 272: Phụng Chỉ Quay Về Kinh Thành

Nhảy chương nhưng nội dung vẫn liền mạch nhá các bác

Ra ngoài huấn luyện không thể vượt qua hai tháng, lần này Binh Bộ cũng cho đủ Lý Hiển mặt mũi, mới miễn cưỡng đồng ý Tầm Tiêu mang binh ra ngoài. Đến lúc đó, bộ đội đặc chủng doanh không phải cân nhắc nữa, giao cho Hình Trường Phong sao? Hẳn không phải là tướng quân trong Tả Vệ Suất, không cần phải giống như ta cùng Điền Trân, Lý Tự Nghiệp cũng giống những người này, mỗi ngày đi Chiêm Sự phủ, ý kiến hay!

Buổi tối vào vòng huấn luyện thể năng cuối cùng. Tầm Tiêu lại mang theo ba mươi chiến sĩ tụ tập lại dạy văn hóa. Muốn Hình Trường Phong giới thiệu một ít độc vật, ám khí và khói mê giang hồ và các loại bùa môn tả đạo.

Hình Trường Phong thật vất vả thu thập những đồ vật này nọ, từng cái cầm ra ọi người xem.

- Đây là Đoạn Trường thảo.

Hình Trường Phong cầm một mảnh lá cây giống như hoa cúc ra.

- Sau khi ăn ruột sẽ biến thành màu đen, dính kết thành một đoàn, người ăn sẽ đau bụng liên tục mà chết. Phương pháp giải độc là ăn tro để ối nó ra ngoài, sau đó dùng đậu xanh, cây kim ngân cùng cam thảo sắc thuốc uống vào để giải độc.

- Đây chính là hạc đỉnh hồng thịnh truyền trên giang hồ, kỳ thật chính là thạch tín. Cái này cũng thông thường nhưng rất hữu ích nên được dùng nhiều nhất. Một chút bột phấn có thể làm cho người ta chết! Phương pháp giải độc cũng là rửa ruột thật nhanh, phục dụng đại lượng nước đậu xanh sau đó dùng Ngư Nảo Thạch nghiền thành phấn ăn vào.

- Cái này gọi ‘ Nhất Câu Vãn ’, một loại độc kỳ lạ.

Hình Trường Phong cầm một cây toàn thân màu tro, có điểm giống cành trúc khô.

- Sau khi trúng độc toàn thân người ta sẽ co rút lại, co lại thành một đoàn, vì vậy chế thành độc được xưng là ‘ Thiên Kỳ Dược ’. Đây là tên của một loại chim, tên là chim cú, nó ăn trái cây Nhất Câu Vãn mà không có gì, sẽ không trúng độc. Nhưng mà người ăn chim cú này hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Cho nên chim cú này vào lúc ở đã ngoại không thích hợp bắt ăn.

Mọi người mở rộng tầm mắt, nhao nhao gật đầu.

Hình Trường Phong lại lấy ra một mũi tên hình dáng rất kỳ quái, hẳn cầm tên lên, nói:

- Loại tên này dùng kiến huyết phong hầu (gặp máu là toi) chế thành. Kiến huyết phong hầu là tên của loại cây này, cũng được xưng là tiền độc. Chất lỏng của cây này vô cùng độc. Rơi vào trong mắt, thì mù ngay lập tức; vết thương bị xước gặp máu mặc kệ người làm cái gì, chỉ cần đi ba bước là chết. Nhưng mà dùng gỗ cây này chế thành mũi tên bắn chết dã thú, thịt lại là có thể ăn, người sẽ không trúng độc.

- Cái này gọi ô đầu. Thời Tam quốc Tào Nhân lúc ở Phiến Thành bắn Quan Vũ bị thương chính là bùa loại độc này...

- Đây là ‘ tình hoa ’ cũng gọi là ‘ Mạn Đà La hoa ’, cực kỳ độc...

Các tướng sĩ lại huy động giấy bút trong tay đem những sự vật kỳ lạ này nhớ kỹ. Về sau Hình Trường Phong lại giới thiệu một ít mê hương, ám khí, mi dược, truyền thụ một ít cách mở khóa, ẩn thân, kẻ sát đất (nghe phong) biện âm.

Thời gian mới một ngày mà các tướng sĩ đặc chủng doanh cũng hiểu được cái gọi là đặc chủng doanh có điểm gì khác với bộ đội bình thường. Ở chỗ này trừ người có thể năng, lực lượng cùng kỹ xảo vượt qua người thường, còn phải có ngộ tính thật tốt mới lĩnh hội và học tập những tri thức kia.

Dùng Tần Tiêu nói là tứ chi phát triển, người không đủ trí lực không thể vào bộ đội đặc chủng!

Còn các loại kiến thức cơ bản trong kỹ thuật, ‘tiền thuật’ được đổi thành nổ thuật. Bởi vì số lượng mũi tên thiết có hạn, hơn nữa có thể bắn được cực xa, có thể cắm vào tảng đá thì không tiện thu lại, Tần Tiêu bảo các chiến sĩ tự động thủ gọt một ít mũi tên gỗ để luyện, làm quen với công năng của thiết nổ. Tần Tiêu cũng đầu nhập vào huấn luyện này, một giờ qua đi liên tục phát nổ ngay cả cánh tay cũng đau nhức run lên. Nhiều người tập không bao lâu đã ôm cánh tay mệt mỏi muốn chết...

Ngày qua ngày, nắng gắt như lửa, hoặc cơn dông mưa như trút nước. Trong đặc chủng doanh thần bí vẫn kiên trì huấn luyện, mỗi ngày như một không buông bỏ. Nhóm đầu tiên của bộ đội đặc chủng đặc sắc Đại Đường cũng trong tôi luyện tàn khốc này chậm rãi thể hiện hình thức ban đầu...

Trại huấn luyện đã tiến hành nhiều ngày rồi.

Tối hôm đó Tần Tiêu đang chỉnh lý tướng lĩnh làm tổng kết huấn luyện. Mấy ngày hôm trước hẳn tự mình mang theo binh sĩ đặc chủng tiến hành huấn luyện vất vả thật sự. Thời gian bảy ngày chỉ mang theo lương khô ba ngày đi ngang qua Tần Lĩnh đến Chung Nam sơn, hành quân hơn ngàn dặm nhưng ba mươi người vẫn hoàn thành nhiệm vụ.

Trong tay Tần Tiêu đang ước lượng phi đao, đầu vào đây nói ra:

- Lúc này chính là huấn luyện sống ở dã ngoại, trên cơ bản huấn luyện đều làm ta hài lòng. Nhưng mà có một ít huynh đệ làm chưa được tốt. Ví dụ như kỹ thuật phi đao này, nếu có thể một đao lấy mạng địch, lẽ không hư phát cũng không phải là chuyện dễ dàng. Dưới một đao mà chim đang bay không chết là không thành công. Mọi người còn phải huấn luyện siêng năng. Mặt khác cũng khuyết thiếu một ít cảm giác nguy cơ. Có huynh đệ đối bụng đến đuổi theo con thỏ phải chạy rất xa, không cần phải làm như vậy. Giả nếu trong tình cảnh địch bao vây bốn phía, loại hành vi này chẳng khác nào bạo lộ thân phận, đây chính là tự sát. Còn có huynh đệ thấy rắn thì tránh ra thật xa. Phải biết rằng muốn sống ở dã ngoại thì rắn là người bạn tốt. Trừ thịt để ăn thì độc rắn, túi mật rắn đều có thể phát huy tác dụng. Còn có huynh đệ lựa chọn nơi ẩn thân không thỏa đáng. Chẳng phải có huynh đệ chui vào trong hang gấu chuẩn bị ngủ đông ẩn nấp sao, thiếu chút nữa biến thành bữa ăn của gấu rồi.

Các tướng sĩ đều cười rộ lên, một binh sĩ trong đó xấu hổ gãi đầu, nói:

- Ta lúc ấy không có chú ý, ta sai rồi, đại suất!

Tần Tiêu gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Biết rõ sai thì phải sửa. Loại sai lầm này không được tiếp diễn, ta sẽ không xử phạt người thế nào. Dưới tình huống đó bất cứ sơ sẩy nào cũng đều là trí mạng. Có thể đi cho tới hôm nay các huynh đệ đều không dễ dàng. Tính mạng các người mới là quý giá nhất. Cho dù là chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài, hoặc là trên chiến trường thì đầu tiên cần phải nghĩ chính là phải còn sống. Mọi người hiểu chưa?

- Hiểu!

Tần Tiêu đang chuẩn bị bàn giao công việc huấn luyện của ngày mai là khóa học chém mạch đao trên ngựa do Điền Trân phụ trách. Nhưng không ngờ bên ngoài có một binh sĩ tuần tra chạy vào soái trưởng nói Tả Vệ Suất doanh Lý Tự Nghiệp tướng quân, tự mình tiến tới trong đặc chủng doanh nói có chuyện quan trọng bẩm báo.

Trong nội tâm Tần Tiêu sinh nghi: lúc đi vào rừng đã bàn giao với Lý Tự Nghiệp rồi. Chuyện trong Tả Vệ Suất ở sẽ do hắn toàn quyền quyết định. Không có chuyện thập phần trọng đại không cần bẩm báo. Đặc chủng doanh thì cả Tả Vệ Suất cũng chỉ có hắn biết rõ. Thời điểm này hắn tới có chuyện gì?

- Mời hắn vào, các huynh đệ trước tán đi nghỉ ngơi đi, ngày mai huấn luyện tiếp tục.

272. Chương 273: Phụng Chỉ Quay Về Kinh Thành (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 273: Phụng Chỉ Quay Về Kinh Thành (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Lý Tự Nghiệp đi vào soái trường. Hắn đầu tiên là bái chào, nói:

- Đại suất! Lão Lý ta một thời gian không gặp đại suất! Nhờ muốn chết!

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Hảo huynh đệ, mau đứng lên! Mấy ngày nay tới giờ thật sự là vất vả người. Nhìn mặt của người còn đen hơn trước kia, mồ hôi chảy ra có thể làm mực viết được đấy, ha ha!

Lý Tự Nghiệp cười ha ha:

- Đại suất, ta nhìn người cũng không khá hơn chút nào đâu, đen gần bằng ta rồi. Ah nha, đây không phải Hình Trường Phong cùng Điền Trân sao, tại sao trước khi trắng như thư sinh, bây giờ theo đại suất thành như vậy rồi! Ha ha! Vạn Lôi huynh đệ, người đừng nói lớn lên không xấu như ta. Nhưng đen không có vấn đề gì!

Mọi người cùng cười ha hả.

Tần Tiêu mới Lý Tự Nghiệp ngồi xuống:

- Huynh đệ lần này tới là có chuyện trọng yếu sao?

Lý Tự Nghiệp gật đầu:

- Đúng vậy a! Trong nội cung phái người đưa chiếu thư, đưa đến trại huấn luyện của Tả Vệ Suất, ta không dám dẫn hắn đi tới đây, cho nên kêu thái giám chờ ở đó.

- Thánh chỉ?

Trong nội tâm Tần Tiêu kinh nghi, nói:

- Thời điểm này thì hoàng đế có ý chỉ gì cơ chứ? Điền Trân, Vạn Lôi, các người mau đi theo ta nhìn xem. Trường Phong, công việc nơi này sẽ do người phụ trách.

Hình Trường Phong chấp tay nói:

- Đại suất yên tâm là được.

Ba người cùng cởi trang phục đặc chủng ra, mặc giáp trụ lên ngựa, cùng Lý Tự Nghiệp quay trở lại Tả Vệ Suất doanh.

Trong quân trường có một tiểu thái giám trẻ tuổi có vài phần gấp gáp đi tới đi lui, vừa nhìn thấy Tần Tiêu tiến đến thì vui vẻ chào đón:

- Tàn tướng quân, Lục Sĩ cuối cùng cũng chờ được ngài tới rồi!

- Lục Sĩ?

Tần Tiêu mở miệng hỏi:

- Công công tên gì?

Tiểu thái giám nói ra:

- Tiểu nhân Cao Lực Sĩ, phụng lệnh trong Đại Minh cung chạy tới đây tuyên chỉ với Tán tướng quân!
- Ah, là Cao công công, làm phiên làm phiên. . .

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm kinh nghi: Cao Lực Sĩ, đây không phải là thủ hạ của Lý Long Cơ, thái giám tâm phúc được trọng dụng nhất sao? Thời kỳ Huyền Tông có quyền nghiêng vua và dân, là nhân vật bị tranh luận nhiều nhất, trước mắt chính là tiểu thái giám môi hồng răng trắng này?

Cao Lực Sĩ lấy thánh chỉ trong hộp gấm ra:

- Tả Vệ Suất phó suất Chủ Suất, Tần Tiêu tiếp chỉ!

Bọn người Tần Tiêu quỳ gối:

- Thần, tiếp chỉ!

Cao Lực Sĩ thì thầm:

- Lệnh cho Tần Tiêu, Lý Tự Nghiệp, Điền Trân lập tức hồi cung triều kiến, khâm thủ!

Tần Tiêu tiếp chỉ, cầm lên xem một hồi, đúng là bút tích của Thượng Quan Uyển Nhi, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Lực Sĩ, ý chỉ của hoàng đế vì sao chỉ có mấy lời thế này? Trong triều xảy ra chuyện gì?

Cao Lực Sĩ cười cười:

- Tướng quân không cần lo lắng, hoàng đế lão nhân gia có chuyện gì giao cho đại nhân xử lý đây? Hơn nữa tiểu nhân còn có một phong thư tín của Thượng Quan đại nhân, bảo ta chuyển giao cho tướng quân.
- Uyển Nhi?

Tần Tiêu kinh nghi nói:

- Nhanh mang tới ta xem!

Cao Lực Sĩ cười giả tạo đưa một phong thư cho Tần Tiêu, trầm thấp nói:

- Tán tướng quân, tốt phúc khí nhé! Ngay cả Thượng Quan đại nhân trong thâm cung còn một lòng ghi nhớ ngài.

Tần Tiêu cười mỉa hai tiếng, mở thư tín ra xem. Đập vào mắt chính là nét chữ thanh tú của Thượng Quan Uyển Nhi:

Lá cây rụng xuống Động Đình

Nhớ chàng ngoài chốn muôn nghìn dặm xa

Chấn hương lạnh bởi sương sa

Bình phong trống để trăng tà chênh vênh

Giang Nam khúc nhớ trở lên xem tại

Thư chàng Kế Bắc ngày đêm mong chờ

Trong thư biệt ý vô bờ

Sống xa nhau mãi, bao giờ gần nhau.

* Đây là bài Thái thư oán của Thượng Quan Chiêu Dung.

Một bài thơ ký thác tình ý bên trong.

Dưới thi văn là một hàng chữ tinh tế: hoàng đế thiết yến chiêu đãi sứ thần Đột Quyết, lệnh cho võ cử trạng nguyên tiếp khách, không cần nghi ngờ, mau quay trở về!

Trong nội tâm Tần Tiêu thoải mái: làm cho ta khấn trương, thì ra là ăn cơm với hoàng đế! Mà Thượng Quan Uyển Nhi thật đúng là chiếu cố ta khắp nơi, sợ trong nội tâm của ta sinh nghi nên đem chuyện này nói rất rõ ràng.

Tần Tiêu suy tư một hồi, nói ra:

- Huấn luyện của Tả Vệ Suất cũng sắp hai tháng rồi. Hoàng đế đã triệu chúng ta quay về kinh thành, không bằng hiện tại mang binh về thôi. Lý tướng quân, người truyền lệnh giờ mẹo ngày mai nhổ trại dời doanh, thu binh quay về kinh. Lực Sĩ ở xa tới vất vả, hôm nay xin mời nghỉ ngơi một đêm thật tốt, ngày mai theo đại quân của chúng ta quay về nhé?

Cao Lực Sĩ chấp tay lạy dài:

- Đa tạ Tần tướng quân.

Mọi người đều rời đi chuẩn bị, Tần Tiêu an bài nơi ở cho Cao Lực Sĩ, cỡi ngựa vàng chạy vội trở về đặc chủng doanh. Gọi Hình Trường Phong tới, Tần Tiêu nhìn hắn nói ra:

- Trường Phong, hoàng đế bảo ta vào kinh thành. Đặc chủng doanh bên này bắt đầu huấn luyện không thể ngừng. Người tạm thời tiếp nhận quản lý một thời gian ngắn, không cần làm gì cứ chờ ta quay về.

Hình Trường Phong xúc động đồng ý. Tần Tiêu triệu tập các tướng sĩ lại một chút, phân phó một chút công việc sau đó lại nhớ trở về Tả Vệ Suất doanh. Trong soái trường Cao Lực Sĩ không có nghỉ ngơi, ngồi ở chỗ kia hình như cố ý chờ Tần Tiêu.

Tần Tiêu tiến lên:

- Lực Sĩ, muộn như vậy không nghỉ ngơi, tìm ta có việc gì?

Cao Lực Sĩ cười cười:

- Cũng không có chuyện gì, tiểu nhân nhất thời ngủ không được muốn tìm đại nhân tâm sự.

- Nói chuyện phiếm?

Tần Tiêu cười nói:

- Tốt! Làm chút rượu và đồ ăn chúng ta nói chuyện.

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, rượu và thức ăn không bao lâu cũng mang lên, Cao Lực Sĩ nói ra:

- Tần tướng quân, đại danh của ngài tiểu nhân đã sớm nghe nói, thật đúng là văn võ toàn tài nên cực kỳ bội phục!

Tần Tiêu cười khoát khoát tay:

- Có tiếng không có miếng bỏ đi, Lực Sĩ quá khen rồi.

Hàn huyền qua đi, Cao Lực Sĩ bộ dạng muốn nói lại thôi.

- Kỳ thật, tiểu nhân có mấy lời muốn nói với tướng quân, nhưng lo lắng có chút đường đột...

Tần Tiêu nói:

- Lực Sĩ có lời gì không ngại nói thẳng. Đã ngồi ở đây uống rượu cũng là duyên phận khó có được.

Trong nội tâm âm thầm có chút buồn cười: uống rượu nói chuyện phiếm với thái giám đúng là không được tự nhiên.

Cao Lực Sĩ chấp tay, nói:

- Tướng quân quả nhiên là người hào sảng... Tiểu nhân lần trước bị giáng chức, trước mắt mới một lần nữa được triệu vào cung, đây cũng là nhờ phúc của Lương Vương. Bởi như vậy trong triều có rất nhiều người cho rằng tiểu nhân là người của Lương Vương cho nên có chút buồn rầu. Tiểu nhân biết rõ Tần tướng quân cùng Lâm Truy Vương, Vệ Vương có giao tình không tệ, tiểu nhân cũng có duyên mấy lần gặp Lâm Truy

Vương, cả hai nói chuyện xem như hợp ý. Tiểu nhân từng nhiều lần nghe hấn nói về sự tích của đại nhân, quả thực làm lòng người sinh cảm phục!

- Khách khí khách khí. . .

Tần Tiêu thuận miệng ứng vài câu, trong nội tâm nghĩ thầm: Cao Lực Sĩ thằng này sớm như vậy đã có giao tình với Lý Long Cơ rồi sao? Hấn nói với ta những lời này là có ý gì, cho thấy lập trường sao? Ở trước mặt ta có cần làm như vậy sao?

Cao Lực Sĩ mỉm cười, nói:

- Tuy tướng quân trước mắt không có thể, nhưng tiểu nhân nhìn ra được dùng hùng tài thần võ của tướng quân nhất định thắng chức rất nhanh, đây là chuyện trong tầm tay.

Thanks

273. Chương 274: Đột Quyết Khiêu Khích

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 274: Đột Quyết Khiêu Khích

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

- Cái khác không nói, ngăn ngừa hai tháng tướng quân có thể làm cho công tử quân thoát thai hoá cốt, phần năng lực này thật sự là đương thời hiếm thấy.

Tần Tiêu vẫn thuận miệng đáp lại, trong nội tâm thầm nghĩ: tốt cho Cao Lực Sĩ, theo ý của người đã nhìn trúng tiềm lực của ta rồi? Người tiểu tử này, không đầu thai tới thế kỷ hai mươi một đầu cơ cổ phiếu đi, thật sự là lãng phí nhân tài! Dùng bộ dạng nhanh mồm nhanh miệng này của hấn, muốn làm gì thì mọi việc đều thuận lợi, thật đúng là không phải việc khó. Hấn hiện tại nói với ta chuyện này cũng là ‘ vật tận kỳ dụng (*xài cho đúng tác dụng) ’ a, tuy ta bây giờ chỉ là Lục Suất tướng quân đồng cung nhỏ nhỏ lại có thể muốn kéo giao tình, cũng giống như hấn từng làm với Lý Long Cơ, đúng là giáo hoạt...

Hai người cứ nói chuyện phiếm như thế cũng hơn một canh giờ. Giọng nói của Cao Lực Sĩ êm nhẹ đang lôi kéo làm quen với Tần Tiêu. Dù sao Cao Lực Sĩ bây giờ đang ở trong cung đình, là người bên cạnh hoàng đế, Tần Tiêu không có lý do đắc tội và lãnh đạm hấn. Về phần sau này thế nào thì có trời mới biết! Ai còn có thể đoán trước tên Cao Lực Sĩ này ngày sau quyền nghiêng vua và dân cơ chứ?

Sáng ngày thứ hai Tả Vệ Suất doanh nhỏ trại rời đi, Tần Tiêu cưỡi ngựa quay về kinh thành.

Tần Tiêu vừa mới tới Tả Vệ Suất phủ, còn chưa kịp ngồi xuống uống ngụm trà, Lý Trọng Tuấn thái tuế đã tới gọi to:

- Tần tướng quân đâu rồi? Người ở nơi nào?

Tần Tiêu khoát tay, nhìn thấy bọn người Lý Tự Nghiệp cười nói:

- Các người đi xuống nghỉ ngơi trước đi. Vệ Vương đến chắc là chuyện tốt.

Bọn người Lý Tự Nghiệp vừa mới lui ra ngoài Lý Trọng Tuấn đã xông vào trong phủ Tả Vệ Suất, hoảng hốt chạy tới trước mặt Tần Tiêu, cảm thán một tiếng nện vào bàn:

- Xong, toàn bộ hết rồi! Lão tử thật sự xong đời rồi.

Tần Tiêu có chút buồn cười, nghĩ thầm: chạy tới chỗ của ta phát bực cái gì? Còn có chuyện gì có thể làm cho thái tuế gia này bực mình như vậy?

Tần Tiêu vui vẻ, nói:

- Điện hạ, hôm nay có rảnh đi tới đông cung làm gì? Đã xảy ra chuyện quỷ khóc thần sầu gì sao, khiến cho Vệ Vương lại kinh hoàng như vậy?

Lý Trọng Tuấn rũ đầu, khoát khoát tay, nhìn hẩn thương tâm nói không ra lời.

Tần Tiêu cười nói:

- Hẩn là vì nha đầu Tử Địch sao?

- Không phải! Nha đầu kia căn bản không chịu gặp ta, mỗi ngày như thế nên ta quen rồi.

Lý Trọng Tuấn nhìn hẩn lúc này muốn khóc.

- Lần này nha, ta chạy trời không khỏi nắng rồi, hảo huynh đệ, người nhất định phải nghĩ biện pháp giúp ta!

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, điện hạ có gì nói mau đi.

Lý Trọng Tuấn thở dài một hơi, thương tâm nói ra:

- Hai tháng trước Đột Quyết Mặc Hạ Khả Hẩn phái người đến nghị hòa với Đại Chu. Mà sứ thần chết tiết ăn chùa ở chùa thì không nói đi, hẩn lại nghĩ ra chủ ý cùi bắp, nói là phải gả con gái của Mặc Hạ cho hoàng thân để nghị hòa, xem như tỏ vẻ thành ý, mẫu thân của ta nha, thái tử hiện tại có hai đứa con, đệ đệ của ta hiện tại còn chưa được mười tuổi nên đây không phải đang giết ta sao? Loại nữ nhân này dễ lấy như vậy? Cả ngày uống sữa dê mà lớn lên, không có người nào uống sữa mẹ cả, sữa bò, sữa dê toàn thân mùi khai, vài năm không tắm rửa, nói không chừng còn trắng kiện hơn cả Lý Tự Nghiệp. So với Thiết Nô còn đen hơn! Lão thiên gia, không phải đang chơi ta sao? Lý Trọng Tuấn ta phong lưu phóng khoáng phải kết hôn với lão bà như vậy sao!

Lý Trọng Tuấn nói vô cùng thê lương. Lải nhải nước bọt bay loạn. Tần Tiêu nghe một nửa thật sự nhện không được, cười ha hả:

- Điện hạ, đây là chuyện tốt nha! Người ta tốt xấu gì cũng là công chúa của một nước!

- Mả mẹ nó, người bây giờ đầy hơi nên nói móc ta à?

Lý Trọng Tuấn oán hận mắng lên.

- Nếu ta đem lão bà này làm chánh phi của vương phủ thì làm gì còn ngày tốt lành nữa? Người Đột Quyết này đều là lang sói, tùy thời lại đi khai chiến với Đại Chu. Cuộc chiến này đánh nhau ta bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió! Còn nữa, dứt bỏ không nói, ta hiện tại còn chưa lập người nào làm phi, trong ngày còn tiêu sái khoái hoạt đã nghiện rồi! Lấy lão bà lang sói quay về thì cả ngày sẽ bị léo nhéo bên tai; về đến nhà, khí lực so với ta còn lớn hơn, nếu nàng ta cưỡi ngựa còn lừng nhục ta tới hừng đông... Trời ạ, huynh đệ, nghĩ tới chuyện này ta không còn hy vọng gì nữa rồi! Lần này người không giúp ta thì ta sẽ trốn không ra gặp người nữa.

Tần Tiêu cười hàm răng cũng mỗi như cay mũi, Lý Trọng Tuấn này thật sự có ý tứ. Chiếu theo lời hẩn nói thì nữ nhân Đột Quyết vô cùng bư hẩn, mà nữ nhân như vậy sẽ lên giường của quận vương.

Lý Trọng Tuấn vừa vội vừa tức, xông lên véo cổ của Tần Tiêu:

- Còn cười! Lão tử không để yên cho người!

Tần Tiêu cười lớn né tránh, thật vất vả cố nén ý cười:

- Điện hạ, người đừng có gấp, trước tiên ta hỏi rõ mấy chuyện mới nghĩ biện pháp giúp người được!

Lý Trọng Tuấn gấp khó dần nổi:

- Hỏi đi, người muốn biết cái gì?

Tần Tiêu suy nghĩ một chút, nói ra:

- Đầu tiên sứ thần Đột Quyết khẳng định sẽ không mang công chúa tới, đúng không?

- Như thế.

Lý Trọng Tuấn gật gật đầu, nói:

- Những lão hồ ly trên thảo nguyên này còn không dễ thương lượng công việc như vậy, hấn không muốn mang công chúa tới để làm bản thân bị động.

Tần Tiêu nói tiếp:

- Sau đó thì sao, điện hạ vừa rồi cũng nói Đột Quyết cùng Đại Chu tùy thời đều có khả năng khai chiến. Hơn nữa cho dù không khai chiến Đột Quyết là dân tộc du mục không xâm lược thì không cách nào duy trì sinh kế. Cho nên lần này bọn họ chủ động đi tới giao hảo khôn ngoài mấy nguyên nhân.

- Người kéo chuyện ra xa vậy làm gì? Bây giờ cầu người giúp ta từ hôn đấy, cũng không phải hai thừa tướng trao đổi chuyện quốc gia đại sự!

Lý Trọng Tuấn hơi ngáp nói ra:

- Hoàng đế tìm thái tử đi thương nghị chuyện này, đoán chừng hai ngày này ý chỉ sẽ hạ xuống. Nếu người không giúp ta sớm thì chuyện này xong rồi.

- Đừng nóng vội đừng nóng vội, chuyện này không có biện pháp nhanh như vậy.

Tần Tiêu mang chén trà đưa cho Lý Trọng Tuấn, lại bảo hấn an tâm một chút.

- Mấy nguyên nhân trong đó đơn giản là gần đây biên cảnh Đại Chu canh phòng quá nghiêm, người Đột Quyết khó kiếm được chất béo gì, bản thân lại đang trong thời kỳ suy yếu; còn nữa, khả năng trong nước xảy ra vấn đề, lo lắng Đại Chu xâm lấn quy mô. Sau đó mới nghĩ ra biện pháp chủ động nghị hòa. Bọn chúng biết rõ đại Chu ta khai chiến thì không sợ bất cứ kẻ nào, nhưng vẫn luôn dĩ hòa vi quý, an dân dưỡng tức, Vũ Hoàng bệ hạ bao năm qua dụng binh với Đột Quyết hiệu quả không rõ ràng, cố tình nghị hòa. Vì vậy cử động này nhất định thành công. Về phần Mặc Hạ thành ý hay không vậy thật khó nói. Ngay cả bệ hạ cũng nghĩ ra vấn đề này, Mặc Hạ lão hồ ly sẽ dễ nói chuyện vậy sao? Vạn nhất hai nước lại đánh nhau chẳng phải là đem con gái của mình đẩy vào hố lửa sao?

Thanks

274. Chương 275: Đột Quyết Khiêu Khích (2)

Chương 275: Đột quyết khiêu khích (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .vn

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Lý Trọng Tuấn nháy mắt, kinh ngạc “Ah” một tiếng:

- Ý của người là Mặc Hạ sẽ không đưa con gái tới, giày vò như vậy chỉ là thuật che mắt, vì cái gọi là tỏ vẻ ‘ thành ý ’?

Tần Tiêu nhíu mày, cười cười:

- Vô cùng có khả năng.

Lý Trọng Tuấn chậm rãi gật gật đầu:

- Chiều theo lời người nói đúng là rất có đạo lý. Xem ra ta thật bị váng đầu chút ít. Dùng tính tình của Mặc Hạ kia thì sao có thể chủ động đưa con gái tới Đại Chu làm con tin chứ? Nếu hấn không xâm lược. Khởi mào một ít chiến sự thì trên thảo nguyên mệnh mông kia căn bản đủ làm hấn lạnh rãng rồi, lại nói mua đồ còn không sáng khoái bằng đoạt đồ nha.

Tần Tiêu thấy Lý Trọng Tuấn lại bắt đầu lải nhải, trong nội tâm lại cười lên.

Lý Trọng Tuấn một mình lải nhải một hồi thấy Tần Tiêu không có đáp lời, mới tỉnh ngộ lại. Thản nhiên cười nói:

- Nhưng mà không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nói không chừng lão tiểu tử kia đầu óc choáng váng. Thực thật sự đem con gái gả tới thì sao? Đến lúc đó, Tần huynh đệ. Chuyện này người phải giúp ta giải quyết. Dù nói thế nào ta hiện tại cũng là anh vợ của người nha.

Tần Tiêu nghe hấn nói chuyện không chút che lấp thì vội vàng dựng thẳng ngón tay, nói nhỏ:

- Nhỏ giọng một chút đi! Nơi này chính là đông cung!

Lý Trọng Tuấn tới trước mặt Tần Tiêu, vỗ vai hấn, nói:

- Người đúng là, tiểu tử! Vụng trộm đem em gái của ta xử lý xong rồi còn không có thư từ qua lại! Nếu không phải ta đi tới chỗ của người nhìn thấy Tiên Nhi đổi búi tóc phu nhân, ta còn không biết đấy! Nha đầu kia ta đã sớm nói qua rồi, Tiên Nhi rất kiêu ngạo! Nhưng mà hôn sự người xử lý thế nào?

Tần Tiêu cười hắc hắc, nói:

- Thật xấu hổ, một tháng trước chúng ta đã xử lý hôn sự trong yên lặng rồi. Người cũng biết, hoàng đế cùng thái tử đều có ý muốn ta lấy một em gái khác của người. Thái Bình quận chúa Lý Khảo Nhi, lúc ấy ta đã cự tuyệt! Hôn sự này ta không dám làm đường hoàng. Hôn sự xử lý sau đi! Tối nay người đi tới phủ của ta uống vài ly rượu mừng nhé!

Lý Trọng Tuấn buông tay ra ngồi lại, cảm giận chỉ vào Tần Tiêu. Thấp giọng mắng:

- Xú tiểu tử, có chút bổn sự! Người mới quen Tiên Nhi bao nhiêu ngày? Nhưng mà người quyết định đúng đấy, người không cưới tiểu tiện nhân Lý Khảo Nhi kia là đúng! Tiểu tiện nhân này tuy là cùng mẹ sinh ra với Tiên Nhi, bề ngoài có bảy phần giống nhau, nhưng mà tính tình cách biệt một trời một vực. Điều ngoa tùy hứng không nói đạo lý. Đừng nhìn nàng hiện tại mới mười lăm mười sáu tuổi, nếu không phải có Vũ Hoàng uy hiếp, nàng đã làm ông trời rồi! Trong thiên hạ trừ Vũ Hoàng thì nàng không sợ người nào! Thái tử cùng Thái Tử Phi sủng ái nàng không cần phải nói!

Tần Tiêu nói thầm trong lòng: xem ra Lý Trọng Tuấn cùng Lý Khảo Nhi không hợp nhân! Lịch sử Đại Đường cũng ghi rõ hai cực phẩm ác phụ. Lý Khảo Nhi cùng mẹ ruột của nàng đã đem Đại Đường giày vò vài năm!

Tần Tiêu nói ra:

- Điện hạ, nếu đã là thân sinh thì tuổi của nàng còn nhỏ, người nên nhịn một chút đi. Không nhìn thấy thì không tức giận. Lại nói mấy ngày nay người rất tốt lành nha! Ha ha!

Lý Trọng Tuấn oán hận nhào lên, vừa muốn véo người:

- Ta nói rồi, không nên nói móc ta!

Nói chuyện không bao lâu với Lý Trọng Tuấn thì nội cung phái người tới giục, muốn bọn người Tần Tiêu tiến cung, đến Túc Vũ đình kiến giá. Đúng lúc Lý Trọng Tuấn cũng ở nơi đây, thái giám truyền chỉ cũng đỡ phải chạy một đoạn nữa, đem lệnh của hoàng đế bảo hấn vào cùng.

Mọi người sửa sang y phục một hồi đồng loạt tiến cung, đến Túc Vũ đình.

Võ Tắc Thiên thì ngồi trên long ỷ cao, hai bên có tùy tùng đứng cạnh, một bên là sứ thần Đột Quyết, đằng một bên là Trương Giản Chi, Diêu Sùng cùng Võ Tam Tư mấy quan to, các loại rượu ngon món ngon cũng được bày ra.

Tần Tiêu, Lý Trọng Tuấn, Lý Tự Nghiệp cùng Điền Trân bốn người tiến lên lạy hoàng đế, sau đó được ban ngồi.

Tần Tiêu đưa mắt đánh giá sứ thần Đột Quyết râu quai nón, mái tóc kết thành từng búi dài tới cổ, trời rất nóng cũng mang mũ da. Trong đó có một gia hỏa cường tráng cao lớn, cơ bắp toàn thân như nổ tung, râu tóc màu đen, vẻ mặt vẻ hung hãn.

Trong nội tâm Tần Tiêu nói thầm: hai nước nghị sự còn gọi Tả Vệ Suất phó suất nho nhỏ như ta tới làm gì? Thời điểm đang nghị hoặc Võ Tắc Thiên mở miệng, nói:

- Di Lực Tham Hãn, vị tướng quân vừa mới tới kia chính là võ trạng nguyên Tần Tiêu đầu tiên của Đại Chu mà người muốn gặp; bên cạnh hắn theo thứ tự là bảng nhãn và thám hoa Lý Tự Nghiệp, Điền Trân.

Trong sứ thần Đột Quyết có một người đàn ông hơn bốn mươi cao lớn đứng lên, đi vào trung ương yển hội, xoay người hành lễ, ngữ điệu đông cứng nói ra:

- Đa tạ hoàng đế bệ hạ! Đàn ông Đột Quyết chúng ta sùng bái nhất là dũng sĩ, thấy võ trạng nguyên của Đại Chu vương triều đứng là tam sinh hữu hạnh!

Tần Tiêu ngồi ở trên ghế nhìn thấy Di Lực Tham Hãn cùng đám Đột Quyết nhìn qua hắn, chắp chắp tay mỉm cười đáp lễ.

Di Lực Tham Hãn dò xét Tần Tiêu một hồi, tiếp tục nói:

- Hoàng đế bệ hạ, thần có thỉnh cầu, mong hoàng đế bệ hạ đáp ứng.

Võ Tắc Thiên nói:

- Nói đi.

- Đa tạ bệ hạ.

Di Lực Tham Hãn lại thi lễ, tiếp tục nói:

- Lần này đi cùng thần còn có Đột Quyết đệ nhất dũng sĩ Lực Hạ Đạt. Thần, thỉnh bệ hạ cho phép Lực Hạ Đạt cùng võ trạng nguyên Tần tướng quân của Đại Chu luận võ một hồi.

Di Lực Tham Hãn nói với âm tiết đông cứng, một người đàn ông Đột Quyết trên ghế quỳ rạp xuống, nói:

- Lực Hạ Đạt thỉnh hoàng đế bệ hạ cho phép! Nguyên vọng cả đời của Lực Hạ Đạt là tìm dũng sĩ đánh bại ta! Lực Hạ Đạt hy vọng người này chính là võ trạng nguyên của Đại Chu!

Trên mặt Võ Tắc Thiên tối tăm phiền muộn và tức giận: Lực Hạ Đạt này cực kỳ vô lễ thô lỗ, thật sự là người thiếu văn minh, không hiểu lễ nghi!

Di Lực Tham Hãn cảm giác có chút khác thường thì nói:

- Bệ hạ thứ tội! Lực Hạ Đạt là kẻ mãng phu, không hiểu được lễ nghi của Đại Chu vương triều...

Võ Tắc Thiên trì hoãn tổ sắc mặt, khoát khoát tay:

- Quý sứ không cần đa lễ, người không biết vô tội. Tần Tiêu!

Tần Tiêu đi ra, chắp tay vái chào:

- Có thần!

Võ Tắc Thiên mỉm cười gật gật đầu, nhìn qua bộ dáng của Tần Tiêu thì rất hài lòng, nói ra:

- Di Lực Tham Hãn cùng Lực Hạ Đạt đưa ra thỉnh cầu luận võ, người nguyện ý tiếp khiêu chiến hay không?

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng, ngang nhiên nói:

- Tướng sĩ Đại Chu chúng ta chưa bao giờ sợ khiêu chiến. Thần nguyện ý tiếp nhận!

- Tốt

Võ Tắc Thiên mặt lộ vẻ vui mừng, nói:

- Tần Tiêu, trầm chuẩn y cho người và Lực Hạ Đạt chiến một trận. Nhưng phải nhớ là người ta là khách ở xa, nên điểm tới là ngừng, không nên làm thất lễ.

Di Lực Tham Hân cùng Lực Hạ Đạt ở bên cạnh đáp ứng một tiếng, thật sự có chút khó chịu, Lực Hạ Đạt càng không nhịn được, lại quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Bệ hạ, Lực Hạ Đạt không muốn Tần tướng quân nhượng chiêu. Nguyên ý chiến một trận với Tần tướng quân, sinh tử tất cả do thiên mệnh!

275. Chương 276: Tay Không Bắt Lợn Rừng

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 276: Tay Không Bắt Lợn Rừng

- Đây mới là hành vi của kẻ dũng sĩ, nếu như Đại Chu có người nào giết được Lực Hạ Đạt ta, ta chỉ có kính ngưỡng chứ không oán giận!

Di Lực Tham Hân đem Lực Hạ Đạt kéo qua một bên, vội vàng nói:

- Bệ hạ thứ tội! Tất cả nghe theo ý chỉ của bệ hạ, điểm tới là ngừng được rồi...

Võ Tắc Thiên nhắm con mắt lại tránh lộ ra sát khí, thản nhiên nói:

- Hai nước nghị hòa, không thể phân sinh tử, đây là điềm xấu. Tần Tiêu, ý của trẫm vừa rồi người hiểu ý chứ?

Tần Tiêu đưa mắt nhìn qua sắc mặt của Võ Tắc Thiên, chấp tay nói:

- Thần hiểu, bệ hạ yên tâm.

Trong lòng nghiêm nghị nói: xem ra hoàng đế cũng đã động sát cơ! Không thể phân sinh tử? Ý kia chính là đánh cho tàn tật? Tốt Tốt ột tên trâu điên Lực Hạ Đạt, lại dám về mặt của ta, chỉ mặt ta khiêu chiến, hẳn người cho rằng ta sợ người sao?

Xem ta thu thập người thế nào?

Đại Minh cung, võ đài bắc nha Vũ lâm quân.

Đầu năm Tần Tiêu ở chỗ này đoạt được chức võ trạng nguyên. Hôm nay lại đại biểu Đại Chu vương triều nghênh chiến khiêu chiến của đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết.

Hai người đều mặc áo giáp nhẹ đi lên võ đài. Trên người Tần Tiêu mặc trang phục huấn luyện của bộ đội đặc chủng, áo ba lỗ và quần quần, giày da. Trang phục khác thường làm cho nhiều người đưa mắt nhìn.

Lực Hạ Đạt mặt lộ tinh quang, trong đôi mắt lộ ra sát khí dữ tợn, kéo dây lưng quần và đôi giày da trâu, thân thể to như cột điện đi ra giữa sân.

Võ Tắc Thiên nói:

- Hai nước thân thiện hữu hảo, luận võ chỉ bằng võ nghệ, xúc tiến hữu nghị. Không được sử dụng binh khí sợ có đổ máu tổn thương hòa khí. Nếu như đôi phương ngã xuống đất hay đầu hàng thì tính là thua, một phương khác phải lập tức dừng tay. Nếu không Vũ lâm quân sẽ can thiệp.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm buồn cười: có cần hay binh khí hay không với ta mà nói khác nhau không lớn! Thân thể của ta là vũ khí tốt nhất! Lực Hạ Đạt chính là con heo rừng trắng kiện, hôm nay ta phải tay không bắt lợn rừng rồi.

Tần Tiêu đi vào trong sân đưa mắt nhìn, Thượng Quan Uyển Nhi không biết lúc nào cũng tới đứng nơi xa nhìn hẩn. Tần Tiêu mỉm cười, trong nội tâm nói thầm: Uyển Nhi cũng tới trợ trận, xem ra phải đánh một trận thật đẹp mới được!

Lực Hạ Đạt run lấy bầy cánh tay, lắc lắc cổ, vẻ mặt sát khí khinh người, cơ ngực như đồng thau đang run lên, nhìn bộ dạng này hẩn hận không thể xé xác của Tần Tiêu.

Một tiếng chiêng vang lên, Cao Lực Sĩ hô một tiếng “Bắt đầu” thì Lực Hạ Đạt không chờ đợi mà xông lên, một nắm đấm đánh vào mặt của Tần Tiêu.

Tần Tiêu đưa mắt nhìn qua. Duỗi cánh tay đưa ra đỡ, lợi dụng lực đạo bắn ra cách Lực Hạ Đạt ba bước.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm cả kinh nói: đúng là có sức lực, không thể xem thường! Theo lý thuyết hẩn đấm thẳng như vậy ta sẽ ngăn cản được, có lẽ không nhiều lực trùng kích lắm, không nghĩ tới lại lui ra phía sau.

Lực Hạ Đạt một kích không thành không đợi quyền kinh biến mất, quay bay lên quét chân đã ngang, hẩn giống như vòi rồng cuồng hoành bá đạo. Tần Tiêu búng người lên cong chân lại. Bay lên đạp lên chân làm Lực Hạ Đạt giận dữ, một chân vừa thu hồi thân thể đứng không vững, thân thể như báo săn nhào người về phía trước, hai đấm đều xuất hiện thẳng kích vào ngực Tần Tiêu!

Thân thể Tần Tiêu còn chưa rơi xuống đất cũng cảm giác cương phong từ phía Lực Hạ Đạt, tốc độ thật nhanh!

Việc này không nên chậm trễ, Tần Tiêu dùng chân xảo diệu đá vào cánh tay của Lực Hạ Đạt, thân thể xoay tròn rồi lặng yên hạ xuống đất.

Lực Hạ Đạt nhíu mày, hét lớn:

- Người đây là ý gì, vì cái gì không đánh mà trốn tránh? Là nam nhân thì cứ quyết thắng thua! Thượng võ giống như chiến trường, không phải người chết thì ta sống! Người trốn như vậy phải đánh tới khi nào?

Tần Tiêu dương dương tự đắc nhíu mày miệt thị thấp giọng nói:

- Lực Hạ Đạt. Nếu không phải có hoàng đế bệ hạ và cả triều văn võ cùng Di Lực Tham Hẩn lược trận cho người, ba chiêu vừa rồi của người ta có chín lần cơ hội đánh ngã người rồi. Ta vì lễ nghĩa bang giao, muốn tôn trọng khách nhân. Ba chiêu vừa rồi là nhường cho người đấy.

- Người, vô sỉ mọi rợ!

Lực Hạ Đạt giận dữ hét.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, quyết thắng bại với ta.

Tần Tiêu cười nói:

- Tiếp tục hét to hơn đi. Để cho bọn họ biết người đang gây hẩn với ta! Bằng không thì làm sao đánh thống khoái!

- Chó má! Chó má!

Lực Hạ Đạt kêu to xông lên, quát:

- Đánh với ta!

Tần Tiêu nhíu mày, toàn thân phát lực hai đấm hình thành quyền tiêm, trước sau che ở trước ngực, dĩ dật đãi lao (*dùng khỏe ứng mệt) chờ Lực Hạ Đạt bổ nhào tới trước mặt!

Lực Hạ Đạt gơ nắm đấm lớn như cái chén vung mạnh đánh vào ngực bụng của Tần Tiêu. Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm cười lạnh: chỉ biết tiến công không lo phòng thủ. Hai đấm đều xuất hiện trước ngực chính là sơ hở!

Mắt thấy nắm đấm của Lực Hạ Đạt đánh tới trước mặt của Tần Tiêu, Tần Tiêu hơi nghiêng vai sườn trái tránh né, tay trái đấm móc trùng hợp đánh vào giữ hai tay của hẩn tiến vào giữa ngực Thiên Trung!

Lực Hạ Đạt quát to một tiếng, thất tha thất thểu lui ra phía sau vài bước, xoa ngực thở gấp:

- Tốt... Tốt tặc mọi rợ! Gia gia xem thường quý kẻ của người rồi.

Trên khán đài xa xa đã bộc phát tiếng trầm trồ khen ngợi.

Tần Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu:

- Người không cảm tạ ta hạ thủ lưu tình, ngược lại nói ta giáo hoạt. Vừa rồi nếu ta dùng nhiều vài phần khí lực thì người bây giờ cũng không phải chỉ đau nhức đơn giản như vậy đâu, sớm phơi thây vô đài, bị người mang đi.

- Phi, người nói láo!

Lực Hạ Đạt lớn tiếng rống lên, trung khí mười phần, hai tay vung lên, cơ ngực lại run lên,

- Chút lực lượng này chỉ làm da lão tử ngứa mà thôi.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm kinh nghi: thằng này thân thể đúng là cường hoành! Tuy một kích này ta hạ thủ lưu tình, nhưng ít ra cũng khiến người khác thở hổn hển không còn khí lực, thể chất kém một chút có thể ngã xuống đất không đứng dậy nổi. Thằng này không biết làm cái gì. Đoán chừng đã luyện qua công phu ngoại gia, cơ bắp cốt cách vô cùng cường hoành!

Lúc này đây Lực Hạ Đạt cẩn thận hơn rất nhiều, thời điểm đánh ra một quyền thì sơ hở ít hơn nhiều, hơn nữa tốc độ ra quyền và đấm cũng mạnh hơn.

Tần Tiêu không dám khinh thường, không đáng cứng đối cứng làm tiêu hao thể lực, hẩn lắc thân tránh né cực kỳ linh hoạt, thời điểm lực đạo ra quyền giảm đi thì hẩn ra quyền đón đỡ một chút, vì chính mình thắng được thời gian đối chiến.

Người ở bên ngoài nhìn thì thấy Tần Tiêu đang lâm vào hạ phong, chỉ có chống đỡ không có lực ào ào thủ!

Lực Hạ Đạt mừng rỡ trong lòng, ra quyền càng mạnh hơn, đem Tần Tiêu tránh trái tránh phải, khó khăn lắm mới lảng tránh được. Nhưng qua một hồi trong lòng của hẩn lại sợ hãi: đùa nghịch cả buổi nhìn thì uy phong vô hạn chiếm hết ưu thế, nhưng không có đánh trúng quyền nào! Thằng này đang tiêu hao thể lực của ta?

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm buồn cười: khó có được cơ hội luận võ lại đùa nghịch lâu như vậy!

276. Chương 277: Tay Không Bắt Lợn Rừng (2)

Chương 277: Tay không bắt lợn rừng (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Cho người hiểu đạo lý đánh càng hung thì cũng chỉ là hổ giấy! Người và những người Đột Quyết này là giống nhau, luôn hùng hổ đến gây chuyện. Kết quả chỉ có kết quả bại vong!

Tần Tiêu liên tiếp trốn tránh hơn mười chiêu làm Lực Hạ Đạt tức giận nóng tính, thu hồi quyền lại mắng to:

- Người đang chơi bịp bợm gì thế? Người không có đánh sao? Trốn cái rắm gì mà trốn!

Tần Tiêu cười nói:

- Muốn chơi thật? Tốt lắm, đến đây!

Vừa dứt lời Tần Tiêu chủ động xuất kích!

Hơi cong người bắn lên. Toàn thân của hắn giống như mũi tên, một chân đá thẳng vào ngực của Lực Hạ Đạt!

Lực Hạ Đạt quá sợ hãi

- Tới thật nhanh!

Chiêu này tránh né không kịp hai tay giao nhau ở trước ngực.

“Phanh” một tiếng Tần Tiêu đã đá tới, thân thể Lực Hạ Đạt lù lù bất động, nhưng mà hai tay lại đau nhức kịch liệt, trong nội tâm nổi giận mắg: tên mặt trắng nhỏ này thật mọi rợ, không ngờ lực đạo mạnh như vậy!

Tần Tiêu cũng không có biến chiêu, quay người đá lên một cước, đá qua khe hở đầu vai của Lực Hạ Đạt, đá vào vai và Lực Hạ Đạt dựng một tay ngăn cản một cước này. Hắn từ lực đạo này làm trọng tâm của Lực Hạ Đạt thay đổi, Lực Hạ Đạt mượn cơ hội này nhảy qua hai bước mới giảm bớt lực tác động.

Tần Tiêu xuất hai cước liền bất động. Khinh miệt cười nói:

- Đến nha, lợn rừng. Ta mới dùng hai chiêu ngươi đã không chống được, chẳng phải vừa rồi đánh nhiệt tình lắm sao!

- Khốn khiếp!

Con mắt Lực Hạ Đạt cũng hồng lên, tức giận thối râu ria, rống giận nhào đầu về phía Tần Tiêu!

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm buồn cười: lâm trận đối địch còn nổi giận, đây không phải tìm chết sao!

Lực Hạ Đạt phát quyền thành trảo, hướng cổ họng của Tần Tiêu mà đánh tới. Tần Tiêu tròn thân tránh né, thân thể hơi nghiêng đưa chân đá xoáy vào mặt của đối phương!

Nhưng mà Lực Hạ Đạt căn bản không quan tâm mình bị đánh trúng, một kích này rất gắng gượng, hai tay vung hai trảo vào đầu vai của Tần Tiêu!

Trong nội tâm Tần Tiêu cả kinh: khá lắm, xuất đấu pháp liều mạng rồi! Mạng của lão tử đáng giá lắm, không đáng đổi với ngươi!

Lực Hạ Đạt hung ác cắn răng, răng vỡ máu tươi chảy xuống đất, dữ tợn cười to nói:

- Tiểu tử, hai trảo của gia gia ngay cả đá cũng bị bóp nát! Ngươi mơ tưởng chạy trốn nữa đi!

Dứt lời hai tay đột nhiên phát lực muốn đem giáp cốt của Tần Tiêu bóp nát!

Tần Tiêu lạnh giọng khê hừ, hai tay run lên đơn giản tránh né hai trảo này, thản nhiên đứng ở một bên, trào phúng nói:

- Thật sao, tại sao ta cảm thấy muốn thoát ra khỏi hai trảo này lại dễ dàng như vậy!

Lực Hạ Đạt trừng to mắt, cả kinh kêu lên: xem tại

- Làm sao có thể! Ngươi đang sử dụng yêu pháp gì! Vì sao vai của ngươi còn cứng hơn cả đá, trơn hơn cá trạch?

Tần Tiêu ngạo nghễ nói:

- Ngươi cho rằng chỉ có ngươi mới luyện xương cốt sao? Trong võ học tuyệt kỹ trừ Ngạnh Khí Công luyện toàn thân cứng rắn như sắt thì còn có thể luyện thân thể linh hoạt, cương nhu cũng tế, trong võ học của chúng ta thì loại người chỉ biết dùng thân thể như ngươi chẳng khác gì lợn rừng cả.

Lực Hạ Đạt không tự chủ được sờ sờ gò má nơi bị Tần Tiêu đá một cước, hắn phun một ngụm máu, hai mắt đầy lửa giận nhìn qua Tần Tiêu.

Tần Tiêu cười nói:

- Trong lòng người có phải đang suy nghĩ chiêu vừa rồi đã trả giá bao nhiêu đúng không? Lại nói tiếp, công phu của người không tệ.

Lực Hạ Đạt nghe vậy càng tức giận hơn nữa, cũng lười nói nhảm, trong cổ họng phát ra tiếng gào thét như dã thú, toàn thân như thái sơn áp đỉnh nhào đầu về phía trước.

- Lang Phốc!

Trong lòng Tần Tiêu cả nói:

- Đột Quyết mọi rợ này ngay cả mạng cũng không cần sao? Loại chiêu thức này cũng dám sử dụng.

Tần Tiêu nghe nghe nói qua người Đột Quyết từ nhỏ đã tập võ, lớn lên trên lưng ngựa, ai có thể đánh thắng không bại thì đó là anh hùng của thảo nguyên. Trên chiến trường, mỗi người đều có một tay một chiêu số đồng quy vu tận này, loại chiêu thức Lang Phốc này là một trong số đó. Hoàn toàn không quan tâm tới sơ hở toàn thân, chỉ cần đánh bại được tướng địch!

Tốc độ của Lực Hạ Đạt nhanh chưa từng có, hai đấm đều xuất hiện không quan tâm nện vào người Tần Tiêu!

Một quyền này đánh xuống thì thiết bản cũng lồm xồm xuống.

Võ công trong thiên hạ duy nhanh không phá! Lực Hạ Đạt một chiêu này đúng là liều lĩnh tấn mãnh bá đạo! Hơn nữa trên đời lợi hại nhất chính là người không sợ chết. Người có can đảm lấy mạng đổi mạng cũng là chiêu thức lợi hại nhất!

Tinh thần của Tần Tiêu rung mình không dám lãnh đạm, đợi đến lúc quyền phong tới gần người thì cả thân thể như con cua co người lại, hần linh hoạt tránh né ra phía sau đối thủ, vung chân lên đá vào ót của Lực Hạ Đạt!

Lực Hạ Đạt rất nhanh, nhưng mà Tần Tiêu còn nhanh hơn hần nhiều!

Lực Hạ Đạt toàn lực đánh ra trước thì một cước tốc độ cực nhanh đá vào ót của hần, toàn thân gục xuống phía trước, ầm ầm ngã xuống đất, trượt thật dài trên đất.

Tần Tiêu thu chân thở gấp. Chỉ có hai người mới biết vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm! Tần Tiêu chỉ cần chậm hơn nửa nhịp cũng sẽ bị Lực Hạ Đạt đánh chết tại chỗ!

- Nguy hiểm thật! Thằng này đúng là có ít công phu, nhưng mà không hiểu xảo kinh!

Trong lòng Tần Tiêu nói thầm.

- Nếu không phải ta đem tác thủ và kỹ xảo Phi Tiên Bộ dung hợp vận dụng thì loại đấu pháp kỳ quái và thân pháp này chính là đối thủ cực mạnh.

Lực Hạ Đạt nằm rạp trên mặt đất, sau nửa ngày không có nhúc nhích.

Một ít người trên đài đang xem cuộc chiến đều kinh ngạc đứng dậy, ầm ầm có người nói:

- Chết sao?

Tần Tiêu cất bước đi đến bên người Lực Hạ Đạt, nói ra:

- Đứng lên đi, đừng giả bộ chết. Một cước kia không có đá trúng tử huyệt của người, cũng không đá vỡ đầu của người.

Lực Hạ Đạt nằm rạp trên mặt đất vẫn không chút sứt mẻ gì, hơn phân nửa hần vung quyền oán hận, không ngờ khóc lớn!

Di Lực Tham Hần vội vàng gọi người kéo hần đứng đi, đi đến trước sân rồng của hoàng đế, xoay người thở dài:

- Hoàng đế bệ hạ, Đại Chu Vô Trạng Nguyên quả nhiên kỹ nghệ kinh người, võ dũng vô địch! Ta cực kỳ bội phục, đàn ông Đột Quyết của ta ngưỡng mộ vạn phần!

Võ Tắc Thiên lúc đầu còn lo lắng Tần Tiêu hạ nặng tay, đánh chết Lực Hạ Đạt, lúc này thấy hắn không chết thì yên lòng, thoả mãn cười nói:

- Di Lực Tham Hãn không cần khách khí. Luận bàn võ nghệ bỏ đi, có thắng có bại cũng là chuyện thường. Đột Quyết nhiều mãnh tướng, kiêu tướng xuất hiện lớp lớp trên chiến trường, cũng làm cho trẫm cảm phục.

Trong nội tâm Di Lực Tham Hãn vui vẻ.

- Đa tạ bộ hạ tán dương!

Võ Tắc Thiên gật gù đầu, khoan khoái dễ chịu nói ra:

- Được rồi, luận võ đã chấm dứt. Chúng ta cũng nên quay về vũ đình, thưởng thức ca múa nâng cốc ngôn hoan. Tần Tiêu người vất vả. Sau đó trẫm sẽ đích thân mời rượu người.

Tần Tiêu tiến lên tạ ơn, trong nội tâm thầm nghĩ: xem ra lần này hợp ý của hoàng đế. Đã diệt khí diễm căn quấy của người Đột Quyết, lại không có tai nạn chết người. Lực Hạ Đạt này cũng là đàn ông, ít nhất không có xài ám chiêu gì. Đánh thua thì khóc như con nít.

277. Chương 278: Cô Em Vợ Lăng Lơ

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 278: Cô Em Vợ Lăng Lơ

Tần Tiêu tiến lên tạ ơn, trong nội tâm thầm nghĩ: xem ra lần này hợp ý của hoàng đế. Đã diệt khí diễm căn quấy của người Đột Quyết, lại không có tai nạn chết người. Lực Hạ Đạt này cũng là đàn ông, ít nhất không có xài ám chiêu gì. Đánh thua thì khóc như con nít. Xem ra người Đột Quyết sùng bái võ lực còn hơn cả Đại Chu. Đệ nhất dũng sĩ của Đột Quyết bị ta đánh cho rớt rơi đầy đất, sau khi trở về sẽ không thất cổ tự sát chứ? A!

Hoàng đế bãi giá, một ít văn thần võ tướng đều nhao nhao tiến đến trước mặt Tần Tiêu chúc mừng. Nhất là Lý Tự Nghiệp, Điền Trân là những võ tướng ném Tần Tiêu lên trời, lớn tiếng hoan hô, ngay cả Đường Hưu Cảnh Binh Bộ Thượng Thư cũng tới tham gia náo nhiệt, lúc này vui vẻ nổi lên.

Tần Tiêu lại ần ần nhìn thấy Võ Ý Tông ở cách đó không xa phẫn hận dậm chân, tức giận rời đi.

Trên yến tiệc Túc Vũ Đình, Võ Tắc Thiên dung quang toả sáng tinh thần sáng láng, lúc nào cũng khích lệ quan lại cùng sứ thần Đột Quyết uống rượu. Hoàng đế cao hứng như vậy, quần thần đương nhiên là buông lỏng, họ nâng cốc mời rượu lẫn nhau đàm tiếu sinh hoan.

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp, Điền Trân ngồi cùng một chỗ nhìn đám người sứ thần Đột Quyết đối diện, mỗi người đều nhìn nhau cười.

Tiệc rượu hơn phân nửa, Võ Tắc Thiên trước mặt mọi người gọi Tần Tiêu đến trước ngự giá, dùng Kim Bôi ban ột ly hảo tửu nói với giọng lạnh lạnh:

- Trung Hoa nhiều tuần tài, nam nhân như Tần Tiêu đúng là tấm gương của Đại Chu gương! Mọi người chúng ta cùng kính Tần Tiêu một ly!

Hoàng đế đã mở miệng, ai dám không nể mặt, ngay cả Võ Ý Tông cũng xanh mặt, đi theo văn võ bá quan cùng sứ thần Đột Quyết đứng lên, hô to:

- Kính Tần tướng quân!

Tần Tiêu chấp tay nói:

- Cùng uống chén này, Tạ long ân của bộ hạ!

Túc Vũ Đình và một hàng dài mọi người cùng uống ly rượu.

Trong lòng Tần Tiêu trong lòng: Hay rồi, lại trở thành chim đầu đàn, cây to đón gió rồi.

Võ Tắc Thiên lập tức nói:

- Tần Tiêu, trăm phong người làm vì Đông Cung Tả Vệ Suất Tứ phẩm Chủ Suất. Thánh chỉ lập tức ban xuống, giao ấn thụ và phần thưởng 500 lượng hoàng kim, trăm thớt lụa để khen ngợi.

Tần Tiêu chấp tay tạ ơn, trong lòng cười nói: mới giáng chức hai tháng, lại thăng trở lại. Làm quan trong kinh chính là có nhiều loại chuyện này, Võ Tắc Thiên trước mặt mọi người khen thưởng, không phải là tương đương tát cho đám người kia một cái sao? Phần thưởng càng nặng thì tát càng hung ác. Ha ha!

Đôi mắt Tần Tiêu nghiêng nhìn Thượng Quan Uyển Nhi sau ngự giá một chút, chỉ thấy trong mắt nàng xuân ba lưu chuyển mỉm cười nhìn chính mình, đôi mắt nàng phảng phất biết nói chuyện bao hàm mật ý ôn nhu vô hạn.

Thưởng Tần Tiêu đã xong, Võ Tắc Thiên để Thượng Quan Uyển Nhi xuất ra một phần danh sách tuyên đọc ban thưởng đối với sứ thần Đột Quyết, hoàng kim bạch ngân, trân châu bảo khí, mỹ nữ tuần mã nhiều vô số. Người Đột Quyết cống một ngàn con tuần mã cùng một chút ngọc thạch so với ban thưởng của Võ Tắc Thiên có thể nói là chín trâu mất sợi lông.

Tần Tiêu nhìn chút ít văn võ đại thần vui vẻ cùng người Đột Quyết, trong lòng căm giận mà nói: vui vẻ cái rắm! Người Đột Quyết trở về sẽ cầm những ban thưởng này mua mã mua thiết, chế tạo binh khí dùng làm quân lương, lại đến xâm lược Đại Chu, xem các người còn cười được không! Phần thưởng một ít mỹ nữ, trở về thì bị coi như nô cùng trâu ngựa sai sử! Phần thưởng được càng nhiều thì biểu thị chúng ta càng giàu có sao? Theo ta thấy, người Đột Quyết thay đổi thất thường nên diệt sạch bọn hắn. Đánh cùng náo loạn hơn mười năm rồi, đám người từ Đại Chu được ban thưởng và tài vật khi xâm lược cũng quá nhiều. Huống chi, đám người còn phóng hỏa sát nhân bốn phía!

Tần Tiêu càng nghĩ càng tức giận, không khỏi nghĩ đến hơn một nghìn năm về sau, người Nhật Bản xâm lược Trung Hoa. Hắn buồn bực nói: chính là quá nhiều người không có ý thức nguy cơ mới phát sinh chuyện như vậy! Hiện tại Nhật Bản là cái rắm gì, Bách Tế Quốc vài thập niên trước thua triều tiên bán đảo một lần không dám lỗ mãng nữa, phải cúi đầu xưng thần. Còn không dám thử mạnh, hàng năm phái người triều bái cống, thực sự như người Đột Quyết mang về ban thưởng gấp mấy trăm lần thậm chí nhiều hơn trở về.

Những đại thần này cười ngây ngô! Đoạt tiền của chúng ta, giết người của ta, náo đã xong phái mấy người đến biểu thị thì mọi sự thuận lợi, còn cười?

Cười cái rắm!

Ai có thể nghĩ đến, hơn một nghìn năm về sau, hiện tại phục phục thiếp thiếp hướng chúng ta xưng thần, người Nhật Bản ngay cả cơ cấu thiết trí chính phủ đều học tập Đại Đường dẫm lên lão sư như chúng ta hung hăng đập mạnh mấy cước đâu?

Vài thập niên trước, Thái Tông phái Lý Tịnh một lần hành động bình định Đột Quyết, hiện tại bọn hắn lại tro tàn lại cháy thành lập nên Hậu Đột Quyết, vẫn như cũ lang tính không đổi làm chuyện bắt người cướp của. Theo ta thấy, đối phó loại nham hiểm chi nhân thay đổi thất thường thì tốt nhất là đánh chết hắn, diệt nước hắn.

Lý Tự Nghiệp bên cạnh nhẹ nhàng đẩy Tần Tiêu một cái:

- Nghĩ gì thế huynh đệ? Như thế nào trên trán lộ ra cả gân xanh, muốn giết người thì sao?

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, trì hoãn tâm tình, nhàn nhạt nói:

- Không có chuyện gì. Chỉ là đang nghĩ, ngày nào đó lên chiến trường đối phó người Đột Quyết nhất định phải chém thêm nhiều mấy cái đầu trở về.

Lý Tự Nghiệp trừng lớn đôi mắt, cái hiểu cái không mà gật nhẹ đầu:

- Tốt, ta với người cùng chém! Kỳ thật hôm nay ta muốn cùng Lực Hạ Đạt đấu một trận. Thể loại đó thì đỡ được của ta mấy chiêu, chừng vài cái đã bị ta quật ngược rồi, không ngờ còn đi tìm người khiêu chiến, không phải là tìm chết sao? Ha ha!

Tần Tiêu cười cười:

- Đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết hung hăng càn quấy lắm. Xem ra, chính là bọn họ tìm hoàng đế thỉnh cầu luận võ, hoàng đế mới cho đòi chúng ta trở về. Hiện tại không tệ ah, chẳng khác gì là tát cho chúng mấy cái bạt tai. Hắc hắc!

Điền Trân cũng bu lại, thấp giọng nói:

- Đại khái vừa rồi có vài người đánh rất hay, bất quá ta nhìn ra được nếu không phải ra tay lưu tình thì Lực Hạ Đạt đã chết mười tám lần. Nhiều lần người đều không có trúng tử huyết của hắn.

Lý Tự Nghiệp ngạc nhiên nói:

- Xem ra ra Đặc Chung Doanh người không có phí công lẫn lộn giang hồ, Điền Trân! Đại khái lúc nào thì dạy cho ra mấy công phu của giang hồ?. Trong lòng ta có chút không công bằng a!

Tần Tiêu cười nói:

- Được a! Thuật chiến đấu của Đặc Chung Doanh là độc nhất vô nhị, người học được cách sát nhân còn linh hoạt hơn cả giết gà. Bất quá, dùng thân hình của người, muốn luyện được tốc độ cùng linh hoạt thì rất khó khăn.

Lý Tự Nghiệp phẫn nộ thấp giọng nguyên rủa:

- Ta phi, lại chém...

Thời điểm yến hội tản ra thì trời cũng đã về đêm. Tần Tiêu đang chuẩn bị cùng đám người Lý Tự Nghiệp ly khai Đại Minh cung, Tần Tiêu hận không thể mọc thêm một đôi cánh bay về nhà gặp Lý Tiên Huệ, không ngờ bị một thái giám từ phía sau đuổi theo chặn lại:

- Tần tướng quân, thái tử mệnh tiểu nhân mời tướng quân tới Đông cung.

278. Chương 279: Cô Em Vợ Lăng Lơ (2)

Chương 279: Cô em vợ lăng lơ (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu nói:

- Biết rồi, ta lập tức đi ngay.

Trong lòng của Tần Tiêu nghĩ: Đi ra ngoài hai tháng vừa trở về đã bị hoàng đế chiếu đi. Hiện tại trời đã tối rồi, vốn là chuẩn bị ngày mai lại đi tiếp thái tử, hẳn lại sai người gọi ta đi.

Tần Tiêu đi theo thái giám, vừa mới tiến đông cung Minh Đức môn chuẩn bị đi Minh Đức điện gặp thái tử Lại bị một đoàn người chặn, nữ tử cầm đầu hao hao giống Lý Tiên Huệ. Nàng quay đầu hứng thú nhìn Tần Tiêu, ngả ngón nói:

- Đã lâu không gặp... Tần tướng quân!

Thái giám bên cạnh vội vàng nói:

- Vị này chính là nữ nhi của thái tử, An Nhạc Quận Chúa điện hạ.

Tần Tiêu trong lòng oán hận mắng: thái giám chết bầm. Không cần người nói ta cũng biết đây là An Nhạc Quận Chúa Lý Khỏa Nhi! Nàng giống Tiên nhi như đúc, đột nhiên chui ra làm hại ta không nói được.

Tần Tiêu chấp tay vái chào:

- Tần Tiêu bái kiến quận chúa điện hạ.

Thái giám bên cạnh bàn chân như thoa mỡ, nhanh chóng chuồn đi mất.

Trong lòng Tần Tiêu thầm than thở: Thái giám chết bầm đoạn tử tuyệt tôn, rõ ràng lừa dối rằng thái tử muốn gặp mình, xem ra cô em vợ này muốn gặp mình thì có.

- Đúng là rất anh tuấn a!

Lý Khỏa Nhi cười khanh khách:

- Tần tướng quân, người đến đông cung đã lâu như vậy, ta sao lại chưa từng gặp qua người? Nếu không phải hôm nay tại Túc Vũ Đình gặp người cùng Đột Quyết Man tử luận võ, ta còn không biết bên cạnh phụ vương có một Đại tướng quân anh tuấn thần võ như thế.

Trong lòng Tần Tiêu cảm thấy rất khó chịu, trên người cũng sờn hết cả gai ốc: Tiên nhi cho ta cảm giác ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, còn cô em gái cùng mẹ sinh ra của nàng cũng bảy tám phần tương tự, làm sao lại có cái tính này chứ? Phù lãng khinh diêu, thật sự là buồn nôn!

Tần Tiêu bất động thanh sắc, lạnh nhạt nói:

- Quận chúa điện hạ, có thể để cho Tần Tiêu đi qua? Thái tử đang đợi triệu kiến Tần Tiêu.

Lý Khỏa Nhi lắc lắc đầu, ra vẻ gian kế đã được thực hiện mà cười nói:

- Hắc hắc, kỳ thật nha, chính là ta sai người đi mời người tới đây! Như thế nào, chỉ cho phép phụ vương ta mời, bốn quận chúa không thể mời đại giá của Tần tướng quân sao? Tả Vệ Suất mà to sao, dù thế nào cũng chỉ là gia nô của Đông cung, người chẳng lẽ không nể mặt ta?

Gia nô?

Tần Tiêu nhin không được hỏa khí, thật muốn cho cô em vợ mất nét này hai cái bạt tai, nhưng hấn chết sống nhin được, chịu đựng nộ khí nói:

- Quận chúa điện hạ truyền Tần Tiêu có chuyện gì quan trọng sao? Nếu không có chuyện quan trọng, trong quân Tả Vệ Suất quân vụ rất bận rộn, Tần Tiêu phải cáo từ rồi.

- Ô! Tính tình cũng hơi khó a.

Lý Khỏa Nhi một tay chống nạnh, tay kia chỉ vào Tần Tiêu nói:

- Người đi theo ta, ta có lời muốn hỏi người!

Dứt lời, nàng dẫn theo một đám nha hoàn rời đi.

Tần Tiêu không có cách nào, không đáng vì chút chuyện nhỏ này mà phải trở mặt cùng Lý Hiển, hấn nén giận đi theo sau lưng nàng vào một gian phòng.

Lý Khỏa Nhi quay người đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Tần Tiêu, chỉ vào cái bàn nói:

- Ngồi đi, Tần tướng quân!

Tần Tiêu sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, dứt khoát đại mã kim đao ngồi xuống, thầm nghĩ trong lòng: Tiểu nỵ tử, xem người giở trò gì.

Lý Khỏa Nhi cười hì hì tiến đến bên cạnh Tần Tiêu, một tay đặt lên vai hấn, rồi ghé sát tai hấn nói:

- Tần tướng quân, người hôm nay thật là uy phong, hảo suất khí Khỏa Nhi thật sự là mở rộng tầm mắt. Công phu của Tần tướng quân thiên hạ vô song, bình thường lại anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng, không biết lấy đi trái tim của biết bao thiếu nữ. Tần tướng quân, bao giờ người chuẩn bị đón dâu?

Tần Tiêu vững như bàn thạch:

- Vì mẫu giữ đạo hiếu, tạm thời không dám kết hôn.

Một tay Lý Khỏa Nhi đã sờ lên mặt Tần Tiêu:

- Là không dám, hay là không muốn đây? Hoặc là muốn hay không muốn?

Tần Tiêu giơ tay lên đẩy tay của Lý Khỏa Nhi ra, lạnh nhạt nói:

- Đây là chuyện của Tần gia, không cần làm phiền quận chúa quan tâm!

Trong lòng mắng: Lý Trọng Tuấn lời nói thật đúng là không sai. Lý Khỏa Nhi này đúng là tiện nhân, lần đầu gặp mặt đã câu dẫn ta như thế. Đúng là đồ không biết liêm sỉ! Lão tử cho dù nhịn hơn một tháng cũng không có hứng thú với loại trăm chồng như người. Tỷ tỷ người tốt như thế làm sao lại có một kẻ muội muội như vậy chứ?

Lý Khỏa Nhi cả kinh một chút rồi lập tức giận dữ quát:

- Người thật to gan, lại dám đánh ta! Ta nói cho phụ vương, nói cho hoàng đế chém đầu của người!

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng, hần đứng dậy:

- Vậy quận chúa xin cứ tự nhiên, xem ra quận chúa tìm Tần Tiêu cũng không có chuyện trọng yếu, Tần Tiêu cáo từ!

- Người đứng lại!

Lý Khỏa Nhi cấp thiết quát khê một tiếng.

Tần Tiêu đưa lưng về phía Lý Khỏa Nhi, khinh thường nói:

- Quận chúa còn có gì chỉ giáo sao?

Lý Khỏa Nhi từ phía sau ôm cổ Tần Tiêu, đột nhiên lại đổi thành giọng mềm nhũn, nũng nịu non như một con chim yến:

- Người khi dễ ta! Ta phạt người lưu lại theo giúp ta, không cho phép người đi!

Một đôi tay sờ tới sờ lui trên khải giáp trước ngực Tần Tiêu còn muốn hướng vào bên trong áo giáp tìm kiếm.

Hai tay Tần Tiêu rung lên, tay của Lý Khỏa Nhi bị văng ra ngoài, cả người cũng hơi nghiêng về phía sau. Tần Tiêu cảm giác được một chút khác thường, hần quay người lại kéo nàng không để nàng ngã xuống đất.

Hai tay Lý Khỏa Nhi thuận thế khoác lên cổ của Tần Tiêu, nàng cười nói:

- Ta biết ngay, người cũng thích ta. Hi hi!

Tần Tiêu nhìn nữ nhân hao hao giống Lý Tiên Huệ trong ngực, nhưng nhiều hơn mấy phần yêu dị tà khí, trong lòng hần cảm giác không được tự nhiên, tóc gáy như muốn dựng lên. Tần Tiêu cấp thiết vung tay lên đẩy Lý Khỏa Nhi ra:

- Quận chúa tự trọng! Tần Tiêu cáo từ!

Dứt lời hần cũng không quay đầu lại, liền đi ra ngoài.

- Nếu người dám đi ra khỏi căn phòng này, ta liền kêu to phi lễ!

Lý Khỏa Nhi vô lại hét lớn:

- Xem phụ vương cùng hoàng đế có lấy cái đầu của người hay không?

Tần Tiêu thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười: làm gì, sắc dụ không được thì lại muốn cưỡng gian hả? Thật là đồ nữ nhân không biết xấu hổ, những người khác ta không rõ ràng lắm, nhưng thanh danh của Lý Khỏa Nhi người, bất kể là trong lịch sử, hay là hiện tại đều là thói không người được! Ngay cả anh ruột cũng

nói người là ‘ tiện nhân ’, còn có thể là mặt hàng nào tốt? Ta qua lại với người, sớm muộn gì cũng chết oan uổng, so với nữ nhân như Từ Tiểu Nguyệt, Tuân Lệ Lệ thì người còn nguy hiểm hơn.

Tần Tiêu xoay người lại, đổi lại một khuôn mặt tươi cười, hướng Lý Khỏa Nhi đi đến. Lý Khỏa Nhi cười đắc ý nói:

- Sao hả? Lưu lại giúp ta sao? Chúng ta hai người nâng cốc đánh đàn, ngâm phong vịnh nguyệt có được không?

Từng thớ thịt trên mặt Tần Tiêu rung động, hắn tươi cười một cách cổ quái:

- Dứt lời, một chưởng của hắn đánh vào cổ của Lý Khỏa Nhi.

Lý Khỏa Nhi mềm nhũn té xuống tại chỗ.

Tần Tiêu đỡ nàng đến bên cạnh bàn, hắn cầm một bầu rượu tới vào miệng nàng, sau đó đi tới bên ngoài cửa đổ mấy cái nói:

- Quận chúa say rượu ngủ rồi, mau đỡ nàng trở về phòng nghỉ ngơi.

279. Chương 280: Tiểu Thái Muội Đập Phá Quán

Chương 280: Tiểu thái muội đập phá quán

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nhìn mấy cái nha hoàn vào phòng, Tần Tiêu cũng không quay đầu lại nhanh chân chạy mất dép, trong lòng cười xấu xa nói: ta cho người đâm dăng, đâm câu dẫn tỷ phụ của người. Một chưởng này là thay tỷ tỷ người đánh thôi. Ngày mai ta liền cáo bệnh không đến Tả Vệ Suất đưa tin, loại chuyện này xem người cáo trạng như thế nào. Ha ha! Trước mặt mình mất hết không sai biệt lắm!

Lúc về đến nhà trời đã tối rồi, ánh sao lung linh trên trời. Lý Tiên Huệ sớm đã biết Tần Tiêu dẫn Tả Vệ Suất trở về Kinh Thành, rất sớm đứng ở bên cạnh chờ, thấy Tần Tiêu vào cửa, vội vàng nghênh đón, một phen bổ nhào vào trong ngực Tần Tiêu.

Tần Tiêu ôm chặt Lý Tiên Huệ, hắn ngửi mùi hương quen thuộc trên tóc nàng, trong lòng thầm than thở: đây mới là thật sự, đây mới là thật sự, vợ của ta, Tiên nhi!

Ngày hôm sau vào lúc sáng sớm, Tần Tiêu vẫn còn trong mộng đẹp đã bị Lý Tiên Huệ vỗ vỗ mặt gọi dậy.

- Rời giường đi, phải đi Tả Vệ Suất rồi.

Lý Tiên Huệ thấp giọng gọi.

Tần Tiêu một bên chu miệng miệng, một bên xoay người đè lên người Lý Tiên Huệ mơ hồ không rõ lên tiếng;

- Đêm qua một muốn chết rồi, hôm nay nghỉ ngơi, không đi đông cung nữa.

Khuôn mặt Lý Tiên Huệ lập tức trở nên đỏ bừng, đẩy mặt Tần Tiêu ra không cho hắn hôn:

- Nói bậy gì vậy, còn không mau lên!

Tần Tiêu nghiêng đầu hôn lên mặt Lý Tiên Huệ nói:

- Ta nói thật. Ngày hôm qua rồi cung ta đã tới Chiêm Sự Phủ cáo bệnh, nghỉ ngơi ba ngày. Dù sao huấn luyện đã xong, Tả Vệ Suất hiện tại cũng không có việc gì, giao cho đám người Điền Trân quản lý là được rồi, hắc hắc!

Tần Tiêu không biết nói cho Lý Tiên Huệ, chính mình trốn tránh không đi Tả Vệ Suất là vì cô em vợ Lý Khỏa Nhi, miễn cho nàng phiền lòng.

Lý Tiên Huệ bắt đắc dĩ mặc cho Tần Tiêu làm ầu, nàng nhẹ giọng nói:

- Vậy chàng thật sự không có bệnh chứ? Ở bên ngoài lặn lội hai tháng trở về, người cũng gầy đi nhiều rồi, mặt đen như Thiết Nô, lúc nửa đêm đều thấy không rõ mặt của chàng luôn. Nghỉ ngơi vài ngày cũng tốt.

- Không có bệnh, ta khỏe lắm.

Tần Tiêu cười tà ác đề nghị:

- Đến đây đi, lão bà đại nhân! Bắt đầu kế hoạch tạo người.

- Mới sáng sớm mà, thật sự là...

- Đây là cái gì?

- Dương Tràn Tử làm, cái này. . .

- ... Xấu quá, ý của Tiên nhi là tạm thời không cần kết quả, chỉ cần quá trình hưởng thụ thôi sao? Thế cũng được! Ha ha!

Thẳng đến lúc ăn sáng Tần Tiêu mới biết, Mặc Y từ Giang Nam trở lại ở cùng với Tử Dịch. Hai tỷ muội đứng ở cùng một chỗ, giống như là đúc từ một khuôn, nhưng chỉ cần mở miệng nói chuyện thì lập tức phân biệt rõ.

Mặc Y ổn trọng dịu dàng như trước, im im lặng lặng ở bên cạnh bận rộn hầu hạ Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ ăn sáng, còn Tử Dịch thì là nhảy đến, nhảy đi sai bộn người hầu làm này làm vậy, nghiêm nhiên rất có dáng vẻ của một đại tổng quản.

Tần Tiêu nói với Mặc Y:

- Mặc Y, muội cũng ngồi xuống cùng ăn đi, Giữa hè nóng bức phải chạy một chuyến xuống Giang Nam. Thật sự là vất vả uội rồi. Thế nào, sự tình thuận lợi chứ?

Mặc Y ngồi xuống, nàng cười gật nhẹ đầu:

- Hết thấy thuận lợi, tướng quân yên tâm. Mặc Y đem bà cháu Ngọc Hoàn dàn xếp, còn cùng đám người ở chung hai ngày mới khởi hành đến Trường An. Thư của Tướng quân ta cũng tự tay giao cho Mặc Vân Nhi. Nàng còn nhờ ta nhắn với tướng qua, mau chọn người thích hợp quản lý Sở Tiên Sơn Trang. Nàng sợ ứng phó không xuể.

Tần Tiêu gật gật đầu cười cười:

- Mặc Y làm việc khiến cho ta rất an tâm. Chuyện tình bên kia của Mặc Vân Nhi cùng Dương Ngọc Hoàn tạm thời cứ như vậy đi. Sau này có thời gian mới tính tiếp. Nếu có người đi Giang Nam tiện thể mang theo chút tiền bạc tới cho họ. Cuộc sống các nàng ở chỗ đó chắc có lẽ không có vấn đề gì cùng phiền toái đấy. Dù nói thế nào, ta ở Giang Nam cũng có ba phần danh tiếng, không ai dám làm xằng bậy với trạch tử (nhà hoặc biệt viện) của ta.

Thiết Nô dắt ngựa đến tiền đường, Tần Tiêu khoát tay áo:

- Dắt nó trở lại đi, hôm nay không cần đi trong nội cung, sau đó người tới đây ăn chút điểm tâm.

Thiết Nô ‘ A... A... ‘ gật đầu, dẫn ngựa đi.

Người trong phủ bận rộn qua lại, sau khi an gia ở Trường An Tần Tiêu cùng mọi người trải qua cuộc sống an nhàn, cảm giác có nhà thực sự rất vui, vừa ăn xong bữa sáng, Tần Tiêu đến đình viện múa kiếm, hân hân hát một khúc Tinh Trung Báo Quốc, đang hăng say rống lên thì ngoài cửa lớn truyền đến một tiếng rống của sư tử Hà Đông:

- Tần Tiêu. Người cút ra đây cho ta!

Hạ nhân đang chăm sóc hoa và cây cảnh ở tiền viện vội lên nghênh đón:

- Tiểu thư là người phương nào, vì sao lại tới đây hò hét?

- Tiểu thư? Tên gia nô người bị mù sao, bốn quận chúa có thể để người tùy tiện gọi? Nhanh đi gọi Tần Tiêu ra đây cho ta, bằng không thì ta đốt lửa thiêu cháy cả trạch tử này.

Mặc Y cùng Tử Định nhao nhao đứng lên muốn ra ngoài thì Tần Tiêu vội vàng ngăn trở:

- Các muội cùng Tiên nhi đến hậu đường đi!

Lý Tiên Huệ cũng sớm nghe ra thanh âm người tới, nàng vừa sợ vừa nghi hỏi:

- Tần đại ca, làm sao chàng lại . . . Chọc Khỏa Nhi tiểu sát tinh này?

Tần Tiêu liên tục khoát tay:

- Hiện tại không tốt giải thích. Các muội trước tránh một chút đi.

Tam nữ đi rồi, Tần Tiêu kêu Thiết Nô lại phân phó:

- Đi, mang quận chủ mời tới chánh đường.

Thiết Nô đi đến cửa lớn, đuổi những người nô bộc mời Lý Khỏa Nhi đi vào. Lý Khỏa Nhi vừa rồi vẫn còn hung hăng càn quấy vô cùng thấy Thiết Nô, nhất thời có chút sợ hãi người, một bên đi vào trong nội viện, một bên thì thào:

- Đây...Đây là quái vật gì, vừa đen như than lại còn cao to như thế?

Thiết Nô nghe nhìn nàng khiến Lý Khỏa Nhi sợ quá chạy thật nhanh vào chánh đường.

Tần Tiêu thản nhiên ngồi ở trên ghế, hần nhân nhả uống một ly trà, ngượng ngùng nói:

-A. Là quận chúa điện hạ. Hôm qua say rượu đến thế vậy mà cũng tỉnh nhanh thật.

- Người! Người thật to gan!

Lý Khỏa Nhi vọt tới trước mặt Tần Tiêu chỉ vào hần nổi giận mắng, ngón tay của nàng mém nữa dí thẳng vào mũi hần;

- Người lại dám đánh lên bốn quận chúa, ý đồ lăng nhục, may mắn thị vệ cùng nha hoàn kịp thời đuổi tới, người. . . Người nhất định phải chết! Ta muốn phụ hoàng cùng hoàng đế chém đầu của người!

Tần Tiêu nhẹ nhàng đẩy tay của Lý Khỏa Nhi ra, hần lạnh nhạt nói:

- Quận chúa bớt giận. Loại chuyện này, muốn đi thì phải mau chóng đi nha, sao có thể trì hoãn được? Hơn nữa, người còn chạy đến phủ ta náo loạn, không sợ ta giết người diệt khẩu sao?

Trong lòng của Tần Tiêu nghĩ quá hiểu: Tiểu ny tử này chỉ phô trương thanh thế thôi, người nếu thật chạy đến thái tử cùng hoàng đế cáo trạng thì còn lâu mới bức tức tới náo loạn phủ ta.

Lý Khỏa Nhi quả nhiên tức giận đến nhảy dựng lên:

- Người. . . Người quá vô sỉ rồi! Khi dễ bốn quận chúa, còn châm chọc như thế, người thật không phải nam nhân!

Tần Tiêu bất đắc dĩ cảm thán cười nói:

- Vậy theo ý tứ của quận chúa, Tần Tiêu phải làm gì đây?

280. Chương 281: Tiểu Thái Muội Đập Phá Quán (2)

truyện copy từ

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 281: Tiểu Thái Muội Đập Phá Quán (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

- Lấy ta!

Lý Khỏa Nhi tức giận quay mặt qua chỗ khác, hai tay khoanh lại trước ngực nói:

- Chuyện ngày hôm qua rất nhiều người đã biết. Người đánh ta ngất cũng nhiều người rõ, chuyện này nếu truyền đi thì ta sao còn mặt mũi nhì ai? Trừ phi người lấy ta, bằng không thì ta nhất định liều mạng muốn phụ vương cùng hoàng đế. . .

- Chém đầu ta phải không?

Tần Tiêu không kiên nhẫn ngắt lời Lý Khỏa Nhi:

- Từ chém này nói nhiều lần, người không thể đổi chút uy hiếp mới lạ hơn sao?

Lý Khỏa Nhi trừng lớn đôi mắt nhìn chằm chằm vào Tần Tiêu:

- Kỳ thật ta đã sớm biết, phụ vương cùng hoàng đế đều muốn cho người lấy ta. Người một mực ra sức khước từ không đồng ý. Như thế nào bốn quận chúa xấu như thế sao? Hậu duệ quý tộc danh sĩ tài tử muốn kết hôn với ta nhiều không kể xiết, người chỉ là gia nô của Đông cung, không ngờ còn cự tuyệt! Thật sự là tức chết ta! Ta bất kể, hôm nay người hoặc là đáp ứng lấy ta hoặc là theo ta trở về gặp phụ vương cùng hoàng đế, chém. . .

Lý Khỏa Nhi buồn bực hừ một tiếng, đem câu nói kể tiếp dừng lại.

Tần Tiêu lắc đầu, dở khóc dở cười nói:

- Hôm nay ta bệnh rồi, phải nghỉ ngơi. Muốn ta tiến cung thì mang thánh chỉ lại đây, Tần Tiêu xuất thân hàn, thân phận thấp kém. Thật sự là không xứng với quận chúa điện hạ. Quận chúa nên tìm người khác thì hơn.

- Tức chết ta, tức chết ta, thật sự là tức chết ta!

Lý Khỏa Nhi vỗ bàn nhảy lên quát:

- Một tiểu bạch kiểm gia nô chướng mắt bốn quận chúa, nói ra thật sự là không có cách nào. Tần Tiêu, ta. Ta. . . Ta không để yên cho người! Ta muốn đốt trạch tử của người.

- Ai to gan như vậy, muốn đốt phủ đệ của Tần tướng quân?

Bên ngoài tiền đường truyền đến một tiếng gầm lên hùng hậu:

- Không phải là chán sống rồi hả?

Tần Tiêu cùng Lý Khỏa Nhi đồng thời nhìn ra bên ngoài, thì ra là Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ đến! Lý Trọng Tuấn đang sải bước đi tới.

- Là muội, Khỏa Nhi, làm sao muội lại đến nơi đây. Giữa ban ngày chạy đến nơi đây đến náo cái gì? Thật sự là không ra thể thống gì!

Lý Trọng Tuấn trầm giọng răn dạy:

- Còn không mau hồi cung đi!

Lý Khỏa Nhi nhếch miệng:

- Chuyện của ta, ai cần người lo? Chỉ cho phép người mỗi ngày tại ngoài cung khoái hoạt, ta thì không thể đi ra sao? Thật sự là buồn cười!

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ đứng ở một bên lặng lẽ nhìn huynh muội hai người cãi nhau.

Lý Trọng Tuấn nghiêm mặt, thấp giọng cả giận nói:

- Còn ngại không đủ mắt mặt sao. Mau trở về cho ta!

Lý Khỏa Nhi nghe xong lại nổi giận, nàng ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Lý Trọng Tuấn:

- Lý Trọng Tuấn, người chỉ là tiểu dã chủng của hậu phi sinh ra cũng dám quản chuyện của ta? Đừng tưởng rằng người bây giờ làm tướng quân chỉ huy nam nha, trong mắt quận chúa người vẫn chỉ là một cái bao cỏ.

- Láo toét!

Lý Trọng Tuấn giận dữ, hấn vung tay tát Lý Khỏa Nhi một cái, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, thở hổn hển một hồi .

Trên mặt của Lý Khỏa Nhi xuất hiện mấy dấu ngón tay, lập tức nàng khóc lớn chạy ra bên ngoài:

- Tiểu dã chủng, Tần Tiêu, bốn quận chúa không để yên cho các người.

Tần Tiêu vừa thấy sự tình huyên náo lớn rồi, cùng Lý Long Cơ tiến lên tới khuyên Lý Trọng Tuấn, để cho hấn hạ hỏa.

Lý Trọng Tuấn vô cùng phẫn hận ngồi xuống, một quyền chùy đập lên bàn:

- Đó là Vi thị tiện nhân kia mê hoặc thái tử, nuông chiều tiểu tiện nhanh thành bộ dáng này. Mỗi ngày gây chuyện khắp nơi sinh sự làm mất mặt đông cung. ! Đáng hận! Vừa rồi thực nên bỏ cho nó một chưởng.

Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng: Vi thị? Chính là Vi Hậu nổi tiếng trong lịch sử Đại Đường sao? Nguyên lai Lý Trọng Tuấn là thứ tử, trách không được Lý Khỏa Nhi kiêu ngạo như vậy...

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ tốt khách lễ một hồi, cuối cùng để cho Lý Trọng Tuấn chậm rãi tiêu tan hỏa khí. Tần Tiêu gọi gia nhân đóng đại môn lại, ba người tới tòa lầu gỗ nhỏ ở trong hậu đường, hấn chậm rãi kể lại chuyện hôm qua và gọi Lý Tiên Huệ tới.

Sau khi nghe xong, Lý Tiên Huệ cau mày, nói khê:

- Tam ca, Khỏa Nhi từ nhỏ đã có tính tình như thế, không phải anh không biết. Hơn nữa tuổi của nó còn nhỏ, huynh không nên tức giận như thế. Trước mặt mọi người đánh nàng một bạt tai, trở về khẳng định tìm phụ thân cùng mẫu thân khóc lóc thêm mắm thêm muối, đến lúc đó lại tìm huynh trả thù.

- Chẳng lẽ ta lại sợ nó.

Lý Trọng Tuấn lại tức giận, thậm chí trừng mắt nhìn Lý Tiên Huệ:

- Tiên nhi, không phải Tam ca nói muối. Chính do muối và đại ca quá nuông chiều nó, thấy nó từ nhỏ chịu khổ, một mực che chở nó. Nhìn xem bây giờ thành tình tình gì? Sáng nay ta đi đông cung chỉ thấy nó đang tìm phụ thân khóc lóc kể lể giầy vò, bảo là muốn đem Tần Tiêu trói lại đi giao cho nàng xử trí. Cũng may phụ thân không có xăng bậy như nó....

Lý Tiên Huệ cả kinh hỏi:

- Tần đại ca, chuyện gì xảy ra? Sao huynh lại đắc tội Khỏa Nhi?

Tần Tiêu bắt đắc dĩ cười khổ một hồi, đem chuyện ngày hôm qua nói ra.

Lý Tiên Huệ xấu hổ lắc đầu cảm thán, nàng sâu kín nói:

- Kỳ thật Khỏa Nhi cũng rất đáng thương, mẫu thân ban đầu trên đường lưu vong sinh hạ nàng ở trên xe ngựa. Lúc ấy tìm không thấy một mảnh vải làm tã lót cho nàng. Thời tiết rét lạnh dị thường, phụ thân tự mình cởi y phục trên người choàng cho nàng. Vì vậy mới gọi là gọi ‘ Khỏa Nhi ’. Bởi vì nàng nhỏ tuổi nhất, từ nhỏ lại lưu vong bốn phía chịu nhiều đau khổ, chúng ta đều một mực bảo vệ nàng, cha mẹ đối với nàng cũng đặc biệt cưng chiều. Không nghĩ tới lại có tính tình như bây giờ.

- Tiên nhi, nghe ta nói đây...

Lý Trọng Tuấn tức giận lên tiếng:

- Từ hai năm trước sau chuyện của muối, lòng phụ thân cũng tan vỡ. Muối là nữ nhi ôm sủng ái nhất, từ nhỏ nhu thuận hiểu chuyện lại thiện lương dịu dàng. Từ khi xảy ra chuyện kia, mọi tâm tư của ông đều đặt

lên người Khỏa Nhi khiến cho nàng càng ngày càng ngang ngược càn rỡ. Nếu không thu liễm một chút thì sớm muộn gì cũng gây chuyện lớn.

Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng: xem ra, Lý Khỏa Nhi cùng Lý Trọng Tuấn ng là mâu thuẫn không nhỏ nha. . . Lý Trọng Tuấn tính tình nóng nảy, chuyện tình nhìn không quen thì quả quyết không cho phép. Tiểu thái muội Lý Khỏa Nhi lại làm xằng làm bậy khiến hai huynh muội cãi nhau khó mà thu thập. Chuyện của ta thôi thì cứ nói cho thái tử, mời hẳn ra mặt điều giải miễn cho càng náo càng lớn, cũng không có chỗ tốt.

Thấy mọi người càng nói càng phát hỏa, Lý Long Cơ đi ra hoà giải :

- Những chuyện không vui này trước hết để đó không nói a. Tam ca, hôm nay chúng ta đến thăm bệnh người, đừng chút ít khó chịu để cho người bệnh thêm chán chường, làm tổn thương thân thể!

Lý Trọng Tuấn cười ha ha nói:

- Nói đúng, nói đúng! Những chuyện gia sự nhỏ như lông gà vỏ tỏi này nói càng nhiều càng mất mặt. Tần huynh đệ, bệnh của người chính là hạn phúc sao? Tiên nhi khẳng định cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi hầu hạ bên cạnh a? Không nhớ rõ mời anh vợ như ta tới uống chén rượu mừng thiếu nợ luôn.

Thanks

281. Chương 282: Bắt Đầu Sa Đọa A (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 282: Bắt Đầu Sa Đọa A (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu cũng cười to:

- Nhị vị điện hạ vừa đến, Tần Tiêu khỏi bệnh ngay. Uống, hiện tại thì uống! Tiên nhi, hai người này chính là khách quý hôm nay đến chúc mừng ta, không thể chậm trễ, nhanh đi làm thức ăn và rượu ngon để tiếp đãi.

Trên mặt Lý Tiên Huệ nổi lên một mảnh đỏ hồng, nàng e lệ gật đầu liền đi phân phó hạ nhân chuẩn bị rượu và thức ăn.

Lý Trọng Tuấn vung tay lên:

- Tiên nhi không vội! Hôm nay nha, hai huynh đệ chúng ta mượn nam nhân của muội dùng một ngày, chúng ta đi ra ngoài uống!

Dứt lời Lý Long Cơ vẻ mặt cười mờ ám lôi kéo cánh tay Tần Tiêu đi ra ngoài.

Tần Tiêu cảm giác không ổn:

- Nay, này, chờ một chút, hai người muốn đi đâu?

Hai người buồn cười không ra tiếng, khi sắp ra tới cổng, Lý Trọng Tuấn dừng lại nói:

- Bách Linh Lung.

Tần Tiêu vỗ trán một cái:

- Đây không phải là kỹ viện sao? Còn là kỹ viện xa hoa nhất nổi danh nhất tại Trường An.

- Ít lời đi, mau lên nào!

Hai người này!

Nói hay lắm tới chúc mừng đêm tân hôn của muội muội, kết quả là lại kéo chú rể đi dạo kỹ viện!

Bách Linh Lung, muôn hoa đua thắm khoe hồng, ngọc diện linh lung!

Kỹ viện lớn nhất Kinh Thành!

Có thể tại một nơi như Kinh Thành mở kỹ viện lớn như thế cũng tuyệt không phải nhân vật bình thường. Hiện tại đi dạo kỹ viện là một thời thượng (mô đen), ở chỗ này đụng phải một Lễ Bộ thị lang, Tả Vệ Đại Tương Quân hoặc là đại tài tử đại thi nhân thịnh hành thiên hạ thì cũng ngàn vạn đừng ngạc nhiên, có lẽ trên đời của hần an vị một cô nương nào đó tinh thông cầm kỳ thư họa sắc, nghệ song tuyệt đang uống rượu giao bôi.

Tần Tiêu bị hai thái tuế kéo vào, u tiên thấy rõ kỹ viện cấp năm sao thì không tự chủ được lú lười một cái. Nếu như muốn dùng một từ để hình dung bài trí trang hoàng tại đây chính là vàng son lộng lẫy!

Địa phương tại chợ phía Tây này tắc đất tắc vàng, vậy mà Bách Linh Lung chiếm diện tích cơ hồ tương đương với gấp năm sáu lần các cửa hàng khác, mái cong điển hình của đại trạch hào phú, phần trang tươi đẹp ruybăng (dải lụa) tung bay.

Dưới chân là thảm đỏ lót đường bằng gấm Tây Thục, nóc nhà treo đèn dầu bằng đồng, vào đêm huy hoàng tựa như ban ngày. Lầu các có ba tầng, mỗi một tầng đều là hồng thủy pháp phối, ngọc triệt tô son trát phấn. Một khối đất trống to lớn giữa trung ương có hơn mười nữ tử dáng người thướt tha mềm mại như không có xương, ống tay áo bằng sa mỏng bay tán loạn, nhảy nhu trên chạc. Đàn sáo ca hoàng, diễm khúc thi từ, cả ngày không dứt. Trên vách tường chứng kiến thủ bút của Trương Húc, Đỗ Thắm Ngôn nhìn cũng quen lắm.

Tuyệt đối chính là ôn nhu hương, động tiêu tiền. Thương nhân bình thường không ai không tới đây tiêu khiển. Chẳng phải nói hiện tại thương nhân là không có địa vị gì sao? Coi như là kiên trì vào được, nghe tiểu khúc uống cái hoa tửu, tiền trả phải bằng đồng dùng xe ngựa tới kéo khiến lòng đau như cắt.

Vì thế, Bách Linh Lung ngoại trừ canh cổng quét rác thu tiền boia thì những người khác bình thường không thu đồng tiền nào.

Đều là hoàng kim, bạch ngân!

Kỳ thật, có ít người tiến đến không mang tiền, giống như Lý Long Cơ thanh danh bên ngoài, phong lưu tuần nhả tiêu tiền như nước. Thời điểm cuối tháng, Bách Linh Lung lại phái người đến chỗ ở Truy Vương Phủ tìm quản gia lấy tiền là được.

Mà lại có một chút người, đến nơi đây chơi không nhất định dùng tiền đấy, ví dụ như Lý Trọng Tuấn nam nha Đại Đô Đốc. Chỉ huy Trường An tứ môn cùng nội thành cấm vệ. Nhân vật như thế này đương nhiên là Bách Linh Lung hoan nghênh nhất. Quan huyện không bằng Hiến Quân, vạn nhất có cái chuyện gì còn phải mời Lý Trọng Tuấn giúp đỡ giải quyết vấn đề. Nói trắng ra là nộp phí bảo hộ để tìm một cái ô dù (chỗ dựa)

Mặt khác còn có một loại người mà Bách Linh Lung nghĩ hết biện pháp muốn mời đến chơi ngoại trừ miễn phí còn có tiền lì xì đưa tặng. Nói thí dụ như Trương Húc đại tài tử nổi tiếng thiên hạ, nhân vật thịnh hành đương thời cùng Tần Tiêu.

Tần Tiêu, một kẻ Tứ phẩm Tả Vệ Suất Chủ Suất nho nhỏ thì dựa vào cái gì?

Vấn đề này, chính Tần Tiêu cũng không rõ lắm, mà khi hần chứng kiến trang phục của quy nô (*) của Bách Linh Lung thì cơ hồ muốn tức điên lên.

Quy nô (*): Đời nhà Đường phường ca múa chít khăn xanh như con rùa, cho nên gọi kẻ chít khăn xanh là quy. Vợ con phường nhạc đều làm con hát, nên gọi những kẻ mở nhà hát, nhà thổ cho vợ con mãi dâm là quy.

Những tên quy nô đang dẫn đường cho khác mặc trên người loại áo áo ba lỗ nguy trang của quân dụng.

Tần Tiêu tức giận cơ hồ muốn nhảy lên xé mấy tên kia ra.

Vẻ mặt Lý Long Cơ cùng Lý Trọng Tuấn quỷ tiểu chặn hấn lại rồi nhìn lên lầu:

- Đừng tức giận á! Đi lên là biết rõ là chuyện gì xảy ra rồi!

Trong các cửa sổ lưu ly trang nhã, một cỗ son phấn nhàn nhạt bay ra, nữ tử mỹ mạo như đàn mật sau tấm bình phong khẽ vuốt dây đàn tấu lấy một khúc đàn tranh.

Dẫn ba người tới nơi này, quy nô cúi đầu khom lưng lui đi ra:

- Vệ vương, Vệ vương, Lâm Truy Vương, Tần tướng quân, lão bản nương lập tức sẽ tới tự mình đến, xin chờ một chút một lát.

Lý Trọng Tuấn vung tay lên đỉnh đạc nói:

- Còn không mau đi!

Quận Vương phong lưu tiền nhiều, thống binh quyền đô đốc, một nhân vật thịnh hành đương thời cũng không phải do lão bản nương không tự mình đi ra chiêu đãi.

Lý Long Cơ đi đến bên cạnh nữ tử đánh đàn, bỏ một thỏi bạc lên bàn nàng nói:

- Cẩm nhi, hôm nay có khách quý đến, nàng phải đàn cẩn thận một chút đó, ta sẽ trọng thưởng.

Cẩm nhi là nữ tử mặc hồng sa, gật đầu một cái, nàng mỉm cười tiếp tục gảy đàn, phảng phất đối với chuyện này đã quen.

Tần Tiêu đến bên cạnh bàn ngồi xuống, buồn bực nói:

- Các người đến tột cùng muốn làm gì? kéo ta tới đây để giễu cợt ta sao? Còn mấy tên quy nô kia dám mặc áo ba lỗ quân dụng.

Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ cười ha ha:

- Người tự nhận là đó là áo ba lỗ quân dụng của Đại Chu sao? Còn có ai mặc nữa? Ngày hôm qua người mặc áo ba lỗ nô thiêu Đột Quyết đệ nhất dũng sĩ Lực Hạ Đạt, lập tức toàn bộ thành Trường An trong vòng một đêm xuất hiện phong cách áo ba lỗ này. Đến chạng vạng tối thời tiết nóng mặt trời lặn xuống, người đi ra đường cái chợ phía Tây nhìn xem, ngay cả thương nhân người Hồ đều ăn mặc như thế ra đường, phải lấy đó làm tự hào chứ?

Tần Tiêu cười khổ:

- Không thể nào! Kiện đồ vật này lại lưu hành trở thành mô đen.

- Lưu hành? Mô đen?

Lý Long Cơ sững sờ một chút, rồi cười nói:

- Có lẽ vậy a! Giống như thơ của Hạ Tri Chương, chữ của Trương Húc, kiếm vũ của Công Tôn đại nương, chỉ cần là có tiếng sẽ có rất nhiều người bắt chước. Người biết buổi sáng hôm nay trên đường cái chợ phía Tây, trong tiệm quần áo ba lỗ của người bán được bao nhiêu tiền không? Trước sau như một! Trường An nơi này, cái gì đều kỳ quý, một đấu gạo giá tiền là gấp năm sáu lần Giang Nam. Nhưng đắt tiền nhất đấy vẫn là những vật phẩm xa xỉ. Một xâu tiền, trời ạ, cửa hàng bán quần áo hôm nay sợ là lợi nhuận tới điên luôn.

Thanks

282. Chương 283: Bắt Đầu Sa Đọa A (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 283: Bắt Đầu Sa Đọa A (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu chắc chắn lắc đầu:

- Những người này, thật đúng là biết cách làm kinh doanh, ý đồ xấu vô khổng bất nhập (chỗ nào cũng có). Cái này tốt rồi, quần áo này vốn là ta xếp đặt thiết kế cho bộ đội huấn luyện hiện tại phổ cập toàn dân mất rồi.

Trong lòng thầm nghĩ: đám người sẽ không nghĩ tới làm như vậy xâm phạm bản quyền sao? Lão tử là chính chủ của phát minh đó cơ mà.

- Thế sao...

Về mặt của Lý Trọng Tuấn cười xấu xa nói:

- Lão bản nương Bách Linh Lung tìm được ta, tận tình khuyên bảo mời người tới đây. Sau đó, ta có thể chia hoa hồng, hắc hắc!

- Hèn hạ! Cứ như vậy đem ta bán cho kỹ viện, nếu để cho Tiên nhi biết thì xem nàng thu thập người như thế nào.

Tần Tiêu tức giận mắng to:

- Những tên ở chợ phía Tây đúng là biết cách làm ăn, còn biết lợi dụng tên tuổi. Ai! Đáng thương ta là một nam nhân tốt bị các người đẩy vào hố lửa, biến thành khách làng chơi rồi!

Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ mừng rỡ cười ha hả:

- Tần huynh đệ, lời của người thật đúng là vô nghĩa. Nói thật với người, người vừa mới vừa bước chân vào Bách Linh Lung, không tới một nén nhanh thì toàn bộ thành Trường An cũng biết người đã đến nơi này.

Tần Tiêu nhìn hai tên gia hỏa lòng dạ khó lường chớp chớp đôi mắt cười nhẹ một tiếng, trầm mặc không nói, trong lòng nghĩ: ta xem như mình bạch ý tứ của các người! Không phải là muốn ta giả vờ sao? Đi dạo kỹ viện uống hoa tửu tận tình tại thanh sắc, sa đọa tại ngõ hẻm Yên Nhai Liễu, trầm mê trong tiên y nô mã? Chiêu này cũng tốt, chỉ là nếu để Tiên nhi biết được thì...

Lý Long Cơ tiến đến bên cạnh Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Đại ca. Ngày hôm qua người lấy hết danh tiếng, đã có thật nhiều người vụng trộm ghen ghét. Vũ Ý Tông ngày hôm qua ở Túc Vũ Đình có lẽ huynh cũng thấy, hắn như muốn đập ghế phá bàn... Hay là giấu tài một thời gian ngắn a, A Man đề nghị người, gần đây nghỉ bệnh ở nhà. Đừng đi làm người hầu, mỗi ngày vui đùa khắp nơi là được rồi. Gần đây. . . Ân, nói như thế nào đây, luôn cảm giác rất quái dị! Ngay cả Thái Bình công chúa đều không thể nào tiến cung, chỉ lo ở bên ngoài mua đất kiến trạch tử (nhà hoặc biệt viện) như có vẻ muốn trốn tránh chuyện gì đó.

- Chuyện gì? Đó là chuyện gì?

Tần Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Trong hoàng thành gần đây có phát sinh sự tình gì sao?

- Đại sự ngược lại là không có, chỉ là. . . Điều khiến người cảm giác có một dòng nước ngầm mãnh liệt chảy qua.

Lý Trọng Tuấn thấp giọng nói, sắc mặt cũng có chút nghiêm túc hiếm thấy:

- Ta cũng nghe thái tử nói đến một ít. . . Vài ngày trước, Vũ Hoàng tựa hồ sinh bệnh rồi, Vô Tam Tư, thái tử, cùng Thái Bình công chúa đều đi thăm. Không ngờ Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông hầu hạ trước Vũ Hoàng chết sống không để cho bọn họ đi vào, vì vậy đã xảy ra xung đột!

- Còn có chuyện như vậy sao?

Tần Tiêu ngạc nhiên nói

- Hai tên này thật quá lớn mật, còn nữa, ngày hôm qua Vũ Hoàng còn ở Túc Vũ Đình gặp sứ thần Đột Quyết không phải rất tốt sao?

Lý Long Cơ liên tục làm dấu im lặng, đem thanh âm áp đến cực thấp:

- Những chuyện này, ngàn vạn đừng ở bên ngoài thảo luận! Vũ Hoàng gần một hai năm nay, tình huống thân thể càng sa sút, lúc tốt lúc xấu. Ngày hôm qua sợ là chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, mới triệu người trở về, chiều gặp sứ thần Đột Quyết. Chỉ cần nàng bệnh nằm xuống, huynh đệ Trương Dịch Chi trắng trợn phong tỏa tin tức, không được thông báo. Hoàng đế cũng đem sự tình, thuận tay chuyển giao cho hai người huynh đệ giao cho bọn họ đi quyết đoán.Ồ! Thật là có chút lộn xộn! Ngay cả chiết tử (sổ con) của các bộ chúng thừa hội thẩm, đám người cũng có thể phê được.

- Vì thế, ta đoán chừng, gần đây sẽ có nhiều loạn....

Lý Trọng Tuấn cau mày nói:

- Tần huynh đệ, cây cao đón gió, người ngàn vạn chớ chọc xảy ra chuyện gì. Cáo bệnh về nhà, dùng sức giả bộ đi, thuận tiện nhắc nhở mấy tên tướng quân dưới trướng, trong khoảng thời gian này đừng đi ra gây chuyện, ngoan ngoãn trong phủ Đông Cung Tả Vệ Suất. Về phần Trương nhi, cái này người yên tâm, ta sẽ đi gặp mặt thái tử thay người nói rõ ràng. Phụ vương ta tuy rằng nhu nhược vô năng, nhưng kỳ thật cũng là một người biết chuyện. Tin tưởng hẳn sẽ không trách tội của người.

Tần Tiêu thở ra một hơi dài, chậm rãi gật đầu, như có điều suy nghĩ nói:

- Đã minh bạch. . . Sáng sớm trước hắc ám, trầm mặc trước khi bộc phát sao? Ta giả vờ thì được, sa đoạ cũng được, chỉ sợ Tiên nhi, trở về sẽ để cho ta ngủ phòng khách, không cho ngủ trên giường nữa nha. . .

- Tiên nhi thông tình đạt lý dịu dàng thiện lương như vậy sẽ không làm thế đâu.

Hai người cười hắc hắc mờ ám:

- Người không phong lưu uống thiếu niên mà! Hơn nữa, chúng ta hai người đều theo chân người cùng đi thơm lây, đến Bách Linh Lung ăn chùa một hồi, cũng không phải tất cả mọi người có thể làm được.

Tần Tiêu làm bộ thở dài một tiếng:

- Ai, thật sự là giao hữu vô ý! Ta đây là một nam nhân tốt sao lại bị các người làm xấu đi.

- Xàm!

- Giả vờ đi!

- Ta nói rất nghiêm túc! Các người nhìn ta xem, rất thanh thuần a!

- Nói như đánh rắm, nữ nhân bên cạnh người có thể tạo ra một quân đội để chiến tranh rồi.

Ba người đang cười đùa giỡn thì cửa vào nhẹ nhàng có tiếng gõ, một thanh âm dịu dàng uyển chuyển vang lên:

- Nhị vị điện hạ, Tần tướng quân, ta có thể vào không?

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Đại chương quý Phong Nhị Nương đến rồi!

Lý Trọng Tuấn vội ho một tiếng:

- Vào đi Nhị nương.

Một nữ tử tư thái phong tình mặc váy dài màu phấn sa nhanh nhẹn đi đến, cảm xúc vui vẻ trên mặt nàng làm cho người ta như tắm gió xuân, nàng thì lễ một cái nói:

- Dân nữ bái kiến Vệ Vương điện hạ, Lâm Truy Vương điện hạ, Tần tướng quân.

Lý Trọng Tuấn khoát tay áo, không có hảo ý tư nhìn thoáng qua Tần Tiêu:

- Miễn lễ a. Phong Nhị Nương, người này ta phải hao hết tâm tư, nài ép lời kéo trên tay lão bà của người ta đoạt đến cho người. Chiêu đãi như thế nào, người cần phải nhìn mà xử lý ah!

Phong Nhị Nương mắt ngọc mày ngài cười cười:

- Điện hạ yên tâm! Ba vị đều là khách nhân Bách Linh Lung, , dân nữ sao dám lãnh đạm. . . Tàn tướng quân, ngài hiện tại chính là đại nhân vật của Trường An, ngài tới nơi đây lập tức khiến toàn bộ Bách Linh Lung chiếu sáng không ít a.

Tàn Tiêu khoát tay áo nói:

- Phong lão bản thật sự là quá rất biết nói chuyện, ta cũng không phải bó đuốc ngọn nến, như thế nào có thể chiếu sáng được.

Phong Nhị Nương không chỉ biết nói chuyện, hơn nữa cổ trắng má đào, vũ mị đa tình. Một đôi mắt hạnh lúc nào cũng câu hồn; ngực đầy đặn eo nhỏ, cánh tay ngọc cặp hông đầy đặn, quả thực chính là vũ vật khiến người ta yêu mến. Hơn nữa nhìn mặt mũi của nàng, tựa hồ căn bản đoán không ra tuổi. Nếu không phải nói rõ thân phận nàng chính là lão bản nương của Bách Linh Lung, khi gặp trên đường còn có thể tưởng là tiểu thư phu nhân của một nhà nào đó.

283. Chương 284: Sắc Nghệ Song Toàn

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 284: Sắc Nghệ Song Toàn

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Đây là lần thứ hai Tàn Tiêu vào kỹ viện, lần trước là ở Giang Nam Vũ Xương tra bản án mượn xác hoàn hồn. Lúc ấy chứng kiến Đoạn Như, cảm giác đầu tiên chính là ‘ yêu tinh ’, Phiêu Hương Lâu cũng hoa lệ vô cùng. Nhưng so với lão bản nương này thì quả thật chính là một cái chuông bồ câu.

- Phong lão bản, ngồi đi ngồi đi, không phải ngoại nhân đừng khách khí.

Lý Long Cơ vẫy vẫy tay, để cho Phong Nhị Nương ngồi xuống bên cạnh bàn:

- Gần đây có ngoại nghệ gì không? Vị Tàn huynh đệ này rất có khẩu vị đó.

Tàn Tiêu đỡ khóe đỡ cười: nói nhảm gì vậy, cứ như ta là khách làng chơi không bằng.

Phong Nhị Nương làm điệu bộ của lan hoa chỉ rót rượu vào chén của ba người, cười nhạt nói:

- Lâm Truy Vương, dân nữ đã nói ba vị là khách nhân Bách Linh Lung mời cũng không mời được, còn dám không xuất ra chút đồ vật ẩn giấu sao? Hôm nay ngoại trừ rượu nho cực phẩm Ba Tư tới cùng mới mấy cô nương thanh thuần, thì ta còn có một số giác nhi (nhân vật phụ) thân mang tuyệt kỹ cho ba vị.

- Tuyệt kỹ, là tuyệt kỹ gì?

Lý Trọng Tuấn sững sờ hỏi:

- Sẽ không phải là đàn bà dân tộc Hồi Hột như lần trước múa bụng gì chứ? ta nhìn chán rồi!

Lý Long Cơ cũng phụ họa nói:

- Đúng vậy nha! Còn có cái gì ngâm thi tác đối, đánh cờ vẽ tranh, cũng được xưng là tuyệt kỹ ah!

Trong lòng Tàn Tiêu vui mừng mà nói: hai thằng này quả nhiên khách quen tại đây.

Phong Nhị Nương cười thần bí:

- Sau đó chẳng phải sẽ biết sao? Ta cam đoan sẽ để cho ba vị mở rộng tầm mắt.

Dứt lời, nàng vỗ nhẹ nhẹ tay, quy nô dẫn bốn cô nương vào.

Ba người Tần Tiêu xem xét, mỗi cô son phấn, đoán chừng mười lăm mười sáu tuổi, quả nhiên rất xinh đẹp khả nhân. Một là nữ tử Hán nhân, mặc áo mỏng, bộ ngực sữa lộ ra một nửa.

Tần Tiêu chứng kiến trên tay nữ tử kia cầm một quả bóng hồng, trong lòng không khỏi trầm nghĩ: diễn tạp kỹ, chơi đá bóng sao?

Lý Trọng Tuấn vừa thấy ba cô nương mềm mại như nước thì đôi mắt sém chút nữa phát ra lục quang, hấn vung tay lên:

- Tới đây!

Ba nữ tử nhẹ nhàng tiêu sái đi tới bên cạnh bàn, theo thứ tự ngồi xuống bên cạnh ba người Tần Tiêu.

Lý Trọng Tuấn ôm eo của Tiểu muội muội, đưa mặt tới nói:

- Trước hôn ta một cái, ta thưởng bạc cho nàng.

Tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, mặt hồng lên, cái miệng anh đào nhỏ như gà con mổ thóc hôn lên mặt hắn.

Lý Long Cơ cùng Tần Tiêu đều cười mỉa:

- Sắc cấp!

Lý Trọng Tuấn vui tươi hơn hở móc ra một thỏi bạc nhét vào trong tay tiểu mỹ nữ, hắn khinh thường liếc Lý Long Cơ cùng Tần Tiêu:

- Cái này gọi là bản sắc, nhìn vẻ mặt của A Man còn học đòi người ta văn vẻ ngâm thi tác đối, Tần huynh đệ người cũng giống đàn ông đi, theo ta học, trực tiếp một chút, hung mãnh một chút, ha ha!

- Anh vợ của ta thật đúng không tệt. Không chỉ kéo ta đến uống hoa tửu mà còn tự thân truyền thụ kỹ thuật tâm đắc!

Tần Tiêu cười nói.

Ba nữ tử đều che miệng cười khanh khách, Lý Trọng Tuấn hướng nữ tử bên cạnh Tần Tiêu nạt:

- Còn không mau mời rượu Tần tướng quân!

Tiểu cô nương mặc áo xanh lục tóc mây má phấn cầm lấy chén rượu, cười nói với Tần Tiêu:

- Tần tướng quân đại danh鼎鼎鼎鼎, tiểu nữ tử mời người một ly.

Tần Tiêu cười nhẹ một tiếng, giơ lên chén rượu cùng nàng đối ẩm một ly, trong lòng trầm nghĩ: Tân La nữ tử tiếng Hán còn nói chưa rõ, Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ đều ưa thích loại ấu nữ đầy đặn kiểu này sao?

Phong Nhị Nương thấy bộ dáng của Lý Trọng Tuấn như vậy, biết rõ hắn đối với ba nữ tử đều đã hài lòng, nàng cũng cười rạng rỡ nói:

- Nhị vị điện hạ, Tần tướng quân, cô nương hôm nay tới hiến nghệ tên là Lăng nhi, biểu diễn Xúc Cúc. Nếu biểu diễn hay phải khen thưởng nhiều nhé, người ta chơi tốt nhất kinh thành này a.

Lăng nhi trong nội đường thi lễ một cái, thánh thót nói:

- Dân nữ tài nghệ thô thiển, nếu biểu diễn không tốt xin Điện hạ cùng tướng quân ngàn vạn không nên trách tội.

Lý Long Cơ xuất ra một thỏi bạc, ước lượng trong tay nói:

- Nhanh bắt đầu đi! Thỏi bạc thưởng người tạm thời để đây, nếu biểu diễn hay thì tự nhiên có phần thưởng.

Trong lòng Tần Tiêu cười thầm nói: Xúc Cúc, không phải là tổ tiên của bóng đá sao? bóng đá khởi nguồn từ Trung Quốc, chỉ là bây giờ còn chỉ có một người đá. Phần lớn chỉ có tính chất là biểu diễn, đến Tống triều mới có đem Xúc Cúc ra thi đấu gọi là trận Tề Văn xã. Thời điểm Đường triều thì ở loại địa phương

như kỹ viện này, chuyên môn biểu diễn Xúc Cúc nghệ, loại Thích Pháp này gọi là Bạch Đả. Hiện tại thứ này quan hệ với hương diêm. À! Nếu ta cải tiến cách chơi biến thành thi đấu bóng đá mười một đối kháng tiêu chuẩn thì sao? có lẽ sẽ thú vị hơn nhiều.

Nghĩ đến đây tinh thần của Tần Tiêu trở nên tỉnh táo:

- Đúng nha, nhanh bắt đầu đi, biểu diễn hay một chút.

Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ liếc mắt nhìn hắn, cùng kêu lên mắng:

- Đúng là giả vờ!

Lăng Nhi thấy bạc trên mặt vui vẻ, nàng nhẹ nhàng ném quả cầu có dải lụa trên không trung, hai tay nhu hòa giao nhau trước ngực tạo thành Lan Hoa Chỉ, ngay tại chỗ xoay một cái, bàn chân tiếp được quả cầu nhẹ nhàng tung lên, liền bắn ra lên, eo mềm uốn éo, thuận tới nhẹ nhàng mà nhảy một bước, đầu gối của cái chân còn lại tiếp được bóng hất nhẹ lên đỉnh.

Cả động tác như là hành vân lưu thủy, trong đó mang theo vũ đạo ôn nhu. Hơn nữa Lăng Nhi mặc váy nên càng dễ dàng hoạt động, lúc đá bóng lên lộ ra bắp chân trắng nõn như ngàn voi. Đùi đầy đà cùng đầu gối mềm mại phát ra xuân quang vô hạn.

Ba người cũng nhin không được vỗ tay khen hay.

Lăng Nhi hé miệng cười cười, thời điểm bóng bay lên thì hạ thấp người, ngón tay khẽ chỉ, cổ trắng ngẩng lên làm động tác trông mong. Ánh mắt khát vọng như thể quả thực khiến người ta tâm hồn rung động, có thể câu hồn đoạt phách. Lập tức bóng sắp rơi xuống, nàng xoay tròn ngay tại chỗ trên mặt đất dùng cúi lưng vung một chân lên, chân ngọc nhẹ nhàng run lên gọn gàng mà linh hoạt lại đem bóng đá bay lên.

- hay! Quả nhiên hay!

Lý Trọng Tuấn cười ha ha:

- Có chút đặc sắc! A Man, còn không mau thưởng!

Lý Long Cơ cũng cười to:

- Tốt! Thưởng!

Tần Tiêu cũng không tự chủ được bắt đầu tán thưởng:

- Quả nhiên tài nghệ tinh thuần có một phong cách riêng, sắc nghệ song toàn!

Lăng Nhi nghe ba người trầm trồ khen ngợi, càng hưng phấn, động tác cũng nhanh hơn một chút, quả bóng có ruy băng giống như dính vào trên người nàng, có đá ra sao cũng không rơi xuống đất.

Lý Long Cơ nói:

- Kỳ thật Xúc Cúc cũng không tính là mới mẻ, cách chơi bình thường của nữ tử khác nhau chính là đá cao và đá nhẹ nhàng. Lăng Nhi ngược lại suy nghĩ khác người, đem một đoạn nhu vũ dung hợp vào, Trách không được Nhị nương nói nàng có tuyệt kỹ.

Tần Tiêu truy vấn:

- Vậy còn nam tử chơi như thế nào?

- Nam tử sao?

Lý Long Cơ nói:

- Trong tràng có một cầu môn chia làm hai bên, song phương tất cả tranh bóng sút vào cầu môn.

Thanks

284. Chương 285: Liên Hoàn Hung Sát Án (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 285: Liên Hoàn Hung Sát Án (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

- Ai đá vào trong cầu môn nhiều hơn thì coi như thắng. Tiên đế Cao Tông ưa thích loại hoạt động lật vặt này, nhưng tới thời Vũ Hoàng thì trong nội cung thời gian dần trôi qua không còn ai chơi.

Tần Tiêu vui mừng nói:

- Người nói cách chơi này không thú vị lắm, ta nghĩ tới một cách chơi. Ừ! Cũng đem người phân hai tốp, mỗi phương mười một người, có người thủ vệ, có người phòng thủ, có người công kích dẫn bóng. Mọi người có hợp tác, có thân thể đối kháng, có kỹ chiến thuật, càng có người yêu cầu kỹ thuật. . . Ai da, dù sao, nhất định rất vui vẻ!

- Thật sự?

Lý Long Cơ nghe xong thì tinh thần tỉnh táo rồi:

- Người nói loại này ngược lại có chút như môn Pô-lo (cưỡi ngựa đánh bóng), nhưng mà người đến đá, khẳng định thú vị hơn ngựa đá. Nói nhanh lên một chút xem đến cùng cách chơi như thế nào?

Tần Tiêu xoa xoa đôi bàn tay, hứng thú nổi lên nói: (.

- Phong lão bản, lấy chút giấy và bút mực tới đây.

Phong Nhị Nương cười khanh khách đứng lên:

- Tốt, ta đi ngay. Tần tướng quân nha, thật đúng là nhân vật có thể dẫn dắt, đồ chơi tốt này nọ có thể nghĩ ra được. Vừa để cho Trường An lưu hành áo ba lỗ, hiện tại lại muốn làm ra cách chơi Xúc Cúc mới.

Lý Trọng Tuấn đối với chuyện hai người Tần Tiêu nói không có hứng thú, hắn ôm tiểu mỹ nữ bên cạnh uống rượu, hai mắt nhìn say sưa Lăng Nhi biểu diễn Xúc Cúc ở giữa sân.

Lúc sau, Phong Nhị Nương lấy giấy bút tới. Tần Tiêu mở giấy ra, trước vẽ lên cái sân bóng, dùng 1m5 một bước, đưa đơn vị đo sân bóng đổi thành bước. Sau đó lại vẽ chỗ đứng mười một người, trước tiên cân đối trận hình 442, rồi nói với Lý Long Cơ:

- Đây là cầu môn, thiết trí một thủ môn, ở bên trong khu vực này có thể dùng tay tiếp bóng. Sau đó đây là hậu vệ, giữa trận, tiền phong. . .

- Tiền phong, cái gì là tiền phong?

Lý Trọng Tuấn cũng bị hấp dẫn tới:

- Chiến tranh gì đây?

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Không phải, nghiên cứu đá bóng chứ!

- Cách chơi này đúng là mới lạ, nhanh nói một chút đi.

Ba người tựa đầu cùng một chỗ, Tần Tiêu tinh tế nói cho bọn hấn các loại quy tắc, kỹ xảo cùng chiến thuật của bóng đá hiện đại. Tuy rằng Tần Tiêu tại 21 thế kỷ không phải là cao thủ bóng đá, nhưng chưa từng ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, quy tắc bóng đá cũng hiểu. Huống chi trong bộ đội cũng có bóng đá, tuy rằng chơi bóng rổ thì nhiều hơn.

Hai người nghe Tần Tiêu càng nói càng háng, Lý Trọng Tuấn đưa tay vỗ:

- Ha ha, cách chơi thú vị! Tần huynh đệ, người thực là thiên tài! Ngày mai chúng ta đi trong phủ Nam Nha Cẩm Vệ tìm chút binh đến thi đấu nhé.

Lý Long Cơ khoát tay áo:

- Đi nam nha quá rêu rao rồi. Không bằng đi nhà của ta a. Tìm chút gia nô thái giám, dắt trống sau phủ ta có sẵn tràng Pô-lo (cưỡi ngựa đánh bóng) , cải tạo một chút là chơi được thôi.

Tần Tiêu vỗ tay cười to:

- Tốt! Quyết định vậy nha!

Ba nam nhân vui thành một đoàn, làm cho ba tiểu mỹ nữ Tân La cùng Lăng Nhi trong nội đường biểu diễn Xúc Cúc bị lạnh nhạt, Phong Nhị Nương thấy ba người bọn họ trò chuyện cũng không ở bên cạnh mắt mặt, nàng lặng lẽ lui ra ngoài.

Trong lòng Tần Tiêu vui mừng nói: tốt nha, mỗi ngày đi dạo kỹ viện giả vờ uống hoa tửu, không bằng trốn đi đá bóng cho vui. Việc này nếu phổ cập giống như áo ba lỗ ngựa trang thì nói không chừng còn có thể làm cuộc thi ... Đường triều Trung Quốc ta có cuộc thi bóng đá. Ha ha! Cái gì ngũ đại cuộc thi có thể so lịch sử với ta sao?

Ba người bàn tới hào hứng, ngay cả Lý Trọng Tuấn tạm thời ném tới mỹ nữ sang một bên không để ý rồi, tử tế nghe lấy Tần Tiêu nói các hạng quy tắc chi tiết cùng yêu cầu kỹ thuật. Nghe được nửa, Lý Trọng Tuấn khẽ vỗ chưởng cười to:

-Tốt lắm, ta sẽ mua lại Lăng Nhi làm tiền phong trong đội của ta. Kỹ thuật này của nàng, ai còn có thể cướp bóng từ trong chân của nàng.

- Dọa người! Người đừng nói nhảm nữa.

Lý Long Cơ khinh thường trừng mắt liếc hần một cái:

- Cỡ như nàng chỉ vừa va chạm đã bay ngay, nói chi tới đoạt bóng. Đại ca, cái này còn nói tới đối kháng nữa, có phải không?

Lý Long Cơ vừa mới dứt lời, một bóng người lóe lên bên cửa sổ, một nữ tử xuất hiện trong phòng. Mấy người nữ tử bị làm cho sợ đến cả kinh hét lên một tiếng rồi trốn sang bên cạnh.

Người tới hướng Lý Long Cơ cùng Lý Trọng Tuấn chấp tay hành lễ:

- Nhị vị điện hạ, Mặc Y thất lễ. Tiếc rằng Bách Linh Lung không cho ta tiến vào nên phải xông tới, mong rằng thứ tội.

- Mặc Y...

Tần Tiêu nhú mày đứng dậy, đi đến trước mặt nàng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

Mặc Y tiến đến bên tai Tần Tiêu nói nhỏ:

- An Nhạc Quận Chúa Lý Khảo Nhi, mang theo gia nô đến trong phủ nháo sự. Tuyên bố người hôm nay không gặp nàng sẽ phóng hỏa đốt trạch tử.

Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ cùng hỏi:

- Làm sao vậy?

Tần Tiêu thở dài một hơi:

- An Nhạc Quận Chúa...

Lý Trọng Tuấn tức giận đến ngứa răng:

- Tiểu tiện nhân này. Các người ở chỗ này ngồi, ta đi thu thập nàng rồi trở về!

- Đợi một chút điện hạ!

Tần Tiêu ngăn chặn Lý Trọng Tuấn:

- Việc này không thể làm lớn được. Bằng không, chỉ biết càng náo càng lớn. Không bằng, Tần Tiêu hiện tại tự mình đi đồng cung một chuyển thái tử thái tử ra mặt.

Lý Trọng Tuấn chớp chớp đôi mắt, vỗ vỗ cánh tay của Tần Tiêu:

- Hay để ta đi, chuyện gia sự ta cũng dễ giải quyết hơn một chút. Dù sao. . . Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài nha. Ách. . . Đúng rồi, Mặc Y, muội muội của người đâu? Tính của nàng như vậy có náo loạn với Khỏa Nhi không?

Mặc Y cúi đầu chấp tay:

- Phu nhân đem nàng dẫn tới hậu đường. . . An Nhạc Quận Chúa, tạm thời còn không có làm ầu, nói là chờ một nén nhang, Tần đại nhân còn không quay về, nàng sẽ đốt trạch tử đi.

Tần Tiêu nghe được trong lòng nôn nóng:

- Vệ vương đi gặp thái tử a. . . Ta trở về một chuyến. Miễn cho nàng thật sự động thủ thì chuyện kia thì không thể vãn hồi.

Lý Long Cơ thở dài một hơi:

- Thật là mất hứng...Vậy thì tản đi thôi. Lý Khỏa Nhi, thật sự là càng ngày càng làm càn! Ta với người cùng về nhà một chuyến.

Mọi người ném ra một số bạc làm tiền thưởng rồi nhanh chóng rời khỏi Bách Linh Lung.

Đợi đến lúc Tần Tiêu rời Bách Linh Lung đi ra đường cái chợ phía Tây, còn chưa đi ra vài bước, bên đường một Tiểu nhị ca trước cửa quán cơm bỗng nhiên kêu to:

- Đó . . . Đó không phải là Võ Trạng Nguyên Tần tướng quân sao? Lão gia, lão gia, mau tới! . .

Người qua đường và ở bên trong cửa hàng phụ cận đều nhìn về phía Tần Tiêu:

- Chính là Võ Trạng Nguyên đã bại đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết sao? Hắc, thật là hắc rồi!

Đám người lập tức lao tới Tần Tiêu khiến mấy người Tần Tiêu bị một đoàn người vây quanh.

- Tần tướng quân, ngài rất uy phong.

- Làm vẻ vang cho Đại Chu ta.

- Tuyệt vời!

- Tới nhà của ta chơi một chút không? Ở phía trước cửa hàng bán tơ lụa đó, ta bán cho người loại áo lót ... à ... áo ba lỗ.

Thanks

285. Chương 286: Liên Hoàn Hung Sát Án (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 286: Liên Hoàn Hung Sát Án (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu lập tức khóc cười không nổi: Sao lại có fan hâm mộ thế này? Khá tốt hiện tại không thịnh hành kí tên, bằng không thì một người một cây viết bút đưa qua, không phải làm ình khắp nơi đều là mực sao?

Nhưng dân chúng không có ác ý, cũng không nên phát hỏa đối với bọn họ, khuôn mặt của Tần Tiêu tươi cười chấp tay đáp lễ, nghĩ biện pháp thoát thân. Lúc này, lão bản tiệm cơm bên cạnh đã vác cái bụng bự đi ra lách vào đám đông khiến ọi người người bên cạnh lên tiếng oán than dầy dặt. Thật vất vả mới chen đến bên cạnh Tần Tiêu, hẩn cúi đầu cười lấy lòng:

- Tần tướng quân, ngài hiện tại vào tiệm cơm của ta ăn một bữa nhé? Yên tâm, không cần tiền! Chỉ cần ngài tiến vào là được, hơn nữa ngài cùng người nhà của ngài trong vòng một tháng có thể ăn miễn phí trong quán cơm của ta, khách nhân trong nhà cũng có thể an bài ở trong tiểu điểm cam đoan xem như ở nhà. Trong tiệm của chúng ta có những món nổi tiếng như quái ngư ướp lạnh, tổ yến, chân gấu chưng....

Chương quây mạp còn chưa nói dứt lời thì đã bị một người bên cạnh quát to một tiếng ngắt lời:

- Chu mạp mạp keo kiệt kia, còn dám mời người tướng quân đi ăn cơm! Tần tướng quân đi tới tiệm của ta đi, chỉ cần ngài ăn một bữa cơm, ta tặng ngài hồng bao và cộng thêm một thớt bảo mã Tây Vực.

Tần Tiêu cười khổ vài cái, nhìn người nọ, hẩn gầy như một con khỉ, mặc một cái áo ba lỗ lộ ra những cái xương sườn gầy trơ.

- Đừng cãi cò nữa. . . Đi nhà của ta! Ta mở thôn trang tơ lụa, bán chính là áo ba lỗ của Tần tướng quân! Tần tướng quân chỉ cần ngài đi ngồi tiệm của ta trong chốc lát uống chén trà xanh, tiền lãi của ta sẽ phân cho ngài ba thành.

- Các ngươi đừng phí công vô ích Tần tướng quân khẳng định đi của ta, cô nương trong tiểu lâu của ta còn xinh đẹp gấp 10 lần Bách Linh Lung, chỉ cần Tần tướng quân vừa ý ai, nháy mắt một cái sẽ có cỗ kiệu đưa tới tận phủ, phục thị ngài cả đời!

- Đi chỗ của ta!

- Đi chỗ của ta!

- Tần tướng quân! Trong tiệm quan tài của ta...

Mọi người đồng loạt trợn mắt “Hừ” một tiếng dọa cho lão bản bán quan tài ôm đầu chạy như chuột.

Tần Tiêu bắt đầu dĩ thử dài, thân hình nhún lên giẫm trên bả vai của đám người chung quanh thoát khỏi, sau đó nhanh chóng chạy vào trong nhà. Trong lòng nghĩ: thật không nghĩ tới, mình có một đám Fans hâm mộ cuồng nhiệt cùng đám buôn bán thiên tài như vậy, dân chúng giàu có mới ưa thích làm chuyện loại này...

Tần Tiêu chạy qua đường cái chợ phía Tây chuyển vào đi ở bên trong mới thả chậm cước bộ theo Mặc Y. Hai người bước nhanh tới kim quang môn không thể chờ Lý Long Cơ rồi.

Thời điểm đến cửa nhà đã thấy bên cạnh có bốn cỗ kiệu, xung quanh là mười gã sai vặt đang ngồi nghỉ ngơi. Tần Tiêu còn tưởng rằng bọn họ là người của Lý Khỏa Nhi, không ngờ Mặc Y thở nhẹ một tiếng:

-Ồ. Kỳ quái!

- Làm sao vậy?

- Lý Khỏa Nhi là ngồi xe ngựa tới. Hiện tại xe ngựa không thấy, lại nhiều hơn bốn cỗ kiệu.

Tần Tiêu rung mình phát phát tay:

- Mau vào trong xem rồi hãy nói tiếp.

Tiến vào cửa sân xa xa chứng kiến ở tiền đường có ba người mặc áo bào tím đang ngồi uống trà trò chuyện.

Trong lòng Tần Tiêu kinh nghi thâm nghi: Kỳ quái, đây không phải là Trương Đông Chi, Diêu Sùng, Bình Bộ Thượng Thư Đường Hưu Đề cùng trưởng An huyện lệnh Bùi Tụng sao, ba Tể tướng một Huyện lệnh, đám người như thế nào cùng một chỗ đến nhà mình? Còn Lý Khỏa Nhi đâu?

Tần Tiêu đi tới trước tiền đường thì lễ:

- Mấy vị đại nhân, Tần Tiêu thất lễ. Không biết mấy vị quang lâm hàn xá, Tần Tiêu đứng lúc ra ngoài, hạ nhân nếu có chậm trễ, xin lượng thứ.

Trương Đông Chi cười nói:

- Hiền đệ thật hăng hái, thiếu niên phong lưu a! Từ sớm đã chạy tới Bách Linh Lung khoái hoạt rồi, đang chuẩn bị sai người đi mời người, người không ngờ lại chính mình trở về.

Đường Hưu Đề cười ha ha, có vẻ trung khí mười phần:

- Lão già khom này dám gọi Tần Tiêu làm hiền đệ, hẳn là hẳn không yếu như người ở chuyện đó đâu. Cái loại địa phương như Bách Linh Lung, ta thấy người có lòng mà không có sức. ha ha!

Diêu Sùng cùng Bùi Tụng thấp giọng cười theo, biểu hiện vẻ mặt khiêm cung. Tuy rằng Diêu Sùng hiện tại là hình bộ thượng thư dưới Tể tướng, nhưng mà uy vọng trong quân không người nào có thể so sánh Đường Hưu Đề, Trương Đông Chi là ngôi sao sáng trong triều. Tần Tiêu cùng Bùi Tụng là hạ quan nên cũng không cần nói, tại trước mặt bọn họ đành phải bảo trì rụt rè cùng trầm mặc thì tốt hơn.

Trương Đông Chi lắc đầu cười nói:

- Đường đại nhân, người cười ta thì người cũng chẳng kém mấy? Người cũng không nhìn một chút, râu ria của người cũng bạc trắng giống ta, đều là lão già hỏa rồi còn muốn cười ta. Tần Tiêu cùng ta đồng xuất Dịch Công môn, ta gọi hắn một tiếng hiền đệ thì có gì sai?

Đường Hưu Đề đồng dạng thất tuần vuốt râu dài như tuyết trắng, trên khuôn mặt cổ đồng cương nghị không không thay đổi, hẳn xúc động thở dài:

- Thật sự là thời gian không buông tha người nào. Hồi tưởng lại bảy tròng ác chiến kia phảng phất như là trong mộng. Hiện giờ, già rồi không còn dùng được nữa, chỉ có thể về triều chờ dưỡng lão, không đánh được một trận nào. truyện copy từ

Mọi người cùng cười ha hả, Tần Tiêu mời họ tới hậu đường nghỉ mát uống trà, trong lòng thầm nghĩ: Đường Hưu Đề, lớn tuổi như vậy còn uy phong凛凛 không giận mà uy, quả nhiên là quân nhân oai hùng không kém lúc thiếu niên, lão soái ca cực phẩm năm đó hẳn đại chiến cùng dân tộc Thổ Phiên Tây Vực bảy lần, đến nay trong quân mọi người vẫn còn ca tụng uy vọng của lão. Nói đến uy vọng trong quân, hiện tại cả triều đình, không người nào có thể cùng mà so sánh với, quả thực là làm cho người ta theo không kịp nha!

Tất cả mọi người đi tới hậu đường nghỉ mát, Đường Hưu Đề cùng Trương Đông Chi cầm đầu ngồi xuống, Tần Tiêu cùng Diêu Sùng hầu hạ tả hữu, Bùi Tụng đi ngồi ở ghế chót. Mặc Y đưa tới nước trà điểm tâm liền lui xuống.

Đường Hưu Đề vuốt râu dài cười nói:

- Tần tướng quân, hôm nay mấy lão già khom chúng ta mang theo Bùi Huyện lệnh tới chơi, người nhất định cảm thấy ngạc nhiên phải không?

Tần Tiêu cười cười:

- Thực không dám đầu điểm có chút nghi kị. Bất quá các vị đại nhân đến rồi, Tần Tiêu tự nhiên là hoan nghênh.

Trương Đông Chi cười nói:

- Đường đại nhân, đừng vòng vo tam quốc mãi nữa. Hổ cho người là người cầm binh mà còn không ngay thẳng như vậy. Hiền đệ à, kỳ thật hôm nay ta cùng Diêu đại nhân, đều là bị Đường đại nhân quen thuộc dẫn tới. Hẳn muốn gặp người, lại tìm hai người chúng ta làm dẫn đường.

Tần Tiêu nói:

- Đường đại nhân là tể tướng đương triều là thượng quan của Tề Nhạc, sai người đến kêu một tiếng là được, sao phải phiên tới đại giá?

Đường Hưu Đề cười ha hả khoát tay áo:

- Tàn tướng quân. Người có chỗ không biết. Lão phu hôm nay mới bị hạ bổ nhiệm làm Tả Thứ Tử của Đông Hải Tả Xuân Phường quản sự tình của Binh Bộ Thượng Thư. Đến Chiêm Sự Phủ, thấy giấy xin phép nghỉ bệnh của người liền nghĩ đến, ngày hôm qua Võ Trọng Nguyên lực bại Đột Quyết đệ nhất dũng sĩ hãn là bị thương?

Thanks

286. Chương 287: Liên Hoàn Hung Sát Án (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trọng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 287: Liên Hoàn Hung Sát Án (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

- Đi tới Tả Vệ Suất Phủ xem một chút, thì gặp đám người Lý Tự Nghiệp cùng Điền Trân, Vạn Lôi đang thao luyện Tả Vệ Suất Binh Mã, đúng là hổ hổ sinh uy, thay hình đổi dạng! Lão phu nhất thời cao hứng muốn tự mình tới phủ gặp kỳ tài Võ Trọng Nguyên Đại Chu xem chúng ta. Ha ha, lão phu lại không biết đường nên tìm hai lão gia hỏa này dẫn đi.

Tàn Tiêu ha ha cười nói:

- Đường đại nhân quá khen rồi, Tàn Tiêu trẻ người non dạ, nào dám mang binh đi đâu.

Trong lòng Tàn Tiêu nghĩ thầm: Đường Hưu Đê cũng bị điều đến đông cung? Còn là Xuân Phường Thứ Tử đó không phải là quan nhi của Đông Cung cực kỳ có thực quyền sao? Xem ra, hoàng đế thật là có toan tính tăng cường sức mạnh của Đông Cung ...

Trương Đông Chi nói:

- Hiện tại xem ra, hiền đệ cũng không sinh bệnh, không phải là do trốn Lý Khỏa Nhi mới giả bộ bệnh không đi chứ?

Tàn Tiêu cười cười, trầm mặc không nói, những người khác cũng lòng biết dạ rõ nên không hề truy vấn, trong lòng đều đã minh bạch, không sai biệt lắm cũng là bởi vì việc này a.

Đường Hưu Đê nói:

- Lý Khỏa Nhi xưa nay xảo trá ngoan cố tùy hứng, ưa thích làm chút ít trò đùa dai. Lúc mấy người chúng ta đến, nàng đang ở trong hành lang náo loạn nói nếu người không ra gặp nàng thì nàng phóng hỏa. Cũng may mấy lão gia chúng ta còn có mấy phần mặt mũi, nàng vừa thấy đã tự rời đi. Tàn tướng quân, không phải là phong lưu để lại khoản nợ chứ? Ha ha! Cô gái nhỏ này, cũng không phải dễ trêu ah!

Tàn Tiêu cười khan một hồi:

- Đâu có đâu có, chỉ là có một tí hiểu lầm mà thôi!

Nhưng trong lòng hắn thì nghĩ thầm: Hiện tại thái tử còn thì Lý Khỏa Nhi hung hăng càn quấy đến không ai bì nổi. Dùng uy vọng của đám người Đường Hưu Đê cùng Trương Đông Chi có thể đuổi nàng đi là chuyện dễ dàng. Cái này là quyền lực. . . Quyền lực nha!

Trương Đông Chi nói:

- Được rồi, đều là người một nhà, hàn huyên khách sáo thì đến đây thôi. Tàn Tiêu ah, lần này chúng ta tới tìm, kỳ thật cũng bởi vì một chuyện khác. Chuyện này thôi để cho Diêu đại nhân nói cho người, nó có quan hệ tới Hình bộ.

Hình bộ? Tần Tiêu trầm nghĩ trong lòng: ta là một tướng quân Tả Vệ Suất, chuyện tình của Hình bộ có quan hệ gì với ta?

Diêu Sùng mỉm cười nói:

- Tần tướng quân, vị Bùi Huyện lệnh này nhất định người đã quen, ta giới thiệu trước, giữa các người trước đó nhất định là đã có chút hiểu lầm, hiện tại ta thay các người làm sáng tỏ bằng chứng. Lúc ấy người bị hại, kỳ thật Bùi Huyện lệnh không biết chút nào đấy. Có người nói nha dịch huyện nha Trường An bị mau chuộc đánh chết phạm nhân trên công đường, cố ý hãm hại người. Chuyện này Bùi Huyện lệnh cũng khó mà biện giải, đành phải để mặc người hiểu lầm. Tần tướng quân, nếu người tin ta thì ta mặt dày ở chỗ này nói thay cho Bùi Huyện lệnh để các người tiêu tan hiềm khích lúc trước, được chứ?

Tần Tiêu không khỏi có chút kinh ngạc:

- Bùi Tụng còn có chút quan hệ nha, ngay cả hình bộ thượng thư cũng tới biện hộ thay cho hắn. Diêu Sùng cũng nói trước mặt mọi người như thế, xem ra lúc trước cùng Bùi Tụng thật là có chút đã hiểu lầm, bậc thang đã hạ thì cũng nên xuống thì tốt hơn.

Tần Tiêu chấp tay:

- Diêu đại nhân đều nói như vậy rồi, Tần Tiêu làm gì dám nghi kỵ. Bùi đại nhân, hiểu lầm trước đó chúng ta xóa bỏ, Tần Tiêu thật sự là thất lễ!

Bùi Tụng chấp tay hoàn lễ:

- Hạ quan, hổ thẹn, hổ thẹn.

Diêu Sùng gật nhẹ đầu, tiếp tục nói:

- Kỳ thật lần này ta là chuyên tới tìm người, gặp Trương đại nhân cùng Đường đại nhân cũng muốn đi nên kết bạn với họ. Nguyên nhân cũng là bởi vì trong kinh thành gần đây đã xảy ra án giết người liên hoàn, Trường An huyện tập tra nhiều ngày vẫn không có kết quả gì, báo danh Đại Lý Tự, Đại Lý Tự lại chuyển Hình bộ, giờ mới tới trong tay của ta. Tình huống cụ thể, người không ngại nghe Bùi Huyện lệnh nói

Tần Tiêu vội hỏi:

- Diêu đại nhân, Tần Tiêu chỉ là tướng quân Tả Vệ Suất, Hình bộ xử lý án có lẽ Tần Tiêu không tiện hỏi đến?

Diêu Sùng khoát tay áo:

- Ai, người trước tạm nghe một chút, những thứ khác để sau rồi nói.

Tần Tiêu gật nhẹ đầu, Bùi Tụng bắt đầu nói:

- Mấy ngày trước ở bên trong nước Tây Hà có người phát hiện một xác chết trôi. Thi thể là nữ không đầu, nhìn thân hình thì hẳn là nữ nhân trẻ tuổi. Bởi vì tử trạng người chết rất khủng bố, hạ quan sợ công bố ra ngoài sẽ khiến dân chúng hoảng sợ, vì thế phong tỏa tin tức, âm thầm điều tra nhưng liên tiếp mấy ngày, không có kết quả gì. Ngay khi ngày hôm qua, đồng dạng là tại Tây Hà, phát hiện hai nữ thi thể trẻ đồng dạng cũng không có đầu, trong đó một cái còn bị cắt đi *** một cách tàn nhẫn. trạng cực kỳ khủng bố! Hạ quan phát giác việc này trọng đại, liền báo Đại Lý Tự thỉnh cầu xem xét quyết định. Hôm nay Diêu đại nhân đến Hình bộ hỏi tình tiết vụ án, hạ quan mới nghĩ đến, nếu như án có Tần tướng quân cao thủ dò xét tiếp quản nhất định sẽ nhanh chóng phá án. Vì vậy, hạ quan liền hướng Diêu đại nhân tiến cử Tần tướng quân. Kính xin Tần tướng quân thứ cho hạ quan tội đường đột.

Tần Tiêu cười nhạt cười:

- Bùi đại nhân quá khách khí! Bùi đại nhân không để ý xích mích cùng Tần Tiêu còn có thể tiến cử ta, phần hào khí này quả thực làm cho Tần Tiêu bội phục cùng hổ thẹn. Chỉ là Tần Tiêu hiện tại đã không phải là Ngự Sử, hưởng chỉ dân án từ trước là do châu huyện quan phủ thẩm tra xử lý, hoặc là chuyển Đại Lý Tự xem xét quyết định. Cho dù Tần Tiêu là Ngự Sử cũng không cách nào tiếp nhận thẩm tra xử lý phá án và bắt giam.

Trương Đông Chi cười nói:

- Hiền đệ nha, nếu ba lão gia hỏa chúng ta cùng đi gặp hoàng đế, bảo vệ người làm Đại Lý Tự Thiếu Khanh, chắc có lẽ không rất khó à? Điều kiện tiên quyết là chính người nguyện ý tiếp nhận đi thăm dò bản án. Nếu không phải nguyện ý thì cứ nói thẳng, không cần kiêng kị cái gì.

Đường Hư Dê cũng cười nói:

- Tàn Tiêu nha, chiến tích của ngươi, lão phu đều đã nghe Trương Đông Chi đại nhân nói. Xem ra ngươi không chỉ võ nghệ tinh thông, giỏi việc cầm binh, còn có trí tuệ cùng năng lực suy luận hơn người. Nhân tài như ngươi phải được đề bạt trở thành trụ cột vững vàng Đại Chu ta! Trong triều như có ít người ghen ghét, xa lánh, đó cũng là chuyện bình thường, không bị người ghen là tài trí tầm thường, cái gì cũng có lý của nó. Hơn nữa trong triều xuất đầu, không trải qua một chút sóng gió mà luyện sao được? Ta thấy ngươi nên đón đầu không phải cứ tránh lui, tiếp nhận bản án, coi như là rèn luyện cũng tốt. Hơn nữa Đại Lý Tự cũng sẽ là nơi ân sư ngươi Địch Công lập nghiệp, hôm nay phong thủy luân chuyển, lại đến phiên ngươi đi ngồi công đường xử án rồi, chẳng phải là thiên ý sao?

Tàn Tiêu cười nhẹ một tiếng, quyết đoán nói:

- Ba vị Các lão, Bù đại nhân, các ngươi đã coi trọng Tàn Tiêu như thế thì Tàn Tiêu cũng kính không bằng tuân mệnh rồi. Cái án này, ta tiếp nhận.

Thanks

287. Chương 289: Tàn Thi (2)

Chương 289: Tàn thi (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Bùi Tụng không dám dài dòng nữa, dẫn hai người tới phòng chưa xác, một mùi hôi thối đập vào mặt. Mặc Y vội vàng bịt lấy cái mũi nhứ mày.

Bùi Tụng nói:

- Ba bộ thi thể đều có rất nhiều nơi bị gãy và ngâm trong nước bị thối rữa. Cho dù đã tận lực xử lý thích đáng, nhưng thời tiết nóng bức nên tất cả đều có mùi.

Tàn Tiêu cũng ngửi thấy, trong lòng cảm thấy buồn nôn. Nhìn Mặc Y, hắn nói với nàng:

- Muội đi ra ngoài chờ đi.

Mặc Y quật cường lắc đầu:

- Không có vấn đề gì!

Bùi Tụng đi xốc lên vải trắng che bên trên cỗ thi thể nói:

- Đây là thi thể phát hiện ra đầu tiên, cách nay đã có tám ngày. Thời điểm phát hiện thi thể theo như khám nghiệm thì thời gian tử vong đã vượt qua mười hai canh giờ.

Tàn Tiêu đi ra phía trước nhìn thi thể, đó là một cái nữ thi, cổ bị chặt tận gốc, toàn thân trương phình, nhiều nơi trên người biến thành nắm mốc màu xanh có mùi hôi thối. Nơi cổ dính nhiều bùn cát.

Tàn Tiêu nhìn tình thế bên ngoài một hồi rồi lắc đầu nói:

- Thật là tàn nhẫn! Một đao chém đứt đầu lâu, sau đó lập tức vứt xác vào sông. Huyết dịch nơi cổ tuôn hoàn trong bùn cát nước sông nên hút khá nhiều cát, Hơn nữa người nữ tử này khi còn sống cũng bị ngược đãi nhiều...

Tần Tiêu nhìn Mặc Y nhàn nhạt nói:

- Hơn nữa rất có thể là ***.

Bùi Tụng tiếp lời:

- Đúng vậy a, lúc ấy khám nghiệm tử thi cũng nói như vậy. Nữ nhân này bị sưng lên thành màu xanh đen, bị người ta dùng lực đánh vào tạo nên vết bầm. Hơn nữa...Khục...

Bùi Tụng xấu hổ nhìn Mặc Y tiếp tục nói :

- Mông và bộ phận sinh dục có dấu vết bị hỏa thiêu.

Mặc Y rốt cục nhin không được, xông đi ra bên ngoài ới.

Tần Tiêu cũng cảm giác trong miệng đắng ngắt, dạ dày cuồn cuộn sôi trào. Nhìn thi thể một hồi, quả nhiên theo như lời Bùi Tụng nói, địa phương tư mật nhất của người này bị thiêu cháy, da thịt bong tróc, đoán chừng bồng khá nặng.

Tần Tiêu khoát tay áo:

- Nhìn xem hai cổ thi thể khác xem sao.

Bùi Tụng cau mày vạch mảnh vải che thi thể lên nói:

- Cổ này cũng như cổ thi thể đầu tiên, cũng bị chặt đầu, trên người có dấu vết bầm tím, hơn nữa có thật nhiều dấu roi da.

Trong lòng của Tần Tiêu mắng thầm: hung thủ kia đúng là ác độc. Nghĩ ra nhiều chiêu trò như thế. Lại hỏa thiêu còn có roi da, đoán chừng còn có rất nhiều những vết thương bởi vì thi thể bị ngâm trường không cách nào phân biệt khác.

Bùi Tụng đi tới cổ thi thể thứ ba, hẩn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mặc Y bên ngoài phòng chứa xác đang vịn tường nôn mửa, hẩn thấp giọng nói:

- Tần đại nhân, cổ thi thể này còn muốn khùng bỏ hơn trước vài phần. May mắn Mặc Y cô nương ở bên ngoài, bằng không thì sợ là càng chịu không nổi rồi!

Tần Tiêu cau mày:

- Xốc lên ta xem!

Thời điểm cổ thi thể kia đập vào mắt, Tần Tiêu thiếu chút nữa nhin không được đã có xúc động muốn ới. Nếu không phải trước kia trong bộ đội, chuyên môn trải qua loại huấn luyện này thì sợ là hiện tại cũng giống như Mặc Y.

Đây còn gọi là thi thể người sao?

Không có đầu lâu, điều này là tự nhiên. Địa phương trước ngực vốn có hai ngọn nhũ phong đã bị cắt lồm lợ ra xương ngực trắng hếu. Bởi vì nước chảy xiết và ngâm lâu nên vết thương trắng bệch và sưng phù. Nội tạng đã bốc mùi trường lên chỗ bị thương, tuy rằng đã được xử lý nên không có dòi bọ nhưng chút ít nội tạng và cảnh tượng thê thảm càng khiến người ta thêm sớn gai ốc, cực kỳ buồn nôn.

Bùi Tụng đi cũng cố nén buồn nôn nói:

- Đại nhân có thể chịu. Lúc ấy thời điểm bộ hài cốt đưa tới, hạ quan không nhin được phải ới mấy lần. Trải qua khám nghiệm tử thi, nàng này khi còn sống từng tiến hành chuyện phòng the kịch liệt làm cho bộ phận sinh dục bị hao tổn. Đồng thời, địa phương khác trên người cũng giống như hai cổ thi thể kia, có dấu vết bị ngược đãi, phần lớn là hỏa thiêu và quất roi.

Tần Tiêu muốn thử di chuyển thi thể để quan sát thì nội tạng trong lồng ngực chảy ra ngoài, hấn vội vàng dừng tay.

Hai người đi ra khỏi phòng chứa xác, đều như trút được gánh nặng mà thở ra một hơi dài, chạy tới chỗ có nước rửa sạch tay.

Trong lòng Tần Tiêu cười khở: Xong rồi! Hôm nay khỏi cần ăn cơm tối luôn.

Mặc Y cuối cùng là phun ra sạch sẽ mới cúi đầu như có lỗi đến bên cạnh Tần Tiêu cúi đầu sợ hãi nói:

- Đại nhân. . . Ta. . . Thực xin lỗi!

Tần Tiêu khoát tay áo:

- Được rồi Mặc Y, muội đã xem như không tệ rồi. Đổi lại là Tử Địch hoặc là những người khác. Sợ là chứng kiến lần đầu tiên đã bị ói, ngay cả ta cũng cảm giác không chịu nổi.

Bùi Tụng hỏi:

- Đại nhân đã nghiệm thi xong, ngài có ý kiến gì không?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Tạm thời còn không có phát hiện cùng manh mối lớn, duy nhất có thể dùng khẳng định là từ thủ pháp cùng hình thái của ba bộ thi thể này, hẳn là đã chết trong tay cùng một hung thủ, mà tên hung thủ này, rất có thể là loại người biến thái.

- Loại người biến thái?

- Khục. . . Chính là thần trí khả năng không bình thường, khác hẳn với thường nhân. Nội tâm có suy nghĩ và xúc động vụn vặt. Có thể là chịu qua đả kích hoặc là áp lực quá mức, cũng có thể là do nguyên nhân khác.

- Có một chút. . . Đã minh bạch. Ý của đại nhân là chỉ hung thủ có thể bị thất tâm phong?

Tần Tiêu gật đầu cười cười, hẳn cũng lười giải thích nhiều :

- Xem như thế đi!

- Vậy bây giờ, chúng ta bắt tay vào làm từ chỗ nào để truy tìm hung thủ?

Tần Tiêu nói:

- Đã tra ra thân phận của ba cô gái này chưa? Nhiều ngày rồi vẫn chưa có người trong nhà tới báo mất tích sao? Đã phái người đi điều tra chưa?

Bùi Tụng đáp:

- Đại nhân, hung án lần này, hạ quan thật sự không dám nói ra ngoài. Không có công nhiên dán thông báo tìm người đến đây nhận thi. Mấy ngày liên tiếp phái ra mấy trăm bộ khoái đi điều tra thân phận của người chết, nhưng đều không có đầu mối, một mực không ai báo lại án nói có người mất tích. Theo hạ quan nghĩ, ba nữ tử này không phải là người người Trường An Tần Tiêu lắc đầu:

- Chưa hẳn, họ đều là nữ tử sống an nhàn sung sướng, không phải là hạ nhân nha hoàn hoặc là bình dân nữ tử.

Bùi Tụng ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Tần Tiêu đáp:

- Nói như vậy là bởi vì thi thể người rơi vào trong nước bị cọ rửa, quần áo đều bị rách nát. Ba nữ tử này đều là thân thể trần truồng, nguyên nhân cũng là bởi vì trên người các nàng mặc quần áo và trang sức của sĩ tộc hào phú Trường An.

Bùi Tụng nói tiếp:

- Cũng có khả năng, bị ngược đãi nên lột hết quần áo ra trước thì sao?

Tần Tiêu gật nhẹ đầu:

- Hoàn toàn chính xác có một loại khả năng như vậy. Nhưng mà người nhìn bụng của các nàng, nếu như là bình dân nữ tử, mặc quần áo vải thô thân đối vật áo, bên hông thường cột vải thô, sau nhiều năm sẽ lưu lại vết hằn. Nhưng mà trên người của các nàng, đều không có. Bởi vậy có thể thấy được, ba người này khi còn sống, bình thường đều là váy dài hoặc là quần áo váy ngắn ngực rất thấp.

288. Chương 290: Nhũ Phòng Mất Tích

Chương 290: Nhũ phòng mất tích

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Bùi đại nhân, tuy rằng quần áo và trang sức Đại Chu ta tôn trọng cởi mở cùng tự do, nhưng loại quần áo này không phải là người nào cũng có thể mặc. Bình dân nữ tử bình thường không dám ăn mặc bạo lộ như vậy. Hơn nữa người xem một chút tay của các nàng, tuy rằng bị phình lên, nhưng từ móng tay các nàng có thể thấy được, bình thường chăm sóc rất cẩn thận. Hơn nữa, trên tay không có một chút vết chai, đủ thấy ba người này khi còn sống rất an nhàn và sung sướng. Hơn nữa coi như là người bên ngoài cũng có thể đặt chân lên Trường An sẽ bị cướp giết nửa đường sao?

Bùi Tụng cả kinh bái phục:

- Đại nhân thấy mammals biết cây, hạ quan thực là cực kỳ bội phục!

Tần Tiêu cười khoát tay áo:

- Không có gì, ta đây cũng là đang suy đoán, không nhất định chuẩn xác toàn bộ. Nếu như lời vừa phân tích thì phạm vi tìm tòi nhỏ đi rất nhiều. Nếu ta là quan to hiển quý hoặc là người phú quý trong kinh thành, trong nhà của ta mất người cũng không báo quan cũng không dám đến nhận thức thì thì có những nguyên nhân nào?

Bùi Tụng nghĩ rồi nói:

- Theo suy luận của đại nhân thì ba người nữ tử đã chết trong nhà của chủ nhân sao? Nói thí dụ như chủ nhân giết thị thiếp trong nhà hoặc là bên ngoài, sợ bị quan phủ trưng trách, vì vậy nghĩ tới vứt xác không để lại dấu vết? Chém tới đầu lâu, chính là vì làm cho người ta không nhận ra thi thể?

Tần Tiêu cười cười:

- Bùi đại nhân cao kiến. Đây cũng là một loại khả năng. Hiện tại việc cấp bách chính là biết rõ ràng thân phận của ba nữ nhân này, sau đó mới có thể điều tra tiếp.

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, tới hậu đường huyện nha. Đúng lúc này Phạm Thức Đức cũng tới, vui mừng tiêu sái đến trước mặt Tần Tiêu hành lễ:

- Đại nhân, phạm mạo lại có thể cộng sự cùng đại nhân. Thật sự là điều rất vui vẻ!

Tần Tiêu cười nói:

- Phạm tiên sinh miễn lễ. Ta làm ít chuyện mà không có người thì cảm giác không được tự nhiên, giống như thiếu đi thứ gì đó.

Phạm Thức Đức cười nói:

- Đại nhân quá coi trọng ta rồi, nghĩ tới ta trong Đông Cung cả ngày không có việc gì, sắp buồn bực tới bệnh rồi. Hiện tại vừa vận rất tốt, một tờ điều lệnh để cho ta đến Đại Lý Tự trở thành cái Đại Lý Tự chính, hiệp trợ đại nhân phá án. Phạm mạo thật sự là mừng rỡ nha!

Bùi Tụng đi cùng Mặc Y nói:

- Chúc mừng phạm đại nhân!

Phạm Thúc Đức chấp tay với Bùi Tụng:

- Bùi đại nhân khách khí rồi. . . A..., Mặc Y cô nương đã ở rồi. Thật là tốt, không phải ở cùng với hắc đản Lý Tự Nghiệp, ta cũng thanh tĩnh hơn nhiều.

Bùi Tụng ngạc nhiên nói:

- Phạm đại nhân, không ngờ người lợi hại như thế, sao chỉ cần liếc mắt đã phân biệt được hai tỷ muội các nàng?

Phạm Thúc Đức cười nói:

- Bùi đại nhân, cái này người không biết đâu! Hiện tại đứng ở chỗ này, nếu là Tử Định sớm nhào lên kéo chòm râu của ta chơi rồi, làm gì nhà nhận như thế.

Mọi người cùng cười rộ lên, Mặc Y ngưỡng ngừng nói:

- Muội tử của ta đúng là nên quần dạy một chút..

Tần Tiêu dừng lại nói với Bùi Tụng:

- Bùi đại nhân, bản án này tra ngay tại huyện Trường An. Không cần phải đem thi thể vận đến Đại Lý Tự, bây giờ người phái nha dịch bộ khoái ngằm hỏi từng phường trong Trường An nhìn xem có nữ nhân nhà ai thất tung, cho dù mò kim đáy biển cũng sẽ có gặp may, đương nhiên tốt hơn là không làm cái gì.

Bùi Tụng đi chấp tay lạy dài:

- Hạ quan tuân lệnh.

Lúc về đến nhà, trên bàn cơm nóng hôi hổi, Lý Tiên Huệ cùng Tử Định đang chờ đám người Tần Tiêu cùng nhau ăn cơm. Mặc Y nhìn màu đỏ trên bàn, dấm chua trong dạ dày nổi lên, nàng bùm miệng bỏ chạy... Tần Tiêu cũng cảm giác không có khẩu vị, nói ở bên ngoài đã ăn rồi, về tới trong phòng nghỉ ngơi.

Phạm Thúc Đức kỳ quái nói:

- Ý.... Đại nhân cùng Mặc Y cô nương, như thế nào đều không ăn cơm?

Lý Tiên Huệ mời Phạm Thúc Đức dùng cơm rồi trở lại trong phòng ngủ ngồi bên cạnh Tần Tiêu vuốt của hần lo lắng nói:

- Như thế nào lại không ăn cơm? Thân thể không thoải mái sao?

Tần Tiêu cười cười, vỗ vỗ tay của nàng:

- Không có việc gì. . . Có thể là thời tiết quá nóng nên không có khẩu vị. Nàng gọi Tử Định nói nàng chuẩn bị cho tỷ tỷ nàng một chút điểm tâm thanh đạm ăn đêm... Ta không cần. Mấy ngày nay cũng không hoạt động, cảm giác ăn tới nổi mập lên rồi đây?

- Tần đại ca ...

Lý Tiên Huệ ngồi lên đùi Tần Tiêu, lo lắng nói:

- Nếu chàng cảm thấy không khỏe, muốn xin nghỉ ngơi đi. Nhìn bộ dạng này của chàng thiếp rất đau lòng...Thiếp không thể so với Mặc Y, không có bản lĩnh gì cũng không thể lộ diện ra ngoài sáng, không thể đi theo bên cạnh chàng giúp chàng cái gì. Cả ngày ở nhà, chỉ biết lo lắng suông thôi.

Tần Tiêu nhẹ nhàng vuốt lưng của Lý Tiên Huệ lạnh nhạt cười nói:

- Không có việc gì, ta thật không có sự tình. Kỳ thật, chỉ là tại huyện nha nhìn thấy mấy cỗ thịt hế nên có chút buồn nôn ăn không ngon mà thôi. . . Ân, không nói cái này rồi, nhớ tới lại cảm giác nổi cả da gà lên... Thật sự là khổ cho tiểu nha đầu Mặc Y, đi theo ta làm chuyện này, nàng chút nữa ới tại chỗ.

- Buồn nôn như thế sao?

Lý Tiên Huệ nhíu mày:

- Tần đại ca, nói tới Mặc Y...Chàng có nghĩ tới nên giải quyết vấn đề của nàng như thế nào mới tốt không?

Tần Tiêu giả ngu cười:

- Cái gì làm sao bây giờ? Nàng bây giờ không phải là rất tốt sao. Kỳ thật ta càng muốn Mặc Y lại nhà cùng nàng, không cần phải đi theo ta chạy loạn khắp nơi.

- Ai nha, chàng đừng có mà giả bộ.

Lý Tiên Huệ đập nhẹ trước ngực Tần Tiêu một quyền:

- Chuyện của các người, thiếp còn không rõ ràng lắm sao? Lúc ở Giang Nam, trước khi thiếp về thì nàng đã thích chàng rồi. Tính toán ra thiếp còn là người thứ ba chen vào. Mặc Y cô nương này thật sự không tệ, ổn trọng, hào phóng, dịu dàng, cơ trí, võ nghệ gan dạ sáng suốt so với ta tốt hơn không biết gấp bao nhiêu lần rồi. Chàng không thể phụ nàng ấy được.

Tần Tiêu cười giảo hoạt:

- Vậy phải xử lý như thế nào?

Lý Tiên Huệ oán hận điểm điểm trên trán hấn một cái:

- Chính chàng tự đi mà xử lý. Chuyện của nam nhân còn hỏi thiếp sao? Để chàng ra ngoài uống hoa tửu thì không bằng tiện nghi người bên cạnh trước.

- Ha ha!

Tần Tiêu cười ha hả:

- Xem ra, nàng đã tức giận rồi. Nói thiệt cho nàng biết, nam nhân luôn cảm thấy vợ không bằng thiếp. Thiếp không bằng trộm, trộm không bằng trộm không được. . . Nếu không những người uống hoa tửu đi dạo kỹ viện đều là trong nhà có thể thiếp chiếm đa số! Còn không phải là muốn tìm cảm giác mới mẻ sao? Hắc hắc!

Lý Tiên Huệ xấu hổ nhanh chóng néo lỗ tai của Tần Tiêu:

- Chàng dám...Chàng dám! Từ khi tới Trường An, chàng toàn học thói xấu.

Tần Tiêu cười khế, hấn giả vờ bộ dạng chật vật nhe răng nhếch miệng nói:

- Lão bà tha mạng, lão công không dám nữa!

Cùng Lý Tiên Huệ đùa giỡn một hồi, tâm tình của Tần Tiêu lập tức tốt lên rất nhiều. Trong lòng thầm nghĩ: nam nhân có vợ không giống với lúc trước. Ở bên ngoài dù một mối phiền thế nào.

289. Chương 291: Nhũ Phòng Mất Tích (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 291: Nhũ Phòng Mất Tích (2)

Về đến nhà cũng có cảm giác nhẹ nhõm vui sướng. Tiên nhi, thật đúng là lão bà tốt.

Lý Tiên Huệ phủ phục trước ngực Tần Tiêu, nàng nhẹ nhàng nói:

- Tần đại ca, làm sao chàng luôn gọi thiếp là lão bà? Xưng hô thế này tựa hồ không hay lắm, thiếp gọi chàng là lão công có cảm giác như là hai lão đầu lão thái thái ấy.

Tần Tiêu cười nhẹ một tiếng:

- Cái này sao, nói như thế nào đây. . . Nàng coi như là chúng ta sẽ đến già đầu bạc, từ thiếu niên cùng chậm rãi già đi. Lần trước ta nghe Thượng Quan Uyển Nhi nói về chuyện xưng hô thế này: một thư sinh nghèo thi đậu công danh thì ghét bỏ lão thê trong nhà. Hắn viết một vế trên: Hà bại liên tàn, lạc diệp quy căn thành lão ngẫu. Ý nói vợ già xấu, muốn nạp thiếp. Vợ hắn đối lại: Hòa hoàng đạo thực, xuy khang kiến mẽ hiện tân lương. Thư sinh đọc vế dưới của thê tử bị nhanh nhẹn cùng trí tuệ đả động, liền buông tha nạp vùng đất mới bỏ cũ/ Thê tử thấy trượng phu hồi tâm chuyển ý, không quên tình cũ liền vung bút viết: Lão công thập phân công đạo. Thư sinh cũng vung bút viết vế dưới: lão bà nhất phiến bà tâm. Việc này lưu truyền ra có nhiều chỗ vợ chồng bắt đầu xưng hô đối phương là lão công, lão bà.

Lý Tiên Huệ cười hì hì nói:

- Ôi, bản thân thiếp đã quên, Thượng Quan Uyển Nhi là một tài nữ bác văn quảng thức! Mặc Y phiền toái rồi, lại thêm đối thủ. . . Lại nói tiếp, Thượng Quan Uyển Nhi cũng không tệ lắm, chỉ là thân phận quá hiển hách. Mi tâm của nàng có hình xăm hoa mai, có xu hướng sẽ dẫn dắt nội cung.

- Hình xăm?

Trong lòng của Tần Tiêu đột nhiên sáng ngời, phẳng phát nghĩ tới điều gì, hắn cởi áo trước ngực Lý Tiên Huệ nhìn vào bên trong.

- Huynh làm gì thế? Trời còn chưa tối mà.

Lý Tiên Huệ e lệ trốn tránh.

Tần Tiêu cười ngây ngô hai tiếng:

- Không phải. . . Đột nhiên nhớ tới một sự tình, nàng để cho ta xem đi mà.

Lý Tiên Huệ đỏ mặt quay đầu nhìn về một bên, bộ dạng như là thấy chết không sờn:

Lý Tiên Huệ nguyên bản rất trắng, sau khi trở thành phụ nữ thì càng ngạo nhân. Trên ngực trái có một hình xăm đoá hoa mai, nhìn càng mị lực vô cùng, hấp dẫn vô biên.

Tần Tiêu tinh tế nhìn mấy lần, yết hầu nhúc nhích mấy ngụm nước miếng, hắn cố nén xúc động hỏi:

- Tiên nhi, ta một mực không hỏi nàng. Hình xăm trước ngực biểu thị điều gì?

Trên mặt Lý Tiên Huệ ửng hồng, rồi lại có chút thất vọng nói:

- Làm cả buổi, chàng chỉ hỏi điều này sao. Từ Tiểu Nguyệt vì để cho chàng phát hiện sơ hở thân phận của thiếp, nên cố ý vẽ lên một Hỏa Phượng Hoàng trước ngực thiếp. Trong hồ Bành Lễ ngâm rất lâu nên bị xóa đi, còn hoa mai này ... là lúc ba năm trước, thiếp tới thần đô Lạc Dương, sư phụ mời một người tên là Phong Nhị Nương xăm cho. Lúc ấy rất lưu hành thứ này nên, thiếp nhất thời ham chơi...

Tần Tiêu nhướng mày:

- Nàng nói là Phong Nhị Nương? Đợi một týt, chả lẽ là lão bản nương của Bách Linh Lung Bách Linh Lung, tại sao lại ở Lạc Dương, nàng trước kia xăm hình sao?

- Đúng nha. Làm sao vậy?

Lý Tiên Huệ kinh ngạc nói:

- Nữ nhân này rất lợi hại, nghe nói nàng có quan hệ vô cùng tốt với Thái Bình công chúa và giao tình với một ít quan to cùng vương công trong triều. Nàng hiện tại đã mở thanh alau ở Trường An sao? Nhất định là Thái Bình công chúa chiếu cố nha! Hơn nữa thiếp còn nghe nói một bí mật.

Tần Tiêu truy vấn:

- Bí mật gì?

Lý Tiên Huệ tiến đến bên tai Tần Tiêu nói nhỏ:

- Việc này chàng đừng nói lung tung ra ngoài, là người của hoàng gia mới biết được... Lúc trước nha, Trương Xương Tông là theo Thái Bình công chúa, về sau Thái Bình công chúa mới đề cử hắn cho Vũ Hoàng. Hơn nữa nghe nói Trương Xương Tông có thể quen biết Thái Bình công chúa là do có quan hệ với Phong Nhị Nương.

Tần Tiêu mở to đôi mắt cả kinh nói:

- Phong Nhị Nương này thật không đơn giản, hóa ra còn chuyên dẫn mối cho hoàng tộc.

- Dẫn mối?

Lý Tiên Huệ nghi ngờ hỏi:

- Có ý tứ gì?

- Không có gì không có gì. . .

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Xem ra, ngày mai ta lại phải đi tới Bách Linh Lung. . .

Lý Tiên Huệ oán hận bẹo má Tần Tiêu:

- Còn đi nữa, thật không biết xấu hổ mà.

- Không đúng không đúng. Nàng nghe ta giải thích đã...

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Bản án này có chút đáng ngờ, ta muốn tìm Phong Nhị Nương hỏi chút ít manh mối.

- Vậy à! Là hỏi cô nương ngồi trên đài cùng uống hoa tửu sao?

Lý Tiên Huệ không thuận theo không buông tha:

- Đều do Tam ca cùng A Man ca ca làm xấu chàng, lúc nào họ đến thiếp phải mắng họ mới được.

- Yên tâm đi, lão bà tốt của ta!

Tần Tiêu một lần phát lực đẩy Lý Tiên Huệ lên giường, nằm đè lên trên nói:

- Ngày mai ta đi Bách Linh Lung, đem hung khí để ở nhà, không mang theo trên người tốt rồi, cam đoan không phạm sai lầm!

- Hung khí?

Lý Tiên Huệ nhất thời không có hiểu rõ ràng, nhưng lập tức bình tĩnh đại ngộ, mặc cỡ nói:

- Chàng nói bậy bạ gì đó. Làm sao để ở nhà được, nó có phải là túi tiền hay chìa khóa đâu.

- Hắc hắc!

Tần Tiêu cười tà tà nói:

- Mang súng không có đạn là được mà, đến đây nào, lão bà đại nhân.

- Cái gì cơ, cái gì là súng, cái gì là đạn...

Lý Tiên Huệ then thùng vội hỏi, nhưng lập tức không còn thanh âm nào nữa...

Ngày hôm sau sáng sớm, Tần Tiêu cùng Mặc Y, Phạm Thúc Đức liền đi ra cửa, thẳng đến Bách Linh Lung.

Trong lòng Tần Tiêu nghi hoặc là: ba bộ thi thể duy chỉ có một cổ bị cắt đi *** (ngực). Rất có thể chính là vì che dấu dấu hiệu nhận biết thân phận và địa vị của người chết. Bởi vậy có thể suy đoán, người chết rất có thể giống như là Lý Tiên Huệ, có hình xăm nào đó. Không nghĩ tới Phong Nhị Nương thật sự có bốn sự Thông Thiên Triệt Địa. Ngay cả Thái Bình công chúa cùng Trương Xương Tông đều có thể tạo mối qua hệ. Trách không được thu cả đầu vàng như hạc giữa bầy gà tại chợ phía Tây. Nữ nhân này, thật sự là không đơn giản!

Tần Tiêu chọn lấy thời gian hơi sớm, Bách Linh Lung còn không có chính thức mở cửa buôn bán. Rất nhiều khách làng chơi kỹ nữ còn ôm nhau ngủ. Quy nô quét rác nhận ra Tần Tiêu, liên tục chạy tới thông báo gọi Phong Nhị Nương tới.

Phong Nhị Nương phong hoa tuyết đại, uốn éo mềm mại đi ra, vẻ mặt cười quyến rũ nói:

- Ô! Là Tần tướng quân! Sáng sớm đã tới sao... Thật là khiến người mừng rỡ! Lần trước ngài đi vội vã như vậy, ngay cả hồng bao cũng chưa kịp đưa cho ngài. Nhanh! Người đâu, quản lý một gian nhà các tốt nhất mời Tần tướng quân cùng các bằng hữu của hần vào đi nghỉ ngơi, hảo tửu thức ăn ngon đều nhanh lên bày ra.

Tần Tiêu cũng không làm mất mặt nàng, mặc kệ lời mời mọc của nàng, hần tiến vào một gian nhà các.

Phong Nhị Nương tự mình rót thêm rượu cho ba người, nàng cười cười nói:

- Tần tướng quân sớm như thế đã tới, còn mang theo cô nương cùng đi, không phải đến uống hoa tửu, là tìm ta có việc gì?

Tần Tiêu cười cười:

- Phong lão bản thật là người thẳng tính, Tần Tiêu cũng không vòng vo tam quốc.

290. Chương 292: Mánh Khóe Đáng Sợ

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 292: Mánh Khóe Đáng Sợ

- Lần này Tần Tiêu thụ Đại Lý Tự Thiếu Khanh, phụng mệnh tra liên hoàn án mạng, muốn tìm Phong lão bản nghe ngóng một ít manh mối.

Trên mặt Phong Nhị Nương hiện lên một tia không vui, nhưng lập tức che dấu, khuôn mặt vẫn vui vẻ nói:

- Tần tướng quân, nhanh như vậy lại đổi thành Tần đại nhân. Thật là nhanh chóng, Bách Linh Lung của ta đang lúc làm ăn sinh ý, người của toàn bộ thành Trường An cũng biết. Án mạng này nhất định là không có một chút quan hệ nào với chỗ này của ta. Tần đại nhân phải cẩn thận xử lý một chút, nếu để cho ngoại nhân biết rõ ngài đến Bách Linh Lung tra án mạng thì sinh ý của lâu này sẽ giảm đi, không có biện pháp, bát cơm của ta cũng bị đập a.

Tần Tiêu khoát tay áo:

- Phong lão bản đừng nóng vội và xúc động, lời của ta đây còn chưa nói hết. Bản án tự nhiên không có một chút quan hệ nào cùng Bách Linh Lung. Ta là dùng danh nghĩa cá nhân tới thỉnh giáo Phong lão bản một vài vấn đề. Nói thí dụ như hình xăm trên người các cô gái. xem tại

- Hình xăm?

Phong Nhị Nương hơi nhú lông mày một chút:

- Có vấn đề gì sao? Nếu không có liên quan tới Bách Linh Lung có thể phối hợp Tần đại nhân tra án, cũng là trách nhiệm cùng vinh hạnh của dân nữ. . Đại nhân có chuyện thì thẳng hỏi đi.

Tần Tiêu nói:

- Ta có nghe nói, Phong lão bản tinh thông hình xăm, từng làm cho rất nhiều danh môn khuê tú, có chuyện này sao? Kể cả thời điểm trước đó tại Lạc Dương?

Phong Nhị Nương có chút kinh ngạc nói:

- Đích thật là có! Tin tức của đại nhân thật đúng là linh thông nha! Ngày hôm qua lần thứ nhất gặp mặt, hôm nay có thể nói ra lai lịch của ta. Đúng vậy, ta hơn một năm trước mới tới chợ phía Tây Trường An mở lên Bách Linh Lung, trước đó ở Lạc Dương mở cửa tiệm. Tần đại nhân người cũng biết đấy, nghề này của ta không thiếu được phải có chút quan hệ, bằng không thì người đi trà lạnh, mọi chuyện đều hỏng. Vì vậy ta bỏ qua cửa của cải tại Lạc Dương không tiếc điều món tiền khổng lồ từ Lạc Dương dời đến Trường An. Lúc ấy ta dựa vào cái tay nghề này đúng là tạo nên không ít quan hệ với người có thân phận. Sau khi tới Trường An bầu không khí có chút lưu hành thì người tới tìm ta cũng nhiều hơn, nhưng ta bận rộn là kinh doanh nên không xăm cho người bình thường. Trước sau chỉ có không qua hai mươi người.

Tần Tiêu hỏi:

- Hai mươi? Người là nói số lượng khi tới Trường An sao?

- Đúng vậy!

Phong Nhị Nương gật đầu:

- Một số người ở Lạc Dương phần lớn là vương công hoàng tộc đấy. Nhân số rất thưa thớt, cũng không tiện nói lên tục danh của các nàng.

- Vậy đến Trường An, người đã xăm cho những người nào, còn nhớ rõ không?

- Có lẽ. . . Là nhớ rõ đấy. Phần lớn là một ít ái thiếp dám quan lại trong kinh thành hoặc là ở bên ngoài. Có mấy người là bên trong Bách Linh Lung, bằng không ta cũng không động thủ cho các nàng.

- Vậy là tốt rồi!

Tần Tiêu phủ tay:

- Phiền toái Phong lão bản đem danh sách những người này ghi cho ta đi! Cái này phi thường trọng yếu. Nếu có thể phá án này, công lao đầu tiên sẽ là của Phong lão bản.

Phong Nhị Nương khôi phục bộ dạng trác tuyệt tư thái phong độ, nàng yêu mị vạn phần nói:

- Kể công thì không dám! Chỉ cần Tần đại nhân có rảnh có thể tới chỗ của dân nữ một chút thì dân nữ đã vô cùng cảm kích.

Dứt lời nàng mang tới giấy và bút mực, tại chỗ viết danh sách hơn hai mươi người cùng chỗ ở hiện tại của những người này.

Tần Tiêu cầm danh sách trong lòng vui vẻ: được rồi, cuối cùng đã có manh mối tìm kiếm mất tích đặc lực nhất.

Ba nhân lập tức đứng dậy cáo từ, muốn rời khỏi Bách Linh Lung. Tần Tiêu trầm nghĩ, sáng sớm thăm vấn, người ta còn chưa mở môn làm kinh doanh, tốt xấu cũng phải biểu thị một chút. Nghĩ vậy, hắn ném một liệm (dây xích) bạc lên bàn. Phong Nhị Nương cảm động đến rơi nước mắt, khuyên can mãi để cho Tần Tiêu nhận hồng bao của nàng. Ra ngoài xem xét. Tần Tiêu phát hiện đúng là đại thủ bút: Hai cây vàng, ít nhất cũng phải năm mươi lượng!

Trên đường cái chợ phía Tây đã xuất hiện không ít người, vì để tránh cho tình huống bị Fans hâm mộ vây quanh như ngày hôm qua tái xuất hiện, ba người kêu cỗ xe ngựa đi về phía Trường An huyện nha.

Trên xe, Phạm Thức Đức dùng giọng nói khó hiểu:

- Đại nhân, người tới Trường An cũng không quá hai ba tháng, vì sao biết rõ nhiều chuyện như vậy? Ngay cả chi tiết lão bản nương của Bách Linh Lung đều tra rõ ràng?

Tần Tiêu cười đáp:

- Cái này. . . Hoàn toàn ngoài ý muốn!

Đến Trường An huyện nha, Bùi Tụng đang xử lý công vụ ở đại đường. Ba người hơi chờ giây lát, Bùi Tụng liền đích thân đến. Tần Tiêu đem danh sách giao cho hắn:

- Nhanh chóng phái người đi mật tra tung tích của những cô gái này, nếu có người mất tích, lập tức hồi báo!

Bùi Tụng nhìn thoáng qua danh sách, ngạc nhiên nói:

- Tàn đại nhân, những nữ nhân này đều là ái thiếp bên ngoài của nhân viên quan trọng Kinh Thành. . . Đại nhân như thế nào lấy được danh sách này? Nha. . . Hạ quan lạy miệng, lập tức sai người đi làm!

Bùi Tụng rời đi, Phạm Thúc Đức nói:

- Đại nhân, ty chức còn chưa thấy qua thi thể, cũng không nghe đại nhân nói sự tình khám nghiệm tử thi. Không bằng thừa dịp này dành chút thời gian đi xem a.

Tần Tiêu ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, thời gian dần qua, hắn uống một chén nước trà:

- Phạm tiên sinh nếu là muốn giảm béo thì ta đề nghị người nên nhìn, bằng không thì đừng làm là tốt nhất. Kết quả khám nghiệm tử thi ta nói cho người nghe là được. Nếu như nhìn, phạm tiên sinh sẽ giống ta cùng Mặc Y ngày hôm qua đều không ăn được cơm tối.

Phạm Thúc Đức ngạc nhiên, hắn hơi sững sờ một chút rồi nói:

- Như thế. . . Cũng tốt.

Hiệu suất làm việc của bộ khoái huyện Trường An cũng không tệ lắm, ba người ngồi hàn huyên không bao lâu, lập tức đã có kết quả hồi báo. Trên danh sách có hai mươi người, bảy người theo phu gia (nhà chồng) rời Trường An, mặt khác mười ba người có mười một người bình yên vô sự. Hai người khác đều ở Hồng Lư Tự Thiếu Khanh Tô Vạn Niên, một là kỹ nữ trong lầu Bách Linh Lung. Một người trong đó bị lập làm tiểu thiếp, người còn lại thì nuôi ở phụ cận Đại Từ Ân Tự đông thành Trường An, đã hơn mười năm chưa thấy nàng trở về nhà, cũng không thấy Tô Vạn Niên đi xem. Nữ tử này tên là Tiểu Bình Nhi.

Tần Tiêu đứng dậy

- Đi, tiến cung. Đi Hồng Lư Tự!

Cửa thị vệ Hoàng thành cung Thái Cực cũng đã nhận ra Tần Tiêu rồi, xe ngựa thông suốt tiến vào Chu Tước môn, bên trái chính là Hồng Lư Tự cùng hồng lư khách quán chuyên môn tiếp đãi ngoại tân sứ thần. Hồng Lư Tự Thiếu Khanh cũng cùng phẩm hàm giống Đại Lý Tự Thiếu Khanh của Tần Tiêu là Tứ phẩm triều thần, xem như là quan chuyên tư ngoại giao.

Tần Tiêu chờ người tới Hồng Lư Tự cho thấy ý đồ đến. Lập tức có người nói cho hắn biết, Tô Vạn Niên phụng chỉ dời Kinh Thành, tiến về Giang Nam Nhạc Châu làm thích sứ rồi.

Tần Tiêu ẩn ẩn cảm giác có chút không ổn: trùng hợp như vậy?

291. Chương 293: Mảnh Khé Đáng Sợ (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 293: Mảnh Khé Đáng Sợ (2)

Hỏi hắn khi nào thì đi đấy, nói là vẫn chưa tới thời gian một ngày. Tần Tiêu lại tìm đồng liêu của Tô Vạn Niên hiểu được tình huống của hắn. Biết rõ hắn sẽ ngụ ở trong hồng lư khách quán, ở kinh thành không có phủ, chỉ có chỗ tư để nuôi thê thiếp. Bình thường làm người xử sự cũng coi như trung hậu, không có gì đặc biệt khác người.

Tần Tiêu suy tư một hồi, ngựa không dừng vó tiến vào Đại Minh cung đi vào trong Thư Tỉnh, sau khi chờ đợi thông báo rườm rà, rốt cục đã gặp được Tể tướng Trương Giản Chi.

Tần Tiêu nói:

- Các lão. Tần Tiêu đang tra án đó, không ngờ lại tra được đại quan trong triều, hẳn chính là Hồng Lư Tự Thiếu Khanh Tô Vạn Niên. Tuy rằng ta vẫn không thể xác định hẳn có phải là hung thủ hay không, nhưng ta đoán chừng, hẳn ít nhất cũng thoát không khỏi liên quan, hoặc là người biết chuyện. Chỉ là Tần Tiêu vừa đi tìm hẳn, thì phải biết hẳn bị dời Kinh Thành đến Nhạc Châu làm thích sứ. Theo ta được biết, quan viên Tứ phẩm trở lên điều nhiệm đều phải có các bộ cùng Lại bộ phê văn, mới có thể thành hàng. Vì thế Tần Tiêu xin Các lão dạy bảo một chút, chuyện điều nhiệm Tô Vạn Niên là thế nào?

Trương Giản Chi hơi chút suy tư, hẳn vuốt râu bạc trắng nói:

- Đúng vậy, chuyện tình điều nhiệm Tô Vạn Niên là bốn các tự mình phê duyệt. Nhưng mà, đây không phải là Lại bộ trình lên, mà là ngự thư phòng ở dưới chế cáo. Vì thế, lúc ấy bốn các phê không chút do dự.

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Nói như thế thì điều nhiệm Tô Vạn Niên xem như ý tứ của hoàng đế?

Trương Giản Chi nhìn Tần Tiêu, hẳn thâm ý nói:

- Xem như thế mà chưa hẳn là như thế.

Trong lòng Tần Tiêu người, giật mình hiểu rõ: hẳn là, lại Trương Dịch Chi cùng Trương Xương Tông, lợi dụng quan hệ của quần thần lên phê tấu.

Tần Tiêu nhẹ giọng hỏi:

- Các lão, thứ cho Tần Tiêu cả gan. . . Hoàng đế bệ hạ, có phải .. đã sinh bệnh nằm trên giường phải không?

Trương Giản Chi cười cười cao thâm mặt trắng:

- Cái này bốn các không được biết rồi. Chỉ là hôm nay hoàng đế không có vào triều chính, chiết tử của quần thần đều do thái giám trực tiếp thu, đưa vào ngự thư phòng Trường Sinh Điện.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm nghi hoặc: theo Trương Giản Chi vừa nói như vậy, thật đúng là có chuyện rồi. Hẳn nói hàm hồ thâm ý như vậy, xem ra nhất định là đi thăm Võ Tắc Thiên nhưng không có gặp được. Võ Tắc Thiên lại bị bệnh, hai tên kia bắt đầu làm xằng làm bậy, ngay lập tức đem Tô Vạn Niên dời Kinh Thành. . .

Trong lòng Tần Tiêu xuất hiện một cỗ dự cảm bất tường, cấp thiết báo biệt Trương Giản Chi ra Đại Minh cung, đối với Bùi Tụng nói:

- Bùi đại nhân, người lập tức trở về Trường An huyện nha, mạng bộ khoái cầm lệnh bài Đại Lý Tự của ta đuổi theo Tô Vạn Niên. Phải nhất định mang về, nếu như hẳn phản kháng thì bắt người về.

Bùi Tụng tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, hẳn lên xe ngựa rời đi.

Phạm Thức Đức thấp giọng nói:

- Đại nhân. . . Việc này sẽ không có quan hệ với hai người kia chứ? Chuyện này có thể...

- Khó mà nói....

Sắc mặt Tần Tiêu nghiêm trọng lắc đầu, hẳn quyết đoán nói:

- Đi, trước đi xem phủ Tả Vệ Suất. (.

Thời điểm đến đông cung Tả Vệ Suất phủ, đám người Lý Tự Nghiệp đang thao luyện binh mã, nhất phái khí thế sinh sôi. Nhìn thấy Tần Tiêu đã đến, chúng tướng quan nhao nhao đại hỉ, quỳ gối xuống, dùng thanh âm chấn trời cao hô to:

- Đại Suất!

Tần Tiêu khoát tay áo ra hiệu đám người miễn lễ, đem Lý Tự Nghiệp, Điền Trân cùng Vạn Lôi gọi tiến vào phủ.

Tần Tiêu nói:

- Vạn Lôi, người bây giờ đi đặc chủng doanh Tả Vệ Suất triệu hồi Hình Trường Phong cùng tất cả huynh đệ đặc chủng doanh lại đây.

Tần Tiêu dừng lại một chút:

- Từng nhóm bí mật vào thành, tất cả đều đóng quân trong phủ ta. Ngày đêm thay phiên chăm sóc thủ vệ, ngàn vạn lần không được lười biếng!

Lý Tự Nghiệp vội la lên:

- Làm sao vậy Đại Suất, có đại sự phát sinh sao? Có người muốn đi chỗ ở của người nháo sự?

Sắc mặt của Tần Tiêu lạnh lùng nói:

- Bây giờ nói thì còn hơi sớm, nhưng mà không bài trừ loại khả năng này. Lý Tự Nghiệp, người tương đối quen thuộc với người nhà ta. Hiện tại ta phải trở về, nếu Hình Trường Phong tới, người nhớ an bài không thể trắng trợn lộ liễu, phải âm thầm hộ vệ. Bởi vì hiện tại, ta cũng không có thể xác định đến tột cùng sẽ phát sinh chuyện gì. Tất cả các người nhất định phải cẩn trọng, ít xuất hiện một chút., Ngàn vạn lần đừng làm loạn. Điền Trân!

Điền Trân chấp tay tiến lên:

- Có mặt tướng, Đại Suất xin cứ phân phó.

Tần Tiêu nói:

- Trong chúng ta, thời gian người ở trong Tả Vệ Suất dài nhất, đối với các huynh đệ hiểu rõ nhất. Từ hôm nay trở đi, người toàn quyền khống chế Tả Vệ Suất. Không có phê lệnh của ta... Bất luận kẻ nào không được xuất phủ nửa bước, lại càng không được gây chuyện sinh sự, chỉ ở trong phủ thao luyện là được rồi. Hơn nữa, tùy thời chuẩn bị nghe ta điều khiển.

Điền Trân cũng ý thức được tựa hồ sẽ có đại sự phát sinh, hẩn nghiêm nghị đồng ý:

- Đại Suất yên tâm! Tả Vệ Suất hiện tại đã không phải chia rẽ như ngày xưa, kỷ luật nghiêm minh, quả quyết sẽ không xảy ra vấn đề!

Tần Tiêu vung tay lên:

- Tốt rồi. Chia nhau đi làm việc đi! Nhớ kỹ, không nên quá lộ liễu khiến khủng hoảng cho người khác. Vừa rồi những lời này ta nói không được cho bất kỳ kẻ nào biết. Hiểu chưa?

Tam tướng ngay ngắn chấp tay:

- Hiểu rõ.

Sau đó xuất phủ làm việc.

Phạm Thức Đức kinh ngạc không thôi:

- Đại nhân. . . Nay! Hẩn là sẽ thực sự phát sinh đại sự sao?

Tần Tiêu chậm rãi lắc đầu, lông mày nhíu lại thành hình chữ xuyên:

- Kỳ thật, ta cũng không nắm chắc, chỉ là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện. Tại thời buổi rối loạn này, nếu không chuẩn bị kỹ càng thì một khi có có biến cố gì mới phản ứng thì đã muộn. Mặc Y. . .

Mặc Y một mực trầm mặc không nói một tiếng chấp tay tiến lên:

- Có Mặc Y!

Tần Tiêu có chút do dự:

- Mọii về nhà cùng Tiên nhi đi.

Sắc mặt Mặc Y khẽ biến đổi một chút, nàng thấp giọng nói:

- Đại nhân đã bố trí phòng bị trong nhà, suy đoán cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì. Huống chi, còn có Lý tướng quân, Hình Trường Phong cùng muội muội, Thiết Nô những người này ở đó. . Đại nhân, người để Mặc Y đi theo người bên cạnh a. Cho dù có nguy hiểm gì cũng có thể chiếu ứng. Mặc Y không còn sợ cầu, coi như là dẫn ngựa soi đèn cho đại nhân cũng được.

Tần Tiêu hơi thở dài một hơi:

- Vậy được rồi ... Bất quá, giả như gặp được nguy hiểm gì. Đến lúc đó muộiM cần phải nghe lời của ta làm việc, không nên vọng động cùng tùy hứng.

Mặc Y gật gật đầu:

- Mặc Y minh bạch, xin đại nhân cứ yên tâm.

Trong lòng Tần Tiêu nghĩ thầm: Nếu như sự tình thật sự có quan hệ cùng đám người Trương Dịch Chi thì chính mình chẳng khác gì là mò mẫm đi đầu, từng bước nguy cơ. Mặc Y ở bên cạnh không phải sẽ nguy hiểm sao?

Tần Tiêu lại nói:

- Phạm tiên sinh, hay là người trở về ại Lý Tự a. Nếu có cái gì muốn thỉnh giáo, ta sẽ tự mình tới chùa tìm người.

292. Chương 294: Sát Cơ Tứ Phía

Chương 294: Sát cơ tứ phía

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Phạm Thúc Đức cười nhạt lắc đầu:

- Đại nhân, Phạm mỗ mặc dù là một kẻ thư sinh tay trái gà không chặt, nhưng không phải kẻ sợ chết, Tại Giang Nam sinh tử đại sự đều đã trải qua, hiện tại há sẽ có cố kỵ? Đúng như Mặc Y cô nương đã nói, đại nhân ngài hãy để ta bên cạnh ngài điều tra cho rõ cái án này mới thôi.

Tần Tiêu có chút cảm động, cũng có chút bất đắc dĩ, cười cười nói:

- Đã như vậy, vậy được rồi! Bùi Huyện lệnh đã đi bắt người, chúng ta lại đi Bách Linh Lung xem, chỗ đó đúng là không đơm giã.

Hiện giờ Bách Linh Lung đã bắt đầu buôn bán, đám người Tần Tiêu vừa mới đi tới cửa lớn đã được nghênh đón, Tần Tiêu cũng không nói nói nhiều, hẩn tìm một quy nô nói:

- Mời lão bản nương các người tới gặp ta.

Quy nô trả lời:

- Bẩm Tần đại nhân, lão bản nương mới xử lý chuyện tình trong lầu đã rồi đi rồi.

- Đi đâu?

- Hôm nay là mừng năm tháng tám, Đạo Gia Lô Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn giáng sinh, lão bản nương theo như lệ cũ đi bảo long đạo dâng hương rồi.

Phạm Thúc Đức bên cạnh cả kinh một tiếng:

- Đi Bảo long đạo?

Tần Tiêu nghe được, biết rõ hẩn có chuyện muốn nói, vì thế mới đi ra Bách Linh Lung hỏi:

- Phạm Thúc Đức người biết những gì?

Phạm Thúc Đức rất có bản khoản nhìn chung quanh, kéo Tần Tiêu tới một nơi yên tĩnh thấp giọng nói:

- Đại nhân có biết chùa Bạch Mã cùng Minh Đường thần đô?

Tần Tiêu suy tư một hồi, hai nơi hiện tại đều là thanh danh hiển hách, là chỗ mà người Đại Chu không có ai không biết. Nhưng mà đặt cùng nhau thì... Trong lòng trong lòng có chút kinh ngạc nói:

- Chùa Bạch Mã cùng Minh Đường, đều cùng có quan hệ nam sủng Tiết Hoài Nghĩa của Vũ Hoàng. Cái thứ nhất là Vũ Hoàng cố ý cho xây dựng tại đó làm trụ trì, thứ hai từng bị hấn một lần thiêu hủy.... Phạm tiên sinh nói những lời này, chẳng lẽ là chỉ Bảo Long Đạo là Vũ Hoàng thay huynh đệ Trương Dịch Chi tu kiến sao?

Thần sắc Phạm Thúc Đức khẩn trương gật nhẹ đầu:

- Đúng là như thế! Bảo Long Đạo tuy rằng không nổi danh bằng chùa Bạch Mã cùng Minh Đường, nhưng đúng là Vũ Hoàng thay hai người tạo nên. Vũ Hoàng khả năng cũng có toan tính làm việc a, không có đối với bên ngoài đường hoàng. Gia đạo này như là để cho huynh đệ hai người có một tu tâm dưỡng tính tránh cho quần thần trong triều chỉ trích.

Trong lòng Tần Tiêu thầm suy nghĩ: Tu đạo? Có mà tu hứ... Hiện tại rất nhiều hoàng thất cùng quý tộc đều ngụy trang xuất gia tu đạo, trong tối đi hoang dâm vô đạo. Nhị Nương rõ ràng đi Bảo Long Đạo dâng hương, chuyện này xem ra càng ngày càng kỳ quái phức tạp rồi! Như thế nào một kiện dân án nho nhỏ vào tay ta lại xuất hiện nhiều chuyện thế? Hẳn là Tam đại nguyên lão đã sớm đoán được sự tình ở trong đó, mới để cho kẻ đáng thương ta đi dò đường? Mẹ kiếp đều là gian nhân đem lão tử làm bia đỡ đạn. Xem ra việc này, khẳng định đơn giản, ta thay họ chuẩn bị biện pháp là chuyện tất yếu.

Hai người vừa đi vừa nói, Mặc Y chen vào một câu nói:

- Phạm tiên sinh nha, ta cảm thấy thế nào có đôi khi cũng trách không được Lý tướng quân chửi, mắng người, ha ha! Người có chuyện thì cứ nói thẳng đi, lại còn vòng vo tam quốc mãi.

Phạm Thúc Đức cũng sờ một chút, hần cười nói:

- Mặc Y cô nương giáo huấn chí phải, lão hủ, Thật sự là quá mức khoe khoang cổ hủ rồi.

Trong lúc nhất thời, ba người ngược lại lộ ra vẻ chẳng có mục đích rồi, Phạm Thúc Đức thấp giọng nói:

- Đại nhân, hiện tại muốn đi xem Bảo Long Đạo hay không?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Hiện tại không nên đi là tốt hơn. Những chuyện chúng ta biết rất ít, vạn nhất đánh rắn động cỏ, làm cho người ta chó cùng rứt giậu, vậy không ổn rồi! Hoặc là nói bản án cũng có khả năng không có một chút quan hệ nào cùng bên kia? Chúng ta chẳng phải là tự tác tiểu nhân để người nắm thóp sao? Hay là chờ Bùi Huyện lệnh xem sao rồi quyết.

Tần Tiêu không thể tự chủ ngửa đầu nhìn trời, trong lòng lại có một ít ám ức: quan vị nhỏ bị lừa dối như thế đó. Lần này về Trường An so với Giang Nam thật đúng là Thái Bình Dương cùng ao nhỏ rồi. Ta chỉ nên cầu thắng trong ổn, không thể ra hiểm chiêu rồi. . .

Ba người đi lại trò chuyện, không tự giác đã tới đường cái Chu Tước. Trên đường cái rộng hơn trăm mét, dòng người xe ngựa náo nhiệt, cảnh tượng phồn vinh.

Tần Tiêu phóng mắt thấy có thể so với đô thị thế kỷ 21 của thế giới hiện đại, trong lòng xuất hiện một cảm giác bất lực. . . Đối với toàn bộ Trường An, triều đình, đủ loại quan lại mà nói, chính mình thật sự là quá nhỏ bé. Bản án này nếu thật sự liên quan đến những người này... Đến lúc đó chỉ sợ thật sự sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

Phạm Thúc Đức đi theo Tần Tiêu hồi lâu, hần đã luyện được bốn sự quan sát nét mặt, lúc này hần nói nhỏ :

- "Đại nhân, ty chức có câu đường đột không biết có nên nói hay không.

Mặc Y cười khê:

- Phạm tiên sinh lại muốn quanh co lòng vòng rồi. Người biết rất rõ ràng, đại nhân sẽ nói rằng: Phạm tiên sinh mời nói.

Tần Tiêu cười khê hai tiếng gật đầu.

Phạm Thúc Đức vội ho một tiếng, thấp giọng nói:

- Đại nhân đã biết án này trọng đại liên quan đến nhân vật không thể trêu vào. Vậy có nên cân nhắc ... Rồi khỏi chuyện này, giữ mình cho tốt, đừng điều tra nữa? Hoặc là lướt qua thì dừng lại, mọi thứ không cần điều tra sâu như vậy. Dù sao lúc ấy, có hoàng đế là chỗ dựa cho đại nhân, nhưng hiện tại tình hình này đã khác nhau rất lớn...

Tần Tiêu hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Phạm tiên sinh, người nói những điều này, ta làm sao không có nghĩ qua. Nhưng mà trên thực tế, từ một khắc này làm Thiếu Khanh Đại Lý Tự thì ta đã thì không có đường lui rồi. Nếu cái án này thật sự liên quan đến nhân vật cấp quan trọng trong triều thì đám người không có lý do không biết ta đã tra đến trình độ nào. Nói thí dụ như, ta buổi sáng hôm nay đi Bách Linh Lung, sau đó lại phải người đi thăm dò nữ tử trên danh sách, cuối cùng lại đi trong nội cung, tiến vào Hồng Lư Tự. Nếu như ta là bọn hăn, tất nhiên biết Tần Tiêu đã tra ra được những gì, cho dù ta vào lúc đó thu tay lại. Đám người cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Thà rằng sai giết ngàn người, cũng không thể làm ột người lọt lưới. Tánh mạng của chúng ta, đối với bọn họ thật sự mà nói chẳng là cái gì. Một loại khác tình huống chính là, bổn án căn bản chính là chưa nói tới quan hệ gì với bọn họ, những gì ta thấy chỉ như sương mù biểu hiện giả dối bên ngoài. Nếu ta hiện tại lùi bước. Thứ nhất Đại Lý Tự, Hình bộ bên kia không cách nào ăn nói, thứ hai đắc tội Tam đại nguyên lão. Loại hậu quả này so với cái trước tựa hồ cũng không khá hơn chút nào. Vì thế, ta hiện tại chính là đâm lao phải theo lao. Muốn bình yên thoát thân, chỉ có thể kiên trì hướng phía trước đi. Bất kể là kết quả như thế nào thì sự tình đến cuối cùng đều có lẽ sẽ là một kết cục không tầm thường.

293. Chương 295: Sát Cơ Tứ Phía (2)

Chương 295: Sát cơ tứ phía (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Phạm Thúc Đức xúc động thở dài:

- Chẳng lẽ cây mọc thành rừng, gió vẫn không thổi bật rễ sao? Đại nhân là thanh niên tài tuấn cần phải gặp những chuyện này. Ta xem như mình bạch, đại nhân đang ở Tả Vệ Suất Phủ, tại sao phải an bài chuyện này. Chỉ là ta lo lắng, vạn nhất sự tình huyền ảo lớn rồi, một kẻ Tả Vệ Suất nho nhỏ cũng chỉ như muối bỏ biển.

Tần Tiêu nhú mày lắc đầu:

- Trong kinh hiện giờ có mấy nơi lớn, thứ nhất là Vũ Ý Tông Bắc Nha, thứ hai là Lý Trọng Tuân nam nha. Lại có là đông cung sáu suất. Mà đông cung sáu suất lại nằm trong tay của ta - Tả Vệ Suất cầm đầu. Đồng thời thực lực của đông cung cũng yếu nhất. Mà một số người che giấu thực lực trong triều, trong quân thân tín khá nhiều như Võ Tam Tư, Thái Bình công chúa cùng Đường Hư Đề. Nhất là Đường Hư Đề uy vọng của hăn trong quân, không ai sánh kịp. Nếu như thật muốn phát sinh cái đại sự gì, lực lượng của hăn hết sức quan trọng. Lập trường của hăn cũng trực tiếp quyết định cân đối của hai phe. Mà bây giờ, hăn bị điều đến đông cung. . . Phạm tiên sinh, người cho rằng điều này nói rõ cái gì?

Phạm Thúc Đức bình tĩnh đại ngộ gật nhẹ đầu:

- Xem ra ... Vũ Hoàng cũng am hiểu sâu thuật đế vương, quả nhiên là làm một chuyện tình sáng suốt, thực lực cân đối. Cũng khó trách đám người Trương Giản Chi, Diêu Sùng cùng Đường Hư Đề đi tìm đại nhân,

để cho đại nhân xử lý cái cán này. Hiện tại xem ra, Tam đại nguyên lão cũng có thể biết rõ, án này có khả năng liên quan đến người nào đúng không? Như vậy thì có Đường Hưu Đề thân là hậu thuẫn, đại nhân cũng có thể thêm mấy phần dũng khí.

Tần Tiêu cười khổ một hồi:

- Có hậu thuẫn như thế cũng như gác dao mổ trên cổ mà thôi. Sự tình làm tốt, Tam đại nguyên lão đương nhiên là giúp ta một tay, làm không tốt thì đám người hoặc chẳng quan tâm hoặc là bỏ đá xuống giếng cũng là chuyện từ nhiên. Trên triều đình cũng chưa có người chính thức thật là tốt, địch nhân cùng bằng hữu. Chỉ có lập trường cùng lợi ích. . .Chúng ta là những kẻ đáng thương, bị kẹt giữa những điều đó. Phạm tiên sinh, người biết ta hiện tại đang suy nghĩ gì sao?

- Ty chức dằn dặt, mời đại nhân chỉ giáo.

Mày kiếm Tần Tiêu giận dữ, hắt lạnh lùng khẽ nói:

- Ta là đang nghĩ, nếu ta có một ngày cũng đùa bốn bọn chúng trong lòng bàn tay, gây ông đập lưng ông. . . Vậy hẳn là một việc rất sung sướng.

Dứt lời, Tần Tiêu chấp tay sau lưng đi về phía trước.

Phạm Thúc Đức âm thầm nuốt từng ngụm nước, ngưng ngưng nói:

- Mặc Y cô nương, người có cảm thấy hay không, đại nhân từ khi từ Giang Nam trở về, đều đã thay đổi toàn bộ?

Mặc Y cười nhạt lắc đầu:

- Đại nhân không có đổi. Chỉ là hoàn cảnh bức bách hắt trước mặt chúng ta xuất hiện nhiều điều mới. Phạm tiên sinh, người không có thấy sát khí và khí phách trên chiến trường của đại nhân... Đại nhân rất bá đạo, đồng thời cũng là một nam nhân rất nội liêm. Chỉ có điều đại đa số thời điểm, hoàn cảnh không thể như biểu hiện bên ngoài của hắn....

Phạm Thúc Đức ngây ngẩn cả người:

- Có sao? Ta như thế nào một mực không có phát hiện ra?

Bộ khoái Trường An huyện nha phái đi trở về nhanh hơn mấy người Tần Tiêu tưởng tượng, ba người vừa ngồi xuống huyện nha Trường An thì phi mã hồi báo: Có tin tức Tô Vạn Niên!

Tô Vạn Niên mang theo cả nhà lão ấu rời kinh tới Giang Nam tiền nhiệm, trên quan đạo tại Trường An đi thông Lạc Dương bị tập sát, cả nhà 17 miệng ăn, lão ấu không lưu chết ngay tại chỗ, thi thể đã thu nhập Lạc Dương huyện!

Trong đầu Tần Tiêu nổ vang ầm ầm một tiếng: Quả là thế! Xem ra, sự tình thật đã diễn biến theo hướng phiến toái.

Tần Tiêu ngồi yên mặt ghế, hắt thì thảo thâm nghĩ: Chân tướng của sự tình, xem ra đã không còn trọng yếu nữa...bản án này giống như là một đoàn dây thừng, kéo một sợi là rối thêm một sợi, chỉ biết ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt bao phủ trong lòng của Tần Tiêu.

Bùi Tụng đi cùng Phạm Thúc Đức thấy Tần Tiêu rơi vào trầm mặc cực khác bình thường thì đều có một chút giật mình. Yên tĩnh sau nửa ngày, Bùi Tụng đi tới nhẹ giọng hỏi:

- Tần đại nhân. Hiện tại, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Tần Tiêu chậm rãi đứng dậy, nói:

- Bùi đại nhân, người trước suất đầu mục Trường An huyện bắt người, mang theo công văn của Đại Lý Tự đi Lạc Dương huyện tiếp nhận án này. Ta phải xử lý một chuyện trọng yếu, sau đó mới tới Lạc Dương tụ hợp cùng Bùi đại nhân.

Bùi Tụng tựa hồ cũng phát giác sự tình không giống bình thường, hắt cả kinh hỏi:

- Tàn đại nhân, án này hẳn là ... không phải như dân án bình thường?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Tạm thời khó mà nói. cũng không cách nào giải thích, người đi trước đi.

Bùi Tụng chấp tay lạy dài:

- Hạ quan tuân mệnh...

Bùi Tụng rời đi, Tần Tiêu mang theo Phạm Thức Đức cùng Mặc Y, phi tốc chạy tới đông cung, đến Tả Xuân Phường đi gặp Đường Hưu Đề ngôi sao sáng trong quân.

Đường Hưu Đề tựa hồ đang đợi Tần Tiêu đồng dạng, trên khuôn mặt cổ đồng tuy rằng ẩn ẩn có vẻ tươi cười, nhưng trước sau như một vẫn có một loại cảm giác không giận mà uy, trong ánh mắt cũng lộ ra một cổ nghiêm trọng.

Tần Tiêu suy tư một hồi rồi mở miệng nói:

- Đường đại nhân, Tần Tiêu hôm qua tiếp nhận đi thăm dò án giết người liên hoàn, hiện tại xem ra tựa hồ cũng không đơn giản. Tần Tiêu lo lắng, đoạn đường này tra được, sẽ xảy ra đại sự. Vì thế, có chút bàng hoàng cùng do dự. Không biết Đường đại nhân, có thể chỉ bảo Tần Tiêu hay không?

Đường Hưu Đề vuốt râu dài, lạnh nhạt cười nói:

- Tần Tiêu, người thật sự là rất không tồi. Khó trách Trương lão quái cùng Diêu Sùng cũng muốn ủng hộ người. Thực không dám dấu diếm, về cái bản án này, lão phu mặc dù không có bất luận manh mối cùng chứng cứ gì, nhưng mà dựa vào tưởng tượng, cũng mơ hồ đoán được một sự tình. Nó chính xác là có khả năng sẽ dính đến nhân vật đại cục trong triều đình. Người có thể trong vòng một ngày ngắn ngủn đạt được nhiều manh mối cùng nhận thức như vậy đích thật là rất khó được. Bất quá, lão phu chỉ có thể nói một câu đối với người: người bây giờ chính là Đại Lý Tự khanh, triều đình phái đi ra tra án tử. Nên làm gì liền làm cái đó. Những chuyện khác. . . Không mượn người xen vào, cũng không cần quản. Người mình bạch ý tứ của lão phu chứ?

Tần Tiêu hít thật sâu một hơi khí lạnh, chấp tay đáp:

- Tần Tiêu đã minh bạch, đa tạ biết Đường đại nhân chỉ điểm. Tần Tiêu sẽ chạy tới Lạc Dương tra ra manh mối của án này.

Đường Hưu Đề vuốt râu cười dài:

- Trẻ nhỏ dễ dạy. Đi thôi!

Ba người ra đông cung, Phạm Thức Đức cả kinh hỏi:

- Đại nhân, lời nói của Đường đại nhân đây là ý gì?

Tần Tiêu hít sâu một hơi:

- Chín chữ: “không mượn người xen vào, cũng không cần quản” đã nói hết thấy rồi. Xem ra trong triều đang có biến cố trọng đại, thậm chí là. . . Kịch biến! Mà khởi xướng của tràng kịch biến chính trên tay ta, nó là án giết người liên hoàn nhìn như không quan trọng gì.

294. Chương 296: Dấu Vết Để Lại

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 296: dấu vết để lại

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Phạm Thức Đức không tự chủ được toàn thân rùng mình một cái, hần thấp giọng cả kinh nói:

- Nói thế tức là ... Đám người Đường Hưu Đề đã âm thầm mưu đồ rồi sao?

Tần Tiêu không muốn trò chuyện tiếp đề tài này, hần hừ nhẹ rồi khua tay nói:

- Hiện tại xem ra chính là như thế. Cái gì tới nó sẽ tới, trốn cũng không được, không trốn cũng không được. Đi thôi, đi Lạc Dương!

Ba người cỡi khoái mã rời Trường An hướng Lạc Dương chạy vội đi.

Tuy rằng lúc này đã vào thu, nhưng sau giờ Ngọ ánh mặt trời vẫn nắng gắt như lửa. Năm nay là nghịch thu, nắng gắt cuối thu khốc nhiệt không chút thua kém so với giữa hè.

Cưỡi ngựa chạy vội một hồi, đến một rừng cây bên cạnh. Tần Tiêu nhìn bảo mã thở hổn hển thì thả chậm một ít tốc độ, chuẩn bị ở chỗ này hơi chút nghỉ ngơi. Ngựa của Phạm Thức Đức cùng Mặc Y lúc này nhanh chóng tới gần, chuẩn bị xuống ngựa nghỉ ngơi một hồi.

Ba người vừa mới xuống ngựa, Tần Tiêu đột nhiên cảm giác được một ít khác thường, hần quát lớn:

- Dứt lời lôi kéo tay của Phạm Thức Đức nhảy về phía sau.

Mũi chân Mặc Y điểm nhẹ tức thì rời khỏi cách đó mấy bước.

Cơ hồ là đồng thời, trong rừng cây ‘ sù sù ’ bắn ra hơn mười mũi tên mũi tên, ngay ngắn cắm ở địa phương ba người vừa rời mới đứng.

Mặc Y vụt một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ:

- Bọn đạo chích phương nào dám cả gan làm loạn! Còn không ra nhận lấy cái chết!

Tần Tiêu đẩy Phạm Thức Đức ngăn ở phía sau, nghiêm nghị nói:

- Mặc Y, đừng hô, người đã đi rồi.

Âm thanh của Mặc Y cả kinh nói:

- Sao có thể ... nhanh như thế?

Tần Tiêu lạnh lùng nói:

- Làm gì có đạo chích nào phạm tội, rõ ràng là chặn giết có tổ chức có dự mưu. Một kích thất bại lập tức bỏ chạy, chính là kiêng kỵ võ nghệ của ta và nàng, sợ mạnh mới rơi vào tay chúng ta. Hảo thủ ngay ngắn trật tự, ngoại trừ tổ chức nghiêm mật trong quân đội thì không ai khác. Các người nhìn những mũi tên này, nó chính là Phá Giáp Tiễn quân dụng.

Phạm Thức Đức cả kinh nói:

- Đại nhân, xem ra. . . Đám người thật sự sẽ không bỏ qua cho người rồi!

Tần Tiêu hừ nhẹ một tiếng:

- Việc đã đến nước này, chúng ta không cần suy nghĩ nhiều, mau chóng đi Lạc Dương thôi.

Thần đô Lạc Dương, trước sau như một náo nhiệt phồn hoa, bình dân chúng không biết được những nguy cơ này. Đám người Tần Tiêu ngựa không dừng vó thẳng đến Lạc Dương huyện nha, nghênh đón hần Lạc Dương Huyện lệnh.

Huyện lệnh thông báo tính danh, Tần Tiêu hơi cả kinh nói:

- Trương tướng quân, người điều nhiệm đến Lạc Dương khi nào?

Hiện giữ chức Lạc Dương Huyện lệnh lại là Tịnh Châu binh mã Đại Đô Đốc Trương Nhân Nguyên trước đó ở Giang Nam cùng Lý Trọng Tuấn thống binh.

Cho dù đã hơn năm mươi tuổi, nhưng Trương Nhân Nguyên xuất thân binh nghiệp dùng giỏi về mang binh dùng mãnh hơn người mà nổi tiếng. Hần tinh thần quắc thước thân thể thẳng tắp, cười ha ha nói:

- Nguyên lai Đại Lý Tự phái tới lại là lực phá Giang Nam nghịch đảng Tần đại nhân! Thật sự là kính đã lâu kính đã lâu ah! Nhớ ngày đó, lão phu cùng Vệ vương đồng thời lãnh binh, tiếp ứng Tần đại nhân tiến công Giang Nam, nhưng vẫn chưa có duyên gặp mặt. Hôm nay nhìn thấy Tần đại nhân, thật sự là chuyện đáng mừng ah!

Tần Tiêu cười nói:

- Trương đại nhân khen Tần Tiêu quá mức rồi. Tần Tiêu trẻ người non dạ, còn cần Trương đại nhân chỉ bảo nhiều.

- Ai, Tần đại nhân quá mức khiêm tốn rồi!

Trương Nhân Nguyên hào sảng cười to:

- Người khác không biết năng lực của ngươi, chúng ta đã cùng ngươi trải qua chuyện ở Giang Nam còn không rõ ràng lắm sao? Một án đó, triều đình cũng bắt đầu cùng Đột Quyết cải thiện quan hệ, Bắc Cương tạm thời vô sự. Lão phu thì được bổ nhiệm làm Tịnh Châu Đại Đô Đốc kiêm Kiểm Giáo Lạc châu đô đốc, biết sự tình của Lạc Dương Huyện lệnh, coi như là triều đình ngợi khen, phẩm hàm không giảm, chức vụ nhẹ nhàng đi một tí.

Tần Tiêu gật nhẹ đầu, trầm nghĩ trong lòng: ‘ Kiểm Giáo ’ Lạc châu đô đốc, đó không phải là chỉ huy tất cả binh mã của thần đô sao? Mặc dù chỉ là hư chức, cũng đủ để thấy Trương Nhân Nguyên bây giờ được triều đình rất tín nhiệm. Biết sự tình của Lạc Dương Huyện lệnh thì thể hiện được càng rõ ràng. Lạc Dương là đô thành của Đại Chu, tuy rằng hiện tại Vũ Hoàng chuyển đến Trường An, nhưng Huyện lệnh tại đây không phải người bình thường có thể đảm nhiệm. Trương Nhân Nguyên không chỉ thân mang chiến công hiển hách, có tài cầm binh, thống lĩnh chính sự.

Một phen hàn huyên hồi lâu, Trương Nhân Nguyên tự mình dẫn đám người Tần Tiêu tới phòng chứa xác của Lạc Dương huyện cho hắn nghiệm thi một nhà già trẻ của Tô Vạn Niên.

Thi thể của một nhà già trẻ Tô Vạn Niên mười mấy người đã cứng ngắc, đặt ngay ngắn bên trong phòng chứa xác. Tần Tiêu tiến lên tra nghiệm từng cái, phát hiện những người này đều là một đao trí mạng, hoặc đoạn hầu hoặc đâm thủng ngực phá bụng. Tô Vạn Niên tuổi chừng 50, dung mạo không sâu sắc đáng người bình thường, thuộc về loại người dễ bị lẫn trong đám đông. Cùng với hắn có một nữ tử tuổi còn trẻ, ước chừng hai mươi mấy tuổi, trước ngực có hoa hình xăm tú cục.

Tần Tiêu hỏi Trương Nhân Nguyên:

- Trương đại nhân, có thể nói cho Tần Tiêu biết một chút về tình huống vụ án phát sinh cùng khám nghiệm tử thi, phát hiện khi thăm dò hiện trường không?

Trương Nhân Nguyên nói:

- Theo khám nghiệm tử thi nghiệm, những người này ước chừng là chết ở giờ Tý hôm qua. Vết thương trên người phần lớn là một kích bị mất mạng, thập phần gọn gàng mà linh hoạt. Nơi vụ án phát sinh là ở chỗ giao giới của thần đô cùng huyện Hà Nam, hiện trường lão phu hôm nay đã tự mình tra nghiệm. Ngoại trừ vết máu, người chết, không có bất luận dấu vết gì để lại, thật sự là kỳ quái. Xem ra là người dự mưu muốn giết người, hung thủ cũng là sát thủ lão luyện hoặc là cường đạo trên giang hồ. Đồ trang sức đám người Tô Vạn Niên mang theo toàn bộ đều bị vơ vét không còn gì, hiện trường chỉ còn hành lý quần áo rơi lả tả. Bởi vậy lão phu suy đoán, hung thủ hẳn là cường đạo sẽ có khả năng lớn hơn. Đêm khuya thấy xe ngựa độc hành liền xông lên cướp giết.

Tần Tiêu suy tư một hồi, mỉm cười thoáng qua rồi lắc đầu:

- Trương đại nhân, xin thứ cho Tần Tiêu thất lễ. Sự tình chỉ sợ không phải là đơn giản như thế.

Trương Nhân Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Ah, Tần đại nhân hẳn là có gì phát hiện? Nói thật mang binh đánh giặc lão phu không sợ, suy luận tra án thì xa xa không kịp Tần đại nhân. Tần đại nhân có lời gì cứ nói a, lão phu trong quân đội đã lâu cũng quen tính ngay thẳng, không thích quanh co lòng vòng.

Tần Tiêu cười gật nhẹ đầu, nói:

- Đúng như Trương đại nhân đã nói. Nơi phát sinh vụ án là trên quan đạo ở giữa Trường An cùng Lạc Dương, chỗ giao giới của thần đô cùng Hà Nam, hơn nữa phụ cận có một dịch trạm Vĩnh Xương. Tần Tiêu cảm thấy kỳ quái, nửa đêm giờ Tý, Tô Vạn Niên vì sao còn muốn vội vã chạy đi? Lúc này cửa thành cũng đã đóng cửa, cho dù hấn đến thần đô cũng chỉ có thể ở ngoài thành chờ đến hừng đông.

295. Chương 297: Dấu Vết Để Lại (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 297: Dấu vết để lại (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Như vậy, Tần Tiêu suy đoán mục đích của hấn hấn là đi huyện Hà Nam. Bởi vì là người của thị trấn, dùng thân phận của hấn, chắc chắn có thể nắm chắc mở cửa được. Nhưng mà theo như con đường của hấn phân tích, hơn nửa đêm hấn phải đi tới trạm dịch Vĩnh Xương. Kỳ quái chính là, hấn vì sao không có dừng lại? Vì thế ta nghĩ, nơi xảy ra vụ án chắc chắn không phải hiện trường đầu tiên. Đám người này rất có thể là bị giết rồi chuyển thi thể tới đó.

Trương Nhân Nguyên cả kinh nói:

- Phân tích này thật đúng là vô cùng có khả năng! Hơn nửa đêm, ai rảnh hơi tới nỗi vội vã chạy đi. Ta nếu là Tô Vạn Niên, khẳng định sẽ ở lại dịch trạm Vĩnh Xương nghỉ ngơi! Ô, lão phu ngược lại cho rằng, hiện trường vụ án Vĩnh Xương dịch trạm.

Tần Tiêu vỗ tay một cái:

- Vô cùng có khả năng! Hung thủ giết bọn họ ở Vĩnh Xương dịch trạm sau đó kéo dài tới nửa đường, đặt ở chỗ giao giới của huyện Hà Nam cùng thần đô bố thành một hiện trường mê cục khiến cho chúng ta nghĩ không ra hấn đi đâu khiến chúng ta lạc lối. Nhưng mà đúng lúc này đám người lại để lại hai sơ hở sâu sắc.

Mọi người cùng cả kinh hỏi:

- Sơ hở như thế nào?

Tần Tiêu nói:

- Thứ nhất chính là bị tai mà đi trộm chuông đem thi thể vận đến địa phương đã qua Vĩnh Xương dịch trạm. Trương đại nhân vừa rồi đã nói có trạm dịch, vì sao còn không vào đi nghỉ ngơi? Thứ hai từ vết thương trên người không vào đến xem, tất cả đều là một đao chí tử, có thể thấy được hung thủ lúc ấy thập phần quyết đoán giết bọn họ, điều này hiển nhiên là không hợp lý. Trộm cướp cướp bóc đơn giản là cầu tài, chỉ bắt lấy người, thông qua tổn thương, ấu dả một ít thủ đoạn, bức bọn họ giao ra tài vật cất như vậy mới có thể giấu dễ dàng lấy tiền bạc. Huống chi hung thủ sau khi sát nhân còn mạnh mẽ tìm kiếm bóc hành lý của người chết, vứt toán loạn bốn phía lại càng buồn cười. Giết người, cướp đồ đạc, có lẽ mang theo bao phục hành lý mau chóng đào tẩu, tìm địa phương yên lặng lại tìm kiếm tài vật mới, làm gì có ai sẽ hung hăng can quấy tìm kiếm trên quan đạo. Hiện tại cũng không phải loạn thế rồi ren không người nào ước thúc, làm sao đám người đó dám làm như thế? Vì vậy, địa phương phát hiện thi thể nhất định chỉ là một hiện trường giả vờ thâu lẩn lộn.

Trương Nhân Nguyên bừng tỉnh đại ngộ mà ‘ ah ’ một tiếng, cảm thán nói:

- Thật đúng là danh bất hư truyền, lão phu xem như tin tưởng khả năng của Tần đại nhân. Như vậy đi theo lời của Tần đại nhân, lão phu hiện tại thì phải người đi Vĩnh Xương dịch trạm xem xét, chắc hẳn nhất định sẽ có chỗ phát hiện!

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Tần Tiêu nguyện ý tự mình đi một chuyến huyện Hà Nam Vĩnh Xương dịch trạm. Trương đại nhân, ở bên trong, di vật của Tô Vạn Niên có phát hiện đồ vật đặc biệt gì hay không, nói thí dụ như tín vật, ngọc bội, giấy viết thư?

Trương Nhân Nguyên quay về sau vẫy tay một cái, một tên nha dịch bê tới một bao đồ đạc. Trương Nhân Nguyên nói:

- Tất cả di vật của Tô Vạn Niên không sai biệt lắm đều ở nơi này. Một ít quần áo, quan bằng ấn thụ, điệp văn thân phận, điều lệnh của triều đình cùng mấy cuốn sách của hắn đều có không ít. Duy chỉ có không có tài vật, ngay cả một đồng tiền hay trâm cài tóc của nữ nhân cũng không hề để lại.

- Có thư nhà không?

Tần Tiêu hỏi:

- Mang tới ta xem!

- Thư nhà chỉ có một phong!

Trương Nhân Nguyên nói

- Cả nhà Tô Vạn Niên ở tại Trường An, vì thế không có gì quá nhiều thư nhà. Phong thư này giống như là thân thích ở một nơi rất xa gửi tới. À. Cái này cũng không có phát hiện gì kỳ quái.

Tần Tiêu tiếp nhận thư rồi đọc, bút tích nữ tử xinh đẹp đại khái là chất nữ bà con xa cái nào đó của Tô Vạn Niên, phần lớn là một ít ân cần thăm hỏi. Sau đó hai câu đằng sau viết: ... Bất hạnh phu quân băng vong, phát hiện đã không còn thân quen, duy nhất chỉ trông mong thúc phụ đại nhân rủ lòng thu lưu. Chất Tiểu Liên xin lạy thúc ở trên.

Tần Tiêu đọc xong rồi nói:

- Ah. Thì ra là thân thích tiểu quả phụ muốn đầu nhập vào Tô Vạn Niên. Phạm tiên sinh, người đến xem lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) này có kỳ quái không? Chất Tiểu Liên xin lạy thúc ở trên.

Phạm Thúc Đức nhìn kỹ vài lần, nói:

- Thư nhà sao, nói chung sẽ không ghi nghiêm cẩn chăm chú như vậy, huống chi là nữ lưu, đoán chừng học thức không cao, dùng lớn thôi. Chữ xin có lẽ là biểu thị khiêm cung.

-Ồ, đợi đã nào...!

Tần Tiêu đoạt bức thư lại rồi nhìn thật kỹ: truyện copy từ

- Chất Tiểu Liên! Phu quân băng vong sẽ không trùng hợp như vậy a!

Mọi người cùng kêu lên:

- Làm sao vậy?

Tần Tiêu nhìn về phía Phạm Thúc Đức:

- Phạm tiên sinh, còn nhớ rõ chúng ta từ Giang Nam hồi kinh lúc ở dọc đường Hà Nam tra án “Thúy Tiên Ngọc” không? Án đó không phải co một nữ nhân là Tô Tiểu Liên?

Phạm Thúc Đức cũng cả kinh nói:

- Đúng vậy! Mã Thành Kiên nam nhân của Tô Tiểu Liên vào lúc đó chết đại nhân, điều này có phải là quá trùng hợp hay không?

Tần Tiêu im im lặng lặng suy tư một hồi, cố gắng làm rõ đầu mối, hắn chậm rãi nói:

- Xem ra là có chuyện trùng hợp, liên hệ trong đó rất ràng. Đây là một manh mối trọng yếu không thể buông tha. Mặc Y!

Mặc Y chấp tay tiến lên:

- Đại nhân xin phân phó!

Tần Tiêu nói:

- Muội cùng Phạm tiên sinh. Ta sẽ đi một chuyến Hà Nam Ta sẽ đi ngay bây giờ. Tô Tiểu Liên tuy rằng không biết muội nhưng mà nhận ra Tử Dịch. Vì thế, Phạm tiên sinh dẫn đường tới nhà nàng, muội có thể làm bộ nhân thức nàng thì đem bút tích của nàng cùng thư so sánh. Nếu là giống nhau thì bí mật quan sát, chờ ta và Trương đại nhân đến đó.

Mặc Y cùng Phạm Thức Đức đồng loạt lên tiếng:

- Vâng!

Hai người đang muốn xoay người rời đi, Tần Tiêu lại gọi họ lại, thấp giọng dặn dò:

- Nói không chừng lúc này có chút nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận một chút!

Mặc Y ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu vài lần rồi cúi đầu:

- Đại nhân yên tâm, Mặc Y nhất định sẽ làm việc cẩn thận.

Trương Nhân Nguyên đương nhiên là không hiểu ra sao, không biết Tần Tiêu bận rộn cái gì, lúc này mới kinh nghi hỏi:

- Tần đại nhân, người an bài hai người đi làm cái gì?

Tần Tiêu cười nói:

- Trương đại nhân thứ tội, những chuyện này, nhất thời chỉ sợ giải thích không rõ ràng lắm. Không bằng chúng ta bây giờ lên đường đi dịch trạm Vĩnh Xương a. Trên đường lại cùng Trương đại nhân chậm rãi nói rõ, sau khi tra xét tình hình sẽ tụ họp với đám người Phạm Thức Đức.

Trương Nhân Nguyên vung tay lên:

- Tốt lắm. Đi thôi!

Đang muốn ly khai phòng chứa xác, ngoài cửa đi tới một nam tử thấp bé hướng về phía Tần Tiêu dập đầu:

- Tiểu nhân Trần Quả dập đầu với nhân.

Trương Nhân Nguyên tức giận nói;

- Một tên khám nghiệm tử thi nhỏ nhảm lớn mật chặn đường, còn không tránh ra cho ta.

Tần Tiêu khoát tay áo:

- Trương đại nhân bớt giận, đây là người quen biết cũ của Tần Tiêu. Trần Quả, ta không phải bảo người trở về quê quán ở Mạc Bắc mà, sao lại ở Lạc Dương? Nhanh đứng lên mà nói a.

296. Chương 298: Liều Mạng!

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 298: Liều mạng!

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Trần Quả đứng dậy, mừng rỡ nhìn Tần Tiêu:

- Tiểu nhân đại nhân xá tội ột con đường sống, tiểu nhân một mực cảm ơn trong lòng. Vốn định đi Trường An bái kiến đại nhân, lại bởi vì chuyện vật quần lầy nên một mực không thể đi được. Tiểu nhân chưa có trở về Mạc Bắc...xin đại nhân thứ tội. Tiểu nhân, thật sự là quên không được Liên Nhi. Nàng để cho ta đợi ba năm lại đến tìm nàng, ta đợi nàng ở Lạc Dương. Cho dù không gặp mặt nhưng ở gần đó cũng khiến cho ta an tâm hơn một chút. Vì vậy ta đến Lạc Dương, một lần nữa làm một gã khám nghiệm tử thi. Ah, thi thể trong phòng đều do tiểu nhân khám nghiệm.

Tần Tiêu thiếu chút nữa dấm ngực dậm chân:

- Làm sao ngươi không xuất hiện sớm một chút? Nếu như thế thì được rất nhiều chuyện, không cần phải gọi đám người Mặc Y đi nghiệm bút tích của phong thư rồi, ngươi nhất định là nhận ra nét chữ của Tô Tiểu Liên.

Trần Quả cười cười xấu hổ:

- Hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân. . . Một chữ bẻ đôi còn không biết, khi nhìn chữ Hán tất cả đều là ghi giống nhau... Tiểu nhân chỉ nhận được một ít văn tự Đột Quyết. Tiếng Hán này cũng thật vất vả mới nói được lưu loát nhưng không biết ghi, cũng sẽ không nhận thức. Khi khám nghiệm tử thi còn phải nhờ một người giúp ta chép lại.

Tần Tiêu cười khổ lắc đầu:

- Thôi, bây giờ không phải là thời điểm ôn chuyện phiếm, như vậy đi, Trương đại nhân để cho Trần Quả theo chúng ta cùng đi một chuyến Vĩnh Xương dịch trạm a, ta còn có chút chuyện muốn hỏi hần, nữa nói không chừng hần có thể phát huy một ít tác dụng.

Trương Nhân Nguyên gật đầu:

- Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi!

Hai người mang theo Trần Quả cùng hơn mười tên bộ khoái Lạc Dương cưỡi khoái mã thẳng đến dịch quán Vĩnh Xương.

Dịch quán Vĩnh Xương sân nhỏ chỉnh tề, có mấy gian nhà ngói lớn và một bức tường thì hồ không có chỗ nào bất thường. Dịch thừa là một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường đáng người cao lớn rắn chắc, hần chấp tay mời đám người Tần Tiêu cùng Trương Nhân Nguyên tiến vào dịch quán.

Trương Nhân Nguyên không cần nói nhắm liền vung tay lên, bộ khoái bắt đầu tìm tòi tinh tế. Tần Tiêu gọi dịch thừa lại hỏi:

- Hai ngày gần đây có người ở kinh thành dừng chân trong dịch quán hay không?

Dịch thừa đáp:

- Hồi bẩm đại nhân, Vĩnh Xương dịch trạm cách huyện Hà Nam không xa, đại đa số lũ nhân đều tình nguyện đi thêm một chút để tới huyện Hà Nam nghỉ ngơi. Vì thế, Vĩnh Xương dịch trạm không có đông người lắm. Hai ngày gần đây không có người ở Kinh Thành ngủ lại.

Tần Tiêu dò xét cẩn thận dịch thừa thành linh hỏi một câu:

- Ngươi xuất thân là võ tướng sao? Xem thân hình cốt cách của ngươi hần là xuất thân từ binh nghiệp. Cách hành lễ, hai dấm ôm chặt cũng chào theo nghi thức quân đội.

Dịch thừa có chút hoảng loạn một chút, hần ôm quyền:

- Hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân đích thật là đã làm hai năm trong quân. Về sau mới bị điều đến Vĩnh Xương dịch trạm trở thành dịch thừa.

- À! Thì ra là như vậy!

Tần Tiêu hơi hột nói:

- Vĩnh Xương dịch trạm quản lý không tệ lắm, hôm nay đoàn người của chúng ta ở chỗ này, có thể an bài không? Ngủ trải giường chiếu, ẩm thực khí cụ, có từng đầy đủ không?

Dịch thừa bối rối á khẩu một hồi mới lên tiếng:

- Có lẽ ... Có lẽ không có vấn đề!

Trong lòng Tần Tiêu cười lạnh bất động thanh sắc nói:

- Vậy thì tốt, trước dẫn ta đi nhà bếp nhìn rau ngâm đi. Bồn quan rất thích hầm lò rau ngâm (chắc dưa chua quá @@). Hơn nữa bồn quan phát hiện trạm dịch có không ít rau ngâm. Vĩnh Xương dịch trạm có lẽ cũng có không không ít a! Còn đứng ngây đó làm gì, sao không dẫn đường?

Toàn thân Dịch thừa run lên, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng:

- Hồi bẩm đại nhân. . . Vĩnh Xương dịch trạm, không có hầm lò rau ngâm.

Tần Tiêu nhìn thẳng dịch thừa đột nhiên quát chói tai một tiếng:

- Người đâu, bắt tên gian tặc này lại cho ta.

Vài tên bộ khoái bên cạnh nhảy bổ vào đè ngã dịch thừa xuống dưới đất. Dịch thừa dùng sức giãy dụa, lớn tiếng kêu oan.

Tần Tiêu cười lạnh nói:

- Được rồi, người cũng đừng kêu lên, người căn bản không phải dịch thừa. Dịch quán Đại Chu ta đủ mọi phương tiện, người còn nói không có hầm lò rau ngâm? Quả thực là chuyện cười của thiên hạ! Hơn nữa người còn không biết được trong dịch quán có bao nhiêu giường chiếu khí cụ, làm gì có dịch thừa như thế. Người rõ ràng chính là người trong quân đội, trung thực khai ra, lai lịch của người là gì.

Dịch thừa ngẩng cao đầu, khoe miệng hắt phun ra một ngụm máu, đôi mắt mở vô cùng lớn! Tần Tiêu quát to một tiếng không tốt, cấp thiết tiến lên bóp cầm hắt, nhưng cũng đã quá muộn dịch thừa đã cắn lưỡi tự vận!

Làm cho người ngạc nhiên chính là trong dịch trạm rõ ràng cũng chỉ có một dịch thừa là hắt, không có thuộc hạ và hạ nhân. Xem ra đồng lõa của hắt phần lớn cũng đã rút lui, lưu hắt một người cản phía sau, tự cho là bình yên vô sự.

Chúng bộ khoái lục soát mà hầm lò, quả nhiên trong vạc rau ngâm phát hiện vài cỗ thi thể, xem ra là dịch thừa cùng hạ nhân. trước kia

Trương Nhân Nguyên cả kinh nói:

- Tần đại nhân, xem ra Vĩnh Xương dịch trạm thật đúng là nơi phát sinh vụ án. Cho dù đã thu thập rất sạch sẽ, không có vết máu, nhưng từ thi thể của dịch thừa thì có thể kết luận, chỗ này đã phát sinh ra chuyện lớn không phải tầm thường.

Tần Tiêu suy nghĩ một hồi, đột nhiên mở to đôi mắt vội la lên:

- Nhanh đi huyện Hà Nam! Bằng không thì không còn kịp nữa.

Trương Nhân Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Tần đại nhân vì sao lại vội vã đi huyện Hà Nam như thế?

Tần Tiêu một bên đi ra ngoài một bên vừa nói:

- Hiện tại không kịp giải thích rõ ràng! Trương đại nhân, người dẫn theo người lập tức chạy tới huyện nha Hà Nam, phải tìm được huyện Hà Nam Huyện lệnh Vương Tử Diệp nghiêm mật giám sát cũng bảo vệ hắt. Ta cùng Trần Quả, trước đi gặp Tô Tiểu Liên tiếp ứng Phạm Thức Đức cùng Mặc Y, sẽ tới sau cùng Trương đại nhân tụ hợp!

Trương Nhân Nguyên trở mình lên ngựa:

- Đã như vậy, lão phu đi . Lại có người dám náo Lạc châu lão phu tọa trấn như vậy, thật sự là tức chết người! Tần đại nhân, người cũng cẩn thận một chút, nhanh chóng đến huyện Hà Nam cùng lão phu tụ hợp!

Hai người chia ra hai đường, cỡi khoái mã chạy vội đi.

Tần Tiêu trong lòng thầm nghĩ: Tô Vạn Niên phải đi Nhạc Châu, theo lý thuyết đi đường thủy từ Hán Thủy xuôi dòng xuống, là cực kỳ thuận đường. Nhưng hần hết lần này tới lần khác vòng quanh Lộ nhi từ thần đô, phương hướng phía nam, ràng là có chuyện trọng yếu muốn làm. Hần là chính là đón Tô Tiểu Liên sao? Huyện Hà Nam để cho Vương Tử Diệp xử lý án kia cố ý không động vào hần để thả dây dài câu cá lớn. Giả như hần thật sự có quan hệ cùng Thúy Tiên Ngọc hiện tại thì tình cảnh hiện tại của hần nhất định là rất nguy hiểm. Nhanh vuốt của địch nhân đã vươn tới Vinh Xương, huyện nha Hà Nam còn có thể thái bình sao?

Lại là một âm mưu khổng lồ ...

Thời điểm cách nhà của Tô Tiểu Liên không xa, vừa vặn đón đầu gặp được Mặc Y cùng Phạm Thúc Đức.

297. Chương 299: Liều Mạng! (2)

Chương 299: Liều mạng! (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu thấy hai người họ bình yên vô sự, không khỏi âm thầm thở ra một hơi.

- Tìm được người rồi hả?

Tần Tiêu ngồi trên ngựa hỏi.

- Không có, sớm đã là người đi nhà trống.

Mặc Y trả lời:

- Bất quá. Chúng ta từ chủ thuê nhà cho nàng thuê phòng nhận thấy chữ viết trong đó giống trong tín thư như đúc.

- Nàng đã rời đi lâu chưa?

- Chủ thuê nhà cũng không rõ ràng lắm. Bởi vì Tô Tiểu Liên căn bản không có đi trả phòng. Chúng ta tại phụ cận nhà nàng gặp được một nữ ăn mày, nghe nàng nói bảy tám ngày trước Tô Tiểu Liên chưa có về nhà.

- Nữ ăn mày?

Tần Tiêu cau mày suy nghĩ một hồi, đột nhiên trong lòng sáng ngời:

- Nhanh đi về, tìm được nữ ăn mày đó, nàng có khả năng chính là Tô Tiểu Liên!

Mọi người cùng kinh hô: truyện copy từ

- Cái gì?

- Đi mau!

Tần Tiêu vung mạnh roi ngựa hướng phía trước chạy đi, thầm nghĩ trong lòng: Tô Tiểu Liên viết chữ “xin” bên trên chữ “xin đạo” chính là chỉ hành khát (ăn mày). Căn bản không phải từ ngữ khiêm cung mà là chờ

Tô Vạn Niên bên đường! Xem ra, Tô Tiểu Liên đã dự liệu được nguy cơ, mà Tô Vạn Niên thì không tin công khai tới huyện Hà Nam!

Bốn người giục ngựa đuổi tới nhà Tô Tiểu Liên, đến địa phương Mặc Y nói, quả nhiên thấy một nữ ăn mày toàn thân lôi thôi ngồi ở bên đường cúi đầu, bộ dạng si ngốc.

Tần Tiêu gọi Trần Quả tiến lên:

- Đi xem thử có phải là nàng hay là không?

Trần Quả bối rối nhảy xuống ngựa đến bên cạnh nữ ăn mày, vén tóc nàng lên. Nữ ăn mày kinh hoảng trốn về sau, có bộ dạng không phải người bình thường.

Trần Quả điên cuồng kêu to:

- Liên Nhi, thật là nàng rồi. Làm sao nàng...biến thành bộ dáng này?

Tô Tiểu Liên như là kinh hãi quá độ, lúc này mới thức tỉnh gào khóc một tiếng nhào vào trong ngực Trần Quả.

Trong lòng Tần Tiêu cả kinh nói: Thật sự chính là Tô Tiểu Liên! Một nữ nhân yếu ớt như thế, không ngờ còn có thể bình yên vô sự, quả nhiên là kỳ tích nha!

Tô Tiểu Liên cùng Trần Quả ôm nhau khóc rống chưa được bao lâu, Tần Tiêu ngay lập tức đem đám người dẫn tới phố xá, người ở đây qua lại khá nhiều, cũng tương đối an toàn hơn một chút. Tìm một cái khách điểm dân xếp ọi người, Tần Tiêu nhờ Mặc Y mua được quần áo trên đường phố thay Tô Tiểu Liên, nhân viên cửa tiệm không tình nguyện mang tới nước ấm để Tô Tiểu Liên rửa mặt ăn một vài thứ.

Mọi người ngồi vây quanh thành một bàn, Tần Tiêu bắt đầu câu hỏi :

- Tô Tiểu Liên, xem ra, ngươi cũng biết sự tình hơn chúng ta tưởng nhiều. Hơn nữa, ngươi biết được càng nhiều thì càng nguy hiểm. Ngươi nếu muốn sống sót thì phải nói hết mọi chuyện đã biết cho ta. Như vậy có lẽ ta có thể giúp ngươi.

Tô Tiểu Liên gặm một cái bánh bao, vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy và sự do dự.

Trần Quả ngồi ở bên cạnh nàng ôm nhẹ lấy bờ vai của nàng, thấp giọng nói:

- Tiểu Liên, những năm gần đây, nàng tâm sự nặng nề, ngay cả ta cũng không rõ ràng lắm trong lòng nàng ẩn giấu cái gì. Tần đại nhân là người tốt, có thể tin nhiệm được. Nàng mau nói chuyện đó cho hắn biết đi, không thể cả đời trốn tránh mãi được.

Tô Tiểu Liên chậm rãi gật nhẹ đầu:

- Kỳ thật thân phận chân chính của ta trên đời này chỉ sợ chỉ có một người đã biết. Người kia chính là chú ruột của ta, Thiếu Khanh Hồng Lư Tự Kinh Thành Tô Vạn Niên.

Tần Tiêu ngữ khí bình thường nói:

- Như vậy ở trên đời này đã không có ai biết thân phận chân chính của ngươi. Bởi vì ngay tại nửa đêm hôm qua, Tô Vạn Niên bị giết chết tại Vĩnh Xương dịch trạm, nếu như ta đoán đúng thì hắn đang tới đón ngươi?

Tô Tiểu Liên kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, màn thầu trong tay không tự chủ được rơi xuống trên bàn, nàng lắp bắp:

- Chết. . . Đã chết? Thật sự. . . Đã chết sao?

Tần Tiêu lập tức truy vấn:

- Xem ra, ngươi tựa hồ sớm đã dự liệu được nguy cơ?

- Đúng vậy!

Tô Tiểu Liên gật đầu:

- Hai tháng trước, ta gửi cho thúc phụ một phong thư, nói cho hắn biết Mã Thành Kiền đã bị chết, hỏi hắn ta có thể không cần thủ tại chỗ này, ly khai Hà Nam trở về Mạc Bắc. Đồng thời, ta sợ Trần Quả cùng Vương Tử Diệp lại đến đây dựa vào giả trang trở thành tên ăn mày, bồi hồi tại huyện Hà Nam. Thẳng đến mười ngày trước, thúc phụ mới cho ta hồi âm, nói chủ tử đối với hắn tiến hành ban thưởng, đề bạt hắn đến Nhạc Châu làm thích sứ. Đến lúc đó sẽ đón ta đi Giang Nam sống những ngày tốt lành. Nhưng mà ta biết rõ, thúc phụ ta có thể là gặp được đại phiền toái rồi. Bằng không thì hắn trọng yếu như vậy đối với chủ tử chắc chắn không thể bị đưa ra khỏi kinh thành. Khả năng duy nhất chính là điều hắn đi rồi sau đó giết người diệt khẩu.

Tần Tiêu suy nghĩ một hồi, không khỏi cười khổ nói:

- Mọi người nghe hiểu gì không?

Mọi người không hiểu cái gì nên lắc đầu.

Tần Tiêu cười nói:

- Ta cũng thế. Tô Tiểu Liên, chuyện cho tới bây giờ. Người không bằng đem sự tình nói hết một lần cho rõ ràng. Đầu tiên người ‘thủ’ tại huyện Hà Nam là vì cái gì? Tiếp theo, chủ tử như lời người nói là ai? Sau đó, là tối trọng yếu nhất, người và thúc phụ người đến tới cùng có thân phận bí mật gì?

Tô Tiểu Liên run rẩy cầm lấy ly uống một hớp nước, cắn chặt bờ môi một hồi như là đã quyết định:

- Chủ tử của chúng ta chính là trọng thần đương triều Trương Dịch Chi. Thúc phụ ta nhận nhiệm vụ chính là từ trên tay chủ nhân đem tin tức giao cho Vương Tử Diệp. Lúc sau Vương Tử Diệp giao cho Mã Thành Kiền. Đồng thời, thúc phụ ta vì bảo hiểm để đạt được mục đích phái ta đến bên cạnh Mã Thành Kiền tiến hành giám thị nghiêm mật đối với hắn. Thân phận này của ta chỉ có một người thúc phụ biết rõ, ngay cả Trương Dịch Chi đều không biết, lại càng không cần phải nói là huyện Hà Nam Huyện lệnh Vương Tử Diệp cùng huyện úy Cát Hiên Nghiệp. Vì thế tuy rằng thúc phụ ta hiện tại ngộ hại, nhưng mà ta nhưng vẫn rất an toàn. . . Đám người tới đa chỉ là biết rõ, ta là thân thích của Mã Thành Kiền biết rõ một ít chuyện tình lúc trước hắn đi thương nhân Đột Quyết.

Giọng điệu cứng rắn của Tô Tiểu Liên vừa nói xong thì Tần Tiêu đang ngồi cùng Phạm Thúc Đức và Mặc Y đều thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Không ngờ ... Đúng là như thế.

Phạm Thúc Đức hung ác nuốt nước miếng một cái, kinh hoảng nói:

- Đại nhân. . . Việc này, cùng án giết người lên hoàn không có nửa điểm quan hệ hay là dừng ở đây a! Chúng ta đem Tô Tiểu Liên cùng Trần Quả chạy thôi. Cho bọn hắn tiền để họ sống những ngày tốt đẹp. Việc này. . . Chúng ta coi như cái gì cũng chưa từng nghe qua, cái gì cũng không biết là được rồi!

Tần Tiêu nắm chặt lấy nắm đấm, gắt gao trừng mắt nhìn cái bàn, trầm mặc không nói gì.

Tràng diện yên tĩnh trở lại, tiếng hít thở của mọi người đều nghe thấy rõ ràng. Tô Tiểu Liên kinh hoảng thân thể rụt lại chui vào trong ngực Trần Quả.

Sau nửa ngày qua đi, Tần Tiêu hít thở sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Tần Tiêu, thúc phụ người tại sao đột nhiên đắc tội Trương Dịch Chi và bị diệt khẩu, người là như thế nào nhìn ra ?

298. Chương 300: Cửu Tử Nhất Sinh

Chương 300: Cửu tử nhất sinh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trên mặt Tô Tiểu Liên lập tức lộ ra vẻ xấu hổ, nàng chui từ trong ngực Trần Quả ta cúi đầu không nói.

Tần Tiêu nhíu mày nhìn nàng rồi nhẹ nhàng nói:

- Trần Quả, người đi ra ngoài trước một chút đi. Không gọi người, không nên vào .

Trần Quả ngạc nhiên sững sờ một chút, ngoan ngoãn đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tần Tiêu nói:

- Tốt rồi, hiện tại người có thể nói chưa?

Tô Tiểu Liên vẫn cúi thấp đầu trầm mặc không nói.

Tần Tiêu lắc đầu, khẽ thở dài một cái, thấp giọng nói:

- Kỳ thật người không nói lời nào, ta cũng đã đoán được một ít. Những suy đoán này không có bất kỳ căn cứ chính xác, người coi như ta tin miệng nói bậy tốt rồi. Trương Dịch Chi huynh đệ cả ngày làm bạn Vũ Hoàng hơn thất tuần, chuyện phòng the khó có thể thỏa mãn, không cách nào phát tiết. Trường kỳ tích lũy khiến trong lòng vẩn vơ vì thế, thân tín của hắn Tô Vạn Niên an bài đám người đến chỗ ở của mình hưởng dụng. . . Hắn dùng danh nghĩa của mình, mua chỗ ở bên ngoài. Nhưng mà đám huynh đệ cảm thú thô bạo bất nhân, thời điểm cường hành giao hoan trắng trợn ngược đãi rất cực giết chết bọn họ... Tô Tiểu Liên, tình hình của người năm đó, cũng bị làm nhục như thế phải không?

Tô Tiểu Liên cả kinh kêu một tiếng thì nhảy lên:

- Không có, ta không có!

Mặc Y ngay lập tức đè nàng xuống không cho nàng kêu to.

Tần Tiêu suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Ta vừa rồi đã nói qua, chỉ là một chút ít suy đoán. Ta nếu nói sai người bổ sung là được. Người đã nói, ta nói không đúng thì chính người nói đi, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra.

Tô Tiểu Liên kinh hoảng không thôi cắn ngón tay của mình, thì thào nói:

- Hắn. . . Kỳ thật, thúc phụ ta vừa bắt đầu vì nịnh bợ Trương Dịch Chi là đem ta hiến lên. Nhưng mà. . . Chỉ qua nửa đêm, ta chịu đựng không nổi đã chạy đi. Về sau, ta nghe ta thúc phụ nói. . . May mắn ta lúc ấy đào tẩu, bởi vì. . . Bởi vì hai huynh đệ bọn họ quả nhiên theo như lời đại nhân. . . Thô bạo bất nhân, có thể đem người sống ngược đãi tới chết.

Tần Tiêu truy vấn:

- Ta rất kỳ quái, tại sao người lại theo thúc phụ người làm những chuyện kia? Người biết rõ hắn làm những sự tình kia là tội không thể tha, vì sao còn muốn tiếp tục?

Tô Tiểu Liên buồn bã lắc đầu:

- Không có lựa chọn. Ta từ nhỏ phụ mẫu đều mất, chính là thúc phụ mang về nuôi. Lúc ấy trong nhà rất nghèo nhưng mà thúc phụ cũng không có vứt bỏ ta, từ địa phương Mạc Bắc đem ta về nuôi. Về sau thúc phụ rất cực thi đậu khoa cử, đi lên con đường làm quan nhưng mà một mực không thuận lợi, cũng là bởi vì không có chỗ dựa. Sau khi cơ hội một lần ngẫu nhiên, hắn nhận thức Trương Xương Tông còn không có tiền cung. . . Từ đó về sau bắt đầu thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, thẳng đến làm được Tứ phẩm Đại Lý Tự Thiếu Khanh. Ta báo đáp ân tình của hắn, rồi đi rồi Trần Quả, mặc cho an bài thúc phụ phục thị hai tên đó, cuối cùng đi theo Mã Thành Kiên...

Tần Tiêu chậm rãi gật nhẹ đầu:

- Đã minh bạch... Trương Xương Tông cùng thúc phụ người hẳn là thông qua Phong Nhị Nương Bách Linh Lung nhận thức nhau. Về sau Phong Nhị Nương đem mỹ nam tử Trương Xương Tông giới thiệu cho Thái Bình công chúa, thái bình lại đem hắn chuyển tặng cho Vũ Hoàng. Cho tới bây giờ, hai huynh đệ đó phát tích, thúc phụ người cũng gà chó lên trời ... Thì ra là thế! Sau đó thúc phụ người trên tay Phong Nhị Nương dùng danh nghĩa của mình mua chỗ ở bên ngoài cung cấp hai tên này phát tiết thú tính. Thẳng đến trước

đó không lâu, thi thể chỗ hẩn xử lý không sạch sẽ khiến cho huyện nha Trường An phát hiện thi thể nữ tử bị ngược đãi đến chết. Hơn nữa, lần trước ta tại huyện Hà Nam bên này tra chuyện xảy ra, cũng làm cho hai cái tên này cảm nhận được nguy cơ. Vì vậy liền nghĩ dời thục phụ người khỏi Kinh Thành trước giết người diệt khẩu, đồng thời cùng nhau muốn đổi phó ta!

Mặc Y đột nhiên kinh hô một tiếng:

- Đại nhân, nói như vậy, phu nhân cùng muội muội chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

Trong lòng Tần Tiêu đột nhiên run lên, hẩn siết chặt nắm đấm, trầm thấp nói:

- Dù sao cũng là trong kinh thành, đám người sẽ không quá trắng trợn, theo trước mắt đến xem, nhiều lắm thì giở chút ám chiêu. Có Hình Trường Phong, Lý Tự Nghiệp cùng Đặc Chung Doanh, có lẽ vấn đề không lớn. Nhưng mà sợ là sợ đám người dự liệu được nguy cơ sẽ đập nổi chìm thuyền cá chết lưới rách ...

Trên trán Tần Tiêu chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, chậm rãi đứng dậy, hẩn ngưng trọng nói:

- Phải rời khỏi đây thôi ... Có đại sự rồi. (.

Phạm Thúc Đức cả kinh kêu lên:

- Đại sự gì?

Tần Tiêu vội la lên:

- hạm tiên sinh, trước đó không lâu Đột Quyết phái Di Lực Tham Hãn đến Trường An nghị hòa, Tô Vạn Niên làm Hồng Lư Tự khanh khẳng định phái đi tiếp đãi bọn hẩn! Sau khi con đường kia của Mã Thành Kiền bị gãy thì người Đột Quyết không có nơi phát ra tin tức, vì vậy dùng loại phương thức này tìm đến Trương Dịch Chi nội tình bên trong của đám người này khẳng định dự mưu một âm mưu lớn. Hôm nay chúng ta đi Hồng Lư Tự thì đã không có chứng kiến sứ thần Đột Quyết, đoán chừng nhất định là về nước rồi! Chờ tin tức của bọn hẩn vừa về tới Đột Quyết, ta đoán chừng khi đó, nhất định là nội ứng ngoại hợp...

Phạm Thúc Đức cả kinh suýt nữa rớt cằm xuống đất:

- Đại. . . Đại nhân, người là nói Trương. . . Đám người Trương Dịch Chi muốn tạo phản?

Tần Tiêu hít thật sâu một hơi khí lạnh:

- Vũ Hoàng bệnh nặng, tùy thời khả năng băng hà. . . Hai tên này tình tường trong lòng mình, hành vi của đám người hiện tại đã đắc tội không ít người, trong triều một mảnh tiếng oán than dậy đất. Một khi mất đi Vũ Hoàng, đám người nhất định sẽ chết không có chỗ chôn. Vì vậy. . . Dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, đến cực chiếm thục sào vượt đội mũ người, chính mình đến đoạt quyền làm hoàng đế!

Phạm Thúc Đức cả kinh nói:

- Đây. . . Đây không phải chuyện cười lớn sao? Nào có đạo lý trai bao làm hoàng đế?

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cả kinh nói: Hiện tại rối loạn, toàn bộ rối loạn cả lên. Trong nơi này ta hiểu rõ lịch sử nhất. Không có lựa chọn khác, nếu hiện tại ta tại lùi bước, hai tên này cũng sẽ không bỏ qua ta đây. Dứt khoát ta cũng đập nổi chìm thuyền, đoạt tiên cơ trước bọn chúng để liều mạng.

Việc này không nên chậm trễ, binh quý thần tốc!

Tần Tiêu mang theo những người này, lập tức rời khỏi khách điểm tiến về huyện nha Hà Nam cùng Trương Nhân Nguyên tụ hợp. Trước đó đám người Trương Dịch Chi phát hiện chuyện tình của Tô Tiểu Liên, mỗi một phút mỗi một giây đều tận dụng thời cơ.

Khách điểm cách huyện nha Hà Nam cũng không quá xa, dọc theo đường là dòng người đông đúc. Một đường đi tới bình yên vô sự, mọi người bình an tới huyện nha Hà Nam. Chỉ thấy cửa nha môn đề phòng sâm nghiêm, mấy tên nha dịch bộ khoái sắc mặt khẩn trương đang đề phòng nghiêm mật.

Trong đó có hai người là thủ hạ của Trương Nhân Nguyên, nhận ra Tần Tiêu, liền bước lên phía trước bẩm báo:

- Tần đại nhân, huyện nha Hà Nam quả nhiên đã xảy ra chuyện!

299. Chương 301: Cửu Tử Nhất Sinh (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 301: Cửu Tử Nhất Sinh (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvan

- Huyện lệnh Vương Tử Diệp bị mưu sát trong nhà, thăng đến khi Trương đại nhân đến rồi mới phát hiện thi thể.

Trong lòng Tần Tiêu cả kinh nói: Tay chân thật nhanh! Khá tốt phát hiện Tô Tiểu Liên, tiểu lâu la Vương Tử Diệp cũng không có tác dụng lớn. Giết rất tốt, đám người Trương Dịch Chi lại thêm một cái tội danh mưu sát mệnh quan triều đình!

Đám người Tần Tiêu tiến vào huyện nha, Trương Nhân Nguyên ra nghênh đón, hấn phẫn nộ nói:

- Quả thực là quá lớn mật! không ngờ chạy cả vào huyện nha giết chết Huyện lệnh! Thái bình thịnh thế ban ngày ban mặt, những tên đạo tặc này đúng là ăn tim hùm gan beo rồi.

Tần Tiêu khuyên bảo Trương Nhân Nguyên bình tĩnh chờ nóng, sau đó nói:

- Trương đại nhân, hiện tại án này đã không còn trọng yếu, trong triều sắp phát sinh đại sự. Chỗ này của ta có hai người mang tính quan trọng, ta phó thác họ cho Trương đại nhân, đại nhân nhất định phải nghĩ hết biện pháp bảo vệ tốt đám người, sau đó đưa họ vào trong thành Trường An!

Trương Nhân Nguyên kỳ quái hỏi:

- Là nữ tử kia và Trần Quả sao?

- Đúng vậy!

Tần Tiêu nói:

- Tần Tiêu có việc gấp, phải lập tức chạy về Trường An, bằng không thì hết thấy cũng không còn kịp rồi! Trương đại nhân đang mang trọng trách, người có nên cân nhắc điều động binh mã Lạc trọng đại vào kinh cần vương?

- Cái gì? có chuyện nghiêm trọng như thế sao?

Trương Nhân Nguyên kinh hãi, giảm thấp xuống thanh âm nói:

- Tần đại nhân tin tức của người có chuẩn xác? Nếu là hơi có sai lầm, tội tự ý điều binh mã là tội lớn, lão phu khó mà gánh nổi.

Tần Tiêu nhíu mày suy nghĩ một hồi, nói:

- Như vậy đi Trương đại nhân, ta bây giờ trở về Trường An, sau đó lấy một tờ binh mã điều lệnh tại nam nha Đại Đô Đốc Lý Trọng Tuấn giúp người, để binh mã Lạc châu tiến về Trường An thủ kinh. Như vậy được chứ?

- Cái này...

Trương Nhân Nguyên lo nghĩ:

- Đi! Lạc châu binh mã là theo lão phu trên sa trường chinh chiến mấy năm. Chủ lực Hữu Uy Vệ theo thường lệ cũng phải tiến lên, chỉ là hiện tại bố phòng tại thần đô Lạc Dương. Nếu có điều lệnh của Trường An nam nha Đại Đô Đốc thì sẽ không xảy ra vấn đề rồi. Dù sao hiện tại hoàng đế tại Trường An, mười hai Vệ cũng phải nghe Trường An nam nha Đại Đô Đốc điều phối.

Tần Tiêu vui mừng quá đổi:

- Đã như vậy, Trương đại nhân, việc này không nên trì hoãn, người bây giờ lập tức trở về thần đô điểm binh tướng, để chủ lực Hữu Uy Vệ tiến về Trường An trước. Nếu có biến cố, liền giết vào thành, vây quanh hoàng thành! Đến lúc đó, nam nha cấm quân sẽ đến tiếp ứng Trương tướng quân.

Trương Nhân Nguyên chấn động tinh thần:

- Tốt! Lão phu lần này sẽ hợp tác cùng Tần đại nhân một lần! Nhìn xem Tần đại nhân có phải thật là liệu sự như thần hay không? Việc này không nên chậm trễ, lão phu hiện tại trở về Lạc Dương, nổi trống tụ tướng, binh phát Trường An!

- Được!

Tần Tiêu cảm kích gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh Mặc Y cùng Phạm Thức Đức:

- Phạm tiên sinh, người đi theo Trương tướng quân đem chuyện tình chúng ta đã từng nói qua từ đầu chí cuối nói cho Trương tướng quân. Mặc Y. . . Muội cũng đi cùng họ đi.

- Muội không muốn!

Mặc Y cắn môi có chút kích động:

- Chuyện cho tới bây giờ, muội phải đi theo huynh, cùng huynh trở lại Trường An! Một mình huynh giết tới đó quả thực rất nguy hiểm.

Tần Tiêu trừng mắt:

- Mặc Y! Sao muội trở nên cố chấp như muội muội của mình rồi.

- Lần này, muội nhất định phải kiên trì.

Mặc Y quát cường ngẩng đầu lên, quyết đoán nhìn thẳng vào mắt Tần Tiêu:

- Huynh không nên một người mạo hiểm, để cho chúng ta ở sau lưng lo lắng cho huynh. Lần này mặc kệ có chuyện đại sự gì phát sinh, Mặc Y cũng phải mỗi thời mỗi khắc cùng người đứng chung một chỗ, cho dù là chết, cũng phải chết cùng một chỗ!

Trương Nhân Nguyên bên cạnh thốt thức nói:

- Tần đại nhân có nữ nhân như thế còn đòi hỏi gì nữa. Người để nàng đi theo bên cạnh, hiện tại người một mình trở về Trường An, xác thực nguy hiểm. Ta thấy võ nghệ của nàng không tệ, cũng có thể trợ giúp.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, im im lặng lặng nhìn Mặc Y vài lần:

- Được rồi, bây giờ lập tức bước đi! Trương đại nhân, người nhanh nhất lúc nào có thể đem binh đến?

Trương Nhân Nguyên hơi chút suy tư rồi nói ra:

- Hiện tại đã đêm rồi, chờ ta trở về điều phối binh mã chuẩn bị đồ quân nhu, nhanh nhất ngày mai lúc này có thể phát binh, suốt đêm hành quân gấp thì buổi trưa ngày mốt có thể tới Trường An!

- Tốt! Chúng ta ước định buổi trưa ngày mốt gặp lại ở Trường An.

Tần Tiêu chấp tay:

- Trương đại nhân bảo trọng, Tần Tiêu cáo từ!

Trương Nhân Nguyên bắt được tay của Tần Tiêu, hấn ngưng trọng gật đầu:

- Tần đại nhân, lão phu khó gặp được người có tính cách hợp với ta như người. Trong lòng ta đây quả thực kích động. Tần đại nhân, người cũng bảo trọng! Chúng ta ước định buổi trưa ngày mốt gặp lại ở Trường An, người nhất định phải giữ lời hứa! Quân tử nhất ngôn. .

Tần Tiêu nắm chặt lại tay của Trương Nhân Nguyên:

- Tứ mã nan truy! Mặc Y, chúng ta đi!

Hai người sải bước đi ra ngoài, Phạm Thức Đức ở sau lưng hô lớn:

- Đại nhân, Mặc Y cô nương, ngàn vạn bảo trọng ah!

Sắc trời đã tối màn đêm buông xuống, hai thót kỵ mã chạy trở về Trường An.

Móng ngựa tung bay, cây cối hai bên như chạy ngược về phía sau. Tần Tiêu một đường đề cao cảnh giác, để phòng bên đường có mai phục giết ra. Từ lúc ở rừng cây ban ngày bị phục kích vẫn chưa gặp lại sát thủ, trong lòng Tần Tiêu âm thầm thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn thoáng qua Mặc Y ở đằng sau cách mình hai thân ngựa.

Khoái mã vừa mới chạy qua một kẻ quan đạo chuẩn bị gia tốc, thân ngựa đột nhiên chúi về phía trước, quãng Tần Tiêu ra ngoài.

Trong lòng trong lòng kinh hãi: bán mã tác (giăng dây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương). Thân thể ngay tại chỗ lặn mình một cái để hóa giải lực phản chấn, sau đó nhanh chóng nhảy lên, một cái lưới đón đầu hắn. Tần Tiêu dùng lực tránh khỏi cái lưới. Bên cạnh ‘sưu sưu’ vài tiếng rít gào, Tần Tiêu không kịp ngẫm nghĩ nữa, hướng về sau cong lưng như Thiết Bản Kiêu, mấy mũi tên sượt qua người hắn.

Nguy hiểm thật! Tần Tiêu cả kinh ra một thân mồ hôi lạnh!

Ngựa của Mặc Y, cũng ngã bay ra ngoài. Nàng rút Hỏa Trúc Xà Nhi Kiếm sử xuất tuyệt chiêu, mũi kiếm chĩa xuống đất hất bay người lên trên, đồng thời vùng bảo kiếm chém gãy mũi tên.

Hai người lưng tựa lưng đứng ở cùng một chỗ. Đồng thời hỏi:

- Không có sao chứ?

Trong đêm đen truyền đến một tiếng quát chói tai:

- Bắt tên!

Tần Tiêu hô to:

- Tránh ra, coi chừng!

Hắn gầm lên một tiếng, đánh về phía phát ra âm thanh! Mấy mũi tên sượt qua tai hắn.

Mặc Y quát nhẹ một tiếng tránh đi, hỏa hồng trường kiếm múa kin người, những mũi tên phóng tới nhao nhao đánh rơi ‘đình đình đang đang’ tạo thành những đốm lửa rơi xuống ven đường.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, Tần Tiêu rơi xuống trong bụi cỏ ven đường, tay nâng chưởng chém ngang, lập tức truyền ra hai tiếng kêu thảm thiết, hai Hắc y nhân che mặt té trên mặt đất run rẩy vài cái, có lẽ đã chết.

Thanks

300. Chương 302: Mưa Gió Nổi Lên

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 302: Mưa Gió Nổi Lên

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvan

Mấy tiền thủ bên cạnh kinh hô một tiếng, rút yêu đao ra bổ tới Tần Tiêu, Tần Tiêu lách thân hình né tránh lưỡi đao, đánh một quyền vào ngực của một gã Hắc y nhân ở giữa. Hắc y nhân phun mạnh máu tươi, tấm khăn che mặt văng ra, lập tức mất mạng.

Nhất Kích Tất Sát, trái tim bạo liệt!

Lập tức, sát thủ mai phục tại bốn phía tất cả đều nhảy ra ngoài vây quanh hai người. , ước chừng bốn mươi năm mươi người, tất cả đều cầm trong tay cung tiễn eo khoá trường đao.

Tần Tiêu vọt tới bên cạnh Mặc Y, thấy nàng bình yên vô sự trong lòng an tâm một chút, nhìn nhìn hai con ngựa, con ngựa trắng của Mặc Y hình như đã gãy chân, nó nằm rạp trên mặt đất không đứng lên nổi. Còn con màu vàng kim của mình thì bình an vô sự, chỉ có kinh sợ đạp chân, cách mình không xa.

Tần Tiêu hạ giọng:

- Không thể ham chiến, trốn mau! Mặc Y, muội lên ngựa đi, ta ở phía sau yểm hộ, lập tức sẽ đuổi theo.

Mặc Y cả kinh nói:

- Không được! Mặc Y ở phía sau, đại nhân đi đâu!

Tần Tiêu giận dữ, nhắc cánh tay của Mặc Y lên ném nàng lên ngựa:

- Giờ là lúc nào rồi còn không nghe lời.

Hắc y nhân hướng bên này tới, thấy có người lên ngựa, trong đó có người lớn tiếng hô:

- Bắt tên! Đừng để cho bọn họ chạy thoát!

Tần Tiêu chột vồ một chưởng bên trên móng ngựa, con ngựa màu vàng nhát hí dài, chở Mặc Y chạy như điên về phía trước. Tần Tiêu cắn răng một cái không lùi mà tiến đánh về phía Hắc y nhân.

- Vèo!

- Sưu sưu sưu!

Mũi tên gào thét bên cạnh người, Tần Tiêu nghe âm trốn tránh, khó khăn lắm tránh khỏi. Hắn lách mình tới trước người một gã Hắc y nhân, dùng trảo sét đánh không kịp bưng tai tóm lấy cổ họng của hắn. Hai ngón dùng sức uốn éo, khí quản bẻ gãy, tên này ngã xuống đất. Tần Tiêu không để những tên còn lại phản ứng, hắn rút trường đao bên hông của tên Hắc y nhân kia, “Xoẹt ” một đao chém bay đầu lâu của hai người bên cạnh.

Động tác của Tần Tiêu vốn là nhanh đến tột đỉnh, hơn nữa trong đêm tối khó phân biệt, trong lúc nhất thời, Hắc y nhân đều bị chần trệ, không tự giác tránh sang bên cạnh, nhưng lập tức lại vây Tần Tiêu vào bên trong tầng tầng lớp lớp.

Trong đó một gã Hắc y nhân hừ lạnh nói:

- Quả nhiên có bốn sự, bất quá, người lợi hại như thế nào thì hôm nay cũng phải táng thân ở nơi đây, Các huynh đệ, mọi người cùng nhau xông lên, giết hắn rồi trở về lĩnh thưởng!

Hắc y nhân giơ đao sáng lóe chém Tần Tiêu.

Tần Tiêu rống to một tiếng, cả người như là Mãnh Hổ xuống núi đánh về một góc, đao thép trong tay lóe ra một hồi sát khí lẹ ảnh chém từ vai của một gã hắc y nhân xuống. Còn chưa kịp rút đao ra, vài đạo gió táp sau lưng đã tràn tới, Tần Tiêu vung đao đưa lưng vừa đỡ, mấy chuôi đao thép chém vào trên thân đao tóe ra đốm lửa, chấn lưng Tần Tiêu đau nhức một hồi.

Tuy rằng tránh khỏi một kích này, nhưng Tần Tiêu rõ ràng đã ở thế cùng, trong lòng âm thầm cả kinh nói: những người này còn khó đối phó hơn đám ô hợp Hỏa Phượng, mỗi người không chỉ thân thủ bất phàm, hơn nữa phối hợp ăn ý hung hãn không sợ chết, xem ra đều là sát thủ nhất lưu được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tần Tiêu chặn mấy đao, lẩn mình tại chỗ, vọt nghiêng tới một phía chém xuống hạ bàn, lập tức một tên Hắc y nhân bị chém đứt một chân, máu tươi tung tóe lên mặt.

Hắc y nhân bị cụt chân kêu to ngã xuống đất, nhưng những người khác giống như không nhìn thấy, vẫn vây quanh Tần Tiêu, vùng từng đợt đao ảnh bao phủ hấn vào trong.

Tần Tiêu một mặt vùng đao đón đỡ, tùy thời tổng xuất sát chiêu, một mặt trong lòng nghĩ: đúng là chút ít phiền toái, những người này thật không sợ chết. Cho dù nhất thời sẽ không rơi xuống hạ phong, nhưng cứ kéo dài sẽ tiêu hao thể lực.

Đúng lúc này, sau lưng Tần Tiêu truyền đến tiếng vó ngựa, một con phi tốc đụng vào trong đám người. Hắc y nhân kinh hô một tiếng chạy sang bên cạnh.

Mặc Y tay cầm trường kiếm giục ngựa giết tiến đến, tay nâng kiếm rơi chém vào tay của một gã áo đen rồi chạy tới bên cạnh Tần Tiêu.

- Đại nhân lên ngựa!

- Mọi người yên rồi! Tại sao lại trở lại!

Mắng thì mắng, nhưng Tần Tiêu không kịp ngẫm nghĩ nữa, hấn trở mình lên ngựa ngồi ở sau lưng Mặc Y:

- Đưa kiếm cho ta.

Mặc Y đưa qua trường kiếm, Tần Tiêu thét một tiếng lôi đình, lập tức chém đứt mấy đao thép một kiếm đập bên trên.

Đạm Kim Mã không hổ là Đại Uyển Lương Câu, chạy suốt đêm mà vẫn còn thể lực dồi dào, nó hí dài một tiếng, chở Tần Tiêu cùng Mặc Y hướng phía trước chạy vội mà đi.

- Bắt tên!

Tần Tiêu vùng vẫy trường kiếm, đón đỡ mũi tên!

Tiếc rằng ngồi trên lưng ngựa, chung quy là hành động bất tiện, không có chạy ra vài bước, một mũi tên lướt qua Tần Tiêu xuyên qua bắp chân Mặc Y.

Mặc Y kêu sợ hãi một tiếng, suýt nữa té xuống ngựa. Tần Tiêu ôm chặt lấy nàng, giục ngựa chạy như điên.

Cũng không biết chạy bao lâu, ầm ầm sắc trời hơi sán đến một cái bờ sông nhỏ. Tần Tiêu thấy kia Đạm Kim Mã đã thở hào hển miệng sùi bọt mép, biết rõ nó cũng đã mệt. Vì vậy ghìm ngựa dừng lại, ôm Mặc Y xuống.

Tần Tiêu sớm cũng cảm giác, trên người Mặc Y bắt đầu nóng lên, lúc này xem xét thấy mặt nàng xanh xao, bờ môi biến thành màu đen, người đã ngất đi. Nơi trúng tên bị sưng lớn, quả nhiên là có độc.

Tần Tiêu liền tranh thủ ôm Mặc Y đến một chỗ thoáng mát ẩn nấp, hấn xé rách góc quần rút mũi tên ra.

Tần Tiêu thả Mặc Y ra, làm chậm độc tính phát tác rồi chạy đến trong bụi cỏ phụ cận tìm thuốc giải. Cũng may là đầu thu, cỏ cây sinh trưởng khá tốt, Tần Tiêu rất cuộc tìm được Tảo Hoa Mật cùng mấy vị giải được khác chạy về bên cạnh Mặc Y.

Cũng may Mặc Y là người tập võ, thể chất so với nữ tử bình thường mạnh hơn nhiều, lúc này còn không có độc công tâm phổi, mũi tên kia cũng bởi vì ngựa đang chạy mà lực bắn không mạnh, không là bị thương xương cốt. truyện copy từ

Tần Tiêu đem thảo dược mật hoa cho vào trong miệng, nhai ra nước, hấn đẩy miệng Mặc Y ra, một mùi tanh hôi truyền tới. Tần Tiêu cũng bất chấp rất nhiều rồi, đem nước nhỏ vào miệng này bắt buộc nàng nuốt xuống. Sau đó đem bã thuốc nhả vào tay, cố nén tanh hôi phụ xuống bên cạnh chân của Mặc Y đang nổi mủ. Cho tới khi mứt ra máu đỏ mới đưa bã thuốc đắp vào, hấn cởi dây thắt lưng thay nàng băng bó.

Làm xong lần này, Tần Tiêu mới cảm giác thật sự mệt muốn chết rồi, hấn ngồi ở bên cạnh Mặc Y dò xét mạch đập cổ tay nàng, thấy bình thường, hấn rút cục thở ra một hơi, nói khẽ:

- Nha đầu ngốc, tại sao lại trở lại đây?

Mặc Y vẫn chưa tỉnh, nhưng rõ ràng sốt cao đã chậm rãi lui xuống, hắc khí trên mặt cũng biến mất không ít. Tần Tiêu cuối cùng thở dài một hơi, bắt đầu tính toán kế tiếp nên làm cái gì.

Mặc Y bị thương như vậy thì không thể cưỡi ngựa được, xem ra hiện tại cũng chỉ có thể đi mượn xe ngựa thôi. Tần Tiêu nhìn hồ phục trên người mình toàn là máu tươi, hắn nghĩ thầm hiện giờ mà ra ngoài chắc chắn khiến cho người ta sợ hãi.

Thanks

301. Chương 303: Mưa Gió Nổi Lên (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 303: Mưa Gió Nổi Lên (2)

Vì vậy hắn để Mặc Y nhẹ nhàng để xuống, chạy đến bờ sông cởi áo dùng sức chà xát giặt rửa, cũng may là Hồ màu đen không quá nổi màu, bằng không thì vết máu đã khô cũng không thể nào tẩy sạch. Lúc này Mặc Y sau lưng giống như đã có động tĩnh, nàng ho khan kịch liệt, Tần Tiêu chạy đến bên cạnh nàng, thấy nàng quả nhiên đã tỉnh.

- Mọii cảm thấy thế nào?

Tần Tiêu cúi người đỡ lấy nàng.

Mặc Y tựa hồ có chút choáng váng, ánh mắt hơi ngơ ngác:

- Đại nhân, ta. . . Chúng ta đây là đang ở đâu?

Tần Tiêu thấy sắc mặt của Mặc Y vẫn trắng bệch, nhưng màu đen trên môi đã biến mất, hắn hiểu có lẽ nàng đã không còn đáng ngại nữa. Nhẹ nhàng đỡ vai của nàng để nàng dựa vào ngực mình, hắn nói nhỏ:

- Ngày hôm qua mọii trúng tên độc, bất quá cũng may ta nhận ra loại độc gì, hiện tại đã giải độc cho mọii, có lẽ không có việc gì rồi.

Mặc Y thấy Tần Tiêu cởi trần, lộ ra da thịt màu cổ đồng khi phơi nắng trong đặc chủng doanh thì không khỏi ngượng ngùng nói:

- Đại nhân, thực xin lỗi. . . Mặc Y rõ ràng đã trở thành vướng víu của mọii, ta thật sự là quá vô dụng.

Tần Tiêu vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng:

- Không có chuyện gì nữa. Nếu không phải mọii giết trở lại cứu ta, ta cũng không dễ dàng thoát khỏi như vậy. Bất quá độc trên người mọii bây giờ không có hoàn toàn giải được, không nên vận động kịch liệt để ngừa dư độc công tâm. Như vậy đi, ta lại đi kiếm chút thảo dược thay thuốc uội, sau đó chúng ta tìm một cỗ xe ngựa đi Trường An.

Mặc Y cắn môi nhẹ nhàng gật nhẹ đầu:

- Thực xin lỗi, bởi vì ta làm trễ nải nhiều thời gian quý giá như vậy.

Tần Tiêu đẩy nàng nằm xuống nói nhỏ:

- Đừng ngốc như thế, nếu không nhờ mọii thì hiện tại ta đã không thể thoát khỏi hoặc là đã phơi thây tại chỗ rồi. Nếu nhanh một chút mà khiến uội có cái gì ngoài ý muốn thì ta sẽ hối hận cả đời.

Mặc Y nhìn bóng lưng to lớn của Tần Tiêu, sau đó cúi đầu, hai giọt nước mắt chảy xuống.

Thảo dược hái xong, Tần Tiêu nhai nó trong miệng cho ra nước rồi nhắm miệng của Mặc Y hôn tới. Mặc Y kinh hoàng chớp đôi mắt vài cái, chậm rãi mở to miệng, từ trong miệng của Tần Tiêu tiếp nhận một ít dược trấp (dịch thuốc dạng lỏng) trong veo đáng chất và ngọt ngào, rồi chậm rãi nuốt xuống.

Hết thấy thoát nhìn bề ngoài vô cùng bình tĩnh, nhưng mà Mặc Y rõ ràng nghe được, trái tim của nàng đang đập “bang bang” loạn nhịp khiến cho khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy đã có một tia huyết sắc.

Tần Tiêu nhìn nét mặt của nàng, trong lòng không khỏi âm thầm có chút buồn cười: đến lúc nào rồi còn có xuân tâm nhộn nhào. Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Tần Tiêu đem số bã thuốc đắp lên vết thương trên chân nàng, tiếp tục băng bó.

Đúng lúc này, trên quan đạo xa xa có một chiếc xe ngựa không nhanh không chậm chạy tới, Tần Tiêu để Mặc Y nằm xuống, hần cỡi Đạm Kim Mã đi lên quan đạo.

Mã phu là một lão hán ngoài sáu mươi tuổi, đang thảnh thơi hát nghêu ngao vài điệu hát của dân gian, cầm trong tay một bầu rượu thỉnh thoảng uống mấy ngụm. Tần Tiêu điều khiển ngựa chần ngang, lão hán cả kinh kéo gấp dây cương, lão kinh hoảng mắng:

- Ở đâu ra tên tiểu tử càn rỡ kia cản đường, không muốn sống nữa sao.

Tần Tiêu thúc ngựa tiến lên, chấp tay vái chào:

- Xin lỗi lão trượng! Chỗ này của ta có một thỏi bạc đưa người, không có ý tứ gì khác, chỉ muốn thuê xe ngựa của người đi Trường An!

Lão hán vuốt vuốt đôi mắt, không khỏi có chút kinh ngạc:

- Người. . . Người là người nào nha! nén bạc to như thế mà chỉ thuê xe ngựa của ta dùng một lát sao?

Tần Tiêu nhếch miệng cười nhẹ một tiếng:

- Người như là đồng ý, ta chính là người tốt, nếu người cự tuyệt thì ta chính là tiểu tặc đoạt xe.

Lão hán trừng lớn đôi mắt nuốt từng ngụm nước miếng:

- Được rồi. Lên xe! Ta đây vốn cũng là muốn đi Kinh Thành đón con gái, một cỗ xe trống, cho người đi một đoạn đường cũng không sao.

- Vậy thì tốt, lão trượng xin chờ một chút.

Tần Tiêu thúc ngựa trở về, đem Mặc Y đi qua, vịn nàng tiến vào thùng xe.

Lão hán kinh nghi nói:

- Tiểu tử, cô nương này nhìn như là trúng độc nha! Trên đùi cũng bị tổn thương, phải mau chóng trị thương.

Tần Tiêu thuận miệng đáp:

- Ah, bị độc rắn cắn rồi, đã xử lý bằng chóc, vì thể hiện tại mới vội vàng đi Kinh Thành tìm đại phu.

Lão trượng cười ha ha:

- Tiểu tử, người đừng dùng vải thưa che mắt thánh nữa. Lão đầu tử thấy sắc mặt của cô nương này đã biết nàng bị đầu mũi tên có độc, có thể dùng Tảo Hoa Mật, Ô Xuyên mấy vị thảo dược cấp cứu, nhưng sau đó cũng phải điều trị trăm ngày, không được động nộ khí, Quan Vân Trường biết không không? Người lợi hại như vậy cũng bị tiểu nhân tẩm độc vào tên giày vò đó.

Tần Tiêu không khỏi có chút giật mình:

- Lão trượng hẳn là tinh thông y thuật? Xin hỏi cao tính đại danh?

Lão trượng khoát tay áo cười nói:

- Chưa nói tới tinh thông, lúc trước tuổi trẻ có học với lão sư phụ vài năm, coi như là học sinh của hắn a. Lão hán dân chúng thấp cổ bé họng, tên là Chung Diễn nhân sĩ Ung châu Quan Trung.

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Sư phụ lão trượng là ...

Lão trượng gật đầu cười cười, hơi có chút đắc ý nói:

- Nói ra thật là làm nhục đại danh của sư phụ. Lão nhân gia ông ta họ Tôn, tên húy là Tư Mạc, là cao nhân y đạo ngàn năm khó gặp.

Tần Tiêu cả kinh nói:

- Được Vương Tôn Tư Mạc?

Lão trưởng cười ha ha:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Không thể tưởng được tiểu tử còn có chút kiến thức, biết rõ sư phụ ta như vậy. Được rồi không nói nhiều, phải cứu người trúng độc cũng không thể làm chậm trễ, đem ngựa của ngươi cùng cột vào cang xe đi, chúng ta này sẽ lên đường đi Trường An.

Tần Tiêu cột Đạm Kim Mã vào cang xe, hần thầm nghĩ: lão hán này lại là Được Vương tôn, đệ tử của Tư Mạc, Tôn Tư Mạc đã chết hơn hai mươi năm, nhưng mà thanh danh hiển hách thiên hạ không biến mất.

Mặc Y nhẹ giọng nói:

- Tôn Tư Mạc sống hơn một trăm tuổi, từ nhà Tùy đã nổi danh rồi, nhưng hần một mực ẩn cư núi rừng không có ra làm quan, là cao nhân bất thế! Không nghĩ tới hần còn có truyền nhân.

Tần Tiêu để cho Mặc Y dựa vào trên người mình, làm cho nàng ít chịu rung xóc:

- Sau khi trở về, xin mời vị lão tiên sinh này chữa trị độc uội.

Trên quan đạo, thương khách người qua đường dần dần nhiều lên, một đường bình yên vô sự đến Trường An. Sau khi tới cửa thành, Tần Tiêu từ trong xe nhô đầu ra, đối với thủ thành vệ sĩ hỏi:

- Đại Đô Đốc Vệ Vương điện hạ, hôm nay có đến cửa thành không?

Vệ sĩ ngạc nhiên sững sốt một chút, nhìn rõ ràng là Tần Tiêu, hần vội vàng chấp tay nói:

- Bẩm đại nhân, Vệ Vương điện hạ hôm nay đã đi một chuyến tới cửa thành, nghe nói là các đại nhân đều ở bên trong.

Tần Tiêu ồ lên một tiếng cả kinh: điều này cũng tốt, miễn cho ta đến nơi tâm hoa vẫn liễu tìm hần.

Lão hán Chung Diễn cả kinh nói:

- Nguyên lai người là đại quan của Kinh Thành! Như thế nào không nói sớm! Đại nhân ở nơi nào. Lão hán đưa người đi.

- Kim Quang Môn!

302. Chương 304: Mưa Gió Nổi Lên (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 304: Mưa Gió Nổi Lên (3)

Tiến vào thành Trường An, đường đi rộng lớn, xe ngựa vững vàng một đoạn thì đột nhiên Chung Diễn kéo cương ghìm xe lại, lão kinh hãi nói:

- Đại. . . Đại nhân, không thể đi nữa.

- Làm sao vậy?

Tần Tiêu từ trong xe đi ra ngoài hỏi, chỉ thấy ở trước cửa vào phủ mình có rất nhiều phủ vây quanh, còn có mấy người lính mang theo trường thương chạy về phía xe ngựa.

- Đứng lại. Người nào?

Chung Diển hoảng hốt thét lên ‘ ah nha ’ thì suýt nữa ngã xuống xe, Tần Tiêu đỡ lấy lão dựa vào thùng xe rồi quát to:

- Lớn mật! Các ngươi là quân tốt ở đâu dám ngăn cản con đường phủ đệ của bổn quan, muốn tạo phản hả? Mấy quân tốt cuống quýt quỳ xuống:

- Tần đại nhân thứ tội! Tiểu nhân phụng mệnh nam nha Đại Đô Đốc canh giữ trước phủ của đại nhân.

Trong lòng Tần Tiêu cả kinh:

- Hổng rồi. Chẳng lẽ trong nhà của ta đã xảy ra đại sự?

- Tránh ra!

Tần Tiêu vung tay lên sau đó nhảy lên xe ngựa, ra hiệu Chung Diển tiếp tục cho xe đi vào trong phủ.

Trong nội viện cũng thiết lập rất nhiều trạm canh gác, thập phần sâm nghiêm. Tần Tiêu vừa mới tiến đến trong nội viện, lập tức nghe được một tiếng hét kinh hãi:

- Đại Nhân trở lại rồi!

Tần Tiêu nghe được là thanh âm của Hình Trường Phong, hắn đã chạy tới quỳ xuống trước mặt Tần Tiêu.

Tần Tiêu nâng hắn lên hỏi: (.

- Trường Phong, đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt của Hình Trường Phong có chút khó coi, hắn hổ thẹn cúi đầu:

- Tiểu nhân vô năng! Sau khi thu được quân lệnh của đại nhân, tiểu nhân dẫn người ra sức chạy đi, cuối cùng đã đi tới cửa thành Trường An. Vừa mới tiến vào dinh thự của đại nhân phát hiện đã có một đám hắc y thích khách đang hành hung.

Tần Tiêu cả kinh trợn mắt hỏi:

- Về sau như thế nào?

Một người hắn sau lưng lên tiếng:

- Yên tâm đi, đều không có chuyện! May mắn có Lý Tự Nghiệp cùng Tử Dịch, bảo vệ bảo bối Tiên nhi của người không có bị thương tổn. Bất quá Thiết Nô thì thảm rồi, bây giờ còn chưa tỉnh lại.

Tần Tiêu cuối cùng là thoáng an tâm, bước nhanh tới tiền đường:

- Vệ Vương điện hạ. . . Làm sao ngươi cũng tới đây?

Sắc mặt Lý Trọng Tuấn khác thường nhìn bên ngoài vài lần, thấy không có người bên ngoài, hắn thấp giọng nói:

- Tử Dịch đại nhân hạ lệnh rồi, ta nào dám lãnh đạm? Hơn nữa, huynh đệ trong nhà phát sinh đại sự như vậy, ta cũng đến giúp đỡ là chuyện đương nhiên.

Lúc này Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi cũng nhao nhao tiến lên:

- Đại Nhân, ngài bình yên trở về, chúng ta cũng an tâm!

Tần Tiêu gật nhẹ đầu:

- Các nàng đâu rồi?

- Ở hậu đường, tướng sĩ Đặc Chủng Doanh đang phòng vệ cẩn thận.

Tần Tiêu sửa sang lại mọi chuyện rồi nói:

- Điện hạ, người hay là đem nam nha phủ binh đi, quấy phá như thế có lẽ đã khiến cho lòng người bàng hoàng rồi. Hiện tại giữa ban ngày chắc có lẽ không đã xảy ra chuyện. Còn có, Tần Tiêu có một chuyện chuyện trọng yếu, muốn mời điện hạ hỗ trợ.

- Sao? Cứ nói đi. Chuyện tình của Tần huynh đệ, ta nào có thể bỏ mặc làm ngơ.

Lý Trọng Tuấn đi đến tiền đường vung tay nói với hai tên tiểu hiệu:

- Các người trước tản ra, trở về Nam nha đi.

Nam nha phủ binh lui ra ngoài, Tần Tiêu đối với Hình Trường Phong cùng Lý Tự Nghiệp nói:

- Trong xe ngựa ngoài viện là Mặc Y, nàng bị thương, các người đi đem nàng đi vào. Còn nữa, Chung lão tiên sinh cũng mời lão đến, lão là cao nhân y thuật, đừng chậm trễ. Điện hạ, Vạn Lôi, chúng ta cùng đi hậu đường nói chuyện

Tần Tiêu vừa đi, vừa hướng Vạn Lôi nói:

- Vạn tướng quân, ngày hôm qua người cùng Trường Phong đại chiến thích khách hắc y có thương vong không? bắt sống bao nhiêu tên?

Vạn Lôi nói:

- Đại Nhân, tướng sĩ Đặc Chủng Doanh ta khổ luyện hai tháng không phải hổ giấy! Đối phó những người này thừa sức, vừa ra tay đã chết ngay lập tức hơn mười người, bắt sống ba người. Những người khác thì cuống quýt đào tẩu. Lúc ấy chúng ta một lòng phải bảo vệ gia quyến của đại nhân nên không đuổi theo.

Tần Tiêu hài lòng gật đầu:

- Cũng không tệ lắm.

Đến hậu đường phía đông, 30 đặc chủng binh sĩ thấy Tần Tiêu liền nhanh chóng quỳ xuống bái:

- Đại Nhân!

Tần Tiêu chấp tay tiến lên:

- Làm phiền huynh đệ! Nhanh đứng lên, không cần đa lễ!

Đại sảnh bị mở ra, Lý Tiên Huệ đứng ở sảnh nhìn Tần Tiêu nói:

- Tần đại ca, chàng về rồi....

Lý Trọng Tuấn ở phía sau vội ho một tiếng:

- Tất cả mọi người không được phép nhìn, đứng thẳng lên, không được quay đầu lại

Khuôn mặt Lý Tiên Huệ lập tức trở nên đỏ bừng, ngượng ngùng từ trong ngực Tần Tiêu giãy dụa ra:

- Tiên nhi không sao. Nhưng mà Thiết Nô hộ vệ Tiên nhi bị thương có nặng, cũng không biết có thể cứu tánh mạng của hắn hay không.

Tần Tiêu vội nói:

- Dẫn ta vào xem.

Trong phòng, Thiết Nô nằm ở trên giường, trước ngực bị băng kín, vết máu loang lổ. Tử Dịch đang dùng một cái khăn mặt thay hắn lau cái trán, nhìn thấy Tần Tiêu đến liền nói:

- Huynh trở lại rồi. Huynh nhìn xem, Thiết Nô như người sắt cũng bị ngã xuống, trên người dính nhiều vết đao, hiện tại đang sốt cao.

Lý Tiên Huệ ở phía sau nói nhỏ:

- Thiết Nô là thay thiếp ngăn cản đao bị thương . . . Những tên sát thủ đó thủ đoạn inh. Tiên nhi. . . Không phải là đối thủ của bọn họ.

Đúng lúc này, trong đại sảnh truyền đến thanh âm của Lý Tự Nghiệp:

- Đại nhân, Chung lão tiên sinh cùng Mặc Y đều đến rồi.

Tử Dịch nhanh chóng chạy ra, nàng kêu một tiếng sợ hãi:

- Ai da. Tỷ tỷ làm sao người bị thương? Mau trở lại trong phòng nghỉ ngơi!

Tần Tiêu gọi Chung Diễm đi vào trong phòng xem bệnh cho Thiết Nô, chính mình đi đến đại sảnh, gọi tất cả mọi người lui xuống, nói với Lý Trọng Tuấn:

- Điện hạ, sự tình xem ra tương đối nghiêm trọng. Hiện tại Tần Tiêu tìm người lấy một tờ điều lệnh, điều động chủ lực Hữu Uy Vệ Lạc châu tới kinh thành, không biết được hay không được?

Lý Trọng Tuấn chăm chăm vào Tần Tiêu:

- Tần Tiêu, người đến tột cùng đã biết những thứ gì? Hữu Uy Vệ là dưới trướng Trương Nhân Nguyên, phụng mệnh phòng giữ Lạc Dương. Điều hấn tới đây, hấn là bởi vì Trường An sắp phát sinh đại sự để hấn vào kinh cần vương?

Mày kiếm Tần Tiêu dựng lên:

- "Đúng vậy, đúng là là ý này! Tần Tiêu biết rõ, tuy rằng điện hạ nắm giữ nam nha cấm quân trong tay, nhưng độ trung thành của bọn hấn đối với điện hạ ra sao? Chúng chỉ biết nghe điều khiển của Thập Nhị Vệ Đại Tướng Quân. Vì thế ta đây mới tự tiện chủ trương, mời Trương Nhân Nguyên đến đây.

Lý Trọng Tuấn bắt đầu dĩ cười cười:

- Người đã biết rõ những chuyện này thì cũng nên minh bạch, ta sẽ đồng ý phát lệnh hay không/ Mấu chốt chính là Trương Nhân Nguyên lão gia hỏa kia có nguyện ý đem binh tới đây hay không.

Tần Tiêu nói:

- Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Trương Nhân Nguyên hiện tại đã nổi trống tụ tướng, chuẩn bị phát binh rồi. Điện hạ chuẩn bị một phong điều lệnh, cũng để cho hấn không có nỗi lo về sau mà thôi. Ngày mai binh mã của hấn có thể đến Trường An. Đến lúc đó, kính xin điện hạ an bài hấn tận lực cách thành Trường An gần một điểm thủ phòng.

303. Chương 305: Săn Sàng Ra Trận

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 305: Săn Sàng Ra Trận

Sắc mặt Lý Trọng Tuấn nghiêm trọng trừng mắt nhìn Tần Tiêu, hấn trầm giọng nói:

- Tần Tiêu, người nói cho ta biết, đến tột cùng muốn phát sinh đại sự gì? Đại đội Thập Nhị Vệ chính quy phủ binh là không thể vào thành đóng quân, ngoại trừ thủ thành Vệ, gần đây cũng phải ra khỏi thành mười dặm, những quy củ này người không phải không biết. Tuy rằng ta tín nhiệm người không chút nào giữ lại, nhưng sự tình này, thật sự là trọng đại, người phải nói với ta hết thảy!

Tần Tiêu sửa lại lời nói, đem mọi chuyện nói cho Lý Trọng Tuấn từ đầu chí cuối.

Lý Trọng Tuấn vỗ án, nghiêng rằng nghiêng lợi cả giận nói:

- Trương gia cẩu tặc không ngờ lại cuồng vọng như vậy. Đại Chu ta là thiên hạ của Lý Đường, chẳng lẽ còn rơi vào trong tay bọn họ hay sao? Tần huynh đệ, lần này không cần nhiều lời, ta và người sống vai đồng sanh cộng tử! Hiện tại chúng ta phải đi gặp mặt thái tử, tìm hấn thương nghị đại sự!

- Chậm đã!

Tần Tiêu giữ chặt Lý Trọng Tuấn đang nhấc chân bỏ chạy, đè hấn ngồi xuống rồi thấp giọng nói:

- Điện hạ, thái tử tính cách nhu nhược, không quả quyết. Nếu mời hấn quyết đoán, sự tình sẽ kéo dài đình trệ, không công mà bại. Lúc này chúng ta đành phải tiền trạm hậu tấu, sau khi xong sự tình mới giải thích rõ ràng với thái tử.

- Sao?

Lý Trọng Tuấn bị làm cho sợ đến toàn thân run rẩy:

- n. . . Tần Tiêu, ngươi muốn làm gì? Ngươi quá lớn mật! Hấn là người nghĩ bằng sức một mình, phát động chính biến cung đình? Ngươi phải biết, ngươi không phải là vương tộc, cử động như vậy, mặc kệ thành công hay không thì nó chính là nghịch mưu tạo phản!

Tần Tiêu bất động thanh sắc, hấn lạnh nhạt nói:

- Có đạo là ‘ pháp không trách chúng ’. Tần Tiêu đương nhiên không có ngốc đến muốn một mình độc thân phạm hiểm. Những chuyện này vốn chính là Tam đại nguyên lão trong triều đổ vào người ta. Hiện tại nháo ra chuyện đến rồi, đám người như không đi ra chùi dít, ta Tần Tiêu liều cá chết lưới rách cũng phải dốc sức liều mạng với họ. Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi, các người vào đây.

Nhị tướng đẩy cửa vào, quỳ xuống đất nói:

- Đại Nhân!

Tần Tiêu nói:

- Hai người các người cầm bái thiếp của ta đi mời Đường Hưu Đề , Trương Giản Chi, Diêu Sùng mấy vị đại nhân đến Đông Cung Tả Vệ Suất phủ một chuyến.

- Vâng, đại nhân!

Hai người mới chuẩn bị nhấc chân đi ra ngoài, Hình Trường Phong tiến đến bẩm báo:

- Đại Nhân, Đường Hưu Đề, Trương Giản Chi, Diêu Sùng ba vị Tể tướng đã đến cửa phủ!

Lý Trọng Tuấn cả kinh nói:

- Ba cái lão gia hỏa này có tin tức nhanh thật.

- Cho mời!

Tần Tiêu vung tay lên, Hình Trường Phong chấp tay lui xuống:

- Điều này cũng tốt, không cần phiền toái đi mời bọn họ. Chỉ là. . . Đã đám người đã biết tin tức, vậy không thể nói lý do trước. Xem ra, chúng ta bây giờ thật là muốn chuẩn bị đánh giáp lá cà rồi! Điện hạ, chúng ta đi chánh đường nói chuyện cùng ba vị đại nhân .

Hai người nhấc chân ra khỏi hậu đường, Tần Tiêu nói với Vạn Lôi:

- Bắt sát thủ hôm qua đưa đến chánh đường!

Tần Tiêu hít sâu một hơi, đè nén xuống suy nghĩ như nước thủy triều trong lòng, hấn đi nhanh về phía chánh đường.

Tam đại nguyên lão xem ra cũng biết trong nhà Tần Tiêu gặp chuyện không may, lúc này chứng kiến Tần Tiêu bình yên vô sự, đều nhao nhao thở ra một hơi.

Tần Tiêu chấp tay tiến lên:

- Ba vị đại nhân, Tần Tiêu hai ngày này, ngày đêm bồn ba tại Trường An, Lạc Dương, Hà Nam tra ra manh mối của án giết người liên hoàn. Đồng thời, đã biết một ít chân tướng cùng nội tình kinh người!

Về mặt Đường Hưu Đề nghiêm túc nói:

- Chuyện cho tới bây giờ, cũng không có thể lảng tránh rồi. Tần đại nhân, ngươi liền đem chuyện tình biết rõ tất cả đều nói ra đi Nên xử lý như thế nào, mọi người chúng ta thương lượng xử lý.

Tần Tiêu sửa sang lại suy nghĩ, đem án Thụy Tiên Ngọc Hà Nam, án giết người liên hoàn cùng với liên hệ chính giữa chúng và Trương Dịch Chi cấu kết Đột Quyết từ đầu chí cuối nói hết ra.

Tần Tiêu nói cho hết lời thì tràng diện lập tức tĩnh lặng tới đáng sợ, ngay cả thanh âm nuốt nước miếng vì sợ hãi của mọi người cũng nghe ra.

Sau nửa ngày qua đi, Trương Giản Chi rốt cục ngồi dậy, chậm rãi trầm thấp nói:

- Biết Đường đại nhân, Diêu đại nhân, ta nghĩ hiện tại chúng ta đã có đầy đủ căn cứ chính xác, có lẽ là lúc này rồi!

Đường Hưu Đê vuốt vuốt hàng râu dài trắng:

- Lão phu không có ý kiến. Hoàng thành cấm vệ Đại tướng, Tả Vũ Lâm Vệ Đại Tướng Quân Lý Đa Tộ cùng Hữu Vũ Lâm Quân Trung Lang tướng quân Kính Uẩn, đều là thân tín của lão phu. Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, hai người này tất nhiên hưởng ứng.

Diêu Sùng nói:

- Đường đại nhân, xin thứ cho Diêu Sùng nói thẳng. Quyền chỉ huy của Tả, Hữu Vũ Lâm Vệ cùng Thiên Kỵ đều ở Bắc Nha Đại Đô Đốc Tả Kim Vũ Ý Tông tướng quân. Đám người mặc dù là tướng quân, làm sao có thể nghe Đường đại nhân điều khiển?

Đường Hưu Đê vuốt râu cười to:

- Diêu đại nhân, người ở đây chơi một thời gian, không biết trong lòng tướng sĩ như thế nào. Ta cùng nhị tướng, đó là giao tình trên chiến trường lẫn lộn giang hồ bỏ cả tính mạng. Tên Vũ Ý Tông vượt đội mũ người nhờ cậy to mà có chức vị như thế, làm sao sai sử được bọn hắn.

Trương Giản Chi gật đầu nói:

- Đại sự đã như thế thì danh chính ngôn thuận. Bỏ các đã liên hệ tốt với Giám Sát Ngự Sử Hoàn Ngạn Phạm, Thôi Huyền Vĩ cùng Ti Hình Thiếu Khanh Viên Thứ Kỵ, chỉ chờ Tần Tiêu đem tình tiết vụ án báo cáo, có thể lập án giám quan (vạch tội) mang binh khởi sự! Tần Tiêu!

Tần Tiêu nghiêm nghị tiến lên:

- Có Tần Tiêu tại!

Trương Giản Chi nói:

- Việc này nguyên nhân lớn nhất là dpo người dựng lên. Hiện tại người lên đường tiến về đông cung, gặp mặt thái tử nói rõ việc này. Ba người chúng ta trở về điều phối nhân thủ binh mã, chỉ đợi khởi sự.

- Chậm đã!

Đường Hưu Đê đứng dậy vung tay lên:

- Sự tình chưa thương nghị được toàn bộ, như thế nào muốn thi hành? Trường An phụ cận có hơn sáu vạn binh mã luân phiên, tuy là lệ thuộc Vệ Vương điện hạ điều khiển, nhưng trong đó có một nhóm người rất lớn là thân tín của Trương Dịch Chi cùng Trương Xương Tông. Hơn nữa, cũng không thiếu người của Võ Tam Tư cùng Thái Bình công chúa. Cho dù chúng ta động thủ táo thanh trong nội cung, đến lúc đó Võ Tam Tư cùng thái bình hai người loạn lên. Triều đình Đại Chu sẽ huyên náo không yên rồi! Trương đại nhân, tính toán hôm nay phải mời cả Võ Tam Tư cùng Thái Bình công chúa đến. Theo chiều hướng của chuyện tình này, hai người bọn họ tất nhiên đồng ý khởi sự. Hơn nữa, hai lý do, mâu thuẫn của Võ Nhị gia sớm đã trở nên gay gắt không thể điều hòa. Đám người không có lý do cự tuyệt!

Diêu Sùng tiến lên phụ họa:

- Đường đại nhân lo lắng rất đúng.

Trương Giản Chi chậm rãi lắc đầu:

- Thái Bình công chúa, tuy là con dâu của Vũ gia, nhưng một mực lòng ở Lý gia. Tìm nàng, ta không có ý kiến. Chỉ là Võ Tam Tư. . . Lòng muông dạ thú không thể phỏng đoán. Hắn tham gia khởi sự, đến lúc đó

đào ngũ một kích muốn cùng thái tử tranh quyền, thì phải làm như thế nào?

304. Chương 306: Săn Sàng Ra Trận (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 306: Săn Sàng Ra Trận (2)

Tần Tiêu chấp tay tiến lên nói:

- Ba vị đại nhân, Tần Tiêu tự tiện chủ trương, mời được Lạc châu Trương Nhân Nguyễn Hữu Uy Vệ chủ lực vào kinh cần vương, tin tưởng ngày mai lúc này tới Trường An. Đến lúc đó, có thể dùng để chấn nhiếp.

- Sao?

Đường Hưu Đề cả kinh nói:

- Hay cho tiểu oa nhi người, còn có bản lĩnh như thế, mời được cả lão thất phu kia Trương Nhân Nguyễn tới? Rất tốt, rất tốt ah! Người này cùng ta, giao tình sâu đậm, hơn nữa hấn hào khí một thời, là người làm đại sự. Tới rất đúng lúc. Chủ lực Hữu Uy Vệ năm vạn đại quân, đến Trường An đủ để trấn trụ hai người Võ Tàm Tư cùng Thái Bình công chúa. Đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, mọi người chúng ta cùng đi đông cung gặp mặt thái tử nói ra nguyên do. Mặc kệ hấn có đáp ứng hay không, ngày mai giờ Tý. Khởi binh cần vương, dùng dĩ thanh quân trặc (thanh lý môn hộ).

- Được!

Mọi người hô to một tiếng.

Tần Tiêu khoát tay áo:

- Đem thích khách ngày hôm qua bắt được dẫn tới đây.

Ba gã Hắc y nhân bị trói ném đến trước đại sảnh, Tần Tiêu từ trên cao nhìn xuống quát to:

- Ta chỉ hỏi một lần, đáp được không tốt, lập tức ném ra chém thành thịt vụn. Các ngươi chịu người phương nào sai sử, dám chặn giết bốn quan, mưu hại gia quyến của bốn quan?

Một người trong đó kinh hoảng kêu lên:

- Đại nhân tha mạng! Chúng ta là. . . Là Thiên Kỵ cận vệ dưới trướng Vũ Ý Tông, theo mệnh Vũ tướng quân. . . Tới bắt gia quyến của đại nhân.

Mọi người đồng thờ Vũ Ý Tông cả kinh:

- Vũ Ý Tông!

Tần Tiêu tức sùi bọt mép đám một quyền lên bàn, lập tức mặt bàn bị nát bấy:

- Tên quy nô chết tiệt này khinh người quá đáng! Tần Tiêu ta hôm nay mà gặp hấn thì kẻ sống người chết, không thể tha cho hấn.

Trương Giản Chi liền bước lên phía trước giữ chặt Tần Tiêu:

- Tần Tiêu ah, nhỏ không nhin sẽ loạn mưu lớn. Vũ Ý Tông hiện tại thống lĩnh Bắc Nha, tuy rằng một bộ phận tướng sĩ trong Tả, Hữu Vũ Lâm Vệ thể nghe theo hiệu lệnh của Đường đại nhân, nhưng mà vẫn có khác một bộ phận người là thân tín của hấn hơn nữa Thiên Kỵ cũng bị hấn cầm trên tay, không thể hành động thiếu suy nghĩ đánh rấn động cỏ nha!

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Ta không đánh rần động cỏ, ta tới cái rút củi dưới đáy nòi! Hắn không phải chỉ huy Thiên Kỵ cùng tả hữu Vũ Lâm Vệ sao? Ta âm thầm bắt giữ hắn để cho Bắc Nha biến thành con ruồi không đầu, đến lúc đó chúng ta đem binh khởi sự, cũng càng dễ thành công!

Đường Hưu Đê quát khê một tiếng:

- Chớ có làm ầu! Loại chuyện này, làm sao có thể qua loa như vậy? Hắn Vũ Ý Tông từ trước đến nay đa nghi nhất gan, trước mắt khẳng định trốn ở trong doanh một tắc cũng không rời, nhân thủ tả hữu phòng vệ nhất định kín không kẽ hở ba tầng ngoài.

Tần Tiêu cười lạnh nói:

- Những người khác làm không được, ta lại có thể. Coi như là làm không được, cũng sẽ không lỡ đại sự. Hình Trường Phong!

Hình Trường Phong đi nhanh vào, quỳ gối tiền đường:

- Có Hình Trường Phong, chờ đợi quân lệnh của Đại Nhân!

Tần Tiêu hào hùng nói:

- Nhiệm vụ thứ nhất của Đặc Chung Doanh: Tối nay cho người một nửa huynh đệ đi làm việc, trước giờ Tuất bắt giữ Bắc Nha Đại Đô Đốc Vũ Ý Tông! Nhớ kỹ, không thể giống trống khua chiêng kinh động người bên ngoài. Ta cùng Tả Vệ Suất Phủ cùng Vệ suất hơn ba nghìn huynh đệ chờ tin tức tốt của người.

Hình Trường Phong chấp tay đáp:

- Trường Phong minh bạch, Đại Nhân yên tâm. Nếu không thể đưa hắn bắt giữ, Trường An sẽ để cách huynh đệ mang đầu của Trường Phong tới gặp Đại Nhân!

Dứt lời, hắn lui xuống đi an bài.

Đường Hưu Đê cả kinh nói:

- Tần Tiêu, đây chính là thủ hạ của người sao? Vì sao dám tiếp quân lệnh như vậy, đây không phải là tự đem chính mình đẩy vào tử lộ sao?

Tần Tiêu lạnh nhạt cười cười:

- Chưa hẳn. Đến buổi tối, tự nhiên sẽ thấy rõ ràng.

Trương Giản Chi nói:

- Nếu có thể bắt Vũ Ý Tông đích thật là làm chơi ăn thật. Cho dù không thể bắt, cho tới bây giờ cũng không còn quan trọng nữa. Tần Tiêu, người bây giờ liền đem những gì đã tra án ghi lại thành biểu văn giao cho Hình bộ Thượng thư điều đại nhân, chúng ta lại đi tìm đám người Giam Tra Ngự Sử Hoàn Ngạn Phạm, Thôi Huyền Vĩ cùng Ti Hình Thiếu Khanh Viên Thứ Kỵ. Như vậy thì danh chính ngôn thuận làm việc rồi.

Tần Tiêu mang tới giấy bút, viết quyển biểu văn giao cho dương dương tự đắc. Diêu Sùng tinh tế nhìn qua một lần, hắn gật đầu nói:

- Tốt, đã thành. Hai tên loạn quyền tự ý chính là tai họa triều đình, sớm đã có người muốn chém giết. Hơn nữa sớm có nghe nói đám người âm thầm bán quan bán tước. Hành hạ cung phụ dân nữ, hôm nay đã có những chứng cứ này, cũng đủ để trị tội bọn chúng.

Tần Tiêu nghe được trong lòng âm thầm cười lạnh: những lão hồ ly các người đã sớm có nghe nói, vì sao chờ tới bây giờ mới động thủ? Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông, các người cũng đừng trách lão tử miệng độc, thêm mắm thêm muối ghi thêm việc xấu của các người lên trên. Hơn nữa ‘ bán quan bán tước ’ ta không hề tìm ra chứng cứ. Bất quá truy ra chứng cứ, đại khái có thể để cho Mặc Y Tử Định thay ta làm chứng Ngô Hưng Quốc trong vòng một năm thăng liên tứ cấp, từ một Trung Châu Tư Mã nhỏ Tam phẩm châu thích sử, nếu không phải trong triều các người mua quan, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Hắc! Mặc Y Tử Định dứt khoát nó hiện tại lại không đối chứng, cái bỏ đây sjt này, các người đi mà đổ nhé!

Đường Hưu Đê phát phát tay:

- Sự tình đã thương nghị thỏa đáng, chúng ta cùng đi đông cung gặp thái tử a!

- Được!

Tần Tiêu nói:

- Các vị đại nhân xin đi trước, Tần Tiêu làm chuẩn bị, lập tức tới ngay.

Tam đại nguyên lão rời đi, Tần Tiêu kéo Vạn Lôi lại nói:

- Vạn Lôi, ngươi mang một nửa huynh đệ Đặc Chứng Doanh tiếp tục bảo hộ người nhà của ta.

Vạn Lôi chấp tay nói:

- Đại Nhân yên tâm! Nếu có con muỗi bay vào được cũng sẽ bị xé thành tám miếng.

Tần Tiêu gật gật đầu, trở lại trong phòng thay đổi bộ Minh Quang Giáp Phi Quả gọi Lý Trọng Tuấn cùng Lý Tự Nghiệp tại chánh đường chờ một lát, chính mình thì trở lại hậu đường.

Lão đầu tử Chung Diễn đã xử lý miệng vết thương của Thiết Nô cùng Mặc Y xong, thấy thấy Tần Tiêu tiến lên, đôi mắt mờ của lão nhìn ra ngoài thì thào nói:

- Nguyên. . . Nguyên lai còn là một tướng quân. Tướng quân, người đàn ông da đen này bị trúng đao quá sâu, chỉ sợ phải phối hợp nhiều thuốc điều dưỡng mấy tháng mới có thể xuống đất hành tẩu. Bất quá hãn hiện tại đã không có lo lắng tính mạng rồi, lão hán vừa thay hãn cầm máu. Về phần cái cô nương kia, được thảo dược của tướng quân chữa trị, vấn đề không lớn nữa. Uống mấy thang thuốc bổ thì có thể khôi phục. . . Ách. . . Tướng quân, lão hán có thể, cáo từ đi trước một bước?

Tần Tiêu gọi Tử Định lấy một mâm bạc nhét vào tay hãn:

- Chung lão tiên sinh, ngươi nếu không ghét bỏ, số bạc này coi như là trả thù lao cho ngươi. Từ hôm nay trở đi, ngươi tới phủ ta đảm nhiệm chức vụ được không?

305. Chương 307: Lại Xuất Hiện Ở Huyền Vũ Môn (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 307: Lại Xuất Hiện Ở Huyền Vũ Môn (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvan

Chung Diễn kinh hô một tiếng, không khỏi có chút ngây dại:

- Lão hán. . . Lão hán không có nhi tử, chỉ có một con gái tại Trường An làm thiếp cho người ta. Chỉ sợ già rồi không còn dùng được, không sống vài ngày sẽ chết mất rồi, còn phải làm phiên tướng quân thay lão hán nhặt xác ah!

Tần Tiêu cười nói:

- Nào có vấn đề gì. Chung lão tiên sinh từ nay về sau thì an tâm ở trong phủ ta, dưỡng lão cũng được, thuận tiện gặp mặt con gái. Nếu ngươi bách niên quy lão, ta sẽ phụ trách đời ngươi về cố hương chôn cất vào phần mộ tổ tiên

Chung Diễn kích động muốn quỳ xuống bái: nguồn

- Lão. . . Lão hán thật sự là tạ đại ân đại đức của tướng quân. Vốn tưởng rằng lão không chỗ nào đi, không nghĩ tới còn có thể có cơ hội lá rụng về cội.

Tần Tiêu đỡ lấy hân:

- Chung lão tiên sinh thì không cần đa lễ. Sau này nơi đây sẽ là nhà của người, cứ an tâm ở lại. Nếu có yêu cầu gì, cũng không cần cố kỵ, cứ nói ra là được.

Chung Diễn chịu lưu lại, Tần Tiêu rất vui vẻ. Thứ nhất sao người nhà bằng hữu có bệnh đã có bác sĩ tư gia, thứ hai trong lòng Tần Tiêu đang muốn điều phối vài loại dược vật đặc thù, mà mình thì tri thức y học không đủ. Hiện tại đã có Tôn Tư Mạc cao đồ tọa trấn, việc này coi như không thành vấn đề nữa.

Tần Tiêu nhìn thoáng qua Thiết Nô, Lý Tiên Huệ đang tự mình lau sạch thân thể cho hân, Tần Tiêu nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng nói:

- Tiên nhi. . . Lần này, ta liền tự tay đi báo thù cho nàng, xé hai tên vương bát đản Trương Dịch Chi cùng Trương Xương Tông thành mảnh nhỏ! Còn có Vũ Ý Tông, tên quy nó đáng chết, dám chạy đến trong nhà của ta động chủ ý với các nàng. Ta quyết không tha cho hân!

Lý Tiên Huệ quay người lại ôm chặt Tần Tiêu:

- Lão công. . . Kỳ thật, thiếp càng hy vọng chàng bình an là tốt rồi. Ngày hôm qua những người này đánh tới, Tiên nhi một chút cũng không sợ hãi, chỉ là đang nghĩ, chàng bên ngoài khẳng định cũng bị người phục kích rồi. Thấy chàng bình an trở về, thiếp quả thực. . . Rất vui vẻ!

Tần Tiêu nhẹ vỗ mái tóc của Lý Tiên Huệ, hân mỉm cười nói:

- Nàng nhìn xem, lão công nghe rất thân thiết nha. Tiên nhi yên tâm, ta là tiểu cường(con gián) đánh mãi không chết được. Làm xong đại sự này, ta sẽ mỗi ngày ở nhà với nàng.

Lý Tiên Huệ ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghi hoặc nói:

- Tiểu Cường?

Một tiếng ho nhẹ từ sau lưng truyền tới, nha đầu Tử Dịch đến rồi. Tần Tiêu buông Lý Tiên Huệ ra:

- Tử Dịch, tỷ tỷ muội đã tỉnh chưa?

Tử Dịch tiến lên nói:

- Không có vấn đề gì lớn. Lần này nha, thật sự tiêu rồi... Những tên hắc y sát thủ, mỗi người thân thủ cũng không tệ, đột nhiên đánh tới chúng ta không phòng bị. Nếu không phải có Thiết Nô sống chết che chở Tiên nhi, sợ là đã có chuyện xấu.

Tần Tiêu gật nhẹ đầu, lập tức vừa cười nói:

- Muội chạy tới mời Lý Trọng Tuấn tới?

Tử Dịch lập tức phì cười chảy nước mắt ra, bĩu môi nói:

- Cũng không phải sao! Ta sợ sát thủ sẽ trở lại, chúng ta ít người chịu không được. Vì vậy sáng sớm trời còn chưa sáng ta liền chạy tới gõ cửa vương phủ Vệ vương, cái này thiếu nợ hân một đại nhân tình rồi.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ đều cười ha ha:

- Thiếu nhân tình hôm nào mời hân ăn bữa cơm chẳng phải được sao? Muội khẩn trương như thế làm gì?

Tử Dịch rầu rĩ liếc Tần Tiêu:

- Biết rõ còn cố hỏi! Ta mới không cần cho hân cơ hội gì. Hân là một cậu ấm tâm địa gian xảo....

Tần Tiêu cười hai tiếng ha ha:

- Tốt rồi, không thể chậm trễ nữa. Tiên nhi, Tử Dịch, các người an tâm ở lại nhà, ta phái Đặc Chung Doanh tướng sĩ bảo hộ các người. Chớ xem thường những người này, cho dù là địch nhân gấp 10 lần tiến đến, đám người cũng có thể bình yên ngăn cản. Cứ như vậy đi, ta đi đây!

Lý Tiên Huệ cùng Tử Dịch gật nhẹ đầu:

- Bảo trọng!

Tần Tiêu đi vào chánh đường gọi Lý Trọng Tuấn cùng Lý Tự Nghiệp:

- Vệ vương, Lý tướng quân, chúng ta đi thôi! Xong xuôi những chuyện nhỏ nhặt này, chúng ta trở về uống rượu!

Lý Trọng Tuấn vỗ vỗ vai của Tần Tiêu:

- Lần này bốn vương bỏ mọi giá rồi, giống như lúc ở Giang Nam liều mạng cùng với người.

Đồng cung, Thái Cực điện.

Lý Hiến nghe xong Tam đại nguyên lão thuật lại thì suýt nữa từ trên bảo tọa ngã té xuống, hấn run rẩy nói:

- Người. . . Các người nói cái gì? Mang. . . Mang binh sát nhập Đại Minh cung, thanh quân trắc (thanh trừng phản loạn bên cạnh vua)?

Trương Giản Chi tiến tới một bước:

- Thái tử điện hạ, chuyện cho tới bây giờ, không có lựa chọn khác. Nếu như còn như vậy ần ần nữa thì hai tên kia tất sẽ phản loạn. ! Trước đó không lâu sứ thần Đột Quyết đã rời đi, nếu như đám người đến lúc đó nội ứng ngoại hợp thì không chỉ là triều đình sẽ loạn mà toàn bộ thiên hạ Đại Chu cũng loạn. Bọn thần một mực quyết chí thề cứu phục giang sơn Lý Đường, thực không đành lòng ngồi nhìn tốt non sông suy tàn, hoặc là rơi vào tay tặc nhân.

Đường Hưu Đê cũng tiến lên:

- Thái tử, Trương Các lão nói có lý! Hôm nay nếu không đánh đòn phủ đầu, thế tất nguy ngập. Không được bao lâu, chờ hai tên kia dùng binh thì sẽ dùng thái tử khai đao, tảo trừ chướng ngại mưu nghịch.

Diêu Sùng hô to:

- Thái tử điện hạ, chuyện cho tới bây giờ không thể lo nhiều nữa. Nếu không động thủ sẽ bị người hạ độc thủ.

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn im im lặng lặng đứng ở phía sau, trầm mặc không nói.

Hai đùi Lý Hiến run run ngồi nắm chặt cái ghế, hấn nuốt nước miếng một cái:

- Việc này trọng đại, cho ta suy nghĩ thật kỹ, cùng Thái Tử Phi. . . Phi tình tế thương nghị đã.

- Thái Tử Phi?

Mọi người trăm miệng một lời lên tiếng kinh hô .

Lý Hiến bị làm cho sợ đến suýt bắn ra quần:

- Đúng, đúng, Thái Tử Phi. . . Vi phi. . .

Tần Tiêu cảm giác thật sự là dở khóc dở cười: chuyện cho tới bây giờ, đại sự trước mắt lại đi hỏi chủ ý của nữ nhân. Thái tử Lý Hiến cũng thật sự là quá kinh điển. (Dịch giả: Trong những giây phút quan trọng tôi thường hỏi ý kiến của phụ nữ và làm ngược lại... Cha này chắc đang tính thế đây! =)))

Lý Trọng Tuấn nghe không lọt tai nữa, hấn xông lên phía trước đi đến bên cạnh Lý Hiến:

- Phụ thân, đại sự như thế cần phải nghe lời của một nữ nhân sao? Ba vị nguyên lão trong triều ở đây, lo gì đại sự không được ! Huống chi, Tần Tiêu đã mời Lạc châu Đại Đô Đốc Trương Nhân Nguyên, Hữu Uy Vệ chủ lực vào kinh cần vương, hơn nữa góp nhặt được hai chứng cứ phạm tội. Sau đó giam tra Ngự Sử cùng tư hình Thiệu Khanh đều tụ tập đầy đủ lập án giám quan (vạch tội) hai tên đó. Cử động lần này của chúng ta chính là danh chính ngôn thuận, thuận thiên ứng nhân!

Lý Hiến nhảy dựng lên, hấn run rẩy chỉ vào Lý Trọng Tuấn mắng to:

- Nghịch tử lớn mật, dám chỉ trỏ ta. Còn không lui xuống! Người chỉ biết xúc động lỗ mông, cũng biết sự tình lớn như thế không cần thận, người một nhà chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn.

Tam đại nguyên lão hai mặt nhìn nhau một hồi, từng người âm thầm lắc đầu.

Trong lòng Tần Tiêu cảm thán nói: ai, thái tử. . .

Thanks

306. Chương 308: Lại Xuất Hiện Ở Huyền Vũ Môn (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 308: Lại Xuất Hiện Ở Huyền Vũ Môn (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvan

Loại tình huống này, chỉ bo bo giữ tính mạng mình. Đáng thương ta hiện tại quyền nhẹ thế yếu, nếu là có bản lãnh đó, nhất định phải phé đi thẳng này, chính là để cho Lý Đán làm vua cũng tốt hơn hẳn trăm lần.

Đúng lúc này, Võ Tam Tư, Thái Bình công chúa cùng Hoàn Ngạn Phạm, Thôi Huyền Vĩ, Viên Thứ Kỷ cùng Vũ Lâm Vệ tướng quân Lý Đa Tộ, Kính Huy đều đến đồng cung.

Tần Tiêu âm thầm đánh giá Thái Bình công chúa lần thứ nhất, chỉ thấy dung mạo nàng ngược lại có vài phần tương tự Võ Tắc Thiên, trán rộng thiên sinh lệ chất mắt phượng, mặt phấn môi son khắp nơi lộ ra vẻ ung dung hoa quý. Tuy rằng lúc này đã là tuổi gần bốn mươi, nhưng nhờ bảo dưỡng tốt nên nếu có người gặp trên đường cũng sẽ cho là một nữ nhân thành thực, trẻ tuổi xinh đẹp khả ái. Dáng vẻ đoan trang quý khí tập nhân, vân phát trâm cài, khuyên tai ngọc. Phục trang đẹp đẽ, trước ngực trắng như tuyết, hai tay ôn nhuận, mị hoặc vô biên. Trường bào dài thướt tha, nàng đi tới lập tức hấp dẫn mọi ánh mắt, toàn bộ công đường tựa hồ cũng sáng sủa thêm vài phần.

Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng: Đây là Thái Bình công chúa? Công chúa nổi danh nhất trong lịch sử Đại Đường sao?

Thái Bình đi đến trước mặt Lý Hiên, nàng khẽ nghiêng nguwofi nói:

- Thái tử điện hạ, hôm nay. Thái Bình dùng thân phận muội muội nói cho người mấy câu. Tuy rằng hành động này của chúng ta thực xin lỗi mẫu thân, nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, chúng ta thật sự không có lựa chọn. Một khi hai tên kia thực hiện được âm mưu thì giang sơn xã tắc Đại Chu cố nhiên muốn loạn, mầm mống tôn thất như mẫu thân cùng chúng ta cũng sẽ bị thiên cổ bêu danh. Tam ca, đừng lo lắng nữa, hôm nay mọi sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội. Chỉ cần người gạt đầu, hôm nay tất cả mọi người trong nội đường đều xông pha khói lửa không chối từ. Thành bại là nhờ một lần hành động lúc này, Tam ca, người quyết định đi!

Đám người Trương Giản Chi lập tức ồn ào lên:

- Bọn thần xông pha khói lửa nguyện không chối từ!

Lý Hiên sợ nhảy lên, lo sợ không yên nhìn mọi người trong nội đường, hần lập tức có chút ngậy đại.

Võ Tam Tư tiến lên một bước:

- Thái tử điện hạ, tuy rằng bốn vương tử trước cùng thái tử và chư vị trong nội đường có chút không thoải mái, nhưng mà đại sự trước mắt, bốn vương tử cũng buông tư oán, hết thấy dùng đại cục làm trọng! Thái tử điện hạ, ngay cả bốn vương tử đều van cầu người đồng ý, người còn không chịu đáp ứng sao?

Trong lòng Tần Tiêu cười lạnh một hồi: Tất cả đều là lão hồ ly! Vì lợi ích chính trị lấy mặt dán vào mũi, Võ Tam Tư là một tên có công phụ cổ đầu tường (*gió thổi chiều nào theo chiều nấy) luyện thành tinh rồi. Ngôn từ này đúng là cảm động lòng người.

Lý Hiễn sững sốt nửa ngày, sau đó hấn hung hăng khê cắn răng nói:

- Tốt, ta đồng ý! Nhưng mà có một chuyện, trước đó không lâu hoàng đế bệ hạ đã mang ta Lương vương và Thái Bình đến Thông Thiên cung lập lời thề, nói tử tôn của của Lý Võ Nhị Gia không thể tàn sát lẫn nhau. Lần này khởi sự, vạn không thể làm trái lời thề. Lương Vương, Thái Bình, ý của các ngươi như thế nào?

Ai người đồng loạt gật đầu, Thái Bình công chúa nói:

- Thái tử điện hạ, Thái Bình đã có huyết mạch của Lý gia, cũng là con dâu của Vũ gia sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Lý Hiễn yên tâm gật nhẹ đầu, dẫn dò Tam đại nguyên lão:

- Ba vị đại nhân đều nghe rõ ràng chứ? Thời điểm khởi sự không được tổn thương lý, võ Nhị gia vương công quý thích.

Ba người chấp tay lên tiếng, Trương Giản Chi nói:

- Thái tử đã đồng ý, vậy bọn thần liền đi xuống, sự tình này chúng ta tới thu phục.

Nhưng Lý Hiễn hết lần này tới lần khác nghe không hiểu, thở ra một hơi dài, hấn chán nản khoát khoát tay:

- Được rồi. Các ngươi đi đi.

Tần Tiêu đi theo sau lưng Tam đại nguyên lão ra khỏi Minh Đức điện, từ đầu đến cuối không nói một lời. Vừa muốn đi ra ngoài, sau lưng một người khê gọi:

- Vị này chính là Tần tướng quân sao, xin dừng bước nói chuyện.

Tần Tiêu quay người chấp tay thi lễ:

- Công chúa điện hạ có gì chỉ giáo?

Thái Bình công chúa mỉm cười đánh giá Tần Tiêu một hồi, lạnh nhạt nói:

- Nghe qua đại danh của tướng quân nhưng vẫn không thể được chứng kiến, vì vậy gọi tướng quân lại để quan sát thôi. Không tệ, đích thật là tuần tú lịch sự, uy phong lẫm lẫm. Nghe nói ngươi chưa đón dâu, ngày khác ta thay ngươi làm bà mối gả một cô nương tốt cho ngươi.

Tần Tiêu thật là có chút dở khóc dở cười:

- Cảm tạ hậu ý của công chúa, Tần Tiêu vạn phần cảm kích. Một chút việc tư đó hay là chờ xử lý đại sự trước mắt rồi nói sau.

Thái Bình công chúa hơi cười cười:

- Đi a, ngươi đi đi. Thực là một thiếu niên lang tuần mỹ oai hùng làm cho người ta yêu thích.

Dứt lời nàng cũng bước đi, tra khỏi Minh Đức điện.

Tần Tiêu nhìn nửa tấm lưng trần trắng như tuyết và thân ảnh thướt tha của nàng thì rầu rĩ trầm nghĩ: Sao một số người trong hoàng tộc thích là bà mối vậy chứ? Có lẽ đây là một chuyện thật sự rất thú vị sao? Thái Bình công chúa, thật đúng là có chút ít ngạo mạn, đều là Võ Tắc Thiên cho làm hư . . .

Tam đại nguyên lão, Lý Trọng Tuấn và một ít tham dự mưu sự trừ Võ Tam Tư cùng Thái Bình toàn bộ tụ tập tại Tả Vệ Suất Phủ trao đổi mỗi một bước kế hoạch kế tiếp.

Sắc trời bắt đầu tối, trong lòng tất cả mọi người đã có chút ngưng trọng cùng khẩn trương.

Đám người Đường Hưu Đề cùng Lý Đa Tộ thương lượng tốt lộ tuyến hành quân cùng sự tình tiếp ứng thì nói với Tần Tiêu:

- Tần tướng quân, sự tình lần này, ngươi phải xuất lực lớn nhất, cũng là nguyên nhân lớn nhất. Chuyện cho tới bây giờ, lão phu an bài người làm tiên phong, từ Đại Minh cung bắc môn Huyền Vũ môn trăm quan mà vào, nhiệm vụ lớn nhất là công khai mở cửa thành Thiên Kỳ gác. Chỉ cần mở cửa, đám người Lý Đa Tộ có thể mang binh đến đây tiếp ứng. Bệ hạ hôm nay bệnh nằm Trường Sinh Điện Do thân tín Vũ Lâm Vệ của

Vũ Ý Tông nghiêm mật gác, không được ra vào. Hơn nữa còn có hoàng đế tự mình dẫn tả hữu Thiên Ngưu Vệ hộ vệ trong nội cung, những người này, hiện tại sợ là hơn phân nửa đều đã nghe lệnh của hai tên kia. Vì thế, độ khó rất lớn, chính người phải suy nghĩ kỹ càng.

Tần Tiêu vừa chấp tay, hưng phấn nói:

- Đường đại nhân xin giao cho Tả Vệ Suất chúng ta. Tần Tiêu tự mình lãnh binh khắc phục khó khăn, cam đoan đại quân có thể thuận lợi tiến vào Đại Minh cung!

- Tốt!

Đường Hưu Đề vui mừng quá đổi:

- Việc này nếu như có thể thành công. Người chính là lớn nhất, tên của người cũng đủ để ghi vào sử sách.

Tần Tiêu cũng sờ cằm nghĩ: Đường lão tiên sinh, người cũng đừng tăng bốc ta quá đi. Các người những người này ở đây, ta không xung trận ngựa lên trước, ai sẽ không sợ chết mà thống binh giết địch? Ghi vào sử sách. . . Trong lịch sử, sẽ xuất hiện cái tên Tần Tiêu ta sao?

Trời đã hoàn toàn tối đen, Tần Tiêu đi vào Tả Vệ Suất gọi Lý Tự Nghiệp, Điền Trân đứng hầu tại phía sau hần, cùng một chỗ mà nhìn hơn ba nghìn Tả Vệ Suất tập kết hoàn tất, áo giáp chỉnh tề, mỗi người tinh thần vô cùng phấn chấn.

Thanks

307. Chương 309: Lại Xuất Hiện Ở Huyền Vũ Môn (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 309: Lại Xuất Hiện Ở Huyền Vũ Môn (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvan

Tần Tiêu lên điểm tướng đài, cao giọng nói:

- Các huynh đệ, thời gian Tả Vệ Suất dương danh lập vạn đã đến. Trương Dịch Chi, Trương Tông Xương tội ác chồng chất nhân thần cộng phẫn! Bổng tướng vâng mệnh quân lệnh của thái tử đề cập chính nghĩa chi sư, tiến cung tru sát ác tặc, dĩ thanh quân trặc! Tối nay giờ Tý, ta cùng các huynh đệ từ Đại Minh cung bắc môn trăm quan mà vào, thề lấy thủ cấp của hai tên cầu tặc, thay trời hành đạo! Trải qua trận này, huynh đệ Tả Vệ Suất ta sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng, lưu danh sử sách, vì vạn dân sở tụng! huynh đệ, các người chuẩn bị xong chưa?

- Chuẩn bị xong rồi!

- Dao kiếm của các người có thể bỏ ra đầu lâu cùng khôì giáp của địch nhân sao?

- Thế như chẻ tre!

- Uy phong của các người, có thể làm trong lòng địch nhân run sợ không?

- Khí trùng đấu ngư!

Tần Tiêu thỏa mãn gật đầu, trong lòng cười thầm: huấn binh lúc biên ra lời kịch này cũng rất có thứ tự nha. Trước khi chiến đấu ủng hộ sĩ khí dùng rất tốt.

- Được!

Tần Tiêu nghiêm nghị nói:

- Thành bại vinh nhục ngay tại tối nay! Các huynh đệ đều xốc lại tinh thần sau đó anh dũng giết địch!

Đám người Đường Hưu Đề đứng ở điểm tướng dài nhao nhao gật nhẹ đầu, trầm thấp nói nhỏ:

- Ngắn ngắn có mấy tháng, Tả Vệ Suất thay hình đổi dạng thoát thai hoán cốt rồi!

Đúng lúc này, một tên binh lính chạy tiến đến, quỳ gối trước mặt Tần Tiêu tâu:

- Đại Nhân, Đặc Chung Doanh Hình tướng quân trở lại!

Trong lòng Tần Tiêu đại hỉ:

- Tốt, nhanh mời hấn vào!

Hình Trường Phong đi đầu bước nhanh mà vào, quỳ gối trước mặt Tần Tiêu: (.

- Đại Nhân, Trường Phong không có nhục sứ mạng, đã bắt được Bắc Nha đô đốc Vũ Ý Tông.

Lời vừa nói ra, Đường Hưu Đề bên trên điểm tướng dài kinh hô lên:

- Thật đúng bắt được sao!

Tần Tiêu vui mừng quá đổi, đem Hình Trường Phong nâng dậy quát lớn:

- Dẫn người vào!

Hai gã binh sĩ Đặc Chung Doanh dẫn theo Vũ Ý Tông chỉ mặc một cái quần cộc trói gô tiến đến, đem người ném xuống đất rồi trở lại cùng mười người đằng sau đứng thành hàng.

Vũ Ý Tông bị trùm một cái mũ đen, hấn ngã xuống đất mảnh liệt giãy giụa ngẩng đầu lên. Tần Tiêu tháo cái mũ trùm đầu của hấn ta, nắm cái dây thừng trước ngực hấn.

Vũ Ý Tông lắc đầu một hồi, nhìn lại thì ra là Tần Tiêu, hấn bị làm cho sợ đến kêu to:

- Tần Tiêu. Người. . . Người muốn làm gì! Người lớn mật! Dám bắt cóc bổn tướng!

Tần Tiêu nhìn bộ dạng hèn mọn bỉ ổi của thằng này, nhớ tới hấn mấy ngày liên tiếp khiêu khích cùng ám sát, trong lòng sớm đã là một đám lửa lớn.

Bốp! Một tiếng, Tần Tiêu đánh tới một quyền trên mũi Vũ Ý Tông, lập tức để cho cả người hấn bay ra ngoài, miệng đầy máu tươi, răng bay loạn xạ.

Lý Tự Nghiệp sau lưng hét lớn:

- Đại Nhân, giết hấn đi! Giết tên cẩu tặc này. Dám hãm hại Đại Nhân cùng ta. Chửi Tả Vệ Suất chúng ta là đàn bà công tử quân! Giết hấn đi!

Binh sĩ Tả Vệ Suất cùng rống to:

- Giết hấn đi! Giết hấn đi!

Vũ Ý Tông sớm đã bị một quyền của Tần Tiêu làm cho sao trắng đầy trời, hứn miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại, giãy dụa kêu lên:

- Ta là Bắc Nha Đại Đô Đốc, Tả Kim Ngô Đại Tướng Quân, cháu ruột của hoàng đế, các người dám giết ta!

Tần Tiêu càng nhìn hấn thì càng càng không vừa mắt, trong lồng ngực nộ khí bùng nổ. Hấn nâng tên này từ mặt đất lên, tát hai cái trái phải suýt nữa đánh bay cả đầu hấn ra ngoài. Tần Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi mà phẫn nộ quát:

- Cẩu tặc. Tử quy nô! Chết quy nô! Người thật không ngờ, cũng sẽ có hôm nay a? Người một mực làm xằng làm bậy giết hại trung lương, còn mưu hại ta cùng đám người Lý Tự Nghiệp, trước không tính toán với người. Người nói đi, là ai sai sử người thuyền chèo Thiên Kỵ đi cản đường chặn giết ta, huyết tẩy Vĩnh Xương dịch trạm, tru diệt một nhà Tô Vạn Niên, sau đó tới nhà hành thích gia quyến của ta?

Vũ Ý Tông bị làm cho sợ đến toàn thân một hồi run rẩy, hấn rống lên:

- Không phải ta xong rồi đây! Ta không có!

Tần Tiêu lại đánh một quỳ tới hốc mắt hấn, lập tức máu tươi chảy dài, tròng mắt cũng muốn lòi ra:

- Ta cảnh cáo ngươi, ta đã rất có kiên nhẫn, cũng tận lượng nhịn xuống không nặng tay rồi, bằng không thì, ngươi giờ phút này đã sớm chết 800 lượt! Hôm qua thích khách bị bắt đã khai hết, ta khuyên ngươi nên nói thành thật. Miễn cho ta không có kiên nhẫn, cắt đứt cổ họng của ngươi!

Lý Tự Nghiệp cùng Tả Vệ Suất tướng sĩ lại cùng nhau rống lên:

- Đại Nhân. Giết hấn đi! Cắt đứt cổ họng của hấn!

Vũ Ý Tông bị làm cho sợ đến té *** ra quần, một mùi hôi khai truyền tới, hấn nói trong kinh hoảng:

- Ta nói, ta nói! . . . Là Trương Dịch Chi, Trương Dịch Chi giao cho ta kla fm. Hấn nói, chờ thêm được mấy ngày, người Đột Quyết dẫn binh đánh tới, triều đình binh mã tiến đến chống cự Trường An, hấn thì điều động thân tín binh mã phát động chính biến, trước hết giết thái tử, lại giết Lương vương, Lý Võ Nhị Gia trừ ta ra, một tên cũng không để lại! Sau đó, lại. . . Lại bức Vũ Hoàng thoái vị, lập ta làm đế.

Vũ Ý Tông vừa mới dứt lời, Tần Tiêu nhịn không được cất tiếng cười to khiến cho Vũ Ý Tông lạnh run:

- Lập ngươi làm đế? Đó thật là chuyện cười của thiên hạ. Con chuột con rùa cũng có thể làm hoàng đế sao? Người tới! Viết lại những lời hấn mới nói để cho hấn đồng ý kí tên, sau đó giao trong giam tra Ngự Sử.

Dứt lời, Tần Tiêu ném hấn trên mặt đất, khiến hấn nằm rạp trên đó đau rên hừ hừ.

Cung Từ viết xong rồi, Tần Tiêu rút ra bảo kiếm, ‘ xoạt ’ mà một tiếng cắt vào tay hấn để hấn nhỏ ra máu làm dấu ấn. Vũ Ý Tông cả kinh suýt nữa ngất đi qua, về sau lại đau đến oa oa kêu to như mổ heo.

Tần Tiêu cầm Cung Từ đi đến trước mặt đám người Đường Hưu Đề:

- Chư vị đại nhân, vừa rồi chư vị cũng nghe được miệng của hấn, hiện tại lại giấy trắng mực đen đã có đồng ý. Tặc tử này đồng mưu cùng Trương Dịch Chi, phải chăng có thể hành quyết ngay tại chỗ.

Trương Giản Chi có chút thở dài một hơi:

- Tần Tiêu ah, chúng ta không phải là không căm thù đối với người này đến tận xương tủy, ngay cả Lương vương Võ Tam Tư cũng cực hận huynh đệ đồng tông như hấn. Chỉ là thái tử đã nói trước, không thể mưu hại vương công hai nhà Võ Lý. Ta thấy ... Tạm thời tha cho hấn một mạng a. Sau đó có chúng ta những người này ở đây, cũng không cho phép hấn hung hăng càn quấy trong triều, sớm muộn là giáng chức giống như heo chó. Người cũng không cần phải làm bậy cho honrh thanh danh, tạm thời tha cái mạng chó cho hấn.

Tần Tiêu rầu rĩ mà gật nhẹ đầu:

- Như thế, cũng không có cách nào khác rồi.

Dứt lời, hấn đi tới trước mặt Vũ Ý Tông xách tên này từ trên mặt đất xách lên, oán hận cổ tay của hấn âm thầm vận đủ lực đạo, dùng sức uốn éo, lập tức “Rắc” Một tiếng giòn vang, Vũ Ý Tông quát to một tiếng, đau đến hôn mê bất tỉnh.

Tần Tiêu ném hấn trên mặt đất:

- Dẫn đi, trông giữ cẩn thận. ! Đợi hấn đói muốn chết thì cho hấn thức ăn củ heo. ha ha. Để cho hấn biết tư vị bị làm nhục như thế nào.

Thanks

308. Chương 310: Giết Chóc Đẫm Máu

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 310: Giết Chóc Đẫm Máu

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvan

Trong lòng Tần Tiêu mắng: Tử quy nô, ta đã nói rồi, sẽ không bỏ qua cho ngươi rồi! Hiện tại đoạn người một tay, xem như tiện nghi ngươi rồi!

Đường Hưu Đề đám người rõ ràng nhìn tình huống, nhưng lại cố ý nhìn chung quanh trò chuyện với nhau, giả vờ như không nhìn thấy gì. Các tướng sĩ Tả Vệ Suất thì càng không cần phải nói, mỗi người vui vẻ ra mặt, như ăn tết. Xem ra Vũ Ý Tông thật đúng là khiến cho nhiều người tức giận, không có một người nào có hảo cảm đối với hắn.

Tần Tiêu mạng các tướng sĩ một lần cuối cùng kiểm tra áo giáp binh khí, mã tiễn, sau đó xuất phát. Vũ Lâm Vệ tướng quân Lý Đa Tộ cùng Kính Huy dĩ nhiên trở về quân doanh. Hiện tại không có Vũ Ý Tông đại đầu quỹ vương vấn, hai người làm việc càng thêm dễ dàng.

Điểm tướng đài, mỗi người đều chăm chăm nhìn đồng hồ. Mắt thấy thời gian không sai biệt lắm, Đường Hưu Đề nghiêm nghị nói với Tần Tiêu:

- Tần tướng quân, lên đường đi!

Tần Tiêu người mặc kim, tay cầm thiết nỏ trở mình lên ngựa, rút ra trường kiếm hướng phía trước vung lên:

- Các huynh đệ Tả Vệ Suất theo ta giết tới Minh cung Huyền Vũ môn!

Nhất thời trên giáo trường Tả Vệ Suất huyền não nổi lên, 3000 tướng sĩ phi ngựa mà ra, lao thẳng tới Đại Minh cung bắc môn Huyền Vũ môn!

Huyền Vũ môn! Huyền Vũ môn cửa thành thành tựu một đời của quân Lý Thế Dân. Chỉ có điều, lúc ấy là cung Thái Cực hoàng thành Huyền Vũ môn, mà bây giờ là Đại Minh cung bắc thành Huyền Vũ môn.

Tần Tiêu, Lý Tự Nghiệp cùng Điền Trân cưỡi ngựa đi đầu. Hình Trường Phong cùng mười lăm tên Đặc Chủng Doanh tướng sĩ theo sát phía sau, người như mũi tên, mã như hồng, sát khí dâng lên, chạy tới Đại Minh cung.

Đại Minh cung bắc môn Huyền Vũ môn, nơi đây phòng vệ trọng địa Thiên Kỳ tinh nhuệ của hoàng gia. Hai bên trái phải của đại môn có hai quân đồn, phân biệt đóng quân gần một ngàn người, mỗi người đều là thân kinh bách chiến, kiêu tướng chiến trường trang bị đầy đủ.

Nhưng mà bộ đội tinh nhuệ đó không hề có sức chiến đấu. Tướng sĩ Tả Vệ Suất của Tần Tiêu chọn lương mã trong chuồng ngựa Hoàng uyển, hiện tại đã là thuần một sắc kỵ binh, như là cuồng phong tụ vũ không hề có dấu hiệu giết tiến đến!

Tần Tiêu đi đầu đến trước Huyền Vũ môn, hai tòa Thiên Kỳ quân đồn sớm đã hành quân, một số binh sĩ tuần tra có mấy cái trạm gác. Lúc này một hồi tiếng vó ngựa rung trời vang lên, hai tòa quân đồn lập tức nổ tung, trống quân mã cấp thiết vang lên.

Tần Tiêu đặt tay lên cung nỏ, cử động cánh tay nhắm ngay trạm gác trước quân, một mũi tên phóng đi, lập tức hai binh sĩ bên trên tháp gác kêu thảm ngã xuống. Binh sĩ Đặc Chủng Doanh phi ngựa tiến lên, tí nổ phát ra cùng một lúc, lập tức tên đạn như hoàng, tất cả binh sĩ trạm gác cùng tuần tra bên ngoài kêu thảm thiết ngã xuống đất, đi đời nhà ma.

Tần Tiêu huy kiếm vung lên:

- Giết lên quân đồn, tốc chiến tốc thắng!

Người của Thiên Kỵ doanh hoàn toàn bình tĩnh, người không kịp giáp mã không kịp yên, nhiều người hai tay không cầm đao kiếm vọt ra.

Tần Tiêu, Lý Tự Nghiệp, Điền Trân mỗi người lĩnh một đạo nhân mã, gót sắt chà đạp vào, Thiên Kỵ vệ sĩ nửa mê nửa tỉnh hai tay để trần như thế nào chống đỡ được? Gót sắt khắp nơi, một hồi biển máu tung hoành, đầu người bay múa.

Tần Tiêu chỉ hận không có đôi cánh để đánh cho tốt, lúc này lên ngựa mới biết được rút kiếm chém giết thực là một việc không thoải mái.

Đạm Kim Mã rõ ràng vì chiến trường mà sinh, nghe thấy được mùi máu tươi lập tức đã tỉnh nổi lên, chờ Tần Tiêu như tia chớp ở quân đồn trái xông phải giết!

Hai chân Tần Tiêu giẫm lên bàn đạp ép chặt bụng ngựa, trường kiếm trong tay dùng phương thức hữu hiệu nhất mà đơn giản nhất bổ về phía Thiên Kỵ vệ sĩ bên cạnh.

Một kiếm chém xuống, cổ họng một người phún huyết, đầu bay ra, thân thể ầm ầm ngã xuống đất lập tức mất mạng.

Đối với sát nhân, Tần Tiêu cũng không xa lạ gì. Nhưng hai quân chính thức giao phong chém giết thì là lần đầu tiên. Trong nháy mắt, đều là sống hay chết, tất cả mọi người trên chiến trường chỉ còn lại có bản năng khát máu cùng giết chóc!

Không muốn bị giết, nhất định phải sát nhân!

“Xoẹt ” một tiếng, một cái đầu người bay lên, máu tươi từ cổ phun ra trên quân trưởng không xa khiến nó có màu đỏ tím. Tần Tiêu đã thành thói quen coi thường cái chết thảm liệt như thế, hấn ra tay cũng càng ngày càng hung ác rồi!

Một cây thương chọc trước mặt, Tần Tiêu nhanh chóng bắt được đầu thương, trường kiếm trong tay đột nhiên chém ra, hai cánh tay cầm lấy cán thương bị chặt tới tận đốc. Binh sĩ này há miệng rống lớn kêu thảm thiết, một kiếm của Tần Tiêu lại đánh qua, chém vào vai hấn.

Kiểm? Bảo kiếm của Hoàng đế ngự tứ?

Đánh được bao nhiêu.

Loại kiếm này chính là dùng để ngấm thối. Chém phía trên thiết giáp của Thiên Kỵ vệ sĩ có thể giết chết mấy người đã nứt rồi.

Tần Tiêu thu kiếm vào bao, đoạt lấy trường thương, đâm mạnh về phía trước.

“Phốc ” một tiếng, một Thiên Kỵ vệ sĩ cầm cung tiễn chuẩn bị bắn tên bị một thương đâm thủng ngực, Tần Tiêu rống to một tiếng nhắc người lên, ra sức hất về phía đội Cung Tiễn Thủ phía trước. Tên này như điều bị nện ra ngoài trúng đám người này, lập tức vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lý Tự Nghiệp ngồi trên lưng ngựa cảm thấy động tác rất là bất lợi, hấn dứt khoát nhảy xuống ngựa điên cuồng hét lên vung vẩy Phá Phong Trường Đao khiến cho áo giáp đao thương gây đôi, người chặn trước mặt bị chém thành hai đoạn.

Ánh đao như tử thần thu hoạch tánh mạng, bóng kiếm nát bấy linh hồn.

Điên rồi! Tất cả đều điên rồi!

Không còn người nào nói tới hai chữ: Nhân từ!

Trên chiến trường, không phải người chết chính là ta sống. Muốn sống sót thì chỉ có chém ngã địch nhân trước mặt, đạp lên thi thể của hấn tiến về phía trước để đối mặt với địch nhân khác.

Đám binh sĩ Tả Vệ Suất lần đầu phát giác này một đôi bàn đạp nho nhỏ lại có thần hiệu như thế. Hai chân đạp vào rất an toàn, ép chặt bụng ngựa, hai tay hoàn toàn có thể giải phóng, trường thương trong tay vung vẩy càng thêm linh hoạt, càng thêm có lực sát thương!

Hình Trường Phong dẫn mười lăm Đặc Chủng Doanh tướng sĩ, phiêu hốt giết người như ngóe, giống như là hổ vào bầy dê. Cánh tay vừa nhấc lên, chính là một tánh mạng chung kết. Thiên Kỵ nỗ binh ngày bình thường tự cho là vinh quang trân quý vô cùng, lúc này ở trước mặt Đặc Chủng Doanh bạo lộ khuyết điểm không thể nghi ngờ. Mặc dù là chuẩn xác, nhưng đổi mũi tên quá chậm. Nhiều người còn chưa kịp đặt tên lên dây cung đã bị nỗ tiễn xuyên qua mi tâm.

Đuôi mũi tên lạnh như băng xuyên qua, máu đỏ, óc trắng cùng bắn ra, lúc này tính mạng của họ cũng biến mất.

Mi tâm! Chính là vị trí kia! Một mũi tên cắm vào, tốc độ tử vong sẽ nhanh nhất. Tướng sĩ Đặc Chủng Doanh chính là luyện cái này!

Tần Tiêu đã quên chính mình đang làm gì, hắn đã mất đi cảm giác, chỉ giết chóc máy móc. Cho đến giờ phút này hắn mới tính toán mình bạch, chiến trường vũ khí lạnh cùng giang hồ dùng binh khí đánh nhau hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Cho dù người là võ lâm cao thủ, đến nơi này cũng chỉ có con đường chết!

Thanks

309. Chương 311: Giết Chóc Đẫm Máu (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 311: Giết Chóc Đẫm Máu (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvan

Hết thấy mọi người đều sử dụng phương thức đơn giản nhất hữu hiệu nhất giết chết đối thủ để ỉnh sống sót!

Lên chiến trường, người chính là dã thú! Tại đây không có nhân cách, giới tính cùng sai biệt. Chỉ có sống hay chết! thân phận

- Hây a!!!

Tần Tiêu nổi giận gầm lên một tiếng vừa mới đâm xuyên qua yết hầu một người, sau lưng thì một đao bổ tới. Tần Tiêu rút thương quay người lại đập vào đầu người đằng sau. xem tại

Không ngờ còn đội nón trụ tinh thiết! Xem ra còn là một quan quân giáo úy trở lên. Cho dù không có thể đánh bể đầu hắn, nhưng một thương cường đại khiến cho hắn chấn động gần như hôn mê. Tần Tiêu thúc vào bụng ngựa, Đạm Kim Mã vô cùng có linh tính hai vó gơ lên đá tới. “Soạt, soạt ” hai tiếng, Đạm Kim Mã đá trúng ngực của người sĩ quan kia, hắn lập tức hét thảm một tiếng truyền đến, người sĩ quan như mũi tên bay ngược lại, lúc rơi xuống mặt đất trong miệng máu tươi cuồn cuộn phun, xem ra xương ngực đã bể gãy chọc vào lá phổi của hắn, lập tức kẻ này đi uống trà với diêm vương.

Sưu sưu sưu!

Mũi tên xé gió bay tới, Tần Tiêu huy động trường thương đánh rơi mũi tên, vỗ ngựa nhào tới đội Cung Tiễn Thủ, tay trái đặt ba mũi tên lên dây cung. Cánh tay phải của hắn gơ một ngón tay lên, ba mũi tên bay ra, lập tức ba người bay ngược về phía sau, trên trán mỗi người xuất hiện một lỗ lấu.

Cung Tiễn Thủ bên cạnh bị làm cho sợ đến kêu to một tiếng, vội chạy về bên cạnh.

Nhân mã Tần Tiêu như thiên thần đến thế gian áp đỉnh, trường thương đâm xuyên qua cổ họng!!!

Về sau, Tần Tiêu mới hiểu được. Vì sao chỉ có người đánh giặc mới biết được chiến trường đáng sợ như thế nào. Vì sao Chiến Sĩ đáng để cho người ta tôn kính, vì sao lão tướng lại làm cho người ta kính sợ.

Người trên chiến trường đều cố sức chấm dứt tính mạng của địch nhân. Dũng sĩ trải qua chiến trường rửa tội mới thật sự là dũng sĩ hoặc là nói đều là dân liều mạng không sợ chết.

Tả Vệ Suất trải qua hơn hai tháng khổ huấn, đại đa số mọi người là lần đầu tiên trên chiến trường, lần đầu tiên nhìn thấy máu tươi, bản tính của bọn hắn thì bản hoàn tất đã bị mất phương hướng, trong lòng chỉ còn lại có điên cuồng cùng tuyệt vọng.

Điên cuồng mà vung đao, vung đao, vung đao! Mắt nhìn huynh đệ bên cạnh bị chém đứt đầu lâu, đâm thủng lồng ngực té trên mặt đất, chỉ cảm thấy tánh mạng yếu ớt cùng tuyệt vọng.

Bản năng cầu sinh nói cho bọn hắn biết muốn sống sót chỉ có về phía trước giết chóc!

Trên chiến trường ngộ ra tới chân lý, là bất luận huấn luyện nào cũng không thể thay thế đấy!

Huyền Vũ môn quân đồn Thiên Kỵ của Huyền Vũ môn đã biến thành Tu La nhân gian địa ngục, một khắc này Tần Tiêu dẫn người xông tới, mỗi một giây đều có sinh mạng chung kết, đều có người biến thành tàn phế.

Trên cổng thành Huyền Vũ môn nổi lên tiếng trống trận lôi đình, Thiên Kỵ vệ sĩ trú đóng ở nội thành Đại Minh cung cùng Vũ Lâm Vệ, nhao nhao cấp tốc chạy tới.

Đỉnh thương Tần Tiêu đâm một fax Thiên Kỵ binh sĩ rồi hét lớn với Hình Trường Phong bên cạnh:

- Trường Phong, suất Đặc Chung Doanh vệ sĩ công thành lâu! Nổ binh doanh. Tiến đến yểm hộ!

Mấy trăm tên nổ binh cùng mười lăm tên Đặc Chung Doanh tướng sĩ giục ngựa phóng tới cửa thành, Hình Trường Phong giơ một mũi tên trên cánh tay, binh sĩ nổi trống lập tức té xuống, đến chết cũng vẫn không rõ, vì sao cao thành lâu như vậy, khoảng cách xa như thế mà mũi tên kia vẫn xuyên thấu huyết Thái Dương của mình.

Trên cổng thành Huyền Vũ môn lập tức loạn cả một đoàn. Tiếng kêu sợ hãi nổi lên bốn phía, cơ hồ không ai còn dám ngoi đầu lên. Nổ binh doanh tướng sĩ nhanh chóng đặt tên lên dây cung, mũi tên bay như mưa về phía cổng thành.

Hình Trường Phong hét lớn một tiếng:

- Thượng nổ lên!

Mỗi người tướng sĩ Đặc Chung Doanh từ bên hông gỡ xuống thượng nổ gắn vào cung, hất vào lỗ hồng của thành lâu bắn ra.

Tên nổ đặc chế từ tinh cương đằng sau là dây thừng dài, là lợi khí để tướng sĩ Đặc Chung Doanh trèo vách núi lướt qua tường thành.

Tên nổ cơ hồ không có hột cắm sâu vào trong tường đá, Hình Trường Phong cầm lấy dây thừng lập tức nhảy dựng lên xông vào thành.

Thiên Kỵ ở bên trong đã tiếp cận biên giới toàn quân bị diệt. Đồ sát có chuẩn bị mà đến để cho bọn họ những Thiên Kỵ này được xưng tình nhuệ vội vàng không kịp chuẩn bị, như là thịt cá trên thớt gỗ, bị đám người công tử binh gần đây xem thường, tùy ý giết chóc làm nhục!

Ở bên trong chiến trường, thi thể như núi, máu chảy thành sông.

Thiên Kỵ vệ sĩ còn lại, mỗi người vứt bỏ thương ngã xuống đất đầu hàng.

Hình Trường Phong cùng Đặc Chung Doanh tướng sĩ như giẫm trên đất bằng leo lên thành lâu, binh sĩ thủ thành mỗi người kêu khổ thấu trời! Những người này không có thang mây mà cũng công tới rồi.

Tả hữu hai bên nổi lên tiếng kêu bốn phía, Tần Tiêu minh bạch, là Tả, Hữu Vũ Lâm Vệ Lý Đa Tộ cùng Kính Uẩn dẫn người giết đã tới, đương nhiên, còn có binh mã thân tín của Vũ Ý Tông. Hai cổ binh mã từng đôi chém giết tại Huyền Vũ môn. Bất quá, rõ ràng đám người Lý Đa Tộ chiếm được ưu thế, dù sao

Vũ Ý Tông mất tích, lâm trận không soái chỉ huy đại loạn, đã đánh không lại đám người Lý Đa Tộ chuẩn bị kĩ càng.

Tần Tiêu lưu lại Điền Trân mang theo một số người thu quản tù binh, cùng Lý Tự Nghiệp suất lĩnh số Tả Vệ Suất còn lại đến trước Huyền Vũ môn. Trên cổng thành, vô số tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, thỉnh thoảng có thi thể của thủ thành vệ sĩ rớt xuống tường thành nện trên mặt đất giống như là đồng cát trầm đục. Mười lăm Đặc Chủng Doanh quái thú trên cổng thành hoành hoành đã khiến cho vệ sĩ cửa thành bị giày vò.

- Két!!!!!!!!!!!!!!

Cửa thành Huyền Vũ môn được mở ra!

Hình Trường Phong mang theo hai tướng sĩ Đặc Chủng Doanh ầm ầm hô to:

- Đại Nhân, mời vào thành!

Tần Tiêu vui mừng quá đỗi, chợt vỗ mông ngựa hướng phía trước chạy vội mà đi:

- Các huynh đệ! Giết ah!

Thiên Kỵ trú bên trong Bắc Nha vội vàng chạy tới, bị Tần Tiêu mang theo chi kỵ binh đột nhiên xung đột, còn không có phục hồi tinh thần lại, một nhóm người đi đầu liền bị thương hạ vong hồn!

Một đám binh sĩ cầm vũ khí còn đang mơ ngủ thì bị đám ác quỷ tu la chém giết, ưu khuyết lập phân.

Tiếng kêu sau lưng như nước thủy triều, đám người Lý Đa Tộ cùng Vũ Lâm giải quyết đối thủ xong cũng vào thành!

Thiên Kỵ lập tức binh bại như núi đổ, liên tiếp tháo chạy.

Tần Tiêu mặc áo giáp vàng bị đẫm máu như là Ma Thần địa ngục, trường thương trong tay cũng không biết chọc thủng bao nhiêu trái tim cùng cổ họng của địch nhân, một cổ máu tương nồng đặc theo cái chuôi thương chảy vào tay hắn, mùi tanh tươi và nhớp nháp giống như hắn vừa nắm được một nắm một bì ươn.

Thiên Kỵ chạy tới thì bị đánh bại, hoặc chết hoặc hàng hoặc trốn, dây cung điện Đại Minh cung hoa lệ sừng sững trên đường phố đã không có cái gì ngăn cản!

Tần Tiêu ghì chặt ngựa thở gấp một hơi, tâm thần cuối cùng là hồi phục bình thường, đám người Hình Trường Phong, Lý Tự Nghiệp nhanh chóng xúm lại, hỏi:

- Đại Nhân, kế tiếp làm sao bây giờ?

- Còn có thể làm sao!

Thanks

310. Chương 312: Chính Tay Đâm Đầu Sỏ

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 312: Chính Tay Đâm Đầu Sỏ

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvan

Tần Tiêu giận dữ hét lên:

- Lao thẳng tới Trường Sinh Điện, bắt lấy Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông bầm thây vạn đoạn! Trường Phong, người dẫn huynh đệ Đặc Chung Doanh đi làm một việc.

- Đại Nhân xin hạ lệnh!

Tần Tiêu lập tức đi lên thấp giọng nói:

- Trước Trường Sinh Điện tất có tâm phúc Vũ Lâm Vệ của Vũ Ý Tông cùng Thiên Ngưu Vệ hoàng đế tự mình canh gác. Tả Vệ Suất mặc dù là tiên phong, nhưng không cần phải đi đâm đầu vào khối đá cứng này. Sự tình dở hơi này giao cho đám người Lý Đa Tộ đi làm. Người mang theo Đặc Chung Doanh huynh đệ, bí mật lẻn vào Trường Sinh Điện bắt giữ Trương Dịch Chi cùng Trương Xương Tông đi! Thuận đường, bảo hộ Thượng Quan Uyển Nhi cứu nàng ra. Ta ở chánh điện mang theo Tả Vệ Suất đánh nghi binh hấp dẫn chủ lực cùng lực chú ý của đám người yểm hộ cho các người làm. Có vấn đề gì không?

Hình Trường Phong cắn răng một cái:

- Đại Nhân yên tâm! Thiên quân vạn mã tăng tăng trạm gác đều hoàn thành, nhiệm vụ như vậy chỉ là một bữa ăn sáng, giao cho Trường Phong cùng các huynh đệ a!

Dứt lời hần chắp tay mang người đi đường cùng.

Tần Tiêu nhìn bọn hần rời đi rồi lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ dẫn đường lao thẳng tới Trường Sinh Điện bắt giữ hai tên kia, thời khắc vinh quang cuối cùng đã đến rồi.

Binh sĩ Tả Vệ Suất cùng kêu lên: “Rống ” móng ngựa đột khởi, Tần Tiêu đi đầu hướng Trường Sinh Điện phóng tới.

Trước Trường Sinh Điện, binh sĩ san sát như rừng, vây quanh điện như nêm cối. Tần Tiêu cùng Tả Vệ Suất vừa mới đánh tới, Vũ Lâm Vệ cùng Thiên Ngưu Vệ dùng khỏe ứng một sớm đã bày xong cung nỏ trận, trong lúc nhất thời vạn tên cùng bắn, một đám Tả Vệ Suất binh sĩ xông vào trước nhất kêu thảm té xuống. Tần Tiêu huy vũ trường thương khiến mũi tên rơi lả tả, hần hét lớn:

- Các huynh đệ đi theo ta!

Dứt lời thúc ngựa hướng bên cạnh chạy vội mà đi. Vũ Lâm Vệ cùng Thiên Ngưu Vệ thủ điện, tốc độ theo không kịp tới, chỉ đành trơ mắt ếch nhìn đám kỵ binh đó đào tẩu.

Tần Tiêu mang theo Tả Vệ Suất quang co vòng vào một vòng ghìm chặt ngựa lại, quay người chứng kiến đám người Lý Đa Tộ đã giết trước Trường Sinh Điện, trong lòng vui mừng mà nói: chúng ta là tiên phong, đánh đến nước này đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ. Cục đá cứng các người tự xử đi, bức vua thoái vị chuyện các người làm a. Ta không đáng để hi sinh nhiều thương vong của một chi binh sĩ thật vất vả mới bồi dưỡng được.

Hơn nữa bức Võ Tắc Thiên thoái vị, căn bản không phải là chuyện ta muốn làm. Mục đích của ta chỉ có hai cái!

Một đội thiết kỵ, nhân mã đầm máu chạy loạn trong nội cung Đại Minh Tần Tiêu phía trước dẫn đường, trong lòng càng nghĩ càng buồn cười: tiên phong? Cái này là tiên phong ah! Chiến tranh mới đánh một nửa, toàn bộ người đã không thấy đâu, biến thành tham quan hoàng cung rồi.

Lý Tự Nghiệp thúc ngựa đuổi kịp Tần Tiêu, hần buồn bực kêu lên:

- Đại nhân, chúng ta đi đâu vậy? Bên kia Trường Sinh Điện tiếng kêu rung trời, chúng ta vòng quanh mãi là muốn làm gì?

Tần Tiêu nhin không được cười ha ha:

- Như thế nào, còn không có giết đủ sao? Vừa rồi, người ít nhất chém hai ba mươi cái đầu a? Ta xem các huynh đệ đều mệt mỏi, thì kéo đến bên này nghỉ ngơi một chút. Người nhìn xem, phía trước không phải là hộ quốc Thiên Vương tự sao? Bên cạnh nó chính là Huyền Vũ điện.

Lý Tự Nghiệp phì cười kêu lên:

- Ai nha! Đại nhân! Lúc này là thời điểm nào rồi, người còn có tâm tư thưởng thức những kiến trúc này. Chúng ta giết tới Trường Sinh Điện, bắt sống Trương Dịch Chi thôi.

Tần Tiêu giơ tay ra tự nhiên nói:

- Lý tướng quân, ta hỏi người, vừa rồi người nhìn sang, Trường Sinh Điện có bao nhiêu binh mã?

Lý Tự Nghiệp suy nghĩ rồi đáp:

- Ước chừng có. . . Sáu bảy ngàn Vũ Lâm Vệ a. Khả năng đằng sau còn có 2000~3000 Thiên Ngưu Vệ. Sao, chẳng lẽ chúng ta sợ hã? Lão Lý ta một người kháng một trăm người.

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Gần một vạn người đó, một vạn tinh nhuệ chờ lệnh trận địa sẵn sàng đón quân địch. Chúng ta có nhiều huynh đệ? Tổng cộng hơn ba nghìn người, đã có sáu bảy trăm thương vong, Điền Trân dẫn theo ba bốn trăm huynh đệ ở bên ngoài hợp nhất tù binh. Bên cạnh chỉ có hơn hai nghìn người, liều mạng với một vạn người, không phải là tìm chết sao? Vừa rồi người không thấy vừa mới lộ đầu ra đã có mười mấy cái huynh đệ bị giết, trong lòng ta đây thật sự là không thoải mái. Chúng ta là tiên phong, mở cửa thành ra đánh lui quân địch thì nhiệm vụ đã hoàn thành, chuyện còn lại giao cho đám người kia xử lý. Thu thập đám binh mã trước Trường Sinh Điện hã không là vấn đề!

Lý Tự Nghiệp gật gật đầu:

- Nói cũng đúng, đều là huynh đệ nhà mình, nhìn họ chết trước mặt quả thực là khó chịu. Vậy. . . Đại nhân, chúng ta bây giờ làm gì đây?

- Coi như là du lịch, ngắm cảnh!

Tần Tiêu cười to nói:

- Các huynh đệ tuy rằng đều ở đông cung nhưng mà bên trong hoàng gia mặt phía bắc Đại Minh cung lại không mấy người có cơ hội tiến đến dạo chơi có phải không?

Chúng tướng sĩ Tả Vệ Suất cười to đáp:

- Đúng vậy a đại nhân!

Đúng lúc này trong điện Huyền Vũ tuôn ra một đám thái giám cung nữ, đột nhiên gặp được nhóm người Tần Tiêu. Mỗi người một thân là huyết đằng đằng sát khí, bị làm cho sợ đến quỳ khóc chạy loạn bốn phía, mọi người lại càng cười to.

Tần Tiêu nói:

- Các huynh đệ, từ từ mà đi, để cho ngựa nghỉ ngơi một chút. Mắt thấy trời đã sắp sáng rồi, chúng ta đi một vòng rồi trở lại Trường Sinh Điện.

- Vâng, đại nhân!

Tướng sĩ Tả Vệ Suất chém giết một đêm, lúc này mới buông lỏng xuống. Vừa rồi xung kích mãnh liệt mà hưng phấn, mỗi người đều không có cảm giác bị mệt mỏi. Hiện tại mới phát giác cánh tay chết lạng toàn thân đều đau nhức. Hồi tưởng lại nguyên lai lúc giết người nhiều lần, trùng kích mệt mỏi không khỏi mỗi người có loại cảm giác y hệt nằm mơ.

Đó... Chính là chiến trường sao?

Nếu như nói khắc khổ bình thường dốc sức liều mạng huấn luyện như là mãnh liệt rèn sắt thì lúc lên chiến trường chính là tụt vào nước lạnh, thành hình Tả Vệ Suất trải qua trận tập kích huyết chiến, những tướng sĩ may mắn còn sống sót hiện tại mới xem như đã trở thành chiến sĩ chính thức.

Vòng quanh Tử Lan điện một vòng, chưa phát giác ra tia nắng ban mai vừa lộ ra. Tiếng hò hét bên kia Trường Sinh Điện tựa hồ ít đi một chút, trong lòng Tần Tiêu mừng nói: tốt. Là lúc này rồi! Đại đội chém giết đã chuẩn bị kết thúc, hiện tại có thể đi nhặt cá chết rồi!

Tần Tiêu đề cao thanh âm:

- Các huynh đệ. Chiến đấu lập tức sắp xong, chúng ta sẽ trở lại Trường Sinh Điện cho đám quân thủ vệ đó không chịu nổi một kích trí mạng a! Chúng ta từ sau điện vây quanh phía sau bọn họ, đi!

Các tướng sĩ nghỉ ngơi đã lấy lại tinh thần và sức lực tràn đầy, họ vùng vẫy trường thương vô mông ngựa, đi theo sau lưng Tần Tiêu chạy đi Trường Sinh Điện.

Phía sau Trường Sinh Điện yên lặng trái ngược với tiếng giết rống tiền điện rất nhiều, nhân mã Tần Tiêu chạy đến chỉ vụn vụn có hơn 100 tên Thiên Ngưu Vệ ngăn cản một chút.

Thanks (.

311. Chương 313: Chính Tay Đâm Đầu Sở (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 313: Chính Tay Đâm Đầu Sở (2)

Tả Vệ Suất phi ngựa chạy bắn khiến cho bọn chúng trở thành con nhím. Thiết kỵ chém giết đi qua, cơ hồ không có gặp được cái gì chống cự thì xong việc.

Tần Tiêu một mực tính toán thời gian, theo lý thuyết, đám người Hình Trường Phong có lẽ đã hoàn thành nhiệm vụ, từ phòng giữ bạc nhược yếu kém hậu điện phá vòng vây mà ra. Như thế nào đến bây giờ còn không thấy người đâu?

Đang nghĩ ngợi việc này, cửa sổ ở mái nhà Trường Sinh Điện bị đẩy ra, sau đó ném ra hai thứ, hình như là người bị trối.

Tần Tiêu vui mừng quá đổi, vùng tay lên:

- Lên!

Lý Tự Nghiệp mang theo mười mấy người xông tới, đem người kéo tới bên cạnh Tần Tiêu thì ra là Trương Dịch Chi cùng Trương Xương Tông bị đánh ngất.

Đôi mắt của Trương Xương Tông còn bị chảy máu, nhìn kỹ mới thấy bị cắm một cái cương châm/

Hình Trường Phong dẫn mười cái huynh đệ, từ phía trên bên cửa nhảy ra, trên người Hình Trường Phong còn công một người. Đúng là Thượng Quan Uyển Nhi!

Tần Tiêu xoay người xuống ngựa chạy lên tiến đến đón lấy nàng, Thượng Quan Uyển Nhi một thân y phục hỗn loạn, khoe miệng mang huyết, nhìn như cũng hôn mê bất tỉnh.

Hình Trường Phong cùng Đặc Chung Doanh tướng sĩ quỳ xuống nói:

- Đại nhân, may mắn không làm nhục mệnh! Người đã mang đến, khi đi vào Trương Xương Tông đang đánh Thượng Quan cô nương, không ngờ bị nàng dùng một ám khí kỳ quái bắn mù mắt trái. Trương Xương Tông đang muốn hạ sát thủ thì chúng ta kịp thời chạy tới.

Tần Tiêu nhận lấy Thượng Quan Uyển Nhi vỗ nhẹ nhẹ lấy mặt của nàng kêu:

- Uyển nhi, Uyển nhi, tỉnh lại.

Hình Trường Phong thấp giọng nói:

- Không bị thương tích gì, đoán chừng bị Trương Xương Tông cùng chúng ta sợ hãi. . . Lúc nàng đi ra, chúng ta một đường giết người như ngóe, liên tiếp giải quyết 100 tên Thiên Ngưu Vệ cùng thái giám. . .

Thượng Quan Uyển Nhi thật vất vả chậm rãi mở ra đôi mắt, lập tức bị làm cho sợ đến kêu to:

- Cứu mạng!

Tần Tiêu dùng sức ôm nàng nói:

- Uyển nhi, nàng nhìn đi, là ta.

Thượng Quan Uyển Nhi giật mình, tròn tròn đôi mắt nhìn Tần Tiêu vẻ mặt toàn là máu, đột nhiên nàng kêu to, nhào vào ngực Tần Tiêu khóc rống lên.

Tần Tiêu vỗ vỗ lưng nàng:

- Đừng khóc, đừng khóc, không có việc gì rồi. Ta đã nói rồi, nhất định sẽ tới đón nàng. Đúng không! Ta đã tới rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi hung hăng khóc một hồi. Đầu tựa vào trước ngực Tần Tiêu:

- Trương Xương Tông, thừa dịp hoàng đế bệnh nặng quản thúc hần không được, mấy ngày liên tiếp chỉ muốn phi lễ ta. Hôm nay các người mang binh giết tiến đến, hần sau khi biết bỏ chạy đến trong phòng ta, muốn trói ta lại để uy hiếp mọi người... Ta, ta liền dùng ám tiễn bắn mù đôi mắt của hần, hần đang muốn giết ta thì may mắn những người này người phải đến...

Trương Dịch Chi cùng Trương Xương Tông bị từ trên xuống, lúc này cũng đã từ trong hôn mê đã tỉnh lại, nhìn thấy trận thế trước mắt, tức thì bị dọa cho không dám lên tiếng.

Tần Tiêu buông Thượng Quan Uyển Nhi ra, hần đi đến trước mặt Trương Xương Tông quát:

- Móa tiểu bạch kiểm, dám động nữ nhân của lão tử?

Dứt lời hần kéo cương châm trong mắt trái của tên này ra, sau đó lại đến mắt phải.

Trương Xương Tông giống như nổi điên kêu to, Tần Tiêu trong cơn giận dữ, đầu gối dùng sức đánh vào lão nhị của hần. Đôi mắt của Trương Xương Tông trắng dã như cá chết, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Tần Tiêu nổi giận mắng:

- Súc sinh dựa vào người ăn cơm. Lão tử trước phe đi tiền vốn của người cho người thành thái giám!

Dứt lời một đầu gối lại đá vào lão nhị của Trương Xương Tông, hần bay ngược ra ngoài, đầu đập vào đá của góc tường Trường Sinh Điện, óc vỡ toang, chết không kịp ngáp.

Tần Tiêu oán hận quát to:

- Đúng là tiện nghi cho hần.

Trương Dịch Chi nằm rạp trên mặt đất hét lớn:

- Tần. . . Tần tướng quân, huynh đệ của ta gần đây không oán ngày xưa không thù, người vì sao phải hại tánh mạng của chúng ta? Như vậy đi, người tha cho ta. Mọi chuyện trước đó và hiện tại chúng ta sẽ xóa bỏ. Ta đến chỗ hoàng đế bảo vệ người. . . Đại tướng quân! Tể tướng? Vương công? Mười hai vị Đại tướng quân? Tùy người chọn!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Cầu tặc! Vẫn còn xuân mộng hử. Ồi cho người biết a. Các người xong đời! Ta sẽ không giết người, giết Trương Xương Tông giải hận đã đủ rồi. Ta chỉ đánh người thành tàn phế, sau đó giao cho Giám Sát Ngự Sử để cho bọn họ tới xử lý người. Ngày xưa không oán gần đây không thù? Người thật đúng là vô sỉ tới cực điểm! Luân phiên ám sát phái người đi hại ta, mệnh cho Thiên Kỵ tới nhà của ta nháo sự, không phải ý của người sao?

Lý Tự Nghiệp hét lớn:

- Đại nhân, nói với con chó rơi xuống nước làm gì nữa. Ngày bình thường rêu rao khắp nơi ai cũng không để vào mắt, ngay cả thái tử cũng phải ăn nói khép nép với hần. Theo ta thấy, chém đầu đi báo cáo kết quả công tác, dứt khoát như vậy đi.

Tướng sĩ Tả Vệ Suất hô to một tiếng:

- Đại nhân, chém hấn!

- Tốt! Chém!

Tần Tiêu đi đến bên cạnh Thượng Quan Uyển Nhi, đưa nàng sang một bên sợ làm nàng sợ:

- Chặt chân tay của hấn.

Lý Tự Nghiệp cười quái khiêu, trường đao trong tay phi tốc chém xuống, một cánh tay của Trương Dịch Chi lập tức bay đi.

Cối lòng Trương Dịch Chi tan nát kêu to, Lý Tự Nghiệp lại một đao chém xuống dưới, một cái cánh tay khác cũng bay ra.

Thượng Quan Uyển Nhi bị làm cho sợ đến cam như hến, dùng sức chui vào ngực Tần Tiêu.

Sau lưng liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, Trương Dịch Chi thật đúng bị Lý Tự Nghiệp gọt thành người gỗ, hấn ném tay tới trước mặt Tần Tiêu:

- Đại nhân nhìn xem, tay nghề của ta có làm ngài thỏa mãn không?

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn sang, hoảng hốt thét lên thì nhảy lên, trốn đến sau lưng Tần Tiêu không dám nhìn nữa.

Trương Dịch Chi đã hôn mê, hơi thở mong manh, ngay cả khí lực kêu to cũng không còn.

Tiếng hét hò tiền điện cơ hồ sắp ngừng lại, Tần Tiêu hạ lệnh:

- Chặt bỏ thủ cấp của Trương Xương Tông, nâng nhân côn Trương Dịch Chi, đi tiền điện cùng chủ lực tụ hợp!

Tần Tiêu đưa Thượng Quan Uyển Nhi đến trước mặt Hình Trường Phong:

- Trường Phong, nhiệm vụ cuối cùng của hôm nay là mang theo Thượng Quan Uyển Nhi xuất cung đưa tới nhà ta, sau đó mọi người nghỉ ngơi, thuận đường báo bình an cho Tiên nhi. Không cần phải chờ chúng ta, sự tình còn lại để cho triều đình giải quyết.

Hình Trường Phong cười nói:

- Đại nhân, Trường Phong sống nửa đời người rồi, chưa từng có thống khoái như hôm nay. Mười lăm huynh đệ chúng ta không một người thương vong, đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Xem ra, mấy tháng này không có uống phí.

Tần Tiêu vỗ vỗ bả vai của hấn:

- Hảo huynh đệ! Mấy ngày nay, vất vả ngươi cùng các vị huynh đệ! Không có gì để nói nữa, sau này trở về, ta sẽ thăm tạ các vị huynh đệ. Bất quá thời gian hai ba tháng ngắn ngủn học được rất ít thứ. Không có ba năm năm, là khó thành châu báu đấy. Các huynh đệ ngoài tự hào cũng không thể tự mãn ah!

Khuôn mặt của Hình Trường Phong giãn ra, hấn cười nói:

- Đại nhân yên tâm! ngày đầu tiên huấn luyện Từ Đặc Chúng Doanh những huynh đệ chúng ta đã chỉ biết nghe đại nhân như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Lời của đại nhân, mỗi chữ mỗi câu đều khắc vào tâm khảm của chúng ta.

312. Chương 314: Tâm Của Nữ Hoàng

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 314: Tâm Cửa Nữ Hoàng

Tần Tiêu thoả mãn gật đầu cười nói:

- Tốt rồi các huynh đệ, hiện tại các người có thể an tâm lui đi nghỉ ngơi rồi, không còn chuyện gì nữa. . Đại Minh cung hoàng thành, hiện tại cũng là người của chúng ta khắp nơi thông suốt rồi!

Hình Trường Phong cùng Đặc Chủng Doanh tướng sĩ trở mình lên ngựa, chấp tay bái biệt. Tần Tiêu đem Thượng Quan Uyển Nhi vịn lên ngựa, nói với nàng:

- Trước đi nghỉ ngơi một chút, nhất mấy ngày gần đây, trong nội cung khăng định loạn tới cực điểm. Nàng tạm thời ở trong nhà của ta.

Thượng Quan Uyển Nhi tối nay đã là bị dọa đến ngất đi một lần rồi, lúc này nàng gật đầu lia lịa nhìn Tần Tiêu nói:

- Người phải trở về sớm với ta đó.

Tần Tiêu cười:

- Được. Các người đi đi!

Nhìn bóng lưng của Hình Trường Phong cùng Thượng Quan Uyển Nhi biến mất, Tần Tiêu trở mình lên ngựa, mang theo đầu người của Trương Xương Tông và người con Trương Dịch Chi, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, đi thôi!

Trước Trường Sinh Điện, thân tín Vũ Lâm Vệ cùng Thiên Ngưu Vệ của Vũ Ý Tông đã bị đánh tan, chết hơn phân nửa, đám người còn lại đều đầu hàng. Tần Tiêu đến vừa vặn gặp Tam đại nguyên lão cùng Hoàn Ngạn Phạm,, Thôi Huyền Huy, Viên Thứ Kỷ giam tra Ngự Sử cùng tư hình Thiếu Khanh.

Vũ Lâm Vệ tướng quân Lý Đa Tạc cùng xếp thành hàng nghênh đón Tam đại nguyên lão, cũng thấy được đám người Tả Vệ Suất của Tần Tiêu bọc hậu tới, trong tay là đầu của Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi, không khỏi buồn bực: đám người kia, lúc nào đã bắt được đầu sỏ?

Tần Tiêu thúc ngựa chạy đến Tam đại nguyên lão cùng các Ngự sử, xoay người xuống ngựa, đem hai cái hài cốt ném tới trước mặt bọn họ, chấp tay cúi đầu:

- Chư vị đại nhân, tiên phong doanh Đông Cung Tả Vệ Suất, may mắn không làm nhục mệnh, tru đắc hai tên này.

Chúng đại thần kinh ngạc nhìn Tần Tiêu, Đường Hưu Đê ngạc nhiên nói:

- Bên ngoài Trường Sinh Điện binh mã vừa mới quét sạch hoàn tất, cửa điện đều còn không có bước vào, người là như thế nào bắt được chúng?

Tần Tiêu gượng cười:

- Vận khí tốt, hai người này vừa vặn chạy đi ra bên ngoài bị chúng ta bắt được!

Đường Hưu Đê cười ha ha vỗ bả vai Tần Tiêu:

- Hay nhỉ, người nói dối được ai. Được rồi, quân người bắt được hẳn là gì, có thể bắt chính là bốn sự. Hoàn đại nhân, thối đại nhân, viên đại nhân, thời kỳ bất thường, không cần dùng nhiều thủ tục, mau tuyên án cho hai tên này.

Trương Giản Chi vuốt râu cười nói:

- Nhân còn ngược lại còn có thể chém đầu; đầu người còn sót lại hành hình như thế nào?

Tam đại nguyên lão cùng cười to, Đường Hưu Đê nói:

- Vay liền chém một lần nữa!

Đám người Hoàn Ngạn Phạm tuyên đọc một hồi trạng chỉ (đơn kiện) của Tần Tiêu sau đó gọi hai tên đao phủ chém hai hài cốt hai tên này thành thịt nát.

Đám người Trương Giản Chi nhìn cửa điện Trường Sinh Điện đóng chặt, nhao nhao hít một hơi dài:

- Đi thôi, tiến cung gặp bệ hạ!

Đường Hưu Đề kéo Tần Tiêu lại, để cho hắn đứng ở bên cạnh:

- Đi thôi, sự tình thì người rõ ràng nhất. Chuyện của hai tên này, Vũ Hoàng nếu có không cam lòng, người giải thích cho nàng nghe.

Trong lòng Tần Tiêu kêu khổ một hồi: Giết nam nhân của hoàng đế, còn để cho ta đi trước chịu tội, đây là thể loại gì chứ? Lão ô quy các người, thật sự là quá âm hiểm rồi!

Bất quá lời của Đường Hưu Đề hoàn toàn chính xác có vài phần đạo lý. Tuy rằng đám người hiện tại, nói rõ chính là muốn bức vua thoái vị, để Võ Tắc Thiên thoái vị, nhưng không thể làm ầu. nhất, vì sao khởi binh, vì sao sát nhân, chuyện như vậy phải ăn nói rõ ràng, bằng không thì sử quan triều sẽ ghi vào không phải là “thanh quần trắng” mà là mưu nghịch tạo phản rồi.

Tần Tiêu kiên trì đi sau lưng Tam đại nguyên lão cùng Ngự Sử, đám người a Tạc phía trước, từng bước một, chậm rãi hướng Trường Sinh Điện cao lớn đi đến. Cửa điện đứng vững cao lớn đen kịt giờ phút này Tần Tiêu cảm thấy thần bí khó lường, tràn ngập chuyện xấu.

Nguy cơ, sát nhân, kỳ ngộ, thăng thiên?

Ai có thể nói rõ ràng!

Tần Tiêu rõ ràng nghe được, một đám đại thần tướng quân sau lưng, mỗi người cũng hô hấp ồ ồ, bước chân nặng nề. Phảng phất mỗi đi một bước, đều bồi hồi tại biên giới của thiên đường cùng địa ngục, quang vinh cùng nhục một trời một vực, vách núi của sự sống hay cái chết.

Chân chính lại nói tiếp, trong điện chỉ có một bà lão gần tám mươi, thân thể bệnh nặng. Chỉ có điều nàng là nữ hoàng duy nhất, nam quyền chí thượng mấy ngàn năm trong lịch sử Trung Hoa. Nàng dùng thời gian một đời khổ tâm kinh doanh rốt cục lấy được cần không đỉnh, nắm giữ thực quyền dài hơn mười năm. Giang sơn Lý gia mấy đại hoàng đế Đại Đường bị đổi tên trong tay nàng, bị nàng độc hưởng hơn mười năm...

Trong đầu Tần Tiêu lập tức có chút hỗn loạn, vì sao để cho Võ Tắc Thiên xuống đài, ta lại bất tri bất giác lẫn vào? Lịch sử? Đây còn là lịch sử trước kia sao? Trong lịch sử Trương Đông Chi làm chính biến bức vua thoái vị Võ Tắc Thiên, người hiểu rõ một chút Đại Đường lịch sử cũng biết, nhưng mà. . . Nhưng mà tại sao là ta đẩy cửa Trường Sinh Điện?

Ta. . . Ta chỉ là phần tử xuyên việt phi pháp nhập cư trái phép, vô danh tiểu tốt mà thôi...

Trong đầu nghĩ ngợi lung tung một hồi, Tần Tiêu chạy tới trước cửa Trường Sinh Điện. Hắn hít sâu một hơi duỗi hai tay ra, chậm rãi đẩy cửa trước ...

Đôi mắt của tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào đôi tay đầy máu tươi được kim giáp bao vây của Tần Tiêu.

Sao vậy? Cửa vẫn không nhúc nhích?

Mọi người thấp giọng hừ một tiếng.

Trong lòng Tần Tiêu đổ mồ hôi lạnh, lúc này sao tự nhiên cảm thấy bối rối, thật sự hơi cứng, xem ra bên trong bị khóa.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, hai tay dùng lực đẩy ra. két sập đổ ' một tiếng. Phía sau cửa mở ra, đồng thời còn thanh âm kêu sột sỏi sắp xuống, lạnh lạnh mà hốt hoảng, giống như nam không phải nữ, xem ra là mấy cái thái giám ngăn cửa.

Tần Tiêu nâng chân trái lên, một cước đạp đi vào.

Chén nhỏ bằng đồng trên vách tường, ngọn đèn lóe lên, toàn bộ đại điện sáng như ban ngày. Ba bốn tiểu thái giám kinh hoảng từ trên mặt đất đứng lên chạy vào trong. Miệng thì hô to:

- Vào. . . Vào rồi. Giết vào rồi!

Mọi người bước vào bên trong, một đội Thiên Ngưu Vệ trước mặt đánh tới, Tần Tiêu rút trường kiếm chỉ về phía trước:

- Bốn tướng tuân mệnh thái tử, tiến cung hộ giá, ai dám ngăn cản ta!

Thiên Ngưu Vệ không có tướng lãnh dẫn đầu, nhìn trọng thần Đại tướng bên cạnh Tần Tiêu, mỗi người không dám tiến lên, chỉ gơ đao chệch rãi lui về phía sau. Thần sắc khấn trương, động tác hốt hoảng.

Đám người Tần Tiêu bước chân không ngừng hướng về phía long tháp (giường ngủ của thiên tử). Thiên Ngưu Vệ bị buộc từng bước lui về phía sau.

Đến rồi!

Trọng khuê (màn trướng mỏng) chói mắt màu vàng óng ánh có phượng thêu Long vân, ung dung hoa quý, ở đó ngoại trừ hoàng đế, ai còn dám dừng?

Sau trọng khuê chính là tấm cung của đương kim nữ hoàng Võ Tắc Thiên!

Trọng khuê hơi mỏng, Thiên Ngưu Vệ không có khả năng phải kháng. Mọi người đi đến trước tấm cung thì nhao nhao dừng lại.

313. Chương 315: Tâm Của Nữ Hoàng (2)

Chương 315: Tâm của nữ hoàng (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

c

Một đội Thiên Ngưu Vệ coi như là tận chức tận trách hộ vệ đến thời khắc cuối cùng lúc này nhao nhao ném đao, ử rũ đi tới một bên.

Tam đại nguyên lão đi đến trước nhất, chấp tay cùng kêu lên:

- Thần Đường Hưu Đề, Trương Đông Chi, Diêu Sùng, cung thỉnh bệ hạ thánh an!

Nói xong câu đó, lập tức không có bất kỳ thanh âm gì. Tất cả mọi người, liền hô hấp đều trì hoãn rồi, im im lặng lặng nghe phản ứng bên trong. Tần Tiêu xuyên thấu qua trọng khuê, mơ hồ chứng kiến, trên giường rồng, Võ Tắc Thiên được cung nữ phục thị cố hết sức ngồi lên, động tác chậm chạp mà ngưng trệ phủ lên người long bào màu vàng kim óng ánh.

Điều này cũng tức là nàng mặc long bào lần cuối cùng a... Từ chính thức đăng cơ lần thứ nhất mặc vào long bào, nàng còn không có cẩn thận cùng chăm chú như hôm nay.

Sau nửa ngày, tất cả mọi người không có bất kỳ động tác, cũng không có nói lời gì. Trên long sàng, Võ Tắc Thiên rốt cục mặc quần áo xong, cung nữ nâng chân của nàng, từ trên giường ngồi dậy để chân xuống đi giày vào.

Tam đại nguyên lão lần nữa nói:

- Thần Đường Hưu Đề, Trương Đông Chi, Diêu Sùng, cung thỉnh bệ hạ thánh an!

Võ Tắc Thiên ho khan kịch liệt sau đó trầm thấp nhưng vẫn nhưng thập phần uy nghiêm nói:

- Tất cả vào đi.

Mọi người im im lặng lặng nối đuôi nhau mà vào, ngay ngắn chấp tay bái trước giường:

- Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Sau một lúc lâu, Võ Tắc Thiên vẫn không nói đến câu ‘ các khanh bình thân ’, mà là gằm nhẹ thăm thiết và phần nộ:

- Vạn tuế? Các người đều hận không thể trăm chết sớm thì có?

Không có người nào nói chuyện.

Tần Tiêu rất muốn rống một câu thần không dám, nhưng cố gắng nén lại. Hiện tại cũng không phải thời điểm nói loại lời khách sáo này, mọi chuyện cần thiết cứ bày ra mặt bàn.

Trương Đông Chi hắng giọng, hào sảng nói:

- Bệ hạ, chuyện hôm nay, bọn thần cũng không cần nhiều lời giải thích. Trương Ích Chi, Trương Xương Tông, thừa dịp bệ hạ bệnh nặng vô lực xử lý công việc, đem quyền làm chính, hại nước hại dân, làm cho người oán trách. Lần này đám người mưu đồ bí mật tạo phản. Bọn thần âm thầm thăm tra, sợ sự tình có tiết lộ không dám hồi báo bệ hạ, vì vậy dùng danh nghĩa trăm trừ gian tặc dĩ thanh quân trắc. Đây là tội của họ, chứng cứ vô cùng xác thực, mời bệ hạ xem qua.

Nói xong, hắn đưa trạng chỉ ra.

Võ Tắc Thiên cầm lấy trạng chỉ mà run rẩy nhìn ra ngoài một hồi, trên mặt run rẩy, trầm mặc không nói gì. Sau một lúc lâu nàng mới run run nói:

- Bọn họ... đều chết hết rồi sao?

Trương Đông Chi nói:

- Đã theo như luật Đại Chu cân nhắc quyết định, thì hành quyết.

Toàn thân Võ Tắc Thiên run lên, trạng chỉ trong tay rơi xuống chân, biểu lộ biến thành cực kỳ phức tạp. Giống như ai oán, giống như tức giận. Giống như hối hận, giống như bi phẫn.

Võ Tắc Thiên khôi phục thần sắc uy nghiêm, nàng khoát tay áo:

- Nghịch tặc đã tru, các người lui ra đi, trăm đã mệt mỏi, cần nghỉ ngơi!

Trương Đông Chi thừa cơ nói:

- Bệ hạ, thiên hoàng Cao Tông, đem thái tử phó thác cho bệ hạ, hôm nay thái tử tuổi tác đã lớn, nên chính ngôi vị hoàng đế, vì bệ hạ phân ưu. Bệ hạ tuổi tác đã cao bệnh nằm trong nội cung chính sự hoang phế, quốc sự không người nào xử lý. Lúc này đang lúc truyền ngôi cho thái tử, còn Lý Đường, dùng thành tựu cả đời của bệ hạ tạo nên công đứng vô lượng.

Võ Tắc Thiên nguyên bản bệnh suy mỗi một giận tím mặt:

- Lớn mặt! Các người dám công nhiên bức vua thoái vị và tạo phản?

Tần Tiêu đằng sau rút đầu lại thầm suy nghĩ: Náo a náo a, chuyện như vậy, ta còn lâu mới quản ... Đại sự thay đổi triều đại là các nguyên lão người giải quyết. Tiểu nhân vật như ta đi theo làm tay đắc lực một chút thôi. Hạt mầm như ta nếu lộ phong mang sớm sẽ bị gió bão đánh nát, sớm muộn cũng xong đời. . .

Đường Hưu Đề, Diêu Sùng cùng Hoàn Ngạn Phạm, Thôi Huyền Chương lúc này biểu hiện đoàn kết dững cầm chưa từng có, họ tiến lên một bước nói:

- Bọn thần, xin bệ hạ truyền ngôi cho thái tử, còn Lý Đường, dùng thành tựu cả đời của bệ hạ tạo nên công đứng vô lượng.

Võ Tắc Thiên vài thập niên ngạo thị thiên hạ không coi ai ra gì đột nhiên bị trận thế trước mắt dọa sợ, mở to đôi mắt nhìn đám người trước mặt, ngón tay run rẩy chỉ vào bọn hắn:

- Đường Hưu Đề, Tỉnh Ngạn Phạm! Trăm ngày xưa đối đãi các người không tệ, coi như tâm phúc của mình, các người rõ ràng đi theo bọn chúng phản lại trăm.

Đường Hưu Đề nghiêm nghị nói:

- Bệ hạ! Bọn thần quyết không phải muốn phản loạn! Bệ hạ truyền ngôi cho thái tử, lúc này bản thân tuổi tác đã cao yếu ớt nhiều bệnh, hợp tình lui lại hậu đình dưỡng lão, , bọn thần cũng vì bệ hạ suy nghĩ! Thử nghĩ những ngày này ra, bệ hạ bệnh nằm Trường Sinh Điện, hai tùy tùng làm loạn triều đình di hại thiên hạ. Đám người có hành vi phạm tội, việc xấu đó, người trong thiên hạ, người đời sau đều giận trên người bệ hạ. Bọn thần thật sự không muốn những chuyện tương tự phát sinh. Vì bệ hạ, bọn thần đành phải cả gan mạnh giǎn, xin bệ hạ thoái vị.

Đám người Diêu Sùng cũng nói:

- Bọn thần cũng vì bệ hạ, suy nghĩ vì xã tắc Đại Chu.

Ánh mắt ngốc trệ Võ Tắc Thiên nhìn những người này, sau nửa ngày không nói gì. Cuối cùng, rốt cục thở dài một hơi:

- Thôi! Gọi thái tử Lý Hiển, Lương vương Võ Tam Tư, cùng Thái Bình công chúa ...

Trong lòng mọi người một hồi đại hỉ trở thành!

Tảng đá trên đầu Tần Tiêu cũng hạ xuống, , ít nhất sẽ không bị tính toán thành mưu nghịch tạo phản rồi!

Sắc mặt Trương Đông Chi trầm tĩnh nói:

- Thái tử, Lương vương cùng Thái Bình công chúa, bọn thần đã đưa bọn họ tới bên ngoài điện chờ bệ hạ hạ chiếu.

Võ Tắc Thiên toàn thân không còn chút sức lực nào dựa vào long sàng, nàng lạnh lùng nhìn Trương Đông Chi:

- Còn truyền chiếu gì nữa, gọi bọn chúng vào.

Sau đó đám người thái tử tiến đến quỳ gối tại trước giường.

Võ Tắc Thiên yên tĩnh sau nửa ngày, ngữ khí thường thường tuyên bố:

- Lý Hiển, trăm mạng người kể từ hôm nay giám quốc xử lý công việc, thiện vị nhất sự, sự quan thiên hạ, mã hồ bất đích. (xử lý mọi chuyện trong thiên hạ, không thể qua loa) Chuẩn bị ngày lành để người đăng cơ xưng đế.

Lý Hiển đối mặt với Võ Tắc Thiên đã hình thành thói quen run run vui đầu không nói, lúc này toàn thân như bị sét đánh, kinh hoàng nói:

- Bệ hạ, nhi thần tài sơ học thiển, thực vô lực giám quốc. Mời bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!

Võ Tắc Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Thôi, quyết định như vậy đi. Tam Tư, Thái Bình, ngày sau, các ngươi muốn tận tâm phụ tá thái tử, không thể vọng sinh nhị tâm tự giết lẫn nhau.

Võ Tam Tư cùng Thái Bình công chúa quỳ xuống đất:

- Tuân chỉ!

Võ Tắc Thiên lại giương mắt nhìn đám người Trương Đông Chi bên ngoài một hồi rồi chậm rãi nói:

- Trương Đông Chi, Đường Hư Đê, Diêu Sùng, ngay hôm nay bắt đầu trừ bị sự tình thái tử đăng cơ không thể có sai sót!

Tam đại nguyên lão cùng kêu lên nói:

- Thần linh chỉ!

Võ Tắc Thiên lắc lắc đầu:

- Tốt rồi, trăm mệt mỏi, khanh và mọi người rời đi.

- Bọn thần cáo lui!

314. Chương 316: Tâm Cửa Nữ Hoàng (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 316: Tâm Cửa Nữ Hoàng (3)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Mọi người cuối cùng là nhẹ nhõm trong lòng, hướng ra ngoài thối lui. Tàn Tiêu xen lẫn trong những người này, cũng đi ra ngoài, nghĩ thầm cuối cùng là xong việc. Thay đổi triều đại. . . Không nghĩ tới, ta cũng có thể làm được việc này, mặc dù chỉ là tiên phong tay chân cùng dây dẫn nổ!

Đột nhiên, Võ Tắc Thiên lên tiếng:

- Tàn Tiêu, ngươi lưu lại, trẫm có chuyện nói với ngươi.

Trong lòng Tàn Tiêu nhảy dựng lên, hắn kiên trì đi đến trước mặt Võ Tắc Thiên chấp tay xá một cái:

- Bệ hạ ...

Võ Tắc Thiên ho khan kịch liệt, một cung nữ bên cạnh cầm mấy cái gối đầu lót đến sau lưng của nàng, lúc này nàng mới thư thái hơn một chút.

Tàn Tiêu trong lòng thẳng bồn chồn: không thể nào, ta chỉ là tiểu tốt, nói cái gì với ta?

Tàn Tiêu giương mắt nhìn Võ Tắc Thiên vài lần, thấy nàng hiện tại mới thật là người bảy tám chục tuổi, thần sắc, khuôn mặt đều già nua tới cực điểm, tánh mạng phẳng phất cũng chỉ còn lại có một tia khí tức, tùy thời khả năng tắt ngấm.

Trong lòng Tàn Tiêu ần ần có chút không đành lòng: Nói như thế nào, Võ Tắc Thiên đối với chính mình vẫn còn có chút ân tình đấy. Hơn nữa cho tới nay, nàng đối với ta cũng coi như chiều cố, thậm chí có thể nói có chút ít yêu thương cùng che chở.

Ta hiện tại đi theo Trương Đông Chi làm ra chuyện như vậy ra, thật có chút bạch nhãn lang (khinh bỉ) ... Cho dù ước nguyện ban đầu của ta là vì gạt bỏ hai tai họa là hai người. Nhưng mà sự thật chính là sự thật, chính mình trăm quan giết một mạch liễu chết tiến đến, còn lấy hết danh tiếng. . .

Tàn Tiêu cho rằng nàng muốn hỏi chuyện của bản án, không ngờ Võ Tắc Thiên ho một hồi, trầm giọng nói:

- Tàn Tiêu, ta biết rõ hiện tại trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì. Ngươi làm chuyện có lỗi với trẫm, trẫm nhất định ghi hận ngươi, thậm chí muốn xử tử ngươi đúng không?

Tàn Tiêu giương mắt nhìn Võ Tắc Thiên thấy ánh mắt của nàng trống rỗng, nhìn không ra bất luận phản ứng cảm xúc gì, nhất thời có chút buồn bực, hắn trầm mặc không nói gì.

Võ Tắc Thiên tiếp tục nói:

- Kỳ thật từ lúc ngươi phá án Giang Nam trở lại, trẫm vẫn suy nghĩ, ngươi sẽ trở thành con dao hai lưỡi. Làm việc thật tốt thì mọi việc đều thuận lợi; hơi có sai lầm, ngươi có thể đem trẫm lên đường hoàng tuyền. Không nghĩ tới, hôm nay quả nhiên ứng với dự đoán lúc trước. Tàn Tiêu, ta thu được di thư của Địch Quốc lão tiên cử một khắc này, trẫm đã biết rõ, ngươi cuối cùng không phải vật trong ao. Trẫm, kỳ thật không trách ngươi. Trẫm trong triều trà trộn nhiều năm như vậy, khắc sâu biết rõ, rất nhiều chuyện không thể chính mình quyết định. giống với, ta lúc đầu giết hai đứa con trai, một đứa con gái của mình cùng rất nhiều những người khác...

Trong lòng không khỏi Tàn Tiêu run lên: không trách ta, vậy lưu ta lại, nói với ta những lời này làm gì?

Tàn Tiêu cúi đầu nói:

- Bệ hạ, vi thần. . . Thật sự là làm cho bệ hạ thất vọng rồi. . .

Võ Tắc Thiên cười cười với vẻ mặt tái nhợt:

- Thất vọng? Cái gì là thất vọng? Trẫm luôn hy vọng ở người, vẫn luôn muốn người có thể làm lương thần Đại tướng. Ngày ấy người đánh bại đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết, trong lòng Trẫm kỳ thật thập phần cao hứng, rất muốn đem người gọi tiến vào cung ở trước mặt ban thưởng, nhưng mà thân thể trẫm thật sự là không khỏe .. Tần Tiêu, người biết không, đến từ nửa năm trước, người ở trước mặt gọi bốn chữ: “hoàng đế nãi nãi” thì ta đã không tự chủ coi người là con cháu... Thân tình, thân tình đâu, trẫm còn có cái gì thân tình đáng nói! Nhi nữ của Trẫm còn muốn giành ngôi vị hoàng đế, cùng trẫm lục đục đùa bốn quyền mưu! Hết lần này tới lần khác người không có quan hệ huyết thống nhưng trẫm lại cảm giác được sự thân tình.

Tần Tiêu không khỏi có chút khó hiểu, hần thì thảo nói: thân tình? . . . Từ trên người của ta? Nguyên lai nữ hoàng Võ Tắc Thiên nhìn như tâm như sắt đá, nội tâm cũng có một mặt cực yếu ớt ...

Tần Tiêu thấp giọng nói:

- Bệ hạ. . . Kỳ thật, ước nguyện ban đầu của Tần Tiêu không phải là muốn bức vua thoái vị, chỉ là muốn. . .

Võ Tắc Thiên vô lực khoát khoát tay, buồn bã lắc đầu nói:

- Đừng nói nữa. Trẫm biết rõ người kế tiếp muốn nói cái gì, đơn giản là Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông tai họa triều đình như thế nào, cấu kết giặc ngoại xâm như thế nào. Ngày hôm trước đám người Trương Đông Chi tới gặp trẫm lúc, trẫm vừa vận thân thể tốt hơn một chút, ngay tại ngự thư phòng liền đưa bọn chúng tiến đến. Không nghĩ tới, ba lão gia hỏa bọn hần lại là muốn liên danh bảo vệ người làm làm Đại Lý Tự Thiếu Khanh, đi thăm dò dân án. Trẫm lúc ấy liền suy nghĩ, bọn họ là không phải phát giác cái gì khác thường, muốn lợi dụng năng lực xử án của người thay họ là việc. Nhưng mà trẫm lại không thể không đáp ứng đám người, đồng thời cũng thật không ngờ, đám người tra được người bên cạnh trẫm. Thật đáng buồn ah! Trẫm rõ ràng một mực cũng không biết, hai người bọn họ gạt trẫm đã làm nhiều chuyện như vậy. Chỉ sợ trong thiên hạ, cũng chỉ có trẫm là không biết...

Tần Tiêu trầm mặc không nói, trong lòng liên tục thở dài: làm hoàng đế, thật là rất không có thú vị. Người bên cạnh sủng ái tín nhiệm cũng muốn chơi phản bội. . . Hoàng đế cũng là người, tìm bạn ở cùng cũng nhân chi thường tình. Chỉ là ai bảo nàng là hoàng đế? Hoàng đế làm sai sẽ khiến người trong thiên hạ phản nộ!

Võ Tắc Thiên nhìn thoáng qua Tần Tiêu, tiếp tục nói:

- Náo loạn như vậy một lần, một nhóm người muốn bắt đầu thăng chức rất nhanh, một nhóm người muốn đầu người rơi. Nhất triều thiên tử triều thần, đạo lý như vậy, ai cũng minh bạch. Tần Tiêu, đã trải qua chuyện lần này ở Giang Nam, trẫm xem như nhìn rõ ràng rồi, trên người của người, có năng lực cùng kiến thức cực khác thường nhân. Trẫm một mực kỳ quái, người bằng chừng ấy tuổi, tại sao lại có tâm trí như thế. ikienthuc.org

Tần Tiêu há to miệng nói:

- May mắn là có... Có phương pháp dạy bảo của Ân sư!

Trong lòng của toát mồ hôi nói: có một số việc, như là xuyên việt, đến từ tương lai thế kỷ 21, thật sự là đối với lão nhân gia ngài giải thích không rõ ràng lắm, không có ý tứ!

Võ Tắc Thiên lạnh nhạt cười khổ lắc đầu:

- Thôi. . . Trẫm coi như người là kỳ tài ngút trời a. Tần Tiêu, ở chỗ này chỉ có hai người ta và người, ta hỏi người một câu, người nói thật với ta: Người có phải đem Lý Tiên Huệ từ Giang Nam dẫn tới Kinh Thành hay không? Hiện tại, người xử lý năng xử lý như thế nào?

Trong lòng Tần Tiêu xiết chặt: như thế nào. . . Hỏi việc này rồi sao? Àm sao có thể nói! Đánh chết cũng không có thể nói thật ah!

Không để Tần Tiêu suy nghĩ nhiều, Võ Tắc Thiên tiếp tục nói:

- Người yên tâm, trăm cam đoan với người, tuyệt không truy cứu bất luận kẻ nào đắc tội. Đồng thời, trăm hiện tại cũng dùng thân phận hoàng đế nài nỉ hỏi người vấn đề này. Người biết không, kỳ thật, Tiên nhi là tôn nữ nhi trăm sủng ái nhất ... Trăm lúc ấy hạ thánh chỉ cũng đã lập tức hối hận, hơn nữa, một mực đều đang hối hận!

Tần Tiêu nuốt nước miếng một cái cổ lấy dũng khí, nhìn hoàng đế nài nỉ nói:

- Tiên nhi. . . Hiện tại đã là chính thể của Tần Tiêu!

315. Chương 317: Xuất Tẩn Phong Đầu (xuất Ra Danh Tiếng)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 317: Xuất Tẩn Phong Đầu (Xuất Ra Danh Tiếng)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Võ Tắc Thiên im im lặng lặng ngậy người sau nửa ngày, giống như cười mà không phải cười nhìn Tần Tiêu khiến trong lòng hắn không khỏi sợ hãi.

Võ Tắc Thiên ho khan phá vỡ trầm mặc giữa hai người. Tần Tiêu bước lên phía trước đem gối đầu thay nàng kê lót rồi đỡ nàng nằm xuống. . . Đúng lúc này, hắn cảm giác tựa như mấy năm trước, hầu hạ mẫu thân bệnh nặng trước giường bệnh. Nữ hoàng uy nghiêm lãnh khốc giờ phút này cũng không còn khí thế, chỉ giống như một bà lão bình thường bệnh nặng, mà còn là một bà lão không có thân nhân bên cạnh.

Võ Tắc Thiên ho đến vẻ mặt đỏ bừng, thật vất vả thở gấp một hơi, nhẹ nhàng khoát tay áo, Tần Tiêu lui về sau chấp tay đứng ở một bên.

- Tần Tiêu ... xem tại

Thanh âm của Võ Tắc Thiên khàn giọng:

- Vì sao, người cho trăm cảm giác luôn kỳ quái như vậy? Luôn không giống người bên cạnh trăm? Ngoại trừ ngự y, thị nữ, còn không có ai dám chủ động đến bên cạnh trăm thay trăm kê lót gối đầu. Người. . . Người cho trăm một loại cảm giác người từ bên ngoài tới.

Trong lòng Tần Tiêu phát lạnh: thật là lợi hại! Điều này cũng có thể cảm giác được! Ta thực chất bên trong chính là người của 21 thế kỷ, cảm giác đối với quân quyền, đẳng cấp không coi trọng bằng người hiện tại. Điều này .. giải thích như thế nào đây?

Võ Tắc Thiên nói tiếp:

- Kỳ thật, từ vừa mới bắt đầu ta biết ngay, người mang Tiên nhi theo bên cạnh. Chỉ là ta một mực không có thể hạ quyết tâm, đem bọn người xử quyết. Người biết không dựa theo tính tình trước kia của ta, các người cũng đã sớm chết oan chết uổng rồi. Chỉ là người già rồi, luôn đa tình rất, cho dù là giống như ta giết người vô số. Vì vậy, ta đem Thượng Quan Uyển Nhi phái đến Giang Nam, truyền đạt ý của ta. . . Chuyện tình từng làm qua hiện tại tổng nhớ lại để cho ta hối hận vạn phần. Kết quả là bà già tám mươi tuổi ta đây chỉ có thể cô độc nằm ở trong cung điện lạnh như băng, không người nào hỏi thăm, không người nào quan tâm. . . Ta cái gì cũng không có được, cái gì cũng đều đã mất đi! . . .

Võ Tắc Thiên nói xong, thời gian dần qua trở nên kích động lên, lại ho khan một hồi kịch liệt.

Tần Tiêu không khỏi có chút ngậy đại: đây là nữ hoàng bao trùm thiên hạ sao? Nàng hiện tại cũng tự xưng là ‘ ta ’, mà không phải ‘ trăm ’ rồi. . . Đúng lúc này, nàng ở đâu còn như một quân vương, rõ ràng là

một người đàn bà bình thường, đồng dạng cũng có cảm tình của con người, lo được lo mất, chỉ là khát vọng nhiều một phần thân nhân yêu mến cùng người tri kỷ.

Tần Tiêu dừng ở trước người Võ Tắc Thiên, chấp tay bái nói:

- Tội thần. . . Cảm tạ bệ hạ ân không giết, hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, tội thần một đời một thế, cảm hoài tại tâm!

Võ Tắc Thiên buồn bã lắc đầu:

- Không cần cảm ơn, Tiên nhi là hảo hời tử, ta cũng là nhất thời hồ đồ. Có lẽ chính là trời toan tính trên người, nàng rõ ràng sống sót, lại gặp người ở Giang Nam cùng các người tạo nên duyên phận như thế. Cổ có mây, phá kính khó tròn, nhưng mà một đoạn tội nghiệt của ta nghiệt, lại trời đưa đất đẩy làm sao cứu vãn trên tay người. Trong nội tâm của ta, kỳ thật. . .

Thanh âm Võ Tắc Thiên đột nhiên có chút nghẹn ngào, trên cổ rõ ràng có hai vệt nước mắt nhàn nhạt:

- Thật cao hứng, thật sự, thật cao hứng! . . .

Tần Tiêu kinh ngạc nhìn Võ Tắc Thiên, cảm giác trong lòng từng đợt có cảm xúc khác lạ, hần nhẹ nhàng mà nói:

- Bệ hạ, Tần Tiêu. . . Cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ hy vọng bệ hạ bảo trọng Long thể nhiều hơn, mau chóng khôi phục khỏe mạnh.

Võ Tắc Thiên chậm rãi gật nhẹ đầu:

- Tần Tiêu, ta bắt kể người hôm nay đã làm gì, ta đều không trách người. Bởi vì người trong triều đình trừ danh lợi thì nhiều hơn là muốn sống sót. Chuyện tình Tiên nhi ta một mực chôn sâu ở trong lòng không có nói với bất kỳ người nào. Người. . . Người tới đây!

Võ Tắc Thiên nhẹ nhàng vẫy vẫy tay.

Tần Tiêu chần chờ tiêu sái đến bên cạnh long sàng của Võ Tắc Thiên, thấp giọng nói:

- Bệ hạ có gì phân phó?

Võ Tắc Thiên hơi dời đi thân thể, đưa tay tìm được dưới đệm chăn, xuất ra một mảnh kim giản dài ước chừng một xích(0,33m) rộng bằng bàn tay:

- Tần Tiêu, hai ba năm trước, ta đi một chuyến đến Tung Sơn, hướng lên trời cầu phúc tiêu giảm tội nghiệt, giản này gọi là Trừ Tội Kim Giản. Hiện tại người cùng Tiên nhi trở thành thân, cũng là tôn tể của ta, tuy rằng hôn sự của các người không tiện lộ ra, nhưng mà ta đây rất cao hứng. Khối kim giản này ta tặng cho người và Tiên nhi, coi như hạ lễ tân hôn.

Hai tay Tần Tiêu tiếp nhận, rồi xem xét, đằng sau viết một hàng chữ: “Đại chu quốc chủ vũ chiếu hảo nhạc chân đạo trường sinh thần tiên, cần nghệ trung nhạc tung cao sơn môn, đầu kim giản nhất thông, hát tam quan cử phủ trừ vũ tội danh, thái phát canh tử thất nguyệt giáp thân sóc thất nhật giáp dần tiểu sử thần hồ siêu kê thủ tái bái cần tấu.” (Đại ý là: Đại Chu quốc chủ Vũ Chiếu tới ôn quảng kim giản, trừ tội danh. Giờ giáp thân, ngày Giáp dần...chấp tay bái lạy)

(Chú giải của người biết: Thực sự có vật này, đây là văn vật trân quý, hiện tại đang ở bảo tàng tỉnh Hà Nam)

Tần Tiêu kích động nói:

- Bệ hạ. . . Thần, thay Tiên nhi tạ ơn bệ hạ!

Trên mặt Võ Tắc Thiên cuối cùng xuất hiện vẻ mỉm cười:

- Người cùng Tiên nhi quả nhiên là một cặp trời đất tạo nên! Nàng có cơ hội một lần nữa làm người gả chồng như người, cũng Thượng Thiên ban ân. Ta cả đời giết người vô số, làm rất nhiều chuyện sai, hiện tại thoát vị trước khi chết, cuối cùng có cơ hội nho nhỏ đền bù, trong lòng cũng coi như ít có an ủi. Kỳ thật

ta một mực cũng rất muốn người làm quận mã hoặc phò mã, người lại chậm chạp không chịu đáp ứng, suy đoán cũng là bởi vì Tiên nhi a? Lại nói tiếp, người coi như là đại trưởng phu có tình có nghĩa! Tốt!

Trong lòng Tần Tiêu rõ ràng cũng có một loại cảm giác coi Võ Tắc Thiên như thân nhân, hẳn , chân thành nói:

- Bệ hạ ngài là nãi nãi của Tiên nhi thì cũng là nãi nãi của Tần Tiêu. Tôn nhi chỉ hy vọng hoàng đế nãi nãi có thể khỏe mạnh, trường thọ, chúng ta còn muốn ôm chặt trai đến cho ngài xem.

Võ Tắc Thiên lập tức lệ rơi đầy mặt, nghẹn ngào nói:

- Tốt, Tôn nhi. . . Chắt trai! Chuyện cho tới bây giờ, cuối cùng có người coi ta là thân nhân.... Tần Tiêu, ta thật sự cảm tạ người. . .

Tần Tiêu nhắc chân đi ra Trường Sinh Điện, tâm tình có chút trầm trọng. Nữ hoàng, nữ hoàng không ai bì nổi khinh thường thương khung nguyên lai cũng là da thịt có cảm xúc. Xem ra, quyền lực, ngôi vị hoàng đế, thật có thể đem một người bình thường trở nên có ý chí sắt đá giết người như ngóe. Một năm trước, ta ở huyện Bành Trạch trong thôn chỉ là một dân chúng thấp cổ bé họng bình thường, sinh hoạt vô lo một người ăn no cả nhà không đói bụng. Không nghĩ tới vào kinh một chuyến trở thành Võ Trạng Nguyên, có thể phát sinh nhiều chuyện tình như vậy, người chết ở trên tay của ta số lượng cũng không ít rồi. Mà ta làm những chuyện này chỉ có một mục đích: sống sót!

316. Chương 318: Xuất Tẩn Phong Đầu (xuất Ra Danh Tiếng) (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 318: Xuất Tẩn Phong Đầu (Xuất Ra Danh Tiếng) (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Bên ngoài Trường Sinh Điện, Lý Tự Nghiệp cầm chiến bào đỏ tươi tới cho Tần Tiêu. Lý Đa Tộ dẫn binh cấm vệ, chứng kiến Tần Tiêu đi ra, tam phẩm vũ Lâm tướng quân ngược lại tiến lên đây chào hỏi :

- Tần tướng quân, bệ hạ gọi người ở lâu như vậy là vì bản án của hai tên kia sao? Nàng biết rõ người tự tay giết hai người có trách tội người không?

Tần Tiêu chấp tay trở về đáp lễ, cười khổ lắc đầu:

- Không có, bệ hạ không có nói chuyện của hai người kia. Chỉ là kéo ta đi nói chuyện nhà...

Lý Đa Tộ ngăn cản cả người:

- Nói...chuyện nhà?

Tần Tiêu cười cười, gật gật đầu, xoay người cỡi Đạm Kim Mã:

- Lý tướng quân, ta trước mang các huynh đệ trở lại Tả Vệ Suất , cáo từ!

Lý Đa Tộ vừa chấp tay:

- Tần tướng quân tạm biệt! Có thể cùng tướng quân sống vai chiến một trận, thật sự là vinh hạnh của Lí mỗ.

- Lý tướng quân quá khách khí! Lý tướng quân mới là trụ cột của quốc gia Đại Chu ta, Tần Tiêu hà đức hà năng?

Khách sáo vài câu, Tần Tiêu hướng Trường Sinh Điện chuẩn bị lệnh tướng sĩ Tả Vệ Suất, hẳn vung tay lên:

- Các huynh đệ, thu binh hồi doanh!

Tần Tiêu vỗ ngựa, chiến bào màu đỏ tươi bào đón gió bay múa, sau lưng Lý Tự Nghiệp và Đặc Chung Doanh chặt chẽ đi theo sau lưng. Hai nghìn thiết kỵ uy vũ hùng tráng đi trên đường, rời khỏi Huyền Vũ môn.

Lý Đa Tộ nhìn bóng lưng đám người Tần Tiêu rời đi, hần chậm rãi lắc đầu, thở dài:

- Hổ tướng. . . Kỳ tài! . . .

Huyền Vũ môn lồng lộng, mặt trời đỏ lơ lửng trên cao, vạn đạo kim quang chiếu lên vết máu loang lổ ở cổng thành, cảnh tượng thê lương cùng bi tráng. Thủ thành vệ sĩ xa xa chứng kiến đám người Tần Tiêu thì mở cửa thành nổi lên trống quân. Mỗi người tướng sĩ Tả Vệ Suất ngẩng đầu ưỡn ngực, kể cả con ngựa dưới háng cũng khí phách hiên ngang, đặc ý phi phàm.

Một chuyển thiết kỵ ra bắc môn, tiến ra đường cái Trường An.

Hôm qua ban đêm, binh biến bão tố lập tức truyền toàn bộ thành Trường An. Hiện tại trên đường cái người ở thưa thớt, chỉ ven ven có mấy người đi đường cũng hốt hoảng bỏ chạy, có phần hương vị trong loạn thế. Tần Tiêu không khỏi lắc đầu cười khổ: trận này náo xuồng, có lẽ đã dọa những thần tử cùng dân chúng bình thường không có tham dự biến cố. Ta. . . Ta rõ ràng tự tay làm diễn viên chính để cho lịch sử phát sinh chuyển hướng chính biến đình sao?

Chu Tước hoàng thành cửa thành đóng chặt đề phòng sâm nghiêm. Tần Tiêu suất người tới dưới cổng thành, trên lầu lập tức đưa ra vô số cung nỏ:

- Hãy xưng tên ra, nếu không giết không tha!

Tần Tiêu đang chuẩn bị nói chuyện, trên cổng thành một người phẫn nộ quát:

- Lớn mật, còn không lui xuống! Đây là Tả Vệ Suất Tần tướng quân lĩnh Khải Hoàn chi sư đặc thắng trở về!

Tần Tiêu ngẩng đầu nhìn lên, là Lý Trọng Tuấn!

Lý Trọng Tuấn trên cổng thành, xa xa hướng Tần Tiêu chấp tay lạy dài, lớn tiếng nói:

- Mở cửa thành ra, nổi trống trợ nhạc, hoan nghênh Tả Vệ Suất tiến cung!

Đám người Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp nhao nhao xuống ngựa chấp tay đáp lễ.

Chu Tước đại môn bị mở ra, trống trận rung trời vang lên, tấu Khải Hoàn chi khúc! Tần Vương Phá Trận Nhạc quen thuộc.

Lý Trọng Tuấn áo bào màu vàng tự mình đi tới trước cửa thành lầu tới trước mặt Tần Tiêu, nắm tay của hắn vỗ vai Tần Tiêu nói:

- Hảo huynh đệ khổ cực! Mời vào thành.

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Điện hạ nói quá lời rồi.

Dứt lời hần vung tay lên:

- Tả Vệ Suất xếp thành hàng vào thành!

Lý Trọng Tuấn cũng trở mình lên ngựa, hơn nữa tự mình cùng Tần Tiêu đi chung.

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn cứ như vậy dẫn Tả Vệ Suất dọc theo Thừa Thiên môn đi qua Hồng Lư Tự, Ngự Sử đài, Thượng thư tỉnh, môn hạ tỉnh, đến trước cửa cung Thái Cực Thừa Thiên. Cửa cung mở rộng ra, hai bên chính tể hơn vạn binh mã, áo giáp ngăn nắp, binh qua lóng lánh, tinh kỳ phần phật, uy phong lẫm lẫm, là binh mã đông cung Hữu Vệ Suất.

Đỉnh đầu của binh mã có hoàng miện che, Lý Hiển đứng trên bảo tọa bước tới vài bước:

- Tần tướng quân, các tướng sĩ Tả Vệ Suất các người khổ cực rồi.

Đám người Tần Tiêu cuống quýt xuống ngựa quỳ xuống đất bái:

- Thái tử mời về bảo tọa!

Thái tử vài ngày sau là hoàng đế, rõ ràng dùng lễ tiết long trọng như vậy hoan nghênh Tần Tiêu cùng Tả Vệ Suất! Quân vương xuống bảo tọa nghênh đón chỉ dùng hoan nghênh sứ thần quốc gia hoặc là hoàng tộc quý thích.

Lý Hiển nhanh đi vài bước đến trước mặt của Tần Tiêu, tự mình nâng Tần Tiêu dậy:

- Chúng ái khanh đứng lên.

Tả Vệ Suất tướng sĩ đồng loạt mà đứng dậy:

- Tạ thái tử điện hạ!

Lý Hiển dắt tay Tần Tiêu đi về phía trước:

- Tần tướng quân lần này khôi phục Lý Đường giang sơn, người cùng Tả Vệ Suất công lao hàng đầu, ta sẽ không quên, ít ngày nữa ta ngồi lên long bảo sẽ ban thưởng trọng hậu.

Dứt lời Lý Hiển vung tay lên:

- Đông cung Vệ suất cho Tả Vệ Suất mở đường nhường đường.

Hơn vạn binh mã chỉnh tề tránh sang hai bên nhường xuất một con đường.

Lý Hiển nói với Tần Tiêu:

- Tần tướng quân, một đêm chém giết các tướng sĩ đều khổ cực. Người lĩnh bọn hần trở lại Tả Vệ Suất Phủ nghỉ ngơi đi. Trải qua trận này, Tả Vệ Suất đã nổi danh nhất trong Vệ suất của hoàng thành, là quân đội quang vinh nhất làm cho ta cảm thấy tự hào.

- Tạ điện hạ khích lệ!

Tần Tiêu chấp tay hành lễ rồi trở mình lên ngựa:

- Tả Vệ Suất hồi doanh!

Sừng trâu thổi lên, trống trận âm ầm, Tả Vệ Suất dưới nghi thức phô trương trước đó chưa từng có, đội ngũ chỉnh tề uy phong lẫm lẫm tiến vào Đông Cung Tả Vệ Suất phủ.

Trong lòng Tần Tiêu vẫn muốn nói: trong hoàng cung náo một hồi như vậy, ta xem như danh tiếng lên cao. Lại trở thành danh nhân rồi. Hoàng đế Võ Tắc Thiên trở thành hoàng đế Lý Hiển, xem ra nhân duyên của ta không tệ lắm...

Tần Tiêu tiến vào Tả Vệ Suất phủ, khi đặt móng lên cái ghế dựa lớn, lúc này hần mới cảm giác mình mệt đến không chịu nổi. Hai ngày hai đêm không có ngủ bốn ba văng lai tại Hà Nam, Lạc Dương cùng Trường An, lại chém giết một đêm như vậy.

Thật là muốn về nhà a...

Lý Tự Nghiệp cùng Điền Trân đều đến Suất phủ, mỗi người vui vẻ ra mặt, vô cùng lớn tiếng nói giỡn. Đi đến trước mặt Tần Tiêu vừa chấp tay nói:

- Đại nhân!

Tần Tiêu lười biếng khoát tay áo:

- Các huynh đệ đều ngồi đi, các người không phiền lụy sao? Ta ngồi trên lưng ngựa cũng muốn ngủ rồi.

Lý Tự Nghiệp cười ha ha nói:

- Một cái trứng thì có, ta không thấy phiền. mỗi ngày giống như vậy ta cũng không mệt mỏi, giết được đã ghiền lại có thể ra oai, những huynh đệ chúng ta đi theo đại nhân thật sự là danh tiếng vọt lên trời.

Điền Trân cũng cười to nói:

- Lý huynh nói đúng ah! Chúng ta Tả Vệ Suất lúc nào nghĩ tới có thể có vinh quang hôm nay, đây hết thấy đều là phúc của đại nhân.

Tần Tiêu cười toe toét miệng, cười ngây ngô vài tiếng:

- Các người cứ giỡn nữa đi, ta không còn khí lực, phải về nhà ngủ ngon rồi. A.... . . Truyền lệnh xuống, hôm nay Tả Vệ Suất toàn thể nghỉ một ngày, thao luyện cũng ngừng lại. Nhưng có một điều phải nhớ kỹ – không thể ly khai Tả Vệ Suất Phủ!

317. Chương 319: Bốn Nữ Nhân Một Bàn Bài

Chương 319: Bốn nữ nhân một bàn bài

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Lúc này hoàng thành cùng Trường An đều có chút loạn, không thể tùy ý đi ra bên ngoài gây chuyện.

Chúng tướng đại hỉ, đứng dậy cùng hô to:

- Đa tạ đại nhân! Mấy tháng không có nghỉ ngơi qua, cuối cùng có một ngày nghỉ rồi!

Tần Tiêu thở ra một hơi dài đứng dậy, quơ quơ cái cổ có chút cứng ngắc:

- Ta cũng nên. . . Về nhà nghỉ một lát rồi.

Đường cái chợ phía Tây ngày xưa đông đúc nhộn nhoppj thì giờ đây thưa người, thương nhân mọi nhà đóng chặt đại môn, không nói một tiếng nào. Ngẫu nhiên có mấy người đi đường, nhìn thấy Tần Tiêu mặc giáp phóng ngựa một thân là huyết, đều bị làm cho sợ đến cấp thiết vọt đến bên đường không dám nhìn. Trong lòng Tần Tiêu cười khổ một hồi: triều đình chính biến, trong kinh thành thì đều rối loạn mất đi vẻ náo nhiệt cùng yên ổn ngày xưa. Ai, vẫn là thái bình thịnh thế thật là tốt. Ngay cả động tiêu tiền Bách Linh Lung cũng đóng cửa rồi, Phong Nhị Nương biết rõ hai tên kia bị ta tru sát không biết sẽ có biểu lộ gì...

Trên đường ít người, ngựa của Tần Tiêu cũng đi cực nhanh, không bao lâu là đến cửa nhà. Vừa mới nhảy xuống ngựa, trong môn thì lao ra mấy người ra, vừa thấy là Tần Tiêu, cuống quýt quỳ xuống bái: xem tại

- Đại nhân!

Tần Tiêu xem xét, là Hình Trường Phong cùng Vạn Lôi mang theo mấy tướng sĩ Đặc Chủng Doanh! Tiến lên một tay nâng mấy người dậy, hần nói:

- Các huynh đệ cực khổ rồi!

Hình Trường Phong cười nói:

- Đại nhân nhanh mời vào phủ a! Phu nhân cùng song bào thai tỷ muội, còn có. . . Thượng Quan cô nương, đều một mực gấp ngóng trông ngài.

Tần Tiêu thấy vẻ mặt hần không khỏi cũng cười theo, hần ôm quyền nói với Vạn Lôi:

- Vạn Lôi huynh đệ, hiện tại có lẽ không có việc gì rồi. Huynh đệ Đặc Chủng Doanh và người của Tả Vệ Suất, hôm nay Tả Vệ Suất nghỉ, người dẫn các huynh đệ trở về đồng cung suất phủ nghỉ ngơi thật tốt."

Vạn Lôi vui mừng nói:

- Nghỉ? Thật tốt quá! Các huynh đệ mệt mỏi mấy tháng, còn không có đường đường chính chính nghỉ ngơi! Ta mang các huynh đệ trở về suất phủ.

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Tốt, đi thôi! Ta hôm nay cũng nghỉ ngơi một ngày, ngày mai người lại mang các huynh đệ Đặc Chủng Doanh đến quý phủ ta, có phần thưởng ah!

Vạn Lôi đại hỉ:

- Đa tạ đại nhân! Vạn Lôi đi!

Dứt lời hần phẩy tay với mọi người, mang theo tướng sĩ Đặc Chủng Doanh rời đi.

Tần Tiêu thở ra một hơi dài, vỗ bả vai Hình Trường Phong đi về phía nội viện:

- Trường Phong, lần này người lập được kỳ công ah! Ta nhất định thỉnh công với triều đình cho người làm đại quan.

Hình Trường Phong dừng lại bước chân, chấp tay nghiêm mặt nói:

- Đại nhân, Trường Phong không thích làm quan, tính tình của ta cũng không có thích hợp với chuyện đó. Làm bộ khoái cũng trở mặt cùng Huyện lệnh đại nhân, Trường Phong thậm chí đi theo bên cạnh đại nhân, có cơm ăn là đủ hài lòng rồi. Đại nhân ngàn vạn không nên tiến cử ta đi làm quan.

- Sao?

Tần Tiêu kỳ quái hỏi:

- Người. . . Không muốn làm quan sao?

- Không muốn!

Hình Trường Phong lắc đầu, chăm chú nhìn Tần Tiêu:

- Nguyên làm nô tại quý phủ của đại nhân, dù cầm roi, soi đèn, cuộc đời này cũng đã đủ rồi.

- Trường Phong huynh đệ...

Tần Tiêu nắm lấy tay Trường Phong:

- Đừng nói cái gì gia nô, cầm roi, soi đèn, Tần Tiêu ta cũng không thích bộ này. Kể từ hôm nay. Trường Phong chính là anh em ruột của Tần Tiêu ta, chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!

Hai tay Hình Trường Phong nắm thật chặt tay của Tần Tiêu, hần cảm khái nói:

- Đại nhân. . . Trường Phong, cao hứng! Cao hứng!

Tần Tiêu vui mừng vuốt sau lưng rắn chắc của hần:

- Được rồi huynh đệ! Sau này người chính là thân nhân của ta, ở lại nhà của ta đi, ta để Tiên nhi an bài nơi ở cho người. Ồ, mấy người Tiên nhi đâu?

Hình Trường Phong nói:

- Đều ở hậu đường tây viện cùng Thượng Quan cô nương.

- Bốn nữ đều cùng một chỗ?

Hình Trường Phong cười nhẹ nói:

- Cũng không phải. . . Từ một khắc này vào nhà đến bây giờ cũng lẩn lộn giang hồ cùng một chỗ không có tách ra đều quần quít lấy Thượng Quan cô nương nghe câu chuyện và giảng sự tích uy phong trong cung của đại nhân.

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Ba nữ nhân đã thành cái chợ, đủ bốn người có thể mở cái bàn chơi mạt chược rồi.

Hình Trường Phong nghi ngờ nói:

- Chơi mạt chược? . . .

Hai người đi đến hậu đường phía tây, Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Ta đã trở về!

Thanh âm vừa mới rơi xuống đất. Lý Tiên Huệ thì từ bên trong chạy ra, cũng bất chấp có người bên ngoài nhào vào trong ngực Tần Tiêu gắt gao ôm lấy hắn, còn nhẹ nhàng đá chân hắn:

- Lão công! Chàng rốt cục trở lại! Bình an trở lại! Thiếp đều lo lắng gần chết!

Dứt lời thì khóc lớn.

Hình Trường Phong lặng lẽ rời đi, Tần Tiêu chứng kiến bên cạnh đại môn chính sảnh Thượng Quan Uyển Nhi im im lặng lặng đứng ở nơi đó, vẻ mặt đoan trang cùng mỉm cười nhìn hắn. Tử Dịch dứ dứ lấy Mặc Y, cũng im im lặng lặng đứng ở nơi đó, vẻ mặt hai tỷ muội mừng rỡ cùng hy vọng.

Tần Tiêu ôm Lý Tiên Huệ, vỗ nhẹ lấy lưng của nàng:

- Được rồi, đừng khóc, ta đã bình an trở lại mà!

- Thiếp vui mừng mà!

Lý Tiên Huệ vụng trộm lau lau nước mắt:

- Chúng ta nghe Uyển Nhi nói, chàng mang theo Tả Vệ Suất từ Đại Minh cung Huyền Vũ môn một đường giết đi vào, thẳng đến Trường Sinh Điện, toàn thân đều là máu, thiếu chút nữa hù chết thiếp. Bây giờ nhìn thấy chàng bình yên vô sự, cuối cùng thiếp cũng an tâm...Chàng nhìn chàng đi, áo bào áo giáp hiện tại cũng đều là vết máu máu. Nhanh cởi ra đổi đi, thiếp gọi người đi giặt sạch, còn nữa Thượng Quan cô nương một mực chờ chàng đó, còn không mau đi qua ở cùng người ta.

Tần Tiêu nhẹ nhàng ho khan một tiếng:

- Ta bị nàng ôm chặt thế này làm sao mà đi? Nàng nhìn phía sau nàng một chút xem, ba đại mỹ nhân đang nhìn chúng ta đó.

Lý Tiên Huệ xấu hổ đỏ mặt, nhẹ nhàng từ trong ngực Tần Tiêu giãy giụa ra:

- Thiếp đi thay chàng giặt quần áo, sau đó chàng đi tắm đi, một thân mồ hôi và máu tanh sẽ phá hư không khí phòng này mất.

Tần Tiêu một phát bắt được tay của Lý Tiên Huệ nói:

- Loại chuyện này để cho hạ nhân trong phủ đi làm nha, nàng tới nói chuyện với chúng ta.

- Làm gì còn hạ nhân nào, bọn họ đều bận rộn đi nấu cơm rồi.

Lý Tiên Huệ giãy giụa tay:

- Hai ngày trước sát thủ đến giết mười cái hạ nhân, lại chạy đi một số, hiện tại không còn mấy người nữa. Chàng đừng quản thiếp...Đi sang đó đi!

Tần Tiêu nhìn bóng lưng Lý Tiên Huệ phiêu nhiên rời đi, cười nhạt nói: lại chủ động lảng tránh rồi, thật sự là lão bà tốt khoan hồng độ lượng, không ăn giấm chua.

Tần Tiêu đi đến trước mặt tam nữ nhìn các nàng đều vẻ mặt nóng bỏng nhìn mình, cười ngây ngô nói:

- Nhìn cái gì? Trên mặt ta có ghi chữ sao? Vào nhà a, ta muốn ngồi xuống hảo hảo uống chén trà, nghỉ ngơi một chút.

Mặc Y khẽ đẩy Tử Dịch một phen:

- Còn không mau lấy nước dâng trà đi.

- Ý. Để muội đi!

Tử Dịch gật đầu lên tiếng nhắc chân đi ra ngoài, nàng cười hì hì dựng ngón tay nói với Tần Tiêu:

- Đại anh hùng!

318. Chương 320: Bốn Nữ Nhân Một Bàn Bài

Chương 320: Bốn nữ nhân một bàn bài

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Sau đó bước nhanh chạy đi.

Ba người cười ha ha lên. Tần Tiêu vui mừng mà nói:

- Đúng là tiểu nha đầu thú vị, đây chính là lần đầu nàng khen ta!

Tần Tiêu muốn lên nâng Mặc Y, Thượng Quan Uyển Nhi nói:

- Để ta, người đi nghỉ ngơi đi, toàn thân là máu, ta nhìn...cảm thấy có chút run sợ trong lòng.

Tần Tiêu cũng sợ một chút: không tệ lắm, Thượng Quan Uyển Nhi hiện tại cùng hai tỷ muội Mặc Y cũng có thể cùng đều hòa hợp ở chung được. Ân, thật đúng là. . . cảnh tượng hoà hợp êm thấm yên ổn phần vinh a!

Tần Tiêu đi vào đại sảnh, cổ hết sức vút bỏ áo giáp trên người bỏ trên mặt bàn. Trên khải giáp có nhiều vết đao và mũi tên lưu lại, hẳn không khỏi nói:

- Phần thưởng của hoàng đế đúng là đẹp mắt, nhưng mà chất lượng thì tồi quá. Hôm nào phải cầm lấy đi sửa chữa mới được.

Thượng Quan Uyển Nhi vịn Mặc Y ngồi xuống, nhẹ đi tới bên cạnh Tần Tiêu, nàng ngẩng đầu lên, lẳng lặng mà nhìn hắn.

Tần Tiêu không khỏi giật mình:

- Nàng làm gì thế?

- Người còn nhớ rõ không. Trước kia đã đáp ứng chuyện của ta?

Thượng Quan Uyển Nhi bình tĩnh nói:

- Người đã nói, muốn cho Uyển Nhi ly khai hoàng cung làm nữ tử bình thường, trở thành nữ nhân của người. Hiện tại, người định làm như thế nào?

- Ah, cái này nha. . .

Tần Tiêu không khỏi có chút chuẩn bị không kịp, nhẹ giọng kinh hô một tiếng, sau đó nói:

- Lúc này đại sự chưa định, trên triều đình rất loạn đấy. Chuyện của nàng ... Tạm thời còn không xử lý rất tốt. Đêm qua trong nội cung rất nhiều cung nữ thái giám lạc đường phát hiện trong cung đang kiểm lại nhân thủ. Dùng thân phận hiền hách của nàng, hẳn sẽ có trong danh sách đăng ký vườn ngự uyển a.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng nhú mày, thất vọng ngồi xuống, thở dài:

- Ta biết ngay, chuyện của ta không dễ dàng hoàn thành như vậy. Lần này đại thần tướng quân tham dự biến cố, có vài mọi người đối với Uyển Nhi có chút thành kiến. Hiện tại bọn hắn đắc thế rồi. . . Đám người rất có thể khiến cho Uyển Nhi không có kết cục tốt ...

- Làm sao có thể?

Tần Tiêu cười to:

- Ta có thể cướp lại nàng từ trong tay hai tên kia, từ Trường Sinh Điện trong cứu ra. Còn không có bốn sự bảo vệ nàng không có việc gì sao? Uyển Nhi nàng cứ yên tâm đi, ta đã có kế sách!

Thượng Quan Uyển Nhi vui mừng nói:

- Kế sách gì?

Tần Tiêu lo nghĩ nói:

- Vũ Hoàng thoái vị, khẳng định chuyển nhà Lạc Dương, bên cạnh sẽ có yếu nhân chăm sóc. Dù nói thế nào, Lý Hiền là con của nàng, Vũ Hoàng chính là thái thượng hoàng, là tuyệt sẽ không lãnh đạm. Ta cho nàng về bên cạnh hoàng đế, để cho ngài che chở nàng, xem ai còn dám động nàng. Hơn nữa những đại thần tướng quân muốn đụng vào nàng, Tần Tiêu ta sẽ đưa một phong thiệp mời . . Hắc hắc! Ai dám không nể vài phần mặt mũi của ta.

- Tùy tùng của Vũ Hoàng. . .

Thượng Quan Uyển Nhi lẩm bẩm nói:

- Cũng chỉ có thể như vậy. Nhưng mà Vũ Hoàng. . . Vũ Hoàng băng hà thì sau đó sẽ ra sao?

Tần Tiêu lạnh nhạt nhưng mà khẳng định nói:

- Đến lúc đó, nàng có thể trở về bên cạnh ta.

Thượng Quan Uyển Nhi vội la lên:

- Vì sao không phải hiện tại? Ta thật sự không muốn ở trong cung thêm một ngày nào nữa.

Tần Tiêu thở dài một hơi, nói:

- Uyển nhi, chuyện tình trong triều, trong quân còn phức tạp, mọi sự chưa định. Địa phương an toàn tuyệt đối chính là Vũ Hoàng sắp xuống đài, đôi mắt của mọi người đều chăm chăm vào chỗ ấy, không có dám có hành động nào thiếu suy nghĩ. Tam Tư, Thái Bình công chúa cùng hai tên thân tín đều có tâm tư. Ta hiện tại tuy rằng lập được đại công có danh tiếng, nhưng mà nói cho cùng vẫn chỉ là cái vô danh tiểu tốt, không có năng lực bảo hộ nàng, nhưng nàng phải tin tưởng ta, không được bao lâu, ta sẽ để nàng về bên cạnh.

Mây đen trên mặt Thượng Quan Uyển Nhi nhàn nhạt, nhẹ nhàng mà gạt nhẹ đầu:

-Ta tin tưởng ngươi. Kỳ thật ta cũng biết, thời kỳ bất thường như bây giờ, với thân phận nhạy cảm như của ta thì sẽ tạo cho ngươi rất nhiều phiền toái không cần thiết. Uyển nhi minh bạch nên làm như thế nào, tần. . . Tần đại ca, ta biết rõ ngươi là đàn ông trọng tình trọng nghĩa, ta tin tưởng ngươi.

Tần Tiêu vỗ nhẹ nhẹ tay của Thượng Quan Uyển Nhi, sau đó nhìn thoáng qua Mặc Y lẳng lặng ngồi một bên, hần khẽ nói:

- Những chuyện phiền phức này, chúng ta không nói nữa. Đi thôi, ta nói ột người cách chơi thứ này.

- Là cái gì?

Hai nữ cùng kêu lên hỏi.

Tần Tiêu mang giấy bút tới, vẽ lung tung trên đó.

Thượng Quan Uyển Nhi ngạc nhiên nói:

- Ngươi vẽ cái gì vậy, một mảnh dài hẹp, từng vòng đầy, ồ, một vạn, hai vạn. . .

Tần Tiêu mặt mày hớn hở cười nói:

- Không có gì, làm phở chơi mặt chược thôi.

- Chơi mặt chược?

Tần Tiêu viết xong, cầm cho các nàng nhìn, sau đó nhanh chóng chạy đến trong phòng bếp tìm được một cây gỗ, ngồi xuống đình viện ở phía tây, xuất ra mã tấu sắc bén của Đặc Chứng Doanh phân phối như một thợ mộc chuyên nghiệp chém chém gọt gọt.

Lý Tiên Huệ cầm quần áo, Tử Dịch cầm nước trà đều đến rồi, tứ nữ tử ngạc nhiên vây xung quanh hần nhìn đồ vật kỳ lạ này.

Làm cả buổi, Tần Tiêu rốt cục làm ra một khối bài mặt chược, hần vui mừng kêu lên:

- Các nàng nhìn đi, đây là bài mặt chược, thứ tốt dùng để giải trí a! Đây là một vạn, mặt khác theo ta ghi trên giấy thứ tự là đồng tử, điều tử. .

Tứ nữ nghe được không hiểu ra sao, sau đó cùng kêu lên nói:

- Chơi như thế nào?

Tần Tiêu cười ha ha, hấn ngoắc Tử Dịch tới:

- Mang theo này khối bài mặt chược cùng danh thiếp của ta, mặt khác lại tiện thể lấy chút bạc làm trung gian gọi tên thự lệnh để hấn họa cái hình vẽ như thế này, làm cho ta một bộ bài mặt chược . Tuy rằng hiện tại dư luận xôn xao, nhưng ảnh hưởng trong hoàng thành không lớn. Hơn nữa có danh thiếp của ta thì hoàng thành sẽ thông suốt, ha ha!

Tử Dịch cầm lấy bài mặt chược cùng trang giấy tràn ngập hình vẽ, một bên hiếu kỳ nói:

- Đồ vật này thật là kỳ quái, nhưng có vẻ rất thú vị.

Lý Tiên Huệ vỗ nhẹ mảnh gỗ vụn trên người Tần Tiêu oán trách nói:

- Chàng nhìn mình đi, ở bên ngoài một mỗi hai ngày hai đêm, vừa về đến thì bắt đầu với thợ mộc. Hạ nhân nấu nước nóng rồi, đây là quần áo, chàng nhanh đi tắm, sau đó hảo hảo nghỉ ngơi một chút a.

Trong đầu Tần Tiêu lập tức hiện ra nhà tắm vô cùng thoải mái, âm thầm nắm lấy tay của Lý Tiên Huệ, hấn nói:

- Đến Tiên nhi, đắm bóp lưng cho ta, chúng ta cùng nhau tắm ah!

Lý Tiên Huệ lập tức mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt:

- Nói cái gì vậy, còn có khách nhân ở chỗ này đó!

Thượng Quan Uyển Nhi cúi đầu cười trộm vài tiếng, dịu lấy Mặc Y đi vào bên trong phòng:

- Chúng ta tiếp theo đi kể chuyện xưa a! Lại nói Pháp Hải, thật ra là cái con rùa đen con rùa tinh tâm nhân rất xấu, thấy Bạch nương tử cùng Hứa Tiên ân ái ái ái thì hòa thượng đầu trọc sinh lòng ghen ghét rồi mê hoặc Hứa Tiên để cho hấn bỏ Bạch nương tử. Bạch nương tử tức giận muốn nuốt các hòa thượng mập mạp Kim Sơn tự...

319. Chương 321: Tiểu Tư Tình Điều

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 321: Tiểu Tư Tình Điều

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu không khỏi nghe được cười : lộn xộn cái gì nha, ở bên trong Bạch Xà Truyện có như vậy sao? Rõ ràng cho thấy Thượng Quan Uyển Nhi nói bừa bịa đặt ah!

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng giỡn đùa:

- Đừng mà, thật nhiều người tại đây, thiếp xấu hổ lắm.

Tần Tiêu một tay ôm lấy nàng, xấu xa nói:

- Lão bà đại nhân, sợ cái gì mà! Ra đây, kỳ lưng cho ta cùng nhau tắm giặt rửa. Chúng ta kết hôn lâu như vậy, còn không có tắm uyên ương đâu.

- Được rồi được rồi, đừng nói nữa!

Lý Tiên Huệ e lệ giậm chân lôi kéo Tần Tiêu về phía nhà tắm:

- Thiếp sợ chàng rồi, tắm rửa thì tắm rửa.

Tần Tiêu cởi sạch sẽ xong liền nhảy thẳng vào trong thùng nước ấm đầy tràn, nhin không được mà kêu lên:

-Đúng là sướng khoái mà.

Nước ấm chảy ra từ trong miệng của tiên hạc bằng đá xối thẳng lên đầu, lên mặt, vừa ấm áp vừa sướng khoái, cơ thể mệt mỏi tới mức rã rời cùng với thần kinh đang căng thẳng lập tức được thả lỏng.

Lý Tiên Huệ cởi bỏ giày, để lộ ra đôi chân châu tròn ngọc sáng trắng nõn nã của nàng, đi tới bên cạnh hồ tắm giúp Tần Tiêu nhặt quần áo vắt lung tung lên, nhin không được mà thấp giọng ồ lên:

-Lão công, đây là thứ gì vậy? Khối kim phiến lớn quá!

Tần Tiêu ngâm mình trong hồ nước, nhắm mắt lại hưởng thụ dòng nước ấm xối thẳng xuống đầu mà nói:

-Là Vô Hoàng ban thưởng cho đấy, là lễ vật mừng tân hôn của chúng ta.

Lý Tiên Huệ bước tới vài bước ngồi xuống cạnh vai Tần Tiêu, đôi chân trần nhẹ nhàng nghịch nước:

-Hoàng đế.... nàng đã biết rõ chuyện của ta, chẳng những không trách cứ người mà ngược lại còn ban thưởng cho người nữa, thật đúng là kỳ quái!

Tần Tiêu duỗi một tay ra vuốt ve bàn chân ngọc của Lý Tiên Huệ, nói một cách thần nhiên:

-Hôm nay nháo hết một tràng chính biến xong, Vô Hoàng giữ ta lại, nói rất nhiều thứ. Trong đó cũng có chuyện liên quan tới người. Nàng nói.... Kể từ sau khi nàng hạ chỉ xử tử các người xong đều vẫn vô cùng hối hận. biết rõ người vẫn còn sống rất tốt thì nàng rất vui vẻ. hơn nữa, nàng kỳ thật đã sớm biết người vẫn ở bên cạnh ta rồi, một mực ẩn nhẫn không nói ra không phải là đã tỏ vẻ không tiếp tục truy cứu chuyện của chúng ta nữa đấy sao?

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng vuốt ve cái kim giản, suy nghĩ tới nhập thần:

-Kỳ thật, lúc trước khi xảy ra chuyện đó, Vô Hoàng đều rất mực thương yêu ta. Hơn nữa, mặc dù mọi người đều sợ nàng, nhưng ta lại không sợ, thường cùng nói đùa giỡn nói cười, nàng cũng như một người bà hiền lành một mực thương yêu ta. Chỉ là không ngờ tới. chỉ chọc giận nàng một chút. Hậu quả lại chính là.... Ai, không nói nữa. kỳ thật ta lại cảm thấy Vô Hoàng thật sự rất đáng thương. Người đã bảy tám mươi tuổi rồi, nhưng bên cạnh lại không có nổi một tri kỷ. như ta bây giờ đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện, sống trong nội cung cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Tần Tiêu thấy Lý Tiên Huệ lại nghĩ tới chuyện đau lòng lúc xưa liền nghịch ngợm đưa tay gãi lòng bàn chân của nàng, Lý Tiên Huệ liền bật cười khúc khích, lấy chân hất nước về phía Tần Tiêu, Tần Tiêu thuận thế ngồi bật dậy. một tay ôm lấy nàng, hai người nhất tề rơi tõm xuống nước.

-Ai nha, người làm gì vậy! Ta còn chưa cởi y phục cơ mà, ướt hết cả rồi!

Lý Tiên Huệ oán trách nhéo lỗ tai Tần Tiêu:

-Như vậy quá thô lỗ, báo hại ta sợ tới mức kêu to!

Bên trong màn hơi nước mờ mịt, Tần Tiêu nhìn thấy đôi má trắng ngần những vằn ửng hồng cùng với đôi mắt to lúng liếng của Lý Tiên Huệ. Nhin không được mà thắm cảm thấy một trận vui mừng, xộc tới hôn lên một nàng một cái. Lý Tiên Huệ giơ tay cản môi hấn lại, quay đầu qua chỗ khác:

-Đừng có đùa dai nữa, mau tắm rửa cho xong đi rồi đi ngủ sớm!

Tần Tiêu ôm Lý Tiên Huệ ngồi xuống, nước vừa vắn dâng tới bả vai của hai người, toàn thân Lý Tiên Huệ đã ướt sũng, phía sau áo tơ mỏng, da thịt mềm mại trắng nõn loáng thoáng ẩn hiện.

Lý Tiên Huệ phát hiện Tần Tiêu có chút không thành thật, trên mặt thoáng cái đã đỏ bừng:

-Người muốn làm cái gì vậy? Hoang đường. Không được đâu! Chỗ này là phòng tắm mà!

Tần Tiêu một tay ôm Lý Tiên Huệ, tay kia nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngoài của nàng một cách nhanh chóng, chỉ chừa lại một chiếc áo yếm màu hồng phấn che trước ngực, sau đó cười gian mấy tiếng, đưa tay dò vào trong chiếc yếm.

Lý Tiên Huệ xấu hổ nhăn nhó:

-Mau dừng tay lại đi! Mấy chuyện thế này sao có thể làm ở chỗ này được chứ... vạ nhất để người khác nghe thấy thì phải làm sao bây giờ?

-Vậy thì khóa cửa lại thôi, không sao hết.

Tay Tần Tiêu trượt một cái, cái yếm che ngực đã bị ném qua một bên, hắn cười xấu xa nói:

-Uyên ương nghịch nước nha, thú vị lắm đấy!

Lý Tiên Huệ xấu hổ vô cùng, trên mặt đã đỏ bừng bừng, một phát ôm chặt lấy Tần Tiêu, dán sát lên người hắn, không cho hắn nhìn thấy cơ thể mình, chôn đầu trên vai của hắn nói:

-Vậy mà ngươi cũng nghĩ được! Ngươi cũng đã một muốn chết rồi, vẫn là nghĩ ngợi dang hoàng đi, hơn nữa, ở đây không có cái kia!...

-Cái gì cơ?

Tần Tiêu biết rõ còn cổ hủ, miệng cười khúc khích.

-Thì chính là cái đó đó!

Lý Tiên Huệ xấu hổ khẽ nói:

-Chính là thứ mà không mang vào thì sẽ có thai đấy! Chúng ta bây giờ không tiện để có con, vẫn còn chưa công khai hôn sự mà...

-A, ngươi nói là ruột dê ấy à, thứ ấy dùng không thoải mái chút nào!

Tần Tiêu cười xấu xa,

-Vậy cũng được, tranh thủ tắm cho nhanh rồi đi về phòng thôi!

Lý Tiên Huệ giãy ra khỏi vòng tay của hắn, đi ra sau lưng hắn, nhéo lên lưng hắn một cái:

-Không đứng đắn chút nào! Ta đấm bóp cho ngươi nha, lần trước ngươi dạy ta một lần, xem thử tay nghề của ta bây giờ thế nào.

Tần Tiêu ngoan ngoãn xoay người lại, để Lý Tiên Huệ nhéo mấy cái trên vai, khẽ rên mấy tiếng:

-Thoải mái quá.... Không tệ, tay nghề cao hơn nhiều rồi.

Lý Tiên Huệ lập tức vui vẻ ra mặt, càng thêm ra sức xoa bóp. Từ Tiểu Nguyệt thả lỏng toàn thân một lúc, cơn buồn ngủ liền đánh úp lại, cứ nhiên cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Lý Tiên Huệ nghiêng đầu nhìn Tần Tiêu một cái, đau lòng đỡ hắn ôm vào trong ngực, thấp giọng ấp úng nói:

-Lão cộng.... người đã vất vả nhiều rồi....

Tần Tiêu phảng phất như đang nói mơ vậy:

-Không có gì hết, chính là nghĩ tới chuyện sinh vài đứa con là cảm thấy sợ rồi. nhất là nghĩ tới quá trình tạo ra ấy.

-Lại nữa rồi!

Lý Tiên Huệ vừa bực mình vừa buồn cười, vỗ nhẹ lên mặt hắn một cái: (.

-Được rồi, tắm nhanh lên rồi về ngủ một giấc đi. Ta không thể điên cùng với ngươi được, trong nhà vẫn còn khách nhân đây này.

Lúc Tần Tiêu tỉnh giấc, trợn mắt nhìn kỹ thì cư nhiên trời đã tối mịch rồi, trên cái bàn ở giữa phòng có đốt một ngọn đèn, không khỏi thở dài một hơi:

-Vất vả lắm mới được nghỉ ngơi một ngày, lại cứ thế mà ngủ quên mất, đúng là đáng tiếc! ngay cả quá trình vận động sản xuất con cái cũng không hưởng thụ được.

Nhảy xuống giường, ngáp một cái thật dài rồi duỗi thắt lưng cho bớt mỏi, khí lực toàn thân thập phần dồi dào, tinh lực dư thừa!

Tần Tiêu mặc quần áo chỉnh tề, đi ra đại đường, cư nhiên chẳng có bóng một người nào, không khỏi buồn bực nói:

-Mọi người đều đi đâu hết cả rồi?

Thanks

320. Chương 322 : Tiểu Tư Tình Điều. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 322 : Tiểu tư tình điều. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 322 : Tiểu tư tình điều. (2)

Hình Trường Phong nghe được thanh âm nên từ ngoài đi vào bên trong đại đường:

- Đại soái, ngài tỉnh rồi.

- A, Trường Phong huynh đệ.

Tần Tiêu cảm thấy kỳ lạ liền lên tiếng hỏi:

- Máy người Tiên Nhi đi đâu hết cả rồi?

Hình Trường Phong cười nói:

- Tây khóa viện ở hậu đường đó, hóng gió chơi mát chược gì gì đấy, còn mời cả người đánh đàn nhảy múa để xem nữa cơ, chơi vui lắm!

- Chơi mát chược?

Tần Tiêu không khỏi cảm thấy đau đầu, buồn bực nói:

- Các nàng chơi thế nào được nhỉ? Đi, đi xem một chút đi!

Mới vừa đi tới sân Tây khóa viện đã nghe được thanh âm của Tử Địch:

- Ha ha, bảy vạn và chín vạn, cộng lại là mười sáu điểm nha!

Thanh âm của một người khác, rõ ràng là của Thượng Quan Uyển Nhi:

- Ai nha, vạn khí của Tử Địch tốt thật đấy. Người xem ta này, một cái một vạn, cái kia hai vạn, cộng lại mới có ba điểm!

Tiếng của Mặc Y:

- Ta hai cái năm vạn nha! Các người nói đi, ai là lớn nhất!

Lý Tiên Huệ cười hì hì nói:

- Ta hai cái tám vạn!

Tam nữ đồng thời kêu to:

- Gì chứ hả, lại là người lớn nhất!

Tần Tiêu không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười: Đây là kiểu chơi loạn thất bát tao gì đây!

Đi tới đại sảnh của Tây khóa viện, thật sự là có nghệ kỹ đang đánh đàn ca múa. Bốn nữ nhân thì ngồi quanh một cái bàn, cao hứng bưng bưng chơi không biết mệt, nhìn thấy Tần Tiêu đi tới thì đồng thanh nói:

- Người tỉnh rồi sao!

Tần Tiêu đi tới bên cạnh bàn, nhìn mấy thứ trên bàn. Tất cả đều là con vạn, vừa cười vừa nói:

- Các người chơi kiểu gì thế này! Đồng tử với điều tử à? truyện copy từ

Tử Dịch nói:

- Ta nghĩ ra cách này đó nha! Mấy con cờ kia khó nhớ muốn chết luôn, mất cả buổi cũng chưa nhớ hết được! Còn mấy con vạn này thì dễ nhớ, dễ đếm, hắc hắc! Chơi một ván mười vạn tiền! Ai nha, toàn bộ đều bị một mình Tiên Nhi ăn hết! Ta cũng phải thua mấy lượng bạc rồi, ta mặc kệ, người phải đền cho ta!

Tần Tiêu cầm lấy một con mặt chược nhìn một hồi. Mấy con bài này toàn làm bằng xương trâu tốt nhất, hơn nữa chữ số bên trên đều được khắc vô cùng cẩn thận khéo léo. Tần Tiêu cười nói:

- Tử Dịch, dựa vào cái gì mà bắt ta đền cho người! Có chơi có chịu, còn trách được ai nữa?

Tử Dịch cười hắc hắc:

- Cũng đúng nha. Dù sao thì chìa khóa kho tiền cũng là do ta giữ, thế thì ta cứ cố mà thua, thua nhiều vào, mượn hoa dâng phật nha!

Tần Tiêu túm cổ Tử Dịch lắc mấy cái:

- Tiểu tham quan, coi chừng ta xử người bây giờ!

Sau đó liền ngồi xuống bàn:

- Tới, ta dạy các người cách chơi, cho các người thấy cái gì là mặt chược chân chính!

Lý Tiên Huệ đứng dậy, cười khê nói:

- Người ngủ suốt cả ngày hôm nay, cũng chưa ăn uống gì hết, ta đi nói nhà bếp chuẩn bị chút gì cho người ăn.

Tần Tiêu nắm tay kéo nàng ngồi xuống:

- Đừng có thắng rồi bỏ chạy nha, người ta sẽ bị mọi người mắng đấy! Tùy tiện gọi một hạ nhân nào đó đi lấy chút gì ăn là được, hôm nay ta sẽ dạy cho các người chơi mặt chược, chơi suốt đêm luôn! Tới đi, bây giờ mỗi người lấy ra mười lượng bạc đi trước đi, mỗi ván một lượng, người đầu tiên thua hết tiền thì phải ca hát ngâm thơ hay khiêu vũ múa kiếm gì cũng được, biểu diễn một tiết mục cho tất cả mọi người xem!

Hình Trường Phong đứng bên cạnh cười ha hả:

- Đại soái, ta tới nhà bếp gọi hạ nhân chuẩn bị thức ăn cho ngài.

- Lát nữa người cũng vào chơi cùng đi, Trường Phong! Lấy nhiều đồ ăn một chút, hâm mấy bình rượu ngon nữa, mọi người cùng nhau ăn đêm!

Tần Tiêu vui vẻ cười nói:

- Hiếm khi mới có thời gian nghỉ ngơi thế này, phải tranh thủ tận hưởng tiểu tư tình điều mới được! Ê, mấy cô nương các người đàn nhiều thêm mấy khúc, nhảy thêm vài điệu hay hay, kiểu nào mới lạ một chút ấy, sẽ được trọng thưởng!

Mọi người cùng nghi vấn, đồng thanh hỏi:

- Tiểu tư tình điều có nghĩa là gì?

Tần Tiêu cười ha hả:

- Không có gì, chính là.... Một cuộc sống sung sướng, với những ngày rất vui vẻ rất nên thơ ấy! Nghe ta chỉ đây này.

Bốn nữ tử đều chụm đầu lại, vây quanh người Tần Tiêu, cẩn thận nghe hắn chỉ dạy các loại quy tắc và kỹ xảo khi chơi mật chược, vất vả lắm mới hiểu được đại khái, hứng thú của mọi người đều bị khơi dậy, Tử Địch vỗ bàn:

- Tới đây, bắt đầu nhanh lên đi! Vận khí của ta hôm nay rất vượng, nhất định sẽ đại sát tứ phương!

- Xì.

Ba nữ nhân còn lại đều xì một tiếng khinh bỉ, Mặc Y cười nói:

- Người đứng là chúa liều mà, chưa gì hết mà đã khoát lác rồi! Để xem lát nữa người làm được gì nào!

Tần Tiêu cười ha hả đứng dậy:

- Được rồi, các người đánh đi, ta đứng bên cạnh chỉ đạo!

Bốn nữ tử thất thủ bát cước xào bài, sau đó lần lượt đánh, mơ hồ nửa ngày, Tần Tiêu chỉ các nàng bốc bài thật tốt, xếp ở trước ngực. Tần Tiêu đứng sau lưng Lý Tiên Huệ, nói cho nàng biết phải xếp bài thế nào, con nào nên đánh.

Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng kêu lên:

- Mau tới đây xem đi, bây giờ phải bốc bài thế nào, mau xem hộ ta đi!

Tử Địch cũng vội vàng vàng:

- Bài thế này thì phải làm như thế nào bây giờ?

Mặc Y mơ hồ:

- Ta cũng vậy, không hiểu lắm!

Tần Tiêu cười ha hả:

- Được rồi, đừng nóng vội, ta dạy các người đánh.

- Vậy không được nha!

Tử Địch cau mày nói:

- Nhất định cuối cùng sẽ là Tiên Nhi ăn bài, bọn ta chung tiền! Người nhất định sẽ thiên vị!

- Cứ yên tâm đi, không có chuyện đó đâu!

Đêm đầu thu, gió lạnh khê thoải, nước gợn lăn tăn. Trong Tây khóa viện vang lên tiếng đàn tranh du dương, khinh ca mạn vũ, một tràng tiếng cạch cạch cùng với tiếng cười đùa phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm, truyền đi thật xa, thì thoảng lại vang lên tiếng kêu sợ hãi của nữ tử:

- Oa, tự mặc rồi! Cuối cùng cũng có thất đồng rồi!

- Gì chứ hả, lại là Tiên Nhi ăn bài, ta đã nói rồi mà, có người sẽ thiên vị mà!

- Có trời đất chứng giám, ta không có thiên vị ai hết, Tử Địch người dám chơi thì dám chịu đi!

- Tử Địch, ta đã nói rồi mà, người khoát lác sớm quá!

- Tỷ tỷ người thật là nham hiểm, gà nhà mà lại bôi mặt đá nhau! Bà nó chứ, ta... ta hết tiền rồi!

Tam nữ đồng thanh kêu lên:

- Khiêu vũ đi!
- Không được!
- Vậy thì hát!
- Không có bài nào ta thuộc hết nguyên bài cả!
- Ngâm thơ cũng được!
- ... Ta, vậy để ta múa kiếm đi!... ai, đúng là xui xẻo mà!

Bốn nữ nhân chơi tới cao hứng bừng bừng, không bao lâu sau đều hiểu rõ mọi quy tắc chơi, Tần Tiêu mỉm cười vui vẻ đi ra ngoài đình viện tản bộ, thầm nghĩ: Cuộc sống như thế này thật đúng là an nhàn, vui vẻ! Lúc đánh giặc xong trở về, còn có thể mở một bàn tiệc trong nhà, nghe hát xem múa, có người ca hát, có người múa kiếm, còn có người ngâm thơ... thật đúng là cuộc sống khoái hoạt của đại Đường! Một tiểu tử nghèo bình thường xuyên viết mà tới đây, trong vòng một năm ngắn ngủn cũng có thể lẫn lộn tới địa vị như bây giờ, đúng là chỉ có một chữ thôi, sướng!

Một lát sau, hạ nhân đã chuẩn bị xong một bàn tiệc rượu đầy đủ ở lương đình trong Tây khóa viện, Tần Tiêu vỗ vỗ tay:

- Mấy con bạc, mau ra đây ăn khuya đi!

Bốn nữ tử đồng loạt đi ra, cười nói hớn hở thảo luận chiến quả: Tiên Nhi thắng đậm, chiến tích của Uyển Nhi với Mặc Y thì cũng bình thường.

Thanks

321. Chương 323 : Hoàng Thành Kinh Thiên Trụ. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 323 : Hoàng thành kinh thiên trụ. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 323 : Hoàng thành kinh thiên trụ. (1)

Tử Dịch là thảm nhất, thua tới mức mặt mày tái mét, cha mẹ cũng nhìn không ra!

Tần Tiêu gọi Hình Trường Phong cũng ngồi xuống, cũng mời cả lão hán Chung Diễn luôn một mực túc trực trong phòng chiếu cố Thiết Nô ra ngồi cùng một bàn. Mấy kỹ nghệ cùng đám hạ nhân cũng tự an bài bữa đêm nên đều lui xuống cả.

Tần Tiêu gơ một chén rượu lên:

- Mắt thấy sắp tới trung thu rồi, mấy người chúng ta khó khăn lắm mới ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm, coi như là ăn bữa cơm đoàn viên đi! Tới, cạn chung!

Mọi người cùng uống cạn một chén.

Tần Tiêu vui vẻ cười nói:

- Mấy người các ngươi đều là bằng hữu tốt nhất và người thân của Tần Tiêu ta. May mắn được quen biết với các ngươi thật sự là vinh hạnh lớn nhất của ta. Ta tuy là cô nhi, nhưng bây giờ tuyệt không cô độc,

mỗi ngày đều sống rất tốt, rất phong phú, rất vui vẻ! Cũng bởi vì có mọi người ở bên cạnh ta, ta kính mọi người một chung!

Thượng Quan Uyển Nhi uống xong một chung rượu, nói với vẻ cảm khái:

- Thúi mặc châu vi sườn nguyệt doanh, kim lô ngọc, giả phiếm lan anh. Tuổi trẻ niên niên thường hồ tất, trường trường cửu cửu nhạc thăng bình. Uyển Nhi tới nơi này cũng cảm thấy giống như đang ở nhà vậy, mỗi giây mỗi phút đều cảm thấy vô cùng vui vẻ, tất cả mọi người cũng giống như người nhà của ta vậy. Chỉ tiếc là Uyển Nhi ở lại không được mấy ngày thì phải trở lại cung điện lạnh như băng kia, ai...

Mặc Y nhẹ nhàng vỗ về tay của Thượng Quan Uyển Nhi:

- Uyển Nhi, người cũng đừng buồn. Đại nhân đã hứa với người là chẳng mấy chốc sẽ đón người về ở chung với mấy người bạn ta rồi, tới lúc đó nhất định sẽ không chia ly nữa!

- Đúng vậy, đúng vậy!

Tử Dịch cười hắc hắc vô cùng quái dị:

- Bốn người, vừa đủ một bàn tiệc rượu nha! Ta vẫn còn muốn báo thù nữa, người cũng không thể không tới được!

Tần Tiêu ngửa cổ uống hết một chung rượu, thích ý hít một hơi, trong lòng vui vẻ thầm nghĩ: Cuộc sống như thế, mới có chút ý tứ!

Sáng sớm hôm sau, Tần Tiêu khoác Minh quang giáp đã được lau chùi tới mức sáng bóng lên người, cúi xuống bên giường hôn lên trán Lý Tiên Huệ một cái:

- Lão bà, ta vào cung làm việc đây!

- Ừ, cứ đi đi...

Lý Tiên Huệ hai mắt nhắm nghiền, không nhướng lên nổi, mơ mơ hồ hồ cần nhân:

- Ta mệt muốn chết.... muốn ngủ thêm lát nữa, không hầu hạ người thay quần áo được, thực xin lỗi!

Tần Tiêu vuốt nhẹ gương mặt của nàng, cười khê:

- Không sao hết, ta cũng không phải què quặt tàn phế gì. Bây giờ mới biết mệt, ai bảo các người đánh mệt chược lâu như vậy làm gì!

- Người nói nghe hay lắm!

Lý Tiên Huệ mở to hai mắt, bữu môi phàn nàn với Tần Tiêu:

- Thân thể của người ta đều bị người lấn qua lấn lại tới mức không dậy nổi rồi đây!

Tần Tiêu cười hắc hắc, kề sát vào tai của nàng nói:

- Nhưng lúc sau... lại là chính người muốn mà!

Tần Tiêu cười ha hả mấy tiếng, cầm lấy khôi giáp sư man đầu đi ra cửa, vừa đi ra liền nhìn thấy hai người Hình Trường Phong và Vạn Lôi đứng trong sân, đang thấp giọng trò chuyện. Thấy Tần Tiêu đi ra, hai người nhất tề chấp tay hành lễ:

- Chào đại soái!

- Hai vị huynh đệ tới sớm thật đấy!

Tần Tiêu đi tới bên cạnh hai người:

- Đi thôi, cùng đi ăn điểm tâm sớm thôi.

- Đại soái!

Vạn Lôi nói:

- Mặt tướng đã ăn rồi, huynh đệ Đặc chủng doanh đều ở bên ngoài phủ, chỉ chờ đại soái thôi!

Tần Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Chờ ta, chờ ta làm gì?

Vạn Lôi cười nhẹ một tiếng:

- Lý Tự Nghiệp Lý tướng quân kêu chúng ta tới. Nói là bắt đầu từ hôm nay trở đi. Thân phận của đại soái đã không còn như trước, ra khỏi cửa nhất định phải có hộ vệ, vậy nên.... Đành để huynh đệ Đặc chủng doanh chúng ta đảm đương vị trí thân binh của đại soái.

- A, cái tên Lý Tự Nghiệp này!

Tần Tiêu cười nói:

- Lại còn biết chơi trò phô trương thanh thế! Không chừng chính là do cái lão cổ hủ Phạm Thức Đức kia dạy hấn. Được rồi, nếu như các huynh đệ đều đã tới đây thì gọi vào phủ hết đi. Huynh đệ Đặc chủng doanh mấy hôm nay đã lập được kỳ công, nếu không thưởng thì không được! Trường Phong, người tới hậu đường tìm Tử Định lấy chìa khóa đi.

Hình Trường Phong chấp tay rời khỏi. Tần Tiêu thì nói Vạn Lôi gọi các tướng sĩ Đặc chủng doanh đứng bên ngoài đi vào, chỉ lát sau đã đi tới hậu đường.

Tử Định dụi dụi đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, mang bộ mặt chưa tỉnh ngủ đi tới, vừa đi vừa ngáp. Tần Tiêu cười thầm trong lòng, nghĩ: Con ma cờ bạc này, tối hôm qua chơi tới phát nghiện, lôi kéo Mặc Y cùng luyện tuyệt kỹ đánh bài mãi không tha...

Tử Định đi tới bên cạnh Tần Tiêu, thấy có người ngoài ở đây nên cũng thi lễ một cái.

Sau đó sắp lại nhỏ giọng nói:

- Lại lấy tiền nữa! Lần trước lúc người kéo tả vệ ra ngoài huấn luyện đã lấy hết năm vạn quan rồi. Nếu cứ tiếp tục xài hoang như thế thì sẽ sớm cạn túi mất thôi!

Tần Tiêu nói:

- Không có chuyện đó đâu, cần tiêu thì phải tiêu thôi! Đợi qua khoảng thời gian này, ta sẽ nghĩ vài biện pháp để các người kiểm soát nhiều tiền.

Tử Định nhếch miệng gật đầu:

- Được rồi, việc này ta cũng không quản được. Ta chỉ biết mỗi một chuyện là kể từ sau khi tới kinh thành này thì tiền tiêu ngày càng nhiều, trước sau tốn hết gần mười vạn rồi. Lần này lại cần bao nhiêu đây?

Tần Tiêu giơ lên ba ngón tay.

- Ba ngàn quan?

- Không. Ba ngàn lượng.

- Nhiều bạc như vậy sao?

- Không phải bạc... là hoàng kim!

Tử Định buồn bực trừng mắt liếc Tần Tiêu một cái, mở cửa kho phòng ra, thấp giọng mắng một câu:

- Bại gia chi tử!

Tần Tiêu cười khê:

- Dùng để khen thưởng ấy huynh đệ Đặc chủng doanh. Người ta đây chính là lấy mạng ra chơi trên chiến trường. Cũng nên được thưởng một chút chứ! Tiền tài là vật ngoài thân, hết rồi có thể kiếm lại được. Nhưng mạng mà mất rồi thì chẳng làm ăn gì được nữa đâu.

Tần Tiêu gọi Hình Trường Phong và Vạn Lôi cùng vào trong kho phòng khiêng hai rương vàng ra, nói với bọn họ:

- Cầm lấy cái này đi chia ấy huynh đệ đi. Theo quy cũ mỗi người một trăm lượng. Phần của Lý Tự Nghiệp và Điền Trân thì ta sẽ tự mình mang tới đưa cho bọn họ, các huynh đệ cũng cực khổ nhiều rồi. Cầm lấy ít tiền này, muốn dùng thế nào thì cứ dùng thế ấy.

Vạn Lôi nói:

- Đại soái... hoàng kim được thưởng lần trước cùng với ngân lượng được phát mỗi tháng cũng đủ để các huynh đệ dùng rồi, cái này....

Tần Tiêu vỗ tay Vạn Lôi cười ha hả:

- Mấy huynh đệ Đặc chủng doanh ăn khổ gấp trăm lần, hoàn thành nhiệm vụ mà người khác không cách nào tưởng tượng được, được thưởng số ấy cũng là chuyện đương nhiên. Đất kinh thành này là hổ ăn tiền, không có tiền thì nửa bước cũng khó đi, nhiều thêm chút tiền cũng chẳng phải chuyện xấu gì, có thể sống tốt hơn một chút, đây cũng là chút tâm ý của ta, không cần phải nhiều lời nữa, cầm lấy chia cho các huynh đệ đi!

Hình Trường Phong cười nói:

- Đại soái. Ta không cần đâu. Ta ngày nào cũng đi theo đại soái, ăn mặc không lo, cầm tiền cũng chẳng có chỗ nào để tiêu!

- Bớt nói nhảm đi! Tiền lấy hết cho ta. Sau này người định không cưới vợ mua nhà à? Tới lúc đó người sẽ biết có bao nhiêu thứ cần phải chi tiền!

Hai người cầm vàng chia cho tướng sĩ Đặc chủng doanh, mọi người tự nhiên đều vô cùng vui mừng, cảm tạ Tần Tiêu đã ban thưởng.

Thanks

322. Chương 324 : Hoàng Thành Kinh Thiên Trụ. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 324 : Hoàng thành kinh thiên trụ. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 324 : Hoàng thành kinh thiên trụ. (2)

Mấy tướng sĩ Đặc chủng doanh hôm nay đều đổi thiết giáp hàng ngày, mỗi người mặc áo giáp chỉnh tề, tinh thần vô cùng phấn chấn, cuối tuần mã xếp thành đội hình, đi theo Tần Tiêu ra khỏi nhà, đi về phía hoàng cung. Tử Dịch đứng ở đại môn nhìn theo bóng lưng của bọn họ, buồn bực ném một câu:

- Đúng là đồ bại gia chi tử, tiêu tiền như nước mà!

Trải qua nguyên ngày hôm qua chinh đồn và xử lý, hoàng thành lại khôi phục vẻ chỉnh tề cùng trang nghiêm nhưng không kém phần hào phóng khi xưa, chỉ là vẫn mơ hồ lộ ra một cỗ không khí nặng nề đầy áp lực, trên mặt mỗi viên quan đều bao phủ một tầng mây đen, trong nụ cười đều mang theo vẻ cứng nhắc và sợ hãi.

Lúc Tần Tiêu dẫn theo tướng sĩ Đặc chủng doanh nghênh ngang đi vào thì có rất nhiều quan viên đang vội vã ‘đi làm’ đều tự giác đứng sang một bên nhường đường, mấy người có quen biết còn chấp tay hành lễ chào hỏi:

- Tần tướng quân sớm!

Tần Tiêu mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng lắm, phô trương như vậy, tổng cho người ta cảm giác như một loại tiểu nhân đắc chí đi rêu rao khắp nơi, chẳng khác nào hành vi của Võ Ý Tông trước kia, vì vậy liền nói với Vạn Lôi:

- Huynh đệ, ngày mai không cần huynh đệ đi theo hộ vệ cho ta, làm vậy thì quá mức phô trương, không được ổn cho lắm.

Vạn Lôi đành đặc nói:

- Làm thế này thì có gì sai? Lấy danh vọng cùng thân phận của đại soái bây giờ, có ba mươi thiết giáp hộ vệ cũng là chuyện bình thường! Nói không chừng sau khi thái tử đăng cơ còn phong người làm vương công, thường cả đội xa giá cơ!

- Đừng có nói bậy!

Tần Tiêu nói:

- Bây giờ là thời điểm nhạy cảm, vẫn là đừng nên gây chuyện nhiều mới đúng.

Đến Vệ soái phủ, Lý Tự Nghiệp cùng với Điền Trân đang thao luyện cho binh sĩ, thấy Tần Tiêu tới liền nhất tề quỳ hồi hô to một tiếng đại soái theo thường lệ. Tần Tiêu khoát tay ý bảo bọn họ cứ tiếp tục thao luyện, sau đó đi vào trong Vệ soái phủ.

Vừa mới vào trong phủ, đập vào mắt hắn chính là nhìn thấy trên bàn của mình chất đống đủ thứ đồ, Tần Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Máy thứ này là gì đây?

Điền Trân tiến lên một bước:

- Đại soái, đây là bái thiếp.

- Bái thiếp?

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Của ai?

- Rất nhiều người! Đưa tới đầu tiên là của các đại soái, phó soái và tướng quân của mấy soái phủ khác trong đông cung, còn có tả hữu xuân phường, chiêm sự phủ, ngay cả bái thiếp mời tới nhà riêng cũng có.

- A. Có ý tứ.

Tần Tiêu đi tới bên cạnh bàn, thuận tay cầm một cái lên nhìn: Thái tử gia Lệnh tự Lệnh Phí Quang, quan tứ phẩm. Lại một tờ khác: Thái tử hành tự phó Đỗ Thành Quốc, tứ phẩm.... tất cả đều là mấy vị đại quan đông cung và tướng quân mà hắn chưa từng gặp.

Tần Tiêu cầm sổ con không chút để ý, tùy ý lật xem vài cái, trong lòng thầm nghĩ: Ta tới đông cung làm việc cũng mấy ngày rồi, đáng lẽ ra phải là ta nên tới bái phỏng mấy vị ‘tiền bối’ này mới đúng, hiện tại lại thành trái ngược, triều đình hôm nay đúng là húng một cơn gió to, đám cỏ đầu tường này liền lập tức bay tứ tung!

Đúng lúc này, cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, đại lý tự Phạm Thúc Đức cầu kiến. Tần Tiêu liền gọi hắn vào, Phạm Đức Thúc vui cười hơn hớn bái lễ mấy cái:

- Đại nhân, ti chúc mừng mừng chậm trễ, đại nhân ngài ngàn vạn lần đừng trách tội ti chúc nha! Chỗ này là bái thiếp bên đại lý tự gửi cho đại nhân, ti chúc cố ý đưa tới cho đại nhân xem qua.

- Lại có bái thiếp?

Tần Tiêu không khỏi cười khở:

- Lấy ra cho ta xem xem.

Bái thiếp của đại lý tứ thì lại càng nhiều hơn nữa, hồng lư tự, ngự sử đài, tông chính tự, thái sử giám, quân khí giám, ngay cả tác giám, thậm chí là ti nông tự chẳng chút liên quan gì cũng có người gửi bái thiếp tới,

phần lớn đều là ‘Cửu ngưỡng đại danh đã lâu nhưng chưa kịp báỉ phỏng’, ‘Mong ngài thứ tội’, ‘Giúp đỡ nhiều hơn’ các loại.

Tần Tiêu nghe mà cười ha hả:

- Đúng là có ý tứ! ta là một tướng quân tả vệ nho nhỏ mà đã như vậy thì quý phủ của Trương Giản Chi và Đường Hưu Cảnh không phải cũng bị giẫm tới mòn cả bậc cửa hay sao?

- Còn không phải như vậy sao.

Phạm Đức Thúc mỉm cười nói:

- Mấy người Trương đại nhân cùng Đường đại nhân, Diêu đại nhân mấy ngày hôm nay có thể nói là sút đầu mẻ trán, triều đình bề bộn trăm bề, biết bao nhiêu việc lớn nhỏ đều cần bọn họ bắt tay xử lý...

Tần Tiêu nghe ra ý tứ trong câu nói của Phạm Đức Thúc: Nhất triều thiên tử nhất triều thần.

Hiện tại tam đại nguyên lão đang nắm quyền, mắt thấy sắp nổi một hồi sóng gió. Mấy tên tâm phúc thân tín hai lòng trước kia tự nhiên là không có kết cục tốt. Trong triều đình, sắp tới sẽ thay đổi rất nhiều người, thậm chí thì bãi chức quan bị lưu đày, thậm chí là chém đầu, cũng có kẻ xoay người một bước lên mây, gà chó thăng thiên.

Tần Tiêu thở dài một hơi:

- Cái này cũng không liên quan gì tới ta. Ta cùng lắm chỉ là một tướng quân nho nhỏ, chẳng còn địa vị hay chức quyền gì ở đại lý nữa.

Lý Tự Nghiệp bước lên, làm ra vẻ mặt thần bí:

- Đại soái, lão Lý ta ngày hôm qua uống vài chung với vài vị tướng quân, giống như nghe được vài tin đồn.

- Người thích hóng chuyện như thế từ khi nào vậy? Nói đi, là tin đồn gì.

Lý Tự Nghiệp cười hắc hắc:

- Nghe nói là việc đầu tiên thái tử muốn làm lúc đăng cơ chính là bổ nhiệm đại soái làm chức hữu Kim ngô đại tướng quân, Bắc Nha đại đô đốc, chỉ huy tất cả cấm vệ quân trong hoàng thành!

- A!

Tần Tiêu nhin không được mà sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó đứng phắt dậy:

- Đó không phải chức vụ của Võ Ý Tông lúc trước sao? Bất quá là đổi thành Hữu kim ngô, lúc trước hẳn là Tả kim ngô... Lý Tự Nghiệp, tin tức này người nghe được ở đâu vậy, đúng là tin đồn bậy bạ!

- Chỗ tin cậy nha!

Lý Tự Nghiệp cãi lại:

- Ngày hôm qua trên bàn rượu còn có chiêm sự thái giám của chiêm sự phủ ở đó cơ mà! Lời của hắn lúc nào cũng thực tới tám phần nha?

- Chiêm sự phủ?...

Tần Tiêu lẩm bẩm thầm nghĩ: Mặc dù hiện tại thái tử đã là giám quốc rồi, nhưng vẫn chưa chính thức đăng cơ, có chuyện gì cần thương nghị cũng phải có thái giám của chiêm sự phủ theo sát ghi lại, tất cả quân lệnh đều phát ra từ nơi này, tin tức của mấy người này tự nhiên không thể là giả được... bắc nha đại đô đốc! Chẳng trách ở đây có cả báỉ thiếp của mấy tên ngưi nhân như tướng quân Vũ lâm vệ Lý Đa Tộ và Kính Uẩn, hóa ra là ta bấy giờ sắp trở thành người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ rồi, ha ha ha!

- Sao lại náo nhiệt thế này, mọi người đều có mặt đông đủ ở đây nha!

Một tên cao lớn cười to đi vào soái phủ, Tần Tiêu vừa thấy Lý Trọng Tuấn! Liền cùng chúng tướng nghênh đón:

- Vệ vương điện hạ!

Lý Trọng Tuấn cười ha hả, khoát tay nói:

- Các huynh đệ không cần phải đa lễ như vậy. Tầm tướng quân, bốn vương hôm nay chính là cố ý tới chúc mừng người đây!

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Ta thì có việc gì mà chúc mừng?

- A, người vẫn còn chưa biết! Ta nói cho người biết cũng được.

Lý Trọng Tuấn đứng dậy ngồi xuống ghế:

- Ngày hôm qua, phụ vương ta cùng tam đại nguyên lão và mấy trọng thần triều đình khác đã nghị luận cả ngày, trong đó có một chuyện liên quan tới người.

323. Chương 325 : Một Bước Lên Trời. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 325 : Một bước lên trời. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 325 : Một bước lên trời. (1)

- Chuyện gì vậy?

Hứng thú của Tần Tiêu cũng đã bị khơi lên, hỏi tiếp.

- Khụ, là như vậy!

Lý Trọng Tuấn hẳn giọng một cái:

- Bọn họ thương nghị cả ngày, rốt cuộc cho ra kết quả chính là Đường Hưu Cảnh kiên trì đòi bỏ nhiệm người làm binh bộ thị lang, hẳn nói vị soái tài như người hẳn là nên điều tới bộ binh xử lý công vụ, thay hẳn phân ưu; chỉ huy lực vệ của đông cung, thiên kỵ và vũ lâm vệ, đây là ý của phụ vương ta. Có người hộ giá thì hẳn cũng yên tâm hơn. Sau đó ấy à, Trương Giản Chi và Diêu Sùng đề bạt người lên làm hữu kim ngô tướng quân, đây mặc dù chỉ là một chức quan hư danh, nhưng phẩm hàm thì vẫn có, có thể được bổ nhiệm làm bắc nha đại đô đốc. Cho nên, kết quả cuối cùng chính là: bổ nhiệm người làm binh bộ thị lang, bắc nha đại đô đốc, hữu kim ngô đại tướng quân!

Trong lòng Tần Tiêu đột nhiên rớt cái đập:

- Còn thêm một chức binh bộ thị lang nữa... vậy ta bây giờ cũng thành trọng thần tam tỉnh lục bộ như đám người Đường Hưu Cảnh, Diêu Sùng và Trương Giản Chi rồi sao? Cách chức tể tướng chỉ một chút thôi, nếu như không phải còn có vị thượng thư như Đường Hưu Cảnh ở đây thì thị lang ta đây chính là tể tướng rồi còn gì. Tam tỉnh lục bộ của đại Đường, bình thường không cần phải nghe lệnh thượng thư, trừ phi là người có uy vọng cực cao, công huân trác trứ như Đường Hưu Cảnh...

Chức quan này, đối với lý lịch cùng độ tuổi của ta mà nói thật sự là chút thái quá.

Chẳng trách lại có nhiều bái thiếp như vậy nha!

Chúng tướng tất cả đều mừng rỡ, cùng kêu lên:

- Chúc mừng đại soái!

Lý Trọng Tuấn cười ha hả đứng dậy:

- Các Tướng quân tả vệ suất lần này đều được trọng thưởng! Nói theo cách của Lý Tự Nghiệp chính là trực tiếp thăng lên làm đại soái tả vệ suất, những người còn lại đều được thăng một cấp! Điền Trân và Vạn Lôi hình như đều thành đại soái của lực vệ suất. Trong lực vệ soái thì ở đây đã chiếm tới ba vị rồi! Mấy người còn lại đều là tướng quân dưới trướng của bốn vương lúc trước.

Tần Tiêu nháy mắt suy nghĩ một chút, vừa cười vừa nói:

- Vệ vương điện hạ, theo như lời người nói, không tới mấy ngày thì chúng ta đều phải gọi người một tiếng ‘thái tử điện hạ’ rồi sao?

- A? Ha ha ha.

Lý Trọng Tuấn cười ha ha.

- Vẫn là Tần huynh đệ thông minh! Đây là chuyện nhà của ta mà cũng bị người đoán ra được. Không sai, phụ vương đã quyết định chỉ định ta làm hoàng trữ thái tử, chẳng bao lâu thì chủ nhân của đông cung này sẽ đổi thành ta!

Tần Tiêu cùng chúng tướng nhất tề hành lễ nói:

- Chúc mừng điện hạ!

Lý Trọng Tuấn cười ha ha:

- Bốn vương đã nói qua, các huynh đệ không cần phải đa lễ như vậy! Từ nay về sau các huynh đệ đi theo bốn vương, bốn vương nhất định sẽ không bắt đãi mọi người! Huống hồ gì các người bây giờ đã thành trọng thần trong triều, là cây đại trụ chống trời của hoàng thành, bốn vương cũng không dám chậm trễ các người đây này!

Tần Tiêu cười to nói:

- Điện hạ ngài cũng thật là biết nói đùa!

Lý Trọng Tuấn cũng cười lớn một hồi, kéo Tần Tiêu một cái:

- Đi, ta dẫn các người tới một nơi!

- Tới chỗ nào vậy? Ra vẻ thần bí như vậy!

- Cứ tới đó rồi sẽ biết ngay thôi!

Lý Trọng Tuấn không nói một lời thả Tần Tiêu ra rồi đi ra ngoài, hai người cưỡi ngựa rời khỏi đông cung, chạy thẳng về phía vương thành.

Tần Tiêu ghì chặt ngựa:

- Điện hạ, đây là đi tới nơi nào vậy, bây giờ có thể nói được chưa?

- Sao hả, lúc đối mặt với thiên quân vạn mã không thấy người hoảng hốt chút nào, bây giờ lại sợ rồi sao?

Lý Trọng Tuấn cười thần bí nói:

- Kỳ thật, ta cũng là bị người ta nhờ vả phải mời người tới đó.

- Được người nhờ vả?

Tần Tiêu nghi hoặc một hồi:

- Ai lại có胆 lượng đánh tiếng nhờ vả người? A ta biết rồi, là A Man!

- Ha ha! Chính là hần!

Lý Trọng Tuấn cười nói:

- Ta đang muốn dẫn người tới thập vương trạch đây, tới Lâm Truy vương phủ của hần. Tần huynh đệ, lẽ nào người không cảm thấy kỳ lạ sao, mấy hôm nay Trường An và hoàng thành huyền ảo thành như vậy, cả nhà Tương vương lại vô cùng yên tĩnh. Trừ bỏ Tương vương ra thì ngay cả năm công tử của hần cũng

không có tên nào lộ mặt ra ngoài cả, tự nhiên cũng bao gồm cả A Man trong đó! Lẽ nào người không muốn tới xem sao?

- A? Theo như người vừa nói thì đúng thật là có chuyện như vậy. Sau khi A Man rời khỏi nhà ta tới nay chúng ta cũng chưa từng gặp lại.

Tần Tiêu vung roi ngựa:

- Đi thôi, tới lâm trụ vương phủ nhìn xem.

Hai người thúc ngựa đi qua đại đạo Chu tước đã vắng lặng gấp mấy lần so với khi xưa, không bao lâu sau đã tới Lâm trụ vương phủ của nhà thập vương. Cửa phủ quả nhiên là đóng chặt, trước cửa cũng không có tên tiểu tư nào đứng canh cửa đón khách.

Lý Trọng Tuấn xoay người xuống ngựa, chạy tới trước cửa phủ dùng sức đập cửa, ầm ầm rất dọa người, giống như là muốn đập cho đổ cả đại môn vậy. Tần Tiêu không khỏi lắc đầu cười khổ, Lý Trọng Tuấn nói:

- Người không biết đâu, đám người trong phủ này nhất định đều kéo tới tới hậu viện hết cả rồi. Không dùng sức một chút thì không ai nghe thấy đâu.

- Kéo hết tới hậu viện làm gì?

- Đợi lát nữa chẳng phải người sẽ biết sao!

Lý Trọng Tuấn đập cửa rầm rầm một hồi như hô sơn gọi biển, cuối cùng cũng có một thái giám ra mở cửa, mở ra một khe nhỏ, nhìn thấy Lý Trọng Tuấn mặt mũi đầy vẻ không kiên nhẫn thì cuống cuống mở cửa ra:

- Vệ vương thứ tội, Tần tướng quân thứ tội! Người trong phủ đều tới hậu viện hết cả rồi nên nhất thời không nghe thấy tiếng kêu cửa.

Lý Trọng Tuấn hừ lạnh một tiếng quát:

- Bớt nói nhảm đi, ra phía sau dẫn ngựa đi!

Dứt lời liền vẩy vẩy tay gọi Tần Tiêu, cất bước đi vào vương phủ.

Tần Tiêu đuổi theo hai bước, hiếu kỳ hỏi:

- Tên A Man này trốn tới hậu viện để làm gì đây?

Lý Trọng Tuấn nói:

- Người không biết đâu. Tương vương nguyên bản vốn có sáu đứa con, Long Đế chết sớm, bây giờ còn lại năm huynh đệ. Năm huynh đệ bọn họ ấy à, ta thật sự không phải hâm mộ thường đâu! Tình cảm huynh đệ quả thực là vô cùng tốt! Từ nhỏ đã không nghe thấy bọn họ đánh nhau hay tranh giành thứ gì hết. Hiện tại trưởng thành cả rồi, chỗ ở trong vương phủ cũng xây cùng một chỗ, hậu viện hợp thành một mảnh, có hình dạng như một đóa hoa mai, hơn nữa còn thông với nhau. Năm huynh đệ bọn họ, khi không làm gì thì đều tụ lại một chỗ uống rượu hàn huyên với nhau, phẩm thơ nghe hát, chơi gà chơi cầu. Có tiền thì cùng tiêu, có việc thì cùng làm. Tần huynh đệ người nói thử xem, huynh đệ như vậy, trong hoàng tộc các đời có phải là cực kỳ hiếm thấy hay không?

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Đúng là rất hiếm có. Lần trước ta tới phủ Tương Vương một lần, thấy Tương Vương diện hạ đối nhân xử thế đều rất hòa khí, không hề kiêu căng. Tin là năm vị công tử của hắn cũng ít nhiều bị hắn ảnh hưởng?

- Ai, còn phải nói, ta thật sự rất hâm mộ A Man! Nếu như cha ta... ai, không nói nữa.

Lý Trọng Tuấn thở dài, nói với giọng vô cùng ghen tỵ:

- Tương Vương tuy là cũng từng được đăng cơ một thời gian ngắn như cha ta, cũng đều bị Võ Hoàng phế truất.

Thanks

324. Chương 326: Một Bước Lên Trời. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 326: Một bước lên trời. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

- Nhưng ngược lại chính là cả nhà bọn ta đều bị lưu vong, cả nhà Tương Vương hẳn thì lại an an ổn ổn ở lại kinh thành, người nói có kỳ quái hay không?

Tần Tiêu cười khê:

- Cái bản lãnh trang bức này của Tương Vương đúng là đã đạt tới cảnh giới mà người thường không ai làm nổi rồi! Có lẽ là Võ Hoàng cho là hẳn là một kẻ vô hại nên mới giữ hẳn lại kinh thành. Nói thế nào thì cũng là hoàng tự. thế cho nên... khụ, liền tới phiên cả nhà người xui xẻo.

Lý Trọng Tuấn buồn bực nhíu mày, thấp giọng tố khổ:

- Ta nói rồi mà, đều tại phụ thân của ta nhu nhược quá mức. Lại còn... còn quá mức hồ đồ nữa! lúc ấy làm không ít chuyện mờ ám, chọc giận Võ Hoàng nên mới thành như vậy. không nói nữa, nói nữa thì trong lòng ta lại càng tức tới nghẹn chết! Người có biết mấy ngày hôm nay chúng ta ở trong hoàng thành huyền nào tới điên khùng thì cả nhà Tương Vương đang làm gì không?

Tần Tiêu cười:

- Ta chỉ biết là không phải đi giết người thôi.

- Ha ha! Tần huynh đệ thật biết nói đùa.

Lý Trọng Tuấn cười nói:

- Nửa đêm hôm qua, ta cũng là ở không tới buồn chán nên tới phủ A Man một chuyến, mới biết là năm huynh đệ bọn họ, cộng thêm Tương Vương, mấy hôm nay đều lẫn lộn chơi trò ‘đá banh’ mà người chế ra. Một nhà già trẻ cả ngày không bước ra khỏi cửa một bước, đóng chặt cửa chính từ chối không gặp khách, suốt ngày tụ tập wor hậu viện để đá cầu!

Tần Tiêu nhin không được mà chặc chặc mấy tiếng cười nói:

- Mấy người nhà này đúng là tài tình thật đấy! Chắc lại là chiêu của Tương Vương, muốn để cho cả nhà bọn họ cách xa chuyện triều đình rồi đây.

Lý Trọng Tuấn cũng nhếch miệng, nói:

- Nhắc tới Tương Vương, ta thật sự cũng rất bội phục. Chỉ mỗi bổn sự ‘ẩn nhẫn’ kia thôi, ta có luyện thêm mấy trăm năm nữa cũng không thể nào luyện thành được. Mới ngày hôm qua thôi, phụ vương ta mời Tương Vương tới đông cung, nói là muốn để Tương Vương làm ‘thái úy’ một trong tam công, coi như đáp tạ công đức của hắn đã nhường chức vị thái tử cho phụ vương ta lúc phụ vương ta được Võ Hoàng gọi về từ Lư Lăng Vương. Nhưng Tương Vương người ta ấy à, chính là liều chết không chịu tiếp nhận đã đành, còn từ chối luôn cả chức vụ ngự sử đại phu luôn, hiện tại không có cái quan hàm nào, chính là một vương gia hữu danh vô thực. Còn mấy vị công tử nhà hắn, kể cả A Man, tuy rằng đều đã tới tuổi khai phủ trí thự rồi, nhưng cũng chỉ là một Quận vương nho nhỏ, quản lý không được bốn trăm hộ. Lần này cha ta chuẩn cho cả nhà bọn họ được bảy trăm hộ, trở thành ‘đại quốc’ vương gia, nhưng mà bọn họ ấy, tất cả đều giống hệt như Tương Vương, nói thế nào cũng không chịu tiếp nhận. bọn họ đó nha, đây là đang tị hiềm, không muốn bị cuốn vào trong triều đình phân tranh.

Tần Tiêu cười ha hả, lắc đầu tự nhủ: thần trang bức, lại còn bồi dưỡng được thêm mấy tiểu thần...

Hai người tạm thời rời đi, Lý Trọng Tuấn mang theo Tần Tiêu một đường đi tới hậu viện, trên một mảnh sân lớn khoáng đạt, thật đúng là dựa theo bản vẽ của Tần Tiêu, biến thành một sân bóng, lại còn có lớp cỏ tinh tế nữa. tuy rằng không bằng phẳng chính tề bằng sân bóng chính quy, nhưng cũng rất giống. tường viện đối diện đúng là giống như Lý Trọng Tuấn đã nói, có mấy cánh cửa lớn thông nhau, từ nơi này đi ra chính là dinh thự của bốn vị vương khác. Dựa vào bức tường là một dãy hành lang gấp khúc lập mái đổ tười, cùng một đình nghỉ mát lớn, bày biện vài cái bàn, có mấy người đang ngồi đó đùa giỡn, uống rượu nói chuyện.

-Ái cha, vừa đúng lúc bọn họ nghỉ giải lao!

Lý Trọng Tuấn cười nói:

-Tần huynh đệ người xem, đó không phải là A Man sao? Mặc bộ đồ cụt ngắn giống như người, cả ngày đá bóng, đá tới mức đổ một thân mồ hôi thối. vị công tử văn nhã cách hần gần nhất chính là đại ca Lý Hiến, trước kia gọi là Lý Thành Khí. Người này không còn gì để nói, quả thực chính là một Tương Vương thứ hai, một tên tuyệt thế đại hảo nhân, cho tới giờ cũng chưa thấy hần đổ mặt to tiếng cãi nhau với ai cả, cũng không đánh mắng hạ nhân. Người cầm bầu rượu ngồi đó chính là nhị công tử Lý Thành Nghĩa, bình thường thì hần hợp tính với ta và A Man nhất, nguyên nhân chủ yếu là vì thích uống rượu vui đùa. Hơn nữa, hần cũng rất rộng lượng, nếu như người gặp phải hần trên bàn rượu thì ngàn vạn lần phải cẩn thận đấy! Nhìn thấy người đang cầm tranh chữ xem kia không? Tứ công tử Hoài vương Long Phạm. tên này cũng không đơn giản, rất thích thơ từ văn nhã, là một tay hảo tự đấy, vẽ tranh cũng rất chuyên nghiệp. Ngay cả Trương Húc cũng khen hần là một đại tài tử! về phần người nhỏ tuổi nhất ngồi đằng kia chính là ngũ công tử Long Nghiệp, tuổi tuy còn nhỏ nhưng lại rất nghe lời, chưa bao giờ nghịch ngợm gây sự, ưu điểm lớn nhất chính là thành thật! Mấy huynh đệ bọn họ, bình thường đều rất thương yêu vị đệ đệ này.

Tần Tiêu nghe Lý Trọng Tuấn thiệu về huynh đệ nhà Lý Long Cơ quen thuộc hết như lòng bàn tay, không khỏi nở nụ cười:

-Xem ra người và nhà A Man đúng là không phải quen thuộc bình thường nha!

-Còn phải nói sao.

Lý Trọng Tuấn lại thở dài một hơi,

-đều là huynh đệ một nhà, ta có lời gì cũng không cần phải giấu diếm. ta là thứ xuất, không phải do chính thể sinh ra, cho nên.... Bình thường ta đều không thể tới đông cung, cũng không thể chơi đùa cùng mấy huynh đệ tỷ muội khác, ngược lại lại chơi khá thân với A Man, thường xuyên đi chung với hần. Lại nói, lần này nếu như không phải vì ta là trưởng tử, hơn nữa lại góp phần tham dự chính biến thì vị trí thái tử này cũng sẽ không có phần của ta! Cũng như nói Lý Khỏa Nhi ấy, còn muốn liều mạng làm Hoàng thái nữ, thật đúng là tức chết người!

Tần Tiêu nghe xong mấy lời này của Lý Trọng Tuấn, trong lòng không phải run lên một cái, sững sờ trầm nghĩ: Lý Khỏa Nhi? Cái tiểu sát tinh này! Tại sao lại không nhớ tới chuyện của nàng ta chứ? Thôi rồi! Ta nháo một hồi như vậy, lại may mắn chó ngáp phải ruồi thành ra giống như trong lịch sử, làm cho Võ Tắc Thiên thoái vị, Lý Hiến đăng cơ, Lý Khỏa Nhi sau này không phải cũng là hàm ngư xoay mình bay lên trời sao? Trước đây lại đắc tội với nàng ta như vậy, đau đầu quá....

-Huynh đệ người làm sao vậy? xem tại

Lý Trọng Tuấn thấy Tần Tiêu đứng tại chỗ ngây người ra thì không khỏi nhú mày.

-Ta biết rồi, người đang nghĩ tới chuyện của Khỏa Nhi chứ gì? Đừng lo lắng quá, còn có một thái tử tương lai là ta ở đây, nàng còn có thể gây nên sóng to gió lớn gì được cơ chứ! Hơn nữa.... hiện tại ngay cả phụ vương còn phải nhờ người hộ giá, cho người quản lý tất cả binh mã trong hoàng thành, Khỏa Nhi mà dám gây sự thì cũng không dám quấy tới chỗ của người đâu.

Tần Tiêu bên ngoài chỉ có thể gật đầu mỉm cười, trong lòng trầm nghĩ: thân hay không thì cũng là tình cốt nhục. Tên Lý Hiến này chịu khổ cực nhiều năm như vậy, trước mấy chuyện trọng đại cũng chỉ nghĩ tới vợ con trước tiên. Nếu như hần trở thành hoàng đế, sự sủng ái dành cho nữ nhi bảo bối là Lý Khỏa Nhi này nhất định là không còn gì bằng.

Thanks

325. Chương 327: Trận Cầu Diên Cuồng (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 327: Trận Cầu Diên Cuồng (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Ta dù có quyền có thể cỡ nào đi nữa thì cũng chỉ là thần tử, làm sao vượt qua được loại sủng nữ hoàng thất như nàng ta? Một cánh tay còm thì làm sao bẻ được chân người. hiện tại xem ra dùng địa vị và quyền lực của ta, cho dù không có nguy cơ gì lớn thì nháo tới nháo lui cũng đủ một chết rồi.... chuyện này, thật đúng là chuyện cấp bách phải giải quyết ngay!

Đúng lúc này, Lý Long Cơ một đường đi thẳng tới chỗ hai người, tới trước mắt hai người mới giả vờ giả vịt thi lễ một cái:

-Ồ kìa, đây không phải là thái tử sao, thần thất lễ!

Lý Trọng Tuấn bĩu môi hừ lạnh một tiếng, học theo bộ dạng của Lý Long Cơ đáp lễ lại:

-Ta còn tưởng là ai chứ, hóa ra là Sở vương điện hạ, thất lễ thất lễ!

Toàn thân Tần Tiêu không khỏi nổi đầy da gà :

-Thái tử, Sở vương, hai người các người đứng là đủ chưa rồi. A Man, người thế nào mà lại biến thành Sở Vương rồi thế?

Hai tên vương gia cười to một hồi, Lý Trọng Tuấn mới nói:

-A Man tuy là cự tuyệt chuyện mwor phủ phong ấp, nhưng chuyện phong hào này nói thế nào cũng không thể xưng hô kiểu vừa nghe đã biết như Quận vương lúc trước được, vậy nên phụ vương ta liền định phong cho hấn làm Sở Vương. Không quan trọng gì cả, đối với chúng ta mà nói thì hấn vẫn là A Man trước kia.

Lý Long Cơ cười nói:

-Hai vị huynh trưởng đều là người bận rộn, như thế nào lại rảnh rỗi tới quý phủ của tiểu đệ thế này?

Lý Trọng Tuấn tương hấn một cú:

-Xem người nói mấy lời chói tai này mà cũng không ngại khó nghe! Thế nào hả, không có chuyện gì thì bọn ta không thể tới đây được à? Nói cho người biết đây, hôm nay bọn ta chính là để ăn tiệc uống ké của nhà người đây!

-Ha ha!

Lý Long Cơ cười ha hả,

-Được lắm! Không phải chỉ là thêm hai đôi dưa thôi sao! Vừa đúng lúc mấy vị huynh đệ của ta hôm nay cũng đều tới đây cả, chính là tới chơi banh đấy, lần trước ở Bách Linh Lung người có nói cho ta biết sơ sơ về cách chơi, ta vẫn còn chưa hiểu lắm. hôm nay vừa hay, người cũng tới đây, tự mình dạy bọn ta đi!

-Được thôi!

Tần Tiêu cũng tâm huyết dâng trào, làm bộ muốn cởi bỏ khôi giáp trên người, nhưng giữa chừng lại giật mình:

-Ta còn phải tới đông cung canh gác nữa! Ta không phải vương gia như các người, chuyện gì cũng vung tay bỏ mặc thỏa sức chơi đùa, ta là người làm công nha!

-Người làm công?

Hai người sững sờ một chút, chẳng hiểu gì hết. Lý Trọng Tuấn vỗ tay Tần Tiêu nói:

-Còn canh gác cái rắm gì nữa! Lần này triều đình hỗn loạn như nồi cháo heo, tất cả mọi chuyện đều do tam đại viên lão cùng các trọng thần thương lượng giải quyết, người chen chân vào thì làm được gì? Huấn luyện? Đừng có giỡn! nhiều phó soái, lang tướng như vậy mà chuyện gì cũng cần người nhúng tay vào thì cần bọn họ làm gì nữa? TRận cầu này người cứ an tâm mà chơi, cố sức mà chơi! Chơi tới ngày thái tử đăng cơ thì người lại chuẩn bị tới ngồi trong đại đường Bắc Nha mà hô mưa gọi gió đi!

Tần Tiêu nhếch môi cười nói:

-Làm như vậy có ổn không đấy? Nói thế nào thì mỗi ngày cũng nên tới chiêm sự phủ báo danh cho có thì mới được.

-Báo danh?

Lý Trọng Tuấn khịt mũi, hừ lạnh một tiếng:

-Còn báo ‘cộng long’ ấy (Báo danh - Họa mao, thời xưa quan lại hay tới báo danh vào thời mao, bạn này chơi chữ nói thành Họa Mao - Báo Long)! Mấy tên thái giám chiêm sự kia bây giờ mà nhìn thấy người thì không chừng còn nằm bẹp xuống đất gọi người một tiếng ông nội. Người không tới đó báo danh lẽ nào bọn họ dám bẹp xẹp gì sao, trừ phi là không muốn làm tiếp!

-Báo long? Nói rất hay, nói rất hay! Câu này ta rất thích nghe!

Tần Tiêu cười ha hả,

-Ta nói trước nha, ta mà biến thành hư hỏng đều là do các người dạy cả đấy! đi thôi, chơi thì chơi, mặc kệ mấy chuyện khác, còn có ai chưa biết chơi trò này không? Ngày mai ta liền gọi vài huynh đệ tả vệ tới, chia đội ra đá, chúng ta thi đấu một trận chính quy!

Lý Long Cơ vừa nghe liền trợn mắt:

-Thi đấu? Thi ‘cộng long’ ấy! đá banh với mấy tên tả vệ đặc chủng doanh hết như hung thần của người à? Ta thà không đá còn hơn! Vạn nhất ăn một cú ‘phi xẻng’ của bọn họ thì chân ta khỏi mơ tới chuyện lành lặn nữa!

Ba người cùng cười lớn, đi lại về phía đình nghỉ mát.

Lý Long Cơ khê huých Tần Tiêu, đổi lại giọng điệu đứng đắn, thấp giọng nói:

-Đại ca, lần này người dương danh lập vạn, thăng quan tiến chức, thậm chí có thể nói là một bước lên trời, tiểu đệ quả thực rất vui mừng. Bất quá có lời này vẫn phải nói, ngày có lúc sáng lúc tối, trăng có khi tròn khi khuyết, phạm là làm gì, cũng phải nên chú ý điệu thấp một chút thì hơn!

Tần Tiêu nháy mắt nhìn Lý Long Cơ mấy cái, khê gật đầu:

-A Man nói rất đúng.... Mấy chuyện này, ta nhất định sẽ chú ý.

Lý Trọng Tuấn tò mò quay đầu lại hỏi:

-Hai người các người to nhỏ xầm xì chuyện gì đó?

-Nói cộng long!

Hai người trằm miệng một lời.

Trong lương đình, Tương Vương Lý Đán đang mặc y phục thường ngày, nhìn thấy Lý Trọng Tuấn và Tần Tiêu đi tới thì đứng dậy mỉm cười:

-Trọng Tuấn, Tần Tiêu, các người tới rồi sao, mau ngồi xuống đi, trời nóng quá!

Lời nói và cử chỉ kia cũng giống như lão trượng một nhà bình thường nào đó nói với con cháu của mình. Một vị vương gia khác cũng đều đứng dậy:

-Chào Vệ Vương diện hạ, chào Tần tướng quân!

Tần Tiêu và Lý Trọng Tuấn đáp lễ từng cái xong thì ngồi xuống không chút khách khí. Lý Đán phẩy tay, gọi một tên hạ nhân tới:

-Có khách quý tới chơi, mau phân phó cho đầu bếp trong phủ A Man, hôm nay thiết yến đãi khách, có rượu hay thức ăn gì ngon cũng đừng có giấu, đem ra đây hết cho ta. Ta biết rõ là trong nhà tên tiểu tử A Man này có giấu rượu ngon! Hôm nay coi như được hưởng sái Vệ Vương và Tần Tướng Quân, ha ha!

Lý Long Cơ cười nói:

-Cha, ta là kẻ nhỏ mọn như vậy sao?

Đám người Lý Hiến và Lý Thành Nghĩa đều nháo nhào:

-Phụ vương dẫn đầu bắt chẹt thế này, A Man hôm nay xem ra phải mất không ít máu rồi!

Mọi người cùng nhau cười ồ lên, Lý Long Cơ bắt đầu dĩ đành khoát tay áo:

-Được rồi, được rồi, coi như ta sợ các người được chưa? Người đâu, đào mấy hũ rượu bồ đào chôn ở chỗ ủ rượu tới đây cho ta, hôm nay dứt khoát là phải uống cho bằng hết, đồ phải bị tất cả mọi người nhớ thường.

Lý Đán sờ râu cười nói:

-A Man, người nói với ta, trò đá banh này là Tần Tiêu dạy người chơi, mấy người chúng ta chơi mấy ngày rồi mà cũng chưa rõ đầu cua tai nheo thế nào. Bây giờ sư phụ đã tới đây rồi, còn không mau mời người chỉ cho rõ đi?

Lý Long Cơ vừa nghe xong thì chợt nhớ ra:

-Cha nói đúng lắm! Tần đại soái, còn không mau chỉ cho rõ đi?

Tần Tiêu cười ha hả, cởi bộ khôi giáp trên người để xuống bàn:

-Đi thôi! A Man, chúng ta qua sân bóng bên kia, đá vài trận cho đã!

-Ta cũng đi!

Lý Thành Nghĩa cởi bỏ cấm bào ngọc đai trên người xuống rồi chạy theo ra sân bóng.

Lý Long Cơ gọi cả mấy tên hạ nhân và thái giám cùng đá banh với hắn mấy ngày nay tới, nhất tề chụm thành một vòng, coi Tần Tiêu dạy cách chơi.

326. Chương 328: Trận Cầu Điên Cuồng (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 328: Trận Cầu Điên Cuồng (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu cầm trái banh không được trong lắm kia lên ước lượng một lúc:

-Đây là kiểu banh gì đây? Sao lại màu mè đủ hết thế này, lại còn méo mó không đủ tròn, không đủ đàn hồi nữa.

Lý Long Cơ khụ khụ hai tiếng, thấp giọng nói:

-Bách Linh Lung làm ra đó, mấy loại khác còn kém hơn cái này nhiều. Còn đàn hồi ấy à... bên ngoài bọc thêm vải bố với da, bên trong thổi khí với nước tiểu....

Tần Tiêu ghé tởm ném trái banh xuống đất:

-Cho cả nước tiểu vào.... Sao các người lại chơi loại banh này/.

Lý Long Cơ thoáng sửng sốt:

-Bây giờ, mặc kệ là chỗ nào cũng đều chơi loại cầu này nha! Cái này của ta coi như là được gia công hoàn mỹ lắm rồi đấy!

-Quên đi!

Tần Tiêu liếc qua ‘trái banh’ tuyệt không giống banh chút nào kia,

-Ngày mai ta tự mình làm banh, tiện thể làm luôn một ống có thể dùng để thổi phồng, giao cho người tìm người làm, ha ha hiện tại thì kệ đi. Cứ chơi trước đã. Ừm, quy tắc đại khái chắc các người cũng biết rồi chứ gì? Trước tiên đá thử cho ta coi chút đã, có chỗ nào không đúng thì ta sẽ sửa cho. Ta làm trọng tài, a ách, không có còi rồi, lấy một cái mặt đồng tời đây đi, ta gõ lên một cái thì chứng tỏ là có người phạm quy hay sai luật, cần phải dừng lại. mọi người đã rõ cả chưa?

Đám người Lý Long Cơ đều nửa hiểu nửa không mà gật đầu. vì vậy, Lý Long Cơ và Lý Thành Nghĩa đều dẫn theo một nhóm người chia ra làm hai đội, vừa hay mỗi bên đủ mười một người, một người thủ môn.

Lúc sắp bắt đầu, hai nhóm người đứng ở giữa sân, ai cũng không động dấy. Chính là đợi tới lúc Tần Tiêu ném banh ra. Tần Tiêu bất giác cảm thấy buồn cười, đi tới giữa bọn họ:

-Hậu vệ thì đứng ở giữa sân, tiền vệ thì phải đứng ở chỗ này....

Nói một thôi một hồi xong, mọi người cuối cùng hiểu rõ một điều, vị trí khác nhau thì phải chia ra đứng ở mỗi chỗ khác nhau trên sân, chính là theo đội hình 442 tiêu chuẩn.

Tần Tiêu thâm nghĩa, tung đồng xu để xem ai phát banh trước thì cứ miễn đi đã, đừng làm phức tạp quá. Vì vậy liền ném banh vào trong sân, ngoắc tay nói với Lý Long Cơ:

-Bên Lâm Truy Vương được quyền phát banh trước, rồi, đá được rồi.

Lý Long Cơ vui vẻ ra mặt đi tới trước trái banh, còn lắc lắc chân thử khí lực, gầm nhẹ một tiếng, liền chạy nước rút về phía trái banh, đá mạnh một cước!....

Trái banh da nhẹ bằng kia bị một cước đầy uy mãnh của hắn sút trúng liền lướt trên mặt cỏ, sau đó bay thẳng lên trời! bay hơn nửa ngày mới ‘bịch bịch’ một tiếng, rơi xuống trên mái lương đình, vang lên một trận tiếng rơi vỡ.

Mấy tên hạ nhân thái giám kia cùng kêu lên ủng hộ:

-Điện hạ hảo cước pháp. Hảo lực đạo!

Tần Tiêu đàn mặt giật mình:

-Tốt cộng lòng chứ tốt! Đây là đá banh chứ không phải thi ném banh, có biết không hả?

Lý Long Cơ đang vô cùng đắc ý, bị Tần Tiêu dội ngay một thùng nước lạnh lên đầu:

-Thế là thế nào? Đá như vậy không đúng à? Mấy ngày hôm nay bọn ta đều đá như vậy mà, dùng sức đá, ai đá cao nhất thì người đó lợi hại nhất!

-Chơi theo kiểu của người thì còn cần hai cái cầu môn làm gì nữa hả? thật là.... Người là tiền vệ, hắn là trước tiên phải cướp banh, chuyển về cho hậu vệ đứng ở giữa sân, sau đó.... Khụ, tiếp tục chậm rãi tìm kiếm chiến cơ, tranh thủ công phá khung thành của đối phương mới đúng. Ta sớm không phải đã nói với các người rồi sao?

Lý Long Cơ phảng phất như bưng tỉnh đại ngộ, gật gù:

-Rõ rồi! làm lại thôi!

Tần Tiêu gõ mặt đồng một cái, kêu lên:

-Bắt đầu!

Lý Long Cơ lúc này đã có kinh nghiệm, đá một cước chuyền banh về cho tên nô bộc đứng ở phía sau, sau đó vội vàng kêu lên:

-Mau chuyền banh lại cho ta đi!

Tên nô bộc kia nào dám chậm trễ, vội vàng đá một cước chuyền lại, nhưng lại lệch mất trọng tâm, hét lên một tiếng ‘ai nha’ thảm thiết rồi ngã cái phịch trên mặt đất, ngay cả quả banh cũng quay tròn lượn sang một bên. Mọi người bật cười ha hả, Lý Long Cơ oán hận mắng:

-Ngu xuẩn! Gõ mục đúng là không thể khắc mà!

Sau đó liền tự mình chạy tới chỗ trái banh, một bên đưa mắt nhìn cầu môn, một bên cung chân.

Tần Tiêu vội vàng gõ một cái, la lên gọi hấn lại:

-Người muốn làm gì vậy? Phải chậm rãi dắt bóng tới phía trước, hoặc là chạy nhanh đẩy mạnh, còn phải phối hợp với đồng đội nữa!

-A!

Lý Long Cơ cũng coi như có chút ngộ tính, nhẹ nhàng chuyền banh ột tên người hầu ở bên cạnh:

-Người giữ banh trước đi, ta chạy tới trước một đoạn rồi người hăng chuyền cho ta!

Tần Tiêu cười ha hả:

-đúng rồi đúng rồi, chính là như vậy! cần phải phối hợp với đồng đội để tiến công như vậy đấy!

Lần này giống như không phạm sai lầm nào, banh thuận lợi chuyền tới dưới chân Lý Long Cơ, hấn đắc ý vô cùng cười to một tiếng, đá banh lên một cái rồi lập tức đuổi theo.

Chính là, vấn đề mới lại xuất hiện.

Người bên phía Lý Thành Nghĩa, chính là đứng đực ra tại chỗ nhìn một mình Lý Long Cơ độc diễn, mỗi người ngây ra như phỗng, căn bản chẳng nhúc nhích tí nào.

Tần Tiêu đúng thật là sở khóc dở cười, la lớn:

-Hằng Vương điện hạ, bảo thủ hạ của người chạy lên cướp banh đi chứ! Bằng không bị A Man đá banh vào một trái là coi như các người thua đó!

-A? Được!

Lý Thành Nghĩa lớn tiếng trả lời:

-Chính là... cướp thế nào đây?

Tần Tiêu đau khổ lắc đầu, chỉ tiếc rèn sắt không kịp mà hô lên:

-Tùy người thôi! Dù sao đi nữa thì phải cản hấn lại, không thể để cho hấn đột phá phòng tuyến của các người!

-À....

Lý Thành Nghĩa vội vàng đuổi theo Lý Long Cơ, vất vả lắm mới đuổi kịp, giơ hai tay ra đứng thở hổn hển trước mặt Lý Long Cơ:

-A.... A Man, người đừng có chạy nhanh như vậy chứ, ta đuổi theo mệt muốn chết rồi đây! Mau đưa banh đây cho ta đá một lát đi!

Tần Tiêu thiếu chút nữa ngã đập mặt xuống đất, làm gì có ai đi giành banh kiểu đó chứ?

Lý Long Cơ cười to một tiếng:

-Người đàn quá! Bây giờ cũng giống như hai quân đang giao chiến, làm gì có chuyện dễ dàng chấp tay nhường phần thắng cho người khác như thế được? Muốn thì dùng chính bản lĩnh của mình tới mà đoạt đi!

Dứt lời liền đập một cước, dắt banh chạy. đọc truyện mới nhất tại .

Lý Thành Nghĩa hai tay chống đầu gối thở gấp, không thắng eo dây nỏ, kêu lên với bọn thái giám đứng đằng sau:

-Còn không mau cản hấn lại đi!

Đám ‘trung vệ’ và ‘hậu vệ’ bên phe Lý Thành Nghĩa lập tức giống như bưng tỉnh giữa cơn mê, lần lượt tỉnh lại, sau đó nhào cả về phía Lý Long Cơ, vây hấn vào giữa.

Lý Long Cơ nóng nảy, hung hăng trừng mắt:

-Lớn mật! còn không mau lui xuống!

Đám thái giám kia không dám hó hé nửa lời, cả đám im lặng lùi lại, mặc cho Lý Long Cơ dắt banh chạy phăm phăm lên trước.

Mặt đồng và cây gỗ trong tay Tần Tiêu đồng loạt rớt xuống đất, dần mặt thiếu chút nữa hóa đá ngay tại chỗ: rống một tiếng liền dọn sạch cả hàng phòng thủ, quả nhiên là phong độ đạo tướng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi nha...

Lý Long Cơ xiêu xiêu vẹo vẹo dắt banh chạy. vất vả lắm mới chạy tới chỗ cầu môn, toàn bộ quá trình đều là hấn một mình một ngựa xông lên, không chuyển banh cho ai, lúc này đã thở hổn hển rồi.

327. Chương 329 : Đông Như Trắc Hội. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 329 : Đông như trắc hội. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 329 : Đông như trắc hội. (1)

Tên thái giám giữ cầu môn thức thời liền vọt tới bên cạnh, nói vẻ nịnh nọt:

- Điện hạ, mời ngài đá vào cầu môn!

- Được, ta đá!

Lý Long Cơ cung chân, sau đó đá mạnh một cái, banh văng ra xa!

Sau đó chính là, lại thêm một phát..... bay thẳng lên trời...

Lý Long Cơ không khỏi tức giận mắng:

- Cái cầu môn này sao lại thấp như vậy, đúng là bức hết cả mình! Người đâu! Mau làm cao thêm hai trượng cho ta!

Tần Tiêu thật sự là xem không nổi nữa rồi, đặt mông ngồi bẹp xuống sân, quả thực cũng sắp cười tới rút gân rồi:

- Bóng đá phiên bản Q! Đúng thật là trận banh lịch sử phiên bản Q (ứ hiểu tác giả nói gì =.=)! đúng là quá khôi hài rồi!

Lý Long Cơ ủ rũ đi tới bên cạnh Tần Tiêu, cũng đặt mông ngồi xuống:

- Này đại ca, chơi theo kiểu mà người nói, chẳng có chút ý nghĩa nào sất! Còn chạy tới mệt chết đi được!

Tần Tiêu cười tới mức đau hết cả bụng, vất vả lắm mới dừng lại được:

- Người toàn làm xằng làm bậy thì đường nhiên đá không cảm thấy gì rồi. Bằng không ta thấy.... hôm nay trước hết coi như xong đi. Mấy hạ nhân này có muốn học chơi cho đàn hoàng cũng khó lắm. Ngày mai ta gọi tướng sĩ Đặc chủng doanh tới. Chia làm hai nhóm, ta tự mình lên đài dạy bọn họ đá. Mấy người đó bình thường đều trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, học cũng dễ hơn.

- Vậy cũng được.

Lý Long Cơ vuốt mồ hôi trên mặt. Quay lại nhìn thoáng qua mấy người Lý Đán và Lý Trọng Tuấn đang ngồi trong lương đình ở đằng sau. Thấy bọn họ đang nói chuyện uống trà tới mức hăng say, đề thấp giọng nói:

- Đại ca, thứ cho tiểu đệ lảm nhảm, nói mấy lời không được dễ nghe cho lắm. Người bây giờ tuy là phong quang, một bước lên mây thật đấy, nhưng vẫn là đầu nặng gốc nhẹ, rất dễ gặp chuyện. Người hiểu rõ ý của ta chứ?

- Hiểu rõ.

Tần Tiêu khê gật đầu:

- Ta mới vào triều đình không được bao lâu, lý lịch không đủ, cũng không có bất kỳ thân tín gì. Hiện tại bỗng nhiên lại lĩnh chức quan lớn như vậy, đúng là giống như lời người nói, gốc rễ quá nhỏ bé. Xem ở trên mặt thì tam đại nguyên lão và một ít trọng thần hiện tại đều có quan hệ không tệ với ta. Chính là trong cục diện chính trị ở triều đình, không có ai là bằng hữu hay kẻ thù vĩnh viễn của nhau cả, mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn, đây là cái người đã dạy ta. Cái này, ta vẫn có thể hiểu được. Không chừng một lúc nào đó, ta sẽ lại theo chân một kẻ nào đó trong bọn họ nhào một trận, sau đó bị bọn họ giẫm bẹp dưới bàn chân, vạn kiếp bất phục. Là ý này đúng không?

- Coi như vậy đi....

Lý Long Cơ nhét một cọng cỏ vào trong miệng ngậm, ngo ngắc nhìn về phía xa:

- Ngoại trừ những người này, còn có mấy người Võ Tam Thư và Thái Bình công chúa ở đây. Nhất là Võ Tam Thư, lúc trước vẫn nhìn Thái tử không vừa mắt, lấy thực lực của hắn, cũng có thể đè bẹp Thái tử. Lần này, nếu như không phải có mấy vạn hữu uy vệ của Trương Nhân Nguyên ở Trường An đề phòng, ta phỏng chừng hắn.... cũng khó nói trước được!

- Thái Bình công chúa?

Tần Tiêu hỏi lại.

Lý Long Cơ cười nói:

- Là một vị cô cô của ta, từ nhỏ chính là rất thương ta, trong mắt ta, nàng là một người tốt mười phần. Chỉ là mấy năm gần đây Võ Hoàng đối với nàng lại ân sủng thêm gấp bội, khiến cho nàng có chút ngạo mạn. Đồng thời nàng cũng giống như Võ Hoàng, có tâm cơ, có đảm lược, cũng có thủ đoạn, có dã tâm. Chỉ có điều, ngoại trừ dã tâm ra thì những thứ khác đều kém hơn một bậc. Cho nên.... Lúc trước khi Võ Hoàng xét tới chuyện Hoàng tự thì mới trực tiếp loại bỏ nàng. Chuyện đó khiến cho nàng rất không vui! Mấy lời này người cũng đừng có nói cho ai nghe, bị cô cô ta biết được thì nhất định sẽ xé rách miệng ta mới thôi.

- Biết rồi, người cứ yên tâm đi.

Tần Tiêu thuận miệng đáp ứng, trong lòng thâm nghĩ: Thái Bình công chúa, ta xem như được thấy qua một lần, có hiểu biết, có khí phách, cũng có thứ mà Lý Long Cơ đã nói, rất là ngạo mạn. Xem ra Võ Hoàng rất hiểu con gái của mình, một đứa con gái không có quan hệ trực tiếp có năng lực và dã tâm, tuyệt không thể trở thành một Hoàng đế hợp cách được. Nếu như để cho Thái Bình trở thành Hoàng đế, không nói tới chuyện giang sơn Đại Đường sẽ ra sao, phỏng chừng cuối cùng nàng cũng sẽ không có được một kết cục gì tốt? Chỗ nàng ta có những thứ và năng lực giống như Võ Hoàng, không chế thiên hạ mấy chục năm không chút sai lầm. Lần này nếu như không phải vì Võ Hoàng ốm đau thì dù nàng có gần tám mươi đi nữa thì phỏng chừng cũng không có kẻ nào dám lộn xộn...

- Còn có một người nữa mà người nên chú ý.

Lý Long Cơ nói một cách trịnh trọng:

- Vị Thái tử phi trước đây vẫn một mực không lộ mặt qua, không bao lâu trước chính là hoàng hậu Vi thị!

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi cả kinh: Vi Thị? Vậy không phải là Vi Hậu sao? Không nghĩ tới kết quả cuối cùng của trận chính biến này, ngược lại lại tiện nghi ự thiên cổ ác phụ này, khiến cho bà ta có cơ hội nhảy lên mặt bàn để khoa trương...

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười cười:

- Nàng không phải là mẹ vợ của ta sao?

Lý Long Cơ cười rồi đứng dậy:

- Đúng thật là mẹ vợ của người, chính là có ai biết không? Trừ phi người... để cho Tiên Nhi khôi phục lại thân phận. Nữ nhân này thật sự là không đơn giản đâu! Ngăn vạ lần đừng có mà đi đắc tội với bà ta, bằng không thì.... Khó mà nói trước được.

- Cái gì mà 'khó mà nói trước được', người bây giờ sao cứ thích nói chuyện kiểu cường điệu như mấy người già thế này?

Tần Tiêu nói:

- Chuyện để cho Tiên Nhi khôi phục thân phận thì ta vẫn đang suy nghĩ. Nhưng bây giờ, trong triều mọi chuyện vẫn còn chưa yên, Thái tử có thể thuận lợi đăng cơ hay không, sau khi đăng cơ có ngồi vững trên ngai vàng hay không cũng khó nói, việc này, vẫn là để sau hẵng tính đi....

Lý Long Cơ đưa tay huých Tần Tiêu một cái:

- Dù sao thì người cứ lưu ý mấy điểm đó, phàm là việc gì cũng nên suy nghĩ cẩn thận. Mấy chuyện đả kích âm thầm hay công khai trên triều đình, có thể còn lợi hại hơn những thứ người nhìn thấy trên chiến trường nữa! Trước kia ngoài mặt tuy là người được Hoàng đế sủng ái, nhưng dù sao quyền nhỏ chức vị thấp, không mấy người để ý tới người. Hiện tại thì không giống vậy nữa, cây to đón gió, có thể dẫn tới cả phượng hoàng lẫn gió lớn, cũng có thể rước lấy sâu mọt và những chuyện phiền phức khác. Mấy lời dư thừa thì ta không nói nữa! Nhớ kỹ, ngày mai lại tới phủ của ta, chúng ta chơi đá banh, chuyện trong triều đình người cứ tạm gác lại. Xem như tránh được bao nhiêu thì tránh, đừng có xuất đầu lộ diện nhiều quá.

- Biết rồi.

Tần Tiêu cũng lấy cùi chỏ huých Lý Long Cơ một cái:

- Bà dì A Man.

Lúc trời chạng vạng tối, Tần Tiêu hờ hững rời khỏi Lâm Truy Vương phủ. Nếu không phải bởi vì thời gian giới nghiêm ở trong thành Trường An là cấm đi vào ban đêm, thì sẽ có một ít tiệc rượu có khả năng duy trì liên tục hơn nửa đêm lận, nhưng vẫn không thể cứu được đám rượu nho cực phẩm rất hiếm do Lý Long Cơ đau khổ sưu tầm. Mặc dù như thế, vẫn bị Lý Trọng Tuấn mang ra, hoa tay múa chân vui sướng sai bọn người đưa Lý Long Cơ về Vệ Vương phủ.

328. Chương 330 : Đông Như Trắc Hội. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 330 : Đông như trắc hội. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 330 : Đông như trắc hội. (2)

Tần Tiêu xoay người lên ngựa, cảm giác cơ thể như đang bay bổng, tứ chi giãn ra một cách thoải mái, tác dụng của loại rượu này chính là như vậy. Cưỡi ngựa một cách chậm rãi, bỏ rơi đám binh sĩ lại đằng sau, thông thả đi trên đường cái Chu Tước.

Nhìn đường cái rộng hơn 100m, chỉ có mỗi mình hần nhàn nhả lác lác đi, các cửa hàng của các dân cư bên cạnh đã sớm đóng cửa hết rồi, mọi người lo về nhà để tránh việc mình làm sai luật. Ngày bình thường thì phố xá phồn hoa cùng náo nhiệt vô cùng, giờ cũng không còn nghe thấy thanh âm của đội thương nhân vãng lai cùng tiếng kêu rao mời khách, bình thường thích nhất mấy cửa hàng bán điểm tâm quà vặt đặc sắc của Giang Nam nhưng giờ cũng không còn quán nào bán.

Tần Tiêu ợ lên một hơi rượu, trong nội tâm rầu rĩ trầm nghĩ: Vốn muốn mang cho bọn Tiên Nhi một ít gì đó ăn khi trở về, hiện tại thì xong rồi, không có bất kỳ cái cửa hàng nào hết. Ta còn phải nhanh chóng trở về nhà, nói không chừng các nàng còn đang chờ ta về nhà ăn cơm tối.

Nghĩ tới đây, Tần Tiêu liền vung roi ngựa lên, nhưng cảm giác trên tay không có dây roi nào, ngay cả dây roi ngựa mà còn quên mang theo. Tần Tiêu liền đơn giản rút bảo kiếm vỗ lên mông ngựa một cái.

Vừa chạy tới chưa được vài bước, một đội binh lính bên kia đường liền nhanh chóng xông tới, nâng cao trường thương vây quanh Tần Tiêu ở bên trong lại:

- Người nào? Ban đêm cấm được đi lại vậy mà còn dám cầm kiếm phóng ngựa, thật sự là có gan làm loạn!

Tần Tiêu lại ợ lên một hơi rượu:

- Người...Hắc! Người thật là lớn mật! Đám người vô danh tiểu tốt các ngươi là thuộc hạ của ai, dám đến quấy chuyện của bốn tướng hử! Không phải là đến giờ Dậu mới cấm đi lại ban đêm hay sao? Hiện tại còn chưa tới giờ Dậu!

Tiểu giáo dẫn đầu bị người say kia nói như vậy thì hơi sững sờ một chút, nhìn kỹ Tần Tiêu vài lần đây không phải là một con ma men hay sao, sao lại kêu ngạo như vậy! Vì vậy quát to một tiếng:

- Người đâu, đi lên trời lại cho ta. Hiện tại vừa tới giờ Dậu. Người cưỡi ngựa chạy ở trên phố xá còn vụng trộm mang theo hung khí, đó chính là tội lớn nhất!

- Vụng trộm mang theo hung khí sao?

Tần Tiêu nghe vậy cười ha hả:

- Người đến mà xem thanh bảo kiếm mà Hoàng đế ngự ban cho ta một chút đi! Bốn tướng... Hắc! A, ta, ta sao lại có thể để quên khỏi giáp ở trong nhà chứ? Thật sự là...

- Dám hù dọa ta sao? Các huynh đệ lên! Mau bắt hắn lại. Trói chặt rồi mang đến Nam Nha giao cho Đại Đô đốc xử trí!

- Chờ một chút!

Tần Tiêu bỏ kiếm vào trong bao nghe “Lạch cạch” một tiếng.

- Các ngươi là thuộc hạ của Nam Nha, sao lại không biết ta là ai vậy? Đại Đô đốc Vệ Vương điện hạ của các ngươi vừa rồi còn mới cùng ta uống rượu đó!

Mấy người lính này có chút giật mình, dừng bước lại, một người ở trong đó nói rằng:

- Từ hôm nay, Đại Đô đốc Nam Nha đổi thành Vi tướng quân rồi.

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Vị nào là Vi tướng quân thế?

Mấy binh lính nhận thấy dường như thân phận của Tần Tiêu không tầm thường. Vì vậy thấp giọng đáp lại:

- Huynh trưởng của Thái tử phi, Vi Ôn Vi đại nhân.

Tần Tiêu trong nội tâm thầm cười châm biếm: Tay chân cũng thật là nhanh nha! Lý Trọng Tuấn còn chưa có chính thức làm lễ đội mũ của đương Thái tử, vậy mà Nam Nha liền thay đổi lão bản, nhà họ Vi cũng là người tâm phúc của đương gia.

Tần Tiêu nói với mấy binh lính kia rằng:

- Ta chính là Tả vệ Đông cung Tần Tiêu tướng quân, ta đi ngoài làm công vụ nên về muộn một chút. Các người cũng không muốn bắt ta đi đến Nam Nha chứ?

- A...Dạ, là Tần tướng quân!

Nghe vậy những binh lính cuống quýt vội sụp xuống đất:

- Tiểu nhân có mắt mà không trông đã xông tới đắc tội tướng quân, cầu mong tướng quân tha tội.

Tần Tiêu khoát tay áo một cái:

- Thôi, các người làm theo chức trách, bổn tướng không trách các người. Tiếp tục đi đến chỗ khác để tuần tra đi.

Dứt lời vỗ vỗ mông ngựa rồi đi.

Mấy binh lính ở sau lưng khe khẽ nghị luận:

- Tiểu tử nhà người bị trúng gió cái gì vậy hả, bảo chúng ta đi lên trối Tần tướng quân lại nữa chứ! May mắn đại nhân hân đại lượng không so đo cùng với chúng ta đó!

- So đo? Nếu hân so đo, thì trực tiếp vung kiếm chém chết chúng ta rồi, may mà cũng không có làm sao. Bản lãnh của hân, mấy người chúng ta còn không có chống đỡ được đâu!

- Được rồi đừng có nói nữa, chúng ta cũng thật xui xẻo lại đi trêu chọc một vị đại nhân như vậy, thôi đi chỗ khác tuần tra đi. Mở to con mắt ra mà nhìn cho kỹ nhé, đừng tưởng rằng người ta mặc thường phục thì có thể bắt nạt. Những vị đại quan đại tướng quân kia, có thể cũng giống như Tần tướng quân vậy, mặc thường phục mà đi đó...

Tần Tiêu giục ngựa chạy ở trên con đường Chu Tước vắng vẻ, rất nhanh đã chạy xuyên con đường không có một bóng người này. Đến nhà mở cửa ra đi vào trong, vừa mới tiến vào cửa phủ thì nhìn thấy ở trong đại sảnh có bốn nữ tử, Hình Trường Phong cùng lão đầu tử Chung Diễn đang ngồi, hình như thật sự đang đợi hân về để cùng nhau ăn cơm nha.

Nhìn thấy Tần Tiêu vào cửa. Lý Tiên Huệ đón chào:

- Lão công, làm sao muộn thế này người mới đi về vậy? A... toàn thân toàn mùi rượu. Nhìn giống như đã ăn cơm tối rồi phải không? Uống công chúng ta đợi người lâu như vậy!

Tử Dịch mở miệng nói:

- Được rồi, Đại tướng quân đã ăn rồi thì thôi, chúng ta sẽ không chờ hân nữa, mau nhanh đi ăn đi, ta đói muốn chết rồi đây.

Tần Tiêu đi vào trong nội đường, dường như có chút mơ hồ cười ha ha:

- Ta ăn rồi, các người ăn đi, không cần ta phải xen vào.

Lý Tiên Huệ vịn Tần Tiêu đi vào trong nhà:

- Ở ngoài người ta đã cấm đi lại vào ban đêm rồi hay sao, vậy mà người còn lác lác ở bên ngoài tới tận bây giờ mới trở về. Cũng không sai người đưa tin nói chúng ta biết một tiếng, làm cho người trong nhà chờ người về ăn cơm, người không có tin tức cũng khiến người khác lo đó!

Tần Tiêu hôn một cái "Chụt" lên mặt của Lý Tiên Huệ:

- Biết rồi, lão bà tốt của ta, lần sau ta sẽ chú ý hơn. Hôm nay nha, ta bị Vệ Vương kéo đến Lâm Truy Vương gia uống rượu, nhất thời cao hứng liền... liền quên không cho người đưa tin về nhà, chứ không có ý tứ gì khác, hắc hắc!

Vào phòng, Tần Tiêu xoay người gục ở trên giường, cảm thấy đầu hơi choáng váng, lằm bằm thì thầm:

- Ông trời của ta, rượu nho uống vô hòng rất bình thường nhìn như không hề có lực sát thương, không ngờ nó lại có tác dụng chậm khiến ta lãnh đủ! Ta... ta ngủ trước đây!

Không đến một phút đồng hồ, tiếng lằm bằm vang lên, một số người đang ăn cơm trong đại sảnh nghe thấy lời này đều nổi lên một tầng da gà. Lý Tiên Huệ lắc đầu, giúp Tần Tiêu cởi quần áo ra, một thân mồ hôi của hắn cũng có thể xông chết người đó! Sau đó lại chuẩn bị nước ấm giúp hắn lau thân thể, rồi mới chuẩn bị rời đi, không ngờ Tần Tiêu lại tỉnh dậy, một phen bắt được tay của Lý Tiên Huệ, cười ngây ngô hai tiếng hắc hắc:

- Tiên nhi, cùng nhau đi ngủ đi!

Thanks

329. Chương 331 : Đông Như Trắc Hội. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 331 : Đông như trắc hội. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 331 : Đông như trắc hội. (3)

- Sao lại tỉnh rồi? Tỉnh rồi thì cũng tốt, vừa đúng lúc ta có việc nói cho người biết. Sợ để ngày mai mới nói thì hỏng việc mất

Lý Tiên Huệ cầm lấy một đồng gì đó ở trên bàn sau đó ném tới đầu gối.

- Người xem một chút đi, hôm nay người không có ở nhà, có biết bao nhiêu người tới bái phỏng người đó.

Tần Tiêu chống tay ngồi dậy, hai mắt say đến nỗi lơ đãng không kiên nhẫn nói:

- Những người này có thấy phiền hay không vậy trời, sao lại chạy đến nhà của ta hết vậy. Người không biết đâu, Suất Phủ cùng Đại lý Tự Trung. Đều nhận được rất nhiều bái thiếp, có vài cái không biết là ai.

Lý Tiên Huệ gom lại một đồng ôm tới chỗ của Tần Tiêu rồi ngồi xuống, mở ra một cái bái thiếp cho hắn xem:

- Làm quan mà, còn không phải là như vậy hay sao chứ? Chuyện thường tình mà thôi, người cũng nên học một chút đi. Đừng không có kiên nhẫn. Người ta chịu chủ động tới bái phỏng người, cũng có ý để mắt tới người, ngàn vạn đừng có cự tuyệt mấy người đó, nếu đắc tội với mấy người đó thì coi chừng sẽ rơi xuống thanh danh không tốt. Người xem này, Tương Tác Giam Lô Đại Tượng. Người không phải muốn xin hắn làm ông chủ tây sao? Hôm nay hắn cũng đã tới rồi, bảy tám chục tuổi rồi mà còn chủ động bái phỏng người thế này huống chi là thanh niên hai mươi tuổi chứ, cũng không dễ dàng đâu.

- A, hắn cũng tới sao.

Tần Tiêu tiếp nhận bái thiếp nhìn một chút, thật đúng là Lô Đại Tượng, trên thiếp mời còn có hai câu, đồ vật mà ta nhờ hắn làm đã chuẩn bị xong rồi.

Tần Tiêu nghĩ một chút rồi nói:

- Vốn là, Lô Đại Tượng giúp ta làm những trang bị này, là mua cho Thượng Quan Uyển Nhi, để giúp một phần nào khi nàng “Về hưu”. Hiện tại trên triều đình rất loạn, Vũ Hoàng hạ chiếu Thượng Quan Uyển Nhi

vừa mất chỗ dựa. Hắn nhìn thấy việc này cũng không muốn xảy ra như vậy. Xem ra vẫn là ta thay hắn đi làm vậy. Lão nhân gia cũng đã bảy tám chục tuổi rồi đúng là cũng không dễ dàng làm cho lắm.

- Còn có cái này nữa, người này người cũng có biết đấy.

Lý Tiên Huệ thần sắc mặt mờ cùng giọng nói có vẻ là lạ, đưa cho hắn bái thiếp.

- Đến thăm bộ dáng kinh thành nổi tiếng!

- Ai vậy?

Tần Tiêu nhận lấy xem xét, không khỏi ngây ngẩn cả người:

- Tại sao...lại là nàng ta? Bách Linh Lung Phong nhị nương. Sao nàng ta cũng tới đây vậy?

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng đập một quyền ở trên đùi Tần Tiêu:

- Ta cũng không biết. Có thể nàng đến mời người đến thăm để bàn chuyện làm ăn chẳng?

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Vậy được rồi, ngày mai ta liền đi đến thăm thử xem sao.

Lý Tiên Huệ nhảy dựng lên bổ nhào vào Tần Tiêu đang ở trên giường:

- Người dám người dám! Người mà dám đi, thì cũng đừng đến giường ta ngủ nữa đó!

Tần Tiêu duỗi một tay ra dò tìm được cái eo mềm của nàng liền gãi ngứa:

- Có người đang ghen kìa!

- Ta mới không thèm cùng người nào loạn đâu!

Lý Tiên Huệ ngồi dậy. Cầm một đồng bái thiếp ném đến trước mặt của Tần Tiêu: đọc truyện mới nhất tại .

- Những người này người nên xem kỹ một chút đi, ít nhất trong nội tâm có cái đo đếm cũng thật là tốt. Hữu uy vệ Trương Nhân Nguyên, Vũ lâm vệ Lý Đa Tạc, Kính Diệu, Hoàn Hữu Nhĩ ở Ngự sử đài cùng Đại Lý Tự Đồng Liêu. Những người này cũng đều tới đây. Thiên Thiên tại Suất Phủ cùng Đại IY Tự Đô cũng không gặp được người. Người ta cũng đã không gặp được người ba lần rồi đó! Người cũng đừng có thất lễ nữa.

Tần Tiêu nằm ở trên giường cầm bái thiếp lật qua lật lại, trong lòng thầm nghĩ: Trương Nhân Nguyên Lý Đa Tạc. Những người này đều là người có tiếng và có thể lực ở trong quân đội, phần lớn đều có chút sâu hoặc cạnh giao tình với ta. Hiện tại chủ động tới bái phỏng ta, cũng có thể là cho ta mặt mũi rồi. Ai nha, trong khoảng thời gian ngắn, ta đứng ở trước cửa giảng lưới cũng có thể bắt được chim ở trong trạch phủ, thoáng cái thì liền đông như trẩy hội ấy! Ngày mai ta sẽ ở nhà, chờ những người này tới, tại Tả Vệ Suất Phủ tiếp khách, hay là nói thẳng ra là chờ một người...

Vào lúc sáng sớm, dường như Tần Tiêu vừa mới mở to mắt ra, lại chợt nghe bên ngoài có người nói chuyện:

- Tần tướng quân có ở đây không?

Âm thanh của lão gia này, nghe rất quen.

Hình Trường Phong đứng ở bên ngoài đáp lời lại:

- A, là Trương tướng quân đến chơi. Tướng quân còn chưa có tỉnh dậy đâu, nếu không, ta đi gọi cho ngài nhé?

Trong nội đường Tần Tiêu sững sờ một lát: Trương Nhân Nguyên, có chuyện mà đến đây sớm như vậy ta?

Trương Nhân Nguyên hạ giọng xuống:

- Đừng vội đừng vội, lão phu ngồi đây chờ một chút cũng được.

Tần Tiêu nhẹ nhàng ôm Lý Tiên Huệ ở trong ngực mình qua một bên, xoay người rời giường, sau khi ăn mặc chỉnh tề liền đi ra ngoài đại sảnh, chấp tay nghênh đón Trương Nhân Nguyên đang ngồi ngay ngắn uống trà:

- Là Trương tướng quân sao! Tần Tiêu thật sự quá thất lễ rồi!

Trương Nhân Nguyên đứng dậy cười ha hả chấp tay hoàn lễ:

- Sáng sớm lão phu đã tới quấy rầy rồi, kính xin Tần tướng quân thứ tội cho lão phu!

Hai người phân chủ khách ngồi xuống cùng nhau hàn huyên một lát.

Trương Nhân Nguyên nói rằng:

- Tần tướng quân, ngay lúc này...Ừ, nói như thế nào đây nhỉ, lão phu thật sự là bái phục người rồi đó!

Tần Tiêu cười cười với Trương Nhân Nguyên:

- Xin Trương tướng quân chỉ giáo cho?

- Liệu mọi việc y như thần!

Trương Nhân Nguyên tiến đến bên tai Tần Tiêu nói nhỏ:

- Thật sự là quá thần kỳ đó! Lão phu vừa mới đuổi tới Trường An thì chợt nghe nói rạng sáng nay trong cung xảy ra chính biến. Một ít tướng quân trú đóng ở ngoài thành Trường An, hiện giờ đang rất luống cuống không biết làm sao đây, còn có một ít cũng đang rục rịch, muốn tiến vào Trường An thành chém giết. Lão phu dẫn theo mấy vạn đại quân dẹp loạn, cuối cùng cũng trấn trụ được bọn họ, ha ha!

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Trương tướng quân, lần này người đã lập được công lao rồi đó! Sau khi Thái tử đăng cơ, đương nhiên sẽ không thiếu chỗ cho người đâu. Còn nữa... Hiện tại Nam Nha đã thay đổi chủ tử, không phải Vệ Vương đương gia nữa rồi, hình như là huynh trưởng của Thái tử phi. Người này người có biết hay không?

- Huynh trưởng của Thái tử phi sao?

Trương Nhân Nguyên tinh tế suy tư một hồi lâu:

- Lúc đầu ta cũng chỉ biết sẽ thay đổi một người họ Vi, không nghĩ tới người này lại có địa vị như vậy. Trước đây chưa từng nghe nói qua, ít nhất không phải người trong quân đội.

Tần Tiêu chậm rãi khẽ gật đầu một cái. Trong lòng nghĩ: Vi Ôn, huynh trưởng của Vi hậu, xem ra trước đó không phải là địa vị đại quan, ít nhất trong triều đình không có tên của hắn. Hiện tại lại một bước lên trời làm Đại lão bản của Nam Nha. Xem ra lực lượng đằng sau Vi hậu này, thật đúng là không thể khinh thường được nha!

- Nay, Tần huynh đệ à!

Giọng nói của Trương Nhân Nguyên thân mật hơn rất nhiều, ngay cả xưng hô cũng thay đổi luôn:

- Ta nghe được một tin tức, triều đình chuẩn bị bổ nhiệm người làm Đại Đô đốc của Bắc Nha, có việc này phải không?

Tần Tiêu cười nhẹ một tiếng:

- Còn chưa có rõ ràng lắm. Đến giờ ta vẫn chưa nhận được tin tức chính xác.

Thanks

330. Chương 332: Tâm Sự Của Huynh Đệ.

Chương 332: Tâm sự của huynh đệ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- A, tiểu huynh đệ nhà ngươi. Còn dám dùng trò bịp bợm đó để đùa giỡn lão phu hử!

Trương Nhân Nguyên vuốt râu nở nụ cười:

- Ngươi nếu là Đại Đô đốc Bắc Nha, với thân phận này ngươi cũng hơn mười hai Vệ đại tướng quân! Mười hai Vệ này tuy nói là chỉ huy binh mã thiên hạ, nhưng mà có thể nói ngươi là Đại tổng quản của Hoàng gia Vệ Suất này, lúc này lão phu cũng phải cúi đầu trước ngươi đó!

Tần Tiêu vội vàng nói:

- Trương tướng quân sao có thể nói như vậy được chứ! Giao tình của chúng ta cùng địa vị quan trước không có liên quan gì hết, đó chính là cùng nhau đánh giết trên chiến trường. Tuy không có tựa lưng vào nhau để giết địch nhân, nhưng cũng là chiến hữu thân thiết cùng nhau tiến lui cùng chung vinh nhục!

- Chiến hữu sao? Ha ha, nói thật hay. Chiến hữu!

Trương Nhân Nguyên cười mở cười ha hả:

- Kỳ thật lão phu tới tìm ngươi còn có một chuyện nhỏ khác, hai người tên là Trần Quả cùng Tô Tiểu Kháp, lúc ấy ngươi còn đang ở Lạc Dương liền phó thác cho ta, ngươi còn nhớ rõ hay không? Hiện tại xem ra hai người này không có tác dụng gì nữa. Vậy hiện tại nên làm sao đây?

- A, Trương tướng quân không nói cho ta biết, thì ta hầu như cũng quên mất bọn họ luôn rồi.

Tần Tiêu lúc này mới nghĩ tới, suy tư một lúc rồi nói:

- Ta vốn là có kế hoạch đưa bọn họ đến làm nhân chứng để chống lại những chứng cứ sau này cho nên mới giữ lại. Về sau toàn bộ vụ án tử kia cũng không có liên quan gì nữa, chỉ để đó làm ngụ ý mà thôi. Hai cái này, dù sao cũng bị ta tự tay bẻ gãy từng cái rồi! Nhưng mà! Nói cho cùng bọn họ cũng có công, Trương tướng quân ngươi xin chờ ta một chút. Ta đi lấy một chút ít vàng bạc, làm phiền ngươi tiện thể đưa cho bọn hắn, thả bọn hắn trở lại cố hương sống đi.

- ĐỪNG vội đừng vội!

Trương Nhân Nguyên một phen bắt được Tần Tiêu, vừa cười vừa nói:

- Tần huynh đệ nói những lời này cũng thật khách khí. Lão phu tuy không phải là người đại phú đại quý gì cả, nhưng chút tiền ấy còn có thể đưa được, ngươi đừng chê giấu ta được hay không? Ba trăm lượng bạc, ngươi xem có đủ hay không?

- Như vậy làm sao được!

Tần Tiêu vội vàng la lên:

- Sao ta có thể để cho Trương tướng quân xuất tiền túi của mình được chứ!

Trương Nhân Nguyên không nói một lời nào khoát tay cười to:

- Được rồi được rồi, một chút chuyện con con ấy, cũng đừng giằng co nữa, đừng coi ta như mấy bọn keo kiệt kia, rất không đáng. truyện copy từ

Hai người đang trò chuyện một lúc rất vui vẻ, thì có Hình Trường Phong lại đây thông báo, có năm sáu vị quan viên đến để cầu kiến, đều là Ngự sử đài cùng Đại lý tự Đồng Liêu, tranh thủ đến đây tiếp kiến.

Trương Nhân Nguyên cười ha ha đứng dậy:

- Tần huynh đệ, quý phủ của ngươi gần đây rất náo nhiệt ha! Ngay cả lão phu cũng không thể tiếp được nữa rồi! Ngày khác thái tử đăng cơ, chúng ta lại tiếp tục nói chuyện, cùng nhau uống vài chén!

Tần Tiêu đưa Trương Nhân Nguyên đến cửa ra vào đại đường, Trương Nhân Nguyên xoay người nói rằng:

- Tần huynh đệ đừng bước, không cần nhọc tâm đưa tiễn ta nữa. Cáo từ!

Tần Tiêu gọi Hình Trường Phong bảo mấy người khác tiến vào, hoàn toàn lắc đầu cười cười: điểm tâm còn chưa kịp ăn, đã phải vội vàng tiếp khách... A trời! Gặp gỡ các khách mời!

Kế tiếp dẫn vào là một số người, phần lớn là Tần Tiêu đã gặp qua vài lần. Đơn giản tới giúp đỡ việc nhà, tìm cách giao tình. Tần Tiêu ứng phó được một lúc, thì những người này mới thức thời rời đi.

Tần Tiêu nghĩ thầm: những người này, công việc đều là ở ngành Tư pháp, Chấp pháp, vô cùng miễn cảm, không có để ta nhét tiền lì xì... Những năm này Võ Hoàng chấp chính, đối với những tham quan ô lại đều sai sất thủ giết khiến mọi người e sợ. Hơn nữa, hiện tại chuyện tham ô dút lót như vậy, dường như không có lưu hành cho lắm. Thời điểm Trinh Quán còn xuất hiện kỳ tích “Thiên hạ không tham”. Không thể không nói, ở phương diện này Đường vương thật là làm không tồi. Về phần lúc chuyện phát sinh ở Giang Nam, vẫn dùng “Lễ hồi” làm hình thức thu tiền, hắc.

Những người này vừa mới rời đi, Tần Tiêu chuẩn bị đến hậu đường ăn một chút gì đó, Lô Đại Tượng run rẩy bước đi vào, Tần Tiêu phải liên tục vịn hán đi đến đại đường ngồi xuống.

Lô Đại Tượng liền thở dài một tiếng rồi mở miệng nói:

- Tần tướng quân, lần này lão phu có chút hơi thảm! Vài năm nay về quê thoái ẩn, mắt thấy chuyện sắp hoàn thành rồi, bỗng nhiên toàn bộ bị ngâm nước nóng luôn!

Tần Tiêu cười nói:

- Lô đại nhân đừng quá thương tâm. Chuyện của ngươi ta sẽ đi tìm Diêu Sùng Diêu đại nhân nói. Hẳn là chủ quản Lại bộ, để xử lý chuyện này cho ngươi, chắc cũng không có chuyện khó.

Lô Đại Tượng kích động đứng lên:

- Lão phu... Thật sự là cảm ơn đại ơn đại đức của Tần tướng quân rất nhiều! Tướng quân ngàn vạn lần nên nhớ kỹ điều này, có thể để cho con của ta tiếp tục làm việc đó, có thể làm được không?

Tần Tiêu bất động thanh sắc mỉm cười:

- Ta sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành.

Lô Đại Tượng vô cùng mừng rỡ:

- Tần tướng quân, lần trước lão phu giao phó cho ngươi mấy thứ việc, hiện tại cũng hoàn thành rồi! Binh khí Phương Sí Lôi Kim, cùng Nhuyễn giáp, tất cả đều là do lão phu tự tay chế tạo đó. Ngay khi Nhuyễn giáp kia được chuyển đến, ta liền tỉ mỉ làm trong vài ngày! Tần tướng quân khi nào có thời gian rảnh, cùng đi Tương Tác Giam xem một chút đi? Vốn là muốn cho tướng quân xem ngay bây giờ, nhưng hiện giờ trong thành đang là giờ giới nghiêm, lão phu không dám tùy tiện mang binh khí đi trên phố.

- Được!

Tần Tiêu vừa nghe lời này liền tỉnh táo tinh thần:

- Lô Đại Tượng đã ăn điểm tâm hay chưa? Không bằng chúng ta cùng nhau đi ăn bữa sáng một chút đi, sau đó đi Tương Tác Giam Hoàng thành được không?

Lô Đại Tượng cười tủm tỉm khoát tay:

- Đã ăn rồi, lão phu đã ăn rồi. Mời tướng quân cứ việc làm chuyện của mình đi, lão phu vào trong này ngồi một chút, chờ tướng quân ăn xong rồi chúng ta nói chuyện.

Không đợi Tần Tiêu rời phòng ra khỏi ghế ngồi đứng dậy để mà đi ăn cái gì, lại một người nữa đến bái phỏng. Người đến kết giao gồm Quân Trung tướng lĩnh, Lý Đa Tặc đầu lĩnh, ước chừng cũng hơn mười hai người tất cả.

Tần Tiêu không khỏi lắc đầu cười khổ một chút: vậy bữa ăn sáng này, xem ra thật đúng là ăn không được rồi!

Suốt một buổi sáng, đám văn thần võ tướng đi tới bái phỏng, tiền đường ở đại sảnh thật giống như là cửa hàng buôn bán làm ăn, một ngàn vạn khách tới. Hầu như Tần Tiêu một mực bận rộn ứng phó với nhiều

loại khách nhân. Thật vất vả mới bớt được thời gian uống một chén cháo, cuối cùng khiến cho cái bụng trống rỗng của hắn không kháng nghị mãnh liệt như vậy nữa.

Sau khi có được một chút yên tĩnh, Tần Tiêu vội vàng chạy đến hậu đường, ném cho Hình Trường Phong một câu: - Nói ta ra cửa rồi hiện tại không có ở trong nhà!

Nhanh chóng chạy đến Tây Khóa viện, quả nhiên bốn nữ tử đang vây quanh lại cười hi hi ha ha ở bên cạnh bàn đánh mạt chược.

331. Chương 333: Tâm Sự Của Huynh Đệ. (2)

Chương 333: Tâm sự của huynh đệ. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong nội tâm của Tần Tiêu cảm thấy thật không công bằng đi tới:

- Hay thật, ta loay hoay đến sứt đầu mẻ trán cũng không có người đến giúp ta ứng phó. Ai ngờ các người lại ở đây nhàn nhã chơi mạt chược, mau nhượng ta một ghế, ta cũng muốn chà xát hai thanh.

- Không thể được!

Bốn nữ tử trăm miệng một lời cự tuyệt, đồng thời hì hì nở nụ cười.

Tử Dịch bỗng nhiên liếc mắt nhìn Tần Tiêu: - Những người kia đến nhìn bọn họ dâng quà tặng người, cũng không phải tới bái phỏng chúng ta, vậy chúng ta làm sao có thể giúp người ứng phó chứ? Hơn nữa trò mạt chược này chính là do người lần qua lần lại dạy cho chúng ta mà. Chúng ta còn chưa có đánh thắng được người! Chỉ trong một chốc lát, thì chỉ có một mình người cũng khiến cho chúng ta toàn bộ thua bạc.

Tần Tiêu bắt đắc dĩ nhếch miệng, an ủi mình: - Cũng đúng, không phải chỉ ngăn cản một cái thôi sao, không có tính khiêu chiến gì cả. Trình độ của bốn người các người thật giống nhau, ta không thêm xen vào nữa. Ta đi tìm Lâm Truy Vương đá cầu đây!

- Aiz, lão công.

Lý Tiên Huệ kỳ quái nói: - Người hôm nay không cần đi Đông cung như mọi khi sao? Làm sao lại muốn chơi thôi vậy, mấy ngày gần đây chắc trong nội cung đang xảy ra rất nhiều chuyện phải không?

- Đúng là có rất nhiều việc.

Tần Tiêu nhíu lông mày cười rộ lên. - Nhưng mà không có ta cũng không sao. Chuyện của Tả Vệ Suất có bọn Lý Tự Nghiệp ở đó lo rồi. Còn ta, gần đây dường như không có việc gì làm hết, giờ chỉ biết ăn chơi thôi.

- Thế này không tốt hay sao?

Lý Tiên Huệ nhíu mày. - Chuyện gì cũng không quan sao? Dù nói thế nào cũng nên đến cho có mặt chứ, giờ còn muốn phá quy củ nữa hử.

Thượng Quan Uyển Nhi ở một bên hừ lạnh một tiếng: - Hiện tại hắn đâu còn cần phải đến cho có mặt cái gì nữa chứ, những quan tướng kia còn dẫn theo binh lính đều chạy hết đến quý phủ cho có mặt mà người không phát hiện ra sao? Hiện tại hắn chính là người tâm phúc ở trong triều đó, chỉ cần hắn vừa hiện thân ở Hoàng thành, thì mọi cử động của hắn cũng bị vô số người nhìn chăm chăm vào. Giống như hiện giờ, ở nhà chơi đùa, cũng là một biện pháp tỏ ra yếu thế ngấm ngấm chịu đựng. Tiên nhi đừng để ý đến hắn nữa, đến lượt người ra bài rồi đó!

Tần Tiêu không khỏi buồn bực kêu lên: - Thật không nên làm ra cái đồ vật này thì tốt hơn. Hiện tại tốt rồi, bốn người cùng chung chiến tuyến chơi mặt chược với nhau, còn cùng nhau đổi tiền mặt của ta! Không thêm để ý tới các người nữa, ta đi tiêu dao vậy!

Tần Tiêu vừa mới bước ra đại sảnh một bước, thì Lý Tiên Huệ liền chạy theo, thân mật tựa ở bên người hắn:

- Lão công, nhớ rõ không được uống nhiều rượu đó, còn phải trở về ăn cơm tối nữa! Còn nữa, cũng không cần đi Bách Linh Lung nữa. Được chứ?

Tần Tiêu cuối cùng cũng có một chút an ủi, nâng mặt Lý Tiên Huệ lên hung hăng hôn một chút: - Vẫn là lão bà đại nhân tốt nhất!

Tử Dịch ở phía sau hô to: - Hắc ô quy, Tiên nhi đâu rồi người mau tới đây, đến lượt người ra bài đó!

- Hắc ô quy, chính là bát đồng sao? Trời ạ!

Lý Tiên Huệ nhanh chóng bỏ người chạy đến bên cạnh bàn: - Tử Dịch người ra bát đồng sao? Ta cùng rồi, ta có thất tiểu, oa ha ha!

Tiếng cười vô cùng quá khích vang ra!

Tần Tiêu đung phẩy bức tường mà chết tâm, trong nội tâm oán hận mắng: mặt chược ác độc! Người phát minh mặt chược ác độc! Nữ nhân ác độc! Lão tử đi uống rượu!

Vừa mới dắt ngựa ra xong, thì lập tức có Hình Trường Phong vội vàng chạy tới: - Đại nhân. Lâm Truy Vương điện hạ tới bãi phóng, ngài có muốn gặp hay không?

- A, hắn lại đến đây luôn à. Ta đang chuẩn bị đến nhà hắn đây.

Tần Tiêu buông cương ngựa ra. - Đương nhiên là gặp rồi. Một mình hắn tới thôi hả?

- Dạ. Một mình tới.

- A, lần này có hai người còn hơn một người.

Tần Tiêu cười nói: - Đi, đi tiền đường gặp hắn.

Vừa mới đi tới khúc cua ở hành lang, thì gặp Lý Long Cơ đang đâm đầu đi tới, cười ha hả: - Được lắm, có người thất hẹn!

Tần Tiêu cười cười nghênh đón: - Ta làm gì có! Ta đang chuẩn bị đi tới chỗ của người nhưng ai ngờ người lại tới đây rồi.

- Ủ, ở nhà buồn bực quá, nên ta muốn đi ra ngoài một chút.

Lý Long Cơ thuận miệng hỏi: - Bọn người Tiên nhi đâu?

- Haiz, đừng có nhắc tới nữa.

Tần Tiêu buồn bực nói: - Bốn con bạc, hiện tại cả ngày vây lại một chỗ chơi mặt chược, không thêm trông nom đến chuyện gì hết. Tiên nhi đó, lúc trước là một người vợ nội trợ hiền lành, hiện tại cũng gần giống với đồ thần rồi. Mỗi ngày thẳng Thượng Quan Uyển cùng song bào thai kia, liền cười đến nỗi không ngậm miệng được.

- Mặt chược sao?

Lý Long Cơ vừa nghe thấy cũng tỉnh táo tinh thần một chút: - Là thứ đồ chơi gì vậy? Mau dẫn ta đi nhìn một cái.

- Ta khuyên người đừng có nhìn.

- Vì sao?

- Bởi vì... Thứ này sẽ khiến người nhất định sẽ yêu thích, hơn nữa còn muốn làm đồ thần thứ hai.

- Người ở đây nói nhằm cái gì chứ? Nếu nói như vậy, ta liều mạng cũng muốn nhìn một cái! Người không dẫn ta đi phải không? Ha ha, trong nhà người chỉ có vài chỗ, chỗ đó ta còn không quen sao? Ta tự mình đi tìm.

Tần Tiêu bắt đắc dĩ thở dài một hơi: - Thôi, không phải là thêm một thanh niên trượt chân vào đầm lầy nữa thôi sao. Đại ca dẫn người tới nhưng không chịu trách nhiệm đâu. Đây, Tây Khóa viện, đi về hướng bên này là tới.

Lý Long Cơ cười ha ha nói: - Ta biết giao tình giữa ta và đại ca không có phí công mà, cùng người ở một chỗ thì có rất nhiều chuyện để chơi đùa. Ở thế cách trang trí ở Tây Khóa viện cũng không tệ lắm, rất giống bài thơ có hàm súc trong bức tranh ở Giang Nam, là chuẩn bị cho Thượng Quan Uyển nhi phải không. Lúc nào chuẩn bị cưới vào cửa đây?

- Còn không im miệng lại, để cho đám mỹ nữ nhà ta nghe được, không dùng mặt chược đập bể người mới là lạ.

Tần Tiêu chỉ chỉ bốn nữ nhân ở trong hành lang: - Nhìn đi, chỗ đó chính là do bốn con bạc này hao công tốn phí để dựng lên đó.

Lý Long Cơ vui mừng bước nhanh vào trong, bốn nữ nhân đồng thời đứng dậy chào: - Điện hạ tốt lành.

Lý Long Cơ hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào mặt chược ở trên bàn, khoát tay áo nói: - Đùng đa lễ, các người cứ tiếp tục chơi, ta muốn nhìn một chút

Tần Tiêu cũng biết, chuyện này khiến cho Lý Long Cơ giống như phát hiện ra một đại lục mới vậy, nhất định sẽ vô cùng hưng phấn, cứ hưng phấn thế này thì sẽ không có khái niệm về thời gian rồi, cho nên hắn đơn giản ngồi rót một bình trà ung dung ngồi bắt chéo chân ở bên cạnh. Nhìn thấy Lý Long Cơ đi xung quanh cái bàn. Cao hứng bưng bưng xem bốn nữ nhân chơi mặt chược.

Cuối cùng, Lý Long Cơ rốt cuộc cũng kiềm chế không được, ép Tử Dịch đang thua thảm thiết để hắn tiếp nhận chơi vài ván, tay chân luống cuống ra bài thế nào cũng không được. Số bạc vụn trong túi áo bị thua sạch, lúc đó mới cách xa cái bàn.

Tần Tiêu vui cười nhìn người gặp họa nói:

- Cám ơn đại tài chủ tiên sinh nha. Tiện tay cúng cho quý phủ chúng ta phí sinh hoạt mấy tháng. Rất hoan nghênh ngài thường xuyên đến nhé!

332. Chương 334: Tâm Sự Của Huỳnh Đệ. (3)

Chương 334: Tâm sự của huỳnh đệ. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Lý Long Cơ vỗ một cái trên đùi Tần Tiêu rồi ngồi xuống bên cạnh hắn: - Những người này đều là do người bồi dưỡng ra phải không? Thật đúng là ác độc nha! Hơn trăm lượng bạc của ta đó, ngay cả chuyện nể mặt cũng không có. Vô cùng tàn nhẫn nhất chính là Tiên nhi, không phải chỉ là một thanh nhất sắc mà lại bắt được đại tam nguyên của ta, ra tay thực độc!

Tần Tiêu ha ha cười nói:

- Ta đã nói hiện tại Tiên nhi đã thành đở vương. Người còn không tin. Ngày nào đó ta thiếu tiền liền xin mời vài vương công đại thần đến nhà chơi mặt chược, lúc đó thì tài nguyên cuốn cuộc đến nha!

Lý Long Cơ cũng có chủ ý như thế nên gật đầu:

- Cái này cũng không có khác gì với sát thủ hết mà! Nhưng mà, làm thịt vẫn là bạc, thật không phải là người.

Tần Tiêu cười to:

- Nghe được không Tiên nhi. Lâm Truy Vương nói ngươi là sát thủ đó! Muốn ta nhìn một cái, sát thủ mới nhậm chức này, bàn tay trắng nõn lấy tiền, giết người không thấy máu, ha ha!

Bốn nàng cùng nhau hi hi ha ha nở nụ cười, bàn tay vẫn như trước. Kịch liệt chiến đấu say sưa.

Bỗng nhiên Lý Long Cơ khẽ chạm vào Tần Tiêu:

- Nhưng thật ra ta tới tìm ngươi có việc, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện đi.

Hai người ra đại sảnh ngồi ở trong lương đình, Tần Tiêu nói:

- Có chuyện gì, không phải muốn vay tiền ta để đi gỡ vốn hả?

- Thiếu gia ngài thôi tán dóc đi, thực sự có việc mà.

Lý Long Cơ trầm mặc một hồi, nói rằng:

- Mấy ngày nay, tuy ta một mực ở nhà, nhưng vẫn chú ý động tĩnh ở trong triều. Hôm nay ta nghe nói, thái tử cùng các đại thần. Đang thương nghị hồi phục tất cả tử tôn của Lý gia không có hoàng tịch. Chết thì được trao phong hào, còn sống bị lưu vong thì triệu hồi về ghi vào hoàng tịch, ban thưởng chức tước cùng đất đai.

- Đây cũng là chuyện tốt mà!

Tần Tiêu nói rằng:

- Chính là cái này cùng ngươi và ta có quan hệ gì chứ? Thân phận của Tiên nhi, ngày hôm qua ta cũng đã nói rồi, hiện tại không cần xử lý. Ngày hôm qua ta cùng với Tiên nhi hàn huyên rồi, nàng cũng có ý tứ này.

- Ngươi hãy nghe ta nói hết cái đã.

Lý Long Cơ thở dài, sắc mặt có chút u buồn:

- Năm huynh đệ nhà của ta, đều vì mẫu thân mà sống. Ta cùng hai muội muội, Trì Doanh cùng Trì Nguyệt, mới là anh em ruột thịt cùng một mẹ sinh ra. Trước kia ta cũng đã nói cho ngươi rồi, mẫu phi của ta, Đức phi đã xảy ra chuyện gì? Mấy năm trước, đảm phụ Vi Đoàn câu dẫn phụ thân ta không thành, liền quay qua mưu hại Lưu hoàng hậu cùng mẫu thân Đức phi của ta, nói các nàng ở trong phòng dùng vụ thuật nguyên rửa Võ Hoàng. Võ Hoàng giận dữ, triệu tập Lưu hoàng hậu cùng mẫu thân ta vào nội cung, bí mật xử tử...

Tần Tiêu nhìn thấy khuôn mặt Lý Long Cơ phảng phất có chút ưu tư, buồn bã, biết rõ hẳn nói chuyện đó ra nhất định là có chuyện trọng yếu: - Sau đó thì sao?

- Sau đó.... Đến nay vẫn tìm không thấy thi thể.

Lý Long Cơ bất đắc dĩ lắc đầu:

- Trước đó vài ngày, huynh đệ chúng ta đều được thái tử triệu tập tiến vào Đông cung, nói muốn phong thưởng cho chúng ta, lúc ấy chúng ta đều cự tuyệt. Chính là sau đó, ta cam đảm hướng thái tử đưa ra một thỉnh cầu, chính là muốn tìm kiếm thi thể của mẫu thân ở trong cung, để nhập Hoàng Tịch rồi an táng ở trong lăng mộ.

- Ngươi vừa mới nói, triều đình hiện tại đang xử lý chuyện này, vậy thái tử chắc hẳn là đã đáp ứng rồi chứ?

- Không sai, thái tử đã đáp ứng rồi.

Lý Long Cơ chau mày:

- Chính là có một người nhảy ra cự tuyệt.

- Ai?

- Thái tử phi, Vi thị.

- Nhưng mà vì sao phải làm như thế? Tìm thi thể Vi mẫu, rồi an táng xuống mồ đây không phải là chuyện bình thường hay sao? Vậy mà sao nàng lại cự tuyệt chứ?

- Có lý do đó, chính là hiện tại mà ở trong cung đào đất thoát nước tìm thi thể, sẽ khiến cho lòng người bàng hoàng hơn nữa sẽ hư phong thủy, điềm xấu. Bởi vì ngày mai bọn họ muốn ngay lập tức vào trong cung.

Mặt của Lý Long Cơ có một tia tức giận:

- Nhưng ta cũng biết, Vi thị chính là che chở cho tiện nhân dâm phụ Vi Đoàn kia!

Tần Tiêu lo lắng suy nghĩ, nói:

- Các nàng đều họ Vi, không phải là thân thích đó chứ?

- Chắc không phải đâu.

Lý Long Cơ lắc đầu:

- Vi Đoàn tiến cung trước Vi hậu, một mực hầu hạ Võ Hoàng, mấy năm trước có quyền thế vô cùng. Về sau không biết bởi vì sao chọc cho Võ Hoàng mất hứng, dần dần không có tin tức của nàng. Về việc này, Thượng Quan Uyển Nhi chắc biết rất rõ.

- Ta đi gọi nàng tới.

Tần Tiêu đi vào trong đại sảnh, kêu Thượng Quan Uyển Nhi ra ngoài nói chuyện. Ba nữ nhân kia biết Tần Tiêu có chuyện chính sự muốn làm, cũng thức thời thu mặt chước lại, rồi đi xử lý chuyện của mình.

Tần Tiêu nói vấn đề vừa nãy của Lý Long Cơ nói cho Thượng Quan Uyển Nhi nghe. Thượng Quan Uyển Nhi lập tức trả lời: (.

- Ta đương nhiên biết rõ Vi Đoàn. Vài năm trước, nàng cũng giống ta là một nữ quan cùng nhau hầu hạ cuộc sống hàng ngày của nữ hoàng. Thanh danh cực xấu, về sau bởi vì cấu kết với nam sủng của Võ Hoàng, chọc giận Võ Hoàng suýt nữa thì xử tử. Thật vất vả mới giữ được tính mạng, bị giáng chức xuống làm thị nữ, không biết bị nhét vào chỗ nào đệt làm người quét rác nữa, một mực không có tin tức gì nữa. Các người hỏi nàng làm cái gì vậy?

Tần Tiêu hỏi:

- Vậy người có biết, nàng cùng Thái tử phi Vi thị có quan hệ gì không?

- Cùng Thái tử phi sao?

Thượng Quan Uyển Nhi suy tư một hồi:

- Tuy các nàng cùng là họ Vi, nhưng cũng không có quan hệ. Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy các nàng từng có lui tới. Nhưng mà, nữ nhân này rất giỏi về khoảng tận dụng cơ hội, trước đó vài ngày, ta nghe nói nàng không có ai để mà nương tựa, lúc đó nổi lên cái tên Lương Vương Vũ Tam Tư, thậm chí trong đó chắc có nội tình, khả năng có một chút...Cái kia.

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ nghi hoặc liếc nhau một cái, nhất thời nghĩ không ra đầu mối nào ở trong đó. Trong lòng Tần Tiêu âm thầm suy đoán: Vi Đoàn cấu kết với Vũ Tam Tư, thành nhân tình của hắn, chính là thế nào lại cùng Vi thị có quan hệ ở đây? Chẳng lẽ, Vi thị cùng Vũ Tam Tư cũng có quan hệ rất mật thiết hay sao?

Lý Long Cơ thở dài một hơi:

- Nếu dâm phụ này cùng Vũ Tam Tư và Vi thị đều có quan hệ. Vậy quả thực là hơi khó. Vốn định từ miệng của nàng mà moi ra chuyện thi thể của mẫu thân ta được chôn ở đâu, hiện tại thì, aizz!

Thượng Quan Uyển Nhi nhú mày:

- Điện hạ muốn biết thi thể của Đức phi phải không? Chuyện năm đó, tuy Uyển Nhi nhỏ tuổi, nhưng cũng biết một ít. Nhưng mà hài cốt bị chôn ở đâu, thật sự người biết cũng không nhiều. Phỏng chừng cũng chỉ có Võ Hoàng mới biết.

Tần Tiêu lập tức nói rằng:

- Đúng rồi huynh đệ à, sao người không đi hỏi Võ Hoàng chứ?
- Không thể được.

Lý Long Cơ lắc đầu:

- Chuyện năm đó. Không có bất kỳ ai dám công khai là do Võ Hoàng bí mật hạ chỉ. Ta công nhiên đến hỏi nàng như vậy, thì chẳng phải là bất kính với nàng hay sao?

333. Chương 335: Để Cho Nữ Hoàng Chơi Mạt Chược (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 335: Để Cho Nữ Hoàng Chơi Mạt Chược (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Hơn nữa, hiện tại nàng chuẩn bị thoái vị, thì có tử tôn Lý gia tới ép hỏi chuyện này. Thì cũng sẽ bị người làm ra hành động ngụ ý nói ra bất kính đối với tiên hoàng. Cho nên ta mới đến tìm người, mời người giúp ta nghĩ ra biện pháp.

Tà Tiêu cau mày suy nghĩ một hồi: - Chuyện này nói trắng ra là muốn từ miệng Vi Đoàn moi ra tin tức. Nhưng mà quan trọng chính là nàng ta biến đâu rồi, hiện tại có Vi thị cùng Vũ Tam Tư che chở. Xem ra, phải nghĩ ra kế sách vẹn toàn mới được.

- Nhưng mà đại ca à!

Lý Long Cơ biết Tần Tiêu cùng Thượng Quan Uyển Nhi có quan hệ không được bình thường, nên ở trước mặt nàng thì không kiêng kị xưng hô: - Huynh đệ có nói cũng vô ích, chuyện này cũng chỉ là việc nhỏ, sớm muộn gì cũng sẽ biết, cũng không có liên quan gì lớn. Ngần vạ lần đường vì chuyện này mà gây huyên náo lớn, đắc tội đến Vi thị cùng Vũ Tam Tư.

- Ta tất có chuẩn mực, người cứ yên tâm đi.

Tần Tiêu tràn đầy tự tin cười cười, vỗ vỗ cánh tay Lý Long Cơ: - Mẫu thân của người không phải mẫu thân của ta hay sao? Mà chuyện tìm mẫu thân là việc nghĩa kinh thiên động địa. Việc này, ta sẽ nghĩ ra biện pháp xử lý tốt. xem tại

Thượng Quan Uyển Nhi nói khẽ: - Cẩn thận một chút là tốt rồi. Hiện tại bên trong triều đình, khảng định sẽ vô cùng loạn. Hơi vô ý một chút, sẽ rước lấy phiền toái. Nếu không thì để ta, xem ra chỉ còn cách để ta tiến cung đến bên cạnh Võ Hoàng thôi, thứ nhất có tránh tị hiềm mang phiền toái đến cho người, thứ hai cũng để xem có thể phát hiện ra một ít manh mối hữu dụng để trợ giúp điện hạ tìm kiếm di hài Đức phi đó.

Tần Tiêu nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi có thể sánh với hoa đào, thần sắc trên mặt hân hoan kiên định, chậm rãi khẽ gật đầu: - Được rồi, ngày mai ta liền hộ tống người hồi cung, chỉ cần người nói vì tránh loạn nên chạy ra khỏi cung, nên được ta cứu. Chỉ có điều, nếu người đi lần này thì ba người các nàng sẽ thiếu một mình người rồi?

Bỗng nhiên Lý Long Cơ mặt tươi như hoa: - Không liên quan tới ta nha!

Tần Tiêu cùng Thượng Quan Uyển Nhi đồng thời khinh bỉ hừ một tiếng, Tần Tiêu mắng: - Vừa rồi còn ra mấy phần bộ dáng hiểu tử, hiện tại đảo mắt một cái liền lộ ra nguyên hình rồi

Lý Long Cơ cười nói: - Chính sự là chính sự, chơi là chơi, hai người sao có thể nhầm lẫn như vậy được chứ! Đại ca, ta nhìn mặt chước hơi có hứng thú, chuyện đá cầu này trước hết cứ để đó đã, hiện giờ phải hiểu cách chơi thứ này cái đã rồi hãy nói sau, hắc hắc!

Tần Tiêu thở dài một hơi, lắc đầu: - Uyển Nhi, ta thật sự ngày càng không nỡ để người đi. Người xem, người đi lần này, trên đời này liền thiếu đi một con bạc rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi mở tròng hai mắt, phần nộ nói: - Còn có nguyên nhân nào khác nữa hay không?

- Khụ!

Lý Long Cơ cố ý ho một tiếng rồi nhanh chóng chạy, quay đầu lại ném một câu: - Ta tìm Tiên nhi lãnh giáo kỹ năng chơi bài, các người cứ tiếp tục, tiếp tục!

Đợi Lý Long Cơ chạy thật xa, Thượng Quan Uyển Nhi thản nhiên nói: - Ta biết rõ, hiện giờ trong lòng của người, chỉ có mỗi Tiên nhi mà thôi. Ta cũng không trách người đâu... Chỉ huy vọng một điều, người đừng quên ta là được.

- Làm gì có!

Tần Tiêu có chút xấu hổ cười nói: - Không có khả năng! Ta đã đáp ứng người rồi mà, thêm một ít thời gian nữa, ta sẽ đón người trở về.

Thượng Quan Uyển Nhi ưu thương lắc đầu: - Kỳ thật ta biết rõ, mặc kệ ta ở bên cạnh người, nhưng vẫn không thể cùng người gặp nhau, trong lòng người nghĩ đến cái gì nhiều nhất, vĩnh viễn không thể nào là ta. Đây là một sự thật không có cách nào thay đổi được. Tuy rằng ta cũng rất yêu mến Tiên nhi, nhưng mà... Yêu chính là ích kỷ, ta càng thêm hy vọng, trong lòng người nghĩ đến hơn một nửa là ta. Nhưng mà người cứ yên tâm, ta cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, hoặc nói cho cùng cũng chỉ là hy vọng xa rời mà thôi. Tiên nhi là nữ tử vô cùng tốt, đừng có nói là nam nhân, đến ngay cả ta cùng Mặc Y và Tử Dịch, các nàng đều vô cùng yêu mến nàng ấy.

Trong nội tâm Tần Tiêu vừa mới căng thẳng một chút, hiện giờ cuối cùng cũng trầm tĩnh lại: may quá may quá, cuối cùng Thượng Quan Uyển Nhi cũng là nữ tử biết thư đạt lễ, sẽ không giống với người đàn bà chanh chua đại náo hậu viện để tranh giành tình nhân.

- Người cũng nên nói chuyện đi chứ!

Thượng Quan Uyển Nhi thẹn thùng dậm chân xuống đất - Sao lại giống với cái đầu gỗ vậy, chỉ để một mình ta nói chuyện là sao?

Tần Tiêu cười ngây ngô vài tiếng ha ha: - Không có gì để nói cả. Uyển Nhi, ta biết rõ tình ý của người đối với ta, ta cũng sẽ không thấy thẹn đối với người nữa. Cũng chỉ một câu nói kia, người có thỏa mãn không?

Thượng Quan Uyển Nhi nghe xong, nhẹ nhàng tiến đến gần Tần Tiêu vài bước, chậm rãi dựa vào người hắn, rồi khẽ ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại.

Tần Tiêu cảm giác một hồi hương thơm tươi mát cùng với mùi thơm mê người của cơ thể đang bay vào mũi hắn, không khỏi nhẹ nhàng ôm lấy nàng, khẽ hôn một cái ở trên môi nàng.

Âm thanh của Thượng Quan Uyển Nhi như nỉ non: - Ta sẽ chờ người, Tần đại ca. Một mực đợi người.

Làm người giỏi cách che dấu tai mắt người ngoài thì sẽ bớt bị chỉ trích dòm ngó, Tần Tiêu lần đầu tiên ngồi trên một chiếc xe ngựa màn trướng rủ dài hơi bị phô trương, để Thượng Quan Uyển Nhi đội cái màn che mặt mà cung nhân hay đeo lúc xuất hành, phủ dài rủ xuống tới cổ, lúc này mới yên tâm dẫn nàng đi về phía Hoàng thành.

Theo như quy củ của triều đình quy định, quan viên từ ngũ phẩm trở lên tam phẩm trở xuống, đều là ngồi trên chiếc xe hơi bị phô trương này. Thời điểm tiến vào Hoàng thành, cũng sẽ hiếm khi bị kiểm tra, Chỉ là bình thường Tần Tiêu không có thói quen ngồi xem mà luôn luôn cười ngựa. Thủ thành vệ binh thấy là xe của đại thần, cũng không dám gặng hỏi gì nhiều, nhìn thoáng qua lệnh bài là liền cho vào thành, cuối cùng cũng bình yên vô sự vào cửa Chu Tước của Hoàng thành.

Tần Tiêu cũng không có dừng lại ở Đông Cung, mà trực tiếp dẫn Thượng Quan Uyển Nhi xuyên qua Cung Thái Cực, tiến tới Đại Minh Cung đi vào trước Trường Sinh Điện. Lúc này phụ trách phòng vệ chính là Vũ Lâm Vệ Kính Uẩn tướng quân, nhìn thấy Tần Tiêu từ phía xa liền chạy tới nghênh đón, cười ha hả:

- Tần tướng quân sao hôm nay có lòng như vậy, đến yết kiến Võ Hoàng phải không?
- Đúng vậy, Kính tướng quân cũng cực khổ quá rồi.

Tần Tiêu nói ứng phó:

- Võ Hoàng đối với ta ân trọng như núi, ta không thường yết kiến để hỏi thăm sức khỏe ngài, trong nội tâm của ta cũng không được thoải mái.

Kính Uẩn nhìn thoáng qua Thượng Quan Uyển Nhi đằng sau lưng Tần Tiêu một chút, nhìn xuôi theo cái mạn che mặt nhưng cũng không thấy rõ dung mạo, cố tình hỏi một câu:

- Tần tướng quân đến thăm Võ Hoàng, còn dẫn theo người nữa sao.
- A, là muội muội của ta. Lần trước cùng Võ Hoàng nói chuyện phiếm. Võ Hoàng có nói muốn gặp được nàng, vì vậy hôm nay ta liền dẫn nàng đi theo.

Thanks

334. Chương 336: Để Cho Nữ Hoàng Chơi Mạt Chược (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 336: Để Cho Nữ Hoàng Chơi Mạt Chược (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu cười mà như không cười nhìn Kính Uẩn:

- Thế nào, ngay cả ta mà Kính tướng quân cũng không tin được phải không? Chẳng lẽ lại nghĩ ta có toan tính mưu kế hay sao?
- Không dám, không dám!

Kính Uẩn liên tục chấp tay luôn miệng nói:

- Kính Uẩn cũng là vì chức trách mà thôi, theo thông lệ thì phải hỏi hai tiếng. Nếu người ngoài có hỏi, Kính Uẩn cũng có cái để mà trả lời. Không chậm trễ Tần tướng quân nữa, mời vào Trường Sinh Điện!

Tần Tiêu khẽ cười nhạt:

- Đa tạ Kính tướng quân.

Dứt lời liền dẫn theo Thượng Quan Uyển Nhi đi đến cửa chính của Trường Sinh Điện.

Đi vào cửa chính vượt qua thêm vài cái cửa nữa, lúc này Thượng Quan Uyển Nhi mới thở dài một hơi. Liên tiếp nói nhỏ với Tần Tiêu:

- Không thể tưởng tượng được, hộ vệ bên người của Võ Hoàng lại cẩn mật nghiêm túc đến như vậy. Nếu không phải người dẫn ta đến, thì sợ khó có thể vào được. Tình hình này, không phải cũng giống như đang bị giam lỏng hay sao? Aiz... Võ Hoàng mạnh mẽ cả đời, hiện tại lại bất lực chịu đựng như vậy, người cũng đã bảy tám chục tuổi rồi, cũng thật là đáng thương.

Tần Tiêu bắt đầu đi lác đác:

- Cái này phải gọi thể lực mất thì cũng như núi đổ, nhưng không có cách nào khác được. Cũng may người tiếp vị chính là con ruột của Võ Hoàng, cũng khá lịch sự tôn trọng nàng. Bằng không thì... được rồi không nói nữa. Nhanh đến tẩm cung của Võ Hoàng đi.

Bên ngoài tẩm cung, cũng có một ít Thiên Ngưu Vệ canh phòng, trong đó có một số người nhận ra Tần Tiêu, đều hành lễ với hắn. Tần Tiêu dựa theo lễ tiết, mời Thiên Ngưu Vệ đi vào thông báo, còn mình thì lẳng lặng đứng ở bên ngoài đợi.

Một lát sau, Tần Tiêu mới dẫn theo Thượng Quan Uyển Nhi đi vào trong tẩm cung, sau khi hành lễ, Thượng Quan Uyển Nhi nhìn thấy bộ dạng của Võ Tắc Thiên già nua cùng với tiểu tụy, liền không nhận được mà rơi lệ.

Tần Tiêu cũng phát hiện, hai ngày không gặp mặt, dường như Võ Hoàng càng ngày càng già đi. Cơ mặt cũng đã bắt đầu lỏng xuống, một hàng dài nếp nhăn.

Võ Tắc Thiên nhìn kỹ mấy lần, thì thào nói:

- Tần Tiêu. Đây là... Uyển Nhi sao?

Thượng Quan Uyển Nhi quỳ trên mặt đất không chịu đứng dậy, kích động gật đầu

- Bệ hạ, đúng là Uyển Nhi!

Võ Tắc Thiên cao hứng gật đầu:

- Thật sự là Uyển Nhi rồi, thật tốt quá! Mau đứng lên đi, đến bên cạnh trẫm, để cho trẫm nhìn người thật kỹ xem nào. Những ngày này, người đã đi đâu vậy? Trẫm một mực lo lắng người đã xảy ra chuyện gì rồi chứ, đang chuẩn bị sai người tìm người khắp nơi đây!

Thượng Quan Uyển Nhi quỵ đến bên cạnh chân của Võ Tắc Thiên, khẽ dựa vào trên đùi nàng:

- Bệ hạ, Uyển Nhi cũng muốn gặp ngài... Uyển Nhi không có xảy ra chuyện gì, tại thời điểm trong nội cung náo loạn, Uyển Nhi gặp phải loạn binh, may mà được Tần tướng quân cứu. Hiện tại Uyển Nhi đã trở lại, có thể tiếp tục hầu hạ bệ hạ rồi.

Võ Tắc Thiên trù mến vuốt đầu Thượng Quan Uyển Nhi, khẽ thở dài một hơi:

- Tiểu hài tử này.... đã rời cung rồi, tại sao còn muốn trở về chứ?

Dứt lời giương mắt nhìn vào Tần Tiêu, có chút cười cười:

- Đi theo bên người Tần tướng quân không phải là tốt hơn nhiều lần hơn là đi lão thái bà ta hay sao?

Tần Tiêu vội vàng chấp tay trả lời:

- Tần Tiêu không dám... Thượng Quan đại nhân một lòng nhớ bệ hạ, vì vậy thần liền dẫn nàng trở về đây.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng nhanh chóng nói:

- Bệ hạ, Uyển Nhi chính xác cũng nghĩ không muốn hồi cung, nhưng mà Uyển Nhi lại nhớ tới bệ hạ, vì vậy tình nguyện trở về hầu hạ bệ hạ. Hiện tại bên cạnh bệ hạ cũng không còn vài người tâm phúc, Uyển Nhi sao có thể rời đi lúc này được cơ chứ?

- Tốt... Tốt lắm!

Võ Tắc Thiên vỗ nhẹ lên đầu Thượng Quan Uyển Nhi:

- Đứng lên đi, hài tử ngoan. Không thể tưởng tượng được, đến hôm nay, ta thất thế rồi mà vẫn còn có người chịu trở về giúp ta. Phần tâm ý này của các người, ta quả thực rất cảm kích. Còn nữa, Tần Tiêu... ta biết người cùng Uyển Nhi trong lúc đó cũng đã sinh ra tình cảm, người quả thực an tâm chịu đưa nàng đến bên cạnh của ta hay sao?

Trong lòng Tần Tiêu bỗng nhiên ớn lạnh: Thật sự là lợi hại! Quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được bà ấy nha! Vì vậy cười xấu hổ nói:

- Bệ hạ, Uyển Nhi chính là vì hầu hạ bệ hạ mà lớn lên. Chuyện tình nữ nhi giữa chúng ta cũng chỉ là việc nhỏ, cũng không đáng nhắc đến.

Võ Tắc Thiên ha ha cười khê lắc đầu:

- Tên Tiểu hoạt đầu nhà ngươi, ngươi nghĩ rằng ta già nên thật sự hồ đồ rồi sao, tưởng ta không rõ dụng ý của ngươi hay sao? Ngươi yên tâm đi, tháng mười hai này, tính ra còn bốn ngày nữa, ta liền chuyển ngôi vị hoàng đế cho thái tử, rồi chuyển đến sống ở Thượng Dương Cung ở Lạc Dương. Đến lúc đó, ta sẽ đưa Uyển Nhi theo bên cạnh, ta cam đảm không làm mất một sợi tóc nào trên người nàng. Chừng nào ngươi là nhân vật quan trọng thì đến Lạc Dương tìm ta. Như vậy, ngươi có cảm thấy hài lòng hay chưa?

Tần Tiêu giống như đang làm trộm đồ mà bị người ta bắt ngay tại chỗ, cười hắc hắc:

- Đa tạ bệ hạ... Thần không dám khi quân đưa Uyển Nhi về bên cạnh bệ hạ, chính xác là có ý như vậy. Chỉ có điều, Uyển Nhi nhớ tới bệ hạ là sự thật, thần không dám nói bừa đầu.

Thượng Quan Uyển Nhi vừa mới đứng lên, ngay lập tức mắc cỡ cúi đầu, không hề nói một tiếng nào.

Khuôn mặt Võ Tắc Thiên vẫn tươi cười như cũ:

- Được rồi, việc này cũng không cần phải giải thích nữa đâu. Uyển Nhi ở bên cạnh ta cũng đã nhiều năm như vậy rồi, nàng đối với ta có cảm tình gì chẳng lẽ ta lại không rõ hay sao? Ta cũng đã từng đưa nàng làm mấy công văn mệnh lệnh, bởi vậy một số người trong triều cũng muốn kéo xuống núi cũng là chuyện khó có thể tránh khỏi. Có thể nàng vô tội, chỉ là thay ta làm vài việc mà thôi. Việc này do ta dựng lên, tự nhiên ta cũng sẽ giải quyết nó một cách chu đáo. Nhưng mà, Tần Tiêu, nếu ngươi không có bản lĩnh bảo hộ nàng, thì đừng đến Thượng Dương Cung tìm ta. Ngươi cần phải nhớ kỹ điều đó!

Tần Tiêu chấp tay cười nói:

- Vâng, bệ hạ! Sau ngày hôm nay thần sẽ về khổ luyện bản lĩnh!

Một câu nói nàng chọc cho Võ Tắc Thiên cùng Thượng Quan Uyển Nhi đều nở nụ cười, Võ Tắc Thiên nói:

- Uyển Nhi, ta cũng đã sớm nói qua, có một gã sai vặt còn lão luyện hơn cả sư phụ hần nữa, miệng nói năng ngọt xớt. Được rồi, ngươi chịu đến thăm ta, cũng khiến ta rất vui vẻ rồi. Mấy ngày gần đây khẳng định ngươi có rất nhiều chuyện để xử lý phải không? Như vậy ta không giữ ngươi lại nữa. Đi đi.

- Vâng. Bệ hạ.

A, đợi một chút.

Thượng Quan Uyển Nhi tiến lên một bước gọi Tần Tiêu lại, thấp giọng nói:

- Ngươi mau đi đến Tương Tác Giam, tìm Hầu Tể kia, nói hần làm tiếp một bộ mặt chược rồi đem đến nơi đây, ta cùng Võ Hoàng chơi.

Tần Tiêu nở nụ cười tỏa nắng một tiếng, gật gật đầu:

- Được rồi, may bệ hạ cũng có chút nhân rồi, vừa lúc đánh mặt chược tiêu khiến cũng được. Nhưng mà ngươi cũng đừng dùng thứ này, để lấy hết tiền của người trong cung đó!

- Toàn là nói bậy không hà. Mau đi đi.

Thanks

335. Chương 337 : Để Cho Nữ Hoàng Chơi Mặt Chược. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 337 : Để cho Nữ hoàng chơi mạt chược. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 337 : Để cho Nữ Hoàng chơi mạt chược. (3)

Thượng Quan Uyển Nhi tức giận trừng mắt nhìn Tần Tiêu một cái, sau đó thấp giọng nói uyển chuyển:

- Đừng có để ta đợi lâu quá nha...

Võ Tắc Thiên làm như không thấy nằm xuống, thì thào:

- Già rồi, ta thật sự là già rồi... Lại muốn ngủ rồi.

Tần Tiêu ra Trường Sinh Điện, cố ý đi tìm Kính Uẩn, nói với hắn hai câu, nói trong chốc lát sẽ có người đem mạt chược đến, sau đó lại gọi Hình Trường Phong đi theo xe đến Tương Tác Giam một chuyến, còn bản thân thì đi tới Thượng thư. Diêu Sùng là Lại bộ thượng thư, đối với chuyện trong nội cung hết sức quen thuộc cùng hiểu rõ, hơn nữa có thể tìm hắn rất dễ. Ở các bộ đảm nhiệm chức vụ là Trương Giản Chi cùng Đường Hưu Cảnh, bình thường chỗ kia người thường không được vào, còn phải cầu kiến thông báo hơi phiền toái một chút.

Vận khí cũng còn tốt chán, vừa lúc Diêu Sùng đang có việc tại Lại bộ, nên trùng hợp gặp được. Diêu Sùng vui mừng nhìn thấy Tần Tiêu:

- Tần tướng quân nha, mấy ngày nay đều không có nhìn thấy ngươi, ngươi có việc gì bận rộn hả?

Tần Tiêu cười nói:

- Ta đi chơi bởi lẽ lười xung quanh vài ngày thôi, cái gì cũng không có làm. Đúng rồi Diêu đại nhân, hôm nay ta cố ý tới tìm ngươi làm chậm trễ thời gian quý báu của ngươi một chút để thỉnh giáo ngươi mấy vấn đề.

- Hả?

Diêu Sùng ngạc nhiên nói:

- Tần tướng quân nói cho ta nghe một chút, xem ta có thể đến giúp ngươi được hay không.

- Là như vậy...

Tần Tiêu ép thanh âm nhỏ xuống:

- Mấy năm trước, Tằng Vi đế vương Tương Vương, hắn có một hoàng hậu cùng phi tử bị Võ Hoàng xử tử, việc này ngài có biết hay không?

Diêu Sùng hơi run lên một cái, thấp giọng nói:

- Thật đúng là có việc này, trong triều cũng mấy người ở lúc đó, không có người nào là không biết. Chính là không ai dám nhắc tới chuyện này. Tần tướng quân có chuyện gì hay sao mà đi hỏi việc này vậy?

Tần Tiêu cười nhẹ một tiếng, sau đó nói cho Diêu Sùng biết chuyện Lý Long Cơ nhờ ta van ngươi tìm kiếm thi hài Đức phi cho hắn.

Diêu Sùng nhíu lông mày lại, hơi lắc đầu:

- Tần tướng quân, nếu chuyện này đúng như lời ngươi nói, hiện tại người duy nhất biết chuyện này chỉ có Võ Hoàng và Vi Đoàn. Nhưng mà hai người này cũng không thể trực tiếp đến hỏi được. Nhưng mà, nếu như vận khí của ngươi tốt, tìm hồ sơ ở trong nội cung, xem có khả năng ghi lại chuyện này hay không. Hôm nay Thái tử vừa mới thăng chức Chung Thiệu Kinh làm “Tổng giám Vườn ngự uyển”, tất cả công văn hay hồ sơ mật ở trong nội cung đều do hắn phụ trách bảo quản. Người này ngươi có biết hay không?

- Tổng giám Chung Thiệu Kinh ở Vườn ngự uyển sao? Đó không phải là Đại tổng quản của Hoàng thành hay sao?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Nhưng mà ta không có biết hần.

Diêu Sùng cười cười:

- Thời gian người vào triều hơi ngắn, không biết nội vụ đại thần cũng là chuyện thường tình. Tên Chung Thiệu Kinh này cũng không có đơn giản đâu, nhưng hần là thái phó Ngụy Quốc của thời kỳ Tam Quốc, hần là cháu chắt của danh gia Chung Diêu đã viết ra 17 thư pháp. Thuở nhỏ cuộc sống của hần hơi nghèo khổ, nhưng mà vì cần cù tiết kiệm chăm chỉ hiếu học, cũng có tài danh ở Giang Nam. Hơn nữa hần còn biết viết rất nhiều chữ, có thể sánh vai với thế tổ Chung Diêu ở khoảng thư pháp, được người đời xưng tụng là “Thư gia song tuyệt”. Mấy năm trước, được Binh Bộ Thượng thư Bùi Hành Kiệt tiến cử làm chức văn thư chấp bút ở trong cung, cho tới bây giờ, bảng cửa bảng hiệu ở trong cung, hay tất cả các câu đối đều là do hần viết, rất được Thái tử coi trọng. Ngày hôm qua lúc chúng ta nghị sự, Thái tử liền cử hần từ văn chức bát phẩm thăng lên thành Tổng giám Vườn ngự uyển tam phẩm, thành Đại tổng quản ở trong nội cung.

Tần Tiêu gật đầu tán thưởng nói:

- Xem ra, cũng là một đại nhân vật. Diêu đại nhân, chiếu theo ý ngài, ta nên đi hần phải không?

Diêu Sùng cười cười:

- Nói thật, chuyện này, hần cũng không có ai dám ghi lại. Nhưng mà, ôm thêm một tia hy vọng đi gặp hần đi. Hiện tại người này ở Hoảng Văn quán, cũng có vài phần giao tình với ta. Người nói là ta mời người tới, hần sẽ cho người biết rõ chuyện năm đó.

Tần Tiêu đứng dậy bái biệt Diêu Sùng, lập tức cưỡi ngựa không ngừng chạy tới Hoảng Văn quán.

Thời điểm nhìn thấy Chung Thiệu Kinh, là một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi, làm cho Tần Tiêu cảm giác như đang tắm gió xuân. Nhìn tướng mạo chính là thanh tú nhưng không mất đi không khí mạnh mẽ, nhả nhặn nho nhã, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhìn rất có phong độ.

Tần Tiêu thông báo tính danh, Chung Thiệu Kinh gọn sóng không sợ hãi nói:

- Hóa ra Tần tướng quân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Không biết Tần Tiêu tới tìm ta có gì muốn nhờ.

Tần Tiêu nói rằng:

- Tần Tiêu được người ta nhờ vả, muốn biết chuyện cũ năm xưa. Nghe Diêu Sùng Diêu đại nhân chỉ điểm, nên có ý thỉnh giáo Chung đại nhân.

Chung Thiệu Kinh có chút cười cười:

- Thỉnh giáo thì không dám. Đã là do Diêu đại nhân chỉ dẫn tướng quân tới đây, tướng quân có chuyện gì thì cứ hỏi thẳng, ta nhất định sẽ nói ra sự thật.

Tần Tiêu không hề khách khí, hỏi thẳng chuyện của Hoàng hậu cùng Đức phi.

Chung Thiệu Kinh vui đầu suy tư một hồi rồi chậm rãi lắc đầu:

- Tần tướng quân, xin thứ cho ta nhiều lời. Việc này, ta chỉ sợ ngay cả Võ Hoàng cũng chưa chắc biết rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ ra sao, người duy nhất biết chuyện này chỉ có Vi Đoàn mà thôi. Tướng quân ngài ngấm lại đi, Võ Hoàng chỉ phụ trách hạ lệnh, còn sự tình diễn ra như thế nào, lão nhân gia sẽ không quản được. Hơn nữa việc nhỏ này, nàng cũng không ghi ở trong lòng đâu. Ngược lại chỉ sợ Vi Đoàn kia, mới là người chấp hành giám sát. Thời gian ta ở trong cung cũng coi như cũng lâu, nhưng mà chuyện này, ta biết tin tức cũng không quá nhiều. Trong Hoảng Văn quán, ta quả quyết cũng không có tư liệu về chuyện này đâu, về điểm này xin tướng quân tin tưởng ở ta.

Tần Tiêu buồn bực thở dài một hơi:

- Xem ra, nếu muốn tra ra việc này, chỉ còn biện pháp duy nhất là đi tìm Vi Đoàn sao?

Chung Thiệu Kinh vượt vài đám râu ít ỏi ở dưới hàm, cười bí hiểm:

- Vẫn không nên tìm thì tốt hơn. Vì hài cốt người chết mà liên lụy đến người sống phải chịu tội, không có lỗi đâu.

Tần Tiêu tự nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Chung Thiệu Kinh, đồng thời trong nội tâm đối với hắn cũng sinh ra một chút cảm kích, chấp tay nói:

- Đa tạ Chung đại nhân đã nhắc nhở, ta sẽ chú ý.

Chung Thiệu Kinh cười nói:

- Tướng quân không cần phải khách khí như thế. Ta mặc dù chỉ là cung quan tam phẩm, nhưng so với uy danh của Tần tướng quân, cũng chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi. Sự tích hiển hách của tướng quân, khiến một kẻ thư sinh ta đây, như sấm bên tai, cảm thấy vô cùng kính nể.

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Chung đại nhân quá mức khiêm tốn rồi. Học vấn của ngươi, Tần Tiêu ta làm sao có thể bì kịp được chứ? Được rồi, cũng biết một chút về chuyện này, ta cũng không quấy Chung đại nhân nữa, Tần Tiêu cáo từ.

Chung Thiệu Kinh đứng dậy tiễn khách:

- Tần tướng quân đi thông thả.

Thanks

336. Chương 338 : Siêu Cấp Ma Cô. (1)

truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 338 : Siêu cấp ma cô. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 338 : Siêu cấp ma cô. (1)

Ra khỏi Hoàng Văn quán, Tần Tiêu buồn bực thầm nghĩ: Ngay chỗ này cũng không có tin tức, hiện tại xem ra khả năng Võ Hoàng biết chuyện này cũng không lớn. Vốn muốn kiên trì đến hỏi đôi lời....xem ra Vi Đoàn này đúng là dâm phụ tâm địa độc ác ra tay cũng thật hung ác, nên nghĩ ra biện pháp gì để hỏi tin tức từ miệng nàng bây giờ, hay là, trước cứ bỏ chuyện này qua một bên cũng được chẳng?

Tần Tiêu vừa đi từ từ vừa suy nghĩ cẩn thận, bất tri bất giác đã bước đến cửa Đại Minh cung. Ven đường có không ít người chào hỏi, lời kéo, làm quen với hắn, Tần Tiêu nhẫn nại ứng phó một lúc, cuối cùng cũng cảm thấy có chút phiền toái liền nhanh chân bước đi.

Hình Trường Phong cố ý đứng đợi Tần Tiêu ở chỗ này. Lô Đại Tượng vô cùng cung nghênh chào đón Tần Tiêu, dẫn hắn đến mặt thất bên cạnh chính sảnh.

Vừa vào nhà liền nhìn thấy một binh khí cao hơn người cắm ở trên kệ đựng binh khí, kim quang lờ lờ. Tần Tiêu vui mừng lấy nó xuống, cầm trên tay cảm thấy không nặng lắm, một Kim đang phượng cánh lời.

Chính giữa là một trùy đột hình thù kỳ lạ giống như là đầu phượng hoàng, bên cạnh lưỡi dao được phác họa thành hai cái lông đuôi bình thường của phượng hoàng, hình trên cơ bản rất giống loại ba xỉ trường xiên..... nhưng lại rất đẹp. Loại binh khí này có thể vừa đâm, vừa chặt, cũng có thể chém và kháng cự, quá

nhiên là có nhiều mặt công thủ, nhưng để sử dụng được thì không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa loại binh khí lạ này ra chiến trường có thể sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Tần Tiêu tỉ mỉ nhìn ra ngoài một lúc, cười nói với Lô Đại Tượng:

- Lô đại nhân, loại binh khí giết người thế này mà cũng có thể làm ra đẹp đẽ như vậy, không biết tính chất như thế nào?

Lô Đại Tượng nhắc mi:

- Tần tướng quân, binh khí này là vũ khí tốt nhất trong đời lão phu, gọi là bảo vật cũng không quá đâu! Mười hai Vệ đại tướng quân, vương thân hoàng tộc, binh khí của bọn họ đều là nhờ ta làm, nhưng chưa có cái nào làm được như thế. Nếu không thì chúng ta tới thử chút xem sao?

Hình Trường Phong cũng hưng phấn nói theo:

- Đúng vậy, thử xem đi!

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Vậy thì thử nó một lần xem thử.

Lô Đại Tượng dẫn hai người đến nơi trông coi, bảo quản vật liệu, chỉ vào một khối đá đen cao hơn người, nói với Tần Tiêu:

- Tướng quân, đây là Hắc thiết thạch, ngài hãy làm thử xem.

- Được!

Tần Tiêu vung kim đang trong tay vài lần, lung lay vài phát, cư nhiên lại cắm vào trong viên đá. Tần Tiêu rút ra, cắt ngang một đường, lưỡi dao phượng vĩ hơi mỏng xẹt qua tảng đá, lưu lại một vết đao thật sâu.

Trong lòng Tần Tiêu vui mừng, quát lên một tiếng rồi đột nhiên chém xuống dưới, khiến binh khí trong tay mình xoắn lại, khối Hắc thiết thạch lập tức bị chia năm xẻ bảy.

Quay đầu lại nhìn kỹ binh khí của mình, không có một chút vết thương mà vẫn hoàn hảo như ban đầu.

Tần Tiêu cất tiếng cười to:

- Hung khí! Quả nhiên là hung khí tốt!

Lô Đại Tượng thỏa mãn vuốt vuốt chòm râu của mình cười nói:

- Vừa là hung khí cũng vừa là nhân khí. Cả đời lão phu làm người đúc vô số binh khí nhưng chỉ có cái này là làm lão phu thỏa mãn nhất. Thứ nhất là nó trội hơn hẳn bất kỳ một binh khí nào trước đây, hơn nữa có thể tặng ột người nghĩa sĩ như Tần tướng quân thì đó cũng có thể coi là phúc khí của nó.

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Lô đại nhân đã quá lời rồi. Đúng rồi, còn nhuễn giáp thì sao?

- A, trong này, xin mời tướng quân.

Tần Tiêu giao binh khí cho Hình Trường Phong, đi theo Lô Đại Tượng trở về tư thất.

Lô Đại Tượng vô cùng cẩn thận mở ra hộp đồng được trói chặt, lấy từ bên trong ra một bọc vải màu đen bao bọc một vật gì đó, trình trọng giao lại cho Tần Tiêu:

- Tướng quân, nếu nói về khôi giáp thì cả đời lão phu cũng làm không ít. Từ Minh quang giáp hoa lệ đến áo giáp thô dùng chiến trận cũng đều đã làm, duy chỉ có loại thiếp thân này là chưa từng làm qua, hơn nữa còn là nhuễn giáp toàn thân. Tướng quân xem chút có hài lòng hay không?

Tần Tiêu run rẩy mở bọc quần áo, một áo một quần màu xám đậm. Đồ dày ước chừng chỉ nửa ngón tay, mềm mại mà lại có tính dẻo dai. Tần Tiêu lập tức nổi lên hứng thú, cởi ngay quần áo khôi giáp trên người, mặc bộ nhuễn giáp kỳ dị này vào.

A! Quả thực giống như nội y giữ ấm bó sát người! Bên trong một lớp mềm mại hơi mỏng, dính vào da thịt mặc cực kỳ thoải mái, hơn nữa co giãn thật tốt! Quần cũng phía trước thân trên có một “khóa kéo” sắt màu đen, rõ ràng cũng có thể kéo chặt lại hoàn toàn.

Ngay gáy có một cổ lật có thể kéo lên để bảo vệ chỗ hiểm tại cổ, cũng có một khóa kéo mỏng có thể che đi cả đầu, chỉ để lộ ra đôi mắt. Tần Tiêu cảm thấy bộ này hợp với chân nhuyễn giáp xuyên thấu trên người, quả thực giống với bộ đồ lặn xuống nước của người thế kỷ 21.

Lô Đại Tượng cười to nói:

- Thân thể của Tần tướng quân thật là tốt! Mặc bộ nhuyễn giáp này lên toàn thân gân cốt hình dáng đều hiện rõ ràng, càng vô cùng oai hùng đó!

Tần Tiêu cũng cười ha ha, trong lòng thầm nghĩ: Bộ đồ lặn bó sát người....rất là khéo gọi!

Nếu cho các cô nương mặc vào thì không cần phải nói nữa.

Hình Trường Phong nói:

- Đại khái là, ta thấy nhuyễn giáp này hơi mỏng, có thể chống đỡ được đao kiếm sao?

Lô Đại Tượng khinh thường liếc mắt nhìn Hình Trường Phong một cái:

- Tiểu oa nhi, ngươi thật là không biết nhìn hàng. Không chỉ riêng đao kiếm mà ngay cả tên bình thường cũng không thể bắn thủng được, trừ phi là Tần tướng quân gặp trúng.... Cương Thiết! Hơn nữa các người xem đây!

Lô Đại Tượng bưng một chậu nước đến:

- Tướng quân không cần phải né tránh!

Sau đó liền dội cả chậu nước từ trên lưng Tần Tiêu ngược lại.

Tần Tiêu ngạc nhiên phát hiện, tuy rằng cảm nhận được có cảm giác mát nhưng da thịt toàn thân mình cũng không bị dính ẩm ướt, nhuyễn giáp này còn có thể không thấm nước, Lô Đại Tượng quả nhiên là một tuyệt thế cao nhân!

Lô Đại Tượng đắc ý cười nói:

- Tần tướng quân thấy sao?

- Thần kỳ! Hay thật!

Lô Đại Tượng cười ha ha:

- Đây là hỗn hợp do da cá mập hổ Đông Hải và da cá sấu Nam Man chế thành, chính giữa dùng vàng đen kéo thành từng sợi tơ mỏng đan lại thành. Xin tướng quân cởi nhuyễn giáp xuống, chúng ta có thể lấy đao kiếm thử xem!

- Không cần cởi ra!

Tần Tiêu vùng tay lên:

- Chém ta một đao xem thử!

Hình Trường Phong vội la lên:

- Như vậy sao được chứ?

Tần Tiêu cười to:

- Đã là nhuyễn giáp phòng đao kiếm thì mặc lên người thử một chút có sao chứ. Hình Trung Y, ngươi tới đi, dùng bội kiếm của ta đâm một kiếm thử xem.

Lô Đại Tượng gật đầu cười nói:

- Tần tướng quân quả nhiên là người hào sảng. Hình tráng sĩ, người hãy yên tâm mà thử đi. Lão phu dùng tính mạng già trẻ nhà lão đảm bảo Tần tướng quân sẽ không bị một chút tổn thương nào cả.

Hình Trường Phong do dự một lúc, nhưng thấy Lô Đại Tượng tràn đầy tự tin, Tần Tiêu cũng không để hấn phản bác, đành phải nuốt nước bọt, rút bội kiếm của Tần Tiêu ra đâm thẳng đến.

Thanks

337. Chương 339 : Siêu Cấp Ma Cô. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 339 : Siêu cấp ma cô. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 339 : Siêu cấp ma cô. (2)

Tần Tiêu cảm giác bị đâm có hơi đau, cúi đầu nhìn. Mũi kiếm chống đỡ trên Nhuyễn giáp nhưng vẫn không đâm vào, vui vẻ nói:

- Tiếp tục đâm đi.

Hình Trường Phong mở to hai mắt ngạc nhiên, rút kiếm về, quay người chém vào tay Tần Tiêu nhưng lại cảm thấy như đang chém sắt trên bông vậy, không có chút cảm giác thuận lợi lưu loát nào, cẩn thận nhìn lại thấy trên Nhuyễn giáp không lưu lại một dấu vết nào cả.

Hình Trường Phong ghen ngào kêu lên:

- Thế này...thật là thần kỳ.

Tần Tiêu vô cùng vui mừng, cởi Nhuyễn giáp ra mặc quần áo tử tế vào, nói với Lô Đại Tượng:

- Lô đại nhân, Nhuyễn giáp này khiến ta vô cùng thỏa mãn. Người hãy nhanh chóng chỉ huy tạo ra thêm 40 bộ đi.

Lô Đại Tượng cau mày suy nghĩ một lúc, chậm rãi gật đầu:

- 40 bộ không là vấn đề gì lớn, nhưng thợ thủ công làm bộ quần áo này cũng không có nhiều người nên muốn làm được hoàn mỹ phải cần chút thời gian. Như vậy đi, khoảng ba tháng. Ba tháng sau Tần tướng quân hãy sai người đến lấy Nhuyễn giáp.

- Được!

Tần Tiêu vui mừng nói:

- Lô đại nhân yên tâm, chuyện của người ta sẽ để trong lòng. Chuyện trên triều đình quá nhiều, quá bận. Đợi đến khi Thái tử đăng cơ, công việc của Tam tỉnh lục bộ khôi phục bình thường thì ta sẽ lập tức sai người giải quyết việc của người.

Lô Đại Tượng vái chào thật dài:

- Lão phu đa tạ Tần tướng quân thành toàn! A, đúng rồi tướng quân, vừa rồi lão phu trông thấy khôi giáp của tướng quân có phải là Minh Quang giáp do triều đình phát hay không? Phía trên hình như có rất nhiều vết thương.

- A, tất nhiên.

Tần Tiêu cầm lấy khôi giáp để ở một bên.

- Cái này cùng kiếm này giống nhau, đều là do Hoàng đế ban cho nhưng cũng chỉ để cho đẹp mắt, không tốt lắm để dùng trong chiến trường. Người xem, trên giáp đều là vết thương, trên thân kiếm cũng đều được bằng lại kỹ càng.

Lô Đại Tượng cười nói:

- Minh quang giáp là bảo giáp cao cấp hoàn mỹ nhất, các tướng quân như ngài đều được trang bị như vậy. Nhưng mà, tuy là vô cùng hoa lệ nhưng lực phòng ngự lại không bằng Ngự giáp. Như vậy đi, bộ kiếm giáp này nếu là phần thưởng của Hoàng thượng thì tướng quân nên đem cung phụng trong nhà. Nếu như muốn sử dụng dài lâu thì lão phu có thể vì tướng quân đặc chế ra một bộ. Coi như là tạ lễ hồi báo tướng quân vậy!

Tần Tiêu cười nói:

- Nhiều lần phiền toái Lô đại nhân như vậy, thật là xấu hổ.

Lô Đại Tượng cười ha ha vuốt râu:

- Có thể chế tạo kiếm, binh giáp, lưỡi dao cho quân cũng là vinh quang của thợ thủ công, tướng quân không cần phải khách khí như vậy đâu. Loại bội kiếm Minh Quang giáp này hàng năm không biết làm ra bao nhiêu bộ, nhưng nếu chính thức xưng là tinh phẩm chính là từ trong tay lão phu, Tướng quân yên tâm, việc lần này ta sẽ chỉnh sửa cẩn thận.

Tần Tiêu vui mừng tạ ơn, nói chuyện phiếm trong chốc lát liền dẫn Hình Trung Y Hình Trường Phong rời khỏi.

Lên xe ngựa, Hình Trường Phong cười nói:

- Tướng quân, lần trước chúng ta đến thì Lô Đại Tượng còn có thái độ kiêu căng, hiện tại thái độ có vẻ khẩn trương.

Tần Tiêu cười cười:

- Hắn là người muốn cầu cạnh ta nên tất nhiên thái độ phải như vậy. Nhưng mà Thất lão nhân cũng không dễ dàng, người hãy đưa qua cho hắn ít ngân lượng đi, coi như là đáp tạ.

- Trường Phong hiểu rõ.

Tần Tiêu nghĩ nghĩ, hiện tại bên Tả Vệ Suất cũng không có quân vụ cùng đại sự gì quan trọng, chỉ đơn giản là có rất nhiều người tới bái kiến, thật phiền phức, không bằng trốn về nhà thuận tiện nói chuyện của Đức Phu cho Lý Long Cơ nghe, hiện tại khẳng định hắn đang chơi mạt chược cùng với Tiên Nhi. Vì vậy gọi xe ngựa chạy tới cửa Kim Quang.

Sau khi về đến nhà, Tần Tiêu vừa xuống xe ngựa liền nhìn thấy trong đại viện nhà mình có một nữ nhân đang nôn nóng đi qua đi lại, chân mày nhíu chặt cúi đầu suy tư, đây không phải là Bách Linh Phong Nhị nương sao?

Tần Tiêu vừa mới tiến vào cửa thì Phong Nhị nương liền vội vàng chào đón, hướng về phía Tần Tiêu quỳ xuống:

- Tần tướng quân, dân nữ Phong Nhị nương đợi ngài thật là cực khổ.

Tần Tiêu kêu nàng đứng dậy:

- Phong lão bản vội vàng tìm ta như vậy là có chuyện gì?

Phong Nhị nương lúng túng một lúc, ấp úng nói:

- Đây....cũng không phải là đại sự gì cả. Chỉ là, trước đó không lâu tướng quân đã từng tìm ta hỏi tin tức, sau đó, trong triều đình liền xảy ra chuyện....Dân nữ trái lo phải nghĩ cảm thấy việc này có lẽ là ta có liên quan đến Biên nhĩ, hơn nữa hiện tại trong triều đang thanh trừng hai bè đảng còn sót lại. Trong lòng dân nữ....vô cùng e ngại cho nên tới....thỉnh cầu tướng quân tha cho ta một mạng.

Dứt lời lại quỳ một gối xuống.

Tần Tiêu cười thầm trong lòng: A, cô không nói thì ta lại quên mất. Lúc trước Trương Xương Tông chính là nhờ vào hồng phúc của cô mới vào triều đình được. Việc này nếu như truy ra thì Phong Nhị nương nhất định chỉ có con đường chết.

Tần Tiêu hơi cười cười:

- Phong lão bản đứng lên đi. Những sự tình kia của cô, tuy rằng có chút quan hệ với hai người đó nhưng mà cũng không phải lại tội gì quá lớn. Dù sao thì ước nguyện ban đầu của cô cũng không khiến họ phạm tội. Hơn nữa....

Tần Tiêu giảm thấp thanh âm xuống:

- Cô có thể đi tìm Thái Bình công chúa cầu cứu mà, sao lại đi tìm một người nhỏ bé như ta chứ?

Phong Nhị nương chậm rãi đứng dậy, thấp giọng nói:

- Thực không dám giấu diếm, dân nữ đã từng đi tìm Thái Bình công chúa. Nhưng mà....nhưng mà bởi vì hai người kia nên nàng vô cùng bất mãn với dân nữ, chưa nói hai câu đã đánh ta rồi, xong việc còn nói một câu bảo ta đến tìm ngài để cầu tình....Bởi vì hai án tử đó, ban đầu chính là do ngài thẩm tra....

Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng: Thái Bình công chúa không che chở cho người mà lại bảo đến tìm ta sao? Làm sao ta biết cô có giúp đỡ hai người kia làm chuyện thiếu đạo đức trái pháp luật hay không chứ?

Quay đầu suy nghĩ một chút, Phong Nhị nương này chuyên môn dẫn mối cho các hoàng tộc vương công nên mạng lưới quan hệ hẳn là rất mật thiết. Chỉ có điều, chuyện tình của nàng nhạy cảm như vậy, trong lúc mấu chốt lại không có người nhảy ra che chắn sao? A, ta có thể hỏi nàng một câu về chuyện Vi Đoàn?

Tần Tiêu gọi Phong Nhị nương vào trong hành lang, cho nàng ngồi xuống, bắt động thanh sắc nhàn nhạt nói rằng:

- Phong lão bản, nói thật ta cũng không rõ ràng, cô cùng hai người kia rốt cuộc là có quan hệ như thế nào, có thậm giúp bọn hắn làm việc xấu hay không thì tạm thời cũng không biết. Nhưng mà hiện tại hai người đó đã bị giết, ta cũng không muốn có quá nhiều người bị giết vì có chút ít quan hệ. Ta cho cô một cơ hội, cô nên quý trọng nó.

Phong Nhị nương vội vàng nói:

- Xin tướng quân chỉ điểm sai lầm, dân nữ nhất định quý trọng cơ hội tướng quân giao cho.

- Tốt lắm, ta tìm cô để hỏi thăm về một người, một sự việc, nếu như cô trả lời thật thì rất tốt, tự nhiên có thể đem chuyện của cô từ lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

- Xin mời tướng quân nói! Dân nữ nhất định sẽ không gian dối nửa lời.

Thanks

338. Chương 340 : Yêu Cơ Dâm Loạn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 340 : Yêu cơ dâm loạn. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 340 : Yêu cơ dâm loạn. (1)

Tần Tiêu cười cười:

- Trong nội cung có một tỳ nữ tên gọi là Vi Đoàn, cô đã từng gặp qua chưa?

Phong Nhị nương ngẩn người, gật gật đầu:

- Có biết. Đã gặp nhau tại Lạc Dương. Lúc ấy cô ấy chính là tỳ nữ được sủng ái bên người hoàng đế, về sau bởi vì...những sự việc kia mà nói ra có thể khi quân phạm thượng, dân nữ...không dám nhiều lời.

- Có biết thì tốt, ta không hỏi cô chuyện trước kia của cô ấy.

Tần Tiêu nói:

- Ta chỉ hỏi cô, mấy tháng gần đây cô ấy có tìm tới cô không, hay là có nhờ cô làm gì không?

- Cái này...

Phong Nhị nương lộ ra vẻ mặt khó khăn, thanh âm có chút kinh hoảng:

- Cái này...cũng không thể nói được!

Tần Tiêu cười lạnh một tiếng:

- Trường Phong, tiền khách.

- Ai, chờ một chút! Ta nói...nhưng mà thừa tướng quân, những chuyện thế này không thể truyền ra ngoài được! Ngàn vạn lần không thể để người ngoài biết rõ là do dân nữ nói cho ngài. Nói cách khác, ta liền....

Phong Nhị nương thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Ba tháng trước, Vi Đoàn đã tới tìm ta, nói muốn ta giúp nàng....làm quen với Lương Vương...

Tần Tiêu cười cười:

- Cô và Lương Vương rất quen thuộc sao?

- Có thể, từng có một ít...giao tình.

Tần Tiêu cười thâm: Giao tình sao? Xem ra là Lương Vương cũng từng tìm người để dẫn mối qua rồi nhỉ? A, không tệ lắm, nghiệp vụ làm rất giỏi...

Tần Tiêu trêu tức nhìn Phong Nhị nương, nhìn chằm chằm toàn thân khiến nàng không được tự nhiên, cảm thấy bất an, sau đó tùy ý nói:

- Đạo chơi thanh lâu, tìm vài cô nương vui chơi cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ gì cả. Thiên hạ không ai không phong lưu, Lương Vương làm việc kia cũng không phạm vào điều kiêng kỵ gì cả, có cái gì không thể nói chứ?

Phong Nhị nương cúi thấp đầu, ấp úng nói:

- Đúng thế....đúng thế.

Trong lòng Tần Tiêu cười khê, hỏi ngược lại:

- Vậy sao vừa rồi cô lại nói chuyện của Vi Đoàn và chuyện của hần không thể nói, còn khấn trương như thế? Chẳng lẽ, bọn họ trong lúc đó còn có bí mật nào khác sao?

- A....

Phong Nhị nương cúi đầu kinh hô một tiếng, lúc này mới phát hiện ra mình đã lọt vào trong bẫy do Tần Tiêu thiết kế, cảm thấy hối hận.

Tần Tiêu ngạo mạn nhìn Phong Nhị nương:

- Cô tìm đến ta để bảo vệ mạng sống, ta hỏi cô có chút ít chuyện thì cô lại che che đây đây, đây không phải là vác đá tự đập vào chân mình, khiến mình chết nhanh hơn sao? Ta là soái lĩnh, không thích dài dòng quanh co, đoán tới đoán lui. Nói, Vi Đoàn và Lương Vương rốt cuộc có bí mật gì khác không?

Phong Nhị nương run rẩy cầm lấy chén trà, mạnh mẽ uống một hớp, lúng túng nói:

- Tướng quân, ngài cũng biết rằng ta không thể đắc tội ai hết, ngài phải thông cảm cho nỗi khổ tâm riêng của ta! Những lời này nếu nói cho ngài thì không phải ta sẽ đắc tội với bọn người Lương Vương và Vi Đoàn hay sao? Ta mà làm theo thì chỉ có con đường chết mà thôi!

Tần Tiêu không kiên nhẫn trách cứ vài tiếng:

- Cô không nói, ta không nói thì có ai biết cô nói cho ta những tin tức này chứ? Hơn nữa có cái gì không nói ra được chứ, nói ra là con đường chết à, chẳng lẽ bọn họ muốn mưu phản sao? Nếu cô không muốn nói thật thì xin mời, đừng ở đây mà lãng phí thời gian của ta.

- A. Không đúng, không đúng, bọn họ nhất quyết không có mưu phản.

Phong Nhị nương liên tục khoát khoát tay, cuối cùng nói ra:

- Tần tướng quân, những lời ta nói ra xin ngài nhất định phải giữ bí mật giúp ta, giữ lại tính mạng cho ta.

Tần Tiêu vỗ tay trên bàn:

- Chỉ cần cô không làm chuyện xấu vi phạm pháp lệnh thì ở Trường An sẽ không có chuyện gì.

Sắc mặt Phong Nhị nương vui vẻ, nói:

- Ta cùng Lương Vương đã quen biết nhiều năm, hẳn ngại thân phận của mình nên không thích tự mình đến Bách Linh cho nên....ta đều âm thầm mang người đưa đến biệt viện. Cũng không biết sao Vi Đoàn lại biết chuyện này nên liền cầu ta an bài cho nàng gặp Lương Vương. Vì vậy ta liền an bài. Tuy Vi Đoàn đã gần 30 nhưng đã luyện được công phu giường chiếu rất tốt, khiến Lương Vương rất nghe lời. Từ đó về sau hai người tốt lên, Vi Đoàn cũng không còn làm tạp dịch trong cung nữa mà đến ở biệt viện ngoài hoàng thành. Mấy ngày hôm trước....

Tần Tiêu nhẫn nại, đe dọa nhìn Phong Nhị nương lạnh nhạt truy hỏi đến cùng:

- Mấy ngày hôm trước làm sao?

- Mấy ngày hôm trước trong cung xảy ra đại sự, ta sợ hãi sẽ bị liên quan đến nên nghĩ muốn đi tìm Lương Vương để bảo vệ tính mạng. Không nghĩ tới Lương Vương cũng bo bo giữ mình, căn bản không chịu gặp ta, vì vậy nên ta liền đi gặp Vi Đoàn, vừa lúc gặp được Lương Vương ở đó. Vì trở ngại tình cảm nên Lương Vương ứng phó nói với ta vài lời để ta yên tâm....cuối cùng là để ta tìm đến tướng quân cầu tình....

Tần Tiêu râu rĩ nói:

- Nói nhảm xa quá. Bọn họ cuối cùng là có bí mật gì?

Phong Nhị nương mạnh mẽ nuốt từng ngụm nước bọt, có chút khấn trương nói:

- Đây cũng là chuyện Vi Đoàn nói ra lúc nói chuyện phiếm, bọn họ rất tin tưởng ta nên bình thường cũng không kiêng kỵ gì cả, ngay cả thời điểm lên giường cũng gọi ta tấu nhạc trợ hứng bên cạnh....Vi Đoàn nói cho ta biết....Lương Vương hòa...hòa....có cái kia với Thái tử phi.

Trong lòng Tần Tiêu cả kinh nhưng vẫn cố gắng giả bộ nói:

- Không thể nào, đây cũng thật là khó tin. Lương Vương và Thái tử thề không đội trời chung, làm sao có thể cùng Thái tử phi được?

- Ai nói là không phải chứ!

Phong Nhị nương lộ ra vẻ mặt bà tám:

- Lúc trước ta cũng không tin, Vi Đoàn còn nói cho ta biết nàng muốn tiến cung làm thiếp thân thị tỳ của Thái tử phi, còn có thể được phong làm Tiệp dư...

Tần Tiêu buồn cười nói:

- Một người 30 tàn hoa bại liễu mà được gọi tiến cung là Phi tử hoàng đế, phong làm tam phẩm Tiệp dư, đây không phải là đáng chê cười sao?

Phong Nhị nương vội vàng khoát tay, khăn trương thấp giọng nói:

- Tướng quân chớ có lên tiếng, nói như vậy làm sao có thể? Theo ta thấy, việc này....có thể là thật! Ngày hôm qua Vi Đoàn đã tiến cung, ở lại Đông Cung giờ chưa trở về.

Tần Tiêu nhẹ gật đầu:

- Đúng thế!

Trong lòng thầm nghĩ: Xem ra tin tức của Lý Long Cơ vô cùng chuẩn xác. Vi Đoàn này đích thực là rất nhanh đã leo lên được cành cây cao, cùng Vi Thị bưng bít lại. Nhưng mà hắn còn không biết nếu Vi Đoàn trở thành nữ nhân của Hoàng đế thì Võ Nghi....Quá châm biếm! Lý Hiển và Võ Nghi là hai người đứng đầu mà lại xài chung một nữ nhân!

Xem ra Võ Nghi này lớn lên không chỉ bộ dạng không tệ mà công phu trên giường cũng rất lợi hại! Hắn và Vi thị liên can như vậy rồi mà lại không thể một tay che trời sao? Nếu đổi lại ta là Lý Hiển thì chuyện đầu tiên sau khi đăng cơ là phế đi Võ Nghi. Đáng tiếc ta lại không phải, aiz! Lý Hiển này sợ vợ như hổ, cực kỳ nhu nhược, thân là Hoàng đế mà cũng bị cầm chừng....sao ta lại có mẹ vợ như thế chứ?

Phong Nhị nương khăn trương xoa xoa tay, sợ hãi nhìn Tần Tiêu:

- Không khác lắm...không có...Tần tướng quân, những chuyện này ngài nhất định phải giữ bí mật đó, nếu lộ ra ngoài thì cái mạng nhỏ của ta mất cũng không sao, nếu liên lụy tướng quân phải chịu tội thì cũng không tốt.

Thanks

339. Chương 341 : Yêu Cơ Dâm Loạn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 341 : Yêu cơ dâm loạn. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 341 : Yêu cơ dâm loạn. (2)

Tần Tiêu cười nói:

- Phong lão bản rất là chu đáo. Cô cứ yên tâm đi, đây là việc riêng của người ta, ta cũng không phải là bà tám lăm miếng, rảnh rồi đi khắp nơi nói ra? Đã không còn chuyện gì nữa, xin mời Phong lão bản.

Phong Nhị nương nghe Tần Tiêu chỉ cây dâu mắng cây hòe nói mình là “bà tám” thì xấu hổ cười cười, khăn trương đứng dậy, thấp giọng nói sát vào Tần Tiêu:

- Tướng quân, chuyện của ta....

- Không phải ta vừa nói qua rồi sao? nguồn

Tần Tiêu nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần cô không làm chuyện vi phạm pháp lệnh thì ở Trường An sẽ không gặp chuyện gì cả.

Phong Nhị nương sững sờ một chút, vui mừng mang theo bất đắc dĩ thi lễ một cái:

- Dân nữ tạ tướng quân đã tha mạng, nếu sau này tướng quân có gì phân phó thì cho dù dân nữ có phải vào nơi nước sôi lửa bỏng, muôn lần chết cũng không chối từ.

- Được rồi, được rồi, cô là một nữ nhân thì giúp được gì chứ.

Tần Tiêu khoát tay áo cười nói:

- Phong lão bản cứ yên tâm đi, chuyện ta đáp ứng rồi thì ta sẽ ghi nhớ. Chỉ cần cô nghiêm túc buôn bán thì ở trong thành Trường An này sẽ không có ai động tới cô cả. Rõ chưa?

Phong Nhị nương vui mừng, quỳ xuống dập đầu, ngẩng lên nói:

- Đa tạ tướng quân, đa tạ tướng quân.

- Được rồi, công việc của Phong lão bản rất bận nên ta không giữ cô nữa. Trương Phong, thay ta tiễn Phong lão bản đi.

Phong Nhị nương cười hì hì đứng lên, khôi phục tư thái phong tư trác tuyệt, vô cùng kiêu diễm nói:

- Tướng quân, sau này nếu có gì phân phó thì hãy sai một tiểu ca tới Bách Linh tìm ta! Thậm chí là đến tìm các cô nương, nếu tướng quân tự mình đến xem thì vô cùng tốt.

Tần Tiêu cười khổ:

- Ta biết rồi, nếu rảnh thì ta sẽ đến ủng hộ.

Phong Nhị nương vui mừng lui ra ngoài.

Tần Tiêu cười thầm trong lòng: Nếu cô không phạm tội thì ta phải thuận nước đẩy thuyền tạo cho cô một chút trở ngại, sau này có được một tình báo viên cao cấp miễn phí, muốn nghe chuyện của ai cũng không khó. Nếu cô phạm tội thì trong lời nói của ta đã nói rõ ràng rồi, đến lúc đó muốn làm gì cô thì cô không thể nói gì khác. Phong Nhị nương ơi Phong Nhị nương, cô đừng trách ta giả hoạt, nếu so với những người kia hiện tại trách cô như tránh ôn thần Địa Phủ thì ta vẫn rất phúc hậu. Trông triều đang tra rõ để thanh trừng đồng mưu của hai tên nghịch đảng, cũng không biết có bao nhiêu người kinh hãi sống một ngày mà cảm giác như một năm. Lúc ban đầu ta tiếp nhận tra án Đại Lý Tự Thiếu Khanh, trong nháy mắt đã được lợi ích. Lúc trước không ai chịu tiếp án tử, ta cũng là vì bị Tam đại nguyên lão buộc làm mà thôi. A, nếu sớm biết sẽ như hôm nay thì nhất định sẽ có rất nhiều người tranh nhau tiếp nhận án tử thế này.

Ngẫm nghĩ lại, thời điểm cục diện chính trị biến đổi nhanh trong nhiều thật đúng là khiến người người cảm thấy bất an, phải sắp đặt cẩn thận nếu không sẽ hỏng bét. Vận khí lần này của ta cũng không tệ, không chỉ đứng đúng trận doanh mà còn trở thành cảm tử tiên phong. Lại nói tiếp, cái này cũng giống như trên thương trường hỗn loạn, người gan lớn sẽ chống đỡ được, người nhát gan sẽ chết đói. Thế này thì ta lại trở thành nhà giàu mới nổi, ha ha ha!

Tần Tiêu vừa đắc ý suy nghĩ vừa bước về phía nhà chính, Thượng Quan Uyển Nhi đã đến Tây viện rồi, với thói quen của Tiên Nhi thì cũng sẽ không làm loạn chỗ đó, chơi mạt chược sao, hẳn là đang ở trên tiểu lầu của toà nhà đằng kia.

Tần Tiêu đi đến tửu lầu bên cạnh, quả nhiên nghe được tiếng Lý Long Cơ kêu to bên trong:

- Ha ha, rốt cục đã mở cùng rồi! Tử Dịch người nã pháo nha!

- Cái gì chứ.

- Ta không có ý kiến.

Tần Tiêu cười nói:

- Nhưng mà, trước tiên đàm luận chính sự đã.

Tam nữ đi rồi, Tần Tiêu ngồi vào bên cạnh bàn mạt chược, tùy ý cầm lên một quân bài mạt chược vuốt vuốt vài cái, đưa cho Lý Long Cơ xem:

- A Man, có biết quân bài tẩy này không?

Lý Long Cơ cười to:

- Nói nhảm, một cái này ta nhận biết nhất.

Tần Tiêu nhếch miệng:

- Nó còn có một biệt danh khác, gọi là Yêu Cơ.

Lý Long Cơ nhú mày:

- Đây là có ý gì? Huynh là đang chỉ dâm phụ Vi Đoàn kia sao?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Vi Đoàn không xứng. Ta đang nói....Thái tử phi, Vi Thị.

Lý Long Cơ dường như hiểu rõ một ít, thấp giọng hỏi:

- Đại ca, huynh tiến cung đã nghe được tin tức gì phải không?

Tần Tiêu thở dài một hơi, nói rằng:

- Mọi tin tức của Đức phi đều không được ghi lại trong cung. Ta đã tìm hỏi một ít cựu thần và cung quan nhưng không có ai biết rõ chuyện di hài. Hiện tại, người hiểu rõ chuyện tình nhất có khả năng chính là Vi Đoàn. Nhưng mà hiện tại Vi Đoàn đã thành cầu tử vận, có liên quan đến Võ Nghi, mà Võ Nghi lại cầu kết với Thái tử phi, vậy nên Vi Đoàn liền được đưa đến bên người Thái tử phi, hơn nữa có thể sẽ được phong làm Tiệp Dư. Cho nên ta mới nói cái này là Yêu Cơ. Một là chỉ hai nữ nhân yêu nghiệt kia, hai.... các nàng thông qua một người, cầu kết đi lên.

Lý Long Cơ không thể tưởng tượng nổi nhìn Tần Tiêu:

- Cái này....làm sao có thể chứ? Lương Vương và Lý gia thế không đội trời chung! Làm sao có thể xài chung nữ nhân chứ?

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười nói:

- Cho nên mới nói Yêu Cơ chính là Yêu Cơ, trúng yêu pháp của nàng thì chuyện gì cũng có thể làm cả.

Lý Long Cơ cầm lên một quân bài mặt chược, làm bộ giống như chuẩn bị đập đi liền bị Tần Tiêu giữ chặt:

- Đệ làm gì thế, sau này không chơi nữa sao?

Lý Long Cơ oán hận nói:

- Chơi chứ, sao lại không chơi được! Chỉ có điều, đệ sẽ không thể cho hai Yêu Cơ kia!

Tần Tiêu liếc mắt nhìn hắn:

- Nói nhảm.

Tần Tiêu lạnh nhạt nói:

- Trước kia ta đã từng nghe Tiên nhi nói chuyện cả nhà Thái tử đã từng bị lưu vong bên ngoài mười bốn năm, Vi Thị đã cùng hoạn nạn với Thái tử nên khiến Thái tử rất cảm động. Lúc trước đã từng hứa qua, nếu sau này trở mình lại được thì Vi Thị muốn cái gì, Thái tử đều cho nàng hết.

Lý Long Cơ thở dài một hơi:

- Rất là đối lập. Chỉ là tâm cơ của Vi Thị từ trước đến giờ rất sâu, yêu thích quyền mưu, trong gia tộc không ai không biết, không ai không hiểu. Nhưng mà nàng cùng Thái tử trải qua mười bốn năm đau khổ cũng không dễ dàng gì. Nhưng cái này cũng không đại biểu cho việc nàng có quyền tùy ý làm xằng bậy trong tương lai.

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười cười:

- Ta không buồn bực sao, nàng là mẹ vợ của ta, những chuyện này còn phải gặp Tiên Nhi.

Lý Long Cơ cười nói:

- Đại ca quả nhiên là có ngộ tính! Ngẫu nhiên có thể hiểu được tuyệt kỹ mấy chục năm mới khổ luyện ra của cha ta! Huynh cùng Vệ vương nói như thế nào về hành vi này? Hóa trang nhé? Ha ha ha!

Tần Tiêu vuốt vuốt mặt chườm trong tay, như có điều suy nghĩ, cười nói:

- Ủ, hóa trang.

Thanks

340. Chương 342: Hôm Nào Đổi Ngày

Chương 342: Hôm nào đổi ngày

Nguồn: Vipvanda xem tại

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong thành Trường An, hơn mười vạn cư dân sau mấy ngày buồn bực trong nhà rốt cục đã đi ra khỏi nhà, tràn ra các đường hẻm, hơn nửa đều là tình nguyện hoặc bị ép giăng đèn kết hoa từng nhà, Đô thành lâm vào trạng thái náo nhiệt và chen chúc.

Những kẻ tù tội, tử hình trong lao ngục thì được sửa thành lưu đầy, lưu đầy thì thả về quê hương xử lý, tội nhẹ thì đều được phóng thích hết.

Thái tử đăng cơ, đại xá thiên hạ!

Tần Tiêu mặc kim giáp đỏ, dẫn theo Lý Tự Nghiệp, Điền Trân, Vạn Lôi thống lĩnh Tả vệ quân hộ tống thái tử Lý Hiển và thái tử phi Vi Thị ra khỏi đông cung, chậm rãi đến cung Đại Minh. Trong hoàng thành, tràn ngập trên các con đường, ngõ hẻm là các quan viên tướng lãnh quý tộc, lá cờ tung bay, trong không trung vang lên tiếng trống.

Tần Tiêu cưỡi ngựa đi trước, sau lưng là ba nghìn Tả Vệ quân, ở giữa chính là xe long phượng của vua, phía trên là Lý Hiển mặc long bào cùng Vi Thị. Đáng lẽ ra thì phải có các quan chuyên đi mở đường đi trước mở đường bài trí nghi thức, nhưng vì Lý Hiển khen ngợi công tích của Tần Tiêu nên đặc biệt cho phép hãn lãnh binh khai đạo, vô cùng vinh hạnh.

Trên mặt Tần Tiêu vẫn mang theo nụ cười, dẫn đội ngũ khổng lồ ra khỏi đông cung, chậm rãi đi vào cửa Đan Phương của cung Đại Minh, trong lòng vô cùng vui mừng.

Trong lịch sử thì Lý Hiển cũng đi ra khỏi đông cung, đi vào cung Đại Minh như vậy sao? Hiện tại bởi vì một tên tiểu tử không đáng kể như ta mà lịch sử đã xảy ra một chút độ lệch kì quái, sau lại thần kì khôi phục lại quỹ tích lúc ban đầu. Chỉ có điều, thời gian hình như có chút không đúng....Ta mở đường đưa Lý Hiển vào cung Đại Minh, đưa Vi Thị vào sau ghế thượng hoàng, đến cuối cùng là thúc đẩy lịch sử hay là thay đổi lịch sử đây? Đến cuối cùng là làm việc tốt hay việc xấu? Ngoại trừ hai người này còn có Vi Thị, người khác không biết nàng là người như thế nào nhưng chẳng lẽ ta không biết sao?

Lần đầu Tần Tiêu cảm giác chính mình lại nhỏ bé như vậy. Vốn cho là tự mình động thủ loại bỏ hai người kia, hẳn là công đức vô biên. Nhưng àm nhìn lại thì dù chính mình không động thủ thì hai người đó bị diệt cũng là chuyện sớm hay muộn. Chính mình chẳng qua là trở thành một người có công được mà không có thì cũng không thể thay đổi, làm cho những chuyện này phát sinh sớm hơn, mãnh liệt hơn. Với lực lượng bây giờ của mình thì cần gì “thay đổi lịch sử” khó!

Tần Tiêu khẽ thở dài một cái, thì thầm nghĩ: Đối với bánh xe lịch sử lớn thì ta hiện tại chỉ giống như một hạt bụi không có ý nghĩa! Thuận nó thì sống, nghịch nó thì chết. Trước khi xoay chuyển nó lệch một chút thì ta còn theo nó, Phải làm chuyện tình châu chấu đá xe thì hậu quả chỉ có con đường chết! Như bây giờ cũng không tệ lắm, quan to lộc hậu không lo ăn mặc, thanh danh hiển hách khắp nơi, kiêu thế ôn nhu phần hồng cũng có, đây là cuộc sống mọi nam nhân hướng đến. Cứ hưởng thụ cuộc sống trước đã, những chuyện khác phải xem tình huống rồi nói sau!

Trên con đường đuôi rồng trước Hàm Nguyên điện, các quan tứ phẩm trở lên toàn bộ đều phân hàng ngay ngắn, nhìn thấy đội ngũ tiến vào, tất cả đều cùng quỳ xuống, hô:

- Cung nghênh thái tử!

Hơn một vạn người cùng kêu rống lên như vậy, thanh âm kia quả nhiên là dời núi lấp biển, bay thẳng lên trời cao!

Tần Tiêu đi ở đằng trước chấn động đến mức choáng váng.

Tràng diện này thật sự là có chút đồ sộ, các tướng sĩ mặc giáp mang kiếm, các quan thần mặc triều phục đủ các sắc thái riêng, tất cả đều quỳ gối trước mắt mình, cảm giác này thật đúng là sung sướng nha, mặc dù không phải là họ báỉ ta, ha ha ha! Trong lòng Tần Tiêu vui vẻ, xoay người xuống ngựa, phất phất tay, Tả Vệ quân chia làm hai nhóm đứng trên đường đuôi rồng, đứng thẳng chỉnh tề

Tần Tiêu sải bước đi đến trước long liễn, chấp tay nói:

- Khởi bảỉ thái tử, thái tử phi, đã đến Hàm Nguyên điện, thỉnh lên điện.

Lý Hiến nhìn thoáng qua trận thế trước mắt, thỏa mãn gật đầu:

- Tốt! Vất vả cho Tần tướng quân rồi. Ái phi, chúng ta xuống xe thôi.

Quan khiêng liễn mời hai người xuống xe, Tần Tiêu cũng không có đại sự gì nên đi trước đội ngũ quan lại ở Đông Cung, dẫn đội ngũ này theo sau Lý Hiến, đi đến đường đuôi rồng.

Đây là lần đầu tiên Tần Tiêu nhìn thấy Vi Thị, nhìn không được cẩn thận dò xét vài lần, nhìn mặt nàng như vậy lại cực kì giống với Tiên Nho. Xem ra tướng Tiên nhi cũng đều truyền thừa từ mẹ nàng. Nói thật nhạỉ mẫu này thật đúng là mỹ nhân bại hoại trời sinh, dù sao cũng là danh môn thế gia nên cũng có chút ung dung quý phái, nhạỉ tay cũng lộ ra vẻ ngạo mạn. Tuy rằng đã gần bốn mươi nhưng phong vân càng thịnh, mặt như châu ngọc. Dựa theo quy củ thì hiện tại nàng phải mặc phục sức thái tử phi, đầu đội vương miện, nàng đang mặc quần áo hoàng la cúc, trên tóc điểm thêm ít bong hoa, cần cổ mang kim sức, bên hông đeo ngọc bội, trang phục đẹp đẽ. Tần Tiêu thở dài trong lòng: thật sự là cha mẹ sinh con, trời sinh tính, không cùng giống nhau, ngay cả cùng mẫu thân cũng không giống. Tiên nhi là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, ôn nhu, uyển chuyển, hàm súc. Lý Khỏa thì mười phần sát tính, lão nương Vi Thị lại la dâm phụ....May mắn là còn chưa theo bọn họ đặt ra quan hệ “thân thích”, bằng không nếu kẹt ở giữa thì thật là khó làm người, cũng khó làm việc.

Lý Hiến bước lên đường đuôi rồng, đủ loại quan lại đứng bảỉ, thẳng đến Hàm Nguyên điện.

Tần Tiêu là hộ vệ Đông Cung nên tự nhiên là đi theo gần Lý Hiến nhất, đến bên trong Hàm Nguyên điện thì võ tướng quan lại đều cùng đi vào. Đợi cho chúng thần đều vào hết trong điện thì tư lễ đại thần Trương Giản mới vào mời Võ Tắc Thiên ra.

Võ Tắc Thiên vẫn mặc hoàng bào đội mũ châu ngọc như cũ, do thượng quan Uyển Nhi nhẹ dìu đến long ỷ. Đầu tiên là thái tử báỉ lậ, tiếp theo đó là các quan lại cùng báỉ lậ theo, hô to vạn tuế.

Võ Tắc Thiên nhìn thần trong triều một cái, cos tình lậ tinh thần lạnh lạnh nói rằng:

- Từ lúc trăm đến nay, thức khuya dậy sớm đã hơn mười năm, triều đại Chu thiên hạ thái bình, bách tính an vui. Nhưng trăm tuổi tác đã cao, cảm thấy mệt nhọc, thái tử Lý Hiến đôn hậu nhân người, có thể để ý quốc sự.

Thái tử cùng các quan viên đều hô to vạn tuế, Tần Tiêu có chút không yên lòng làm theo những lễ tiết này, ánh mắt thỉnh thoảng lại nghiêng mắt nhìn lướt qua thượng quan Uyển Nhi, Uyển Nhi vẫn nhìn thẳng phía trước không chớp mắt.

Kế tiếp là Trương Giản Chi tuyên đọc một phần thánh chỉ chế cáo do thượng quan Uyển Nhi chấp bút, còn lại là do Võ Tắc Thiên nói, sau đó Lý Hiến bước lên sân rồng, do chính Võ Tắc Thiên đội mũ vua cho hắỉ, ngồi ngay ngắn lên long ỷ, còn Võ Tắc Thiên thì ỷ khuất ngồi ở ghế trên một bên.

Tần Tiêu nhìn thấy cảnh này, trông thấy Vũ Tắc Thiên chết lặng mà không lộ vẻ mặt gì, trong lòng có chút cảm thấy mỗi như. Trơ mắt nhìn bảo tọa mình ngồi nhiều năm bị người khác cướp đi, chính mình chỉ có thể ngồi trong góc, đúng là một việc không sung sướng gì cả.

341. Chương 343: Hôm Nào Đổi Ngày (2)

Chương 343: Hôm nào đổi ngày (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Sau đó, Lý Hiển tuyên đọc “diễn thuyết Nhậm chức” dài đến hơn một canh giờ. Đơn giản chính là tiếp tục làm sao phát triển “cách mạng tinh thần” của Vũ Hoàng, kiên trì thịnh thế phồn vinh đến cuối cùng. Đồng thời, khôi phục quốc hiệu Vi “Đường” đã biến mất hơn mười năm Đại “Đường”, tại thời khắc này cuối cùng đã trở lại! Mặc dù là về tới tay một chủ tử thần võ không anh mình.

Lúc này thì có rất nhiều cự thần của Lý Hiển kích động lệ nóng doanh tròng, liền hô vạn tuế.

Nghi thức đăng cơ kéo dài cả một buổi sang, Vũ Tắc Thiên rõ ràng là sợ người khác làm phiền nên sau khi nghi thức chấm dứt liền cáo từ bỏ đi, để thượng quan Uyển Nhi phải dìu nàng trở về Trường Sinh điện.

Giữa trưa, thái tử Lý Hiển sắp xếp yến hội tại Lâm Đức điện, mở tiệc chiêu đãi tất cả các quan thần tham gia nghi thức. Tần Tiêu cùng vài vị tướng quân đông cung và Lý Đa Tạc ngồi một bàn, đều ngồi nói chuyện phiếm, ăn một ít đồ ăn mà không dám uống nhiều rượu, sợ xế chiều trong triều sẽ xảy ra sự cố.

Sau khi yến hội kết thúc, Lý Hiển tiếp tục dẫn quan thần quay trở lại Hàm Nguyên điện, bắt đầu thay đổi nhân sự trong triều, đây cũng là chuyện trọng yếu nhất khiến mọi người chú ý nhất.

Đầu tiên chính là tôn Vũ Tắc Thiên thành “Đại thánh hoàng đế Tắc Thiên”, để Vũ Tắc Thiên lui vào bên trong, thượng tấu của văn võ bá quan đều phải được chú ý. Đồng thời đem Vũ Gia Địa Vương công trước kia của Vũ Tắc Thiên từ vương xuống thân “Công”. Thế này vừa làm xong, trên danh nghĩa là đề áp võ lực nhưng nhóm vương công thực quyền Vũ gia một chút cũng không suy yếu.

Kế tiếp chính là tuyên bố đem tên chính thức của xã tắc, tông miếu, lăng tẩm, giao tự, cờ xí hành quân, phục sức, thiên địa, nhật nguyệt, tự vũ, đài các sửa trở lại thành bộ dạng trước kia, thần đô lại là “Lạc Dương”, thủ đô Trường An, sửa niên hiệu là thần long.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm nói: niên hiệu thần long sao? Cái này không phải là thần long đến cải chính sao? Vừa nói đến hai chữ này ta lại nghĩ tới...

truyện copy từ

Văn võ bá quan đều lắng lắng nghe những lời này, toàn bộ đều không hện mà cũng mong mỗi chủ trương đằng sau của Lý Hiển. Quả nhiên cuối cùng khi tuyên bố “bổ nhiệm nhân sự” thì tất cả mọi người đều tính tảo tinh thần, vỗ tay lên nghe

Đầu tiên chính là Vi Thị trở thành hoàng hậu, Vệ Vương Lý Trọng Tuấn trở thành hoàng thái tử. Sau đó khen ngợi công lao của bốn người Trương Giản Chi. Phong Trương Giản Chi làm tam phẩm, lại bộ thượng thư, bổ nhiệm tể tướng, hán dương quận công. Đường Hưu cùng Diêu Sùng cũng làm tam phẩm, bộ binh, hình bộ thượng thư đều là tể tướng. Đồng thời đề bạt Ngụy Trung Nguyên nhiều lần bị lưu đầy làm tể tướng, phòng hoàn nạn phạm, kính huy vì nạp nói, tể tướng, viên thứ nhĩ cùng trong thư môn hạ tam phẩm, Tể tướng. Vũ Lâm đại tướng quân lý nhiều tặc tiến phong liêu dương quận vương, ban thưởng thực phong sáu trăm hộ. Đồng thời, tham dự chính biến có công thái bình công chúa, dẫu cộng vi trấn quốc thái bình công chúa, thực phong đạt tới năm nghìn hộ, cho phép mở phủ thiết sở, thế này tại trung quốc trong lịch sử, đều là thịnh huống chưa bao giờ có không người có thể bằng được. Cùng vương lý sáng kiên trì không chịu đương Thái úy, nhưng là dẫu cộng an nước cùng vương, thụ cái cùng trong thư môn hạ tam phẩm, trở thành cái trên danh nghĩa Tể tướng. Đồng thời, võ nghĩ lại bởi vì cũng có công lao, đặc biệt thoát

hắn nhưng tập Vương tước, xưng là ‘Lương vương’, quyền lực một điểm không có giảm, còn gia phong cái nhất phẩm mở dụng cụ phủ cùng ba tư, ý tứ chính là cùng ‘Tam công’ đặt song song quan tước. Mặc dù không có cái gì thực tế chức vụ, nhưng là làm ‘Cố vấn cao cấp’ cho hoàng đế, thực quyền không nhỏ.

Trong lòng Tần Tiêu cười lạnh: Thế này thì thật là có chút ý tứ, một nam nhân đã ình đeo nón xanh mà giờ còn được Lý Hiến coi như là bảo bối giữ ở bên người làm cố vấn, đây không phải là dẫn soi vào nhà sao, càng thêm cổ vũ cho đôi gian phu dâm phụ, thuận tiện cho bọn họ yêu đương vụng trộm sao?

Tối, Lý Hiến tuyên bố bổ nhiệm một ít tướng lĩnh quân đội, trước tiên người có cầu kết với hai phản tặc đều bị cách chức đưa đi lưu đày, hoặc là giáng chức xuống làm quan ở những nơi khỉ ho cò gáy, có cũng được mà không có cũng không sao. Bổ nhiệm huynh trưởng của Vi Thị là Vi Ôn làm Đại Đô đốc phía Nam, phong là Tả Kim đại tướng quân, Tần Tiêu làm Đại Đô đốc phía bắc, phong là Hữu Kim đại tướng quân, binh bộ thị lang. Tránh không được nên phải làm lễ bái lạy tạ ơn, ngày này chính là bái và bái, Tần Tiêu mệt đến chết rồi, nghĩ muốn nhanh chóng chấm dứt.

Buổi chiều, nhân sự được bổ nhiệm, quang lại bị giáng chức phải đi lưu đày đến hai trăm người, người được đề bạt lên cũng không ít, trong đó được thăng chức lợi hại nhất chính là tổng giám Chung Thiệu Kinh, tể tướng Ngụy Nguyên Trung, phía Nam là Vi Ôn, phía bắc là Tần Tiêu. Một số người khác, tam đại nguyên lão cũng không tăng thêm cái nào, chỉ là thêm một ít danh hiệu, nhưng người thông minh cũng biết họ đều là quyền nghiêng vua và dân, Thái Bình cùng Lý Sáng, Võ Nghi được chỗ tốt của lợi ích thực tế, những người này được nhảy lên làm vương công, cũng còn làm dịu.

Vua nào thì triều thần nấy, những người này vôn cùng thời điểm, đồng thời lại có không ít người rút xuống ngàn trượng, thậm chí là sa vào vòng tù tội.

Tần Tiêu thật vất vả đợi đến thời khắc cuối cùng, thở ra một hơi thật dài, hộ tống đủ loại quan lại đồng thời thối lui ra khỏi Hàm Nguyên điện. Vừa đi vừa nói, các quan lại bắt đầu ăn mừng lẫn nhau. Mặc kệ là có thăng chức hai không thì tất cả các quan đều được tăng thêm hao cấp, bổng lộc được ban cũng không ít, đích thị là một việc rất đáng được ăn mừng. Tất nhiên sẽ có không ít người đến chúc mừng Tần Tiêu, Tần Tiêu ứng phó từng người, lại mất mấy canh giờ trôi qua.

Thật vất vả đợi đến lúc đám người thoáng tản đi, Tần Tiêu nhanh chóng chạy vào nhà cầu phía Tây triều đình! Buổi trưa này nhịn xuống, Tần Tiêu thật sự rất bội phục những người lớn tuổi kia sao có thể nhịn được, bọn họ lớn tuổi như vậy chẳng lẽ sẽ không hư thận sao? Phỏng chừng những người này trải qua nhiều năm đã luyện được bằng quang siêu cấp vĩ đại.

Sau khi thoải mái giải quyết xong, Tần Tiêu lên ngựa đi qua Chung Cổ lâu, đến trước viện Hữu Kim Ngô, trong lòng thầm nghĩ: Mấy tháng trước ta cũng thượng quan Uyển Nhi đi ngang qua chỗ này, gặp được Vô Ý Tông vô lễ kia, bảo ta đi chiếm cứ trượng viện Tả kim ngô. Ngăn ngủi một thời gian sau tà liên làm chỉ trượng viện hữu kim ngô cùng phủ đô đốc, tiếp việc của Vô Ý Tông. Mà hắn đầu rồi, kéo theo thân tàn phế, thời điểm đại xá thiên hạ đã bị hoàng đế đặc biệt chỉ lưu đày đến Lĩnh Nam, cách chức làm thứ dân, trọn đời không được rời đi.

A! Đây là vận mệnh!

Sắc trời dần dần tối, Tần Tiêu xoay người lên ngựa chuẩn bị về nhà, mới vừa ra đến cung Đại Minh thì bị cản lại. Không phải ai khác mà chính là Lý Trọng Tuấn vừa mới đội mũ thái tử.

Lý Trọng Tuấn cũng cười một con ngựa, vui tươi hơn hử nói:

- Tần đại tướng quân, sao rồi, có hài lòng không?

342. Chương 344 : Đi Gặp Mặt Nữ Hoàng Lần Cuối. (1)

truyện copy từ

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 344 : Đi gặp mặt Nữ hoàng lần cuối. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 344 : Đi gặp mặt Nữ hoàng lần cuối cùng. (1)

- Thời điểm như thế này mà không uống mấy chén sao?

Tần Tiêu cười nói:

- Thái tử điện hạ vừa mới đăng cơ, đáng lẽ nên bày tiệc rượu trong phủ mời khách nha! Chẳng lẽ còn muốn gạt rượu của ta sao?

Lý Trọng Tuấn cười to:

- Người xem người kia, thật đúng là keo kiệt mà. Hôm nay chúng ta không đi Đông cung, cũng không đến nhà của người. Đến địa phương khác nhậu say một bữa đi.

Tần Tiêu cười nói:

- Vừa làm thái tử liền ra ngoài ăn chơi lêu lổng, không tốt đâu?

Tâm tình Lý Trọng Tuấn khộng tệ, cười to không ngừng:

- Ngày mai ta phải chính thức vào trong Đông Cung rồi, không bằng thừa dịp bây giờ đi chơi vui mừng đã, sau này sợ là không còn cơ hội dễ dàng như vậy nữa. Đi thôi, chỗ cũ, nhà của A Man. Hắn ta còn thừa hai bầu rượu nho tốt nhất, không nên để hắn thừa lại, tránh cho ta hàng đêm nằm mơ cũng còn suy nghĩ. Không phải là hắn được phong làm Sở Vương sao? Chúng ta phải đi chúc mừng thôi, ha ha ha.

Hai người cười to một lúc, cùng thúc ngựa chạy ra khỏi hoàng cung.

Trong mấy tháng kể tiếp bình tĩnh thần kỳ. Trong triều đình cơ hồ không có xảy ra bất cứ chuyện gì thu hút sự quan ghi chép cả.

Lý Hiến dường như không thích ứng với thân phận mới của mình giống như nữ hoàng đang ở cách xa trăm dặm kia còn đang ở trên đầu của mình, cả ngày sống trong nơm nớp lo sợ, không dám chậm trễ sai lầm nào. Vì sau cùng bọn người Võ Tam Tư cũng không có gây sóng gió gì tiếp.

Thời gian của Tần Tiêu cũng trôi qua trong bình tĩnh.

Giống như ngày ấy cùng Lý Long Cơ nói chuyện, trong nội cung và trong nhà tạo thành hai đường thẳng. Mỗi ngày dùng thân phận Binh Bộ Thị Lang vào triều sớm, nghe được một ít tuyên bố chính lệnh không có ý nghĩa của Lý Hiến và đi vào Hữu Kim Ngô Viện nhìn xem có tiến hành lễ nghi long trọng nào hay không. Trừ mấy lần Lý Hiến dẫn đầu quan lại đi ngoại ô phía nam tế thiên, tông miếu cáo tổ, Tả Kim Ngô Viện phái một ít đội danh dự đi theo thì chuyện gì cơ hồ cũng không có. Còn đồ đốc bắc nha phủ đang ở trong phòng của mình đùa nghịch kim đao, tâm tình tốt thì đi kiểm tra tình huống huấn luyện của ‘Vạn Kỳ’. Lý Hiến nhất gan sợ chết lo lắng tạo ngộ chính biến như Võ Tắc Thiên, hạ chỉ đem ‘Thiên Kỳ’ cải thành ‘Vạn Kỳ’, nhân số từ ba ngàn người biến thành một vạn năm ngàn người, Tần Tiêu trở thành quan trưởng, đảm nhiệm ‘Vạn Kỳ Sứ’, mặt khác Tần Tiêu lại điều thân tín Vạn Lôi ở Đông cung đang làm Ngự Suất điều đến Thiên Kỳ đảm nhiệm phó sứ, phụ trách các công việc vặt vãnh hàng ngày.

Cả tòa hoàng thành giống như máy móc khổng lồ, trải qua một lần đại tu ngắn ngủi thì khôi phục công tác vận hành ngày xưa, như trái tim và đại não vậy, nắm giữ tất cả của Đường vương triều. Mây đen bao phủ phía trên thành Trường An cũng bị quét sạch. Xe ngựa đi lại trên đường Chu Tước cũng nhiều hơn, tình cảnh chợ phía tây cũng trở nên náo nhiệt hơn vài phần. Mỗi ngày đều có dòng người hối hả ra vào.

Mất thấy thời tiết lạnh dần, gió lạnh mang theo hàn khí um tùm, vốn thành Trường An có chút khô ráo đã có rất nhiều người lạnh khởi nứt da. Tần Tiêu dưới áp lực của Lý Tiên Huệ ngoài quan bào cũng mang

theo vài bộ y phục. Lại mặc lên Minh Quang Khải mà Lô đại tượng cố ý chế tạo riêng cho hắn, cảm giác mình giống như một con chim cánh cụt, đi đường có chút lung la lung lay.

- Có lẽ thời gian an nhàn quá lâu rồi.

Trên mặt Tần Tiêu mỉm cười, xoay người cười kim mã, đi tới Đặc chủng doanh thăm ba mươi huynh đệ lại đi Đại Minh cung Huyền Vũ môn.

Sau khi làm lão bản Bắc nha thì Tần Tiêu cũng dựa theo ý của Lý Hiển mang theo người của Đặc chủng doanh làm hộ vệ bên cạnh mình, đồng thời vào thời điểm diễn ra lễ nghi trọng đại cũng bảo vệ mình. Những người này phẩm trật cũng là binh sĩ bình thường, nhưng mà thêm vào danh hào 'Kiếm Giáo' lực phẩm, tuy chỉ là xưng hô danh dự, nhưng cũng đã là tướng quân của Đại Đường, thân phận có biến hóa bản chất. Mà lòng trung thành của những người này với Tần Tiêu càng thêm sâu sắc, có chút người hết hạn đi lính chủ động yêu cầu ở lại làm lính đánh thuê. Dù sao tham gia quân ngũ cũng phát tài không ít, có thể đi theo chủ tử như Tần Tiêu xài tiền như nước là không dễ.

Về phần Lô đại tượng đưa tới bốn kiện giáp mỏng tới tay của Tần Tiêu, Tần Tiêu lập tức chạy đến chỗ Lại Bộ Thượng thư Trương Giản Chi nói với hắn vài lời. Ngày hôm lão hán ngậy ngốc trong hoàng cung hơn bốn mươi năm cuối cùng cũng thu xếp chẵn mền trong Tương Tác Giam quay trở về quê. Lúc đi vào rừng thì hắn lại giới thiệu con của hắn Lôi Đại Hải là tân nhiệm Tương Tác Giam cho Tần Tiêu, đồng phát thẻ nói chỉ cần Tần Tiêu có bất kỳ phân công gì thì hắn không nói hai lời ném công việc đi mà làm.

Ba mươi binh sĩ sau lưng Tần Tiêu cùng đi tới hoàng thành Huyền Vũ môn. Trên phố Trường An vào mỗi giờ mùi thì công tác của Tần Tiêu chỉ còn lại nghe hát và uống rượu, chơi mạt chược cùng lão bà.

Thời gian sau tiếng hô rung trời của tướng sĩ Vạn Kỵ thì là lúc quay trở về nhà. Khi về nhà thì được bàn tay trắng nõn của Tiên Nhi xoa bóp, sinh hoạt vô cùng khoái hoạt. Sinh hoạt an nhàn thoải mái tới mức chây lười.

Trước khi cơm tối thì Tần Tiêu theo thường lệ gọi người của Hình Trường Phong cùng Đặc chủng doanh tiến vào hoa viên thao luyện kỹ xảo và kỹ thuật nửa canh giờ. Hoặc là chiến đấu, hoặc là xạ kích. Mấy tháng trôi qua dù không huấn luyện nghiêm khắc như trước kia, nhưng mà kỹ xảo của những người này đã nâng cao không ít. Mượn phi đao mà nói trên cơ bản đã đạt tới hiệu quả dự đoán của Tần Tiêu, có thể làm được mười phát trong mười bước bắn trúng ba khối gỗ nhỏ như quả trứng gà là thông qua.

Âm thanh quen thuộc của Tử Định vang lên:

- Ăn cơm rồi!

Âm thanh này thường thường sẽ kích thích một đám khách nhân tới. Không đợi âm thanh của Tử Định vừa mới dứt đã có một người đang xoa cánh tay đau nhức do lạnh buốt chạy tới, dọc theo hành lang gấp khúc đi đến hậu viện, trong miệng thì còn nói:

- Thật là trùng hợp a, lại tới lúc ăn cơm rồi.

Tần phủ đã quen với "Người ngoài biên chế" như Lý Long Cơ, mỗi ngày đúng giờ báo lại nói câu quen thuộc này.

Tần Tiêu cười ha hả nghênh đón:

- A Man, hôm nay lại mang bao nhiêu tiền?

Lý Long Cơ cầm giận lườm hắn một cái:

- Ba đồng tiền, đủ tiền cơm chưa?

Tần Tiêu cười nói:

- Ah, hóa ra tiền của người đã tiêu sạch trong lúc đánh bạc rồi, ta thì không có ý kiến, dù sao trong chốc lát ta còn có cơ hội gỡ lại. Chỉ sợ những mỹ nữ kia sẽ xem thường người

Lý Long Cơ bĩu môi:

- Mấy tháng qua thua tới mức ngay cả nhà cũng bán cho người rồi. Ta mặc kệ, ta sau này đoán chừng sẽ ở lại nhà của người, không ăn sạch của người sẽ không đi!

Tần Tiêu cười ha ha vuốt lưng của Lý Long Cơ, dẫn hắn đi vào trong lầu gỗ. Sớm đã có một bàn yến tiệc dọn lên trước, chỉ còn chờ Tần Tiêu ngồi vào vị trí.

Thanks

343. Chương 345 : Đi Gặp Mặt Nữ Hoàng Lần Cuối. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 345 : Đi gặp mặt Nữ hoàng lần cuối. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 345 : Đi gặp mặt Nữ hoàng lần cuối cùng. (2)

Chính giữa bàn gỗ đào này có đặt một nồi lẩu bằng thép. Bên trong còn có nước đang sôi sùng sục, mùi hương thanh đậm từ trong nồi truyền ra ngoài, bên trong còn có thịt bò và thịt dê.

Lý Long Cơ nuốt từng ngụm nước, không chút khách khí ngồi xuống cầm đũa gắp một miếng thịt dê. Không đợi hắn nuốt xuống. Sau đó hét lớn:

- Hôm nay thật cay! Ah nha, không chịu nổi, Tiên Nhi nhanh mang nước cho ta.

Mọi người cùng cười khê, lúc này bắt đầu động đũa.

Mặc Y Tử Địch ở Giang Nam cùng phương bắc sinh hoạt thời gian không ngắn, khẩu vị cũng tạp. Cay mặn gì cũng ăn được. Tần Tiêu thì quen ăn ớt cay rồi, Tiên Nhi từ nhỏ bị lưu vong nên tuy là hoàng thân quốc thích nhưng rau dưa cũng đã quen. Lý Long Cơ thì không thể, quá cay không chịu nổi, không có một chút cay lại không thích.

Lý Long Cơ uống mấy ngụm nước trà, hít vào nói ra:

- Hôm nay ai nấu nồi lẩu này, đây không phải là nói rõ gây khó dễ cho ta sao? Ai nha nha, có phải là ý của Tử Địch hay không, ngày hôm qua không phải đã nói rồi sao, sao người cứ chơi ta vậy!

Tử Địch cười toe toét nói ra:

- Tướng quân chúng ta có nói trời lạnh phải ăn cay mới chống lạnh được.

Tần Tiêu cầm chiếc đũa gỗ tay của Tử Địch:

- Đây là vu oan!

Lý Long Cơ cười hắc hắc:

- Ta cũng không ngu ngốc! Cay quá sẽ phỏng, lát nữa Tiên Nhi lại rửa nồi rồi.

Biên lão đầu tử ở bên cạnh cũng nói:

- Cái nồi này Tiên Nhi không có biện pháp ăn rồi! Còn có Thiết Nô, tổn thương không bao lâu không có thể ăn quá cay được.

Thiết Nô ngồi bên cạnh phát miệng, si ngốc cười rộ lên. Hán tử kia nằm trên giường cũng hai tháng rồi, cuối cùng là có thể xuống. Sau khi tới nơi này cũng dưỡng thành thói quen ngủ trên giường.

Tần Tiêu nói:

- Trường Phong cũng ăn cay được đấy!

Lý Long Cơ cảm giận nói:

- Wow, người một nhà ép buộc ta, ta mức chút canh không được sao? Ai kêu đầu bếp nhà của ta không thể làm ra loại hương vị này, mỗi ngày thậm chí còn muốn được ăn lẩu thể này. Giữa trưa ăn có một chút nên quá đói đấy.

Mọi người cười rộ lên, Tần Tiêu nói ra:

- Đầu bếp nhà của ta là do ta và Tiên Nhi hợp lực bồi dưỡng đấy, cho dù cầm ngự trù của hoàng cung đổi ta cũng không cần đấy.

Lý Long Cơ liếc nhìn hắn một cái:

- Là người keo kiệt!

Lý Tiên Huệ cười nói:

- A Man ca ca, đầu bếp này không thể cho người được. Bằng không thì sau khi người mang về thì chúng ta muốn đánh bài, chúng ta tìm ai thắng tiền đây?

Mọi người lập tức lại cười rộ lên.

Không khí vô cùng vui vẻ hài hòa, rượu thuần thịt mỹ, hương vị đầy phòng.

Sau khi cơm nước no nê thì bốn bàn bạc lớn bắt đầu hô to gọi nhỏ. Bắt đầu mỗi ngày phải ứng chiến. Tần Tiêu theo thường lệ ngồi bên cạnh bàn bài uống trà mà xem, thỉnh thoảng cùng Lý Long Cơ nói mẩu câu.

- Sờ tám vạn.

Tần Tiêu nói ra:

- Trước đó vài ngày ta cùng bệ hạ đi Lạc Dương, đi tới chỗ thánh hoàng (Vô Tắc Thiên) vấn an.

Lý Long Cơ thuận miệng đáp.

- Sau khi đăng cơ bệ hạ mỗi mười ngày sẽ dẫn theo các quan viên đi thăm. Lúc này cũng không có gì đặc biệt.

Tần Tiêu lắc đầu:

- Thân thể thánh hoàng hình như không quá tốt.

- Ta hồ!

Mặc Y hưng phấn đẩy ngã bài, nói:

- Chung tiền đi.

- A, còn có chuyện này?

Lý Long Cơ một bên bắn nãng đào bạc, một bên xoay đầu lại hướng Tần Tiêu nói ra:

- Lần này ta ta không có đi, mới hai mươi ngày không gặp bộ dáng thánh hoàng thế nào?

Tần Tiêu nói ra:

- Dù sao cũng là người tám mươi rồi.

Lý Tiên Huệ ở đối diện nói ra:

- Lão công, tình huống thánh hoàng nghiêm trọng lắm sao?

Sắc mặt Tần Tiêu có chút khó coi, nói:

- Ngày từng ngày gầy đi nhiều, ăn không vô cái gì nữa. Trước kia mỗi ngày vẫn cùng Thượng Quan Uyển Nhi cùng mấy thị nữ chơi mạt chược, hiện tại thì không thể chơi.

- Chúng ta...

Lý Tiên Huệ có chút do dự nói ra:

- Đi Lạc Dương gặp người nhé?

- Người bình thường gặp không được.

Tần Tiêu thở dài, nhưng lại nói ra:

- Nhưng mà ta lại không có vấn đề. A Man, ý của người thế nào, có phải nên đi thăm không?

- Cũng phải đi một chút.

Lý Long Cơ ngừng tay nói chuyện, có chút trịnh trọng nói ra:

- Cái khác không nói, dù sao cũng là tổ mẫu của ta!

- Còn ta?

Lý Tiên Huệ có chút khấn trương nhìn qua Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ, ánh mắt hỏi thăm.

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ liếc nhau đang thăm dò ý kiến. Tần Tiêu suy tư một hồi, nói khẽ:

- Ta suy nghĩ biện pháp đã. Ngày mai ta sẽ đi tới vườn ngự uyển nội quan xin phép, hẳn đi ba ngày là đủ rồi.

Lý Long Cơ suy nghĩ một chút, nói ra:

- Hiện trong triều không phải cấm kỵ việc này sao? Người công nhiên đi gặp thánh hoàng chỉ sợ không tốt lắm đâu?

Tần Tiêu cười nói:

- Ta đi Lạc Dương bái tế ân sư Dịch công của ta, chuyện này có gì mà không được? Mắt thấy sắp qua năm rồi, ta cũng nên đi đốt chút tiền cho lão nhân gia xài chút. Về phần đến Lạc Dương ta chỉ thuận đường vãn an thánh hoàng. Lạc Dương, Lạc châu Đại Đô Đốc Trương Nhân Nguyên là bạn tốt của ta, hẳn là người phụ trách thủ vệ Thượng Dương Cung, là người trong Tả Vệ Suất ta tự mình đề bạt làm kỵ úy. Chẳng lẽ hẳn dám quản ta?

Mọi người cùng kêu lên nói:

- Ý kiến hay!

Giữa trưa ngày thứ hai, hai chiếc xe chạy nhanh ra khỏi Trường An, trên quan đạo đầy bùn đất chạy thẳng tới Lạc Dương.

Đường xá tuy có rung xóc nhưng thiết kế của những chiếc xe này rất tinh diệu, một chút cũng không có cảm giác chấn động quá nhiều, còn có đốt lửa than sưởi ấm nên ôn hòa thoải mái dễ chịu.

Lý Tiên Huệ ăn mặc một cái áo dài đội mũ lông dày che đầu, tựa vào khuỷu tay của Tần Tiêu, trong lòng ngực của mình lại ôm một cái hộp nhỏ. Bên trong chính là bánh mà nàng làm suốt đêm qua.

Lý Tiên Huệ nói nàng muốn đem chút điểm tâm này đưa cho nãi nãi ăn. Là nãi nãi không phải Vũ Hoàng Võ Tắc Thiên, cũng không phải thánh hoàng đại đế.

Tần Tiêu đem Lý Tiên Huệ ôm vào trong ngực, vuốt ve bả vai của nàng, nói nhỏ:

- Tiên Nhi, người nói thật, người bây giờ có trách hoàng đế nãi nãi hay không?

Lý Tiên Huệ chậm rãi lắc đầu:

- Trước kia ta có hận người. Nhưng mà lại nghĩ tới người thế kia trong nội tâm ầm ầm đau nhức, hơn nữa cũng không trách nàng. Làm bạn bên cạnh người ta có rất nhiều thỏa mãn, chuyện năm đó đã quên rồi. Hiện tại duy nhất nhớ người chính là nãi nãi của ta...

Trong nội tâm Tần Tiêu thở dài một hơi, nói thầm:

- Dù sao cũng là tình cảm máu mủ thân thích! Tiên Nhi không chỉ có ôn nhu còn thiện lương cùng tha thứ, thật sự là con gái tốt khó có được. Khó trách Vũ Hoàng nổi danh tàn khốc đến cuối cùng trong lòng vẫn nhớ lấy đứa cháu gái nhỏ này. Đi gặp một mặt a, có lẽ đây là lần gặp mặt cuối cùng rồi. Có thể làm ột nữ hoàng trước khi lâm chung thấy tận mắt gặp Tiên Nhi, có lẽ cũng làm cho nàng giải quyết một đoạn tâm nguyện.

Sau khi ta vào Đại Đường cũng làm được một chuyện có ý nghĩa.

Thanks

344. Chương 346: Nước Mắt Của Nữ Hoàng.

Chương 346: Nước mắt của nữ hoàng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Khi đến Trường An, rốt cục trận tuyết đầu tiên của năm nay đã rơi xuống.

Tuyết hoa lớn như lông ngỗng bay lả tả, rất nhanh đã khiến thành môn Lạc Dương phủ lên một tầng ngân trang. Mấy người Tần Tiêu đi vào trong thành, dựa theo ý tứ của Lý Long Cơ tới trước phủ đệ của hắn tại Lạc Dương nghỉ ngơi một chút. Xuống xe ngựa, một chân giẫm xuống phía dưới, đã là nhiều thêm một tắc tuyết đọng dày đặc.

Ba người ở trong phủ của Lý Long Cơ ăn uống, nghỉ ngơi một trận, làm ấm thân thể, liền chuẩn bị khởi hành hướng phía Thượng Dương Cung đi đến.

Tuyết rơi xuống càng lúc càng lớn, khi thời gian còn chưa đến tối, sắc trời đã là đen ngịt một mảnh, phẳng phất như buổi tối đã tới sớm hơn. Ba người đều khoác trường bào hoa lệ chùm mũ quá đầu dày cộm, tiến vào hoàng cung.

Trước Thượng Dương Cung, mười mấy tên sĩ binh thủ vệ đều trốn ở dưới mái hiên trước điện, xoa xoa bàn tay, nhích chân, uống vào mấy chén rượu trắng làm ấm thân thể. Khi ba người Tần Tiêu đến gần, một đội người đứng chỉnh tề rất nhanh vây quanh lại, lớn tiếng quát dẹp đường:

- Người nào? Hãy xưng tên ra! Dừng bước lại, bằng không giết không tha!

Diện mạo của Tần Tiêu ẩn sâu ở dưới mũ chùm đầu, lãnh tuấn mà uy nghiêm thấp giọng quát hỏi:

- Không tệ nha, tiểu tử Tuân Trung mới vài ngày không gặp, đã muốn uy phong.

Giáo úy đầu lĩnh Tuân Trung nhất thời kinh hãi kêu lên một tiếng, bỏ trường đao trong tay sang một bên, rồi quỳ một gối xuống, rơi vào trong tuyết địa:

- Là...là đại soái! A không, Đại Đô Đốc! Tiểu nhân nhất thời không có nhận ra được, Đại Đô Đốc thứ tội!

Ở bên cạnh, một ít binh sĩ có chút sợ hãi, tay của Tuân Trung hướng ra phía sau vung lên, hạ giọng nghiêm rằng nghiêm lợi quát nói:

- Một đám ngu ngốc! Bản tướng đều đã quỳ xuống rồi, còn cứng rắn cái đầu gối, chờ bị chém gãy chân hết lượt sao?

Mười mấy tên binh sĩ nhất tề xoát xoát quỳ gối xuống phía dưới.

Tần Tiêu đi tới trước người Tuân Trung, vỗ vỗ tuyết hoa trên đầu vai của hắn:

- Đứng lên đi, Tuân Trung. Người còn có thể nghe ra được thanh âm của ta, đã rất không tệ rồi. Bằng thiên tuyết địa, đừng quỳ nữa. Gọi các huynh đệ đều đứng lên đi.

Tuân Trung dáng người không cao, lại có chút gầy đen, nhưng là rất rắn chắc, vui mừng nhìn Tần Tiêu, lập tức cúi đầu:

- Đại soái... A không, Đại Đô Đốc... Tiểu nhân thật đúng là chỉ quen gọi tướng quân là đại soái! Khi ở Huyền Vũ môn, tiểu nhân vẫn luôn đi theo bên cạnh người đại soái, chém rơi mấy cái đầu người, đại soái còn tự tay thay ta chém ngã một địch nhân muốn đánh lén, cứu ta một mạng. Phần ân tình này, tiểu nhân sao có thể nào quên được? Thanh âm của đại soái chính là mười năm, hai mươi năm không nghe, cũng vẫn sẽ nhớ kỹ như vậy.

Tần Tiêu khẽ cười cười, xuất ra hai thỏi bạc lớn bí mật nhét vào tay Tuân Trung:

- Đất trời giá lạnh, cho các huynh đệ thêm hai đôi hài tốt, và vài món y phục. Làm cho thật tốt, sẽ có tiền đồ. Mở cửa điện, ta muốn vào gặp Thánh Hoàng một chút.

Tuân Trung không nói hai lời, xoay người lại phát tay một cái:

- Mở rộng cửa, cung nghênh Đại Đô Đốc tiến điện.

Tần Tiêu thoả mãn cười cười, cùng Lý Long Cơ, Lý Tiên Huệ cùng nhau hướng vào trong điện đi tới. Lúc đi qua bên người Tuân Trung có hơi dừng lại:

- Tuân Trung, lần cuối cùng người nhìn thấy ta, là vào khi nào?

Tuân Trung chớp con mắt một chút, nhất thời hội ý:

- Hắn là là...vào hai tháng trước, khi đại soái bồi bệ hạ tới vấn an với Thánh Hoàng.

Tần Tiêu vỗ vỗ vai hắn:

- Có tiền đồ.

Sau đó liền thản nhiên đi vào bên trong cung điện.

Mấy người Tần Tiêu mới vừa vào điện. Tuân Trung đã lập tức gọi người đem cửa điện đóng kín lại, rồi kêu gọi những binh sĩ kia tiến đến, cầm một thỏi bạc lớn trong đó lắc lắc trước mặt bọn họ:

- Các huynh đệ, ngày hôm nay chúng ta một mực ở đây canh gác, ai cũng chưa từng tới đây, mọi người hiểu rõ chứ? nguồn

- Hiểu rõ!

- Hiểu rõ là tốt rồi. Thỏi bạc này đủ để người chúng ta đi kỹ viện tiêu dao vài ngày. Nếu ai ở bên ngoài ăn nói lung tung để lộ ra, sau này sẽ không có ngày tháng tốt đẹp để hưởng qua đâu.

Trong cung điện thanh lãnh, hành lang hôn ám, từng đợt hàn ý thấu xương đập vào mặt mà tới.

Lý Tiên Huệ chăm chú dựa vào Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Cung điện thật âm lãnh... Không nghĩ tới Hoàng đế nãi nãi đến cái niên kỷ này rồi lại còn đến ở trong loại địa phương quanh què như vậy.

Lý Long Cơ bất đắc dĩ cười cười:

- Trừ bệ hạ mười ngày một lần phô trương tới vấn an, bình thường người đến thăm Thánh Hoàng cũng nhất định là rất ít. Nếu không phải đại ca thân thông quảng đại, muốn đến đây gặp Thánh Hoàng một lần thật đúng là rất khó. Cho dù ta có là vương công, Tuân Trung này cũng không nhất định sẽ nể mặt mũi của ta đâu.

Tần Tiêu cười nói:

- A Man, người nếu là làm qua binh sĩ thì sẽ hiểu được loại cảm tình này, cũng không phải vấn đề thân phận và chức quan gì cả. Tuân Trung này có thể nói là đã được ta kéo trở lại từ Quỷ Môn quan. Cảm tình trên chiến trường, có lúc có thể so với thân tình càng hữu dụng hơn đây.

Lý Long Cơ than thở:

- Đúng vậy...Ta là không có cách nào đi lãnh hội loại quá mệnh giao tình này. Bất quá, ta có thể lý giải được. Đồng sinh cộng tử sao, thường nói quá mệnh giao tình không gì qua như vậy.

Thanh âm của ba người ở trong cung điện sâu thẳm truyền được cực kỳ vang xa, nghe vào ngược lại như có chút người xâm nhập.

Khi đi đến trước tấm cung của Võ Tắc Thiên, cuối cùng cũng nhìn thấy một ít vệ sĩ và cung nữ. Cũng không có quá nhiều người làm ra nghi vấn. Trong lòng bọn họ đều rõ ràng, người có thể đi vào Thượng Dương Cung đi đến nơi này, cũng sẽ không cần đề ra nghi vấn gì cả. Tần Tiêu kêu gọi tới một gã Thiên Ngưu Vệ, theo thường lệ cho hắn một ít bạc, để hắn đi vào thông báo. Thiên Ngưu Vệ vệ sĩ kia trả lời:

- Thánh Hoàng nói, phạm là người đến không cần thông báo, trực tiếp đi vào!

Tần Tiêu hơi thất thần sửng sốt, thầm nghĩ lại: đây cũng không phải tại Trường An Đại Minh, có thể có mấy người đến bá kiến đây? Võ Tắc Thiên, có lẽ cũng còn chút hy vọng có người đến thăm nàng đi sao...

Ba người xốc lên màn che đi vào trong, đập vào mắt đã thấy Thượng Quan Uyển Nhi ngồi ở bên cạnh giường lớn, đang hết sức chuyên chú thay Võ Tắc Thiên nằm ở trên giường cắt tỉa móng tay. Trong phòng thiêu đốt một chậu than lửa cháy hừng hực, đem phòng ngủ có chút hôn ám chiếu đến sáng hồng lên. Mà Võ Tắc Thiên tựa hồ là đang ngủ, lẳng lặng nằm đó, không có một tia động tác.

Ba người khẽ chạy bộ tiến lên, Tần Tiêu thấp giọng gọi một tiếng:

- Uyển nhi...

Thượng Quan Uyển Nhi cả người như bị trúng điện giật, run rẩy một chút, do dự bất định chậm rãi quay đầu lại, liếc mắt nhìn thấy mấy người Tần Tiêu vẫn đang đem diện mạo giấu ở dưới áo choàng, kích động thấp giọng nói:

- Là...là người sao?

Tần Tiêu lúc này mới phục hồi lại tinh thần, kéo mở ra áo choàng, vẻ mặt tươi cười:

- Là ta.

Thượng Quan Uyển Nhi đâu còn có để ý nhiều nữa.

345. Chương 347: Nước Mắt Của Nữ Hoàng. (2)

Chương 347: Nước mắt của nữ hoàng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Vừa đứng dậy đã nhào tới trong lòng Tần Tiêu, gắt gao ôm chặt lấy hắn, oa oa khóc lên.

Lý Long Cơ cảm giác hơi có chút xấu hổ nhìn Lý Tiên Huệ lại kinh ngạc phát hiện Lý Tiên Huệ cư nhiên không có bất cứ biểu thị gì, phẳng phất như nam nhân Thượng Quan Uyển Nhi đang ôm này cùng bản thân nàng không có quan hệ gì cả. Thậm chí còn biểu hiện ra một ít vui mừng, như trước nằm xuống ở bên cạnh Tần Tiêu.

Lý Long Cơ khẽ cười một tiếng:

- Tề nhân chi phúc.

Đúng lúc này, bên giường truyền đến một thanh âm già nua vô lực:

- Uyển nhi, là...ai tới a?

Lý Tiên Huệ vừa nghe được thanh âm này, trong ánh mắt đã muốn tuôn ra nước mắt, cởi ra áo choàng vọt tới bên cạnh giường quỳ xuống, nghẹn ngào nói rằng:

- Hoàng đế nãi nãi, là ta... Ta là Tiên nhi!

Võ Tắc Thiên vẫn như trước nằm ở trên giường, tựa hồ còn không có phục hồi tinh thần lại, thì thào nói rằng:

- Tiên nhi? Là Tiên nhi nào a?

Lý Tiên Huệ nhìn khuôn mặt Võ Tắc Thiên tái nhợt suy yếu, nước mắt đã chảy xuống, nắm lấy tay của nàng khóc lóc nói:

Lý Tiên Huệ! Ta là tôn nữ nhi Lý Tiên Huệ của ngài nha!

Phía sau Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi buông Tần Tiêu ra, nhỏ giọng nói:

- Thực sự là nàng...kỳ thực, ta đã sớm nghĩ đến, chỉ là các người không muốn bại lộ, ta cũng sẽ không tiện nhắc tới...

Tần Tiêu đỡ Thượng Quan Uyển Nhi, cùng Lý Long Cơ cùng nhau đi tới bên giường, ngữ khí nhẹ nhàng nói:

- Bệ hạ, còn có chúng ta, Tần Tiêu và Lý Long Cơ, người còn nhớ rõ không?

Võ Tắc Thiên hiện tại mặc dù đã thoát vị, nhưng nàng vẫn đang có thể tự xưng là trẫm, hạ lệnh cũng xưng là “chiếu”. Thần tử tôn nàng làm “bệ hạ”, cùng hoàng đế không có gì khác biệt. Đây coi như là một loại tôn trọng mà Lý Hiển biểu thị đối với nàng đi. Lệnh thư của bản thân Lý Hiển hiện tại cũng chỉ xưng là “chế”, hoặc “cáo”.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ mấy ngày gần đây, bệnh tình lúc tốt, lúc xấu, có lúc ngay cả ta đều không nhận ra được...

Tần Tiêu thấy, Võ Tắc Thiên đã gầy gò hơn rất nhiều, khuôn mặt đầy đặn no đủ, tràn đầy hồng quang lúc trước, hiện tại đã có chút xanh xao, khô quắt. Cả mái tóc đều đã bạc trắng, nhưng vẫn đang được chải chuốt rất tỉ mỉ. Hai mắt đục ngầu, nghi hoặc nhìn những người này đứng trước mắt.

Quá nửa buổi, Lý Tiên Huệ vẫn là cúi đầu khóc nức nở, Võ Tắc Thiên rốt cục như là nhận ra được. Duỗi một cánh tay ra, chậm rãi đặt lên đầu Lý Tiên Huệ:

- Hảo hài tử, là người đến nha. Người tới nhìn ta lần cuối sao?

Lý Tiên Huệ kích động nửa đứng lên, tiến lại gần Võ Tắc Thiên một ít, nhất thời nước mắt rơi như mưa:

- Dạ...nãi nãi! Tôn nữ nhi đến thăm người!

- Uyển nhi. Đỡ ta dậy!

Võ Tắc Thiên đưa tay vẫy gọi Uyển nhi một tiếng, trong thanh âm tràn đầy vui mừng kích động nói rằng:

- A Man, Tần Tiêu, các người cũng đến nha! Mau ngồi đi, ngồi nha!

Tần Tiêu cười cười, nhẹ giọng nói:

- Không sao cả bệ hạ, chúng ta đứng ở bên giường của người, cùng người nói chuyện một chút, tâm sự nha!

Thượng Quan Uyển Nhi cầm một cái gối tới kê ở phía sau cho Võ Tắc Thiên ngồi dậy, sau đó khoác cho nàng một kiện áo gấm dày dặn.

Võ Tắc Thiên một tay nắm lấy tay của Lý Tiên Huệ, tay kia chậm rãi vuốt ve khuôn mặt của nàng:

- Đây...chính là dị dung thuật đi! Thực sự là rất thần kỳ a, ta dù đứng trước mặt cũng không thể nhận ra được. Tiên nhi nha, người...người có thể đến thăm ta, ta thực sự là rất hài lòng. Chính là chết đi, cũng không có gì tiếc nuối.

Lý Tiên Huệ khóc rống nhào tới trong lòng Vô Tắc Thiên:

- Nãi nãi sẽ không chết! Nãi nãi có thể sống hai trăm tuổi!

Thượng Quan Uyển Nhi ở một bên cũng nhẹ nhàng rơi lệ xuống. Lý Long Cơ cúi đầu khóc thút thít, muôn vàn cảm khái.

Tần Tiêu đi tới bên giường khom lưng xuống, vỗ nhẹ lên vai của Lý Tiên Huệ:

- Tiên nhi, đừng quá kích động. Ảnh hưởng hoàng đế nãi nãi nghỉ ngơi.

Vô Tắc Thiên bưng bình đem Lý Tiên Huệ kéo vào trong lòng:

- Cứ để nó như vậy, để nó đẩy đi. Ta rất thích. Ta đã rất nhiều năm rồi không có ôm qua hoàng tử hoàng tôn nhi nào. Không nghĩ tới oa, có thể ôm một thân cốt nhục, lúc này trong lòng thật đúng là vui mừng lại an bình.

Lý Tiên Huệ nghe ra ý tứ trong lời nói của Tần Tiêu, sợ là bản thân đã nháo để Vô Tắc Thiên cũng quá mức kích động, sẽ dễ gặp chuyện không may. Vì vậy miễn cưỡng nhẫn nhịn không khóc nữa, cầm lấy cái hộp nhỏ bên người, mặt mang nước mắt lưng tròng mỉm cười nói rằng:

- Nãi nãi, đây là ta tự tay làm cho ngài Tùng Ngọc Bách Hợp Tô. Ăn rất ngon, ngài có muốn nếm thử một miếng không?

- A, Tiên nhi nhà ta còn có thể làm được đồ ăn?

Vô Tắc Thiên vui mừng nói rằng:

- Muốn ăn, nhất định phải ăn! Ta đời này còn không có được ăn qua Tùng Ngọc Bách Hợp Tô do tôn nhi làm cho ta đấy!

Lý Tiên Huệ mở nắp hộp, vén lên một tầng bao giấy tinh tế, lấy ra một tô bánh, đưa tới trước mặt Vô Tắc Thiên:

- Có chút khô đấy, người ăn chậm một chút.

Thượng Quan Uyển Nhi ôn nhu nói:

- Ta đi lấy một chút nước mật ong đến.

Hai tay Vô Tắc Thiên có chút run run tiếp nhận tô bánh, lẳng lặng nhìn một lát, trong hai mắt đục ngầu, rốt cục chảy xuống hai hàng lệ, đặt tới bên miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng, tinh tế nhai nhai, sau đó gật đầu nói:

- Ăn ngon. Ăn rất ngon!

Lý Tiên Huệ nhìn Vô Tắc Thiên rơi lệ, chính mình cũng nhịn không được lại khóc lên, cầm lấy chiếc hộp:

- Nãi nãi người ăn chậm một chút, ta đã làm rất nhiều!

- Hào hải tử của ta a! Nãi nãi xin lỗi người nha!

Tình cảm của Vô Tắc Thiên giống như hồng thủy đột nhiên đổ tới, nhanh chóng tiết ra. Hai tay đem Lý Tiên Huệ ôm vào trong lòng ô ô khóc rống lên.

Lý Long Cơ cầm tay áo lau lau khóe mắt ướt át, nhẹ nhàng ngồi vào bên giường:

- Nãi nãi, người đừng quá kích động. Tiên nhi, người cũng thật là...chớ có chọc nãi nãi khóc...

Tần Tiêu cũng cảm giác trong hầu có vài thứ dâng lên, hít sâu mấy hơi, cuối cùng cũng nhẫn nhịn được xuống, vành mắt đã có chút đau đốn, trong lòng thâm nghĩ: đây có thể là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới

nay Võ Tắc Thiên ở trước mặt nhi tôn, thần tử rơi lệ đi sao. Mặc kệ lịch sử và ngoại nhân đối với nàng đánh giá ra sao, ta chung quy vẫn là đã từng nhìn thấy một mặt mềm yếu ôn nhu thâm tình của nàng.

Lý Tiên Huệ đâu còn dừng khóc lại được, vừa khóc vừa nói:

- Nãi nãi, Tiên nhi không trách người! Không trách người! Thực sự một chút cũng không có trách người!

Thượng Quan Uyển Nhi cầm một chén mật thủy nóng hằm hập đi vào, nhìn thấy tình hình này, liền bước lên phía trước nhẹ nhàng giạt nhẹ cánh tay của Lý Tiên Huệ một cái, sau đó đem chân đạp lên thân thể Võ Tắc Thiên.

Bà cháu hai người ôm nhau khóc rống, thật vất vả mới ngừng lại được. Thượng Quan Uyển Nhi cầm lấy một tấm khăn mặt, thay Võ Tắc Thiên lau đi vệt nước mắt trên mặt.

Khi làm mấy chuyện này, Võ Tắc Thiên một điểm cũng không có lảng tránh lảng tránh, chuyện này vào lúc trước là tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

346. Chương 348: Vô Tự Bi

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 348: Vô Tự Bi

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Xem ra thời gian mấy tháng ngắn ngủi, nữ hoàng từ vị trí chí cao vô thượng, đỉnh phong thiên hạ này rơi xuống phạm gian, thật sự đã phát sinh rất nhiều thay đổi.

Võ Tắc Thiên tiếp nhận bát nước do Thượng Quan Uyển Nhi đưa tới, thật vất vả đem một khối Tùng Ngọc Bách Hợp Tô ăn hết phân nửa, sau đó chậm rãi nói rằng:

- Uyển nhi, lấy ngọc tỷ của ta đến, hầu hạ bút mực.

Trong lòng mọi người đồng thời kinh hãi một phen, nhưng là cũng không tiện đặt câu hỏi. Uyển nhi đến lấy ra văn phòng tứ bảo cùng ngọc tỷ Tắc Thiên Đại Thánh hoàng đế của Võ Tắc Thiên.

Võ Tắc Thiên một bên nhẹ vỗ về bàn tay của Lý Tiên Huệ, một bên chậm rãi nói rằng:

- Trẫm, phong phong Thiệu Vương Lý Trọng Nhuận làm Ý Đức Thái Tử, Vinh Thái quận chúa Lý Tiên Huệ làm Vinh Thái công chúa. Khâm thử!

Ngắn ngủi một câu nói, để trong lồng ngực Tần Tiêu nổ tung ra, nhưng lập tức phục hồi tinh thần lại: Võ Tắc Thiên cũng không có nói là hiện phong, vẫn là truy phong, hơn nữa đem Lý Trọng Nhuận và Lý Tiên Huệ nói đến cùng nhau. Ở trong đó đã có ngụ ý lớn. Thứ nhất biểu thị nàng đối với sự tình năm xưa đã không hề truy vấn nữa. Đồng thời hoặc nhiều hoặc ít công nhiên biểu thị ra một chút ý hối hận. Thứ hai sau khi Lý Hiễn đăng cơ, vẫn luôn có ý muốn truy phong trưởng tử Lý Trọng Nhuận và ái nữ Lý Tiên Huệ năm xưa bị Võ Hoàng “xử tử” làm Thái Tử và công chúa, chỉ là ngại tình cảm của Võ Tắc Thiên, chỉ đành không dám nhắc tới nữa. Cứ như vậy có đạo thánh chỉ này, không thể nghi ngờ đã biểu thị Võ Tắc Thiên đối với việc này đã không có ý kiến gì nữa. Lý Tiên Huệ có thể tùy thời khôi phục thân phận!

Võ Tắc Thiên hạ xuống một đạo chiếu thư kia xong, hơi chần chờ một trận, vỗ bàn tay của Lý Tiên Huệ, đối với Thượng Quan Uyển Nhi nói rằng:

- Uyển nhi, người dẫn Tiên nhi và A Man đến thư phòng ngồi đi, nhớ kỹ đem lửa đốt lên, đừng để chúng bị lạnh.

Ba người đều minh bạch ý tứ của nàng, là muốn cùng Tần Tiêu nói chuyện riêng. Vì vậy nhất tề rời khỏi tầm cung, đến thư phòng sát vách.

Võ Tắc Thiên đã có chút suy yếu dựa vào chiếc gối phía sau, nhìn Tần Tiêu, lộ ra tươi cười:

- Tần Tiêu, ta muốn cảm tạ ngươi. Ta thật không ngờ, sinh thời còn có thể nhìn thấy Tiên nhi một lần, tôn nữ nhi tốt của ta.

Tần Tiêu đạm nhiên cười cười:

- Bệ hạ, người khẳng định có thể thọ cùng trời đất. Ta còn dự định đem hài tử của chúng ta, trọng ngoại tôn của người mang đến đây gặp người đấy!

Võ Tắc Thiên có chút kinh hỉ thấp giọng nói rằng:

- Ngươi...các ngươi đã sinh con rồi sao?

Tần Tiêu xấu hổ cười cười:

- Còn không có...Hôn lễ cũng đều chỉ là ngậm tổ chức một chút, không dám công khai. Do đó hiện tại cũng không tiện sinh hài tử.

Võ Tắc Thiên thoáng có chút thất vọng gật đầu:

- Cũng là chuyện trong tình lý, khó cho các ngươi rồi. Đều là một tay ta gây ra tai họa này, ai!

Tần Tiêu nói:

- Bệ hạ, đây có thể chính là thiên ý đi. Nếu không phải bởi vì cử động của người năm đó, ta và Tiên nhi sao có thể quen biết được đây?

- Có thể là vậy đi. Người tên nhóc này, chính là cái gì cũng có thể nói tốt được.

Võ Tắc Thiên cười khẽ vài tiếng, tiếp tục nói rằng:

- Tần Tiêu, ngươi còn nhớ rõ, tình cảnh lúc đầu năm, ta ở trong Trường Sinh Điện lần đầu tiên triệu kiến ngươi không?

Tần Tiêu gật đầu:

- Đương nhiên nhớ kỹ. Lúc đó, bệ hạ thân thể rất tốt. Thế nhưng không nghĩ tới, mới qua một năm...Ai, nói đến, ta cũng có sai lầm.

- Xu hướng phát triển, chẳng thể trách ngươi được!

Võ Tắc Thiên buồn bã lắc đầu:

- Ta cũng không có ghi hận và oán giận gì cả, lần này có lẽ chính là số mệnh đi! Tần Tiêu, ngươi còn nhớ rõ, lúc đó ta hỏi qua ngươi một câu không?

- Bệ hạ lúc đó hỏi rất nhiều. Xin hỏi là chỉ một câu nào?

Võ Tắc Thiên nói rằng:

- Ta lúc đó đã hỏi ngươi, "Trẫm muốn biết, lão bằng hữu của trẫm (tức Địch công) đã đánh giá về trẫm như thế nào...

- A, Tần Tiêu nhớ kỹ.

Tần Tiêu gật đầu đáp:

- Tần Tiêu lúc đó đã nói, ân sư nói cho ta biết, hoàng đế nãi nãi là một người rất đáng được tôn kính. xem tại

- Đúng nha, ngươi lúc đó chính là trả lời như vậy. Ta vẫn ghi nhớ rất rõ ràng.

Võ Tắc Thiên phảng phất như rơi vào trong hồi ức:

- Ta cùng với Dịch công vừa là quân thần, lại cũng là hảo bằng hữu. Ta có thể không quan tâm người trong thiên hạ bình luận, thế nhưng, ta rất lưu ý lão bằng hữu của ta đánh giá đối với ta thế nào?

Tần Tiêu trầm mặc không nói, trong lòng thầm nghĩ: Võ Tắc Thiên chung quy vẫn còn có rất nhiều tình cảm như thường nhân...

Võ Tắc Thiên hơi dừng lại một chút, nhìn Tần Tiêu nói rằng:

- Tần Tiêu, từ lúc ngươi nói ra câu “Hoàng đế nãi nãi” kia, sau này lại cùng với Tiên nhi thành thân, ta đã đem ngươi coi như là thân tôn nhi của ta rồi. Hơn nữa cùng với những hoàng tộc tử tôn kia khác nhau, ngươi mang đến cho ta một loại cảm giác rất kỳ quái, rất tri kỷ. Loại cảm giác này, chỉ có Dịch công và Tiên nhi đã từng cho ta. Hiện tại, ta muốn biết, ngươi đối với ta là có đánh giá thế nào?

- A...

Tần Tiêu hơi cả kinh một chút:

- Bệ hạ, cái này...

Võ Tắc Thiên bình tĩnh cười:

- Ta biết, cái này đối với ngươi mà nói rất khó khăn. Thế nhưng, ta thật muốn nghe một chút, từ chính miệng ngươi nói ra. Muốn nghe lời thật, không nên nịnh nọt, khen tặng. Cũng không được khách sáo, nói cho có lệ.

Tần Tiêu buồn bực đau khổ suy nghĩ một trận, thoáng giương mắt nhìn Võ Tắc Thiên một chút, sắc mặt của nàng rất bình tĩnh, cũng cũng rất đậm nhiên. Điều này càng làm cho Tần Tiêu có chút suy đoán không ra. Trong lòng xóc lên một cổ: nữ hoàng duy nhất trên lịch sử này, đã là gần đất xa trời, ta nên nói cái gì cho tốt đây? Nói dễ nghe, lấy sự khôn khéo của nàng, vừa nghe đã hiểu rõ, nói không tốt, đối với nàng cũng không tránh khỏi quá mức tàn nhẫn...Nói bình thường, trời ạ, ta cũng không phải học giả lịch sử, hay bình luận gia, sự tình liên quan tới nàng, ta lại không giống như là ân sư Dịch mỗi một chuyện đều là rõ ràng hết thấy. khó khăn, thực sự là khó khăn!

Võ Tắc Thiên chờ chỉ trong chốc lát, đã khẽ phun ra hai chữ:

- Nói đi!

Tần Tiêu hít sâu một hơi:

- Tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả. Công quá tham bán, hà bất yểm du. (Tức là Ưu khuyết điểm nửa nọ nửa kia, khuyết điểm không che lấp được ưu điểm).

Võ Tắc Thiên đem mười sáu chữ này cúi đầu niệm tụng một lần, rồi thản nhiên nói rằng:

- Nói ra rất hư vô, thế nhưng, cũng hiếm khi nghe được lời nói thật như vậy. Tiên vô cổ nhân ngược lại cũng được, hậu vô lai giả cũng không dám nghĩ. Công quá tham bán, hà bất yểm du...tám chữ này, coi như thực sự đã nói ra được cả đời này của trẫm...

Tần Tiêu lẳng lẳng nhìn Võ Tắc Thiên, trầm mặc không nói. Võ Tắc Thiên còn lại là nhân thần có chút trống rỗng, âm thầm suy nghĩ hồi ức, trong lúc nhất thời, hai người cũng không có nói chuyện, tròng diện an tĩnh lại.

Thanks

347. Chương 349 : Vô Tự Bi. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 349 : Vô tự bi. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 349 : Vô tự bi. (2)

Sau một lúc lâu, Vô Tắc Thiên mới mở miệng nói rằng:

- Tần Tiêu, ta đã hạ định chủ ý, lập hạ di chiếu, bỏ đế hào, thỉnh cầu cùng Thiên Hoàng Đại Thánh đại hoàng Lý hoàng đế (Cao Tông, chồng của Vô Tắc Thiên) hợp táng một lăng mộ. Chỉ là một mực do dự, trên bia của ta, nên khắc dấu văn bia thế nào. Thượng Quan Uyển Nhi tài hoa hơn người hành văn như thần, nhưng cũng không viết ra được tám bia văn này. Tần Tiêu, ngươi có thể cho ta một ít kiến nghị hay không?

Trong lòng Tần Tiêu run sợ rùng mình: Xem ra, Vô Tắc Thiên đã biết thời gian của chính mình không còn nhiều, đều đã đang an bài hậu sự. Bia văn...loại đồ vật này, ta thuần túy là người ngoài a. Làm sao cho nàng kiến nghị gì được?

Vô Tắc Thiên cô đơn cười cười:

- Kỳ thực ta đang suy nghĩ, đem câu ngươi vừa mới nói kia, tám chữ phía sau triện khắc lên đó cũng rất không tệ... Chỉ là, lại hơi cảm thấy có chút tự mình khen mình, lừa đời lấy tiếng... Nói một chút ý tứ của ngươi đi!

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười khổ một cái:

- Bệ hạ, sự thật mà nói, văn tài của ta thực sự không được tốt lắm. Nếu không phải ân sư buộc ta học một vài thứ, phỏng chừng hiện tại ngay cả phong thư đều viết không được đấy. Bia văn này sao...

Vô Tắc Thiên nói:

- Văn tài ngược lại là thứ yếu. Ta chỉ là đang nghĩ, cả đời này của mình sống tới tám mươi tuổi, chuyện tốt chuyện xấu coi như là đều làm hết cả. Nên khái quát tổng kết thế nào, lưu cho hậu nhân bình luận đây?

Trong đầu Tần Tiêu đột nhiên mọc lên ba chữ “vô tự bi” (bia mộ không chữ). Lăng mộ vô tự bi đại danh鼎鼎 lấy của Vô Tắc Thiên, ta như thế nào mới nghĩ đến đây?

Vì vậy tiếp lời Vô Tắc Thiên nói:

- Bệ hạ...dựa theo ý tứ của ngài, không bằng lại lập một tấm vô tự bi. Toàn bộ sự tích công quá mặc cho hậu nhân bình luận. Bệ hạ cả đời này tràn ngập truyền kỳ, bất cứ miêu tả văn võ nào cũng đều là cứng nhắc vô lực. Ý tứ như Thượng Quan Uyển Nhi, cũng vô pháp tinh tế nói ra được rõ ràng. Bệ hạ nghĩ thế nào đây?

- Vô tự bi...

Vô Tắc Thiên thì thảo lắm bắm:

- Vô tự bi... Nghĩ không ra, người cư nhiên lại có suy nghĩ tương tự với ta! Điều này thực sự quá...quá không thể tưởng tượng được! Đối lại là Dịch công, ta lại sẽ không quá kỳ quái. Thế nhưng, người...người mới cùng ta quen biết không đến một năm, cư nhiên có thể hiểu được sâu sắc suy nghĩ của ta như thế, Tần Tiêu, ta thật không biết ngươi là kỳ tài hay là tri kỷ của ta?

Tần Tiêu truy vấn nói:

- Vậy bệ hạ... Chính mình muốn lập vô tự bi là có dụng ý gì?

Vô Tắc Thiên đạm nhiên lắc đầu cười cười:

- Nếu là vô tự bi lại sẽ có dụng ý gì. Vô tự chính là dụng ý, mà cũng không phải là dụng ý.

Tần Tiêu mơ hồ được một trận. Chỉ đành than thở trong lòng: Chung quy vẫn là không đoán ra được tâm tư của nàng... Nữ hoàng bí hiểm, ai có thể hoàn toàn nhìn thấu tâm của nàng được?

Yên lặng một lát, Vô Tắc Thiên tiếp tục nói rằng:

- Lúc đầu tại Trường Sinh Điện, ta chính miệng đáp ứng người che chở cho Thượng Quan Uyển Nhi. Hôm nay, người đã đem người lĩnh đi rồi. Thân thể của ta, ta tự mình rõ ràng, sợ là khó qua được năm nay. Một ngày ta chết đi, cung nữ thái giám ở đây hầu hạ ta đều phải tuần táng theo. Ta sẽ hạ một chiếu thư tiếp theo, miễn chức quan của Thượng Quan Uyển Nhi, để nàng làm nữ hài tử bình thường đi. Bất quá, người tốt nhất không nên đem nàng dẫn về Trường An nơi thị phi này, để tránh khỏi tự dưng xảy ra chuyện. Hiểu ý ta chứ?

Tần Tiêu thâm trầm nhìn Vô Tắc Thiên, trong lòng cảm giác có chút nặng nề, nhẹ nhàng gật đầu:

- Cảm ơn hoàng đế nãi nãi....Ta sẽ đối với Tiên nhi thật tốt.

Vô Tắc Thiên cười một cái:

- Nam tử giống như người, là nữ tử đều sẽ động tâm. Tiên nhi theo người tin tưởng cũng sẽ không chịu ủy khuất gì. Chỉ là rất nhiều lúc là người mà, luôn luôn bị buộc phải làm một vài sự tình bản thân không muốn làm. Thân phận càng hiển hách địa vị càng tôn sùng, có lúc lại càng có thể mang đến thương tổn cho thân nhân cùng người yêu của mình. Tần Tiêu, người còn trẻ, nếu muốn ngày sau không để lại cái gì tiếc nuối, mọi việc nên tự suy nghĩ thêm, lãnh tĩnh một ít. Khi cần nhẫn thì phải nhẫn, không nên xử trí theo cảm tính a!

Tần Tiêu ngưng trọng gật đầu:

- Tần Tiêu sẽ vững vàng nhớ kỹ những lời nói này của Hoàng đế nãi nãi.

Vô Tắc Thiên phảng phất như đem khó chịu ở trong lòng ngực đều nói ra, thoải mái cười cười:

- Kim giản ta tặng cho các người, Tiên nhi có thích nó không?

Tần Tiêu gật đầu:

- Nàng rất thích. Ta đi gọi nàng qua đây.

Vô Tắc Thiên khoát khoát tay:

- Không cần gọi nàng qua đây. Vừa nhìn thấy Tiên nhi hài tử này, trong lòng ta lại rất hồ thẹn, nàng cũng lại muốn khóc lóc. Các người, hiện tại liền đi đi sao! Ta hiện tại đã hạ xuống một phần chiếu thư, người cầm tới cho Uyển Nhi, để nàng mang theo trên người, theo người rời khỏi Lạc Dương.

Tần Tiêu nhíu mày:

- Bệ hạ vẫn là để cho bọn họ đến cùng ngài nói lời từ biệt đi?

Vô Tắc Thiên cất lực cầm lấy bút, tự tay viết xuống một phần chiếu thư:

- Không cần, đi thôi. Nói từ biệt cái gì, không quan trọng. Ta biết tâm ý của các người. Hiện tại đi đi. Một lần tạm biệt này lại là một trận nước mắt, khiến lòng người hoảng hốt. Uyển Nhi đi rồi, còn có rất nhiều cung nữ khác hầu hạ ta đây, bảo nàng nhớ nên bận tâm.

Tần Tiêu tiếp nhận đạo thánh chỉ Vô Tắc Thiên đã viết xong, cung kính quỳ xuống:

- Tôn nhi...cùng Hoàng đế nãi nãi cáo biệt.

Vô Tắc Thiên cất lực chui vào trong chăn, khoát khoát tay:

- Đi thôi, đi thôi...

Tần Tiêu đứng dậy, nhìn Vô Tắc Thiên vài lần thật sâu, xoay người hướng phía trong thư phòng bên cạnh đi đến, trong lòng ba đào cuộn trào mãnh liệt thâm nghĩ: Toàn bộ thành tựu ngày hôm nay của ta tựa hồ đều là do nàng ban tặng. Mặc kệ là Vô Trạng Nguyên, Giang Nam khâm sai, hảo thê Tiên nhi, hay là đem đầu mâu hướng về phía nàng Huyền Vũ môn... Hiện tại, ta gọi nàng một tiếng “nãi nãi” Cũng là thuận miệng thuận tâm như vậy, ngay cả quỳ xuống dập đầu bình thường rất phản cảm cũng không có gì khó chịu, giống như là hành động đối với trưởng bối của mình vậy. Vô Tắc Thiên, mặc kệ thế nào, cả đời này của Tần Tiêu ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ đồng thời cảm kích người!

Trong thư phòng, ba người lặng lẽ ngồi đó, đều không nói chuyện gì. Thấy Tần Tiêu tiến đến, đều nhất tề đứng dậy. Tần Tiêu đem bức thánh chỉ kia giao cho tới tay Thượng Quan Uyển Nhi:

- Người đã được tự do. Theo ta về nhà...

Thượng Quan Uyển Nhi mở tờ thánh chỉ ra, nhìn kỹ một lần thật lâu, trong mắt tuôn ra giọt lệ to bằng hạt đậu, lại lấy tay che miệng dựa vào trên người Lý Tiên Huệ thấp giọng khóc lên.

Lý Long Cơ đi tới, thở dài một hơi:

- Sợ rằng đây thực sự là một lần đến thăm Thánh Hoàng cuối cùng...Chúng ta đi nói lời từ biệt với người đi, đừng quấy nhiễu người quá lâu.

Tần Tiêu lắc đầu, cô đơn cười:

- Ý tứ của bệ hạ là bảo chúng ta không cần phải đi nói lời từ biệt, đỡ phải rơi ra nước mắt.

Thanks

348. Chương 350 : Ôn Nhu Hương, Anh Hùng Trùng. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 350 : Ôn nhu hương, anh hùng trùng. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 350 : Ôn nhu hương, anh hùng trùng. (1)

Lý Tiên Huệ khẽ ôm lấy Thượng Quan Uyển Nhi, nhỏ giọng nói:

- Ta hiểu được ý tứ của bệ hạ, dựa theo ý của lão nhân gia nàng mà làm đi... Chúng ta ở bên ngoài tấm cung của nàng, cho nàng mấy cái khẩu đầu cáo biệt là được...

Tần Tiêu cầm thánh chỉ một đường đem Thượng Quan Uyển Nhi dẫn ra khỏi Thượng Dương Cung. Bốn người trở ra khỏi cung, bầu trời đã là một mảnh tối đen như mực, tuyết lúc này đang rơi lớn.

Đến quý phủ của Lý Long Cơ, bốn người lắc lắc mà tuyết hoa trên người rơi xuống, rồi đi vào buồng lò sưởi, cuối cùng cũng đem thân thể lạnh cóng làm ấm áp hơn một ít.

Uống vào mấy chén rượu nhỏ, sau đó Lý Long Cơ nói rằng:

- Đại ca, người dự định đem Uyển Nhi an bài thế nào? Hiện tại tựa hồ cũng không quá thích hợp để dẫn nàng hồi kinh nha! Có một thái giám gọi là Cao Lực Sĩ người nhận thức không? Vài ngày trước đó hắn nói cho ta biết một ít tin tức.

- Cao Lực Sĩ, Cung Vi Thừa trong cung?

Tần Tiêu nghi hoặc nói:

- Người cùng hắn có giao tình rất sâu sao? Ta coi như là có quen biết đi, hắn nói cái gì với người?

Lý Long Cơ nhìn Thượng Quan Uyển Nhi một cái:

- Cũng không biết là ai đưa ra chủ ý, muốn cho bệ hạ đem Thượng Quan Uyển Nhi đưa vào trong cung sung làm Chiêu Nghi, cũng chính là phi tử của Hoàng đế.

- Cái gì?

Tần Tiêu kinh sợ nói:

- Tên tạp chủng khuyết đức nào lại đưa ra loại chủ ý này?

Lập tức thấy thần sắc của Lý Long Cơ, mới xem như hiểu được “tạp chủng” này, xem như đang mắng trưởng mẫu nước của mình. Hiện tại Vi thị một mặt cùng Vô Tam Tư ám thông cầu hợp, một mặt đi khắp nơi tìm tiểu mỹ nhân cho Lý Hiến để hấn mê muội mất cả ý chí. Hơn nữa sự tình giữa Tần Tiêu và Thượng Quan Uyển Nhi tựa hồ cũng không phải bí mật gì to lớn. Trò đùa như vậy vừa ra, càng có ý tứ chê cười Tần Tiêu.

Hơn nữa, không bài trừ Lý Khỏa Nhi sát tinh kia từ trong giết giây trả thù làm khó dễ.

Thượng Quan Uyển Nhi nhất thời hoa dung thất sắc:

- Cho dù là chết, ta cũng không nguyện trở lại trong cung, càng không cần phải nói làm Chiêu Nghi cái gì cả! Tần đại ca, có thánh chỉ của Thánh Hoàng ở đây, bệ hạ cũng hấn không thể lại đem ta triệu hồi được chứ?

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười khổ:

- Thánh Hoàng cũng chỉ là bãi chức vụ cung quan của người mà thôi, bệ hạ sẽ không thể lại phong lại sao? Kế sách hiện nay, chỉ có sớm thoát thân, chặt đứt ý niệm của bọn họ... Uyển nhi sợ là lại ủy khuất cho người rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi bất đắc dĩ cúi đầu rơi lệ:

- Ta cuối cùng vẫn là mệnh khổ như vậy.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng của nàng:

- Không sao cả, chỉ là tạm thời... Tần đại ca chung quy sẽ nghĩ ra biện pháp để người cùng với chúng ta ở cùng một chỗ.

Tần Tiêu vui đầu suy tư một trận, con mắt vừa đảo:

- Có rồi!

Ba người nhất tề hỏi:

- Biện pháp gì?

Tần Tiêu thoải mái cười:

- Ngày mai ta đi bái tế ân sư, đồng thời cũng đi gặp trưởng tử của ân sư Địch Quang Viễn. Để hấn mang theo Uyển nhi cùng nhau trở lại Giang Nam Sở Tiên Sơn Trang. Ở nơi đó tránh tạm một thời gian rồi lại nói.

Đôi mi thanh tú của Thượng Quan Uyển Nhi khẽ nhếch, thấp giọng lẩm bẩm:

- Giang Nam... Phong cảnh như trước người lại không còn. Đối với người Giang Nam cũng vẫn chỉ còn tưởng niệm cô tịch...

Bên ngoài thành Lạc Dương, tuyết bay không ngớt, âm phong rít gào giận giữ.

Bốn chiếc mã xa, đầu phân biệt quay về đông, tây lưỡng phương. Lý Long Cơ và Lý Tiên Huệ, Địch Quang Viễn ngay cả những tỳ nữ được thuê đến dọc đường hầu hạ Uyển nhi đều thức thời lên trước mã xa.

Trên đất trống trắng xóa, Tần Tiêu và Thượng Quan Uyển Nhi lẳng lặng đứng đối diện, trên mặt hai người đều lộ vẻ mỉm cười bất đắc dĩ và không muốn.

Tần Tiêu tiến lên một bước, kéo một đôi ngọc thủ của Thượng Quan Uyển Nhi đã bị đông lạnh đến đỏ bừng lên, đưa tới bên miệng thổi một hơi, sau đó nhẹ nhàng chà sát chà sát:

- Trời lạnh, trên đường chú ý đừng để bị rét. Đến Giang Nam rồi, sẽ không lạnh như thế này nữa.

Thượng Quan Uyển Nhi thê lương lắc đầu:

- Địa phương không có người, cho dù là ba mùa nóng bức, cũng vẫn rất lạnh.

- Đừng có ngốc nghếch như vậy.

Tần Tiêu an ủi cười nói:

- Trải qua một trận này, chờ sự tình của người dần phai nhạt đi, chúng ta có thể ở bên nhau rồi. Người không phải thích thi từ sao, ta tặng người một câu nhé: “Nhu tình tự thủy, giai kỳ như mộng, nhân cố thược kiều quy lộ. Lương tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ”.

Thượng Quan Uyển Nhi lông mày khẽ run run, bờ môi đỏ mọng mấp máy thì thầm:

- Lương tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ... Thế nhưng, chúng ta hầu như không có lúc sớm lúc tối, chân chính ở cùng một chỗ. Lão Thiên đối với Uyển Nhi quá không công bằng... Ta bắt quả là muốn yêu một người thật sự, làm bạn ở bên cạnh hắn, lẽ nào điều này cũng là quá phận sao?

Tần Tiêu đưa tay nhẹ nhàng phủi đi tuyết đọng trên áo choàng của Thượng Quan Uyển Nhi:

- Sẽ có thể ở bên nhau mà, Uyển Nhi. Ta cũng hi vọng có thể cùng người ngày ngày quần quýt bên nhau. Số phận kỳ thực là công bằng. Ta nếu không phải làm Võ Trang Nguyên, thì sao lại có được duyên gặp gỡ ngày hôm nay, làm sao quen biết được Uyển Nhi. Người coi như đây là lão Thiên cho chúng ta một chút khảo nghiệm đi.

Thượng Quan Uyển Nhi thần tình không kiềm chế được, dựa vào trong lòng Tần Tiêu, đem mặt dán trong bờ ngực dày rộng của hắn, chậm rãi chảy nước mắt ròn ròn:

- Vì sao luôn luôn là như thế này. Vì sao, ta cuối cùng phải chịu loại khảo nghiệm và dằn vặt như vậy! Ta không muốn... ta cũng sắp chịu không nổi! Ta đến tột cùng đã làm sai cái gì chứ?

Tần Tiêu nghe Thượng Quan Uyển Nhi nói năng lộn xộn kích động oán giận. Phiền muộn buồn bực thở dài một hơi:

- Không có biện pháp, Uyển Nhi...ủy khuất cho người rồi...

- Tần đại ca...

Thượng Quan Uyển Nhi nức nở nói:

- Hiện tại ta mới biết được, thì ra trong lòng thực sự là đau đớn! Ta đợi lâu như vậy, thật vất vả mới đợi đến ngày hôm nay. Thế nhưng lập tức lại phải cùng người chia lìa. Người biết không, lòng ta thực sự là đang đau đớn! Rất đau!

Tần Tiêu thở dài một tiếng, đem Thượng Quan Uyển Nhi gát gao ôm vào trong lòng, cũng không biết nên nói cái gì để an ủi được nàng.

Thượng Quan Uyển Nhi rốt cục oa oa khóc thành tiếng, một cánh tay ôm ở phía sau lưng Tần Tiêu, một tay liên tục vuốt vuốt lưng hắn:

- Vì sao, vì sao lại để cho ta quen biết người, để ta yêu thương người, rồi lại thủy chung phải cùng người chia lìa, không thể ở cùng một chỗ! Ta hận người, hận người, hận người!

Tần Tiêu mặc cho Thượng Quan Uyển Nhi ở trên lưng của mình đánh lên như gõ trống. Trong lòng cũng không nhận được đau đớn một trận. Vừa kích động, hai tay nắm lấy hai vai của Thượng Quan Uyển Nhi đem nàng từ trong lòng mình lôi ra, quay về phía bờ môi đỏ của nàng, không kiêng nể gì cả hôn lên đó. Thượng Quan Uyển Nhi cả người mềm nhũn, song chường ôm lấy cái cổ của Tần Tiêu, nhắm mắt lại, nhiệt liệt hôn trở lại.

Thanks

349. Chương 351 : Ôn Nhu Hương, Anh Hùng Trùng. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 351 : Ôn nhu hương, anh hùng trùng. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 351 : Ôn nhu hương, anh hùng trùng. (2)

Gió lạnh tàn sát bờ bãi. Hoa tuyết bay xuống trên trán, trên mặt, trên chóp mũi của hai người. Tần Tiêu không biết, từng tia lương ý kia là thanh lệ của Thượng Quan Uyển Nhi hay là hoa tuyết bị nhiệt độ của nụ hôn môi triển miên kia hòa tan...

Tại thành môn Lạc Dương, đoàn người qua lại đều bị một màn trước mắt hấp dẫn, nghỉ chân đứng ở một bên. Nhìn một đôi tuấn nam mỹ nữ một thân y phục hoa quý này hôn đến quên mất bản thân...

Trong đầu Thượng Quan Uyển Nhi chỉ còn lại có trống rỗng. Bỗng thiên tuyết địa thì tính là cái gì, con mắt dị dạng của ngoại nhân thì có làm sao. Ta chỉ muốn truy cầu điều ta muốn, chỉ chốc lát ôn tồn này đó lại là mộng ảo tươi đẹp mà ta truy tìm vài chục năm qua...

Một lát sau, Tần Tiêu trái tim quyết tuyệt một cái, đẩy Thượng Quan Uyển Nhi ra, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Thượng Quan Uyển Nhi ở phía sau lớn tiếng kêu lên:

- Tần đại ca, ta hận ngươi! Nhưng ta sẽ chờ ngươi, ngươi một ngày còn chưa đến, ta sẽ vĩnh viễn chờ đợi. Đời này nếu đợi không được, còn có kiếp sau, kiếp sau sau nữa!

Dứt lời, xụi lơ ngồi vào trong tuyết địa, hai tay ôm mặt thất thanh khóc rống lên. Phía sau Địch Quang Viễn và nha hoàn trong mã xa vội vã chạy xuống xe ngựa, hướng phía Thượng Quan Uyển Nhi chạy đến.

Tần Tiêu trong nháy mắt bước lên xe ngựa, quay đầu lại nhìn Thượng Quan Uyển Nhi một cái, trong lòng bỗng nhiên đau xót, còn kém chút cũng muốn tuôn lệ ra, cắn răng nói ra hai chữ:

- Chờ ta!

Bốn cỗ mã xa, hướng hai phía khác nhau chạy đi. Hai người yêu thương sâu sắc, khoảng cách giữa hai bên cũng dần dần xa xôi.

Sau khi Tần Tiêu lên xe, Lý Tiên Huệ vẫn lặng im không nói, nhẹ nhàng vuốt hoa tuyết trên người hắn, đưa cho hắn một chén rượu mạnh.

Trong đầu Tần Tiêu tràn đầy hoa tuyết bay lượn khắp bầu trời trước thành Lạc Dương, cùng khuôn mặt ngọc tái nhợt buồn bã kia. Tất cả đều giống như hoa trong gương, trắng trong nước, rõ ràng hiện lên trước mắt, lại xa xa không thể với tới...

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng ôm cánh tay của Tần Tiêu, nhát gan nói nhỏ:

- Lão công... Chúng ta cũng trở lại Giang Nam đi!

Thân thể Tần Tiêu nhẹ nhàng run lên, phảng phất như lúc này mới vừa từ tràng cảnh khi nãy phục hồi tinh thần lại nhìn Lý Tiên Huệ:

- Tiên nhi, ngươi...ghen?

Lý Tiên Huệ có chút cô đơn lắc đầu:

- Uyển Nhi là cô nương tốt, cùng nàng ở một chỗ, giống như là tỷ tỷ vậy... Ta chỉ là đang nghĩ, quan làm được càng lớn, vị trí đứng được càng cao, lại càng thân bất do kỷ. Hoàng đế nãi nãi cả đời quang vinh vô hạn không người có thể theo kịp. Thế nhưng đến lúc già lão, lại rơi vào công dã tràng. Ta rất sợ hãi...sợ

hải phát giác tỉnh lại, ta cũng như Uyển Nhi vậy không thể được ở bên cạnh người nữa, hoặc là mất đi cái gì khác. Hơn nữa... Hiện tại là phụ thân của ta làm hoàng đế, mẫu thân là hoàng hậu, ta một hồi đến kinh thành, trong lòng chung quy cảm giác rất khác biệt, rất khó chịu, chung quy vẫn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó muốn phát sinh.

- Tiên nhi đừng nghĩ quá nhiều như vậy.

Tần Tiêu vỗ vỗ bàn tay của nàng:

- Hoàng đế nãi nãi đã hạ chỉ, phong người làm Vĩnh Thái công chúa, Người có phải là muốn khôi phục thân phận này không?

- Không muốn, ta không muốn!

Lý Tiên Huệ vội vã lắc đầu, chăm chú nói rằng:

- Cửa cung sâu tựa biển, ta không bao giờ muốn bước vào đó nữa. Ta chỉ muốn mỗi ngày lẳng lặng ở bên cạnh lão công người, làm một lão bà giúp chồng dạy con. Mỗi ngày chỉ cần lo lắng người ăn no hay không, mặc có đủ ấm không, tâm tình có được vui hay không, thân thể khỏe mạnh hay không, như vậy cũng đủ rồi. Sự tình khác, ta thực sự không muốn lại nghĩ đến nữa. Ta chỉ muốn làm một Tiên nhi giản đơn, một Tiên nhi của lão công...

Tần Tiêu khẽ ôm Lý Tiên Huệ, trong lòng thở dài nói: Có lão bà như Tiên nhi và hồng phần tri kỷ như Thượng Quan Uyển Nhi, còn yêu cầu xa xôi gì nữa? Cho dù không có toàn bộ thế giới, chỉ ít có trong lòng hai nữ nhân này có ta là được rồi!

Mã xa chạy như bay, xoay quanh hoa tuyết, vết bánh xe thật dài...

Khi về đến nhà, bọn người hầu đang ở trước cửa quét tuyết đọng, Lý Long Cơ xuống xe, chạy về phía trong phòng. Hình Trường Phong và tướng sĩ Đặc Chủng Doanh đã sớm ra nghênh đón, đem Tần Tiêu nghênh tiếp vào trong nhà.

Rời khỏi Trường An ba ngày, đại sự gì cũng không có phát sinh, chỉ là Hoàng đế tuyên bố, Công Nhạc Công Chúa Lý Khảo Nhi vào mười lăm tháng chạp sẽ cùng nhi tử của Võ Tam Tư là Võ Sùng Huấn thành thân. Quý phủ của Tần Tiêu cũng được đưa tới một tấm thiệp cưới màu hồng đỏ.

Tần Tiêu đem thiệp mời đưa cho Lý Long Cơ và Lý Tiên Huệ xem, bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Thánh Hoàng bệnh tình nguy kịch, bệ hạ lại vội vàng bàn hôn sự cho nữ nhi...thực sự là rất châm biếm!

Lý Tiên Huệ khẽ thở dài một hơi:

- Muội tử này của ta, cũng rất cục muốn thành gia. Thành gia cũng tốt, hành vi chung quy có chút ước thúc hơn.

Tần Tiêu trầm nghĩ trong lòng: Kết hôn là có thể ước thúc Lý Khảo Nhi? Nào có dễ dàng như vậy, Vi Hậu và Lý Khảo Nhi hiện tại vẫn không gây chuyện. Là bởi vì Võ Tắc Thiên còn tại nhân gian, dư uy vẫn khiến các nàng trong lòng có quỷ mà thôi. Một ngày chờ Võ Tắc Thiên về trời, đối với mẫu nữ này... Mặc kệ nói như thế nào, Lý Khảo Nhi chung quy sẽ không đến mức trở lại dây dưa với ta, cuối cùng cũng là bớt đi được một chuyện tình phiền toái.

Lý Long Cơ nhìn thiệp mời một cái, cười nhạt vài tiếng:

- Võ Tam Tư, tay chân thật thông thuận nha. Nhanh như vậy đã cùng bệ hạ đàm phán thành nhi nữ thân gia. Nhi tử của hần Võ Sùng Huấn đó là nổi danh ăn chơi trác táng. Trừ việc sinh hoạt phóng túng ra, chuyện khác một mực không làm, cùng Khảo Nhi lại thật sự là một đôi trời đất tạo nên.

Tần Tiêu ho nhẹ một tiếng, Lý Long Cơ mới hồi phục tinh thần lại, xin lỗi hướng về phía Lý Tiên Huệ cười cười:

- Tiên nhi, ta không có ý tứ đó...Cái này, là ta nói sai đi!

Lý Tiên Huệ đạm nhiên cười cười:

- Bỏ đi A Man ca ca, đều là huynh muội nhà mình, khách khí cái gì chứ. Muội tử tử này tính cách thế nào trong lòng ta cũng rất rõ ràng. Bỏ đi, không nói chuyện của nàng nữa, trên đường mệt mỏi, chúng ta đến trong tiểu lâu ở hậu đường nghỉ ngơi đi thôi?

Trong lầu hắc là đã đốt lửa lên, đặc biệt ấm áp nha!

Lý Long Cơ nhất thời mặt mày hớn hởi:

- Ta sẽ không có ý kiến gì! Ha ha! Nhanh đi đem Mặc Y Tử Dịch gọi tới, đấu võ đấu võ!

Tần Tiêu bắt đắc dĩ cười khổ:

- Còn nghỉ ngơi gì chứ! Vừa mới xuống xe ngựa đã muốn lên chiến trường, thực sự là đấu sĩ cách mạng ngoan cường.

Lý Tiên Huệ cười hì hì:

- Bỏ đi mà. Lão công, người để ta phóng túng một lần đi! Lúc này đây đi Lạc Dương, đều là chuyện khiến thương tâm, trong lòng giống như có con mèo cào vầy. Người không nói lời nào chính là đồng ý rồi? A Man ca ca, chúng ta đi nhanh đi, hắc hắc, Mặc Y các nàng khẳng định đang chôn ở trên lầu đốt lửa đấy!

Thanks

350. Chương 352: Thái Tử Điện Hạ Đàn Gảy Tai Trâu.

Chương 352: Thái Tử điện hạ đàn gảy tai trâu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Lý Long Cơ cười ha ha theo Lý Tiên Huệ đi, lại hướng phía Tần Tiêu nói một câu:

- Vẫn là muội tử đối với ca tốt nhất a!

Tần Tiêu hiện tại một chút hứng thú chơi đùa cũng không có. Một mình một người ngồi ở tiền đường, cảm thụ được một trận thanh lãnh. Câu nói “Trở lại Giang Nam” kia của Lý Tiên Huệ để trong lòng Tần Tiêu nhớ tới rất nhiều sự tình.

Ta làm quan, phong tướng, đến tột cùng là vì sao đây? Hộ quốc an dân sao? Ta hình như không vĩ đại như vậy; công danh lợi lộc? Thời gian một năm ngắn ngủi đã thăng chức rất nhanh, tựa hồ đều có chút tê dại. Làm quan này, quyền này, thế này, ngay cả người mình yêu cũng không có thể ở cùng một chỗ, thật đúng là rất không thoải mái. Cả ngày đều nghĩ đầu đá lẫn nhua, huyết nhục chém giết. Đập vào mắt nhìn thấy dưới lớp ngụy trang hoa lệ chính là lừa dối, phản bội và tàn sát...Đây là cuộc sống mà ta muốn sao?

Tần Tiêu kim lòng không đậu giạt mình run lên một cái, đây chẳng lẽ chính là ôn nhu hương, anh hùng trùng trong truyền thuyết?

Nhìn tướng sĩ Đặc Chung Doanh đứng sừng sững như núi ngoài cửa, Tần Tiêu có chút tinh thần sa sút cuối cùng cũng lại nổi lên một ít hào khí. Kim lòng không được đi tới cửa, để các tướng sĩ gọi vào cùng nhau:

- Các huynh đệ, cảnh tuyết lớn như vậy, cũng rất là hiếm thấy. Chúng ta đến cùng nhau uống rượu, hát ca đi! Ta dạy các người hát một bài rất được nha!

Hình Trường Phong và các tướng sĩ đều nổi lên tinh thần, cùng kêu lên quát lớn:

- Được!

Hậu viện trong hành lang gấp khúc, lò lửa đốt lên, ở giữa bồn nước nóng hâm mấy bình hảo tửu. Tần Tiêu và chúng tướng sĩ cứ như vậy cầm gáo múc uống. Mấy gáo đổ vào bụng, Tần Tiêu một trận nhiệt huyết dâng trào. Rút ra bội kiếm bên hông nhảy đến trong đình viện hoa tuyết bay lượn, vừa múa kiếm vừa hát vang lên:

- Lang yên khởi giang sơn bắc vọng,
long quyền khởi mã trường tê kiếm khí như sương
, tâm tự hoàng hà thủy mang mang,
nhị thập niên túng hoành gian thù năng tương kháng,
hận dục cuồng đao sở hướng,
đa thiếu thủ túc trung hồn mai cốt tha hương,
hà tích bách tử báo gia quốc,
nhấn thán tức canh vô ngữ huyết lệ mãn khuông,
mã đề nam khứ nhân bắc vọng,
nhân bắc vọng thảo thanh hoàng trần thổ phi dương,
ngã nguyện thủ thổ phục khai cương,
đường đường kinh quốc yếu nhượng tứ phương,
lai hạ!

(dịch nghĩa: tepga

Khói báo động nhìn về phương bắc
Lốc cuộn lên, ngựa hí, kiếm vung
Tâm như nước Hoàng Hà mờ mịt
Hai mươi năm tung hoành ai chống
Hận muốn điên đao chém khắp nơi
Bao anh em vui thân quê lạ
Vì quốc gia chết có là gì
Kim tiếng than, huyết lệ trong lòng
Ngựa về nam người nhìn về bắc
Bao cỏ cây bụi đất tung mù
Nguyện giữ gìn mở mang bờ cõi
Đường đường kinh quốc mở tứ phương.
Mừng vui!)

Một khúc này vừa hát xong, chúng tướng sĩ quần tình sục sôi, rồng lớn nói:

- Ca hay!

Cũng đều rút ra trường kiếm nhảy đến trong viện:

- Đại Đô Đốc, dạy cho chúng ta cùng nhau hát đi!

- Được!

Tần Tiêu lại uống vào hai gáo rượu lớn, múa kiếm hát lên. Ba mươi người cùng nhau múa kiếm hát ca, đem tuyết đọng dưới chân giẫm thành mảnh vụn nhỏ.

Tuyết bay đờng đờng, hàn mai khê run rẩy. Kiếm ảnh um tùm, hào ca to rõ.

Lý Long Cơ và Lý Tiên Huệ, Mặc Y, Tử Dịch đều từ trên lầu đi tới, kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Lý Long Cơ tấm tắc nói:

- Ca hay, kiếm tốt, múa đẹp, hào khí thật lớn!

Mặc Y và Tử Dịch lặng lẽ nhìn, thấp giọng nói thầm:

- Sẽ không phải là bị kích thích gì chứ?

Lý Tiên Huệ trầm mặc không nói. Chỉ có nàng biết, trong lòng Tần Tiêu nhất định cất giấu rất nhiều chuyện, thừa thụ áp lực rất lớn. Bằng không, lấy tính tình trầm ổn xưa nay của hắn, kiên quyết sẽ không uống rượu phát cuồng như vậy.

Tần Tiêu chơi đến chính mình hăng say, tại hành lang quanh co truyền đến thanh âm một người:

- Ngày hôm nay là ngày bao nhiêu a. Nhiều người như vậy ở đây, còn vừa múa kiếm vừa hát ăg, đùa giỡn thật vui vẻ nha!

Mọi người nhìn lại, một người khoác hoàng bào màu tím, đang võ tuyết đọng trên người hướng phía bên này đi tới, chính là Thái Tử Lý Trọng Tuấn vừa mới làm mấy tháng.

Tử Dịch thấy thế thấp giọng kêu lên một tiếng, nhau chân muốn chạy về phía sau.

Không ngờ Lý Trọng Tuấn hét lớn một tiếng nói:

- Tử Dịch, người đứng lại đó cho ta!

Tử Dịch sợ đến ngẩn ra, thất thần đứng tại chỗ, sợ hãi thấp giọng nói:

- Thật đúng là Thái Tử, khí thế thật lớn a... Tỷ tỷ, hắn muốn làm gì a?

Tần Tiêu thu hồi kiếm đi đến nghênh đón:

- Xin chào Thái Tử điện hạ! Đúng là đã có vài ngày không tới cửa!

Lý Trọng Tuấn hơi có chút không nhịn được khoát khoát tay:

- Bỏ đi, đừng có cùng ta nói loại lời khách sáo này, quá nhàm chán mà. Tần huynh đệ, ngày hôm nay tới tìm người bàn một sự tình rất trọng yếu. A Man và Tiên nhi cũng đều tới đây, Tử Dịch cũng muốn đến, mọi người đều đứng lên đi.

- Có chuyện gì a, lại làm cho nghiêm trọng như vậy?

Trong lòng mọi người đều đang nghi hoặc, cùng hắn bước nhanh đi lên trên lầu.

Lý Trọng Tuấn phiên toái ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề nói rằng:

- Thành thực nói đi, ngày hôm nay ta là tới cầu hôn. Bệ hạ ban hôn sự cho Khảo Nhi, nhưng ta huynh trưởng Thái Tử này còn chưa có lập phi, e là sẽ bị người ngoài chê cười. Do đó, Tử Dịch, ta lại hỏi người một lần cuối cùng, có nguyện ý gả cho ta hay không, làm Thái Tử Phi?

- A?

Mọi người cùng nhau kinh hô lên, Tử Dịch càng sợ đến vẻ mặt xanh thẫm, lững lờ nói:

- Nào...nào có kiểu cầu hôn gì bá đạo như vậy? Ta..ta không đáp ứng!

Lý Trọng Tuấn đứng dậy, có chút tức giận nhưng càng nhiều là thất vọng và cô đơn nhìn Tử Dịch:

- Tử Dịch, người ngấm lại rồi trả lời lại cho rõ ràng.

Tử Định rõ ràng bị dọa sợ rồi. Lý Trọng Tuấn thân là Thái Tử, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, hướng tới một dân nữ như nàng cầu thân, thực tại là có chút kinh thế hãi tục.

Mặc Y hướng phía trước đi đến một bước, hai đầu gối quỳ đến trước mặt Lý Trọng Tuấn:

- Thái Tử điện hạ xin thứ tội cho. Ta cùng với muội muội đã sớm ở trước mắt của mẫu thân phát qua lời thề độc, cuộc đời này chỉ phụng dưỡng một mình Tần tướng quân. Thái Tử nếu là mạnh mẽ cưỡng cầu, tỷ muội hai người chúng ta cũng chỉ đành lấy cái chết để tạ tội.

Tử Định một chút đã muốn rơi lệ xuống, cùng Mặc Y quỳ lại với nhau:

- Tỷ tỷ nói đúng...

Lý Trọng Tuấn thở dài một tiếng, cụt hứng ngồi xuống đó.

Tần Tiêu nhìn Lý Trọng Tuấn biểu tình uể oải, cũng khẽ thở dài một hơi: xem tại

- Tiên nhi, A Man, các người ở chỗ này bồi Thái Tử ngồi nói chuyện một chút. Mặc Y, Tử Định, các người... đi theo ta!

Dứt lời đã đi đến bên ngoài cửa.

Lý Trọng Tuấn giương mắt nhìn ba người hướng ra ngoài đi đến, thở dài một tiếng, trầm mặc không nói.

Tần Tiêu mang theo hai tỷ muội đi tới trong phòng ngủ của mình, chỉ vào cái ghế nói rằng:

- Ngồi đi, chúng ta nói chuyện một lần thật tốt.

Hai tỷ muội thấp thỏm bất an ngồi xuống, đều cúi đầu lại, không dám nhìn vào mắt của Tần Tiêu.

351. Chương 353: Thái Tử Điện Hạ Đàn Gảy Tai Trâu. (2)

Chương 353: Thái Tử điện hạ đàn gảy tai trâu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu ngồi xuống ở bên cạnh các nàng:

- Mặc Y, tỷ muội hai người các người theo ta bao lâu rồi?

- Đại khái...bảy tám tháng đi!

- Ngô...

Tần Tiêu không để ý lắm gật đầu:

- Vậy trong bảy tám tháng này, các người sinh hoạt được thoải mái chứ?

Tỷ muội hai người liếc nhau, do dự gật đầu:

- Coi như thoải mái!

Tần Tiêu nhàn nhạt nói rằng:

- Mặc Y, ta hỏi người trước đi. Người là tỷ tỷ, chung quy so với muội muội suy nghĩ nhiều hơn một ít. Trong bảy tám tháng này, hoặc giả nói, các người lớn như vậy, cũng đã mười tám tuổi rồi, theo lý thuyết nên sớm lấy chồng thành gia. Các người có nghĩ tới hay không, các người muốn là cái gì? Có lẽ nói, các người hi vọng sẽ trải qua loại sinh hoạt nào?

Mặc Y thần tình đại ra nhìn Tần Tiêu:

- Cái này...

Tần Tiêu bắt đầu dĩ cười cười:

- Ta biết, đột nhiên đi hỏi các người vấn đề như vậy, có chút khó có thể trả lời. Từ nhỏ tới lớn, các người đã bị Vi Đình đề tiện lãnh huyết kia thu dưỡng. Các người sống chỉ là để trở thành công cụ cho hắn. Không có truy cầu của bản thân, không có lý tưởng, thậm chí không có quan niệm đúng sai. Những điều này không thể trách các người được. Từ khi ở Giang Nam, sau khi ta gặp được các người, đã phát hiện tỷ muội hai người các người tâm địa kỳ thực vẫn là thiện lương, cũng không phải người xấu. Do đó, ta mới đem các người giữ ở bên người. Mặc Y, ta minh bạch tâm tình ngày đó người và muội muội hướng phía tiên huyết của Tuân Lệ Lệ phát thế, đó đơn giản là một loại cảm ơn, hoặc giả nói là xung động. Thế nhưng, các người hoàn toàn không cần phải bởi vì nhất thời mang ơn và xung động, sai lầm cả đời, người hiểu không?

Mặc Y từ trên ghế đứng dậy, lôi kéo Tử Dịch quỳ tới trước mặt Tần Tiêu:

- Tướng quân, ta và muội muội có thể có ngày hôm nay tái sinh làm người, toàn bộ đều do tướng quân ban tặng. Chúng ta thực sự là thành tâm thành ý muốn hầu hạ tướng quân cả đời. Làm nha hoàn, nô bộc, trâu ngựa đều không hề có nửa câu oán hận. Huống chi, tướng quân chưa bao giờ đem chúng ta coi như hạ nhân, chúng ta đã rất là cảm tạ đại đức, không dám có yêu cầu gì khác rồi. Tướng quân...tỷ muội hai người chúng ta minh bạch hảo tâm của người, thế nhưng...xin đừng lại nói hôn sự giữa muội muội và Thái Tử nữa.

Tần Tiêu thấy tỷ muội hai người đều quỳ xuống, không khỏi có chút thương xót, cũng lừa đỡ các nàng dậy:

- Mặc Y, người luôn luôn đem lời muội muội muốn nói đều ngăn lại ở phía trước. Người có từng suy nghĩ qua cảm thụ của nàng hay không? Tử Dịch, người nói đi, trong lòng chính người là nghĩ như thế nào? Thái Tử Lý Trọng Tuấn thực sự khiến cho người chán ghét như vậy sao?

Tử Dịch cắn môi nghĩ một trận, chậm rãi lắc đầu:

- Tuy rằng hắn người này vừa cuồng vọng vừa thô bỉ, ý vào chính mình là hoàng tử đã tự cao tự đại. Thế nhưng... Ta biết hắn đối với ta không hề có ác ý, tuy rằng chưa nói tới thích, nhưng là không thể nói rõ chán ghét. Chỉ là...không quá quen thuộc với loại phương thức này của hắn. Ta, ta, ta, ta cũng không biết. Vả lại, muốn ta hiện tại tại chỗ cho hắn là tuyệt đối không thể nào!

Tần Tiêu râu rí thở dài một tiếng:

- Tử Dịch, loại chuyện này, là chuyện cả đời, hiện tại ta cũng không muốn miễn cưỡng người nhất định phải gả cho hắn. Chỉ là muốn cho người hiểu rõ một việc nam nhân lý tưởng trong cảm nhận của người, hắn là có bộ dạng ra sao, người có từng nghĩ tới không?

Tử Dịch mở miệng lắc đầu:

- Không có...

Tần Tiêu không biết làm thế nào cười nói:

- Bỏ đi, các người đứng lên đi. Ta đã hiểu rõ.

Trong lòng thầm nghĩ: Tử Dịch, thật đúng là đàn độn, người gốc không tim không phổi, căn bản là đậu tình chưa khai. Đáng thương cho Lý Trọng Tuấn đại tình thánh kia cứ nhiên đem tâm tư đặt ở trên người một cô nương như vậy. Vậy cùng đàn gảy tai trâu có cái gì khác nhau?

Tỷ muội hai người cũng là không chịu, Mặc Y nói rằng:

- Tướng quân, người sẽ không thật muốn đem muội muội gả cho Thái Tử đấy chứ? nguồn

Tần Tiêu đạm mạc cười nhìn Mặc Y:

- Người cho là thế nào?

Mặc Y cúi đầu, chậm rãi lắc đầu:

- Chúng ta là nô bộc của tướng quân, tướng quân muốn quyết định như vậy chúng ta cũng không thể nói gì hơn. Chỉ là... Mặc Y biết, Tử Dịch theo Thái Tử khẳng định sẽ không hạnh phúc.

- A?

Tần Tiêu không khỏi hơi có chút kinh ngạc:

- Lời này nói như thế nào?

Mặc Y vẫn luôn cúi đầu:

- Tính tình của muội muội ta biết rất rõ. Tuy rằng nàng bây giờ còn không rõ tình ái là chuyện gì. Thế nhưng nàng cần là một nam nhân có thể khoan dung, lý giải thậm chí có thể nói dung túng nàng. Lý Trọng Tuấn thân là hoàng tộc, cho tới bây giờ đều là người khác dễ dàng tha thứ và nhường nhịn hắn. Ta lo lắng, hai người bọn họ sau khi đến với nhau, sẽ vĩnh viễn không có những ngày bình yên. Hiện tại Thái Tử là đối tốt với muội muội, ăn nói khép nép tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục chủ động tìm nàng. Thế nhưng...tướng quân cũng là nam nhân, ta không phải nói nam nhân đều các ngài đều là như vậy, chiếm được nữ nhân rồi sẽ không còn hứng thú. Khó bảo đảm qua không được mấy ngày, Lý Trọng Tuấn sẽ đối với muội muội mất đi hứng thú và nhẫn nại, đến lúc đó...

Tần Tiêu không khỏi cười khê:

- Rất chuyên nghiệp a, Mặc Y, xem ra ngươi tuy rằng bình thường không nói quá nhiều, nhưng thực ra rất cơ trí cũng rất lạnh tĩnh, nhìn nhận vấn đề tương đối thấu triệt. Người đều đã nói ra như vậy rồi, ta kiên quyết sẽ không đem Tử Định cưỡng ép đưa tới bên người Lý Trọng Tuấn. Sau này nàng nếu như gặp gỡ người nào hợp ý, sẽ để tùy nàng đi thôi.

- Tướng quân...

Mặc Y khê ngẩng đầu lên:

- Người...tức giận sao?

Tần Tiêu khom người xuống, lôi kéo cánh tay của hai tỷ muội để các nàng đứng dậy:

- Nói cái gì vậy, ta vì sao lại tức giận. Ta cùng với Ta cùng với Lý Trọng Tuấn, cũng xem như là hảo bằng hữu, hắn cũng gọi ta một tiếng huynh đệ. Coi như là vậy, ta cũng không thể vì lấy lòng hắn, hi sinh hạnh phúc cả đời của hai tỷ muội các người đi? Tử Định, Thái Tử bên kia, ta sẽ đi thay người giải thích rõ ràng. Thế nhưng, trước khi đó người cũng nên suy nghĩ thật kỹ một chút. Người lẽ nào thực sự không hề nghĩ qua, sau này sẽ theo ai cả đời sao?

Tử Định bĩu môi:

- Theo tỷ tỷ, tỷ tỷ theo ai, ta sẽ theo người đó. Cũng không có ai quy định cô nương gia không thể không có nam nhân...

Tần Tiêu cảm giác một trận đau đầu, vỗ vỗ cái trán đi ra ngoài, trong lòng bất đắc dĩ cười khổ nói: nguyên lai trong đầu nàng phỏng chừng là một tờ giấy trắng, chỉ còn lại có tỷ tỷ và mặt trượt. Ai. Gia hỏa này đến tột cùng là thiên tài hay là ngu ngốc đây?

Tần Tiêu mới vừa đi ra khỏi phòng ngủ không đến vài bước, Mặc Y đã nhẹ nhàng cùng hắn đi ra, đi ở phía Tần Tiêu, muốn nói lại thôi.

Tần Tiêu dừng bước lại:

- Có chuyện muốn nói với ta sao?

Mặc Y nhẹ nhàng mà gạt đầu.

Tần Tiêu cười ôn nhu:

- Nói đi!

Mặc Y khê thở dài một hơi:

- Tướng quân, ta biết ngươi là người tốt. Cùng với bất cứ một người nào mà Mặc Y từng gặp qua đều không giống.

352. Chương 354 : Thái Tử Điện Hạ Đàn Gảy Tai Trâu. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 354 : Thái tử điện hạ đàn gảy tai trâu. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 354 : Thái tử điện hạ đàn gảy tai trâu. (3)

- Ở trong mắt người không có phân chia tôn ti giàu nghèo. Điều này vẫn luôn khiến Mặc Y rất kinh ngạc. Đặt ở người bình thường, tỷ muội hai người chúng ta cùng Thiết Nô phản tặc như vậy, mặc kệ thế nào đều là không thể giữ được tính mệnh. Thế nhưng tướng quân lại vẫn đem chúng ta giữ ở bên người, coi như thân nhân. Mặc Y vẫn rất kỳ quái, tướng quân, lẽ nào người sẽ không sợ chúng ta quen thói khó sửa, mang đến cho người nhiều phiền toái sao? Tựa như Tử Dịch lần trước tại Tây thị, cùng người ta vung tay đánh lộn. Việc này ta là sau đó mới nghe nói, nhưng ta cũng không có mắng muội muội. Bởi vì, tình huống lúc đó đối lại là ta, ta có thể cũng sẽ nhịn không được xuất thủ...

Tần Tiêu cười cười ha hả, như huynh đệ khoác lên vai Mặc Y, cùng nàng kề vai chậm rãi đi về phía trước:

- Mặc Y, Tử Dịch lần đó ở trong lao bị ta mắng. Là bởi vì ta cũng không có hiểu được tình huống khi ấy, tâm phiền ý loạn. Nàng làm rất đúng, đối lại là ta, ta có thể sẽ hạ thủ còn ác hơn so với nàng. Tuy rằng các người xuất thân không tốt, nhưng hiếm có là trong lòng đều còn có tinh thần trọng nghĩa, làm rõ sai trái. Điều này so với những kẻ che giấu lương tâm mà sống kia mạnh hơn rất nhiều. Chuyện kia, sẽ không cần nhắc lại nữa đi, quá khứ cứ để nó trôi qua. Nói đến, lúc đó Lý Tự Nghiệp và Tử Dịch cũng bất quá là bởi vì ta mới bước vào cái bẫy do Võ Ý Tông thiết đặt. Lúc đó mục đích chân chính của hắn là vì muốn kéo ta xuống nước, biếm khỏi Trường An.

Mặc Y nhẹ nhàng lắc đầu:

- Mặc Y không phải có ý tứ đó... Tướng quân, người vừa rồi có hỏi qua, chúng ta muốn là cái gì, truy cầu là cái gì. Kỳ thực Mặc Y và muội muội trong lòng đều có nghĩ tới. Chỉ là vừa rồi, Mặc Y không tiện trả lời mà thôi...

- A?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Ở trước mặt muội muội không tiện nói, vậy người hiện tại nói đi.

Mặc Y sắc mặt bình tĩnh trầm mặc một trận, dừng lại cước bộ:

- Tướng quân, người còn nhớ rõ, chúng ta khi ở Sở Tiên sơn trang, cầu người thay chúng ta báo thù, đã nói cái gì chứ?

Tần Tiêu gật đầu:

- Đại khái ghi nhớ một ít đi...

Mặc Y nói rằng:

- Lúc đó, trong lòng tỷ muội hai người chúng ta, duy chỉ muốn báo thù, sau đó sống qua những ngày tháng bình thường mà không có giết chóc, cho dù là bản cùng, gian khổ cũng cảm thấy mỹ mãn. Sống qua sinh hoạt của người bình thường, chính là điều chúng ta truy cầu. Ngoại trừ điều này, đã không có...

Tần Tiêu không khỏi khẽ nhăn mặt, nhíu mày một chút:

- Chỉ...đơn giản như vậy? Những lời này có cái gì không thể nói ra ở trước Tử Định đây?

- Quá trầm trọng một chút đi...

Mặc Y bắt đắc dĩ mà tự giễu cười:

- Muội muội tuy rằng chỉ so với ta nhỏ hơn thời gian một nén nhang, thế nhưng tâm trí của nàng hoàn toàn là tiểu hài tử. Nàng muốn chỉ là ngày mai an bài loại đồ ăn gì, ngoại trừ cái đó ra chính là thời gian chơi mệt được nhiều chút... Nàng không muốn suy nghĩ, cũng không nên ép nàng tiếp thu những thứ này. Kỳ thực, Tử Định vẫn là rất may mắn. Cũng không phải toàn bộ cô nương gia đều có cơ hội có thể có một nam nhân, ở trước mặt nhiều người như vậy công nhiên cầu hôn, huống chi, nam nhân này còn là đương kim Thái Tử...

Tần Tiêu vỗ nhẹ vai của Mặc Y cười:

- Mặc Y, người thực sự là một tỷ tỷ tốt. Tử Định nha đầu kia là đang ở trong phúc mà không biết phúc a! Bất quá, thế gian người có thể như nàng sống được hào hiệp không chịu gò bó như vậy cũng không nhiều, cũng coi như là hiếm có đi. Chúng ta cứ mặt kệ nàng đi. Giống như là đối đãi với hài tử vậy, sự tình nàng không muốn suy nghĩ, chúng ta sẽ thay nàng suy nghĩ, ha ha!

Mặc Y cũng cười gật đầu:

- Tử Định nha đầu kia, làm ra sự tình thực sự khiến kẻ khác phiền não, có lúc hết lần này tới lần khác lại khiến người ta yêu thích. Thực sự là cô nương phiền phức. Cũng may mà hai tỷ muội chúng ta vận khí tốt, đi theo chủ nhân như tướng quân. Đối lại là những người khác, sợ là đã sớm đem chúng ta bán đi rồi...

Tần Tiêu khê ôm vai của Mặc Y một cái:

- Nói cái gì đây? Chủ nhân nô bộc gì chứ, không phải không phải sớm đã nói qua rất nhiều lần, chúng ta giống như là thân huynh muội ở chung với nhau, như vậy rất tốt phải không? Cần gì cứ phải phân chia tôn ti chứ!

Mặc Y đạm nhiên cười cười, trên mặt lại có một chút biểu tình thất vọng. Tần Tiêu nhìn vào trong mắt, trong lòng cũng rất rõ ràng.

Hai người đi tới trước mộ lâu, Tần Tiêu đối với Mặc Y nói rằng:

- Người trở lại cùng Tử Định đi. Ta đi tới cùng Thái Tử giải thích rõ ràng.

Mặc Y gật đầu, phiêu nhiên rời đi. Một thân áo bào tím đen đi trong tuyết trắng càng có vẻ bất mắt. Tần Tiêu nhìn bóng lưng tư thế oai hùng hiên ngang của Mặc Y, không khỏi khê thở dài: Thực sự là kỳ nữ tử hiếm có! Lấy xuất thân, kinh lịch, cư nhiên có thể sáng suốt và thanh tịnh như vậy, đối lại là đầu thai ở thế kỷ 21, không chừng là có thể thành triết học gia hoặc là nữ cường nhân. Chỉ bất quá, trên người nàng vẫn là có dấu vết rõ ràng của thời đại này, đó chính là ngu trung và cảm ơn dùng một đời để báo đáp. Mặc Y, ta biết tình nghĩa của người đối với ta, thế nhưng, điều này thật rõ ràng, người muốn nhất là cái gì không?

Khi Tần Tiêu lên lầu, ba người Lý Trọng Tuấn đang chậm rãi trò chuyện linh tinh, trong tay cầm bài mạt trượt chơi, thấy Tần Tiêu tiến đến, Lý Trọng Tuấn vội vàng nhìn hẩn vài cái, lập tức lại kiểm chế xuống, cúi đầu nhìn lên quân bài mạt trượt.

Tần Tiêu mới vừa đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, Lý Trọng Tuấn đã đem một tay giương lên:

- Ta biết kết quả, người không cần phải nói. Loại chuyện này miễn cưỡng không được. Ta hiểu rõ mà.

Tần Tiêu cười cười:

- Điện hạ, người hiểu rõ cái gì?

Lý Trọng Tuấn thở dài một tiếng:

- Nếu là muốn miễn cưỡng, ta đã sớm cưỡng bức người với người. Thế nhưng không được. Đối lại là nữ tử khác, ta cũng sẽ không để ý. Thế nhưng nhiều năm qua như vậy, ta tựa hồ chỉ đối với một mình nàng động chút tâm tư. Thế nhưng, hết lần này tới lần khác nàng đều không để ý tới ta. Lão thiên gia này quả nhiên

có chút ý tứ. Người ta không thích đi, liều mạng chen chúc ở bên ta. Người duy nhất mà ta yêu thích, lại xem ta như là một đồng phân trâu, tránh né không kịp.

Tần Tiêu cười nói:

- Điện hạ, ta có khả năng muốn nói cho người một sự thực tương đối tàn khốc. Ta biết điện hạ khẳng định cho rằng, tỷ muội hai người các nàng là bởi vì thích ta, mới không chịu đến ở cùng điện hạ đi?

Lý Trọng Tuấn bĩu môi:

- Được rồi, ta thừa nhận. Ta là có nghĩ qua như vậy.

Tần Tiêu bắt đầu dĩ lắc đầu cười cười:

- Ta nói cho người những điều này, cũng không phải muốn vì chính mình giải vây gì cả. Ta chỉ là muốn để điện hạ biết, Tử Dịch căn bản là một nha đầu gốc tình đầu chưa khai. Nàng đối với bất luận kẻ nào đều chưa nói tới thích hay không, yêu hay không yêu.

Thanks

353. Chương 355 : Siêu Cấp Ác Nữ. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 355 : Siêu cấp ác nữ. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 355 : Siêu cấp ác nữ. (1)

- Nàng nhớ thương chỉ là tỷ tỷ của nàng cùng lông gà vỏ tỏi trong sinh hoạt mỗi ngày. Do đó, điện hạ rất không may mắn, người cho tới nay chỉ là đang đàn gảy tai trâu.

Cái này ngay cả Lý Long Cơ và Lý Tiên Huệ đều nhận không được cười khê. Lý Trọng Tuấn còn lại là vẻ mặt phiền muộn cười khổ:

- Không thể nào? Niên kỷ của nàng cũng không còn nhỏ nữa a!

Tần Tiêu xòe tay ra nói:

- Nhưng hết lần này tới lần khác đây lại chính là sự thực.

Cái này Lý Trọng Tuấn ngược lại cảm giác có chút thoải mái:

- Quá có ý tứ, ta cư nhiên một mực đàn gảy tai trâu. Được rồi, nếu là như thế này, ta vẫn phải đi tìm một người đối diện đi. Trong mấy người phụ hoàng an bài đề cử cho ta, cũng có tư sắc phẩm hạnh không tệ. Tiện nghi cho các nàng!

Lý Tiên Huệ cười khanh khách nói:

- Vậy Tiên nhi chúc mừng tam ca nha!

Tần Tiêu vỗ tay một cái:

- A Man, cơ hội gỡ vốn của người tới rồi! Ngày hôm nay có người thất tình, mượn thua tiền để phát tiết.

Ba ngày sau Thái tử lập phi.

Ban ngày thì tới tông miếu bái tế, tiếp nhận sứ thần các châu tới và lễ tiết rườm rà. Buổi tối hoàng đế Lý Hiễn tại điện Lân Đức thiết yến tiếp đãi quan lại và sứ thần.

Tần Tiêu thân là Hữu Kim Ngô tướng quân, loại nghi thức trọng đại này không thể vắng mặt. Tuy nói không cần làm chuyện gì cụ thể, nhưng mà cũng giống như ‘tiếp khách’, tất cả khách nhân đi tới khải đối mặt quả thực có chút buồn bực. Hơn nữa Bắc nha phải chịu trách nhiệm bảo vệ hoàn thành, công việc lớn nhỏ đều phải an bài. Một ngày Tần Tiêu cảm giác miệng đắng lưỡi khô, trong đầu tìm lý do thoái thác, nhưng mà trong nội tâm vô cùng buồn bực.

Thật vất vả mới tới giờ Mùi, tất cả lễ nghi chấm dứt, Tần Tiêu cưỡi con ngựa chậm rãi quay về nhà nghỉ ngơi một lát, lại tới tiệc tối. Lúc này nhớ tới buổi sáng Lý Long Cơ đụng phải hắn, nói là phải đi cùng mấy huynh đệ, cũng chiếm chỗ tốt để mà uống rượu. Tần Tiêu suy nghĩ một chút, dứt khoát thời gian còn sớm không bằng đi tới phủ Lý Long Cơ một vòng, vì vậy quay đầu ngựa lại đi tới phủ Sở Vương.

Trên đường Chu Tước dòng người như nước thủy triều. Thời tiết lạnh và khô ráo, tất cả mọi người rút cổ bỏ tay vào trong áo bước chân phải nhanh. Có ba mươi thiết giáp mở đường, đám người tránh ra rất nhanh, không có bao lâu sau đã tới phủ Sở Vương.

Tới trước phủ còn dừng lại một chút. Tần Tiêu suy nghĩ: Đụng hoàng thất ở cửa sao?

Tần Tiêu vừa mới xuống ngựa, người đứng đón chào ở trước cửa phủ Sở Vương cúi đầu mời Tần Tiêu đi vào trong.

Tần Tiêu nhìn ra phía cửa, hỏi:

- Kiệu ở trước cửa phủ là của người nào?
- Ah, là Trần quốc Thái Bình công chúa, cùng Lâm Xuyên đại công chúa.
- Công chúa?

Tần Tiêu dừng bước chân.

- Vậy xem như tôi tới sau rồi.

Từ chỗ thân thích của hoàng tộc đàm luận, chính mình xông vào thì còn bị chướng mắt.

Tần Tiêu đang chuẩn bị quay người rời khỏi, sau lưng có nữ nhân thấp giọng hô:

- Đây không phải Tần tướng quân sao? Xin dừng bước.

Tần Tiêu nhìn lại, chính là Thái Bình công chúa. Vì vậy tiếp lên vài bước:

- Công chúa điện hạ tốt.

Thái Bình mặc bộ quần áo tím, vẫn ung dung đẹp đẽ quý giá:

- Trùng hợp như vậy ah, Tần tướng quân. Đã gặp gỡ không bằng tâm sự trong phủ Long Cơ nhé?

Tần Tiêu chấp chấp tay:

- Công chúa có lệnh. Tần Tiêu tự nhiên phụng bồi. Công chúa thỉnh!

Trong nội tâm nghi hoặc: Sau khi chính biến, uy vọng của Thái Bình công chúa tăng lên cực nhanh, trong triều có lực ảnh hưởng phi phàm, ngay cả Võ Tam Tư cũng không dám nhìn nàng. Giao tình của ta và nàng ta bình thường, có gì mà bàn?

Tần Tiêu đi theo Thái Bình, quay người lại đi vào nhà. Lý Long Cơ đang chuẩn bị rời đi. Đập vào mắt chính là Thái Bình công chúa quay vào, đằng sau đi theo là Tần Tiêu, cười nói:

- Cô cô vận khí đúng là tốt, muốn tìm ai thì người đó tìm tới cửa. Tần tướng quân, rốt cuộc cũng tới rồi!

Tần Tiêu cười cười, dò xét Lý Long Cơ tại sao nhắc tới hắn chứ, có thể làm cho Lý Long Cơ như vậy. Chỉ lo khách sáo, một điểm tỏ vẻ cũng không có.

Trong nội đường có một lò lửa than cho nên rất ấm. Ba người phân chủ khách ngồi xuống, Thái Bình công chúa thì nói:

- Tần tướng quân, chuyện là thế này, hôm nay cô cô là đại công chúa tìm Long Cơ, kỳ thật là có chuyện nhờ hần hỗ trợ. Ta biết rõ người cùng Long Cơ giao tình không tệ, vì vậy nhờ hần chuyển lời tìm người.

Trong nội tâm Tần Tiêu sinh nghĩ:

- Công chúa có việc không ngại phân phó, không cần làm phiền Sở Vương.

Thái Bình công chúa khẽ cười cười:

- Tần tướng quân quả nhiên là người trượng nghĩa. Ta trước hết nói cho người biết một việc. Hôm nay cùng theo ta tới đây là Lâm Xuyên đại công chúa trưởng. Chính là hoàng cô của ta. Là hoàng bà cô của Long Cơ. Ta muốn mời Tần tướng quân, phái Vạn Kỳ tướng sĩ hộ tống đại công chúa trưởng quay về Thái Nguyên. Không biết tướng quân định như thế nào?

Tần Tiêu chấp chấp tay:

- Những chuyện nhỏ nhặt này không cần nói đến? Công chúa phái hạ nhân đưa thiệp mời là được rồi.

Thái Bình công chúa cười cười:

- Nếu tướng quân nhận lời thì ta cũng yên tâm. Đã như vậy các người tự tập đi, ta trước cáo từ.

Lý Long Cơ cùng Tần Tiêu đứng dậy, tiễn đưa Thái Bình công chúa đi. Thời điểm quay vào Tần Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Loại chuyện nhỏ nhặt này vì sao Thái Bình công chúa lại nhờ người đi tìm ta hỗ trợ?

Lý Long Cơ bắt đầu dĩ cười lên:

- Có một việc, có lẽ người không rõ đầu.

- Chuyện gì?

- Đây chính là ác nữ An Nhạc công chúa Lý Khỏa Nhi này gây chuyện phiền toái.

Lý Long Cơ nói:

- Trường Trữ công chúa người biết không? Trường nữ của bệ hạ, cũng là tỷ tỷ chùng cha khác mẹ với Tiên Nhi cùng Lý Khỏa Nhi. Nàng từ trước đều không tham dự chính sự, cũng rất ít xuất đầu lộ diện. Nhưng mà rất được bệ hạ ưa thích, nhận được đãi ngộ không ai sánh được. Hai tháng trước bệ hạ đem nhà của Võ Ý Tông sửa lại, ban cho Trường Trữ công chúa.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó?

Lý Long Cơ hơi nhíu mày:

- Lý Khỏa Nhi đã mất hứng. Bởi vì hiện tại chỉ có nàng mới là con ruột thịt duy nhất, ngay cả Lý Trọng Tuấn nàng cũng không đặt vào trong mắt huống chi là Trường Trữ công chúa? Cho nên nàng chạy tới trước mặt bệ hạ và hoàng hậu náo một hồi, nói dinh thự của mình không bằng Trường Trữ công chúa, tìm bệ hạ vợ vết tài sản một trăm vạn quan, dùng để tu sửa tòa nhà.

Tần Tiêu kinh hô lên:

- Trời ơi, một trăm vạn? Nàng muốn tua sửa cung điện sao?

Lý Long Cơ bắt đầu dĩ lắc đầu:

- Đáng tiếc bệ hạ không nghĩ như vậy. Trừ cho nàng một trăm vạn, lại còn đồng ý thỉnh cầu của nàng.

- Cái gì?

- Lý Khỏa Nhi ngại phủ quận chúa của mình quá nhỏ, sửa lại không đủ khí khái, vì vậy muốn xây nhà mới. Nhưng mà ở kinh thành này làm gì còn đất trống? Vì vậy, Khỏa Nhi đã ép mua ép bán với mấy chục hộ dân, sau đó hủy làm đất bằng, chuẩn bị ở xây tòa nhà mới. Nhưng mà nàng ngại không đủ, bởi vì ở gần phủ đệ của hoàng bà cô, ở chỗ kia mấy chục năm rồi.

Thanks

354. Chương 356 : Siêu Cấp Ác Nữ. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 356 : Siêu cấp ác nữ. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 356 : Siêu cấp ác nữ. (2)

Không ngờ bị nổi điên lên. Vì vậy nàng tìm tới bệ hạ, thỉnh cầu bảo Trưởng công chúa dọn đi, dọn ra khoảng đất trống của nàng.

Tần Tiêu nhăn cau mày:

- Hoàng đế cũng đáp ứng? Đây chính là thân cô cô của hần a!

Lý Long Cơ bất đắc dĩ cười khổ:

- Tự nhiên là đáp ứng. Cho nên từ hôm nay trở đi. Hoàng bà cô phải ở tạm quý phủ của ta. Tuy Thái Bình công chúa là con dâu Võ gia, nhưng mà tâm của nàng lại ở Lý gia. Nhìn thấy chủ cũ muốn tiếp quản, mà Trưởng Trữ công chúa không muốn xung đột chính diện. Vì vậy liền nghĩ đến một biện pháp, đem hoàng bà cô đưa tới tổ địa Thái Nguyên, cho nàng dưỡng lão tổng chung (chăm sóc người thân trước lúc lâm chung).

Một đường xa xôi, không thể thiếu hộ vệ tin cậy. Vì vậy tìm người hỗ trợ. Nhưng nếu như chính diện mời người thì đó là vượt quyền. Bắc nha là nơi của Hoàng thượng, nàng là Thái Bình công chúa không có quyền điều động. Mà nàng lại không thể trực tiếp tìm Hoàng thượng, vì vậy tìm ta chuyển lời thỉnh người hỗ trợ. Hơn nữa còn phải làm chuyện này nhỏ bớt, không muốn người ta hiểu lầm cái gì.

Tần Tiêu cau mày gật gật đầu:

- Ta hiểu rồi. Ta phái hộ vệ đặc chủng đi theo, như vậy không có người nào chú ý. Khỏa Nhi rốt cục cũng lộ mặt rồi...

- Đúng nha!

Lý Long Cơ thở dài một tiếng:

- Lý Khỏa Nhi này từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, duy chỉ sợ một mình Vũ Hoàng bệ hạ. Hiện tại Vũ Hoàng đã ở Lạc Dương, lại bệnh nặng, nàng đương nhiên không còn cố kỵ rồi.

Tần Tiêu có chút buồn bực khoát khoát tay:

- Tốt, cũng đừng nói nàng nữa, tránh ảnh hưởng tâm tình. Mấy huynh đệ chưa chuẩn bị tốt, hiện tại có thể tiến cung. Đi tham gia Thái tử điện hạ lập phi thôi.

Lý Long Cơ phủ tay:

- Hơi chờ một chút, ta sai người mời đại ca tới. Thái tử cũng thật ý tứ, ha ha, thoáng cái đưa mười nữ nhân tới cửa đủ giày vò hần rồi.

Tần Tiêu cười nói:

- Hẳn không phải là ưa thích thứ này sao? Lại cho hẳn nghiệm một lần. Tất cả đều là danh môn khuê tú xinh đẹp a.

Không lâu sau Tần Tiêu cùng với Lý Hiến, Lý Long Cơ các huynh đệ cùng một chỗ đi tới điện Lâm Đức. Máy vạn binh sĩ bắc nha đang cầm bó đuốc, đem điện đài rộng lớn chiếu sáng như ban ngày, thái giám thì mặc áo lụa đẹp. Xếp thành nhiều đội nối đuôi nhau xuất nhập, mang theo món ngon mỹ vị vào trong.

Đây là đại yến vạn người chân chính.

Bọn người Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ chọn một bàn gần điện Lâm Đức mở tiệc. Mà mấy vương công đại thần khác ngồi cùng một bàn, cũng thức thời không chọc vào.

Chỉ ngồi một lúc thì tốn nửa canh giờ. Ban đêm gió lạnh từng hồi, nếu không phải lửa than cháy bùng bùng thì sợ rằng rượu và thức ăn cũng lạnh như băng.

Kế tiếp chỉ có Lý Hiến cùng Lý Long Tuấn đang ‘hoan nghênh quang lâm, ăn được uống tốt’ nói nhảm, ca múa trên đài bắt đầu nên tiệc tối bắt đầu.

Bọn người Tần Tiêu sớm vội không được, cái mũi lạnh co rút, uống máu ngậm rượu hâm nóng, sau đó lại cười nói chuyện phiếm, thưởng thức ca múa.

Tần Tiêu nhìn qua tràng diện siêu cấp này, không khỏi âm thầm lú lười. Nếu một vạn người đồng thời nhai xương gà, đây là hành động lớn cỡ nào? Ca múa trên đài quả nhiên đều là mỹ nữ. Những vũ kỹ kia không sợ lạnh sao, vừa mới tuyết rơi còn mặc quần áo vũ công mỏng như cánh ve kia, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy xuân quang ở ngực tiết ra.

Mua xong lui ra, yến hội cũng qua hơn phân nửa. Kỳ thật yến hội của hoàng gia này đơn giản là chú ý phô trương, ai cũng không có thật sự ăn uống no đủ, ý tứ một chút là được. Đại đa số thức ăn cũng không có nhúc nhích, sợ rằng nhiều người không động đũa.

Tần Tiêu âm thầm lắc đầu, xa xỉ, lãng phí! Sở Tiên sơn trang náo nhiệt và so sánh lần này, thật đúng là dân chơi gấp thứ thiệt.

Lúc này Lý Khỏa Nhi không biết đi ra lúc nào, đi vào chánh điện tiến tới bên người Lý Hiến nói vài lời, Lý Hiến cười ha hả một hồi, gật đầu đáp ứng.

Bọn người Tần Tiêu ngồi cách chánh điện không xa, thấy rõ ràng, trong nội tâm thầm nghĩ: Khỏa Nhi này nghĩ ra trò đùa dai gì?

Đúng lúc này sân khấu trung ương đang để trống, một đội vũ kỹ đang chuẩn bị lên đài bị đuổi xuống, lúc này có một đám người kéo dây thừng vừa thô vừa to lên, phía trên còn buộc mấy sợi chỉ đỏ.

Người phía dưới nghi hoặc, thánh chỉ ban xuống: Trời lạnh làm động tác thể dục ấm thân. Mỗi bàn phái một người đi lên kéo co.

Quần thần lập tức xôn xao, làm gì có thánh chỉ vớ vẩn như vậy cơ chứ? Loại kéo co này chơi trên đại yến hay sao? Trong lòng Tần Tiêu cũng tức giận: Lý Khỏa Nhi chó má, thật sự là giày vò người ta mà! Ở cái bàn này chắc chắn ta phải đi lên rồi, biến thành khổ làm xiếc cho người ta xem náo nhiệt!

Oán thì oán, thánh chỉ vẫn là thánh chỉ!

Tần Tiêu cắn hàm răng ken két, hẳn rồi tiệc cùng với cả ngàn người khác cùng đi lên, cầm lấy sợi dây thừng thô như cánh tay. Lập tức có một đám quần thần và Lý Hiến cùng xem cuộc vui.

Lý Khỏa Nhi thì kích động chạy tới chính giữa hai bên, cầm một cây cờ trong tay, vênh vác tự đắc tuyên bố:

- Ta vung cờ này lên thì các người bắt đầu dùng sức a! Lấy sợi chỉ đỏ này kéo qua quân thắng bại. Thắng có phần thưởng ah, thua phạt uống ba chén!

Một ít đại thần a đua lấy lòng hò reo lên, nói năng cực kỳ thông minh nhạy bén hơn người, nghĩ ra chuyện thú vị này. Tần Tiêu nghe xong trong nội tâm tức giận, hận không thể đi lên tát tay Lý Khỏa Nhi vài cái.

Sau khi hai bên chuẩn bị tốt, Lý Khỏa Nhi vùng cơ lên.

- Bắt đầu!

Hơn một ngàn người lập tức dùng hết sức bú mẹ phát ra tiếng rống to như bị táo bón, thân thể lui ra phía sau, nghiêng răng nghiêng lợi kéo ra sau.

Lý Hiển cùng đám đại thần phía dưới cười to, mặt khác thần tử cũng cười to, từng đợt âm thanh cuộn cuộn vang lên.

Tần Tiêu buồn bực không yên lòng, trong nội tâm phát hỏa, mắt thấy sắp bộc phát.

Đúng lúc này, ‘bá’ một tiếng, sợi dây thừng to đã đứt đoạn!

Hai nhóm người lập tức kêu sợ hãi ngã ra phía sau, áp thành một đoàn. Tần Tiêu lười biếng, không có mất trọng tâm, lúc này hắn đã sớm phản ứng.

Hơn ngàn người như quân bài Domino ngã ra phía sau, kêu thảm vô cùng chặt vật.

Lý Khỏa Nhi cùng Lý Hiển cười rộ lên.

Một đám đại thần cùng khách mới cũng mò mẫm cười to theo Hoàng đế.

Tần Tiêu đứng ở bên ngoài đám người, ngược lại lộ ra vẻ bất mắt.

Lý Khỏa Nhi dường như cũng chú ý tới Tần Tiêu, nghênh ngang đi tới gần Tần Tiêu vài bước, vẻ mặt khiêu khích nhìn Tần Tiêu vài lần:

- O, duy chỉ có Tần tướng quân không có ngã, quả nhiên bản lãnh a. Đúng là Võ Trọng Nguyên, công phu đúng là tốt, ngay cả kéo co cũng không giống người bình thường.

Tần Tiêu lạnh lùng nhìn qua Lý Khỏa Nhi, cảm giác bàn tay nóng lên, phát nhiệt, trong nội tâm thì có xúc động muốn tát một cái.

Lý Khỏa Nhi hùng hổ tới gần hai bước:

- Như thế nào, nhìn ngươi như vậy hẳn là muốn đánh ta sao? Chẳng lẽ ngại mạng quá dài.

Lý Trọng Tuấn không biết từ chỗ nào đi ra, lôi kéo Lý Khỏa Nhi đi vào trong điện, trầm thấp mắng:

- Ngươi còn ồn ào tới khi nào nữa?

Thanks

355. Chương 357: Thái Tử Phát Bư

Chương 357: Thái tử phát bư

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Khỏa Nhi tức giận giẫy khỏi tay của Lý Trọng Tuấn, chỉ vào mũi của hắn mắng:

- Tiểu dã loại, đừng tưởng rằng làm thái tử thì không dậy nổi. Làm ta tức giận thì ta sẽ gọi phụ hoàng cùng mẫu hậu phế ngươi, hừ!

Đứt lời liền chạy vào trong điện.

Tần Tiêu và đám đại thần trong đoàn kéo co đều nhìn thấy rõ toàn thân Lý Trọng Tuấn run lên, nắm đấm vang lên răng rắc.

Yến hội đêm đó bởi vì Lý Khỏa Nhi trước mặt mọi người nhục mạ Lý Trọng Tuấn, làm ọi người lưu lại bóng mờ trong lòng. Tuy người nghe không nhiều, nhưng mà động tác đó nhìn từ xa đã thấy rõ. Lý Trọng Tuấn kéo Lý Khỏa Nhi đi lên trên, Lý Khỏa Nhi vung tay giãy giụa, chỉ vào mũi Lý Trọng Tuấn mắng một trận.

Nghe không rõ nàng mắng gì đã không trọng yếu. Một công chúa lại dám ở trước mặt mọi người vô lễ với thái tử, trong nội tâm tất cả mọi người lại nghĩ một câu: không có gia giáo! Cho dù là hài tử nhà bình dân cũng không làm ra loại chuyện này.

Tần Tiêu rời đi, hần nhìn rõ sắc mặt Lý Trọng Tuấn từ đỏ biến thành trắng, từ trắng biến thành xanh, toàn thân tức giận đến phát run, sau đó hần lại áp xuống thật nhanh, một bước đi lên trước điện, ngồi trở lại ghế ngồi. Lý Khỏa Nhi lại tiến đến bên cạnh Lý Hiển, dùng tư thái nhún nhó làm nũng, cố ý diễn trò, ở trước mặt vạn người biểu hiện mình được sủng ái thế nào.

Cũng may người ở nơi này giữ thể diện không ít, biết rõ người trông thấy chuyện này không thể giả bộ, vì vậy trước tiên uống rượu nói chuyện phiếm, hần xem như không nhìn thấy cái gì.

Tần Tiêu cố gắng làm inh khôi phục bình tĩnh, hít sâu mấy hơi, trở lại bàn ngồi cùng bọn người Lý Long Cơ.

Khỏe mắt của Lý Long Cơ nhìn qua Lý Hiển cùng Lý Khỏa Nhi, cầm bầu rượu rót cho Tần Tiêu:

- Uống rượu đi. Cho dù không thấy cái gì, cái gì cũng không có xảy ra.

Tần Tiêu rầu rĩ thở dài một hơi, nâng chén uống uống cạn một hơi.

Yến hội tiếp tục, trên võ đài lại bắt đầu biểu diễn ca múa. Tần Tiêu âm thầm nghiêng mắt nhìn qua Lý Hiển, nhìn thấy Lý Trọng Tuấn sắc mặt tái nhợt, một mình một người uống rượu trong buồn bực.

Trong nội tâm Tần Tiêu nói thầm: ta bị Lý Khỏa Nhi náo một hồi, so với Lý Trọng Tuấn không tính toán được cái gì. Từ tính tình nóng nảy của hần mà nhìn được đúng là kỳ tích! Hần nhìn xuống chắc chắn sẽ làm cái gì đó rồi.

Yến hội tán đi, Tần Tiêu cũng không có tâm tình nào động phòng đông cung, mẩu huynh đệ Lý Long Cơ khách sáo vài câu, cười ngửa về nhà.

Về đến nhà đã là giờ Tuất đêm khuya, Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y hai người cũng không có ngủ, đang ngồi chờ Tần Tiêu quay về.

Tần Tiêu tức không chịu nổi nhìn thấy Lý Khỏa Nhi lớn lên không sai biệt lắm, vẻ mặt ôn hòa nhìn qua giống Lý Tiên Huệ cũng hết giận hơn phân nửa. Trong nội tâm nghĩ thầm: Lý Khỏa Nhi là em của Tiên Nhi, nếu ở trước mặt Tiên Nhi nhắc tới mâu thuẫn của Lý Khỏa Nhi, chỉ làm nàng thống khổ hơn thôi, hơn nữa cũng không phải chuyện tốt.

Lý Tiên Huệ đứng dậy nghênh tiếp Tần Tiêu, cũng như thường ngày dìu hần đi vào trong. Mặc Y đi tới:

- Tướng quân, phu nhân. Mặc Y đi ngủ trước.

Lý Tiên Huệ có chút không quen nói ra:

- Mặc Y, đứng nói như vậy... Có chút không thói quen. . . Cám ơn người nha, giúp ta lâu như vậy.

Mặc Y cười nhạt lắc đầu, quay người đi.

Tần Tiêu kinh ngạc nhìn qua bóng lưng của Mặc Y:

- Tiên Nhi, hôm nay nàng kéo Mặc Y cùng chờ ta sao?

- Chính cô ta đùa nghịch đi theo ta đấy!

Lý Tiên Huệ nói ra:

- Hơn nữa là trò chuyện của ta thôi. Trước kia nàng cũng không có ưa thích nói chuyện như vậy.

Tần Tiêu hiếu kỳ hỏi:

- Nói chuyện về cái gì?

Lý Tiên Huệ cười thần bí:

- Tâm sự của nữ nhin người ta, anh cũng đừng hỏi. Toàn thân đầy mùi rượu. Nhanh đi tắm rửa đi... Ồ, có phải hôm nay người có việc không vui không?

Tần Tiêu đỏ mặt hời trong lòng.

- Chuyện này cũng nhìn ra được?

Lý Tiên Huệ đẩy Tần Tiêu đi tới nhà tắm, trầm thấp nói ra:

- Bởi vì hôm nay người đi vào cửa không có nhiệt tình như lúc trước! Không có ôm ta vào trong ngực, hi hi. Có phải là vì chuyện của Mặc Y hay không? Nhưng mà ta nhìn rõ, tuy trên mặt của người làm như không có gì, nhưng nhất định là có tâm sự.

Tần Tiêu cười mỉa nhìn qua Lý Tiên Huệ:

- Nàng đã thành con giun trong bụng ta lúc nào vậy?

Lý Tiên Huệ nhú mày bĩu môi:

- Ồ, thực buồn nôn, không nên ví von như vậy, nhanh đi tắm rửa đi. Ta đi chuẩn bị chăn mền và nước nóng đã.

Dứt lời liền cầm xô đi lấy nước nóng.

Tần Tiêu ngâm mình trong hồ tắm, trong nội tâm có chút buồn bực, ngờ ngác nghĩ tới chuyện xảy ra trong tiệc tối. Lý Khỏa Nhi này đã có mấy tháng không trêu lên đầu của ta. Không nghĩ tới hôm nay lại chống lại nàng ta. Nàng sẽ không mượn đề tài này để nói chuyện của mình, tới tìm ta phiền toái à? Tiểu thái muội ngang ngược không nói đạo lý này đánh không thể đánh. Mắng không thể mắng, trốn cũng trốn không được. Thật đúng là khó chơi!

Tắm rửa xong toàn thân nhẹ nhõm. Tần Tiêu đang chuẩn bị cùng Lý Tiên Huệ tiến vào trong chăn vuốt ve an ủi, không ngờ lúc này cánh cửa nổ vang. Trong nội tâm Tần Tiêu kinh sợ: Hôm nay tâm tình ta đủ phiền rồi, ai lại không biết sống chết đêm hôm chọc lên đầu của ta vậy.

Vừa mặc quần áo tử tế chuẩn bị đi ra ngoài nhìn, lại nghe có người nói chuyện.

- Ah... Là thái tử điện hạ! Muộn như vậy tướng quân... Sợ là đã ngủ.

Là âm thanh của Hình Trường Phong.

Lý Trọng Tuấn trầm giọng quát:

- Ngủ cũng phải kéo hần từ trong chăn ra. Ta hôm nay động phòng hoa chúc đấy.

Lý Tiên Huệ chui ra khỏi chăn, nói:

- Lão công, hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

Tần Tiêu vịn Lý Tiên Huệ nằm xuống, đắp chăn cho nàng, nói:

- Ngủ đi, không có việc gì. Tam ca của nàng hôm nay xem ra đã uống nhiều, ta đi ra xem. Không có việc gì, người không nên ra ngoài.

Lý Trọng Tuấn nhìn thấy Tần Tiêu đi ra, nhìn Hình Trường Phong vung tay lên:

- Người lui xuống trước đi. Đóng cửa phủ lại, sửa cửa lớn đi.

Tần Tiêu đi đến bên người Lý Trọng Tuấn hỏi:

- Điện hạ, chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Lý Trọng Tuấn xanh lại, trong tay niết chén trà nhỏ nát bấy:

- Chuyện tiệc tối hôm nay còn chưa đủ sao?

Tần Tiêu căng thẳng trong lòng: thái tử này phát bực rồi.

Về mặt Lý Trọng Tuấn tràn đầy tức giận:

- Tần huynh đệ, không có gì có thể nói. Ta tới tìm người không có chuyện gì khác, Lý Đa Tạc ta đều nói tốt, hắn nói chỉ cần người gạt đầu. Hắn sẽ làm theo.

Tần Tiêu kinh hãi, hạ giọng:

- Người muốn làm gì?

Lý Trọng Tuấn một chưởng đập lên mặt bàn, đứng dậy:

- Giết vào hoàng cung, chém yêu nữ kia! Bức vua thoái vị, phụ hoàng truyền ngôi cho ta!

Tần Tiêu trừng to mắt nhìn qua Lý Trọng Tuấn:

- Người điên rồi!

- Đúng, ta đang điên!

Lý Trọng Tuấn trợn mắt trừng mắt nhìn Tần Tiêu:

- Ở trước mặt văn võ và sứ thần ngoại bang, bị tiểu tiện nhân kia nhục nhã một phen ta cũng đã điên rồi! Huống chi vừa rồi nàng còn dẫn người tới đông cung, trên danh nghĩa là náo động phòng, nhưng là tới gây phiền toái! Người biết nàng làm gì không?

356. Chương 358: Thái Tử Phát Bưu (2)

Chương 358: Thái tử phát bưu (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Nàng đến đội máu heo dê cừu khắp phòng. Nói là trừ sát trừ tà, còn mời vu bà nhảy đại thần!

Lý Trọng Tuấn càng nói càng tức giận, càng nói âm thanh càng lớn, đến cuối cùng là dốc toàn lực hét lên.

Tần Tiêu liền ôm cổ Lý Trọng Tuấn, kéo hắn ngồi xuống. Lý Trọng Tuấn tức giận ngực phập phồng, nói:

- Nói đi, người rốt cuộc là làm hay là không làm? Lý Đa Tạc bên kia đã nói rồi. Trước kia tuy là thuộc cấp của ta, nhưng hiện tại là thuộc hạ của người, chỉ nghe lệnh của người.

Đúng lúc này Lý Tiên Huệ khoác trường bào lặng lẽ đi tới, khẽ kêu một tiếng.

- Tam ca. . .

Chỉ một câu này lại làm cho Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn run lên một hồi, ngay ngắn xoay người nhìn qua Lý Tiên Huệ.

Lý Trọng Tuấn ứng phó kêu một tiếng “Tiên Nhi” rồi quay đầu sang chỗ khác.

Lý Tiên Huệ đi tới bên cạnh hai người. Nhìn qua Tần Tiêu vẫy tay:

- Lão công, người cũng ngồi đi.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ phân biệt ngồi hai bên Lý Trọng Tuấn. nguồn

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng lung lay cánh tay của Lý Trọng Tuấn:

- Tam ca, người vừa mới nói ta đã nghe rồi. Chuyện xảy ra trên tiệc tối ta không rõ lắm. Nhưng mà Khỏa Nhi lúc này thật là quá phận.

Lý Trọng Tuấn nghe người ta khuyên bảo, ngón tay đưa lên.

- Tần huynh đệ, thấy không, ngay cả Tiên Nhi cũng nói Khỏa Nhi quá phận!

Lý Trọng Tuấn vừa mới dứt lời, Lý Tiên Huệ nói tiếp:

- Thế nhưng mà, tam ca cũng không thể bởi vì Khỏa Nhi tùy hứng làm ẩu làm ra chuyện này! Nàng không hiểu chuyện, người hãn không chấp nhất với nàng ta? Tam ca là người làm đại sự, bây giờ là thái tử. Tương lai chính là hoàng đế, phải trị vì quốc gia. Sao có thể bởi vì một chút chuyện nhỏ khơi mào tranh chấp? Cho dù Khỏa Nhi không đúng. Nhưng mà phụ thân không có chỗ nào có lỗi với người cả? Đại Đường cũng có lỗi với người sao? Triều đình vừa mới náo loạn vì chính biến, lúc này mới ổn định lại, làm sao chịu nổi giày vò. Tam ca. Người nên hiểu rõ đi, ngàn vạn không thể vì tư oán của bản thân mà làm mọi người mang vạ.

Lý Trọng Tuấn kêu rên một tiếng:

- Người nói đúng, người nói đều đúng. Nhưng mà oán khí này người bảo ta làm sao nhịn xuống? Đối lại là người, người có nhịn được không?

Lý Tiên Huệ khích lệ một hồi, thấy Lý Trọng Tuấn đang lúc tức giận, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Tần Tiêu thì ngồi ở một bên, trầm mặc không nói. Lý Trọng Tuấn phiền muộn nhìn qua hãn:

- Người nói chuyện đi!

Tần Tiêu bắt đầu dĩ cười cười:

- Chuyện nhà của các người ta xen vào làm gì?

- Cái gì chuyện nhà? Bây giờ là tìm người thương lượng đại sự thiên hạ.

Lý Trọng Tuấn phiền muộn kêu lên:

- Lại nói cho dù là chuyện nhà, người cũng không phải người nhà sao? Hôm nay tiệc tối Khỏa Nhi cho người ăn quả ngon sao?

Tần Tiêu nhìn Lý Tiên Huệ một cái, thấy nàng cũng nhìn về phía chính mình, âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng: chuyện này vẫn bị Lý Trọng Tuấn chọc phá.

Lý Trọng Tuấn thấy Tần Tiêu không nói lời này, vội vàng xao động nói ra:

- Tần Tiêu, người bình thường quyết đoán như vậy, hôm nay sao lè mề như đàn bà vậy? Tiên Nhi, ta không có ý mắng người đâu, nhưng mà Tần Tiêu người phải tỏ thái độ, rốt cuộc có giúp ta không?

- Ta giúp người thì được rồi, ta không giúp người thì giúp ai.

Tần Tiêu gật gật đầu.

Lý Tiên Huệ quá sợ hãi:

- Lão công, người!

Lý Trọng Tuấn tự nhiên vui mừng quá đổi:

- Quả nhiên là hảo huynh đệ! Chúng ta bây giờ nên thương lượng tình huống kỹ càng.

Tần Tiêu khoát khoát tay đánh gãy lời của Lý Trọng Tuấn:

- Nhưng không phải giúp người khởi binh tạo phản.

Đột nhiên Lý Trọng Tuấn sửng sốt:

- Tần Tiêu, người có ý tứ gì? Chơi ta sao!

Tần Tiêu bắt đầu dĩ cười khổ một hồi:

- Điện hạ, người là người biết chuyện, tại sao vì một chuyện nhỏ này mà choáng váng đầu óc vậy? Trước tiên ta hỏi người, chúng ta khởi binh làm chính biến, danh nghĩa là cái gì? Lần trước chính biến Thân Long là vì Võ gia bị người người oán trách. Hiện tại thì sao? Hiện tại dùng lý do gì? Chẳng lẽ muốn Tần Tiêu ta nói với các tướng sĩ là vì văn hời mặt mũi cho thái tử. Khởi binh giết vào hoàng cung? Ai hưởng ứng đây? Ai hưởng ứng đây!

Lý Trọng Tuấn đặt mông ngồi xuống, rầu rĩ phát khổ.

Tần Tiêu chậm rãi nói ra:

- Điện hạ, Khỏa Nhi quả thật đáng giận, nhưng mà nàng ta hiện giờ làm chuyện gì hại nước hại dân chưa? Điện hạ cũng là người mang binh, nên biết đạo lý ‘ vô danh chi sư xuất sư tất bại ’. Sợ rằng chúng ta may mắn thành công, đủ loại quan lại đối đãi với người thế nào? Dân chúng thiên hạ nhìn người ra sao? Người có thể thoát chế tài sao? Sẽ có người tiếp nhận người sao? Người có lên làm hoàng đế thì vị trí của người ổn sao?

Lý Trọng Tuấn cả giận nói:

- Có làm hoàng đế hay không chỉ là phụ, ta không chịu nổi việc bị tiểu tiện... Tiểu nha đầu Lãng nhục, nuốt không trôi cơn tức này!

Lý Trọng Tuấn nhìn qua Tiên Nhi ở đây. Riêng ba chữ ‘ tiểu tiện nhân sửa thành tiểu nha đầu.

Tần Tiêu lắc đầu cười khổ:

- Hàn Tín người ta còn chịu nhục chui qua háng, huống chi nàng chỉ là muội tử không hiểu chuyện. Tiên Nhi nói đúng, nàng không hiểu chuyện, người cần gì phải chấp nhặt với nàng? Hai huynh muội các người nào đi nào lại chỉ bị người ta chê cười mà thôi. Người nên nhịn đi, nhường một chút. Không đi gây nàng không được sao? Không thể trêu vào thì trốn đi, ta cũng không tin nàng dám ba ngày hai bữa chạy tới đông cung giương oai! Nếu thật sự dám đi ta gọi Lý Tự Nghiệp mang Tả Vệ Suất bắt nàng lại, dùng danh nghĩa xông vào đông cung mưu phản.

Lý Trọng Tuấn trầm tĩnh nửa ngày, lại nhìn Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ :

- Được rồi, hai phụ thê các người là bè lũ, ta nói không qua các người. Lần này ta tạm thời nhịn xuống, nhưng lần sau nàng còn làm chuyện này đừng trách huynh trưởng ta trở mặt!

Lý Tiên Huệ vẻ mặt u buồn:

- Tam ca. Dù sao cũng là huynh muội trong nhà, cần gì chứ?

Lý Trọng Tuấn thở dài một tiếng:

- Tiên Nhi, nếu Khỏa Nhi có một nửa hiểu chuyện của người ta làm ca ca sẽ xem nàng như bảo bối của mình, dù sao khi còn bé chúng ta cùng chịu khổ mà lớn lên. Khi đó người cũng nhìn thấy rồi, ta làm ca ca yêu thương nàng không ít, cái gì cũng cho nàng, có ăn ngon thì cũng cho nàng. Nhưng mà nàng ta hiện giờ tính tình thế nào, còn nhớ rõ năm đó ca ca tỷ tỷ chúng ta bảo vệ nàng ra sao không? Mượn ngày hôm qua mà nói, phụ hoàng chuẩn bị dựa theo ý của thánh hoàng, sách phong đại ca Trọng Nhuận cùng người, mộ của các người sẽ sửa thành ‘ lăng ’. Cho hai người các người danh hào truy phong. Nàng ta liền mất hứng, nói là mình không bằng ca ca tỷ tỷ, chạy đến chỗ phụ hoàng cãi lộn. Nói là hiện tại phải làm một ngôi mộ sống thật lớn cho nàng, muốn phụ hoàng ban thưởng ‘ mộ ’ thành ‘ lăng ’”

Lý Tiên Huệ cũng lắc đầu cười khổ một hồi:

- Loại hư danh này ta không để ý, nàng so đo chuyện này làm gì chứ? Từ trước chỉ có hoàng đế chôn cất mới được xưng là ‘ lăng ’, phụ hoàng đúng là cứng chiều ta rồi, trách không được Khỏa Nhi ghen.

357. Chương 359: Bọn Chuột Nhắt Nam Nha (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 359: Bọn Chuột Nhắt Nam Nha (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

- TỨC CHẾT TA! THẬT SỰ LÀ TỨC CHẾT TA!

Lý Trọng Tuấn kêu to:

- Tiên Nhi, muốn ta nói Khỏa Nhi chính là bị tỷ tỷ và hoàng hậu các người làm hư rồi, cái gì cũng suy nghĩ thay nàng, vì nàng giải vây! Vốn phụ hoàng thích nhất chính là người, quá phận sủng ái Lý Khỏa Nhi trừ nàng là con vợ cả duy nhất, cũng bởi vì nàng lớn lên giống người thôi, đem tất cả tâm tư đặt lên người của nàng. Theo ta thấy, hừ! Tiên Nhi, người bây giờ nên quay về hoàng cung đi, gặp mặt phụ hoàng, nói cho bọn họ biết người còn sống trên nhân thế, ta xem Lý Khỏa Nhi còn làm sao đắc thế.

Lý Tiên Huệ lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên:

- Vạn lần không được! Tam ca, Tiên Nhi thật vất vả mới có được thời gian yên tĩnh, người không nên nhắc tới chuyện này.

Tần Tiêu cũng khẩn trương lên, sợ Lý Trọng Tuấn xông vào hoàng cung nói chuyện này với Lý Hiến.

Lý Trọng Tuấn khoát khoát tay:

- Ta biết rõ, nói nhầm thôi. Tiên Nhi, tam ca còn không có hồ đồ đến mức đó, vì tư lợi của mình đem người là đá kê chân, người an tâm sống cùng Tần Tiêu đi. Trừ phi chính người nguyện ý, nếu không không sẽ không ai bức người như trước kia.

Lý Tiên Huệ thở dài một hơi, chậm rãi ngồi xuống:

- Tam ca, người cái gì cũng tốt, nhưng mà tính tình quá nóng nảy. Sau này người nên sửa đổi đi. Bằng không thì Tiên Nhi sẽ rất lo lắng cho người.

Lý Trọng Tuấn cuối cùng cũng mỉm cười, cầm lấy tay Lý Tiên Huệ vỗ vỗ:

- Hảo muội tử, khó có được người đau lòng cho ta, ta chịu chút ủy khuất này không tính. Xem như ta nhịn Khỏa Nhi một lần, ta xem mặt mũi của người vậy.

Lý Tiên Huệ vui mừng gật gật đầu:

- Cảm ơn tam ca! Nếu Khỏa Nhi có chỗ không đúng, Tiên Nhi bồi tội thay cho nàng! Người thật sự nhịn không được thì chạy đi tìm Tiên Nhi nổi giận đi, xem ta trở thành Khỏa Nhi mắng cũng tốt, dù sao chúng ta cũng không khác nhau lắm, hi hi...

- Nói chuyện phiếm!

Lý Trọng Tuấn trừng Lý Tiên Huệ:

- Người xem tam ca điên à, không có việc gì chạy tới chửi mắng người? Người nhìn người che chở nàng như vậy, cái này gọi là cưng chiều sẽ làm hư đấy biết không? xem tại

Tần Tiêu nghe huynh muội bọn họ nói chuyện như vậy, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được thả xuống, thở dài nói thầm: ta thiên, cái này Lý Trọng Tuấn thật đúng là cái gì cũng dám Móa! Hoặc là không phát bực, một phát bực tựu muốn tạo phản. . . Cái này bạn thân thật đúng là một khóa bom hẹn giờ, phải nghĩ biện pháp đưa hắn ổn định mới được!

Ba người lại nói nhăng nói cuội một hồi, Lý Trọng Tuấn tức giận bị đánh tan không ít cũng không nói tới Lý Khỏa Nhi cùng khởi binh giết tiến vào hoàng cung. Lập tức đã là nửa đêm giờ Tý, Lý Trọng Tuấn nghe tiếng gõ mõ báo canh mới tỉnh ngộ, lúc này mới nghĩ đến đứng dậy cáo từ.

Hai người đưa hắn tiến tới cửa, Lý Trọng Tuấn xoay người cười nửa, ánh mắt nhìn qua Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ vài lần:

- Hai gia hỏa các người hợp lại bẫy ta! Thật sự là kỳ quái, nói mò với các người một hồi, nội tâm của ta không còn tức giận nữa! Cũng phải, động phòng hoa chúc không có chơi, đi lung linh tiêu sái đèn bù tón thất vậy!

Dứt lời vùng lên roi ngựa, nhanh chóng chạy đi.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ nhìn bóng lưng của hắn, ngay ngắn lắc đầu thở dài một hơi.

Hai người quay trở lại giường lần nữa, trong chăn đã lạnh buốt. Tay chân của Lý Tiên Huệ cũng lạnh giá, co rúm toàn thân nép sát bên người của Tần Tiêu.

Tần Tiêu vẫn như thường ngày ôm nàng vào lòng sưởi ấm cho nàng. Lúc ở hồ Bành Lễ cũng lạnh như thế này, Lý Tiên Huệ cũng sợ lạnh, chỉ sợ hàn khí xâm nhập vào người cho nên trước khi đi ngủ đều làm nóng chăn mền mới vào ngủ được.

Lý Tiên Huệ đầu tựa vào khuỷu tay của Tần Tiêu, hỏi:

- Lão công, tiệc tối hôm nay xảy ra chuyện gì? Tại sao tam ca lại tức giận như vậy? Khỏa Nhi còn chọc người sao?

Tần Tiêu hôn lên đầu của Lý Tiên Huệ:

- Không có việc gì, việc nhỏ mà thôi. Hiện tại cũng không có gì cả.

Lý Tiên Huệ tựa đầu vào ngực của Tần Tiêu, nói:

- Lão công, ta biết rõ người tốt với ta, sợ ta biết rõ những chuyện này thì nội tâm buồn phiền. Nhưng mà trong lòng ta hiện giờ chỉ có người là thân nhân duy nhất. Người có chuyện gì không vui có thể san sẻ với ta được không? Ta là lão bà của người, người không nên hống ta trở thành hài tử, chỉ nói những chuyện vui vẻ. Người có cái gì không thoải mái ta đều nhận ra. Người càng không nói với ta, ta càng lo lắng biết không?

Tần Tiêu bắt đắc dĩ, đành phải nói lại chuyện xảy ra.

Lý Tiên Huệ nghe xong những lời này thở dài một hơi, đem Tần Tiêu ôm chặt vào người, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Tần Tiêu vuốt lưng của nàng, nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không để trong lòng đâu, sẽ đem nàng trở thành muội tử không hiểu chuyện, chân của nàng còn lạnh hay không? Chân của ta ấm áp để ta sưởi ấm cho.

Lý Tiên Huệ lắc đầu:

- Không muốn, người cũng bị lạnh đấy.

- Đồ ngốc!

Tần Tiêu sờ lên ngực của Lý Tiên Huệ xoa một cái, nói:

- Vừa rồi nàng còn nói phải chia sẻ thống khổ và vui vẻ với ta! Nhanh qua đây.

Lý Tiên Huệ cắn môi, nhẹ nhàng rên một tiếng, nét mặt trở nên đỏ ửng, sợ hãi đem chân đưa lên người của Tần Tiêu:

- Lạnh sao?

Tần Tiêu nhìn qua hai mắt e lệ của Lý Tiên Huệ. Trong lòng xuất hiện dự niệm, cười cười:

- Không lạnh. Không bằng chúng ta chúng ta vận động cho ấm người nhé.

- Bại hoại...

Lý Tiên Huệ thẹn thùng chui vào ngực của Tần Tiêu.

Tần Tiêu ôm lấy nàng và hôn nàng cuồng nhiệt. Lý Tiên Huệ thở gấp tình loạn ý mê, thân thể mềm mại dần dần trở nên nóng bỏng, cánh tay ngọc cũng ôm lấy cổ của Tần Tiêu.

- Tiên Nhi, khi nào chúng ta sinh một ổ hài tử đây? Ta thực sự muốn làm phụ thân rồi đấy!

- Ngoan nghe lời, trước đeo nó lên đi... Người đồng ý từ quan quay về Giang Nam, chúng ta sẽ sinh con. Còn nói cái gì một ổ hài tử, thật khó nghe.

Trong lòng Tần Tiêu run lên, thì thào thì thầm: từ quan, quay trở lại Giang Nam; quay trở lại Giang Nam, Giang Nam. . .

Ngày thứ hai là ngày triều đình nghỉ phép đặc biệt. Thái tử lập phi, đại xá thiên hạ, triều thần nghỉ.

Tần Tiêu ngủ tới mặt trời lên cao thì thức dậy, vừa sờ bên người. Đã không có người, Lý Tiên Huệ đã sớm rời giường rồi. Tần Tiêu duỗi cái lưng mệt mỏi nhìn quanh.

Mới làm quan không tới một năm đã cũng có chút chán. Xem ra làm quan cũng không phải một chuyện thú vị. Từ quan quay lại Giang Nam sao? Cả đời này lặn lội vô cùng thoải mái, kỳ thật cũng là ý kiên hay. Có thể như vậy mình có thể thoải mái làm chuyện mình cần làm, nhưng mà hấn phụ lòng ai đây? Tổ tiên Tần gia, mẫu thân, ân sư... Bọn họ đang ở trên trời nhìn ta đấy. Cho dù bọn họ không trách ta thì Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi, Điền Trân, Lý Long Cơ kể cả Lý Trọng Tuấn khẳng định cực kỳ thất vọng a? Còn có Vô Tắc Thiên một tay đề bạt mình lên, nếu nàng biết ta từ quan có thể hối hận vì đề bạt ta a.

Thanks

358. Chương 360: Bọn Chuột Nhắt Nam Nha (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 360: Bọn Chuột Nhắt Nam Nha (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu càng nghĩ càng phiền muộn, nhúu mày suy tư chuyện này, nhưng bây giờ không phải là lúc suy tư. Cũng nên tìm biện pháp chu toàn, nhưng đây là chuyện quá khó khăn rồi, chỉ có thể bảo toàn lực lượng của mình mới tốt. Vô vô bờ mông rời đi, đây không phải chuyện nam nhi nên làm.

Cửa ra vào có tiếng mở ra, Tần Tiêu nhìn lại thì thấy Lý Tiên Huệ đang đi tới bên giường, vẻ mặt xuân quang sáng lạn cười nói:

- Lão công, người tỉnh rồi? Ngủ ngon không?

Tần Tiêu cười duỗi người, duỗi hai tay ra:

- Tiên Nhi, tới đây ôm một cái!

Lý Tiên Huệ cười khanh khách nhào vào ngực của Tần Tiêu, vuốt cái mũi của hấn:

- Vừa tỉnh dậy đã định làm hoa si rồi! Mau dậy đi, đã sắp ăn cơm trưa rồi. A Man ca ca cũng tới đấy, chúng ta đã đánh hai ván mạt trược rồi.

Tần Tiêu vỗ trán một cái:

- Xấu, đáp ứng phải làm chuyện quan trọng cho hấn, thiếu chút nữa quên chuyện này! Ta lập tức rời giường.

Lý Tiên Huệ giúp đỡ Tần Tiêu rửa mặt, hai người cùng đi tới tầng lầu nhỏ. Tần Tiêu kêu Hình Trường Phong tới, bảo hấn gọi tướng sĩ đặc chủng doanh tới đây.

Trong lầu gỗ có bài một bàn yến tiệc. Lý Long Cơ cùng Mặc Y Tử Dịch đang noi chuyện, nhìn thấy Tần Tiêu tiến đến thì vẻ mặt cười xấu xa:

- Ô, Tần đại tướng quân, cuối cùng đã rời giường. Tối hôm qua rất mệt mỏi sao?

Lý Tiên Huệ lập tức đỏ mặt, nhảy tới bên người Lý Long Cơ véo hấn vài cái.

Lý Long Cơ cười ha hả, nói:

- Xem đi, ta đoán không sai mà!

Tần Tiêu làm bộ nghiêm mặt:

- Thật sự không che đậy miệng, còn có hai cô nương chưa chồng ở đây! Đừng nói những chuyện này. Ngày hôm qua đáp ứng việc của người hiện giờ phải giải quyết rồi. Ta đã gọi huynh đệ đặc chủng doanh tới rồi. Đọc truyện mới nhất tại .

Lý Long Cơ cười hì hì nói:

- Đại ca làm việc ta yên tâm. Ăn cơm trước đi, ăn cơm xong rồi làm việc. Yên hội thịnh soạn thế này không ăn thì đáng tiếc.

Tần Tiêu ngồi vào bàn:

- Dù sao là người xuất tiền ta mời khách, mỗi ngày ăn cũng không sao.

Tử Địch lập tức kêu to:

- Hắn hôm nay thắng a! Cũng không biết có phải ăn gian hay không, vận may quá tốt, hợp với ù.

Lý Long Cơ đắc ý cười to, gấp một miếng thịt nhai, nói:

- Thời gian này sống khá giả a, vừa thắng tiền còn được ăn uống miễn phí.

Mặc Y cười nói:

- Nhưng mà điện hạ mới thắng ba lượng bạc nha.

Tần Tiêu cười to:

- Cũng được ah, dù sao cũng phải có khách quen nha. Mỗi ngày đều thua thảm, người ta không chịu tới. Mỗi lần thua ba trăm quan, lần này thắng ba lượng, ha ha, có ba nữ sát thủ ở đây. Ta nghĩ không phát tài cũng không được.

Lúc này Hình Trường Phong cùng Chung Diễm, Thiết Nô đã tới, Tần Tiêu vẫy tay bảo bọn họ ngồi xuống, nói:

- Tới đây ăn cơm.

Sau khi ăn xong Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ mang theo Hình Trường Phong cùng ba mươi tướng sĩ đặc chủng doanh đến phủ Sở Vương. Đại t công chúa trưởng và người nhà đã chuẩn bị tốt. Hai mươi mấy cỗ xe ngựa xếp thành một hàng thật dài.

Tần Tiêu đem đoàn xe đưa tới cửa thành, nhìn Hình Trường Phong nói ra:

- Vất vả người. Trường Phong. Một đường đi qua phải hầu hạ đại công chúa trưởng cẩn thận. Công chúa cao tuổi, lại gặp gỡ loại chuyện ức uất này, ngàn vạn lần không nên làm người ta bị thương.

Hình Trường Phong chấp tay:

- Tướng quân yên tâm, Trường Phong nhất định làm tốt chuyện này.

Vì giảm nhỏ ảnh hưởng tai mắt của người ta, Tần Tiêu cố ý đem đoàn xe đưa tới Duyên Hưng Môn ít người chuẩn bị ra khỏi thành. Không ngờ lại có một đoàn binh sĩ ngăn ở phía trước, tên cầm đầu kêu lên:

- Đoàn xe phương nào, lính ở nơi nào mau xưng tên.

Tần Tiêu trợn mắt nhìn tên tiểu giáo đầu, nói:

- Vô danh tiểu tốt, còn không lui xuống! Không nhận biết bậc nha Vạn Kỳ sao?

Tiểu giáo run rẩy một hồi, kiên trì nói ra:

- Nam nha Đại Đô Đốc có lệnh. Phàm là hơn mười binh sĩ rời thành đều phải có đồng ngữ phù của Binh Bộ, nếu không thì không cho qua.

Nam nha Đại Đô Đốc, Vi Ôn ca ca của Vi Hậu, đương kim quốc cữu? Trong nội tâm Tần Tiêu nghĩ thầm: mười người ra khỏi thành phải có đồng ngư phù, tuy có lý, nhưng đây quả thật là làm khó người ta. Quả thực có chút đáng hận!

Tần Tiêu nhẫn nại chờ nóng tính, trầm giọng nói ra:

- Hoàng Gia Vệ Suất, xử lý chút ít việc tư không cần ngư phù. Người ít chặn đường, còn không mau tránh ra!

Tiểu giáo nuốt một miếng nước bọt:

- Tiểu tướng. . . Tiểu tướng không thể tránh ra.

- Người...

Tần Tiêu phẫn nộ cầm roi ngựa vung lên:

- Đem đô đốc của người gọi tới đây, ta nói chuyện với hắn!

- Không cần thỉnh, bổn tướng đã tới.

Tần Tiêu vừa dứt lời thì binh sĩ cản đường đã tránh đường, một người cưỡi con ngựa cao to chậm rãi đi tới, nói:

- Ah, là Tần tướng quân ah. Thất kính thất kính!

Tần Tiêu nhìn qua người này vài lần, ở trên triều đình đã gặp vài lần, nhưng vẫn không có quen biết với Vi Ôn nam nha Đại Đô Đốc, hơi chấp tay nói:

- Thì ra là Vi tướng quân, hữu lễ hữu lễ.

Vi Ôn hơn bốn mươi tuổi, trên mặt có ba chòm râu, cũng có bộ dáng văn nhã, nhưng mà gương mặt của hắn trắng bệch do ham mê tửu sắc, ánh mắt vụn vặt, thân thể hư nhược, làm gì giống tướng quân cầm binh.

Vii Ôn vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn qua Tần Tiêu:

- Tần tướng quân cái này là muốn đi đâu ở bên trong nha? Lớn như vậy trận chiến. Xe này nhi ở bên trong ngồi là ai ơ?

Tần Tiêu cười lạnh:

- Hoàng Gia Vệ Suất phụng mệnh ra khỏi thành xử lý chút ít việc tư. Như thế nào, Vi tướng quân cũng muốn hỏi sao.

- Không dám không dám.

Vi Ôn tùy ý khách sáo, cỡi ngựa đi tới trước xe ngựa, dùng roi ngựa vén màn xe lên, ngượng ngùng cười nói:

- Ta tưởng là ai, thì ra là toàn gia của đại công chúa trưởng, Tần tướng quân, người lúc nào trở thành gia nô của đại công chúa trưởng vậy?

Tần Tiêu đề nặng nóng tính, quát khê nói:

- Vi tướng quân nói vậy là không đúng rồi, hình như có chút quá phận!

Vi Ôn cười ha hả, chấp tay thật có lỗi nói:

- Tần tướng quân thứ tội, thứ tội! Bổn tướng không có sở trường đối đáp, có chỗ đắc tội. Nếu như hộ tống đại công chúa trưởng rồi đi thì mời Tần tướng quân rời thành.

Tần Tiêu miệt thị lườm Vô Ôn, rốt cuộc không thèm nhìn hắn, tùy ý chấp chấp tay:

- Vậy thì đa tạ Vi tướng quân. Ra khỏi thành!

Tần Tiêu tự mình đem đoàn xe và bọn người Hình Trường Phong ra khỏi thành, dặn dò vài câu, giục ngựa quay vào Duyên Hưng Môn, bọn người Vi Ôn cũng tán đi. Trong nội tâm Tần Tiêu cũng còn cảm tức: đuổi Vô Ý Tông, hiện tại lại nhiều ra Vi Ôn! Vô Ý Tông là bao cổ lỗ mắng, Vi Ôn lại là người cay động, bụng

có lòng dạ xảo trá cay nghiệt. Nam nha Vi Ôn? Lại thấy bọn chuột nhắt xấu xa! Tốt, xem như cừu oán đã kết xuống.

Tần Tiêu cỡi ngựa đến phủ Sở Vương của Lý Long Cơ, hơi có chút bực uống liền hai chén.

Lý Long Cơ buồn bực nói:

- Như thế nào đại ca?

Tần Tiêu kêu rên một tiếng, lại đem chuyện xảy ra ở Duyên Hưng Môn nói cho Lý Long Cơ nghe.

Lý Long Cơ có chút lắc đầu:

- Tính toán, việc nhỏ mà thôi, đừng để trong lòng.

Thanks

359. Chương 361: Kế Hoạch Trừng Trị Ác Nữ (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 361: Kế Hoạch Trừng Trị Ác Nữ (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

- Vi Ôn là vô danh tiểu tốt, trước khi bệ hạ đăng cơ chỉ là tiểu quan bé như hạt vừng, hiện tại nhảy lên làm nam nha Đại Đô Đốc, khó tránh khỏi có chút tiểu nhân đắc chí.

Tần Tiêu thở dài:

- A. Không đáng chấp nhặt với hắn. Nhưng mà hiện giờ người không cảm thấy có chút chướng khí hay sao? Từ sau Thần Long chính biến thì quan viên ba tỉnh bỏ cũ thay mới rất nhiều, trong đó có một bộ phận rất lớn là những kẻ hồi lộ An Nhạc công chúa cùng Vi hậu mới được làm quan, những kẻ này người sáng suốt đều nhìn ra. Hết lần này tới lần khác bệ hạ lại sủng ái hai mẹ con này quá mức rồi, tùy ý các nàng làm ầu.

Lý Long Cơ khẽ cười cười:

- Bán quan ly tước sao, trước kia đã có rồi, cũng không có gì lớn cả. Nhưng nếu người biết rõ An Nhạc công chúa dùng phương thức gì để giúp bọn người có quan tước thì người mới có thể buồn bực đấy.

Tần Tiêu nhíu mày:

- Nàng lại làm mấy thứ bịp bợm gì rồi?

- A!

Lý Long Cơ bắt đầu dĩ cười một tiếng, thở dài:

- Nàng cầm lấy thánh chỉ nói vài câu, lại bảo bệ hạ ấn ngọc tể vào, sau đó tùy ý điền tên tuổi quan viên lên thánh chỉ. Hiện tại, trừ mười hai vệ Đại tướng quân cùng Tể tướng thì không có quan viên nào nàng không dám bỏ nhiệm. Nam nha Đại Đô Đốc Vi Ôn làm quan là nhờ đó.

Tần Tiêu kinh sợ nói:

- Có loại chuyện này? Đây chẳng khác gì trò đùa! Hoàng đế. . . Hoàng đế cũng tán thành nàng làm bậy sao?

Lý Long Cơ bĩu môi:

- Không có biện pháp. Bệ hạ trước kia đã phát độc thế, nếu có một ngày có thể xoay người, nhất định sẽ đền bù tổn thất cho Vi hậu. Mà An Nhạc công chúa hiện tại chính là đứa con duy nhất của bệ hạ, bây giờ cầm trong tay niết sợ đau, ngậm trong miệng sợ tan, ăn sủng tốt đỉnh.

Trong nội tâm Tần Tiêu tức giận mắng: hôn quân! Yêu phụ! Tiệt nhân! Sớm biết như vậy sau Thần Long chính biến có bộ dạng này, còn không bằng lại cho Võ Tắc Thiên tiếp tục ngồi trên bệ rồng.

Tần Tiêu hỏi:

- Vậy ba đại nguyên lão thì sao, hiện tại đang làm gì đó? Vi hậu cùng An Nhạc công chúa làm xằng làm bậy như vậy bọn họ chẳng quan tâm sao?

Lý Long Cơ bắt đầu dĩ cười cười:

- Những người này người so với ta còn quen hơn, sao lại hỏi ta? Hiện tại ba đại nguyên lão tuy phân chương ba tỉnh lục bộ, nhưng quyền lực đã bị suy yếu rồi, còn người cầm quyền lại là người của Vi hậu. Thần tử có mạnh hơn nữa lay chuyển được tờ thánh chỉ sao. Hơn nữa hiện tại Võ Tam Tư cùng Vi hậu trộn lẫn cũng một chỗ, còn có người nào có bốn sự khiêu chiến Vi hậu sao?

Tần Tiêu rầu rĩ uống xong một chén rượu:

- Ta đi gặp Trương Giản Chi!

Tần Tiêu từ Lý Long Cơ, trực tiếp cưỡi ngựa chạy đến phủ của Trương Giản Chi. Người ở cửa nhận ra Tần Tiêu, dẫn hắn đi vào thư phòng của Trương Giản Chi, đúng lúc Đường Hư Cảnh đã ở đây, hai người nhàn nhàn uống rượu.

Tần Tiêu tiến lên chấp tay bái kiến, Trương Giản Chi cười nói:

- Đây không phải Tần lão đệ sao? Thật sự là khó được khi tới nhà thăm ah! Mau tới ngồi xuống, uống một chén với hai lão gia hỏa chúng ta.

Đường Hư Cảnh cũng cười:

- Tần tướng quân thật sự là sòng sau đề sòng trước ah! Chúng kiến bộ dáng oai hùng của người, lão phu thật hoài niệm tuổi trẻ của mình.

Tần Tiêu ngồi bên người của Đường Hư Cảnh, hắn khách sáo nói ra:

- Hai vị đại nhân chí ở xa ngàn dặm, ta làm sao dám so sánh.

Trương Giản Chi phủ râu cười cười:

- Tần lão đệ từ trước giờ không có thói quen đi đường nhỏ, lần này tới tìm ta, là có chuyện gì?

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Đúng là có chuyện phiền lòng, muốn tìm Các lão cùng Đường đại nhân chỉ điểm.

Trương Giản Chi nói:

- Nói nghe một chút.

Tần Tiêu nói ra:

- Hôm qua tình cảnh trên tiệc cưới của thái tử, chắc hẳn nhị vị đại nhân cũng nhìn vào trong mắt. Lý Khỏa Nhi quá phận rồi, dám công nhiên nhục mạ thái tử! Sau đó lại không có lễ giáo nào động phòng động cung, khiến cho thái tử nổi trận lôi đình, tới tìm ta giận dữ muốn...

Đường Hư Cảnh khoát khoát tay:

- Không nói cũng thể, những chuyện này dựa vào tính của thái tử chúng ta có thể tưởng tượng được. Chắc hẳn Tần tướng quân không có đáp ứng nhỉ?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Tự nhiên là không có.

Trương Giản Chi thở dài một hơi:

- Vừa khu sài lang, lại nhiều hổ báo. Hơn nữa còn là hổ báo ruột thịt của bộ hạ. triều đình hiện giờ lão phu không không chế được. Trong một tháng gần gũi mà các đường cùng Lại Bộ đổi năm thành quan viên, tất cả đều là tâm phúc của Vi hậu. Lão phu bây giờ nói chuyện cũng không bằng lúc trước.

Đường Hưu Cảnh cũng lắc đầu:

- Bên lão phu hơi tốt một chút, dù sao Binh Bộ không phải dễ dàng vào như vậy. Không có chút quân công cùng uy vọng không thể tiến vào. Nhưng bởi vì ảnh hưởng của Thần Long chính biến nên ở Hà Tây có chút không yên ổn. Dân tộc Thổ Phiên thấy Đại Đường tự sinh nội loạn. Hình như muốn rục rịch, nghĩ muốn xâm lấn. Lão phu đang suy nghĩ mang binh trấn thủ, ít ngày nữa phải rời khỏi Trường An. Vừa rồi còn thương nghị với Trương lão chuyện này.

Tần Tiêu có chút cả kinh: biên quan sắp chiến tranh sao? Mà Đường Hưu Cảnh bằng vào lý do này nên giải vây ỉn. Đặt mình bên ngoài thị phi của triều đình? Hẳn đi lần này Binh Bộ chính chỉ còn lại vài tên tùy tùng, thị lang chủ sự. Đường Hưu Cảnh sau khi rời đi ta ở trong Binh Bộ không có tư lịch cũng không có nhân mạch thị lang, còn không phải bị xa lánh hay sao?

Trương Giản Chi thở dài:

- Vận mệnh quốc gia bất lực, nhiều lần sinh yêu nghiệt! Đáng tiếc bộ hạ gần đây nhát gan nhu nhược, cho phép Vi hậu cùng An Nhạc làm ầu. Lão phu nguyện lấy cái đầu trên cổ can gián bộ hạ, chỉ mong có thể làm cho hân tỉnh táo lại, không hề trắng trợn dung túng hai mẹ con này, đem tâm tư đặt lên triều chính.

- Vận lần không được!

Đường Hưu Cảnh vội vàng khoát tay, nói:

- Các lão sao có thể đi làm chuyện phạm thượng như vậy! Làm không tốt là toi mạng. Các lão hẳn là quên chuyện ở Yến Khâm Dung ở Hà Nam rồi sao?

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Yến Khâm Dung? Tại sao ta chưa nghe qua?

Trương Giản Chi nói ra:

- Trước đó vài ngày người không phải nghĩ ba ngày sao, việc của Yến Khâm Dung xảy ra khi đó. Hoàng đế có chỉ không được nói ra, vì vậy tin tức không có truyền ra, người biết không nhiều lắm.

Tần Tiêu truy vấn:

- Là chuyện gì?

Đường Hưu Cảnh lắc đầu, giận dữ nói:

- Mặc dù Yến Khâm Dung này là tiểu tướng nho nhỏ, nhưng có được chính khí dũng mãnh. Vi hậu cùng An Nhạc công chúa tại cố đô Lạc Dương cưỡng chiếm đất của người dân xấu hành cung, cường lực kéo con gái nhà dân vào làm nô tỳ. Yến Khâm Dung biết chuyện này vì vậy liều chết tiến cung kiến giá, trong thư phòng của hoàng đế ở trước mặt lão thần chúng ta giận dữ mắng mỏ Vi hậu, An Nhạc làm việc ác. Bộ hạ lúc ấy không phản bác được, cũng cho Yến Khâm Dung lui ra. Không ngờ Yến Khâm Dung chưa ra khỏi đã bị tâm phúc của Vi hậu là Vệ Vi bắt lấy, mang lên cổng thành đẩy ngã chết! Vệ Vi còn được ban thưởng, tiến phong Tả Vũ Lâm Vệ Trung Lang tướng.

Thanks

360. Chương 362: Kế Hoạch Trừng Trị Ác Nữ (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 362: Kế Hoạch Trừng Trị Ác Nữ (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Tần Tiêu tức giận vỗ án:

- Loại chuyện bại hoại này cũng trà trộn vào Vũ Lâm Vệ! Sau khi quay về kinh ta quá bận rộn chuyện hôn sự của thái tử nên không xử lý việc ở bắc nha, không nghĩ tới liền Vũ Lâm Vệ cũng có tâm phúc của Vi hậu tiến vào. Sợ là dùng không bao lâu ta là bắc nha Đại Đô Đốc cũng phải về nhà. Dọn ra ngoài cho người của Vi hậu tiến vào nhà rồi.

Đường Hưu Cảnh cười mỉa:

- Tần tướng quân, người đừng nói nhảm. Hẳn là người cho rằng các nàng không dám làm chuyện này sao? Cho dù hiện tại bề hạ tín nhiệm người có thừa, cũng khó bảo vệ sẽ không tin lời gièm pha của Vi hậu đâu. Mấy huynh đệ của Vi hậu thay nhau vào triều, quan cư chức vị quan trọng. Vi Ôn người cũng biết, nam nha Đại Đô Đốc; Vi Bá, Vũ Lâm Vệ Trung Lang tướng; mấy người khác như Vi Tiệp, Vi Quán, Vi Đạp, Vi Khi, Vi Nguyên cũng một bước lên trời, trong tam tỉnh lục bộ có chức quan không nhỏ, còn có các chức vụ khác nhau. Hoàng đế thì mỗi ngày uống rượu nghe hát, hành lạc hưởng thụ, có chuyện gì cũng khó mà tấu lên mặt của hắn, tất cả đều bị Vi hậu chặn đứng.

Tần Tiêu thở dài một hơi:

- Nói thật, ta có chút hoài niệm thánh hoàng...

Trương Giản Chi lắc đầu:

- Ngày xưa không thể quay về, nên đối mặt với sự thật. Đến nay mà tính thì chỉ có cảnh tỉnh hoàng thượng mà thôi, cũng không thể hồ đồ thế này được. Đại Đường ta không thể bị hủy được!

Trong nội tâm Tần Tiêu nghĩ thầm: dám người Trương Giản Chi này chỉ một lòng giữ chính thống Lý Đường, chuyện của Võ Tắc Thiên mặc dù làm tốt nhưng bị xem là yêu phụ đoạt quyền; Lý Hiền làm hoàng đế cực kém, cũng là chính thống, phải giữ gìn. Muốn những người này khởi binh đảo hay sát tay Lý Hiền là không thể nào... Xem ra đối với những lão gia hỏa này không thể ôm hy vọng gì.

Đường Hưu Cảnh ngược lại yên tâm có chỗ dựa vững chắc, rất có chút ít hương vị bàng quan, cổ tình thoải mái nói ra:

- Như vậy đi, Trương lão huynh, Tần lão đệ, trong triều khó tránh khỏi có chút công việc phiền lòng, đừng quá để vào trong lòng. Lão phu hôm nay xem như cáo biệt các vị, chúng ta sau này còn gặp lại! Ngày mai ta phải đi biên quan rồi. Công việc trong triều phải nhờ các vị rồi. Nhất là Tần huynh đệ, người tuổi trẻ khí thịnh nên ngàn vạn lần phải nhẫn nại. Đừng tìm thái tử làm rối rắm cái gì, bởi vì nhỏ không nhận mất lớn có biết không?

Trong lòng Tần Tiêu phiền muộn, cố gắng tươi cười chấp tay.

- Vậy Đường đại nhân bảo trọng.

Đường Hưu Cảnh đứng dậy:

- Được rồi, ta cũng nên đi. Trương Các lão, Tần tướng quân, cáo từ!

Đường Hưu Cảnh đi rồi, Trương Giản Chi bắt đắc dĩ lắc đầu, thở dài một hơi:

- Thật sự là xã tắc bất hạnh, vừa mới khôi phục thần khí Lý Đường, lại chọn ra Vi hậu và An Nhạc công chúa. Hai ngày nữa là hôn sự của An Nhạc, không lâu là lễ mừng năm mới. Chờ qua chuyện này ta muốn

liên hợp Diêu Sùng, Hoàn Ngạn Phạm, Thôi Huyền Vĩ lên lớp giảng bài, can gián bệ hạ, không nếu mặc cho hai yêu nữ đầu độc, tốt nhất là phế Vi hậu!

Trong nội tâm Tần Tiêu cười lạnh, thầm suy nghĩ: tỉnh lại đi, Trương Các lão đại nhân. Làm vậy có thể thể giải quyết vấn đề chắc chắn gì heo mẹ biết leo cây. Các người đi lên lớp giảng bài, chắc chắn không có quả ngon mà ăn. Đừng nhìn ta, ta sẽ không đi theo các người làm việc ngốc thể này đâu. Lại nói ta miệng nhỏ chức nhẹ, đi theo cũng không làm được gì. Nếu muốn phát động chính biến gì đó, ta vẫn có thể giúp một tay, tùy thời cống hiến sức mình. Việc khác thì để cho đám cự đầu các người xử lý đi.

Xem ra ở lại đây tìm Trương Giản Chi cũng không có ý nghĩa, Tần Tiêu mang thất vọng cáo từ, cỡi ngựa về nhà.

Mới tới sân nhỏ thì ở xa đã nghe được tiếng rống của Lý Trọng Tuấn, còn không biết xảy ra chuyện gì. Đi đến hậu đường thì mới biết được Lý Trọng Tuấn đang cao hứng.

Lý Trọng Tuấn thấy Tần Tiêu trở về. Giống như mèo gặp được cá, lại đi qua nhìn Tử Dịch vài vòng, vui tươi hơn hờ kéo tay Tần Tiêu đi ra ngoài.

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Làm gì vậy? Cao hứng như vậy, có chuyện gì?

Lý Trọng Tuấn kéo Tần Tiêu đi vào góc phòng, còn cẩn thận đóng cửa lại. Đắc ý cười nói:

- Hôm nay có việc vui vẻ, còn rất vui. Đầu tiên chính là Tử Dịch gặp ta không có chạy, hơn nữa còn đứng sau ta chơi mặt chược.

Tần Tiêu cười khổ:

- Người còn chưa hết hi vọng sao? Đã nạp Thái Tử Phi đấy.

- Hết hy vọng cùng ưa thích là hai chuyện khác nhau, được không? Ta bỏ ý niệm nạp nàng làm phi rồi, cũng không nói ta không thích nàng.

Lý Trọng Tuấn khoát khoát tay:

- Tử Dịch nói với ta, chỉ cần không nói tới chuyện tình yêu gì đó thì cùng đánh mặt chược làm bằng hữu nàng không có ý kiến. Tốt rồi, chuyện này không nói trước. Một chuyện khác mới thật cao hứng!

- Chuyện gì thế? Trong lục he thái sao?

- Lục he thái, cái gì đó?

Lý Trọng Tuấn buồn bực nhìn Tần Tiêu vài lần, nói ra:

- Ta nghĩ ra biện pháp tốt trừng trị Lý Khỏa Nhi rồi!

Tần Tiêu cười nói:

- Không đến mức a! Tại sao giống như con nit đang phá vậy, còn vụng trộm trừng trị người ta!

Lý Trọng Tuấn hừ lạnh một tiếng:

- Đúng là tiểu tiện nhân, không trừng trị thì nàng khó tiêu tâm trạng của ta, quản thủ đoạn của nàng là gì. Người biết không, tiểu tiện nhân này tuổi tuy nhỏ, nhưng lại rất thâm đáng! Trừ Võ Súng Huấn là tiểu bạch kiểm ra, còn dưỡng vài thủ hạ, trong ngày không quay về phủ của mình, ở trong hoàng cung dâm loạn! Ngay cả ngự y Mã Tần Khách, đầu bếp Dương Quân, đều vì nịnh nọt Khỏa Nhi, tài trí không được nhưng được hưởng không ít lộc. Ta đã nghĩ ra biện pháp trừng trị bọn này.

Tần Tiêu ác hàn trong lòng: Lý Khỏa Nhi này quả nhiên là dâm phụ ah!

Lý Trọng Tuấn hạ giọng cười trộm nói:

- Ta làm ra một ít phấn ngứa, trộn lẫn vào... Ha ha... Trong lúc bọn chúng quan hệ phải dùng hổ dầu. Hổ dầu có biết không? Chính là thứ cổ vũ dâm tính trong cung đình, bôi lên đồ vật của nam nhân, có thể trở nên thô to bền bỉ hơn, ha ha! Ta giày vò chết bọn chúng!

Tần Tiêu ác hàn trong lòng, nói:

- Chuyện này quá thiếu đạo đức! Phần ngứa ta biết rõ, ngứa tới mức muốn lột da ra ngoài. Đến lúc đó bọn họ chỗ đó không rách da mới lạ nha?

Gương mặt Lý Trọng Tuấn hớn hở cười to không ngớt:

- Ta muốn hiệu quả này! Ai bảo nàng dám đăng? Không dám đăng chẳng phải không có việc gì sao?

Tần Tiêu tưởng tượng tình cảnh bộ phận sinh dục của đám người kia, trong lòng nổi da gà:

- Ô ơ, quá ác tâm, chuyện này người cũng nghĩ ra. Nhưng ta nói những chuyện này là đồ chơi con nít, ám chiêu này phải đùa chết người đấy. Chọc vào ta nha, hừ, hừ hừ!

Lý Trọng Tuấn lập tức hứng thú:

- Người có biện pháp? nguồn

Tần Tiêu cười gian:

- Hình như là có, trước kia có học TV”

- TV là thứ quý gì?

- Ah, là tên của một quyển sách.

Tần Tiêu tùy tiện qua loa cho qua việc, nói:

- Trước tiên ta hỏi người, Khỏa Nhi có sợ quỷ thần không?”

- Quỷ thần?

Lý Trọng Tuấn hơi nhú mày, nói:

- Con bé này không tin thần phật, nhưng lại sợ quỷ.

Thanks

361. Chương 363: Đùa Giỡn Vô Địch

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 363: Đùa Giỡn Vô Địch

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

- Hơn nữa là phi thường sợ, thường thường gọi Vu sư thầy cúng tới nhà trừ tà cho nàng.

- Vậy là dễ xử lý rồi.

Tần Tiêu cười âm hiểm.

- Điện hạ đưa lỗ tai tới đây, ta cho người biết nên làm cái gì...

Lý Trọng Tuấn lặng lẽ nghe Tần Tiêu nói, cười hắc hắc quái dị.

- Ý kiến hay, ý kiến hay! Chuyện này đã ghiền nha! Ha ha, Tần huynh đệ, không nghĩ tới đầu óc của người lại xấu như vậy! Chưa nói việc này cần người xử lý giúp ta.

- Không phải chứ!

Tần Tiêu vội vàng nói:

- Loại chuyện này người phải làm rồi, nếu ta nhúng tay, vậy liên lụy cửu tộc! Ta không dám.
- Sợ cái bướm á!

Lý Trọng Tuấn lại vung tay, nói:

- Trời sập xuống ta đỡ lấy. Lại nói chuyện này thiếu thân thủ của người làm sao hoàn thành? Yên tâm, chỉ cần người làm chuyện này, chuyện khác giao cho ta.

Tần Tiêu liên tục lùi bước:

- Đừng đừng, người đừng hại ta. Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa. Vạn nhất bị phát hiện, ta chết chắc!
- Vậy người làm hay không làm?

Sắc mặt Lý Trọng Tuấn nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn hù dọa Tần Tiêu.

- Ta cũng mặc kệ, chủ ý này là người nghĩ ra, đến lúc đó bị phát hiện ta sẽ vạch trần là do Tần Tiêu dạy ta! Móa!
- Âm hiểm!

Tần Tiêu oán hận mắng một tiếng, lập tức bắt đầu dĩ cưỡi nói:

- Tính toán, ta xem như sợ người. Làm thì làm, ha ha, cả ngày nhàn rỗi không có việc gì nên phải tìm chút chuyện cần làm! Lại nói ta cũng nhịn không ít, ta sớm muốn âm nòng ta rồi!

Lý Trọng Tuấn vui mừng quá đổi:

- Vậy được! Người nói đi, lúc nào?

Tần Tiêu cười hắc hắc:

- Nếu không ta thấy đêm nay nhé? Ta đi tìm mấy huynh đệ tin được vào đây, người phụ trách bố trí tròng cảnh. Nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng lòi đuôi!

Lý Trọng Tuấn tiên tới bên người Tần Tiêu, cười vô cùng dâm dăng.

- Người cứ yên tâm đi, hắc hắc! Lần này không cho nàng ăn đau khổ thì ta cũng không phải là thái tử Đại Đường!

Trong lòng Tần Tiêu dở khóc dở cười: còn thái tử Đại Đường nữa chứ, người không biết xấu hổ nói ra... Nhưng mà ta cũng giống vậy a.

Giờ Tý đã đến, gió lạnh từng cơn.

Có câu là “Nguyệt hắc phong cao dạ (thích hợp làm chuyện xấu), giết người cướp của”. Tần Tiêu hiện tại có cảm giác mình chính là tiểu tặc! Ẩn vào trong hoàng cung làm chút chuyện xấu xa.

Thời điểm vừa vào đêm xe ngựa của Lý Trọng Tuấn đưa hắn vào trong cung Thái Cực tiến vào Thái Minh Cung Đan Phượng môn. Sau đó Tần Tiêu thừa dịp bốn bề vắng lặng, phi thân nhảy xuống xe ngựa, một đường ẩn nấp vào Tuyên Huy điện. Lý Khảo Nhi ý vào mình được sủng ái, thường thường nghỉ đêm trong hoàng cung, Tuyên Huy điện chính là nơi nàng ăn chơi dâm dăng điểm.

Tần Tiêu núp trong bóng tối, nhìn thấy nhiều đội Vũ Lâm Vệ đi qua, trong nội tâm tính toán thời gian. Hắn là lão bản bắc nha nên những Vũ Lâm Vệ qua lại hắn rõ như lòng bàn tay. Chỉ cần giờ Tý vừa qua thì trạm gác sẽ đổi lượt. Hơn nữa Lý Khảo Nhi có lệnh cho dù là Vũ Lâm Vệ tuần tra cũng phải cách Tuyên Huy điện một trăm bước (chừng 150 m) bên ngoài có người nghe thấy âm thanh dâm dăng rất mất mặt!

Thời gian không sai biệt lắm! Vũ Lâm Vệ dần dần thưa thớt. Tần Tiêu lấy một thanh mã tấu, gậy nhẹ mở cửa tiến vào trong, rơi xuống đất lặng yên im ắng, cửa sổ không tổn hao gì.

Trong nội tâm Tần Tiêu đắc ý cười: tông sư thủy tổ đặc chủng của Đại Đường không phải nói chơi!

Vuốt góc tường, tránh thoát mấy thái giám cùng nha hoàn buồn ngủ, rốt cuộc Tần Tiêu cũng tìm được phòng ngủ của Lý Khỏa Nhi. Bên trong quả nhiên có âm thanh dâm đãng truyền ra. Lý Khỏa Nhi thở gấp, đang cùng hai nam nhân chơi song long hí phượng.

Tần Tiêu gầy nhẹ cửa sổ giấy! Nhìn qua mặt giường gấm, Lý Khỏa Nhi trần truồng lộ ra toàn vẹn, giống như con chó cái nằm sấp ngửa bốn chân ột nam nhân dùng sức đập mạnh vào từ phía sau, còn nam nhân ở trước mặt đưa tiểu đệ cho nàng ta mút liếm như kẹo đường.

Tần Tiêu âm thầm cả kinh: khá lắm! Còn chơi 3P đấy! Hai nam nhân kia nhìn thấy chỉ là vô danh tiểu tốt Mã Tần Khách cùng Dương Quân lớn lên xem như rắn chắc đẹp trai. Lại là ngựa giống sức sinh như Trương Xương Tông, dựa vào việc làm trai lơ (đĩ đực) kiếm cơm.

Cũng không lâu lắm, bên trong có âm thanh gấm nhẹ vang lên, Lý Khỏa Nhi ngậm nga một tiếng. Ngay sau đó thở gấp tức giận mắng:

- Phế vật vô dụng, mới chèo chống trong chốc lát! Đi, đem hổ dẫu bơi lên. Người, người cũng bơi lên.

Tần Tiêu nghe được trong nội tâm tức cười mãnh liệt: bơi đi. Lập tức sẽ thoải mái ngắt trời đứt.

Trong phòng, 3P đại chiến tiếp tục. Hai mãnh nam bơi hổ dẫu vào thì đem Lý Khỏa Nhi giày vò rên rỉ liên tục. Thật vất vả yên tĩnh lại, Tần Tiêu lại nhìn vào trong thấy ba người đang ôm nhau thở dốc hồng hộc. Một nam nhân trong đó nói:

- Quái tai, vì sao ngựa ngáy khó nhin như vậy?

Dứt lời thò tay cầm tiểu đệ nhìn.

Lý Khỏa Nhi dâm đãng vỗ tiểu đệ của hắn, cười nói:

- Như thế nào, ngại chơi không chán sao. Nếu không thì tiếp tục! Ồ ơ, ta cũng bắt đầu ngứa rồi! Người tiện nhân kia, có phải ở ngoài chơi nữ nhân không sạch sẽ gây bệnh hoa liễu không? Xem ta thiến người đây!

Nam nhân kia kêu oan:

- Nào có! Từ khi phụng dưỡng công chúa thì tiểu nhân không thềm nhìn nữ nhân nào khác, ngay cả thê thiếp trong nhà còn không chạm vào. Công chúa tha mạng ah. . . Ah, ngứa quá! Ta đi lấy nước rửa!

Tần Tiêu hết sức nhin không cười to, nhẹ nhàng xoay người lên xà ngang. Về sau ba người phân biệt dùng nước ấm rửa, cảm giác giống như đỡ hơn, lăm vào ngủ say.

Tần Tiêu từ trên xà ngang thả người xuống. Lấy ra một ống trúc chọc vào trong phòng, thổi một làn khói mê, trong nội tâm cười trộm nói: đây chính là Hình Trường Phong tổng hợp ‘sở trường bách gia’ độc môn bí chế thành, các người phải ngủ tới sáng mai mới tỉnh!

Sau một lát! Tần Tiêu đẩy cửa đi vào phòng, nhìn qua ba người đang ôm nhau ngủ, cảm giận thầm nghĩ: Khỏa Nhi ah Khỏa Nhi, người đừng trách tỷ phụ hèn hạ vô sỉ tâm ngoan thủ lạt! Không giáo huấn người một chút người còn không biết trời cao đất rộng. Xem mặt mũi của Tiên Nhi ta dùng chăn bông bao người lại, đừng để chết cồng bên ngoài.

Việc này không nên chậm trễ, Tần Tiêu cầm lấy cái chăn bày nhầy kia. Đem Khỏa Nhi và hai nam nhân kia lôi đi! Mỗi người còn cầm tiểu đệ không buông ra!

Tần Tiêu đem Lý Khỏa Nhi gói kỹ trong chăn. Lại nhảy ra ngoài cửa sổ, học con chuột kêu xèo...xèo vài tiếng! Lý Trọng Tuấn lái xe ngựa tới. Tần Tiêu lưng công Lý Khỏa Nhi mang lên xe. Lý Trọng Tuấn vui mừng quá đỗi, vạch trần chăn nhìn thấy mặt của Lý Khỏa Nhi. Không nhin được muốn tát tay, Tần Tiêu giữ chặt hắn lại. Lý Trọng Tuấn miễn cưỡng nhin xuống, gọi đánh xe rời đi.

Người của Đan Phượng môn Vũ Lâm Vệ thấy xe thái tử đi tới, đứng nghiêm cung kính thái tử, xe ngựa thông suốt đi thẳng vào đông cung, chạy vào sâu trong hậu viện.

Lý Trọng Tuấn cười nói:

- Đến đến, dừng lại. Cảnh tượng này làm ra phí một thời gian bố trí đấy. Mang người vào!

Tần Tiêu lưng công Lý Khảo Nhi xuống xe, trình trọng dặn dò:

- Ta có việc cần nói trước, không thể làm quá mức!

Thanks

362. Chương 364: Đùa Giỡn Vô Định (2)

Chương 364: Đùa giỡn vô định (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Nhiều lắm là cho phép đánh bằng roi, cũng chỉ có thể đánh đòn!

Lý Trọng Tuấn cười trộm hắc hắc:

- Biết rõ biết rõ, mau vào đi thôi.

Dứt lời liền dẫn Tần Tiêu đi vào trong mật thất.

Tần Tiêu đi vào trong xem xét, thiếu chút nữa giật mình cả kinh, cả gian phòng bố trí thành bộ dáng Hình đường, phán tích cao cao tại thượng, trên vách tường có dây xích treo ở trên, móc sắt, quỳ đầu đao các loại dụng cụ giết người. Trong nội đường đốt một đồng lửa, trên lửa có đỉnh đồng lớn, bên trong có dầu đang sôi ừng ực, bốn phía có vết máu rơi lả tả, đầu người cùng phần còn lại của chân tay cụt.

Ngay cửa ra vào còn có ‘ngưu đầu’, ‘mã diện’, diện mục dữ tợn khủng bố, một thân lông dài, thiếu chút nữa làm Tần Tiêu hù ngã. Đầu trâu mặt ngựa cười ha hả, nói:

- Tướng quân, là chúng ta đây, Diêm Trân, Vạn Lôi! Quần áo này không tệ, toàn bộ là da trâu bò chính tông đấy! Mặt nạ này cũng là đầu trâu làm thành.

Tần Tiêu cười nói:

- Không tệ! Rất hù dọa người. Diêm Vương lão gia đâu?

- Ta đang ở đây!

Bên cạnh có một âm thanh quỷ khóc thần sầu vang lên, lập tức một quái vật khổng lồ nhảy ra.

Tần Tiêu nhin không được cười rộ lên:

- Không tệ không tệ, giả thành Diêm la vương rất giống. Lý Tự Nghiệp ah, cái mặt đen của ngươi hiện giờ rất có công dụng, trang điểm thành diêm vương không cần bôi mặt.

- Ta đã dùng nước mực bôi quanh vành mắt đấy. Hắc hắc!

Lý Trọng Tuấn không thể chờ đợi được kêu lên:

- Được rồi! Nhanh chuẩn bị đi. Tần Tiêu, hai chúng ta giả trang thành Hắc Bạch Vô Thường, đây là trang phục và đạo cụ.

Tần Tiêu cười trộm một hồi. Thay đổi trang phục và đạo cụ, trên mặt bôi một tầng nước sơn trắng, bờ môi cùng ánh mắt thì nhuộm thành màu đỏ, cầm trong tay một cây hồn côn. Cắn đầu lưỡi dài nhuộm đầy máu vào miệng, đảo mắt nhìn qua Lý Trọng Tuấn, làm gì còn nhận ra ai chứ! Toàn thân một mảnh đen kịt, cầm trong tay một khóa sắt thật dài, quả thực là giống Hắc Bạch Vô Thường!

Tần Tiêu kinh nghi nói:

- Những đầu người và máu tươi này là giả sao?

Hắc Vô Thường Lý Trọng Tuấn khoát khoát tay:

- Giả giả, thật vất vả mới làm đạo cụ đây, máu là máu trâu. Chúng ta chuẩn bị cho tốt. Thổi tắt đèn đi, huynh đệ học tiếng quỷ kêu. Bạch Vô Thường lão huynh, người mau làm người ta tỉnh lại.

Công đường có mười tiểu quỷ lập tức A... A... Kêu gào, thật giống tiếng quỷ khóc.

Lờ mờ, thê lương, khủng bố, huyết tinh, tràng cảnh hiệu quả tốt lắm!

Tần Tiêu lấy một ít phấn hoa hòa vào trong nước. Niết miệng của Lý Khỏa Nhi đổ vào, sau đó véo véo người của nàng, Lý Khỏa Nhi nhẹ nhàng nhúc nhích, Tần Tiêu lập tức nhảy đến trước công đường, cùng Lý Trọng Tuấn đứng bên cạnh Lý Tự Nghiệp.

Đầu trâu mặt ngựa sớm đã đem cổ tay chân Lý Khỏa Nhi xích lại, thấy nàng vừa tỉnh lại, run rung khóa sắt trong tay, âm thanh ‘ rầm rầm ’ vang lớn, Lý Khỏa Nhi sợ tới mức cả kinh ngẩng đầu lên, đầu trâu mặt ngựa đang cong eo đè xuống, Lý Khỏa Nhi hoảng hốt thét lên, lập tức lùi lại:

- Người. . . Các người là người nào! Cứu mạng nha!

Đầu trâu mặt ngựa trầm giọng nói:

- Người ngay cả chúng ta cũng không nhận ra? Nơi này là địa ngục! Người vừa mới bị câu hồn sứ giả bắt đi, hiện tại đang khai đường thăm vấn người.

Quan tòa Lý Tự Nghiệp vỗ kinh mộc, trầm giọng quát:

- Dưới đài là người phương nào. Hãy xưng tên ra!

Lý Khỏa Nhi sợ tới mức toàn thân phát run kêu to:

- Cứu mạng ah! Cứu mạng ah!

Đầu bò cầm lấy roi trúc quát vào miệng của nàng:

- Còn dám quỷ kêu quỷ hô, gào thét trước công đường Âm Ti, ném vào trong chảo dầu!

Lý Khỏa Nhi lập tức im miệng, sợ hãi co đầu nhìn qua máu tươi, hài cốt, đầu người bị tiểu quỷ đóng đinh trên tường. Đầu trâu mặt ngựa, Hắc Bạch Vô Thường Diêm la vương!

- Oa oa! Thực là địa ngục! Diêm Vương lão gia, ta còn trẻ như vậy, tại sao lại bắt ta, có tính nhầm không!

Mọi người thấy thế thì buồn cười, nhưng đều cố nén. Lý Tự Nghiệp vỗ kinh mộc:

- Bản diêm vương tự mình hạ chỉ, gọi Hắc Bạch Vô Thường bắt người tới! Người là ác phụ, tại dương gian làm chuyện xấu bất tận, còn không Put Em Up)! Nói cho rõ ràng, có lẽ bản diêm vương sẽ xử nhẹ, đem người ném vào trong A Tỳ địa ngục chịu hình năm trăm năm.

Lý Khỏa Nhi sợ tới mức toàn thân co lại:

- Đã xử lý nhẹ còn ném tới A Tỳ địa ngục thụ hình năm trăm năm. Còn xử nặng thì thế nào?

Lý Tự Nghiệp giả bộ tức giận:

- Diêm phụ lớn mật, còn dám chất vấn bản diêm vương! Nếu xử lý theo trọng hình thì ném người vào trong chảo dầu, nấu mười năm tám năm, nhận hết nỗi khổ trong chảo dầu, nhưng cũng không vì thế mà xong! Sau đó chặt bỏ tay chân của người, ném tới núi đao biển lửa cho người chậm rãi bò lên, lại đến A Tỳ địa ngục nhận hình tám trăm năm!

Lý Khỏa Nhi sợ tới mức mắt trợn trắng, ngất đi.

Tần Tiêu đứng ở một bên nhìn qua hành động tinh xảo của Lý Tự Nghiệp, thiếu chút nữa cười lên, lúc này thấy Lý Khỏa Nhi té xỉu, tiến lên vài bước bấm lên vài huyệt vị của nàng, Lý Khỏa Nhi lại tỉnh lại.

Bên cạnh có một tiểu quỷ hét lên:

- Diêm vương tha mạng ah! Ta mới bị đóng đinh ba trăm năm, cái đinh này hòa cùng xương cốt của ta rồi, ngài tạm tha ta đi!

- Ta so với ngươi còn thảm hơn! Ngươi còn có tay có chân, ta ngay cả chân tay cũng không có, nhìn xem đồng hài cốt kia, gần nhất chính là tay chân của ta, A... A....

Đám tiểu quỷ liên tục gào khóc thảm thiết, cũng không có uống phí tâm huyết dạy bảo của Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn, những người này đều là tử sĩ Tả Vệ Suất theo chân Tần Tiêu vào sinh ra tử, hiện tại là thủ hạ của Lý Tự Nghiệp, gọi bọn họ đi chết cũng không nhú mày, huống chi là giả thành ma quỷ.

Lý Tự Nghiệp vỗ kinh mộc:

- Còn không mau Put Em Up! Còn dám kéo dài đầu trâu mặt ngựa, nôi chảo hầu hạ!

- Ah!

Lý Khỏa Nhi hoảng hốt thét lên, bóc lấy tấm chăn ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, kinh hoảng nói ra:

- Tiểu nữ... Tiểu nữ có tội! Tiểu nữ không tôn thần phật, chưa bao giờ dâng hương thần phật.

Lý Tự Nghiệp tiếp tục quát lớn:

- Nếu nhiều nhất chỉ giảm hai năm dương thọ của ngươi thôi! Còn không mau đem chuyện xấu của ngươi trên dương gian khai ra, toàn bộ thành thật nói ra.

Lý Khỏa Nhi sợ hãi lắc đầu:

- Không có. . . Không có!

- Không thành thật một chút?

Lý Tự Nghiệp giận dữ, ném một đường ký xuống đất:

- Đầu trâu mặt ngựa, đánh cho ta.

Đầu trâu mặt ngựa hét lớn một tiếng:

- Vâng!

Run xiềng xích xóc Lý Khỏa Nhi lên chần, cầm trúc bản đánh vào mông trắng của nàng.

Điền Trân cùng Vạn Lô cũng sớm nhìn Lý Khỏa Nhi này không vừa mắt, lúc này không có chút hạ thủ lưu tình, “Ba ba ba” đánh sáu bảy mươi cây, Lý Khỏa Nhi đau đến mức kêu to oa oa, không ngớt lời kêu tha mạng.

Bên bàn trong nội tâm Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn cũng giải hận, nhịn xuống không cười ra, còn không nói lời nào. Bởi vì giọng của hai người Lý Khỏa Nhi rất quen thuộc, sợ bị nàng nhận ra.

363. Chương 365: Lý Khỏa Nhi Bạo

Chương 365: Lý Khỏa Nhi bạo

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Tự Nghiệp vung tay lên:

- Ngừng! Lý Khỏa Nhi, bản diêm vương cuối cùng hỏi ngươi một lần, ngươi phạm tội gì, chính mình khai hay không khai? Ngươi cho rằng bản diêm vương cái gì cũng không biết sao? Ta đang tự cấp cho ngươi cơ hội, chính ngươi không quý trọng! Cũng được, chẳng muốn lãng phí thời gian với phạm phụ nhỏ nhoi như ngươi. Đầu trâu mặt ngựa, ném vào chảo dầu cho ta!

Lý Khỏa Nhi bị sợ hồn bất phụ thể, cuống quýt hét lớn:

- Ta khai, ta khai!

Vì vậy phán quan bí thư Phạm Thức Đức xuất hiện, cũng giả thành bộ dáng quỷ hồn, cầm giấy bút đem lời của Lý Khỏa Nhi ghi chép lại. Nào là chiếm ruộng đất của dân, bán quan bán tước, dâm loạn hậu cung, xem mạng người như cỏ rác vãn...vãn, đợi một týt, có vô số tội trạng. Phạm Thức Đức đều nhớ rõ ràng, đầu trâu mặt ngựa bắt lấy Lý Khỏa Nhi đang hoảng sợ, làm cho nàng đồng ý ấn dấu tay.

Lý Khỏa Nhi lúc này đã sớm sợ hãi co rút lại một chỗ, ngay cả khóc cũng không dám khóc, vùi đầu vào trong chăn.

Lý Tự Nghiệp vụng trộm quay đầu thấp giọng nói:

- Còn chơi không?

Hắc Vô Thường Lý Trọng Tuấn tiến đến bên tai của hắn, nói:

- Lại đánh năm mươi đại bản.

Lý Tự Nghiệp đang chuẩn bị vỗ bàn hạ lệnh, Tần Tiêu vội vàng tiến lên nói bên tai của hắn:

- Tính toán, năm mươi đại bản nàng không chịu nổi, đừng đùa tới mức tai nạn chết người.

Lý Trọng Tuấn nhìn qua cũng giải hận, có chút gật gật đầu.

Tần Tiêu mang theo đầu lưỡi thật dài lung la lung lay đi tới bên cạnh Lý Khỏa Nhi, thổi một luồng khói mê, Lý Khỏa Nhi lại mơ màng ngủ đi.

Giờ Tỵ hai khắc, giờ lành, phía tây bắc, nghi hừng binh xuất chinh.

Đường Hưu Cảnh càng già càng dẻo dai, trở mình lên ngựa, nhìn qua Lý Trọng Tuấn cùng Tần Tiêu chấp tay nói:

- Thái tử điện hạ, Tần tướng quân, lão phu đi. Nhị vị bảo trọng.

Hai người chấp tay hoàn lễ:

- Đường đại nhân bảo trọng, sớm ca khúc khải hoàn!

Ba vạn Tả Vệ phủ binh, hạo hạo đang đi về phía tây, tinh kỳ che trời, quân dung run run.

Lý Trọng Tuấn nhìn qua bóng lưng của Đường Hưu Cảnh, nhếch miệng cười cười:

- Lão hồ ly, tránh cũng thật nhanh.

Tần Tiêu cười nói:

- Khó có được người bảy mươi tuổi còn ra sức vì nước, thái tử gia, người đừng nói xấu sau lưng người ta chứ. Nói không chừng tây bắc thật sự có đánh nhau thì sao? Cho dù dân tộc Thổ Phiên không đến tìm phiền toái, người Đột Quyết cũng an phận sao?

Lý Trọng Tuấn gật gật đầu:

- Có khả năng... Lần trước Trương Dịch Chi không phải còn theo chân bọn họ cầu kết sao? Việc này bị vạch trần, người Đột Quyết không chừng chó cùng rứt giậu đấy, chúng ta tranh thủ thời gian hồi cung thôi.

- Làm gì vậy?

Lý Trọng Tuấn cười mờ ám:

- Xem náo nhiệt ah! Lý Khỏa Nhi có lẽ sắp tỉnh rồi, nhìn xem sẽ chọn ra trò hay gì.

Tần Tiêu cười nói:

- Vậy còn không nhanh? Bỏ qua trò hay thì còn gì là thú vị chứ.

Hai người cười âm hiểm quay người lên ngựa, mang theo mấy trăm kỵ binh nghi thức quay về, hướng về hoàng thành mà đi.

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn sau khi làm xong chuyện hoàng đế an bài thì đem nhân mã đưa đến trường viện dàn xếp, chuẩn bị tiến cung báo cáo công tác, thừa cơ nhìn xem Lý Khỏa Nhi gây náo nhiệt. Hai người vừa chạy tới trường viện thì tiểu thái giám Cao Lực Sĩ chạy ào tới, nhìn qua Tần Tiêu cúi đầu bái:

- Ai da, Tần tướng quân lão tổ tông, tiểu nhân cuối cùng cũng tìm được ngài! Bệ hạ triệu kiến ngày gấp!

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Chuyện gì mà vội vã như vậy? Ta vừa mới mang theo nghi thức binh ra ngoài, cùng thái tử tiến đưa Đường đại nhân xuất chinh.

Cao Lực Sĩ nhìn qua Lý Trọng Tuấn bên cạnh, khẩn trương thấp giọng nói ra:

- Thái tử cũng không phải là người ngoài, tiểu nhân trước hết nói cho nhị vị nghe: hôm qua ban đêm trong nội cung có chuyện ma quái! An Nhạc công chúa bị quỷ đánh một đêm, hiện tại đang ở trong Tuyên Huy điện làm âm lên! Bệ hạ muốn Tần tướng quân tranh thủ thời gian đi xem xem, triệu tập Vạn Kỵ bảo hộ thật chặt. Tướng quân, ngài cũng nhanh chóng tới Tuyên Huy điện đi, bệ hạ cùng hoàng hậu đang ở chỗ đó!

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn liếc nhau, ngầm hiểu lẫn nhau cười thầm trong lòng. Tần Tiêu phát phát tay:

- Lập tức đi ngay.

Sau đó còn cố làm ra vẻ mang theo hai tiểu tốt trong đội lễ binh. Bảo bọn họ đi tới bắc nha truyền lệnh thay mình, nổi trống tụ tập.

Sau đó hai người đều lên ngựa, vỗ mông ngựa chạy nhanh tới Tuyên Huy điện.

Bên ngoài Tuyên Huy điện sớm có Thiên Ngưu Vệ của hoàng đế thiếp thân canh gác, trong ngoài ba tầng, vây kín không chỗ hở. Hai người tới trước điện bị ngăn cản không thể tiến lên, còn phải vào trong báo cáo. Sau một chút Thiên Ngưu Vệ đi vào báo cáo chạy ra nói:

- Thái tử điện hạ. Tần tướng quân, bệ hạ tuyên nhị vị tiến vào điện.

Trong lòng hai người đồng thời thầm nghĩ: thời khắc kích động nhân tâm tới rồi!

Tiến vào đại điện, hai đội Thiên Ngưu Vệ đứng kín đem gian phòng của Lý Khỏa Nhi vây như ống nước. Hai người xa xa chỉ nghe thấy Lý Khỏa Nhi la to trong phòng:

- Ah Diêm vương gia gia! Ta cũng không dám nữa, tha mạng!

- Đầu bò đại ca, mã diện thúc thúc, đừng đánh ta, tha ta đi!

- YAA.A.A.. Nha nha! Các người là lũ tiểu quỷ, cách xa ta một chút.

- Cứu mạng ah! Ta không nên bị bỏ vào vạc dầu, cũng không lên núi đao biển lửa!

Tần Tiêu nhìn Lý Trọng Tuấn thấp giọng nói:

- Không phải bị điên chứ?

Lý Trọng Tuấn tà ác cười nói:

- Điên mới tốt!

Hai người từ bên ngoài đi vào còn chưa kịp thỉnh an khách sáo, chợt nghe bên trong kêu lên:

- Đứng đó làm gì, nhanh tiến vào, đóng cửa lại.

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn đi vào trong phòng, chỉ thấy Lý Hiên đang dốc sức liều mạng ôm chặt lấy Lý Khỏa Nhi, Vi hậu ở phía sau gấp tới đỡ mặt lên.

Lý Trọng Tuấn cũng làm ra vẻ kinh hoàng, chạy đến trước giật hoàng đế cùng hoàng hậu:

- Phụ hoàng, mẫu hậu, muội muội đây là. . .

Vi hậu hừ lạnh một tiếng. Phiền muộn nói ra:

- Đều do cung điện này xui xẻo! Tối hôm qua có chuyện ma quái! Xem Khỏa Nhi tuổi còn trẻ, sợ thành bộ dạng này!

Lý Hiển dùng tay ra hiệu, bảo Vi hậu đi tới giữ Lý Khỏa Nhi, đi đến bên người Tần Tiêu, ngữ khí ngưng trọng nói ra:

- Sợ là thời điểm bái tế thiên địa có chút sơ sẩy. Thần minh quỷ quái tức giận, giận lây sang Khỏa Nhi. Tần tướng quân, người rất quen thuộc Dịch công, thường xuyên nghe nói hẳn hiểu được cách thăm tra quỷ thần, phán Âm Ti, không biết người có học được tuyệt kỹ này không?

Tần Tiêu mờ mịt lắc đầu:

- Cái này... Bệ hạ thứ tội! Ân sư năm đó cũng không có truyền thụ môn kỹ thuật này cho thần. Ân sư từng nói, muốn thăm quỷ thần, phán Âm Ti, cần phải có tuệ căn trời sinh và Âm Dương Nhân. Thần không có phúc khí này, vì vậy không có học được.

Kỳ thật trong nội tâm đã sớm cười rộ lên: cái gì thăm quỷ thần, phán Âm Ti, chỉ là thuật lừa dối lòng người mà thôi! Lợi dụng tâm lý thờ phụng thần linh của các người chế tạo một ít hào khí đánh bại phòng tuyến tâm lý con người, để thăm tù xử án.

Lý Hiển thở dài một tiếng:

- Đã như vậy cũng không có biện pháp tốt, đành phải thỉnh cao tăng hộ quốc Thiên Vương Tự tới làm pháp sự.

364. Chương 366: Lý Khỏa Nhi Bạo (2)

Chương 366: Lý Khỏa Nhi bạo (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Tần Tiêu, ngay hôm nay Vạn Kỳ tướng sĩ đóng giữ bảo vệ An Nhạc công chúa, nửa bước không được rời đi. Người an bài một chút.

Tần Tiêu chấp chấp tay:

- Thần tuân chỉ.

Lý Hiển hơi dừng một chút:

- Còn nữa, chuyện hôm nay không thể truyền ra ngoài. Cũng chỉ có người là tâm phúc mới được tuyên vào đây, có biết không?

Tần Tiêu cung kính trả lời:

- Thần hiểu rõ, đa tạ bệ hạ tín nhiệm.

Lúc này Lý Trọng Tuấn đã sớm tới bên giường, đem Lý Khỏa Nhi ôm thật chặt vào trong ngực, còn ‘trìu mến’ vỗ lưng của nàng:

- Muội muội đừng sợ, có ca ở đây ma quỷ quái gì cũng không dám khi phụ người.

Lý Khỏa Nhi đầu tóc rối bời, một bộ quần áo cũng mặc loạn thất bát tao, xem ra bọn người Lý Hiễn mặc lên cho nàng. Lúc này ánh mắt si ngốc nhìn qua Lý Trọng Tuấn, miệng cười toét, lập tức lại kinh giãy ra khỏi ngực của Lý Trọng Tuấn, chỉ vào Lý Trọng Tuấn:

- Người... Người là Vô Thường! Bạch vô thường? Hắc Vô Thường! Ah! Vô Thường gia gia, không nên bắt ta!

Đột nhiên nội tâm Tần Tiêu nhảy mạnh, nói:

- Không thể nào? Chuyện này cũng nhận ra?

Rất rõ ràng Lý Trọng Tuấn cũng sợ tới mức bắn người, sau đó chỉ vào mặt của mình:

- Muội muội, người nhìn rõ ràng đi, ta là tam ca nha! Tam ca? Không phải Vô Thường! Muội muội đừng sợ, ca ca là thiên binh thiên tướng, đến bảo hộ muội!

Lý Hiễn nhìn qua cảnh này, lại thở dài một hơi:

- Rốt cuộc cũng hiểu được chút chuyện. Khỏa Nhi thường xuyên vô lễ trêu chọc tam lang, tam lang lại bảo hộ muội muội. Khó được!

Trong nội tâm Tần Tiêu cười to: đúng vậy a đúng vậy a, hẳn chỉ ‘cố’ bảo vệ muội muội, dụng tâm thật tinh diệu, không biết có nhiều ‘khó được’!

Vi hậu cũng từ bên giường đi lên. Mặt ủ mảy chau:

- Bệ hạ, đừng nói những lời vô dụng này, người nên nghĩ biện pháp đi.

Lý Hiễn buông tay:

- Ta có biện pháp nào! Chuyện quỷ thần cũng không phải ta đủ khả năng!

Vi hậu khinh thường lườm Lý Hiễn, sau đó nhìn qua Tần Tiêu:

- Tần tướng quân, người từ trước tới giờ tức trí đa mưu, còn có biện pháp tốt gì?

Con mắt Tần Tiêu xoay chuyển, trả lời:

- Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, thần cho rằng công chúa điện hạ. Sợ là bị kinh hãi quá độ, cho nên gọi là ‘thất tâm điên’. Nếu tìm được người hiểu thuật số thì giải ách gọi hồn về.

Trong nội tâm thầm nghĩ: đây là đùa giỡn sao, nhất định phải làm đủ phần diễn tới cùng. Lúc trước giả quỷ, sau đó giả ách. Không chê vào đâu được!

Mặt của Vi hậu sâu thẳm:

- Nhắc tới chuyện ma quái, cũng có chút tà môn. Không ngờ chuyện như vậy lại làm tổn thương Khỏa Nhi. Chớ không phải là... Khỏa Nhi quả thực bị đưa đến Âm Ti một chuyến thật sao?

Toàn thân Lý Hiễn khê run rẩy:

- Không thể nào? Người đi Âm Ti còn quay về sao?

- Người biết cái gì!

Vi hậu cũng không để ý có người ngoài ở đây, liền răn dạy Lý Hiễn:

- Cố gắng, Diêm vương gia người ta thấy nàng là công chúa, còn bán mặt mũi ột thiên tử như người sao? Nên nhanh chóng tìm thuật sĩ về đây đi, thỉnh cao tăng cầu siêu! Cái Tuyên Huy điện này không thể ở được nữa. Mau chóng mời Vu sư thuật sĩ đến nhảy đại thần kính quỷ đi, sau đó phong bế nơi này. Dựa vào ý tứ của ta, sớm không có chuyện này rồi. Ta đã nói là hủy nơi này đi xây lại, chẳng phải được rồi sao!

Tần Tiêu nghe xong, trong nội tâm thầm nghĩ: không thể nào? Đại Minh cung có bao nhiêu cung điện, đều phải hủy đi trùng kiến lại, chuyện này phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực, đúng là ngu ngốc, người điên rồi phải không? Đại Đường là giàu có. Cũng không thể lãng phí làm ầu được! Vì vậy vội vàng nói:

- Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, quý thần chiếm giữ trong nội cung, sẽ không ở trong điện, mà là ẩn dưới đất. Cho dù đem hoàng cung hủy thành đất bằng cũng đuổi không đi. Theo ngu kiến của thần, nên nhẩy đại thần cùng cầu siêu là tốt, có lẽ có thể cảm hóa quỷ thần thỉnh bọn họ rời đi.

Vi hậu nháy mắt vài cái nhìn qua Tần Tiêu một hồi, có chút gật gật đầu:

- Lời này ngược có vài phần đạo lý. Chỉ có điều cái Tuyên Huy điện này không thể cho Khỏa Nhi ở lại được. Tần tướng quân, người lập tức mang Vạn Kỳ tướng sĩ, đem Khỏa Nhi đưa tới tẩm cung của ta. Về sau ngày đêm hộ vệ, mười hai canh giờ không thể thiếu người, hiểu chưa?

Tần Tiêu chấp tay đồng ý, trong nội tâm mắng: hoàng đế chưa phân phó, người mò mẫn vào làm gì? Đúng là gà mái sáng sớm đã phát bệnh?

Bên kia Lý Khỏa Nhi co rúm người vào một góc, cực độ sợ hãi trừng to mắt nhìn qua Lý Trọng Tuấn, Lý Trọng Tuấn thì tận tình khuyên bảo Lý Khỏa Nhi, nói liên miên cần nhẫn:

- Khi còn bé người dãi dầm, nhiều lần tiểu ra ướt quần áo của ca ca nhớ không? Còn nữa, lần trước tại Phòng Châu, người cầm trâm ngọc của mẫu thân ta đi ra ngoài đối kẻo hồ lô, ca ca cũng không có mặt báo người, còn bị đánh oán mấy cái vào bàn tay; còn nữa, có một lần người rơi xuống khe nước, cũng là ca ca kéo người lên, kết quả lên bờ quần áo người còn nhiều hơn mấy con cá chạch, những chuyện này người còn nhớ không?

Lý Khỏa Nhi mờ mịt lắc đầu, đột nhiên khàn giọng hô:

- Oa oa oa! Không nên bắt ta! Ta còn trẻ, ta không muốn chết!

Lý Hiển đi đến bên người Lý Trọng Tuấn, tâm tình trầm trọng vỗ vỗ bả vai hắn:

- Tính toán, tam lang. Muội muội người không tỉnh được. Hay là thỉnh thuật sĩ cao tăng tới thì hơn. Khó có được tấm lòng yêu mến của người.

Lý Trọng Tuấn cũng thở dài đứng dậy, khoe mắt còn có hai giọt nước mắt:

- Muội muội số khổ...

Tần Tiêu thật sự là dở khóc dở cười, trong nội tâm mắng: Lý Trọng Tuấn, người đúng là tiện nhân mà, đại gian nhân ah! Thiên tài diễn xuất, quả thực có hi vọng khiêu chiến giải Oscar đấy!

Lý Trọng Tuấn vừa mới đứng lên, đột nhiên Lý Khỏa Nhi lại từ góc giường chui ra kéo tay áo của Lý Trọng Tuấn, cười ngây ngô hắc hắc:

- Hảo ca ca, mau tới đây! Người ta còn chưa đủ đâu! Lại đến đây, người không phải nói muốn cho ta dục tiên dục tử sao?

Tần Tiêu lập tức há hốc mồm: xem ra bị điên rồi cũng không quên thói dâm dăng a!

Lý Trọng Tuấn cũng cực kỳ xấu hổ vung tay áo lên, tránh xa như tránh ôn thần.

Sắc mặt của Vi hậu căng ra, miễn cưỡng bình tĩnh tâm thần, làm làm bộ dáng ung dung đoan chính:

- Bọn người đều lui xuống trước đi. Công chúa tín khẩu diên ngữ, không thể truyền ra ngoài. Nếu không trọng phạt không tha!

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn chấp tay đồng ý, lui ra ngoài.

Đi ra ngoài điện Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn nắm tay nhau, sau đó cùng cười rộ lên.

Lý Trọng Tuấn thở dài một hơi:

- Mẹ kiếp, đã ghiền ah! Người đừng nhìn ta, mẫu thân của nàng không phải mẫu thân của ta. Cái này cũng là học của Lý Tự Nghiệp quê mùa kia đấy.

Tần Tiêu cười nói:

- Điện hạ, chúng ta có làm quá không?

- Không có đâu.

Lý Trọng Tuấn cười to:

- Dựa vào tính tình của ta, ngày hôm qua tốt xấu gì cũng phải chém một tay của nàng ta. Đây cũng là thiên ý có biết không, làm cho nàng đánh không thể đánh, mắng không thể mắng, tiểu tiện nhân diện rồi. Xem nàng còn lấy cái gì hung hăng càn quấy!

365. Chương 365

Chương 367: Hôn lễ công chúa

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Một nha đầu ngốc, được sủng ái quá nên không biết gì sao? Còn muốn làm hoàng nữ, ta nhổ vào! Đi chết!

Tần Tiêu cười hắc hắc một hồi:

- Nếu chân tướng của việc này để cho Tiên Nhi biết rõ, không biết nàng có cảm tưởng gì?

Lý Trọng Tuấn ngạc nhiên sững sờ:

- Người sẽ không ngu xuẩn nói cho nàng biết chứ?

- Đương nhiên không có! Cho dù là phu thê cũng phải có chút bí mật chứ.

- Gian nhân! Gian nhân!

Lý Trọng Tuấn cười ha hả véo Tần Tiêu.

Tần Tiêu né tránh:

- Tốt, không hồ đồ với người. Ta còn phải đi bắc nha điểm binh đấy, đến bảo hộ công chúa diện hạ ‘ số khổ ’ an toàn.

- Ân, đi thôi!

Lý Trọng Tuấn cố làm ra vẻ vung tay lên:

- Tần tướng quân, mọi người của ta xin nhờ người! Điều hết binh tướng tranh thủ thời gian hồi phủ!

Tần Tiêu cười vài tiếng, cười ngựa đi tới bắc nha. Trong nội tâm thầm nghĩ: nếu như Lý Khỏa Nhi thật sự bị điên rồi, cũng xem như là biện pháp tốt. Lại không thấy giết người thấy máu, cũng không có náo ra cái gì binh biến phiền toái. Xem ra Lý Hiển cực kỳ tín nhiệm ta, ngay cả loại chuyện này cũng không kiêng kỵ ta biết rõ. Nhưng mà Vi hậu kia không đặt Lý Hiển vào trong mắt nha, khiển trách hoàng đế như con của mình.

Đáng thương cho con rùa đen Lý Hiển bệ hạ đội nón xanh, lúc nào ta phải nghĩ biện pháp, thay hắn làm Vi hậu điên luôn. Chỉ sợ nàng là mẫu hồ ly đã thấy các mặt xã hội, không giống như Lý Khỏa Nhi trẻ người non dạ không biết gì!

Phủ của Tần Tiêu buổi tối hôm nay đúng là náo nhiệt, tiểu lâu tinh xảo bị giầy vò nhiều lắm, đành phải sử dụng Tây Khóa Viện của Thượng Quan Uyển Nhi, cũng thu thập tốt một phen, tay áo vũ nhẹ thì tiếng lao xao vang lên, đồng thời, chơi mặt chược vui vẻ như ăn tết.

Trừ Lý Long Cơ cùng Lý Trọng Tuấn là hai khách quen, Lý Tự Nghiệp, Phạm Thúc Đức, Vạn Lôi, Điền Trân cũng tới, lúc này bày một bàn mặt chược, mời đến đã bày trò ca múa, rượu ngon thịt ngon bày đầy cả bàn.

Tâm tình của Lý Trọng Tuấn vô cùng tốt, tiện tay đánh ra một con bát đồng.

Lý Tiên Huệ cười hì hì kêu lên:

- Ta gạch!

Lý Trọng Tuấn thì cười càng sáng lạng:

- Gạch a gạch a, cẩn thận gạch thì bị nã pháo đấy!

Lý Tiên Huệ nín thở, tập trung tinh thần, đưa tay sờ niết bài một hồi, niết tới mức ngón cái trắng bệch, lập tức mặt mày hớn hở:

- Điện hạ lại nã pháo ah! Con pháo thật lớn.

Dứt lời đã ngã bài, ‘ bá ’ một tiếng toàn bộ bàn bài đã đứng lên, sau đó chỉnh tề ngã bài.

Lý Trọng Tuấn cùng ngồi cùng bàn với Mặc Y, Lý Long Cơ đồng thời há hốc mồm:

- Ta kháo! Thuần một sắc ứng hòa, chỉ cần thái tử đánh ra một quân là cả ván bàn được quyết định, chúng ta cũng bị người hại chết rồi!

Lý Long Tuấn cười ngây ngô, nói:

- Không có gì, không có gì, ta thua còn nhiều hơn các người! Tiên Nhi người thật độc, biết rõ vận may đánh bạc của ta hôm nay quá kém, cầm lấy đi! Tâm tình của ta hôm nay không kém, thua tiền cũng vui vẻ.

Lý Tiên Huệ cười hì hì lấy tiền:

- Cảm ơn nhị vị điện hạ á! Mặc Y, chúng ta tiếp tục nỗ lực, thắng nhiều tiền thì năm nay sống khá giả!

Tần Tiêu ở bên cạnh vỗ tay, nói:

- Lợi hại, lợi hại! Tiên Nhi đúng là đồ thần. Tất cả đều thuận lý thành chương, tiện tay sờ lên bài gì cũng biết, so với sư phụ như ta còn lợi hại hơn. Nhị vị điện hạ. Nếu thua sạch thì cứ tìm ta mượn a, không cần khách khí, tiền lãi sẽ tiện nghi lắm.

Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ đồng thời quát lên:

- Cút!

Tần Tiêu cười ha hả cười nói:

- Cút ngay, ta cùng bọn người Lý Tự Nghiệp uống rượu xem ca múa dù sao chơi mệt chược không có phần của ta. Tử Dịch, người cũng đừng có đứng ngây ngốc ở đó, đi cùng ta.

Tử Dịch lắc đầu:

- Ta mới không đi! Một đám nữ nhân vắn vẹo bờ mông thì có gì mà xem, còn có đại tinh tinh Lý Tự Nghiệp kia thì ta không dám uống rượu với hắn. Ta xem mệt chược là được rồi.

Tần Tiêu lúc này mới nhớ tới, lần trước tại Sở Tiên sơn trang làm sinh nhật cho Lý Tiên Huệ thì Tử Dịch cùng Lý Tự Nghiệp đựng rượu ăn thiệt thối lớn, say một ngày một đêm mới tỉnh lại. Vì vậy cũng không gọi nàng, tự mình chạy tới chánh đường, cùng Lý Tự Nghiệp uống rượu.

Lý Tự Nghiệp rót một chén rượu cho Tần Tiêu, cười nói:

- Tướng quân, ta có thể theo người lẫn lộn là phúc khí của ta. Thật đúng là hoài niệm thời gian lúc trước! Mỗi ngày cùng một chỗ, chuyện gì cũng không cần làm. Hiện tại rất tốt, mỗi ngày phải làm việc với bảy khỉ Đông Cung Tả Vệ Suất.

Phạm Thức Đức ở bên cạnh nói tiếp:

- Hắc dẫn, Tả Vệ Suất hiện giờ chính là chiêu bài của Hoàng Gia Vệ Suất đấy. Người cũng đừng có làm mất thanh danh của tướng quân đấy.

Điền Trân cùng Vạn Lôi bên cạnh lập tức cười rộ lên:

- Hắc dẫn? Không thể ngờ Lý tướng quân còn có danh hiệu như vậy ah, thật sự có ý tứ a!

Lý Tự Nghiệp lập tức tức giận véo Phạm Thúc Đức:

- Lão toan hủ, người dám lộ tên hiệu của ta, ta liều với người.

Phạm Thúc Đức cười ha hả tránh qua một bên:

- Tần tướng quân cứu mạng!

Tần Tiêu cười đỡ Lý Tự Nghiệp, giơ chén rượu lên, sau đó nói:

- Tần Tiêu ta có mấy hảo huynh đệ như các người, thật sự không uống cuộc đời này. Mất thấy sắp tới lễ mừng năm mới, triều đình cũng cho nghỉ, mọi người có tính toán gì không?

Vạn Lô bây giờ là Vạn Kỳ phó sứ, gần đây tiếp xúc với Tần Tiêu tương đối nhiều lần, ngược lại lẫn lộn theo Tần Tiêu cũng quen thuộc, nói trước:

- Ta không có kế hoạch gì, triều đình nghỉ, đoán chừng chỉ có những đại thần tam phẩm như tướng quân mới được nghỉ lâu nhất. Chúng ta chỉ là tiểu quan, tối đa có thể nghỉ ngơi một hai ngày là không tệ. Cho nên ta cũng không có ý định quay về quê quán ở Giang Nam Kinh Châu.

Lý Tự Nghiệp cùng Điền Trân cũng nói:

- Chúng ta cũng thế.”

Tần Tiêu vỗ tay một cái:

- Đã như vậy, các vị huynh đệ cùng tới nhà của ta đi, nhiều người cũng náo nhiệt một ít, chủ ý này thế nào?

Lý Tự Nghiệp lập tức nhảy dựng lên, nói:

- Wow! Đang lo không có chỗ nào để ăn năm mới! Ta còn chưa có thê tử, mà nương của ta ở Quan Tây không thể tiếp tới đây, xem ra lẫn lộn ở phủ tướng quân là tốt rồi.

Phạm Thúc Đức cười ha hả, nói:

- Ta ngược lại có vợ trẻ, tại Trường An cũng có chỗ ở. Nhưng các vị đã tới đây thì ta cũng không thể mất hứng, cùng người nhà đoàn viên thì ở phủ tướng quân còn náo nhiệt hơn nhiều.

Điền Trân cùng Vạn Lô cũng vui mừng nói:

- Tướng quân, đến lúc đó có lẽ đem Hình Trường Phong cùng các tướng sĩ đặc chủng doanh gọi tới đây nha! Như vậy mới náo nhiệt! Những người chúng ta khổ huấn mấy tháng, thật sự có cảm tình với nhau đấy.

Tần Tiêu cười nói:

- Đi, cứ quyết định vậy đi! Đến lúc đó phải tới đây nha! Ta an bài một siêu phô đại yến mừng năm mới, mọi người gặp nhau. Thiên nam địa bắc cùng gom lại một chỗ, nhiều người thì náo nhiệt.

Lý Tự Nghiệp lặng lẽ tiến đến bên tai Tần Tiêu:

- Huynh đệ, chuyện tối qua có đặc sắc không? Thực con mẹ nó chơi tốt, lần sau có chơi nữa không? nguồn

366. Chương 368: Hôn Lễ Công Chúa (2)

Chương 368: Hôn lễ công chúa (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu vẽ mặt cười quái dị lắc đầu:

- Sợ là không cần. Nàng có khả năng bị điên rồi.

Lý Tự Nghiệp lập tức mặt mày hớn hở:

- Thật sự?

Tần Tiêu cũng cười:

- Quả nhiên!

Ba người khác cũng chạy tới:

- Tướng quân, nói nghe một chút.

Tần Tiêu vung tay lên, nhìn những người đang ca múa, nói:

- Bọn người lui xuống trước đi, đi tới hậu đường lĩnh thưởng. Sau đó lại bảo các người tới hiến nghệ.

Đợi những ca kỹ này đi rồi, Tần Tiêu hạ giọng nói ra:

- Việc này ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài! Buổi trưa hôm nay bệ hạ triệu ta vào Tuyên Huy điện...

Tần Tiêu đơn giản nói tóm tắt tình huống của Lý Khảo Nhi cho bọn người Lý Tự Nghiệp nghe, mọi người cùng cười ha hả, ngay cả Phạm Thúc Đức cũng ăn no thỏa mãn.

Tần Tiêu cười nói:

- Nhìn không ra các người rất xấu.

Phạm Thúc Đức cười nói:

- Tướng quân, người đừng chê cười chúng ta khó coi, nhiều người trêu cợt tiểu cô nương. Nhưng mà tiểu cô nương này quá đáng giận. Lại không có biện pháp làm gì được nàng ta. Tướng quân có chủ ý này quả nhiên là tính kế tuyệt diệu, vừa đúng! Nếu như nàng từ nay về sau điên rồi, triều đình thật sự ít đi một tai họa. Hơn nữa loại chuyện này còn làm như thẳng đường xử án, bắt người dựng hình còn đã ghien hơn, ha ha!

Lý Tự Nghiệp cười to:

- Xem đi, ngay cả lão toan hủ cũng khen ngợi! Ta cái khác không nói, chỉ quát một tiếng làm tiểu tiện nhân kia phát run, trong miệng thì gọi ta là Diêm vương gia gia nghe mà thoải mái!

Điền Trân Vạn Lôi cùng nói:

- Chúng ta quát mới thoải mái.

Đúng lúc này cách vách truyền tới tiếng hô của Lý Trọng Tuấn:

- Hòa, lão tử hòa! Đánh nửa đêm rốt cục cũng hòa vốn! A Man mau đưa tiền!

Tần Tiêu cười nói:

- Thái tử điện hạ mới có ý tứ, hôm nay vào trong Tuyên Huy điện diễn kịch mới có nghệ. Thật sự là tình huynh muội thâm thiết khiến người ta rơi lệ! Không thể ngờ thái tử không đi diễn kịch thật phí tài năng.

Mọi người cùng cười ha hả. Lý Trọng Tuấn từ bên cạnh chạy tới, vẻ mặt hiểu ý cười xấu xa:

- Huynh đệ cười đủ tiện a, có chuyện gì vui vẻ nói ra cho huynh đệ cùng vui nào?

Dứt lời thì nằm xuống nệm kế bên Tần Tiêu.

Tần Tiêu cười nói:

- Chúng ta đang đoán đại hôn công chúa vào ngày mai. Hẳn là tình huống chưa từng có, điện hạ có muốn đi xem một chút không?

Lý Trọng Tuấn uống một chén rượu, giả vờ giả vịt hoa chân múa tay vui sướng, cảm khái nói:

- Vậy khẳng định là đại yến vạn người rồi, ca múa rầm rộ, có thể so với đế vương, không người nào so được, đáng tiếc tân nương bị điên rồi!

Tất cả mọi người cùng cười rộ lên, Tần Tiêu vuốt vuốt chén rượu trong tay, xấu xa cười nói:

- Vậy thì cùng xem đi, đại hôn ngày mai chắc chắn rất đặc sắc đấy!

Ngày hôm sau trong thành Trường An lại rầm rộ. Tất cả cửa hàng đều phủ lụa màu, ngay cả cây cối cũng có tơ lụa quấn quanh, trong thành Trường An mấy chục vạn dân, tất cả đều mặc áo đỏ hỉ phục. Đập vào mắt chính là biển màu hồng trong thành Trường An, đúng là kỳ cảnh trăm năm khó gặp.

Tần Tiêu nón trụ vàng áo bào hồng, cưỡi ngựa vàng suất lĩnh một vạn tướng sĩ Vạn Kỳ theo lễ nghi tổng xuất Lý Khỏa Nhi cùng Võ Sùng Huấn ra khỏi hoàng thành, mang Lý Khỏa Nhi đi tới trạch phủ mới.

Đường cái Chu Tước rộng hơn trăm mét, lúc này đứng đầy người, vền vền chỉ chừa một lối đi ở giữa cho đội lễ nghi đi qua. Tần Tiêu dẫn mấy người đi phía trước mở đường, đại đội chậm rãi đi qua Thông Hóa Môn.

Tần Tiêu đi ở đằng trước, ngược lại so với tân lang tân nương giấu trong xe còn được chú ý nhiều hơn. Đến mức vạn dân bái ngã xuống đất, bởi vì hắn quá chói mắt.

Trên mặt của Tần Tiêu tươi cười tới mức cơ mặt chết lặng rồi, trong nội tâm rầu rĩ thầm nghĩ: vốn còn muốn xem trò hay, không nghĩ tới Vi hậu an bài một nha hoàn trùm đầu thế thân, thay thế Lý Khỏa Nhi hoàn thành hôn lễ này, đây là một chiêu tránh chê cười a. Nhưng cũng được, công chúa mất mặt thì triều đình cũng không sáng sủa gì, loại chuyện này sẽ truyền lưu tới hậu đại, còn không bằng Tần Tiêu ta là người khởi xướng?

Thật vất vả đem đoàn xe hộ tống tới gần Thông Hóa Môn, Tần Tiêu vừa nhìn qua phủ đệ của An Nhạc công chúa, thật sự không kém gì hoàng cung! Cho dù là diện tích hay cảnh trí đều xa hoa tới cực điểm. Đình đài lầu tạ, mái cong chỗ ở lớn, mười phần khí phái kinh người. Nô bộc thị nữ ở chỗ này đoán chừng ước chừng hơn ngàn người, thật sự quá khoa trương! Hơn nữa chỗ ở này có ghi biển lớn ‘ An Nhạc công chúa phủ ’ cũng không phải phò mã phủ, đây có thể thấy rõ Võ Sùng Huấn chỉ là tiểu bạch kiểm đi đực mà thôi, bị kéo đi ở rế.

Tần Tiêu nhìn qua trang viên vô cùng to lớn này, trong nội tâm cười lạnh: một nữ nhân điên thì có tư cách gì mà hưởng thụ? Ha ha!

Phò mã Võ Sùng Huấn vẻ mặt buồn khổ đem An Nhạc công chúa giả đưa vào trong nhà, sau đó đóng cửa không cho ai vào. Trong lòng Tần Tiêu bật cười: thằng này khẳng định ôm gối đầu khóc rồi? Còn tưởng rằng trèo được lên người phượng hoàng, không ngờ lại mang nữ nhân điên về nhà.

Tần Tiêu cũng lười lãng phí thời gian ở chỗ này, dù sao có Vạn Kỳ thủ vệ An Nhạc công chúa thì không cần hắn lao tâm ở nơi này, thủ hạ Vạn Lôi sẽ ột ít thiên tướng làm thay. Vì vậy khoan thai tự đắc cưỡi ngựa chuẩn bị tùy tiện lác lư một hồi rồi tiến cung tham gia tiệc cưới của công chúa.

Vừa ra khỏi phủ An Nhạc công chúa không được vài bước, đằng sau có một người cưỡi ngựa đuổi theo. Tần Tiêu không biết người này, nhưng mà từ cách ăn mặc có thể thấy được đây là thành viên của Thiên Ngưu Vệ bên cạnh hoàng đế.

Tần Tiêu dừng ngựa lại, nhìn qua người tới, hỏi:

- Người đuổi theo ta làm gì, có việc gì thế?

Người tới vội vàng xoay người xuống ngựa quỳ gối trước ngựa của Tần Tiêu:

- Đại Đô Đốc thứ tội! Tiểu nhân từ trước vô cùng ngưỡng mộ Đại Đô Đốc, hôm nay nhìn thấy vì vậy bất chấp nhiều việc, thăm nghĩ tới đây gặp mặt Đại Đô Đốc.

- Ah, là như thế à.

Tần Tiêu hơi hột trả lời một câu, trong nội tâm thầm nghĩ: không thể ngờ ta còn có rất nhiều Fans hâm mộ đấy, Thiên Ngưu Vệ cũng có.

- Người tên là gì, quan cư chức gì?

Tần Tiêu dò xét người nọ, tướng mạo thường thường, tuổi chừng hai mươi, mặt trắng không râu mất tam giác, hình thể không nhìn rõ tuy ăn mặc một thân chiến bào uy vũ của Thiên Ngưu Vệ, nhưng vẫn có thể nhìn ra hần hơi gầy gò.

Người tới nói:

- Tiểu nhân Lý Lâm Phủ, hiện giữ chức Trục Thường trong Thiên Ngưu Vệ, là thân huân thị vị của cung đình hoàng gia.

Lý Lâm Phủ?

Trong nội tâm Tần Tiêu cả kinh nói: thằng trước mặt lại là gian tướng nổi danh Đại Đường thậm chí là lịch sử Trung Quốc, Lý Lâm Phủ? Thằng này chính là gian tặc, Đại Đường từ thịnh chuyển suy, hẳn chính là kẻ nổi loạn làm đảo điên triều chính! Wow, người không ngờ tìm tới trước mặt của ta, cũng đừng nghĩ có cơ hội gây họa gì cho Đại Đường, xem ta chơi chết người thế nào!

Tần Tiêu suy tư một hồi, nhàn nhạt nói ra:

- Vậy người tìm ta có việc không?

367. Chương 369: Lý Lâm Phủ Số Khổ

Chương 369: Lý Lâm Phủ số khổ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Lâm Phủ khấu đầu mấy cái, nói:

- Đại Đô Đốc, tiểu nhân không có mong muốn gì hơn, mong Đại Đô Đốc đem ta điều tới đông cung làm người hầu trong Tả Vệ Suất! Tả Vệ Suất là quân đội tốt nhất của hoàng thành, có thể làm tiểu tốt ở đó cuộc đời của tiểu nhân đủ rồi.

Trong lòng Tần Tiêu nói thầm: tốt cho Lý Lâm Phủ, rõ ràng biết rõ ta có quan hệ với thái tử, muốn mượn ta nhảy vào đông cung thừa cơ tiếp cận thái tử là hoàng đế tương lai. Tính toán này đúng a! Đáng tiếc vận khí của người lúc này quá kém rồi.

Tần Tiêu ra vẻ suy tư một hồi, vẻ mặt thiện ý mỉm cười:

- Nếu người có lòng như vậy, vậy được rồi. Ta hiện tại vừa vặn muốn đi đông cung, người có theo hay không.

Tần Tiêu sáng khoái đáp ứng làm cho Lý Lâm Phủ có chút kinh ngạc, không thể tin nổi ngẩng đầu nhìn qua Tần Tiêu, liên tục cúi xuống dập đầu, nói:

- Tiểu nhân đa tạ Đại Đô Đốc cất nhắc!

- Đúng lên đi, đi theo ta.

Tần Tiêu vỗ ngựa đi về phía trước, trong nội tâm thì buồn cười: cất nhắc? Nâng người lên, nâng người lên thì không có gì cả. Lý Lâm Phủ, quyết định sai lầm nhất trong đời này của người có lẽ chính là tới tìm Tần Tiêu.

Vốn đang muốn tìm Tần Tiêu làm chuyện tốt. Vô duyên vô cớ chui ra Lý Lâm Phủ rơi vào trong tay của hắn, thật đúng là trời xanh có mắt. truyện copy từ

Tần Tiêu cỡi ngựa đi lên phía trước, trong nội tâm âm thầm suy tư nói: Lý Lâm Phủ? Nếu trùng tên trùng họ cũng có khả năng. Trước kia xem TV không ít, cũng xem như hiểu được cuộc đời của thằng này không ít. Nhưng cho dù hắn tương lai không phải là gian tướng Lý Lâm Phủ, thằng trước mặt cũng không phải nhân vật tốt. Luồn cúi thúc ngựa a dua, xem xét thủ đoạn này đúng là buồn nôn mà.

Đến đông cung, Lý Tự Nghiệp đang bắt chéo chân sưởi ấm uống trà trong phủ Tả Vệ Suất, rất nhàn nhã. Thấy Tần Tiêu vào phủ thì cười hì hì đi ra nghênh đón:

- A ha ha ha, Đại Đô Đốc đến! Thật sự là khách quý ít gặp khách quý ít gặp, khó có được mà!

Một ít tướng sĩ Tả Vệ Suất khác cũng nhao nhao xúm lại chào hỏi Tần Tiêu.

Tần Tiêu đến nơi đây ngược lại có cảm giác thoải mái hơn ở bắc nha một chút, luôn luôn có cảm giác về nhà. Từ đại suất Lý Tự Nghiệp đến mỗi một binh lính bình thường đều thân mật với Tần Tiêu, cũng không giống đám người Vạn Kỳ cùng Vũ Lâm Vệ, làm bộ cung kính khách sáo.

Tần Tiêu vui tươi hơn hẳn nói vài câu với mọi người, mang theo Lý Lâm Phủ đi vào chỗ của Lý Tự Nghiệp.

Tần Tiêu nhìn Lý Lâm Phủ nói ra:

- Người đi tìm quan uyển nội giám Chung đại nhân, đem lý lịch của mình nói rõ, nói là ta bảo người tới đây. Nếu Lý tướng quân thỏa mãn sẽ thu người, Thiên Ngưu Vệ ta tùy tiện nói là được, đi đi.

Lý Lâm Phủ vui mừng lui ra ngoài, hấp tấp chạy đi báo danh.

Trong phủ chỉ còn lại hai người. Lý Tự Nghiệp cười ha hả rót cho Tần Tiêu một chén nước:

- Tần huynh đệ, hôm nay như cam lòng tới thăm ta sao? Vừa rồi là người nào trong Thiên Ngưu Vệ vậy?

Tần Tiêu cười cười:

- Một kẻ tìm đánh tên là Lý Lâm Phủ. Hắc dẫn, người này ta sẽ giao cho người. Về phần làm hấn thế nào thì làm, chỉ cần tạm thời không xảy ra tai nạn chết người, tùy người.

Lý Tự Nghiệp ngạc nhiên nói:

- Con khỉ này đắc tội người?

Tần Tiêu cười:

- Coi như vậy đi. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không cho hấn cơ hội thăng chức.

- Còn tấn chức cái rắm!

Lý Tự Nghiệp cười quái dị:

- Dám đắc tội hảo huynh đệ của ta, lão Lý còn có thể tha hấn? Ta cũng có ý kiến hay, ha ha!

- Nói nghe một chút?

Lý Tự Nghiệp vẻ mặt cười gian:

- Sáng hôm nay đang định đi vào đông cung Chiêm Sự phủ. Lúc nói chuyện phiếm với thái giám ta biết rõ một chuyện, trước đó không lâu không phải náo Thần Long chính biến sao, trong nội cung chết rất nhiều người nên thiếu nhân thủ, vì vậy trong đông cung điều đi rất nhiều, hiện tại đông cung đang thiếu thái giám. Vì vậy Chiêm Sự phủ đang chiêu nạp một đám tiểu thái giám, ngày sau dùng trong Đông Cung. Mà thái giám Chiêm Sự này ta có quen biết, chỉ cần ta nói một câu thì tên Lý Lâm Phủ kia sẽ bị miễn.

Tần Tiêu cười ha hả:

- Chuyện này không tốt lắm đâu? Người hai mươi tuổi còn miễn? Lại nói hấn tốt xấu gì cũng là Thiên Ngưu Vệ.

- Sợ trứng!

Lý Tự Nghiệp mặt mày hơn hẳn:

- Đến lúc đó không phải do hấn rồi, việc này người an tâm đi, giao cho ta xử lý.

Hai người tiến đến cười âm hiểm một hồi, Tần Tiêu nói ra:

- Trước không vội, ta nhìn lý lịch quan bằng của hấn trước đã, đừng miễn lầm người. Còn nữa, đến lúc đó miễn đi làm thái giám. Tốt nhất là sai hấn đi tới những nơi thân vương thất thế lưu vong, đừng lưu hấn lại đông cung. Biến mất khỏi Trường An là tốt nhất.

Lý Tự Nghiệp có chút giật mình:

- Ô huynh đệ, ta chưa nghe nói qua hắc đắc tội gì với người đâu. Mà gia hỏa Lý Lâm Phủ này đắc tội người không nhẹ sao? Nếu không ta dứt khoát băm hắc là được!

Tần Tiêu cười toe toét miệng, nói:

- Không có việc gì gì băm người sao? Người ta tìm tới ta cầu xuất thân, sao có thể giết chết được? Lại nói hiện tại đang là thời điểm đại xá thiên hạ đấy, phạm bao nhiêu tội cũng giảm một bậc, nếu như người giết người, không phải tự tìm phiền toái sao. Trước xử lý đã, sau đó tính sau.

Lý Tự Nghiệp vỗ tay, nói:

- Đi! Huynh đệ người nói thế nào thì thế nào đi.

Hai người thiên nam địa bắc nói mò một hồi, Lý Lâm Phủ chạy vào cung kính quỳ xuốngs đất, đem quan bằng lý lịch của mình giao cho Tần Tiêu.

Tần Tiêu cầm lý lịch nhìn qua, Lý Lâm Phủ, sinh ra ở Đại Đường Cao Tông năm Hoảng Đạo nguyên niên. Không có đi thi, là người của dòng họ Lý gia. Tầng tổ phụ của hắc là Lý Thúc Lương, chính là huynh đệ chú bác của Đại Đường khai quốc hoàng đế Lý Uyên. Cũng bởi vì có chút quan hệ họ hàng và huyết thống này. Một gia hỏa không học vấn không nghề nghiệp giỏi luồng cúi này sau Thần Long chính biến, không biết dùng thủ đoạn gì tiến vào cung, vừa mới lên Thiên Ngưu Thẳng Trường không tới mười ngày.

Trong lòng Tần Tiêu thầm nghĩ: chính là thằng này! Cái khác không biết, hắc xuất thân là tôn thất Lý gia tôn thất, trên TV đã từng nói rõ, thường thường đem quan hệ huyết thống này treo trên miệng. Được rồi Lý Lâm Phủ, người thăm.

Tần Tiêu đem quan bằng lý lịch của Lý Lâm Phủ giao cho Lý Tự Nghiệp, thập phần thiện ý cười cười:

- Lý Lâm Phủ, không thể ngờ người là người của Lý gia, lẽ ra đề bạt là được rồi. Từ hôm nay trở đi, người hãy theo Lý tướng quân a. Hảo hảo cố gắng, vì mưu cầu xuất thân ỉnh.

Lý Lâm Phủ vui mừng như bắt được vàng, dập đầu như băm tội:

- Đa tạ Đại Đô Đốc, đa tạ Lý tướng quân! Tiểu nhân nhất định thề sống chết thuận phục đô đốc cùng tướng quân, xông pha khỏi lửa muôn lần chết không chối từ!

Lý Tự Nghiệp nghiêng mắt nhìn qua Lý Lâm Phủ đang quỳ trên mặt đất, âm thanh kéo dài đùa nghịch nói:

- Nếu như Đại Đô Đốc đề bạt người, đây là phúc phận của người. Nhanh đi đổi khải giáp của Thiên Ngưu Vệ, hôm nay đi theo bổn tướng, có chuyện tốt sẽ chiếu cố người đầu tiên.

368. Chương 370: Lý Lâm Phủ Số Khổ (2)

Chương 370: Lý Lâm Phủ số khổ (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Nhưng mà Đại Đô Đốc cũng biết rõ, bổn tướng là người thô kệch, tính tình không phải quá tốt, người cần phải kiên nhẫn một chút. Đi, người đi đi.

- Dạ, dạ phải . .

Lý Lâm Phủ đứng dậy lui ra sau:

- Chớ nói là đánh chửi, dù tướng quân đem cái đầu của ta dọn nhà cũng không dám có nửa câu oán hận.

Tần Tiêu nhìn xem Lý Lâm Phủ bóng lưng, không khỏi cười nói:

- Trên bờ vai có đầu, tạm thời giữ lại cho người. Trước xử lý đầu nhỏ phía dưới đi. Hắc đản, chuyện này ta giao cho người.

- Yên tâm yên tâm, lão Lý ta cái khác không được, sửa trị người thì quá lành nghề.

Lý Tự Nghiệp cười nói:

- Đợi qua đợt này, tìm sai lầm của hần rồi mang đi là được.

Tần Tiêu cười một hồi, trong nội tâm suy nghĩ: đáng thương Lý Lâm Phủ, sao người mệnh khổ rơi vào trong tay của ta chứ? Kỳ thật người bây giờ còn chưa có làm cái gì xấu cả, giống như người vô tội vậy. Nhưng hiện giờ xem ra bánh xe lịch sử hiển nhiên không ngăn được. Ta mới mặc kệ bây giờ có giống lịch sử lúc trước không, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ta bây giờ thà rằng giết lầm một ngàn, không thể buông tha một người. Trước thiên người nói sau, ít nhất không cho người cơ hội làm Tể tướng, hắc! Còn có An Lộc Sơn, Sử Tư Minh nữa, tại sao còn chưa gặp qua?

Hơi qua một hồi, Tần Tiêu thấy thời gian không sai biệt lắm. Liền nhìn Lý Tự Nghiệp nói ra:

- Tiến cung đi dự tiệc thôi, thuận đi tìm thái tử. Thằng này hai ngày gần đây vô cùng vui sướng đấy.

- Đi, đi thôi!

Hai người tới điện Lâm Đức, đúng lúc gặp được Lý Trọng Tuấn đang chuẩn bị tiến cung. Thấy hai người đến đây, cũng lười bày trận thế, cười một ngựa kết bạn cùng đi tới điện Lâm Đức.

Ba người cỡi ngựa lắc lắc không nhanh không chậm đi tới, Lý Trọng Tuấn nói ra:

- Các người có biết không? Chuyện phản ngựa này hại thậm không ít người nha. Ha ha! Xem ra dĩ đức của tiểu tiện nhân Khảo Nhi còn không ít. Hơn nữa yêu phụ Vi hậu cũng xài chung dĩ đức, cùng thông dâm với Võ Tam Tư, cuối cùng ngay cả phụ hoàng cũng chọc vào, thật sự là hả giận. Đừng cho ta bắt được cơ hội, bằng không thì những gian nhân trừ phụ hoàng chết rất khó coi!

Tần Tiêu cười nói:

- Thái tử điện hạ, người quá nóng vội rồi. Tuy người bây giờ là thái tử, nhưng mà thực lực còn chưa đủ mạnh đâu. Nói tới Võ Tam Tư a, bây giờ mở Nghi Phủ, Ba Tư, Vị Tề tam công, môn sinh vây cánh có thể nói là trải rộng triều đình. Vốn tưởng rằng Vũ Hoàng thoái vị thì Võ Tam Tư sẽ biến mất, không nghĩ tới hần hiện tại còn hung hăng can quấy hơn trước kia.

Lý Trọng Tuấn hừ lạnh một tiếng:

- Có các người là đám huynh đệ này giúp đỡ ta, ta sợ cái gì!

Tần Tiêu cười khổ một hồi:

- Ta? Ta tính toán là cái gì. Mặt ngoài xem ra có danh tiếng, chấp chưởng hoàng thành cấm vệ và được hoàng đế tín nhiệm. Nhưng mà trên thực tế thì sao? Dù sao ta tuổi trẻ, trong triều không có căn cơ và thế lực. Một ít người biểu hiện khách sáo với ta, chuyện máu chốt sẽ không nghe ta. Mượn Thiên Kỵ cùng Vũ Lâm Vệ mà nói đi, có việc nhỏ thì sai sử được. Như xuất hiện đại sự thì có bao nhiêu người nghe ta hưởng ứng. Hoàng thành cấm vệ thì Thiên Ngưu Vệ chỉ nghe hoàng đế, Thiên Kỵ cùng Vũ Lâm Vệ ta không có uy tín. Vậy chỉ còn đông cung Lục Suất. Trong Lục Suất thì có thể đánh nhau chỉ có Tả Vệ Suất, bây giờ do Lý Tự Nghiệp thống lĩnh, cũng có mấy ngàn người nghe lệnh liêu mạng. Cho nên trên tay của ta tính toán hết, kết quả chỉ còn lại một Tả Vệ Suất. Mặt khác thì ta trong Binh Bộ Thị Lang không quen ai cả. Trước khi còn trông cậy vào Đường Hư Cảnh ở Binh Bộ, có thể đề điểm ta một chút, hiện tại thì tốt rồi, vị lão huynh này vỗ vỗ bờ hông đi An Tây, trong Binh Bộ không ai thèm nhìn ta một cái. Ta hiện tại chỉ là bọ biển, nhìn thì xinh đẹp, kỳ thật trong bụng chỉ là hư không.

Lý Trọng Tuấn có chút buồn bực gật gật đầu:

- Lại nói tiếp ta không phải như vậy sau, Đỉnh Lão Tảo trước kia bây giờ là Vũ Lâm Vệ Đại tướng quân, Lý Đa Tộ, Lý Thừa Huống, Độc Cô Hủy Chi, Sa Trá Trung Nghĩa những người kia trung tâm với ta như một. Về sau chỉ huy nam nha, dần dần không có thực quyền và thân tín. Hiện tại làm thái tử càng không có thực quyền. Cũng chỉ có Tần huynh đệ các người là ở bên cạnh ta, còn có đám người Lý Đa Tộ, có chuyện gì thì còn gọi được, nhưng mà so với mình trực tiếp chỉ huy thì không thoải mái. Càng đáng hận là, Vi hậu yêu phụ kia đúng là tận dụng mọi thứ, con mắt dò xét trong triều đình và quân đội, có ghế trống gì đều chiếm

cổ cho huynh đệ của mình. Ta nhiều lần đi tìm phụ vương và một ít lão thần nói chuyện, muốn an bài mấy người đi vào, nhưng đều chậm một bước. Đáng hận! Giang sơn Đại Đường ta là họ Lý người thì không làm chủ được, lại để cho nữ nhân khoa tay múa chân.

Tần Tiêu bắt đắc dĩ cười cười:

- Tính toán, điện hạ, tạm thời tin tưởng luôn luôn có một ngày trời quang mây tạnh, trước chịu đựng. Cũng không vì việc nhỏ mà hỏng đại sự.

Lý Trọng Tuấn thở dài một hơi:

- Biện pháp cũng không phải là không có, trừ phi thật sự có chiến tranh. Đến lúc đó ta đi tìm phụ hoàng xin làm nguyên soái trên danh nghĩa, lại tiến cử người lãnh binh xuất chinh, lấy được quân công nắm giữ thực quyền, đây là biện pháp hữu hiệu nhất.

- Chiến tranh?

Tần Tiêu cười khổ một hồi:

- Nếu vì mưu cầu danh lợi cho ta mà hy vọng có chiến tranh, ta thấy không được.

Lý Trọng Tuấn nhìn Tần Tiêu vài lần, có chút bực mình nói ra:

- Theo ta thấy thì Tần huynh đệ người tâm còn chưa đủ hung ác. Chiến tranh như thế nào? Người Đột Quyết không chiến tranh sẽ không biện pháp sống hay sao? Đại Đường ta không chiến tranh, ở đây là hiện thực! Nhất tướng công thành vạn cốt khô, những lời này từ xưa tới nay vô cùng rõ ràng. Muốn công thành danh toại thì phải giết người. Giết một, thực xin lỗi người là tội phạm giết người, nhẹ thì lưu vong nặng thì xoắn thủ. Người giết một ngàn thì người là anh hùng hào kiệt; giết được mấy vạn hơn mười vạn thì người là anh hùng dân tộc, rường cột nước nhà, không có người nào không phục người.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Những lời này thật sự không giả. Ý của ta là thái bình thịnh thế tốt hơn chiến tranh nhiều. Nhưng nếu có người khiêu khích thì không thể trốn tránh lui bước, đánh hấn lực thân không nhận ra hay là trăm thảo trừ căn là tốt nhất. Mượn Đột Quyết mà nói a, trước trước sau sau từ khi Đại Đường lập quốc tới nay, thái tông không ít lần đánh với Đột Quyết. Nhưng những đám này là tro tàn lại cháy. Đột Quyết diệt lại xuất hiện hậu Đột Quyết. Hiện tại A Sử Na Mặc Xuyết đúng là nhân vật, một người thống nhất đại thảo nguyên, lại cùng Đại Chu, Đại Đường đấu nhiều năm như vậy còn không lâm vào hạ phong. Cùng hấn và Đột Quyết đánh tới đánh lui, chẳng bằng nhất cổ tác khí dứt khoát diệt một lần.

“Ah” Lý Trọng Tuấn gật đầu nói:

- Ta hiểu ý của người. Người nói chiến tranh giết người không phải mục đích tốt, mà là thủ đoạn đúng không?

369. Chương 371: Nữ Hoàng Chết

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 371: Nữ Hoàng Chết

- Người nói đúng, Đột Quyết, dân tộc Thổ Phiên kể cả Tây Vực đám tiểu quốc hay Nam Man kia, luôn thay đổi thất thường, hôm nay tới triều cống hòa thân, ngày mai lại lật mặt phản bội, quả thực đáng ghét. Đợi đến lúc ta đăng cơ thì đừng nói, trước đem những quốc gia này tiêu diệt! Tần huynh đệ, đến lúc đó người chính là đại nguyên soái thống soái thiên hạ, Nam chinh bắc phạt đều giao cho người làm tốt.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Tiền đồ còn tươi sáng, nhưng mà khúc chiết phải ưu tiên trước mắt, Lý Khỏa Nhi này tỉnh chưa?

Lý Trọng Tuấn cười tà ác, nhếch miệng nói ra:

- Vậy thì dọa nàng ngắt đi!

Ở bên cạnh Lý Tự Nghiệp nghe xong cười ha hả:

- Đây không có vấn đề! Chuyện này giao cho ta đây tới xử lý.

Ba người cùng cười ha hả, Tần Tiêu nhớ tới chuyện Lý Lâm Phủ, nhìn Lý Trọng Tuấn nói ra:

- Có một gia hỏa tên là Lý Lâm Phủ, hôm nay ta nhét hắn vào đông cung, khả năng không lâu sẽ đem làm thái giám phục thị đông cung. Điện hạ người lưu tâm một chút, gian nịnh tiểu nhân, không thể cho hắn đắc thế, đừng cho hắn cơ hội gì.

- Chuyện này còn không đơn giản!

Lý Trọng Tuấn lạnh lùng cười cười:

- Chỉ cần hắn làm thái giám, vậy thì không khác gì trâu bò trong đông cung cả. Lúc nào nhớ tới một đao chém ngay tại chỗ, đánh rắm cũng không được.

Tiệc cưới của An Nhạc công chúa cũng là một việc đại khái. Khách mới một vạn hai ngàn người, khai mở hai ngàn bàn tiệc, ca múa phô trương đúng là lớn hơn thái tử lập phi. Nhưng mà Lý Trọng Tuấn lại biểu hiện cực kỳ ‘ rộng lượng ’, không có chút ghen ghét, lại làm cho đám sứ thần và thần tử khó hiểu. Bởi vì An Nhạc công chúa đang chờ đợi động phòng nên ‘ không tiện ’ đi ra đón khách, vì vậy Lý Trọng Tuấn làm ca ca mang theo Võ Sùng Huấn về mặt buồn khổ chiêu đãi khách mời, mời khách mới, cao hứng còn hơn cả việc mình lập phi ngày trước. Lý Hiến cùng Vi sau cũng là miễn cưỡng giả bộ vui cười như không có việc gì, thật vất vả mới chấm dứt yến hội.

Tần Tiêu cùng bọn người Lý Tự Nghiệp âm thầm buồn cười, khẩu vị rất tốt, sơn hào hải vị bày đầy bàn cũng bị quét sạch, giống như ác thú hàng lâm.

Vào lúc ban đêm Tần Tiêu tự mình suất lĩnh Vũ Lâm Vệ, nghiêm mật gác Tuyên Huy điện, lúc này nghe một đám đầu trọc tụng kinh niệm Phật tới nửa đêm, sau đó lại có mấy Vu sư y y nha nha nhảy đại thần. Trong nội tâm Tần Tiêu vui vẻ: chỉ để ý thôi, ta xem như xem náo nhiệt. Các người muốn khu quỷ thần kỳ thật ở ngay trước mặt đây, là một đám người sống giả thần giả quỷ!

Về phần tình huống Lý Khỏa Nhi thì Vạn Lôi cũng thường xuyên báo lại, nói là ‘ ngẫu nhiên ’ nghe được trong chỗ của An Nhạc công chúa có âm thanh đồ vật rơi vỡ, còn có hai lần nhìn thấy Lý Khỏa Nhi cởi sạch quần áo thiếu chút nữa chạy ra ngoài, may mắn mấy thị nữ ôm lại.

Đến nửa đêm Lý Đa Tạc cũng tới Tuyên Huy điện nhận ca, Tần Tiêu cười ngựa huyết sáo quay về nhà, trong nội tâm thầm nghĩ: vốn chỉ muốn diệt khí diễm hung hăng càn quấy của Lý Khỏa Nhi, không nghĩ tới chó ngáp phải ruồi làm cho nàng điên. Vậy cũng tốt, trên triều đình cũng ít đi phiền toái, quá thoải mái.

Vui thích về đến nhà. Nhìn thấy Lý Tiên Huệ đang chờ đợi, Tần Tiêu ôm nàng xoay vào vòng. Làm Lý Tiên Huệ sợ hãi, sau đó lại cười khanh khách:

- Người mấy ngày nay làm sao vậy, vui vẻ như vậy?

- Vui vẻ không được sao?

Tần Tiêu nhẹ nhàng vuốt tóc của Lý Tiên Huệ, trong nội tâm thì âm thầm cười nói: cũng không có đại sự gì, chỉ đem muối tử của người... Ai nha. Ta thật sự xin lỗi Tiên Nhi thiệt lương a. Hắc hắc!

Lý Tiên Huệ lời kéo cánh tay Tần Tiêu đi vào nhà tắm:

- Người vui vẻ, ta cũng vui vẻ, đương nhiên tốt! Mấy ngày nữa là lễ mừng năm mới, người nói đến lúc đó sẽ có ba bốn mươi người tới đây ăn mừng năm mới, cảm tình rất tốt! Ta lại an bài đám đầu bếp, bảo bọn họ chuẩn bị dụng cụ đi.

- Vất vả người rồi..., hảo lão bà.

Tần Tiêu hôn lên hai má lạnh buốt của Lý Tiên Huệ một cái, nói:

- Rất lạnh sao? Cùng nhau tắm đi! Tắm nước nóng rất ấm nha, ta đi lấy vật kia trước!

- Đừng có hồ đồ!

Lý Tiên Huệ vội vàng ngượng ngừng ngăn hãm lại:

- Làm gì có chuyện hoang đường như vậy, trong nhà tắm làm sao...

Hai người đang tình ý đậm đặc, đột nhiên cánh cửa phủ viện có người gõ mạnh. Tần Tiêu phiến muộn như mây:

- Đây là ai thế, hơn nửa đêm phá cửa làm người ta buồn phiền. Chẳng lẽ lại là thái tử điện hạ?

Đi ra ngoài cửa, nhìn kỹ vài lần không biết.

- Người ai vậy?

Tần Tiêu có chút cảm tức hỏi.

Người tới quỳ đến ở trước cửa:

- Đại Đô Đốc thứ tội! Tiểu nhân là người trong hoàng cung Thiên Ngưu Vệ tới báo tin, phụng lệnh của bệ hạ đến đây báo tin cho Đại Đô Đốc.

- Báo tin?

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Bệ hạ nói chuyện không phải là thánh chỉ sao. Có chuyện gì người bắt đầu nói đi.

Người tới đứng dậy:

- Một khắc trước bệ hạ vừa mới nhận được tin nhanh từ Lạc Dương, Thánh hoàng. . . Thánh hoàng bệ hạ giờ Dậu ngày hôm qua đã long ngự quy thiên ở Thượng Dung cung tại Lạc Dương!

- Ah!

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ đồng thời kinh hô lên:

- Thật?

Bây giờ là nửa đêm giờ Sửu, giờ Dậu hôm qua không phải là lúc trước sao?

Người tới trịnh trọng nói ý của bệ hạ.

- Vốn ngày mai sẽ được nghỉ, nhưng xảy ra đại sự thế này thì tảo triều ngày mai quan viên ngoài ngũ phẩm không được phép nghỉ, cùng đi tới dự lễ tang của thánh hoàng. Đại Đô Đốc, tiểu nhân nói xong rồi, cáo từ.

Tần Tiêu có chút ngây ngốc khoát khoát tay:

- Đi thôi, ta biết rõ.

Sau đó đóng cửa lại.

Lý Tiên Huệ vẻ mặt bi thương nhìn qua Tần Tiêu, thì thào nói ra:

- Hoàng đế nãi nãi. . . Cứ như vậy, đi?

Tần Tiêu ôm Lý Tiên Huệ vào trong ngực, vỗ lưng của nàng, nói:

- Đừng thương tâm, người chắc chắn sẽ có hôm nay. Ta tin tưởng hoàng đế nãi nãi đi rất an tâm. Mấy ngày hôm trước chúng ta không phải đã đi thăm rồi sao? Nàng nói với ta rất nhiều. Kỳ thật nàng hiện tại đã nghỉ thông suốt, không có oán hận cùng di hận...

Lý Tiên Huệ tựa vào trong ngực của Tần Tiêu, nhẹ nhàng gật gật đầu, nước mắt chảy xuống.

Tần Tiêu khẽ thở dài một cái, vịn Lý Tiên Huệ đi vào trong phòng, trong nội tâm cũng cảm khái ngàn vạn: ngần ngừ một năm ta từ bình dân biến thành Tam phẩm Đại tướng quân, tốc độ lên chức ngay cả hoàng tử vương công còn nhanh hơn, tất cả đều do Võ Tắc Thiên ban tặng. Nhưng mà bây giờ nàng lại ra đi? Thiên cổ đế vương chỉ có nữ hoàng duy nhất, ngày hôm qua còn uy nghiêm ngồi trên bệ rồng, chỉ điểm giang sơn, đảo mắt đã yên ắng ra đi trong Thượng Dương cung giá lạnh, đúng vào lúc đứa con Lý Hiển cử hành hôn lễ cho ái nữ An Nhạc công chúa. Đây đúng là châm chọc! Hơn một vạn người cùng ăn uống vui vẻ, Nữ Hoàng lại lặng lẽ ra đi trên giường bệnh, cảm giác tánh mạng của mình đi tới nơi cuối cùng, thẳng đến khi tim ngừng đập và hô hấp dừng lại...

Nghe Lý Tiên Huệ khóc ròng, trong nội tâm của Tần Tiêu cũng có đau đớn.

370. Chương 372: Nữ Hoàng Chết (2)

Chương 372: Nữ hoàng chết (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trước mắt hiển hiện ra giọng nói và nụ cười của Võ Tắc Thiên, trong đầu thì còn nhớ những câu nói của nàng. Có lẽ đối với rất nhiều người mà nói Võ Tắc Thiên là yêu phụ tâm ngoan thủ lạt, nhưng đối với ta mà nói lại không thể hận nàng. Kỳ thật chính thức hiểu nữ hoàng có bao nhiêu người?

Phát sinh chuyện như vậy không thể nghỉ ngơi được rồi. Tần Tiêu đem Lý Tiên Huệ đưa vào phòng ngủ, thấy nàng đã khóc con mắt sưng đỏ, dấu nước mắt trên mặt chảy dài làm người ta thương tiếc.

Tần Tiêu vỗ vai của nàng, nói:

- Được rồi, Tiên Nhi. Đừng khóc. Hoàng đế nãi nãi ra đi nói không chừng mà nói lại vui vẻ, chuyện này với nàng mà nói là giải thoát.

Lý Tiên Huệ hai mắt đầm lệ nhìn qua Tần Tiêu:

- Lão công... Ta muốn đi tế bái hoàng đế nãi nãi, tham dự tang lễ của người.

Tần Tiêu khẽ thở dài một cái:

- Nói sau đi. Ta suy nghĩ biện pháp thử xem.

Ngày hôm sau tảo triều hào khí hơi nặng nề và quái dị. Vừa mới khôi phục giang sơn Lý Đường, hoàng đế Đại Chu lại qua đời. Nhưng mà Lý Hiển này lại là hiếu tử ôn nhu, ngồi trên ghế rồng tất cả mọi người nhìn ra hẳn u buồn cùng bi thương. Cho dù trước khi Võ Tắc Thiên còn tại vị, có rất nhiều người mang nàng xuống đài, về sau rất nhiều vì tránh hiềm nghi nên tỏ vẻ trung thành với Đại Đường, cũng cách xa Võ Tắc Thiên, quả thật giống ‘đám vô biên sắc’, sợ bị định vị là nghịch đảng. Hiện tại Võ Tắc Thiên qua đời, kể cả hoàng đế và rất nhiều người ở đây quả thật có đau buồn và tiếc thương.

Đọc di chiếu của Võ Tắc Thiên đương triều, đại khái là có một ý: bỏ niên hiệu, chôn cất tại Càn Lăng, lập bia không chữ. Mặt khác ban chiếu thư, truy phong Thụy Lý Trọng Nhuận cùng Lý Tiên Huệ, lại nói tới Thương Quang Uyển Nhi hầu hạ Võ Tắc Thương ở Thượng Dương Cung tại Lạc Dương, không cần chết theo, giáng chức làm thứ dân.

Lý Hiển hữu khí vô lực khoát khoát tay:

- Trẫm căn tuân di chỉ thánh hoàng, sẽ cho hợp táng thánh hậu với Cao Tông tại Càn Lăng. Các vị ái khanh nên suy nghĩ một chút, tiến hành quản linh cửu và an táng thánh hoàng thế nào?

Quần thần lúc này nhao nhao nghị luận. Thời đại của Võ Tắc Thiên vô cùng trọng dụng Nghiêm Thiện Tư. Hần là người tính toán thiên văn lịch pháp cùng xem bói dị thuật. Hiện tại đứng ra tấu:

- Bệ hạ, thần cho rằng, trước khi chôn cất thánh hậu không nên mở mộ hợp táng với Cao Tông. Thánh hậu muốn chôn cùng Cao Tông đây là sự thật. Nếu như muốn hợp táng thánh hậu tại Càn Lăng cũng kinh động anh linh của Cao Tông. Theo suy tính của ti chức, đây là đại bất kính và điềm xấu. Cho nên thần đề nghị có lẽ nên thay Càn Lăng của thành Kiến Lăng cho thánh hậu đi.

Lời vừa nói ra mặc dù không có người nào nhảy ra chỉ trích Nghiêm Thiện Tư, nhưng có rất nhiều người mắng trong lòng. Tần Tiêu liền mắng nói: người là bạch nhãn lang (*khinh bỉ) Nghiêm Thiện Tư, trước kia Võ Tắc Thiên có bạc đãi qua người sao? Trước khi vẫn trọng dụng người, hiện tại phục Đường thì bị hàng quan, nhảy ra nịnh hót Lý gia làm thấp đi Võ Tắc Thiên. Thật sự là cánh rừng lớn chim gì cũng có! Trước khi người còn được người ta nói là ‘ trưởng lão làn gió ’, là người khiêm tốn, kỳ thật chính là tiểu nhân a.

Lý Hiển suy nghĩ một hồi, lắc đầu:

- Không được, thánh hậu là mẫu thân của trẫm, di chiếu của nàng trẫm phải chấp hành. Đem thánh hậu và thiên hoàng hợp táng là chắc chắn. Chúng ái khanh nên đề nghị chi tiết cụ thể đi.

Nghiêm Thiện Tư còn chưa từ bỏ ý định:

- Bệ hạ, thần nghe nói cửa khẩu Càn Lăng dùng cự thạch khóa kín, nếu muốn mở lăng phải mở toàn bộ, thế tất hủy hoại lăng tẩm, kinh động thiên hoàng Cao Tông ah!

Lý Hiển không kiên nhẫn khoát tay ngăn lại:

- Đục nát được thì sửa được, Đường triều xây được không sửa được sao? Ý trẫm đã quyết, lùi xuống cho ta!

Nghiêm Thiện Tư đành phải xám xịt lui qua một bên, Tần Tiêu nhìn thấy trong lòng buồn cười: đúng là vô mộng ngựa tối đuôi bị đá, mặt lạnh úp mộng nóng a?

Sau đó do bọn người Trương Giản Chi cùng Võ Tam Tư thương nghị với nhau, đợi một đám quyền thần thương nghị, đưa ra quyết định. Kết quả chính là ở vào tám trăm dặm Tần Xuyên, nằm trong Lương Sơn núi non trùng điệp, lăng tẩm Cao Tông ở Càn Lăng sẽ bị đục ở đó, sẽ đưa nữ đế thiên cổ duy nhất về nơi an nghỉ, cùng hợp táng với phu quân của nàng. Ở nơi đó cũng là nơi duy nhất trong lịch sử Trung Quốc có hai hoàng đế cùng hợp táng trong lăng tẩm. Hơn nữa công trình hợp táng nayf sắp sửa vận dụng gần mười vạn người!

Lương Sơn là nơi Cao Tông Lý Tri thỉnh Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng đại sư phong thủy dị thuật Lý Thuần Phong chọn làm phong thủy bảo địa làm nơi xây lăng, tây có nước có non, núi non tương liên. Có dáng hai ngọn núi ôm lấy nhau, hình thành thủy viên, vây quanh long khí bên trong. Nơi này được xem là ‘ long mạch thánh địa ’ thế gian hiếm có. Năm đó Lý Tri ở Đông đô Lạc Dương Trinh Quán điện chết vì bệnh, đã từng nếu ta chỉ còn hai tháng dương thọ, để cho ta quay về Trường An mà chết, khi đó chết cũng không tiếc! Lịch sử thường thường là tương tự kinh người, hôm nay Võ Tắc Thiên qua đời ở Lạc Dương, cũng đồng dạng dời tới Trường An đưa vào Càn Lăng.

Một phần ba ngọc thạch châu báu cả nước đều chôn theo! Hơn nữa trước khi Cao Tông Lý Tri cùng chôn theo đồ tùy táng (cũng là một phần ba tài bảo cả nước lúc ấy), cho nên cái lăng tẩm này là phú khả địch quốc.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm lú lỏi, vương triều phong kiến chính là như vậy a! Cả quốc gia là của hoàng đế. Chết cũng mang theo nhiều tài bảo như vậy. Nếu toàn bộ lấy đi võ trang cho quân đội hoặc kích thích kinh tế, chắc chắn!

Chuyện lần này các thần tử vô cùng dụng tâm, ngay cả bỏ thứ gì vào quan tài cũng bàn vô cùng rõ ràng. Đến lúc đó dùng cự thạch phong kín đường vào, dùng khóa sắt xuyên qua, vật liệu đá rót nước thép vào. Làm cho lòng núi Càn Lăng càng thêm chắc chắn. (người viết tiểu sử chứng minh Càn Lăng thật sự không dễ đào! Cho đến ngày nay để lăng của vương triều Đại Đường chỉ có Càn Lăng là chưa bị đào qua, tài bảo vàng bạc bên trong đoán chừng vượt qua năm trăm tấn), tẩm bia đá không chữ của nữ hoàng nặng hai mươi tấn, thân bia có điêu khắc tám con Ly Long chung quanh, hai bên trái phải có bốn con. Thân bia dùng đá nguyên khối làm thành, hai bên tuyền khắc ‘ Thăng Long đồ ’ cùng ‘ Sư

mã đồ'. Tử cung (tức quan tài) của Võ Tắc Thiên chôn cùng với tử cung của Cao Tông, cùng đặt vào trong cung điện dưới đất Càn Lăng. Mà tử cung này cũng khảo cứu rất chú ý, cuối cùng là tài liệu chống ẩm, chống phân huỷ, dùng trần bảo bao trùm, phía trên có ' thất tinh bản ', trên bảng có tịch, tấm đệm, bên cạnh có quần áo và đồ dùng, chường, bích, hồ, hoàng là ' lục ngọc '. Võ Tắc Thiên mặc mười hai bộ xiêm y, đầu gối hộp ngọc, miệng ngậm sò ngọc, nằm giữa trên tấm đệm, mặt hướng của nắp quan tài. Bên trong có khảm tơ lụa và trang sức, trên tơ lụa có vẽ nhật, nguyệt, tinh và Kim Ô, Ngọc Miễn, Long, Hạc.

371. Chương 373: Tiểu Nhân Xảo Quyết Cáo Trạng

Chương 373: Tiểu nhân xảo quyết cáo trạng

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(^v^-)» Nhóm dịch: Sói Già »-(^v^-)» truyện copy từ

Dưới mặt đất cung điện có giường đá nam thếp, phía trên đặt tử quan, bội kiếm, thiên vị thực và những đồ vật yêu thích của Võ Tắc Thiên khi còn sống. Tiễn thất có ' bảo trưởng ', trong trưởng có thần tọa, chung quanh đặt ngọc châu "Bảo thụ", "Thụy thụ" cùng "Thất thụ" . . .

Tần Tiêu kinh nghi không thôi, tang lễ của hoàng đế xa hoa long trọng a, đúng là khó có được. Chính mình may mắn thấy tận mắt, đúng là mở rộng tầm mắt! Nữ hoàng Võ Tắc Thiên, người cả đời truyền kỳ, rốt cục cũng đặt lên dấu chấm than viên mãn. Tần Tiêu ta là người của ngàn năm sau, tận mắt nhìn thấy dung nhan thật của người, lại trở mắt nhìn người từ đỉnh cao đi tới suy vong, cuối cùng là tang lễ... Nhưng nói thế nào ta cũng cảm thấy rất may mắn.

Yên tâm đi, ta sẽ không để cho người thất vọng. Sau này trong hơn mười năm, chỉ cần Tần Tiêu ta không đoản mệnh, lịch sử Đại Đường này lưu lại dấu ấn sâu đậm của người, xem như đền ơn tri ngộ của người năm xưa.

Linh cữu của Võ Tắc Thiên còn phải đặt ở Lạc Dương mấy tháng, chờ đợi công sự bên Càn Lăng hoàn thành mới có thể chôn cất vào. Vì vậy Lý Hiển mang theo quan lại, hoàn thân và sứ thần cùng nhau đi tới Lạc Dương tế điện nằng.

Tần Tiêu lưu Vạn Lôi cùng ba ngàn Vạn Kỳ ở lại Trường An hộ vệ An Nhạc công chúa, bản thân mình mang theo vạn người đi theo tùy tùng Lý Hiển xuất phát tới Lạc Dương. Hơn nữa lúc này hần cùng với Lý Đa Tộ đồng thời được nhậm mệnh ' tùy tùng liên ', leo lên xe loan phượng, theo tùy tùng bên cạnh hoàng đế cùng hoàng hậu. Nếu không phải đại thần được tín nhiệm thì không có được vinh dự này. Tuy đã nổi danh, nhưng ven đường đi không được tự do, thời khắc nào cũng như pho tượng đồng đứng nghiêm, làm ra bộ dáng uy vũ hùng tráng, quả thực có chút buồn khổ.

Lý Khỏa Nhi tự nhiên không theo cùng, An Nhạc công chúa phủ phái Võ Sùng Huấn đi làm đại diện. Lý Hiển cùng Vi hậu ở ven đường không nói bao nhiêu câu, đều làm ra vẻ mặt trầm thấp u buồn. Tần Tiêu thấy rõ ràng, Lý Hiển thật sự thương tâm vì cái chết của Võ Tắc Thiên, mà Vi hậu thì lo lắng cho Lý Khỏa Nhi. Tuy những năm gần đây Võ Tắc Thiên cao cao tại thượng thường làm cho Lý Hiển mất hồn mất vía nơm nớp lo sợ, nhưng mà hần vẫn là hiếu tử, hôm nay mẫu thân qua đời, khó tránh khỏi bi thương.

Thật vất vả mới đến Lạc Dương, Hữu Uy Vệ dưới trướng của Trương Nhân Nguyên triển khai trận thế nghênh đón hoàng thượng, đội ngũ mấy vạn người đại quy mô tiến vào thành Lạc Dương, tiến về Thượng Dương cung bái tế Võ Tắc Thiên.

Tần Tiêu cùng Lý Đa Tộ, một thân kim giáp, một thân ngân giáp theo tùy tùng hai bên trái phải của hoàng đế, cùng một chỗ đi vào Thượng Dương Cung, đi tới trước linh cữu của Võ Tắc Thiên.

Dù bố trí linh đường hết sức xa hoa, nhưng vẫn lộ ra áp lực nặng nề. Hành lang trong Thượng Dương cung rộng lớn, linh cữu của Võ Tắc Thiên nằm đó, lạnh như băng, bên ngoài thần tử hoàng thân và sứ thần rất đông, nhưng lại lẳng lặng không ai phát ra âm thanh.

Lý Hiển cũng mặc quần áo tang vào, quỳ trước linh cữu của Võ Tắc Thiên dập đầu tế bái. Các hòa thượng của Tướng Quốc Tự cũng tụng phạt hiệu. Trên bàn thờ hương khói nghi ngút Tần Tiêu nhìn thấy Lý Hiển tuy hết sức bảo trì bình tĩnh, nhưng mà trên mặt vẫn có hai vệt nước mắt, biểu lộ ai oán thống khổ.

Lý Hiển tế bái xong thì tới thái tử Lý Trọng Tuấn, Tương Vương Lý Đán cùng Thái Bình công chúa cùng một ít người, theo thứ tự tiến lên bái tế đốt hương. Lý Trọng Tuấn cùng Lý Đán biểu lộ chết lặng ngốc trệ, nhưng chỉ có Thái Bình công chúa khóc bù lu bù loa nằm rạp trên đất không ngồi dậy. Tần Tiêu cùng Lý Đa Tộ thật vất vả mới kéo nàng đứng lên, nàng lại bổ nhào vào trước quan tài, vỗ quan tài khóc rống lên.

- Nương, con là Thái Bình, con gái của ngài đây.

- Nương, con gái tới xem mặt ngài, ngài mở to mắt nhìn con đi.

- Nương...

Giờ phút này, vị Thái Bình công chúa này chỉ là một người con mất mẹ mà thôi, loại đau buồn thảm thiết trong nội tâm này không phải giả bộ. Nàng khóc như vậy làm Lý Hiển cùng Lý Đán cũng nghẹn ngào. Cùng đi đến bên người Thái Bình công chúa, thấp giọng khuyên bảo, thật vất vả mới kéo nàng qua một bên. Thái Bình công chúa bình thường đẹp dễ quý phái, cũng mặc đồ tang màu trắng giản dị, cùng phu quân của nàng là Võ Du Kỵ đứng bên cạnh tùy tùng linh cữu, con mắt đỏ bừng nức nở.

Lại nói tới bọn người Trương Giản Chi cùng tiến vào bái tế. Hơn mười người làm một tổ, ngay ngắn quỳ lạy. Lễ nghi phương thành, đột nhiên Diêu Sùng đứng trước linh cữu. Hô to ‘ bệ hạ ’ khóc rống nghẹn ngào quỳ xuống, dập đầu xuống đất, khóc đến thương tâm, hẳn khóc còn hơn là mẫu thân của mình chết.

Tần Tiêu đứng bên cạnh Lý Hiển nhìn thấy rất rõ ràng, trong ánh mắt của Vĩ hậu có oán hận lóe lên, còn mặt của Lý Hiển cũng không vui, trong nội tâm cả kinh nói: Diêu Sùng chẳng lẽ ngốc? Cho dù là thương tâm cũng nên dấu trong lòng! Đang ở trước mặt hoàng đế cùng Lý Đán và đám vương công Lý gia, kêu Võ Tắc Thiên là ‘ bệ hạ ’, khóc đến như phụ mẫu chết, không phải tự tìm phiền toái sao? Lý Hiển Lý Đán cùng Thái Bình khóc là vì tỏ vẻ hiếu tâm, người khóc là không đúng rồi, nếu vì chính trị thì càng kém cỏi! Hiện tại tình thế trong triều vô cùng khẩn trương, Võ Tắc Thiên vừa mới chết, dùng Võ Tam Tư cầm đầu Võ gia bệ đít nịnh bợ còn đang chiếm thế thượng phong, Lý gia vừa mới khôi phục giang sơn đang trong nguy cơ. Mỗi người đều chủ động lảng tránh đàm luận Võ Tắc Thiên, nhưng mà Diêu Sùng này...

Quần thần cũng nhao nhao mặt lộ vẻ kinh hãi, bọn người Trương Giản Chi nhanh chóng kéo Diêu Sùng ra ngoài.

Nghi thức tế lễ tiếp tục đầu vào đấy, trang nghiêm và trầm mặc, nhưng mà trong lòng mọi người thì cùng một suy nghĩ, lão tiểu tử Diêu Sùng khẳng định phiền toái!

Thật vất vả mới đến tối, Tần Tiêu đi đứng có chút nhức mỏi, mới bị Lý Hiển cho rời đi, bảo hắn đi nghỉ ngơi, đối tượng sĩ Thiên Ngưu Vệ đi vào linh đường tùy tùng.

Tần Tiêu đi vào soái trường tạm thời của Vạn Kỵ, không khỏi thở dài một hơi. Nhìn qua màn đêm dài đặc bên ngoài, lại nhớ tới Lý Tiên Huệ. Chiều hôm nay nghi thức tế lễ mà nhìn thì may mắn không có đem Lý Tiên Huệ mang đến Lạc Dương tế điện Võ Tắc Thiên. Bằng không thì nàng nhất định không nhịn được, như Thái Bình công chúa mà khóc rống nghẹn ngào, chẳng phải là xong đời.

Còn không có nghỉ ngơi bao lâu, thì có Vạn Kỵ vệ sĩ báo lại, nói có người cầu kiến, Tần Tiêu gọi vào, đập vào mắt chính là Lý Long Cơ. Quân doanh cùng soái trường cũng không phải tùy tiện đi vào, ai tới cũng phải theo quy củ thông báo mới được.

Lý Long Cơ đặt mông ngồi bên người Tần Tiêu, thở dài một hơi.

- Quỳ một ngày một chết ta. Hôm nay là bệ hạ cùng thái tử gác linh cữu, ngày mai sẽ tới phiên của ta.

Tần Tiêu xoa xoa cái cổ đau nhức, nói:

- Cũng không có biện pháp, ai bảo ngươi là hoàng tôn chứ. Ta cùng Lý Đa Tộ mới thăm, từ Trường An đứng tới Lạc Dương.

372. Chương 374: Tiểu Nhân Xảo Quyết Cáo Trạng (2)

Chương 374: Tiểu nhân xảo quyết cáo trạng (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Lại từ nghi thức tế lễ đứng đến bây giờ, khê động cũng không thể động, nhanh chóng biến thành pho tượng rồi.

Lý Long Cơ mỉm cười cười một tiếng:

- Ai bảo ngươi là tâm phúc chứ. Đúng rồi, hôm nay Diêu Sùng đột nhiên náo như vậy, ngươi cho là hấn có ý gì?

Tần Tiêu nhìn qua Lý Long Cơ vài lần, hỏi ngược lại:

- Ngươi cho rằng thế nào?

Lý Long Cơ bóp chân:

- Theo ta thấy, hấn cố ý.

Tần Tiêu nói ra:

- Cũng là nói hấn cố ý bày ra? Làm vậy có ý gì, chẳng lẽ không muốn lẫn lộn trong triều sao?

- Bày ra? Có ý tứ.

Lý Long Cơ cười cười:

- Hấn là người thông minh. Hiện tại tình hình trong triều làm mỗi người bất an. Lý gia, Võ gia cùng phe đảng của Vi hậu, ba phái thế lực dây dưa tranh đấu, ai cũng không biết nên đứng theo bên nào. Chiều tình hình hiện giờ mà nhìn, Võ Tam Tư cùng Vi hậu sẽ dính cùng một chỗ, hoàng tộc Lý gia chính thống thì lâm vào hạ phong... Nói chuyện này thật không nên. Ta đang lo lắng thật không biết lúc nào giang sơn Lý Đường mới khôi phục lại thay tên đổi họ.

Tần Tiêu cười mỉa vài tiếng:

- Không thể nào, làm gì dễ dàng như vậy. Có phải ngươi đang bị quan không?

Lý Long Cơ quyết miệng lắc đầu:

- Khó nói ah! Ta cho tới bây giờ không có bị quan, nhưng đang chuẩn bị cho tình huống xấu, sau đó cố gắng lớn nhất. Đáng tiếc ta hiện tại căn bản không phải là Thân Vương quan trọng gì. Phụ thân ta cũng không thể ngồi lên làm chủ sự, làm Thái Úy không lo không lắng thì bỏ đi, làm Tể tướng mười ngày nửa tháng còn năm ba thân vương huynh đệ cũng như vậy, trong lòng của ta đang lo lắng.

- Cho dù là như vậy gấp cũng không được.

Tần Tiêu thở dài một hơi:

- Tình thế trước mắt không phải chúng ta là đám tiểu nhân có thể lo lắng được.

- Nhìn thấy Diêu Sùng không? Nhưng hấn là đại nhân vật a!

Lý Long Cơ có chút bực mình:

- Không có việc gì náo ra như vậy, rõ ràng cho thấy không chịu trách nhiệm mà! Chính mình không may không sao, nhưng nếu hấn bị gạt đi thì thế lực ủng hộ Lý gia sẽ giảm xuống.

Tần Tiêu nhíu mày. Trầm mặc không nói. Trong lòng nghĩ nói: tính hình của Diêu Sùng ngược lại rất giống ta, đều là Võ Tắc Thiên một tay nhắc rút lên. Lúc ban đầu hấn ở Binh Bộ đảm nhiệm Lang Trung, Đại Chu cùng Khiết Đan khai chiến thì Binh Bộ cực kỳ bận rộn, nhưng chỉ có Diêu Sùng đem công vụ xử lý ngay ngắn cẩn thận. Mà Võ Tắc Thiên ái tài nên thăng hấn lên làm Binh Bộ Thị Lang, về sau thì chuyển sang Hình Bộ Thượng Thư, đứng hàng Tể tướng. Muốn nói hấn cảm hoài ơn tri ngộ của Võ Tắc Thiên chủ động làm như vậy, kỳ thật cũng là thường tình. Nhưng mà hôm nay làm ra hành động đó, thật đúng như lời Lý Long Cơ nói, có chút không chịu trách nhiệm.

Tràng diện yên tĩnh một hồi, Lý Long Cơ mở miệng nói ra:

- Đại ca. Người cùng Trương Giản Chi, Diêu Sùng rất quen thuộc, không bằng người đi tới chỗ bọn họ xem sao. Xem bọn họ có hành động gì?

- Đi, đi xem một chút xem.

Một ít trọng thần đều được an bài ở lại trong Thượng Dương Cung. Lý Long Cơ đi rồi, Tần Tiêu một mình một người thật vất vả mới tìm được nơi của Trương Giản Chi, nhìn thấy Trương Giản Chi.

Trương Giản Chi càng già hơn, nếp nhăn trên mặt sâu hơn nhiều, một bộ dạng mệt mỏi. Ngồi ở ghế dựa lớn lên, có chút không còn sức lực nào nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Tần lão đệ, muộn như vậy còn tới tìm ta, có việc gì không?

Tần Tiêu chấp tay thi lễ, nói xin lỗi:

- Các lão, đêm khuya tới quấy rầy người nghỉ ngơi, thật sự có lỗi. Nhưng mà Tần Tiêu có một chuyện không rõ lắm, muốn mời Các lão chỉ điểm một chút.

Trương Giản Chi khe thở dài một cái:

- Là chuyện của Diêu Sùng a?

Tần Tiêu gật gật đầu: truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

- Đúng là, Diêu đại nhân là Tể tướng, hôm nay cử động này có chút kinh thế hãi tục. Tần Tiêu không biết, hấn làm vậy có dụng ý gì.

- Kỳ thật, ta cũng không phải quá rõ ràng.

Trương Giản Chi có chút cô đơn lắc đầu:

- Nhưng mà cách đây không lâu ta cùng bọn người Viên Thứ muốn hấn cùng đi lên gặp hoàng thượng, khích lệ bệ hạ phế hậu, Diêu đại nhân lại cự tuyệt.

- Ah?

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm kinh nghi: xem ra Diêu Sùng này có chút khác với bọn người Trương Giản Chi này rồi. Nói hấn bo bo giữ mình cũng tốt, nhất gan sợ phiền phức cũng được, nhưng mà cử động của Trương Giản Chi thật sự không có chủ quan gì cả. Diêu Sùng thật sự là người thông minh, ít nhất hiểu được cách bảo vệ mình, điểm ấy ngược lại rất giống ta.

Trương Giản Chi nói tiếp:

- Diêu đại nhân cùng thánh hậu có cảm tình không giống bình thường, có lẽ hấn chỉ thổ lộ tình cảm tha thiết của mình. Nhưng mà ta vừa mới nhận được chỉ dụ của hoàng thượng, muốn Các Bộ thương nghị phế tương vị của Diêu Sùng, giáng chức ra khỏi Trường An. . .

- Ah?

Tần Tiêu cả kinh nói:

- Lại nhanh như vậy?

- Đúng vậy a...

Trương Giản Chi cau mày, biểu lộ thống khổ lắc đầu:

- Bệ hạ đang ở trong linh đường của Vũ Hoàng lại ra chỉ dụ như vậy, hơn nữa còn muốn Các Bộ hạ lệnh, cũng không phải dùng hình thức thánh chỉ. Đây cũng chính là nói hoàng đế muốn tránh hiềm nghi, vừa muốn trị Diêu Sùng.

- Tránh hiềm nghi?

Trong nội tâm Tần Tiêu trong âm thầm suy tư: tránh mang trên lưng tội trị cừu thần của Võ Tắc Thiên sao? Hay đây là do Vi hậu bày kế, thừa cơ chen ép trọng thần ủng hộ Lý gia? Hoặc là Diêu Sùng mình cũng cố ý rời khỏi Trường An này, điều nhiệm chức ở địa phương khác?

- Tần lão đệ, người gần đây nên cẩn thận một chút.

Trương Giản Chi hạ giọng:

- Có người cáo người xảo quyệt nên bấm báo lên Ngự Sử đài, người biết không?

- Cái gì, không thể nào?

Tần Tiêu một nửa kinh ngạc một nửa dở khóc dở cười:

- Cáo ta cái gì? Ta không có làm cái gì cả!

- Nếu là xảo quyệt, có chuyện gì mà cáo.

Trương Giản Chi nói ra:

- Cáo người kết bè kết phái trong quân, kết bè kết cánh, thu mua nhân tâm dấu điểm đầu độc.

- Không thể nào, đây cũng là tội danh?

Trong lòng Tần Tiêu có chút bức mình, trong nội tâm suy nghĩ: không phải là bởi vì, ta vận dụng tiền riêng của mình, thưởng thêm cho Tả Vệ Suất sao?

Tần Tiêu có chút buồn bức nói ra:

- Là ai cáo?

Trương Giản Chi nháy mắt mấy cái, ngó ngó ra ngoài cửa có ai không, mới thấp giọng nói ra:

- Nam nha Đại Đô Đốc, Vi Ôn.

Tần Tiêu tức giận một quyền nện vào cái bàn:

- Cầu tặc kia! Trước đó vài ngày ta ở Duyên Hưng Môn từng đôi co với hắn, mượn loại chuyện này cáo ta.

Trương Giản Chi ngạc nhiên nói:

- Hắn vừa mới đến nam nha không có vài ngày, tại sao người chọc hắn?

Tần Tiêu phiền muộn một hồi, đem chuyện ngày đó ở Duyên Hưng Môn, phái Hình Trường Phong cùng đặc chủng doanh ra khỏi thành hộ tống đại công chúa trưởng, nói rõ ràng với Trương Giản Chi.

Trương Giản Chi vuốt râu lắng nghe, có chút gật gật đầu:

- Triều thần quan to tam phẩm, đơn trực tiếp đưa tới Ngự Sử đài, sau đó lại đưa tới Các Bộ. Lập án thẩm tra là khẳng định, nhưng chắc hắn không có vấn đề gì lớn. Vi Ôn người này người phải chú ý nhiều một chút, hiện tại có Vi hậu làm chỗ dựa, là chuyện gì cũng dám làm.

373. Chương 375: Thoái Ý

Chương 375: Thoái ý

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu mày kiếm dựng thẳng lên, trong nội tâm hận: bọn chuột nhắt nam nha, rõ ràng dám chơi ám chiêu này! Lão tử nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng làm chuyện gì rơi vào tay của ta, một ngày kia nhất định tự tay trị ngươi! Quay đầu lại suy nghĩ, nếu tên Vi Ôn này là huynh trưởng tâm phúc của Vi hậu, hẳn làm như vậy không phải là ý của Vi hậu sao? Xa lánh ta, bắc nha lại có thể xếp thân tín vào, loại chuyện này cũng không phải là không có khả năng nha!

Trương Giản Chi nhìn qua sắc mặt giận dữ của Tần Tiêu, vỗ nhẹ vai của hắn:

- Tính toán, người ở triều Đường sẽ gặp cảnh này. Người bây giờ danh tiếng chính thịnh, khó tránh khỏi có tiểu nhân hãm hại. Cây to đón gió, chính mình nên chú ý nhiều là được. Còn nữa, người phải đặc chủng doanh hộ tổng đại công chúa trưởng hẳn là ý của Thái Bình công chúa a? Tuy tình lý cùng đạo đức đã nói thông, nhưng mà từ quy củ thì phải do hoàng đế tự mình dẫn, sao có thể để người một mình định đoạt? Việc này người hãy tìm Thái Bình công chúa nói một chút, thỉnh nàng đi tìm hoàng đế giải thích rõ ràng. Bằng không khả năng bị người ta nắm, bị cáo là vượt quyền, xảo quyệt.

Tần Tiêu kêu rên một tiếng:

- Đa tạ Các lão, Tần Tiêu biết rõ.

Nghi lễ lễ tế của Võ Tắc Thiên tiếp tục mấy ngày, thẳng đến ngày 25 tháng 12 mới tính toán là hoàn thành. Trong lúc này Tần Tiêu buồn bực ở bên người của Lý Hiển, hoặc ban ngày hộ giá, hoặc đêm tối hầu hạ trực bên linh cửu, một tác cũng không rời.

Diêu Sùng nhanh chóng bị giáng chức, đến Hào Châu làm Thứ Sử. Nhất thời khiến lòng người bàng hoàng. Cùng lúc đó Vi hậu (hoặc là trên danh nghĩa nói là Lý Hiển) ở linh đường làm ra quyết định thứ hai khiến mọi người kinh ngạc, bổ nhiệm người của Vi hậu là Sở Khách làm Trung Thư Lệnh, phong Dĩnh Quốc Công, thăng hàm Tể tướng, nhanh chóng chiếm cứ vị trí Diêu Sùng sau khi rời đi lưu lại, hơn nữa chức quan lớn tới khùng bổ, trực tiếp áp qua Trương Giản Chi, không sai biệt lắm sánh vai cùng tam công như Võ Tam Tư, trở thành cổ vắn thân thiết của thánh hoàng năm đó.

Nhìn thấy tình huống này, tất cả triều thần đều muốn điên lên vì ai cũng biết được Sở Khách là người của Vi hậu, duy chỉ có một người không biết, mà người này lại chính là hoàng đế Lý Hiển. Hơn nữa Lý Hiển còn là nam nhân đội nón xanh, đem kẻ đội nón xanh trở thành tay sai đắc lực!

Tần Tiêu phiền muộn không cần nói. Từ khi Diêu Sùng đi rồi, tất cả mọi người mỗi người cảm thấy bất an, sợ tiếp theo gặp nạn là mình, cho dù quan viên hiểu cách nhìn sắc mặt cũng không dám lên tiếng. Muốn đi tìm Trương Giản Chi trò chuyện, lão đầu tử cũng tránh không tiếp khách. Tần Tiêu mỗi ngày trừ tốn nửa canh giờ ngồi bên cạnh Lý Hiển làm con rùa đen rút đầu, lúc khác cũng ở trong soái trường ngủ ngon, quả thực sống một ngày bằng một năm!

Không đợi bãi giá quay về Trường An, Lý Hiển lại nghe chủ ý của Võ Tam Tư cùng Vi hậu, bổ nhiệm huynh đệ của Võ Tam Tư làm Thái Phủ Khanh. Thái Phủ Khanh là một trong Cửu Khanh, đồng thời cũng là một gia hỏa thuần túy bám váy đàn bà leo lên hàng Tể tướng!

Trên đường quay lại Trường An thì Tần Tiêu vẫn đứng bên liễn như trước. Nhìn qua bộ dáng trung thực đôn hậu của Lý Hiển không hề có khí phách của đế vương, trong lòng vừa hận lại thương. Thật không biết nên thống hận quân vương hồ đồ mềm yếu này không, đáng thương cho nhạc phụ trung thực a.

Một đường im lặng, trở lại Trường An Đại Minh cung đã là chạng vạng tối. Tần Tiêu cũng trút được gánh nặng, trốn khỏi hoàng cung.

Hắn còn chưa từng có cảm giác như vậy, chán ghét cái hoàng cung chướng khí ma quỷ này.

Về đến nhà chào đón đầu tiên là Hình Trường Phong. Nhiều ngày không gặp nên rất thân mật. Hình Trường Phong nói đơn giản chuyện hộ tổng đại công chúa trưởng đi Thái Nguyên, xem như hoàn thành viên mãn. Các tướng sĩ đặc chủng doanh cũng trở lại bắc nha. Tần Tiêu vuốt lưng của Hình Trường Phong nói:

- Trường Phong, tuy thời gian chúng ta quen nhau không dài. Nhưng mà cũng là huynh đệ vào sinh ra tử. Nhiều thời gian như vậy, người đi theo ta có chút giống nhân tài không được trọng dụng. Nếu không người nên mưu chức vị ỳnh đi.

Hình Trường Phong vội vàng nói:

- Tướng quân, Trường Phong đã sớm nói thật sự không muốn làm quan. Lúc trước làm thất phẩm đầu mục bắt người còn không phải bỏ rồi sao? Trường Phong đi theo tướng quân có cảm giác an tâm.

Tần Tiêu cười cười, vỗ vỗ vai của hắn:

- Nếu ta không làm quan, thành bình dân thì sao?

- Ah?

Hình Trường Phong nhú mày:

- Tướng quân có tính toán gì sao?

- Không sai. Thật sự có một ít ý định.

Tần Tiêu thở dài một hơi:

- Có lẽ ta sớm nên nhìn rõ sự thật rồi đưa ra quyết định. Có một số việc hiện tại còn đang suy nghĩ. Nhưng mà Trường Phong huynh đệ, ta không thể không suy nghĩ cho huynh đệ các người, nếu ta bị điều ra khỏi Trường An. Các người sẽ như thế nào?

- Tướng quân, ngài không cần phải nói.

Hình Trường Phong ôm quyền nói:

- Dù tướng quân trở lại quê quán làm nông phu, Trường Phong cũng nguyện ý đi theo bên cạnh cầm cuốc cho tướng quân. Chuyện của tướng quân Trường Phong không dám hỏi đến. Nhưng muốn nói một câu, mặc kệ tướng quân làm cái gì, ở đâu, cũng không được vứt bỏ Trường Phong!

Tần Tiêu kích động vươn tay:

- Hảo huynh đệ!

Hình Trường Phong vỗ chướng nghênh đón, hai người nắm thật chặt.

Sớm đã có người hầu đi vào báo tin cho bốn người Lý Tiên Huệ, lúc này đã ở chánh đường, lẳng lặng nhìn qua động tác kỳ quái của Tần Tiêu cùng Hình Trường Phong. Tần Tiêu đảo mắt nhìn qua Lý Tiên Huệ, bước nhanh tới gần, ở trước mặt mọi người ôm nàng:

- Lão bà đại nhân, ta trở về rồi! Thật là nhớ mà.

Dứt lời ôm nàng quay vài vòng, làm Lý Tiên Huệ cười khanh khách.

Lý Tiên Huệ thật vất vả chân chạm đất, có chút chóng mặt lắc đầu, nói:

- Xong rồi?

- Ân.

Tần Tiêu nhìn qua Mặc Y Tử Dịch cũng gật đầu cười cười:

- Ngày mai là lần thượng triều cuối cùng, sau đó triều thần ngoài tam phẩm nghỉ ngơi, chỉ cần phái người đi làm chuyện thay mình là được. Ta là Đại Đô Đốc nên cũng được nghỉ.

- Vậy thì quá tốt, ha ha!

Lý Tiên Huệ gỡ áo giáp và áo choàng của Tần Tiêu xuống, nói:

- Gần đây công việc lớn nhỏ không ngừng, không thấy người nghỉ ngơi qua, chắc mệt mỏi lắm, nghỉ ngơi thật tốt đi!

- Đúng vậy, ta quá mệt mỏi.

Tần Tiêu uống một ngụm trà Tử Dịch đưa tới:

- Cho nên ta suy nghĩ có phải nên nghỉ ngơi dài hạn, quay trở lại quê quán Giang Nam không.

- Ah. . .

Mọi người cùng sững sờ kêu lên. Lý Tiên Huệ ngồi bên cạnh Tần Tiêu, hỏi:

- Lão công, tại sao đột nhiên nói như vậy?

- Không phải đột nhiên a, nghĩ kỹ rất lâu.

Tần Tiêu lạnh nhạt cười cười:

- Nhưng hiện giờ còn chưa dám xác định chắc chắn. Chuyện này sau lễ mừng năm mới rồi tính. Mấy ngày gần đây cứ tiêu dao cho thoải mái đi, chuyện gì cũng không cần suy nghĩ.

Tử Định lập tức mặt mày hớn hở:

- Quá tốt! Ta có thể đi theo chơi mát chược rồi.

Mặc Y oán trách gõ đầu nàng một cái, nói:

- Người lớn như vậy cũng không làm chính sự. Nhìn người như vậy làm sao gả ra ngoài được.

374. Chương 376: Thoái Ý (2)

Chương 376: Thoái ý (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Ta mới không cần gả đấy!

Tử Định ôm lấy Mặc Y:

- Ta cả đời này sẽ ở bên cạnh tỷ tỷ! Ai cũng không lấy... Hi hi...

Lý Tiên Huệ cười nói:

- Nếu tỷ tỷ của người lập gia đình thì làm sao bây giờ?

- Ta cũng mặc kệ!

Tử Định như chú chó con, đầu cọ lên người của Mặc Y, nói:

- Tỷ tỷ gả ở đâu, ta cũng đi theo đó!

Mặc Y vẽ mặt trêu mến vui vẻ ôm lấy Tử Định:

- Thật sự không chịu nổi người rồi... Làm rộn như vậy ra thể thống gì nữa.

Tần Tiêu nhìn qua hay tỷ muội này, trong nội tâm vui vẻ từ đáy lòng: thật tốt cho đôi song sinh! Nếu tách các nàng ra thật đúng là rất tàn nhẫn. May mắn lúc ấy không có cường lực gả Tử Định cho Lý Trọng Tuấn. Cũng may mắn Lý Trọng Tuấn cũng cho ta mặt mũi, không có dùng sức mạnh. Mặc Y không giống Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi, là người sống nội tâm. Tuy ta biết rõ nàng có ý với ta, nhưng ai có thể mò được nội tâm chân thật của nàng chứ? xem tại

Sau buổi cơm tối, rốt cuộc Tần Tiêu cũng có cơ hội ngồi chơi mát chược. Không nghĩ tới hẳn là ‘tông sư’ cũng không phải đối thủ của Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y. Cùng Tử Định thua rồi tinh rồi mù. Lúc nào cũng hô to ‘vận may cùng kỹ thuật không có quan hệ’.

Có câu là tiễn biệt thắng tân hôn. Buổi tối trong chăn ấm áp, Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ dục vọng dâng cao, ngoài trời rất lạnh nhưng hai người mồ hôi đầm đìa.

Lý Tiên Huệ ghé vào trong ngực của Tần Tiêu, hai mắt như thủy tinh nhìn qua hắn, nhẹ nhàng khuấy động sợi râu ở cái cằm của Tần Tiêu một chút, thấp giọng nói ra:

- Lão công, có phải trong triều xảy ra đại sự gì không?

Tần Tiêu vuốt lưng ngọc của Lý Tiên Huệ, nói:

- Không có nha. Như thế nào?

- Lại nói dối trắng trợn.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng túm lấy lỗ tai của Tần Tiêu, giả hờn dỗi nói:

- Chúng ta không phải nói rồi sao, có vui vẻ, không vui đều phải chia xẻ với nhau. Không thể buồn bực trong lòng.

Tần Tiêu thương tiếc cười cười:

- Kỳ thật là chuyện không liên gì tới ta. Nhưng mà triều đình hiện giờ hơi loạn. Cho nên ta đang suy nghĩ có nên lấy lui làm tiến, trước rời khỏi Trường An. Những ngày này tại Lạc Dương tế bái Vũ Hoàng, phát sinh rất nhiều chuyện. Tể tướng Diêu Sùng bị giáng chức, sau đó lại có hai gia hỏa nham hiểm đi lên làm Tể tướng.

Tần Tiêu đem chuyện Vi Ôn cáo trạng mình giấu xuống, miễn cho Lý Tiên Huệ nghe xong u buồn lo lắng.

- Chỉ vì những chuyện này? Không thể nào. Người nhất định là có chuyện gạt ta.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng bủ môi:

- Với tính tình của ngươi, chắc chắn sẽ không vì chuyện không vui mà sinh thoái ý. Nhưng cho dù như thế, dù sao ta chỉ là một phu nhân ở trong nhà, quản không nhiều việc triều đình của ngươi. Nhưng mà mặc kệ ngươi quyết định ở lại Trường An hay quay trở lại Giang Nam, ta trước sau sẽ duy trì ngươi. Nếu như những tiểu nhân nham hiểm này chèn ép ngươi, ta sẽ chạy đi gặp phụ hoàng cùng mẫu hậu, bảo bọn họ giúp ngươi hả giận.

- Ha ha, đúng là hảo lão bà. Nhưng nếu đánh nhau mà phải nhờ lão bà hỗ trợ, nhất định sẽ bị người ta chê cười.

Tần Tiêu niết bờ mông vểnh lên đầy đặn của Lý Tiên Huệ một cái, nàng cả kinh hét lên, sau đó xấu xa cười nói:

- Cho nên ta sẽ không cho nàng xuất đầu đầu. Nhưng nàng muốn lúc nào quay về làm công chúa ta cũng không ngăn cản nàng đâu.

- Ta hay nói giỡn, ngươi tức giận sao?

Lý Tiên Huệ lắc đầu nhìn Tần Tiêu, nói:

- Đừng nóng giận, ta chỉ nói đùa thôi.

- Không có đâu.

Tần Tiêu ôm lấy Lý Tiên Huệ:

- Sớm ngủ đi, ngày mai còn phải tảo triều sớm đấy. Hơn nữa, ta còn chuẩn bị đi gặp một người trọng yếu.

- Ai vậy?

- Cô cô của nàng. Thái Bình công chúa.

Ngày hôm sau tảo triều nhìn Tần Tiêu nhìn qua Tông Sở Khách cùng Kỷ Xử Nột hai điều nhân đứng ở hàng đầu, trong nội tâm không thoải mái. Hắn làm bộ như tượng đất, nhưng mà bộ dáng tiểu nhân đắc chí của đám người này quả thực trên người mà. Trương Giản Chi cùng bọn người Viên Thứ Dĩ cũng trầm mặc rất nhiều, ngay cả Võ Tam Tư cùng Tông Sở Khách cùng náo động một hồi, ca tụng hoàng đế nhân từ đại hiếu, cảnh thái bình giả tạo làm bộ cường đại.

Trong đầu Tần Tiêu buồn bực không nghe đám người này nói cái gì, thật vất vả mới tan triều, liên tục không ngừng trốn đi. Sau đó lại đi tới bắc nha, đem Vũ Lâm Vệ, Thiên Kỵ cùng Đông Cung Lục Suất tướng quân triệu tập tới, giao phó một ít việc vặt với những người này, sau đó cho bọn họ tán đi. Chính hắn cũng không muốn ở lại bắc nha, cưỡi ngựa mang theo đặc chủng doanh đi tới Huyền Vũ môn.

Đi trên đường lớn Chu Tước thật vất vả Tần Tiêu mới được nghỉ, rốt cục cảm nhận được thích ý trong lòng. Lúc trước nghỉ thì buổi tối ngủ không cần lo lắng sáng mai tảo triều, nhưng hiện giờ trầm tĩnh lại. Suy nghĩ một hồi, việc của mình còn phải đi tìm Thái Bình công chúa nói. Muốn gặp Thái Bình công chúa sao, biện pháp tốt nhất chính là tới tìm Lý Long Cơ hắn cùng Thái Bình công chúa quan hệ vô cùng mật thiết, ngày bình thường cảm tình cũng rất không tồi.

Chủ ý đã định, Tần Tiêu liền đi Thập Vương Trạch phủ Sở Vương, tìm được Lý Long Cơ.

Thời gian của Lý Long Cơ rất nhàn nhã, trời lạnh lại một mình một người ngồi ở hậu viện đánh đàn.

Tuyết rơi phủ đầy sân, ngay cả thảm cỏ cũng đông cứng lại, chỉ còn một ít rễ cỏ còn sót lại. Gió lạnh thổi qua bay theo gió, lộ ra nét thô lương mà đều hiu.

Tần Tiêu chậm rãi đi trong hành lang gấp khúc, chậm rãi hướng đình nghỉ đi tới. Xa xa nghe được tiếng đàn, tuy giương nhẹ phiêu dật lại lộ ra vẻ nặng nề và áp lực. Loại cảm giác này giống như lưng mang trọng trách, ra sức nhưng lại cảm thấy lực bất tòng tâm.

Tần Tiêu đi đến bên người Lý Long Cơ, chấp tay đứng sau lưng của hắn, nghe hắn đàn.

Đây là một đàn tranh phong cách cổ xưa, thân cầm màu râm nắng, có một bộ phận còn mang dấu vết bị đốt. Tần Tiêu kinh nghi thấp giọng nói:

- Tiêu vĩ cầm?

Lý Long Cơ hai mắt khép hờ, ngón tay như bay, âm thanh cao vút, trong miệng nói ra:

- Tiêu cầm lấy được lương tài, lương tài xuất phát từ lửa cháy.

Tần Tiêu nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười nhạt: tiêu vĩ cầm ngụ ý từ trước đến nay có lương tài nhưng không trọng dụng, hoặc là trải qua trắc trở khúc chiết. Xem ra Lý Long Cơ giờ phút này tâm tình phiền muộn. Thời kỳ tam quốc Thái Ung nghe theo dùng lửa mạnh đốt lương mộc! Biết rõ nó là tài liệu tốt khó gặp, vì vậy lấy nó ra ngoài, làm ra như vậy lại truyền ra danh cầm thiên cổ. Không nghĩ tới bây giờ lại rơi vào trong tay Lý Long Cơ. Lý Long Cơ xưa nay yêu thích âm luật, chắc chắn vì tiêu vĩ cầm này đã hao tổn không ít tâm tư.

Lý Long Cơ đàn xong, mười ngón dừng lại, dùng tình cảm sâu đậm thở dài một hơi, làn điệu dừng lại, dư âm lượn lờ bên tai.

Lý Long Cơ xoay đầu lại, nhìn qua Tần Tiêu khẽ cười nói:

- Đại ca nhận biết này khúc sao?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Ta chỉ nghe ra ngụ ý trong đó. Nhưng mà cầm khúc là gì thì ta không biết, ta không phải người xuất thân vương hầu nên không nghiên cứu chuyện này.

375. Chương 377: Thái Bình Công Chúa

Chương 377: Thái Bình công chúa

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Long Cơ hừ nhẹ một tiếng:

- Thủ khúc này tên là Áo Nào Khúc, Nam Chiêu Tề Minh thỉnh cao thủ đàn cổ Vương Xúc Hùng chế tác, ta trước đó không lâu mới có được đàn cổ này. Lần này đem ra luyện tập.

Tần Tiêu ngồi ở bên người Lý Long Cơ:

- A Man, người cũng đừng ngại trang với ta. Trong lòng người cũng cảm giác rất áp lực, có chút tâm sự a?

Lý Long Cơ hờ hững cười cười:

- Cũng chỉ có thể buồn bực trong lòng mà thôi, tất cả đều vô bổ. Đúng rồi, đại ca đến tìm ta có việc sao?

Tần Tiêu ngồi xuống, duỗi một ngón tay gảy dây đàn, nói:

- Ta muốn người dẫn ta đi gặp Thái Bình công chúa.

Lý Long Cơ có chút kinh ngạc hỏi:

- Người từ trước không phải rất ưa thích lời kéo tình cảm khắp nơi sao, lần này là chuyện gì?

Tần Tiêu bắt đầu dĩ thử dài một hơi:

- Không có biện pháp nha, chỉ là vì giữ mình. Trước đó không lâu ta không phải có chút ma sát với nam nha Đại Đô Đốc Vi Ôn sao? Lão tiểu tử đó lại chạy tới Ngự Sử đài cáo ta làm bậy vượt quyền và xảo quyết, nói ta kéo bè kết phái kết bè kết cánh. Trương Giản Chi nhắc nhở ta lần trước ta phái Hình Trường Phong đi hộ tống đại công chúa trưởng, tốt nhất là thỉnh nàng nói rõ với hoàng đế, bằng không thì rước lấy phiền toái.

- Việc này ah?

Lý Long Cơ nhíu mày, nói:

- Thời gian hiện tại thật sự không được! Trên triều đình thần quỷ nhảy múa cuồng loạn, yêu khí tập kích người. Người là đại thần, là tâm phúc bên người của hoàng đế, tam phẩm Đại tướng quân cũng bị người ta mưu hại vu oan, còn có ai có thể an tâm sống? Đại ca, việc này ta sẽ nhờ người xử lý, ta và người đi gặp Thái Bình công chúa.

Dứt lời, Lý Long Cơ ôm lấy tiêu vĩ cầm cùng Tần Tiêu rời khỏi đình.

Ra khỏi cửa phủ Lý Long Cơ thấy Tần Tiêu mang theo đặc chủng doanh, lại nhìn hắn nói ra:

- Cho đặc chủng doanh tán đi, hai người chúng ta đi, đi tới một nơi đặc biệt.

Tần Tiêu khoát khoát tay, lại bảo người đặc chủng doanh quay về phủ của mình, nhìn Lý Long Cơ nói ra:

- Đi nơi nào?

- Vong Cực Tự!

Tần Tiêu buồn bực lắc đầu:

- Chưa nghe nói qua, là chùa miếu ở đâu?

- Ngay trong thành Trường An.

Lý Long Cơ niềm nở nói ra:

- Vừa mới đặt tên, người biết rõ không có mấy. Là Thái Bình công chúa vì kỷ niệm Vũ Hoàng tu kiến. Mấy tháng trước chính biến Vũ Hoàng thoái vị xong thì Thái Bình công chúa bắt tay tu kiến, hiện tại vừa mới hoàn thành đại khái. Tại thành đông, ta mang người đi qua. Thái Bình công chúa khẳng định đang ở đó.

Tần Tiêu thì thảo thấp thì thâm:

- Vong Cực Tự, cái tên thật kỳ quái.

Tần Tiêu nói tiếp:

- Thái Bình công chúa rất hoài niệm Vũ Hoàng, rất muốn báo đáp ân tình của nàng, nhưng mà thời đại loạn lạc, không thể cho phép nàng hoàn thành chuyện lớn, bây giờ phải làm sao?

Lý Long Cơ khẽ thở dài một cái:

- Xem như thế đi. Không thể ngờ đại ca không chỉ là tri kỷ của ta, cũng hiểu được tâm ý của Thái Bình công chúa. Cô cô của ta hiện tại mang tâm tình không khác gì ta. Mất thấy triều cục ngày từng ngày xấu đi, đã có chút hữu tâm vô lực, đành phải một mình lặng lẽ trốn đi. Trốn tránh tu tâm dưỡng tính.

Tần Tiêu suy nghĩ một chút, nói ra:

- A Man, có phải người ám chỉ gì không? Người là nói đề nghị ta cũng thoái ẩn tạm thời không nên vào triều đúng không?

Lý Long Cơ cười ha hả, nói:

- Ta cứ nói đi. Chút tâm tư của ta dấu diếm không được đại ca. Đại ca, từ khi bắt đầu, trước Thần Long chính biến ta và thái tử đã bàn bạc qua. Sinh tử tồn vong của đại ca không chỉ liên quan tới bản thân mình, đối với cả Lý gia chúng ta, triều đình, thiên hạ đều thập phần trọng yếu. Sau Thần Long chính biến chẳng phải đã xác định điểm này sao? Nếu như không có đại ca điều tra rõ hai bản án, về sau lại làm gương thống lĩnh Tả Vệ Suất giết vào Đại Minh cung, nếu không làm gì khôi phục giang sơn của Lý Đường? Hiện tại cũng là tình huống này. Kỳ thật đại ca hoàn toàn học Diêu Sùng, tạm thời rời khỏi Trường An, đến địa phương khác lánh lộn một thời gian ngắn.

Tần Tiêu cười nói:

- Người rất âm hiểm nha, A Man. Trước đó không lâu người còn lớn tiếng mắng Diêu Sùng không chịu trách nhiệm.

Lý Long Cơ cười nói:

- Lúc ấy ta không rõ! Hai ngày trước ta từ chỗ phụ vương nhìn thấy Diêu Sùng lưu lại thư viết tay cho phụ vương.

- Lưu cho Tương Vương? Nói cái gì đó?

- Còn có thể nói cái gì. Đơn giản là nói vĩnh viễn tận trung với thiên hạ Lý Đường, nếu có việc gì, tùy thời chờ đợi điều khiển. Đồng thời cho thấy ý đồ là muốn giấu tài giữ lại làm việc hữu dụng.

Tần Tiêu phì cười nói:

- Nhưng mà hẳn thông minh như vậy. Làm như vậy không phải làm loạn triều đình sao?

Lý Long Cơ bất đắc dĩ cười một hồi:

- Có biện pháp nào, mỗi người đều có ý nghĩ của mình. Nhưng mà đại ca ở bắc nha, đây là khối thịt mỡ Vi hậu nhìn chăm chăm vào. Người có quan hệ cùng thái tử cùng với Lý gia nàng nhất định biết rõ. Đầu giường của mình làm sao để người khác nắm giữ? Nếu không đem cấm vệ hoàng thành giao vào trong tay của nàng, nàng sẽ không an tâm. Vạn nhất chúng ta lại náo ra Thần Long chính biến thì nàng muốn hối hận cũng không kịp. Cho nên... Đại ca, tuy loại hành vi của Diêu Sùng có chút làm người ta chỉ trích, nhưng mà ta khuyên người làm như vậy.

Tần Tiêu nói:

- Không nói gạt người, kỳ thật mấy ngày nay ta cũng đang suy nghĩ chuyện này. Ngồi chờ chết bị người ta gạt quan vị, bãi quan chính là vạch mặt hoàng đế với Vi hậu, còn không bằng chủ động lui xuống, chôn một cái hầm chông ở hầm cầu khiến bọn chúng không thể ngồi xuống. Cũng tốt cho tương lai chôn phục bút trong triều đình, ít nhất không giống Diêu Sùng làm ra vẻ khó chịu như vậy, người cứ nói đi?

Lý Long Cơ gật đầu:

- Có đạo lý. Đại ca là người có chủ kiến, ta có chút lẩm miệng. Nhưng cho dù lui xuống cũng phải dấu diếm vết tích. Hiện tại chúng ta hồi ý của Thái Bình công chúa, nàng hiện tại còn là một trong số ít người có khả năng nói chuyện trong triều đình, và khả năng giúp đỡ chúng ta.

Tới Vồng Cực Tự.

Chùa miếu mới tinh, tuyệt đối không kém gì chùa Bạch Mã cùng Đại Minh cung hộ quốc Thiên Vương tự ở Lạc Dương. Bạch ngọc thạch điêu triệt để làm lan can, sừng sững bốn tòa miếu, theo thứ tự là Vi Đà điện, Kim Cương điện, Đại Hùng điện, Thụy Phật điện. Phật tượng cực lớn, cơ hồ cũng có thể xem như lớn nhất thành Trường An. Trong nội viện có một câu mẫu đơn cực lớn, theo lời của Lý Long Cơ, đến lúc đó có thể nở ra một ngàn hai trăm đóa hoa, chẳng những nở hoa sum xuê, mà màu sắc và hoa văn màu tím. Trong chùa có họa trên vách đá, tất cả đều là những thứ Võ Tắc Thiên thích khi còn sống.

Sau khi thông báo cho tăng ni, đem hai người dẫn vào thánh viện. Đang chuẩn bị gõ cửa vẫn an, bên trong Thái Bình công chúa lạnh nhạt cũng mang theo vài phần uy nghiêm:

- Vào đi, không cần gõ cửa.

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ nhẹ nhàng kéo cửa ra vào, bỏ giày ra, ngồi vào trước bàn án của Thái Bình công chúa.

376. Chương 378: Thái Bình Công Chúa (2)

Chương 378: Thái Bình công chúa (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Trên bàn có một bản kinh thư, đặt một cá gỗ, đốt một đỉnh hương. Thái Bình công chúa đẹp đẽ quý giá như trước, giờ phút này đang ngồi xem kinh, trên tay vẫn vẽ một chuỗi phật châu, trầm thấp tụng kinh văn.

Lý Long Cơ cùng Tần Tiêu cùng quỳ xuống, ngồi xuống thi lễ, nhẹ giọng nói:

- Cô cô, chúng ta cũng không phải thanh tu của cô cô. Thỉnh cô cô thứ tội.

Tần Tiêu cũng nói:

- Thỉnh công chúa thứ tội.

Thái Bình công chúa mở to mắt, trên mặt xuất hiện nụ cười:

- Nếu là người bình thường, muốn đánh nhau cũng không quấy rầy ra, ta căn bản không sẽ gặp hấn. Nói đi A Man, người cùng Tần tướng quân tới tìm ta. Có việc gì thế?

- Có.

Lý Long Cơ cũng đi thẳng vào vấn đề:

- Chuyện này liên quan tới vinh nhục tiến thoái của Tần tướng quân, chắc hẳn muốn thỉnh giáo ý của cô cô.

Thái Bình công chúa nở nụ cười nhạt, nói:

- Chuyện của Tần tướng quân ta cũng biết rõ một ít. Các người muốn hỏi cái gì, nói đi. Tần tướng quân, tự người nói xem.

Tần Tiêu liền đem chuyện có người tố cáo mình nói ra, hộ tống đại công chúa trưởng nói với Thái Bình công chúa.

Thái Bình công chúa hơi nhíu mày, nói:

- Có người tố cáo thì cũng bỏ đi, hộ tống đại công chúa trưởng là ý của ta. Hẳn là những người kia cũng rõ ràng lắm, nhắm vào người sao? Kỳ thật, tất cả là lấy cớ, đơn giản là muốn đưa người vào, ta đã sớm biết rõ. Tần Tiêu, cho người biết một việc, hy vọng người nghe xong không quá tức giận.

Tần Tiêu chau mày:

- Chuyện gì?

Thái Bình công chúa nói ra:

- Trước đó không lâu, sau chuyện của An Nhạc công chúa thì Vi hậu nổi trận lôi đình, nhất định phải loại bỏ bắc nha Đại Đô Đốc, ít nhất triệt hồi người ra khỏi chức Vạn Kỳ Sử. Bởi vì nàng cho rằng, hoàng thành ở trong loại chuyện này là do hộ vệ của người không chu toàn. Nhưng mà người được hoàng đế tín nhiệm cho nên không thể làm gì được, không thể làm gì người. Bởi vì chuyện này Vi hậu đã làm khó bệ hạ vài lần rồi. Loại lời này bệ hạ cũng chỉ nói qua với ta. Nói trắng ra, Vi hậu muốn cho huynh đệ của mình là Vi Nguyên làm Vạn Kỳ Sử. Nếu không Lý Đa Tộ bên Hữu Lâm Vệ nhiều năm rất được tâm của tướng sĩ, nàng cũng đã sớm xử lý Lý Đa Tộ. Vì vậy đành phải bắt người khai đao.

- Thì ra là như vậy...

Tần Tiêu phì cười nói:

- Ta nói vì sao Vi Ôn lại vô duyên vô cớ đi tố cáo ta, nhưng lại bởi vì một chút việc nhỏ, thì ra là ý của Vi hậu. Công chúa điện hạ, theo ý của người ta phải làm sao bây giờ?

- Còn có thể làm sao?

Thái Bình công chúa cũng thở dài một tiếng:

- Tuy hoàng đế là thân ca ca của ta, đối với ta cũng rất tín nhiệm, nhưng mà ở bên gối thối gió là ai cũng ngăn không được. Người nên chủ động nhường vị trí Vạn Kỳ Sử ra, miễn cho rước họa vào thân. Về phần chuyện tố cáo người hộ tống đại công chúa trưởng, ta ngược lại có thể giúp đỡ người. Điều kiện tiên quyết là người chủ động nhường chức Vạn Kỳ Sử, những chuyện này tự nhiên là chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ hai người liếc nhau, trên mặt hiện ra thần sắc tức giận.

Thái Bình công chúa tiếp tục nói:

- Kể thức thời mới là tuần kiệt. Ngày trước Diêu Sùng làm như vậy kỳ thật là ý của ta.

- A?

Hai người đồng thời kinh ngạc kêu lên.

- Đúng, chính là ta bảo hắn làm vậy.

Thái Bình công chúa không sợ hãi nói ra:

- Diêu Sùng là nhân tài khó có được, làm việc giỏi giang quả cảm, vô cùng có chủ kiến. Hẳn trong triều cùng Trương Giản Chi có quan hệ quá sâu, ta chỉ sợ hắn tự cao, đi theo bọn người Trương Giản Chi làm việc ngốc, cho nên bảo hắn tự tìm mất mặt. Sau đó ta lại nói với hoàng đế giáng chức Diêu Sùng trước khi Vi hậu đoạt vị, miễn cho Vi hậu mượn chuyện người nói chuyện mình hại hắn. Lưu được núi xanh thì sợ gì thiếu củi đốt. Tần Tiêu, chính người cũng nên hiểu rõ ràng.

Tần Tiêu suy tư một hồi, nói ra:

- Công chúa điện hạ, nếu ta chủ động thỉnh cầu từ quan quy ẩn, chỉ sợ không quá phù hợp a?

- Đương nhiên không thích hợp, người mới bao nhiêu tuổi, chuyện này quá rõ ràng, sẽ khơi mào tranh chấp không cần thiết.

- Vậy công chúa điện hạ có ý gì?

Thái Bình công chúa lạnh nhạt cười cười:

- Từng bước một đi tới, Vi hậu không phải muốn Vạn Kỳ sao, người cho nàng là được. Mất Vạn Kỳ thì người vẫn còn là bắc nha Đại Đô Đốc đây là vỏ bọc có cũng được, không có cũng chẳng sao, đến lúc đó đối với nàng không tạo ra uy hiếp gì, nàng cũng không đặt người vào trong mắt. Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, người tìm hoàng đế thỉnh cầu đổi đi nơi khác, ta lại nói giúp người vài lời, điều đến Giang Nam, cho người quay lại cố hương, hảo hảo giấu tài nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tần Tiêu chậm rãi gật đầu:

- Hiểu rồi, chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể như vậy. Đa tạ công chúa điện hạ đề điểm.

Thái Bình công chúa mỉm cười:

- Chuyện này không có gì, Tần Tiêu, người cũng là nhân tài hiếm có, so với Diêu Sùng, người càng có tính dẻo. Đợi một thời gian tôi luyện nhiều hơn, đến lúc đó vào triều vi tương, xuất trận là tướng, đều không làm khó được người. Mẫu hậu khi còn tại thế vô cùng xem trọng người. Ta tin tưởng ánh mắt mẫu thân ta không sai. Cho nên chuyện của người ta luôn chú ý. Người yên tâm đi, chỉ cần Thái Bình ta không ngã xuống, sẽ không có ai động tới người. Trước mắt đây là sách lược vạn toàn, người nên thời khắc chú ý quay trở lại Trường An, ra sức vì nước. Người là nhân tài há có thể không già mà quy ẩn, phung phí của trời! Làm như vậy không phải phung phí tâm tư của mẫu thân ta sao?

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Công chúa điện hạ, hình như đã năng đỡ ta quá mức rồi, Tần Tiêu hà đức hà năng gì?

Thái Bình công chúa tiếp tục mỉm cười:

- Lời nói đã đến nước này, các người đi thôi. Hôm nay chúng ta nói chuyện ở đây vĩnh viễn chỉ có ba người chúng ta biết rõ, các người hiểu chưa?

- Vâng, truyện copy từ

Hai người thi lễ, lui ra khỏi phòng, kéo cửa rồi đi.

Ra chùa miếu, Tần Tiêu chắc lưỡi tán thán, nói:

- Thái Bình công chúa chân không bước ra khỏi nhà, nhưng nắm giữ chuyện thiên hạ trong lòng bàn tay, bội phục!

Lý Long Cơ có chút đắc ý nói ra:

- Nếu không thì ta làm sao chịu mang người đi gặp nàng? Bởi vì ta biết rõ cô cô của ta, mặc kệ là tình huống gì cũng có biện pháp.

Tần Tiêu thở dài một hơi, nói:

- Được rồi, đại sự đều nằm trong nội tâm, cuối cùng cũng an bình hưởng qua năm mới. Chờ sang năm bái thánh thượng, ta sẽ từ chức Vạn Kỳ Sử. Quản hấn khi gió là Vi Nguyên hay là Vi Phương, ưa thích thì lấy đi, dù sao Vạn Kỳ trong tay của ta không có ý nghĩa gì. Mấy tháng trước ta còn dẫn Tả Vệ Suất giết hai ngàn tên Vạn Kỳ, hiện tại một ít tướng sĩ nơi đó gặp ta giống như gặp diêm vương, rất không có chút sức lực nào.

Lý Long Cơ cũng thở dài một hơi, nói:

- Sắp năm mới rồi, đủ loại lễ nghi tế tự bận rộn choáng váng mặt mày. Đại ca, năm mới người an bài thế nào?

377. Chương 379: Sáng Nay Có Rượu Sáng Nay Say

Chương 379: Sáng nay có rượu sáng nay say

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu xoay người cười ngửa:

- Ta an bài rất thoải mái. Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi và vài người, kể cả huynh đệ đặc chủng doanh đều ở nhà của ta ăn mừng năm mới, náo nhiệt lắm. Cũng không có lễ tiết rườm rà gì, an dật thống khoái. Miệng lớn uống rượu ăn miếng thịt to, đánh bài đánh bạc nghe hát xem múa, rồi rãnh thì dạo chơi chợ phía tây, ra khỏi thành thành đi tới Tần Xuyên tám trăm dặm ngắm cảnh.

Lý Long Cơ nghe xong thì sững sờ, thập phần đỏ mắt nói ra:

- Ta có nên chạy tới tham gia náo nhiệt hay không?

Tần Tiêu cười to:

- Nếu ta ngăn cản được người, người cũng không phải là A Man. Đến đây đi, nhớ rõ mang nhiều vàng bạc, nếu thua sạch cũng không ai cho vay tiền đâu. Đầu năm không ai cho vay tiền đâu.

- Thật không có nghĩa khí! Quả thực là không có nhân tính!

Tuyết rơi.

Tần Tiêu nhìn Lý Tiên Huệ mặc áo bào đỏ thắm đi tới chợ phía tây, đứng trong lương đình của Tây Khóa Viện cầm một bầu rượu, đã có chút lạnh buốt.

Gió lạnh thấu xương lùa vào cổ áo Tần Tiêu có cảm giác mát lạnh, lại rung mình một cái, trong nội tâm thầm nghĩ, thời điểm này năm trước ta vừa vặn cách Bành Trạch đi tới Trường An này. Trên đường đi gian nan vất vả cũng có tuyết và gió lạnh. Hiện tại cả ngày cầm y ngọc thực sống an nhàn sung sướng, ngay cả khi mặc áo bào da thú cũng cảm thấy lạnh. Kỳ thật trong lòng của hắn biết rõ cái lạnh trên người của hắn, chẳng nói rằng chính là cái lạnh từ trong nội tâm của mình phát ra, làm toàn thân của hắn không thoải mái.

Hắn đứng ở cửa lớn phòng khách, lúc này nghe được âm thanh mặt chược và tiếng nhao nhao lớn của bọn người Lý Tự Nghiệp truyền tới. Ngày mai sẽ là ba mươi tết, nên chuẩn bị đều chuẩn bị cho tốt. Triều đình cho quan viên ngoài tam phẩm được nghỉ tết và ban sơn trân hải vị rượu ngon kéo mấy xe về nhà, đủ cho những người này ăn một hồi. Hơn nữa trước đó Lý Tiên Huệ cũng mang theo Mặc Y Tử Địch đi tới chợ phía tây mua sắm điên cuồng, không sai biệt lắm đã tiêu hết ba thành tiền lời là ‘ món lợi ketchup ’ ăn được trên chiếu bạc, cũng gần ngàn lượng bạc trắng. Những chuyện vui chơi giải trí không cần nói, đã sớm chuẩn bị rồi, đang nhét đầy trong phòng bếp, đồ uống rượu cũng thay mới. Theo cách nói của Lý Tiên Huệ thì năm mới đã tới, dù sao cũng phải có khí tượng mới. Chúng ta hiện tại an cư, phải có bộ dáng của gia đình mới tốt.

Tần Tiêu duỗi một bàn tay ra, hứng vài miếng bông tuyết. Nhanh chóng hòa tan trong lòng bàn tay, lưu lại một trận lạnh buốt, khoe miệng của hắn nở nụ cười khổ: thành gia? Nếu ta nói cho các nàng biết, qua năm không bao lâu sẽ rời khỏi Trường An. Đến lúc đó nhà này còn ai tiến vào. Cũng không biết, đến lúc đó Tiên Nhi sẽ suy nghĩ thế nào? Tính toán, lễ mừng năm mới ta không có ý định nói tới chuyện này làm cái gì, miễn làm mất hứng. Trước kia Võ Tắc Thiên còn thì tốt rồi. Mặc dù có hai cái khó khăn, nhưng chỉ cần Võ Tắc Thiên không sinh bệnh, triều đình thậm chí cả quốc gia sẽ có người tâm phúc. Làm gì giống như bây giờ, ba phái phân tranh náo không được yên. Lý Hiền thì chẳng khác gì A Đẩu ngu xuẩn của nhà Thực năm xưa (thời tam quốc), đúng là làm người ta phiền lòng.

Tần Tiêu thở dài một hơi, đem bầu rượu đặt lên bàn đá, đi xuống đình cầm một nắm tuyết vo thành tuyết cầu, lại ném vào cây tùng to lớn, lập tức tuyết trắng văng tứ tung.

Tần Tiêu cười rộ lên, hậm hực trong lòng cũng tan nhiều. Nhìn thấy tuyết động trên cây tùng rơi xuống, lúc này lại nghĩ tới Lý Long Cơ. Đây chính là Đường Minh Hoàng trong lịch sử, trong một năm quen hắn thì cũng hiểu hắn sơ bộ. Mặt ngoài xem ra hắn là thiếu gia ăn chơi lêu lổng, nhưng trên thực tế suy nghĩ còn nhiều hơn những người khác. Đối với Lý Trọng Tuấn, hắn càng lộ ra vẻ trầm ổn có chủ kiến hơn nhiều. Nhưng hiện tại Lý Trọng Tuấn mới là thái tử, cùng Lý Long Cơ có quan hệ rất gần. Không đáng cho ta hiện giờ xen vào. Trong lịch sử hắn là Lý Long Cơ làm hoàng đế, Lý Trọng Tuấn không lên được mặt bàn, hơn nữa còn chết thảm. Trời ơi, đôi bạn thân nhất sẽ xé ta. Trước mắt lịch sử này ngày càng xem không hiểu. Nói nó đã hình thành thì không thay đổi a, hết lần này tới lần khác lại nhiều hơn ta là đệ số, Thần

Long chính biến do ta khơi mào; nói nó biến vị thì cũng đúng, nhưng sự thật vẫn khôi phục quỹ tích cũ. Sớm biết như vậy trước khi nhảy dù bị đá vào nhà Đường, học về tri thức lịch sử nhiều một chút cũng tốt...
nguồn

Sau lưng có tiếng bước chân, có người giẫm lên tuyết đọng nghe lộp bộp, Tần Tiêu quay đầu lại nhìn qua một trường bào đen như mực, Mặc Y đang đi về phía hắn.

Tần Tiêu ngồi xổm người xuống niết một quả cầu tuyết ném qua:

- Mặc Y, không có đánh bài sao?

Mặc Y đi đến bên người Tần Tiêu:

- Để uội muối đánh. Nàng nha, hôm nay bận việc quản lý trong phủ, hiện tại thật vất vả rảnh rỗi thì chạy đi giành vị trí đánh mặt chược.

Tần Tiêu nghiêng đầu nhìn qua Mặc Y, răng trắng má ửng hồng, cùng Lý Tiên Huệ hoàn toàn là loại hình nữ nhân khác biệt. Bờ môi hơi mỏng và đôi mắt phượng, lông mi hình lá liễu. Hơn nữa nàng luôn mặc trang phục nhẹ nhàng linh hoạt, một thành bảo kiếm không rời tay, lúc nào cũng lộ ra tư thế hiên ngang, một cổ tự tin và kiên định hiển hiện, hòa khí không người nào dám xâm phạm.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Mặc Y, kỳ thật nếu người mặc quần áo con gái, hắn là cực xinh đẹp.

- Nha. . .

Trên mặt Mặc Y hiện ra một tia đỏ ửng, tránh né ánh mắt Tần Tiêu nhìn qua gốc cây tùng, có chút tránh nặng tìm nhẹ đổi chủ đề:

- Có khả năng là thói quen từ nhỏ. Tướng quân, người gần đây có tính toán gì sao?

Tần Tiêu lạnh nhạt cười cười, đi vào đình viện nghỉ mát:

- Có thể có tính toán gì chứ, thời gian vẫn qua đi thôi.

Mặc Y không nhanh không chậm đi theo Tần Tiêu, nhẹ giọng nói:

- Nhưng Mặc Y nhìn ra, tướng quân mấy ngày nay có chút tâm thần không tập trung, hình như đang suy nghĩ cái gì đó, đúng không?

Tần Tiêu nhìn qua Mặc Y, cầm lấy bầu rượu lên, tự rót ra một chén.

- Uống rượu lạnh sẽ tổn thương dạ dày. Ta đổi bình rượu ấm cho người.

Mặc Y thấy Tần Tiêu không có trả lời vấn đề, cho rằng mình đường đột, lập tức rời đi.

Tần Tiêu mở miệng gọi Mặc Y:

- Mặc Y, có mấy lời không thể nói với Tiên Nhi. Chúng ta xem như tâm sự đi, nói cho người cũng được. Có lẽ sẽ giảm bớt tâm sự nặng nề, người nguyện ý nghe không?

- Đương nhiên nguyện ý.

Mặc Y khẳng định gật gật đầu, trên mặt lộ ra thần sắc vui sướng:

- Kỳ thật Mặc Y nhìn ra, tướng quân mấy ngày nay tâm tình không tốt lắm, cho dù thời điểm đánh bạc vui vẻ, cũng có chút không yên lòng. Ta hỏi Tiên Nhi, nàng cũng nói không nên lời, chỉ nói là tướng quân đang định qua năm mới sẽ từ quan quay về Giang Nam, cố gắng tránh phiền lòng.

- Đây chỉ là một bộ phận.

Tần Tiêu nhẹ nhàng chà xát nắm tuyết trong tay, nói:

- Kỳ thật, nguyên nhân khác là vì Tiên Nhi.

- Ah, nói như thế nào?

378. Chương 380: Sáng Nay Có Rượu Sáng Nay Say (2)

Chương 380: Sáng nay có rượu sáng nay say (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Người có thể ngàn vạn đừng đem những lời này nói cho nàng biết.

Tần Tiêu bắt đầu nói:

- Hiện tại trên triều đình thật sự rất loạn, mỗi người cảm thấy bất an. Truy cứu nguyên nhân cũng là vì mẫu thân Vi hậu của Tiên Nhi loạn chính. Hơn nữa trong Đại Minh cung hiện giờ. Có thể nói là cực kỳ dâm loạn, hoàng đế thì đội nón xanh, hiểu sao? Ý tứ đại đại khái là Vi hậu bao dưỡng trai lơ (đĩ đực). Đồng thời Vi hậu trù dập triều thần, xếp thân tín vào, rất có dã tâm làm nữ hoàng thứ hai. Ta lo lắng những chuyện này để cho Tiên Nhi biết rõ, nàng sẽ không chịu nổi nên không nói với nàng.

Mặc Y nhẹ nhàng gật gật đầu:

- Đúng là không nên nói cho nàng biết. Dù nói thế nào đó cũng là mẫu thân của nàng. Hơn nữa trước đó không lâu ta vừa mới nghe được một ít tin tức, nói là An Nhạc công chúa điên rồi. Loại chuyện này cũng không thể nói với nàng được, tâm địa Tiên Nhi mềm yếu, sẽ làm cho nàng lo lắng.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Không thể tưởng được, người còn rất hiểu Tiên Nhi. Nếu như nói những chuyện này để cho nàng biết rõ, sẽ chỉ làm nàng u buồn cùng thương tâm, những chuyện khác lại làm cho nàng thống khổ. Vi hậu xếp thân tín vào triều đình, lại nhòm ngó vị trí của ta. Vì vậy ta có ý định thoái ẩn, đem vị trí Đại Đô Đốc lưu lại cho huynh đệ của Vi hậu, cũng là cậu của Tiên Nhi làm. Hơn nữa nói không chừng lúc nào đó ta sẽ trở mặt thành thù với đám người này. Những chuyện này với ta mà nói có lẽ không có gì, triều đình vốn là nơi người người cắn xé nhau. Nhưng mà Tiên Nhi kẹt ở giữa nhất định rất thống khổ. Cho nên ta quyết định tạm thời rời xa triều đình, cũng có một bộ phận nguyên nhân là cân nhắc cho Tiên Nhi. Dù sao, nàng bây giờ là người thân nhất của ta, ta không muốn làm cho nàng thống khổ. Hơn nữa ta có ý định cho dù tương lai có cơ hội quay lại Trường An, ta cũng không mang theo Tiên Nhi cùng tới. Trừ phi những chuyện này được dọn dẹp xong, tất cả đã chấm dứt. Bằng không ta không có dũng khí đó, làm cho Tiên Nhi mất thấy ta và mẫu thân của nàng liệu sống liệu chết.

Mặc Y nghe xong những lời này thì nội tâm ngây người, ngơ ngác nhìn qua Tần Tiêu một hồi, nhẹ giọng nói:

- Kỳ thật, ta rất hâm mộ, thậm chí là ghen ghét Tiên Nhi. Bởi vì nàng có được một ‘lão công’ tốt như vậy, lúc nào cũng suy nghĩ vì nàng. Tướng quân, thứ cho ta nói câu bất kính, người hình như không giống những người khác. Đối lại là nam nhân bình thường, hoặc là xem nữ tử là đồ chơi, hoặc xem là trân sủng. Chỉ có tướng quân đem tất cả mọi người xem như ‘người’, bất kể là nữ tử hay là nô bộc. Tướng quân, chẳng lẽ người là cao nhân nước ngoài sao?

Trong nội tâm Tần Tiêu khẽ run lên: tốt cho Mặc Y, lợi hại nha! Bình thường thì ít nói, kỳ thật cái gì đều nhìn trong mắt. Nếu ta nói cho người biết ta là người xuyên việt, ta là phần tử từ ngàn năm sau tới đây, người sẽ có suy nghĩ gì?

Tần Tiêu cười một cái, dứt khoát nói ra:

- Kỳ thật đúng như người nói, ta là người của ngàn năm sau tới đây. Ta với những người mà người biết đều không giống nhau.

Mặc Y cười rộ lên:

- Cũng chỉ có như thế mới có thể giải thích được suy nghĩ và cách làm của tướng quân. Nếu tướng quân tới từ một ngàn năm sau, vậy ngài biết rõ ràng những chuyện của Đại Đường đúng không? Sao không nói cho Mặc Y nói nghe một chút, xem như giải sầu.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Dù là như vậy câu chuyện cũng có cải biến, so với Bích Xà Truyện (xem Hứa Tiên Chí là rõ) còn khó hơn nhiều. Bởi vì ta là người tới từ ngàn năm sau, nhưng không phải quá hiểu về lịch sử. Ta chỉ biết Đại Đường là vương triều cường thịnh và phồn hoa nhất trong lịch sử. Mặc Y người chắc chắn vô cùng hạnh phúc mỹ mãn, tương lai sẽ sinh ra tám con trai và mười cô gái, trở thành đại anh hùng, đại tài tử, hoặc là tiểu mỹ nhân khuyên quốc khuyên thành.

- Khanh khách! Ta không phải là heo mẹ nha.

Mặc Y che miệng cười rộ lên, lập tức có cảm giác mình thất thố, đỏ mặt cúi đầu, gương mặt khí khái hào hùng cũng hiện ra nét vũ mị cực nhỏ.

Hai người trò chuyện rất có hứng thú, cửa sân có mấy người đi tới, đập vào mắt chính là thái tử Lý Trọng Tuấn.

Tần Tiêu ngênh đón:

- Ai nha, thái tử diện hạ. bây giờ sắp tới ba mươi rồi, còn có thời gian chạy tới phủ của ta, có phải vô cùng ngứa tay không?

Lý Trọng Tuấn xem ra tâm tình không tệ, cười ha ha nói:

- Người cũng biết ngày mai là ba mươi. Vừa đến lễ mừng năm mới, ta làm thái tử rảnh rồi không có gì làm chạy ra ngoài chơi, còn không bằng nhân dịp này đi đánh bạc! Hãy bớt sàm ngôn đi, mang ta vào nhà, ta biết rõ A Man khẳng định đã ở nhà của người, đây không phải Mặc Y sao, hôm nay thật xinh đẹp, lễ mừng năm mới có lì xì cho người.

Mặc Y cười hì hì tiếp nhận:

- Cảm ơn diện hạ!

Tần Tiêu phiến muộn nói:

- Dựa vào cái gì ta không có?

- Ai bảo người không phải mỹ nữ!

Lý Trọng Tuấn vẻ mặt cười xấu xa:

- Bản thái tử cho tiền lì xì, từ trước chỉ thưởng ỹ nữ. Người muốn thì bằng bốn sự trên bàn bài đi. Nói cho người biết, ta hôm nay mang theo một ngàn lượng vàng, quyết tâm đến gỡ vốn!

Dứt lời liền vung tay lên, quả nhiên có mấy tùy tùng mang theo tiền đi vào.

Tần Tiêu cười to:

- Tâm tình thật tốt vì có nhà từ thiện đến. Không cần ta ra tay, trong nhà của ta có siêu cấp sát thủ đoạt tiền rồi. Nhưng ta cũng nâng khí thế của người lên, lễ mừng năm mới tới thì cũng phải chúc người may mắn.

Lý Trọng Tuấn vừa đi vừa gào lên.

- Sẽ nhân lời này của người, ta hôm nay không phải thắng đầy bồn đầy bát thì không về.

Mặc Y nhìn qua bóng lưng của Lý Trọng Tuấn thì cười rộ lên.

- Kỳ thật thái tử là người không tệ.

Tần Tiêu hỏi lại:

- Như thế nào, có chút hối hận không gả muội muội cho hắn?

Mặc Y chậm rãi lắc đầu:

- Cũng chỉ thích hợp làm bằng hữu tốt mà thôi. Muốn Mặc Y nói thì hắn là người làm đại sự, nhưng không phải nam nhân tề gia tốt.

Tần Tiêu cười nói:

- Người ta sinh ra đã vì trị quốc, tề gia sao, với hần mà nói không có ý nghĩa.
- Cho nên ta mới không gả muội muội cho hần.

Mặc Y lạnh nhạt nói ra:

- Cùng ở một chỗ với hần không chừng sẽ gặp tai nạn. Hần làm gì được như tướng quân, suy nghĩ cho nữ nhân của mình.

Dứt lời hơi có chút xấu hổ nhìn qua Tần Tiêu, dừng câu chuyện.

Tần Tiêu giả bộ làm như không thấy, trong nội tâm nghĩ thầm: thì ra ta trong mắt Mặc Y là ‘ nam nhân tốt ’. Xem ra lần trước hoạn nạn trên quan đạo với nàng ở Lạc Dương, ta lưu lại ấn tượng không kém trong suy nghĩ của nàng.

Năm mới, âm thanh của mặt chước và tiếng cụng ly hào hứng bồng bồng vang lên, không khí vui mừng dương dương tự đắc và hạnh phúc. Tất cả mọi người tham lam hưởng thụ giảm cả thứ giãn khó có được này.

Chỉ có nội tâm của Tần Tiêu là rõ ràng, mấy ngày nay có lẽ là vài ngày an nhàn cuối cùng ở Trường An này.

379. Chương 381: Đan Thư Thiết Khoán

Chương 381: Đan thư thiết khoán

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Qua năm mới sẽ có đại sự xảy ra liên tiếp. Biến cố là nhất định sẽ có, cố gắng thì ít có phiền toái. Những người này sau đó muốn đoàn tụ được như bây giờ chỉ sợ là quá khó khăn.

Sáng nay có rượu sáng nay say, ngày mai buồn thì ngày mai buồn, Tần Tiêu thích nhất là năm mới bây giờ, cũng là thời điểm vui vẻ nhất trong đời.

Buổi trưa vừa qua khỏi, một hồi gió tuyết cuộn cuộn thổi vào để đô.

Bất kể là chợ phía tây hay là đường Chu Tước, cũng đã nhìn không thấy bóng người. Tiếng động dày hơn một xích ở trên đường, tùy ý có thể thấy được cành cây bị gió cuốn đi, tuyết trên nóc nhà dân rất dày.

Kế hoạch đi ngoại ô tế tự cũng phải trì hoãn ba ngày, quan viên tam tỉnh lục bộ cùng tất cả Các, Đài, Thự, Nha, Giám cùng dừng lại tại Hồ Lâm, ngay cả hoàng thành cấm vệ quân cũng nghỉ.

Bởi như vậy rất nhiều triều thần cũng không cần vào triều xử lý công việc, đều ở nhà không đi ra ngoài, dù sao đồ ăn thức uống dùng không hết, rượu ngon thì uống vào, ôm thiếu nữ xinh đẹp. Chỉ khổ cho nông hộ và thương nhân, trận bão tuyết này làm bọn họ tổn thất thảm trọng.

Thật vất vả mới hết tuyết, cũng đã là ngày mười tháng giêng rồi. Nhưng mà trong thâm cung lại có bão lớn hơn nữa...

Ngày đầu tiên trong năm mới vào triều, Tần Tiêu đi vào phía tây triều đình thì phát hiện sắc mặt mỗi người hết sức kỳ quái. Trên mặt tối tăm phiền muộn và hoảng sợ, nhiều hơn là nghi hoặc phản uất. Cả lễ mừng năm mới thì Tần Tiêu vì cầu an bình cùng tránh hiềm nghi cho nên không bước ra khỏi nhà, không có đi bái phỏng người nào, nơi đi xa nhất là cửa phủ nhà mình. Trong khoảng thời gian này trên triều đình xảy ra chuyện gì hần không rõ lắm.

Nhưng mà hắn cũng không muốn biết rõ ràng. Biết được càng nhiều thì lún càng sâu, ngược lại sẽ càng phiền toái. Cho nên Tần Tiêu cũng không có đi tìm người hỏi thăm, lẳng lặng ngồi ở một bên, chờ vào triều.

Âm thanh của tiếng trống vang lên, thần sắc tất cả mọi người trở nên ngưng trệ, vẻ mặt âm tình bất định đi ra khỏi phía tây triều đình. Hường Hàm Nguyên Điện mà đi. Tần Tiêu nhìn thấy bốn người Viên Thứ, Thôi Huyền Vĩ trên mặt tức giận, xem ra có một bụng trách mắng, tức giận đi ở đằng trước, vào triều đường.

Lý Hiến cũng ngây ngô chất phác như xưa, ngồi ở trên ghế rồng vui tươi hơn hờ cười lên. Nhưng mà sắc mặt thần tử cả triều không ai cười nổi, làm cho Tần Tiêu khiếp sợ chính là phía sau lưng của Lý Hiến. Phía sau có một bức rèm che, Vi hậu ngồi ngay ngắn phía sau.

Yêu phụ này muốn ‘buông rèm chấp chính’!

Đứng ở hàng đầu tiên là Võ Tam Tư, Chung Sở Khách, vẻ mặt thì kiêu căng cùng đắc ý, thỉnh thoảng đưa mắt lạnh nhạt nhìn qua đám quan lại. Rất nhiều quan viên nhìn thấy ánh mắt của bọn chúng đều thấp giọng nghị luận và tức giận, đều nhao nhao không nói gì. Cúi đầu cảm ngọc kêu không nói gì.

Lý Hiến dường như cảm thấy mình làm một chuyện rất đúng, rất là đắc ý nói ra:

- Ngay hôm nay trẫm đặc biệt cho phép hoàng hậu vào triều nghe chính sự. Các vị ái khanh năm mới tốt chứ? Năm đầu Đại Đường ta còn nhờ các vị xuất lực nhiều. Chung hưởng thái bình thịnh thế!

Lý Hiến nói vừa dứt, Trương Giản Chi lập tức nhanh chóng đứng ra. Hắn năm nay đã tám mươi nên vẻ mặt đầy cảm phần nói ra:

- Bệ hạ, từ xưa đến nay, phàm là phu nhân tham gia vào chính sự. Không ai không hại nước hại dân. Thần khẩn cầu bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, thỉnh hoàng hậu lui vào hậu cung xử lý sự vụ. Trên triều đình chỉ cần bệ hạ một lời là đủ rồi.

Hoàn Ngạn Phạm, Viên Thứ, Thôi Huyền Vĩ cũng đồng thời đứng ra, cùng kêu lên nói:

- Bọn thần tán thành. Khẩn cầu bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, thỉnh hoàng hậu quay vào hậu cung.

Tần Tiêu trừng to mắt, trong nội tâm cả kinh nói: xem ra vừa rồi ở trong tây triều đình, đám người Viên Thứ tức giận không chịu được, cũng là bởi vì Vi hậu nhiếp chính a! Năm lão gia hỏa này xem ra đã sớm thương nghị tốt, hôm nay cùng một chỗ xuất đầu cường giấn.

Trời ơi, năm mới lần đầu tiên vào triều thì bọn người Trương Giản Chi chọc ra đại sự, rốt cục nhịn không được trực tiếp tuyên chiến với Vi hậu.

Sắc mặt của Lý Hiến trở nên cực kỳ khó coi, quay đầu lại nhìn qua Vi hậu ở phía sau. Vi hậu ngồi vững như bàn thạch không nhúc nhích, cũng không có noi chuyện.

Võ Tam Tư nghênh ngang đi ra:

- Bệ hạ, các vị đồng liêu. Trương Các lão nói lời này không đúng rồi, chẳng lẽ đang nói mẫu thân của hoàng thượng, thánh hậu bệ hạ sao? Nếu như ta nhớ không lầm, Trương Các lão cũng là một tay Thánh hậu nâng lên? Từ Trường Sử một châu nhảy lên làm Tể tướng. Hôm nay lại nói ra lời này chẳng phải là nâng đá đập chân của mình sau, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe châm chọc hoàng đế sao? LẠI nói hoàng hậu thiên tư thông minh nhân đức hiền thực, nhân sở cộng tri thiên hạ đều nghe thấy. Hôm nay hoàng hậu không chối từ vất vả, chịu phân ưu cho bệ hạ là phúc của vạn dân, quả thật Đại Đường chi hạnh thiên hạ vạn dân chi hạnh. Có gì không thể?

Sắc mặt Lý Hiến hơi vui:

- Lương Vương nói đúng, đúng lắm, trẫm đã có chỉ, Lương Vương mấy chục năm qua một lòng có công huân lớn lao, đặc biệt phong làm Tĩnh Đức Vương.

Lời vừa nói ra quần thần đều kinh ngạc: trước khi bảo lưu vương vị cho Võ Tam Tư, có thể nói là cân nhắc mặt mũi của Võ Tắc Thiên, sau Thần Long chính biến thì Võ Tam Tư có một ít công lao. Hôm nay Võ Tắc Thiên qua đời, Lý Hiến ngay lập tức đem Võ Tam Tư chính thức cất đất phong vương, liệt vào Thân Vương hoàng thất, đủ để thấy Võ Tam Tư bây giờ được sủng ái thế nào! Hơn nữa Lý Hiến mặc dù không

mở miệng bác lời của bọn người Trương Giản Chi, nhưng ca ngọng Vô Tam Tư như vậy cũng cho thấy hẳn có ý thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Bọn người Trương Giản Chi ngơ ngác xử đứng đó, sắc mặt tái nhợt, chán nản không nói nên lời.

Tần Tiêu bất động thanh sắc đứng ở phía sau, trong nội tâm âm thầm thở dài một hơi: Trương Giản Chi và mấy lão thần đứng là rất trung tâm, nhưng lại không chú ý tới phương pháp. Kiên trì muốn hoàng đế và hoàng hậu đánh nhau, không phải cầm trứng gà đập đầu vào đá sao? Người đập đầu còn rất hung ác, cũng chỉ gây ra phiền toái thôi. Ngu trung không có giá trị! Quá không có giá trị!

Tần Tiêu có xúc động muốn chạy ra kéo bọn người Trương Giản Chi đi vào, nhưng nhìn thấy Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ nhìn qua, lúc này lại nhớ tới chuyện Thái Bình công chúa trước khi đã từng nói qua, trong nội tâm thán một tiếng, buông tha ý niệm này trong đầu.

Bọn người Trương Giản Chi không có thuận theo.

- Bệ hạ, bọn thần có tấu chương, thỉnh bệ hạ xem qua.

Hoàn Ngạn Phạm càng tức giận không chịu nổi, tấu lên:

- Bệ hạ, từ xưa đến nay, hậu phi chính là nhân luân chi bản, lý loạn chi đầu. Năm đó Nga Hoàng, Đắc Kỷ gây họa nhà Thương. Truy cứu nguyên nhân chính là do nữ nhân tham gia chính sự! Dùng âm thừa lấn dương, đây là vi phạm số trời; dùng phụ lấn phụ, là vi phạm nhân luân. Vi phạm số trời là điềm xấu, vi phạm nhân luân là bất nghĩa.

380. Chương 382: Đan Thư Thiết Khoán (2)

Chương 382: Đan thư thiết khoán (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Cho nên cổ nhân nói ‘tấn kê chi thần, duy gia chi tác’. Vạn mong bệ hạ nghe theo cổ nhân, xem xét ý của cổ nhân, trên dùng xã tắc làm trọng, dưới suy nghĩ uôn dân trăm họ. Bảo hoàng hậu lui về hậu cung, không được lên chánh điện tham chính!

Lý Hiển có chút không kiên nhẫn nhìn qua đám người này, rầu rĩ nói ra:

- Trẫm biết rõ các khanh có hảo ý và khổ tâm. Nhưng mà hoàng hậu cũng đi ra giúp đỡ ta thôi, thiên hạ Đại Đường vẫn do trẫm tính toán. Trẫm xử lý một quốc gia thì có mệt nhọc và không đủ tinh lực, hoàng hậu thông minh tháo vát, vừa vặn có khả năng giúp đỡ trẫm, có gì mà không thể! Cái gì ‘phụ nhân tham gia vào chính sự hại nước hại dân’, loại lời này sau này không thể nhắc lại. Trẫm niệm bọn người là lão công thần, lần này chuyện cũ bỏ qua. Đi, việc này không cần nói lại. Lại nói tiếp, trẫm cũng có phần thưởng cho năm vị ái khanh.

Bọn người Trương Giản Chi đã sớm tức giận đầy bụng, vì hai chữ ba thưởng này thì đưa mắt nhìn nhau, không biết là sai ở đâu.

Lý Hiển lấy một thánh chỉ giao cho tiểu thái giám.

- Tuyên chỉ a.

Tiểu thái giám háng giọng, quái khang quái điều thì thắm:

- Trẫm ban thưởng Trương Giản Chi tiến phong là Hán Dương Quận Vương, Hoàn Ngạn Phạm là Vĩ Dương Quận Vương, Kính Uất là Bình Dương Quận Vương, Thôi Huyền Vĩ là Thu Lăng Quận Vương, Viên Thứ là Nam Dương Quận Vương, mỗi người phong bách hộ. Khâm thủ!

Việc đã tới nước này bọn người Trương Giản Chi cũng chỉ có thể cúi đầu tạ ơn.

Trong nội tâm Tần Tiêu cũng thở dài một hơi: khá tốt! Bọn người Trương Giản Chi nào như vậy còn không bị mang ra ngoài chém.

Phía sau bức rèm che có Vi hậu, tuy không mở miệng nói chuyện gì, nhưng mà khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một tia mỉm cười và sát ý.

Sau khi tan triều thì Trương Giản Chi là ‘ngũ vương’ cùng một đám triều thần làm chim thú tán, lập tức không có bóng người.

Tần Tiêu đứng ở trước đuôi rồng, nhìn xem qua cung điện nguy nga bằng bạc, đột nhiên có một loại cảm giác lạ lẫm, rất không biết giải quyết như thế nào với triều đình dơ bẩn này, ta làm quan mà uất ức như vậy, còn ở lại đây làm cái gì?

Ta cũng mặc kệ vậy!

Chủ ý đã định, Tần Tiêu nhếch áo choàng, nhấc chân đi tới ngự thư phòng ở Hàm Nguyên Điện.

Trong ngự thư phòng Lý Hiển có chút tức giận không chịu nổi, nhìn qua đồng tấu chương trước mặt thì vô cùng tức giận. Một tay quét ngang, đem tất cả tấu chương, bát trà, văn chương đều ném lên mặt đất, nhìn thái giám bên cạnh quát:

- Cầm lấy đi, đem tất cả đi cho ta! Nền cho hoàng hậu thì cho hoàng hậu, nền cho các bộ thì cho các bộ. Trẫm không nhìn những tấu chương chó má này.

Đúng lúc này Vi hậu đi tới, lặng lẽ đi đến một bên cầm tấu chương lên xem.

Lý Hiển nhìn thấy Vi hậu lập tức không có tính tình, ngập ngừng nói:

- Ái phi. . . Trẫm cũng thế, có chút tâm phiền ý loạn.

Vi hậu bất động thanh sắc tiếp tục nhặt tấu chương, khẽ thở dài một hơi:

- Đám người Trương Giản Chi kia quá đáng giận. Bọn chúng muốn làm bệ hạ một chết mà. Nó thì cũng không quá đáng là muốn phân ưu với bệ hạ, bọn chúng khẩn trương thành thế này. Thật sự là phải giết.

Lý Hiển phiền muộn đặt móng ngồi xuống, kêu rên nói:

- Tính toán, đừng nói. Tính toán ra cũng là nhờ bọn họ trẫm mới có thể ngồi lên ghế rồng. Một chút tiểu nháo nên nhịn đi.

Đúng lúc này Tần Tiêu đi tới bên ngoài ngự thư phòng, tiểu thái giám đi vào thông báo, cả buổi mới đi vào được, nói là hoàng đế triệu kiến.

Tần Tiêu đi vào ngự thư phòng bái kiến lễ, nhìn thấy tấu chương lộn xộn, trong nội tâm đại khái cũng hiểu vài phần, trong lòng đang nghĩ tới Lý Hiển chắc đang tức giận, nhất định là bởi vì chuyện của bọn người Trương Giản Chi. Ta cùng Trương Giản Chi có quan hệ mật thiết, ta hiện tại đến chào từ giã, mới có thể đi.

Vi hậu đứng ở sau lưng, Lý Hiển miễn cưỡng nặn ra nụ cười vui vẻ:

- Tần ái khanh, cố ý tới gặp trẫm, có việc gì thế?

- Bệ hạ...

Tần Tiêu chấp tay chào theo nghi thức quân đội:

- Thần tới đây chào từ giã, cầu bệ hạ miễn công chức của thần, cho thần trở về cố hương.

- Ah!

Lý Hiển kinh bắn người đứng lên, nói:

- Ái khanh đang tuổi lớn lại hào hoa phong nhã, tại sao sinh ra ý định thoái ẩn quy điền?

Tần Tiêu nói:

- Bệ hạ có chỗ không biết. Ngày xưa thần học nghệ trong mộng, sư phụ từng nhiều lần khuyên bảo như xuất trận giết người không được hơn trăm. Nếu không muốn thân bại danh liệt chết oan chết uổng, trừ phi vứt bỏ đi vinh hoa phú quý, trở về nông thôn dốc lòng hướng thiện, hướng thiện địa quỷ thần cầu xá xin thọ. Thần tính toán một chút thì Thần Long chính biến lần trước thần vừa vịn tay giết hơn trăm người, cho nên...

Vi hậu cùng Lý Hiên đồng thời cả kinh nói:

- Còn có bậc này chuyện lạ?

Tần Tiêu trong nội tâm cười cười:

- Đúng vậy! Chắc chắn! Sư phụ ta là thế ngoại cao nhân, trước kia nói đều ứng nghiệm. Cho nên thần không dám làm trái, cũng không phải là thần không thể sống chết thuần phục bệ hạ, nhưng mà thần chỉ còn túi da, cho nên xin về hưu! Nhưng mà thần bên người có ba mươi hộ vệ, do một tay thần huấn luyện ra. Tuy thần hiện tại từ quan, cũng không dám để bọn họ lười biếng, cho nên cầu bệ hạ cho bọn họ cùng đi theo thần, đi theo bên người thần cũng dễ huấn luyện cho bọn họ, tương lai lại đền đáp ơn nghĩa của bệ hạ, thuần phục bệ hạ.

Lý Hiên nghi ngờ nói:

- Đúng như khanh nói. Người rời khỏi Trường An quay về quê cũ, còn cần bao nhiêu thời gian?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Thần không biết... Đến lúc đó đành phải nghe theo tình huống chỉ điểm của sư phụ lão nhân gia trong tối tăm mà thôi.

Vi hậu sau lưng tươi cười, nhìn Lý Hiên nói ra:

- Bệ hạ, nếu Tần tướng quân là nhân tài như vậy, thật sự là chí bảo của triều đình, sao có thể để hần chết non được? Không bằng bệ hạ ân chuẩn cho hần. Tiêu trừ quân nghiệp của Tần tướng quân, khi cần gọi hần về là được.

Lý Hiên có chút khó xử nhìn qua Tần Tiêu, lại quay đầu nhìn Vi hậu phía sau, trong nội tâm kỳ thật cũng hiểu rõ: Tần Tiêu nhất định là từ quan tránh họa, cái gì ‘giết người không được hơn trăm’ nhất định là ngụ ý; con Vi hậu này, một lòng chỉ muốn cho huynh đệ nàng là Vi Nguyên đến bắc nha đảm đương Đại Đô Đốc, nói không không chỉ một hai lần...

- Bệ hạ...

Tần Tiêu rên sất khi còn nóng, tiếp tục nói vô nghĩa:

- Thần ngày gần đây chợt thấy tâm thần có chút không tập trung, tim đập run sợ, nhất định là sư phụ nói đã ứng nghiệm rồi. Thực sự không phải là thần rất sợ chết, nhưng thần phải chết cũng phải chết khi hộ vệ hoàng đế hoặc là chiến tử sa trường. Thỉnh bệ hạ ân chuẩn, lưu cho thần tẩm thân hữu dụng.

Lý Hiên có chút thở dài một hơi:

- Đã như vậy, vậy được rồi. Trẫm chuẩn cho người từ quan, nhưng mà không phải giải ngũ về quê. Trẫm ban thưởng hồ Bành Lễ là ‘hồ Sở Tiên’, phong người làm Sở Tiên Hầu, Kiểm Giáo Tam phẩm Vũ Lâm Vệ Đại tướng quân, thực phong Bách hộ, ban thưởng bốn mươi điền khoảnh vĩnh viễn.

381. Chương 383: Yến Tử Và Ma Tước.

Chương 383: Yến Tử và Ma Tước.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Còn ba mươi Vạn Kỳ kỳ úy sẽ đi cùng người, với tư cách là tùy tùng hộ vệ. Tất cả chi phí bổng lộc của người sẽ do Phủ Giang Châu gánh chịu.

- Tạ long ân của bộ hạ!

Tần Tiêu quỳ gối theo kiệu quân đội, trong nội tâm vui mừng nói: Sở Tiên Hầu? Tên thật sự êm tai! Không tệ lắm, từ quan về nhà còn có thể làm thổ tài chủ! ‘Kiểm Giáo’ Tam phẩm Đại tướng quân, tuy chỉ là hư chức không có thực quyền, nhưng tốt xấu gì cũng là tam phẩm nha! Giang Châu chỗ kia Thứ Sử còn thấp hơn ta một phẩm. Thoải mái hơn là có thể đem đặc chủng doanh tiếp tục mang theo bên người tiến hành thao luyện. Xem ra thật tốt, lại không thấy chộc giận hoàng đế hoàng hậu, cũng toàn thân trở ra. Trương Giản Chi dám người kia xong rồi!

Lý Hiến quay đầu lại nhìn qua Vi hậu, Vi hậu khẽ gật đầu, sắc mặt rất là khoan khoái dễ chịu đắc ý.

Tần Tiêu nhìn vào trong mắt, trong nội tâm nghĩ thầm: phong thưởng nói nhanh như vậy, hẳn là sớm thương lượng sẵn rồi? Đoán chừng Thái Bình công chúa đến tìm Lý Hiến nói về chuyện của ta, Lý Hiến cùng Vi hậu đã đồng ý.

Lý Hiến hơi dừng một chút, tiếp tục nói:

- Tần Tiêu, người vì bảo vệ trẫm lên ngôi hoàng đế này, công lao rất lớn, trẫm lại ban thưởng cho tử tôn của người đan thư thiết khoán, phần thưởng khác là một ngàn lượng vàng, lụa gấm một ngàn, xem như ban thưởng riêng. Ái khanh trở lại cố hương thì nên chú ý việc học, sớm tiêu tội nghiệt, tranh thủ sớm ngày quay lại triều đình phân ưu cùng trẫm, ra sức vì nước nha!

Đan thư thiết khoán? Trong nội tâm Tần Tiêu vui vẻ, đây là thứ tốt! Có nó thì không ai dám đụng tới ta rõ ràng được. Đường triều lưu hành loại đồ chơi này, đối với cự thần, công thần hoặc quyền thần, đúng là ưa thích ban thưởng như vậy, thứ nhất là ban thưởng, thứ hai là lôi kéo.

Tần Tiêu tạ ân, liền chuẩn bị thối lui. Nhẹ nghiêng mắt nhìn qua Vi hậu, lại phát hiện sắc mặt nàng cực kỳ không vui, cảm giận trừng mắt nhìn Lý Hiến, trong nội tâm vui mừng nói: xem ra Lý Hiến kỳ thật cũng không muốn ta rời đi, nhưng mà vì áp lực của Vi hậu, không thể không đồng ý. Phần thưởng đan thư thiết khoán và tơ lụa vàng bạc thì bỏ đi, còn hy vọng ta sớm ngày ‘quay trở lại triều đình’, lời này Vi hậu không thích nghe.

Cách ngự thư phòng, Tần Tiêu cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, ngay cả hít thở cũng thuận lợi. Mở hộp gấm tinh xảo hoa lệ trong tay ra, bên trong chính là ‘đan thư thiết khoán’. Là một sách thiết dày, nhưng lại do vàng chế thành, trên đó có nét chữ dùng chu sa viết ra: ‘vĩnh viễn ban thưởng tha tội, tử tôn cùng hưởng’.

Tần Tiêu nhếch miệng cười cười, trong lòng nghĩ: Lý Hiến, kỳ thật cũng là một nam nhân!

Thành công từ quan, Tần Tiêu cũng không có ý định đi gặp bọn người Trương Giản Chi, gây một ít lời nói lên người của mình. Bắc nha bên kia tùy tiện đi giao ấn tín văn bằng là được, trực tiếp trả cho ngự thư phòng, sau đó phi ngựa ra khỏi hoàng thành.

Không khí dường như tươi mát hơn, nhìn cái gì cũng thuận mắt. Rốt cuộc Tần Tiêu cũng cảm nhận được không quan một thân nhẹ. Từ hôm nay trở đi, hẳn sẽ bắt đầu kiếp sống thổ tài chủ!

Án. . . Có mấy người trước tiên phải đi gặp trước.

Lý Long Cơ, Lý Trọng Tuấn, Thái Bình công chúa. Còn có những huynh đệ của mình, bọn người Lý Tự Nghiệp, Điền Trân, Vạn Lôi đã trực tiếp thiết yến hội đưa tiễn mình, cũng nên đi gặp bọn họ.

Chủ ý đã định, Tần Tiêu đem đan thư thiết khoán đặt lên yên ngựa, thúc ngựa đi tới phủ Sở Vương.

Lý Long Cơ tựa hồ là đang cố ý chờ Tần Tiêu, ngồi ở trong chính đường, còn bày ra một bàn rượu và thức ăn, Lý Trọng Tuấn vừa uống rượu vừa trò chuyện. Thấy Tần Tiêu đến, hai người đều đứng dậy đón tiếp:

- Thế nào rồi?

Tần Tiêu cười, lấy ra đơn thư thiết khoán đưa cho bọn hắn xem:

- Đương nhiên là chuẩn! Có Thái Bình công chúa hỗ trợ, có thể không thành sao?

Lý Trọng Tuấn thở dài mạnh một hơi:

- Tần huynh đệ, ta đây là nên chúc mừng ngươi, hay là tiếc hận cho ngươi, tiếc hận cho chính bản thân ta đây?

Tần Tiêu cười nói:

- Thái Tử điện hạ, không có gì tiếc hận. Không cần bao lâu nữa, Hồ Hán Tam ta sẽ lại trở lại! Chỉ là có một sự tình, muốn nói với Thái Tử điện hạ một chút.

Lý Trọng Tuấn cau mày lại:

- Nói đi, là chuyện gì thế?

Lý Long Cơ hướng phía trong phòng khoát khoát tay:

- Vẫn là đi vào trong rồi nói đi. Bên ngoài lạnh lẽo, còn ánh mắt của nhiều người nữa.

Ba người đến hậu đường, đi vào trong buồng lò sưởi, ngồi vây quanh một cái lò lửa.

Lý Trọng Tuấn nói rằng:

- Có chuyện gì, nói đi!

Tần Tiêu nói rằng:

- Thái Tử điện hạ, ta ngày hôm nay trước mặt A Man, cả gan vô lễ đối với điện hạ đưa ra hai thỉnh cầu, có thể được không? (.

Lý Trọng Tuấn nghe được tin tức Tần Tiêu muốn rời kinh, sau đó vẫn luôn cảm thấy rất là không thoải mái, lúc này có chút không nhịn được nói rằng:

- Huynh đệ nhà mình, nói dài dòng làm cái gì? Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.

- Tốt lắm!

Tần Tiêu nói rằng:

- Hai thỉnh cầu, thứ nhất: từ hôm nay trở đi, điện hạ không nên cùng bất cứ một triều thần, tướng quân nào lui tới quá mức mật thiết. Mọi việc điều thấp, quân tử phòng thân. Mà ngay cả cùng A Man lui tới cũng nên giảm bớt một ít. Đương nhiên, ta mặc dù rời khỏi Trường An, thế nhưng Lý Tự Nghiệp, Điền Trân vẫn giữ ở trong Đông Cung Lục Suất. Bọn họ đều là huynh đệ đáng tin cậy của ta, đối với điện hạ cũng nhất định là trung tâm như một. Có chuyện gì có thể giao phó cho bọn họ đi làm, chuyện này có thể chứ?

- Có thể.

Lý Trọng Tuấn không chút do dự đáp ứng nói:

- Coi như là ta không muốn, cũng không có biện pháp khác. Hiện tại tình hình này, đâu còn cho phép ta được xuất đầu. Cũng được, từ nay về sau, thanh sắc khuyến mã hưởng lạc là xong. Sự tình khác, hết thấy mặc kệ. Người nói tiếp đi, chuyện thứ hai là cái gì.

Tần Tiêu hơi hơi dừng lại một chút, có chút ngưng trọng nói rằng:

- Điện hạ, vả lại A Man cũng không phải ngoại nhân, ta cứ việc nói thẳng. Trước đó vài ngày, người kiểm chế không được chạy tới tìm ta, muốn khởi binh chính biến. Sự tình như vậy, tuyệt đối không thể làm lại. Mặc kệ có bao nhiêu oan khuất, phần nộ đều phải nhẫn nhịn xuống, có thể chứ?

Lý Long Cơ không khỏi kinh ngạc nói:

- Còn có loại chuyện này? Là chuyện khi nào?

- Chính là trước khi đại hôn của ta không lâu.

Lý Trọng Tuấn buồn bực kêu một tiếng:

- Được rồi, ta sẽ tận lực.
- Không phải tận lực, là nhất định phải làm được!

Tần Tiêu nói rằng:

- Bởi vì, ta thực không muốn mất đi một hảo huynh đệ!

Lý Trọng Tuấn chẳng hề để ý cười:

- Nói gì mà nghiêm trọng như vậy. Giống như tận mắt thấy được ta muốn khởi binh phạm tội thế. Tần huynh đệ người chẳng lẽ còn có thể biết trước tương lai sao?

Tần Tiêu cũng không biết nên giải thích thế nào với Lý Trọng Tuấn, đơn giản lừa gạt hắn một phen:

- Điện hạ, ta nói ra như vậy kỳ thực là bởi vì sự phụ ta ngày hôm qua báo mộng cho ta.

382. Chương 384: Yên Tử Và Ma Tước. (2)

Chương 384: Yên Tử và Ma Tước. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Nói điện hạ sẽ có chi tâm mưu nghịch đưa tới tai ương huyết quang, do đó...
- Không thể nào! Tà môn như vậy sao! Sự phụ người trừ dạy người võ công ra, còn nói cho người việc này nữa?

Lý Trọng Tuấn kêu lên:

- Thật có tai ương huyết quang?

Biểu tình Tần Tiêu mười phần ngưng trọng gặt đầu:

- Thật có!
- Vậy được, ta nghe theo người. Điều thứ hai cũng đáp ứng!

Lý Trọng Tuấn hơi có chút khản trương nói rằng:

- Bất quá Tần huynh đệ, lần sau báo mộng nói cái gì, nhớ kỹ nhất định phải nói cho ta biết!

Tần Tiêu cuối cùng cũng là vẻ mặt giãn ra cười nói:

- Ta sẽ nói, yên tâm.

Kỳ thực Tần Tiêu khi nói ra những lời này, trong lòng cũng đặc biệt mâu thuẫn. Trên lịch sử, Lý Trọng Tuấn khởi binh bức vua thoái vị thất bại, không được chết yên lành. Sau này Lý Long Cơ mới thành công, cuối cùng được làm hoàng đế. Trước mắt hai người này đều là hảo bằng hữu của chính mình, đều là người tốt, muốn hấn mất mở trường tròng nhìn Lý Trọng Tuấn đi lên một con đường không có lối về, cuối cùng chết thảm kia, là vô luận như thế nào cũng làm không được. Về phần cuối cùng ai sẽ làm hoàng đế, đã không phải chuyện quan trọng nhất lúc này nữa. Và lại lịch sử này, đã có chút đọc không hiểu. Cứ mặc kệ nó phát triển đi! Ta chỉ làm sự tình bản thân ta nên làm thôi.

Chuyện này xem như xin lỗi Lý Long Cơ sao? Trong lòng Tần Tiêu thực tại có chút suy nghĩ không thông.

Lý Long Cơ ở một bên không có lên tiếng, thường thường thay hai người châm một chén rượu, Tần Tiêu và Lý Trọng Tuấn nói chuyện xong, lại nói với Lý Long Cơ rằng:

- A Man, người từ trước làm việc ổn thỏa, ta cũng không có gì phải lo lắng. Thái Bình công chúa bên kia, ta suy nghĩ một chút, vẫn là không cùng nàng chào từ biệt, người thay ta chuyển cáo một chút cảm tạ đối với nàng đi sao. Mặt khác, người nếu có chuyện gì muốn tìm ta, cứ phái người đến Giang Nam Sở Tiên sơn trang. Nếu như muốn đưa thừa, lại lo lắng người khác chặn đường cướp lại, ta liền dạy người một biện pháp.

Lý Long Cơ đạm nhiên nói rằng:

- Biện pháp gì? Ta khẳng định là sẽ cho viết thư gửi đến cho người, hiện tại tình cảnh này của Trường An, bị người giữa đường cướp thư tín, chuyện này còn thật sự không thể không phòng bị.

Tần Tiêu xuất ra một chiếc bút máy đặc chế đưa cho Lý Long Cơ, đối với hắn nói rằng:

- Đây là chiếc bút do ta tự chế, có thể viết ra loại chữ rất nhỏ. Mặt khác, người không nên dùng mực nước viết. Đem gạo hoặc là cơm xay thành tương nhỏ, dùng loại tương đó để viết. Sau khi để khô, sẽ không nhìn ra được chữ viết. Lại gửi đến trong tay ta, ta sẽ tự có biện pháp để nó hiện ra chữ.

Lý Long Cơ nghi hoặc nói:

- Còn có loại bí thuật này sao?

Tần Tiêu cười cười:

- Cũng chưa nói tới bí thuật cái gì cả, chỉ là một loại ứng dụng hóa học giản đơn. Hóa học có hiểu không? Không hiểu cũng không sao cả, ha ha! Ta lấy một loại nước thuốc chứa iot đặc thể ở trên giấy viết thư quét một cái, là có thể nhìn thấy chữ. Triều đình bên này có sự tình trọng đại gì, người có thông tri nói cho ta biết một chút đi. Chờ khi thời cơ thành thực, ta sẽ trở lại.

Lý Trọng Tuấn hơi có chút phiền muộn thở dài một hơi:

- Hôm nay giết Đột Quyết, Thổ Phiên, không phải luôn luôn thích chiến tranh sao? Hiện tại như thế nào lại an tĩnh như vậy! Chiến tranh, có chiến tranh thật tốt! Tần huynh đệ, biên quan nếu có xảy ra chuyện gì, ta sẽ liều mạng để phụ hoàng triệu người trở lại. Đến lúc đó ta sẽ không ở lại triều đình Trường An, mang binh đi ra bên ngoài.

Lý Long Cơ cũng nói rằng:

- Đúng vậy, ta cũng chưa từng có hy vọng xảy ra chiến tranh như vậy giờ. Hiện tại triều đình nội忧, chỉ có hoạ ngoại xâm phủ xuống mới có thể có thay đổi khác được. Đến lúc đó, mới gặp phải đủ loại cơ hội. Lấy tình hình hiện nay mà xem, muốn tự nhiên lật đổ Vi Hậu và Võ Tam Tư, quá khó!

- Vậy được rồi, cứ quyết định như thế đi!

Lý Trọng Tuấn vỗ bàn:

- Xem như ta vẫn là Đột Quyết phò mã gia, tuy rằng Mặc Xuyết còn chưa có để nữ nhi đưa qua đây, bất quá nếu như cùng Đột Quyết có chiến sự gì, ta nhất định đầu tiên hướng phụ hoàng tiến cử người. Cũng không biết, Đường Hưu Cảnh lão nhi kia chết già lúc nào. Năm quân quyền Hà Tây Lũng Hữu bên kia vẫn không chịu buông ra, nếu là cùng Đột Quyết đánh nhau, trước hết điều động khẳng định là hắn.

Tần Tiêu không khỏi cười:

- Không sao cả, ta tự nhiên vẫn là so với Đường Hưu Cảnh có thể sống được. Bất quá, coi như là Thái Tử người tiền cử, bề hạ cũng không nhất định sẽ chịu đem quân đội thực quyền này, giao ao đầu tiểu tử trên người không có công trạng như ta. Huống chi còn có Thập Nhị Vệ Đại Tướng Quân và Vi gia, Võ gia những người đó ở đây. Dựa vào chiến tranh kiếm tư bản, sẽ không dễ dàng như chúng ta có thể nghĩ đến.

- Người không phải nói Vi Ôn những người đó đấy chứ?

Lý Trọng Tuấn cực kỳ khinh thường nói rằng:

- Những kẻ đó cũng có thể đánh nhau? Cũng xứng ra trận sao? Ta phi! Ta nghĩ phụ hoàng, bao gồm cả Vi Hậu và Võ Tam Tư trong lòng chút cân nhắc ấy vẫn là có được. Những tướng quân chỉ biết luồn cúi thúc ngựa kia, ra trận đánh nhau quả thực chính là đi chịu chết. Việc này không cần phải nói, A Man, nếu như

đến lúc đó thực xảy ra tình huống gì, Thái Bình công chúa bên kia người đi nói một chút. Để nàng cũng tiến cử Tần huynh đệ.

Lý Long Cơ gật đầu:

- Đây là tất nhiên, yên tâm!

Ba người trò chuyện cũng không sai biệt lắm, Lý Trọng Tuấn nói rằng:

- Vậy được rồi, ba người chúng ta, ngày hôm nay cứ nghị định như vậy đã. Bỏ đi, hình như khoảng thời gian này một năm trước, chúng ta vừa vặn quen biết. Nếu không ngày hôm nay chúng ta lại đến Thiên Khách Vạn Lai địa phương ngày trước kia, để làm tiệc tiễn biệt cho Tần huynh đệ đi?

- Không cần đâu.

Tần Tiêu lắc đầu:

- Ta vẫn là rời đi an tĩnh điều thấp một chút tốt hơn. Chúng ta mượn chén rượu trên bàn này, cáo biệt tiễn đưa với nhau đi! Mặt khác, Thái Tử điện hạ, người chừng nào thì trở lại Đông cung, để Lý Tự Nghiệp và Điền Trân đến quý phủ của ta một chuyến, chính người cũng không cần đến nữa, miễn cho rước lấy người khác thị phi.

- Được.

Lý Trọng Tuấn giờ chén rượu lên:

- Nếu đều là nam nhi tâm huyết, cũng không cần lễ mề dài dòng. Tần huynh đệ, chỉ mong chúng ta lần sau gặp lại, sẽ không quá muộn. Cụng ly!

Tần Tiêu và Lý Long Cơ nâng chén đụng với nhau:

- Cụng ly!

Về đến nhà đem tin tức tuyên bố, nhất thời tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Lý Tiên Huệ mặc dù đã có dự liệu. Nhưng Tần Tiêu nhanh như vậy đã làm ra quyết định, vẫn khiến nàng có chút giật mình, nghi hoặc nói:

- Lão công, người sẽ không phải là nhất thời nghĩa khí nắm quyền quyết định đấy chứ? Tuy rằng ta không hiểu được đạo làm quan, nhưng có một số việc vẫn là thấy rõ khá nhiều. Hiện tại rời kinh thì dễ, trở lại kinh thì khó, có quan viên liều mạng cả đời cũng không có cơ hội đến kinh thành làm quan. Người nên suy nghĩ cho thật kỹ càng nhé!

383. Chương 385: Đại Sư Đúc Kiếm

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 385: Đại Sư Đúc Kiếm

Tần Tiêu mới mặc kệ bọn họ có bao nhiêu ngạc nhiên, tự ý nhàn nhã ngồi xuống uống trà, thoải mái cười nói:

- Yên tâm đi Tiên nhi, ta hiểu được mà. Sự tình cần an bài, ta đều đã an bài xong. Hiện tại chúng ta coi như là nghỉ ngơi du ngoạn đi. Tất cả mọi người không nên có tâm lý gánh nặng gì cả. Tử Định nha, sau này chờ người của Đặc Chung Doanh đến, chúng ta sẽ bắt đầu thu thập đồ đạc, nha hoàn người hầu trong phủ đều đưa bọn họ ít tiền thưởng, rồi giải tán cả đi. Nhớ kỹ thưởng nhiều thêm chút tiền. Mặc Y người đi mời Chung Diển lão tiên sinh tới đây. Dù sao lão nhân gia không nhất định có thể thích ứng với khí hậu ở bên kia.

Mặc Y và Tử Định nghe vậy lui ra ngoài, Trường Phong cũng thức thời đi ra, chỉ để lại hai người Tần Tiêu và Lý Tiên Huệ.

Tần Tiêu nắm lấy tay của Lý Tiên Huệ rồi làm ấm cho nàng:

- Tiên nhi, có phải là lại không nở rời khỏi Trường An?
- Không phải. Người biết đấy, từ lâu ta đã muốn trở lại Giang Nam.

Lý Tiên Huệ nháy con mắt, đạm nhiên nói rằng:

- Ta chỉ là không muốn người bởi vì ta, mà làm ra một ít quyết định ủy khuất. Tiên nhi hiểu được, ta đối với lão công mà nói vẫn đều là một gánh nặng. Nếu như nguyên nhân chỉ là bởi vì ta, khiến cho người làm ra quyết định như vậy. Thì Tiên nhi sẽ hối hận áy náy. Ta nguyện ý để mình ta rời khỏi Trường An, giống như Thượng Quan Uyển Nhi vậy, đến Giang Nam để chờ người.
- Nói cái gì vậy, nào có chuyện đó chứ!

Tần Tiêu đem Lý Tiên Huệ kéo qua đấy, để nàng ngồi vào trên đùi của mình:

- Kỳ thực, tất cả đều là bởi vì bản thân ta, nhất thời cũng không giải thích được rõ ràng. Không bằng, ta kể cho người một cổ sự nhỏ, để suy luận một chút được chứ?

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của Tần Tiêu:

- Được nha! Người chỉ kể cho Thượng Quan Uyển Nhi nghe Bạch Xà truyện, cũng không có kể chuyện cho ta nghe qua đấy!
- Ha ha, cái này cũng ghen được!

Tần Tiêu không khỏi cười:

- Yến Tử và Ma Tước chung quy nên là thường nhìn thấy nga? Hai loài chim này đều cách chúng ta rất gần. Một loại trong đó, ở trên mái hiên của gia viện, rất được hoan nghênh, được mọi người coi như là bằng hữu mang đến cát tường, báo sự an cư lạc nghiệp. Một loại khác lại bị người coi như là tặc điểu đến đe dọa, còn đòi đánh đòi giết. Người nghĩ tới đây là vì sao vậy?

Lý Tiên Huệ cười nói:

- Người coi ta là tiểu hài tử nha? Ma Tước trộm lương thực, Yến Tử không ăn trộm, điều này không phải rất rõ ràng rồi sao?

Tần Tiêu ha ha cười nói:

- Chỉ là một lý do mà thôi. Còn có rất nhiều loài chim khác không ăn trộm ăn lương thực khác, vì sao không được đến dưới mái nhà. Mà mọi người ngược lại chạy ra dã ngoại đi săn giết bọn nó, coi như món ăn thôn quê để ăn đấy? Hết lần này tới lần khác không có ai nghĩ đến bắt Yến Tử để ăn.

Lý Tiên Huệ có chút nghi hoặc nói:

- Vậy cũng đúng a...Thật kỳ quái!
- Đó là bởi vì Yến Tử đủ thông minh.

Tần Tiêu nói rằng:

- Nó biết xử lý khoảng cách giữa con người nhất. Người nha, là một loại động vật kỳ quái. Người không thể cách hẳn quá xa, cũng không thể cách hẳn quá gần. Tỷ như trên cầm mãnh thú sợ hãi con người, lần tránh thật xa, con người liền kết bè kết đảng đi thâm sơn tìm kiếm hoặc là săn bắt chúng. Đây là bởi vì bọn chúng cách con người quá xa, khiến con người hiếu kỳ và sinh lòng muốn bắt giữ. Nguyên nhân gia súc bị con người nuôi dưỡng và sai khiến, con người liền có thể tùy ý giết chóc, là bởi vì nó cách con người quá gần, gần đến không có gia viên của bản thân. Chỉ có Yến Tử nhìn hiểu con người, xem thấu tâm tính của nhân loại, vừa thân cận với con người, lại không bị người không chế, vẫn duy trì độc lập của bản thân. Đối với con người mà, một loại như gần như xa. Vì vậy con người liền có hảo cảm đối với Yến Tử, thập phần tôn trọng nó.

- A, ta đã hiểu được ý tứ của người rồi.

Lý Tiên Huệ bình tĩnh đại ngộ, thấp giọng nói rằng:

- Người muốn học Yến Tử, mùa xuân đến liền dọn nhà, đổi tổ ở đúng không?

Tần Tiêu ở trên bờ môi đỏ mọng của Lý Tiên Huệ hôn một cái:

- Lão bà thông minh, phần thưởng một nụ hôn!

- Vậy Ma Tước thì sao đây?

- Ma Tước nha! Chính là loại gia hỏa tự cho là rất thông minh! Tỷ như, đám người Trương Giản Chi ngày hôm nay ở trên triều đường cùng phụ mẫu người đầu vô mồm vậy!

Tần Tiêu thấp giọng cười nói:

- Ma Tước cũng dám đem tổ của nó làm ở dưới mái hiên của con người. Nhưng trứng của chúng bị trẻ con tùy ý làm hỏng, thành chim lại bị coi như côn trùng có hại bắt giết số lượng lớn. Nguyên nhân chính là Ma Tước lên lút, không tín nhiệm con người, lại không chịu cách xa con người, đây không phải là muốn chết sao? Nó tiến tiến xuất xuất rất cẩn thận, sợ bị người phát hiện, loại suy nghĩ này làm con người tức giận: con chim nho nhỏ, lại dám không coi ta vào đâu, trêu đùa đa dạng, người nghĩ rằng ta là người mù sao? Loại suy nghĩ này của Ma Tước cực kỳ tổn thương lòng tự trọng của con người. Mặt khác, Ma Tước đề phòng con người, lại không muốn rời xa con người, thích ăn trộm lương thực của con người mà sống. Cả ngày vây quanh con người hót âm ỉ, hơn nữa một ngày ở lại sẽ không bao giờ đi nữa, gây cho con người không biết bao nhiêu phiền phức. Có lúc còn chạy đến trên bàn học của con người, ỉa mấy bãi cứt chim, thậm chí kéo đến trên thân người, người nói, ai có thể chấp nhận được chứ?

Lý Tiên Huệ nghe được cười khanh khách:

- Được rồi, chúng ta lần này coi như làm Yến Tử, bay đến Giang Nam đi!

Ba ngày sau, ngoài thành Trường An, bên cạnh trạm dịch nghỉ chân mười dặm.

Tần Tiêu ghim cương dừng ngựa, nói với Lý Tự Nghiệp, Điền Trân và một vài tướng lĩnh khác của Tả Vệ Suất ở bên cạnh rằng:

- Được rồi, tiền quân ngàn dặm, cũng đến lúc phải từ biệt, các huynh đệ đều trở về đi!

Lý Tự Nghiệp phiên muện trở mình xuống ngựa, kêu lên:

- Tần huynh đệ, người lần này ra đi, trong lòng lão Lý ta đây thật khó chịu nha! Người đi rồi, ta ở lại Trường An còn có ý nghĩa gì! Ta muốn từ công vụ cùng đi theo người về Giang Nam, người lại không đồng ý, đây không phải là ép buộc lão Lý ta phải chịu bức mình sao?

Điền Trân cũng xuống ngựa, đứng đến bên cạnh Lý Tự Nghiệp:

- Đúng vậy, tướng quân. Người lần này vừa đi, chúng ta những huynh đệ này đều không ai chủ định, còn ở lại trong Hoàng thành này có ý nghĩa gì nữa! Bắc nha muốn thay đổi đương gia, còn không định khiến những huynh đệ chúng ta làm tiểu hài nhi mặc cho xử lý. Không bằng, để mọi người đi theo cùng tướng quân trở về Giang Nam đi thôi!

Hơn mười thiên tướng, phó tướng khác của Tả Vệ Suất cũng đều xuống ngựa, đồng thanh kêu lên phụ họa nói:

- Tướng quân, dẫn chúng ta cùng nhau đi Giang Nam đi!

- Lý huynh, Điền huynh, còn có các vị hảo huynh đệ, tâm ý của các người, ta hiểu được. Nhưng là các người ở lại Trường An, còn có sự tình quan trọng hơn biết không?

384. Chương 386: Đại Sư Đúc Kiếm. (2)

Chương 386: Đại sư đúc kiếm. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Thái Tử bên kia không thể không có các người giúp đỡ. Hiện tại ta phải đi Giang Nam là hành động bất đắc dĩ. Các người vì cớ gì muốn đi theo cùng đây? Hảo hảo ở lại Trường An, nghỉ ngơi dưỡng sức, huấn luyện binh sĩ thật tốt, mọi việc điều thấp một chút, không nên gây chuyện. Nhất là người nha, Lý Tự Nghiệp, tính tình thô bạo nóng nảy, sau này ghi nhớ phải thu liễm một chút. Tuy rằng ta không có ở Trường An, thế nhưng bên người Thái Tử cũng là không thiếu được người. Kỳ thực Tả Vệ Suất cho tới nay đều là do người thống lĩnh, mấy nghìn tướng sĩ đều trông cậy vào người. Người cũng không thể lại giống như trước vậy tùy hứng làm bừa. Điền Trân, người đã ở Đông cung, có thời gian năng khuyên nhủ Lý Tự Nghiệp, quản lý để hẳn thay đổi tính tình.

Lý Tự Nghiệp thở dài một hơi, phiền muộn giậm chân xuống phía dưới:

- Ta biết rồi...VẬY Phạm Thúc Đức kia thực sự là Bạch Nhân Lang, đến bây giờ cũng không có đến tiền huynh đệ một lần. Còn có Vạn Lôi cũng lẫn trốn không thấy người, thực sự là uống công đề bạt hẳn.

Điền Trân nói rằng: truyện copy từ

- Lúc sáng sớm ta đã thấy Vạn tướng quân, nói là tiến cung một chuyến có sự tình trọng, lập tức sẽ chạy tới. Phạm tiên sinh sao, từ sáu lễ mừng năm mới thật đúng là vẫn không gặp được.

Tần Tiêu cười cười:

- Bỏ đi, bọn họ cũng đều là có công chức trên người, đều có sự tình các nơi. Cường cầu không được. Các huynh đệ, chúng ta tạm biệt ở đây đi thôi, sau này còn gặp lại!

Thanh âm của Tần Tiêu vừa mới hạ xuống, phía sau truyền đến một trận hô to:

- Tướng quân nhất nhất chờ chúng ta!

Nhìn lại chính là Vạn Lôi và Phạm Thúc Đức hai người cười ngựa chạy vội mà đến.

Lý Tự Nghiệp ha hả cười ngậy ngốc hai tiếng:

- Ta ****, vừa mừng một tiếng liền đến rồi.

Vạn Lôi đã cởi ra áo giáp chiến bào, mặc một thân thanh bố trường áo. Xuống ngựa đã quỳ gối ở trước mặt Tần Tiêu, mặt lộ vẻ vui mừng nói:

- Tướng quân, Vạn Lôi cũng đã từ đi Vạn Kỳ Phó Sử công việc nhàn chán này, theo tướng quân cùng nhau trở về Giang Nam!

- A!

Mọi người đồng thanh kinh hô một tiếng, Tần Tiêu vội đỡ Vạn Lôi đứng dậy:

- Vạn Lôi huynh đệ, người làm cái gì vậy? Hảo hảo Vạn Kỳ Phó Sử không làm, theo ta hạ Giang Nam cái gì? Ta hiện tại nói trắng ra chính là bị đuổi khỏi Trường An lưu vong không có gì khác nhau người biết không?

- Tướng quân, người không cần nhiều lời!

Vạn Lôi nói rằng:

- Việc này, ta cũng đã suy nghĩ qua hồi lâu, còn tìm Phạm tiên sinh xin chỉ giáo. Ngay cả Đại Đô Đốc như tướng quân, Vạn Kỳ Sử cũng ở trong Hoàng thành không đứng vững chân được, ta, phó sử này còn lưu lại ở đó rước lấy trò cười sao? Ta đến Binh Bộ xin từ chức. Không nghĩ tới không đến một thời thần đã được phê chuẩn xuống. Đủ để thấy rõ, bọn họ cũng đã sớm muốn cho ta rời đi. So với như vậy, còn không bằng

đi theo tướng quân hạ Giang Nam. Cùng các huynh đệ Đặc Chung Doanh mỗi ngày ở cùng một chỗ. Trong lòng ta đây cũng được thoải mái.

Tần Tiêu nhìn Phạm Thúc Đức một cái, một thân hành trang lưng đeo bao phục:

- Phạm tiên sinh, vậy còn người? Người tại Đại Lý Tự tuy rằng chức quan không lớn, những cũng là nha môn tốt. Hơn nữa người không phải có gia thất ở Trường An sao?

Phạm Thúc Đức khẽ cười cười:

- Tướng quân, lương cầm chọn cây mà đậu, Phạm mỗ rất hiểu rõ đạo lý này. Ta ở kinh thành hỗn quá nửa đời người, đều không bằng được một năm này đi theo bên người tướng quân ngài sống thật đặc sắc! Gia thất ở Trường An bất quá là nạp yên hoa tiểu thiếp, ngày hôm qua ta đã đem nàng bỏ đi. Chỉ sợ là tướng quân ghét bỏ lão hủ như ta, không chịu dẫn theo bên người...

- Lời này nào có lý như vậy!

Tần Tiêu cười nói:

- Có bác học chi sĩ như Phạm tiên sinh đi theo bên người. Được lợi vô cùng nha! Bất quá, Phạm tiên sinh lão gia hình như ở Lạc Dương đúng không? Có muốn đem người nhà cùng nhau đón đến hay không?

- Không vội!

Phạm Thúc Đức thấy Tần Tiêu nguyên ý lưu hẩn lại, vui mừng nói rằng:

- Ta đã truyền tin qua Lạc Dương cho người nhà, nói cho bọn họ ta theo tướng quân hạ Giang Nam. Song thân của ta đã mất sớm, chỉ có một lão thê và một đôi nhi nữ. Lão thê có nhi nữ phụng dưỡng, cũng không cần lo có chuyện gì.

Lý Tự Nghiệp ở một bên hận đến nghiến răng nghiến lợi:

- Lão toan hủ, tay chân người thật đúng là nhanh nhẹn a! Nhanh như vậy đã hỗn trở lại bên người tướng quân! Lưu lại một mình ta đây ở Trường An, còn không biết phải hỗn đến khi nào nữa!

Phạm Thúc Đức cười ha ha:

- Hắc...nga, Lý tướng quân, người hiện tại thế nhưng là đường đường Tả Vệ Suất đại soái, sao vẫn còn tính tình giống như năm xưa vậy? Tướng quân đây là để mắt tới người, mới phóng tâm mà đem Tả Vệ Suất giao cho trên tay của người biết chưa? Người cũng không nên ham chơi sơ ý, đem Tả Vệ Suất khỏi chiều bài chữ vàng này chơi đùa đập mất!

Lý Tự Nghiệp gơ chân lên:

- Lão toan hủ người, lại ở trước mặt nhiều người như vậy quả trách ta! Tướng quân, người yên tâm đi. Tả Vệ Suất sẽ chỉ càng lúc càng ngu ngốc, tuyệt không chịu uất ức.

Tần Tiêu cười ở trên ngực Lý Tự Nghiệp đánh một quyền:

- Có người ở Tả Vệ Suất, ta đã rất yên tâm rồi. Còn có Điền Trân, thủ hạ của người Hữu Thanh Đạo Suất cũng có thể phò theo bộ dáng của Tả Vệ Suất để huấn luyện binh mã. Nếu như muốn giúp đỡ cái gì, có thể trực tiếp tìm Thái Tử, hẳn sẽ tận lực giúp người. Người cũng là tướng quân từ trong Đặc Chung Doanh đi ra, cũng không thể bị người xem thường được. Ta nếu có cơ hội trở lại Trường An, sẽ đến xem binh mã thủ hạ của người.

Điền Trân chấp tay nói:

- Tướng quân yên tâm, Điền Trân cũng sẽ không lười biếng. Nam nhân từ trong Đặc Chung Doanh đi ra, tất nhiên sẽ không ở sau người ta!

Lý Tự Nghiệp nhếch miệng cười:

- Cảm tình Điền Trân đang cùng ta gọi nhíp vậy! Tả Vệ Suất đó là tướng quân một tay chế tạo ra, người so với được sao?

Mọi người cùng nhau cười lớn, Tần Tiêu nói rằng:

- Được rồi, các huynh đệ. Nên nói đều đã nói qua, tình nghĩa của các huynh đệ, Tần Tiêu ta cũng đã lĩnh hội được. Lúc này cáo biệt đi!

Đám người Lý Tự Nghiệp và Điền Trân nhất tề chấp tay:

- Tướng quân bảo trọng!

Tần Tiêu xoay người lên ngựa:

- Các vị huynh đệ bảo trọng!

Dứt lời xách động cương ngựa hướng phía trước đi đến, ba mươi tướng sĩ Đặc Chủng Doanh cười ngựa, bảo vệ một đội xe ngựa cũng chuyển động.

Lý Tự Nghiệp nhìn bóng lưng Tần Tiêu dần dần rời đi. Không khỏi trong lòng một trận cay cay, lớn tiếng quát lên:

- Tả Vệ Suất, cung tiễn đại soái!

Dứt lời đã quỳ xuống xuống phía dưới.

Phía sau hơn mười gã tướng sĩ Tả Vệ Suất, bao gồm cả Điền Trân cũng nhất tề quỳ gối:

- Cung tiễn đại soái!

Tần Tiêu không có quay đầu lại, nghe được những người đó ở phía sau đang hô to chính mình “đại soái”, cũng không khỏi hồi tưởng lại những ngày đã qua ở Tả Vệ Suất kia.

Đoạn tình nghĩa hào khí, sảng khoái, cùng sinh cùng tử ấy để Tần Tiêu cảm động thật sâu. Trong lòng lẩm bẩm nói rằng:

- Hẹn gặp lại, các chiến hữu!

385. Chương 387: Đại Sư Đúc Kiếm. (3)

Chương 387: Đại sư đúc kiếm. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đoàn người đi được nửa ngày, dừng chân nghỉ ngơi, ăn bữa trưa, lại tiếp tục đi về phía trước. Mặc Y ngại ngồi xe quá khó chịu, vì vậy để Phạm Thúc Đức đổi vào ngồi trong xe, còn bản thân lại cưỡi ngựa, cùng hoán, Hình Trường Phong, Vạn Lôi đi tới cùng nhau.

Tần Tiêu nhớ tới một việc, đối với Mặc Y nói rằng:

- Mặc Y. Gia sự của Chung lão tiên sinh đều đã an bài xong cho hần rồi chứ? Hần đã lớn tuổi như vậy còn đi theo chúng ta hạ Giang Nam, cũng không thể để hần chịu ủy khuất.

Mặc Y gật đầu:

- Hầu gia yên tâm đi, nữ nhi của Chung lão tiên sinh ở đó, đã đến cùng nàng nói qua rõ ràng. Nàng cũng không có ý kiến để phụ thân theo hầu gia xuống Giang Nam. Mặt khác, cũng cấp một ít tiền cho nữ nhi của hần, khi nàng giúp đỡ lão gia, trước thay Chung lão tiên sinh tìm kiếm một nắm mộ tốt. Ngày khác Chung lão tiên sinh nhập thổ vì an, cũng sẽ không bị luống cuống tay chân.

- Hầu gia?

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Danh tự mới này nghe vào thật là có chút không quen thuộc. Mặc Y người làm việc chính là để người khác yên tâm. Xem ra Chung lão tiên sinh khẳng định sẽ đối với người cảm động đến rơi nước mắt. Đúng rồi, kỳ thực ta vẫn có một chuyện muốn hỏi người, người và Tử Dịch đeo hai thanh kiếm kia. So với tác gia chế tạo ra còn muốn cứng rắn, sắc bén hơn, là từ đâu mà có được vậy?

Mặc Y suy nghĩ một hồi, nói rằng:

- Nói đến còn có một đoạn lai lịch. Tuy rằng chúng ta từ nhỏ đã cùng Vi Đình học kiếm, nhưng vẫn đều là dùng kiếm sắt bình thường. Khoảng chừng vào ba bốn năm trước đi, khi đó ta và muội muội tại Lạc Dương cùng Tiên nhi gặp phải một nam nhân kỳ quái. Nam nhân kia thấy hai tỷ muội chúng ta, đã nói chúng ta tuy là nữ tử, tương lai lại là tướng tài, vì vậy liền đem một đôi kiếm này tặng cho hai chúng ta.

- Tặng?

Tần Tiêu không khỏi ngạc nhiên nói:

- Còn có quái nhân như vậy, cứ như vậy tặng không bảo kiếm cho người không quen biết? Người có hỏi qua tục danh của hắn không?

- Nói đến, thật là rất quái lạ!

Mặc Y cũng nói:

- Lúc đó hai tỷ muội chúng ta thấy kiếm này đều thập phần hài lòng. Đã dự định cho hắn chút tiền, thế nhưng hắn lại nói, người hữu duyên nhắc tay đem tay, người vô duyên ngàn vàng không bán, hỏi danh tính của hắn, cũng không nói. Chúng ta chỉ biết là hắn tựa hồ là đạo sĩ, nói một ít huyền cơ mệnh lý, sấm ngữ phê văn mà chúng ta nghe không hiểu.

Lúc này Hình Trường Phong vẫn một mực an tĩnh ở bên cạnh đột nhiên nói rằng:

- Mặc Y cô nương, người các người gặp phải sẽ không phải là sư phụ của ta Kim Lương Phượng đấy chứ?

Mọi người cùng kêu lên nói:

- Sư phụ người?

Hình Trường Phong nói rằng:

- Đúng, hắn chính là quái nhân như thế này. Khoảng chừng là vào bốn năm trước đi. Khi đó ta vừa đến Trường An làm bộ khoái, đang truy bắt một tên phi tặc. Truy vài ngày cũng không có đuổi được, thì gặp phải hắn. Lúc đó hắn cũng nói ta cùng hắn là người hữu duyên, sẽ ra tay thay ta bói một quẻ. Nói tương lai ta sẽ gặp được minh chủ mà một bước lên trời. Thế nhưng suốt đời đều phải vượt qua ở trên lưng ngựa. Sau đó hắn nói cho ta biết nói cho ta biết, phi tặc nấp trong giếng cổ tại miếu hoang ngoài thành hướng Đông Nam mười dặm. Ta dựa theo lời hắn nói đuổi qua đó, quả nhiên đem phi tặc kia bắt được! Lúc đó ta phi thường khiếp sợ, biết là gặp phải cao nhân, vì vậy liền trở về báo tạ. Hắn liền nói cho ta biết tục danh của hắn, đồng thời để ta báo hắn một báo, gọi một tiếng “sư phụ”, ở lại cùng ta ba ngày, dạy cho ta ba môn công phu: đả huyết, khinh công và ám khí. Nói đến ba loại công phu này, chính là tương lai dùng để an sinh lập mệnh. Hôm nay nghĩ lại, những bản lĩnh này của Trường Phong còn vừa vặn phát ra công dụng ở dưới tay Hầu gia.

Tần Tiêu cảm thấy cực kỳ kinh ngạc:

- Thực sự là thể ngoại cao nhân nha! Sau này người có từng gặp lại hắn không?

- Không có.

Hình Trường Phong lắc đầu:

- Từ sau ba ngày đó, đã không còn gặp được hắn nữa. Trường Phong tư chất ngu độn, sư phụ dạy ba môn công phu cũng không luyện được đến nơi đến chốn. Sư phụ lão nhân gia tình thông nghiên cứu tử vi đẩu số, am hiểu dị thuật xem tướng, xem bói xem tướng, đồng thời còn có một thân hảo công phu, một tay đúc

kiếm tuyệt kỹ càng là lô hỏa thuần thanh, huyền diệu vô cùng. Nhưng hần bình sinh lại cực ít đúc tạo kiếm, ngay cả ta cũng không có được binh khí do hần đúc tạo ra.

Lúc này, Phạm Thúc Đức phía sau xe ngựa xốc lên màn che, nói rằng:

- Trường Phong, sư phụ ngươi chính là Kim Lương Phương? Người này ta biết. Vào hơn ba mươi năm trước, người này tuổi mới nhực quán, đã bái thuật số danh gia Viên Thiên Cương làm thầy, học tập thuật số. Sau này lại một tay võ nghệ gia truyền và chú kiếm thuật, danh tiếng truyền thẳng đến triều đình. Triều đình mấy lần muốn triệu hần vào triều làm quan, hoặc làm Ti Thiên Giám, hoặc làm Tác Giám, nhưng hần lại vẫn không chịu xuất sĩ, du lãm tứ phương, làm thế ngoại cao nhân! Sau này Viên Thiên Cương bị Võ Hoàng trừ bỏ, người này lại càng không thấy bóng dáng.

- Viên Thiên Cương?

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Người này ta biết, nghe ân sư Dịch công của ta nói qua, người này cực thiện xem tướng bói toán. Năm xưa Võ Hoàng khi còn đang nằm trong tã lót. Hần đã kết luận, tương lai Võ Hoàng có thể long ngự thiên hạ. Cho người xem tướng nói mặt, nói người phú quý thọ mệnh, không gì không ứng nghiệm. Là kỳ nhân.

Mặc Y nói chen vào một câu:

- Hầu gia, người vô duyên vô cớ làm sao lại hỏi đến những chuyện này?

- A, là như thế này.

Tần Tiêu cười cười:

- Hiện tại trở lại Giang Nam, thời gian nhàn rỗi sẽ rất nhiều. Vì vậy đã chuẩn bị đem Đặc Chủng Doanh huấn luyện cho thật tốt. Thế nhưng cho tới nay, Đặc Chủng Doanh cũng không có bội đao tốt. Như hoành đao bình thường trong quân kia, tuy rằng đẹp đẽ cũng có thể dùng, nhưng dù sao có chút không lưu loát. Gặp phải áo giáp tốt, uy lực sẽ suy giảm mạnh. Đặc Chủng Doanh phải làm đều là một vài việc cần tỉ mỉ, liên quan tới tính mạng, không có binh khí thuận tay sao được? Vì vậy ta đã nghĩ tìm cao nhân chế tạo một nhóm bội đao. Chính là ở trên cơ sở của hoành đao cho thêm một chút cải tạo, mặc kệ là trên ngựa hay là dưới ngựa, thường ngày hay chiến trận đều có thể dùng tới, như vậy tốt hơn nhiều.

Hình Trường Phong nói rằng:

- Nếu là muốn tìm được sư phụ ta, sợ là rất khó. Khoảng chừng là hơn một năm trước, ta nghe được người ta nói qua, phảng phất như ở Lĩnh Nam Thiều Châu Khúc Giang có gặp qua hần, cùng mấy tài tử văn nhân hồn tại một chỗ.

Tần Tiêu không khỏi cười khổ:

- Cao nhân nha, Thần Long thấy đuôi không thấy đầu. Nếu muốn đi Lĩnh Nam loại địa phương này tìm người, nói dễ vậy sao. Dị thuật đại sư, chú kiếm đại sư như hần vậy, tính tình chung quy sẽ có chút quái dị, xem ra cũng chỉ có thể nói một chút mà thôi.

- Thiều Châu Khúc Giang?

Bên trong xe ngựa Phạm Thúc Đức kinh nghi nói:

- Ta thật ra lại nhận thức một người, là người Thiều Châu Khúc Giang.

386. Chương 388: Nhạc Châu Quân Anh.

Chương 388: Nhạc Châu quân anh.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Đường niên tại cố đô Lạc Dương, ta có một đồng liêu họ Trương tên Sĩ Tuyền, chính là người Thiều Châu Khúc Giang. Hơn nữa hắn còn có một cháu trai, thời trẻ đã ở một dải Lĩnh Nam cực có tài danh, được người ta gọi là kỳ tài đương đại, tên là Trương Cửu Linh.

- Trương Cửu Linh?

Trong lòng Tần Tiêu cả kinh nói đại thi nhân nổi danh, Thịnh Đường danh tướng Trương Cửu Linh?

Một đường xe ngựa xóc nảy, đi vài ngày mới thật vất vả qua Ung Châu, tiến nhập cảnh nội Thương Châu. Tần Tiêu không khỏi thập phần hoài niệm tới ô tô, xe lửa, máy bay mấy thứ đồ vật kia. Chính mình một người cưỡi ngựa chạy nhanh, lấy tốc độ cước lực của đâm kim mã ngược lại cũng không chậm. Đội ngũ xe ngựa, nam nữ lão ấu hỗn hợp như vậy, tốc độ tiến lên thực sự không được tốt lắm. Nguyên lai còn dự định đến Lạc Dương một chuyến bái tế Địch Nhân Kiệt, tiện đường tìm Trương Sĩ Tuyền hỏi thăm một chút tin tức của Trương Cửu Linh, thấy tốc độ tiến lên như vậy, khí trời cũng không phải quá tốt, sợ rằng gặp phải gió tuyết, chỉ đành buông tha ý niệm này trong đầu, nhân lúc khí trời coi như còn sáng sủa, tăng tốc chạy đi.

Tới Thương Châu đã là lúc trời sắp tối, vì vậy đi đến trạm dịch chuẩn bị nghỉ chân qua đêm.

Dịch thừa để ý cái ấn của Tần Tiêu, trợn mắt nhìn một cái: quai quai không được, người tới là hầu gia, tam phẩm đại quan của triều đình! Vội vàng không ngừng đem xe ngựa mời đến trạm dịch, chạy trước chạy sau dàn xếp tới.

Trạm dịch Thương Châu rất khí phái, ba gian nhà ngói đầu cũng lớn, hơn mười gian khách phòng thu thập đèn không nhiễm một hạt bụi, đồ cùng đầy đủ, hoàn cảnh u nhã. Hậu viện có một hành lang, còn có suối nhỏ, đình các, hoa viên lầu thai, quả thực chính là đại trang viên.

Dịch thừa sai hạ nhân dàn xếp xe ngựa, đem mấy người Tần Tiêu dẫn tiến vào đại đường, dâng lên chén trà, rồi đến gọi người chuẩn bị tiệc tối. Vừa mới ngồi xuống còn không có kịp thở ra một hơi, một người đã từ một bên cửa của đại đường hướng bên trong đi tới. Một bên lớn tiếng ngâm một bài thơ:

- Bản vi quý công tử, bình sinh thực ái tài. Cẩm thì tư báo quốc, bạt kiếm khởi hao lai. Tây trì đình linh tắc, bắc thượng đan vu thai. Đẳng sơn kiến thiên lý, hoài cổ tâm du tai. Thùy ngôn vị vong họa, ma diệt thành trần ai.

- Tần huynh đệ, để ta đến tiếp đãi đi!

Tần Tiêu nghe được bài thơ xuất từ tay của Trần Tử Ngang vô cùng quen thuộc, lại nghe được thanh âm quen thuộc kia, từ lâu đã nghĩ đến là ai, thảo thư phong nhân Trương Húc!

Trương Húc một thân bạch y sạch sẽ, đầu đội nón cánh chuồn lụa trắng, tựa hồ so với trang phục bình thường muốn sáng sủa hơn rất nhiều, cười ha ha nói:

- Không có thể như vậy sao! Bất quá, ngày hôm nay ta là cố ý ở chỗ này chờ người!

Tần Tiêu quan sát Trương Húc một trận, không khỏi cười nói:

- Ai nha, huynh đệ hôm nay làm thế nào lại trang phục gọn gàng đẹp đẽ như vậy, chẳng lẽ là muốn cùng cô nương nhà ai hẹn hò?

- Thôi lắm, bớt nói nhảm đi! nguồn

Trương Húc thấp giọng mắng một tiếng, còn liếc mắt nhìn mấy người trong phòng một cái, có chút kinh nghi nói rằng:

- Thật nhiều khuôn mặt xa lạ như vậy, Tần huynh đệ cũng không giới thiệu làm quen một chút?

Tần Tiêu đem mấy người Phạm Thúc Đức, Vạn Lôi, Hình Trường Phong nhất nhất giới thiệu cho Trương Húc làm quen, khi nói đến Lý Tiên Huệ, Tần Tiêu nói:

- Đây là chuyết kinh Tiên nhi!

Lý Tiên Huệ chân thành thi lễ:

- Gặp qua Trương đại ca!

Trương Húc nhất thời vẻ mặt nghiêm túc, khom lưng bái lạy dài xuống một cái:

- Bái kiến Tần phu nhân!

Tần Tiêu nhìn rất rõ ràng, không khỏi âm thầm có chút buồn cười trong lòng: Trương Húc này bình thường điên điên khùng khùng, ở trên lễ nghi ước thúc vẫn là tuyệt không chậm trễ. Hiện tại mọi người đều như vậy, đối với thê thất của bằng hữu cũng không dám dùng con mắt để nhìn, lễ nghi tuyệt không thể hàm hồ lấy lệ, khác với hạng đám đặng (tỷ như đám trai bao Võ Tam Tư...) chuyên sẵn bắt vợ người ta!

Khi nói đến Mặc Y và Tử Dịch, Trương Húc hung hăng xoay chuyển con mắt, thậm chí còn lắc đầu một chút:

- Đây là tỷ, đây là muội nha! Ta nhìn nửa ngày vẫn là không nhận biết được rõ ràng. Lần trước ở trên thuyền tại hồ Bành Lễ đã gặp qua đúng không?

Tỷ muội hai người cười khanh khách, Mặc Y tiến lên một bước:

- Là ta, ta là tỷ tỷ Mặc Y.

Trương Húc bưng tỉnh đại ngộ nói:

- A...vậy một người khác chính là Tử Dịch khiến Thái Tử điện hạ cả ngày nhớ nhung phát điên.

Tử Dịch biến sắc, hừ lạnh một tiếng trừng mắt với Trương Húc một cái. Hù dọa Trương Húc nhảy dựng lên, cũng không dám lại nhìn thẳng Tử Dịch nữa.

Dịch thừa dần xếp rượu và thức ăn rất nhanh đưa lên, đoàn người ngồi xuống vào vị trí.

Tần Tiêu và Trương Húc đối ẩm một chén hỏi:

- Trương Húc huynh đệ, người vừa rồi nói cố ý ở chỗ này chờ ta, có việc tìm ta sao? Người làm sao biết được ta sẽ đi qua nơi này?

- Há chỉ là biết, quả thực là rất rõ ràng.

Trương Húc nói rằng:

- Người xem ta trang phục gọn gàng như vậy sao? Kỳ thực là chuẩn bị đi Trường An làm quan. Lý Trọng Tuấn làm Thái Tử, chết sống muốn tiến cử ta làm quan nhi, đành đến Trường An mỗi ngày bồi hấn vui chơi. Ta không vui sướng nha, hấn còn tức giận. Liền viết hai phong thư gửi đến Nhạc Châu máng ta, bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là chuẩn bị khởi hành đi Trường An. Nói là để ta làm Kim Ngô Trường Sử gì đó, cùng Tần huynh đệ Hữu Kim Ngô Đại Tướng Quân này mỗi ngày hỗn cùng một chỗ, như vậy ta mới đáp ứng. Nào ngờ vài ngày trước, ta vừa chuẩn bị muốn khởi hành, đã ở chỗ Nhạc Châu thứ nghe được tin tức, nói người từ quan chuẩn bị trở về Giang Nam. Hừ! Ta đây còn đi làm gì, chạy đi nhìn những chuyện phiền lòng rồi nổi giận không đâu kia sao? Do đó, hắc hắc, liền ở trên con đường người tạt đi qua này chờ đợi, muốn cầu người viết một văn thư trả lời Thái Tử, để hấn đoạn ý niệm trong đầu kia đi. Ta thật sự là không muốn làm quan nhi. Cứ như bây giờ tự do tự tại hơn nhiều nha.

Tất cả mọi người đều cười to một trận. Tần Tiêu cười nói:

- Người gia hỏa này, thì ra là tìm ta thay người giải vây. Chính người đắc tội Thái Tử, ngược lại để ta tới giúp người chịu oan ức. Người nói người nói người tại Nhạc Châu, cảm tình người vẫn không có rời khỏi Giang Nam sao!

- Đúng nha, không có.

Trương Húc nói rằng:

- Lần trước ngươi nháo kết hôn giả gì đó, ta ăn hai ngày rượu sạch trơn, liền bắt đầu du đẳng chung quanh. Không ngờ nghe nói Nhạc Châu có lão bằng hữu điều tới đó làm Thứ Sử, vì vậy mới chạy tới đây ở lại, ăn không uống không vài ngày.

Vạn Lôi nói chen vào một câu:

- Nhạc Châu đổi Thứ Sử sao? Mấy tháng trước ta mới từ Nhạc Châu rời đi, còn không có đổi đấy.

- Úc, cũng là chuyện hai ba tháng rồi. Sau chuyện Thần Long thay đổi kia, người mới đến này thật là rất có địa vị a, thiên hạ danh sĩ Quách Kính Chi.

Đám người Tần Tiêu có chút mờ mịt lắc đầu:

- Không quen biết.

Phạm Thúc Đức xoa xoa chòm râu, cười nói:

- Ta thật ra có nghe nói qua.

387. Chương 389: Nhạc Châu Quân Anh. (2)

Chương 389: Nhạc Châu quân anh. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Người này đã làm Thứ Sử bốn châu Tuy Châu, Vị Châu, Quế Châu, Thọ Châu, đến nơi nào cũng đều làm ra chính tích văn hoa, rất được bách tính kính yêu. Thái độ làm người chính trực, ngay thẳng nghiêm minh, ở trong quan trường rất có nhũ danh.

Trương Húc gật đầu khen:

- Vẫn là Phạm tiên sinh có kiến thức. Trước đó không lâu, chính là ngày sinh nhật Quách Kính Chi bốn mươi lăm tuổi, ta cũng chỉ là sớm hai ba tháng chạy đến chỗ của hắn ở lại vài ngày thôi. Người này tại rất nhiều địa phương đã làm qua quan nhĩ, lại thích nhất kết giao danh sĩ hào kiệt, nhiều văn nhân nhũ khách thanh niên tài tuấn đều chạy đến chúc thọ hắn, hiện tại còn chưa có rời khỏi.

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Nào có tự xưng là danh sĩ hào kiệt? Có nữ sĩ ở đây, không nên tự biên tự diễn được rồi, có những người nào vậy?

Trương Húc tức giận trừng mắt với Tần Tiêu một cái, thấy Lý Tiên Huệ và Mặc Y Tử Định đều đang cười trộm, rất phiền muộn:

- Bùi Diệu Khanh tám tuổi nổi danh thần đồng biết chữ? Người này khi tuổi vừa nhược quán, đã ở trong Tương Vương phủ làm điển, cùng ta có giao tình cực tốt. Thái Tử và Sở Vương chính là phái hắn tới tìm ta đưa tin cho ta. Nhất đại văn tông đại tài tử Trương Thuyết, thời Võ hậu lúc tuổi mới nhược quán, đi thi đối sách đệ nhất, dạy Thái Tử đọc sách. Sau này vì tính tình ngay thẳng bị biếm mà lưu vong. Gân đây cũng là vừa mới được triệu hồi trọng dụng trong triều. Quế Châu Đại Đô Đốc, đồng liêu năm xưa của Quách Kính Chi, hùng hồn nghĩa khí nổi tiếng Vương Hổ. Con trai của Đại Đường danh tướng Tiết Nhân Quý Tả Vũ Vệ Đại Tướng Quân Tiết Nột. Lĩnh Nam đệ nhất tài tử Trương Cửu Linh...

Tần Tiêu không khỏi cảm thấy thực sự kinh ngạc một trận:

- Những người này thật đúng đều là danh sĩ nổi tiếng thiên hạ. Ta toàn bộ đều đã nghe qua. Người vừa nói ai cơ, Trương Cửu Linh sao?

Trương Húc nghi hoặc nói:

- Đúng rồi, thế nào? Người này tại vùng Lĩnh Nam, đúng là tài danh cái thế. Hiện đang chuẩn bị lên kinh dự thi khoa cử đây. Danh hiệu trạng nguyên này không thuộc về hắn thì còn ai nữa! Ta cùng với hắn tuy rằng mới quen biết không lâu, nhưng giao tình sâu nhất, chết sống kéo hắn ở lại Nhạc Châu cùng ta hai tháng không để hắn đi. Bây giờ còn ở lại Nhạc Châu đây, ngược lại đã bị Quách Kính Chi công tử lưu lại. Ta nếu không phải bị thúc giục cấp bách, tốt xấu cùng bọn họ ở một chỗ ít ngày lại rời đi.

Tần Tiêu không khỏi vui mừng nói:

- Người là nói, những người này còn ở lại Nhạc Châu?

Trương Húc có chút thất thần:

- Đúng vậy. Người chẳng lẽ cũng muốn đi làm quen một chút?

Tần Tiêu cười trả lời:

- Nhân vật như vậy, nếu như không nhận thức một chút rất đáng tiếc! Nếu không như vậy đi, vả lại người cũng không dự định đi Trường An, bên phía Thái Tử ta giúp người gửi thư đi. Người cùng ta đi Nhạc Châu một chuyến thế nào? Vả lại ta một đường thủy lộ này đi xuống, cũng thuận tiện qua Nhạc Châu một chút, cũng tiện để Vạn Lôi tướng quân về nhà thăm người thân một lần.

Trương Húc nhất thời đại hỉ:

- Có thật không? Quá tốt! Ha ha, rốt cục không cần làm quan nữa!

Vạn Lôi cũng vui mừng:

- Đa tạ Hầu gia thành toàn!

Ngày thứ hai, Tần Tiêu mượn một con thuyền hoa lớn. Dọc theo Hán Thủy xuôi dòng xuống, đi lên thủy lộ. Vả lại đại đội xe ngựa cũng đi không nhanh. Còn khiến mệt mỏi, không bằng đi thuyền tới an nhàn thoải mái. Một cái thuyền hoa thật lớn, chuyên chở ba bốn mươi người vẫn đang có vẻ rất rộng rãi thoáng mát. Khí trời còn không có thay đổi, vẫn là gió Bắc lạnh thấu xương. Nhưng gió này thổi xuống ngược lại để thuyền đi nhanh hơn.

Vài ngày sau một đêm khuya, Tần Tiêu uống chút rượu vào hơi khó ngủ. Liền đi ra khỏi buồng nhỏ trên tàu đến hít thở không khí. Đi thuyền mấy ngày, vừa mới qua Kinh Châu, đại khái ngày mai sẽ đi vào Động Đình hồ cảnh nội Nhạc Châu. Hồi tưởng lại thời điểm này một năm trước, chính mình tỉnh tỉnh mê mê làm khâm sai khâm sai Giang Nam đạo. Cũng là dọc theo thủy đạo này hạ Giang Nam. Mới qua một năm, những chuyện phát sinh thật đúng là rất nhiều.

Tần Tiêu đi tới bên mép thuyền, nhìn màn đêm đen như nước sơn hạ xuống, xa xa vài ngọn đèn trên thuyền chài, nghe tiếng cánh buồm bị gió thổi trúng bay phất phới. Cùng thuyền hoa phá sóng đập nước phát sinh tiếng thanh thủy. Nhất thời phát ngốc, thần thần đi. Có chút nhập thần. Ban đêm nước lạnh xẹt qua giữa trán, cảm giác rung mình kéo tới, rượu nóng cũng chậm rãi tiêu hóa đi.

Phía sau có tiếng bước chân, Tần Tiêu nhìn lại, là Phạm Thúc Đức, nói với hắn rằng:

- Phạm tiên sinh còn không có ngủ sao?

- Hầu gia không phải cũng không ngủ sao?

Phạm Thúc Đức kéo chặt lại y bào, đứng ở bên người Tần Tiêu:

- Hầu gia đang suy nghĩ cái gì vậy, lại nhập thần như thế?

- Không có gì, hồi tưởng một ít sự tình trước đây. Một năm trước, Phạm tiên sinh và Lý Tự Nghiệp cùng với ta cùng nhau cũng là như thế này xuôi xuống Giang Nam đi.

- Ta đoán cũng đúng, ha hã.

Phạm Thúc Đức nhẹ giọng cười nói:

- Thời gian một năm ngắn ngủi, thực là cảnh còn người mất nha! Sự tình phát sinh thật đúng là không ít. Lúc trước ta còn tưởng rằng, Giang Nam hỏa phượng án là chuyện lớn nhất trong đời này ta gặp được. Không nghĩ tới trở lại triều đã phát sinh chính biến...Khiến người ta không khỏi cảm khái lương triều nha!

- Hai vị đang nói chuyện gì đấy?

Trương Húc có chút lão đảo đi tới:

- Chúng ta lại tới uống rượu nha!

Tần Tiêu rất sợ hấn một cước bắt ổn ngã quỵ xuống dưới thuyền, liền bước lên phía trước đưa hấn đỡ lấy:

- Người không phải uống say ngủ rồi sao, thế nào lại tỉnh dậy?

- Ai say? Thực sự là...

Trương Húc không phục đẩy tay của Tần Tiêu qua một bên:

- Nếu không lại uống tiếp nha?

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Say đến nằm sấp ở dưới bàn, còn muốn thể hiện. Người nếu là thực sự nhàn rồi, không bằng cùng chúng ta tâm sự đi. Người thấy Trương Cửu Linh người này thế nào? truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Ta xem người, thế nào lại đối với hấn đặc biệt có hứng thú như vậy chứ?

Trương Húc tầm tắc nói rằng:

- Người này nha, không thể chê. Ngoại trừ thông minh, có tài, quan trọng hơn là thái độ làm người khiêm tốn thiện lương, phúc hậu chính trực. Không giống người và Thái Tử, Sở Vương những người này, mỗi người một bụng xấu xa.

Tần Tiêu cười to:

- Cũng không giống Trương Húc huynh đệ có hành vi phóng đảng như vậy đi?

Trương Húc nhíu mũi khịt khịt nói:

- Đó là tất nhiên. Nhân gia là người khiêm tốn, phong phạm danh sĩ. Tuy rằng mới chỉ có hơn hai mươi tuổi, thế nhưng thập phần lão thành. Điểm ấy đúng là rất giống với người đấy.

- Thực sự là đa tạ khích lệ.

Tần Tiêu cười nói:

- Người ở chỗ của nhân gia lừa ăn lừa ở hỗn mấy tháng, sẽ không sợ bị người ta chê cười sao? Cảm tình Quách Kính Chi này cũng là người hào sảng nha!

- Sao có khả năng? Sao có thể nào có người sẽ chê cười ta!

Trương Húc oan khuất kêu lên:

- Nhân gia Quách Kính Chi cũng không nhỏ mọn như người vậy, công tử của hấn cũng là hào phóng sáng khoái, còn cầu ta bái sư, muốn ta dạy hấn luyện chữ đấy!

- Đó không phải đệ tử chọn lầm sao, ha hả!

388. Chương 390: Thắng Cảnh Hội Danh Lưu.

Chương 390: Thắng cảnh hội danh lưu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu và Phạm Thúc Đức đều cười nói:

- Ta tận dạy người nuôi chó chọi gà, đi chơi kỹ viện, uống hoa tửu.

Trương Húc lại vừa bực mình vừa buồn cười nói rằng:

- Ta lười giải thích với người! Nhân gia Quách công tử tuy rằng năm nay vừa mới mười sáu mười bảy tuổi, nhưng thường ngày tuần tú lịch sự lẫm lẫm một thân, quả thực là văn võ song toàn, tương lai thành tựu, khẳng định là ở trên người! Không phải là Võ Trọng Nguyên sao? Lần sau khai cử, người này nhất định đoạt giải nhất!

Tần Tiêu lúc này liền nổi hứng thú:

- Năm nay là không có khả năng, trong triều nhiều chuyện, lại nổi gió to tuyết lớn, vô cử tạm thời ngừng làm việc. Còn có loại thiếu niên thần kỳ như vậy? Hắn tên gọi là gì?

Trương Húc đắc ý ngẩng đầu lên:

- Đại danh Quách Tử Nghi, là hắn!

Tần Tiêu nghiêm nghị cả kinh, kỳ quái nói:

- Quách Tử Nghi?

- Thế nào, người đã nghe nói qua rồi?

Trương Húc ngạc nhiên nói:

- Nhìn bộ dáng giật mình của người, giống như gặp quỷ vậy.

Tần Tiêu có chút sửng sốt nói rằng:

- Không phải gặp quỷ, là gặp thần...

Trương Húc và Phạm Thúc Đức đồng thời nói:

- Người nhận thức Quách Tử Nghi?

- A, không, không quen biết!

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, đại khái nói qua loa:

- Đã từng nghe thấy một chút, thật sự là một nhân vật. Đến Nhạc Châu nhất định phải đi gặp một lần.

- A, xem ra hai người các người, còn không có gặp mặt, cũng đã rất hợp ý.

Trương Húc nói rằng:

- Nói thật cho người biết đi, Quách Tử Nghi này nha còn đem người đệ nhất Võ Trọng Nguyên này coi như thần tượng cùng mục tiêu. Lôi kéo ta nói nhiều sự tình về người, còn mới ta vẽ ra bức họa của người giữ ở bên người. Nói là lập chí lấy người làm tấm gương, tương lai nhất định phải siêu việt người!

- Hảo gia hỏa, người này, ta nhất định phải đi gặp hắn!

Tần Tiêu vui mừng nói rằng:

- Thực sự là hiếm khi gặp được một nhân vật như vậy a, ha ha!

Phạm Thúc Đức ngạc nhiên nói:

- Hầu gia vì sao hài lòng như vậy?

- Người không biết, kỳ phùng địch thủ nha!

Tần Tiêu thuận miệng ứng phó một câu, trong lòng thâm nghĩ: Nhạc Châu này, bây giờ còn thực sự là quân anh hội tụ, trừ những danh sĩ danh tướng mà Trương Húc đã nói kia ra, còn có Thịnh Đường danh tướng Trương Cửu Linh, và đại tướng Quách Tử Nghi tiếng tăm lừng lẫy trên lịch sử Trung Hoa!

Một chuyện này đi tới thật đúng là giá trị!

Thuyền nhập Nhạc Dương, đang lúc giữa trưa.

Khí trời chuyển thành ẩm dần, gió mát thổi hiu hiu, ánh dương quang hiền hòa. Động Đình hồ sóng nước mênh mông, bích ba vạn khoảnh kim quang lân lân. Một cổ mùi vị thủy thảo ở quanh quần ở xung quanh.

Một phương khí hậu một phương người, Giang Nam, cảm giác cổ hương! Tàn Tiêu không khỏi cảm giác một trận mắt sáng thần vui, cả người đều phấn chấn.

Đi xuống khỏi thuyền, tất cả mọi người có chút hưng phấn. Thứ nhất là hành trình đi thuyền trăm dặm rất cực kết thúc một đoạn. Chân lại bước lên mặt đất rắn chắc. Đối với rất nhiều người phương bắc trong đó mà nói, đi thuyền thật đúng là một kiện sự tình tương đối thống khổ. Rồi thuyền đều cảm giác cả người có chút lung lay, rung động. Thứ hai sao, Nhạc Dương đúng là địa phương cảnh trí nổi danh Động Đình Giang Nam, thật nhiều người không ngại hành trình xa vạn dặm đến đây du ngoạn. Hôm nay may mắn đi đến nơi này, sao có thể nào không hảo hảo du lãm một phen.

Tàn Tiêu cảm giác chính mình hiện tại tựa như du ngoạn vòng quanh vậy, kêu gọi mọi người lại nói rằng:

- Đến Nhạc Châu rồi. Chúng ta trước tìm được trạm dịch dần xếp xuống đă. Sau đó ở chỗ này nán lại mấy ngày đi. Mọi người cứ việc thỏa thích du ngoạn, hiếm khi có được một lần đến chơi nha! Đúng rồi, Phạm tiên sinh người cầm danh thiếp của ta, tới trước phủ Thứ Sử báo tin, mọi người chúng ta tại trạm dịch chờ người. Mặt khác, Vạn Lôi, người cũng có nửa năm không về nhà rồi đúng không? Nhanh chóng trở về nhà đi!

- Dạ!

Hai người quay đầu rời khỏi.

Xe ngựa, lễ vật các loại cũng lần lượt từ trên thuyền dỡ xuống, bởi không có đủ số lượng xe ngựa, Tàn Tiêu đơn giản để tất cả mọi người dắt ngựa đi bộ, cũng tiện lãnh hội một chút ý nhị của vùng sông nước Giang Nam.

Lý Tiên Huệ khẽ ôm lấy cánh tay của Tàn Tiêu đi ở bên người hắn, hăng hái bừng bừng xem xét mỗi một chỗ dân, cửa hàng, hưng phấn nói rằng:

- Lão công, tuy rằng ta ở Giang Nam nán lại thời gian không dài, nhưng khi trở lại đến nơi này, chung quy cảm giác rất là thân thiết đấy! Người xem đường nhỏ đá xanh trắng tấp nập này, cùng thuyền đánh cá tiểu đình kia nữa. Còn có hồ nước xanh thăm bồng bênh trôi cùng cổ thủy khí mê người nhàn nhạt trong không khí, khiến ta có cảm giác kích động khó hiểu. Nói như thế nào nhỉ, ngược lại là có một loại cảm giác giống như về nhà.

Tàn Tiêu khẽ cười nói:

- Không thể như vậy sao, người hiện tại đúng là tức phụ Giang Nam. Chờ tới sau khi dần xếp xong xuôi, chúng ta đi ra hảo hảo du ngoạn một chút. Nhạc Dương lâu, Quân Sơn, đều có rất nhiều cổ tích có thể tưởng nhớ, chúng ta không đi thuyền hoa, an vị loại thuyền mui nhỏ này, sẽ có cảm giác càng đặc biệt hơn.

- Nhạc Dương lâu?

Lý Tiên Huệ ngạc nhiên nói:

- Người là nói “Nam lâu” sao?

- A, đúng rồi, chính là Nam lâu!

Tàn Tiêu lúc này mới thâm nghĩ: hiện tại Nhạc Dương lâu, vẫn được người gọi là “Nam lâu” đấy.

Đoàn người uốn lượn mà đi, đi tới trạm dịch dần xếp xong xuôi. Đem ngựa sắp xếp ổn thỏa, tất cả mọi người bắt đầu hành trình một mới, cao hứng bước đi chuẩn bị xuất hành du ngoạn.

Chờ đợi trong chốc lát, Vạn Lôi lại đúng là trở lại trước. Về mặt vui mừng và hưng phấn, nói là trong nhà tất cả đều mạnh khỏe như lúc ban đầu. Tàn Tiêu để hắn mang theo huynh đệ Đặc Chủng Doanh ra ngoài đi du ngoạn, nhất thời một trận hoan hô.

Lão nhân Chung Diển có chút không quen ngồi thuyền, mơ mơ hồ hồ đi đứng như mềm nhũn ra, tới trước trong phòng đi nghỉ ngơi. Tàn Tiêu và Lý Tiên Huệ, hai tỷ muội Mặc Y, Hình Trường Phong và Trương Húc ngồi nói chuyện phiếm hồi lâu. Phạm Thức Đức mới vội vã chạy trở về. Vừa vào cửa đã nói một tin tức không tốt:

- Sáng sớm đám người Quách Kính Chi và Trương Cửu Linh đã lên đường đi Cốt La tưởng nhớ Khuất Nguyên; Quách Tử Nghi và mấy đồng bạn ra bên ngoài cưỡi ngựa săn bắn, cũng không thấy người!

Tàn Tiêu khẽ a một tiếng:

- Nếu như vậy, chúng ta cũng xuất hành du ngoạn đi thôi. Chờ bọn hân trở về, lại đến bãi phóng.

Mọi người rời khỏi dịch quán. Khinh trang giày lông cừu trắng đến Nhạc Dương lâu đi.

Đầu tiên nhìn thấy là Ba Khâu Cổ Thành Tây Môn, cũng chính là nơi được hậu thế xưng là Nhạc Dương môn. Hoa cương thạch thật lớn tạo thành cổng vòm hình tròn. Từ thời đại tam quốc đã từng sừng đến nay. Đương niên nơi này là Ba Khâu Thành, tường thành san sát dãy núi, tây lâm Động Đình, địa thế thập phần hiểm yếu. Cho đến sau này, các triều đại đều ở nơi đây thiết hạ thành trì, không còn có di chuyển. Tương đối với hơn một nghìn năm sau đó thành thắng cảnh du ngoạn tinh khiết, hiện tại chỗ này còn có cổng chào đóng quân, càng có vẻ uy vũ hùng tráng.

389. Chương 391: Thắng Cảnh Hội Danh Lưu. (2)

Chương 391: Thắng cảnh hội danh lưu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Không bao lâu sau, đập vào mắt mọi người là Nam Lầu ba tầng mái cong xanh vàng rực rỡ. Hình dạng giống như mũ giáp trên đỉnh đầu chiếu tướng, hùng vĩ nguy nga, khí thế phi phàm. Ba tầng mái cong tứ giác, hiên nhà xa xa dựng lên rất cao. Mái cong mũi nhọn trang sức bằng long phượng, phẳng phất như đang ngẩng đầu vĩnh viễn muốn bay lên. Đường cong lưu sương như ý đầu cung, do kim hoàng sắc ngói lưu ly lợp lên, hiển nhiên là mấy năm gần đây từng có được tu sửa qua, mang theo Đường Vận rõ ràng.

Mọi người vui vẻ ra mặt thực sự là một tòa lầu các khí thế phi phàm cổ vận cổ hương, chuyển đi này không tệ nha!

Phạm Thức Đức vuốt râu híp mắt ngẩng đầu nhìn lên trên, chặc chặc nói rằng:

- Mấy trăm năm năm trước, tam quốc Lỗ Túc ở đây thao luyện thủy quân, kiểm tra binh mã, chuẩn bị đối phó với trấn thủ Kinh Châu Quan Vân Trường. Mấy trăm năm sau, phong cảnh như trước, cổ nhân không còn nữa a!

Trương Húc cười cười nói:

- Nam Lầu đúng là địa phương tốt. Nam lai bắc vắng văn nhân tao khách đều dừng lại nơi này ngắm cảnh. Đây đã là lần thứ tám ta đến đây, vẫn còn cảm giác rất mới mẻ, rất không tệ. Đừng lo lắng, lên lầu đi sao! Lên lầu, mới biết được cái gì là Giang Nam Đệ Nhất Lâu chân chính!

- Giang Nam Đệ Nhất Lâu? xem tại

Tàn Tiêu không tự giác cười cười, bật thốt lên nói rằng:

- Động Đình thiên hạ thủy, Nhạc Dương thiên hạ lâu. Nhạc Dương lầu này, không phải là được người ta gọi “Thiên hạ Đệ Nhất Lâu” sao?

- Nhạc Dương lâu?

Trương Húc kỳ quái nói:

- Thật là danh tự không tệ? Đến đến, mau lên lâu đi, ta đi chỗ lâu quán đó mang tới giấy bút, đem tên của lâu này cùng câu đối viết xuống, cũng tiện làm kỷ niệm ha ha!

Mọi người hăng hái bưng bưng leo lên đỉnh lâu, đưa mắt nhìn bốn phía, Động Đình tám trăm dặm chạy tới trong mắt, đối diện quân sơn tiên vân giữa hồ bông bênh trôi mông lung giống như là thi họa. Khiến kẻ khác vừa thấy đã tựa như rơi vào trong mộng. Cô phạm một chút, quần sơn mơ hồ, bích ba vô ngần, nhu phong tế lãng. Một loại thương mang và tráng lệ chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, cả nhân tâm đều hơi chút trống trải, phảng phất như trong yên thủy mông mông này, chuyện cũ cố quốc ba ngàn năm trước rõ ràng ở trong mắt. Tâm niệm hoài cổ thần nhiên nhắc lên.

Mặc Y và Tử Dịch hưng phấn thở nhẹ, kéo tay chạy tới chạy lui, khắp nơi tìm bút tích mặc bảo do tiên nhân lưu lại. Hình Trường Phong hưng phấn nói rằng:

- Nghe đại danh của Nam Lâu đã lâu, hôm nay rốt cục may mắn tận mắt nhìn thấy, thực sự không uống công đi một chuyến này!

- Nhạc Dương lâu!

Trương Húc từ phía sau nhảy ra, kéo đến một khối bằng hiệu thật to, hưng phấn nói rằng:

- Thế nào, ba chữ này ta đúng là đã hao hết hoàn toàn tinh thần để viết, cũng không tệ lắm đấy chứ? Ha ha! Lâu quán thừa nhận thức ta, cầu ta ban thưởng mặc bảo đã lâu. Ngày hôm nay thuận tiện tặng cho hần.

Trương Dương thảo thư đại tự “Nhạc Dương lâu” thực sự là Long Phi Phượng Vũ phóng đảng không kềm chế được, cùng khí thế uy nghiêm của lâu các này hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Tất cả mọi người cùng tán thán kêu lên:

- Quả nhiên là chữ tốt!

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi vui mừng mà nói: sẽ không phải bởi vì một lời nói từ miệng của ta, Nhạc Dương lâu từ nay về sau quan danh này sao? Có chút ý tứ!

Trương Húc vui vẻ cần mẫn đem biển gỗ đặt ở trên mặt đất, nằm úp sấp đi tới lại viết một nhóm chữ:

- Động Đình thiên hạ thủy, Nhạc Dương thiên hạ lâu.

Sau đó đắc ý cười nói:

- Được rồi, Nam Lâu a, Nhạc Dương lâu coi như là lưu lại thủ tích của Trương mỗ ta. Mấy chữ này liền thưởng không cho bọn hần, để cho bọn hần làm chiêu bài đi thôi.

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Nghĩ không ra, ngươi còn rất hào phóng nữa đấy!

Tần Tiêu nói lại không phải một câu khen tặng như vậy. Hiện tại yêu cầu văn chương của loại người như Trương Húc lại không phải một chuyện dễ dàng. Nếu như muốn lấy tiền tài để so sánh, loại nhân vật tiêu chuẩn cấp đại sư như hần này, một chữ ngàn vàng tuyệt không quá phận. Hiện tại rất nhiều văn nhân nhà thơ, trong thường ngày du lịch giang hồ ngoạn biển thiên hạ không có nghề nghiệp. Sinh sống dựa vào chính là bán văn chương mà sống, cùng “người viết báo” trong hậu thế lại thật ra thập phần giống nhau. Có người nói danh khí như thi nhân văn sĩ, khiến người ta viết một bài mộ minh, sẽ thu hoạch trên mấy trăm thậm chí là ngàn lượng bạc. Chỉ bất quá, một số người danh khí lớn chút, thi văn văn chương này thật đúng là không dễ cầu được.

Trương Húc cười lớn một tiếng:

- Ngày hôm nay vui vẻ, để ý nhiều làm gì, vả lại ta cũng không thiếu chút tiền tiêu này. Đúng rồi, đừng chỉ ở chỗ này vui chơi nha, bên kia còn có Điểm Tướng Đài, mau đi xem một chút đi!

Tình hình đó thật đúng là giống với hướng dẫn viên du lịch.

Mọi người cười ha hả đi theo Trương Húc, Lý Tiên Huệ thập phần hưng phấn mà nói với Tần Tiêu rằng:

- Lão công, chờ khi chúng ta già lão, cũng mang theo người thân đến trên Nhạc Dương lầu này thăm quan có được không? Thực sự là...quá khiến người ta xúc động đi, ta nhất định sẽ rất hoài niệm!

Tần Tiêu trù mến vỗ về lưng của nàng:

- Được nha! Chờ chúng ta già đến rụng hết cả răng. Để tử tôn công chúng ta đi lên, ha hả!

Điểm Tướng Đài do ma thạch tạo thành, hai mặt nam bắc đều có cầu thang xuống hồ. Trục diện Động Đình, năm xưa Lỗ Túc đứng ở chỗ này, xét duyệt Đông Ngô thủy quân, chuẩn bị chiến tranh Kinh Châu Quan Vũ.

Tần Tiêu đứng ở trước đài, trước mặt một trận gió hồ thổi đến, bay phất phới, phảng phất như chợt nghe được tiếng trống trận ầm ầm như sấm kia, thấy được quân dung rầm rộ năm xưa, tường ngói san sát. Tình kỳ cuộn cuộn, không khí chiến tranh bồn đảo. Thật có một loại khí thế bàng bạc “kim qua thiết mã, khí thôn vạn lý như hổ”, trong trường hào khí du nhiên mà sinh, không khỏi mở miệng khởi xướng bài “cổ cồn Trường Giang đông thệ thủy” rất quen thuộc nghe được trong truyện Tam Quốc Diễn Nghĩa kia:

- Cổ cồn Trường Giang đông thệ thủy

Lãng hoa đào tận anh hùng

Thị phi thành bại chuyển đầu không

Thanh sơn y cựu tại

Kỷ độ tịch dương hồng

Bạch phát ngư tiều giang chữ thượng

Quán khán thu nguyệt xuân phong

Nhất hồ trọc tửu hỷ tương phùng

Cổ kim đa thiếu sự

Đô phó tiểu đàm trung

Lâm giang tiên (bản dịch: Phan Kế Bính)

Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông

Sóng vùi dập hết anh hùng

Được, thua, phải, trái, thoát thành không

Non xanh nguyên vẻ cũ

Mấy độ bóng tà hồng!

Bạn đầu bạc ngư tiều trên bãi

Đã quen nhìn thu nguyệt xuân phong

Một bầu rượu vui vẻ tương phùng.

Xưa nay bao nhiêu việc

Phó mặc nói cười sông.

Mọi người nghe xong, nhất thời vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Trương Húc đã vội vã chạy tới, không thể tin tưởng nhìn Tần Tiêu:

- Ai nha, người cư nhiên cũng biết làm từ? Đến đến, để ta thay viết xuống, người lại đọc lên một lần đi?

Tần Tiêu không khỏi cười khở:

- Không cần đâu, cũng không phải thi đấu ca vịnh!

Trong lòng không khỏi nói rằng: ai nha, lại muốn làm một hồi đạo bản. Đây là người đời Minh viết từ đi? Ta tựa hồ có chút vô sỉ...

390. Chương 392: Thắng Cảnh Hội Danh Lưu. (3)

Chương 392: Thắng cảnh hội danh lưu. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ở bên cạnh Phạm Thúc Đức cười nói:

- Trương công tử yên tâm, lão hủ nghe được rõ ràng, đã nhớ kỹ toàn bộ. Sau này sẽ nói ra với người, thay Hầu gia ghi chép xuống đi sao. Bài thơ hiếm có như vậy, khí thế bàng bạc thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng, một cổ lý tưởng hào hùng bốn bề vạm vỡ.

- Cái này sao, một hồi đừng có quên ghi lại!

Trương Húc lôi kéo Phạm Thúc Đức chạy trở về, đến Nhạc Dương lâu tìm chủ lầu quán, muốn văn chương viết.

Lý Tiên Huệ tự hào khê tựa vào trên người Tần Tiêu:

- Lão công, nguyên lai còn có bức tài hoa này. Lúc trước ta làm sao lại không phát hiện đây? Sẽ không phải là theo Thượng Quan Uyển Nhi học đấy chứ?

- Thượng Quan Uyển Nhi...

Trong lòng Tần Tiêu hơi khê động, nhớ tới nữ tử còn đang ở tại Sở Tiên sơn trang đau khổ chờ đợi mình kia, tự suy nghĩ một chút, trước mắt chính mình, tận tình du ngoạn sơn thủy, tựa hồ đã đem nàng vứt ở sau đầu. Hình như có chút có lỗi với nàng thì phải?

Tần Tiêu khê ôm lấy bờ vai của Lý Tiên Huệ:

- Thế nào, người hiện tại càng lúc càng thích ăn dấm chua sao?

- Mới không có đấy!

Lý Tiên Huệ sắc mặt ửng đỏ:

- Cho dù không phải có một chút như vậy, cũng là bởi vì ta quan tâm người mà...

- Ha ha, tự mình thừa nhận rồi phải không?

Tần Tiêu mỉm cười, mặt nhìn ra xa xa phía trước:

- Chúng ta ở chỗ này dừng lại hai ngày đi. Ta muốn tiếp Nhạc Châu Thứ Sử một chút, cũng thuận tiện để Vạn Lôi nghỉ ngơi ở nhà một chút, cùng người thân đoàn tụ một phen. Ngày mai chúng ta lên Quân Sơn đảo một chút. Đến Nhạc Châu không lên Quân Sơn đảo đó là một tiếc nuối lớn! Sau này tưởng nhớ cổ nhân một chút đi nha. Nơi này có mộ của Tương Phi, Khuất Tử và Lô Túc, tiểu Kiều những người này đấy.

(Chú thích: Tương Phi Nga Hoàng, Nữ Anh đều là nữ nhân sống thời Ngũ Đế trong lịch sử Trung Quốc, tương truyền hai bà đều là con gái của Đế Nghiêu.

Khuất Tử tức Khuất Nguyên (chữ Hán: ；bính âm: qū yuán), tên Bình, biệt hiệu Linh Quân (340 TCN - 278 TCN) là một chính trị gia, một nhà thơ yêu nước nổi tiếng của Trung Quốc.

Lỗ Túc: tướng nhà Ngô thời Tam Quốc. truyện copy từ

Tiểu Kiều: một trong nhị kiều thời Tam Quốc, vợ của Chu Du).

- Được nha!

Lý Tiên Huệ gật đầu mỉm cười:

- Tương phi Nga Hoàng, Nữ Anh vẫn là thân mình mà ta cúng bái đây!

Trong lòng Tần Tiêu mỹ diệu thâm nghĩ: Tiên nhi quả nhiên là nữ tử tốt. Lấy Nga Hoàng, Nữ Anh làm thần tượng, như muối muối của nàng Lý Khảo Nhi gia hỏa kia nào có hiểu được tín ngưỡng, tôn sùng.

Mọi người ở trên Điểm Tướng Đài du thường một phen, thấy Trương Húc và Phạm Thúc Đức trở lại, phía sau theo một nhóm người. Phạm Thúc Đức chạy chậm tiến lên:

- Hầu gia, Nhạc Châu Thứ Sử Quách Kính Chi cùng một đám bằng hữu của hắn đang chờ ngài, đều tới gặp Hầu gia.

- A, vậy thì thật tốt!

Tần Tiêu cất bước đi tới ngênh đón, đi đầu chấp tay thi lễ:

- Quách đại nhân, chúng vị đại nhân, hạnh ngộ. Tần Tiêu mạo muội quấy rối, sao dám làm phiền tới gặp. Thực sự là thất lễ!

Đầu lĩnh một người nga bào ổn định, thân thể béo tròn, da mặt trắng nõn lông mày rậm mắt to, ba sợi râu quai nón dài nhỏ đón gió bay phất phới, một bộ dáng phong phạm trường giả phúc hậu, thi lễ nói:

- Tần tướng quân ở xa tới bái phỏng, Quách mỗ chiếu cố không chu toàn. Chớ trách chớ trách!

Hai người thi lễ qua, Quách Kính Chi đã đối với Tần Tiêu giới thiệu những người phía sau:

- Tần tướng quân, vị này chính là Tả Vũ Vệ Đại Tướng Quân Tiết Nột, Tiết tướng quân!

Tần Tiêu nhìn nam nhân thân hình như tháp dung nghi phi phạm, tuổi chừng hơn bốn mươi này, không khỏi thâm nghĩ: đây là nhi tử của Tiết Nhân Quý? Thực sự là võ giả trời sinh, phong phạm đại tướng nha! Quách Kính Chi cũng không có nhắc tới danh hào “Tiết Nhân Quý chi tử” đã cấp giá trị cho hắn, đủ để thấy rõ thành tựu hiện tại của Tiết Nột cũng không kém nha. làm được Tả Vũ Vệ Đại Tướng Quân, một trong Thập Nhị Vệ Đại Tướng Quân!

Tần Tiêu tiến lên thi lễ:

- Uy danh của Tiết tướng quân thực sự là như sấm bên tai!

Tiết Nột ôm quyền trả lời trả lời:

- Tần tướng quân nổi danh, mới là vang vọng thiên hạ, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!

- Tần tướng quân, vị này chính là đồng liêu của Quách mỗ, Quê Châu Đại Đô Đốc Vương Tuấn.

Wang Tuấn ngày thường mình hốc, eo gấu, hai mắt như đuốc, khuôn mặt tử đường sắc một thân hào khí bốn phía, ôm quyền thi lễ:

- Xin chào Tần tướng quân!

Tần Tiêu đáp lễ:

- Vương tướng quân khách khí rồi. Nghe danh đã lâu, hôm nay mới may mắn được gặp mặt một lần.

Wang Tuấn hơi hơi khiêm tốn cười:

- Không dám nhận. Tần tướng quân đại danh, ta xa tại Lĩnh Nam đều đã nghe được không ít.

Mọi người cùng nhau cười, Quách Kính Chi lại giới thiệu Bùi Diệu Khanh tám tuổi trùng cửu thần đồng, sau khi bị biếm triệu hồi danh sĩ Trương Thuyết cho Tần Tiêu nhận thức, cuối cùng mới đưa tới trước mặt một văn sĩ thân hình trắng trẻo tiến lên, nói với Tần Tiêu rằng:

- Lĩnh Nam đệ nhất tài tử, Trương Cửu Linh, Trương công tử!

Trương Cửu Linh sinh thời mặt trắng, mắt tinh, giống như châu ngọc, một thân áo bào trắng bình thường bằng phẳng, thân như thanh tùng, khí chất thần nhiên nhân định, hơi gấp lưng chấp tay vái chào:

- Trương đại nhân thực sự là quá mức khen nhầm, nhân ngoại hữu nhân, danh đầu này làm sao dám đảm đương? A, Tần tướng quân, Trương mỗ có lễ.

Tần Tiêu thi lễ lại, tinh tế quan sát Trương Cửu Linh một phen, quả nhiên là khí vũ xuất chúng, dáng vẻ phi phàm. Chỉ là vẫn có chút cảm giác kỳ quái những người này đối với ta tuy rằng khách sáo có thừa, nhưng rõ ràng chỉ là qua loa cho xong chuyện, rõ ràng có chút không để ở trong lòng. Nhất là Trương Cửu Linh này hình như không đem ta đặt ở trong mắt vậy.

Chuyện gì xảy ra?

Sau khi giới thiệu xong. Quách Kính Chi ha hả cười nói:

- Tần tướng quân, đoàn người chúng ta vừa mới từ Cốt La trở lại, đang chuẩn bị đến bái Khuất Tử Từ Khuất Công một chút. Không ngờ gặp phải Trương công tử, nói Tần tướng quân đến đây bái phỏng một chút. Vì vậy đã cố ý qua đây mời tướng quân cùng chúng ta du ngoạn, không biết ý của tướng quân ra làm sao?

Tần Tiêu mỉm cười đáp lễ:

- Cung kính không bằng tuân mệnh, Tần Tiêu đang có ý này. Mời!

- Mời, mời!

Quách Kính Chi khách khí lui qua một bên dẫn đường, Tiết Nột và Vương Tuấn và Tần Tiêu đồng thời hướng phía trước đi đến. Trái lại Trương Cửu Linh, lại một mình một người phiêu nhiên đi ở một bên, biểu tình đạm nhiên tự mình thưởng thức cảnh sắc.

Trong lòng Tần Tiêu buồn bực trầm nghĩ: kẻ là này có ý tứ gì? Giống như ta thiếu nợ tiền không trả hẳn vậy. Trương Cửu Linh thật đúng là cao ngạo thật lớn. Con mắt cũng không thèm liếc nhìn ta một cái. Quách Kính Chi những người này đều là lão bánh quẩy hỗn ở trong quan trường nhiều năm, coi như là chán ghét ta, trên mặt mũi cùng nên làm tốt chút. Trương Cửu Linh này còn thật là có chút khí phách thư sinh... Chỉ là kỳ quái, bọn họ vì sao chán ghét ta như vậy?

Mấy người Lý Tiên Huệ không xa không gần đi theo phía sau đám người Tần Tiêu, hướng phía mộ của Khuất Nguyên đi đến.

391. Chương 393: Kỳ Phùng Dịch Thủ, Tương Ngộ Lương Tài. (1)

Chương 393: Kỳ phùng dịch thủ, tương ngộ lương tài. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phạm Thúc Đức khẽ vuốt chòm râu một trận, cúi đầu lắc đầu than thở:

- Lúc này đây, Hầu gia sợ là đã bị lạnh nhạt một ít...

Lý Tiên Huệ có chút kinh nghi nói rằng:

- Phạm tiên sinh, chỉ giáo cho?

Phạm Thúc Đức thở dài thấp giọng nói rằng:

- Văn nhân tâm chí... Khí tiết. Có thể tại trên người văn sĩ như Trương Cửu Linh và Quách Tử Nghi xem ra, Hầu gia vì cầu tự bảo vệ mình rời khỏi triều đình, là một loại hành vi tương đối ti tiện. Dựa theo lý niệm của bọn họ, đại khái quốc sĩ đều phải giống như Khuất Tử vậy, lo lắng vì nước vì dân mà chết. Một thân nhiệt huyết không sợ hãi sinh tử. Coi như là báo quốc không cửa cũng muốn lao đầu tử ý chí.

Lý Tiên Huệ có chút phần nổi nói rằng:

- Đó không phải cổ hủ vô vị nói đến sao? Bọn họ những người này đâu có hiểu được chân tình bản ý của Hầu gia. Nghĩ đều là hồ đồ tìm chết là như thế này, cố nhiên lưu lại được thanh danh, thế nhưng ai tới làm chuyện chân chính?

Mặc Y Tử Định đồng thanh phụ họa:

- Nói thật có lý!

Phạm Thức Đức bất đắc dĩ cười cười:

- Đạo lý như vậy, tựa hồ đều rõ ràng, thế nhưng, khí tiết cùng mặt mũi loại đồ vật này, thật sự là thứ sinh văn nhân cảm thấy so với tính mệnh còn quan trọng hơn. Bọn họ cũng mặc kệ người thăm suy nghĩ ở bên trong đại kế gì, lại nhìn mặt ngoài, cảm thấy sai vị, sẽ khinh thường đối với người.

- Ta nhớ, trước đây khi Hầu gia và ta nói chuyện phiếm, đã dùng qua một từ để hình dung người như thế.

Lý Tiên Huệ cảm giận bất bình nói rằng.

- Cái gì?

- Phần thanh!

(Chú thích: Fenqing (phần thanh) là một từ Trung Quốc mà nghĩa đen là “thanh niên phần nộ”... tìm hiểu thêm lichs.com/forum/showthread.php?t=32531)

Mọi người ở phía sau trò chuyện những lời này, trong lòng Tần Tiêu cũng đồng thời hiểu ra vấn đề. Trong lòng bất đắc dĩ cười khổ nói: cảm tình ta hiện tại cũng vô duyên vô cớ chịu oan khuất này biến thành một hạng người nhát gan sợ chết. Những danh sĩ tôn trọng phong cách cổ nhân ” đạo đức tốt ” này, ta nên làm thế nào giải thích với bọn họ đây?

Trong mộ của Khuất Tử, mọi người lần lượt dâng hương mà bái, chiêm ngưỡng cổ nhân, lặng im không nói gì.

Quách Kính Chi khẽ ngẩng cảm lên, vuốt râu quai nón nhẹ giọng ngâm nói:

- Chiêu hậu thành du, nam thổ viên đề. Quyết lợi duy hà, phùng bỉ bạch trĩ? Mộ vương xảo mai, phu hà vi chu lưu? Hoàn lý thiên hạ phu hà tác cầu? Yêu phu duệ huyễn, hà hào vu thị? Chu u thùy tru, yên đắc phu bao tự? Thiên mệnh phản trắc, hà phạt hà hữu? Tề hoàn cửu hội tốt nhiên thân sát...

Tần Tiêu nghe được minh bạch, hẳn đây là tụng niệm đoạn thơ trong “Ly Tao Thiên Vấn” của Khuất Nguyên, thật đúng là có chút dụng tâm khác. “chu u thùy tru, yên đắc phu bao tự ” mượn xưa nói nay, đại khái chính là đang mắng, hiện tại Lý Hiến cùng Chu U Vương một tính tình. Vì Hậu chính là Bao Tự hại nước hại dân lúc trước. Những lời này nếu như truyền ra, tốt xấu có thể bắt hấn tới triều đường hỏi tội một phen. Nhưng hấn cố ý ở trước mặt ta nói những lời này, đơn giản cũng là đang biểu thị khinh thường đối với ta, mắng ta là đào binh, hạng người rất sợ chết...

Tần Tiêu không khỏi có chút phiền muộn và hối hận. Có chút lời nói, không biết làm sao nói được rõ ràng với những người này đây?

Tất cả mọi người đều nghe rõ, trong lòng đều minh bạch dụng ý của Quách Kính Chi, hữu ý vô ý liếc nhìn về phía Tần Tiêu. Trương Cửu Linh kiêu ngạo thanh cao cung kính quỳ lạy một trận rồi đứng dậy, không coi ai ra gì ở một bên lẳng lặng đứng ngây ngốc, ngẩng đầu nhìn pho tượng của Khuất Nguyên, nhẹ giọng ngâm xướng nói:

- Cổ sinh lưu ngụ nhật. Dương tử tịch liêu thì. Tại vật đa tướng bối, nan quân độc kiến tư. Ngư vi giang thượng khúc, tuyết tác ngạc trung từ. Hốt tại kiêu kim tấn, trường hoài phạt mộc thi.

Mọi người cùng nhau khẽ tán thán:

- Thơ hay!

Trương Cửu Linh khẽ nghiêng đầu một cái:

- Chư công quá khen...tiện tay viết ra mà thôi, làm ăn lung tung, bị chê cười rồi.

Ngữ khí nhàn nhạt, cũng rất là có chút kiêu căng, còn không thèm để ý khẽ liếc mắt với Tần Tiêu một cái, lập tức lại đem ánh mắt khẽ chuyển đến chỗ bên cạnh hắn kia.

Trương Húc cười ha hả:

- Ta chỉ biết hôm nay sẽ có thơ hay được làm ra. Lúc ày không giấy bút đều mang theo trên người. Nhanh chóng viết xuống rồi...

Tần Tiêu phì cười vừa nghĩ: đều đang làm thơ mượn trào phúng ta. Đáng ghét! Muốn đấu thơ thật sao? Các ngươi dùng thơ, ta thi từ khúc loạn thất bát tao toàn bộ cùng tiến lên! Ta nếu liều mạng không qua các ngươi, sẽ không phải là nam nhân thế kỷ 21!

Tần Tiêu suy tư một trận, nuốt nuốt nước bọt. Dem bài thiên cổ danh từ “Nhạc Dương lầu ký” của Phạm Trọng Yêm ngắt đầu bỏ đuôi tận lấy tinh hoa, cao giọng đọc lên:

- Bất dĩ vật hỉ, bất dĩ kỳ bi; cư miếu đường chi cao tắc ưu kỳ dân; xử giang hồ chi viễn tắc ưu kỳ quân. Thị tiến diệc ưu. Thối diệc ưu. Nhiên tắc hà thì nhi nhạc? Kỳ tất viết ‘ tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi nhạc nhi nhạc ’. Vi tư nhân, ngô thù dĩ quy?

(Dịch nghĩa:

Không vui vì cảnh, không buồn vì mình, ở miếu đường trên cao, tất lo cho dân; ở sông nước ngoài xa, tất lo cho vua. Dù tiến cũng lo, lui cũng lo; vậy thì vui được khi nào đây? Tất nói là: “Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ vậy”! Ôi! Con người nhỏ bé sao, ta thuở nào về!

Xem bản đầy đủ: thivien/viewpoem.php?ID=14822.

Chú thích: Phạm Trọng Yêm, tự Hy Văn, thụy Văn Chánh, là một nhà chính trị, nhà văn, nhà quân sự, nhà giáo dục thời Bắc Tống. Ông là người huyện Ngô, Tô Châu (nay thuộc Tô Châu, Giang Tô)).

Vài câu từ đọc xong, cả tràng đều tĩnh lặng, đều không hện mà cùng hơi liếc mắt nhìn Tần Tiêu, đem hắn quan sát từ đầu đến chân. Trong lòng Tần Tiêu cười nhạt một trận, nhìn như không thấy quỳ gối xuống phía dưới, quay về phía Khuất Nguyên khấu bái một cái.

Trương Húc vội ho một tiếng:

- Hay ột câu, “Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ vậy”...Ghi nhớ...Ghi nhớ...

Mọi người phảng phất như lúc này mới hồi phục tinh thần lại mới hồi phục tinh thần lại, đều khen:

- Xác thực không sai, nhất định phải nhớ kỹ.

Tần Tiêu thoáng liếc mắt nhìn Trương Cửu Linh một cái, phát hiện hắn vẫn là bộ dáng như cũ. Vững như sơn tĩnh như tùng, chấp tay sau lưng làm bộ như nhập thần nhìn tượng Khuất Nguyên. Tựa hồ phát sinh chuyện gì cũng đều không quan hệ với hắn.

Trong lòng Tần Tiêu thầm nghĩ: Trương Cửu Linh người này, còn rất cố chấp... Chẳng lẽ cứng rắn bức ta thừa nhận mình là người nhu nhược, hắn mới cam tâm sao?

Tiết Nột đi ra đánh vỡ tràng diện yên tĩnh, hiền hoà nói rằng:

- Sở đại phu đã ngâm đào bạn, trong lòng lo lắng thiên hạ mà đầu thân hy sinh. Hôm nay Đại Đường thịnh thế ta cần ghi nhớ tình cảm sâu đậm cao thượng của hắn đã làm nha! Chư vị, ta là người thô lỗ dẫn binh đánh trận, không biết làm thơ. Bất quá, mới vừa rồi câu từ kia của Tần tướng quân quả nhiên là nói tận tâm hồn, một lời nhiệt huyết, trách trời thương dân, đã làm chúng ta ngồi đây ghi nhớ sâu sắc. Chư vị nghĩ sao?

392. Chương 394: Kỳ Phùng Dịch Thủ, Tương Ngộ Lương Tài. (2)

Chương 394: Kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mấy người khác đều gật đầu khen ngợi, Trương Thuyết bị giáng sau đó triệu hồi than thở:

- Xác thực không sai. Ngồi trên chỗ cao của triều đình, thì có lỗi lo của hần, tại giang hồ xa thì lo cho quân, đúng như đã nói tận tâm ý của ta. Tàn tướng quân, không nghĩ tới, chúng ta vẫn là người cùng thể. Hiếm có, hiếm có!

Tần Tiêu đứng dậy, thản nhiên nói:

- Không vui vì cảnh, không buồn vì mình. Ngay cả là người trong thiên hạ đều không hiểu được lòng ta, có những lời này của Trương đại nhân, Tần Tiêu cũng đủ an ủi bình sinh.

Trương Thuyết chấp tay vái chào:

- Tàn tướng quân quá khiêm tốn... Lão hủ xấu hổ, xấu hổ!

Sắc mặt đã có chút đỏ lên, những người khác như Quách Kính Chi cũng đều chấp tay hướng phía Tần Tiêu nhận lỗi, rốt cuộc thừa nhận lúc trước đã hiểu lầm đối với hần. Lúc này xem như biểu thị xin lỗi cũng tốt, biểu thị kính ý cũng được, nói chung, Tần Tiêu rốt cuộc đem khoảng cách cùng với những người này kéo lại gần một ít.

Duy chỉ có Trương Cửu Linh vẫn là lộ vẻ đạm nhiên trên mặt, mỉm cười đứng ở một bên, con mắt thẳng nhìn chằm chằm vào tượng Khuất Nguyên, ngay cả tròng mắt cũng chưa từng chuyển động một cái.

Thế nhưng mọi người lại kỳ quái nhìn thấy, trong ánh mắt của Trương Cửu Linh cư nhiên một mảnh lệ ngân mông lung, phẳng phất như nước mắt chảy ròng, trong lòng đều hơi kinh ngạc.

Tần Tiêu trong lòng thầm nghĩ: tiểu Trương này phần thanh, quả nhiên còn là “phần” được lợi hại... Bất quá, thanh niên sùng kính cổ nhân, một lời nhiệt huyết chính khí như vậy cũng thật sự là không nhiều lắm...

Trương Húc đi qua khê hích hần một cái:

- Làm sao vậy, tự nhiên lại phát ngốc?

Trương Cửu Linh hơi ngạc nhiên một chút, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, liền chớp chớp con mắt vài cái, quay đầu đi dùng ống tay áo lau lau một chút, chấp tay nhận lỗi nói:

- Chư công chớ trách, tiểu sinh nhất thời cảm khái, nhập thần, thất lễ thất lễ!

Quách Kính Chi ha hả cười nói:

- Thực sự là sĩ tử nhân ái, quốc sĩ chi phong. Cửu Linh, người để lão phu tựa hồ nghĩ đến bản thân thời còn trẻ. Khi đó, ta cũng giống như ngươi vậy, thường thường vì cổ nhân mà bóp cổ tay thở dài, rơi lệ đầy vạt áo a!

Trương Cửu Linh lạy dài thi lễ:

- Thất lễ!

Tần Tiêu tinh tường nhìn thấy, trong ánh mắt Trương Cửu Linh nhìn về phía chính mình, cuối cùng cũng là có một chút gợn sóng, không giống như lúc trước bình thản vô kỳ, tựa như đang nhìn tảng đá, cây cỏ vậy.

Trương Húc ngày hôm nay đặc biệt hăng hái, chạy đến bên ngoài mộ của Khuất Tử, ở trên thạch bích đề bút viết xuống mấy câu thơ văn mà Tần Tiêu vừa mới đọc ra kia. Đặc ý đem bút vát đi nói:

- Ngày hôm nay đã viết đến chỗ này. Không viết, được câu như vậy, còn cầu điều gì a!

Quách Kính Chi quay lại nhìn vài lần, thản nhiên mỉm cười nói:

- Câu hay, từ đẹp! Ngày mai lão phu sẽ ở chỗ này xây một tòa Trích Bút Các, đem mấy câu Trương công tử viết xuống đất này, ghi khắc thành bia đá, để cho người trong thiên hạ đến đây thăm quan.

Tần Tiêu không khỏi đỏ mặt trong lòng, tiến lên nói rằng:

- Quách đại nhân, không cần đi sao? Cứ như vậy, Tần mỗ đã có thể lấy lòng mọi người!

- Không sao, không sao cả!

Quách Kính Chi mỉm cười nói:

- Lời răn dạy lâu dài. Người trong thiên hạ cùng nỗ lực nha! Ngày khác Tần tướng quân nếu thật làm được như lời nói, trong thành Nhạc Châu này cũng liền nhiều thêm một chỗ danh thắng.

Ý trong lời nói lại cũng rõ ràng: Tần Tiêu người đã đem lời nói ghi nhớ ở chỗ này, tương lai cụ thể làm ra chút chuyện gì đó. Tự người xem đi. Nếu là lời nói đi đôi với việc làm, vậy tốt rồi. Mọi người đều xưng tụng. Nếu như khẩu thị tâm phi làm ra chuyện xấu, đó chính là mua danh chuộc tiếng, sẽ nhận hết thầy thóa mạ.

Tần Tiêu không khỏi có chút cảm tức, càng nhiều là bất đắc dĩ: lúc này lấy tình huống của ta, thật sự là không có cách nào khác cùng với bọn họ giải thích quá nhiều. Đi, các người muốn cổ hủ, thì cứ cổ hủ đi. Lập bia xây đình muốn làm chút chuyện hình thức, thích kêu gào thì cứ kêu gào đi.

Vương Tuấn vẫn ít nói, giữ trầm mặc này giờ, mới mở miệng nói rằng:

- Tần tướng quân phá Giang Nam. Công Huyền Vũ, trăm nhị Trương, phò tôn đế, đã là công đức vô lượng. Nhận bia đình này, cũng không có gì quá đáng mà. Chỉ là ta vẫn thật không ngờ, Võ Trọng Nguyên lập được nhiều kỳ công hiển hách như vậy, cư nhiên mới tuổi vừa nhược quán, còn trẻ như vậy. Thực sự là khiến người ta xấu hổ không bằng nha!

Tần Tiêu khẽ cười cười:

- Vương tướng quân quá mức khen tụng rồi, kỳ thực cũng chỉ là làm một ít việc thuộc bốn phận của mình mà thôi.

Trong lòng cuối cùng cũng là có một chút khuây khoả, rốt cục có người đã nói ra lời công đạo ình. Mấy câu nói đó của Vương Tuấn tuy rằng nói xong nhẹ nhàng, nhưng trong đó ẩn hàm ý tứ không khác đem Trương Cửu Linh và Quách Kính Chi xách ra giáo huấn một phen. Đại khái ý tứ là: nhân gia Tần Tiêu là làm thực sự, người có công tích. Chung quy những kẻ sống khá giả, cùng hạ bút thiên ngôn, lại ngược không. Lúc này không hiểu ta như vậy, có xem là có chút bất công không đây? A!

Mấy người khác cũng đều không phải là kẻ ngu si, đại thể nghe ra được ý tứ trong lời nói của Vương Tuấn, nhất là Quách Kính Chi, lập tức có chút xấu hổ cười nói:

- Lão phu cũng không có ý tứ gì khác, câu hay như vậy sao, để thế nhân cùng nỗ lực, không hơn thế này.

Trương Cửu Linh còn lại là đưa mắt nhìn Tần Tiêu vài lần, tiếp tục trầm mặc không nói.

Tôn ti có khác biệt, đợi đám người Tần Tiêu ra khỏi mộ của Khuất Tử, sau đó mấy người Lý Tiên Huệ mới đi vào bái tế. Mọi người ở bên ngoài chờ đợi trong chốc lát, thấy bọn Lý Tiên Huệ đi ra, mới không hẹn mà cùng nhau hướng phía trước chậm rãi đi đến.

Tiến vào mộ của Khuất Tử một chuyến, quan hệ giữa đám người Tần Tiêu và Quách Kính Chi cuối cùng cũng là hòa hợp một ít. Nhất là cùng Vương Tuấn và Tiết Nột, dần dần có một chút hợp ý. Lúc này đi tới cùng nhau, lời nói cũng nhiều hơn. Trò chuyện quân sự một chút, lại nói một ít tình hình chiến đấu lúc khởi sự. Hai người dần dần trở nên hăng hái, đối với Tần Tiêu truy hỏi không thôi. Hai người bọn họ dù sao cũng là xuất thân quân nhân binh nghiệp, tính cách rộng mở hào phóng một ít, cùng Tần Tiêu trò chuyện, rất hợp tính khí. Nhất là đối với một chi Đặc Chủng Doanh do Tần Tiêu huấn luyện kia phi thường cảm thấy hứng thú, rất có tư thế không thấy không thôi.

Có Tiết Nột và Vương Tuấn ở chính giữa điều hòa bầu không khí, Trương Húc cũng không đánh mất thời cơ tuôn ra mấy hành động vĩ đại cùng sự tích khi Tần Tiêu tại Giang Nam làm ra. ánh mắt của mọi người khi nhìn Tần Tiêu cũng dần dần hòa hoãn hơn rất nhiều, đồng thời thân cận hơn một ít.

Chỉ có Trương Cửu Linh, vẫn là bộ dáng không coi ai ra gì kia, biểu tình tự tiểu phi tiểu chỉ là lẳng lẳng nghe mọi người nói chuyện phiếm, không nói được một lời.

Sắc trời đã muộn, Quách Kính Chi đã mới đám người Tần Tiêu đến phủ Thứ Sử làm khách, bày tiệc rượu thiết yến tẩy trần cho hẳn.

393. Chương 395: Kỳ Phùng Dịch Thủ, Tương Ngộ Lương Tài. (3)

Chương 395: Kỳ phùng dịch thủ, tương ngộ lương tài. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu gọi tới Hình Trường Phong, gọi hắn trở lại trạm dịch đi báo tin cho Vạn Lôi, tiện đường gọi bọn hắn dần xếp ở dịch quán, giao phó phải chú ý mấy quân kỵ.

Tiết Nột nhìn bóng lưng Hình Trường Phong đi xa nhẹ giọng khen:

- Tần tướng quân, người có một nhóm hảo thủ hạ nha! Ta xem Hình Trường Phong này đối với người là tuyệt đối trung tâm như một hơn nữa người này thân thủ không kém, là một tướng tài.

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Tiết tướng quân quả nhiên là đại hành gia nha! Người này tên là Hình Trường Phong, vốn là bộ đầu tại Trường An huyện, là hảo huynh đệ gắn bó sinh tử với ta. Người cứ như vậy chột nhìn một cái, đã có thể nhìn ra thân thủ và sự trung tâm của hắn sao?

Tiết Nột cười cười:

- Ta xem nhãn thần động tác của hắn là biết được. Ta tốt xấu gì cũng đã cầm binh gần ba mươi năm, duyệt người không phải ít. Nhân tài giống như hắn vậy, chính là ẩn thân ở trong đám người, cũng liếc mắt đã có thể nhìn ra được.

Tần Tiêu và Vương Tuấn không khỏi khen hắn lợi hại, Tần Tiêu nói rằng:

- Người này, chính là thống lĩnh huấn luyện chi Đặc Chủng Doanh kia. Thời gian Huyền Vũ môn, bắt giữ Võ Ý Tông, đột phá cửa thành, bắt sống nhị Trương, đều là do hắn xung phong đi đầu bắt được.

Vương Tuấn ngạc nhiên nói:

- Công cao như vậy, hắn vì sao không có xuất sĩ làm tướng, đạt được đề bạt trọng dụng?

Tần Tiêu bắt đắc dĩ cười cười:

- Huynh đệ này của ta, tính tình rất ngay thẳng, chính mình không muốn làm quan. Nói đến, năm xưa cũng là bởi vì một án Tần Tiêu bị người hãm hại, hắn dưới cơn giận dữ cùng Trường An lệnh gỡ mặt, đã vứt bỏ chức đầu mục đầu nhập quý phủ của ta, thẳng cho tới hôm nay. Ta vô luận khuyên bảo hắn như thế nào, hắn cũng không chịu làm quan.

Tiết Nột tấm tắc khen nói:

- Kỳ nhân, kỳ tài nha! Tần tướng quân, ta thực sự là hâm mộ người nha, cư nhiên có thể gặp được hảo nhân vật như vậy.

Trong lòng Tần Tiêu cười thầm: vừa rồi các người còn đang âm thầm mắng ta ở trong lòng, cho rằng ta ti tiện cỡ nào đấy! Hiện tại biết rồi chứ, đây là nhân phẩm!

Đoàn người rời khỏi Nhạc Dương lâu, hướng phía phủ Thứ Sử đi đến. Tần Tiêu thả chậm cước bộ một chút, cùng đám người Lý Tiên Huệ đi tới cùng nhau.

Lý Tiên Huệ có chút phiền muộn nói rằng:

- Lão công, nếu ở chỗ này không được hoan nghênh, tiệc rượu này có thể miễn không cần đi nữa. Chúng ta du ngoạn của chúng ta, không cần phải đi phủ Thứ Sử kiếm chuyện mất mặt.

Tần Tiêu cười nói:

- Người làm sao đã biết được, chúng ta không được hoan nghênh?

Lý Tiên Huệ tiến đến bên tai Tần Tiêu, xảo trá nói rằng:

- Bọn họ là phần thanh a!

Tần Tiêu cười ha hả:

- Không có chuyện cũ kia. Đều là người hiểu chuyện, một chút hiểu lầm, chung quy sẽ làm sáng tỏ. Ta không có làm chuyện thẹn với lòng. Sao phải sợ quỷ quái gõ cửa. Đi thôi. ta thật ra rất muốn gặp công tử kia của Quách Kính Chi, Quách Tử Nghi một lần. Còn có Trương Cửu Linh kia, cũng muốn hảo hảo cùng hắn trò chuyện một chút.

Lý Tiên Huệ chớp con mắt:

- Thế nhưng, ta thấy thư sinh kia đối với người có chút hiểu lầm đấy, luôn luôn cách khá xa, cũng không thêm liếc mắt nhìn người lấy một cái.

Tần Tiêu cười: thao lược

- Người có bản lĩnh thật sự, đều như vậy. Trương Cửu Linh này, hắn là nhân tài ta ít gặp, vẫn luôn cao ngạo bản thân. Mặc kệ tài học hay là thao lược, hắn là đều nói ra được tinh túy. Chiêu hiền đãi sĩ sao, lão công người là người gặp qua đại thế, không nên cùng thư sinh như bọn họ hành động theo cảm tình như nhau đi sao?

- Có đạo lý!

Lý Tiên Huệ cười xán lạn:

- Ta chỉ biết, lão công của ta vĩnh viễn là tốt nhất! Di, người không phải muốn đem hắn mời đi theo làm phụ tá sao?

Tần Tiêu nhìn bóng lưng của Trương Cửu Linh, chậm rãi lắc đầu:

- Mặc dù có dự định như vậy, nhưng hiện tại xem ra, quá khó khăn. Người này không giống bình thường nha, cuối cùng không phải vật trong ao. Ta nếu là cứng rắn muốn đem hắn bắt tới nhốt trong lồng sắt canh giữ như con chim khách để nuôi dưỡng. Lấy tình cảnh hiện tại của ta, khả năng ngược lại làm lỡ tiền đồ của hắn. Không bằng để chính hắn đi trước Trường An xông pha một phen tốt hơn. Ta dự định đem hắn dẫn tiến cho Thái Tử và Sở Vương. Lấy tài học và lòng dạ của hắn, tương lai hắn sẽ có thành tựu cực lớn.

Lý Tiên Huệ cười khê khanh khách:

- Lão công, ta cảm giác người như là Bá Nhạc!

Lý Tiên Huệ còn chưa có dứt lời, phía trước đã có mấy con ngựa chạy vội mà đến, đạp lên con đường lát đá rung động cộc cộc. Tần Tiêu cười:

- Lần này không phải, Bá Nhạc muốn con ngựa đến!

Ba con ngựa chạy đến trước mặt, một người tuổi còn trẻ đi đầu, nhưng là vóc người lực lưỡng, bộ dáng xuất chúng, lưng đeo một cây cung, thắt lưng dắt bảo kiếm hồ triện, một thân áo choàng cầm bào bay lượn, thể như bôn lôi, kỹ thuật tiêu sái, chạy đến gần, xoay người xuống ngựa, đã quỳ gối ở trước người Quách Kính Chi, lên tiếng hỏi:

- Phụ thân đại nhân, Tần tướng quân ở nơi nào?

Quách Kính Chi nhắc tay khẽ đỡ để Quách Tử Nghi đứng dậy, đem hắc dẫn đến phía sau, tới trước người Tần Tiêu, nói với hắc rằng:

- Vị này chính là Sở Tiên Hầu, đại tướng quân Tần Tiêu.

Quách Tử Nghi không nói hai lời, còn chưa kịp đưa mắt nhìn lên Tần Tiêu một cái, đã cúi đầu bái xuống dưới:

- Tiểu sinh Quách Tử Nghi, bái kiến Tần tướng quân!

Tần Tiêu tiến lên đỡ lấy khuỷu tay để hắc hắc đứng dậy:

- Quách công tử miễn lễ, không cần khách khí như vậy.

Lại nhìn kỹ hắc vài lần, lông mày rậm mắt to như cha hắc, mặt chữ quốc mũi vểnh cao, đường nét trên mặt kia tựa như do đao khắc búa đục mà thành, góc cạnh rõ ràng. Đáng chú ý nhất chính là mi tâm của hắc cư nhiên có một nốt ruồi thịt màu hồng, khiến cả khuôn mặt uy vũ sinh khí có thêm vài phần tuấn khí. Quả nhiên là mỹ nam tử uy vũ mà không mất nho nhã. Thân hình cũng cao to không khác với Tần Tiêu cho lắm, cốt cách thập phần thanh kỳ, thân thể cao ngất, rắn chắc giống như con nghé mới sinh.

Quách Tử Nghi ngẩng đầu lên, cũng tinh tế quan sát Tần Tiêu một chút, đột nhiên trên mặt lộ vẻ nghi hoặc nói với Trương Húc ở bên cạnh rằng:

- Lão sư, người cho ta bức họa vì sao cùng Tần tướng quân có chút chênh lệch? Tần tướng quân cư nhiên tuổi còn trẻ như vậy, tuổi tác tương tự với ta nha!

Tần Tiêu không khỏi cười trong lòng: cảm tình người hiện tại hối hận đã cúi đầu bái một cái vừa rồi?

Trương Húc hắc hắc cười gượng một trận:

- Ta thấy người sùng bái đối với hắc như vậy, đã đem hắc vẽ trở nên già đi một ít. Bằng không, chỉ sợ trong lòng người không cân bằng, có áp lực, áp lực biết chứ?

Quách Tử Nghi cười ha ha:

- Lão sư thực sự là quá xem thường Tử Nghi! Tục ngữ nói học không có trước sau, người có tài là lớn. Coi như là niên kỷ so với Tử Nghi nhỏ hơn, lại có thể mạnh hơn ta, ta cũng vẫn tôn hắc làm thầy như vậy.

Sau đó quay đầu lại, một gối quỳ xuống hướng phía Tần Tiêu nói:

- Tiểu sinh lớn mật, muốn thỉnh Tần tướng quân thu ta làm đồ đệ!

394. Chương 396: Ngưu Độc Sơ Sinh. (1)

Chương 396: Ngưu độc sơ sinh. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- A?

Tần Tiêu thật đúng là không ngờ tới, còn có thể có một chuyện như vậy, lại nhìn Quách Kính Chi một cái, chỉ thấy hắc mặt mang vẻ mỉm cười, cũng không tỏ thái độ gì. Tần Tiêu lôi kéo tay của Quách Tử Nghi:

- Người trước mau đứng dậy đi đã, trên đường cái nhiều người lắm miệng không tiện nói chuyện.

Quách Tử Nghi có chút thất vọng ngẩng đầu lên:

- Tướng quân chẳng lẽ là ngại Tử Nghi lễ nghi chưa đủ, thành tâm vẫn ít sao?

Dứt lời một gói khác cũng đều quỳ xuống, liền muốn dập đầu.

Tần Tiêu nắm lấy song chưởng của hắn dùng lực lôi kéo một cái. Đem Quách Tử Nghi từ trên mặt đất kéo dậy, cười ha hả nói rằng:

- Ta cũng không phải là ý này. Một ít lễ nghi vụn vặt, ta vẫn luôn không quá để tâm. Quách công tử, hiện tại đang muốn đi quý phủ của ngươi. Không bằng chúng ta sau đó lại nói chuyện tỉ mỉ được chứ?

Quách Tử Nghi bị Tần Tiêu kéo một cái dậy từ trên mặt đất, không khỏi hơi kinh ngạc trong lòng:

- Lực đạo thật lớn?

Nghe Tần Tiêu nói muốn đi đến nhà của mình, quay đầu lại đã vui vẻ lên nói:

- Đã như vậy. Phụ thân đại nhân, Tử Nghi đi trước về nhà, gọi đầu bếp chuẩn bị thiết yến!

Quách Kính Chi gật đầu mỉm cười:

- Ừm, đi thôi!

Quách Tử Nghi liền ôm quyền:

- Tần tướng quân, chư vị tướng quân, đại nhân, trưởng bối, văn bối Tử Nghi đi trước!

Tất cả mọi người đều gật đầu:

- Đi thôi.

Quách Tử Nghi và hai đồng bạn đi cùng, lại lên ngựa chạy vội đến phía trước. Tần Tiêu nhìn bóng lưng của Quách Tử Nghi, nhin không được tán thán nói:

- Thực sự là tri thư đạt lý, thiên hạ kỳ tài, đương thế phong phạm hổ tướng nho suất a!

Tiết Nột cũng nói:

- Xem ra ánh mắt của Tần tướng quân cũng không kém nha! Hải tử này quả nhiên thật không tệ. Ý khí phong phát nhưng lại khiêm tốn cẩn thận, một bầu nhiệt huyết chí cao ngất. Tuổi còn trẻ, lại đầy bụng tài hoa cùng một thân võ nghệ, quả nhiên là khiến kẻ khác sợ hãi than. Ta đứng là ở bên cạnh Quách đại nhân nói chuyện đã lâu, muốn để Quách Tử Nghi theo ta nhập quân. Nhưng nhân gia Quách đại nhân yêu thương hết mực, chính là không chịu nhả người.

- Ha hả, ta nào có!

Quách Kính Chi tự hào cười:

- Khuyến tử tuổi nhỏ, mẫu thân hắn cưng chiều hết mực không chịu nhả người. Lão phu cũng không có biện pháp sao! Hắn đối với tướng quân ngươi cũng là sùng bái vô cùng nha, không thua kém Tần tướng quân chút nào đấy!

Tiết Nột ngượng ngùng cười cười:

- Nhưng đây đều là nhìn hắn lớn lên, cũng không nghe hắn nói muốn bái ta làm thầy đấy? Xem ra nha, tiểu tử này còn là có chút nhất bên trọng, nhất bên khinh, xem ta trở về lại giáo huấn thế nào!

Vương Tuấn ở bên cạnh cười nói:

- Tiết tướng quân tuy rằng danh tiếng không dưới Tần tướng quân, thế nhưng ngươi ta bản lĩnh trên người này hai bên đều biết rõ ràng trong lòng, làm sao so được với thiên hạ đệ nhất Võ Trạng Nguyên? Ha ha, nhân gia Quách công tử tuy rằng lễ phép khiêm tốn, nhưng cũng không có thể bái sư lung tung nha!

Tiết Nột lại vừa bực mình vừa buồn cười mắng:

- Ngươi tên quỷ này, cư nhiên ở trước mặt mọi người tổn hại ta. Xem ta sau này chuốc say ngươi! Ngươi uống say sẽ thích khiêu vũ, xem ra ngày hôm nay trong nhà Quách đại nhân có thể không cần mời nghệ kỹ nữa.

Mọi người cùng nhau cười lớn. Tần Tiêu nói rằng:

- Nhị vị tướng quân đều quá mức khiêm nhường. Chút bản lĩnh bé nhỏ của Tần Tiêu đâu so được với nhị vị tướng quân ở trên sa trường chỉ huy ổn định, khí thôn vạn lý như hổ? Ta đây nhiều lắm cũng chỉ là một chút thủ đoạn giang hồ giao đấu mà thôi.

Quách Kính Chi cười ha hả phát phát tay:

- Đi, ba vị đại tướng quân, đừng ở chỗ này khiêm tốn thối phồng lẫn nhau nữa. Chúng ta cùng trở về phủ đi. Sau đó trên tiệc rượu lại trò chuyện tiếp.

Mọi người cùng nhau hướng phía trước đi đến, Tần Tiêu đối với Quách Kính Chi hỏi:

- Mới vừa rồi hai người đi cùng với Quách công tử, ta xem cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ nha, tuy rằng tuổi còn trẻ, thân thủ cũng cực kỳ không tệ. Dám hỏi bọn hắn là ai?

- A, đó là bằng hữu của khuyển tử.

Quách Kính Chi nói rằng:

- Hai người đều là hảo nhi lang thuở nhỏ tập võ, lấy chiến trường báo ân làm chí nguyện. Vốn là đến hẹn Tử Nghi cùng nhau vào kinh tham gia võ cử, không ngờ năm nay võ cử tạm phế, nên ở tại chỗ này chúc mừng sinh nhật cho lão phu. Hai người, một gọi là Quách Kiên Quán, một người còn lại là Giải Uyển.

- A, hai người này người không cần đoạt.

Ở bên cạnh, Tiết Nột đặc ý nói rằng:

- Hai người đó ta đều đã sớm thu làm môn hạ rồi, ha ha!

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Tiết tướng quân thật nhanh chân nha, người làm sao biết được ta muốn đoạt người với người? Hiện tại ta cũng không phải tướng quân cầm binh, chỉ là kẻ nhàn rỗi bị biếm ra khỏi Trường An thôi.

- A, đây không phải trọn mắt nói dối sao!

Tiết Nột cười nói:

- Ta lại vừa nghe được rõ ràng. Người gọi Hình Trường Phong kia đi dàn xếp Đặc Chủng Doanh. Thử hỏi còn có người bị giáng chức nào, lại dẫn theo tùy tùng hộ vệ nha? Đặc Chủng Doanh, ngày mai, ta và Vương tướng quân nhất định phải đi tận mắt kiến thức một chút.

Vương Tuấn phụ họa nói:

- Đúng thế. Nhất định phải tận mắt kiến thức một phen.

Tần Tiêu khê cười cười:

- Sợ là không có gì có thể thấy được, những người này đều là tướng mạo xấu xí, ngay cả vóc dáng cũng không thấy được lực lượng cao lớn. Ngoại trừ ra trận chém giết và giết người phóng hỏa một chút thủ đoạn này ra, thời gian khác cùng bách tính bình thường hầu như không có khác biệt.

- Không thể nào?

Hai người đồng thanh nghi hoặc nói rằng.

Ở bên cạnh Trương Cửu Linh vẫn trầm mặc hồi lâu thoải mái nói một câu:

- Bọt biển tuy lớn không phân lượng, xưng đà tuy nhỏ lại nặng nghìn cân. Cái này gọi là thần vật tự hồi, bất lộ vu hình.

Mọi người cùng nhau nhìn về phía Trương Cửu Linh, chỉ thấy hắn mặt mang mỉm cười, thần sắc đạm nhiên, một bộ dáng xử thế không sợ hãi.

Tiết Nột gật đầu khen:

- Trương công tử quả nhiên là một chữ nghìn cân, nói trúng chỗ yếu hại nha. Xem ra, trừ phi ngày khác sóng vai đồng cừu, bằng không là không có cơ hội kiến thức chỗ độc đáo của Đặc Chung Doanh rồi? Nay Tần tướng quân, đúng là đem Đặc Chung Doanh giấu rất kỹ đấy, chẳng lẽ sợ chúng ta học trộm tuyệt kỹ độc môn của hắn sao? truyện copy từ

Mọi người đều cười lớn lên. Tiếp tục hướng phía phủ Thứ Sử đi đến.

Vô hình trung, Tần Tiêu và những người này quan hệ tựa hồ lại tiến một tầng. Bởi vì nhi tử của Quách Kính Chi này cử động bái sư công nhiên, để Tiết Nột và Vương Tuấn đối với Tần Tiêu lại là một hồi nhìn với cặp mắt khác xưa. Mà ngay cả Trương Cửu Linh vẫn không để ý tới hắn, cũng mở miệng nói chuyện.

Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ: những người này chính là một nhóm, chung quy có chút tâm tình bài ngoại. May là còn có Trương Húc ở chính giữa móc nối, hiện tại lại có Quách Tử Nghi...Àn, xem ra, muốn cùng bọn hắn ở chung thật tốt, cũng không phải quá khó khăn.

395. Chương 397: Ngưu Độc Sơ Sinh. (2)

Chương 397: Ngưu độc sơ sinh. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đoàn người đến phủ trạch Thứ Sử. Một thiếu niên vừa rồi cùng Quách Tử Nghi cùng đi với nhau đang ở trước cửa kính chờ đợi. Quách Kính Chi tiến lên hỏi:

- Kiền Quán hiền chất, Tử Nghi đâu, vì sao không thấy hắn ở đây chờ đón? Thực sự là quá vô lễ.

Kiền Quán là trong ba thiếu niên già dặn hơn một ít, ôm quyền nói rằng:

- Quách đại nhân, công tử và Giải Uyển huynh đệ cùng đi chuồng ngựa, chon ngựa tốt, nói là muốn...

Quách Kính Chi chau mày:

- Muốn như thế nào?

Quách Kiền Quán khẽ liếc mắt nhìn Tần Tiêu một cái:

- Muốn cùng Tần tướng quân tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung...

Quách Kính Chi dựng thẳng mi gợn dữ nói:

- Tiểu tử quá mức vô lễ! Hiền chất ngươi đi xem đi, gọi hắn tới hậu viện diện bích, ngày hôm nay không được ăn cơm chiều!

- Chậm đã. Quách đại nhân!

Tần Tiêu tiến lên một bước ngăn cản hắn:

- Quách công tử là người tập võ, muốn cùng ta tỷ thí, cũng chính là đúng với ý nguyện. Ta nghĩ chuyện này rất tốt nha!

Quách Kính Chi có chút hơi khó xử nói:

- Tần tướng quân, cái này...ngài là tới cửa làm khách, làm sao có thể hạ mình cùng tiểu nhi tỷ thí! Khuyến tử thực sự là quá mức vô lễ, tướng quân nghìn vạn lần không nên trách tội!

Tần Tiêu cười nói:

- Thật đúng là không có gì! Nói đến, Tần Tiêu và Quách công tử niên kỷ hơn kém không lớn, rất là hợp ý. Tràng tỷ thí này, ta nhất định phải đáp ứng xuống.

Ở bên cạnh, đám người Tiết Nột và Vương Tuấn cũng lên tiếng nói:

- Đúng vậy. Người học võ so đấu một trận cũng không ảnh hưởng thanh nhã, cũng không phải binh đao giao đấu, không sao, không sao đâu!

- Vậy được rồi!

Quách Kính Chi bắt đầu thở dài một tiếng:

- Tiểu nhi này của ta hơi có chút kiêu ngạo, cũng tiện mượn tay tướng quân, mài bớt nhuệ khí của hắn, cho hắn biết thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân. Kiền Quán hiền chất, người dẫn chúng ta cùng đi tới hậu viện đi.

Quách Kiền Quán tuy rằng cũng họ Quách, nhưng chỉ là cùng họ với Quách Kính Chi chưa nói tới quan hệ thân thích gì cả, một đại hán cao to khí thế mạnh mẽ sâm sâm, dẫn đường ở phía trước.

Lý Tiên Huệ có chút lo lắng đi lên, thấp giọng thì thầm:

- Lão công, không có chuyện gì đi đáp ứng luận võ nha? Loại chuyện này rất dễ tổn thương hòa khí.

Tần Tiêu vỗ vỗ bàn tay của nàng, tràn đầy tự tin gật đầu nói:

- Yên tâm, trong lòng ta đều biết rõ.

Hậu viện trung ương một khối đất trống rộng rãi, dựng thẳng mấy mũi tên, ở bên cạnh một đường đua, bị giẫm đến bằng phẳng. Có thể thấy được trong thường ngày Quách Tử Nghi thường xuyên ở chỗ này luyện tập cưỡi ngựa bắn cung. Bên cạnh chuồng ngựa dựa vào tường bao quanh, Quách Tử Nghi đang lấy hai tấm yên ngựa hướng trên người tuần mã đeo lên, nhìn thấy mọi người đến hậu viện, chạy chậm tiến lên, quay về phía Quách Kính Chi cười ngậy ngô nói:

- Cha, hắc hắc!

Quách Kính Chi vừa giận vừa cười trừng mắt với hắn một cái:

- Nghịch tử! Chỉ biết cậy mạnh hiếu thắng, bình thường học thi thư lễ nghi đều ném tới sau đầu cả rồi?

Quách Tử Nghi xấu hổ cười một trận:

- Cha, ta biết sai rồi... Thế nhưng người cũng biết, cùng Tần tướng quân giao đấu một trận, là chí nguyện bình sinh của ta nha!

Tần Tiêu đi ra phía trước, một phát vỗ lên vai Quách Tử Nghi:

- Thực rắn chắc! Ngày hôm nay Ngày hôm nay sẽ để người được như ý nguyện, so đấu với ta một hồi. Nói đi, so đấu cái gì?

Quách Tử Nghi hưng phấn nói rằng:

- Võ cưỡi tam xạ, chúng ta so đấu cưỡi ngựa bắn cung đi sao? Hai loại khác có chút không thú vị.

Tần Tiêu cười:

- Đi! Lấy cung mã đến đây!

Tất cả mọi người lại có chút hăng hái đứng ở phía sau thành một vòng, nhìn tình hình hai người bọn họ so đấu.

Quách Tử Nghi mang giá binh khí đến, một dây trường cung chính tề đặt ở bên trên:

- Tần tướng quân, thỉnh chọn cung trước!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Không cần, người lên trước đi, chọn cung mã thuận tay mình nhất nhé!

Quách Tử Nghi hơi sững sốt:

- Tốt lắm, Tử Nghi bêu xấu trước!

Dứt lời chọn lấy một bộ cung tiễn, khoác giáp trụ lên vai, cưỡi một con liệt mã như than lửa chạy vội ra, dáng người tiêu sái thẳng thắn lưu loát cực điểm. Tần Tiêu không khỏi kêu một tiếng hay, mọi người ở phía sau cũng trầm trồ khen ngợi theo.

Khi còn cách đường chạy mấy bước, Quách Tử Nghi khom thắt lưng một cái, gỡ cung xuống, tiện tay một tiễn bắn ra, trúng giữa hồng tâm!

- Hay!

Âm thanh ủng hộ chưa dừng, Quách Tử Nghi lấy ra ba mũi tên, khẽ quát một tiếng kéo cung thành trăng tròn, nhất tề bắn ra, phập phập phập ba tiếng, trúng giữa ba tấm bia!

Tiết Nột kinh hô:

- Thần kỹ!

Vương Tuấn kêu to:

- Hảo tiễn!

Tất cả mọi người lớn tiếng kêu gọi lên.

Tần Tiêu cũng thấy hơi kinh ngạc: Quách Tử Nghi này, cũng sẽ một tiễn ba bia? Không dễ dàng! Ta, Cửu Tiêu Chấn Lôi Tiễn luyện được đúng là đủ khổ sở, mới có loại hỏa hậu này! Xem ra, thật đúng là gặp phải kình địch!

Giống như năm xưa Tần Tiêu luận võ, Quách Tử Nghi lại phát tam tiễn, trúng mục tiêu ba bia. Thời khắc cuối cùng, lập tức thả người nhảy lên, cao cao tại thượng phát sinh tam tiễn, bắn trúng giữa hồng tâm!

Bốn lần khai cung, trúng mười hồng tâm! Cùng tình hình năm xưa khi Tần Tiêu lần đầu võ cử đoạt giải nhất hầu như giống nhau như đúc.

Đám người Tiết Nột đã là như si như cuồng, trầm trồ khen ngợi không thôi.

Lý Tiên Huệ lo lắng ôm lấy cánh tay của Tần Tiêu nói:

- Lão công, Quách công tử này thật là lợi hại nha, người có nắm chắc thắng được hắn không?

Tần Tiêu cười:

- Hắn là phỏng theo lộ số của ta, ta làm sao lại thắng không được hắn chứ? Yên tâm nhìn xem!

Dứt lời Tần Tiêu đã tiện tay chọn một cây cung trên giá, xoay người cưỡi lên một con đại hắc mã. Quách Tử Nghi Quách Tử Nghi chạy chậm trở lại bên này, có chút không có ý tứ cười nói:

- Tần tướng quân chớ trách tội, ta đây là bắt chước bữa mô phỏng theo tuyệt kỹ của người. Tướng quân năm xưa khi đoạt võ cử thứ nhất tài nghệ sớm đã truyền khắp thiên hạ, Tử Nghi cũng là quá mức ngưỡng mộ...

Tần Tiêu cười ha ha:

- Quách công tử thực sự là quá mức khiêm tốn! Năm xưa ta còn không có bắn được đẹp như người vậy đấy! Nói trước tiên là nói hay, ta nếu là bại dưới tay người, người cũng không thể chê cười ta, ha ha!

Quách Tử Nghi nhảy xuống ngựa, ôm quyền đứng ở một bên:

- Sao dám sao dám, Tần tướng quân quá khiêm tốn rồi!

Tần Tiêu nhắc tới dây cương, hét lớn một tiếng thúc ngựa phi điện ra, trong lòng suy nghĩ nói: Quách Tử Nghi con nghề mới sinh này, quả nhiên có chút bản lĩnh! Ta nếu là không thắng được người trận này, làm sao có thể cho người ghi nhớ? Trương Cửu Linh ta sợ là hơn phân nửa không thu được, chỉ có thể tiến cử một chút; Quách Tử Nghi người, ta há lại có thể bỏ qua?

Cho dù bị mô phỏng theo cũng không có thể bị siêu việt, xem phi tiễn của ta đây!

Cưỡi bên dưới là thất ngựa tốt, bộ phúc đủ lớn, bước chạy cũng nhanh. Tần Tiêu nửa nằm thân thể, tuy rằng ngựa chạy có chút không quen thuộc, nhưng dựa vào lực đạo hai chân kẹp chặt lấy, vẫn là đem thân thể cố định được bình ổn, một tay lấy mũi tên trong giỏ, rút ra ba mũi tên đặt trên cây cung, kéo cung ra căng tròn, tay thả dây cung!

396. Chương 398: Lực Hàng Quách Tử Nghi. (1)

Chương 398: Lực hàng Quách Tử Nghi. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ba mũi tên kia tựa như lưu tinh bên nguyệt, thẳng trúng đến cùng một hồng tâm, khéo léo là, ba mũi tên tạo thành một đường nằm sát tại một chỗ. Còn muốn đem một mũi tên lúc trước Quách Tử Nghi bắn tới đánh rơi xuống!

Mọi người kinh hô một trận, đều có chút phát ngốc, thất thần: Quách Tử Nghi trợn lớn con mắt, thẳng nuốt nước bọt, trong lòng âm hưởng nói: cái này, cái này xem như làm bừa đi sao?

Trong lòng Tần Tiêu cười thầm một trận: người cũng không nói một bịa chỉ có thể trúng một tiễn, a! Ta liền chiếu theo như vậy bắn tiếp xuống, mười bịa, mười tiễn, cuối cùng toàn bộ còn lại của ta!

Tâm niệm đến tận đây, trong tay Tần Tiêu liên tục, rút tên, lắp cung, phi xạ, làm theo như đã nghĩ, đem mười tám bịa cùng bắn đến tràn đầy. Quách Tử Nghi lúc trước bắn trúng mười mũi tên, không một mũi không rời bịa. Sau đó vỗ ngựa, thần nhiên chạy trở lại.

Quách Tử Nghi nét mặt một trận xanh, một trận đỏ, xấu hổ nói rằng:

- Tử Nghi...chịu thua là được.

Tần Tiêu cười:

- Ta biết người không phục, có chuyện không ngại nói thẳng ra. Ta thừa nhận, ta có chút đầu cơ trục lợi không phúc hậu, nhưng tiền đề là xem như ta cũng khoong có trái với quy tắc sao. Quy định là mười bịa mười hồng tâm đầy tên, thiếu một tên trừ bao nhiêu, bắn không trúng bịa trừ bấy nhiêu. Nhưng chưa nói bắn trúng nhiều sẽ trừ bao nhiêu nha! Ha ha, còn có cái gì muốn so đấu nữa?

Quách Tử Nghi có chút sợ hãi nhìn Quách Kính Chi bên cạnh một cái, cả gan nói rằng:

- Có thì có đấy, chỉ sợ...cha ta không cho phép.

Trong lòng Tần Tiêu minh bạch ý tứ của hắn, cười nói:

- Là muốn cùng ta tỷ thí công phu trên ngựa đi sao?

Quách Tử Nghi nhanh chóng liếc mắt nhìn Quách Kính Chi một cái, rồi gật đầu.

Đám người Quách Kính Chi và Tiết Nột đã tới nghênh đón, cùng nhau khen ngợi đối với Tần Tiêu. Quách Kính Chi nói rằng:

- Liệt tử, lần này gặp phải cao nhân, thua tâm phục khẩu phục rồi chứ? Còn không mau nhận sai với Tần tướng quân đi?

Tần Tiêu đem cung tiễn ném cho gã sai vặt ở bên cạnh, vẫn đang ngồi ở trên ngựa nói rằng:

- Quách đại nhân, lần này là hòa. Tần Tiêu đầu cơ trục lợi, không coi là thắng Quách công tử. Ta lại thật muốn thử một lần, công phu trên ngựa của Quách công tử luyện được ra sao?

Quách Kính Chi vội vã kinh hoảng nói:

- Điều này làm sao có thể được? Khuyển tử không tốt. Nếu là đã thương đến tướng quân thì làm sao cho phải! A, lão phu cũng không phải là ý tứ kia, Tần tướng quân bản lĩnh cố nhiên là cao hơn một bậc, khuyển tử theo lý nên bái phục mới phải.

Ở bên cạnh Quách Tử Nghi cực kỳ phiền muộn cúi đầu, cũng không dám nhìn thẳng vào Quách Kính Chi và Tần Tiêu. Tần Tiêu nhìn vào trong mắt, thản nhiên cười nói:

- Chúng ta vẫn là dùng mộc côn không đầu, khoa tay múa chân một chút đi sao, điểm đến thì dừng. Ngày hôm nay nếu là không cho Quách công tử tận hứng, nói vậy hẳn cũng là sẽ không cam tâm.

- A, đúng rồi, đúng rồi!

Quách Tử Nghi nhất thời nổi lên tinh thần, vui mừng kêu lên. Lại nhìn nhân thân uy nghiêm của Quách Kính Chi một phen, lại cúi đầu xuống.

Ở bên cạnh Tiết Nột và Vương Tuấn đi ra hoà giải:

- Quách đại nhân, công tử thích võ, là chuyện tốt hiếm có. Hôm nay có cao nhân chịu chỉ điểm, sao có thể nào bỏ qua cơ hội như vậy đây? Người cứ đồng ý đi!

- Được rồi!

Quách Kính Chi bất đắc dĩ thở dài một hơi, thấp giọng nói:

- Điều là do nương người làm hư rồi!

Quách Tử Nghi vui mừng ôm quyền thi lễ:

- Đa tạ phụ thân thành toàn!

Sau đó bỏ chạy đi lấy đao chém đứt đầu thương của hai cây mộc thương, một cay ném cho Tần Tiêu, lớn tiếng nói:

- Tần tướng quân. Xin chỉ giáo!

Hai người võ ngựa chậm rãi chạy đến giữa sân. Tần Tiêu một tay nhắc thương, một tay nắm chặt dây cương, thản nhiên nhìn Quách Tử Nghi hùng hổ sinh uy:

- Quách công tử, công phu trên ngựa của ta, đều là dùng để giết người mà có. Do đó, sẽ đấu nhanh, đấu hung hiểm. Người phải cẩn thận.

Quách Tử Nghi nắm chặt thương, chấp tay đáp:

- Tần tướng quân, tiểu sinh vốn thường ngày quen dùng Phương Thiên Họa Kích, bảy loại chiêu thức thiêu, khảm, thiết, thứ, phách, lỗ, bát, mỗi chiêu có tám mươi biến hóa. Tần tướng quân cũng nên cẩn thận.

Tần Tiêu nhìn thẳng con mắt của Quách Tử Nghi. Trong tay nắm chặt trường thương, khẽ híp con mắt lại:

- Ta không có chiêu thức. Phóng ngựa qua đây đi!

Quách Tử Nghi kẹp bụng ngựa một cái, Liệt Mã như than lửa kia nhắc móng trước, “cộc cộc” vang lên vài tiếng, nhanh chân vọt tới phía Tần Tiêu. Quách Tử Nghi khẽ kêu một tiếng. Mộc thương trong tay xoay quanh ra một viên hồ. Mang theo tiếng quát chói tai lao đầu thẳng đánh qua đây.

Phía sau Tiết Nột đứng xem kinh hãi gọi ra tiếng nói:

- Hảo đao pháp! Một chiêu này thể mạnh lực trầm, vô luận là lực đao hay là góc độ, quả nhiên là cực kỳ tinh diệu. Nếu như sử dụng là đao, người bình thường tuyệt đối khó có thể địch nổi.

Wang Tuấn cười cười:

- Sai. Là kích, kích cũng có thể chế. Bất quá, Tần tướng quân cũng không phải người bình thường.

Tần Tiêu tuyệt không dám hàm hồ, đến thời đại này, chơi vũ khí lạnh lâu như vậy, có thể nói còn không có gặp phải đối thủ chân chính gì cả. Trước mắt Quách Tử Nghi tuổi mới gần mười sáu này hẳn là xem như một người đầu tiên!

Một cơn nhìn như không có gì kỳ xảo đáng nói bổ tới, kỳ thực đại xảo nhược chuyển cực kỳ tinh diệu, ẩn chứa rất nhiều hậu chiêu, chính mình nếu như hơi có điểm vô ý, sẽ trúng đao của hắn!

Tần Tiêu không dám chậm trễ, kẹp bụng ngựa một cái ngồi cho ổn định. Chờ cơn kia bổ tới trước người, trong lúc điện quang hỏa thạch đơn thủ nhắc cơn, bên cạnh một kích đem lực đạo của một cơn kia của Quách Tử Nghi mượn đẩy đến bên cạnh. Mặc dù như vậy, lực đạo một cơn một thực tại tương đối mạnh mẽ sau đó tà tà đánh xuống, Tần Tiêu quay đầu vai một cái nhẹ nhàng tránh qua. Cơn kia sát qua vai của bản thân chém xuống dưới, cũng xem như là nổ mạnh hết đà.

Hai người thân ngựa đã giao nhau cùng một chỗ. Quách Tử Nghi thấy một chiêu thất thủ lực đạo còn không có được lực chuyển hoán. Phía sau chính mình, bên cạnh không môn đều hoàn toàn bại lộ ở trước mặt Tần Tiêu. Tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, thế nhưng đối với cao thủ giao đấu trên ngựa mà nói cũng đã đủ trí mạng!

Thế nhưng Tần Tiêu lại không có công kích tiếp theo, mà là giục ngựa đi, cùng Quách Tử Nghi thẳng lưng mà đi.

Hiệp thứ nhất, nhìn như Quách Tử Nghi công, Tần Tiêu thủ, hơn nữa hai người ngang tài ngang sức, thế nhưng hành gia chân chính đều nhìn ra, Tần Tiêu có ý định thủ hạ lưu tình, không có kích tới kẻ hở trống không của hắn.

Quách Tử Nghi quay đầu ngựa lại, có chút kinh ngạc nhìn Tần Tiêu vẻ mặt tiểu ý:

- Tần tướng quân, người nếu là một lòng nhường ta, tỷ thí này cũng không có ý nghĩa!

Tần Tiêu cười cười nói rằng:

- Ta đem binh khí của người, giả tưởng thành Phương Thiên Họa Kích. Vì vậy một chiêu vừa rồi hắn là không có hậu chiêu. Bởi vì Phương Thiên Họa Kích là có đường biên nhỏ. Ta cho dù đón đỡ được thế tiến công của người, đem lực đạo mượn đến một bên. Nhưng binh khí của ta cũng sẽ cùng thương của người dây dưa với nhau, phát không ra được hậu chiêu.

397. Chương 399: Lực Hàng Quách Tử Nghi. (2)

Chương 399: Lực hàng Quách Tử Nghi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Thế nhưng... Chúng ta hiện tại chỉ bất quá là dùng mộc thương tỷ thí.

Quách Tử Nghi không giải thích được nói rằng:

- Không cần suy nghĩ đượ chu đáo chặt chẽ như vậy đi sao?

Tần Tiêu cười cười:

- Chút bản lĩnh ấy của ta, không phải dùng để biểu diễn và thưởng thức, mà là dùng để sát nhân. Nếu động thủ rồi, sẽ coi như giao đấu thực sự. Do đó, đối với ta mà nói, lúc này ở trên tay người chính là Phương Thiên Họa Kích!

Quách Tử Nghi hưng phấn gật đầu một cái:

- Ta hiểu rõ! Tần tướng quân, giả sử hiện tại chính là trên chiến trường. Người ta hai người trước trận đối địch, người không nên khiêm nhường đối với ta. Tiểu sinh thật sự muốn biết bản lĩnh của ta đến tột cùng thế nào?

Tần Tiêu hào khí tăng lên, cầm trong tay mộc thương lẳng không đảo qua:

- Đến đây đi!

Hai người song song phóng ngựa cùng xông lên, trong tay mộc thương không đầu bay như xà tín mang theo từng đợt hàn khí, hướng phía đối phương kêu gọi mà đến!

Tiết Nột nhíu mày cả kinh nói:

- Sát khí!

Vương Tuấn cũng có chút kinh ngạc:

- Bọn họ đấu thật!

Quách Kính Chi nhất thời đại kinh thất sắc:

- Chuyện này như thế nào cho phải? Nghịch tử kia! Thực sự là, thực sự là quá đáng hận!

Tiết Nột vội giơ tay lên ngăn cản Quách Kính Chi:

- Không vội! Ta xem, Tần Tiêu là có ý thử một chút bản lĩnh thật sự của công tử. Như vậy cũng tốt, kỳ thực ta cũng muốn biết, võ nghệ của Tần Tiêu này đến tột cùng tới trình độ nào. Ta tự nhận là đánh không lại hắn, bởi vì hai năm trước, công tử đã có thể cùng ta đánh tới bất phân thắng bại. Từ đó về sau, ta chưa từng thấy qua võ nghệ của công tử nữa.

Vương Tuấn cười:

- Ta là một năm trước.

Tiết Nột nghi hoặc không giải thích được:

- Làm sao có khả năng?

Vương Tuấn tự giễu cười:

- Bị hắn đánh rơi xuống ngựa.

Cách bọn họ không xa là đám người Lý Tiên Huệ và Mặc Y Tử Địch, đều có chút khấn trương nhìn tình hình trong viện. Năm xưa nhiều lần so đấu đi, Lý Tiên Huệ còn chỉ lo lắng Tần Tiêu bắn không đủ chuẩn, thấy hắn chiến thắng được rồi. Một trận phương tâm mừng thầm. Lúc này lại so đấu thương trên ngựa, tâm thần của nàng lại là căng thẳng:

- Hiện tại nếu như có sơ xuất thì làm sao mới tốt nha? Mặc kệ ai bị thương, chung quy đều không phải chuyện tốt!

Mặc Y nhìn ra tâm tư của Lý Tiên Huệ, đi tới bên người nàng đỡ cánh tay của nàng:

- Yên tâm. Hầu gia tuyệt đối sẽ không thua.

- Đúng vậy đúng vậy.

Ở bên cạnh Tử Địch con mắt không nháy mắt cũng không nháy, nhìn vào trong viện, thuận miệng nói rằng: truyện copy từ

- Quái vật kia làm sao có khả năng bị người đánh ngã nha!

Quách Tử Nghi có sai lầm lúc trước, hiện tại đã rất cẩn thận, thường thường đâm ra một thương, nửa thử nửa tấn công. Tần Tiêu không nhịn được hoành thương đem chiêu thức của hắn đánh ra. Hét lớn một tiếng;

- Đề khởi tinh thần một chút! Ba chỗ sơ hở, mỗi một chỗ đều có thể cho người táng thân dưới thương!

Hai người giao mã mà qua. Tần Tiêu ghì cương ngựa một cái đem ngựa quay đầu lại, trên mặt đằng đằng sát khí:

- Lại nói cho người một lần, hiện tại là trước trận chém giết, không phải người chết chính là ta sống! Chỉ có phần đầu quên mình muốn đem đối phương giết chết, mới có đường sống. Nghìn vạn lần không nên có cái

tâm lý may mắn gì đó. Cho dù người có thể cùng ta đấu vài hiệp chẳng phân biệt được thắng bại, ở bên cạnh cũng sẽ có kẻ bắn lén đâm sau lưng đã thương đến người. Do đó nhất nhất tốc chiến tốc thắng một chiêu thành công, mới là chính đạo!

Quách Tử Nghi tinh thần đại chấn:

- Hiểu rõ! Đến đây đi!

Bên sân Quách Kính Chi sợ đến cả người bắn ra:

- Trời a, làm sao lại liều mạng đấu rồi! Chuyện này, chuyện này làm thế nào cho phải đây?

Tiết Nột nói rằng:

- Đừng hoảng hốt Quách đại nhân. Quách công tử thật phúc khí, gặp được lão sư tốt. Tàn tướng quân nói những lời này, tất cả đều là bí quyết yếu điểm trong chiến trận, người không có chân chính ở trên chiến trường chém giết đầm máu thì vô luận như thế nào cũng lĩnh ngộ không được. Tàn tướng quân đang kích phát ý chí chiến đấu của công tử, để hắn đem bản lĩnh lợi hại nhất phát huy ra. Cứ như vậy, mục đích tỷ thí mới đạt được.

Quách Kính Chi thoáng hòa hoãn tâm tình:

- Chỉ hy vọng như thế đi sao...Chỉ là, đừng nháo đến xảy ra chuyện gì thì tốt rồi.

Quách Tử Nghi định trụ tâm thần, một tiếng rống to hơn, phóng ngựa hướng phía Tàn Tiêu vọt tới, một thương trong tay như cầu vòng quán, thực thủ trước ngực Tàn Tiêu.

Tàn Tiêu trong lòng khẽ động: chiêu này lợi hại! Nhanh, chuẩn, độc, sát khí, lãnh khốc, bá đạo, tất cả đều cùng nhau sử xuất đến! Hàng phục Quách Tử Nghi tại trong một chiêu này!

Tàn Tiêu trầm giọng quát một tiếng, hoàn toàn không để ý Quách Tử Nghi đâm tới một thương trước ngực, chính mình một thương phi khoái từ đầu mà đánh xuống đỉnh đầu Quách Tử Nghi!

Quách Tử Nghi kinh hãi cư nhiên không để ý phòng thủ, chỉ muốn tiến công? Trong lòng thoáng kinh nghi, trong tay lại có chút chậm chạp. Một thương kia của Tàn Tiêu không lưu tình chút nào quát thẳng xuống. Tuy rằng xẹt qua đỉnh đầu hắn không có đánh trúng. Nhưng một cán thương thẳng tắp bổ vào tay cầm thương của hắn, trên vai hơi nghiêng.

Quách Tử Nghi thét một tiếng kinh hãi, một thương tuột tay, vai một trận đau nhức, phục trên lưng ngựa, thân thể mất đi trọng tâm, suýt nữa ngã xuống ngựa.

Tàn Tiêu ném một thương xuống phóng ngựa đuổi theo, đỡ hắn một cái, đem hắn đỡ được thẳng lên.

Bên sân mọi người thấy Quách Tử Nghi bị đánh thương, đều kinh hãi kêu hô, trong triều đều vội chạy qua đây.

Quách Tử Nghi liếc mắt nhìn Tàn Tiêu ở bên cạnh, xấu hổ ghì cương giữ ngựa, xoay người xuống ngựa quỳ gối tại trước mặt Tàn Tiêu:

- Tướng quân, Tử Nghi...phục rồi!

Tàn Tiêu xuống ngựa đem hắn muốn đỡ dậy, nhưng Quách Tử Nghi đã lắc đầu, xấu hổ xấu hổ không chịu đứng dậy, vì vậy cười nói rằng:

- Tử Nghi, lần này cũng không xem như là người thực bị thua. Người còn không có lên chiến trường qua, không có cảm thụ qua cái loại bầu không khí sinh tử chém giết đầm máu này. Đi lên trên chiến trường, người lợi hại nhất lại là người không sợ chết. Vừa rồi một thương kia của người, nếu như không chậm lại, kỳ thực chỉ ít có thể cùng ta liều mạng lưỡng bại câu thương. Nhưng ta biết người sẽ không làm vậy. Người xem đến giá thức của ta, lại nghĩ muốn lui về để phòng thủ, do đó động tác tự nhiên sẽ bị chậm lại. Người tự nghĩ, do đó mới chậm. Đi lên trên chiến trường, chém giết chỉ là một loại bản năng, căn bản không có thời gian cho người suy nghĩ. Người không phải thua ở thương pháp, hay thuật cưỡi ngựa mà là...tâm chí. Người hiểu chứ?

Mọi người chạy đến bên cạnh, thấy Quách Tử Nghi quỳ ngã xuống đất, Tàn Tiêu đối với hắn nói chuyện, biết được Quách Tử Nghi thụ thương không nặng, đều khẽ thở ra một hơi.

Quách Tử Nghi ngẩng đầu lên nói:

- Tướng quân, ta đây...phải làm như thế nào mới có thể nắm giữ những bí quyết và pháp môn này?

Tàn Tiêu nói:

- Ngoài trừ trên chiến trường tự thể nghiệm, không còn phương pháp nào khác. Công phu của người đủ tốt, thương pháp hoặc giả kích pháp thập phần tinh thuần, vô luận là lực đạo, tốc độ hay là kỹ xảo có thể nói cũng không ở dưới ta. Duyệt nhất khiếm khuyết chính là kinh nghiệm lâm trận chém giết, cùng loại bản năng phán đoán chuẩn xác này.

398. Chương 400: Giận Mắng Trương Cửu Linh. (1)

Chương 400: Giận mắng Trương Cửu Linh. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Mượn một chiêu vừa rồi mà nói, người nếu là tính toán được chuẩn, kỳ thực thương của người đã có thể đâm trúng ta trước. Nếu ta trúng chiêu rồi, đâu còn khí lực sử dụng chiêu khác được nữa? Như vậy người hoàn toàn có thể dễ dàng tránh né. Đừng quỳ nữa, đứng lên đi. Ta là ở tuổi này của người, còn không có được phân bản lĩnh này đây!

- Tướng quân!

Quách Tử Nghi lớn tiếng nói:

- Người....người vẫn là thu ta làm đồ đệ đi! Tử Nghi tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng từ lúc mười hai tuổi tới nay, vẫn là bình sinh lần đầu bại trận, hơn nữa bị bại tâm phục khẩu phục như vậy!

Tàn Tiêu nhìn đám người Quách Kính Chi một cái, thấy bọn họ đều là nhân thần bội phục và thưởng thức, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái, nâng song chướng của Quách Tử Nghi:

- Đứng dậy trước rồi nói.

Quách Tử Nghi quật cường đem một đầu gối còn lại cũng quỳ xuống phía dưới, cư nhiên có chút chơi xấu nói:

- Tướng quân nếu là không đáp ứng, Tử Nghi sẽ không đứng lên.

Quách Kính Chi tức giận quát dẹp đường:

- Liệt tử, thực sự là hỗn tiểu tử không thể dạy!

Tàn Tiêu cười ha ha, đối với Quách Tử Nghi nói rằng:

- Được rồi, ta đáp ứng! Bất quá, người ta niên kỷ chỉ hơn kém ba bốn tuổi, sao có thể làm sư phụ người được, người cứ gọi ta một tiếng sư huynh đi là được!

- Như vậy sao được! Tử Nghi tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng chung quy vẫn hiểu được tôn sư trọng đạo. Sư phụ chính là sư phụ.

Dứt lời cung kính ngẩng đầu lên:

- Sư phụ tại thượng, xin nhận đồ nhi Quách Tử Nghi đại lễ!

Bên trong phủ Thứ Sử, ánh nến chiếu rọi cảnh ca múa thái bình, tựa như một cái bàn tròn lớn ngồi được kín chỗ, giờ chén cụng ly, nói cười vui vẻ, rất náo nhiệt.

Quách Kính Chi bày một đại yến tiệc, xem như yến tiệc bá sự của Quách Tử Nghi. Quách Kính Chi trung niên mới có được đứa con trai độc nhất này, vẫn đều coi hấn như trân bảo. Đối với hấn quân giáo cực nghiêm. Cũng may có được nghiêm phụ như Quách Kính Chi, từ nhỏ đối với hấn quân thân tư tưởng kiến công lập nghiệp “tập được văn võ toàn tài, phục vụ cho đế vương gia”, mới có thể khiến nhân tài văn võ như Quách Tử Nghi đều thập phần xuất chúng. Văn thao này thật ra dễ làm, sách cổ điển tịch, văn nhân sĩ tử Quách Kính Chi tùy tiện gọi một tiếng là có một đồng. Ngay cả dạy thư pháp cũng là đương đại Tông Sư Thảo Thư Trương Húc; duy chỉ có võ công, vẫn khổ sở tìm danh sư lại vẫn không tìm được người nào. Ngoại trừ mấy người Tiết Nột và Vương Tuấn khi còn bé đem Quách Tử Nghi dẫn vào môn chỉ điểm một chút. Những năm gần đây, Quách Tử Nghi kỳ thực vẫn đều là dựa vào tự bản thân tìm hiểu khổ luyện, mới có thành tựu ngày hôm nay.

Hiện tại một sư phụ Võ Trang Nguyên từ trên trời giáng xuống, Quách Kính Chi kỳ thực trong tâm nhãn rất là cao hứng. Nếu không phải xuất phát từ văn nhân thận trọng, hấn có thể so với nhi tử của mình đã sớm mở miệng cầu Tần Tiêu hơn rồi.

Tần Tiêu và Lý Tiên Huệ được tôn đến thượng tọa, Quách Tử Nghi làm đủ nghi thức khấu lễ bá sự, kính cho sư phụ cùng sư nương như nhau. Lý Tiên Huệ cười khanh khách nói:

- Cảm tình thật tốt. Tử Nghi chỉ so với ta nhỏ hơn một hai tuổi như vậy, cứ nhiên gọi sư nương thành văn bối của ta.

Trên mặt Quách Tử Nghi một trận đỏ lên, không có ý tứ cười nói:

- Còn may chỉ có một sư nương...

Mọi người cùng nhau cười lớn, Trương Húc hắc hắc cười nói:

- Tử Nghi tiểu đồ nhi, sư phụ ngươi đúng là người phong lưu, sư nương dẫn ra ngoài cửa chỉ có một, trong nhà có thể có một chi quân đội, đến lúc đó có thể cho người gọi đến miệng lưỡi khô khốc. Nói không chừng còn có người nhỏ tuổi hơn cả ngươi đấy.

Quách Tử Nghi kinh ngạc “a” một tiếng, lập tức lắc đầu chán nản nói:

- Vậy cũng phải gọi, không có biện pháp nha...

Nhìn Quách Tử Nghi lộ ra dáng điệu thơ ngây, tất cả mọi người đều cười lớn một trận. Trong phòng không khí hoà thuận vui vẻ.

Tần Tiêu cười nói:

- Tử Nghi, ngươi đừng nghe Trương sư phụ của ngươi nói bậy. Ta..khụ, là một người rất trung tình. Cho tới bây giờ chỉ có một chính thê.

Trương Húc nhất thời thay đổi đề tài câu chuyện:

- Có nghe hay không đến “hiện tại” mà thôi, ha ha! Thời gian tới, sợ rằng sẽ có người lên cấp trở thành sư nương của Tử Nghi a!

Lý Tiên Huệ cũng che miệng cười, giơ mắt nhìn Mặc Y và Tử Dịch một chút, tỷ muội hai người ở dưới ánh mắt chú ý của mọi người, hấn không thể đào cái lỗ chui vào đó trốn, quần bách quá mức.

Trong phòng mọi người trò chuyện vui vẻ, chỉ có một mình Trương Cửu Linh lẳng lặng ngồi ở một bên, tự rót một chén rượu uống. Nét mặt mang theo mỉm cười thanh ngạo, cũng không trả lời, cũng không liếc mắt nhìn. Phảng phất như tất cả ở trong căn phòng này đều cùng với hấn không quan hệ, như mây khói phảng qua.

Tần Tiêu nhìn vào trong mắt, trong lòng tính toán: Trương Cửu Linh, quá mức cao ngạo rồi... Đó chính là làm ra vẻ. Coi như là nhân tài cũng muốn hợp quần mới đúng. Đạo lý cây cao đón gió, chẳng lẽ cũng không hiểu được sao? Tương lai nếu là đến trong triều làm quan, loại tính tình này làm sao được ưa thích?

Sau bữa tiệc tan, mấy người Tần Tiêu và Lý Tiên Huệ bị phụ tử Quách Tử Nghi hai người nài ép lôi kéo lưu lại, không muốn bọn họ lưu lại ngủ một đêm. Tần Tiêu cũng đang muốn mượn cơ hội tìm Trương Cửu Linh

trò chuyện. Vì vậy cũng mượn bậc thang này lưu lại, được an bài đến ở lại trong phòng khách lớn tại hậu viện. Đồng thời cùng ở lại đó, chính là một ít tân khách như Trương Húc, Tiết Nột và Trương Cửu Linh.

Nửa đêm dần sâu, Lý Tiên Huệ một đường mệt nhọc. Đi đầu ngủ mất, Tần Tiêu ra khỏi phòng khách, gõ cửa phòng của Trương Húc một cái.

Trương Húc xoa con mắt mở cửa ra:

- Đã khuya như vậy có chuyện gì a? Chẳng lẽ muốn tìm ta đấu rượu?

Tần Tiêu dương dương tự đắc cầm một bầu rượu trong tay:

- Thế nào. Chẳng lẽ không dám?

- Buồn cười!

Trương Húc vào nhà chuyện này:

- Trên đời này còn không có chuyện ta không dám làm đấy!

Hai người ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm lấy hai chén uống sạch rượu.

Trương Húc nhìn Tần Tiêu vài cái rồi nói rằng:

- Vận khí của ngươi luôn luôn tốt như vậy. Đến Nhạc Châu một chuyến cư nhiên có thể đem Quách Tử Nghi thu làm môn hạ. Ta có chút nhớ nhưng có chút nghĩ mãi không hiểu. Vì sao ngươi có khả năng làm ra một ít sự tình trái ngược hoàn toàn với người khác?

Tần Tiêu cười cười lướt trên khóe miệng:

- Ta làm gì?

- Còn chưa đủ để nói sao?

Trương Húc nói rằng:

- Khi gặp được Lạc Tân Vương, ta đã phát hiện ngươi cũng thường nhân khác biệt rất lớn. Người bình thường đều tin phụng vương thất chính thống. Mà ngươi chỉ nhận thức “người có thể tạo phúc cho bách tính”. Khi ở Giang Nam, ngươi dùng những sách lược vu hồi cầu toàn kia, người bình thường cũng là tuyệt không làm như vậy. Nêu ví dụ, đổi lại là ta, hoặc là Thái Tử khẳng định mình đao thương tương cùng Hỏa Phượng quyết đấu; sau đó gần nhất, ngươi không để ý người khác chê trách, rời khỏi triều đình tự hạ mình rời kinh. Đổi lại là ta, ta cũng không dám có loại “khí tiết” này, là đại kỳ hủ, ta là không có dũng khí làm ra được loại sự tình này.

399. Chương 401: Giận Mắng Trương Cửu Linh. (2)

Chương 401: Giận mắng Trương Cửu Linh. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu cười cười:

- Một câu nói then chốt, ta chỉ bắt quá muốn làm chút sự tình thực tế một ít.

Trương Húc ngạc nhiên thất thần một trận, chậm rãi gật đầu:

- Sự tình thực tế một chút... Nguyên lai là như vậy! Nói cách khác, ngươi vì đạt được mục đích, sẽ không từ thủ đoạn?

Tần Tiêu cười:

- Cũng có thể lý giải như vậy đi sao. Do đó, một ít hành vi của ta, thường thường khiến người ta hiểu lầm, rước lấy rất nhiều tranh luận. Giống như Quách Kính Chi, Trương Thuyết và Trương Cửu Linh những người này.

Trương Húc có chút xấu hổ cười cười:

- Năm xưa ta cũng coi như là một người đi. Bất quá sau trận đánh kia, ta đã tín nhiệm người. Ta tin tưởng, vô luận người làm ra quyết định thế nào, đều khẳng định là có mục đích và nỗi khổ của nó. Ta là người lang thang, không thích triều chính cũng không hiểu triều chính. Bất quá tình hình lúc này, ta cũng từ trong miệng của đám người Quách Kính Chi biết được rất nhiều. Nói thật đi, đổi lại là lúc trước, ta cũng sẽ giống như bọn họ vậy, đối với người có chút khinh bỉ.

Tần Tiêu cười nói:

- Không sao cả. Nhân vô thập toàn. Nếu như để ý khắp nơi ngôn luận của người khác, cái gì cũng đều không cần làm nữa. Ta nghĩ tìm thư sinh nghĩa khí kia hảo hảo tâm sự. Người cùng hần quan hệ không tệ, có thể đem hần mời tới được chứ?

- Trương Cửu Linh?

Trương Húc ngạc nhiên nói:

- Ta đi gọi một tiếng, đoán chừng là sẽ đến. Thế nhưng người này cao ngạo ngay thẳng, đến lúc đó người mũi dính đầy tro cũng đừng có trách ta!

- Cứ đi gọi đến!

Trương Húc đứng dậy muốn ra ngoài, gõ cửa phòng sát vách. Tần Tiêu uống vào một chén rượu, suy nghĩ nói: mặc kệ kết quả ra sao, Trương Cửu Linh người này là đáng giá để gặp một lần.

Sau một lát, Trương Húc dẫn Trương Cửu Linh một thân quần áo trắng sạch chỉnh tề tiến đến.

Trương Cửu Linh thoáng thi lễ:

- Tần tướng quân, nửa đêm gọi Trương mỗ đến đây có gì chỉ giáo?

- Ngồi trước đi đã.

Tần Tiêu duỗi cánh tay một cái dẫn hần nhập tọa:

- Chỉ giáo không dám nhận, thăm nghĩ cùng Trương công tử hảo hảo tâm sự.

Trương Cửu Linh đạm nhiên cười nhục:

- Trương mỗ là một thư sinh nghèo kiết hủ lậu, sợ là sẽ làm nhục tai mắt của tướng quân.

Tần Tiêu nhìn Trương Cửu Linh vẻ mặt cao ngạo, nhin không được trong lòng có chút bị đè nén. Lại cười lạnh nói:

- Trương công tử, quá mức khiêm tốn chính là kiêu ngạo. Tuy rằng có tư bản để kiêu ngạo, nhưng quá mức kiêu ngạo cũng sẽ chọc người phản cảm, biết chứ?

- A?

Trương Cửu Linh có chút kinh ngạc nhìn về phía Tần Tiêu:

- Tướng quân nói cực kỳ đúng. Bất quá, Cửu Linh chính là một kẻ hàn sĩ từ nơi cực khổ mà đến, còn chưa nói tới kiêu ngạo cái gì.

Trương Cửu Linh không khỏi có chút kinh nghi: gặp gỡ nhiều người rồi, như Tần Tiêu ngay từ đầu đã gọi gáo nước lạnh, bỏ qua hàn huyền khách sáo thật đúng là một kẻ hiếm có. Người này, đến tột cùng là dạng nhân vật gì? Niên kỷ so với ta còn nhỏ hơn, trầm ổn lão luyện cũng không dưới những người như Quách Kính Chi nửa đời người làm quan...

Ở bên cạnh Trương Húc có chút xấu hổ nhìn Trương Cửu Linh. Sau đó nhìn về phía Tần Tiêu:

- Đêm khuya tụ hợp, đừng có đối chọi gay gắt như vậy chứ...Đến, uống rượu uống rượu.

Dứt lời thấy hai người rót đầy chén rượu.

Trên mặt Tần Tiêu vẫn như trước là một bộ biểu tình cười lạnh kia:

- Nói thật đi, trong ngực của ta là một quân nhân, không quá thích quanh co lòng vòng. Do đó có đôi lúc, nói đến cũng rất là bộc trực. Trương công tử, ta biết người đối với ta có thành kiến, cũng dự định muốn tiêu trừ thành kiến của người đối với ta. Ta chỉ là muốn hỏi người mấy vấn đề.

Trương Cửu Linh cũng hơi hột cười:

- Được rồi, ta không phủ nhận. Ta đối với tướng quân thật là hứng thú không lớn. Bất quá, ta không ngại trả lời mấy vấn đề của người.

Tần Tiêu nói:

- nguyên lai cũng là người sáng khoái. Được rồi, ta hỏi người, người được người xưng tụng là “Linh Nam đệ nhất tài tử”, học được đầy bụng kinh luân tài học cái thế là vì sao?

Trương Cửu Linh khẽ cười nói:

- Trương mỗ bất tài, thường ôm tâm nguyện, muốn thành tựu công danh giúp nước an dân, lợi cho hiện thế. Lưu danh hậu đại.

- Không sai, rất to lớn, rất vĩ đại.

Tần Tiêu đạm nhiên cười:

- Bất quá, cũng rất hư vô phiêu miểu.

Trương Cửu Linh khóe môi run lên. Tự muốn lên tiếng hỏi ngược lại, nhưng lại nhẫn nhịn xuống, thoải mái cười nói:

- Đích xác là rất tục. Phàm là thư sinh sĩ tử đều là nguyện vọng như vậy.

Tần Tiêu nói:

- Vấn đề thứ hai, giả như người là Tần Tiêu ngày hôm nay, người sẽ làm như thế nào?

Trương Cửu Linh nhìn thẳng Tần Tiêu, thản nhiên cười nói:

- Vấn đề của tướng quân, hỏi rất là giáo hoạt, bất quá, ta cũng không ngại trả lời. Đối lại ta là tướng quân, lúc này khẳng định tại Trường An thống lĩnh Bắc Nha hộ vệ Hoàng thành, bảo hộ bệ hạ, làm thần khí bảo vệ Đại Đường.

Tần Tiêu lập tức nói rằng:

- Như vậy, nếu như hoàng hậu không muốn người làm nữa thì sao đây?

- Kiên trì.

- A!

Tần Tiêu cười nói:

- Giả như không cần đuổi người đi thì sao? Tự giống như, hiện tại người ngồi ở trong gian phòng này, ta là chủ nhân của gian nhà, ta chỉ vào mũi người đuổi người đi ra ngoài.

Trương Cửu Linh rốt cục có một tia tức giận, nhếc mắt nhìn Tần Tiêu một cái:

- Thế nhưng, lúc đó cũng không có người đuổi ta đi.

- Ân, thật là không có chỉ vào mũi đuổi người đi.

Tần Tiêu hùng hổ bức nhân:

- Thế nhưng ta có đến mấy bằng hữu cực tốt, người ngồi trong phòng chật chỗ, cần phải có người ra để có thêm chỗ ngồi. Mà ngươi, là người ta không thích nhất trong những người này, nếu không tự giác rời đi, sẽ chỉ có chờ bị ta chỉ vào mũi mũi đuổi đi ra ngoài.

- Ôi!

Trương Cửu Linh cười dài một tiếng:

- Loại trò chơi giả thiết này tuyệt không dễ chơi. Nói nửa ngày, tướng quân chỉ là đang vì hành vi của chính mình giải vây mà thôi.

- Giải vây? Ta vì sao nên vì chính mình giải vây?

Tần Tiêu cười nhạt:

- Trương công tử, ngươi có thể không rõ tình hình thực tế, nhưng ngươi không thể như một ít toan nhò vô tri như vậy. Còn để loại vô tri này trở thành tính đến khoa trương. Ta hỏi ngươi, theo ý của ngươi, hiện tại trong triều đình cần thiết nhất là cái gì?

- Hừ...

Trương Cửu Linh thoáng có chút buồn bực trợn mắt với Tần Tiêu một cái:

- Chí sĩ trung trực, hạng người nghĩa dũng. Trong triều đình hiện tại là yêu nhân lộng quyền. Nếu là thiếu chính nghĩa phụ quét đường, con mắt của hoàng đế thủy chung sẽ bị che mờ. Vận mệnh quốc gia Đại Đường cần lo lắng. Đây là đạo lý hiển nhiên dễ thấy được!

- Không sai, ngươi nói rất đúng.

Tần Tiêu đối chọi gay gắt:

- Vậy ngươi cho là Trương Giản Chi thế nào?

- Dương triều tể phụ triều đình lương trụ, chí sĩ nhân đức trung nghĩa.

- Còn Phạm Ngạn?

- Lương đồng chí tài, trung thần nghĩa sĩ.

- Thôi Huyền Chương? Viên Thứ Kỷ?

- Điều cùng Trương công giống nhau.

Tần Tiêu nói chuyện vừa chuyển:

- Chiếu theo đó mà nói đến trong triều có thể có trung lương.

- Đích xác là có!

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Vậy vì sao lại vẫn là cảnh tượng yêu ma lộng hành như vậy? Coi như là nhiều thêm một Trương Cửu Linh ngươi, ngươi lại định làm thế nào?

400. Chương 402: Giận Mắng Trương Cửu Linh. (3)

Chương 402: Giận mắng Trương Cửu Linh. (3)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trương Cửu Linh trợn mắt cũng nổi giận một ít:

- Đó cùng Trương Giản Chi chứ công cùng tiến thối cùng vinh nhục, thề sống chết bảo vệ triều đình. Chung quy sống khá giả hơn hạng người bỏ chạy giữ mạng, có thể so với phụ nhân.

Tần Tiêu đang chuẩn bị đón đầu mắng hấn một phen tiếp, ngoài cửa một người nói oang oang lên:

- Phụ nhân thì thế nào?

Nói xong một người đi vào, cư nhiên là Lý Tiên Huệ.

Trương Húc thấy hai người đã có bộ dáng khắc khổ. Trong lòng đang kêu khổ một trận, hiện tại thấy Lý Tiên Huệ giống như là kẻ sắp chết đuối nắm được cọng rơm cứu mạng, không ngừng đứng dậy, chào đón, chấp tay vãi dài một cái:

- Xin chào Tần phu nhân!

Trương Cửu Linh cũng thi lễ theo.

Tần Tiêu tiến lên đây đón Lý Tiên Huệ:

- Người làm sao lại đến? Không phải ngủ rồi ư?

- Ngủ không được.

Lý Tiên Huệ vận luôn ôn hòa, ngày hôm nay lại còn nói cũng rất hung hăng. Có chút tức giận đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, trực tiếp nhìn Trương Cửu Linh ở gần:

- Trương công tử, mới vừa rồi các người nói chuyện, ta hơn phân nửa đều đã nghe được. Trương công tử luôn miệng nói phụ nhân làm sao thế nào, sao không nói với ta. Phụ nhân trong mắt Trương công tử đến tột cùng là cái tính tình gì?

- Cái này...

Trương Cửu Linh xấu hổ quay đầu đi không dám nhìn thẳng Lý Tiên Huệ:

- Phụ nhân thứ tội, Trương mỗ nhất thời lỡ lời.

- Hừ, thư sinh cổ hủ, trăm kẻ không dùng được một.

Lý Tiên Huệ cư nhiên lần đầu tiên mở miệng mắng người:

- Coi như là so sánh với phụ nhân không hề có phụ nhân, cũng là các người loại thư sinh hủ lậu luôn tự cho là đúng kỳ thực cái gì cũng làm không được này!

Tần Tiêu suýt nữa đem cầm đánh rơi xuống mặt đất, Tiên nhi, đây là có chuyện gì? Đột nhiên phát bực rồi!

Trương Húc hận không thể đào cái lỗ tiến vào, phiền muộn nâng má nhìn về phía một bên. Trên mặt một trận vận vẹo.

Lý Tiên Huệ cũng không quản sắc mặt và suy nghĩ của bọn họ, như châu liên pháo nói ra:

- Ta chính là phụ nhân. Sách khẳng định không có đọc được nhiều như Trương công tử. Thế nhưng cố sự Chư Cát Khổng Minh năm xưa tại Giang Đông khẩu chiến quân nho vẫn là biết được. Nhớ kỹ năm đó Khổng Minh tiên sinh mắng những thư sinh kia, duy việc Hàn Mặc điều trù chuyên công, thanh xuân tác phú đầu bạc nghèo khó. Dưới ngòi bút tuy có thiên ngôn, trong lòng ngực thực không một chữ.

- Hiện tại xem ra, chính là chuyên chỉ những thư sinh tự ỉnh siêu phàm thanh cao cao ngạo như người vậy! Nói đến điển tịch tổ huấn thì từ ca phú, miệng lưỡi lưu loát không người có thể đuổi kịp. Lại hết lần này tới lần khác không có làm được chút sự tình thực tế. Người như vậy coi như là lưu danh muôn đời thì thiên vạn kẻ có thể làm sao? Nhiều lắm cũng là ngu nhân tiêu khiển mà thôi.

Sắc mặt Trương Cửu Linh một trận xanh hồng tím, xấu hổ chén rượu chén rượu cúi đầu khẽ nói:

- Phụ nhân...phụ nhân giáo huấn đúng...

Tần Tiêu ngơ ngác nhìn Lý Tiên Huệ cùng lúc bình thường nói chuyện tựa như hai người. Trong lòng cuồng tiếu nói: thống khoái a, chữ giỏi lắm! Nghĩ không ra ta tùy tiện kể cổ sự Tam Quốc Diễn Nghĩa cho Tiên nhi, nàng cư nhiên có thể nhớ kỹ được như vậy. Tiếp tục, tiếp tục!

Lý Tiên Huệ không chút nào để cho Trương Cửu Linh có cơ hội thở dốc:

- Mới vừa rồi Trương công tử nói. Nếu là triều đình một lòng, cùng chư công Trương Giản Chi cùng thế hệ. Thế sống chết làm thần khí bảo vệ Đại Đường. Ta rất cảm động, cũng hoàn toàn tin tưởng loại ý niệm này của công tử quyết không phải chỉ là nói cho có. Bất quá, ta đồng dạng cũng cho rằng công tử ngu trung cổ hủ. Thử hỏi người người đều lấy cái chết để tỏ lòng trung.

- Chết đi rồi sự tình chân chính sẽ do ai tới làm? Người trước ngã xuống, người sau tiến lên tiếp nối người trước, mở lối cho người sau sao? Nếu bọn họ cũng giống như người vậy, không để ý phương pháp đều chết cả, phía sau chết đi...vẫn là chết tiếp xuống phía dưới. Người chết đúng là nhiều, nhưng sự tình cụ thể còn loạn đến không có ai làm nữa! Triều đình vẫn là triều đình kia, yêu nhân vẫn là những yêu nhân kia.

- Đám người Trương Giản Chi ta rất bội phục, thực rất trung tâm, rất có khả năng, người muốn đạt được tiêu chuẩn của bọn họ, chỉ ít còn cần hai ba mươi năm công phu nữa. Thế nhưng người ngẫm lại xem, nhân tài như bọn họ, Đại Đường Đại Đường mà nói quý giá cỡ nào chứ? Nếu như không để ý phương pháp chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết cứ như vậy bị kẻ xấu tính toán, Đại Đường, đối với vạn dân mà nói, bút tổn thất này làm sao tính toán đây?

- Đúng rồi, bọn họ cố nhiên lưu được thanh danh một đời ở lại. Thế nhưng trên thực tế thì sao đây? Bọn họ đồ vật có giá trị nhất bỏ qua, truy cầu danh tiếng hư vô. Trương công tử, người minh bạch ý tứ trong lời ta nói chứ?

- Minh bạch, minh bạch...

Trương Cửu Linh trên trán đổ mồ hôi lạnh từng đợt thẳng xuống:

- Phải thiết thực, thật sự cần suy nghĩ thiết thực một chút.

Tần Tiêu Trương Húc Trương Húc còn lại là ngây ngốc đứng tại chỗ, tiếp cận trạng thái hóa đá.

Lý Tiên Huệ đưa tay tìm được cái ghế, cầm tay Tần Tiêu:

- Tướng quân nhà gia chính là người thiết thực như thế. Kỳ thực, lấy tính tình của tướng quân kiên quyết không muốn cùng các người, những văn nhân này giải thích cái gì, hần cũng không lo lắng loại chuyện chúng nhân dùng ngòi bút làm vũ khí, miệng lưỡi tựa kim này. Từ cổ chí kim, phạm là làm chuyện tốt vì nước vì dân chân chính cũng không phải những đại học hồng nho kia.

- Mà là những người thực tế đứng ở chỗ cao làm chuyện đó. Thế nhưng, thường thường người như thế lại bị người khác hiểu lầm. Lưng đeo một ít tiếng xấu. Coi như là làm ra thành tích có nhiều đi nữa, cũng là khen chê nửa nọ nửa kia. Thật sự mà nói, ta đối với Trương công tử một điểm thành kiến cũng không có, đồng thời rất sớm cũng đã nghe nói qua tài danh của công tử, vẫn bội phục cực kỳ.

- Chỉ là ngày hôm nay thấy công tử, thấy công tử cư nhiên cùng những văn nhân sĩ tử tự cho là thanh cao sắc mặt như nhau. Tâm trạng liền thập phần thất vọng. Rất nhiều văn nhân chuyên công bút mực, quả thực cùng bạo dân vô tri không có khác nhau. Trong mắt bọn họ, không phải hồng chính là trắng, phân được tuyệt đối, không thể dựa vào tự hỏi để phán đoán một việc ngay thẳng đúng sai.

- Mà là quen thói nước chảy bèo trôi cùng kẻ mù không có gì khác nhau. Người vẫn đang có thể tiếp tục đối với tướng quân nhà ta tâm tồn thành kiến. Đối với phụ nhân này như ta sinh ra khúc mắc. Vật ách tắc tướng quân nhà ta khẳng định sẽ không lưu ý, bởi vì người thực làm được việc, thường thường đem danh tiếng thấy rất nhạt. Ta tuy là nữ lưu cũng không ngại. Bởi vì ta lý giải phụ quân của ta, ta biết hần muốn làm gì, hần đang làm gì. Ta vĩnh viễn sẽ cùng hần cùng tiến thối, cộng vinh nhục, cũng vì phụ quân như vậy mà tự hào!

Trương Cửu Linh yết hầu gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, trường thi lễ thật dài:

- Phụ nhân giáo huấn cực kỳ đúng, dường như cảnh tỉnh, khiến Cửu Linh hiểu ra. Cửu Linh ở đây bái tạ phụ nhân, cũng thỉnh Tần tướng quân thứ Cửu Linh tội vô lễ hiểu nhầm ngài! nguồn

401. Chương 403: Tạm Biệt Hồng Nhan.

Chương 403: Tạm biệt hồng nhan.

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu bị Lý Tiên Huệ túm một cái, phảng phất như lúc này mới hồi phục tinh thần lại vội vàng nói:

- Trương công tử quá khách khí rồi, chúng ta vẫn là ngồi xuống nói chuyện đi.

Trương Cửu Linh chấp tay bái dài một cái:

- Cửu Linh Cửu Linh phân loạn, muốn một mình yên lặng một chút, tướng quân, phu nhân, Trương Húc huynh, Cửu Linh xin lỗi không bồi tiếp được!

Dứt lời bỏ chạy đi ra ngoài.

Tần Tiêu và Lý Tiên Huệ cũng cáo từ đi, Trương Húc phảng phất như rơi vào sương mù, đóng cửa lại, ngồi phát ngốc ở bên cạnh bàn, nâng đầu trầm nghĩ: những lời này của nàng, thế nào nghe cũng như là đang mắng ta nhỉ?

Tần Tiêu khẽ ôm lấy Lý Tiên Huệ trở lại trong phòng, một tay ôm lấy thân thể của nàng:

- Lão bà, người mắng được thật sự là quá đặc sắc! Thu ta làm học sinh đi sao, dạy ta mắng người!

Lý Tiên Huệ cười hì hì dựa vào trên vai của Tần Tiêu, xấu hổ nói rằng:

- Một người ngủ quá không quen, trời lạnh, ta đã muốn qua tìm người nói chuyện một chút. Không nghĩ tới người không ở trong phòng. Ta xem trong phòng Trương Húc bên kia đốt đèn, nghe được thanh âm người nói chuyện, ta mới đi qua thôi!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Tiên nhi, người ngày hôm nay sao lại đột nhiên mắng người vậy? Mắng một phen như cuồng phong bạo vũ đó, khẳng định để Trương Cửu Linh sắp điên mất.

- Ai bảo hấn dùng thái độ kia với người, ta không thấy được còn tốt, thấy rồi sẽ tức giận! Còn nói cái gì “phụ nhân”, phụ nhân!

Lý Tiên Huệ bĩu môi:

- Ta đã không quen nhìn loại nam nhân này, tự cho là rất khá, khinh thường nữ nhân. Hơn nữa, hấn dựa vào cái gì nha! Có tài thì thế nào, nói không chừng đối lại hấn lên đến triều đình, cũng chính là một tặc lại. Thi từ ca phú có thể an bang trị quốc sao? Vẫn là lão công tốt...làm cái gì cũng đều rất xuất sắc, lại thực tế.

- Ủm, giới cách tiện nghi lại đủ.

Tần Tiêu cười cổ quái:

- Thật là làm cái gì cũng đều không có trở ngại.

Lý Tiên Huệ nghe ra huyền cơ trong lời nói của Tần Tiêu, biết hấn lại đang nói nhảm ăn đậu hũ, oán hận cười véo mặt hấn:

- Phôi tử kia, không để ý tới người nữa!

Tần Tiêu cười ha hả, ôm lấy Lý Tiên Huệ đem nàng đặt ở trên giường:

- Mau ngủ đi, đã khuya. Ngày mai còn muốn đi Quân Sơn du ngoạn đấy. Người lại ở trên giường không dậy được.

Lý Tiên Huệ hơi nhếch miệng lên, thấp giọng nói:

- Một người đều ngủ không quen, lại lạnh nữa... Ngày mai không đi chơi nữa đi? Mau chóng trở về nhà thôi.

Một đường này đi đến, nhiều người ánh mắt hỗn tạp, Tần Tiêu vẫn luôn cùng Lý Tiên Huệ phân phòng để ngủ. Hôm nay đến trong nhà người khác lại càng không tiện cùng giường, miễn cho bị người nói ra nói vào. Tần Tiêu thay nạng đắp chăn xong:

- Không đi chơi thì không đi chơi là được mà. Với lại tại Giang Nam còn muốn nán lại một khoảng thời gian rất dài. Sẽ có cơ hội. Kỳ thực, ta cũng muốn đến Sở Tiên sơn trang sớm một chút.

- Để gặp Thượng Quan Uyển Nhi?

Lý Tiên Huệ cười khê khanh khách.

Tần Tiêu ở trên mũi của Lý Tiên Huệ khê véo một cái:

- Cứ xem là vậy đi. Người ngủ thật ngon nha. Từ từ ăn dấm chua, ta cũng trở về phòng đi nghỉ ngơi đây!

- Đi đi thôi, để xem có thể mơ tới Uyển Nhi muội muội của ngươi hay không, khanh khách!

Lý Tiên Huệ cười khê một trận như tiếng chuông bạc, tựa đầu lui vào trong chăn.

Tần Tiêu cười khê rồi khỏi đó, thay nạng đóng lại cửa phòng cẩn thận. Ngửa đầu nhìn sắc trời, quần tinh điểm điểm, ngày mai hẳn là khí trời đẹp thích hợp để du ngoạn. Hiện tại đã nổi gió Đông Nam. Thế nhưng xuôi dòng mà xuống, hẳn là cũng không có vấn đề lớn, vẫn là tiếp tục đi thủy lộ đi sao. Không một người như vậy. Dựa theo hành trình suy đoán, khoảng chừng thời gian ba ngày có thể đến được Giang Châu.

Trải qua lời nói vừa rồi của Lý Tiên Huệ, trong đầu Tần Tiêu thật đúng là hiện ra giọng nói và dáng điệu nụ cười của Thượng Quan Uyển Nhi. Mấy tháng trước, trước thành Lạc Dương tuyết bay không ngừng, một hồi cáo biệt thê thống kia...Ừm, vẫn là sớm một chút lên đường chạy đi thôi. Xác thực là có một chút nhớ đến nạng. Tiên nhi hảo lão bà này cho tới nay ta đều cho rằng nạng là thuần túy ôn nhu, không nghĩ tới cũng có một mặt hung hãn. Ha hả cư nhiên là vào lúc đó vì ta mà xuất đầu. Hơn nữa, phen lời nói kia của nạng, ngôn từ trong sáng có tình có lí, từ câu chữ đủ nói trúng chỗ đau, thẳng kích điểm yếu hại của Trương Cửu Linh, khiến đại tài tử như hắn bị mắng đến phát ngốc thất thần.

Xem ra, lão bà này của ta ngoại trừ ôn nhu nhàn thực, còn còn kiến giải nha!

Trong lòng Tần Tiêu cười. Tâm tình thập phần mỹ lệ đi vào trong phòng của mình, tới nằm trên giường, âm thầm cười nói: ta ở chỗ này thần nhiên tự đắc, Trương Cửu Linh ca môn kia, có phải là núp trong phòng chum chăn kín đầu không đấy?

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Tiêu còn mông lung tựa tỉnh chưa tỉnh, cánh cửa đã bị gõ vang lên. Đứng dậy mở rộng cánh cửa, cư nhiên là Trương Húc.

Trương Húc có chút khẩn trương chạy vào, lôi kéo Tần Tiêu ngồi xuống bên cạnh bàn:

- Phu nhân kia của ngươi cũng quá hung dữ một chút, Trương Cửu Linh bị mắng bỏ đi rồi!

- A?

Tần Tiêu kinh ngạc một trận, lập tức cười:

- Hắn sẽ không nhỏ nhen như vậy đấy chứ?

- Theo lý thuyết là sẽ không.

Trương Húc có chút hưng phấn vui vẻ cười nói:

- Bất quá, hẳn đúng là người cực kỳ thanh cao tự ngạo, không thể so với loại chai lì như ta được. Phòng chừng nha, Tần phu nhân một phen mắng nhể thống khoái này, có thể khiến hắn nhớ kỹ hơn nửa đời người.

- Như vậy không phải rất tốt sao?

Tần Tiêu cười nói:

- Ta nghĩ Tiên nhi mắng rất đúng rồi. Đổi lại là ta, cũng không có mắng được giống như nạng say sưa lâm li như vậy đấy.

- A, ta là không dám chọc giận người. Tuy rằng ta không sợ người, thế nhưng không thể trêu vào phu nhân kia của người nha!

Trương Húc xuất ra một phong thư ném tới trên bàn:

- Trương Cửu Linh lưu lại cho người, nhìn đi sao.

Tần Tiêu nghi hoặc lấy ra thư mở ra, một tờ giấy trắng, bên trên sáu chữ màu xanh lục mảnh mà hữu lực:

- Cảm tạ, sau này gặp lại.

Tần Tiêu cầm tờ giấy đọc một hồi, rồi cười nói với Trương Húc rằng:

- Xem ra Trương Cửu Linh này, thật là người khiêm tốn. Ai một phen mắng nhiếc kia, còn ngược lại cảm tạ ta. Phần lòng dạ này, thật là có chút hiếm có được.

Trương Húc cười:

- Đều là quái nhân! Một kẻ vô duyên vô cớ đem người đợi đến mắng, một kẻ lại cảm tạ đối phương mắng mình thật tốt. Cũng may các người từ nay về sau không có kết thành hận thù, bằng không ta người trung gian này sau này không có ai ở bên cạnh thật rồi. Người đoán xem, Trương Cửu Linh rời khỏi nơi này, sẽ đi làm gì chứ?

- Người cho rằng thế nào đây?

Tần Tiêu hỏi ngược lại.

- Đối lại là ta, khẳng định tìm địa phương mượn rượu tiêu sầu, hoặc là tìm người hòa giải tâm sự.

- Hẳn hẳn là sẽ không.

Tần Tiêu tự tin địa tràn đầy cười nói:

- Tuy rằng ta cùng với hắn quen biết mới một ngày đêm, nhưng ta hiểu được loại người như hắn vậy.

402. Chương 404: Tạm Biệt Hồng Nhan. (2)

Chương 404: Tạm biệt hồng nhan. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Theo ta thấy, hắn khẳng định là lên kinh đi thi, hơn nữa ý chí so với lúc trước càng thêm kiên định hơn.

- Ta đã nói, các người đều là quái nhân, ta là nghĩ mãi không hiểu.

Trương Húc không để ý nói rằng:

- Ta càng thêm quan tâm, ngày hôm nay lúc nào sẽ khởi hành đi Quân Sơn?

- Không đi, ta dự định ngày hôm nay cáo từ. đi trở về nhà.

- Ách? Người đúng là vừa mới thu đồ đệ, làm vậy chẳng lẽ đã muốn phủi đít mặc kệ?

Trương Húc nghi hoặc nói:

- Tốt xấu cũng ở thêm vài ngày, chỉ điểm nhân gia một chút đi sao?

Trương Húc vừa mới dứt lời, ngoài cửa đi vào một người, kinh hoảng nói:

- Thế nào, sư phụ này muốn đi sao?

Quách Tử Nghi đến, còn đánh lên nước nóng cho Tần Tiêu rửa mặt Xem ra thật đúng là để Tần Tiêu trở thành của sư phụ đến kiểu kính.

Tần Tiêu khẽ cười cười:

- Đúng nha, thế này đi. Tử Nghi, phụ thân người hiện tại về nhà rồi sao?

- A, như vậy đi.

Quách Tử Nghi cả kinh nói:

- Đừng có khách khí như vậy. Tử Nghi

Tần Tiêu vỗ một cái lên đầu vai của hắn:

- Người ta có danh là sư đồ. Kì thực lại là huynh đệ. Vốn có tuổi tác cũng không kém quá lớn đi. Nếu có thời gian rảnh, thì đi ra Giang Châu tới tìm ta, chúng ta cùng nhau luận bàn võ nghệ.

- Ta...

Quách Tử Nghi vẻ mặt thất vọng và uể oải, đột nhiên ánh mắt sáng lên nói rằng:

- Sư phụ, ta cũng không thể được theo cùng người đi Giang Châu?

- A? Ta đúng là không có ý kiến gì, phù mẫu của người sẽ đồng ý sao?

Trong lòng Tần Tiêu một tia vui vẻ: còn có dự định đem người giữ ở banahj, thế nhưng loại chuyện này đành không thể làm gì khác hơn là tự mình nói ra đi.

Quách Tử Nghi vui mừng nói:

- Chỉ cần sư phụ đồng ý. Phụ thân và mẫu thân nơi nào. Ta đi nói. Sư phụ, mời người lại rửa mặt chải đầu. Tử Nghi đi một chút sẽ trở lại!

Dứt lời đã chạy đi về hướng về bên ngoài chạy đến.

Phía sau Trương Húc cười mỉa một tiếng:

- Lại lừa bán một thiếu nam đang hoàng đây.

Tần Tiêu cũng cười:

- Người vì sao muốn nói " lại" đây? Hình như ta làm rất nhiều loại chuyện như này rồi.

Ngoài thành Nhạc Châu, trên Động Đình hồ.

Tần Tiêu và Quách Tử Nghi đứng ở đầu thuyền, chấp tay cùng mấy người Quách Kính Chi cáo biệt.

Quách Kính Chi và lão phu nhân của hắn vẻ mặt không muốn, nói với Quách Tử Nghi rằng:

- Ở bên cạnh sư phụ, cũng không thể như là ở nhà tùy hứng hồ đồ, phải nghe theo sư phụ giáo huấn biết chưa?

Quách phu nhân vẻ mặt ngẩn lẹ, nhìn như sắp khóc lóc ra vậy:

- Con ta a. Lúc rảnh rồi về thăm nhà nhé!

Thanh âm của Quách Tử Nghi cũng mềm mại xuống:

- Ta biết rồi, nương.

Tần Tiêu ôm quyền thi lễ:

- Quách đại nhân, Quách phu nhân, nhị vị xin yên tâm. Nếu có thời gian rảnh rồi, sẽ để Tử Nghi về thăm nhà. Chư vị, cáo từ!

Mọi người đều nói:

- Thượng lộ bình an, bảo trọng!

Thuyền xuất phát, Quách Tử Nghi ở đầu thuyền vẫy vẫy cánh tay:

- Đa, nương, ta sẽ thường thường trở lại.

Tiết Nột và Vương Tuấn liếc nhau, sục sục nói:

- Lần này tốt rồi. Hai người chúng ta khuyên can mãi muốn lừa Quách công tử tới tay, lại bị Tần Tiêu này một tay dẫn đi cùng, triệt để mất hi vọng, thực sự là thất sách nha!

Wang Tuấn cười:

- Có biện pháp. Để Quách đại nhân lại sinh một nhi tử khác không phải được sao?

- Nói lung tung!

Trong khoang thuyền, Quách Tử Nghi thẳng tắp ngồi ở cạnh bàn, nhìn không chớp mắt, một bộ dáng tựa như ngồi chờ chết.

Lý Tiên Huệ không khỏi khẽ cười khanh khách:

- Tử Nghi, sự phụ người là một người cực hiền hoà, không cần phải giữ lễ tiết như vậy. Người xem chúng ta mọi người đều rất tùy ý nha! Chúng ta những người này đều là đồng bạn, là bằng hữu. Người không nên câu thúc như vậy.

- Ách, cảm tạ sự mẫu đề điểm.

Quách Tử Nghi không chút nào hàm hồ hành lễ một cái.

Tần Tiêu cũng cười:

- Đúng vậy Tử Nghi, ta đều đã nói qua, sự đồ này chỉ là danh phận. Trong thường ngày ở chung chúng ta giống như là huynh đệ vậy. Đúng rồi, lần đầu rời khỏi xa, cảm giác còn tốt chứ? Đến lúc đó nếu là nhớ nhà cứ nói với ta một tiếng, ta sẽ cho người trở lại nhà để thăm phụ mẫu.

- Còn tốt, a a, đa tạ sự phụ.

Quách Tử Nghi có chút xấu hổ cười:

- Dích xác là có chút dị dạng như vậy. Bất quá ta sẽ rất nhanh quen thuộc. Nam nhi chí tại bốn phương, chung quy cũng không thể ở già mãi ở bên cạnh phụ mẫu nha!

- Ha ha, nói rất có lý!

Tần Tiêu cười nói:

- Đợi đến nhà rồi, chúng ta lại tinh tế thảo luận võ nghệ thao lược. Nói đến, so đấu trên lưng ngựa, người không bằng ta. Thao lược mưu hoa này, ta khả năng sẽ không bằng được. Đến lúc đó, cố gắng học tập lẫn nhau đi!

Gió Đông Nam rất khẽ thổi qua, đem nước trên Động Đình hồ thổi thành từng đợt sóng gợn. Đại thuyền hoa đánh ra sóng vỗ, tiến vào Trường Giang, hướng Giang Châu đi tới. Vào Trường Giang, tốc độ thuyền cũng nhanh hơn rất nhiều. Trong lòng Tần Tiêu lại càng thêm nôn nóng và rung động.

Thượng Quan Uyển Nhi, ta đến rồi!

Ba ngày sau, thuyền qua Ngạc Châu, chuyển vào Bành Lễ Hồ. Tần Tiêu đi lên mũi thuyền, nhìn phong cảnh quen thuộc ngày xưa. Trong lòng nhện không được có chút kích động.

Lý Tiên Huệ dựa chặt vào trên người Tần Tiêu, nhẹ giọng nói rằng:

- Lão công, một năm trước, chúng ta cùng nhau ở chỗ này du ngoạn ngâm thơ! Tiên nhi chưa từng có xuồng nước, không nghĩ tới, một lần ngâm đến nửa đêm, cư nhiên cũng có thể sống trở ra được.

Tần Tiêu cảm giác Lý Tiên Huệ đem cánh tay của chính mình ôm thật chặt, biết nàng lại đang hồi tưởng tình cảnh đêm đó. Năm ngoái, một màn Lý Tiên Huệ vì không muốn liên lụy bản thân, đẩy hẳn ra, chìm

xuống đáy nước cũng hiện lên trước mắt. Trong lòng một trận xao động, đem Lý Tiên Huệ ôm vào trong lòng, ôm thật chặt.

Vào quá nửa hồ, đập vào mắt thấy được một tấm bia đá dựng đứng ở trung ương hồ. Mặt trên viết ba chữ lớn “Sở Tiên Hồ”. Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Thật nhanh tay chân a, ta mới đến nơi đây, tấm bia đá đã được lập rồi. Hẳn là Giang Châu Thứ Sử Hà Khai những người đó làm ra đi sao?

Ở bên cạnh mấy chiếc ngư thuyền đang thả lưới bắt cá. Hát lên ngư ca rõ to, một mảnh sinh cơ bừng bừng.

Mọi người đều đã ra khỏi buồng nhỏ trên tàu, đi tới đầu thuyền, đứng ở bên mép thuyền, hoa tay múa chân, vui vẻ ra mặt rốt cục đã đến nơi!

Trái tim Tần Tiêu cũng chậm rãi co bóp thật chặt.

Bên ngoài thành Lạc Dương, Thượng Quan Uyển Nhi xinh đẹp khóc lóc cùng tiếng hô xé lòng đó, phảng phất như lại đang hiện lên trong đầu.

Rốt cục, tiền phương một dải nổi trên mặt nước, nhìn thấy một góc của Sở Tiên sơn trang.

Lý Tiên Huệ kích động chỉ một cái:

- Nhìn kìa lão công, Sở Tiên sơn trang. Chúng ta về đến nhà rồi!

Mọi người cùng nhau hoan hô, Tần Tiêu cảm hoài nói:

- Đúng vậy, đã về đến nhà!

Một ít ngư phu đánh cá, thấy thuyền hoa lớn xanh vàng rực rỡ, biết người đến là quan gia, đều có chút kinh hoảng đem thuyền của mình tránh né ra, đi tới chỗ khác thả lưới.

Gần, càng gần! Tần Tiêu cảm giác, thuyền này đến bây giờ quả thực chính là tốc độ như rùa!

403. Chương 405: Tình Nồng Như Lửa.

Chương 405: Tình nồng như lửa.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hắn còn chưa từng có khát vọng như bây giờ. Đi qua một mảnh lục địa kia!

Khoảng chừng có hơn trăm bước, một đoàn thuyền lớn nhỏ nhẹ nhàng trôi, trong thuyền truyền đến tiếng sáo du dương. Ở trên mặt nước yên tĩnh truyền được sâu thẳm. Làn điệu khinh dương, mà mang theo một cổ ai oán nhàn nhạt, tuy rằng cách xa như vậy, vẫn như cũ nghe được rõ ràng lọt vào tai.

Tất cả mọi người bị hấp dẫn, nhất tề hướng về bên đó nhìn lại, cũng không nhìn thấy bóng người, chỉ thấy một con thuyền nhỏ đang bồng bềnh trôi.

Chỉ có Tần Tiêu và Lý Tiên Huệ mình bạch, bài từ khúc này rất quen thuộc. Là bài “thời gian bị quên lãng”, hai người đồng thời kinh hãi nói:

- Thượng Quan Uyển Nhi!

Tần Tiêu vội hỏi nói:

- Bài ca này, người hát cho Thượng Quan Uyển Nhi nghe qua rồi?

- Ừm, khi còn ở Trường An!

Lý Tiên Huệ vội vã gật đầu:

- Hẳn là nàng! Khẳng định là nàng!

Trong lòng Tần Tiêu kích động một chút đã có chủ ý, cười gượng nói với Lý Tiên Huệ rằng:

- Tiên nhi, mặc kệ ta thế nào, ta đều là không ăn giấm a?

- Nói cái gì đây? Nhiều người như vậy ở chỗ này!

Lý Tiên Huệ nhẹ giọng trách nói:

- Nhanh chóng cập bờ một chút đi, người lại đi thuyền nhỏ tới tìm nàng. Thuyền hoa lớn như vậy bơi qua đó, sóng hồ sẽ đem thuyền nhỏ của nàng đánh lật úp.

- Không cần! Các người lên bờ đi sao, không cần phải để ý tới ta!

Tần Tiêu cười quỷ dị, xoay người đã như một con cá nhảy vào trong hồ nước. Phác thông một tiếng đã không thấy bóng dáng.

Lý Tiên Huệ kinh hãi kêu lên:

- Lão công!

Phạm Thúc Đức liền bước lên phía trước:

- Phu nhân bớt kinh hãi, kỹ năng bơi lội của tướng quân, người cũng không phải không biết.

Lý Tiên Huệ vội vàng tới giậm chân:

- Thế nhưng nước rất lạnh nha! Hiện tại đúng là tháng hai tháng ba, nước hồ này có đem người ta đông cứng. truyện cập nhật nhanh nhất tại chầm

Hình Trường Phong vội phát tay một cái:

- Đặc Chung Doanh, chuẩn bị đợi mệnh!

Lý Tiên Huệ khẽ thở dài một hơi:

- Không cần, Hình đại ca để hẳn đi đi...

Tần Tiêu lặn xuống nước, chìm xuống dưới hồ, vốn dĩ hẳn sẽ không sợ lạnh. Hiện tại hẳn ý thấu xương cũng vẫn thản nhiên chưa phát giác ra. Ở trong nước giống như con cá lặn bơi nhanh về phía trước.

Trong lòng chỉ còn lại có một thanh âm: Uyển nhi tốt, ta đến đây!

Thượng Quan Uyển Nhi tổ trang đậm mạc, một mình cô đơn ngồi ở trong khoang thuyền. Một chân khẽ cong, một cái duỗi nghiêng, tư thế ngồi như du nhân. Thế nhưng tâm tình lại một điểm cũng không có du nhân. Mối đồ mộng mấp máy, bên môi một cây sáo trúc tấu ra âm phù phiêu dật mềm mại. Dem một khúc “thời gian bị quên lãng” kia thổi được uyển chuyển, đau khổ, một phần ưu tư, hai phần sầu bi.

Tiếng sáo chưa dừng, Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi buông tay ra, đem sáo đặt ở bên người. Nhịn không được một trận nhử đôi mi thanh tú, giữa mi một mảnh hoa diên cũng tựa hồ lộ ra vài cổ sầu oán, khẽ thở dài một hơi khẽ giọng ngâm nói:

- Ngọc quan xuân sắc văn, kim hà lộ kỷ thiên. Cầm bi quế điều thượng, địch oán liễu hoa tiền. Vụ yểm lâm trang nguyệt, phong kinh nhập tấn thiên. Giam thư đãi hoàn sử, lệ tấn bạch văn thiên... Tâm tình cầu Chiêu Quân biên cương xa xôi, ta cuối cùng rốt cuộc hiểu được vài phần. Có một số việc, nói quên là có thể quên được sao? Tần đại ca, người nếu có lúc nhàn rồi, cũng sẽ như Uyển nhi vậy, nhớ đến người không?

Từ sau khi đi tới Sở Tiên sơn trang, ở trong cung hầu hạ Vô Tắc Thiên cả đời, Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên thanh nhàn, trở nên vô sự để làm. Từ ngày đầu tiên tới giờ, vô luận là đông tuyết phân dương hay là xuân lôi cơn cơn, nàng mỗi ngày đều sẽ một mình một người cười tiểu ngư thuyền, phiêu bạt ở trong Sở Tiên Hồ. Thứ nhất là hồi ức ngày du ngoạn lúc trước cùng với Tần Tiêu chơi thuyền. Thứ hai, nếu là Tần Tiêu sẽ tới Sở Tiên sơn trang, tất sẽ đi thủy lộ. Bản thân cũng có thể sớm nhất nhanh nhất nghênh đón hẳn. Chỉ là hôm nay, nàng thổi một khúc “thời gian bị quên lãng” kia, nghĩ đến ngày tháng trước đây, nhất thời quá mức nhập thần, để thuyền bơi ra xa, một chiếc thuyền lớn cứ nhiên thản nhiên chưa phát giác.

Thượng Quan Uyển Nhi thoáng hướng ra ngoài nhìn sắc trời vài lần, khẽ thở dài một hơi:

- Xem ra, hôm nay lại là chờ đợi vô ích rồi. Tần đại ca, cố sự Bạch Xà truyện, ra đều đã sắp sửa biên xong rồi. Hơn nữa cũng đã viết xuống. Cuối cùng, Bạch nương tử và Hứa Tiên ở dưới cánh hoa đào bay xuống, trong mưa xuân lất phất. Ở trên Đoạn Kiều tại Hàng Châu như thi như họa lại tương xứng. Bọn họ từ đó về sau làm bạn cả quãng đời còn lại, cử án tề mi, tử tôn đầy nhà. Kết cục này tuyệt với cỡ nào nha... Thế nhưng, chúng ta lúc nào lại mới có thể ôm nhau đứng dưới ô, thưởng thức cảnh hồ nước liên thiên tiếp địa xanh biếc này đây?

Xem ra thời gian đã không còn sớm, Thượng Quan Uyển Nhi liền đứng dậy ra khỏi buồng nhỏ trên tàu đi tới đuôi thuyền. Cầm lấy một cây trúc xanh biếc dài chuẩn bị chèo thuyền trở lại. Từ ngày đó đến đây, Thượng Quan Uyển Nhi từ nhỏ lớn lên tại phương bắc đã luyện tập tự mình chèo thuyền, để có thời gian dành riêng cho bản thân ở buồng nhỏ trên tàu tương tự rơi lệ. Không sợ bị người ngoài nhìn thấy chê cười. Cho tới hôm nay, tuy chưa nói tới thành thạo, nhưng tốt xấu miễn cưỡng có thể đem thuyền chèo chống trở lại.

Thượng Quan Uyển Nhi đem gậy trúc khua vào trong nước tìm kiếm. Vốn dĩ đến có thể như bình thường vậy đi đến đâu đẩy hồ, không nghĩ tới cây sào mới vào trong nước được phân nửa, đã phẳng phất như bị vật gì đó bắt được. Còn đang lay động trái phải!

Thượng Quan Uyển Nhi đại kinh thất sắc. Tiện tay ném gậy trúc dài, kinh hoảng kêu lớn, vội vã lao đảo chạy vội vào buồng nhỏ trên tàu. Cây sào trúc kia lại kỳ quái đứng ở nơi đó, hơn nữa dựng thẳng được cực ổn định, như là vũng vàng cắm ở trong đất đá dưới đáy hồ. Hơn nữa lay động rất nhỏ.

Thượng Quan Uyển Nhi sợ đến vẻ mặt trắng bệch, kinh hãi gọi:

- Yêu quái. Người tới cứu mạng a!

“Ầm” Một tiếng nước chảy, đuôi thuyền thành linh một người bò lên chống sào trúc, đó là Tần Tiêu.

Tần Tiêu lau nước trên mặt một chút:

- Muốn mưu sát thân phu sao, hảo Uyển nhi của ta?

Thượng Quan Uyển Nhi mở lớn miệng, ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, nói không ra lời.

Tần Tiêu cười một cái:

- Sao rồi, đứng phát ngốc? Uyển nhi, ta là Tần Tiêu nha!

Thượng Quan Uyển Nhi không thể tưởng tượng xoa xoa con mắt hai cái, khẽ lắc lắc đầu, cúi đầu khấn trương lẩm bẩm:

- Ảo giác, khẳng định là ảo giác, ta có phải là sắp điên rồi không?

Tần Tiêu nhắc chân hướng bên trong khoang thuyền đi tới, cười ha hả nói:

- Uyển nhi, không phải ảo giác. Ta đã trở lại, thật sự là ta. Bên kia thuyền lớn người không có thấy sao, thuyền của ta. Nghe được tiếng người thổi sáo, ta đã bơi tới đây.

Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt đã tràn đầy nước mắt, giữa yết hầu tựa như bị tắc một đoàn sợi bông, thanh âm gian nan nói rằng:

- Tần đại ca, thật sự là ngươi sao?

Trên người Tần Tiêu nước hồ tí tách chảy xuống thành dòng, rơi trên boong thuyền tóc tóc rung động, chậm rãi tràn đầy bốn phía, đem khoang thuyền nhỏ hẹp khiến cho đầy ắp ướt.

404. Chương 406: Tình Nồng Như Lửa. (2)

Chương 406: Tình nồng như lửa. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu gạt mấy giọt thủy châu trên trán liên tục rơi xuống sàn thuyền, mở ra song cửa, lớn tiếng nói rằng:

- Uyển nhi thân ái, Tần đại ca của ngươi đã trở lại rồi!

Thượng Quan Uyển Nhi nhảy lên một cái, liêu lĩnh nhào tới trong lòng Tần Tiêu, thất thanh khóc rống lên nói:

- Thật sự là ngươi...Thật sự là ngươi rồi. Bảy mươi sáu ngày, bốn thời thần, rốt cục ta đã đợi ngươi!

Tần Tiêu cũng bất chấp trên người ướt đầm gáo ôm chặt lấy Thượng Quan Uyển Nhi:

- Hảo Uyển nhi của ta, ta nói rồi. Ta sẽ trở lại!

Thượng Quan Uyển Nhi giống như hải tử khóc đến càng lúc càng lớn tiếng, rơi lệ đầy mặt, hai tay giống như ngày đó khi ở Lạc Dương phân ly vậy, liên tục nhẹ nhàng đâm lên lưng của Tần Tiêu, đã nói không ra lời nữa.

Tần Tiêu nghiêng đầu, xoa xoa trên mặt ngọc thanh lệ của Thượng Quan Uyển Nhi, xóa đi vết nước mắt trên đó, quay về phía bờ môi đỏ mọng ướt át của nàng hôn lên.

Thượng Quan Uyển Nhi vong tình nhắm mắt lại, ôm lấy cái cổ của Tần Tiêu, mãnh liệt hôn trở lại...

Thuyền nhỏ hẹp dài, bên cạnh lay động không yên ổn.

Thượng Quan Uyển Nhi hơi có chút kinh hoảng đẩy Tần Tiêu ra:

- Chiếc thuyền này cũng sắp lật rồi!

Tần Tiêu buông nàng ra, có chút không có ý tứ cười:

- Trên người ngươi cũng là tất cả đều ướt cả rồi...

- Thế nhưng ta tuyệt không có lạnh, thật đấy...!

Thượng Quan Uyển Nhi ngừng khóc, thế nhưng nước mắt vẫn đang im lặng chảy xuống:

- Có thể đợi được ngươi trở lại, đừng nói là đem cả người trên dưới ướt hết cả, chính là đem ta ném vào trong hồ nước chết đuối ta cũng cảm thấy mỹ mãn!

- Nói vậy!

Tần Tiêu lại đem Thượng Quan Uyển Nhi một phát ôm vào trong lòng, không khỏi phân trần hôn lên môi của nàng. Một tay vòng qua vai của nàng. Một tay đặt ở thất lưng mềm mại của nàng, hận không thể đem nàng khảm vào trong da thịt của mình, hung hăng yêu thương một lần.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng bất chấp rất nhiều, khẽ kiễng chân lên, cùng Tần Tiêu hôn đến khó rời khó bỏ, trên mặt đã là một mảnh ửng hồng, thân thể cũng phát nóng lên, nào còn suy nghĩ đến lạnh lẽo gì nữa.

Hai người vong ngã hôn nồng nhiệt, thuyền nhỏ kinh hoảng lay động...

Hồi lâu, hai người mới tách ra được:

- Gả cho ta!

- Lấy ta!

Hai người trăm miệng một lời, sau đó nhìn nhau cười:

- Được!

Lần thứ ba hôn nồng nhiệt, ngoại trừ lửa nóng triền miên ra, còn có cả khoang thuyền tràn đầy nước vào đó.

Thượng Quan Uyển Nhi cảm giác dưới chân mát lạnh, kinh hoàng nhảy lên một cái:

- Ai nha tốt nhất vẫn là mau trở về đi thôi! Người mau nhìn xem, người một thân ướt đến như vậy, còn ở trong nước sẽ rất dễ bị cảm lạnh.

- Được. Ta đến chèo thuyền!

Tần Tiêu tham lam ở trên trán của Thượng Quan Uyển Nhi khẽ lướt một cái. Đỡ nàng ngồi xuống ở trong khoang thuyền, rồi chuẩn bị đến đuôi thuyền cầm lấy sào trúc.

Đi tới đuôi thuyền vừa nhìn một cái, không khỏi cười lớn, sào trúc kia cắm vững vàng ở đáy nước, hiện tại đã cách xa thuyền khoảng hơn một trăm thước.

Cảm tình vừa rồi một nụ hôn nồng nhiệt một hồi, thuyền đã trôi dần ra xa như vậy nha, chính mình thực sự là không cảm thấy được.

Lão đồng chí Anhtxanh nói được thật là đúng. Khi cùng mỹ nữ ngưỡng mộ trong lòng ở chung, thời gian đó chính là qua đi thật nhanh!

Vả lại cũng là một thân ướt sũng rồi. Lại xuống nước một lần nữa có nề hà gì? Tần Tiêu nghiêng người kích động nhảy vào trong nước, hướng chỗ sào trúc cao cao bơi đi. Thượng Quan Uyển Nhi kêu sợ hãi một tiếng vội vàng đi tới đuôi thuyền, đã không thấy người đâu, cau mày cúi đầu oán giận: trời lạnh như thế, sinh bệnh cảm lạnh thì như thế nào cho phải?

Tay Tần Tiêu cầm sào trúc bơi trở lại, xoay người bò lên trên đầu thuyền, quay về phía Thượng Quan Uyển Nhi cười khúc khích một trận:

- Đừng có nhìn ta như vậy, quen rồi. Từ nhỏ ngay tại bờ sông lớn lên. Đập phá khối băng còn xuống nước bắt cá đấy. Như thế này thì tính là cái gì?

Thượng Quan Uyển Nhi vừa mới từ trong một trận hạnh phúc mê muội khôi phục lại, lúc này trong ánh mắt vẫn là một mảnh xuân thủy lấp lánh:

- Ta là quân không được người. Nếu như để Tiên nhi biết, không mắng người không được. truyện copy từ
- Yên tâm, nàng sẽ không đâu! Trở lại trong khoang thuyền ngồi xuống đi. Khách quan, chúng ta nhỏ neo xuất phát về nhà thôi!

Tần Tiêu chờ Thượng Quan Uyển Nhi ngồi hẳn hoi. Một sào chống xuống phía dưới, nhịn không được hát lên bài ca kia, năm xưa cùng Thượng Quan Uyển Nhi cùng nhau du hồ đã hát:

- Xương sơn ca đến, bên này xương đến bên kia hợp, bên kia hợp. Sơn ca giống như xuân giang thủy dã, không sợ thác ghềnh hiểm trở lại nhiều quanh co...

Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách, cầm lấy cây sào trúc kia, cùng Tần Tiêu thổi nhịp, cứ nhiên cũng thập phần ăn khớp, trong làn điệu đã có một trận phiêu doanh nhẹ nhàng, thanh âm ảo não ưu sầu đã không còn sót lại chút gì.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Cái này kêu là cầm sắt hợp minh, phụ phục hà cầu nha!

Thuyền đi vào bờ, Tần Tiêu từ xa xa đã thấy, Lý Tiên Huệ dẫn Mặc Y Tử Dịch còn có mấy người đều tại bên bờ chờ bọn họ. Hình Trường Phong những người đó đều đã thức thời về trước trong trang.

Thượng Quan Uyển Nhi đi tới đầu thuyền, kích động hô to:

- Tiên nhi! Là người sao?

Bên kia Lý Tiên Huệ trả lời:

- Là ta. Uyển nhi tỷ tỷ!

Thượng Quan Uyển Nhi lòng tràn đầy vui mừng:

- Ở bên cạnh là Bát Vạn cùng Cửu Đồng sao!

Tần Tiêu không khỏi cười to:

- Bát Vạn Cửu Đồng? Đây là cái xưng hô gì nha!

Thượng Quan Uyển Nhi quay đầu lại cười khanh khách nói:

- Bát Vạn là Mặc Y, Cửu Đồng là Tử Dịch nha!

- Sao lại lấy tên hiệu như vậy đây?

- Người không biết, Mặc Y mỗi lần đánh bài, trong tay khẳng định có Bát Vạn, hoặc giả sẽ cùng Bát Vạn. Do đó chúng ta có Bát Vạn đều sẽ không dễ dàng đánh ra. Tử Dịch sao, hì hì, một hồi chính người hỏi nàng nha!

Thuyền rớt cục đã cập bờ, Thượng Quan Uyển Nhi khẩn cấp nhảy xuống. Bốn “ma hữu” kích động ôm thành một đoàn, hỉ hả vừa kêu vừa gọi, hoàn toàn không có phong độ thực nữ. Âm thanh động đất của Tử Dịch nghiêm nhiên là lớn nhất:

- Oa ha ha! Bốn chúng ta lại cùng tụ tập với nhau rồi. Đêm nay đầu võ, bài mạt trượt ta đúng là tùy thời đều mang ở trên người!

Tần Tiêu vẻ mặt tiểu ý hướng mấy người ở bên cạnh các nàng liếc một cái, Mặc Vân Nhi một thân đạo bào khoanh tay mà đứng. Trưởng tử của Dịch Nhân Kiệt Dịch Quang Viễn hàm hậu cười ha hả không ngừng, xa xa hướng phía Tần Tiêu thẳng chấp tay:

- Đại Lang rớt cục đã về rồi!

Ở giữa hai người có đứng một tiểu cô nương, xấu hổ tựa ở cạnh người Mặc Vân Nhi, có chút né tránh nhưng càng nhiều là con mắt chớp chớp hiếu kỳ, nhìn đến là Tần Tiêu một thân đầy nước.

Trong lòng Tần Tiêu cười, đây không phải Dương Ngọc Hoàn sao? Một năm không gặp cư nhiên cao lớn hơn nhiều như vậy!

Tần Tiêu rời thuyền rời thuyền đi tới trước mặt ba người, Dịch Quang Viễn kích động nói rằng:

- Đại Lang, người rớt cục đã trở lại. Chúng ta những người này đều là mỗi ngày mong người trở lại nha! Trời đã rất lạnh, người thế nào lại nhảy vào trong nước đây?

405. Chương 407: Gia Nghiệp Thịnh Vượng.

Chương 407: Gia nghiệp thịnh vượng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Đông lạnh ốm cũng không tốt lắm đâu! Mau chóng đi vào trong phòng tắm nước nóng, thay đổi một bộ xiêm y khác đi!

Dịch Quang Viễn một phen lời nói tựa như huynh trưởng phụ thân, nói đến trong lòng Tần Tiêu nóng lên, vừa cười vừa nói:

- Quang Viễn đại ca, không có việc gì, thân thể của ta rất tốt. Người cũng không phải không biết. Khi còn bé, còn không bình thường nhảy vào trong băng hà bắt cá sao? Di, Ngọc Hoàn, người vì sao muốn trốn vậy, người không nhận biết Tần đại ca sao?

Dương Ngọc Hoàn mặc một thân hồng bào lẫn áo, khuôn mặt nhỏ nhắn béo tròn trĩnh, con mắt to tròn đen nháy, khoe miệng lộ ra hàm răng sữa trắng nõn, mười phần trẻ con nói rằng:

- Ngọc Hoàn nhận ra được. Người chính là Tần đại nhân đem ta đưa tới nơi đây. Hiện tại là tướng quân, là hầu gia, cũng là tình lang ca nhi Thượng Quan tỷ tỷ ngày đêm tưởng niệm!

- Ha ha!

Tần Tiêu cười lớn ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ cái đầu của Dương Ngọc Hoàn:

- Thực đáng yêu! Thật thông minh! Ngọc Hoàn, cô nãi nãi của người đâu?

Dương Ngọc Hoàn nhẹ nhàng nhếch miệng lên, có chút thương tâm nói rằng:

- Cô nãi nãi ngủ rồi, ở trên núi nhỏ bên kia.

Mạc Vân Nhi vẫn đứng ở bên cạnh nói rằng:

- Ba tháng trước đã mất rồi. An táng ở trên Lăng Tử Cương ngoài mười dặm dưới chân núi đối diện.

Tần Tiêu đứng dậy, nhìn Mạc Vân Nhi một thân trang phục đạo cô, so với trước đây càng thành thực ổn trọng hơn, mỉm cười nói rằng:

- Vân nhi, mấy ngày nay, người vẫn tốt chứ?

- Rất tốt.

Mạc Vân Nhi gật đầu.

- Người ở đây đều là thân nhân của Vân nhi. Không nghĩ tới, Vân nhi có thể ở chỗ này tìm được cảm giác gia đình. Thực tốt.

- Ừm, vậy thì tốt rồi.

Tần Tiêu gật đầu mỉm cười:

- Mấy ngày nay, vẫn do người ở trong trang quản lý sự vụ, thực sự là khổ cực cho người.

- Rất thanh nhàn nha, hầu như không có chuyện gì để làm.

Mạc Vân Nhi cười đến khoe mắt hơi giương lên, lông mi nhếch:

- So với ở trong đạo quan còn thanh nhàn hơn, mỗi ngày chỉ là tụng kinh tham đạo. Nhất là sau khi Quang Viễn đại ca đến đây, ta càng thêm vô sự để làm hơn. Đại bộ phận thời gian chính là lắng nghe Uyển nhi kể lể nỗi khổ tương tư.

Bốn nữ tử ở bên cạnh nháo loạn một trận, cuối cùng cũng là tản ra. Thượng Quan Uyển Nhi nghe được Mạc Vân Nhi nói, vội vã giậm chân:

- Vân nhi.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Được rồi, một đồng lời muốn nói, chúng ta vào trong phòng rồi kể tiếp đi.

Mọi người kết bạn mà đi, hướng phía Sở Tiên sơn trang đi đến.

Dương Ngọc Hoàn nhẹ nhàng vùng thoát khỏi Mạc Vân Nhi nắm tay nàng, chạy đến bên người Tần Tiêu, túm túm góc áo của hắn:

- Tần đại ca, Thượng Quan tỷ tỷ nói, người nếu là trở lại thăm nàng một cái, nàng lập tức sẽ quyết định gả cho người. Người có nguyện ý lấy nàng không?

Thượng Quan Uyển Nhi nhất thời đại quẫn:

- Ngọc Hoàn! Ta lúc nào nói qua lời này, người chớ có nói lung tung. Bằng không buổi tối tỷ tỷ sẽ không kể chuyện xưa cho người nghe nữa.

- Ai nha nha, Tần đại ca, Thượng Quan tỷ tỷ uy hiếp ta kìa!

Dương Ngọc Hoàn cười như chuông bạc:

- Vốn dĩ chính là thế mà, đêm qua người còn nói qua đây. Người kể cho ta nghe cổ sự “Bạch Xà truyện”, người đã nói, nếu như người là Bạch nương tử, cũng muốn chọn một nam tử như Tần đại ca để gả vậy.

Tất cả mọi người khê cười một trận, Thượng Quan Uyển Nhi e thẹn đã chạy tới muốn bắt Dương Ngọc Hoàn:

- Tiểu phản đồ! Tiểu phản đồ!

Dương Ngọc Hoàn cười to hì hì, né tránh chung quanh:

- Ai nha nha, ta cũng chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi! Tỷ tỷ tha mạng nha!

Lý Tiên Huệ khê nhanh nhẹn tiến đến bên người Tần Tiêu, vẻ mặt ôn nhu như nước tiểu ý:

- Lấy đi, coi như bình thê.

Tần Tiêu cười:

- Có thật không? Làm thế nào người còn cấp bách hơn cả ta vậy, chẳng lẽ nàng cho người chỗ tốt gì?

- Ta coi như là vậy đi.

Lý Tiên Huệ cười nhếch miệng, hiện ra hai bên má lúm đồng tiền nhỏ:

- Nhiều thêm một bạn đánh bài cố định đi!

Mọi người đi vào trong Sở Tiên sơn trang, nhìn thấy Hình Trường Phong và Vạn Lôi đang dẫn các tướng sĩ Đặc Chung Doanh ở trong rừng liễu tiền viện dựng trường bông, khí thế ngất trời nhiệt náo mười phần.

Tần Tiêu suy nghĩ một chút, đi qua đem Hình Trường Phong và Vạn Lôi gọi vào một bên, đối với bọn họ nói rằng:

- Đến nơi đây, tất cả mọi người là huynh đệ một nhà, không cần dựng doanh trường gì cả. Hậu viện Sơn Trang có trên dưới một trăm gian khách phòng, tạm thời đều tới đó ở lại đi. Mấy ngày nay, ta sẽ tìm đến thợ thủ công, chuyên môn đem một mảnh đất trống phía sau Sơn Trang kia mở ra, coi như là quân doanh và sân huấn luyện.

Vạn Lôi do dự nói:

- Hầu gia, chuyện này không tốt lắm đi sao? Sĩ tốt nào dám cùng gia quyến của đại nhân dàn xếp cùng một chỗ?

Tần Tiêu biết ý tứ của Vạn Lôi, đám người tham gia quân ngũ này đều là quý đối trong sắc. Vạn nhất gặp phải chuyện phiền toái gì đó, sẽ không dễ xử lý. Vì vậy nói rằng:

- Các huynh đệ Đặc Chung Doanh theo ta, có thể nói là ăn đủ khổ sở. Hiện tại đều là đường đường bát phẩm kỳ úy, sao có thể nào giống như sĩ tốt bình thường để đãi ngộ đây? Ta không phải còn thực ấp trăm hộ sao, tốt xấu cũng là thành chủ. Thuộc hạ cũng có mấy trăm bách tính tương đương với sản nghiệp tư nhân của ta. Ngày mai ta phải đi tìm Giang Châu Thứ Sử Hà Khai, để hấn an bài cho những người này mỗi người nạp một phòng thất thất, để cho bọn họ an tâm ở lại. Sẽ không quá mức nhớ nhung quê nhà. Vả lại ta ở chỗ này tất cả chi phí tiêu dùng đều do Giang Châu phủ chi trả. Hà Khai cũng không dám không nể mặt mũi của ta.

Hình Trường Phong và Vạn Lôi hai người đều vui mừng nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Hầu gia ân trọng như núi!

Tần Tiêu đặt tay trên đầu vai nhị tướng, cùng với bọn họ hướng chính cư đi đến:

- Vạn Lôi, người tại Nhạc Châu đã có gia thất. Ở đây cũng không ngại dàn xếp một phòng đi. Để ta lo lắng chính là Trường Phong. Người cũng đã già hơn không ít, thế nào vẫn không có cưới thê tử đây?

Hình Trường Phong xấu hổ cười:

- Trường Phong mỗi ngày chỉ suy nghĩ luyện võ. Sự tình khác còn thật chưa có tính toán qua đây. Trước đây khi làm bộ đầu cũng từng có người đến đề thân, đều nhất nhất cự tuyệt.

Tần Tiêu cười nói:

- Vậy người có nhớ nhưng cô nương nào không?

Hình Trường Phong không có ý tứ cười, trầm mặc không nói.

- Đó chính là có đúng không?

Hình Trường Phong gật đầu:

- Là có. Bất quá, đã có vài năm không gặp mặt rồi.

- Ai?

- Sư muội của ta...

Hình Trường Phong cực không có ý tứ cười:

- Chính là...nữ nhi của Đại Chú Kiếm Sư, đệ thuật kỳ nhân Kim Lương Phượng kia.

- Nói như vậy, người là nhất kiến chung tình không thể quên được a!

Tần Tiêu cười nói:

- Bất quá, chuyện này đều đã qua vài năm rồi. Nàng khẳng định đã lập gia đình sinh con. Nghĩ không ra, Trường Phong vẫn là một kẻ si tình a!

Vạn Lôi cũng cười cũng, Hình Trường Phong vẻ mặt đỏ bừng xấu hổ nói rằng:

- Hầu gia, Vạn tướng quân, mau mau dừng cười ta nữa. Việc này, ta đúng là cho tới bây giờ vẫn chưa có nói qua với ai. Thực sự là xấu hổ!

406. Chương 408: Gia Nghiệp Thịnh Vượng (2)

Chương 408: Gia nghiệp thịnh vượng (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Vừa vặn lúc này, Mạc Vân Nhi nắm Dương Ngọc Hoàn đi tới, đối với Tần Tiêu nói rằng:

- Hầu gia, nước nóng đã đun xong. Nhanh đi tắm rửa thay y phục đi thôi!

Thân thể Hình Trường Phong đột nhiên hơi chấn động, người thì có chút phát ngốc.

Dương Ngọc Hoàn nháy đôi mắt to chỉ vào Hình Trường Phong nói rằng:

- Thúc thúc này sao mặt đỏ bừng vậy, giống như Thượng Quan tỷ tỷ đánh phấn vậy.

Mọi người quay đầu vừa nhìn một cái, không có thể như vậy!

Tần Tiêu tiếp nhận lấy y vật do Mạc Vân Nhi mang tới, quay đầu nhìn Hình Trường Phong một cái. Gia hỏa này, nhân thân cư nhiên khê liếc, thần sắc khấn trương.

Dương Ngọc Hoàn trẻ nhỏ nói chuyện không cố kỵ một phen, khiến cho Hình Trường Phong rất xấu hổ. Mạc Vân Nhi cũng cảm giác được có chút dị dạng, vội vã thi lễ đem Dương Ngọc Hoàn ôm đi.

Tần Tiêu giả hoạt nhìn Hình Trường Phong:

- Coi trọng nhân gia?

Hình Trường Phong vội vã xua tay nói:

- Không có, không có...Chỉ là...
- Chỉ là cái gì?
- Khụ...

Hình Trường Phong xấu hổ cười:

- Năm xưa tiểu sư muội cũng là ăn mặc đạo bào như vậy, do đó...Vừa rồi nhìn thấy trong mắt, vị đạo cô kia đến, đã sản sinh một ít...ảo giác.
- Nàng tên gọi là Mạc Vân Nhi.

Tần Tiêu lôi kéo Hình Trường Phong một cái:

- Đến đây, vừa lúc tắm rửa, thiếu người chà lưng. Người tới giúp ta. Tiệp đường cùng người nói một chút cố sự của Mạc Vân Nhi này.

Trong nhà tắm hậu đường thoải mái vô cùng. Hai đại nam nhân ngâm mình ở trong bể. Trên tay Hình Trường Phong lực đạo mười phần, xoa bóp cho Tần Tiêu một trận khiến hắn rất là thư thái. Người trong Đặc Chung Doanh đều học qua môn kỹ thuật này. Thả lỏng sau khi huấn luyện, hiệu quả thật tốt, mát xa lẫn nhau đã thành tất yếu giống như một ngày ba bữa vậy.

Tần Tiêu đem cố sự của Mạc Vân Nhi kể lại hết cho Hình Trường Phong. Hình Trường Phong không khỏi có chút hơi phát ngốc ra. Trong tay cũng có chút thả lỏng và chậm lại.

Tần Tiêu cười một cái, thần nhiên nói rằng:

- Thế nào, ghét bỏ xuất thân và thân phận của nhân gia hay sao?
- Không có, không phải!

Hình Trường Phong vội vã nói rằng:

- Trường Phong chỉ là cảm giác, nữ tử mệnh khổ này, thực rất hiểu lẽ, cũng rất kiên cường. Đổi lại là Trường Phong...sớm đã nhảy xuống sông tự vẫn rồi.
- Đúng nha, nàng xác thực rất không dễ dàng.

Tần Tiêu nói rằng:

- Sau đại kiếp nạn, có thể có cảm ngộ và tâm tính như vậy, thật là cơ trí và hào hiệp khác hẳn với thường nhân. Lúc trước sao, nàng càng vô tội và thâm hiểm.

Hình Trường Phong trầm mặc không nói, tiếp tục xoa bóp, chà lưng cho Tần Tiêu.

Tần Tiêu vẫn truy hỏi đến cùng:

- Thế nào, có ý tứ sao?

Hình Trường Phong xấu hổ cười nói:

- Trường Phong thật là rất thương yêu và kính phục nàng... Thế nhưng, người ta là đạo cô nha!
- Hoàn tục không phải là được rồi sao!

Tần Tiêu cười to:

- Hiện tại đạo cô, hoàn tục cực kỳ dễ dàng. Hơn nữa, nàng tuy rằng nhập đạo, thế nhưng cũng không giống người bình thường, cả ngày núp trong đạo quan niệm tụng kinh Phật vậy. Mà cùng tục nhân không hề khác biệt. Người nếu là không ghét bỏ, ta đi nói với nàng.

- A...!

Hình Trường Phong có chút khẩn trương hô gọi:

- Không nên a! Hầu gia!

- Thế nào, một đại nam nhân còn xấu hổ, hay là chê bỏ nhân gia đã không phải hoàn bích (ý là không còn trong trắng), đã từng rơi vào phong trần?

- Không phải, Trường Phong thề với trời, cũng không phải ý tứ đó!

Hình Trường Phong liên thanh giải thích, sau đó thanh âm yếu dần xuống:

- Lúc này đều mới vừa gặp mặt nha, giữa hai bên còn chưa có nói chuyện qua đây...

Tần Tiêu không khỏi cười lớn:

- A, còn cần thời gian bồi dưỡng cảm tình đúng không? Đi, trước tùy theo người. Ở chung một khoảng thời gian đi. Hai người các người nếu là thoả mãn, chuyện hôn nhân này ta liền làm chủ cho.

Trong lòng Tần Tiêu nghĩ đến rõ ràng: hiện tại là Đường triều sao, chơi gái cũng được pháp luật đồng ý, hơn nữa còn là thời thượng. Kỹ nữ hoàn lương lập gia đình cũng không coi là sự tình ngạc nhiên gì cả. Đối lại là thời đại của ta trước đây, ta công nhiên kéo tấm da như vậy, Hình Trường Phong còn không cùng ta trở mặt không được.

Đầu bếp Sở Tiên sơn trang ngày hôm nay đúng là rất vất vả. Chủ nhân chân chính trở về, đều liệu mạng dùng sức xuất ra bản lĩnh giữ nhà. Từng món thức ăn với đủ loại sắc hương vị đều đưa ra từ trù phòng, đặt tới trên bàn tiệc ở đại đường. Từ lần trước sau nạn binh hỏa, tất cả đầu bếp Sở Tiên sơn trang đều là Phạm Thúc Đức mới đưa tới, nhân số không nhiều lắm. Hiện tại đột nhiên một lúc phải làm cơm ăn ấy chục người, thực sự là vội đến có chút không biết tả sao.

Người của Đặc Chủng Doanh cũng cùng nhau gọi tiến đến dùng cơm, mấy chục người tụ tập một chỗ, ngồi quanh năm sáu cái bàn. Một bữa cơm ăn xong, tuy rằng uống là rượu trắng vài chục độ, Tần Tiêu cũng cảm giác hơi say, về phần đã uống bao nhiêu, thật đúng là có điểm nhớ không rõ được. Đường triều lúc này còn không có phương pháp cất rượu, độ rượu cũng không phải quá cao. Cũng khó trách hơi một tý lại chột nghe nói ai đó uống hết một đấu rượu. Cho hẳn một đấu nhị oa đầu thử xem, không say chết người mới lạ đấy.

Buổi tối, tứ nữ quả nhiên tụ tập cùng với nhau, mở một bàn mặt trượt, hô to gọi nhỏ đánh bạc. Đám người Hình Trường Phong bao gồm cả Quách Tử Nghi đều đến bố trí ở dưới hậu đường. Tần Tiêu có chút choáng váng mơ hồ, sớm trở về trong phòng, ngủ say.

Trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, Tần Tiêu cảm giác có người bò đến trên giường, có chút mơ hồ nói rằng:

- Đánh xong rồi, vận may thế nào?

Trong thanh âm của Lý Tiên Huệ tràn đầy trách cứ:

- Người nhìn người kia, vừa trở về nhà đã uống đến say bí tỉ, ngủ say tiếng ngáy như sấm, người đúng là thoải mái nha. Nhưng người ta Uyển nhi thì làm sao bây giờ?

Tần Tiêu hơi hơi giật mình tỉnh giấc:

- Uyển nhi thế nào rồi?

- Ngốc thật!

Lý Tiên Huệ cởi y phục tiến vào trong ổ chăn, cả người có chút phát lạnh run run dựa vào trên người của Tần Tiêu:

- Lúc này, người không phải đi bồi nàng sao?

- A, hiểu rồi.

Tần Tiêu cười cười, đem Lý Tiên Huệ gắt gao ôm lấy trong lòng:

- Người muốn ta qua đó ngủ cùng với nàng?

- Lại là miệng lưỡi không xương, nên đánh!

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng ở trên miệng của Tần Tiêu đánh một cái:

- Không thể như vậy sao, nhân gia đều đã chờ ngươi lâu như thế, trái tim cũng sắp tan vỡ rồi.
- Không vội nhất thời này đi sao?

Tần Tiêu cười trở nên có chút dâm đãng, đưa tay tới cởi ra y phục của Lý Tiên Huệ:

- Chờ ngươi có mang bảo bối nhi, ta sẽ cùng nàng thành thân động phòng!
- Bại họa a!

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng giãy dụa:

- Loại chuyện này, sao có thể nào nói được chuẩn xác?
- Không sợ, thương pháp của ta cực chuẩn!

Tần Tiêu không khỏi phân trần nghiêng người đè lên trên người Lý Tiên Huệ, sa mỏng hung y cũng cởi xuống để qua một bên, đưa tay tới thăm dò.

Ôn nhu mềm mại, vừa vặn bàn tay nắm chặt. Một trái nho tinh tế, run rẩy khẽ động trong lòng bàn tay của hắn.

Lý Tiên Huệ khẽ a một tiếng, đưa tay che gương mặt của Tần Tiêu lay động trái phải:

- Ăn nói linh tinh, bại hoại! Bại hoại!

407. Chương 409: Gia Nghiệp Thịnh Vượng (3)

Chương 409: Gia nghiệp thịnh vượng (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm,:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Lão bà, sinh nhi tử cho ta đi nha?
- Nữ nhi thì thế nào?
- Điều muốn cả! Sinh một đôi!

Tần Tiêu thầm nghĩ trong lòng: Tiên nhi là vợ cả, là Tiên nhi hiểu ta rõ nhất. Nhất định phải sinh hài tử trước đã... Nhập gia tùy tục đi, hiện tại đó là Đường triều, vương triều phong kiến, mẫu vì tử quý. Nếu không thể để Tiên nhi sinh hạ nhi tử trước, nói không chừng ngày sau thế thiếp tranh thủ tình cảm, khiến ta phiền toái. Chỉ cần Tiên nhi sinh hài tử trước, địa vị của nàng sẽ không thể lay động. Hậu cung này đã có thể ổn định rồi.

- Bại hoại! Còn nói như vậy. Ta chính là một con heo mẹ sao?
- Ngươi nếu là heo mẹ, ta đây chính là một con heo đực. Đến đây đi, lão bà đại nhân!

Một đường từ Trường An đến Giang Nam, đi đường một hai tháng, hai người cũng không có ân ái qua. Lúc này một trận lửa dục thiêu đốt, lại so với lần đầu tiên ân ái ngày trước càng thêm mãnh liệt và điên cuồng hơn.

Sáng sớm ngày thứ hai, lặn qua lặn lại hơn nửa đêm, Tần Tiêu mới ôm lấy Lý Tiên Huệ ngủ được say sưa. Đã mơ hồ nghe được ngoài phòng tiếng hô gọi “hắc rống, hắc rống”. Tần Tiêu vừa giật mình đã tỉnh lại. Thanh âm này quá quen thuộc! Khẳng định là Hình Trường Phong và Vạn Lôi, dẫn Đặc Chủng Doanh đang huấn luyện!

Tần Tiêu hơi khê động, Lý Tiên Huệ cũng tỉnh lại. Một đêm triền miên, sau đó sắc mặt Lý Tiên Huệ đỏ bừng, càng thêm thanh xuân động nhân. Tần Tiêu nhìn không được hôn một cái ở trên mặt của nàng.

Cánh tay nhu nhược không có xương của Lý Tiên Huệ ôm vòng trên cổ của Tần Tiêu, nghiêng người áp lên trên người hắn, cười hì hì nói:

- Làm khóa sớm!

Tần Tiêu cười hắc hắc:

- Đồng ý! Nhất định phải sinh hảo nhi tử! Nữ nhi cũng được!

Đã tựa như thanh thần vũ lộ, càng có vẻ ngọt ngào cùng tốt đẹp. Hai người diên loạn đảo phượng, lên đỉnh Vu sơn, ý nghĩ yêu thương nồng đậm không tách ra được. Trên người Lý Tiên Huệ càng đổ một trận mồ hôi mùi hương thơm, cười ở trên người Tần Tiêu, diên cuồng vũ động. Thân thể mềm mại như ngọc, mặt phấn như ráng mây, tươi đẹp tựa tiên nhân.

Sau một phen ân ái, hai người rửa mặt, thay y phục chỉnh tề, đi đến trong chính đường. Đập vào mắt đã thấy nam nhân một thân khoác áo dài, đầu đội mũ cánh chuồn, đang ngồi thẳng ở đó uống trà. Dịch Quang Viễn trước hết chào đón:

- Hầu gia. Giang Châu Thứ Sử Hà Khai Hà đại nhân chờ ngài đã lâu ạ.

Tần Tiêu trong lòng cười: không có ý tứ a, Hà lão gia tử. Ta vội vàng “tạo người”, đã khiến người phải chờ lâu rồi.

Hà Khai thấy Tần Tiêu đi ra, vội vàng cười không ngừng đi đến nghênh đón:

- Giang Châu Thứ Sử Hà Khai bái kiến Đại Tướng Quân, Sở Tiên Hầu!

Nói xong đã muốn quỳ xuống bái lạy.

Tần Tiêu đưa hắn một cái nâng lên:

- Hà đại nhân mau miễn lễ. Giữa người và ta cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, đại lễ như vậy sẽ không cần thiết đi.

Hà Khai cười dài nói rằng:

- Giang Nam đồng liêu nghe nói Hầu gia ở kinh thành hành động vĩ đại, đang có ý phái đại biểu đến kinh thành bái phỏng trước. Hiện tại Hầu gia áo gấm về nhà, chúng ta cùng các đồng liêu này đều rất là vui mừng nha!

Tần Tiêu cười ha hả, thầm nghĩ trong lòng: áo gấm về nhà? Mặt ngoài xem ra như vậy thôi.

Ta Giang Nam thổ hoàng đế này, từ sau khi Võ Tắc Thiên hạ đài, cũng dần dần mất đi ý nghĩa chân thực. Bất quá, dù cho không thể dùng nhược điểm đến áp chế, ta đối với những người này cũng xem như là có ân cứu mạng. Cho dù không đối với ta cúi đầu nghe theo, mang ơn cũng là tất nhiên. Hơn nữa, Lý Hiễn sau khi đăng cơ đại xá thiên hạ, duy chỉ không tha cho băng đảng Dương Châu Từ Kính Nghiệp. Do đó, tuy rằng ta không thể hiệu lệnh Giang Nam như thời đại Võ Tắc Thiên. Chí ít cũng có thể ở Giang Nam này chiếm chút mặt mũi, nắm giữ ba phần đất đai tứ phương.

Tần Tiêu mời Hà Khai ngồi xuống, ha hả cười nói:

- Hà đại nhân, lần này ta trở lại, nhưng là mang đến cho Giang Châu phủ không ít phiền phức.

- Di, đó lại là phúc của Giang Châu ta!

Hà Khai vẻ mặt xán lạn không gì sánh được, mỉm cười nói:

- Lấy công tích và uy vọng của Hầu gia, đó là mời cũng đều không đến được. Hoàng đế có chỉ, tất cả chi phí tiêu dùng của Hầu gia tại Giang Châu do tì phủ chi. Hầu gia, ty chức bèn đến, chính là muốn hương Hầu gia thương thảo danh sách, để tiện trở lại thống nhất an bài.

Tần Tiêu đối với Lý Tiên Huệ thì thầm một trận, để nàng đến lấy một vài thứ, sau đó nói với Hà Khai rằng:

- Đầu tiên sao, bằng hiệu Lăng Vân Cư này đổi lại cho ta.

- Cái này không nhọc Hầu gia phân phó.

Hà Khai đứng dậy, vỗ tay một cái, bên ngoài mấy tôi tớ đã mang đến một tấm biển lớn, bên trên che phủ một tầng lụa hồng.

Tần Tiêu đi tới trước tấm biển, mở lên khăn hồng, đập vào mắt nhìn thấy mấy chữ vàng lớn “Sở Tiên Hầu Phủ”.

Hà Khai nói rằng:

- Hai ngày trước, ty chức đã từng đến qua. Lúc đó Hầu gia còn chưa có trở về nhà. Vì vậy đã mời Thượng Quan cô nương tự tay viết xuống mấy chữ lớn này. A, chữ trên tấm bia đá giữa hồ cũng là xuất từ thủ bút của Thượng Quan cô nương.

Tần Tiêu mỉm cười gật đầu: xem tại

- Được, không tệ. Ta rất hài lòng. Hiện tại liền thay cho ta đi thôi.

Lăng Vân Cư này vẫn là danh tự lúc trước Tiểu Nguyệt đã lấy. Nói như thế nào cũng nên thay đổi đi.

Lý Tiên Huệ mang theo Tử Địch và Địch Quang Viễn, mang tới hai rương vàng, đặt ở trong đường. Tần Tiêu nói với Hà Khai rằng:

- Hà đại nhân, đây là lúc chuẩn bị rời đi, hoàng đế ban ột nghìn lượng hoàng kim. Người cầm lấy, thay ta làm một việc. Lần này cùng ta đến đây, còn có ba mươi gã Vạn Kỳ Kỳ Úy, hoàng đế thân suất, chính bát phẩm tướng quân. Bọn họ theo ta đến Giang Nam, theo lý nên sắp xếp gia thất. Việc này người an bài một chút, người nhà phòng thiếp thất của ba mươi người, một người cũng không thể thiếu.

- Cái này...

Hà Khai vội vàng nói:

- Đã là người của quý phủ Hầu gia, lại là mệnh quan triều đình, làm sao dám lấy vàng của Hầu gia? Việc này cứ giao cho ty chức là được!

Tần Tiêu cười một cái:

- Ngày thường chỉ tiêu, các người phụ trách đi. Cưới vợ nạp thiếp sẽ không cần, miễn cho sẽ có người ở trong triều đàm tiếu về ta. Hà đại nhân không cần khách khí, nhận lấy đi sao. Ta còn có rất nhiều sự tình muốn thỉnh Hà đại nhân hỗ trợ đấy.

- Hầu gia nhất nhất phân phó là được.

- Ừm người nhớ kỹ.

Tần Tiêu nuốt nuốt yết hầu nói rằng:

- Đi giúp ta thỉnh một đám công tượng nghệ nhân đến. Phía sau núi của phủ ta, có một mảnh đất trống thật lớn. ta muốn xây dựng một ít phòng ở, làm thành việc tử độ lập. Khoảng chừng phải xây bốn năm mươi gian phòng ngủ, còn có một số phương tiện dùng huấn luyện. Đến lúc đó, ta sẽ giấy ra giấy cho.

Hà Khai xúc động đồng ý:

- Chuyện này tuyệt đối không là vấn đề. Cả Sở Tiên Hồ phương viên trăm dặm, hiện tại đều là tài sản riêng của Hầu gia. Bách hộ thực ấp chính là ngư dân và trà dân phụ cận nơi này. Mỗi tháng sẽ đến giao nộp tiến cống và thực hiện lao dịch. Sáu mươi khoảnh ruộng đất cũng làm tốt.

408. Chương 410: Công Chủ Muốn Gây Dựng Sự Nghiệp.

Chương 410: Công chủ muốn gây dựng sự nghiệp.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tâ,:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mỗi mảnh ruộng màu mỡ phụ cận Giang Châu đều đã lựa chọn xong đưa cho Hầu gia, đã có tá điền đang cày cấy vụ xuân. Năm nay rơi xuống trận tuyết, khẳng định là mùa màng bội thu. Đến lúc đó Hầu gia phải người qua tới tiếp quản lương thực là xong. Hoặc đem bán đổi lấy tiền cũng được.

Dứt lời xuất ra một phần sổ sách đưa cho Tần Tiêu:

- Đây là Đây là và thực ấp hộ sách, Hầu gia thu lấy hộ.

- Ủm, đa tạ Hà đại nhân. Việc này, làm được rất người ta hài lòng.

Trong lòng Tần Tiêu cười một trận lớn: tài chủ, ta thực sự là thổ tài chủ a!

- Hầu gia còn có điều gì phân phó nữa không?

- A...không có chuyện gì lớn.

Tần Tiêu suy nghĩ một chút:

- Một ít chi phí chi tiêu hằng ngày tìm quản gia của ta tiên sinh đi sao, hẳn so với ta càng rõ ràng hơn.

Hà Khai cười thần bí cười thần bí:

- Kỳ thực, chính là chi bao nhiêu, báo tiêu bấy nhiêu cũng có thể. Nếu là trên tay Hầu gia không có tiền mặt, ta ở đây đã mang tới trước năm nghìn quan.

Dứt lời còn sai người đem mấy cái rương đến, có chút xấu hổ cười nói:

- Tự nhiên cùng Hầu gia chân kim bạch ngân, thật đúng không cách nào so sánh. Bất quá, coi như là tiền tiêu vật đến để dùng được rồi. Nếu có vượt qua, tùy thời phái người đến Giang Châu báo sổ sách. Giang Châu tuy rằng không phải địa phương đại phú, nhưng tùy thời đề ra mấy vạn quan lấy đi là tuyệt đối không có vấn đề. Hơn nữa mỗi tháng Hộ Bộ cũng có hướng ngân đưa tới Giang Châu, phủ khổ vẫn rất là tràn đầy.

Tần Tiêu cười nói:

- Hà đại nhân làm việc, thực sự là thành thực lão luyện, thâm tàng bất lộ, chuyện này đều tính toán được tinh chuẩn. Được rồi, ta trước hết nhận lấy năm nghìn quan này. Đến lúc đó nếu có vượt qua, chi bao nhiêu, báo tiêu bấy nhiêu.

- Được rồi! Hầu gia còn có việc phân phó nữa sao?

- Không, không sai biệt lắm chỉ những thứ này thôi.

Hà Khai chấp tay vái chào:

- Đã như vậy, ty chức cũng không dám quấy rối, đi trước làm việc cho Hầu gia.

Hà Khai đang chuẩn bị cáo từ, ở bên cạnh Lý Tiên Huệ đã ôn hòa nhỏ giọng nói rằng:

- Hà đại nhân khổ cực ở xa tới, lại vì hầu phủ làm nhiều chuyện như vậy, theo lý nên giữ lại dùng bữa tiệc, để quý phủ chúng ta tận một chút tạ ơn mới đi chứ?

Hà Khai sắc mặt một trận, vội vã nói rằng:

- Không nhọc phu nhân phí tâm, Hà Khai vẫn là cáo từ tốt hơn. Sự tình của quý phủ hầu gia cũng không thể làm lỡ, cần lập tức lên ngựa bắt tay vào làm tiếp.

Tần Tiêu cười cười:

- Đã như vậy, thế được rồi, ta cũng sẽ không miễn cưỡng lưu giữ Hà đại nhân nữa. Một ít việc vặt, đành làm phiền nhiều Hà đại nhân vậy.

- Hầu gia quá khách khí, ty chức xin cáo lui.

Hà Khai dẫn một đám tùy tớ và nha dịch rời đi.

Lý Tiên Huệ đem Tần Tiêu nhẹ nhàng kéo đến một bên, chỉ vào mấy cái ruộng đồng tiền kia:

- Lão công, cái này có thể xem như hồi lộ sao?
- Sao có thể nào?

Tần Tiêu cười nói:

- Đây chính là ý tứ của hoàng đế, được triều đình đồng ý.

Trong lòng cười nói: không phải là công khoản ăn uống tiêu dùng một ít sao, so với trong kho phòng tiền tài mốc meo. Đám người ăn hồi lộ trái pháp luật Võ Tam Tư kia, ta thực sự coi như thành thật cần mẫn hơn chút. Tốt xấu gì cũng là người lập được đại công. Ở niên đại này nhận được một chút đãi ngộ đặc thù, xem như là chuyện quá bình thường rồi.

- Ta cũng chỉ là tùy tiện hỏi một chút, không xảy ra chuyện gì thì tốt nhất.

Lý Tiên Huệ tiếp tục nói rằng:

- Bất quá, hiện tại đúng là chỉ tiêu hàng ngày rất lớn. Đạo lý miệng ăn núi lở lão công khẳng định là hiểu được a?

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Vậy người muốn làm sao bây giờ?
- Kiếm tiền nha! Chỉ tiêu sai, không kiếm sao được!

Lý Tiên Huệ nói rằng:

- Người cũng không nhìn, một trận kia tại Trường An, người xài bao nhiêu tiền, thực sự là giống như nước chảy, Tử Dịch thường xuyên tìm ta để than phiền. Bất quá sao, công sự của người ta cũng không dám hỏi đến. Chỉ là đang suy nghĩ, dù sao cũng phải có phương pháp làm ra nước chảy. Dựa vào sáu mươi khoảnh vĩnh nghiệp điền và bách hộ thực ấp kia, nhiều lắm cũng chính là không lo ăn mặc. Thế nhưng, chúng ta cũng phải nên vì đám nhi nữ tử tôn mà suy nghĩ nha. Không có chút gia nghiệp sao được?
- A? Ha hã! Tiên nhi người thực sự là lão bà tốt.

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Được rồi, người nói xem, có chủ ý gì?
- Ta muốn kinh doanh!

Lý Tiên Huệ vui vẻ nói ra.

- Kinh doanh?

Tần Tiêu cười:

- Thật là biện pháp hay. Giang Nam vùng Trường Giang có thể nói là nơi giàu có và đông đúc. Cửa hàng phát triển mạnh. Tuy rằng triều đình coi trọng nhất là nông điền. Nhưng đối với thương nghiệp cũng vẫn không phản đối. Hơn nữa nha, Tiên nhi, hiện tại ta có thân phận Hầu gia này đúng là cực kỳ hữu dụng. Chức vị này cũng không cần nộp thuế đấy, người biết không? Người nên nghĩ cho rõ ràng, thương thuế là rất nặng. Triều đình muốn càng nhiều nhân khí thương cùng nông.
- Ta biết mà! Do đó, ta mới muốn từ cùng thương lượng!

Lý Tiên Huệ có chút hưng phấn nói rằng:

- Lão công, người nói đúng chỗ yếu. Suy nghĩ một chút, làm sinh ý gì để kiếm tiền nhất đây?

Tần Tiêu cẩn thận suy nghĩ một trận, đột nhiên linh quang vừa hiện, vội vàng nói:

- Nhanh đi gọi Mặc Y tìm đến! Nàng có biện pháp.

Lý Tiên Huệ ngạc nhiên nói:

- Mặc Y? Nàng có thể có biện pháp nào?

Đưa tay phất phất tay đối với nha hoàn ở bên cạnh, để nàng đi gọi người đến.

- Bàn chải đánh răng, chính là bàn chải đánh răng mà chúng ta mỗi ngày đều đang dùng biết chứ?

Tần Tiêu vui vẻ nói rằng:

- Nam bắc đi kinh doanh sao, quá mệt người, quá dễ gây chú ý. Tuy rằng lợi nhuận cao, thế nhưng qua lại phiền phức cũng có phiêu lưu. Mở tửu điểm hiệu cầm đồ, cạnh tranh quá lớn, khó có được làm ra đặc sắc. Chúng ta mở xưởng làm bàn chải đánh răng nha? Thứ này hiện tại cũng không người đến chế tạo, hơn nữa chỉ cần hơi mở rộng, khẳng định sẽ có người dùng. Người cũng là biết được, thứ này so với dùng cành cây hòe kia cạo răng hữu dụng hơn nhiều sao?

- Đúng nha, thực sự là ý kiến hay!

Lý Tiên Huệ hưng phấn không ngớt:

- Đây khẳng định có thể kiếm tiền! Lần này tốt rồi, ta cũng có chuyện để làm!

Sau một lát, Mặc Y đang ở hậu viện luyện kiếm được gọi qua đây. Lý Tiên Huệ đề xuất với nàng việc mở xưởng chế tạo bàn chải đánh răng, Mặc Y lập tức gật đầu đáp ứng:

- Ta đã sớm có dự định này. Mỗi ngày ngồi ở trong nhà ăn không ngồi rồi, có thể giúp được Hài gia làm chút chuyện vẫn là thực tế hơn chút.

Tần Tiêu cười nói:

- Tiên nhi, Mặc Y sẽ làm. Cụ thể muốn tiến hành ra sao, các người thương lượng biện pháp đi thôi. Ừm, một xưởng trưởng, một phó xưởng trưởng. Tử Dịch, người coi như làm quản lý đi, ha hả!

Tử Dịch kinh ngạc đem miệng mở ra thành hình tròn:

- Quản lý, là quan lớn cỡ nào vậy?

- Cực kỳ lớn.

Tần Tiêu cười nói:

- Đến lúc đó có công nhân, tất cả đều là thủ hạ của người, mặc người sai phớ.

409. Chương 411: Công Chủ Muốn Gây Dựng Sự Nghiệp. (2)

Chương 411: Công chủ muốn gây dựng sự nghiệp. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Mọi người đồng thanh cười. Thượng Quan Uyển Nhi cũng đi ra, cười hì hì nói:

- Còn ta thì sao đây?

- Người...

Tần Tiêu suy tư một trận:

- Vậy người xem như là người phát ngôn đại diện đi, thật tốt. Người đánh răng bộ dáng đặc biệt xinh đẹp, vẽ ra bức tranh, dán ở bên ngoài làm áp phích quảng cáo, nhất định ai nhìn thấy cũng đều thích. Lấy danh vọng và ảnh hưởng của người, tùy tiện tuyên truyền một chút, người khác không nói, những tài tử danh sĩ

cùng văn nhân, tao khác kia là khẳng định muốn mua một ít. Nếu bọn họ mua một món, vậy sẽ có hiệu ứng, có thể trở thành trào lưu cùng thời thượng phải không?

Thời đại Võ Tắc Thiên, Thượng Quan Uyển Nhi tuổi còn trẻ lại là người đánh giá thi văn thiên hạ. Ở trong đám tài tử thi nhân danh vọng đúng là cực cao.

- A, cảm tình đem ta làm chiêu bài bày ra rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi cười hì hì nói rằng:

- Cũng được, đơn giản là nhàn rồi đến vô sự, chi bằng cùng đám tỷ muội làm chút sự tình có ý nghĩa. Ban ngày bận chính sự, buổi tối chơi mát chược. Những ngày nay coi như là phong phú, cũng tốt hơn cả ngày thi từ ca phú, ăn chơi nhảy múa vô vị, nhàm chán.

Tứ nữ hưng phấn mà tụ tập lại cùng nhau, líu ríu thương lượng sự tình mở xưởng làm bàn chải đánh răng.

Tần Tiêu nghiêm mặt ngồi ở chỗ kia, nhìn các nàng cao hứng bừng bừng thảo luận, trong lòng thầm nghĩ: không nghĩ tới, đường đường là công chúa, cũng muốn gây dựng sự nghiệp, làm việc tại nhà. Nếu ta ở trên triều đường không làm được việc, cũng tìm chút sự tình thú vị để làm. Chung quy không đến mức như những kẻ phần thanh kia, cả ngày phiền muộn thở dài, trong lòng sốt ruột như thiêu đốt, tự dằn vặt bản thân. Chờ qua công việc bận rộn lần này, sau đó kiến tạo quân doanh xong, sẽ bắt đầu một vòng huấn luyện mới cho Đặc Chung Doanh. Hai ba tháng trước, đặc huấn kia cùng huấn luyện kỹ xảo sau đó mặc dù có một ít hiệu quả, nhưng còn cách mục tiêu mà Tần Tiêu dự đoán vẫn chênh lệch thật lớn. Quách Tử Nghi cũng muốn cẩn thận dạy dỗ một phen thật tốt. Hiện tại tuy rằng hắn văn thao vũ lược đều đã không kém, thế nhưng nếu như tiếp thu thêm một ít tư tưởng và tri thức quân sự thế kỷ 21 cùng với kỹ năng đặc chủng, khẳng định sẽ càng thêm lợi hại! Tương lai đảm đương chủ soái một phương tuyệt đối không phải nói suông.

Nghĩ không ra, trong lúc nhàn rồi, ta cũng sẽ bận rộn như vậy. Còn phải chuẩn bị cưới Thượng Quan Uyển Nhi nữa! Nếu là bình thường, vậy cũng sẽ phải phân phòng riêng để ở! Không thể so với chủ thất thua kém bao nhiêu được. Nguyên bản Lăng Vân cư đã có đủ lớn, nhưng là muốn ở bên cạnh phòng chính tìm gian phòng tốt chút để ở, hảo hảo trang bị một phen, không thể để nàng chịu ủy khuất được.

Trong triều đình sẽ phát sinh một ít chuyện gì đây? Ta ở chỗ này nghỉ ngơi dưỡng sức, lúc nào mới có cơ hội hàng lâm? Bỏ đi, trước không nghĩ xa như vậy, cơ hội cũng chỉ chiếu cố người có chuẩn bị. Mấy ngày này, ta cứ hảo hảo chuẩn bị đi thôi!

Nghĩ đến đang nhập thần, bốn nữ tử hỉ hả bỏ chạy đi ra ngoài, Tần Tiêu hỏi:

- Uy, các người nhất tề chạy ra đây làm cái gì?

- Thu lông lợn!

Bốn nữ tử đồng thanh đáp một câu, vui vẻ bỏ chạy ra ngoài.

Tần Tiêu ngồi ở trên ghế dựa, buồn cười một trận, đuổi lưng một cái:

- Được rồi, ta cũng nên làm chính sự thôi!

Địch Quang Viễn sai người tím đến cho Tần Tiêu sớm một chút, tùy tiện ăn xong một ít, rồi đi ra hậu viện của Hâu phủ. Trên bãi cỏ rộng rãi trống trải kia, Hình Trường Phong đang dẫn người tiến hành huấn luyện mã đao đâm chém. Hò hét trận trập trập sát khí trùng thiên, mồ hôi rơi như mưa, móng ngựa phi lên cao.

Quách Tử Nghi cũng cực kỳ tự giác theo sát mấy người Hình Trường Phong cùng nhau huấn luyện, trong tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích bằng hàn thiết, cực kỳ uy vũ chém tới một người cỏ, giống như mãnh hổ hạ sơn.

Vạn Lôi thấy Tần Tiêu đến, liền đi tới ôm quyền thi lễ:

- Tướng quân đến sớm vậy!

Ở trong quân đội, đám người Vạn Lôi vẫn quen thói gọi Tần Tiêu là “tướng quân”.

- Huynh đệ khổ cực rồi.

Tần Tiêu gật đầu, sau đó nói với hắn rằng:

- Quách Tử Nghi này thế nào?
- Không tệ, thật đúng là nhân tài.

Vạn Lôi nói rằng:

- Không hề có tác phong của quý công tử chút nào. Ngày hôm qua chúng ta khi xây dựng hành doanh, hắn đã cùng sĩ tốt bình thường như nhau. cùng bận rộn một chỗ, nói là muốn học tập và nắm giữ mỗi một hạng kỹ năng nhỏ nhất trong quân đội. Chịu học hỏi, lại thông minh, hơn nữa có thể chịu khổ. Thuật cưỡi ngựa của hắn là tốt nhất trong toàn bộ chúng ta. Mới vừa rồi ta cho hắn một cây tam liên thiết tí nỡ, đã vui mừng không thôi.

- Ha ha! Tốt.

Tần Tiêu cười cười:

- Trước để hắn theo các người làm quen một chút bầu không khí trong quân đội đi đã. Nhớ kỹ, đem hắn coi như sĩ tốt bình thường để đối đãi. Nhiệm vụ không hoàn thành, hoặc là làm sai. Nên đánh thì đánh, cần mắng cứ mắng, nghìn vạn lần đừng có làm ra dáng ngộ đặc thù gì. Hơn nữa, tốt nhất là càng thêm nghiêm ngặt một chút. truyện copy từ

Vạn Lôi liền ôm quyền:

- Mặt tướng biết rõ.
- Ừm, tốt lắm!

Tần Tiêu nói rằng:

- Trong khoảng thời gian này, vẫn giống như trước đây tiến hành một ít huấn luyện thường quy đi đã. Chờ quân doanh xây dựng, sắp xếp xong toàn bộ, lập tức bắt đầu đặc huấn. Đến lúc đó ta tự mình chủ trì.
- Dạ, tướng quân.

Tần Tiêu lại đứng ở nơi đó nhìn một trận, Quách Tử Nghi đã là người nổi bật nhất bọn họ, một thân khôi ngô cường tráng, quả thực chính là hăng hái tận trời.

Quách Tử Nghi đã nhìn thấy Tần Tiêu đi qua từ xa, vội vã chạy nước rút xong, sau một lát, liền thúc ngựa chạy đến trước mặt Tần Tiêu, xoay người xuống ngựa bái chào:

- Tần Tiêu!

Tần Tiêu đỡ hắn lên, cười ha ha nói rằng:

- Trong quân đội, cũng không có phân chia phụ huynh tử chất cùng sư đồ. Gọi ta là tướng quân. Ta vừa rồi đã nói với Vạn tướng quân, mấy ngày này người vẫn cùng Đặc Chung Doanh huấn luyện. Cùng ăn cùng ở cùng huấn luyện, không có bất cứ một chút đặc quyền nào. Người có chịu được loại khổ sở này không?

Quách Tử Nghi nghiêm nghị liền ôm quyền:

- Tướng quân yên tâm, Tử Nghi nhất định có thể chịu được. Hơn nữa, Tử Nghi đang muốn từ binh sĩ thấp nhất làm lên cao. Từ đóng quân, bày binh bố trận đến xếp thành hàng cầm cờ, đều phải học được trong lòng.
- Ừm, được lắm.

Tần Tiêu vỗ bả vai của hắn một cái.

Đặc Chung Doanh hiện đang tiến hành chỉ là chỉ là bình thường huấn luyện hàng ngày. Đến lúc đó đặc huấn ngay từ đầu đều là rất khổ. Người cần phải có chuẩn bị. Còn có, ban ngày người cùng bọn họ huấn luyện. Buổi tối lại tới tìm ta, ta cùng với người học binh pháp thao lược.

Quách Tử Nghi vui mừng nói:

- Dạ, tướng quân! Tử Nghi đi huấn luyện!

- Đi thôi:

Vạn Lôi tấm tắc khen:

- Thực sự là hài tử tốt. Một bầu nhiệt huyết phẩm hạnh thượng giai. Giống như vậy nhân tài văn võ giống nhà hần vậy, thực sự là hiếm thấy nha!

- Đúng vậy.

Tần Tiêu gật đầu nói rằng:

Hần tại một chút phương diện, so với ta còn muốn mạnh mẽ hơn. Thành tựu trong tương lai, nhất định không có người thường có khả năng bằng được.

410. Chương 412: Công Chủ Muốn Gây Dựng Sự Nghiệp. (3)

Chương 412: Công chủ muốn gây dựng sự nghiệp. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: đọc truyện mới nhất tại .

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Lần này bị biếm ra khỏi Trường An, thu được Quách Tử Nghi coi như là nhân họa đắc phúc di!

Cơm tối qua đi, Quách Tử Nghi đi tới đường tìm được, Tần Tiêu đưa hần dẫn đến trong một phan như phòng. Tất cả ở đó đều là một ít thư tịch Tần Tiêu mang đến tùy thân, Chư Tử bách gia, quân sự điển tịch, không một thứ gì không có. Hơn nữa Tần Tiêu sai người đến mua, Thượng Quan Uyển Nhi thu thập xong, Trần đầy một trận tâm sự.

Tần Tiêu chỉ vào những bức thư này, nói với Quách Tử Nghi rằng:

- Tử Nghi, người xem thư tốc độ nhanh cỡ nào? Nhiều sách như vậy, người đọc xong trong bao lâu?

Quách Tử Nghi hơi động lú lười nói:

- Vốn tưởng rằng, sách ta đã đọc đủ nhiều, không nghĩ tới đây càng nhiều hơn. Tử Nghi đọc sách không phải rất nhanh, nhiều sách như vậy, sợ là cả đời cũng đọc không xong.

Tần Tiêu tiện tay lấy ra một quyển Tôn Tử binh pháp. Hai người sư đồ ở bên cạnh bàn ngồi xuống. ngồi xuống ở bên cạnh bàn.

- Bản nhân người khẳng định là đã xem qua? Lời tựa này là Tào Mạnh Đức làm, ở trong chú giải cũng là hần phê chú. Tổng cộng mười ba thiên.

- Dạ đã xem qua.

Quách Tử Nghi gật đầu.

- Kỳ thực đây, mỗi một thời khắc khác nhau, phương thức chiến tranh cũng không giống nhau.

Tần Tiêu suy nghĩ một chút, lại nói với Quách Tử Nghi rằng:

- Thời kỳ Viễn Cổ, tài lực quốc gia và phát triển kinh tế là không thể so sánh với hiện tại. Khi đó chiến tranh quy mô muốn nhỏ hơn rất nhiều. Không giống với hiện tại động một cái là vạn người. Thế nhưng hiện tại loại tình huống này, so với mấy trăm, hơn một nghìn năm sau cũng là không thể so sánh. Hiện tại chúng ta dùng vẫn là vũ khí lạnh, nói không chừng đến đời sau, hỏa khí, máy móc và tác chiến lập thể, tất cả đều sẽ xuất hiện.

Quách Tử Nghi nghe đến cảm giác mới mẻ, nghi hoặc, không giải thích được nói rằng:

- Vũ khí lạnh và hỏa khí? Còn có tác chiến lập thể, là có ý gì?

Tần Tiêu hơi cười cười:

- Vũ khí lạnh chính là giống như hiện tại dùng ta dùng đao qua kiếm kích. Hỏa khí sao... Hỏa dược, hiện tại đã có một số người dùng để khai sơn phá thạch, khai thác khoáng vật kia, người biết chứ? Chính là lấy loại đồ vật này làm cơ sở để phát triển. Về phần tác chiến lập thể đó chính là hải, lục, không ba phương vị cùng một lúc. Những thứ này không giải thích được cũng không sao cả. Ta chỉ là ví dụ. Ý tứ chính là mặc kệ là loại binh pháp gì đều phải học được sống, không thể đọc sách chết (ý là học phải đi đôi với hành). Tùy cơ ứng biến, dẫn binh đánh trận mới có thể có phần thắng. Hơn nữa, chiến tranh là chính trị kéo dài. Tình huống trên triều đường có quan hệ trực tiếp đến thắng bại của chiến tranh. Ví dụ, Dương Quảng loại quân vương bạo ngược tàn nhẫn này, cho dù trên tay hắn có thiên hạ tinh nhuệ dũng mãnh binh, cũng không giữ được giang sơn. Chính là đạo lý này. Một quân vương và triều đình yếu nhược, có nắm giữ quân đội cường đại đi nữa, cũng là không duy trì tiếp được. Đạo lý tương tự, quân đội dù có cường đại, nếu như không có quân vương thánh minh và triều đường trong sạch chi trì, cũng là duy trì không nổi. Do đó, căn bản của quân đội là ở triều đình. Người hiểu được ý tứ của ta chứ?

- Hiểu được.

Quách Tử Nghi gật đầu:

- Sư phụ là nói không chỉ có làm một tướng quân bách chiến bách thắng. Trong triều đình cũng phải đứng vững gót chân.

- Ừm, nói đúng rồi đấy.

Tần Tiêu khen ngợi gật đầu:

- Chiến tranh rất kỳ quái, nó bản tính quy nạp, không ngoài ba điểm: thứ nhất là bạo cường cường, chính là chiến tranh mang tính mù quáng, đây là quyết định mang tính nhân bản. Ví dụ một đám người trời sinh đã man thị huyết, đối với một nhóm người khác tiến hành tàn sát vô duyên vô cớ, lại chính là tính ngẫu nhiên. Ví dụ như tướng lĩnh thống quân nhất thời xúc động, giận giữ mà phát động binh loạn, cùng các bộ lạc thời kì Viên Cổ đột nhiên xung đột lẫn nhau đều là loại này. Còn nữa, chính là theo như lời vừa nãy, là kết quả chính trị lý trí. Tỷ như năm xưa Đại Đường tiêu diệt Cao Ly và Bách Tế, thống nhất bán đảo Triều Tiên, lập quốc, đây là hành động có mục đích quân sự. Làm tướng lĩnh thống quân cần phải hiểu được bản chất của chiến tranh trước, mới có thể khống chế chiến tranh một cách hữu hiệu.

- Không chế chiến tranh?

Quách Tử Nghi không hiểu chút nào.

- Đúng vậy, khống chế chiến tranh.

Tần Tiêu suy nghĩ trong lòng, đây chính là thứ được dạy trong lớp học quân sự thế kỷ 21, ta sẽ dạy cho người sớm trước một nghìn năm. Vì vậy nhếch miệng cười cười, nghĩ một vài ví dụ để Quách Tử Nghi dễ lý giải mà nói:

- Chỉ bất quá, chúng ta dùng phương thức cũng là chiến tranh. Tư Mã pháp có viết, lấy giết để ngừng giết, giết để hướng tới ổn định. Trong Tôn Tử binh pháp cũng có nhắc tới đi? Chiến tranh không phải mục đích, mà là thủ đoạn. Thông qua một hồi chiến tranh đối lấy hòa bình, đến trừ khử chiến tranh càng to lớn hơn, đây mới là mục đích.

- Cái đó...

Quách Tử Nghi nhíu chặt lông mày lại:

- Vì sao Đại Đường ta, bao gồm cả Đại Chu lúc trước, cùng Đột Quyết đánh nhiều năm như vậy, vẫn còn đánh tiếp? Thánh Hậu cùng bệ hạ hiện nay vì sao không cần một hồi chiến tranh để trấn cho sau này chiến tranh tiếp đây?

- Đó là bởi vì bọn họ làm không được.

Tần Tiêu không e dè nói rằng:

- Đại Đường đến Thánh Hậu, Thánh Thượng, một lần gặp hoang phế. Vương triều Đại Chu bao gồm cả Đại Đường hiện tại là thịnh mà không mạnh. Thánh hậu và bệ hạ tuy rằng kinh doanh có phương pháp. Số lượng quân đội, trang bị và tổ chức cũng đủ để khiến toàn bộ địch quốc khiếp sợ. Nhưng sự thực là chúng ta vẫn bị vây trong giai đoạn bảo thủ phòng thủ. Hơn nữa vừa rồi ta đã nói qua, chiến tranh là phụ thuộc chính trị. Thời kỳ Thánh hậu cầm quyền, tuy rằng thống trị vững chắc, thế nhưng bởi vì nguyên nhân mọi người đều biết, trên dưới cũng không phải rất đồng lòng. Hiện tại đã càng không cần phải nói, điều này người cũng hiểu được. Đến phía trước vài chục năm, trên tay Thái Tông, không phải dùng Lý Tích và Lý Tĩnh nhất cử diệt Đột Quyết sao? Lúc đó Trình Quán thịnh thế, trên dưới một lòng, bách tính phục vụ quên mình, đại quân hành động cũng dễ thành công một ít. Do đó, người cầm binh, đầu tiên phải nhìn triều đường trong sạch, đặt chân trong triều đình, không nên khinh suất. Can đảm anh hùng cố nhiên đáng kinh, thế nhưng nếu như đều phải lấy hi sinh làm đại giới, vậy thì cái được không bù đắp đủ cái mất.

- A, ta hiểu rồi.

Quách Tử Nghi một chút đã hiểu:

- Ý của sư phụ là, lấy tình huống hiện tại mà xem, Đại Đường ta đang bị vây trong phòng thủ bị động tiêu cực trước các nước Đột Quyết, Thổ Phiên, căn nguyên là ở trong triều đình? Nếu muốn triệt để giải quyết vấn đề, chỉ có bắt tay từ triều đình trước, giải quyết lo lắng ở phía sau?

- Không sai, rất thông minh.

Tần Tiêu khen ngợi nói rằng:

- Về phần dùng kế ra sao, bày binh bố trận thế nào, điểm binh, phát tướng kiểu gì, toàn bộ trong điển tịch đều có ghi chép nói rõ. Những thứ này chúng ta xem thêm để lý giải quán thông, là được. Quan trọng nhất là đầu tiên phải nhận rõ tình thế chính trị.

411. Chương 413: Quách Tử Nghi Thụ Nghiệp.

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 413: Quách Tử Nghi Thụ Nghiệp.

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Đây cũng là “Tri kỷ” ắt không thể thiếu một cái. Về phần “tri bỉ”, cũng phải từ trong triều đình của quân địch quan sát, lại đến mỗi một chi tiết ki lâm trận đối địch, cũng không thể có sơ hở. Tam quốc chí người khẳng định là đã xem qua rồi chứ? Ở đó, sẽ không thiếu ghi chép kế phản gián, gián điệp, báo cáo láo, loại lợi dụng triều đình quân địch trận diễn hình này khiến cho đối phương triệt để bại trận. Ngay cả nhân vật như Chư Cát Lượng cũng nhiều lần trúng kế. Hoặc giả, biết rõ là kế, cũng muốn trúng kế. Do đó, quân đội yếu hại không phải ở chỗ tướng lĩnh có bao nhiêu cường hãn, sĩ tốt ngựa binh khí có bao nhiêu tinh nhuệ, mà là hậu trường chính trị của đối phương. Đã hiểu được chưa?

- Đã hiểu rõ.

Quách Tử Nghi liên tục gật đầu:

- Sư phụ nói những lời này, tất cả đều là không có trên sách vở.

Tần Tiêu cười cười:

- Ừm, hiểu được là tốt rồi. Kỳ thực những thứ này trong sách cũng có, chỉ là người không có bị vây trong hoàn cảnh cụ thể, còn thể hội không được ý tứ trong sách. Ta chỉ điểm một chút, người đã rộng mở trong

sáng. Theo ta đây, kỳ thực cũng không có gì có thể dạy cho người. Binh pháp thao lược, người từ trên sách vở học được không ít. Võ nghệ cung mã, người cũng không kém, tối đa chính là ở trong Đặc Chủng Doanh tập luyện. Học thêm một vài thứ thực dụng. Ta có thể dạy người cũng chính là những tư tưởng khác với thời đại hiện tại này, trọng điểm ngược lại không phải là làm thế nào bắn tên, hay chém giết ra sao.

Quách Tử Nghi có chút buồn bực lắc đầu:

- Thế nhưng, những thứ này hiện tại xem ra đều thật hư vô mờ mịt...

Tần Tiêu cười nói:

- Có thể là vậy đi, thế nhưng không tiếp thụ những tư tưởng này, tương lai khi chân chính tiếp xúc, làm sao có thể đủ ứng phó với hành động đây? Những thứ này là trên “chiến lược vĩ mô”, nhất định phải làm đến trong lòng thấu hiểu trước. Nhìn xa trông rộng, từ chỗ nhỏ nhất bắt tay vào làm mới có thể làm tướng quân tốt. Hoặc giả nói, nguyên soái tốt. Tướng quân và nguyên soái khác nhau là ở đứng trên độ cao khác nhau. Một vị tướng quân tốt, có thể ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi khiến địch nhân nghe tin đã sợ mất mật. Điều này đối với người mà nói, ta tin tưởng vấn đề không lớn. Ở trong quân tôi luyện vài ba năm, người có thể làm được. Nhưng một nguyên soái tốt, có thể mang đến thắng lợi cho cả tròng chiến tranh, có đủ năng lực xoay chuyển căn không. Muốn làm được điểm ấy, chỉ dựa vào thời gian là không đủ, còn phải cần tâm.

Quách Tử Nghi hưng phấn không ngớt:

- Sư phụ, người nói những lời này quá mới mẻ. Người làm sao biết được những điều này vậy? Tử Nghi nhận thức các tướng quân cũng không ít. Hướng bọn họ thỉnh giáo, đại khái là chỉ điểm ta một ít cung mã, tối đa cũng chính là dạy ta thời gian có một chút nên chú ý những thứ gì, có những bí quyết nào thôi.

Tần Tiêu cười ha hả nói:

- Kỳ thực tính đến đây. Sách, ta là khẳng định không có đọc nhiều hơn người. Thế nhưng ta có một thói quen lớn nhất, chính là lĩnh hội. Xem xong một quyển sách, ta có thể một chữ cũng không nhớ rõ. Thế nhưng ý nghĩa của nó ta lại nói được. Cũng chính là có thể lý giải được nội dung và tinh túy mà quyển sách đó muốn biểu đạt. Vừa rồi nói những lời này, người coi như là ta sau khi đọc sách tổng kết ra được đi.

Quách Tử Nghi gật đầu:

- A... Sư phụ, học sinh muốn nói một câu không lễ phép, hắc hắc!

- Nói đi!

Quách Tử Nghi cười cười nói:

- Chiếu theo như sư phụ nói vậy, người như Tiết Nột, Vương Tuấn, tối đa cũng chính là có thể làm tướng quân chứ không làm nguyên soái được? Nói như thế, chỉ có người như sư phụ mới xứng làm nguyên soái, thống lĩnh thiên hạ binh mã đúng không?

- Ha ha!

Tần Tiêu cười lớn:

- Người nghĩ thế nào thì coi như thế đi. Cũng không có gì không thể. Chỉ bất quá, sự thực thường thường cũng không như ý người nha. Những lời này quá mức cuồng vọng phiêu miểu, trước không nói. Vừa rồi nói đến chiến lược, chúng ta mà nói đến nói chi tiết hơn về thứ này. Chúng ta ngày hôm nay nói một chút, bàn về một vài lý niệm tác chiến truyền thống. Tỷ như nói trong tư tưởng truyền thống nói ” lấy mạnh thắng yếu“, ”lấy đông thắng lẻ“. Đây là lý niệm chiến tranh thực dụng nhất cũng là đơn sơ nhất. Ta đây liền lấy thủ hạ Đặc Chủng Doanh của ta để làm chứng minh.

Quách Tử Nghi vội vàng nói:

- Tử Nghi tuy rằng chỉ cùng các tướng sĩ Đặc Chủng Doanh huấn luyện một ngày, nhưng bọn hắn quá khiến ta giật mình! Nhìn tướng mạo xấu xí, nhưng thân thủ thực rất lợi hại! Hơn nữa chiêu chiêu thực dụng, chiêu chiêu trí mạng, không có một chút động tác võ thuật đẹp mắt. Trang bị sử dụng cũng là cực kỳ mới

mẻ. Sự phụ người xem, ngày hôm nay Hình tướng quân có đưa ta một bộ nhuễn giáp thiếp thân, đao chém không đứt, nước lửa không xâm phạm được, thực sự là quá thần kỳ.

Quách Tử Nghi hưng phấn đứng dậy, bung áo bông trên người, bên trong quả nhiên đang mặc một kiện nhuễn giáp.

Tần Tiêu cười nói:

- Những thứ này, kỳ thực đều chỉ là đồ vật bên ngoài. Ta bồi dưỡng ra Đặc Chủng Doanh chính là bởi vì chiến tranh không mang tính không xác định và ngẫu nhiên. Trên chiến trường, chuyện gì cũng đều có khả năng xảy ra. Chiến tranh, vốn có chính là một hồi hành vi ta lừa người gạt. Song phương chiến tranh, đều phải cố gắng làm được ý đồ ẩn dấu bản thân, hơn nữa phải biết rõ ý đồ của địch nhân. Bất luận một chi tiết nhỏ nào cũng đều có khả năng cải biến thắng bại của chiến tranh. Đặc Chủng Doanh, chính là vì loại chi tiết nhỏ này mà sinh.

- A, hiểu rồi.

Quách Tử Nghi bình tĩnh đại ngộ nói:

- Cũng giống như thời gian Huyền Vũ môn, Đặc Chủng Doanh bắt giữ Võ Ý Tông để phòng giữ Huyền Vũ môn. Bắc nha quân long vô thủ một hồi thiên lý?

- Đứng rồi, không tệ! Còn bao gồm cả đột kích Huyền Vũ môn, đánh mở cửa thành, đến cuối cùng bắt giữ nhị Trương cầm đầu.

Tần Tiêu nói rằng:

- Đặc Chủng Doanh dùng thiết nỏ và nỏ tác, bao gồm bọn họ luyện tập leo đá để có thân thủ linh hoạt đều là điều địch nhân không tưởng được. đây cũng là phù hợp với thảo luận xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị trong binh pháp. Nói đến, hiện tại tướng sĩ Đặc Chủng Doanh có thể lấy một địch trăm. Thế nhưng ba mươi tướng sĩ Đặc Chủng Doanh đối mặt với ba nghìn phủ binh, chính diện xung đột chiến đấu thật sự căn bản là không có phần thắng! Ba nghìn phủ binh loạn tiễn bắn ra, dưới gót sắt đạp điên cuồng, ai có bản lĩnh giữ mạng đi ra được? Thế nhưng, nếu như đem Đặc Chủng Doanh ẩn dấu, làm một chi lực lượng địch nhân nghĩ không ra được, làm một số việc rút củi dưới đáy nồi, vậy sản sinh hiệu ứng, lại cũng không phải là giết chết ba nghìn phủ binh đơn giản như vậy. Có đôi khi, như vậy đã có thể xoay chuyển cục diện của một hồi chiến tranh!

- Tỷ như nói, đem thống suất địch nhân ám sát chết?

- Đúng!

- Thế nhưng...

Quách Tử Nghi có chút do dự nói rằng:

- Như vậy, không phải có vị tướng nói nhân nghĩa sao?

- Ha ha!

Tần Tiêu cười nói:

- Tử Nghi, ta hỏi ngươi, chiến tranh truy cầu là cái gì?

412. Chương 414: Quách Tử Nghi Thụ Nghiệp. (2) N

Chương 414: Quách Tử Nghi thụ nghiệp. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Thắng lợi!

- Vậy cũng không phải!

Tần Tiêu cười nói:

- Cổ nhân nói binh bất yếm trá, tất cả sự tình có thể chiến tranh thắng lợi, lại không tổn hại lợi ích của đại đa số người đều là được cho phép. Loại đấu pháp lưỡng quân bày mở trận tể, nổi trống trận giết đến ba ngày ba đêm cố nhiên là rung động đến tâm can tâm huyết nam nhi, thế nhưng đó tuyệt đối là chuyện khi không còn cách nào. Giết địch một nghìn tự thương hại tám trăm, thực rất có ý tứ sao? Nếu như có thể có giảm bớt, vì sao không cần đây? Vừa mới người nói ám sát thủ lĩnh địch nhân, chỉ là lấy một ví dụ quá không hợp lý. Nói như vậy đều là không quá khả năng. Thế nhưng, trong chiến tranh, nếu như có thể phái ra một chi đội ngũ như vậy, tránh ra phía sau của địch nhân, đem tất cả cử động của hắn đều làm tới rõ ràng. Hoặc là muốn làm phá hư, tung ra một ít lời đồn, có cơ hội đến ám sát, chế tạo một ít hỗn loạn và giả tượng, khiến cho hậu phương quân địch một trận thần hồn nát thần tính, trông gà hoá cuốc đổi lại người là thủ lĩnh. Người suy nghĩ một chút, hậu phương đều có địch nhân đang náo loạn, trước trận người còn dám an tâm đi đánh sao? Cái khác không nói, lộ tuyến tiếp viện vừa bị cắt đứt, sẽ bị chết đói lập tức.

- A a, đúng rồi!

Quách Tử Nghi cười:

- Xem ra Đặc Chung Doanh thực sự là diệu dụng vô cùng. Ừm, ta nhất định hảo hảo ở trong Đặc Chung Doanh huấn luyện. Tranh thủ cũng làm tướng sĩ Đặc Chung Doanh hợp cách.

- Ừm, đây không phải là chuyện trong thời gian một sớm một chiều được.

Tần Tiêu nói rằng:

- Yêu cầu của ta đối với người không chỉ có phải học được kỹ năng tốt nhất của Đặc Chung Doanh, hơn nữa cần nắm giữ tinh túy trong đó là được. Vì sao muốn huấn luyện Đặc Chung Doanh. Đặc Chung Doanh là sẽ không làm tuyển đầu đặt tới chiến trường vũ trang chính quy, cười lên ngựa đi cùng địch nhân liều mạng. Bọn họ chỉ biết sống ở phía sau màn, tiến hành gián điệp chiến rút củi dưới đáy nồi! Tử Nghi, người biết những năm gần đây, vì sao Đại Đường và Đại Chu đối với Thổ Phiên cùng thắng ít bại nhiều không?

Quách Tử Nghi suy nghĩ một chút, nói rằng:

- Nhị man có chuẩn bị mà đến, Đại Chu, Đại Đường ta chỉ là một mặt phòng thủ, khó lòng phòng bị được!

- Không sai, tấn công mới là chủ động, phòng thủ vĩnh viễn là bị động. Vậy người biết chúng ta vì sao khó lòng phòng bị không?

- Bọn họ...nắm giữ tình báo quốc nội và quân đội của chúng ta, mà chúng ta đối với tình huống của bọn họ lại không quá hiểu được.

- Đúng, chính là nguyên nhân này!

Tần Tiêu vỗ lên bàn một cái:

- Mượn Đột Quyết mà nói, bọn họ là một dân tộc trên lưng ngựa. Lương thực, thiết khí và một ít sinh hoạt đều cần vật phẩm, thập phần thiếu thốn. Không có chiến tranh, bọn họ sẽ sống không nổi. Bọn họ sinh hoạt phải cần dựa vào chiến tranh đến cấp dưỡng. Do đó, toàn bộ tâm tư của bọn họ, chính là ddwatj ở vùng Trung Nguyên chúng ta. Từ lúc thăm dò tin tức, đến bố trí chiến thuật, toàn bộ đều có tính châm đối. Tuy rằng quân đội của bọn họ không cần thiết mạnh hơn Trung Nguyên bao nhiêu. Thế nhưng một kẻ xâm lược có chuẩn bị, đánh một người bị tấn công không hề phòng bị, đó chính là dễ dàng thực hiện được. Sau đó, bọn họ còn cướp đoạt xong liền bỏ chạy, quyết không ham chiến. Đó là bởi vì, đánh đánh lâu dài tiêu hao chiến, bọn họ lại không có bất cứ ưu thế gì đáng nói. Là khó có thể thắng lợi được. Do đó, Đột Quyết và Thổ Phiên chỉ ít hiện nay mà nói là không có khả năng tiêu diệt được Trung Nguyên. Bọn họ thắng lợi chỉ tồn tại phiên diện cùng cục bộ. Nhiều như vậy, chỉ là đang cường điệu tình báo đối với lương quân giao chiến, mười phần trọng yếu. Trước đó không lâu, khi ta phá hoại được kế hoạch nhĩ Trương mưu nghịch, đã

tra ra mạng lưới tình báo Đột Quyết mai phục tại Đại Chu. Bởi vậy có thể thấy được, bọn họ là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, trăm phương ngàn kế phục vụ cho chiến tranh!

Quách Tử Nghi liên tục gật đầu nói rằng: xem tại

- Đại Chu và Đại Đườngta cho tới nay đều là lấy phòng thủ làm chủ. Biên quan truân quân vô số, tiêu hao thật lớn, nhưng vẫn là thủ không được biên cương vạn dặm. Người Đột Quyết giống như là cá chạch vậy, ở trên biên cương chạy lòng vòng, căn bản là không cùng chúng ta chính diện giao phong. Muốn đánh qua tới đi, lại làm không rõ thực hư của bọn chúng. Mạc Bắc địa vực cực lớn, lại có hoang mạc cùng núi cao, tình báo khó có thể đạt được. Khó trách, khó trách nha! Năm xưa Thái Tông đánh hạ Đột Quyết nha trưởng, cư nhiên phải quyết tâm lớn như vậy, tổn nhân lực và vật lực như thế. Tất cả đều là bởi vì tình báo khó khăn.

Tần Tiêu nói rằng:

- Ta lấy một ví dụ không quá thích hợp đi. Đại Đường đây, chính là một người, Đột Quyết chính là một con muỗi hút máu người. Nó rất bí mật, cũng rất nhỏ. Chỉ cần chúng ta hơi không lưu ý, là nó có thể đậu lên trên người ta, cắn vò vào da chúng ta để hút máu. Đưa tay muốn đánh nó, nó lại thản nhiên bay đi. Tình báo này, cũng giống như con mắt của chúng ta, trước nhìn muỗi, tay, chính là hành động quân sự của chúng ta, một cái đập bắt này chỉ cần ổn, chuẩn là có thể một đập đánh chết nó.

- Ha ha, ví dụ này quá có ý tứ!

Quách Tử Nghi cười lớn:

- Nói thực sự là kích động nhân tâm nha! Ki nào muốn thực sự một đập đánh chết con muỗi thì tốt rồi.

Tần Tiêu cũng cười cười:

- Thực lực không có cách xa như vậy đi sao. Ví dụ này của ta có chút khoa trương. Vừa rồi chúng ta vẫn luôn nói đến chính là vấn đề chiến thuật. Thoảng tổng kết một chút, từ tình báo bắt đầu, đến hành quân bày binh bố trận, đều là cực kỳ quan trọng. Mỗi một chi tiết trong đó, đều có khả năng ảnh hưởng đến thắng bại của một trận chiến tranh. Đặc Chung Doanh chính là vì loại chi tiết này mà sinh. Chúng ta là làm soái, cũng phải lo lắng đến chi tiết của bản thân, không thể làm ra sơ xuất. Trên chiến trường thắng bại cũng giống như hai người luận võ vậy, không phải xem ai làm được càn đúng hơn, mà là xem ai phạm sai lầm ít nhất. Có Đặc Chung Doanh, chúng ta có thể đem tình hình của địch nhân quan sát càng rõ ràng hơn, để địch nhân phạm sai lầm, hơn nữa nắm được sai lầm của hãn mạnh mẽ truy đuổi tới cùng. Bằng vào đại giới nhỏ, thắng được chiến tranh.

Quách Tử Nghi vội vàng gật đầu không ngừng:

- Thực sự là được lợi không ít! Những tri thức này ở trên sách vở nào có thể lĩnh ngộ được!

Tần Tiêu cười nói:

- Vừa rồi, ta chỉ là lấy Đặc Chung Doanh làm ví dụ mà thôi. Ta nói, thứ mà ta có thể dạy cho người, kỳ thực rất ít người không cần phải nhớ kỹ mỗi một câu nói của ta. Thế nhưng nhất định phải lĩnh hội được ý tứ trong đó, cũng chính là tiếp thu tư tưởng của ta vậy. Người hiểu không?

- Hiểu rõ.

Tần Tiêu đứng dậy, vỗ lên vai của Quách Tử Nghi:

- Được rồi, một lần không nên nói quá nhiều với người. Người trở lại chậm rãi suy nghĩ và lý giải đi. Hiện tại, chúng ta đến làm một ít sự tình rất cụ thể.

413. Chương 415: Tiểu La Ly Dương Ngọc Hoàn.

Chương 415: Tiểu la ly Dương Ngọc Hoàn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ta tự mình đến dạy người kỹ xảo đánh nhau kịch liệt của Đặc Chủng Doanh. Người căn cơ và nội tình võ học so với bọn hăn đều phải tốt hơn, học hăn là sẽ nhanh hơn.

- Được a!

Quách Tử Nghi thiếu chút nữa hưng phấn nhảy lên:

- Loại quyền thuật thực dụng này, ta đều thấy kinh ngạc đến ngây người, quá muốn học đi!

Tần Tiêu khoác vai hăn đi ra ngoài:

- Đạo lý tương tự, học quyền như vậy, sử dụng bất cứ loại binh khí nào, cũng đều có thể hoà hợp đi vào. Mấu chốt cũng là ở chỗ, lý giải yếu lĩnh và tinh túy trong đó, mà không phải đơn giản là học được chiêu thức, người hiểu chứ? Cao thủ chân chính là không có chiêu thức gì đáng nói. Chiêu thức có thể giết người, chính là chiêu thức tốt nhất! Chúng ta là tướng quân, là chiến sĩ, không phải mãi võ giang hồ, hiểu không?

- Hiểu ạ, hiểu ạ!

Quách Tử Nghi hưng phấn không ngớt.

Đến khoảng không ở hậu viện, Tần Tiêu và Quách Tử Nghi đều bỏ đi áo lông dày đặc trên người, hai tay bắt vào nhau, dạy hăn vận động tự do và nhất chiêu chế địch. Sự đồ hai người, dưới ánh trăng vung quyền, vận cước, khiến cho cả người mồ hôi nhễ nhại.

Lý Tiên Huệ nắm tay của Dương Ngọc Hoàn, đứng ở dưới mái hiên xa xa u oán cúi đầu nói rằng:

- Thực sự là, dạy đồ đệ cũng không cần liêu mạng như vậy đi. Hiện tại đều đến nửa đêm giờ tỵ rồi, người không đến cùng ta ngủ, một mình ta ngủ không được đây! Quách Tử Nghi này, thật đúng là rất được lão công yêu thích nha, tương lai khẳng định có thể thành đại khí. Ánh mắt của lão công hăn là sẽ không sai.

Dương Ngọc Hoàn ngửa đầu nhìn Lý Tiên Huệ một cái, nhẹ nhàng lay động cánh tay của nàng. Lý Tiên Huệ ngồi xổm xuống, nói:

- Buồn ngủ rồi phải không, Ngọc Hoàn? Ta đưa người trở lại cùng Vân nhi tỷ tỷ ngủ đi nha!

- Ta không muốn.

Dương Ngọc Hoàn lắc lắc đầu như trống bỏi vậy:

- Ta muốn người dạy ta hát, ngày hôm nay ta nhất định phải đem bài thời gian bị quên lãng kia học được mới ngủ.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng véo cái mũi quỳnh của nàng một cái:

- Được rồi, dạy người cũng được! Không nghĩ tới, người cư nhiên thích hát như vậy nha!

Xa xa, Tần Tiêu và Quách Tử Nghi còn đang luyện tập quyền thuật, một vòng trăng sáng treo trên cao, đem thao trường rộng rãi trống rỗng phủ lên một tầng ngân xám.

Dương Ngọc Hoàn theo Lý Tiên Huệ học hát một hồi, lại nhẹ nhàng lung lay tay của Lý Tiên Huệ:

- Lão bà, lão công đang làm gì vậy? Bọn họ vì sao hơn nửa đêm rồi vẫn còn đang đánh nhau thế?

Lý Tiên Huệ cười ha hả, ngồi xổm người xuống, hôn một cái lên hai má phấn trắng nõn, mềm mại của Dương Ngọc Hoàn:

- Ngọc Hoàn, lão bà và lão công, người là không thể gọi.

- Vì sao vậy?

Dương Ngọc Hoàn nghi hoặc không giải thích được nghiêng đầu nhìn Lý Tiên Huệ.

- Cái này...người lớn lên sẽ biết thôi! Lão công sao, là cách ta làm thê tử này xứng hô với trượng phu. Lão bà, chính là cách trượng phu xứng hô với thê tử, biết không?

- Úc, ta còn tưởng rằng giống như người khác gọi Vân nhi tỷ tỷ là “Dật Như” vậy chứ?

Dương Ngọc Hoàn cong cái miệng, lại lộ ra mấy cái răng sữa trắng hàng, trắng nõn:

- Vậy Ngọc Hoàn lớn lên, cũng làm lão bà của Hầu gia, có phải là có thể gọi hần là lão công rồi không?

- Ha hã, coi như là vậy đi!

Lý Tiên Huệ lại nhin không được cười:

- Bỏ đi, chờ lâu như vậy, ta vẫn là đưa người trở về phòng ngủ đi đã. Quá muộn, nếu không ngủ được, sẽ khiến vành mắt thâm đen đấy, được chứ?

Dương Ngọc Hoàn “nha” một tiếng kinh hãi kêu lên, vội vàng không ngừng kéo tay Lý Tiên Huệ chạy về trong phòng:

- Ta không muốn vành mắt thâm cuồn, ta muốn đi ngủ. Có vòng thâm đen sẽ không đẹp, Ngọc Hoàn muốn thật xinh đẹp!

- Khanh khách, thực đáng yêu!

Lý Tiên Huệ trong lòng một trận vui vẻ, đem nàng ôm lấy, hướng phía phòng ngủ của Mạc Vân Nhi tại hậu viện đi tới.

Mấy tháng trước, cùng Dương Ngọc Hoàn và cô nãi nãi đến, sau khi qua đời, Dương Ngọc Hoàn vẫn do Mạc Vân Nhi chiếu cố. Mạc Vân Nhi cô khổ đơn chiếc, đem tiểu nha đầu thông minh này coi như là thân muội muội. Đối với nàng che chở bội phần, trở thành tâm can bảo bối của mình để yêu thương. Trước khi đám người Tần Tiêu đến, bên trong sơn trang sự tình vẫn là do Mạc Vân Nhi làm chủ. Dương Ngọc Hoàn tự nhiên sẽ thành đứng đầu trong Sở Tiên sơn trang.

Mạc Vân Nhi còn không có ngủ, cầm một ngọn đèn, ngồi xếp bằng ở trên giường, lẳng lặng hô hấp thổ nạp, tiến hành tu hành cần thiết mỗi ngày. Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng mà gõ gõ cửa. Mạc Vân Nhi lập tức giật mình tỉnh giấc chạy tới mở rộng cửa:

- Phu nhân, thực sự là đem phiền phức cho người rồi.

Mạc Vân Nhi vẻ mặt áy náy cười nói.

Lý Tiên Huệ đem Dương Ngọc Hoàn buông xuống, cười thản nhiên như tuyết trắng giữa mùa xuân nói:

- Không có việc gì, nha đầu Ngọc Hoàn kia, ta cũng thực sự là rất yêu thích. Ngược lại là những ngày này đến giờ, khổ cực cho người phải chiếu cố nàng.

Dương Ngọc Hoàn đứng xuống đất, nhảy về phía trước chạy đến bên người Mạc Vân Nhi ôm lấy đùi của nàng, vội vã cãi cò nói:

- Kỳ thực ta cũng có chiếu cố Vân nhi tỷ tỷ đấy, các người vì sao không biểu dương ta đây?

Nhị nữ cười một trận, Lý Tiên Huệ ngồi xổm người xuống, xoa xoa đầu của Dương Ngọc Hoàn cười nói:

- Ngọc Hoàn, người còn có thể chiếu cố người nữa nha? Người đã giúp được Vân nhi tỷ tỷ làm cái gì rồi?

- Ta...

Dương Ngọc Hoàn hơi nhếch cái cằm nhỏ êm dịu lên, làm bộ nghi hoặc suy nghĩ một trận, sau đó vui vẻ nói rằng:

- Ta giúp Vân nhi tỷ tỷ ăn điểm tâm nha!

- Ha hã!

Lý Tiên Huệ buồn cười:

- Chuyện này cũng coi như là chiếu cố người nha!

- Đúng rồi!

Dương Ngọc Hoàn tự hào không gì sánh được:

- Vân nhi tỷ tỷ nói, những điểm tâm kia không ăn hết sẽ lãng phí, muốn đồ hết đi, rất đáng tiếc nha. Vì vậy ta liền từng ngụm từng ngụm ăn hết, mặc kệ ngon hay không.

Mạc Vân Nhi cũng cười một trận, trêu mếu ôm lấy Dương Ngọc Hoàn, ở trên mặt nó hôn một cái:

- Ngọc Hoàn ngoan, đã khuya rồi, nhanh cởi y phục ra ngủ thôi.

- Oke.

Dương Ngọc Hoàn liên tục gật đầu. Mạc Vân Nhi đem nàng ôm đặt lên trên giường, cởi giày ra, Dương Ngọc Hoàn tự mình cởi ra y phục trên người. Sau đó “khúc khích” một tiếng liền chui vào trong chăn, thanh âm run rẩy nói rằng:

- A....nha, lạnh thật đấy. Vân nhi tỷ tỷ mau lên đây. Ta muốn ôm người ngủ.

Lý Tiên Huệ suy nghĩ một chút, lôi kéo Mạc Vân Nhi ngồi vào bên giường. Xoa xoa bàn tay của nàng nói rằng:

- Vân nhi, tuy rằng chúng ta ở chung hơi ít, nhưng ta biết rõ thái độ làm người của người. Trong đáy lòng cũng vẫn đem người coi như là thân tỷ muội để đối đãi. Tất cả mọi người đều là người trải qua khổ cực. Loại tâm tình và cảm xúc này là khắc cốt铭心. Kỳ thực Vân nhi, Hầu gia vẫn dự định tìm cho người một người bạn đời. Hẳn lại không quá tiện để nói với người. Sợ là có chút hiềm nghi lấy thân phận cường cầu. Do đó, ta sẽ hỏi ý kiến của người một chút. Tự người từng có dự định này bao giờ chưa?

Trên mặt Mạc Vân Nhi tức thì biến thành đỏ hồng, lúng túng nói:

- Vân nhi là thân thể không còn trong sạch, vật không may mắn.

414. Chương 416: Tiểu La Ly Dương Ngọc Hoàn. (2)

Chương 416: Tiểu la ly Dương Ngọc Hoàn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Nào còn dám hy vọng xa vời đến những thứ này? Chỉ cầu kinh thư thanh đăng làm bạn có thể an ổn sống hết quãng đời còn lại, tâm nguyện đã đủ rồi.

- Mau chớ nói những lời như vậy, Vân nhi!

Lý Tiên Huệ vỗ vỗ bàn tay của Mạc Vân Nhi:

- Thái độ làm người của Hầu gia, người hẳn là hiểu được. Ở trong mắt của hắn, cũng không có phân chia tôn ti, giàu nghèo. Ta ở cùng hắn lâu như vậy coi như là bị hắn lấy nhiễm đến. Kỳ thực nữ nhân chúng ta cũng tội gì phải làm khổ chính mình đây? Nhân sinh ngắn ngủi, phải giam cầm bản thân, sông qua những ngày tốt lành mới là đạo lý nha! Bỏ đi, người còn lớn hơn ta hai tuổi, ta muốn gọi người một tiếng tỷ tỷ, nên sớm lập gia đình, sống cuộc sống vợ chồng đi. Sự tình đã qua cứ để nó qua đi. Không lý do để nó đặt ở trong lòng, tự dần vật bản thân làm gì, người thấy sao đây?

Dương Ngọc Hoàn ở trong chăn vội vã hô lên:

- Oa! Tiên nhi tỷ tỷ thật có kiến thức! Thế nhưng Vân nhi tỷ tỷ là đạo cô a, đạo cô là không thể thành thân.

Lý Tiên Huệ lấy tay qua tới vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của Dương Ngọc Hoàn, cười hì hì nói:

- Đạo cô hoàn tục không phải được rồi sao? Đại Đường này thật nhiều công chúa đều còn xuất gia làm đạo cô đấy. Thánh hậu không phải cũng từng làm ni cô trong am tu hành đấy sao?

- Phu nhân nói đúng ạ.

Mạc Vân Nhi đỏ mặt gật đầu:

- Thế nhưng...đi đâu mà tìm được nam tử độ lượng ôn hòa như vậy, sẽ tha thứ cho quá khứ của Vân nhi đây? Vân nhi vẫn là không muốn mơ tưởng xa vời...

- Có, có nha!

Lý Tiên Huệ có chút hưng phấn nhún nhún thân thể, dựa gần vào nàng một chút:

- Bên cạnh Hầu gia Hình Trường Phong kia người đã gặp qua rồi chứ? Đôn hậu trung trực một thân nam tử hào hiệp đấy! Chuyện này của người, Hầu gia cũng đã nói qua với hần rồi. Hần chẳng những không có lưu ý chút nào đối với quá khứ của người. Đồng thời còn đối với sự kiên cường cùng nhẫn nại của người bội phục không ngớt đấy!

- A, là hần...

Mạc Vân Nhi có chút kinh ngạc mở lớn miệng, mặt đã hồng đến tận dưới cổ, vội vã cúi đầu e lệ.

- Hi hi, ta biết a!

Dương Ngọc Hoàn kích động từ trong ổ chăn chui ra, nhảy nhào vào trong lòng của Mạc Vân Nhi, vòng tay qua cổ nàng reo lên:

- Vân nhi tỷ tỷ từ ngày đó gặp qua Hình tướng quân, sau đó cả ngày rầu rĩ không vui đấy! Ngọc Hoàn biết, Vân nhi tỷ tỷ khẳng định là coi trọng nhân gia nha!

Mạc Vân Nhi vội vàng đem Dương Ngọc Hoàn ôm lấy nhét vào trong ổ chăn, vừa vội vừa thẹn ở trên chăn vỗ cái mông của nàng:

- Lại nói lung tung rồi! Ta nào có. Còn nói linh tinh nữa, một lát ta không để cho người ấm áp đấy!

Lý Tiên Huệ khanh khách cười khê:

- Hải tử là thích nói bậy, thế nhưng các nàng cũng là sẽ không nói dối nhất. Vân nhi, người đã đối với Hình Trường Phong có ý định. Không ngại... Hai người ở chung một chút thử xem? Hiếm có gặp được chủ tử rộng lượng thông suốt như Hầu gia. Chẳng những không can thiệp sinh hoạt cá nhân của hạ nhân, còn cực lực kết hợp tốt đẹp. Hình Trường Phong theo Hầu gia ngày tháng tuy không dài, nhưng thật sự là một nam tử tốt, người phải nắm chặt cơ hội này a!

- Vân nhi... Vân nhi thực sự là xấu hổ muốn chết!

Mạc Vân Nhi vẻ mặt quẫn bách, hận không thể tìm cái lỗ nẻ để chui vào.

Lý Tiên Huệ khanh khách cười khê vỗ vỗ bàn tay của Mạc Vân Nhi:

- Chuyện này có cái gì mà xấu hổ! Nam nữ hoan ái, rất bình thường. Ngày mai ta sẽ sai người đến đạo quan trước đây của người. Đệ lên danh thiếp của Hầu gia nói cho người hoàn tục. Người cũng không cần mặc loại đạo bào kiểu cách này nữa. Chỗ của ta có rất nhiều xiêm y mang đến từ Trường An, còn không có dùng qua đấy! Ta thấy thân hình chúng ta cũng không khác biệt lắm, sẽ đưa một ít cho người, tạm thời thay vào trước đi. Chờ khi có thời gian, chúng ta cùng nhau hẹn Uyển nhi và Mặc Y tỷ muội tới chợ mua xấp xiêm y sau. Vân nhi, kỳ thực người thực rất đẹp, mặt không son mắt, mà vẫn trắng đẹp tận trời, cũng là thanh lệ động nhân đấy. Làm đạo cô thật uống phí nha!

Mạc Vân Nhi vừa e lệ lại cảm kích nhìn Lý Tiên Huệ một cái, rồi cúi đầu đáp:

- Vân nhi...toàn bộ nghe theo phu nhân phân phó là được.

- Mau đừng có gọi ta như vậy nữa. Trong phòng hai chúng ta như tỷ muội, cứ gọi Tiên nhi là được.

Con mắt của Lý Tiên Huệ cười thành một vòng trăng rằm:

- Được rồi, không quấy rối người và Ngọc Hoàn nghỉ ngơi nữa. Ta đi đây! Ngày mai người cứ tới đây tìm ta, ta thay đổi y phục cho người, ăn mặc thật đẹp một chút.

Lý Tiên Huệ đứng dậy liền đi, phía sau Dương Ngọc Hoàn ngậy thơ gọi lên:

- Tiên nhi tỷ tỷ tái kiến, ngủ ngon!

Lý Tiên Huệ quay đầu lại cười khanh khách:

- Ngọc Hoàn ngủ ngon!

Về đến trong phòng ngủ, Tần Tiêu vừa lúc tắm rửa xong, chuẩn bị cởi quần áo lên giường. Thấy Lý Tiên Huệ về mặt vui mừng trở lại, nghi hoặc hỏi:

- Hơn nửa đêm rồi, người còn làm gì vậy. Hình như không có đánh mạt trượt a? Trở lại còn vui vẻ như vậy.

- Ta nha, đi trộm hán tử.

Lý Tiên Huệ cười quái dị một trận, ngồi vào bên giường ngẩng đầu lên, khiêu khích nhìn Tần Tiêu.

Tần Tiêu cười ha ha một tiếng, đã đem Lý Tiên Huệ một phát đặt trên giường:

- Vậy khó trách lại vui vẻ như thế đấy!

Lý Tiên Huệ cười khanh khách cào cào Tần Tiêu nói:

- Người làm sao, sẽ không ăn dấm chua đấy chứ? Ta thực muốn nhìn bộ dáng ghen tuông của người một chút!

Tần Tiêu kéo cái chăn đắp lên trên người, vẻ mặt giả hoạt nhìn Lý Tiên Huệ:

- Ta nếu là chút tự tin ấy cũng không có, đâu còn có tư cách làm lão công của người ta? Ghen? Ta chỉ thích uống rượu, sau đó để người đó ăn dấm chua. Nói đi, chuyện gì khiến người hài lòng như vậy?

Lý Tiên Huệ cũng cởi bỏ y phục trên người, tiến vào trong ổ chăn, vẻ mặt thần bí nói rằng:

- Ngày hôm nay ta đi làm bà mối nha!

Tần Tiêu đem Lý Tiên Huệ lạnh đến toàn thân rét run ôm vào thật chặt, cười ha hả nói:

- Người mới kết hôn vài ngày, đã đi học nhân gia dẫn mối. Cho ai đấy?

Lý Tiên Huệ cười nói:

- Tiện thiếp thực là toàn bộ dựa theo ý tứ của Hầu gia mà làm việc đấy! Mạc Vân Nhi, ta vừa mới đi gặp Mạc Vân Nhi, nói đến Hình Trường Phong.

- A?

Tần Tiêu cũng nổi lên chút hứng thú:

- Nàng trả lời như thế nào?

- Hắc hắc!

Lý Tiên Huệ cười đắc ý:

- Nguyên lai, nàng cũng đối với Hình Trường Phong có ý tứ a. Thực sự là lão Thiên cố ý an bài một đôi! Muốn nói nha, còn phải nhờ có tiểu nha đầu quỷ linh tinh quái Dương Ngọc Hoàn kia. Lời trẻ con không cố kỵ, một lời đã nói toạc ra. Không nghĩ tới nha, nàng niên kỷ nhỏ như vậy đã cực kỳ cổ quái tinh linh. Hiểu được nhìn tâm tư của người ta. Nhất là chuyện tình nam nữ, phảng phất như đặc biệt mẫn cảm a! Lúc trước nàng không phải còn nói ra chuyện tình cảm của Uyển nhi trước mặt mọi người sao?

- Dương Ngọc Hoàn?

Tần Tiêu không khỏi cười:

- Tiểu la lỵ này, cũng rất có ý tứ.

- Tiểu la ly?

415. Chương 417: Hôn Lễ Siêu Cấp.

Chương 417: Hôn lễ siêu cấp.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Ủm, chính là tiểu cô nương khả ái đó mà.

Tần Tiêu mười phần tà ác cười nói:

- Sớm vài năm, người cũng chính là ly nhi của ta. Không nói nữa, ngủ đi, khởi công đi sao, lão bà đại nhân!

- Bại hoại!

Ngày thứ hai, Tần Tiêu dậy rất sớm, chuẩn bị đi Đặc Chứng Doanh quan sát tình huống huấn luyện của bọn hắn. Mới vừa đi đến hậu viện, đã nghe được một trận tiếng đàn tranh du dương. Âm sắc khinh dương ưu mỹ, vào lúc sáng sớm yên tĩnh nghe được, vẫn cứ có vẻ khinh dật tiêu sái, khiến kẻ khác vui vẻ thoải mái. Tần Tiêu có chút hiếu kỳ theo hướng thanh âm đi qua. Đứng ở trước cửa phòng Mạc Vân Nhi, bên trong còn nghe được thanh âm bịch bịch bập bập tựa hồ có người đang hoạt động.

Tần Tiêu nhẹ nhàng gõ gõ cánh cửa:

- Vân nhi, người dậy rồi sao?

- Úc, là Hầu gia!

Mạc Vân Nhi vội vàng cuống cả lên, ra mở cửa:

- Hầu gia dậy sớm như vậy nha!

- Ủm, người cũng không phải dậy rất sớm sao!

Tần Tiêu thoáng gật đầu một cái, hướng bên trong nhìn vào một cái, chỉ thấy Dương Ngọc Hoàn cư nhiên đang mặc váy áo ca vũ mùa hạ, trên tay hai cái tay áo thật dài mùa may, sôi nổi hướng về phía mình lao qua:

- Ca ca, ôm một cái!

Mạc Vân Nhi vội vã nói rằng:

- Ngọc Hoàn chớ có nói lung tung, phải gọi là Hầu gia.

- Không sao cả đâu.

Tần Tiêu ngồi xổm người xuống, cười ha hả đem Dương Ngọc Hoàn ôm lấy, nhìn trên trán của nàng cũng dán cánh hoa, trên mặt còn vết son phấn, không khỏi cười nói:

- Ngọc Hoàn, sáng sớm mùa đông trời lạnh, người mặc chút y phục như vậy sao được? Cầm lạnh cũng không tốt đâu.

- Không sao đâu, Ngọc Hoàn quen rồi.

Dương Ngọc Hoàn nhập thần nhìn vào mặt của Tần Tiêu, như con gà con mổ thóc vậy, nhanh chóng hôn lên trên mặt Tần Tiêu một cái, sau đó nhếch miệng cười:

- Ca ca lớn lên thật anh tuấn! Thật đẹp trai!

- Ha ha!

Tần Tiêu cười lớn:

- Ngọc Hoàn, những lời này là ai dạy người nói?

- Không có ai dạy nha, ta tự mình nghĩ ra.

Dương Ngọc Hoàn tự hào nói rằng:

- Chỉ có lớn lên thật đẹp trai, ta mới có thể gọi hần là ca ca, để hần ôm ta. Kẻ khác nha, ta đều muốn tránh thật xa mới tốt.

Ở bên cạnh Mạc Vân Nhi xấu hổ nói rằng:

- Hầu gia thứ tội, Ngọc Hoàn này đều do ta không quản giáo được tốt.

- Không có nha, rất tốt, thật đấy.

Tần Tiêu cười nói:

- Rất đáng yêu, rất khiến người thương yêu. Có nàng ở trong sơn trang, giống như là có thêm một quả khai tâm, khiến tâm tình của mọi người đều tốt hơn. Ừm, nàng sáng sớm đã mặc như vậy là để học khiêu vũ sao?

- Đúng.

Mạc Vân Nhi nói rằng:

- Từ ngày Ngọc Hoàn đến đây tới giờ, mỗi ngày đều kiên trì. Nàng đặc biệt thích hát, khiêu vũ, đối với khúc nhạc thập phần mẫn cảm. Vừa nghe đến từ khúc hay, sẽ kìm lòng không đậu muốn nhảy múa. Hơn nữa nha, hài tử này tại phương diện này thực rất có thiên phú, có từ khúc và vũ kỹ mới sẽ học được. Vân nhi sao, vẫn là trước đây khi đi theo nương, học đánh một chút đàn tranh và vũ bộ đơn giản. Cái khác sẽ không có gì để dạy cho.

- Ừm, vẫn là thiên tài âm nhạc.

Tần Tiêu đem Dương Ngọc Hoàn buông ra:

- Các người tiếp tục học nhảy múa đi. Ta đi Đặc Chung Doanh xem chút. A, Tiên nhi đã từng ở chỗ Công Tôn đại nương học qua hai chiêu. Có thời gian, để nàng đến chỉ điểm cho Ngọc Hoàn một chút. Nàng nếu thật là có hứng thú, lại mời hai lão sư tốt đến.

- A.

Mạc Vân Nhi kinh hãi thở nhẹ một tiếng:

- Cái này làm sao có thể được?

- Không sao cả.

Tần Tiêu khoé miệng nhếch lên, lộ ra một tia tiểu ý ôn nhu:

- Ngọc Hoàn là hài tử mà, cần phải tôn trọng hứng thú và sở trường đặc biệt của nàng.

Dương Ngọc Hoàn khẽ múa tay áo trong tay. Thân thể lâng lâng xoay chuyển một vòng, quay về phía Tần Tiêu thì lễ giống như lưu thủy hành vân, vui mừng nói rằng:

- Cảm ơn ca ca!

Ba tháng sau.

Hậu viện Sở Tiên sơn trang, một tràng đại lâu hai tầng mái cong được dựng lên giữa bình địa. Ước chừng có sáu bảy mươi gian phòng khách. Giang Châu Thứ Sử Hà Khai hận không thể đem toàn bộ thợ thủ công đều mời tới...Hàng trăm công nhân ngày đêm đẩy nhanh tốc độ thi công, cố gắng ở trong vòng ba tháng ngắn ngủi đem đại lâu của một đám gia đình quân nhân này hoàn thành. Sau đó, hơn ba mươi thiếu nữ đang hoàng như hoa như ngọc bị nhất cử đến Sở Tiên sơn trang. Hôm nay,

Tần Tiêu lấy Thượng Quan Uyển Nhi, Hình Trường Phong lấy Mạc Vân Nhi, Vạn Lôi và ba mươi tướng sĩ Đặc Chung Doanh đều nạp một phòng tiểu thiếp, vừa vặn là ba mươi ba cặp đôi. Đem bà mỗi trong phương viên hơn mười dặm đều mời qua cả đến hóa trang.

Ngày hôm nay thực sự là ngày vui mừng, tiếng chiêng trống náo nhiệt, có khắc hình long phượng. Tuy rằng Tần Tiêu nhiều lần căn dặn Hà Khai, bảo hắn không nên làm quá mức phô trương. Thế nhưng thân thích của ba mươi nhà gái tụ tập qua đây cũng có ít nhất mấy trăm người rồi. Trong Sở Tiên hầu phủ lần thứ hai xuất hiện tiếng người ồn ào náo nhiệt, khí tượng phi phàm như ngày xưa. Trên bàn bày tiệc rượu chốc lát đã đầy đủ, đặt tới trong đại đường Hầu phủ.

Thượng Quan Uyển Nhi quay về phía cái gương, trên mặt đỏ bừng, từng đợt hạnh phúc kéo tới, phảng phất như sẽ mê muội. Lý Tiên Huệ chăm chú cài trâm lên trên đầu của nàng. Dán hoa diên, sau đó lại xuất ra son phấn mang từ kinh thành đến giúp nàng trang điểm cẩn thận.

Thượng Quan Uyển Nhi lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, trong đầu hồi tưởng lại một màn cùng Tần Tiêu quen biết khi trước, lại có một loại cảm giác mộng cảnh như thực như ảo.

Lý Tiên Huệ bận rộn một trận, đem khuôn mặt hướng về phía trong cái gương nhìn một cái:

- Uyển nhi tỷ tỷ thật xinh đẹp, hài lòng rồi chứ?

- Rất tốt.

Thượng Quan Uyển Nhi hơi gật đầu, hai mắt giống như một dòng nước mùa xuân, ôn nhu miên miên. Dừng lại một chút, Uyển nhi vừa cười vừa nói:

- Tiên nhi à, từ hôm nay trở đi, ta phải gọi ngươi là tỷ tỷ rồi!

- Nào có a, đừng như vậy!

Lý Tiên Huệ cẩn thận tỉ mỉ hướng trên lỗ tai của nàng đeo hai cái vòng tai khá dài:

- Ngươi và Hầu gia khi chưa thành thân, chúng ta đã thân như người một nhà, huống chi là hiện tại đây? Hầu gia thái độ làm người thế nào, ngươi cũng không phải không biết, không cần phân quý tiện cao thấp gì cả. Ngươi nha, niên kỷ so với ta lớn hơn, tỷ tỷ vẫn là tỷ tỷ đi nha.

- Như vậy sao được. Ngươi dù sao cũng là chính thể. Hơn nữa còn là lão bà được Hầu gia thương yêu nhất.

Thượng Quan Uyển Nhi cười khẽ khanh khách:

- Từ này nha, ta thật đúng là nói không quá quen. Nhưng Hầu gia đã đối với ta giảng giải qua, thành thân rồi, sẽ phải gọi hắn là lão công, thực sự là...

Trên mặt lại từng đợt đỏ ửng.

- Rất tốt, chậm rãi sẽ dần quen thuộc. Cảm giác đặc biệt thân thiết.

Lý Tiên Huệ đỡ đầu Thượng Quan Uyển Nhi, hướng phía trong gương nhìn một cái, không khỏi kinh ngạc nói:

- Ai nha, Uyển nhi tỷ tỷ ngươi quá xinh đẹp! Ta nếu là nam tử đều phải động tâm!

- Hừ, Tiên nhi. Ngươi cũng bận rộn cả nửa ngày rồi, mau nghỉ ngơi một chút đi thôi.

416. Chương 418: Hôn Lễ Siêu Cấp. (2)

Chương 418: Hôn lễ siêu cấp. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Thượng Quan Uyển Nhi đứng dậy đỡ Lý Tiên Huệ ngồi xuống:

- Kỳ thực nên mời người tới giúp ta trang điểm. Thế nào có thể cho người đến đây? Nếu một đến người. Cũng không cũng không có cách nào giao phó nha! Có hơn hai tháng rồi nhỉ?

- Ủm, đúng.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng nhỏ giọng nói:

- Tháng trước đó, ta đã không có kinh nguyệt nữa. Sau lại mời Chung Diển lão tiên sinh đến bắt mạch, đã chẩn đoán chính xác là hỉ mạch.

- Thực sự là chúc mừng người!

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng ngồi vào bên cạnh của Lý Tiên Huệ:

- Chờ hài tử sinh ra, ta cũng làm nhị nương, thật tốt nha!

Trên mặt Lý Tiên Huệ một trận tiểu ý hạnh phúc:

- Đúng nha, chờ hài tử sinh ra, người yêu thương cũng nhiều hơn. Hầu gia nói, mặc kệ là nhi tử hay là nữ nhi, hần đều sẽ phi thường yêu thương. Không nghĩ tới Hầu gia, hần đó thật đúng là rất thích hài tử.

- Đúng nha, thật là rất kỳ quái.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ giọng cười nói:

- Ngày hôm qua hần vui vẻ đến nói với ta, muốn ta sinh cho hần mười ta nhi tử nữ nhi, để ta cười muốn chết. Cảm tình đem ta coi thành lợn mẹ nha!

- Khanh khách, không phải là sao. Đừng để ý đến hần!

Lý Tiên Huệ cười nói:

- Mỗi ngày đến chập tối, hần đều phải đến bên hồ câu cá một thời thần. Mỗi lần đều phải mang theo Ngọc Hoàn đi, để nàng giúp đỡ cầm thùng đựng giun, hoặc là lấy cái ghế nhỏ ngồi ở bên cạnh. Chính mình cũng như tiểu hài tử vậy cùng nàng nói chuyện phiếm. Tình cảnh đó người không có thấy đâu, thực sự là quá buồn cười.

Thượng Quan Uyển Nhi ôn nhu cười:

- Hài tử nhà khác đều thích được như vậy, càng không cần phải nói là chính mình. Hầu gia sau này nhất định là một người cha tốt!

Nhị nữ đang trò chuyện được hài lòng, cánh cửa “rầm” Một tiếng đã bị đẩy ra, Tử Định nắm tay Dương Ngọc Hoàn hô to gọi nhỏ chạy ào đến:

- Nhìn tân nương thủ lạc! Thuởng hồng bao nha! Oa! Tân nương tử thật xinh đẹp, hồng bao phải gấp bội!

Lý Tiên Huệ tiến lên ngăn cản Tử Định:

- Cho người nhìn mà thèm, còn chưa tới bái Thiên Địa đã nháo động phòng đây! Vân nhi bên kia chuẩn bị thế nào rồi?

Dương Ngọc Hoàn vội vã nhảy lên nói rằng:

- Để ta nói, để ta nói! Vân nhi tỷ tỷ ngày hôm nay cũng trang phục thật xinh đẹp, ăn mặc cùng Uyển Nhi tỷ tỷ như nhau đều là váy áo đỏ thắm, trên mặt tô son, cài hoa, thật xinh đẹp a!

Tử Định liên tục gật đầu:

- Chuẩn bị cho tốt rồi. Tỷ tỷ của ta ở bên kia chăm sóc rất cẩn thận. Chỉ còn chờ giờ lành vừa đến, ba mươi ba cặp tân nhân sẽ cùng nhau bái Thiên Địa thôi. Quả thực là quá sáng khoái, náo nhiệt cực kỳ nha!

Thượng Quan Uyển Nhi cười hì hì cầm hai hồng bao đi ra, một cho Tử Định, một cho Dương Ngọc Hoàn:

- Đến đến, trước cho các người một ưu đãi đặc thù, lén đưa trước hai hồng bao.

Tử Định vui mừng tiếp nhận, mang theo Dương Ngọc Hoàn liên tục thở dài:

- Cảm ơn tân nương tử! Chúc tân nương tử sớm sinh ra quý tử, đa phúc đa phúc!

Ngoài cửa tiếng pháo nổ lớn, mấy người đồng thời hô lên giờ lành giờ lành, tân nương tử xuất các đến bái Thiên Địa nào!

Lý Tiên Huệ cầm lấy một tấm khăn hồng trùm lên trên đầu của Uyển Nhi, phân phó Tử Dịch nói:

- Này, tân nương tử ta giao cho người đẩy, đem nàng dẫn ra ngoài bái đường đi. Ngọc Hoàn, chúng ta đi, người ngày hôm nay đúng là đại hồng nhân rồi nha, phải làm ngọc nữ nghênh phúc đây!

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ nhắc khăn che mặt lên:

- Vậy kim đồng là ai nha?

- Còn cần phải nói sao, đương nhiên là đồ đệ bảo bối của Hầu gia Quách Tử Nghi rồi!

Tử Dịch nhanh chóng nói xen vào:

- Vừa mới còn thấy đấy, trông hẩn ăn mặc thật giống như ngoan đồng vậy.

Lý Tiên Huệ cười khanh khách một trận:

- Cũng chính là nghi thức mà thôi. Dừng người trong nhà thật tốt. Ừm, không nói nhiều nữa. Ta đi tiên đường tiếp chuyện khách nhân. Tử Dịch hảo hảo hầu hạ tân nương tử a!

Đại đường Hầu phủ. Bị tạm thời từ trong phân thành hai đường. Bên trái là yến hội, bên phải chính là lễ đường, làm địa phương tân nhân giao bái Thiên Địa. Lúc này trước cửa Hầu phủ đã đặt chính tề hơn ba mươi cỗ kiệu hoa đỏ thắm, bên trong ngồi an vị những tân nương tử kia.

Tần Tiêu ở trong phòng nhân nhân ngồi bắt chéo chân, tự mình hát lên một làn điệu dân gian. Ba tháng qua, toàn bộ sự tình đều an bài được thỏa đáng. Sinh khiết cũng có quy luật, đi lên quỹ đạo. Hiện tại hẩn đã là chương quỹ sống thoải mái, chuyện lớn chuyện nhỏ đều đã có người phụ trách. Mỗi ngày trừ buổi sáng thoáng chỉ điểm Đặc Chủng Doanh huấn luyện một chút, buổi tối dạy Quách Tử Nghi công khóa, sự tình khác hầu như không có. Coi như là ngày hôm nay hôn sự long trọng như vậy, hẩn cũng không có chuyện gì để làm. Duy nhất cần phải làm chính là làm tân lang quân, lấy kiệu thê mỹ nương vào cửa.

Cửa phòng nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ, Phạm Thúc Đức tiến đến chấp tay vái chào:

- Hầu gia, đều đã chuẩn bị xong rồi. Giờ lành cũng đến mau ra đây đã kiệu hoa, đón tân nương đi thôi!

- Được nha!

Tần Tiêu từ trên ghế ngồi đứng dậy:

- Thực sự là khổ cực cho người rồi, Phạm tiên sinh. Nói như thế nào cũng nên cho người nạp phòng phòng. Thế nào có muốn không vậy?

Phạm Thúc Đức cười ha hả khoát khoát tay:

- Già rồi. Đã nghĩ một mình thanh tĩnh, khi tuổi còn trẻ nữ tử bên người cảm giác lại giống như mang theo nữ nhi.

Tần Tiêu ha ha cười nói;

- Cảm tình Phạm tiên sinh thích người đẹp hết thời a? Đi, ngày khác gọi Hà đại nhân xem xét một người cho người.

Phạm Thúc Đức cũng cười:

- Hầu gia, thôi đừng có nói đùa nữa. Mau mời đi thôi, giờ lành đã đến rồi.

- Ừm.

Tần Tiêu hơi chỉnh trang y quan một chút, rồi ra khỏi gian phòng.

Trước phủ trong đình viện, ở trước hơn ba mươi cỗ kiệu hoa đều có một bà mối đang đứng. Phía sau là người thân của những tân nương tử kia. Một cỗ đứng đầu tự nhiên là bảo kiệu của Hầu phủ nhị phu nhân

Thượng Quan Uyển Nhi rồi. Ở bên cạnh một nhóm chiêng trống thật lớn cùng hạ nhân nha quyền của Hầu phủ, vui vẻ ra mặt, hoặc chuẩn bị đốt pháo, hoặc chuẩn bị thưởng hầu bao, nhảy rộn lên muốn chen vào bên trong đám người.

Phạm Thức Đức đi tới viện tiền, phát phát tay, nhất thời an tĩnh lại. Nuốt nuốt yết hầu, rồi lớn tiếng nói:

- Giờ lành đã đến, tân lang tới đón tân nương tử, nổi nhạc lên!

Nhất thời, tiếng trống chiêng nổi lên, tiếng pháo nổ lớn, mọi người cùng nhau hoan hô. Tần Tiêu làm đầu tàu gương mẫu đi tới trước cổ kiệu của Thượng Quan Uyển Nhi, đá ba cái lên rèm cửa cổ kiệu, sau đó nhẹ nhàng xóc lên rồi chui vào ôm lấy người ngọc.

Ở bên cạnh Tử Dịch vội vàng không ngừng đem hắc ngân cản:

- Dừng dừng dừng, nào có dễ dàng như vậy nha!

Dứt lời hai tay chống nạnh một cái, thần khí hiện ra như thật đã che chắn ở trước cổ kiệu.

Tần Tiêu cười ha hả:

- Được rồi, coi như là ta sợ người, tiểu tham lam!

Sau đó đã từ trên người móc ra hồng bao bỏ vào một đỉnh bạc:

- Nào, hồng bao qua cửa, chung quy cũng nên rời đi thôi.

417. Chương 419: Động Phòng Hoa Chúc.

Chương 419: Động phòng hoa chúc.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Ở bên cạnh nha hoàn hạ nhân và người thân của những tân nương tử khác đồng thanh hô lên:

- Còn có bên này nữa đây!

Tần Tiêu đơn giản đem một nắm hồng bao lớn đều lấy ra, lớn tiếng nói rằng:

- Ta phải nói trước, ở trong này đều là bao ngân, ném trúng đầu đau cũng đừng trách ta đây!

Dứt lời tung lên một nắm lớn hầu bao, dùng sức khiến đỉnh bạc bên trong bắn ra đầy trời liền bỏ ra. Đoàn người một trận vui mừng kêu khê, không kiêng nể tranh giành. Tử Dịch cũng trách gọi một tiếng, đầu nhập trong đại quân tranh đoạt tiền mừng, trong miệng còn la hét:

- Bị tiền đập trúng cùng đau, ai lại oán giận nha? Người có bao nhiêu cứ việc ném đi sao! Ha ha!

Một trận cười vang lên!

Tần Tiêu cười to vài tiếng, xóc lên rèm cửa đã đem thân thể tiến vào, len lén lướt qua khăn đội đầu trên đầu Thượng Quan Uyển Nhi liếc mắt một cái:

- Ai yêu, là thật nha!

Thượng Quan Uyển Nhi thấp giọng cười mắng:

- Không lẽ lại còn có thể làm giả được sao?

- Ta khẩn trương thôi mà!

Tần Tiêu cười vài tiếng, đem Thượng Quan Uyển Nhi một phát ôm lấy đi ra khỏi cổ kiệu. Đoàn người nhất thời kêu to một trận hoan hô tân lang quân ôm tân nương tử ra rồi!

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng ôm lấy cái cổ của Tần Tiêu, tựa đầu sát vào trên lồng ngực dày rộng của hắn. Hạnh phúc đến sắp muốn ngất xỉu. Tần Tiêu nhất thời kìm lòng không đậu, đã đem đầu chui vào trong khăn hồng trùm đầu, hôn lên Thượng Quan Uyển Nhi. Đoàn người liền phát ra một trận tiếng hoan hô vui mừng lớn hơn:

- Ha ha ha tân lang quân hôn đi!

Thượng Quan Uyển Nhi liên tục nhẹ giọng trách cứ:

- Nào có sốt ruột như vậy, làm hỏng lễ tiết đấy!

- Ta nào có quản được nhiều như vậy!

Tần Tiêu lại ở trên mặt Thượng Quan Uyển Nhi hôn một cái, ôm nàng đi đến phía trước. Không ngờ không đi đường chính, một đầu đã đụng phải cánh cửa phủ bên cạnh, kêu to một tiếng “ai nha”, còn kém chút nữa đã đụng phải, ngã lộn một vòng trên mặt đất. Ở bên cạnh, đám người Phạm Thức Đức vội vã chạy qua, đỡ hắn dậy, lớn tiếng cười nói:

- Nóng vội quá, nóng vội quá!

Tần Tiêu đem đầu duỗi ra, nhe răng nhếch miệng nói rằng:

- Đau thật đấy! Cái cửa này sao lại đặt ở đây, cứ nhiên có bao lá sát, khó trách!

Đoàn người lại là cười vang một trận!

Tần Tiêu cười hắc hắc, ôm Thượng Quan Uyển Nhi nhanh chóng đi vào lễ đường.

Kế tiếp chính là mấy người Hình Trường Phong và Vạn Lôi đón ân nương tử. Hơn ba mươi cặp tân nhân đều đi vào trong lễ đường, chỉ thấy ở giữa hai người ôm nhau cùng một chỗ, khăn hồng trùm đầu đã lấy xuống dưới thân.

Phạm Thức Đức lắc đầu cười vài tiếng, đi tới bên người Tần Tiêu, ho khan một tiếng rồi nói:

- Hầu gia, giờ lành đã đến nên bái đường thôi.

Tần Tiêu oạch một cái từ trong khăn hồng trùm đầu chui ra:

- A? Được lắm, nhanh lên. Chờ vào động phòng đây!

Mọi người thấy trên miệng, trên trán hắn, tất cả đều là dấu son môi hồng thắm, lại cười to một trận.

Phạm Thức Đức làm chủ nghi thức buổi lễ, hơn ba mươi cặp tân nhân đồng thời bái lạy Thiên Địa, cùng đưa vào trong động phòng.

Tần Tiêu ôm lấy Thượng Quan Uyển Nhi, mới không cần người khác đưa tiễn, chạy nhanh vài bước vào động phòng, đem Thượng Quan Uyển Nhi đặt ở trên giường, sau đó lại đem đầu chui vào trong khăn hồng trùm đầu, cười hắc hắc nói:

- Lão bà, kêu một tiếng tới nghe một chút!

Thượng Quan Uyển Nhi đỏ bừng mặt nhẹ nhàng kêu một tiếng:

- Lão công.

- Ừm, quá nhỏ, không có nghe được.

- Lão công...

- Lại lớn hơn một chút đi nào!

- Lão công.

Tần Tiêu một chút từ trong khăn hồng đội đầu bắn ra, lay lay cái lỗ tai:

truyện copy từ

- Ai nha nha, thật giống như Hà Đông sư rống vậy, quả nhiên đủ mạnh!

Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách lấy ra khăn hồng trùm đầu:

- Người bảo ta gọi nha!

Tần Tiêu đi qua đó, nhẹ nhàng vén ra khăn hồng đội đầu cho Thượng Quan Uyển Nhi, thẳng tắp đánh giá từ đầu đến chân của nàng, rồi nhếch miệng cười nói:

- Uyển nhi, ngày hôm nay người thực sự là đẹp đến phát ngốc!

- Người mới là ngốc tử ấy!

Trên mặt Thượng Quan Uyển Nhi đỏ bừng nổi lên:

- Ở trước mặt nhiều người như vậy lại dám hôn môi, cũng không sợ nhân gia chê cười sao!

- Chê cười, chê cười cái gì?

Tần Tiêu cười đi tới bên cạnh Thượng Quan Uyển Nhi ngồi xuống:

- Ta đây là biểu lộ chân tình biết không? Người cho là chỉ một mình người sốt ruột nha, ta đợi ngày này cũng đã rất lâu rồi đấy!

- Đi, ai sốt ruột chứ!

Thượng Quan Uyển Nhi hờn dỗi đẩy Tần Tiêu một cái:

- Đi ra ngoài đi, còn phải đến tiếp chuyện tân khách đấy. Người Hầu gia này cũng không thể để mất lễ số làm cho nhân gia chê cười được.

Tần Tiêu cực không tình nguyện thở dài một hơi:

- Được rồi, ta đi ra ngoài trước ứng phó một chút. Buổi tối người nhanh chóng buông một chút đi sao, ta muốn động phòng nha!

Thượng Quan Uyển Nhi cười khê khanh khách, tự mình kéo khăn hồng trùm đầu lên trên đầu, ngồi vào bên giường.

Tần Tiêu ra khỏi phòng động phòng đi tới phòng khách, chuẩn bị tiếp đón tân khách. Lý Tiên Huệ khê khàng đi qua, đem hắc gọi tới một bên, đưa cho hắc một phong thư:

- Trường An, gửi thư đến!

Tần Tiêu bất động thanh sắc đem thư tín để vào trong lòng, lại hỏi Lý Tiên Huệ rằng:

- Người đưa thư đâu?

Lý Tiên Huệ hạ giọng:

- Một gã sai vặt của Sở Vương phủ, đã sắp xếp đến khách phòng hậu viện nghỉ ngơi rồi.

Tần Tiêu khê gật đầu:

- Để hắc nghỉ ngơi một chút, sau đó để hắc mang thư trả lời.

Trong lòng thầm nghĩ nói: Lý Long Cơ, cuối cùng cũng đã gửi thư cho ta. Xem ra, trong triều đình rốt cục đã xảy ra đại sự.

Mắt thấy sắp khai yến, Tần Tiêu tạm thời đem việc này ném đến một bên, chạy đến trong phòng tiệc cùng đám tân khách dáng vẻ vui mừng hơn hờ cùng nhau nháo một trận. Lý Tiên Huệ sợ hắc uống say mất, đã sớm đem hắc kéo ra, nhét vào trong phòng động phòng của Thượng Quan Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi lẳng lặng ngồi ở bên mép giường, nghe được tiếng cánh cửa bị mở ra, sau đó Tần Tiêu khê hô “Uyển nhi”, liền đi tiến vào. Trong lòng nhin không được một trận kinh hoàng, trên mặt xoát một cái đã ửng hồng lên.

Tần Tiêu đi tới bên giường nhẹ nhàng ngồi xuống, chậm rãi xốc lên khăn hồng trùm đầu của nàng.

Chính là một tiểu mỹ thân khuôn mặt xinh đẹp!

Trong lòng Tần Tiêu âm âm chuyển động, kìm lòng không đậu ở trên khuôn mặt của Thượng Quan Uyển Nhi hôn một cái. Thượng Quan Uyển Nhi lại cười hì hì né tránh:

- Chờ người nửa ngày, tiến đến một câu nói cũng không có nha!

- A? Ha hả!

Tần Tiêu không khỏi cười:

- Nói đến, thật là có chuyện muốn thỉnh giáo người, người tiến lại đây.

Tần Tiêu nhẹ nhàng lôi kéo Thượng Quan Uyển Nhi ngồi vào bên cạnh bàn.

Tần Tiêu xuất ra lá thư này trong lòng, mặt khác mang tới một cái bình nhỏ màu sẫm, cầm một cái bút lông mới chưa sử dụng qua, chấm một ít nước thuốc trong bình, tô lên thư tín.

Thượng Quan Uyển Nhi kỳ quái đứng ở phía sau hắn, một bên nhẹ nhàng xoa bóp vai cho hắn, lại vừa nghi hoặc nói rằng:

- Cái gì thế này?

Tần Tiêu cười thần bí:

- Sau đây chẳng phải sẽ biết rồi sao?

Mềm nhẹ mềm nhẹ ở trên tờ giấy tô tô qua, quả nhiên dần dần hiện ra chữ viết nhạt màu.

418. Chương 420: Động Phòng Hoa Chúc. (2)

Chương 420: Động phòng hoa chúc. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Thượng Quan Uyển Nhi kinh ngạc kêu lên:

- Thần kỳ! Cứ nhiên hiện ra chữ được!

Tần Tiêu cười ha hả, đem chữ viết thoáng thổi khô, cùng Thượng Quan Uyển Nhi đọc với nhau, chính là Lý Long Cơ viết đến:

- Đại ca thấy thư như gặp mặt: người giới thiệu phương pháp này cũng không biết được không, nhưng ta vẫn mặc kệ, mà dựa theo những gì người nói làm theo.

Võ Tam Tư thụ kế Ngự Sử đại phu, Lý Thừa Gia mưu hại đám ngũ vương Trương Giản Chi, đem tất cả bọn họ đều đuổi ra khỏi triều đình.

Ba tháng sơ thất, Võ Tam Tư âm thầm khiến người đem hành vi xấu xa của hoàng hậu viết ra cáo trạng, dán ở trên Thiên Tân kiều, cũng ở trong cáo trạng thỉnh cầu muốn phế truất Vi Hậu. Vì vậy bách tính đều biết Trường An khiếp sợ. Hoàng đế giận dữ, hạ Ngự Sử đài bắt người. Tội phạm bị bắt khai ra, là đám người Trương Giản Chi xui khiến hắn gây nên. Vì vậy hoàng đế đem bọn Trương Giản Chi biếm ra khỏi triều đình. Lưu vong trọn đời không được trở lại triều. Trong đó Hoàn Ngạn Phạm biếm đến Nhượng Châu, Kính Huy đến Nhai Châu, Trương Giản Chi đến Lang Châu, Viên Thứ Kỷ tới Hoàn Châu, Thôi Huyền Vi tới Cổ Châu, cũng là giam cầm cả đời. Trong nhà tử tôn trên mười sáu tuổi đều đồng loạt bị lưu vong.

Vì bổ sung ghế trống thống lĩnh bắc nha của đại ca để lại, triều đình đã lấy toàn bộ người trong tay Vi Hậu và Võ Tam Tư, tồn vong chỉ trong sớm tối... Thái Bình công chúa cùng phụ vương ta còn đang ảm đạm không phát, sự tình thực hồngбет!

Thái Tử lòng nóng như lửa đốt, vài lần muốn nổi lên chống lại, đều bị ta ngăn cản được. Đại ca, thật không biết còn có thể chống đỡ bao lâu nữa. Bản thân ta cũng sắp nhịn không được muốn phát tác. Đáng tiếc một chút thể lực trên tay ta cũng không có.

Không nói thì thôi. Nói đến lại thật sự phiền phức!

Biết người sau khi trở lại Giang Nam, hẳn định sẽ cưới đón Thượng Quan Uyển Nhi. Cũng không biết người chừng nào thì tiến hành hôn lễ, và lại tiểu đệ ở đây trước chúc người động phòng khoải trá, sớm sinh ra quý tử. Lần sau trở lại Trường An. Nhớ kỹ mang chất nhi trở lại, ta muốn làm cha nuôi.

Còn có ta cũng sắp thành thân.

Đệ: A Man.

Thượng Quan Uyển Nhi xem xong thư, nhịn không được cười khanh khách:

- Điện hạ này nói thật kỳ quái, ta đều đọc không hiểu. Tả một chữ “mao”, hữu một chữ “mao”, đây là có ý tứ gì nha?

Tần Tiêu cười nói:

- Đây là ám ngữ trong lời nói giữa chúng ta, ý tứ thì có rất nhiều...xem ra, trong triều thật sự phát sinh đại sự.

- Người quản nhiều chuyện như vậy làm gì?

Thượng Quan Uyển Nhi hơi có chút không vui:

- Người đã nhàn rồi ở nhà. Không phải người không quản triều đình, mà là triều đình không cần người.

Tần Tiêu nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay của Thượng Quan Uyển Nhi:

- Uyển Nhi, tục ngữ nói quốc gia hưng vong, người cũng không muốn phụ quân người làm một cái máy ăn cơm, tạo cút dấy chứ? Lần này ta tự thỉnh cầu bị biếm ra khỏi triều đình. Kỳ thực cũng bất quá là giấu tài lui lại để tự bảo vệ mình mà thôi. Ta đã sớm nói trước, đám người Trương Giản Chi không có kết cục tốt. Hiện tại quả nhiên ứng nghiệm. Ai! Phiền phức lớn!

Thượng Quan Uyển Nhi hơi bĩu bĩu miệng, nhẹ nhàng ngồi vào bên người Tần Tiêu:

- Thế nhưng người một hư chức tướng quân nho nhỏ, Hầu gia hư danh có thể làm được chuyện gì đây? Trừ phi có thể đem người lần thứ hai gọi trở về trong triều đảm nhiệm chức vụ. Thế nhưng cho dù trở lại có thể thế nào nha, đề áp được qua Vi Hậu và Võ Tam Tư nhất đẳng sao?

Tần Tiêu chậm rãi mà lại bất đắc dĩ lắc đầu:

- Nói thật là, trong lòng ta một chút căn cơ cũng không có. Đám người Trương Giản Chi kiên quyết không có kết cục tốt gì, không được chết yên thân. Ta phỏng chừng, Võ Tam Tư sẽ âm thầm phái người đi ám sát ngũ vương. Uyển Nhi, người ở trong triều nán lại thời gian dài, đối với Võ Tam Tư hẳn định tương đối quen thuộc. Hẳn người này là như thế nào?

Thượng Quan Uyển Nhi suy tư một trận, nói rằng:

- Võ Hoàng khi còn tại thế, từng nhiều lần muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắn. Vốn dĩ sao, hắn cũng chính là một công tử quần áo lụa là, thân không có sở trường. Chỉ có một môn tâm tư lấy lòng người khác, đem Võ Hoàng lừa gạt rất hài lòng. Tin tưởng hiện tại hắn đang dùng biện pháp ngày trước, đi lừa gạt hoàng đế và hoàng hậu.

- Không chỉ vậy chứ?

Tần Tiêu cười nói:

- Hắn còn cùng với hoàng hậu vui chơi ở trên giường nữa.

- A...

Thượng Quan Uyển Nhi kinh nghi kinh nghi:

- Năm xưa Võ Tam Tư và hoàng đế thủy hỏa bất dung, hôm nay lại... Thực sự là quá hoang đường! Hoàng đế thật đúng là...quá hồ đồ!

Tần Tiêu cầm thư tín nhìn ngó xung quanh, cười khổ từng đợt nói rằng:

- Bức thư tín này là từ Trường An gửi đến nơi đây, tốt xấu cũng mất một hai tháng. Tính toán, hiện tại đám người Trương Giản Chi khẳng định đã dữ nhiều lành ít rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi rất là bất mãn nhìn Tần Tiêu, đứng dậy nhẹ nhàng ngồi vào trong lòng hắn:

- Người và Tiên nhi khi thành thân, cũng là bàn những chuyện này sao?

Tần Tiêu lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, lấy lại tinh thần, áy náy ôm Thượng Quan Uyển Nhi vào lòng:

- Xin lỗi nha. Uyển nhi! Ta cũng là quá lo lắng sự tình ở Trường An. Từ lúc nhận được phong thư này, ta ở trong lòng sẽ không quá thoải mái. Được rồi, không nói những chuyện này nữa, động phòng hoa chúc đây! Đến, chúng ta uống một chén rượu giao bôi hợp hoan!

Thượng Quan Uyển Nhi cười dài cầm lấy chén rượu:

- Ta vừa mới rót rượu người chưa từng phát hiện sao? Đến đây đi, đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

Dứt lời đưa cho Tần Tiêu một chén.

Hai người cánh tay giao nhau, uống xong một chén rượu giao bôi. Tần Tiêu buông chén rượu xuống, cười nói:

- Nươi cũng đừng ăn dấm chua nữa. Khi ta và Tiên nhi thành thân, chẳng có được mấy người, chỉ là bày một cái bàn ở nhà, người một nhà thân thiết chúc mừng tượng trưng một chút. Đâu có được như ngày hôm nay hoa sĩ đại kiệu, làm đủ tư thế như vậy...

Thượng Quan Uyển Nhi nhắm mắt lại. Khẽ nhếch khuôn mặt, nói nhỏ:

- Hôn ta...

Tần Tiêu nhìn khuôn mặt kiều diễm như hoa, trong trắng lộ hồng của Thượng Quan Uyển Nhi, trong lòng cũng là từng đợt rung động, quay về phía môi đỏ mọng của nàng hôn lên đó. Thượng Quan Uyển Nhi hơi nghiêng đi thân thể, vòng lên cái cổ của hắn, ôn nhu hôn trở lại.

Năm xưa cùng Lý Tiên Huệ kết hôn, có càng nhiều là tính ngẫu nhiên. Hôm nay cùng Thượng Quan Uyển Nhi còn lại là lo lắng chờ đợi lúc hợp. Rất có cảm giác tu thành chính quả. Tần Tiêu ôn nhu ôm lấy Thượng Quan Uyển Nhi, ghì vào trong lòng, hôn say đắm.

Một lúc lâu sau, hai người mới nhẹ nhàng tách nhau ra. Thượng Quan Uyển Nhi nhắm chặt hai mắt, lông mi nhẹ nhàng mà run run. Trên mặt đã hồng như mầu đơn, nũng nịu tựa hồ có thể bóp ra nước được.

Cùng Lý Tiên Huệ so sánh, Thượng Quan Uyển Nhi thiếu chút e thẹn, càng có vẻ chủ động và cuồng dã. Để Tần Tiêu có một phen cảm giác tư vị khác. Hai người ôm nhau đi tới bên giường ngồi xuống, Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi mở mắt ra. Đã cảm thấy khát vọng yêu thương nồng nàn hiện lên. Tần Tiêu nhất nhất thay nàng cởi ra búi tóc, chải cài, khuyên tai.

419. Chương 421: Kinh Văn Kịch Biến.

Chương 421: Kinh văn kịch biến.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Sau đó đưa tay muốn cởi ra y phục của nàng.

Thượng Quan Uyển Nhi ngưng ngừng muốn lẩn tránh, tự mình xoay người trên giường, kéo ra cái chăn đắp lên trên người. Sau đó ở bên trong chậm rãi cởi ra y phục, còn không dám nhìn Tần Tiêu một cái, đem gương mặt hướng vào bên trong.

Tần Tiêu cười ha hả, oạch một cái đã tiến vào trong giường, không khỏi phân trần đem Thượng Quan Uyển Nhi ôm lấy.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng không biết là do lạnh hay là do sợ hãi, thân thể khê khàng run rẩy, hai tay che chắn ở trước ngực, đem đầu cúi xuống tận ngực, trên người đã trắng trợn.

Tay của Tần Tiêu đã cực kỳ không thành thật ở trên người nàng chậm rãi du tẩu, mỗi một chỗ đi đến, đều kích thích một trận run rẩy. Thượng Quan Uyển Nhi rốt cực chậm rãi buông ra song chưởng, một tay luôn ra phía sau lưng Tần Tiêu đem hắn ôm lấy. Tần Tiêu nhân thể nghiêng người áp lên, tà tà cười nói:

- Sợ sao?

- Sợ cái gì?

Thượng Quan Uyển Nhi bật cười:

- Tiên nhi đã sớm nói cho ta biết, người rất ôn nhu.

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Các người ngay cả chuyện này cũng đem ra thảo luận, thật đúng là hảo tử muội nha!

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng mà “hừ” một tiếng, tựa đầu sang chỗ khác, trên mặt lại là tiểu ý nồng đậm. Tay của Tần Tiêu, lại như là xà nhi âm hiểm vậy, du động tới trước ngực của nàng, không chút khách khí chiếm lĩnh yếu địa quân sự này.

Thượng Quan Uyển Nhi song chưởng như ngọc lướt qua lưng của Tần Tiêu, đem hắn ôm chặt lấy.

Tần Tiêu cảm giác, giữa hai người nhiệt độ đã dần dần tăng lên. Dục vọng của bản thân cũng vô pháp tự ức chế, nhẹ nhàng cúi đầu hôn xuống. Ở trên trán hoa điền của Thượng Quan Uyển Nhi hôn một cái, sau đó chậm rãi trượt xuống, từ giữa trán đến chóp mũi, bờ môi đỏ mọng lửa nóng, chiếc cằm đầy đặn, gáy ngọc đầy đà, bờ vai nhu nhược, lại đến ngọc phong cao vút mà kinh diễm.

Thượng Quan Uyển Nhi phát sinh phát sinh từng đợt than nhẹ ý loạn tình mê. Hai tay cũng dần dần không tự chủ được dùng lực, ôm chặt lấy Tần Tiêu.

Ôn nhu triền miên, ôn độ cực nóng, đem hai người đều tiến nhập trong một hư không hoàn toàn vong ngã, như đi vào cõi thần tiên ngoại vật. Thẳng đến Thượng Quan Uyển Nhi cắn môi hô thấp một tiếng...“đau”! Tần Tiêu mới hoàn toàn tỉnh ngộ, trước mắt không phải Lý Tiên Huệ thân kinh bách chiến kia, mà là Thượng Quan Uyển Nhi vừa mới làm vợ người. Không khỏi kinh hãi dừng lại, trùi mền vuốt ve khuôn mặt của Thượng Quan Uyển Nhi, ở trên môi của nàng nhẹ nhàng hôn lên:

- Đau thật không?

Thượng Quan Uyển Nhi cắn môi, đem con mắt chậm rãi mở ra một đường nhỏ, quật cường lắc đầu:

- Ta là nữ nhân của người...

Tần Tiêu kim lòng không đậu hơn tới:

- Đúng, người là của ta!

Thượng Quan Uyển Nhi ôm chặt lấy Tần Tiêu, tự mình nỗ lực thả lỏng thân thể... Đây chính là “cao chiêu” Lý Tiên Huệ dạy cho nàng. Tần Tiêu không dám vọng động, chỉ dám ôn nhu hôn nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thượng Quan Uyển Nhi nóng bỏng hôn trở lại, cúi đầu rên khê nói:

- Đến...

Thượng Quan Uyển Nhi loại cuồng dã trong kinh hãi này thực sự khiến Tần Tiêu cảm giác rất là hưng phấn và cảm động. Một đêm triền miên qua đi, trên giường lưu lại một tia hồng huyền. Thượng Quan Uyển Nhi phảng phất như rất sợ Tần Tiêu đột nhiên rời đi, liền ôm chặt lấy hắn, ở trong lòng hắn ngủ say sưa, chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Tiêu cảm giác cánh tay có chút tê dại, nhẹ nhàng động một chút, Thượng Quan Uyển Nhi đã tỉnh lại, vội vã di động thân thể đem cánh tay của Tần Tiêu kéo ra, cười hì hì nói:

- Đây là giấc ngủ ngon nhất, an ổn nhất trong cuộc đời này của ta. Không nghĩ tới so với một mình nằm ngủ còn an ổn hơn nhiều, cảm giác trong lòng đặc biệt kiên định, an toàn, coi như là chuyện lớn bằng trời cũng không cần ta đi quan tâm.

Tần Tiêu ha hả cười, đến hôn lên Thượng Quan Uyển Nhi, nhẹ nhàng vuốt ve ngực của nàng, nói rằng:

- Sau này đều có ta ở cùng ngươi, ngươi có thể được ngủ ngon rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi nghĩ lại một chút, liền vội vàng nói:

- Vậy Tiên nhi thì phải làm thế nào cho phải? Nói vậy tới hôm qua nàng khẳng định là không có ngủ ngon rồi.

Tần Tiêu cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ:

- Tiên nhi...

- Không bằng...

Tần Tiêu cười tà ác:

- ba người ba người cùng ngủ chung đi.

- Đi đi, ngươi...!

Thượng Quan Uyển Nhi ngượng ngùng đẩy Tần Tiêu một cái, trốn vào trong ổ chăn:

- Loại sự tình xấu hổ này cũng chỉ bại hại như ngươi mới nghĩ ra được...Rời giường đi, đổi giường đơn, hì hì!

Tần Tiêu xoay người rời giường, mở ra cửa tủ, lấy ra một cái giường đơn, đặt ở đầu giường, lại chui vào trong chăn:

- Ngươi cứ ngủ như vậy, ta đổi sang giường đơn, ngươi lại ngủ một chút.

Thượng Quan Uyển Nhi nhô đầu ra, cảm kích cười nói:

- Nghĩ không ra, ngươi thật đúng là ân cần...

Tần Tiêu cười:

- Người từng trải mà, chung quy là phải hiểu được nhiều chút. Sau này bảo nha hoàn đun nước nóng cho ngươi. Ngươi nghỉ ngơi đi.

Dứt lời cứ như vậy đem giường đơn mở ra, rời giường nằm. Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách ở trên giường nhẹ nhàng lăn lộn, để Tần Tiêu đem khăn trải giường rút ra. Tần Tiêu nhìn trên giường một cái:

- A, rải hai cái khăn trải giường nè! Xem ra lại là Tiên nhi an bài đi sao. Ha ha, nàng coi như là có kinh nghiệm, thật tốt.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng gật đầu:

- Là Tiên nhi an bài, ta nào biết đâu rằng...

Tần Tiêu cúi xuống ở trên khuôn mặt của Thượng Quan Uyển Nhi hôn một cái:

- Ngươi còn ngủ thêm chút đi. Ta đi ra ngoài, xem trong phủ có chuyện gì cần an bài không? Tiện thể gọi nhà hoàn tới giúp ngươi đun chút nước nóng tắm rửa.

- Ừm...

Thượng Quan Uyển Nhi vẻ mặt tràn ngập yêu thương, thỏa mãn, hai mắt mông lung như nước:

- Đi thôi, lão công..

Tần Tiêu nghe được trong lòng sáng khoái một trận, ôn nhu cười nói:

- Được, lão bà...

Ra khỏi phòng động phòng, Tần Tiêu gọi hai nha hoàn đi qua an bài chuyện này, giống như buổi sáng mỗi ngày đi tới hậu viện, đã thấy Phạm Thức Đức đang từ bên ngoài đi vào, thấy Tần Tiêu, liền vội vàng không ngừng đi về phía hắn.

Tần Tiêu nghi hoặc nói:

- Xảy ra chuyện gì vậy, Phạm tiên sinh?

Phạm Thức Đức có chút khấn trương nói rằng:

- Tối hôm qua ta khởi hành đi Giang Châu, trừ đem sổ sách tiêu dùng tháng trước lấy đi, cũng thuận tiện thu mua một vài thứ. Kết quả từ chỗ Thứ Sử Hà Khai nghe được một ít tin tức kinh người.

Sáng sớm sương mù chưa tan đi, cả Sơn Trang còn chìm đắm trong một mảnh yên tĩnh tường hòa cùng mừng vui. Thật vất vả các tướng quân Đặc Chung Doanh mới có ba ngày nghỉ ngơi, cũng đều ôm lấy tiểu nương tử mới cưới đang ngủ say. Ngay cả Dương Ngọc Hoàn sáng sớm nay cũng không có luyện vũ, mà là nghe lời vẫn duy trì an tĩnh, đứng ở trong phòng không có đi ra làm âm ỉ, miễn cho quấy nhiễu giấc mộng đẹp của mọi người.

Thế nhưng nghe xong buổi nói chuyện của Phạm Thức Đức, sau đó tâm tình của Tần Tiêu dù thế nào cũng đều không thoải mái.

Hậu viện trong một gian phòng, Tần Tiêu ngồi ở trên ghế tựa, nhíu chặt mày lại thành một vệt.

Đám ngũ vương Trương Giản Chi sau khi bị biếm ra khỏi Trường An, đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

420. Chương 422: Kinh Văn Kịch Biến. (2)

Chương 422: Kinh văn kịch biến. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Trong những người này, cũng chỉ có Trương Giản Chi uy vọng cao nhất, hơn nữa có tử chất còn đang làm quan trong triều. Do đó kết cục tốt hơn một chút. Sau khi bị đuổi ra khỏi Trường An, lưu đầy đến Lang Châu, lại trong nửa tháng ngắn ngủi, triều đình lần thứ hai hạ chỉ nhâm mệnh hắn làm Tương Châu Thứ Sử. Không lâu sau Võ Tam Tư lại tìm nhĩ tử Trương Giản Chi nhận sai lầm, đem Trương Giản Chi giáng làm Tân Châu Tư Mã. Vừa mới đến Tân Châu, Trương Giản Chi tuổi đã bát tuần, vì buồn giận mà bệnh chết.

Mấy người khác thì thê thảm hơn rất nhiều.

Hoàn Ngạn Phạm bị giáng, lưu vong Nhưưng Châu, đi đến cảnh nội Quý Châu, bị Võ Tam Tư phái ra Ngự Sử Chu Lợi Trinh bắt lại. Dem hắn buộc lên trúc bản đầy gai nhọn, chà xát trên đó đến chết cực kỳ tàn ác. Da thịt trên người tất cả đều bị chà xát rơi xuống, lộ ra xương cốt trắng bệch thê thảm. Kính Uẩn cũng chết ở trên tay Chu Lợi Trinh, hầu như là cùng một loạn thủ đoạn mà ra. Thôi Huyền Vĩ ở giữa đường, vô cớ bạo bệnh mà chết, phỏng chừng là bị giết bằng thuốc độc. Chết thê thảm nhất chính là Viên Thứ Kỷ, đồng dạng cũng là bị Võ Tam Tư phái ra Ngự Sử Chu Lợi Trinh bắt bớ, dìm xuống hồ nước, bụng lớn như cái trống. Viên Thứ Kỷ không chịu nổi lặn nước, tự mình nuốt vàng muốn chết, kích phát động tích, thần chí mê muội một trận, sau đó dùng tay móc đất nuốt chửng để cầu cái chết. Móng tay toàn bộ nghiền nát

trong bóc ra, vẫn là không thể chết được! Sau này lại bị Chu Lợi Trinh phái người dùng gậy đánh chết tươi, toàn thân không còn một đoạn xương nào lành lặn.

Tần Tiêu sắc mặt một trận xanh đen. Hai tay vững vàng nắm lấy tay cầm ghế tựa rung động, đột nhiên “bá” một tiếng, tay vịn gỗ lim rắn chắc trơn bóng cứ như vậy bị hấn bóp nát.

Phạm Thức Đức kinh hoàng thất sắc, thấp giọng kêu lên:

- Hầu gia...

Tần Tiêu ổn định tâm tình một chút, nặng nề nói rằng:

- Dem gã sai vặt truyền tin ngày hôm qua mời tới, ta có lời hỏi hấn.

Phạm Thức Đức nhanh chóng rời khỏi, không lâu sau đã đem người đưa tin nọ mời tới. Tần Tiêu quan sát quan sát một trận. Một thư sinh ước chừng ba mươi bốn, ba mươi năm tuổi, nhã nhặn thanh tú, vì vậy nói với hấn rằng:

- Ngươi là người của Sở Vương? Tên họ là gì? truyện copy từ

Thư sinh chấp tay trả lời:

- Ty chúc họ Lô tên Hoán, từng làm phụ tá Tương Vương Phủ. Gia phụ kiềng kị Hoài Thận, đương triều Ngự Sử Trung Thừa. Ty chúc được Sở Vương tại chỗ Thái Bình công chúa đề bạt, hướng tới Quảng Châu đi nhậm chức Thứ Sử. Nhận Sở Vương nhờ vả, vội tới truyền tin cho Hầu gia.

- A, là nhi tử của Lô đại nhân, mời ngồi!

Tần Tiêu suy nghĩ nói: Lô Hoài Thận là người khiêm tốn. Trước đây tại Ngự Sử đài tuy rằng giao tình không nhiều lắm, lại cũng coi như có quen biết. Người này danh tiếng vô cùng tốt là thanh quan hiêm có. Có người nói nhà không tích trữ. Cửa không che màn, thức ăn không thịt, thê nhi cơ hàn, sinh hoạt rất kham khổ. Tương Vương Lý Đán từng ở Ngự Sử đài làm qua Ngự Sử đại phu, là người đứng đầu, cũng sẽ không kỳ quái Lô Hoán lại đương chức tị Tương Vương Phủ, quen biết Lý Long Cơ.

Lô Hoán tạ ơn Tần Tiêu, hơi đặt mông ngồi xuống tọa kỷ, lưng lại ưỡn thẳng tắp, mắt không nhìn nghiêng, sắc mặt bình tĩnh, một bộ dáng lâm nguy cấm tọa, rất là khiêm cung cẩn thận.

Tần Tiêu thoáng cười cười:

- Lô đại nhân cũng là Thứ Sử một phương, không cần giữ lễ tiết như vậy. Ta hỏi ngươi mấy vấn đề, Thôi Thực này là nhân vật ra sao?

Lô Hoán chấp tay nói:

- Người này dựa vào Võ Tam Tư, từ khảo công viên ngoại lang liền thăng vài cấp cho đến Trung Thư Xá Nhân. Cũng xếp vào khoảng trống Binh Bộ Thị Lang sau khi Hầu gia rời triều, thụ đồng Trung Thư Môn Hạ Bình Chương Sự, đã là một trong đương triều tể tướng. Người này chuyên vì Võ Tam Tư hiến các loại độc kế, tàn hại trung lương. Ngũ vương bị hại, tất cả đều là chủ ý hấn đưa ra.

Tần Tiêu gật đầu:

- Nói như vậy, ngươi cũng biết sự tình ngũ vương bị hại?

- Dạ, ty chúc từ Trường An xuất phát, một đường đi tới khoảng hơn hai tháng, trên đường đã có nghe nói chuyện ngũ vương bị hại.

Nét mặt Lô Hoán lộ ra vẻ buồn lo, giận dữ:

- Hiện tại Ngự Sử đại phu Lý Thừa Gia cũng là người của Võ Tam Tư, đem di huynh của Thôi Thực, Gia Châu Tử Mã Chu Lợi Trinh đề cử làm Hữu Thai Thị Ngự Sử, chuyên môn vì bọn họ làm nanh vuốt tay chân. Ở triều đường tàn hại ngũ vương. Chu Lợi Trinh người đó, thủ đoạn tàn bạo bất nhân, quả thực là khiến kẻ khác giận sôi, cùng Chu Hưng, Tác Nguyên Lễ năm xưa không thua kém bao nhiêu.

Tần Tiêu cũng nghe được cũng là nổi giận trong lòng một trận, miễn cưỡng bình tĩnh nói:

- Tương Vương, Thái Bình công chúa và Thái Tử, Sở Vương những người này có kế hoạch hay là động tác gì sao?

Lô Hoán thở dài một hơi:

- Ty chức chức vị thấp kém, quyền lực không đủ, thực không biết được các vị Vương gia, công chúa có tâm tư gì. Chỉ là từ mặt ngoài xem ra, bọn họ vẫn không có bất cứ động tác gì. Hiện tại trong thành Trường An đã là người của Vi gia, Võ gia hoành hành ngang ngược lấy thúng úp voi, đâu còn có thân ảnh của Lý gia vương công. Trong thiên hạ mọi người đều biết, Lý Đường nguy cấp, chỉ có một người không biết, hết lần này tới lần khác đó lại chính là đương kim thánh thượng!

Tần Tiêu nhíu chặt vùng xung quanh lông mày lại:

- Nguyên lai người là đến Quảng Châu đi nhậm chức, vốn định cho người trở lại truyền một phong thư cho ta, vậy thì không làm phiền người nữa. Người cứ nghỉ ngơi thật tốt, tùy tiện ở lại bao lâu cũng đều có thể.

Lô Hoán đứng dậy chấp tay nói:

- Sở Vương điện hạ trước khi đi có nói, nếu đem thư tín đến không thể làm lỡ lập tức cáo từ. Nếu không phải chờ Hầu gia hỏi chuyện, ngày hôm qua ty chức đã lên đường rồi. Lúc này đã xong chuyện, ty chức xin được cáo từ đi trước Quảng Châu.

- Ừm, đã như vậy, ta cũng không miễn cưỡng lưu giữ người lại nữa. Ngày khác hữu duyên, trở lại quý phủ nghỉ lại chơi vài ngày. Phạm tiên sinh thay ta tiễn Lô đại nhân.

Trong lòng Tần Tiêu suy nghĩ nói: tâm tư của Lý Long Cơ vẫn rất là tinh tế. Căn dặn Lô Hoán đưa thư xong lập tức rời đi, cũng rất có đạo lý. Hoàng thất vương tử và kinh quan tể phụ, dựa theo lệ là không được tư thông ngoại thân. Hiện tại lại là thời kì phi thường, chú ý thêm một chút luôn luôn tốt hơn. Miễn cho để lộ nhược điểm rơi xuống trong tay yêu nhân, mượn đề tài để gièm pha bản thân.

Phạm Thúc Đức cất bước đưa tiễn Lô Hoán xong, lập tức đã trở lại, đóng cửa đi tới bên người Tần Tiêu, hơi có chút khẩn trương nói rằng:

- Hầu gia, ty chức có câu này không quá may mắn muốn nói, không biết có nên nói hay không?

- Nói đi. Ta không tin những thứ cảm kị kia.

Tần Tiêu biết, Phạm Thúc Đức khẳng định lại là có chút kiến giải gì đó.

Phạm Thúc Đức nuốt một ngụm nước bọt, khẩn trương nói rằng:

- Nếu ngũ vương đều đã bị gia hại, đám người Võ Tam Tư, vì sao không có gia hại đến trên đầu Hầu gia đây? Hoặc giả nói, đang âm mưu gia hại Hầu gia?

421. Chương 423: Kinh Văn Kịch Biến. (3)

Chương 423: Kinh văn kịch biến. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu cười lạnh một tiếng nói rằng:

- Hẳn làm thế nào lại không muốn. Chỉ là tạm thời không có biện pháp nào bắt ta mà thôi. Người ngấm lại coi, ta cũng không phải bị lưu vong, cùng đám người Trương Giản Chi còn có khác biệt. Lúc đi cũng là nghênh ngang rời khỏi Trường An. Sau đó một đường đi tới, ta cũng không có điệu thấp. Mà là cố ý đi đường lớn, ở dịch quán, còn ở Thương Châu, Nhạc Châu những địa phương kia đều từng có dừng lại. Bọn

họ nếu muốn đụng đến ta, không phải dễ dàng như vậy, ta trên tay không phải còn có đan thư thiết khoán hoàng đế ban thưởng sao? Tuy rằng thứ này không nhất định dùng được, nhưng dù sao biểu thị, bọn họ không thể dùng thủ đoạn cùng loại để mưu hại ta. Ám sát? Chớ có nói giỡn! Thấy bản Hầu gia và Đặc Chung Doanh, đám chó săn Ngự Sử và sát thủ kia đều là tay chân như mềm nhũn cả ra, nào còn dám động thủ. Do đó, ngay từ đầu, ta đã chuẩn bị đầy đủ mới dám rời khỏi Trường An. Bằng không, người nghĩ rằng ta thật không sợ chết à? Cho dù ta không sợ chết thật đi nữa, những nữ quyến, lão nhược bên cạnh này, cũng là phải chú ý đến sao?

Phạm Thúc Đức khẽ thở dài một hơi:

- Khó trách, khó trách a....Sau khi biết được tin tức của ngũ vương, ty chúc đã từng nghĩ mà lo sợ một trận. Rất là nghi hoặc vì sao chúng ta một đường đi tới gió êm sóng lặng, nguyên lai là Hầu gia đã sớm an bài tốt. Hiện tại đến Giang Nam, đám Ngự Sử gì đó kia càng không có biện pháp bắt được Hầu gia. Đây là một phần sách vở ngày hôm qua ta đi Giang Châu phủ, từ chỗ Hà đại nhân lấy được tới tay. Mặt trên tất cả đều là quan viên các châu, huyện phủ nha của Giang Nam ký tên chúc mừng. Hà Khai nói. Hầu gia không cho phép hấn rải rác tin tức để đồng liêu đến mừng lễ sự tân hôn. Vì vậy đành dùng phương pháp như này, để tới chúc mừng Hầu gia.

Tần Tiêu khẽ nhếch khóe miệng cười cười, tiếp nhận cuốn sổ nhìn một hồi. Còn có một ít người quen tên chút, hầu hết đều là những người lúc trước thề nghe theo hấn, như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ nói:

- Võ Tam Tư, người nếu là dùng thủ đoạn như đối phó với ngũ vương để bức ép ta, đến Giang Nam mưu hại ta, khiến cho ta nổi giận, nói không chừng thật một cước điểm khởi đại quân Giang Nam vào kinh cần vương! Bất quá, suy nghĩ này cũng đã có đủ gây thơ và ấu trĩ. Ta nếu là muốn làm sự tình như vậy, cùng với Từ Kính Nghiệp năm xưa cũng sẽ không có gì khác nhau. Không đến vạn bất đắc dĩ, hoặc là trong triều có người mưu hoa hưởng ứng, ta sẽ không làm. Chỉ bất quá, có những người này đoàn kết chặt chẽ ở bên cạnh ta, ta lại có tám vương bài trong tay, ở Giang Nam đã vững như bàn thạch! Hừ chúc Hầu gia thì thế nào? Vẫn có thể trở mình tạo ra sóng lớn được đó!

Phạm Thúc Đức nhìn trên mặt Tần Tiêu một hồi tức giận, một hồi lại cười cười, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Hầu gia đang suy nghĩ cái gì đây?

Tần Tiêu không khỏi cười ra tiếng nói:

- Không có gì. Chỉ là đang tưởng tượng, Võ Tam Tư cũng không có thể đụng tới ta ngoài sáng, cũng không dám ngấm đến ám sát, cả ngày ôm nỗi căm tức ở trong lòng, tình hình đó khẳng định thật chơi chết hấn.

- Ách...

Phạm Thúc Đức nhất thời không nói gì, không khỏi cũng cười lên:

- Nói đến cùng, vẫn là Hầu gia cao chiêu nhất!

Tần Tiêu cười cười nói:

- Mấy tin tức này sẽ không cần truyền tới sơn trang, thảo luận ra ngoài. Miễn cho khiến mọi người có chút khủng hoảng và khẩn trương, phá hư bầu không khí vui mừng hiện tại. Chúng ta những ngày này, vẫn như bình thường sinh hoạt qua vậy. Coi như cái gì cũng không có phát sinh. Còn có, trong trang mới cưới về ba mươi mấy tức phụ, đó đều là thuộc biên chế Đại Đường quan tướng, chỉ tiêu như thực chất báo lên, nói như thế nào hấn nên tăng lên gấp bội.

Phạm Thúc Đức cười nói:

- Hà Khai cảm động và nhớ nhung Hầu gia cấp một nghìn lượng hoàng kim kia, thường xuyên tự trách, đem chỉ phí kim ngạch trong phủ đề cao gấp ba...

- A, Hà Khai này...

Tần Tiêu cười nói:

- Cũng được, cứ mặc kệ hần đi. Vả lại chúng ta cũng không phải ăn hối lộ trái pháp luật. Nếu không phải chi tiêu thực sự quá lớn, ta đều lười tìm triều đình đòi tiền. Tiên nhi các nàng thu xếp làm bàn chải đánh răng thật đúng là rất kiếm được tiền. Hiện tại Giang Châu, Ngạc Châu và Hồng Châu, Nhiêu Châu đều mở chi nhánh cửa hàng bán bàn chải đánh răng. Những thương nhân kia mỗi ngày chơi tới tìm Tử Dịch “tiểu kinh lý” kia, thỉnh cầu bán thêm một chút hàng hóa. Đó thực sự là cung không đủ cầu, ngày kiếm đầu vàng nha!

Phạm Thúc Đức liên tục cười:

- Cũng vẫn là Hầu gia nghĩ ra biện pháp tốt. Bàn chải đánh răng này, ta cũng đã dùng qua, quả nhiên là dùng cực tốt. Tử Dịch nha đầu kia lần này đúng là lạm dụng chức quyền, tặng ta một cái bàn chải đánh răng, có người nói bán ra ngoài đều phải bảy tám trăm văn đấy.

- Hầu gia hỏa! Đưa cho ta vẫn chỉ là một cái bằng trúc đấy!

Tần Tiêu đứng dậy cùng Phạm Thúc Đức hướng ra ngoài đi đến:

- Xem ra nàng đối với ta thành kiến không nhỏ nha! Tặng cho ai cũng đều tốt hơn so với ta!

Phạm Thúc Đức thần sắc cổ quái nói rằng:

- Sợ là...nàng đối với Hầu gia có chút oán hận.

- Chỉ giáo cho?

Phạm Thúc Đức cười nhẹ nói:

- Hầu gia đúng là quen biết hai tỷ muội Mặc Y, Tử Dịch trước, hơn nữa tỷ muội hai người sớm đã đồng ý, sống là người của Hầu gia, chết là quỷ của Hầu gia. Hôm nay Uyển Nhi đều đã quá môn rồi, hai tỷ muội này còn...

- A, ta nói đây, nguyên lai là như vậy!

Tần Tiêu không khỏi mỉm cười:

- Nha đầu kia, khẳng định là đang bệnh vực vì tỷ tỷ của mình. Sự tình của các nàng, nhất là Tử Dịch, đặt ở giữa Thái Tử Lý Trọng Tuấn chen lẫn thích Tử Dịch, chờ sau này lại nói tiếp đi nha... Lúc đó ta đối với Lý Trọng Tuấn nói đó là “Tử Dịch tình đầu chưa khai”. Sau này Lý Trọng Tuấn cũng đối với hết hy vọng. Nhưng ta vừa quay đầu đã đem các nàng nạp làm thiếp của mình. Vậy không phải giống như tự đem đá đập vào chân của mình sao, điều này có chút không thể nào nói nổi.

Phạm Thúc Đức cười ha hả:

- Nguyên lai, Hầu gia vẫn luôn là có tư tâm?

Tần Tiêu giảo hoạt cười:

- Đối lại là Phạm tiên sinh, khẳng định cũng đem nữ tử cùng mình sớm tối bên nhau, vì chút lợi nhỏ nào đó, lại cứng rắn đẩy tới trong lòng người khác sao? Cho dù kết quả là các nàng không muốn gả cho ta, cũng phải để các nàng tự mình lựa chọn đi. Thích ai thì gả cho người đó. Ta không bao giờ ý kiến. Ta là tuyệt sẽ không đem các nàng làm vật hy sinh, hoặc là vì cảm ơn, không biết làm thế nào dâng lên cuộc đời của mình đâu.

Phạm Thúc Đức liền nói:

- Hầu gia chính là điểm này, được lòng người khác nhất! Cũng không đem bất kỳ kẻ nào coi như hạ nhân hạ nhân, nô bộc hoặc là công cụ có thể có hoặc không. Mà ngay cả hắc nô dị bang như Thiết Nô vậy, cũng đều không ngoại lệ. Nói đến Thiết Nô, hần tử này mấy ngày nay cũng sắp mệt chết.

Tần Tiêu cười:

- Hần có thể mệt thế nào?

422. Chương 424: Kỳ Nhân Kim Lương Phượng.

Chương 424: Kỳ nhân Kim Lương Phượng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Ăn mệt a!

Phạm Thức Đức cười nói:

- Ngày hôm qua trên bàn yến hội, còn thừa thật nhiều rượu thịt. Hắn không chịu lãng phí, điên cuồng ăn một lần, kết quả tiêu chảy.

- Ha ha!

Tần Tiêu cười vang, tâm tình cuối cùng cũng tốt hơn chút. Cùng với người nhà và bằng hữu sinh sống với nhau một chỗ như vậy, coi như là có sự tình không vui, cũng có thể chậm rãi hóa giải a.

Cảm giác gia đình, thật tốt!

Hai người đi tới tiền đường Hầu phủ, tới tở nha hoàn đã đang lục tục đem điểm tâm sáng bày lên trên mặt bàn. Gạo chúc và bánh màn thầu trắng trẻo nóng hôi hổi, còn có một chút điểm tâm dưa muối, thập phần phong phú, Tần Tiêu nhất thời đã đến ăn uống. Nghĩ lại một chút đã cảm thấy Lý Tiên Huệ mỗi ngày cùng mình ăn bữa sáng, quay đầu lại đã muốn đi gõ cửa phòng của nàng.

Ra mở cửa lại là Mặc Y, nhẹ nhàng nói một tiếng:

- Chào buổi sáng Hầu gia.

Sau đó lẳng lặng đứng sang một bên. Tần Tiêu vào nhà, Lý Tiên Huệ nửa ngồi nửa nằm dựa ở trên giường, hướng về phía Tần Tiêu cười nói:

- Tân lang quân, sao vào mới sáng sớm đã lại chạy đến trong phòng của ta vậy?

Tần Tiêu thấy sắc mặt Lý Tiên Huệ có chút tái nhợt, vội vã ngồi qua đó nhẹ nhàng ôm lấy nàng:

- Thế nào, tối hôm qua lại không ngủ an giấc sao?

Lý Tiên Huệ lắc đầu:

- Còn tốt mà, cũng may có Mặc Y ngủ cùng. Chỉ là...nửa đêm cứ buồn nôn, ngủ không yên giấc...

Tần Tiêu trong lòng từng đợt lên men, yêu thương đem Lý Tiên Huệ kéo vào trong lòng:

- Lão bà khổ cực...mới chỉ có hai tháng mà đã nháo loạn như vậy? Sau này, ta vẫn là qua đây bồi người thêm đi sao!

Ba ngày sau, trong quân doanh Sở Tiên Hầu phủ.

Chân Tần Tiêu đi giày da màu sắc đẹp đẽ, mang thắt lưng da trâu quân đội, một bộ trang phục huấn luyện. Hình Trường Phong và Vạn Lôi chấp tay đứng thẳng phía sau, Quách Tử Nghi và ba mươi gã tướng sĩ Đặc Chung Doanh xếp thành hàng đứng ở trong viện, tinh thần hăng hái, ý khí phong phát.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm thoả mãn, xem ra ba ngày nghỉ ngơi, để những người này cả người tràn ngập lực lượng. Hơn nữa thê thiếp mới cưới ở bên cạnh bọn họ, sinh hoạt coi như là hoàn chỉnh và yên ổn, đều có thể đủ để tĩnh tâm đến huấn luyện.

Tần Tiêu qua lại bước đi thông thả vài bước:

- Từ hôm nay trở đi, bắt đầu một vòng đặc huấn mới, hơn nữa gia nhập bài khóa mới, đó chính là “khí công” do ta tự mình ngộ ra, ngoài khổ luyện công phu. Đây là ta căn cứ theo tâm pháp Ma Vân Chuông do sư môn truyền lại và Ngạnh Khí Công kết hợp sáng chế, đặc biệt thích hợp cho chúng ta huấn luyện. Thế

nhưng, quá trình huấn luyện cũng là rất cực khổ. Hơn nữa cần càng nhiều đầu óc để lĩnh hội. Do đó, từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người hãy xốc lại trăm phần trăm tinh thần cho ta. Ngoại trừ nỗ lực, càng cần nhiều lao động thể lực, ngay cả thời gian ngủ cũng đừng quên luyện tập tâm pháp điều tức. Đã hiểu rõ chưa?

Hơn ba mươi người đồng thanh đáp.

- Rõ!

Tần Tiêu thoả mãn nhếch khóe miệng lên, vẫy tay với Hình Trường Phong ở phía sau, để hắn đem một phần sách vở phát xuống dưới:

- Đây chính là phương pháp tu hành giản đơn. Trước ta có dạy mọi người làm quen nhận thức qua các huyết vị. Hiện tại học tới khí công hẳn là sẽ làm ít công to. Khí công cơ sở, tối trọng yếu chính là phương pháp hô hấp, và dưỡng khí, luyện khí. Trong sách đã viết rất tường tận. Những thứ này nhìn như đơn giản, thể nhưng chân chính làm được lại không dễ dàng, hơn nữa cần thời gian để luyện tập và huấn luyện. Đặc biệt là trong đó, ta cho thêm vào một ít cách hành khí huyết vị do bản thân tìm hiểu được, tương đối khó có thể nắm giữ. Do đó, mọi người phải dụng tâm gấp bội. Sau đó sáng sớm và buổi tối mỗi ngày đều tăng thêm một môn chương trình học, chính là đều đến bên Sở Tiên hồ để “luyện khí” cho ta. Đây không phải là phương pháp tu đạo Thần Tiên gì cả, chân chính công phu ngoại gia hoành luyện chân chính. Nói trắng ra, chính là làm cho bản thân trở nên “kinh đảm”. Nếu muốn đánh người, trước phải học chịu đòn đã. Đợi học giỏi khí công, cầm nã thủ, tán đả, phi đao và nhất chiêu chế địch cùng với bất cứ chiêu thức gì của các người đều sẽ uy lực bội tăng, giống như ta vậy.

Dứt lời, Tần Tiêu từ trong túi cất đao ở bên hông rút ra một thanh phi đao. Cổ tay cấp bách dương lên, “phanh” một tiếng, ở bên khoản hơn mười bước có một khối thiết thuẫn bài bị đánh ra một cái lỗ lớn!

Mọi người đều lú lẫm, lấy công phu hiện tại của bọn họ, Hình Trường Phong phi đao lợi hại nhất cũng nhiều lắm bắn thủng một phiến khá hơn thốn. Phần công lực này của Tần Tiêu đúng thật là có chút hải nhân!

- Mặt khác...

Tần Tiêu tiếp tục oang oang nói rằng:

- Lần này nhờ phúc của Giang Châu Giang Châu Hà đại nhân, sân huấn luyện trong nháy mắt đã hoàn thiện xong. Hiện tại cả Hầu phủ đã thành một quần doanh kín kẽ, toàn bộ phương tiện đều đã chuẩn bị đầy đủ. Từ hôm nay trở đi, khôi phục chương trình học mỗi ngày của đặc chủng huấn luyện. Bao gồm huấn luyện thể năng chạy cự li dài trong mười dặm, liên tục vượt chướng ngại vật xuyên qua, leo đá, bơi lội, vác vật nặng đứng yên và ngồi đẩy cử tạ. Cùng với thuật cưỡi ngựa, bắn cung và tự do vật lộn đánh nhau. Đánh nhau sẽ tiến hành cuối cùng vào mỗi ngày huấn luyện, cứ hai người một tổ, mỗi lần thua sẽ bị phạt một trăm cái chống đẩy, hít đất. Quách Tử Nghi, người cùng ta một tổ.

Quách Tử Nghi hoảng sợ trợn lớn con mắt một chút, nhưng lại lập tức ưỡn ngực cao lên:

- Dạ, tướng quân!

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm buồn cười một trận, tiếp tục nói rằng:

- Bấy ngày đặc huấn sau, bắt đầu một vòng huấn luyện dã ngoại cầu sinh. Lần này ta muốn đem một hạng này coi như là trọng điểm. Bởi vì lần trước một hạng mục này chúng ta vẫn làm không được quá tốt. Sau này nếu là mang binh xuất chinh, đây sẽ trở thành một kỹ năng thập phần trọng yếu. Hơn nữa ta phát hiện, trong các huynh đệ tồn tại một suy nghĩ sai lầm, hoặc giả là khúc mắc. Đó chính là không chịu uống nước tiểu của chính mình.

- Phải biết rằng, giả như đến trong loại sa mạc như Mạc Bắc sa mạc này, nước là một thứ rất khó tìm kiếm được. Không đến mức mỗi người lưng vài chục cân nước ra đi đi sao? Do đó, ngoại trừ ăn một ít hoa quả ra, giảm thiểu tiêu hóa thực vật cần đến nước. Phải cần học uống nước tiểu. Hơn nữa ta nói ọi người, nước biển cũng là có thể uống được! Thế nhưng mỗi lần không thể vượt quá hai đến ba ngụm. Mỗi ngày chia làm hơn mười lần để uống, liên tục không thể vượt lên trước năm tới bảy ngày. Tuy rằng hiện tại chúng ta không cần phải đến đại hải cầu sinh. Thế nhưng đây cũng là kỹ năng hạng nhất, phải nắm giữ để phòng bị

bất cứ tình huống nào. Mặt khác, mỗi người khi đi ra ngoài, trên người mang theo muối ăn cũn là có rất nhiều tác dụng. Tỷ như, hoa nở thực vật, cây cỏ, nếu như biến sắc cũng đều có độc không thể dùng để ăn được. Tuyết đọng trên núi tan thành nước cũng là phải trộn với muối mới có thể uống được. Bằng không có thể gây ra vấn đề tiêu hóa tràng co thắt dạ dày...

423. Chương 425: Kỳ Nhân Kim Lương Phượng. (2)

Chương 425: Kỳ nhân Kim Lương Phượng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu thao thao bất tuyệt nói hơn nửa canh giờ. Mọi người Đặc Chung Doanh đều dùng bút máy đang ở trên quyển tập của mình ghi chép lại.

Vừa mới nói xong một đoạn, Mạc Vân Nhi lại xuất hiện ở bên cạnh đại môn quân doanh, xa xa hướng phía Tần Tiêu khom lưng tạo dáng, biểu thị áy náy. Bởi vì Tần Tiêu đã sớm hạ lệnh qua, trừ người của Đặc Chung Doanh, bất kỳ kẻ nào cũng không được tự ý đến trong sân huấn luyện sau phủ.

Tần Tiêu nghiêng đầu nói với Hình Trường Phong rằng:

- Người đi qua đó xem, hẳn là có chuyện gì phát sinh. Bằng không lấy tính cách của Mạc Vân Nhi là quyết không chạy đến nơi đây đâu.

Hình Trường Phong bước nhanh chạy tới cùng Mạc Vân Nhi nói mấy câu, rồi lập tức chạy trở lại, ở bên tai Tần Tiêu nói rằng:

- Sự phụ ta Kim Lương Phượng đến, nhưng lại mang đến một thanh niên nhân!

- A?

Trong lòng Tần Tiêu vui vẻ: khắp nơi tìm kiếm hẳn không được, tự mình lại tìm đến cửa! Quay đầu nói với Vạn Lôi rằng:

- Vạn tướng quân, hiện tại bắt đầu huấn luyện, do người phụ trách. Ta cùng với Hình tướng quân đến trước phủ có sự tình.

- Dạ!

Vạn Lôi và người của Đặc Chung Doanh đều động. Tần Tiêu và Hình Trường Phong đổi một bộ y phục đi đến trước phủ.

Tần Tiêu nói với Hình Trường Phong rằng:

- Sự phụ kia của người, năm xưa vội vã không từ biệt, vài năm không gặp, hiện tại làm thế nào tìm tới nơi này vậy?

Hình Trường Phong vẻ mặt mờ mịt:

- Ta cũng không biết, đó thật sự là có chút kỳ quái. Lão nhân gia hẳn vẫn là thần long thấy đầu không thấy đuôi.

- Đi, tới đó xem lại nói tiếp. Nói không chừng hẳn là vội tới chúc mừng hỉ sự tân hôn của người đấy.

Đến chính sảnh tiền phủ, đập vào mắt Tần Tiêu đã thấy một người đứng trong sảnh. Đội mũ cao, mặc đạo bào rộng, đi giày, tuy rằng chỉ là một bóng lưng đã đủ để có vẻ phong độ tiêu sái, khí thế bất phàm. Người này thân cao khoảng chừng cùng với Hình Trường Phong không sai biệt lắm, so với Tần Tiêu hơi thấp hơn một chút. Thế nhưng có vẻ thập phần cao ngất ngạn ngạn, bên hông đeo một thanh trường kiếm, dưới gió nhẹ thổi lay động, phiêu nhiên có phong thái của Thần Tiên.

Người đen nghe được phía sau có tiếng bước chân, xoay người lại chấp tay một cái:

- Kim Lương Phượng Kim Lương Phượng. Chắp tay có lễ.

Tần Tiêu đi tới đón nhận, ôm quyền thi lễ:

- Đạo trưởng có lễ, mời ngồi!

Hình Trường Phong kích động đi qua, đã quỳ bái xuống đất:

- Sư phụ, liệt đồ hôm nay rốt cục đã gặp lại lão nhân gia người!

Kim Lương Phượng vỗ về vài sợi râu quai nón dưới hàm, cười ha hả nói:

- Hảo đồ nhi, mau đứng lên đi. Vì sư để lỡ một ít hành trình, không thể đến kịp tiệc cưới chúc mừng của người. Người cũng không nên trách tội nha!

Hình Trường Phong vui mừng đứng dậy, mời Kim Lương Phượng ngồi xuống. Tự mình đứng ở bên cạnh.

Tần Tiêu tinh tế đánh giá đạo nhân này, dựa theo như lời của Phạm Thức Đức, ba mươi năm trước, khi tuổi còn nhược quán đã bái thuật số danh gia Viên Thiên Cương làm thầy. Hiện tại tốt xấu cũng là người ngoài năm mươi. Thế nhưng sắc mặt vẫn như trước hồng nhuận sung mãn, thần thái sáng láng tựa như mới đầu ba mươi. Hơn nữa tính mực ổn định, ngũ quan rõ ràng, rất có tướng mạo trí giả. Đôi mắt kia tuy rằng thần sắc nhân nhật, nhưng dường như một lưỡi dao sắc bén, có thể xuyên thấu tâm phủ người ta để nhìn thấu. Có ma lực không hiểu.

Trong lòng Tần Tiêu đột nhiên nhớ tới một người Chư Cát Lượng! Thần sắc tự nhiên phong độ này chỉ có đạo nhân, cùng với Chư Cát Lượng trước đây hắn nhìn thấy ở trên TV, thật sự là có địa phương dị khúc đồng công!

Tần Tiêu hạ nhân hạ nhân dâng lên nước trà, mỉm cười nói rằng:

- Kim tiên sinh lần này đến đây, không biết có gì chỉ giáo?

- Ba chuyện.

Kim Lương Phượng mỉm cười đi thẳng vào vấn đề nói rằng:

- Thứ nhất, vốn là đến chúc mừng tân hôn của Trường Phong, lần này bởi vì phải dừng lại tại Quý Châu, xem ra đã bỏ lỡ rồi. Thứ hai, tặng lên một thanh bảo kiếm, làm lễ vật của Trường Phong. Sau này thanh kiếm này sẽ cùng với Trường Phong hộ vệ ở bên cạnh của Hầu gia; thứ ba, có chuyện gì cầu Hầu gia hỗ trợ.

- A, tiên sinh thực sự là người sáng khoái.

Tần Tiêu trong lòng có chút nghi ngờ, Kim Lương Phượng cái tên này có chút lạ, cũng không biết là tính danh chân thực của hắn hay là đạo hào. Vả lại gọi hắn là “tiên sinh” hẳn là sẽ không sai. Vì vậy nói tiếp:

- Chữ “cầu” này thì không dám. Trường Phong cùng ta thân như huynh đệ, tiên sinh đã là ân sư của Trường Phong, cũng sẽ là ân sư của ta. Có việc phân phó cứ nói ra là được.

Kim Lương Phượng cười dài ha hả, vỗ xương nói:

- Vậy bản đạo sẽ không khách khí nữa! Ngoài phủ có một hán tử, là con mồ côi của trung lương. Ta muốn nhờ Hầu gia đem hắn lưu lại, để hắn dạy dỗ thành tài.

- Con mồ côi của trung lương?

Tần Tiêu ngạc nhiên nói:

- Là hậu nhân của ai?

Kim Lương Phượng ngắn gọn nói rằng:

- Hoàn Ngạn Phạm.

- A? Là con mồ côi của Hoàn đại nhân?

Tần Tiêu kinh ngạc nói rằng:

- Ta vừa mới nhận được tin tức, biết Hoàn đại nhân ở trên đường lưu vong Lĩnh Nam, bị Ngự Sử Chu Lợi Trinh làm hại, toàn gia lão ấu không để lại, không nghĩ tới còn có cốt nhục lưu lại! Thực sự là quá khó khăn, tiên sinh màu mỡ hẳn tiến đến!

Kim Lương Phượng lững thững đi tới cạnh cửa phủ, đối với bên ngoài vẫy tay kêu gọi một tiếng, một thiếu niên thân hình cao lớn rắn chắc vững chãi bước đi vào trong đường, hướng về phía Tần Tiêu quỳ gối:

- Tiểu nhân Hoàn Tử Đan, bái kiến đại tướng quân, Sở Tiên Hầu gia!

Tần Tiêu đứng dậy đem hân đỡ lên, tinh tế quan sát một chút, lông mày rậm mắt to mặt rộng trán vuông, tuy rằng tuổi mới chỉ khoảng mười năm mười sáu vẫn còn lộ ra vẻ trẻ con, nhưng có một cổ tướng mạo uy phong nghiêm nghị và đôn hậu thành thực.

- Người gọi là Tử Đan? Công tử của Hoàn đại nhân?

- Đúng là tiểu nhân.

Hoàn Tử Đan liền ôm quyền, nghiêm nghị tức giận nói rằng:

- Võ Tam Tư, Thôi Thực và Chu Lợi Trinh dám cầu tặc kia, giữa đường mưu hại toàn gia của ta! May mắn ta lúc đó bởi vì mang bệnh, được Quý Châu Đại Đô Đốc Vương Tuấn thu lưu dưỡng bệnh, bằng không nhất định đã gặp độc thủ!

- A, là Vương tướng quân cứu người...

Tần Tiêu nói rằng:

- Ta cùng với Vương tướng quân đã từng gặp qua tại Nhạc Châu, cũng coi như có chút giao tình, hẳn là người đại nghĩa trung trinh. Nếu là như thế này, tốt lắm, ta nhận lấy người đến làm đồ đệ môn hạ của ta, ý của người thế nào?

Hoàn Tử Đan nhất thời vô cùng vui mừng, cuống quýt quỳ bái xuống đất:

- Đồ nhi Tử Đan, bái kiến sư phụ!

Dứt lời chính là đại lễ tam bái cửu khấu.

Phía sau Kim Lương Phượng cười nói ha hả:

- Không nghĩ tới, Hầu gia cư nhiên thẳng thắn khoáng như vậy. Bần đạo thực sự là mừng rỡ nha! Trường Phong người qua đây, thanh bảo kiếm này, vì sư tặng cho người!

Dứt lời đã từ bên hông cởi xuống bảo kiếm cầm ở trong tay!

Hình Trường Phong kinh hãi đi qua đó, cung kính quì một gối tiếp nhận bảo kiếm, lại phát hiện trầm trọng thần kỳ, hơn nữa vỏ kiếm phong cách cổ xưa.

424. Chương 426: Đánh Ngã Và Đánh Bại.

Chương 426: Đánh ngã và đánh bại.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Kim Lương Phượng an ủi cười nói:

- Xuân thu ngũ kiếm, đa phần đã mất đi. Bần đạo hơn mười năm qua phóng biến thiên hạ, cũng chỉ tìm được một thanh Thuần Quân này.

Tần Tiêu thân thể kim lòng không đậu bắn ra, truyền thể bảo kiếm, Thuần Quân!

Hình Trường Phong cũng nhất thời đại kinh thất sắc:

- Sư phụ, lễ trọng như vậy, đồ nhi làm sao dám nhận?

Kim Lương Phượng cười dài ha hả nói:

- Bảo kiếm tặng anh hùng, vật ấy đang được kỳ chủ mà thôi. Người và nó có một đoạn duyên phận này, không cần chối từ, hảo hảo quý trọng đi sao!

Hình Trường Phong nâng kiếm phục dưới thân quỳ bái đến:

- Đa tạ sư phụ!

Tần Tiêu để Hoàn Tử Đan đứng dậy, trong lòng âm thầm suy nghĩ nói: Kim Lương Phượng này, hảo danh tác! Vừa ra tay chính là tuyệt thế bảo khí như Thuần Quân vậy! Hơn nữa hắn biết Hình Trường Phong hiện tại là người của ta, đem kiếm tặng cho hắn, không khác nào chính là tặng cho ta. Hắn thế ngoại cao nhân này chịu tự mình đứng ra đến cầu ta, nếu là nếu là không hảo hảo đối xử tử tế với Hoàn Tử Đan này, khác nào không nể mặt mũi của hắn? Hơn nữa, năm xưa khi ở Trường An, Hoàn Ngạn Phạm cùng ta giao tình cũng coi như không tệ. Người này cũng là chính nhân quân tử tiếng lành đồn xa. Nhận lấy con của hắn coi như là để ta bày tỏ thương tiếc một đoạn đối với cái chết của ngũ vương vẫn thúc thủ vô sách đi!

Hình Trường Phong đứng dậy, hưng phấn dị thường vuốt ve bảo kiếm trong lòng, trên chuôi kiếm kia hoa văn trang sức dường như tinh tú liệt trưng toả sáng quang mang mơ hồ.

Kim Lương Phượng phiêu nhiên đi tới trước người Tần Tiêu, chấp tay lạy dài một cái:

- Bần đạo đa tạ Hầu gia thành toàn. Bần đạo khi ở Lĩnh Nam, chợt nghe Trương Húc nói đến đại danh của Trương Húc, vẫn ngưỡng mộ vô duyên gặp lại. Lần này từ trong miệng đám người Trương Cửu Linh và Vương Tuấn biết được Hầu gia chính là người trượng nghĩa. Vì vậy sẽ không mời tự đến làm phiền Hầu gia hỗ trợ.

Tần Tiêu không khỏi nghi hoặc nói:

- A, Kim tiên sinh cùng đám người Trương Húc, Vương Tuấn và Trương Cửu Linh nhận thức sao?

Kim Lương Phượng đạm nhiên cười nói:

- Không sai. Thời gian đầu năm, ta từng cùng với Trương Cửu Linh và Trương Thuyết, Trương Húc tại chỗ của Quý Châu Vương tướng quân nán ná tụ tập vài ngày. Trương Cửu Linh và bần đạo quan hệ mật thiết nhất, thoáng có tình cảm sư sinh.

Tần Tiêu không khỏi cả kinh trong lòng: Kim Lương Phượng này cư nhiên cũng là sư phụ của Trương Cửu Linh... Quả nhiên là cao nhân na! Văn võ nhân tài đều tụ đến môn hạ, ngư nhân!

Kim Lương Phượng tiếp tục nói rằng:

- Bần đạo cũng biết, Hầu gia đang tìm kiếm ta, có đúng không?

Tần Tiêu thần nhiên cười cười:

- Không sai. Khi vừa mới rời khỏi Trường An, ta vẫn muốn tìm tiên sinh. Thế nhưng nghe Trường Phong và Trương Húc nói, tiên sinh xa tại Lĩnh Nam hơn nữa hành tung phiêu miểu, vẫn không thể như ý nguyện. Không nghĩ tới tiên sinh cư nhiên tự mình tìm tới cửa. Thực sự là khiến Tần mừng rỡ.

Kim Lương Phượng ngôn ngữ sắc bén tốc hành:

- Tìm ta đúc kiếm phải không?

- Không sai! Cụ thể, là đao!

Kim Lương Phượng cất tiếng cười to:

- Được! Bần đạo cũng không làm nhân tình không đâu, nhưng là cũng không nhận không ân huệ. Tuy rằng đã có tám năm chưa từng khai lò, hôm nay sẽ vì Hầu gia ngoại lệ một lần!

Tần Tiêu nghe được Kim Lương Phượng đáp ứng đúc đao, lúc này vui mừng vô cùng, lập tức chạy về phòng lấy đến bản vẽ bản thân đã sớm chuẩn bị tốt đưa cho Kim Lương Phượng.

Kim Lương Phụng cầm bản vẽ thoáng quan sát vài lần, gật đầu thõn thớt nói:

- Hung khí sát nhân!

- Thật là hung khí thuần túy!

Tần Tiêu tiếp lời tiếp lời:

- Tuy rằng chỉ là ở trên cơ sở Hoành Dao hơi thêm vào một ít thay đổi, thế nhưng càng dễ sử dụng! Thân đao dày và rộng thêm một ít, từ hai lưỡi biến thành một lưỡi. Thân thẳng biến thành thân hình cung, lợi cho chém giết trên ngựa!

Tần Tiêu trong lòng suy nghĩ: Người Nhật Bản học theo kỹ thuật chế tạo và hình thức Hoành Dao của Đường triều quá khứ, bản thân sao phép hàng nhái làm ra cái gọi là “Nhật Bản đao”. Lịch sử diễn biến xuống phía dưới, mỹ quan đẹp dễ quý giá nhưng “tính giới so sánh” Không bằng Hoành Dao thực dụng trên chiến trận khác. Biến mất biến mất ở trong lịch sử. Thực sự là tiếc nuối! Hiện tại ta sẽ đánh ” Tân Đường Dao”, trên ngoại hình cùng với Nhật Bản đao hơn kém không quá nhiều. Bất quá so với nó càng dày rộng trầm trọng thực dụng hơn một ít. Ở trên ngựa sử dụng loại đao này, ngoại trừ Đặc Chủng Doanh loiaj thân thủ này, sĩ tốt bình thường khác còn thật sự là khó mà làm được đấy.

Kim Lương Phụng khẽ nhíu mày một cái:

- Nếu như không phải kẻ có lực tay hơn người, ở trên ngựa là không thể sử dụng được loại đao này. Tối thiểu một tay phải giữ dây cương, một tay cầm đao muốn chém vỡ khôi giáp nói dễ vậy sao? Hơn nữa chiếu theo giấy vẽ của Hầu gia vì sao lại muốn chuôi trường đao như vậy?

- Bởi vì, căn bản là có thể hai tay cầm đao?

Tần Tiêu hơi nhếch khóe miệng lên nói rằng:

- Hiện tại Đại Đường ta kỵ binh trên ngựa, hầu hết là trang bị trường sóc hoặc là trường thương. Lợi cho đột kích, bất lợi cho cận chiến. Thay đổi thay đổi bàn đạp, đủ để đem hai tay giải phóng ra. Hoặc gấp phải chém giết trên ngựa, có thể dùng dùng hai tay cầm đao. Nếu như là cấp bách bồn tập, còn lại là một tay cầm đao chém giết. Kim tiên sinh, người cứ chiếu theo bức vẽ của ta mà chế tạo đi!

- Không có vấn đề!

Kim Lương Phụng đem bản vẽ cuộn tròn để vào trong người:

- Bất quá, giới hạn một thanh.

- A...

Tần Tiêu không khỏi thoáng có chút thất vọng, nguyên bản còn dự định để Kim Lương Phụng đúc ỗi người trong Đặc Chủng Doanh chuẩn bị một thanh.

Kim Lương Phụng có chút áy náy cười nói:

- Hầu gia có điều không biết. Bắn đao đúc kiếm, từ chọn tài liệu, sinh lô, chế tạo, tất cả đều có yêu cầu riêng. Do đó, để đúc ra được một thanh hảo đao, cần thời gian tương đối dài. Hiện tại ta vì Hầu gia đúc tạo thanh đao này, xem như làm lễ tạ ơn. Nửa năm, ngày này nửa năm sau, ta sẽ đem đao dâng lên.

- Nửa năm...

Tần Tiêu không khỏi trong lòng có chút phiền muộn, bất quá nghĩ lại một phen, làm chậm thì càng chất lượng càng tinh tế thôi mà. Nếu có thể mời hắn đúc ra một thanh hảo đao làm hàng mẫu, cũng vẫn có thể xem là một thu hoạch lớn. Dù sao Kim Lương Phụng không phải là Trường An Tác Giám.

Tần Tiêu đang chuẩn bị mời Kim Lương Phụng đến hậu đường nghỉ ngơi, không ngờ hắn đã thản nhiên thi lễ:

- Sự tình đã xong xuôi, bản đạo xin cáo từ tại đây. Nửa năm sau, trở lại phò ước.

Dứt lời cũng không quản Tần Tiêu Hình Trường Phong Hình Trường Phong, Hoàn Tử Đan sẽ mở miệng nín kéo lưu hắn lại. Đã tự quay đầu mà rời đi.

Tần Tiêu nhìn bóng lưng của Kim Lương Phụng, không khỏi than thở:

- Thực sự là ẩn sĩ kỳ nhân!

Ở bên cạnh hắn, Hình Trường Phong có chút hưng phấn nói rằng:

- Hầu gia, chúc mừng ngươi, lần này ngươi khẳng định có thể được một thanh binh khí tốt nhất!

Tần Tiêu cười cười:

- So với “Thuần Quân” của ngươi còn tốt hơn được sao?

425. Chương 427: Đánh Ngã Và Đánh Bại. (2)

Chương 427: Đánh ngã và đánh bại. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Hình Trường Phong ngạc nhiên sửng sốt:

- Hầu gia nếu là thích kiếm này, Trường Phong liền chuyển tặng cho Hầu gia là được. truyện copy từ

Tần Tiêu cười lớn:

- Ta không phải có ý tứ đó. Chỉ là thuận miệng ví dụ mà thôi. Ta không có thói quen dùng kiếm. Loại thần kiếm này vẫn nên là người giữ đi. Nó xứng với ngươi hơn một ít, có thêm vài phần hào hiệp nha!

- A...

Hình Trường Phong có chút xấu hổ cười nói:

- Trường Phong nhớ kỹ, trước đây sư phụ từng nói với ta về sự tình hấn đúc kiếm. Phàm là binh khí có thể để hấn tổn hao thời gian nửa năm để chế tạo ra, thì đó nhất định là trong Cực phẩm! Ở trong ấn tượng của ta, sư phụ đúc một thanh kiếm chậm nhất, chính là Thư Hùng Thanh Trúc Xà Nhi Kiếm, cũng chính là đưa cho hai tỷ muội Mặc Y. Lúc đó đã tốn thời gian ba tháng. Hơn nữa sư phụ cũng nói, hắn đã có tám năm không có khai lò. Có thể thấy được Thư Hùng Thanh Trúc Xà Nhi Kiếm cũng là hấn chế tạo lúc trước đây.

- Ừm...chỉ là đáng tiếc. Không thể đem kỳ nhân như vậy lưu lại.

Tần Tiêu tràn đầy tiếc nuối nói rằng:

- Cũng không nói chuyện vài câu đã đi rồi. Đáng tiếc, đáng tiếc nha!

Hình Trường Phong khẽ thở dài một hơi:

- Sư phụ lão nhân gia hấn chính là người như thế. Bất quá, hấn nói nửa năm sau gặp lại, thì nhất định sẽ đến.

- Vậy thì không thể làm gì khác hơn là chờ đợi thôi.

Tần Tiêu bắt đầu dĩ lắc đầu, nói với Hoàn Tử Đan rằng:

- Đã luyện võ qua rồi sao?

- Đã luyện qua!

Hoàn Tử Đan mặt lộ vẻ hưng phấn:

- Phụ thân còn thường thường mắng ta là “thất phu chi dũng”. Tử Đan không quá thích đọc sách, chỉ thích cung mã bác đấu, cả ngày đánh luyện gân cốt.

Tần Tiêu ở trên ngực hấn khe đám một quyền. Hảo gia hỏa, tuổi còn trẻ, cư nhiên rắn chắc đến giống như khối thiết bản vậy. Cơ thể cao cao gồ lên.

- Đi theo ta.

Tần Tiêu lại nói một câu, quay đầu nhằm phía quân doanh hậu viện đi đến. Hoàn Tử Đan hưng phấn chạy chậm đuổi theo, xoa tay một trận:

- Tử Đan đã sớm nghe Vương tướng quân nói qua, trong tay sư phụ có một chi Đặc Chủng Doanh, thân thủ cực kỳ lợi hại. Nghĩ không ra, Tử Đan cũng có cơ hội kiến thức một chút!

Tần Tiêu đạm nhiên cười cười, hơi hợt nói rằng:

- Chỉ là hơi có tiểu thành mà thôi. Chưa nói tới cực kỳ lợi hại. Không có thời gian hơn ba năm, thì khó mà thành đại khí được.

Đi tới trong quân doanh, Vạn Lô đang dẫn theo người huấn luyện cưỡi ngựa bắn cung. Hoàn Tử Đan từ xa xa nhìn một trận, không khỏi buồn bực trong lòng nói: cũng không có gì hơn cái này, cưỡi ngựa, bắn tên, không có thấy được chỗ nào đặc biệt cả.

Tần Tiêu nói rằng:

- Tử Đan, người nếu đã bái nhập đến môn hạ của ta, ta sẽ phụ trách đối với người. Xem tình hình của người, người tựa hồ thích làm võ tướng, ra trận chém giết?

- Đúng rồi.

Hoàn Tử Đan hưng phấn kêu lên.

- Tốt lắm.

Tần Tiêu bình tĩnh nói rằng:

- Từ ngày mai trở đi, người theo bọn họ mỗi ngày cùng nhau huấn luyện.

- Chính là....là luyện những thứ này sao?

Hoàn Tử Đan nhếch miệng cười hàm hậu:

- Sư phụ, không phải Tử Đan cuồng vọng, các loại bản lĩnh cưỡi ngựa bắn cung này, bản thân Tử Đan đã sớm luyện được thuần thục.

- A?

Tần Tiêu nhìn đồ nhi ý chí chiến đấu mười phần nhưng hơi có chút khinh cuồng này, trong lòng thầm nghĩ nói: dù sao cũng là công tử ca nhi danh môn vọng tộc, không để cho người ra oai phủ đầu một phen, sau này còn thật không dễ ước thúc. Cũng tiện mượn một người đến làm ví dụ, tổ chức vật lộn đánh nhau trước đã.

Tần Tiêu nói rằng:

- Tốt lắm, ta hỏi người. Người tự nhận là võ nghệ như thế nào?

Hoàn Tử Đan lông mi giương lên:

- Tuy nói không phải trong trăm người có một, nhưng tốt xấu gì cũng có thể địch lại mấy người.

- Muốn ta tự mình dạy người công phu không?

- Muốn!

Hoàn Tử Đan thiếu chút nữa hưng phấn mà nhảy lên:

- Nếu có thể được sư phụ tự mình dạy ta công phu, đó khẳng định là so với ở chỗ này huấn luyện mạnh hơn gấp trăm lần!

- Tốt lắm, ta đáp ứng ngươi.

Tần Tiêu bất động thanh sắc nói rằng:

- Bất quá, tiền đề là, ngươi ở trong đám người kia tùy tiện chọn một người, có thể đem hắn đánh bại, ta sẽ tự mình dạy ngươi. Bằng không, trước khi ngươi đạt được trình độ của bọn họ, còn không có tư cách do ta tự mình chỉ điểm, đã hiểu rõ chưa?

Hoàn Tử Đan ngạc nhiên sửng sốt, lúc này mới nghĩ đến chính mình quá mức lỗ mảng, nhưng hiện tại đã là đàm lao đành phải theo lao, vì vậy đơn giản căn rằng nói một câu:

- Tốt!

Tần Tiêu gọi Hình Trường Phong đem người của Đặc Chứng Doanh, nhất tề đứng thành một hàng.

- Chọn đi sao. Tùy tiện chọn một người đi.

Tần Tiêu quay về phía người của Đặc Chứng Doanh chỉ một ngón tay, sau đó tuyên bố nói:

- Huynh đệ mới tới, Hoàn Tử Đan. Ở trong đám huynh đệ chọn ra một người đi luận võ.

Hoàn Tử Đan cười cười hàm hậu:

- Sư phụ, cũng là người sai khiến đi sao. Ta xem bọn hắn cũng không lớn, vạn nhất chọn phải người yếu, thắng cũng không vinh quang.

Trong lòng Tần Tiêu mỉm cười một tiếng, tiện tay chỉ một người:

- Chu Dũng, ra khỏi hàng. Luận võ.

Sau đó nói với Hoàn Tử Đan rằng:

- Đây, là một người niên kỷ nhỏ nhất, cũng là thân hình lùn nhất, gầy nhất ở trong mọi người. Bất quá, người nếu là có thể đánh thắng hắn, lời ta đã nói cũng vẫn tính như vậy.

Hoàn Tử Đan nhìn người nọ đi tới. Đen đen gầy gầy quả thực giống như là nông phu dinh dưỡng không tốt, căn rằng một cái đi đến:

- Được!

Chu Dũng chạy đến trước mặt Hoàn Tử Đan, ôm quyền thi lễ:

- Tử Đan huynh đệ, mời chỉ giáo!

- Đến đây đi!

Hoàn Tử Đan cả người run lên. Bày ra một chiêu mời, hai chân trước sau mở đứng ra, giống như một cái thiết tháp, đứng thật vững chắc. Hạ bàn cực ổn.

Thế nhưng một hơi thở của hắn còn chưa kịp dồn khí đan điền chuẩn bị phát lực, Chu Dũng đã đá ngang một chân đến!

Nhanh!

Quá nhanh!

Trong lòng Hoàn Tử Đan không khỏi la hét một tiếng, thế nhưng muốn né tránh căn bản là đã không kịp! Một cước kia ở trong mắt hắn chỉ có thể dùng sét đánh không kịp bưng tai để hình dung!

Vạn bất đắc dĩ, Hoàn Tử Đan mới theo bản năng mở ra song chưởng che đỡ ở phía trước.

“Phanh” Một tiếng. Một cước của Chu Dũng vững vàng đá vào hai bên cẳng tay của Hoàn Tử Đan.

Hoàn Tử Đan kêu to một tiếng, cả người giống như đồng cát vụn bắn ngược ra phía sau, đánh lên trên mặt đất, đầu óc cũng đều có chút choáng váng.

Chu Dững thấy hạ chiêu quá ngoan, đang chuẩn bị chạy tới dúi hấn lên, không ngờ Tần Tiêu ở bên cạnh quát lạnh một tiếng:

- Đứng lại! Để tự bản thân hấn đứng dậy. Chiến sĩ, dũng sĩ chính là từ trong đánh nhau mà ra! Chút lực đạo ấy đã chịu không nổi rồi ngã xuống, thì làm sao ra trận?

Hoàn Tử Đan té ngã trên mặt đất, trong lòng không phục cơ người bất dậy một cái, cởi ra y phục trên người, lộ ra khối cơ thể màu đồng cổ cổ, rắn chắc từng khối một, oán hận thở một ngụm:

- Lại đến!

Phía sau Tần Tiêu quát lạnh một tiếng:

- Trừ sát nhân ra, chiêu thức khác đều có thể sử dụng, không được thủ hạ lưu tình!

426. Chương 428: Nhân Tình Tiểu Điều.

Chương 428: Nhân tình tiểu điều.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Chu Dững kêu lên một tiếng trầm muộn, sải một bước ra xa, xoay người lại đá một cái, tựa như thiểm điện đánh đến trên mặt Hoàn Tử Đan. Nhất thời, Hoàn Tử Đan thân thể tựa như ngực độc, hơi lật nghiêng về phía sau, gục xuống phía dưới, nặng nề té lăn trên đất.

Tràng diện yên tĩnh, không có người nói chuyện, đều nhìn Hoàn Tử Đan đang ngã trên mặt đất.

Hoàn Tử Đan trên mặt đất đập một trận khí thô, lấy tay chống mặt đất, lưng lay lắc lư đứng dậy, khoe miệng đã có tiên huyết tràn ra. Nhưng hấn quát khê một tiếng, toàn thân vận đủ khí lực, thổ ra một búng máu, lại chấn hưng tinh thần đứng dậy:

- Lại đến!

Lúc này đây, Hoàn Tử Đan giống như không để ý gì chủ động xuất kích, liên tục sử xuất quyền cước công kích về phía Chu Dững!

Chu Dững khê phiêu nhiên tránh thoát một quyền của hấn, hơi hạ thấp người tới gần trước ngực hấn, trở tay đánh ra củi trở vào trong ngực hấn.

Hoàn Tử Đan nhất thời cảm giác một mạch hít thở không thông, chỗ giữa ngực bụng cảm giác đau nhức truyền đến. Cả người đều như muốn tan vỡ. Không tự chủ được nghiêng đầu ra phía trước. Chu Dững thuận thế từ sau đánh ra một cước, ngay tại chỗ xoay tròn quét tới về phía đỉnh đầu hấn. Hoàn Tử Đan theo bản năng mở ra song chưởng ngăn lại một cái, cả thân thể giống như cái đinh bị búa sắt đập trúng, sinh sôi lún xuống phía dưới, sau đó ngã ra phía sau. Trong lòng điên cuồng mắng chửi: hỗn đản! Hấn đây là dùng chân hay là thiết bồng vậy!

Hoàn Tử Đan nằm trên mặt đất, ôm bụng lăn lộn một trận, cứ nhiên lại đứng dậy! Trên mặt ngoại trừ thống khổ, càng nhiều là phẫn nộ và sát khí lãnh khốc.

Tần Tiêu không khỏi lớn tiếng lớn:

- Cần chính là loại khí thế này! Coi như là đánh không lại, cũng phải có tâm liều mạng! Đây mới là nam nhân! Các huynh đệ, đều nhìn tỉ mỉ. Sau này mỗi ngày vật lộn đánh nhau, đều phải có loại khí thế này!

Hoàn Tử Đan ngay cả con mắt cũng đều đã đỏ lên, gào to một tiếng rồi lao qua đấy. Chu Dững dò xét không môn, đá ngang một cước tới. Không ngờ Hoàn Tử Đan lúc trước bị trúng mấy chiêu đã học được có chút thông minh. Lúc trước cứ nhiên là hư chiêu, lúc này lắc mình tránh một cái, hét lớn một tiếng một quyền thẳng tắp nghênh đón tới, đang đánh về phía bàn chân của Chu Dững.

Chu Dững giống như bị búa tạ đánh trúng, cả người bay ngược ra phía sau, trước khi rơi xuống đất đã điểm bước một cái hóa giải lực đạo, vững vàng đứng lại, nhưng trong ánh mắt đã có một tia thần sắc nghi hoặc.

Tần Tiêu trong lòng thất kinh nói: một cước này của Chu Dững lực đạo lớn cỡ nào a! Hoàn Tử Đan cư nhiên một quyền đem hắn đánh bay trở lại, có thể thấy được lực đạo quyền đầu của hắn còn lớn hơn nữa! Nghĩ không ra thiếu niên nhìn như tên gốc này, cư nhiên trời sinh thần lực!

Hoàn Tử Đan khê nhếch miệng, lộ ra một nụ cười lạnh đằng đằng sát khí, lại kêu gọi xông qua đây.

Chu Dững lần này không có sơ ý, dương đầu chột lóe tránh thoát của quyền đầu của hắn, thuận thế đánh bả vai đem thân thể trắng kiện của Hoàn Tử Đan lẳng không bắn văng ra, nặng nề té lăn trên đất, một lát không thể động dậy.

Tần Tiêu giơ tay lên một cái:

- Dừng lại!

Nói rồi chậm rãi đi tới bên người Hoàn Tử Đan, chỉ thấy hắn thở hổn hển như trâu, con mắt trợn trừng ngậy ngậy nhìn bầu trời, trong miệng, mũi và trên mặt đã toàn bộ là máu.

Tần Tiêu đạm nhiên nói rằng:

- Đã chịu phục chưa?

- Không phục, lại đến!

Hoàn Tử Đan quật cường từ trên mặt đất xoay người bò dậy, làm bộ muốn vận khí, cảm giác cảm giác lực lượng toàn thân mất hết, cả người như nhũn ra, mỗi một khớp xương đều đang đau nhức! Nhe răng nhếch miệng cắn răng một cái:

- Lại đến!

Tần Tiêu bước ra bên cạnh hai bước:

- Vậy thì lại đến đi sao!

Ở đây tất cả mọi người đều kinh nghi: nghĩ không ra, Hầu gia cho tới nay hiểu được đối xử tử tế với sĩ tốt nhất, lần này cư nhiên lại nghiêm khắc như vậy!

Trong lòng Chu Dững cũng muốn nói: Hầu gia là có ý để ta làm mẫu vật lộn đánh nhau, không thể buông lỏng ứng phó cho qua được!

Chu Dững thềm thở ra một hơi, chủ động xuất kích, dưới chân phi bước bắn ra, người đã đến tiếp cận sát biên giới tan vỡ, bên người Hoàn Tử Đan, thẳng nhắc chân lên một cái, đá thẳng vào dưới ngực Hoàn Tử Đan!

Hoàn Tử Đan trúng chiêu mà ngã, quỳ rạp trên mặt đất, không còn có chút khí lực nào nữa.

Tần Tiêu đi qua đó, đem Hoàn Tử Đan từ trên mặt đất xách lên:

- Hận Chu Dững, hận ta chứ?

Hoàn Tử Đan thở hổn hển, khóe miệng từng tia máu tươi chậm rãi tràn ra bên ngoài, trong hai mắt lộ hung quang:

- Hận! Nhưng ta càng hận bản thân mình vô dụng, là một thùng cơm của hắn!

- Được, là một hán tử! Đủ tư cách làm đồ đệ của ta!

Tần Tiêu buông Hoàn Tử Đan ra, để hắn tự đứng dậy:

- Hận chính mình vô dụng thì cần nỗ lực nhiều gấp bội, để siêu việt so với địch nhân của ngươi! Chư vị huynh đệ, từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người xuất ra chút tâm huyết nam nhân cho ta. Giống như Hoàn Tử Đan vậy, cho dù bị đánh ngã, cũng không có thể bị đánh bại! Trong Đặc Chủng Doanh chỉ có anh hùng chết trận, không có người nhu nhược sợ chết! Huấn luyện trước đây, so với đặc huấn sau này, tối đa chỉ là gãi ngứa! Là nam nhân đều xốc lên tinh thần cho ta! Đã hiểu rõ chưa?

- Hiểu rõ!

Mọi người trong lòng đều kéo căng tinh thần, gia nhập Đặc Chung Doanh lâu như vậy rốt cục phải chơi thật rồi!

Hoàn Tử Đan nằm ở trên ghế mây, trên mặt từng đợt vằn vẹo, đau đến run rẩy cả người. Khi đánh nhau còn không cảm thấy, hiện tại yên tĩnh thần kinh thả lỏng, mới cảm giác mũi, dưới ngực, và trên mặt từng đợt đau nhức. Lão nhân Chung Diễn đang rịt thuốc cầm máu trên mặt hắn, mỗi lần rịt thuốc đều khiến hắn đau đến cắn chặt răng lại, hai tay nắm chặt vào tay vịn ghế mây, một trận xương cốt rung động.

Thật vất vả mới trị liệu xong, Chung Diễn phát tay áo nhẹ nhàng lau lau mồ hôi trên trán, hai bình thuốc nhỏ lấy ra từ trong cái hòm thuốc.

Hoàn Tử Đan từ trên ghế tựa đứng dậy, quay về phía Chung Diễn ôm quyền thi lễ:

- Đa tạ lão tiên sinh!

Chung Diễn khoát khoát tay:

- Bỏ đi, thanh niên nhân. Đừng cảm tạ ta, nên tạ ơn đại ca đối thủ kia của ngươi ở Đặc Chung Doanh đi sao. Hắn đã nơi chốn thủ hạ lưu tình. Bằng không, ngươi hiện tại chỉ ít phải nhiều hơn mười chỗ xương khớp bị thương rồi. Tốt xấu gì cũng phải nằm ở trên giường mấy tháng.

Hoàn Tử Đan ngạc nhiên sững sốt: đây...vẫn còn là thủ hạ lưu tình?

Đảo mắt nhìn Tần Tiêu và Quách Tử Nghi đang ngồi ở bên cạnh một cái. Trên mặt hai người đều lộ vẻ cười nhạt đạm nhiên. Trong lòng Hoàn Tử Đan một trận xấu hổ và ngượng ngùng. Đi tới trước mặt Tần Tiêu, hai gối đã quỳ xuống phía dưới:

- Đồ nhi biết sai rồi, sự phụ thứ tội!

- Đứng lên đi!

Tần Tiêu nói rằng:

- Tuổi trẻ khí thịnh, kỳ thực cũng là chuyện tốt, chỉ ít ý chí chiến đấu khá tốt. Hiện tại ngươi hẳn là cam tâm tình nguyện cùng người của Đặc Chung Doanh ở cùng một chỗ tiến hành huấn luyện rồi chứ?

- Đồ nhi nguyện ý cực kỳ! Có thể có thân thủ như Chu Dũng thì đã có hi vọng báo thù rồi!

427. Chương 429: Nhân Tình Tiểu Điều. (2)

Chương 429: Nhân tình tiểu điều. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hoàn Tử Đan đứng dậy, nét mặt một trận oán hận và tức giận:

- Cha mẹ và người nhà của ta, bị chết quá thảm!

Tần Tiêu đứng dậy vỗ vỗ vai hắn:

- Có cừ oán sẽ có động lực, đây là một mặt có lợi. Nhưng là không nên bị cừ hận làm cho choáng váng đầu óc, làm xằng làm bậy. Đặc Chung Doanh kỷ luật là thập phần nghiêm ngặt. Đây là Quách Tử Nghi, sư huynh của ngươi. Sau này cùng hắn cùng hắn làm bạn đi sao, có gì không hiểu cứ việc hỏi hắn!

Quách Tử Nghi mặt mày hơn hớn tiến lên phias trước ôm quyền thi lễ:

- Sư đệ!

Hoàn Tử Đan vội vàng đáp lễ một cái:

- Xin chào sư huynh!

Quan sát Quách Tử Nghi một cái, lại phát hiện hần ngày thường tuấn mỹ mà tiêu sái. Hào phóng mà không mất vẻ ổn trọng, trong lòng không khỏi âm thầm khâm phục.

Tần Tiêu nói rằng:

- Người đến muộn hơn so với hần, phía trước đã lạc hậu một mảng lớn, nhưng ta sẽ không cho người chiếu cố đặc thù gì hết. Bản lĩnh phải do chính mình luyện ra. Không thể dựa vào bất cứ vật gì khác, còn có thể khiến nuông chiều sinh hư. Từ hôm nay trở đi, người cần phải tốn càng nhiều nỗ lực hơn so với người để hi vọng theo kịp. Chẳng đến lúc người có thể đạt được trình độ như binh sĩ Đặc Chung Doanh mới có tư cách để ta tự mình chỉ dạy cho người. Người có tự tin làm được không?

- Có thể!

Hoàn Tử Đan cắn răng liền ôm quyền:

- Sư phụ người cứ yên tâm đi! Ngay cả là chết còn không sợ, còn có thể sợ chịu khổ sao? Ta lần này đi theo huấn luyện!

- Ừm, đi thôi!

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng của Hoàn Tử Đan, âm thầm suy nghĩ: Hoàn Tử Đan này rất tràn đầy ý chí chiến đấu. Sát khí cũng rất mãnh liệt, thậm chí có thể nói là có một cỗ lệ khí khổ đại cừu thâm.

Trong Đặc Chung Doanh đã thiếu đi tinh thần liều mạng như hần vậy. Tuy rằng hiện tại hần là người yếu kém nhất, nhưng chỉ cần có thêm thời gian, hần là có thể bộc lộ tài năng...

Buổi chiều thể năng và huấn luyện tài bắn cung, không cần hần phải làm gì. Tần Tiêu đi dạo đến tiền đường, thấy Thượng Quan Uyển Nhi đang đỡ Lý Tiên Huệ ở dưới tán hoa đi bộ, trong lòng không khỏi khẽ động, đi về phía các nàng.

Nhị nữ đang nhàn nhã bước chậm dạo chơi. Cúi đầu nói chuyện thân mật, thường thường phát sinh một trận cười khê. Tần Tiêu nghênh ngang đi qua, cười hì hì nói:

- Nhị vị phu nhân đang nói chuyện gì mà lại hài lòng như vậy?

Lý Tiên Huệ quay đầu nhìn Tần Tiêu một cái, cười hì hì:

- Đi đi, sự tình của nữ hài nhi, người tới nghe cái gì?

Thượng Quan Uyển Nhi cũng phụ họa theo nói:

- Đúng đấy!

Tần Tiêu hơi sững sốt, tiến đến đứng giữa các nàng, khoác vai hai nàng trái phải:

- Không thể nào, trước mặt lão công còn muốn bảo mật?

- Đó là đương nhiên!

Lý Tiên Huệ cười dài nói rằng:

- Có một số việc là thế, đó là bí mật. Mà đã là bí mật, Uyển Nhi người nói thế nào đây?

- Hì hì, đúng.

Thượng Quan Uyển Nhi tiểu ý nồng đậm, hơn nữa cười đến rất quỷ dị, rất ám muội.

Trong lòng Tần Tiêu bình tĩnh đại ngộ: hai đại nữ nhi này sẽ không phải đang thảo luận chuyện “trên giường” đấy chứ? Cảm tình giao lưu về cảm thụ giữa hai bên nha!

Trên mặt Tần Tiêu một trận hắc ám, cười quái dị:

- Ta biết các người trò chuyện cái gì, ha ha!

Sau đó đưa tay xoa xoa trên cái bụng của Lý Tiên Huệ:

- Di, còn nhỏ như vậy sao?

Lý Tiên Huệ oán trách vỗ lên cái tay của hắn một cái:

- Mới có hai ba tháng, có thể lớn được tới đâu, thực sự là...Cười đến lớn tiếng như vậy, sợ làm kinh hãi đến hài nhi đấy!

Tần Tiêu ngồi xổm người xuống, quần lấy đem lỗ tai dán vào trên cái bụng của Lý Tiên Huệ, cười trộm hắc hắc một trận.

- Cười cái gì đấy?

Nhị nữ trầm miệng một lời.

- Con ta nói với ta, vừa rồi nha, hai nương của bố đang thảo luận chuyện khuê phòng.

Tần Tiêu cười nói ha hả:

- Ai nha, thực sự là mắc cỡ chết người!

Nhị nữ nhất thời vẻ mặt ửng đỏ, đồng thời đưa tay làm bộ muốn đánh hắn.

Tần Tiêu cười ha ha né tránh, nhị nữ lập tức đuổi theo Tần Tiêu nhìn bộ dáng cẩn thận của Lý Tiên Huệ, chậm rãi không ngừng dừng lại, chạy tiến lên đỡ lấy nàng:

- A tốt tốt, ta không chạy, tự mình đến tự đầu thú. Người đừng vận động kịch liệt thương hại thai nhi.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng mà véo cái lỗ tai của hắn:

- Bại hoại, đại phôi đản! Uyển nhi, một hồi buổi tối đem hắn đuổi đi ra ngoài, không cho hắn lên giường nữa.

Thượng Quan Uyển Nhi vẻ mặt hơi ửng hồng, khẽ giậm chân oán giận nói:

- Tiên nhi!...

Tần Tiêu cười hắc hắc:

- Vậy ta liền lên giường của Tiên nhi!

- Đừng hòng!

Lý Tiên Huệ lè lưỡi một cái:

- Hiện tại đều là Mặc Y cùng ngủ với ta, nào có chỗ cho người!

- Vậy không phải càng tốt hơn sao! Ba người ngủ cùng một giường.

Tần Tiêu làm ra vẻ mặt dâm tà cười quái dị:

- Phúc lộc tề nhân nha!

- Muốn ăn đòn!

Nhị nữ cùng nhau phát bư, ngọc thủ phần quyền đã muốn lao lên tìm đánh.

Cuối mùa xuân hạ sơ, vườn hoa cây cỏ trong Sở Tiên sơn trang đang lộ ra màu sắc tươi đẹp. Ba người trên đùa vui vẻ, trên cầu đá nhỏ cong cong có một người chạy tới. Nhìn kỹ là Địch Quang Viễn từ thư phòng đi ra, vội vã chạy nhanh thoạt nhìn như là có chuyện gì xảy ra.

Tần Tiêu nhìn một cái, đi ra khỏi vườn hoa, ngăn cả Địch Quang Viễn:

- Quang Viễn đại ca, vội vội vàng vàng như vậy là có chuyện gì?

- A, Đại Lang người ở chỗ này nha!

Khi không có người ngoài ở đây, Địch Quang Viễn đều theo thói quen vô cùng thân thiết gọi Tần Tiêu là “Đại Lang”.

- Trong trang có khách nhân đến bái phỏng, nói là từ Trường An đến, người của Sở Vương.

Người của Lý Long Cơ? Tần Tiêu trong lòng ngẩn ra:

- Mau mời hân tiến đến!

Vừa mới tiễn người đưa tin Lô Hoán rời đi, đã lập tức lại phái người truyền tin khác đến. Sẽ không phải là có truyện trọng yếu gì chứ?

Tần Tiêu đi tới bên người nhị nữ, ở trên mặt mỗi người các nàng hôn một cái:

- Lão bà đại nhân, ty chức muốn đi xử lý công vụ rồi. Nhị vị tiếp tục nhàn nhã đi chơi. Bận rộn xong, ta sẽ hầu hạ được không?

Lý Tiên Huệ và Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách một trận:

- Nhìn bộ dáng nịnh nọt này của ngươi, đâu còn giống như là Đại Tướng Quân. Mau đi đi, thực sự là...may mắn không có người ngoài, bằng không uy tín đều mất sạch rồi.

Tần Tiêu bát chúc làm theo, làm nhiều việc cùng lúc, lại ở trên hai má của hai nàng hôn mỗi người một cái:

- Trước mặt lão bà, ta nào có cái uy tín gì chứ! Ta chỉ sợ buổi tối ngủ khách phòng, thì khổ lắm! Được rồi, các ngươi tiếp tục dạo chơi đi, không khí trong vườn hoa thật đúng là tốt. Ở lại thêm một hồi, sẽ có ích cho thai nhi. Ta đi đây!

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ đỡ lấy Lý Tiên Huệ, vẻ mặt quyến luyến và ôn nhu vừa cười vừa nói:

- Tiên nhi, hân thật đúng là lão công tốt, nam nhân tốt. Đợi đến khi thành thân mới biết được rõ ràng. Ngoại trừ đa tình ra, còn rất cẩn thận săn sóc yêu thương, quá hiếm có! Vốn tưởng rằng đi sao, hân chỉ là dũng tướng quân cao lớn thô kệch.

428. Chương 430: Nhân Tình Tiểu Điều. (3)

Chương 430: Nhân tình tiểu điều. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Không nghĩ tới có đôi khi so với nữ nhân còn cẩn thận tỉ mỉ hơn, cái gì cũng đều hiểu được.

- Không thể như vậy nha!

Lý Tiên Huệ sờ sờ cái bụng của chính mình, lại chuyển qua sờ sờ cái bụng của Thượng Quan Uyển Nhi:

- Ngươi cũng mau chóng mang thai đi. Ta cũng tiện có bạn để chơi nha, hì hì! Cần phải nỗ lực lên! Thân thể lão công đủ bồng, mỗi ngày để hân giao hai ba lần công khóa cũng được.

Thượng Quan Uyển Nhi nhất thời vẻ mặt ửng hồng, e thẹn nhăn nhó, thân thể tách ra khỏi bàn tay của nàng:

- Nói cái gì vậy. Tiên nhi! Ngươi nha, thực sự là bị lão công dạy hư rồi, cũng học nói chuyện ba cà chớn, thích ăn đậu hũ của nhân gia như vậy.

Tần Tiêu trở lại tiền đường trong thư phòng ở chính sảnh, Dịch Quang Viễn đem người đưa thư dẫn đến. Là một người bộ dáng hạ nhân khoảng chừng hai ba mươi tuổi, vừa vào đã cúi đầu quỳ bái xuống. Tần Tiêu vội vã đem hân đỡ dậy:

- Sở Vương phái người tới?

- Đúng vậy!

Người đến nói rằng:

- Tiểu nhân là thư đồng cận thân của Sở Vương, có một phong thư ở đây muốn giao cho Hầu gia!

Dứt lời đã lấy phong thư ra đưa cho Tần Tiêu.

Tần Tiêu tiếp nhận lá thư, nói với Địch Quang Viễn rằng:

- Địch tiên sinh, dẫn hần xuống phía dưới nghỉ ngơi, hảo hảo chiêu đãi không thể chậm trễ.

Hai người liền rời đi. Tần Tiêu lấy ra nước thuốc quét lên trên bức thư, tinh tế đọc. Trong lòng nhin không được kích động một trận. Đường Hư Cảnh rốt cục tự xin từ quan về nhà dưỡng lão! Ngay sau một tháng khi ngũ vương bị hại, lão nhân rốt cục chi trì không được, cỡi giáp quy điền.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm vui mừng, Đường Hư Cảnh vừa đi, Lũng Hữu đạo mất đi một tấm lá chắn. Tuy nói trú quân không có giảm thiểu một người, thế nhưng thiếu khuyết Đại Nguyên Soái thống nhất chỉ huy điều hành. Nói cách khác, hiện tại Tây Bắc thiếu người!

Nghĩ lại một chút, lại có chút tỉnh táo lại: cho dù không có Đường Hư Cảnh, trong triều người có thể sử dụng được vẫn là còn rất nhiều a... Hơn nữa hiện tại, biên cương không có chiến sự, có An Tây tứ trấn đại đô hộ và mấy phương trấn Đại Đô Đốc vẫn là không có chuyện gì cho ta làm nha! Thực sự là...phiền muộn a!

Bất quá, mặc kệ nói như thế nào, Đường Hư Cảnh vừa đi, sắp sửa lưu lại ghế trống cực lớn. Chung quy so với cơ hội trước đây muốn nhiều hơn một ít. Đường Hư Cảnh chiến tranh là thiên tài, đối với Thổ Phiên thất chiến thất tiếp, uy tín ở trong quân cực kỳ tốt. Đây chính là một tướng tài hiếm có trên Đường sử. Có hần ở đó, Thổ Phiên, Đột Quyết đều có chút sợ ném chuột vớ đồ không dám mạo phạm biên cương. Vì Hậu và Võ Tam Tư cũng vẫn không dám bắt hần hay đùa giỡn chuyện này. Dù sao trong lòng bọn họ rất rõ ràng, nếu như động đến Đường Hư Cảnh, sợ rằng sẽ ở trong quân đội chọc tới nhiều người tức giận. Làn sóng biểu tình sẽ sôi trào lên.

Mặt khác, trong bức thư của Lý Long Cơ còn nói vài kiện chuyện nhỏ. Lý Khỏa Nhi tiếp tục phát điên, Tương Vương và Thái Bình công chúa tiếp tục trang bức, chính mình và Thái Tử tiếp tục giả bộ làm ngơ. Hơn nữa bản thân hần sắp sửa làm cha, tức cầu cũng chơi ra hoa dạng. Mỗi ngày ở cùng Lý Trọng Tuấn một chỗ chơi đồ cầu, tìm mấy vương phi dạy các nàng chơi mạt chược, rất thoải mái, vẫn luôn không học được, rất không vui, rất hoài niệm những ngày tháng tụ tập chơi bởi cùng Tần Tiêu; rất hi vọng có thể đến Giang Nam du ngoạn một chuyến.

Tần Tiêu không khỏi buồn cười một trận. Lý Long Cơ này thật đúng là có thể tìm vui trong nỗi khổ.

Lúc này, cửa thư phòng bị nhẹ nhàng gõ vang lên, một thanh âm mười phần tính trẻ con ở bên ngoài hô vang:

- Hầu gia ca ca, người có ở bên trong không?

Dương Ngọc Hoàn? Tần Tiêu trong lòng cười, đi qua đi mở cửa, ngồi xổm người xuống đem nàng ôm vào trong lòng:

- Ngọc Hoàn nha, ngày hôm nay thế nào không có luyện đàn khiêu vũ đây?

Dương Ngọc Hoàn đem miệng mở ra thật dài nói:

- Vân nhi tỷ tỷ thành thân, ở trong đại lâu hậu viện. Tử Địch tỷ tỷ xuất môn đến xưởng làm bàn chải đánh răng rồi. Không ai chơi với ta. Lòng ta cảm thấy không vui, không muốn học.

- A, ha hã!

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Người còn có tâm tình không tốt nha? Vậy ca ca chơi cùng người được không?

- Quá tốt rồi! Hầu gia ca ca là tốt nhất!

Dương Ngọc Hoàn tấm tắc ở trên mặt Tần Tiêu hôn hai cái:

- Chúng ta cùng đi chèo thuyền được chứ? Ta tấu từ khúc cho người nghe. nguồn

- Được nha!

Tần Tiêu buông Dương Ngọc Hoàn ra:

- Ngọc Hoàn chờ ta một chút đã.

Đi tới bên cạnh bàn, chuẩn bị đem thư tín do Lý Long Cơ viết cho thu lại, trong lòng bưng tỉnh đại ngộ: Lý Long Cơ nói có cơ hội muốn đến Giang Nam một chuyến? Đến Giang Nam!

Chơi trò gì vậy!

Nếu như thực sự đến đây, ma xui quỷ khiến để hấn và Dương Ngọc Hoàn gặp mặt...

Pháp khách! Trong lòng Tần Tiêu nhin không được oán hận mắng một câu: có trời mới biết giữa bọn họ có thể làm ra “hỏa hoa” gì hay không, lịch sử tái hiện? Ta vẫn là nên cẩn thận đề phòng mới được. Chỉ cần Lý Long Cơ dám đến, ta lập tức đem Dương Ngọc Hoàn giấu đi, để Tử Định mang theo nàng đến chỗ của Giang Châu Thứ Sử phủ Hà Khai ở vài ngày.

Tần Tiêu thu lấy thư tín, nắm tay của Dương Ngọc Hoàn đi tới vườn hoa ở tiền viện, Lý Tiên Huệ và Thượng Quan Uyển Nhi đang ở trong đình viện ngắm hoa, nói chuyện phiếm dầy.

Tần Tiêu cười ha hả đi qua đó:

- Nhị vị lão bà, cùng đi trong Sở Tiên Hồ chơi thuyền đi sao!

- Được nha!

Nhị nữ lập tức phụ họa, đứng dậy cao hứng bưng bưng đã đi. Thượng Quan Uyển Nhi còn đi tới, ôm lấy Dương Ngọc Hoàn, ở trên mặt nàng hôn một cái, khiến cho Dương Ngọc Hoàn cười khanh khách, né tránh tả hữu.

Trong Hầu phủ có thuyền hoa du thuyền đặc chế, chuyên cung cấp cho Tần Tiêu tiêu. Trong khoang thuyền màu vàng trên tàu, trang sức rất tráng lệ, mỗi ngày đều có người dọn rửa sạch sẽ.

Bốn người lên thuyền, người chèo thuyền đem thuyền đưa ra giữa hồ, đều thức thoir nghe lời trốn ở trong phòng nghỉ ngơi dưới hầm thuyền, không đi ra ngoài.

Tần Tiêu ngồi vào cái ghế tựa ở trên đầu thuyền, nhàn nhã bắt chéo chân huyết sáo, cầm một cái cần câu cá trong hồ. Thượng Quan Uyển Nhi còn lại là cùng Dương Ngọc Hoàn ngồi vào trước một cái đàn tranh. Chỉ đạo nàng đánh đàn tấu khúc.

Nước trong hồ rất đẹp, nhẹ nhàng gió thổi, khẽ đánh lên cổ khúc, Tần Tiêu cảm giác cực kỳ thích ý. Thái dương ấm áp chiếu lên trên người, tựa hồ sẽ buồn muốn ngủ.

Lý Tiên Huệ khẽ đi tới phía sau hấn, thay hấn xoa bóp vai, nhỏ giọng nói:

- Lão công, xem ra người lại có tâm sự nha?

- A? Không có gì đâu, ta đang hưởng thụ, đang nhàn hạ mà.

- Lại lừa dối người ta rồi! Người câu cá cũng không có mồi câu, thì câu cái gì? Rõ ràng là không yên lòng mà! Vừa rồi lại có khách đến, có phải cũng là từ Trường An đến?

- Ha hả, lão bà đại nhân của ta, người từ khi nào liệu sự như thần được như vậy?

Tần Tiêu trù mến lời kéo Lý Tiên Huệ, để nàng ngồi vào trên đùi của mình:

- Nói thật nhé, thật là A Man viết thư gửi đến, nói cho ta biết Đường Hưu Cảnh đã cáo lão về quê.

429. Chương 429

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 431 : Tiếng rống của Phong Tuyết Dao.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 431 : Tiếng rống của Phong Tuyết Dao.

- Vậy chuyện đó liên quan gì tới người đây? Người hiện tại không còn làm Binh Bộ Thượng Thư, Đại Đô Đốc chư quân nữa rồi.

- Đúng nha, do đó...

Tần Tiêu bắt đầu dĩ nhiên cười:

- Ta đã tiếp tục hưởng thụ tại Giang Nam, tâm tình nhàn rồi, mỉm cười cho vui. Lúc rảnh rỗi sẽ nỗ lực tạo người, sinh nhiều nhi tử nữ nhi để nuôi dưỡng. Lão bà, người nói người nếu như sinh long phượng song bào thai cho ta thật tốt biết bao? Một lần sinh đôi, bỏ bớt rất nhiều thời gian an nhàn nha!

- Đi đi, người đúng là kẻ không đứng đắn!

Thời gian trôi qua rất nhanh chóng, đảo mắt một cái đã thấy gần tới tháng chạp.

Trước cửa phủ, đám hạ nhân kêu réo nhau, đẩy đẩy đồ đón năm mới vào trong phủ. Sắc trời một trận tối đen, mắt thấy mưa giơ đã sắp kéo tới nơi.

Chạng vạng tối, Tần Tiêu cùng đám người Lý Tiên Huệ và Thượng Quan Uyển Nhi đều đã ăn tối xong, đang đi tản bộ trong đình viện ở tiền thính. Tần Tiêu cẩn thận đỡ hai lão bà đại nhân đang mang thai, thông thả đi dạo.

Tay phải của Tần Tiêu sờ sờ cái bụng to tướng của Lý Tiên Huệ và Thượng Quan Uyển Nhi, cười ha hả nói:

- Sướng thật, sắp làm cha rồi! Tiên Nhi, người có thai cũng bảy tám tháng rồi, chắc cũng sắp sinh rồi đúng không? Uyển Nhi ít hơn một chút, mới chỉ chưa tới năm tháng. Ai nha, mấy đứa nhỏ này, sao lại ở trong đó lâu như vậy chứ, không chui ra mau một chút để gặp cha chúng là ta đây chứ?

Nhị nữ cười khúc khích:

- Người đó nha, chỉ thích nói hưu nói vượn thôi. Người không phải cũng nằm trọng bụng mẹ ngày ngốc đủ mười tháng sao.

Quách Tử Nghi và Hoàn Tử Đan đi tới, nhất tề ôm quyền hành lễ:

- Chào sư phụ, chào nhị vị sư nương!

- Ân, phải đi làm tiên sinh dạy học rồi.

Tần Tiêu gọi Mặc Y và Tử Dịch tới, để cho các nàng chiếu cố nhị vị phu nhân, chuẩn bị dẫn hai đồ nhi đi luyện công. Trên trời hoa tuyết lả tả rơi xuống.

Thượng Quan Uyển Nhi than nhẹ một tiếng:

- Oa! Rốt cuộc cũng nhìn thấy tuyết miền nam rồi! Vừa nhỏ vừa mịn nha!

- Tuyết?

Tần Tiêu tâm niệm chợt động, đi vào trong phòng lấy ra cây bảo đao mà Kim Lương Phượng đã chế tạo cho hắn, đi tới trong đình viện, đột nhiên rút đao chém ra, sau đó đột nhiên dừng lại, vài bông tuyết bị chém ra thành hai nửa, một nửa tiếp tục rơi xuống, một nửa lưu lại trên mặt thanh đao!

- Hảo đao!

Hai người Quách Tử Nghi và Hoàn Tử Đan đồng thanh kinh hô một tiếng.

Tần Tiêu hài lòng vuốt bảo đao:

- Không hổ là 'Phong Tuyết đao' chém gió chặt tuyết! Kim Lương Phượng, thật đúng là danh bất hư truyền! truyện copy từ

Quách Tử Nghi nói:

- Sư phụ, sao người lại không giữ kỳ nhân như Kim tiên sinh lại? để hắt ra đi như vậy rất đáng tiếc nha!

Tuyết rơi mỗi lúc một dày, đội Thiên Ngưu Vệ kia vây quanh một người thân mặc phi đao, nhanh chóng đi về phía cửa sơn trang. Địch Quang Viễn vội vàng chạy tới nghênh đón, không lâu sau liền vội vã chạy về, vừa thở dốc không ngừng vừa nói:

- Hầu gia, triều... triều đình có thánh chỉ!

Trong lòng Tần Tiêu run lên một cái: Quả nhiên!

Thiên Ngưu Vệ đi tới trước cửa phủ liền tách ra làm hai hàng, một người thân nhiên bước ra giữa, hóa ra lại là tiểu thái giám Cao Lực Sĩ!

Tần Tiêu bước xuống vài bậc thềm, nói:

- Cao công công, sao người lại tới đây?

Cao Lực Sĩ vẻ mặt vui vẻ:

- Hầu gia, tiểu nhân chính là từ ngàn dặm xa xôi tới đây tặng phần đại lễ này cho người, bất ngờ gặp tuyết rơi, thiếu chết nửa đã chết cứng trên hồ rồi, tốt xấu gì ngài cũng nên mời bọn ta vào uống chén rượu cho ấm người cái đã chứ?

- A?

Tần Tiêu cười lên ha hả:

- Là ta thất lễ rồi, mời Cao công công cùng chư vị huynh đệ Thiên Ngưu Vệ vào trong nhà ngồi.

Lý Tiên Huệ và Thượng Quan Uyển Nhi liếc nhìn nhau một cái, đều lộ ra vẻ mặt u oán.

Cao Lực Sĩ mang theo Thiên Ngưu Vệ đi vào đại sảnh trong phủ, từ trong hộp gấm lấy ra một cuộn thánh chỉ, dài giọng nói:

- Kiểm giáo Thiên Ngưu Vệ đại tướng quân, Sở tiên hầu Tần Tiêu, tiếp chỉ!

Tất cả người trong sảnh nhất tề quỳ xuống, Cao Lực Sĩ cao giọng tuyên đọc thánh chỉ:

- Ái khanh rời đi đã lâu, lòng trẫm nhung nhớ khôn nguôi. Nhưng nay thời cuộc rối loạn, bắc cương không yên ổn, triều đình đang lúc cần người tài, hy vọng ái khanh có thể lấy quốc sự làm trọng, mau mau trở về Trường An, phân ưu cùng trẫm, vì nước giải nạn. Trẫm đặc biệt phong ái khanh làm Ngự Sử Trung Thừa, khôi phục chức vị Kim Ngô Đại Tướng Quân. Mặt khác được phong làm Tả Uy Vệ Đại Tướng Quân, nhưng thực Hầu tước, hưởng phong ấp vĩnh thực. Ái khanh đừng ngại khổ cực, mau cùng ngự sử Nhiếp đại phu, đại tổng quản Sóc Phương quận Trương ái khanh đi tới bắc cương. Chế ngự Đột Quyết! Còn có, Vạn Lôi nguyên là vạn kỵ phó sử, hiện tại đều được dời sang làm Tả Uy Vệ tứ phẩm trung lang tướng, Phạm Đức Thúc là trưởng sử Tả Uy Vệ, ba mươi hộ vệ nguyên là hộ vệ vạn kỵ úy đều được thăng nhất phẩm, thành thất phẩm trung hậu Tả Uy Vệ, cùng khanh đi Sóc Phương. Khâm thủ!

Trong lòng Tần Tiêu một trận cuồng hỉ: Chờ được rồi, rốt cuộc cũng tới rồi! 'Hoặc được tại uyên'. Cư nhiên lại xuất hiện trong một ngày gió bắc thét gào, tuyết bay mù mịt!

Sau khi tạ ơn xong, Tần Tiêu vội vàng đoạt lấy thánh chỉ trong tay Cao Lực Sĩ, đọc kỹ mấy lần, kim tự đại phê, ấn đỏ ngọc tỷ, chữ viết trang nghiêm ổn trọng, nhất định là ra từ tay của Chung Thiệu Kinh trong cung uyển nội giám!

Mọi người đồng thời lớn tiếng nói:

- Chúc mừng Đại tướng quân!

Tần Tiêu một phát nắm chặt tay Cao Lực Sĩ không buông, kéo hẳn vào trong thư phòng:

- Cao công công, cụ thể là đã xảy ra chuyện gì. Người mau nói cho ta nghe một chút đi.

Cao Lực Sĩ bị Tần Tiêu kéo đi, lão đảo suýt té, vất vả lắm mới đứng vững lại được, cười ha ha nói:

- Thật sự là chúc mừng đại tướng quân. Rốt cuộc cũng đợi được ngày trở lại! Thái tử và Sở Vương chính là mong ngài tới mức mắt cũng sắp mù rồi! Trước khi ta đi, Sở Vương bảo ta đưa cho ngài một thứ gì đó. Bây giờ vẫn còn nằm trong tay áo của ta đây.

Dứt lời liền thông thả lấy ra một thứ gì đó được gói trong một tấm lụa vàng, đưa cho Tần Tiêu.

Tần Tiêu nhếch môi cười, cái tên Lý Long Cơ này. Chỉ thích làm mấy trò giả thân giả quý kiêu này! Mở ra xem thì thấy một thứ có hình dạng như nhân sâm, màu thì như rễ cây, tỏa ra một mùi thuốc nhàn nhạt. Tần Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Đây là thứ gì thế này?

Cao Lực Sĩ cười nói:

- Đây là một loại lương dược, mấy phương thuốc cơ bản đều có mặt nó. Đại tướng quân thông minh hơn người, kiến văn quảng bác, sao không đoán thử xem?

- A, đoán gì chứ!

Tần Tiêu cười nói:

- Nhất thời sơ ý không nhận ra. Đây chẳng phải là đương quy sao!

- Đúng vậy!

Cao Lực Sĩ cười đầy vẻ sâu xa:

- Đúng là ‘đương quy’!

Trong lòng Tần Tiêu chợt hiểu ra:

- Xem ý tứ của Sở Vương, chính là ta cần phải trở về sao? Được lắm! Đợi gần một năm rồi, rốt cuộc cũng đợi được tới ngày này. Cao công công, đã xảy ra chuyện lớn gì sao? Tại sao lại để ta lãnh binh đi Sóc Phương?

- Là thế này.

Cao Lực Sĩ nhú mày nói:

- Sau khi Đường Hưu Cảnh từ chức thì người Đột Quyết liền không an phận.

430. Chương 430

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 432 : Đại tuyết mãn cung đao. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 432 : Đại tuyết mãn cung đao. (1)

- Hai tháng trước, Đột Quyết vượt qua Hoàng Hà xâm nhập Minh Sa, tiến vào Nguyên Châu và Hội Châu, cướp hơn một vạn thớt ngựa của lũng hữu giám mục, giết người phóng hỏa, cướp của bắt dân, tình huống thập phần nguy cấp. Nguyên linh vũ đại tổng quản Sa Trá trung nghĩa chỉ huy quân lính hội chiến cùng

Đột Quyết, Đại Đường chúng ta chết trận hơn sáu ngàn người, Nguyên Châu và Hội Châu bây giờ đã là một mảnh tan hoang rồi.

- Sa Trá Trung Nghĩa? Người này ta có biết, lúc trước là bộ hạ của Thái tử, lúc tiểu trừ nghịch phi ở Giang Nam hẳn cùng với Lý Đa Tạc suất lĩnh vũ lâm vệ hỗ trợ, có một phần công lao của hắn.

Tần Tiêu nói:

- Nhưng hắn không phải đối thủ của kha hãn Mặc Xuyên của Đột Quyết!

- Ai, đúng vậy! Sa Trá thân bị trọng thương, suýt nữa đã bỏ mình ở Linh Châu. Sau khi về triều liền bị giáng chức, còn suýt mất mạng. Về sau có Thái tử và Thái Bình công chúa cầu tình nên mới được ở lại vũ lâm vệ lập công chuộc tội.

Cao Lực Sĩ nói tiếp:

- Chính là lần này Đột Quyết xuất quân xâm nhập, không phải bản thân Mặc Xuyên. Mà là cháu của Mặc Xuyên, là con của A Sử Na Cốt Thổ Lộc, A Sử Na Xuyên, chính là Xuyên Đặc Cần!

- A Sử Na Cốt Thổ Lộc là người thành lập Đột Quyết hãn quốc, A Sử Na Mặc Xuyên là đệ đệ của hắn, là kha hãn Đột Quyết đại danh鼎鼎鼎鼎 hiện nay. Vậy Xuyên Đặc Cần này là ai?

Tần Tiêu chau mày:

- Tại sao ta chưa từng nghe nói tới hắn?

- Đại tướng quân không biết Xuyên Đặc Cần cũng là vì có nguyên do của nó, bởi vì tiểu tử này năm nay cư nhiên chỉ mới có mười sáu mười bảy tuổi thôi!

Cao Lực Sĩ sau đó lại nói:

- Nhưng đại tướng quân nhất định biết sự phụ của hắn. Chính là con lợn rừng Đột Quyết mà lúc thánh hậu còn tại thế, trên túc vũ đình ở Trường An, người còn cùng hắn tỷ võ, đánh hắn gãy bảy cái răng!

- Là đồ đệ của hắn?

Tần Tiêu không khỏi cười lạnh một tiếng:

- Nói vậy thì tên Xuyên Đặc Cần có lợi hại không?

Cao Lực Sĩ cười nhẹ một tiếng, nói:

- Lại nói tiếp, đại tướng quân hẳn là nên cảm tạ Xuyên Đặc Cần. Bởi vì nếu như không phải vì hắn quá mức chói mắt, không ai dám xung đột trực tiếp với hắn thì bệ hạ cũng sẽ không chấp nhận đề nghị của Thái Bình công chúa, Thái tử, Trương Nhân Nguyên cùng một đám thân vương, đại thần, gọi đại tướng quân trở về triều đình, đi tới Sóc Phương.

Khóe miệng Tần Tiêu không khỏi nhếch lên thành một nụ cười lạnh:

- Lực Hạ Đạt cũng chỉ là một tên mãng phu, thủ hạ bại tướng của ta mà thôi. Đồ đệ của hắn có thần kỳ như vậy không?

- Đại tướng quân chớ có coi thường thiếu niên này.

Cao Lực Sĩ nói:

- Nếu như có người đồng thời chỉ huy đại quân hơn ba vạn người, âm thầm bắt ngờ tập kích ba châu của Đại Đường ta, sau đó một con ngựa, một cây đao, đơn độc xông vào trong lĩnh vũ doanh quân Đường chém giết, trên người cắm trên trăm mũi tên (tác giả ghi chú: Không chém gió tí nào đâu, trong sách sử thật sự ghi lại như vậy đây!) còn có thể chống lại công kích của ba vị lang tướng, bảy vị hiệu úy, sau đó chặt hết đầu của bọn họ xuống, cột lên cổ ngựa. Như vậy, người này khẳng định cũng xứng để đánh một trận cùng đại tướng quân!

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi hít một ngụm khí lạnh: Ngoại trừ chuyện trên người cắm hơn một trăm mũi tên ra thì cái tên Xuyên Đặc Cần này cũng liều mạng chả khác gì trường sơn Triệu Tử Long năm đó!

Xem ra, dân tộc lớn lên trên yên ngựa, lấy chiến mà sống như Đột Quyết này thật đúng là nơi ngoạ hổ tàng long, nhân tài xuất hiện lớp lớp!

- Hay lắm!

Tần Tiêu hưng phấn đập bàn một cái:

- Rốt cuộc cũng có đối thủ rồi! Lần này ta nhất định so cao thấp với hắn trên chiến trường!

Cao Lực Sĩ vui mừng gật gật đầu, chấp tay hành lễ một cái:

- Đã như vậy thì quốc sự khẩn cấp, mời đại tướng quân lập tức tây tiến bắc thượng, vào kinh gặp vua! Thái tử và Sở Vương thật sự là trông ngóng ngài tới mòn con mắt rồi!

- Tốt lắm!

Tần Tiêu vỗ bàn một cái:

- Hôm nay sắc trời đã tối, để ta và bộ hạ chuẩn bị một chút, ngày mai lập tức lên đường. Cao công công và các huynh đệ Thiên Ngưu Vệ đường xa khổ cực, trước mời nghỉ ngơi cái đã.

Cao Lực Sĩ ý cười đầy mặt:

- Đa tạ đại tướng quân.

Tần Tiêu ra khỏi thư phòng, mang theo Quách Tử Nghi và Hoàn Tử Đan, sải bước đi về phía quân doanh ở hậu viện.

Đi lên giáo thai, Tần Tiêu vung chùy, tự mình điểm trống trận. Các tướng sĩ đặc chủng doanh trải qua cả ngày huấn luyện đều đang nghỉ ngơi trong doanh, lúc này nhất tề chạy ra, trong nháy mắt đã tập kết xong.

Tần Tiêu tinh thần rung động, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, quốc nạn trước mắt, thời điểm để chúng ta trăm tướng lập công đã tới rồi! Đột Quyết khi dễ nước ta không người, trắng trợn xâm nhập Linh Châu, Hội Châu và Nguyên Châu, cướp hơn một vạn thớt chiến mã, giết người vô số. Thánh thượng có chỉ, triệu ta và các huynh đệ suất lĩnh Tả Uy Vệ, tể Súc Phương giết địch!

Hơn ba mươi người lập tức vô cùng vui mừng, cùng nhau hét lên:

- Hay lắm.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Hôm nay chuẩn bị một chút, giờ thìn ngày mai xuất phát, mau chóng tới Trường An!

- Tuân lệnh!

- Tốt lắm, mau đi chuẩn bị đi. Hôm nay được nghỉ, buổi tối không cần phải tập thêm nữa. Về gặp mặt người thân một chút đi.

Người đặc chủng doanh nháy mắt liền tản đi, Hình Trường Phong đi tới trước mặt Tần Tiêu, ôm quyền thi lễ, mặt mày hớn hở kích động:

- Đại tướng quân, rốt cuộc cũng đợi được ngày này rồi! truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

- Đúng vậy!

Tần Tiêu nói:

- Cuối cùng cũng tới!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, tuyết rơi trắng xóa, gió bắc gào thét, một cỗ khí thế nặng nề trong thiên địa ập lên người.

Trong huyết quản của Tần Tiêu như đang có một cỗ liệt hỏa mãnh liệt bùng bùng.

Phong Tuyết trường đao bên hông tựa hồ cũng giống như mấy cơn gió bắc kia, phát ra một trận tiếng gầm nhẹ ong ong rõ ràng.

Gió bắc vẫn thổi lồng lộng như cũ, thổi tung hai bước mảnh kêu sần sạt.

Trong phòng ngủ chính của hậu phủ, Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ và Thượng Quan Uyển Nhi ngồi cạnh lò sưởi đặt ở đầu giường, trên người đắp một cái chăn bông tebal, không cảm thấy rét lạnh chút nào. Lúc còn ở Trường An, Tiên Nhi vốn sợ lạnh nên Tần Tiêu liền làm ‘giường lò’ để ủ ấm cho nàng ta. Hiện tại tuy là đã tới phía nam, nhưng trời mùa đông vẫn giống như lúc còn ở phương bắc, trong phòng ngủ ngoại trừ giường gỗ ra thì cũng làm một cái giường lò cho Lý Tiên Huệ nằm chống lạnh. Bây giờ trời đổ tuyết lớn, nhìn qua thì tuyết chẳng thấy ấm hơn phương bắc được chút nào.

Tràng diện im lặng, ba người tựa hồ cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ nghe được tiếng gió bắc gào thét bên ngoài mà thôi.

- Lão công....

Thượng Quan Uyển Nhi lên tiếng đầu tiên:

- Người đi chuyến này phải mất bao lâu vậy? Uyển Nhi rất sợ phải chịu nỗi khổ tương tự chia cách hai nơi.

Tần Tiêu mỗi tay ôm một giai nhân, khẽ cười nói:

- Không có chuyện gì đâu Uyển Nhi, không phải còn có Tiên Nhi ở đây với người sao? Còn có hài tử sắp sinh của chúng ta nữa. Nói tới cũng thấy tiếc thật, không thể tận mắt nhìn thấy hài tử chào đời được.

Lý Tiên Huệ lặng lẽ tựa vào Tần Tiêu:

- Chúng ta cũng biết, kỳ thật một năm nay.

Thanks

431. Chương 431

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 433 : Đại tuyết mãn cung đao. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 433 : Đại tuyết mãn cung đao. (2)

- Người ngoài mặt thoát nhìn rất vui vẻ, rất nhàn nhã, kỳ thật trong nội tâm vẫn luôn buồn bực không vui. Bây giờ có thể trở lại triều đình lập công, mở mây mở mặt rồi, đây cũng là chuyện tốt. Nếu người không vui thì chúng ta cũng sẽ không thể vui vẻ được, chỉ cần là việc mà người cho là đáng giá để làm thì cứ yên tâm mà làm đi. Không cần lo lắng mấy chuyện trong nhà đâu.

Trong nội tâm của Tần Tiêu dâng lên một cỗ ôn thủy, thầm ôm Lý Tiên Huệ chặt hơn nữa, tặng cho nàng một ánh mắt tán thành và cảm kích.

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ thở dài một hơi:

- Lão công. Người muốn làm gì, đều là lựa chọn của người, chúng ta không thể giúp được gì, cũng tôn trọng sự lựa chọn của người, nhưng tình hình trong triều bây giờ người cũng biết đó. Cho dù là mang binh ra ngoài chiến đấu cũng phải đề phòng đám tiểu nhân trong triều giở trò! Già trẻ lớn bé trong nhà chúng ta đều dõi mắt trông theo người, người nhất định phải bình an trở về, không được tổn hao gì. Người là đại

tướng quân, đừng có mà liều mạng trên chiến trường giống như mấy tên tiểu tốt, ở trong tướng hoạch định tiến công là được rồi....

Tần Tiêu cũng ôm chặt Uyển Nhi:

- Ta biết rồi, Uyển Nhi. Các người cứ yên tâm đi, không phải ta đã nói với các người rồi sao, ta là mèo, có chín cái mạng. Ta còn chờ các người sinh cho ta tám mươi đứa con gái đây!

- Ngu ngốc! Gì mà tám mươi....

Lý Tiên Huệ nhin không được bật cười khanh khách:

- Vậy ít nhất cũng phải tám mươi năm đó nha!

Tần Tiêu cười lớn:

- Sinh bốn là được mà, hai mươi năm là đủ số rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi dở khóc dở cười:

- Thật là... chúng ta cũng không phải heo mẹ!

- A, đúng rồi!

Lý Tiên Huệ đột nhiên nhớ ra:

- Nếu sinh con rồi mà người vẫn chưa về thì tính sao bây giờ? Phải có người đặt tên con nha!

- A, quên mất chuyện quan trọng như vậy.

Tần Tiêu khê kéo Thượng Quan Uyển Nhi một cái:

- Uyển Nhi người học rộng hiểu nhiều, ọi người chút ý kiến coi thử đi?

Thượng Quan Uyển Nhi nhíu mày lại suy nghĩ:

- Đặt tên ấy à, vẫn là lão công quyết định đi, bọn ta góp ý một chút là được rồi. Tiên Nhi, thứ mà bọn ta muốn nhất bây giờ chính là lão công có thể sớm chiến thắng trở về đúng không? Vậy đứa nhỏ đích danh một chữ Lý, tên gọi Khải Toàn có được không?

- Ủ, được lắm.

Lý Tiên Huệ gật đầu tán dương:

- Còn có, không phải tới Sóc Phương sao? Tám trăm dặm gần hoàng hà là đất Tần Xuyên, chẳng phải chúng ta vừa lúc cũng là họ Tần sao? Vậy lấy tên là Xuyên có được không?

- Ô, hai vị lão bà đều có học vấn ghê nha!

Tần Tiêu cười ha hả nói:

- Được rồi, các người cũng đã đề nghị thế rồi thì cứ đặt tên đó cho hài tử. Nếu là con trai thì gọi là Khải Xuyên, là con gái thì gọi là Huyền Nguyệt có được không?

- Khải Xuyên, Huyền Nguyệt....

Thượng Quan Uyển Nhi đọc thầm, vui mừng nói:

- Ủ, đúng là tên hay! Tên con trai đại khí nhưng không mất văn nhã, con gái thì lộ ra vẻ ôn nhu đầy ý thơ. Lão công nha, không ngờ người cũng có văn tài lắm nha!

Lý Tiên Huệ cười hì hì nói:

- Hắn còn có thể ngâm thơ nữa kia, người quên rồi à? Lần trước lúc ở Nhạc Châu, chính là dọa cả đám người. Hiện tại chỗ gọi là 'Trích bút đình' ở Nhạc Châu vẫn còn khắc mấy câu thơ của lão công kia!

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi cảm thấy buồn cười: Xong rồi, võ công trí lực thì cũng coi như không tệ lắm, ngâm thơ ấy à? Ta chỉ biết sao chép thôi. Lấy hai cái tên này chính là vì ghép lại sẽ thành ‘Khải toàn xuyên việt’, chỉ là vì có ý nghĩa kỷ niệm thôi nha....

Nói mấy đề tài vui vẻ một chút, không khí cuối cùng cũng thoải mái hơn, nhưng nét u buồn thoáng hiện trên mặt Lý Tiên Huệ và Thượng Quan Uyển Nhi vẫn không tiêu tan.

Ba người lại trò chuyện thêm một lát, mắt thấy sắc trời đã tối dần, Tần Tiêu phân biệt vỗ vỗ vai hai người:

- Đã trễ rồi, mau ngủ đi. Đang mang thai phải nghỉ ngơi nhiều một chút.

Mặt của Lý Tiên Huệ không tự chủ được mà đỏ lên, khẽ sát vào tai Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Bụng của hai người bọn ta đều lớn như vậy... ba người chúng ta làm sao hành phòng đây?

Thượng Quan Uyển Nhi cũng nghe thấy, trên mặt thoáng cái đã đỏ bừng.

Tần Tiêu nhếch môi cười:

- Nói gì vậy hả, ta cũng không phải lợn giống đâu mà cần phải hành phòng mỗi ngày. Hôm nay lão công liền chiếu cố hai vị lão bà đại nhân, cứ an tâm mà ngủ một giấc thật ngon đi!

Khoảng thời gian Thượng Quan Uyển Nhi ở cùng Tần Tiêu ngắn hơn một chút, nên chung quy cũng không thể cởi mở được như Lý Tiên Huệ, nhưng thật sự không muốn đêm cuối cùng mà lại không được cùng hắn, càng không muốn kéo Tần Tiêu tới phòng mình độc chiếm, thế nên thu người lại, lẳng lặng tựa lên người Tần Tiêu, chôn đầu trong ngực hắn.

Lý Tiên Huệ cũng nhu thuận rút người lại. Tần Tiêu hai tay ôm hai nữ nhân, ba người gắt gao kề cùng một chỗ, có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Nói thật, Tần Tiêu thật là có điểm không quen lắm. Hai cái bụng lớn của hai lão bà chen chúc ở giữa, khiến trong lòng hắn có điểm lo sợ, cảm thấy bó chân bó tay, sợ đụng phải bụng của các nàng. Cũng may cái giường lò này lúc thiết kế cũng đã tính qua rồi nên khá lớn, Tần Tiêu để hai nàng xích ra một tí, tốt xấu gì cũng để mình được dễ chịu một chút.

Vừa mới im lặng một chút, đang chuẩn bị ngủ thì Lý Tiên Huệ đột nhiên mở miệng nói chuyện:

- Lão công... bây giờ ta và Uyển Nhi đều sắp sinh rồi, người cũng chưa cưới Mặc Y vào cửa là có ý gì? Lại nói, thời gian nàng ở cạnh người là lâu nhất. Cứ vậy cũng không hay đâu, người biết không?

Thượng Quan Uyển Nhi cũng nói:

- Đúng đó, ta thấy Mặc Y không có điểm nào là không tốt cả! Vừa thông minh lại ổn trọng, tâm địa cũng thiện lương, quan trọng hơn là nàng có một mặt đều đặn hơn bọn ta, chính là võ công của nàng cũng rất khá, có thể thường xuyên ở bên cạnh người, chiếu cố người nhiều hơn. Mấy tên đại nam nhân kia dù đối với người thiết đảm trung tâm cỡ nào đi nữa thì cũng bê bối cầu thả, làm sao mà hầu hạ người được?

- Đúng đó, Uyển Nhi nói rất phải.

Lý Tiên Huệ nói:

- Theo ta thấy, lão công lần này đi bắc cương, cứ mang theo Mặc Y đi cùng cũng rất tốt.

- A?

Tần Tiêu không khỏi kinh ngạc kêu lên:

- Như vậy không tốt đâu? Trong quân doanh tất cả đều là đại nam nhân, mang theo nữ hài tử... chưa nói tới việc sẽ ảnh hưởng không tốt, bản thân Mặc Y cũng sẽ không thoải mái.

- Ôi giào, có chuyện gì đâu chứ!

Lý Tiên Huệ kiên trì nói:

- Người cứ để nàng hầu hạ trong soái trường, mặc khôi giáp tướng sĩ, coi như là thiếp thân thị bình là được rồi. Ai dám tùy tiện xông vào hoạch họa gì người chứ? Hơn nữa, cho dù là ra trận đi nữa, Mặc Y cũng sẽ

không kém hơn nam nhân đâu! Người cũng không phải chưa thấy qua. Lần trước trên đường từ Lạc Dương trở lại Trường An, nếu không phải có nàng hỗ trợ thì người cũng xui xẻo rồi.

Tần Tiêu một trận dở khóc dở cười:

- Ta van người, đó là chiến trường, là quân doanh. Không phải chốn giang hồ giới đấu...

Thượng Quan Uyển Nhi suy nghĩ một hồi:

- Ta cũng tán thành với những gì Tiên Nhi nói. Nữ tử thì thế nào? Nữ tử cũng có thể vì nước kiến công, giết địch dương oai cơ mà.

Thanks

432. Chương 432

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 434 : Đại tuyết mãn cung đao. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 434 : Đại tuyết mãn cung đao. (3)

- Lúc trước Tùy đánh nhau với Đột Quyết, không phải cũng có nữ trung hào kiệt Hoa Mộc Lan thay cha tổng quân đó sao? Chinh chiến sa trường mười hai năm, lập vô số chiến công, trở lại triều còn được phong làm thượng thư, bây giờ không phải còn được truy phong là Hiếu Liệt tướng quân, được người đời ghi nhớ ca ngợi sao? Ta thấy, bản lĩnh của Mặc Y còn hơn Hoa Mộc Lan! Người cũng nên cho Mặc Y một cơ hội đi, mang nàng đi cùng. Người ta cũng sắp mười chín tuổi rồi, người còn tính để nàng đợi tới khi nào nữa chứ hả? Tuy là người không nói ra, nhưng chúng ta cũng biết, người lần này dẫn binh đi, ít thì nửa năm, nhiều thì mấy năm cũng không trở lại. Cũng không thể cứ để cô nương nhà người ta một mực chờ đợi mãi như vậy chứ?

Tần Tiêu không khỏi buồn cười, trước mắt không khỏi cũng xuất hiện dáng vẻ anh khí, thành thực ổn trọng, xinh đẹp tuyệt trần của Mặc Y.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng lay Tần Tiêu:

- Mang theo đi mà, nha..... thật tốt nha! Không mang Tử Dịch theo thì cũng được. Cái cô ấy chỉ thích gây sự thôi, sợ là sẽ gây chuyện long trời lở đất trong quân doanh. Xưởng bàn chải đánh răng ở Giang Nam lúc này cũng đang cần người tới xử lý công việc, hơn nữa chúng ta cũng muốn để người quen của mình tới làm. Mặc Y thì vô luận thế nào người cũng phải mang theo đó.

- Được rồi.

Tần Tiêu cười nói:

- Cẩn tuân mệnh lệnh của hai vị lão bà đại nhân, mang theo hiệp nữ Mặc Y cùng tới bắc cương!

Ngày hôm sau, trước đại môn hậu phủ, đám người Tần Tiêu đã chuẩn bị xong, chỉ đợi xuất phát mà thôi.

Tần Tiêu nói với Cao Lực Sĩ:

- Cao công công, quốc sự khẩn cấp, chúng ta cưỡi ngựa tới Trường An trước. Trên đường sẽ đổi ngựa ở dịch trạm, nhanh chóng về kinh, người và Thiên ngưu vệ ở phía sau tránh bão tuyết chậm rãi đi theo là được rồi.

Cao Lực Sĩ liên tục gật đầu:

- Được lắm, được lắm. Ngạc Châu dịch trạm không thiếu ngựa, có thể đưa thêm cho đại tướng quân mỗi người một con ngựa. Ta thấy đại tướng quân và chư vị tướng quân cười đều là thượng đẳng lương câu, đối với dịch trạm đúng là có chút đáng tiếc.

Tần Tiêu cười nói:

- Đa tạ Cao công công nhắc nhở, bọn ta liền đi trước một bước.

Hoàn Tử Đan một mực giúp Tần Tiêu xử lý yên ngựa cùng hành lý, lúc này mới buồn bực nói:

- Sư phụ... ta tới lúc nào mới có thể cùng người và sư huynh ra trận giết giặc đây?

Tần Tiêu vỗ vỗ bờ vai rắn chắc của hắn:

- Đừng nóng vội, người bây giờ xuất hiện ở Trường An và trong quân chỉ e là sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết, chỉ sợ bọn người Võ Tam Thư lại muốn nhổ cỏ tận gốc, không buông tha cho người. Đợi phong thanh qua rồi, người liền đi theo cùng bọn ta. Ở nhà cũng đừng có lười biếng đó, phải luyện công phu cho tốt vào.

Hoàn Tử Đan cảm động gật đầu:

- Sư phụ cứ yên tâm, đồ nhi nhất định sẽ cố gắng gấp bội.

Tần Tiêu gật đầu vài cái, trong lòng thầm nghĩ: Cái tên tiểu tử Hoàn Tử Đan này, mấy tháng qua cơ hồ là trải qua huấn luyện như liều mạng, cố gắng hơn hẳn tất cả mọi người, một thân bản lĩnh võ công đột nhiên tăng mạnh. Hiện tại cho dù là có ra chiến trường cũng có thể là một con mãnh hổ. Chỉ là đáng tiếc, bởi vì chuyện của Hoàn Ngạn Phạm cha hắn nên bây giờ vẫn chưa phải lúc để hắn xuất hiện được.

Trên bậc thang dưới mái hiên nơi cửa phủ, Lý Tiên Huệ và Thượng Quan Uyển Nhi đều đứng đó, lẳng lặng nhìn Tần Tiêu, Tử Dịch đứng bên cạnh hai mắt đỏ hoe, nhìn như vừa mới khóc xong, oán hận nhìn Tần Tiêu. Dịch Quang Viễn và Mạc Vân Nhi cùng với thiếp thất của tướng sĩ đặc chủng doanh cũng đều lưu luyến không rời nhìn mấy nam nhân sắp sửa rời đi này. Ngay cả tiểu la lỵ Dương Ngọc Hoàn cũng mang vẻ mặt đau lòng, nước mắt lưng tròng nhìn Tần Tiêu.

Tần Tiêu nhắm mắt một cái, anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường, nếu cứ dây dưa mãi như thế này thì tới lúc nào mới xong!

Liền khoát tay một cái:

- Lên ngựa, xuất phát thôi!

Hơn ba mươi người đồng loạt xoay người lên ngựa, xếp thành một hàng dài thẳng tắp, phóng ngựa chạy ra khỏi trang.

Lý Tiên Huệ khẽ nhắc mũi chân, kiễng chân nhìn theo bóng lưng mặc chiến bào màu đỏ của Tần Tiêu đang chạy ở trước nhất, khóe mắt ướt cuộc trào ra hai dòng lệ nóng.

Thượng Quan Uyển Nhi nâng tay, giúp Lý Tiên Huệ lau đi nước mắt trên mặt, đỡ nàng đi vào trong nhà, khẽ nói với nàng:

- Ta còn cho là ta sẽ không nhịn được mà khóc lên ấy chứ, không ngờ người lại khóc trước cả ta.

Lý Tiên Huệ khẽ ngẩng đầu, thấp giọng nói:

- Ta là chủ mẫu mà, phải thể hiện kiên cường một chút, bằng không người ta sẽ chê cười, lão công lên đường cũng không an lòng... kỳ thực, ngày hôm qua ta rất muốn khóc, chỉ là cố nén mà thôi.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng rơi lệ, hai người diu nhau đi vào trong phòng ngủ của Lý Tiên Huệ, ngồi trên giường lờ lững rơi lệ.

Chỉ có Tử Dịch đứng nhìn bóng lưng của mấy người kia xa dần, nhịn không được giãy chân khóc lớn lên:

- Gì chứ hử! Tại sao đã mang tỷ tỷ theo mà lại không mang thêm ta.... Ô ô! Ta không muốn cùng tỷ tỷ tách ra nữa đâu!

Nàng vừa khóc xong thì Dương Ngọc Hoàn cũng oa một tiếng khóc ré lên:

- Ta muốn Hầu gia ca ca!

Trong mấy tiểu thiếp cũng có người khóc theo. Chỉ có Mặc Vân Nhi kiên cường hơn người là cố nén lệ, khuyên nhủ mấy vị tỷ muội khác. Địch Quang Viễn cũng dỗ dành Tử Địch và Dương Ngọc Hoàn ngoan ngoãn đi vào trong nhà.

Cao Lực Sĩ nhìn một hồi, lắc đầu cười khẽ một tiếng rồi nói:

- Các tướng sĩ, chúng ta cũng mau lên đường về triều giao chỉ đi thôi.

Mang theo Thiên ngư vệ rời khỏi sơn trang.

Gió bắc lạnh thấu xương, bông tuyết bay lả tả nên lên mặt cũng có thể khiến người ta cảm thấy đau.

Cách ngựa của Tần Tiêu không xa là Mặc Y và Quách Tử Nghi, Hình Trường Phong và Vạn Lôi thì dẫn đặc chủng doanh theo sát phía sau, bỏ Phạm Đức Thúc cưỡi ngựa không, ngựa cũng không nhanh rút lại sau cùng. Ba mươi sáu người cưỡi gió đập tuyết, khí thế ùn ùn giục ngựa như bay trong cảnh đất trời một mảnh trắng xóa.

Tần Tiêu thân mặc trọng giáp, tay mang phượng sí lư kim đang, hông dắt Phong Tuyết trường đao, hoàng kim giáp, trường bào đỏ, bảo mã đang cưỡi tung vó lướt nhanh. Trong nội tâm đột nhiên dâng lên một cổ hào tình tựa như đại tuyết mãn cung đao, phi mã đập liên doanh. Quay đầu lại nhìn thoáng qua Mặc Y, thần sắc lạnh nhạt nhú mào, trên gương mặt thanh lệ anh khí tràn ngập bình tĩnh và ung dung.

Tần Tiêu trong lòng thầm nhủ: Mặc Y, trong lòng ngươi, thật sự là nguyện ý đi theo ta sao?....

Một đường ngựa không dừng vó chạy đến Ngạc Châu, cướp sạch ngựa tốt ở dịch trạm không còn gì thì tiếp tục đi thuyền qua sông Trường Giang, phong tuyết y cựu.

Ba mươi sáu mươi giục ngựa không ngừng, vội vàng phóng đi như lưu tinh cản nguyệt, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy đô thành Trường An trắng thịnh của Đại Đường thấp thoáng đằng xa!

Thanks

433. Chương 433

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 435 : Đại tướng quân trở về. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 435 : Đại tướng quân trở về. (1)

Thập lý đạo đình, ngoài thành Trường An mười dặm.

Tần Tiêu ghì chặt dây cương, quay đầu nhìn thoáng lại, trên người mỗi người đều phủ một tầng tuyết trắng, bờm ngựa cũng đều biến thành một mảnh tuyết trắng, khí tức phun ra từ trong mũi hóa thành từng đoàn sương trắng.

Tần Tiêu chỉ một ngón tay về phía trạm dịch, mọi người hiểu ý, nhất tề xua ngựa chạy về phía dịch trạm.

Thập lý đạo đình là dịch trạm ở gần thành Trường An nhất, bình thường không ai dừng lại nghỉ ngơi ở đây cả, phần lớn là đổi ngựa xong rồi lại lên đường ngay. Hai lão dịch thừa vây quanh một đồng lửa, vừa uống rượu vừa ngáp dài ngáp ngắn. Chính là đang gục gù buồn ngủ thì đột nhiên bị tiếng vó ngựa vang lên bên

ngoài dịch trạm đánh thức. Mở cửa ra thì thấy bên ngoài có hơn ba mươi người cưỡi ngựa đi tới, mỗi người dáng vẻ uy phong lẫm lẫm, cả người đội tuyết, liền cuống quýt gọi thêm mấy tên sai vặt tới nghênh đón.

Tần Tiêu xuống ngựa, đập lên tuyết động làm vang lên tiếng sột soạt, đi tới cửa chính của dịch trạm, lão dịch thừa thoáng kinh ngạc nhìn Tần Tiêu một cái, nói về nơm nớp lo sợ:

- Vị.... Đại nhân này là tới đổi ngựa sao? Có thể cho lão hủ xem điệp văn một cái được không?

Tần Tiêu trên thân khoác một cái áo choàng lớn, trên mặt vì chống lạnh nên cũng quấn một cái khăn vải bố bên ngoài giống hệt Mặc Y, trông thoáng qua thì ngược lại có chút âm trầm hệt như cường đạo hoặc là thích khách gì đó, khiến người khác không khỏi sợ hãi. Tần Tiêu lấy khăn che mặt xuống, giờ thánh chỉ ra:

- Quan điệp thì không có, chỉ có thánh chỉ thôi. Chúng ta cũng đi suốt cả ngày đường rồi, ngựa là của dịch trạm Lạc Châu, giao trả lại cho các người. Ngoài ra cảm phiền mang lên chút rượu nóng và cơm nóng, để bọn ta ăn rồi còn vào kinh.

- Dạ dạ dạ!....

Lão dịch dạ thưa liên hồi, sau đó liền sai mấy tên sai vặt tiếp quản lũ ngựa, đốt thêm mấy đồng lửa lớn rồi đi chuẩn bị rượu và thức ăn.

Một đoàn người đi vào trong dịch trạm, giữ tuyết trên người rơi xuống hết rồi vây quanh đồng lửa để sưởi ấm.

Phạm Đức Thức lạnh tới mức môi cũng tím tái, toàn thân run rẩy không ngừng, nói:

- Tuyết rơi ở đây còn lớn hơn ở Giang Nam nhiều! Thật sự là làm lão hủ muốn chết rét luôn đây.

Mặc Y ngồi xuống bên cạnh Tần Tiêu, lặng lẽ xoa xoa hai tay sưởi ấm. Tần Tiêu nghiêng đầu hỏi:

- Có lạnh lắm không?

Mặc Y cười yếu ớt lắc đầu:

- Vẫn còn chịu được mà. Nhưng con ngựa ta cỡi thì lại không được thế, chạy được nửa đường đã chết mất.

Tần Tiêu cười nói:

- Cũng may là thân thủ của người khá tốt. Đổi lại là người bình thường thì cũng ngã xuống cùng với ngựa rồi. Đội lát nữa vào kinh rồi, tới trại nuôi ngựa của Tả vệ suất ở hoàng thành cho người chọn một con thật tốt.

Mặc Y mỉm cười nói:

- Cái bao tay này đúng là đồ tốt nha. Nếu không có nó thì tay nhất định là sẽ bị thương tổn vì giá rét.

Tần Tiêu cười nói:

- Đúng đó, vật này tuy nhỏ nhưng tác dụng lại lớn lắm nha. Hiện tại số lượng còn chưa nhiều, chỉ có người đặc chủng doanh chúng ta là có thôi, tất cả đều là do các vị thị thiếp tự tay may đó, hiện tại có hai loại là may từ vải bông và da. Cưỡi ngựa ấy à, mang bao tay bằng da là tốt nhất. Từ Dịch còn nói muốn mở một xưởng may bao tay để kiếm tiền, ta thấy ý này cũng được lắm.

Mặc Y mỉm cười:

- Muội muội của ta không có chí lớn, cho nàng chút chuyện để làm cũng tốt. Miễn cho nàng chạy đông chạy tây gây họa khắp nơi.

Một lúc sau, dịch thừa trước mang rượu đã hâm nóng đi lên, mọi người đều cầm lên uống một chút cho ấm người, thân thể vì lạnh mà có chút cứng ngắc cũng dần dần ấm lên, y phục trên người bị tuyết làm cho ướt cũng bắt đầu toát ra từng giọt vụn vụn.

Đúng lúc này, ngoài dịch trạm lại truyền tới một hồi tiếng vó ngựa, mặt đất cũng thoáng run động. Nhìn như người tới cũng không ít cho nên lão dịch thừa bận bịu không ngừng chạy ra ngoài tiếp đón, chỉ nghe bên ngoài có người hét lớn:

- Lão nhân, hôm nay có vị đại quan nào từ Giang Nam tới đổi ngựa không?

Tần Tiêu nghe rõ, trong nội tâm liền kích động một hồi: Đây không phải tên đại đầu quỹ Lý Tự Nghiệp kia sao?

Mọi người cũng đều nghe ra nên đứng dậy đi hết cả ra ngoài. Tần Tiêu sải bước đi ra cửa chính của dịch trạm:

- Lý Tự Nghiệp! Có phải Lý Tự Nghiệp không?

- A? Ha ha! Là đại tướng quân!

Vị cự hán che kín mặt phía trước thất thanh kêu to. Vội vàng xoay người nhảy xuống ngựa, giẫm lên tuyết lao đảo chạy về phía Tần Tiêu:

- Đại tướng quân, ta chờ người lâu lắm rồi!

Mấy trăm người đi theo phía sau hắn cũng lục tục xuống ngựa, đi về phía dịch trạm.

Trong lòng Tần Tiêu dâng lên một cỗ nước ầm, bước nhanh tới chỗ Lý Tự Nghiệp. Lý Tự Nghiệp đi tới trước mặt Tần Tiêu, đột nhiên quỳ xuống, ôm quyền thi lễ, giọng nói có chút run rẩy:

- Đại tướng quân, từ sau khi triều đình hạ chỉ tới nay, ta mỗi ngày đều tới chỗ này xem một chút, chính là muốn đón đại tướng quân. Hôm nay... hôm nay cuối cùng cũng được thỏa ước nguyện rồi!

Tần Tiêu nắm chặt tay Lý Tự Nghiệp, kéo hắn đứng dậy:

- Hảo huynh đệ! Mau đứng dậy đi! Ta cũng rất nhớ người. Chỉ muốn chạy tới Trường An ngay để được gặp lại các huynh đệ!

Đám người sau lưng nhất tề hành lễ, lớn tiếng hô:

- Cung nghênh đại tướng quân!

Tần Tiêu đi lên vài bước:

- Các huynh đệ đứng lên hết đi. Bể thiên tuyết địa thế này, vào trong rồi hãy nói tiếp.

Lý Tự Nghiệp cởi áo choàng ra, vui mừng cười ha hả đi lên chào hỏi với đám Hình Trường Phong. Vạn Lôi và Phạm Đức Thức đứng sau Tần Tiêu, vừa nắm tay vừa ôm nhau thăm thiết, vui vẻ nói cười.

Cả nhóm kéo nhau đi vào trong dịch trạm, trong đại sảnh lập tức có điểm chật chội một chút, lão dịch thừa vội vàng dọn dẹp bàn ghế, mang lên mấy bình rượu nóng, trên trán tủa mồ hôi ròng ròng.

Lý Tự Nghiệp cười ha hả một hồi mới quay sang nói với Tần Tiêu:

- Đại tướng quân, hôm nay người trở về rồi, đám huynh đệ bọn ta đây lại có thể hân diện rồi. Dịch trạm nhỏ như vậy, không bằng chúng ta vào kinh, tới Đông cung đi, Thái tử điện hạ mỗi ngày đều đứng ở cửa điện mỗi mắt trông ngóng người đó, còn có Điền Trân cùng với tất cả huynh đệ Tả vệ suất nữa, vừa nghe nói đại soái anh hùng của Tả vệ suất chúng ta sắp trở về, trong lòng mỗi người đều vô cùng vui mừng, mong có thể được nói vài lời cùng với đại tướng quân.

- Vậy thì đi!

Tần Tiêu vỗ một cái lên cánh tay lớn cứng như sắt thép của Lý Tự Nghiệp:

- Vào kinh rồi lại nói.

Hơn ba trăm người, cưỡi ngựa đạp tuyết vượt gió, chạy về phía Trường An. Lý Tự Nghiệp phóng ngựa chạy lên phía trước đuổi kịp Tần Tiêu rồi nói:

- Đại tướng quân, lần này bất kể nói thế nào đi nữa, người nhất định phải mang ta đi cùng tới Linh Vũ. Bằng không thì lão Lý ta cũng không cần phải sống nữa!

- Nói bậy nói bạ, bây giờ là tháng giêng đó! Nói cái gì may mắn chút đi.

Tần Tiêu cười nói:

- Ta biết rõ là người kèm nén không được, muốn đi cùng với ta mà. Lát nữa ta tìm Trương Nhân Nguyên hỏi thử xem, xem hắn có đồng ý hay không.
- Nếu hắn dám không đồng ý thì ta sẽ châm lửa đốt trụ nhà hắn!

Thanks

434. Chương 434

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 436 : Đại tướng quân trở về. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 436 : Đại tướng quân trở về. (2)

Lý Tự Nghiệp hét lớn:

- Người khác ta mặc kệ, lão Lý ta nhất định phải ra trận giết giặc cùng với đại tướng quân. Cả ngày lượn lờ trong hoàng thành, hết ăn rồi lại nằm thế này sớm muộn gì cũng biến thành một quả trứng mất thôi, lại còn là quả trứng nín hổng nữa..

Tần Tiêu cười ha hả:

- Gọi tắt là trứng ung.

Minh đức môn Trường An, vệ sĩ thủ thành từ xa nhìn thấy một đoàn người cưỡi ngựa phóng nhanh tới, nhận ra người đi đầu là Lý Tự Nghiệp, không ngừng kêu mọi người tránh qua một bên. Trên đầu thành, tiểu giáo thủ thành nhìn kỹ mấy lần, không khỏi cảm thấy kinh ngạc: Nha, đây không phải là Tần Tiêu sao. Hắn đã trở lại rồi à? Phải tranh thủ thời gian mau đi báo cho đại đô đốc...

Tần Tiêu đưa mắt nhìn Chu tước đại đạo quen thuộc ngày xưa, dưới trời tuyết lớn, người đi lại cũng thưa thớt. Tình hình cũng giống như lúc mình lần đầu vào kinh ứng thí chẳng khác gì mấy, từ ống khói của mấy điểm pho và nhà dân bay lên từng đợt khói bếp.

Chu tước đại môn của hoàng thành đóng chặt, Lý Tự Nghiệp thúc ngựa tiến lên vài bước, hét lớn:

- Mau mở cửa ra! Đại tướng quân Tần Tiêu phụng chỉ hồi kinh!

Đám lính Bắc nha thủ thành không khỏi kinh ngạc một hồi, tay chân luống cuống mở ra cửa chính hoàng thành, để Tần Tiêu cùng hơn ba trăm người cưỡi ngựa chạy vào.

Lý Tự Nghiệp cười lớn:

- Cái đám Vũ lâm quân và Vạn kỵ này, hiện tại cũng đều lẫn lộn đi theo tên Vi Nguyên rồi, ngày thường kiêu ngạo tới mức chướng cả mắt. Bây giờ nhìn thấy đại tướng quân, trong lòng tên nào cũng nơm nớp run sợ. Hắc! Con mẹ nó đã thật!

Tần Tiêu nhếch môi cười khê:

- Tục ngữ nói, người đi trà lạnh. Bây giờ ở Bắc nha, trừ bỏ tướng sĩ Đông cung lục suất ra thì chắc là không có ai nhận ra ta.
- Cần gì bọn chúng nhận ra chứ?

Lý Tự Nghiệp tức giận kêu lên:

- Một đám bạch nhân lang, đi theo tên Vi Nguyên kia hoành hành ngang ngược, chẳng kém hơn Võ Ý Tông năm xưa là mấy. Ta đang nghĩ xem làm sao mới được như lúc trước, giết hắn một cách thống khoái mới có thể xả giận được.

- Bậy bạ, còn không im miệng.

Tới Đông cung vệ suất phủ rồi. Điền Trân cùng mấy vị tướng quân khác đứng từ xa đã nhìn thấy cả đám người đi trở về. Đi đầu cư nhiên không phải Lý Tự Nghiệp, trong nội tâm liền mừng rỡ một trận, biết nhất định là Tần Tiêu đã trở lại, chạy ra nghênh đón không ngừng.

Tần Tiêu phi thân nhảy xuống ngựa, đám người Điền Trân liền cúi đầu hành lễ:

- Cung nghênh đại tướng quân.

Tần Tiêu thoải mái cười to một tiếng đỡ bọn họ đứng dậy:

- Các huynh đệ, đã lâu không gặp, dạo gần đây các người thế nào?

Đám người Điền Trân đều là vui mừng không ngớt:

- Nhờ hồng phúc của đại tướng quân. Coi như cũng không tệ.

Tin này vừa truyền đi, các tướng sĩ Tả vệ suất trong quân doanh đều chạy ra, vây quanh Tần Tiêu cùng hắn chào hỏi. Trên giáo trường nhảy mất đã vây quanh hơn cả ngàn người, chặt như nêm cối.

Tuyết rơi ngày càng nhiều, trong phủ Tả vệ suất cũng là một hồi phi thường náo nhiệt, tiếng người cười nói không ngừng. Bắt đầu từ Lý Tự Nghiệp Điền Trân, tất cả mọi người đều bởi vì Tần Tiêu trở về mà vui mừng khôn xiết.

Náo loạn một hồi, Lý Tự Nghiệp lớn tiếng hô:

- Các huynh đệ đều trở lại doanh đi. Đại tướng quân đi đường vất vả, phải để cho hắn nghỉ ngơi một chút nữa chứ.

Các tướng sĩ Tả vệ suất lúc này mới lục tục tản đi. Lý Tự Nghiệp dẫn bọn người Tần Tiêu vào trong suất phủ nghỉ ngơi.

Tần Tiêu nhìn suất phủ Tả vệ suất quen thuộc, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác tang thương, cùng với một loại tư vị vừa quen thuộc lại thân thiết. Đại hồ tử Lý Tự Nghiệp toàn thân cũng dính đầy bông tuyết, còn kết thành hai rãnh băng nhỏ, chính mình cũng hồn nhiên chưa phát giác, cứ lớn tiếng hô hào đám tiểu tốt mau mau chuẩn bị tiệc rượu.

Không đợi đám người Tần Tiêu ngồi yên thì một tên tiểu thái giám liền vội vàng chạy vào vệ suất phủ:

- Tiểu nhân là người của chiêm sự phủ Đông cung, Thái tử điện hạ nghe nói Tần đại tướng quân đã trở lại nên mời đại tướng quân qua phủ một chuyến.

Tần Tiêu cười ha hả:

- Tin tức của Thái tử cũng nhanh thật đấy! Các huynh đệ cứ nghỉ ngơi đi, ta phải đi tới Đông cung một chuyến.

Lại nghĩ một chút, Mặc Y thân là nữ tử lại ở chỗ này một mình cũng không được tiện lắm cho nên nói:

- Mặc Y, người đi cùng với ta. Dù sao thì Thái tử cũng là người quen, không sao cả.

Hai người sóng vai đi ra khỏi suất phủ, qua một con đường, đối diện chính là đại môn Sùng minh môn của Đông cung. Trên Minh Đức điện, Lý Trọng Tuấn đứng ngồi không yên, bực bội đi qua đi lại, giẫm cho đồng tuyết trước điện thành nát bét, áo choàng trên người cũng phủ một lớp tuyết dày. Từ xa nhìn thấy thái giám đang chậm rãi dẫn theo hai người đi tới, trong lòng không khỏi một trận cuộn hỉ, cao giọng hỏi:

- Tần huynh đệ! Là Tần huynh đệ đúng không?

Tần Tiêu trong lòng vui mừng, bước nhanh về phía trước:

- Điện hạ, đúng là Tần Tiêu!

Lý Trọng Tuấn không quản gì nữa, bước xuống bậc thang xong liền vội vàng chạy tới trước, lớn tiếng cười nói:

- Hảo huynh đệ! Cuối cùng người cũng đã tới rồi! Ta ngày nào cũng phái người tới cạnh hoàng thành nghe ngóng tin tức, hôm nay cuối cùng cũng đợi được người rồi.

Tần Tiêu đi tới trước mặt Lý Trọng Tuấn, ôm quyền thi lễ:

- Thái tử điện hạ, ngài trông vẫn như xưa, biệt lai vô dạng!

- Chậc chậc! Tần huynh đệ người nhìn qua thì cũng như trước, hơn nữa hình như là trắng hơn một chút, cuộc sống ở Giang Nam thế nào?

Lý Trọng Tuấn nắm tay Tần Tiêu đi về phía Minh Đức điện, nhìn thoáng qua Mặc Y bên cạnh hắn, không khỏi cười nói:

- Ô, đây không phải là bát vận sao? Thế nào lại không thấy cửu đồng vậy?

Mặc Y cười cười:

- Muội muội vẫn ở Giang Nam, không về cùng.

- Ái chà, lần này nàng ta sao lại an phận thế, sao không khóc lóc ăn vạ đòi đi theo nhỉ?

Lý Trọng Tuấn cười nói:

- Như vậy có điểm không giống tính tình của nàng ta.

Tần Tiêu nhìn Lý Trọng Tuấn một cái, mỉm cười nói:

- Người là đang muốn trách ta vì sao không dẫn nàng theo chứ gì? Mà sao các người cứ gọi Tử Dịch là cửu đồng vậy? Ta hỏi nàng ta, nàng ta cũng không chịu nói lý do.

Lý Trọng Tuấn cười to nói:

- Danh hiệu này là ta đặt đấy! Có mấy hôm, trên mặt nàng ta nổi đậu đậu, đếm một cái thì vừa đủ chín nốt. Hơn nữa nàng ta thích nhất là ‘chọc rắc rối’ (thống lâu tử) kết quả liền tặng cho nàng ta cái danh hiệu đó, thiếu chút nữa chọc nàng ta nổi điên lên, ha ha!

Ba người vừa đi vừa nói một hồi thì đã vào trong sảnh nhỏ của Minh Đức Điện, một bàn tiệc rượu đã mang lên sẵn, vô cùng đẹp mắt.

Lý Trọng Tuấn kéo Tần Tiêu ngồi xuống:

- Ta đã phái người đi gọi A Man và Trương Nhân Nguyên rồi, chắc là bọn họ sẽ chạy qua đây nhanh thôi.

- A?

Tần Tiêu hỏi:

- Trương Nhân Nguyên vẫn ở lại Trường An chờ ta, không tới Linh Vũ trước sao?

- Vẫn chưa đi.

Lý Trọng Tuấn nói:

- Triều đình bổ nhiệm hắn làm đại đô đốc ở Sóc Phương, cùng hạ chiếu cho người hồi chức đại tướng quân cơ hồ là chuyện cùng lúc. Cho nên, mấy hôm nay hắn một mực vội vàng điều phối binh mã giáp trượng, cùng với lương thảo hướng ngân. Chỉ là không ngờ tới người cư nhiên lại về nhanh như vậy, không phải là một đường chạy thực mạng về đây đấy chứ?

Thanks

435. Chương 435

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 437 : Nghi vấn Hạ Lan Sơn. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 437 : Nghi vấn Hạ Lan Sơn. (1)

- Đúng là vậy đó!

Tần Tiêu cười nói:

- Ta cũng sốt ruột lắm, ngay cả lễ mừng năm mới cũng đón trong dịch trạm trên đường đó.

- Ủ, như vậy cũng tốt.

Lý Trọng Tuấn nói:

- Trương Nhân Nguyên cũng chuẩn bị xong xuôi cả rồi, phỏng chừng là khoảng ngày kia sẽ khởi hành. Chính vận đại quân Tả, Hữu uy vệ, xuất phát tới Sóc Phương Linh Vũ trước, người có thể đi cùng hẳn.

Tần Tiêu cười:

- Hữu uy vệ vốn là thân bộ của Trương Nhân Nguyên, trong Tả uy vệ thì ta chẳng quen biết ai. Thế này đột nhiên lại đi nhậm chức, trở thành đại tướng quân, thật đúng là hơi khó một chút.

- Sợ cái lông gì!

Lý Trọng Tuấn mắng một tiếng:

- Đại tướng quân thập nhị vệ thường hay đổi người. Thay đổi chủ soái cũng không phải là chuyện kỳ lạ hiếm có gì. Tướng sĩ thập nhị vệ đều người quen việc chém giết trên chiến trường, tuyệt đối phục tùng quân lệnh, người không cần lo lắng gì hết.

Tần Tiêu khẽ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ:

- Rốt cuộc cũng có cơ hội, mang theo quân chính quy Đại Đường đánh một trận rồi! Cũng không biết năng lực của mấy quân nhân này rốt cuộc tới mức nào đây.

Một lát sau, Lý Long Cơ và Trương Nhân Nguyên đều tới, tự nhiên một đoàn hòa khí, gặp mặt nói cười. Tần Tiêu nói với Trương Nhân Nguyên chuyện muốn mang theo Lý Tự Nghiệp tới Linh Vũ, Trương Nhân Nguyên liền đưa tay vỗ ngực, chỉ cần thái tử đồng ý thì chuyện này liền xong. Lý Trọng Tuấn tự nhiên không nói lời nào, tỏ vẻ đồng ý.

Bắc phong đại tuyết vẫn như cũ, trong người Tần Tiêu, một cỗ nhiệt huyết, cũng đã bắt đầu gào thét, trong đầu cũng hiện lên cảnh tượng dẫn binh xuất trận.

Nghi thức tiễn biệt của đại quân, có thể nói là làm đủ không sót cái nào. Lý Hiển tự mình nâng cốc, tặng rượu tráng hành cho Trương Nhân Nguyên và Tần Tiêu, còn y y nha nha đọc một bài phú ‘tráng hành thi’. Gió bắc lồng lộng, Tần Tiêu nghe câu được câu mất, chẳng qua là cảm thấy biểu hiện của Lý Hiển hôm nay lại nghiêm túc chưa từng có. Xem ra hẳn rất muốn lấy lại chút mặt mũi. Dù sao đi nữa thì vừa mới đăng cơ không bao lâu, đã bị đám người Đột Quyết trước đó không lâu còn đưa ra ra ý định cầu thân tâng ột bạt tai, trong lòng cũng sẽ ức chế một chút. Mấy hôm trước, hẳn thậm chí còn tính phải một tên sứ thần tới Đột Quyết hỏi thăm thử xem khi nào thì hẳn đưa con gái tới. Con của mình cũng làm thái tử rồi, nhưng cả năm nay việc chung thân đại sự vẫn chưa đầu vào đâu. Không ngờ đột nhiên lại gặp chuyện Đột Quyết bắt ngờ tập kích Linh Châu, Hội Châu và Nguyên Châu.

Hoàng hậu Vi thị cùng với Thái Bình công chúa, Tương Vương và tất cả các thân vương khác đều kéo tới một mảnh đồng nghịt, tất cả đều ở trên đài điểm tướng, nhìn Trương Nhân Nguyên và Tần Tiêu uống xong rượu tráng hành.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn Lý Long Cơ ở trên đài một cái, phát hiện hắn mỉm cười một cái tràn đầy tự tin với mình, trong lòng lại nhớ tới lời hắn nói hôm qua —— ‘Thứ nhất là phải đánh thắng; thứ hai là phải nổi danh; thứ ba cần phải nắm thực quyền trong quân đội, xây dựng uy tín, tựa như đối với Tả vệ suất ấy, không ai có thể thay thế được’.

Trong lòng của Tần Tiêu cũng hiểu rõ, tình hình của mình bây giờ, nhất định phải làm được ba điều như Lý Long Cơ đã nói. Nếu như có một điều không thành thì cái tiền đồ chính trị này cơ bản coi như xong.

Nghĩ thêm chút nữa là biết, đánh trận chính là lấy tính mạng và tiền đồ của mình ra mà liều mạng với người Đột Quyết, phân cao thấp với Vô Tam Thư và Vi hậu trong triều.

Vi hậu, Vô Tam Thư cùng với đám tâm phúc Tể tướng Tông Sở Khách, Kỷ Xử Nột, đều lộ ra nụ cười lạnh, nhìn Trương Nhân Nguyên và Tần Tiêu cứ như thể đang khám nghiệm tử thi. Chuyện lần này, nếu như không phải ngay cả hoàng đế cũng tỏ thái độ cường ngạnh chưa từng có, kiên quyết muốn gọi Tần Tiêu về để đối phó với tên Đột Quyết vương tử Khuyết Đặc Cần khó đối phó hết như ‘Thiên tướng’ trong truyền thuyết kia thì đám người Vi Hậu chết sống gì cũng không muốn gọi tên tiểu tử phiên toái này về, lại còn trao cả binh quyền cho hắn.

Trong tiếng gió gào, vang lên ba tiếng pháo, đại quân xuất phát.

Năm vạn hữu uy vệ của Trương Nhân Nguyên, bốn vạn tả uy vệ dưới trướng Tần Tiêu, chín vạn đại quân chậm rãi đi về phía tây bắc.

Sau khi Tần Tiêu tới Tả uy vệ, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi vào soái trướng chính là lấy hết tư liệu về Tả uy vệ tới, đọc qua một lượt. Trong bốn vạn đại quân, thì có một phần tư, chính là gần một vạn người là lính hậu cần vận chuyển quân nhu, binh chủng chiến đấu ước chừng ba vạn người. Trong đó, kỵ binh một vạn. Bộ binh hai vạn. Trong hai vạn bộ binh thì có năm ngàn cung thủ, nổ thủ ba ngàn.

Đường triều bắt đầu từ thời cao tổ Lý Uyên tới nay, chính là dựa vào kỵ binh để khởi nghiệp. Lúc ấy ở Thái Nguyên, Tùy kỵ ba ngàn. Được người Đột Quyết tài trợ hai ngàn. Năm ngàn kỵ binh bắt đầu mở đường đánh khắp thiên hạ, lộ ra phong mang đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Từ đó về sau, Đại Đường liền thập phần coi trọng cách nuôi luyện ngựa và trang bị kỵ binh, còn thường lấy giống ngựa tốt bên ngoài về lai giống. Ngựa càng thêm cường tráng, số lượng của chúng còn nhiều hơn cả Hán triều, tố chất trung bình của ngựa cũng càng tốt hơn nữa. Về sau vì gia tăng số lượng kỵ binh, kỵ binh nhẹ liền xuất hiện với số lượng lớn. Hơn nữa bởi vì gia tăng tính cơ động, cho nên lại càng có tính thực dụng hơn so với Đột Quyết và Thổ Phiên. Kỵ binh nhẹ cơ bản đã thay thế kỵ binh nặng, trở thành đội quân kỵ binh chủ lực của Đại Đường. Hiện tại trong phủ binh cả nước thì ước chừng có khoảng tám mươi vạn, ngoại trừ trang bị kỵ binh ra thì bộ tốt cũng phổ biến có được ngựa riêng khi hành quân hoặc di chuyển quân nhu, cho nên tốc độ tiến quân của đại quân là rất nhanh.

Hơn nữa, bây giờ toàn dân thượng võ, dân binh quả kính, người trong gia đình bình thường cũng lấy chuyện tập võ cưỡi ngựa bắn tên làm vinh dự, xếp lên hàng đầu. Chính vì có dân phong và quần chúng làm trụ cột như vậy, cho nên quân Đường cho tới nay cũng là thập phần thiện chiến. Tần Tiêu suất lĩnh bốn vạn Tả uy vệ, tất cả đều là một đám lão làng có kinh nghiệm chiến đấu trên xa trường vô cùng phong phú mà Trương Nhân Nguyên cố ý chọn ra, sức chiến đấu thập phần bư hần, làm việc cũng là thập phần dứt khoát gọn gàng, rất có trật tự.

Tả uy vệ và Hữu uy vệ chia đường mà đi, cách nhau khoảng năm dặm.

Tần Tiêu tọa trấn trung quân, bên người là một vạn tinh kỵ. Bốn quân chung quanh chia làm bốn phía, hai bên là ngu hậu quân. Bốn vạn nhân mã, chính tề và nhanh chóng đi về phía trước.

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa, cầm bản đồ hành quân Lũng Hữu mà Trương Nhân Nguyên đưa cho hắn tham khảo đọc kỹ lại lần nữa. Bản đồ này là do lão gia tử Đường Hưu Cảnh vẽ.

Đường Hưu Cảnh chinh chiến cả đời, đối với ngàn dặm quan ải từ Lũng Hữu tới Quang Trung, có thể nói là

hiểu rõ như lòng bàn tay, nơi nào có núi, nơi nào có sông, nơi nào có thể đóng quân, nơi nào bố phòng, tất cả đều rành rẽ không ai bằng. Sau khi cáo lão hồi hương xong thì liền vẽ bản đồ này rồi đưa cho Trương Nhân Nguyên.

Thanks

436. Chương 436

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 438 : Nghi vấn Hạ Lan Sơn. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 438 : Nghi vấn Hạ Lan Sơn. (2)

Tần Tiêu cẩn thận xem một hồi, từ tận sâu trong nội tâm không thể không bội phục Đường lão gia tử này. Ở thời điểm không có vệ tinh, không có đồng cụ đo lường, giao thông không tiên tiến thế này, có thể vẽ ra được địa đồ cỡ này đúng là không dễ chút nào! Tần Tiêu nhìn thử ba chỗ Linh Châu, Hội Châu và Nguyên Châu bị Đột Quyết quấy nhiễu, lại phát hiện, đất Linh Châu lại là nơi đứng mũi chịu sào, Hội Châu và Nguyên Châu phía sau thì thọc sâu xuống hơn trăm dặm. Lúc trước, trận chiến mà cái tên tiểu tử Khuyết Đặc Cẩn kia tự mình tham gia chỉ huy và tấn công Linh Châu, đánh cho cái tên tiểu tử Sa Trá Trung Nghĩa xui xẻo kia tới bờ, cơ hồ là giết hết Linh Vũ quân.

Sau đó cơ hồ là cùng một lúc, vùng đất lớn như Nguyên Châu và Hội Châu đột nhiên lại xuất hiện hai vạn kỵ binh tinh nhuệ của Đột Quyết, đánh tới quân Đường không kịp trở tay. Người Đột Quyết đánh giết suốt ba ngày ba đêm, ở phụ cận Kính Châu, Vị Châu, Phong Tường trước ngăn chặn binh mã ba phủ chạy tới cứu viện, sau đó nghênh ngang rút lui.

Tần Tiêu không khỏi khẽ nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ: Linh Châu bây giờ giống như một cái góc đỉnh, đằng sau có Hội Châu và Nguyên Châu tựa như hai điểm, ba châu liền nhau, vừa vặn lại thành một hình tam giác. Linh Châu vừa phá, người Đột Quyết liền tự sắp xếp xong xuôi ỉnh một con đường lui, có thể đường hoàng mà từ Linh Châu lùi lại, cướp xong rồi chạy, đây chính là nguyên tắc trước sau như một của bọn họ. Nhưng vấn đề chính là cùng lúc bọn họ đánh hạ Linh Châu thì cũng đồng thời làm khó dễ Hội Châu và Nguyên Châu, hai chi nhân mã này làm thế nào đi vào trong biên giới Đại Đường?

Tần Tiêu trong lòng khẽ động, liền tìm thám báo hỏi:

- Phụ cận Linh Châu, tình hình địa lý như thế nào?

Thám báo đáp:

- Hồi bẩm đại tướng quân, Linh Châu có sáu huyện, gồm có Hồi Nhạc, Minh Sa, Linh Vũ, Hoài Nguyên, Bảo Tĩnh, Ôn Trì. Quân đóng ở Linh Vũ trước được gọi là quân Linh Vũ. Đại tướng quân lúc trước, Sa Trá Trung Nghĩa là hành quân đại tổng quản của Linh Vũ quân. Phía bắc Linh Châu là hoang mạc, phía tây có Hoàng Hà cắt ngang, phụ cận có núi Hạ Lan, phía đông là núi non trùng điệp cùng quan ải trường thành, nam hạ chính là Tần Xuyên phúc địa của Đại Đường.

Tần Tiêu gật gật đầu, trong lòng lại thầm nghĩ: Núi Hạ Lan? Nếu ta là Khuyết Đặc Cẩn thì nhất định sẽ cho nhân mã của ta theo giữa núi Hạ Lan và Hoàng Hà mà âm thầm tiến vào, chuẩn bị đánh cướp Hội Châu và Nguyên Châu vốn phòng bị khá yếu. Vấn đề chính là, bọn họ cư nhiên cứ thế dễ dàng qua mặt, lừa được Sa Trá Trung Nghĩa, dưới mi mắt của quân Linh Vũ mà lên qua? Quái lạ! Hơn nữa, tên Khuyết Đặc Cẩn đúng là quá mức cuồng vọng. Hắn dựa vào cái gì mà có thể nắm chắc như vậy, có thể ngay tại thời điểm

cướp bóc Hội Châu và Nguyên Châu, vẫn có thể đánh bại quân Linh Vũ, đánh hạ huyện Sa Minh và Linh Vũ, để cho đại quân sau khi cướp bóc xong có đường thoái lui? Có điểm là lạ, Khuyết Đặc Cần hẳn tự mình cũng có thể lùi lại trước, chỉ là đám người Đột Quyết tới cướp bóc kia có thể sẽ bị đóng cửa đánh chó, bị binh sĩ ba châu và quân Linh Vũ vây lại tại Tần Xuyên phúc địa, một phát giết hết!

Như vậy xem ra, trong chuyện này tất có chỗ nào đó khuất tất. Một số người đều sẽ đặt lực chú ý tới chuyện trận chiến ở Linh Châu quân Đường thua thê thảm như thế nào, lại quên mất nguyên nhân Đột Quyết xâm nhập phúc địa! Hành động lần này của người Đột Quyết, xem ra cũng không phải ngẫu nhiên chạy tới cướp bóc một phen như lúc trước, mà là âm mưu xâm lược quân sự đã dự mưu từ lâu. Từ tiến công tới lui binh, tất cả đều làm chặt chẽ, một giọt nước cũng không lọt. Thật không thể ngờ, người Đột Quyết vốn thiện chiến, giỏi đánh du kích, dùng võ lực thuần túy để phân cao thấp, bây giờ cũng có thể bày ra hành động quân sự tinh diệu như vậy!

Tần Tiêu nhìn kỹ địa hình vùng đại sa mạc phía bắc của đất Linh Châu. Một khi đại quân đi ra nhất định không có chỗ nào để che dấu hay lẫn trốn, toàn bộ đều bại lộ trước mắt quân Linh Vũ; phía đông núi non trùng điệp cùng trường thành, kỵ binh Đột Quyết không thể nào vượt qua được; phía nam chính là Đại Đường — chỉ có phía tây, là núi Hạ Lan!

Núi Hạ Lan, từ xưa tới nay chính là yếu địa quân sự, Sa Trá Trung Nghĩa không có lý do gì mà không rõ đạo lý này. Quân Linh Vũ khẳng định cũng có bố trí phòng vệ ở trong này. Chính là nếu như người Đột Quyết muốn bí mật đột phá phòng tuyến thì cũng chỉ có thể theo núi Hạ Lan đi vòng qua mà vào.

Trong chuyện này, rốt cuộc là có giấu huyền cơ gì đây?

Tần Tiêu càng nghĩ thì nỗi băn khoăn trong lòng lại càng lớn, thúc ngựa đi ra khỏi quân trận. Đi vào trung quân của Hữu uy vệ tìm Trương Nhân Nguyên.

Trương Nhân Nguyên cũng là người hơn năm mươi tuổi rồi, tinh thần vẫn tốt mười phần như cũ. Thể trạng cũng rất cường tráng, nhìn thấy Tần Tiêu phi ngựa tới thì cũng giục ngựa ra khỏi trung quân nghênh hấn tới:

- Tần lão đệ, có chuyện gì vậy?

- Đại soái, Tần Tiêu tựa hồ nghĩ tới mấy chuyện rất lạ.

Trương Nhân Nguyên là hành quân đại tổng quản của Sóc Phương, cũng chính là đại nguyên soái, cho nên Tần Tiêu gọi hắn là ‘đại soái’, mà bản thân hắn tại điểm tướng đài cũng bị Lý Hiến bổ nhiệm làm ‘Phó tổng quản’, tốt xấu gì cũng là ‘phó soái’.

- A, Tần lão đệ phát hiện ra cái gì?

Trương Nhân Nguyên ngạc nhiên nói:

- Chuyện này có liên quan tới tam châu sao?

Tần Tiêu nói mấy điểm đáng nghi mà mình nghĩ ra cho Trương Nhân Nguyên nghe. Trương Nhân Nguyên cau mày suy nghĩ một hồi mới nói:

- Người Đột Quyết từ xưa đã quen đánh du kích, tuyến biên phòng của Đại Đường ta thì lại dài như vậy, có thể lọt qua cũng không phải là chuyện quá kỳ lạ. Nhưng đất Linh Châu này có thể nói là quân trấn trọng yếu của Đại Đường, phòng thủ thập phần nghiêm mật. Tần lão đệ nói như vậy thật đúng là có chút khả nghi. Vậy ngươi nói thử một chút xem, có tình toán gì hay chưa?

Tần Tiêu nói:

- Ta cảm thấy, núi Hạ Lan này rất khả nghi. Ta tuy rằng còn chưa tới núi Hạ Lan bao giờ, nhưng cũng đã sớm nghe nói, trong núi Hạ Lan có rất nhiều sơn quyết, hơn nữa phía đông, chính là phía gần Linh Châu, tất cả đều là vách đá dựng đứng, phía tây thế núi dần dần thoải dần dung nhập cao nguyên. Nói cách khác, chúng ta phải phái quân bố phòng ở núi Hạ Lan, chỉ có vây quanh phía tây, sau đó đóng quân trong sơn quyết.

Lúc đại chiến cũng vừa lúc trời đông giá rét, người Đột Quyết cũng nhân thời điểm hành quân bất lợi này lên vào trong núi Hạ Lan... cho nên ta nghĩ, trú quân trong núi Hạ Lan, nhất định là có vấn đề!

- Ủ, có đạo lý!

Trương Nhân Nguyên gật đầu nói:

- Ta nói Tần lão đệ, bản lĩnh suy luận phá án của ngươi ta coi như được thấy tận mắt rồi, không nghĩ tới bây giờ hành quân đánh giặc, ngươi cũng có thể phát hiện mấy đầu mối quan trọng như vậy, quả nhiên là phúc của quân ta mà. Nói đi, ngươi định làm như thế nào?

437. Chương 437

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 439 : Đường Quân bốc hơi khỏi nhân gian. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 439 : Đường Quân bốc hơi khỏi nhân gian. (1)

Tần Tiêu cười khẽ một tiếng:

- Đại soái đúng là đã đề cao ta rồi, ta đây là lần đầu tiên dẫn binh xuất chinh, một chút kinh nghiệm cũng không có — ta nghĩ, mang theo kỵ binh nhẹ chạy tới núi Hạ Lan, theo tây lĩnh thăm dò sơn quyết trong núi Hạ Lan trước đã, nói không chừng có thể có chút thu hoạch.

- Ủ, được rồi, ta đồng ý.

Trương Nhân Nguyên nói:

- Ngươi trước tiên mang theo kỵ binh nhẹ của Tả uy vệ lên núi Hạ Lan, bộ tốt bản bộ liền giao cho tướng quân Tả uy vệ Lý Tự Nghiệp thống lĩnh, cùng với đại quân của chúng ta chạy tới sau. Bất quá phải nhớ, trước khi đại quân tới Linh Châu đóng quân thì nơi đó bây giờ chính là một mảnh phế tích rơi vào tay giặc. Tuy nói người Đột Quyết đánh xong liền bỏ chạy, nhưng nói không chừng sẽ lưu lại binh mã, nếu như gặp phải thì nhất định phải chú ý, không được chủ quan, trước khi biết rõ hư thật của địch thì không thể giao chiến, cũng không thể truy kích.

Tần Tiêu ôm quyền thi lễ:

- Đại soái cứ yên tâm, Tần Tiêu hiểu rõ!

Dứt lời liền thúc ngựa mà quay về, phát hạ đạo quân lệnh đầu tiên.

- Trung quân kỵ binh nhẹ, mỗi người mang hai con ngựa, lương thực mười ngày, theo đại tướng quân đi trước!

Tiền quân tách ra hai bên, Tần Tiêu cưỡi ngựa đi trước, thống lĩnh một vạn kỵ binh nhẹ vội vàng chạy về phía núi Hạ Lan.

Một đường nhanh chóng hành quân về phía bắc không tới hai ngày đã vượt qua cảnh nội Khánh Châu. Tiếp tế và nghỉ ngơi hồi phục xong liền tiến lên cao nguyên hoàng thổ ở phía bắc Vị Thủy. Từ nơi này tới Linh Châu, lộ trình ước chừng còn hơn hai trăm dặm. Hiện tại tuyết lớn đã ngừng rồi, chiếu theo tốc độ hiện tại mà xem thì chỉ cần một hai ngày là đại đội nhân mã có thể đi vào cảnh nội Linh Châu, nhìn thấy núi Hạ Lan.

Tần Tiêu gọi Hình Trường Phong và Vạn Lôi tới, nói với hắn:

- Phía trước cũng sắp tới Linh Châu rồi, thám báo bình thường đã không dò xét ra tin tức gì hữu dụng nữa rồi. Hai người các người, mỗi người dẫn theo một nửa huynh đệ đặc chủng doanh, một đội đi tới Linh Châu, một đội tới núi Hạ Lan, tìm hiểu tin tức. Nếu có gì khác thường thì lập tức hồi báo.

- Dạ!

Nhị tướng chấp tay tuân lệnh, khoát tay, dẫn ba mươi người tướng sĩ đặc chủng doanh nhanh chóng rời đi.

Mấy thiên tướng kỳ úy khác, cũng không có bất kỳ ý kiến gì, yên lặng nhìn hai đội binh tốt kỳ quái kia biến mất trong tầm mắt, trong nội tâm đều kinh ngạc nghĩ: Những người này đúng là kỳ quái, muốn đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, lại cởi hết áo giáp trên người, chỉ mặc quân phục vải bố xanh bình thường, còn che mặt lại chỉ lộ ra đôi mắt, nhìn qua rất giống thích khách. Trời lạnh thế này, bọn họ cũng không sợ lạnh chết. Bọn họ nào đâu biết là người đặc chủng doanh có thể nói là được vũ trang tới tận răng, nhuyễn giáp thiếp thân không chỉ phòng chống giá rét mà còn có thể giữ ấm rất tốt, ngay cả trên tay cũng đeo bao tay da mà bọn họ chưa từng thấy qua, trường đao vác trên người lại càng là thứ mới xuất hiện trong quân đội Đại Đường lần đầu, tuy rằng không phải được làm ra từ tay của đại chú kiêm sư Kim Lương Phụng, nhưng cũng là Tần Tiêu bỏ ra một số tiền lớn, mời thợ rèn tốt nhất Giang Châu, dùng tài liệu tốt nhất để đúc ra, còn sắc bén và bền cứng hơn hẳn so với hoành đao được phát phổ biến trong quân hơn rất nhiều.

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng của mấy người Hình Trường Phong, trong lòng thầm nói:

- Các huynh đệ, trông cậy vào các người rồi! Không có tin tức chuẩn xác, đại quân chính là con ruồi không đầu, chỉ có thể bị đánh bốn phía. Núi Hạ Lan, nơi đó nhất định là có bí mật. Có thể tra ra manh mối hay không, đều phải trông cậy vào các người rồi!

Tần Tiêu thống lĩnh kỵ binh, cẩn thận đi về phía trước. Thám báo dò đường phía trước lúc nào cũng hồi báo tình huống hai bên, không có phục binh của Đột Quyết.

Trong nội tâm Tần Tiêu có một chút ảo não: Trên đất nước của chính mình, lại cứ phải lo lắng địch quốc phục binh, quả thực có chút đáng giận! Nhưng từ lần hành động quân sự lần này của Đột Quyết, thì có thể nhận thấy bọn họ càng ngày càng thêm giao hoạt so với trước kia, hoặc có thể nói là bọn họ được xưng tụng là giỏi giang, nguồn

Nếu như thu phục được một ít đội quân giỏi đánh úp ở tại mấy rãnh mương này thì có thể tung hoành ở trên cao nguyên rồi, sau đó đội quân địch mệt mỏi rồi tấn công mở một con đường máu ở Linh Châu tại Đường Quân cũng không phải là không thể được.

Tả Uy Vệ từ ngày đi theo Tần Tiêu, có thể nói là thay đổi toàn bộ “cán bộ Lãnh đạo” trọng yếu hết. Còn bản thân thì đảm nhận chức Đại tướng quân, Lý Tự Nghiệp là tướng quân, Vạn Lôi là Trung Lang tướng, Phạm Thúc Đức là Trường Sử, ngay cả ba mươi huynh đệ đặc chủng trong doanh cũng trở thành thất phẩm quan trọng.

Xem ra lần này Lý Hiến quả thật có chút hung ác rồi, liều lĩnh nhờ Tần Tiêu giúp hắn tìm lại mặt mũi. Lúc ấy hắn liền lên tiếng, chỉ cần có thể chém chết Mặc Xuyết thì hắn không nói hai lời liền ban tước vị cho Tần Tiêu; dám mang đi đấu với Đột Quyết chỉ có “Chư Vệ đại tướng quân”. Hơn nữa, quyền lực trong quân không nên phân tán, bằng không tam quân sẽ không nghe theo hiệu lệnh cũng là đạo lý mà Lý Hiến nhất định hiểu được, vì vậy phái một giám quân để “Thẩm tra đối chiếu sự thật”, giám quân - Thái tử Lý Trọng Tuấn. Cái tên đại đầu quỷ này, mà đến cái loại địa phương khỉ ho cò gáy này mới là lạ. Vì vậy hiện tại Tả Uy Vệ tạm thời cùng với Tần Tiêu ở cùng một chỗ nói chuyện, chỉ có điều biểu hiện trên mặt của Đại tổng quản Trương Nhân Nguyên cũng có chút tiết chế.

Cho nên, hiện tại trong tay của Tần Tiêu chẳng khác nào nắm hơn một vạn tính mạng của mọi người, vì vậy hắn phải suy tính làm việc cho thật cẩn thận.

Tốc độ đi đường cũng chậm lại một ít, sau khi đi qua đoạn đường quanh co ba ngày sau mới tới được biên giới Linh Châu, sự tình gì cũng không có phát sinh. Đứng ở xa nhìn thấy Linh Vũ huyện, chỗ đó chính là chiến trường của Đột Quyết cùng Đường quân chủ, Đường Quân đóng quân ngay tại chỗ. Cửa thành mở rộng ra, khắp nơi trên mặt đất bừa bãi, người ở thì hầu như không thấy, như một tòa thành chết.

Vạn Lôi mang theo mười tướng sĩ đặc chủng doanh, xuất hiện giống như một u linh vậy. Mỗi người nhanh chóng bay xuyên qua. Mấy con ngựa đã sớm giấu ở khe suối phụ cận cách đây mấy dặm.

Tần Tiêu thúc ngựa đi lên, hỏi:

- Tình huống ra sao?

Vạn Lôi giật cái khăn che mặt xuống, kỳ quái nói:

- Thật là quái! Cả Linh Vũ huyện không có một bóng người nào, chỉ thấy một số dấu vết đốt giết cướp đoạt của người Đột Quyết, trên đồng tuyết đọng tràn đầy thi thể, tất cả đều là thi thể của binh lính Đường Quân. Cửa thành bốn phía đều mở rộng ra, cũng không có nhìn thấy một người dân nào ở xung quanh đây.

Tần Tiêu nhíu mày:

- Xem ra, dân chúng trong thành, tất cả đều bị người Đột Quyết bắt đi. Bọn họ cần nữ nhân cùng nô lệ, ngay cả tri thức của Đại Đường với thợ thủ công cũng bị bắt hết. Đáng giận thật! Ngay cả một tên cũng không để lại... Tình huống ở các huyện khác thì như thế nào rồi?

Thanks

438. Chương 438

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 440 : Đường Quân bốc hơi khỏi nhân gian. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 440 : Đường Quân bốc hơi khỏi nhân gian. (2)

Vạn Lôi nói:

- Các huynh đệ vừa mới đi thám thính trở về. Kết quả điều tra lấy được chính là, tình huống ở Sa Minh cùng Linh Vũ đều giống nhau, tất cả các huyện khác, bởi vì cách nhau khá xa nên ảnh hưởng cũng rất nhỏ, chỉ có một ít người Đột Quyết đến cướp một ít đồ vật và giết vài người mà thôi.

Tần Tiêu nói:

- Xem ra, ý đồ của Đột Quyết đã rất rõ ràng rồi, chính là muốn có được châu này, nguyên nhân khiến quân Đột Quyết lui lại, chuyên chọn đóng quân ở thị trấn Linh Vũ, bởi vì trên đường đi đến Linh Vũ bị Sa Minh chắn ngang cho nên cũng bị bọn chúng thuận đường xâm phạm.

Một vạn kỵ binh sau lưng Tần Tiêu đã tập kết xong, tùy thời có thể vào thành. Nhưng Tần Tiêu cố ý đợi thêm chốc lát nữa, quả nhiên, lúc sau Hình Trường Phong phái người tới báo tin —— ở trong núi Hạ Lan không có phát hiện ra chỗ đóng quân của Đường quân, tất cả nơi đồn trú đóng quân đều là đất trống, giống như tất cả đều bốc hơi khỏi nhân gian. Nhưng mà ở khe núi phía Đông tại cửa khẩu Tam Quan, phát hiện ra một xe quân sự của Đường quân dùng để vận chuyển tiếp tế hình như là ngã từ trên núi xuống.

Trong nội tâm Tần Tiêu có chút kinh động nghĩ thầm: Cái núi Hạ Lan như thế này, sao mà mười phần quỷ dị kỳ quái giống với quỷ cốc kia quá. Lo lắng suy nghĩ một chút, rồi nói với Vạn Lôi:

- Hiện giờ ngươi cứ mang theo một vạn huynh đệ đi lên trước, tiến vào chiếm giữ Linh Vũ đi, ta tự mình lên núi Hạ Lan xem xét thử. Ngươi là Trung Lang tướng, hiện tại ngươi tạm thời thống lĩnh những tướng sĩ này. Nhớ kỹ, chú ý làm việc thật cẩn thận, canh gác nghiêm ngặt cửa thành, trong thành cũng phải kiểm tra.

Vạn Lôi lẩm liệt nói:

- Đại tướng quân cứ yên tâm.

Tần Tiêu quay qua nói với Mặc Y cùng với Quách Tử Nghi:

- Chúng lên trên núi Hạ Lan xem xét đi. Các huynh đệ đặc chủng doanh cũng đi theo cùng ta.

Giục ngựa chạy một hồi, cuối cùng cũng đã tới được núi Hạ Lan. Đập vào trước mắt là một đồi núi non trùng điệp các sườn núi khe núi trùng điệp. Núi Hạ Lan nối liền Nam Bắc đến bốn năm trăm dặm, kéo dài cũng đạt hơn sáu mươi dặm, chính giữa là nối ngang với cửa miệng cốc Đông Tây, là đường giao thông quân sự trọng yếu, cũng chính là chỗ đóng quân. Hạ Lan cốc chính là một cốc gần đây nhất.

Đi qua rất nhiều chỗ, mới tới được ngọn núi ở phía Tây. Tần Tiêu cẩn thận dò xét nơi này một lúc, kỳ thật cũng là một nơi hiểm trở gấp ghe, hơn nữa thời điểm mùa đông tuyết rơi rất nhiều khó có thể đi vì vậy kỵ binh Đột Quyết muốn vượt qua ngọn núi này căn bản là không có khả năng, mà trong lúc đó binh mã chỉ có thể thông qua sơn cốc. Nhưng mà Đường quân chỉ cần bố trí phòng vệ ở chỗ hiểm yếu của Hạ Lan cốc thì chỉ cần “Một người cũng đủ giữ ải” rồi. Kỳ quái ở chỗ chính là, tại sao đồn trú ở Hạ Lan cốc lại có thể vô dụng như vậy chứ?

Hình Trường Phong dẫn theo vài huynh đệ đặc chủng doanh đến đây, nói với Tần Tiêu:

- Đại tướng quân, đồn trú này là cách chúng ta gần nhất ở Hạ Lan cốc này, cũng là phòng tuyến cuối cùng ở núi Hạ Lan của Đại Đường. Chỉ là chúng ta vừa mới đi thăm dò tìm hiểu ở bên trong rồi, bên trong không có một bóng người nào, cũng không có bất kỳ dấu vết chém giết. Chỉ có biển hiệu cùng hàng rào chắn ngang bị dời đi, dấu vết nhìn giống như có đại đội quân cưỡi ngựa đi qua. Hơn nữa, cách chúng ta hơn bảy dặm, chính là đồn trú xa nhất, là phòng tuyến thứ nhất ở núi Hạ Lan của Đại Đường ta —— ở trong khe núi gần cửa khẩu Tam Quan, phát hiện ra một cỗ xe vận chuyển bị ngã xuống núi, phía trên dường như còn chuyên chở chăn bông phục vụ cho Đường quân hoặc là lương thực v.v...

Tần Tiêu khẽ gật đầu:

- Từ phía Bắc của núi Hạ lan thì tổng cộng có bao nhiêu đồn trú hết vậy?

- Có ba chỗ.

Hình Trường Phong nói:

- Mười lăm huynh đệ, ngày đêm bí mật dò hỏi, đã biết rõ tình hình của ba cái đồn trú kia, dường như cũng không khác gì lắm so với Hạ Lan cốc. Chỉ có một cái đồn trú xa nhất ở chỗ cửa khẩu Tam Quan thì phát hiện ra một chút khác thường.

Tần Tiêu trầm nghĩ: Tại núi non trùng trùng điệp điệp ở đây, cũng bày ra ba đồn trú phòng tuyến, không thể nói Sa Sá Trung Nghĩa vẫn ý thức được tầm quan trọng lúc này. Ba đồn trú này, chỉ cần không có mất một trạm, thì người Đột Quyết đừng có mơ tưởng muốn xông vào nơi này một cách đơn giản được. Nhưng vấn đề ở đây chính là ba cái đồn trú này giống như không đánh mà thắng rồi sao? Kỳ quái thật!

Tần Tiêu nhíu lông mày lại:

- Đi, xuống sơn cốc, trước xuống nhìn Hạ Lan cốc thử, tiếp tục đi đến cửa khẩu Tam quan, mỗi một đồn trú đều cẩn thận quan sát.

Mặc Y vội vàng nói:

- Đại tướng quân, địa thế trong sơn cốc cực kỳ phức tạp, hơn nữa người Đột Quyết có thể tùy thời dẫn theo binh lính đến giết chúng ta. Hơn ba mươi người chúng ta xông vào, nếu đụng phải đại quân mai phục của Đột Quyết thì phải làm sao bây giờ? Ta quan sát thấy, chỗ sơn cốc này cũng có thể là chỗ địch nhân mai phục, ám sát giết bớt chuyện.

Tần Tiêu có chút kinh ngạc, không khỏi nở nụ cười:

- Mặc Y, tâm tư quả nhiên cẩn thận, thông minh hơn người nha. Nhưng mà người cũng không nên xem thường cách làm việc của Hình Trường Phong cùng huynh đệ đặc chủng doanh, có bọn họ ở phía trước thăm dò đường, nếu nói không có mai phục thì vậy nhất định sẽ không có.

Mặc Y xấu hổ cúi đầu xuống. Mặt ửng đỏ nói:

- Mặc Y nhiều chuyện rồi...

Hình Trường Phong cũng nở nụ cười:

- Mặc Y cô nương khó có người cẩn thận được như cô, người này cũng đều là người một nhà, cô nương cũng không cần phải khách khí vậy. Ta cùng các huynh đệ ở trong núi dò xét được hai ngày hai đêm rồi, ngay cả con chuột ở chỗ nào đều biết rõ. Lại càng không cần phải nói là có nô lệ của người Đột Quyết cất giấu ở đây đâu. truyện copy từ

Tần Tiêu tràn đầy tự tin nói:

- Nhiều lời cũng vô ích. Vào cốc thôi. Trường Phong, người của người cứ tiếp tục lên phía trước dò xét, nếu có tin tức thì lập tức hồi báo cho ta. Ta dẫn theo những người còn lại đến đồn trú xem xét tình hình ở đó.

- Dạ!

Hình Trường Phong vung tay lên. Dẫn theo thủ hạ chính là tướng sĩ đặc chủng doanh.

Tiến vào cốc được hai mươi dặm, thì thấy đồn trú ở Hạ Lan cốc. Từ núi Hạ Lan đi tới một cái ngã tư, trong tất cả các hướng, đồn trú được xây dựng gần giao lộ bên phía Nam, ước chừng hơn một trăm lều quân trưởng. Xem ra lúc ở trong đồn trú gần ngàn người.

Không có chút dấu vết đánh nhau đến chết sống nào cả, ngay cả dấu vết bánh xe bị mưa tuyết xóa mất nên nhìn không có rõ.

Tần Tiêu đầy bụng nghi hoặc. Tiện tay xóc rèm một lều quân trưởng lên, phát hiện bên trong rất ngay ngắn, ngay cả cái giá đặt quân khí cũng không có dịch chuyển, duy chỉ có cái giường kia chỉ có trải giường còn đệm chăn thì không có thấy. Lại đi nhìn xem thêm một vài lều quân trưởng khác, tình hình là đều giống như nhau. Hơn nữa, lương thảo tồn trữ cất giấu ở trong trưởng cũng là rỗng tuếch, không lương thực cùng cỏ khô.

Thanks

439. Chương 439

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 441 : Đường Quân bốc hơi khỏi nhân gian. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 441 : Đường Quân bốc hơi khỏi nhân gian. (3) xem tại

Mặc Y cùng Quách Tử Nghi đi đến bên cạnh Tần Tiêu, nghi hoặc nói:

- Thật sự là kỳ quái, đang xảy ra chiến tranh ở Linh Châu, vậy mà trong núi Hạ Lan lại rất yên lặng, chỉ là không thấy người mà thôi, chứ không có phải là vô căn cứ mà biến mất phải không?

Tần Tiêu lắc đầu:

- Ta cũng cảm thấy kỳ quái như vậy. Nếu như nói, đại quân Đột Quyết đi xuyên qua núi Hạ Lan này, lại không có lý do không ở lại đánh nhau ngay cả dấu vết chém giết cũng không thấy. Hơn nữa, chỉ cần phát hiện người Đột Quyết thì nhóm đóng quân trong lúc này sẽ phóng ra lửa hiện để báo động ọi người đang đóng quân ở Linh Vũ biết. Tầng đá lớn đặt ở giữa quân doanh đã tới xem chưa? Chính là tạm thời dựng lên một phong hỏa đài, ở trong phòng bên cạnh còn chất một đồng củi khô ráo cùng lá cây và có một ít đồ đã bị cháy.

Quách Tử Nghi nói:

- Như vậy chỉ có thể nói vốn là người Đột Quyết chưa từng đi qua nơi này đúng hay không?

Tần Tiêu thần nhiên cười:

- Vậy toàn bộ trú binh ở trong này đột nhiên biến mất là có chuyện gì xảy ra? Chứ không phải tất cả đều thăng thiên thành thần tiên hết rồi sao —— còn nữa cho dù có thành tiên cũng không cần mang theo chân bông nha. Theo ta thấy giống như là rút quân có trật tự.

- Rút quân sao?

Hai người trăm miệng một lời nói rằng:

- Không thể nào có chuyện này đâu?

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu nói:

- Ta cũng cảm thấy không có khả năng như vậy. Nơi quân sự trọng yếu như vậy, sao có thể buông tha mà rút quân chứ? Trừ phi Sa Sà Trung Nghĩa tự mình hạ lệnh vứt bỏ thủ núi Hạ Lan. Nhưng chuyện này thì không thể nào có được. Tuy bốn sự của Sa Sà Trung Nghĩa là dẫn binh đi đánh giặc, nhưng mà lòng tận trung thì hẳn vẫn có. Bằng không lúc hấn chiến đấu gian khổ ở Linh Châu nhưng vẫn bị thất bại, sau khi thất bại hẳn còn trở lại Trường An lĩnh tội.

Quách Tử Nghi cũng nhếch lông mày khó hiểu:

- Thật kỳ quái!

Mặc Y vẽ mặt nghi hoặc:

- Không thể hiểu nổi.

Tần tiêu suy tư một lát, nói:

- Hiện tại đúng là rất khó hiểu, thôi chúng ta đến xem xét hai đồn trú còn lại ở phía trước đi.

Đoàn người lại lên ngựa, tiếp tục đi xuyên vào sơn cốc. Tần Tiêu nhìn kỹ địa thế hai bên, đích thật là rất hung hiểm. Nhưng có thể nói thường thường địa phương hung hiểm nhất thì đối với người Đột Quyết mà nói càng an toàn. Nói không chừng, Sa Sà Trung Nghĩa vẫn cho rằng núi Hạ Lan này vững như bàn thạch, nhưng ngược lại chính ở chỗ này lại xảy ra vấn đề.

Đồn trú thứ hai ở Hạ Lan cốc cũng không có gì khác so với đồn trú thứ nhất lắm. Nhìn kỹ càng ở bên ngoài một hồi, tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng cũng tới được chỗ phòng tuyến số một của Đường quân ở trong núi Hạ Lan —— cửa khẩu Tam quan.

Hình Trường Phong đang đứng tại miệng cốc chờ Tần Tiêu, cũng nói cho hấn biết, từ miệng cốc đi về phía Đông năm sáu dặm thì có một cái vách đá, nhìn con đường phụ cận rất chật hẹp, nhưng mà tại chỗ đó phát hiện ra một xe lương bị rơi xuống đó.

Tần Tiêu nhìn thoáng qua cửa khẩu Tam quan này một chút, ở phía Tây là một dãy núi cao, ngoằn ngoèo về phía Nam chính là phương hướng hấn vừa mới tới, phía Bắc lộ ra một hẻm núi, người Đột Quyết muốn dẫn binh vào, phải đi từ nơi nào tới. Ở phía Đông là hai ngọn núi có kiểu dáng đối giống nhau, chính giữa là một cái thâm cốc, trên đỉnh phía Nam là vách đá dựng đứng, chỉ có trên đỉnh núi phía Bắc có con đường, giống như dây thắt lưng của sườn núi, nhiều nhất cũng chỉ có thể đi qua hai chiếc xe ngựa mà thôi. Nếu lúc đi qua không có cẩn thận thì sẽ ngã xuống vực sâu vạn trượng, mà ngã xuống đó chỉ có thể chết. Tần Tiêu lo lắng suy nghĩ, nói:

- Mau dẫn ta đi đến chỗ đó xem xét!

Đoàn người chú ý dắt ngựa, đi xuôi theo sơn đạo đi chưa lâu, thì thấy hai đỉnh núi Nam Bắc cùng nhau kẹp lại vì vậy mà từ đó hình thành ra sơn đạo này. Từ xa nhìn lại, hai ngọn núi này đột nhiên giống như dây kéo, nối liền với người đứng đầu, chính là vừa có thể thấy được cả bốn phía. Hay là ở chỗ này có một cái cửa, phía dưới có chiếc xe lương của Đường quân bị rơi xuống.

Tần Tiêu nhìn xuống mặt đất, là một sơn cốc rất sâu và hơn nữa rất chật hẹp, nếu người mà té xuống đó thì khẳng định là sẽ mất mạng ngay tại chỗ, hơn nữa cũng không có phương tiện xuống dưới đó dò xét, lúc đó lương thảo cũng rơi xuống trên vách núi cho nên cũng rất là bất mắt.

Tần Tiêu tinh tế quan sát một hồi, phát hiện lần này sơn đạo được giẫm cực kỳ trơn nhẵn, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Hình như trong lúc này nhìn chỗ này giống như có người thường xuyên đi đi lại lại. Từ nơi này nhìn về phía Đông của núi Hạ Lan là địa phương nào vậy?

Hình Trường Phong nói rằng:

- Các huynh đệ theo người này đi dọc con đường này để đi ra ngoài, ước chừng đi khoảng bốn mươi dặm, là đi ra núi Hạ Lan. Lại đi ngang qua một cái bình nguyên, thì có thể nhìn thấy Linh Châu, hơn nữa cũng là nơi đóng quân tại phương trấn bắc môn ở Linh Vũ huyện.

- Sao?

Tần Tiêu trong lòng cả kinh:

- Trong sơn cốc này, cứ nhiên còn có một đường đi trọng yếu như thế nữa sao? Đi, vào cốc nhìn thử xem sao!

Sắc trời đã bắt đầu tối dần, Tần Tiêu gọi mọi người nhóm đuốc lên rồi cẩn thận đi tới. Tin tưởng hiện tại Vạn Lô đã đóng quân bố phòng tại Linh Vũ rồi, quân đội Đột Quyết quả quyết là sẽ không xuất hiện ở trong lúc này, nhưng khó mà cam đoan rằng không có gì xảy ra ngoài ý muốn.

Đi từ từ cũng khoảng một nén nhang thì thấy ánh sáng ở bên ngoài sơn cốc. Tần Tiêu lại phát hiện, bên cạnh có một khối tuyết đọng rất lớn, có vẻ mỏng hơn so với đồng tuyết bên cạnh rất nhiều. Trong lòng sinh nghi, Tần Tiêu xuống ngựa, để cho Hình Trường Phong giữ cây đuốc tiến lên cẩn thận kiểm tra thực hư, phát hiện ra khối tuyết lớn này, dường như không tan nhanh như mấy đồng tuyết bên cạnh. Mấy ngày hôm trước bão tuyết đã ngừng gió đông phong nổi lên, thời tiết đã có dấu hiệu trở nên ấm áp, cho nên một khối tuyết ở dưới mặt đất này có vẻ càng trở nên bất mắt.

Tần Tiêu ngồi xổm người xuống, bỏ bao tay ra, lấy tay nhẹ nhàng lướt qua một miếng mỏng của khối tuyết đọng, đang đông cứng ở trên mặt đất, phát hiện miếng trắng trắng trên tay có một ít dạng viên bi gì đó.

Trong lòng Tần Tiêu bỗng nhiên sáng ngời, lấy tay để ở mũi ngửi ngửi một chút, rồi sau đó đưa lên miệng nếm:

- Là muối.

Mọi người ngạc nhiên nói:

- Trong lúc này, tại sao có thể là muối được chứ?

Tần Tiêu nhập thần lo nghĩ, nhếch khóe miệng lên cười lạnh nhạt nói:

- Xe quân sự của Đường quân ở dưới chân núi phía trước, chính là đoàn quân vận chuyển tiếp tế, cho nên trên xe có muối cũng không có gì là kỳ quái. Kỳ quái chính là, vì sao muối quý giá kia rơi trên dọc đường, lại không ai nhặt nó lên. Phải biết rằng, ở tại Bắc cương này, muối chính là thứ cực kỳ quý, không thể đổi đào như trong đất liền ở Trung Nguyên được, ngay cả có tiền cũng chưa chắc mua được.

Thanks

440. Chương 440

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 442 : Quỷ kế của người Đột Quyết. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 442 : Quỷ kế của người Đột Quyết. (1)

Quách Tử Nghi nhíu lông mày lại suy nghĩ, sau đó bưng tỉnh đại ngộ nói:

- Ta nghĩ ra rồi, ta cũng hiểu sơ sơ được ý của sư phụ rồi.

Người kia vừa dứt lời, mọi người đều cùng nhau nhìn vào hắn, khiến cho hắn đỏ mặt lúng túng.

Tần Tiêu cười nói:

- Người nghĩ được điều gì thì nói ra ọi người nghe một chút được không?

Quách Tử Nghi xấu hổ ho khan một tiếng, rồi mới nói:

- Con đường này, là đoạn đường tiếp tế cho đồn trú của Đường Quân ở núi Hạ Lan. Từ cửa khẩu Tam Quan đến Hạ Lan cốc tiếp tế đều là xuất phát từ cửa Bắc Linh Vũ, sau đó đi vào con đường núi này để đưa đồ tới.

- Nói cũng có đạo lý.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Tiếp tục đi.

- Sau đó mang đồ tiếp tế đến đồn trú thứ nhất thì hắn là gặp phải tập kích. Cho nên lúc xe bị ngã thì hũ muối trong xe cũng bị rơi bể theo, vì vậy địch nhân đẩy xe này xuống sơn cốc, đến tại khe núi kia thì bị vướng nên ngã xuống.

- Nói cách khác, ở chỗ này đã từng xảy ra một trận chiến đấu quyết liệt.

Tần Tiêu lập tức bổ sung:

- Mọi người chia ra tìm kiếm xung quanh đi, quét đám tuyết đọng kia ra, xem có còn phát hiện thêm cái gì nữa không.

- Dạ!

Huỳnh đệ đặc chủng doanh lập tức bắt đầu bận rộn tìm kiếm.

Tần Tiêu đi đến bên cạnh Quách Tử Nghi, vỗ vỗ vai hắn:

- Cũng không tồi!

Quách Tử Nghi cười hắc hắc:

- Nhưng mà sư phụ à, ta cũng có một chút không được rõ cho lắm. Cho dù bọn họ tập kích đội quân tiếp tế, nhưng mà vì sao mà ba đồn trú đều không thấy một binh lính nào cả vậy? Hơn nữa, không có bất kỳ dấu vết nào cả?

Tần Tiêu nói tiếp:

- Hiện tại manh mối của chúng ta có rất ít, nhưng mà ta dám đoán chắc rằng quân lính của Đường quân ở ba đồn trú biến mất khẳng định cùng người Đột Quyết cũng không thoát khỏi liên quan đâu. Sau đó chúng

ta trở lại Linh Vũ, lên tiếng hỏi bọn họ quy luật bố trí lực lượng cùng thay quân, thì hết thấy đều biết dễ dàng.

Quách Tử Nghi nhíu mày:

- Bố trí lực lượng cùng thay quân sao?

- Ừ.

Tần Tiêu cũng lâm vào trầm tư:

- Hành động lần này của người Đột Quyết chắc hẳn đã tính kế vô cùng chu đáo chặt chẽ và quỷ dị, chắc hẳn bọn họ biết rất rõ về tuyến phòng thủ ở núi Hạ Lan của Đường quân, còn biết nơi này chính là đường tiếp tế nữa.

Đúng lúc này bên cạnh có một người hô lên:

- Đại tướng quân, có phát hiện mới!

Tần Tiêu lập tức đi tới xem xét, một binh lính đặc chủng chỉ vào khe hở bên cạnh, Lý Chính liền lấy một mũi tên bị mắc trên đó. Tần Tiêu khom người xuống cầm mũi tên nhìn kỹ càng mấy lần, mạnh mẽ nói:

- Là mũi tên ba góc cạnh của người Đột Quyết!

Hình Trường Phong đi lên nhìn mấy lần rồi nói:

- Đúng là không giống với mũi tên của Đường quân chúng ta.

Tần Tiêu nói tiếp:

- Xem ra, lần tập kích bất ngờ này của Đột Quyết là nhằm vào quân tiếp tế Đường quân, hơn nữa còn xóa dấu vết sau khi đánh nhau xong. Mũi tên như thế này, cũng bị tuyết đọng ở trên khe đá che lại nên mới không có phát hiện ra. Xem ra, mục đích của bọn họ cũng không phải cướp bóc đội quân tiếp tế này. Mà là có mục tiêu lớn hơn nhiều, cho nên mới lo lắng chiến trường chỗ này bị người khác phát hiện sẽ đổ vỡ kinh xà vì vậy liền dọn dẹp sạch sẽ.

Sau lưng lại có một người hô lên:

- Nơi này có vết máu!

- Chỗ này cũng có!

- Chỗ này của ta cũng phát hiện vết máu nữa!

Tần Tiêu đi qua nhìn từng cái một, tất cả đều là mấy vết máu lớn, nhuộm sâu vào trong bùn đất khiến đất càng đen hơn. Trong nội tâm suy nghĩ: Máu rơi xuống trên mặt đất, chung quy không thể xử lý tốt như vậy được, chắc hẳn lúc ấy có tuyết rất lớn, cho nên người Đột Quyết tin tưởng tuyết có thể che dấu vết máu, nên yên tâm không bị phát hiện, nhưng mà bọn họ cũng không ngờ, muối rơi trên mặt đất, lẫn tạp vào đông tuyết, sẽ càng làm tuyết tan nhanh hơn, lúc này mới lộ ra chân ngựa, đến tột cùng là vì sao mà người Đột Quyết phải dùng trăm phương ngàn kế để đánh giết một đội quân tiếp tế đây?

Tần Tiêu trong lòng nghĩ một hồi, phi thân lên ngựa:

- Giờ về Linh Vũ huyện trước.

Mọi người đều thúc ngựa ra khỏi sơn cốc, chạy hơn mười dặm ngang qua sa mạc bình nguyên rộng lớn, thì cuối cùng cũng thấy được thị trấn Linh Vũ. xem tại

Trên cổng thành lập tức đuốt được đốt lên cùng tiếng trống đánh inh ỏi, có người quát to:

- Người nào? Mau xưng tên ra, nếu không sẽ bị loạn tiễn bắn chết!

Dứt lời, trên đầu thành liền bày ra chằng chịt cung tiễn.

Tần Tiêu cầm một cây đuốc, lớn tiếng nói:

- Là ta, Tần Tiêu!

Trên cổng thành lại vang lên thanh âm:

- Đại tướng quân sao?... Sắc trời quá tối nên không thấy rõ lắm, chờ ta đi mời Vạn tướng quân đến nhìn cho kỹ! Các huynh đệ cứ nhìn chăm chăm vào, nếu có ai vọng động, giết không tha!

Mấy người bên này cũng có chút phần nộ:

- Những tiểu tốt này rất là vô lễ. Rõ ràng là không ra Đại tướng quân.

Tần Tiêu cười nói:

- Thế này không tốt hay sao, tính cảnh giác rất cao. Bọn họ không nhận ra ta cũng là chuyện bình thường mà thôi. Ta mới đến bao lâu đâu. Nếu mà Vạn Lôi ở trên cổng thành, khẳng định vừa nghe cũng biết là thanh âm của ta.

Ít khi Vạn Lôi đến đây, lúc này mới mở cửa thành ra để cho đám người Tần Tiêu vào thành.

Vạn Lôi kinh ngạc nói:

- Sao Đại tướng quân lại xuất hiện ở cổng Bắc này?

Tần Tiêu nói:

- Đi vòng ở trong núi Hạ Lan mà tới. Vừa đúng lúc là cổng Bắc Linh Vũ, trong thành đã thanh lý sạch sẽ hay chưa? Không có phát hiện cái gì khác thường hả?

- Không có.

Vạn Lôi vừa mời Tần Tiêu vào trong soái trường vừa nói:

- Toàn bộ những gì trong Phủ kho đều bị lấy sạch. Cái đám người Đột Quyết này, thật đúng là giống nạn châu chấu mà, biến cái thành này đến mức hoang tàn. Lương thực cùng những dụng cụ bằng sắt của dân chúng ở trong nhà cũng bị chuyển đi sạch sẽ, những thi thể bị chôn trong tuyết cũng được lôi lên rồi tập trung ở đây, ước chừng cũng hơn ba nghìn người, một nửa là dân chúng, một nửa là binh lính. Mạt tướng đã mời Huyện úy Hồi Nhạc Huyện tới hỏi, hiện giờ đang ở ngoài soái trường.

- Ủ, rất tốt. Ta đang có việc muốn hỏi hẩn đây.

Tần Tiêu quang ánh mắt tán dương Vạn Lôi. Hán tử thô kệch Vạn Lôi này, cũng đã theo Tần Tiêu lâu như vậy, hiện tại làm việc cũng rất ổn trọng chu đáo, hơn nữa biết thói quen xử lý việc của Tần Tiêu, hiểu rõ đến mức không cần đặt câu hỏi mà làm luôn:

- Vạn tướng quân, hôm nay người cũng vất vả quá rồi, dàn xếp công tác phòng vệ ở bốn cổng cùng giới nghiêm trong thành rất tốt. Trương đại nhân dẫn theo hậu quân ít ngày nữa sẽ đến đây, cho nên phải bảo đảm Linh Vũ huyện hết sức cẩn thận.

- Vâng, mạt tướng liền đi sắp xếp.

Vạn Lôi ôm quyền chào theo nghi thức của quân đội, dẫn theo vài tiểu tướng bận rộn giải quyết mọi nơi. Tần Tiêu dẫn Quách Tử Nghi, Mặc Y cùng cận vệ đặc chủng doanh đi vào soái trường. Ngoài trường, một người mặc áo giáp, hán tử này tuổi chừng bốn mươi, đang chấp tay đứng:

- Huyện úy Hồi Nhạc Huyện Chu Đức Toàn, bái kiến Đại tướng quân!

Thanks

441. Chương 441

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 443 : Quỷ kế của người Đột Quyết. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 443 : Quỷ kế của người Đột Quyết. (2)

- Ủ, Chu đại nhân miễn lễ.

Tần Tiêu cẩn thận dò xét Chu Đức Toàn này một chút, hán tử này năm gần ba thô lại nhiều râu, ngày thường dùng võ nên nhìn rất mạnh mẽ. Huyện úy vốn là một võ quan ở huyện, tại loại địa phương ở Bắc cương này thì áo giáp của Huyện úy cũng là vật bất ly thân, tùy thời chuẩn bị lên ngựa đi chém giết.

Tần Tiêu dẫn Chu Đức Toàn vào trong soái trường mời hắn ngồi xuống. Chu Đức Toàn một tay tì gối một tay chống nạnh, tư thế ngồi đúng tiêu chuẩn của một võ tướng, cẩn thận tỉ mỉ.

Tần Tiêu nói:

- Chu đại nhân, bốn tướng có mấy lời muốn hỏi người, trước đó không lâu người Đột Quyết có xâm phạm biên giới, tình hình ở Hồi Nhạc Huyện như thế nào rồi?

- Bẩm Đại tướng quân.

Chu Đức Toàn nói:

- Tự nhiên Đột Quyết tới rất quý dị, lúc ấy ta trở lại Hồi Nhạc Huyện, chỉ vẻn vẹn có hơn bảy trăm người đang chuẩn bị ra khỏi thành đến Linh Vũ trợ giúp, thì kỵ binh của người Đột Quyết xông tới chém giết. Lúc ấy ty chức dẫn theo thủ hạ ước chừng cũng mấy trăm người đến thủ thành, không ngờ cửa thành đột nhiên mở ra, người Đột Quyết không kiêng nể gì cả mà cứ như vậy tiến lên chém giết. Ty chức liền dẫn theo các huynh đệ đầu lại, không ngờ người Đột Quyết thật sự là quá mức hung hãn mạnh mẽ, thủ hạ của ty chức cũng chính là mấy huynh đệ... hầu như toàn bộ đều bỏ mình.

Ty chức cũng bị trọng thương, chôn vùi trong đồng người chết. Về sau mới có người lòi ra, hiện tại vết đao trên người cũng chưa có lành.

Dứt lời liền cởi khôi giáp trên người xuống, xé quần áo ra, hiện ra một vết sẹo trên ngực dài hơn một thước nhìn mà cũng phải giật mình, vết thương da thịt bên ngoài thì đã lên vảy từng mảnh đen như mực.

Tần Tiêu nhìn mấy lần, gật đầu nói:

- Đã làm khó người rồi, Chu đại nhân. Mấy trăm binh lính phải thủ thành chống đỡ Đột Quyết, thật sự là có chút miễn cưỡng, mà người vừa rồi mới nói là cửa thành đột nhiên mở ra sao? Vậy người có phát hiện ai mở cửa thành hay không?

Chu Đức Toàn nghi hoặc lắc đầu, hơi suy tư:

- Việc này về sau ty chức cẩn thận tra xét, nhưng đáng hận nhất mấy người lúc ấy tận mắt thấy tình hình đều đã chết hết rồi, trong thành cũng bị cướp sạch sẽ, chỉ có nghe nói... là Đường quân chúng ta tự mình ra mở cửa thành!

- Cái gì?

Tình hình này khiến Tần Tiêu kinh ngạc không thôi:

- Ý người nói là trong thành có gian tế sao?

- Đúng vậy.

Chu Đức Toàn lòng đầy căm phẫn nói:

- Hơn nữa lại là binh lính thủ vệ cửa thành! Là quân lính của Đại Đường!

Tần Tiêu tỉnh táo một chút, tỉnh tể suy tư một chút, sau đó nói:

- Hồi Nhạc huyện ở Minh Sa cùng Linh Vũ đều ở phía Đông, hai nơi đó vừa mới khai hỏa, thì lập tức người Đột Quyết liền xông tới chém giết tại Hồi Nhạc, ngăn chặn viện binh của các người, kế hoạch này thật chu đáo và chặt chẽ! Ừm, Chu đại nhân, bổn tướng muốn hỏi người một việc, việc tình hình bố trí canh phòng cùng thay quân ở núi Hạ Lan người có biết hay không?

- Ty chức biết rõ.

Chu Đức Toàn quyết đoán nói:

- Vốn mấy thứ này là cơ mật trong quân của Linh Vũ, người bình thường thì không thể nào biết được, nhưng ty chức chính là binh lính nhỏ bé trong quân của Linh Vũ, được Sa Trá Trung Nghĩa Đại tướng quân đề bạt nên mới được làm Huyện úy ở Hồi Nhạc huyện.

Lúc ấy, ty chức cũng có tham gia bố trí canh phòng ở núi Hạ Lan. Núi Hạ Lan, tổng cộng bố trí ba cửa ải phòng ngự, đều chuẩn bị báo tin về phong hỏa đài. Từ Bắc đi dọc theo phía Nam theo thứ tự là ải Tam Quan, ải Bạch Hổ và cuối cùng là ải Hạ Lan cốc, mỗi chỗ đều bố trí một ngàn binh lính, chiếm cứ hiểm yếu, đủ để chống đỡ mấy vạn đại quân mạnh mẽ tấn công.

- Vậy thay quân cùng tiếp tế thì như thế nào đây?

Bẩm Đại tướng quân, Sa Trá tướng quân cho phòng ngự mấy khu vực trọng yếu ở Hạ Lan cốc, rồi cứ mỗi tháng tiến hành thay quân cùng tiếp tế. Chính là đi theo mật đạo ở phía sau núi cách đây hơn mười dặm phía Bắc. Đội quân tiếp tế cùng thay quân đồng thời xuất, mỗi lần phái ra một ngàn nhân mã cũng ba nghìn người tiếp tế vật tư.

- Một ngàn sao?

Tần tiêu nghi ngờ nói:

- Không phải thay quân ba lượt hay sao?

- Đúng là như vậy.

Chu Đức Toàn có chút cười cười, còn có chút đặc ý:

- Sa Trá tướng quân rất thương cảm các binh lính, hơn nữa cũng tính kế cực kỳ tinh xảo. Một ngàn binh lính thay quân, trước thay cho thủ binh ở ải Tam Quan, sau đó thủ binh ở ải Tam Quan lui về sau thay cho thủ binh ở ải Bạch Hổ, quân ở ải Bạch Hổ coi giữ, đón thêm một đạo phòng tuyến cuối cùng ở Hạ Lan cốc, cứ theo thứ tự lần lượt đẩy xuống, mỗi lần lại gia tăng thêm một ngàn người, mỗi đội quân tổng cộng đóng quân ở núi Hạ Lan ba tháng, canh giữ cửa ải không giống nhau.

Tần Tiêu trong lòng bỗng nhiên sáng ngời, vỗ cái bàn một cái:

- Khá lắm Sa Trá Trung Nghĩa tự cho là mình thông minh, nhưng mà thay quân như vậy lại xảy ra một vấn đề!

Chu Đức Toàn có chút sợ hãi:

- Vấn đề gì?

Quách Tử Nghi bên cạnh tiếp lời nói:

- Chu đại nhân, người có lẽ còn không biết chuyện, những binh lính thủ ở đồn trú tại núi Hạ Lan, một người cũng không còn. Cả núi Hạ Lan thành thông đạo chuyên dụng cho người Đột Quyết rồi không còn gì ngăn trở bọn chúng nữa, trực tiếp sát nhập đến vùng trung tâm của Đại Đường, cướp sạch Hồi Châu cùng Nguyên Châu.

- Sao? A!

Chu Đức Toàn kinh hãi:

- Không thể nào? Làm sao có thể như thế được! Chỗ đó chính là nơi mà một người cũng đủ giữ quan ải, hơn nữa còn có phong hỏa đài, trước đó vẫn không có thu được bất kỳ cái báo động nào hết!

Tần Tiêu vừa phẫn nộ vừa tiếc nuối:

- Sa Trá Trung Nghĩa có một chút thông minh, nhưng có thể hấn quá lơ là sơ suất. Đặt ba đạo phòng tuyến ở trên núi Hạ Lan vốn là việc làm rất chính xác, nhưng hấn quá coi thường sự gan dạ của người Đột Quyết rồi, cứ cho rằng đại quân Linh Vũ trấn trụ biên giới, nên nghĩ có một ngàn binh lính thay quân hộ giá đội quân tiếp tế thì cũng không có việc gì, nhưng mà người Đột Quyết ngược lại không để cho hấn mặt mũi, trèo lên núi mai phục con đường tiếp tế ở trong sơn cốc, liền tiêu diệt hết một đội quân tiếp tế cùng binh lính đến thay quân.

- Nhưng mà...

Chu Đức Toàn vẫn đang nghĩ mãi mà không rõ:

- Điều này cũng không thể khiến cho ba cửa ải quan trọng bị chiếm đóng chứ? Thủ quan cùng các tướng sĩ đều biết, chỉ cần đội quân tiếp tế đến chậm hai ngày, thì sẽ phóng lửa hiệu cảnh báo, chuyện này cũng đã sớm hẹn ước trước rồi.

- Không, đội quân tiếp tế không có đến muộn.

Tần Tiêu nói tiếp:

- Mục đích của người Đột Quyết, cũng không phải chặt đứt đường tiếp tế làm chết đói thủ quan Đường quân, mà bọn họ đã sớm nghĩ đến chuyện nếu một khi tiếp tế bị gián đoạn sẽ dả thảo kinh xà. Vì vậy, bọn họ đều ném toàn bộ thi thể Đường quân xuống dưới sơn cốc, còn bản thân thì mặc quần áo cùng khôi giáp Đường quân, ngụy trang thành đội quân tiếp tế cùng binh lính thay quân.

- Ủ, khẳng định là như vậy.

Thanks

442. Chương 442

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 444 : Giao phong vòng thứ nhất. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 444 : Giao phong vòng thứ nhất. (1)

Quách Tử Nghi nói:

- Như vậy, giải thích này coi như là đúng nhất. Binh sĩ tại ải Tam Quan nhìn thấy đội quân tiếp tế cùng binh lính đến thay quân, thì liền thu thập áo giáp đệm chắn chuẩn bị triệt thoái về phía sau, vì vậy người Đột Quyết mới trà trộn vào dùng thủ đoạn hạ độc thuốc như vậy, bất động thanh nắm sắc âm thầm bắt toàn bộ binh lính Đường quân sắp sửa thoái phía sau, sau đó tiếp tục lại ngụy trang thành thủ binh ở ải Tam Quan, thay cho ải Bạch Hổ, cuối cùng là ải Hạ Lan. Cứ như vậy con đường trên núi Hạ Lan không còn gì ngăn cản nữa, nên đại quân Đột Quyết không kiêng nể gì cả mà xông tới, lao thẳng về phía Hội Châu, Nguyên Châu.

- Nhưng...Nhưng!

Trên trán của Chu Đức Toàn mồ hôi chảy như mưa:

- Nếu như không có binh lính Đường quân đã thay đổi về đưa tin, thì Sa Trá tướng quân cũng sẽ biết tình huống ở trong núi Hạ Lan chứ!

- Đương nhiên là để binh lính Đường quân đã thay đổi trở về báo cáo.

Tần Tiêu vẻ mặt nghiêm trọng cười lạnh:

- Bọn họ cứ theo một đường ải Tam Quan giải quyết hết, ra khỏi Hạ Lan cốc, lại từ cổng Nam của Linh Vũ huyện nghênh ngang vào trong quân, lại trà trộn vào quân của Chu đại nhân trở lại Hồi Nhạc huyện, nên trong lúc đại chiến thì trong ngoài đều cùng nhau hành động, mở rộng cửa thành, rồi người Đột Quyết xông ra chém giết.

- A hóa ra là như vậy!

Chu Đức Toàn cả kinh đứng lên, vết thương trên ngực lại kịch liệt đau nhứt một hồi, sau đó che ngực ngồi xuống:

- Hèn chi ta cứ cảm thấy mọi chuyện sao lại có vẻ kỳ quái như vậy, ngày đó một trăm kỵ binh dũng mãnh của Đường quân tới Hồi Nhạc huyện, nói là Sa Trá Trung Nghĩa phái tới trợ giúp thủ thành, lúc ấy nội tâm của ta cũng cao hứng, cho rằng tâm tư của Sa Trá tướng quân chu đáo chặt chẽ, ngay cả việc phòng ngự ở huyện nhỏ của ta cũng lo lắng đến như vậy, hiện tại mà nghĩ lại thì chính một trăm kỵ binh Đường quân này ra mở cửa thành! Nên ấy tên Đột Quyết một ngàn đao, mấy tên này khi nào lại có thể nghĩ ra quỷ kế lừa dối chúng ta như vậy chứ?

Tần Tiêu âm thầm trầm ngâm, chậm rãi nói:

- Ngay lúc này Đột Quyết tiến công, có thể nói là có kế hoạch rất cẩn thận, lừa giỡn Sa Trá Trung Nghĩa một trận khiến hắn giống như trở thành một con khỉ bị lừa giỡn. Đột Quyết liên tục bắt đi dân chúng cùng thợ thủ công, cho nên nhất định tập tính cùng ngôn ngữ êm dịu của người Trung Nguyên bọn họ rõ như lòng bàn tay, mới phái ra đội quân Đột Quyết ngụy trang thành binh lính Đường quân một cách hoàn mỹ rồi sau đó tập kích bất ngờ. Trong lúc đó khẳng định bọn họ có cao nhân bày mưu tính kế chúng ta!

Ba ngày sau đó, thám báo báo cáo lại, Trương Nhân Nguyên đại nhân đã nhanh chóng đến Linh Vũ rồi, cách đây khoảng năm mươi dặm. Tần Tiêu đã dẫn binh mã vào trong huyện Linh Vũ, đóng quân ở thành Bắc cách địa phương ba mươi dặm, hơn nữa ải Tam Quan trong núi Hạ Lan cũng phái người đến đó đóng quân, phòng ngừa người Đột Quyết sẽ đột phát ở đây một lần nữa, chém giết phía sau mình. Một ít đoạn sơn đạo để người đi đến tiếp tế cũng đặt trạm gác quan ải.

Thân thể to lớn của Tần Tiêu ngồi ở trong quân trường, trong tay cầm bản địa đồ cẩn thận nhìn. Mặc Y lặng lẽ rót chén trà đưa tận tay cho hắn, sau đó đứng ở bên cạnh lặng im không nói. Quách Tử Nghi cùng Hình Trường Phong thì dẫn đặc chủng doanh ra đứng ở bên ngoài soái trường, làm người canh gác.

Tần Tiêu vô cùng nhìn chăm chú vào bản địa đồ, thỉnh thoảng còn dùng tay chỉ trỏ trên tấm bản đồ. Sau nửa ngày, tay hắn tự giác sờ đến chén trà rồi cầm lên uống một ngụm, hắn cảm thấy được một tia khác thường:

- Ngọt?

Mặc Y đứng ở sau lưng khẽ nói:

- Tại thời điểm hạ trại mấy ngày hôm trước, ta thấy được một tổ ong mật ở sườn núi bên cạnh. Vì vậy liền lấy nó xuống, chắt mật trong đó, rồi pha cho Đại tướng quân uống.

- Có bị nó đốt hay không?

Tần Tiêu xoay đầu lại, cẩn thận nhìn dò xét toàn thân từ trên xuống dưới của Mặc Y một lúc.

Mặc Y vội vàng lắc đầu khoát tay:

- Không có, không có. Ta dùng cây đuốc cùng củi chồng chất lên nhau rồi đốt, không bị nó đốt đâu.

- Vậy cái vết trên mặt của ngươi là cái gì?

Tần Tiêu không khỏi có chút ảo não cùng hổ thẹn. Hai ngày này, hắn quá bận rộn chỉ huy người xây dựng lại quân doanh, nên không có功夫 nhìn đến Mặc Y một cái nào, chỉ coi nàng như nha hoàn bên người mà sai xử, vậy mà mình cũng không có cảm thấy gì.

Hiện tại nhìn kỹ một lượt, mới phát hiện ra Mặc Y đội một cái mũ che có chùm tua đỏ trước mặt, hở ra hai cái bọc nhỏ, một cái bên trái mặt, còn một cái thì ở trên trán, cái bọc đỏ đó thật là to, thật sự là tổn hại đến vẻ đẹp của gương mặt.

Mặc Y xấu hổ cúi đầu, lập tức mặt ửng đỏ:

- Ta.... nhất thời không cẩn thận, bị nó đốt hai phát...

- Mặc Y. Người ngồi xuống đây.

Tần Tiêu kéo ra một cái ghế nhỏ ở trong quân, để bên cạnh mình:

- Từ sau khi rời đi Giang Nam, người liên tục nói chuyện. Cùng ta tâm sự một lát đi, trong lòng người có phải đang có suy nghĩ gì phải không?

Mặc Y lắng lặng ngồi xuống, chậm rãi lắc đầu:

- Không có, có thể đi theo Đại tướng quân đến Bắc cương, Mặc Y vô cùng vui vẻ.

Tần Tiêu nháy mắt nhìn Mặc Y vài lần. Giọng nói có vẻ nhỏ nhẹ:

- Mặc Y, hiện tại ở trong quân đội, cũng đừng hùa hạ ta như ở nhà, có biết hay không? Vì để lấy mặt ong người bị biến thành như vậy, làm vậy có được lời hay không? Hơn nữa truyền đi, nói ta là Đại tướng quân mà chỉ biết ham hưởng thụ, không có mặt ong thì không chịu uống, như vậy thì sẽ có ảnh hưởng không tốt. Đã biết chưa?

Mặc Y ủy khuất khẽ gật đầu một cái:

- Ta biết sai rồi.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Ta hiểu rõ ý tốt của người. Cũng không phải có ý trách cứ gì người cả. Chỉ là, ở trong quân đội thì phải tuân thủ quy tắc đặt ra ở trong quân đội. Cùng binh lính đồng cam cộng khổ không nên lấy đặc quyền của mình ra thì mới có được uy tín, người có hiểu không? Muốn hưởng phúc, thì đợi đánh thắng trận trở về nhà thì sẽ có nhiều cơ hội để hưởng nha!

Mặc Y giương mắt nhìn Tần Tiêu một cái, trong ánh mắt tràn đầy thương cảm: xem tại

- Đại tướng quân người không có cảm thấy gì sao, từ ngày ra Sở tiên sơn trang thì người lúc nào cũng cảnh màn trời chiếu đất. Từng ngày càng gầy càng đen hơn. Hiện tại đến Linh Vũ, suốt ngày bề bộn không ngừng, mỗi ngày ngủ chưa đến hai ba canh giờ, ăn uống lương thực phụ cũng giống như binh lính, lấy tuyết chứa cát đun nước nấu trà uống. Cứ tiếp tục như vậy nữa, thì thân thể sẽ không trụ nổi nữa mất thôi, ta sao có thể phụ lòng của Tiên nhi đợi đằng đã giao nhiệm vụ cho ta cơ chứ?

- Làm sao có thể như vậy!

Tần Tiêu an ủi nàng cười nói:

- Ở Giang Nam ta được vỗ béo, nên hiện tại ta thấy thân thể gầy xuống như vậy thì càng tốt hơn. Mặc Y, ngược lại ta lo cho người, nếu người không quen thì ta sẽ sắp xếp phái người đưa người về Trường An. Vốn là ta cũng không muốn mang...

Thanks

443. Chương 443

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 445 : Giao phong vòng thứ nhất. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 445 : Giao phong vòng thứ nhất. (2)

- Ta không muốn đâu.

Mặc Y cắt đứt lời của Tần Tiêu, rồi nhanh chóng lắc đầu nói:

- Ta nhất định phải đi theo bên người Đại tướng quân!

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười khẽ, cầm lấy tay của Mặc Y vỗ nhẹ nhẹ:

- Vậy được rồi, ta cũng để người ở lại chỗ này. Nhưng mà, đã vào trong quân đội, người cũng là chiến sĩ, phải đặt mình như một nam nhân. Hơn nữa, cũng không cần phải chọc tổ ong mật này để lấy mật cho ta nữa có biết không? Trong quân đội phải thật nghiêm túc, không thể so với thời điểm ở Giang Nam được.

- Dạ...

Mặc Y có chút đỏ mặt, đưa tay lên sờ sờ cái bọc nhỏ trên trán cùng mặt, thấp giọng nói:

- Ta biết rồi.

Lúc này, Quách Tử Nghi ở bên ngoài trường thông báo:

- Đại tướng quân, Trương đại soái phái người mang tin tức đến đây.

Mặc Y đang ngồi trên ghế liền đứng dậy, cầm kiếm dựng ở một bên. Lúc này Tần Tiêu mới nói:

- Mời hấn vào đi.

Một binh lính có bộ dáng nhỏ bé xốc mạnh cửa soái trường lên rồi đi vào, quỳ một gối xuống dâng lên một phong thư:

- Đại tướng quân, đại soái sai tiểu nhân đến đưa tin, cũng xin Đại tướng quân lập tức trả lời thư.

- Ừ.

Tần Tiêu tiếp nhận thư, mở ra đọc. Trương Nhân Nguyên chất vấn Tần Tiêu, vì sao không xây dựng phòng ngự tại Linh Vũ, mà lại dẫn đại quân dựng đồn trú phòng ngự tại ngoài thành phía Bắc. Tần Tiêu xuất ra văn chương viết một phong thơ, kể rõ mọi chuyện ở núi Hạ Lan cho Trương Nhân Nguyên biết, sau đó đưa thư tín giao cho tiểu hiệu để hấn mang đi.

Tiểu hiệu kia vừa mới đi, Mặc y nói với Tần Tiêu:

- Đại tướng quân, chúng ta đem đại quân đến đóng quân ở đây, sợ vạn nhất người Đột Quyết tấn công ở hoang mạc đối diện thì chúng ta sẽ làm như thế nào đây?

- Vậy thì chúng ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nghênh chiến mà thôi.

Tần Tiêu nói:

- Hiện giờ chúng ta không khác gì người tiên phong mở đường. Vì để đảm bảo đại quân đằng sau có thể bình yên nên chỉ có thể phòng ngự ở tại chỗ này. Canh giữ ở Linh Vũ huyện tuy dễ dàng hơn một chút, nhưng mà như vậy thì lại để trống phòng ngự ở tại ba ải cùng con đường tiếp tế trước mặt cho người Đột Quyết. Bọn họ nếu tấn công tại hai địa phương này, lại từ trong núi Hạ Lan vây phía sau chúng ta lại, hoặc là tập kích bên cạnh Trương Nhân Nguyên đại nhân, như vậy sẽ gây ra tổn thất rất lớn!

Mặc Y cau mày, nói rằng:

- Linh Vũ phía Bắc, tất cả đều là sa mạc cùng hoang mạc mênh mông như vậy, hầu như không có địa hình gì biến hóa cả. Đồn trú của chúng ta cũng không có địa hình gì đáng nói! Tuy rằng dựng trại đột ngột ở đây cũng hơn ba mươi dặm, chúng ta chắn ải tiếp tế cùng với ba ải quan kia đằng sau lưng, cho dù Đột Quyết

có mạnh mẽ tấn công vào lúc này, thì cũng không còn đạt hiệu quả như vậy nữa, như vậy không được hay sao?

- Cho nên...

Tần Tiêu nhíu mày, ngưng trọng nói:

- Hai ngày vừa qua, ta một mực nghiên cứu địa hình, nghĩ ra một phương pháp xử lý thích đáng, giải quyết con đường bị động của đại quân Linh Vũ khi bị đánh cụt đuôi.

Đúng lúc này, Vạn Lôi đột nhiên xông vào, trầm giọng nói to:

- Đại tướng quân, bên ngoài phát hiện ra thám mã của người Đột Quyết.

- Sao?

Tần Tiêu đột nhiên đứng dậy:

- Có bao nhiêu người tất cả? Hiện ở chỗ nào?

- Bảy tám người, ước chừng cách đây hơn mười dặm.

Vạn Lôi nói tiếp:

- Thám báo chúng ta phái ra đã nhìn thấy bọn chúng cho nên liền hồi báo tin tức.

Tần Tiêu một tay vươn lấy binh khí Phượng Sí Lưu Kim Đang đang cắm ở trên kệ:

- Đi, đi ra ngoài nhìn xem nào!

Một tay vén màn trường, Tần Tiêu bước ra soái trường, bên người lập tức có một binh lính mang kỳ lệnh đuổi theo kịp, cầm theo soái kỳ có chữ “Tần” đi theo đằng sau lưng Tần Tiêu. Mặt khác có bảy binh lính Nha kỳ, trên tay cầm lệnh kỳ khác màu, cũng đồng thời đi theo. Hành quân ra bên ngoài, các chức vị tướng lĩnh, đều là xem soái kỳ mà hành động. Bảy mặt Nha kỳ, tiêu chí cùng màu sắc bất đồng, để chỉ huy bảy đội quân gồm tiền quân, hậu quân, tả quân, hữu quân, trung quân và tả hữu quân của hậu. Bảy quân cầm Nha kỳ, cũng cùng bảy người cầm Nha kỳ có màu sắc giống nhau tiên phong đi trước, để tránh quân sĩ lẫn lộn quân lệnh gây ra hỗn loạn.

Hai cánh tả, hữu là quân bảo vệ cho trung quân doanh trường quân cận vệ đặc chủng.

Đi thẳng theo một con đường lớn có một cái tường dài điểm quân. Trên đó có bảy tám cỗ trống đại và chiêng, tù và. Trên đỉnh cắm một soái kỳ chữ ‘Đường’ đang đón gió bay phấp phật. Đằng trước soái trường Biên Hòa có bảy những tấm bảng bằng gỗ hay da để làm lớp phòng ngự bảo vệ. Một cái hàng rào dùng giáo dài xếp thành cự lạc bịt kín đường, để ngừa kỵ binh quân địch đánh bất ngờ. Hai cái trạm canh gác, trên đó cắm các loại cờ màu sắc khác nhau của Hoàng Long, Hoàng Lộc, Sô Nha, Thương Ô và bảy trống, tù và. Một khi có tin tức liền phát cờ và nổi trống thổi tù và cảnh báo. Quân tả, hữu hai bên hàng rào và cả những nơi cung thủ đóng, một khi đã gặp tập kích liền sẽ vạn mũi tên cùng bắn.

Đối với việc dựng trại bày trận, nhiều nhất Tần Tiêu chỉ biết lý luận suông một chút mà thôi, nhờ xem một ít binh thư cùng điển tịch. Lúc trước còn ở Dữ Đường Hư Cảnh, cùng đám người Trương Nhân Nguyên nhân rồi nói chuyện phiếm, nên cũng nghe được không ít về chuyện này. Nhưng mà đến khi chính mình phải tự động nâng cấu tạo hành quân trại, mới phát ra chuyện này cũng không dễ làm. Mỗi một chỗ trong doanh trại, hàng rào xếp chồng chất đều có chủ ý hết. Ví dụ như trận thế hiện tại. Chính là điển hình phòng thủ doanh trại Thất hoàn bình đầu trận, dùng hai bên cạnh cung thủ, để phòng thủ cho chủ lực. Con đường phía trước để ngựa đi qua thì không được mở rộng, để tránh tình trạng địch nhân trắng trợn đột kích truy kích. May mắn trong quân có Vạn Lôi cùng với vài thiên tướng phụ tá hỗ trợ giúp cho Tần Tiêu, nên Tần Tiêu mới hoàn thành một cách dễ dàng. Trong vòng ba ngày đã dựng được hàng rào. Nhưng vừa mới chuẩn bị xong xuôi thì liền nghe được tin tức của người Đột Quyết.

Tần Tiêu lên Điểm Tướng Thai, soái kỳ theo sát phía sau, tất cả khán kỳ phía sau đội quân đang lay động, rất nhanh liền tập trung tại phía trước tường dài điểm quân. Tay trống cùng người tiên phong phát ra lệnh, sáu đại hán hồng y cầm đao đứng ở một góc Tây Bắc, dường như là đao phủ xử phạt ở trong quân, chỉ cần có người không phục tùng mệnh lệnh, sẽ lập tức ném ra cổng chém ngay tại chỗ.

Tần Tiêu nhìn thấy người liên can liền nhanh chóng phản ứng, lập tức tụ tập tại trước tướng đài điểm quân, trong nội tâm âm thầm thỏa mãn: Không hổ là Tả Uy vệ chuyên đánh đã chiến, chính xác là đã huấn luyện rất nghiêm chỉnh!

Tần Tiêu lên trạm canh gác dò xét: đọc truyện mới nhất tại .

- Mau nói tình hình, đã phát hiện ra tình huống dị thường gì?

Thám mã quỳ một bên gối xuống Điểm Tướng Thai:

- Hồi bẩm Đại tướng quân, quân trại phía Bắc ở hoang mạc mười dặm về phía trước, phát hiện ra bảy tên thám mã Đột Quyết. Lúc ấy tiểu đội thám mã chúng ta đang ở chỗ đó thăm dò, ngoài ý muốn gặp mặt nhau, nhưng không có giao chiến, ai nấy đều tự trở lại doanh của mình.

Thanks

444. Chương 444

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 446 : Tà dương như máu, giết chóc như ma. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 446 : Tà dương như máu, giết chóc như ma. (1)

- Biết rồi, thám mã đi đầu lui ra đi.

Tần Tiêu nói:

- Tất cả binh lính trở về làm tốt công tác chuẩn bị để ứng chiến. Hai cánh tả, hữu chuẩn bị cung thủ, đề phòng nghiêm mật, đồng thời nhìn về phía cờ hiệu trên tướng đài, nếu cờ hiệu động thì vạn tên cùng bắn; cờ hiệu không động thì tất cả không được nhúc nhích. Kỵ binh ở chính giữa, giữ vững trên yên ngựa không được nhảy xuống, lui ra đằng sau trăm bước chờ lệnh, nghe lệnh mà hành động.

- Dạ!

Bảy thiên tướng lập tức lên tiếng rồi di chuyển, ngay lập tức công việc trong trại bận rộn cả lên. Kỵ binh chính giữa đều tụ tập đến tướng đài điểm quân cùng soái tướng, trên tay của mỗi người đều cầm một Trường mã sóc, đeo Phụ giác cung ở trên lưng, thần sắc của mỗi người rất nghiêm trang, một bộ sắp sửa chuẩn bị chiến tranh đánh nhau với địch nhân.

Một hồi gió cát thật lớn ở sa mạc thổi tới, chữ soái kỳ “Tần” ở sau lưng bay phấp phới, bức tranh Hoàng Long cũng ngang ngược bay lên, nhìn rất uy vũ.

Trong nháy mắt, cả đội quân ở trong trại đều giương cung bạt kiếm, trong lòng mỗi người đều nhóm lên một ngọn lửa, trong không khí dường như ẩn chứa một luồng khí mạnh mẽ nào đó khiến làm cho người ta có cảm giác sôi trào khí huyết cùng hương vị hưng phấn.

Quách Tử Nghi cầm Phương Thiên Họa Kích trên tay, trên người mặc hoàng kim minh quang giáp, hai mắt sáng như lửa đứng ở bên người Tần Tiêu, suy tư một lúc rồi mới nói:

- Đại tướng quân, nếu như người Đột Quyết không có tấn công, chỉ muốn quấy nhiễu thì chúng ta làm sao bây giờ?

- Như vậy chúng ta cũng phải chuẩn bị thật tốt trước khi gặp địch nhân.

Tần Tiêu nói:

- Chủ lực cách chúng ta cũng khoảng tám mươi dặm, ở giữa còn có một Linh Vũ huyện cùng Sa Minh huyện, ít nhất phải bốn năm canh giờ nữa mới đến được đó. Nhưng lại phải xây dựng phòng ngự cùng đóng quân. Nếu người Đột Quyết thừa dịp chủ lực của ta ở xa tới một chỗ đang nghỉ ngơi thì đột nhiên tới quấy nhiễu như vậy sẽ không tốt cho lắm.

Tần Tiêu âm thầm suy tư một lúc, nói với Hình Trường Phong:

- Dẫn người đi ra ngoài tìm hiểu, ta muốn tin tức mới nhất của người Đột Quyết. Sau đó, tung ra hỏa mù khiến cho bọn họ không nhìn thấy được.

- Dạ!

Hình Trường Phong ôm quyền đồng ý, ba mươi một người phi thân lên ngựa, cầm trường đao thúc ngựa rời khỏi tướng đài, Tần Tiêu bảo dừng thẳng lệnh kỳ lên, cửa trại mở rộng ra, cự lực bành bãi từng người rút lui qua bên cạnh, các tướng sĩ đặc chủng doanh tinh thần phải luôn thanh tịnh, Tần Tiêu đứng ở trên tướng đài, sau đó chậm rãi tản bộ qua lại, Phụng Sứ Lưu Kim Đương được Vạn Lôi dừng thẳng, cùng soái kỳ đứng chung một chỗ, một hình ảnh rạng rỡ và uy vũ.

Một lúc lâu sau, từ phía Tây, phía trên đại mạc có một trận cát bay bốn phía, cuồng phong gào thét. Trùng đợt gió lớn kèm theo cát bụi tập trung xông tới đây. Hai cung thủ tả, hữu đã thay đổi người rồi, mà người Đột Quyết vẫn không thấy tiến lên tấn công.

Đúng lúc này, ở phía trước trại có một con ngựa đang phi tới đây với tốc độ rất nhanh, nhìn ở xa thì thấy có ngọn cờ xí chòm sao Thương Long chuyên dụng của đặc chủng doanh!

Di Niết Khả Hãn sao? Trong lòng Tần Tiêu có chút nghi ngờ: Sao lại không phải là Mặc Xuyên cùng Khuyết Đặc Lặc, mà lại là Di Niết Khả Hãn cơ chứ? Nghe danh tiếng thì dường như là con của Mặc Xuyên, vương tử hoàng tộc sao? Tám trăm Khung Lư, mà ít nhất cũng có một hai vạn người, xem ra là mới vượt từ bên sông Hoàng Hà kia sang đây, hoặc là một mực đóng tại ven bờ Hoàng Hà không có rút lui. Địa vị của tên này thật đúng là không nhỏ chút nào!

Tần Tiêu vung tay lên:

- Tiếp tục dò xét!

Người thứ nhất trong đặc chủng doanh rời khỏi trại không được bao lâu thì người thứ hai liền phi ngựa chạy đến:

- Báo Đại tướng quân, mười tên thám mã Đột Quyết đã bị Hình tướng quân âm thầm bắt gọn. Năm nghìn Du kỵ dừng bước, đứng ở phía Bắc hai mươi lăm dặm. Chủ lực là Di Niết Khả hãn án binh bất động, còn đang ở trong đồn trú, nhưng mà đã chỉnh trang chuẩn bị xong hết rồi.

- Tiếp tục dò xét!

Tần Tiêu lớn tiếng hạ lệnh:

- Tất cả binh lính làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu!

Hàng ngàn tiếng rầm vang thật lớn, tất cả đạo thương tiễn kích đều dựng thẳng lên. Hai bên tả, hữu tiến doanh cùng kỵ binh trang bị Giác cung cùng nỏ giác cung, tất cả đều hiện ra sẵn sàng bắn tên bất cứ lúc nào.

Trong nội tâm của Tần Tiêu dường như đang sôi trào máu lên, nhưng mà bản thân cũng có chút buồn cười: Vương tử Đột Quyết đến đây sao? Lấy loại thám mã vút đi này đòi đấu với đặc chủng doanh được đào tạo thành “gián điệp tin tức chiến tranh”, đây không phải ở trong hầm cầu mà đốt đèn vậy không phải là tự mình tìm đến cái chết hay sao?

Trước hết ta sẽ cho các người biến thành ruồi bọ không đầu! Chỉ cần người hôm nay không cố kỵ mà dám giết ta, thì sẽ biết rõ thủ hạ Tả Uy Vệ của Tần Tiêu ta lợi hại như thế nào!

Chỉ trong thời gian một nén nhang, liên tục có ba gã thám báo phi ngựa hồi báo.

- Đột Quyết mang năm nghìn kỵ quân tiếp tục thẳng tiến đến trại quân ta! Khoảng cách không đến hai mươi dặm!

- Mười lăm dặm!

- Mười dặm! Hình tướng quân đã bắt lại toàn bộ thám mã thám báo cũng với người mang tin tức về hồi báo với kỵ quân của đại quân bên Đột Quyết, ngay cả ngựa cũng không thể chạy thoát.

Tần Tiêu nắm chặt hai tay thành quyền, hưng phấn quát:

- Được lắm! Đột Quyết man nô cũng thật là quá coi thường Đại Đường rồi, không có tin tức mà cũng dám mạo muội tiến quân, còn tưởng là dễ dàng khi dễ chúng ta như quân Linh Vũ sao! Đô Úy lực quân, tiến lên nghe lệnh!

Cờ lực quân vung lên thật cao, Đô Úy lực quân thúc ngựa tiến lên, chấp tay nghe lệnh. Tay cầm cờ, đao phụ uy phong lẫm liệt đứng bên cạnh Tần Tiêu, sắp bắt đầu chiến đấu rồi!

- Các huynh đệ.

Nhiệt huyết Tần Tiêu sôi trào, dùng sức mang Phụng Sứ Lưu Kim Đang đập ở trên đài, lập tức phân thành hai nửa, bụi trắng bay nhẹ, đột nhiên vang lớn:

- Người Đột Quyết giết chết cha mẹ, huynh đệ của chúng ta, bắt thê thiếp tỷ muội của chúng ta, đoạt vàng bạc và tài bảo của chúng ta, bây giờ phải làm sao?

- Giết!

- Giết sạch bọn họ.

Vạn người cùng nói, thanh âm vang động trời cao!

- Nhìn thấy trong thành toàn là máu tươi và xương trắng, tưởng tượng đến bọn họ là thân nhân của mình! Đột Quyết man nô! Chúng ta có thể tha cho bọn họ được sao?

- Báo thù rửa hận! Báo thù rửa hận!

Toàn quân nghiêng răng nghiêng lợi, nộ khí khắp trời, tàn phá bữa bãi khiến cát tủa hồ như bị kinh sợ mà bỏ chạy, tiếng gió càng lớn.

- Tốt!

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Năm nghìn kỵ quân tiên phong người Đột Quyết này đã thành bò cạp mất mù và điều bị đứt dây! Các huynh đệ, thời khắc kiến công lập nghiệp đã tới, giết bọn họ đến mảnh giáp cũng không còn! Phía dưới, nghe theo quân lệnh của ta đây!

Tần Tiêu lấy ra binh phù:

- Tả Hữu quân Hậu quân lên sẵn tên, lắp tên vào nỏ, đóng ở hai bên trái phải doanh trại.

Thanks

445. Chương 445

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 447 : Tà dương như máu, giết chóc như ma. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 447 : Tà dương như máu, giết chóc như ma. (2)

- Còn lại bốn quân trước sau trái phải theo bốn tướng thống lĩnh trung quân chiến đấu, giết sạch quân tiên phong của Đột Quyết man nô, giết cho tới tận tan tác! Một ngàn kỵ binh bên trái doanh trại, hiện tại mai phục bên trái ở ngoài trại nằm dậm theo hướng bắc, một ngàn kỵ binh một phải doanh trại thì mai phục bên phải ở ngoài trại nằm dậm theo hướng Bắc. Huynh đệ trong quân trước đây nguyên là kỵ binh nay sửa lại làm bộ binh, cầm mạch đao cùng đoàn bài bày trận ở trước, Hậu quân theo sát phía sau cầm cung khảm sừng cùng cung khảm sừng nổ bảo hộ cho trận mạch đao, bốn tướng tự mình thống lĩnh kỵ quân. Ở mạch đao trận áp trận gì đó, đến lúc đó chỉ cần nghe thấy tiếng pháo vang lên thì toàn bộ đồng thời xua quân đánh lên vây quanh, một người cũng không thể để bọn họ đào tẩu! Nghe rõ chưa?

- Hiểu rõ!

Đô Ủy lục quân đều đứng dậy tiến lên tiếp nhận tiết phù binh mã. Lập tức, vạn người trong quân doanh, hàng ngũ tả hữu xuất phát, nhưng một chút cũng không hỗn loạn.

Đông, tây quân trại thanh long, bạch thú môn, hai ngàn kỵ binh chạy bộ ra, trong nháy mắt liền biến mất trong tầm mắt. Chiến mã kỵ binh tiền quân đều lập tức tập trung vào, một người mang theo mạch đao, do Vạn Lôi thống lĩnh bày trận.

Tần Tiêu đứng ở trên đài điểm tướng, trông thấy đại quân ngay ngắn trật tự tập hợp xong trong tức khắc thì trong lòng đều vô cùng thỏa mãn, trong chiến tranh mà dẫn đầu một đội quân như vậy thì thật đúng là quá mạnh!

Đứa nhỏ Sa Trá trung thành kia thật đúng là số khổ, nắm trong tay Linh Vũ quân, đội quân tinh nhuệ của Đại Đường mà lại bị người Đột Quyết đánh thành như thế, thật sự là làm mất mặt Đại Đường! Hiện tại ta muốn lấy lại mất mũi cho Đại Đường.

Một trận chiến này ta nhất định phải bắt động thanh sắc diệt sạch toàn bộ năm nghìn kỵ binh của quân Đột Quyết, nâng cao sĩ khí quân Đường bị nhục.

Một tên thám báo cuối cùng phi ngựa đến báo:

- Kỵ binh quân Đột Quyết bày trận tập kết ở trại bắc cách năm dặm, đang chuẩn bị đánh tới quân ta!

- Tốt! Trở về nói với Hình Trường Phong, phải cắt đứt hoàn toàn tiền phong và chủ lực của Đột Quyết, cho dù là một con ruồi bay qua cũng phải dùng nổ sắt bắn rơi cho ta!

- Sao? A!

Tên lính thám báo ngạc nhiên ngẩn ngơ:

- Bắn thiệt sao?

Lập tức liền đỏ mặt, nở nụ cười:

- Mặt tướng biết, mặt tướng sẽ truyền lại lời của tướng quân!

Cắt lời liền phi thân lên ngựa chạy vội đi.

Thần kinh Tần Tiêu vốn căng thẳng lại bị một chuyện nhỏ xen vào khiến cho được nói lỏng bớt. Âm thầm thở dài một hơi, nói với chính mình: Ta là chủ soái, thời điểm vào trận chiến chỉ huy, nhất định phải cố gắng giữ tỉnh táo mới được!

Tần Tiêu nói với bên cạnh:

- Quách Tử Nghi!

Tinh thần Quách Tử Nghi chấn động, cúi ở dưới đài:

- Đại tướng quân, Tử Nghi nghe lệnh!

- Cho người 1500 kỵ binh, dàn trận ở cánh tả trận mạch đao. Chỉ cần đợi tiếng trống của bốn tướng vừa truyền ra thì người liền dẫn quân ra giết sạch, làm thịt Đột Quyết man nô!

Dứt lời, Tần Tiêu liền đưa quân lệnh phù cho Quách Tử Nghi.

Quách Tử Nghi mừng rỡ, tiếp nhận binh phù quát lớn:

- Tử Nghi nhất định sẽ anh dũng giết địch, không phụ sự tin cậy của Đại tướng quân!

Tần Tiêu liếc mắt nhìn vài tay kỳ bài bên cạnh, phát hiện bọn họ không có biểu hiện ra cái gì bất mãn cả. Hiện tại xem ra những người Tả Vệ Uy này thật đúng là người có năng lực trong sa trường, đối với cách làm “Nhận lệnh bất nhận nhân” trước trận chắc là không có gì dị nghị. Quân lệnh vừa ra thì ai dám không tuân. Để cho hậu sinh Quách Tử Nghi còn trẻ như vậy, hơn nữa lại là một thân màu trắng bình dân dẫn theo một đội quân ra trận cũng là đặc biệt phá lệ rồi, nhưng những người này cũng không hề tỏ vẻ ra có gì bất mãn cùng kinh ngạc.

- Kim cổ thủ, hào giác binh!

Tần Tiêu nói:

- Nén hết khí lực của các người lại, sau đó nhìn cờ hiệu của ta, đánh trống vang lên rung trời, dọa cho đám người Đột Quyết khiếp đảm.

- Dạ! (.

Hơn mười vạn người cùng kêu to rống lên.

Tần Tiêu cầm Phụng Sứ Lưu Kim Đang, xoay người cỡi Đạm Kim mã:

- Các huynh đệ toàn quân, theo bốn tướng ra trận.

Quay lại nhìn thấy Mặc Y cũng liên tục theo bên Tả Vệ quân lấy được Tuyết mã, toàn thân nàng mặc áo bào trắng, áo giáp bạc xách theo một cây thiết thương, cũng đi theo ra ngoài. Tần Tiêu hơi nhíu mày liếc mắt nhìn nàng, Mặc Y quật cường lắc đầu, từ phía sau Tần Tiêu đi đến bên phải hắn. Trong lòng Tần Tiêu nóng ruột, cũng không muốn làm trò mở miệng gọi nàng trở về trước mặt mọi người, thấp giọng nói:

- Sau khi khai chiến thì đứng gần ta một chút.

Mặc Y khẽ gật đầu, cầm thật chặt thiết thương lạnh như băng trong tay. Hiện tại binh khí quân Đường phần lớn là đều dùng nước sơn để sơn thương, có chút uy mãnh, hoặc là dùng cây Mã giáo to dài tám thước (thước đo nhà Đường tương đương với tám thước, ước chừng khoảng hai mét rưỡi) như quân kỵ binh chủ lực tả Vệ dùng Mã Giáo chiếm được bảy thành. Mặc Y dùng thiết thương thể này là do thời điểm tới kinh thành đã lấy từ chỗ Điền Trân. Điền Trân có thói quen dùng đao cùng thiết thương, chuôi này toàn thân đỏ rực rõ gắn trên cán thương trắng như tuyết, vốn là để chuẩn bị sẵn ỳnh, không ngờ là bị Mặc Y không nhéo đòi cho bằng được.

Gió dần lớn, cát vàng tung bay, đuôi cờ mang chữ Tần khẽ vượt qua mặt Mặc Y, xẹt qua khuôn mặt thanh tú lãnh diêm của nàng, tăng thêm một tia thần bí cùng vũ mị.

Tần Tiêu nghiêng mắt liếc nhìn nàng một cái, trong lòng có chút bận tâm: Cho dù có võ công nhưng lên chiến trường đối mặt với ẩu đả loạn xạ và bắn lén, đâm sau lưng thì rất dễ dàng bị giết chết. Mặc Y....Có phải muội quá hiếu chiến rồi không? Cho dù muội có tránh ở trong soái trường thì cũng không ai dám nói gì hay cười nhạo muội, sao lại khổ như thế chứ?

Ba ngàn người cầm mạch đao bố trí tốt trận thế, thì đầu trong ngày tuyết rét lạnh nên trên mặt từng Tả Vệ binh dưng mạnh phần nộ có một tầng hàn khí khắc nghiệt. Bên cạnh hai cánh là Tần Tiêu cùng Quách Tử Nghi đều tự thống lĩnh 1500 kỵ binh. Cửu chiến mã tựa hồ như cũng cảm giác ra khí tức chiến đấu nên móng ngựa nồn nóng cào cào vào trên mặt đất, từ trong mũi thở ra một làn nhiệt khí. Tần Tiêu đeo bao tay, nắm chặt Phụng Sứ Lưu Kim Đang, gác nó trên lưng ngựa, cảm giác trong lòng bàn tay túa ra từng luồng nhiệt khí, đơn giản kéo hẳn nhét vào trong ngực giáp. Tay nắm đến trên cán bằng hàn tạo ra một đợt hàn ý tàn khốc, ngược lại làm cho nhiệt huyết trên người càng thêm sôi trào.

Sau một lát, nhìn thấy phía xa có một lớp khói bụi nổi lên bốn phía, mặt đất phát ra hồi chấn động rất nhỏ, người Đột Quyết, đến đây.

Tần Tiêu kẹp chặt bụng ngựa đi đến trước trận mạch đao. Mặc Y cũng bọn người tiên phong, lính liên lạc cũng theo thứ tự đuổi kịp. Cả trung tâm chỉ huy lập tức nâng lên tuyến đầu chiến trường.

Ngựa Đột Quyết đều nổi tiếng cuồng dã nên kỵ binh Đột Quyết vẫn luôn kiêu ngạo.

Nếu theo như cách nói của bọn họ thì phải là “Kỵ binh Đột Quyết là lang, đội quân địch nhân là dê”!

Thanks

446. Chương 446

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 448 : Tà dương như máu, giết chóc như ma. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 448 : Tà dương như máu, giết chóc như ma. (3)

Lúc này xem ra kỵ binh Đột Quyết đích xác là vô cùng hung hãn, đều cùng lao nhanh đến, bờm ngựa tung bay.

Người Đột Quyết mặc áo giáp bằng da đầu đội da nỉ, mã tấu cùng trường dư bay máu trong tay, gào thét mà đến. Mặt trước có cờ hình sói, mặt sau bằng da, giống như là một đám sói đối đi ra từ rừng núi sâu thẳm.

Lòng Tần Tiêu không tự chủ được thành thịch kinh hoàng đứng dậy:

- Giờ khắc này cuối cùng đã tới! Vũ khí lạnh sa trường, đối chiến với dã lang xâm lược Đột Quyết.

Một người tiên phong đứng sau lưng Tần Tiêu nhin không được nhẹ nhàng nói:

- Đại tướng quân, người hãn là nên ở phía sau mạch đao trận, không thể tự mình tiến lên.

- Không sao.

Tần Tiêu cười nhạt nói:

- Trận chiến này ta muốn cho Đột Quyết man nô biết rõ trong quân Đại Đường còn có Tần Tiêu ta.

Nhìn kỹ người tiên phong kia một chút, một hán tử hơn ba mươi tuổi, tướng mạo cao lớn thô kệch, uy mãnh, râu mọc dày, mang thêm mười phần vị nam nhân, trên lưng vác một thanh đao, không còn binh khí khác. Tần Tiêu hỏi:

- Người tên là gì?

- Mặt tướng là La Vũ Phong, người bảo vệ soái kỳ trong Tả Vệ quân.

- Ừ.

Tần Tiêu nhẹ gật đầu:

- Soái kỳ không thể đổ, trái phải theo sát ta...

- Đại tướng quân yên tâm.

Thanh âm La Vũ Phong run sợ nói:

- Mặt tướng dù có bị chặt nát cũng sẽ dùng thân thể tàn giữ cho soái kỳ kiêu ngạo dựng đứng, tung bay giết hết man nô Đột Quyết trên chiến trường.

- Hảo hảo tử!

Tần Tiêu nhẹ giọng căn nhắc nói, khí huyết sôi trào trong lòng, thật là một quân nhân tốt của Đại Đường.

Bầy sói Đột Quyết lao nhanh đến rất gần, cách Tần Tiêu và đội Mạch Dao một mũi tên liền dừng lại, lang kỳ đi tới trước vài bước, chợt xuất hiện một tướng, đầu nhẵn nhụi, xách một cây gậy sắt có nanh sói, kêu lên với Tần Tiêu bên này:

- Chỉ có mấy ngàn người mà dám ngăn cản ta sao? Sa Trá trung nghĩa đích cốt đầu, năng cú nã lai xao đại cổ sao? Hoàng đế của các ngươi nhất định là muốn giết chết đám ngu ngốc các ngươi, ha ha ha.

Binh lính Đột Quyết đi theo sau hần cười ha hả một lúc, cũng không quan tâm có nghe hiểu gã đầu trọc nói tiếng Hán hay không.

Tần Tiêu nhìn kỹ một cái, mỉm cười đứng dậy: Đây không phải là Lực Hạ Đạt bị ta bẻ sạch bảy răng hàm tại túc vũ đình ở Trường An hay sao? Trách không được hần ta nói tiếng Hán giỏi như thế, nhưng vẫn có một chút không lưu loát, giống như người nói đớt, ha ha!

Tần Tiêu nhẹ kẹp chặt bụng ngựa một chút, rung rung roi ngựa trên tay, vỗ nhẹ yên ngựa, trêu tức nhàn nhàn nói:

- Thật sự là nhân sinh hà xứ bất tương phùng! Ta tưởng là ai mà có văn hóa như vậy, nói tiếng Hán được đầu ra đó, thì ra là đệ nhất “dũng sĩ” Đột Quyết — Lực Hạ Đạt tướng quân. Thật sự là thất kính quá.

Toàn thân Lực Hạ Đạt chấn động, trợn tròn tròng mắt rướn người về phía trước, kinh ngạc kêu lên:

- Tần....Tần! Chữ này lão tử nhận ra, là chữ Tần! Ngươi là Tần Tiêu!

- Ha ha! Quả nhiên là có văn hóa, thế mà còn nhận ra chữ Hán.

Tần Tiêu mỉm cười lớn tiếng nói:

- Chỉ là thật đáng tiếc, con mắt thật giống như lỗ đít, bốn tướng mặt khôi giáp vào sẽ không nhận ra. Sao, ngươi còn bao nhiêu cái răng, muốn bốn tướng giúp ngươi giải quyết sạch sẽ mấy cái còn lại không?

Lực Hạ Đạt vô thức sờ soạng miệng, lập tức nổi hỏa trong lòng. Lúc trước bị Tần Tiêu đánh cho răng rơi đầy đất rất mất mặt, về sau càng đau đớn nhiều, ngay cả thịt cũng không thể ăn mà chỉ có thể húp cháo.

Cừu nhân gắp mắt, vô cùng đỏ mắt!

Lực Hạ Đạt rống to một tiếng:

- Tiểu bạch kiểm nam mọi rợ, bốn tướng hôm nay sẽ lấy cái đầu chó của ngươi, báo thù rửa hận! Tiểu bạch kiểm, ngươi đừng chạy, có giỏi thì tới đây cùng gia gia chiến đấu trên ngựa, gia gia sẽ tới lấy đầu chó của ngươi!

Dứt lời liền lĩnh thúc ngựa chạy về phía trước!

- A, muốn đấu một mình sao?

Tần Tiêu trầm nghĩ trong lòng, tuy rằng hiện tại chiến trận đã sớm không còn thịnh hành một mình chiến đấu như thế này nhưng ngươi muốn tới, thì việc gì ta phải sợ ngươi chứ? Mày kiêu dũng lên, mãnh liệt kẹp bụng ngựa, cầm Phượng Sĩ Lưu Kim Đang chạy vội đi ra ngoài.

Tướng sĩ hai quân đều có chút sửng sốt: Đây là sao chứ? Đại quân đánh một mình, đây là định chơi nổi một mình đấu sao?

Trần Mặc Y đổ mồ hôi từng giọt, tâm hồn thiếu nữ loạn chiến một hồi: Tên Hạ Lực Đạt này ngày thường lắm liệt, khí thế hơn người, lớn hơn Tần Tiêu một vòng, gậy sắt nanh sói trong tay sợ là nặng hơn trăm cân, nếu không cẩn thận bị đánh trúng thì sẽ liên....

Lực Hạ Đạt nhớ tới khuất nhục ngày đó khiến lửa giận muốn nổ cả mắt, gậy sắt nanh sói trong tay như thái sơn, đập tới trước mặt Tần Tiêu.

Trong lòng Tần Tiêu hiểu rõ, nếu như dùng Phượng Sí Lưu Kim Đang của mình liều mạng với gậy sắt nanh sói của hắn thì có chịu thiệt, nói không chừng ngay cả binh khí cũng bị nện rớt, bị thương đây người! Vì vậy nên khẽ nghiêng người, Phượng Sí Lưu Kim Đang chậm rãi lướt qua bên cạnh, hóa giải lực đạo của hắn, hàn quang lưỡi đao chợt lóe liền bổ vào người Lực Hạ Đạt.

Một gậy của Lực Hạ Đạt thất thủ, trong lòng kinh ngạc vì Tần Tiêu trốn thoát nhanh lẹ, lúc này lực gậy của mình đưa tới đã dùng quá mạnh không kịp thu về, rồi lại bị Tần Tiêu đập tới một đao, quá sợ hãi. Chặt vật co rụt tay lại, cảm giác trên đỉnh đầu có một trận gió xẹt qua làm lạnh cả người. Suýt chút nữa hồn bay lên trời, liền giục ngựa của mình chạy về.

Tần Tiêu cũng không đuổi theo, tự thúc ngựa trở về. Các tướng sĩ quân Đường lập tức phát ra một hồi rống to như núi:

- Đại Đường! Đại tướng quân! Đại Đường! Đại tướng quân!

Trên mặt Tần Tiêu mang nụ cười, trông thấy Hạ Lực Đạt thở hổn hển liền đem roi ngựa trong tay giơ cao lên:

- Mạch Dao trận, tới đi!

- Rống, rống rống!

Ba ngàn người cầm mạch đao, do Vạn Lôi dẫn đầu, cùng nhau kêu rống tiến về phía trước.

Lực hạ Đạt chưa hết kinh hồn, các chiến sĩ Đột Quyết sau lưng bởi vì chủ tướng bị người khác một chiêu đánh bại chặt vật trốn về mà bị áp chế, nghe thấy tiếng rống to như sấm liền có chút kinh hãi cùng bạo động. Bên tướng bên cạnh lớn tiếng nói:

- Đại tướng quân, lên đi, liều mạng với bọn nam mọi rợ đi.

Lực Hạ Đạt mơ hồ cảm thấy trên đỉnh đầu có cảm giác mát, nhưng chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ còn cách liều mạng, rống to một hồi:

- Các huynh đệ, giết! Giết sạch hết quân Đường! Xách đầu bọn chúng trở lại!

Kỵ binh Đột Quyết giống như hồng thủy tuôn ra. Tần Tiêu mang theo người tiên phong đã về tới cánh tả kỵ binh, nhìn thấy đội Mạch đao ngang nhiên không sợ mà giống như máy ủi đất dầy về phía trước, tức thì quyết chiến với kỵ binh Đột Quyết!

Đại hãm đao dài hơn hai mét ừ ừ chém giết đi tới! Nhân hòa Mã lập tức tứ chi cất lên, máu khỏa cát vàng!

Hồ hét chấn động rung trời, tiếng người Đột Quyết như mũi tên xé gió sắc nhọn chói tai, xuyên thấu qua đầu và cổ họng bọn lính quân Đường!

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Truyền lệnh, tả hữu kỵ binh đi qua hai bên cạnh đánh. Nổi trống trợ uy, phóng nâng pháo hiệu, phục binh nổi lên bốn phía!

Thanks

447. Chương 447

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 449 : Tà dương như máu, giết chóc như ma. (4)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 449 : Tà dương như máu, giết chóc như ma. (4)

Lệnh kỳ được truyền ra lập tức truyền khắp, tạo thành tiếng vang rung trời, chấn động lòng mọi người. Sau khi ba tiếng pháo nổ vang lên, Tần Tiêu lớn tiếng rống:

- Huynh đệ toàn quân, theo ta tiến lên giết hết, băm vằm đầu chó của bọn Đột Quyết man nô.

Một tiếng này vừa hô xuống dưới thì trong đầu Tần Tiêu vang lên một âm thanh vo ve, toàn bộ đều trống rỗng, chỉ còn lại một chữ ghi bằng máu to:

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Ba ngàn kỵ binh chạy từ hai bên trái phải chạy tới, tiến vào chiến đoàn, người Đột Quyết vạm vỡ không hề có chút e sợ nào cả, phân chia ra đón chào hai bên.

Phượng Sí Lưu Kim Đang trong tay Tần Tiêu, lúc này đã thành mãnh thú, mơ hồ nắm tay, phảng phất như không liên quan đến mình, thành một máy móc tràn đầy điện năng.

Vung keng chém giết, máu tươi vẩy ra, đầu bay lên không, tứ chi bị nghiền nát!

Một màn này không ngừng lặp lại, xuất hiện trước mắt Tần Tiêu.

Nếu dùng một từ ngữ để hình dung tâm cảnh của hắn thì phải là chết lặng! Đến nơi này thì tánh mạng giống như là lá rụng yếu ớt tựa như địa ngục, không có thời gian tự hỏi cùng chuẩn bị! Chỉ có chết chóc!

Hai người binh lính Đột Quyết, mỗi người cầm một cây thương đâm vào hướng Tần Tiêu, hai chân Tần Tiêu kẹp chặt bụng ngựa, khẽ xoay Phượng Sí Lưu Kim Đang trong tay, chém thương của hai người đó thành hai đoạn. Thừa dịp bọn họ hết sức kinh ngạc và bối rối liền rống một tiếng to, nghiêng mình chém xuống. Một người bị chém từ cổ đến vai phải, một người thì từ cánh tay đến hông, vỡ thành vài khúc.

Máu tươi điên cuồng phun lên trời, tứ chi run rẩy rơi xuống mặt đất. Chảy ra cái gì đó màu đỏ đỏ vàng vàng, thậm chí còn nhìn thấy dạ dày của một người mới không lâu vừa ăn thịt bò.

Máu rơi trên cát vàng, mặt trời lặn dần.

Ba người thúc ngựa vây tới giết Tần Tiêu, chớp soái kỳ trong quân La Vũ Phong khua đao lên đỡ một thương, Mặc Y sau lưng cũng đỡ một thương, mềm mại kêu lên một tiếng đâm xuyên ngực mộ tên binh lính Đột Quyết bên phải! Tinh thần Tần Tiêu chấn động, cũng bất chấp lau đi máu chảy trên mũ giáp, một kim keng đổ ập xuống, chém tới trước mặt một binh lính Đột Quyết. Lập tức con mắt người kia mở cực to, đưa thương lên ngăn cản nhưng đầu thế chống đỡ được. Tần Tiêu vừa chém xuống dưới đập cây thương thành hai đoạn, uy lực không giảm mạnh mẽ đập xuống dưới. Phượng Sí Lưu Kim Đang mạnh mẽ đập xuống đỉnh đầu hắn, lập tức một luồng khí vọt ra, máu tươi văng ra, ngay cả con ngựa kia cũng cảm thấy thân thể khuya xuống, không tự giác mềm nhũn quỳ xuống một chân.

Đam Kim Mã nghe được mùi máu tươi, thấy cảnh giết chóc liền trở nên hưng phấn cùng táo bạo. Hí dài một tiếng, xê dịch tại chỗ một chút, chân sau vừa nhấc đá ra ngoài, đá con ngựa của người Đột Quyết đang “cúi đầu xưng thần” ra ngoài, đau nhức kêu lên một tiếng ngã về phía sau.

Huyết khí trong lòng Tần Tiêu đều muốn chui ra, chỉ hận vẫn chưa thống khoái! Mặc Y cùng soái tử kỳ theo sát hộ tống hắn, nửa bước cũng không dám rời đi.

Tần Tiêu giương mắt nhìn thoáng qua trận, Man Ngưu lợn rừng Lực Hạ Đạt kia đang dùng gậy sắt trong tay tra tấn bộ binh quân Đường trong trận Mạch đao, trong lòng vô cùng giận dữ, mãnh liệt vỗ ngựa, hướng tới chiến trận quyết tâm giết chết Lực Hạ Đạt.

Binh lính giáp công quân Đường tiến đến đều gặp keng mà ngược lại, hoặc chết hoặc tàn, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, biển máu khắp nơi.

Một ít Hoàng Long, soái kỳ chữ Tàn bay phấp phới trong cái bụi đầm máu, đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi!

Nữ tử áo giáp bạc sáng chói, toàn thân lại giống như dạ xoa đầm máu, một thanh ngân thương đã chọc thủng cổ họng của tên man nô Đột Quyết thứ sáu, trong cổ chảy ra máu tươi giống như hoa mai bay lả tả trong tuyết, nhìn thấy mà giật mình, nhưng cảnh đẹp ý vui này giống như chỉ là phụ cho người phụ nữ này.

Tâm của Mặc Y bị mất phương hướng, mất phương hướng trong chiến trường đầy máu, bị lạc ở nơi giết chóc không ngừng, bị lạc ở chỗ người nam nhân kia, không thể địch nổi khí phách cùng cuồng vọng trong đó.

Cuồng vọng! Đó là cuồng vọng và tự tin kinh khủng! Ai còn có thể đánh bại một thân lực lượng và trí tuệ hoàn mỹ như vậy, nam nhân cho dù trời sập cũng bề nghề không sợ hãi!

Đây không phải là ý nghĩ yêu thương, ôn nhu mà là trong vai một chiến sĩ chiến đấu, phát ra từ sâu trong lòng sự sùng bái và rung động.

Lúc đầu, đây chính là chiến trường! Đây là chiến trường tựa như bất luận tánh mạng của chúa tể nam nhân nào.

Gậy sắt huy huy đập vỡ đầu quân Đường, khắp nơi cuồng tiểu Lực Hạ Đạt! Tới gần!

Tần Tiêu mãnh liệt thúc vào bụng ngựa, ra sức cầm cương, Đạm kim mã ngẫm hiểu ý, bay lên không trung khàn giọng hí dài, Phương sí lưu kim đang uống máu như điên đang bổ tới đầu Lưu Hạ Đạt!

Lực Hạ Đạt lập tức quá sợ hãi, dựng gậy sắt lên nghênh đỡ, sau đó ra sức đẩy, miễn cưỡng đẩy lực đạo đi. Tập trung nhìn lại, lại thấy tiểu bạch kiếm xinh đẹp vừa rồi giờ lại biến thành sát thần tà ma với con mắt đỏ bừng, Phương sí lưu kim đang cứ như vậy lướt qua ngàn quân lẫn nữa bổ tới đầu vai, cần cổ của mình.

Lực Hạ Đạt tuyệt địa khàn giọng rống phản kích lại, nghênh tiếp một gậy, hỏa tinh bắn ra bốn phía, hai tay run lên!

Không kịp để cho hấn thở, Tần Tiêu hét lớn một tiếng, Phương Sí Lưu Kim Đang giống như

Lực Hạ Đạt cảm giác trong ngực vô cùng đau nhức, mở trừng hai mắt, gậy sắt trong tay rơi xuống lập tức, trừng mắt nhìn hận không thể nuốt sống Tần Tiêu.

Lực Hạ Đạt cảm giác được tính mạng của mình ngày càng yếu đi, đây là cảm giác ban đầu khi chết!

Quân Đường và binh lính Đột Quyết bên cạnh đều có chút ngây ngốc khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh như sương, sát khí bắn ra bốn phía của Tần Tiêu, cùng vẻ mặt dữ tợn, đáng sợ, tuyệt vọng, oán hận của Lực hạ Đạt.

- Lực Hạ Đạt!

Tần Tiêu rống lớn một tiếng:

- Đây là cái giá lớn cho việc phạm vào Đại Đường ta!

Tần Tiêu rống to một tiếng, hai tay phát ra ngàn cân chi lực, vung thi thể Lực Hạ Đạt lên như túm một con diều bình thường, đập tới trước mắt người Đột Quyết!

Lập tức, một mảng im lặng!

Người Đột Quyết nghẹn ngào kinh hoảng kêu to. Nhưng trên ngựa, lại phần nộ mãnh liệt bổ qua hướng Tần Tiêu bên này!

Mây kiếm Tần Tiêu nhú lại, không chút nào lùi bước nghênh tiếp địch.

Đột Quyết điên cuồng vung dao cùng trường thương, giống như quái thú giương nanh múa vuốt, hướng toàn thân Tần Tiêu đập tới. Một tên người Đột Quyết xoay người xuống ngựa, dùng đao chém vào móng ngựa Đạm Kim mã. Đạm Kim mã cực kỳ thông minh nhảy thân lên tránh, sau đó nhấc chân lên đá vào trước

mặt người Đột Quyết nọ khiến hắn lập tức ngã về phía sau, trên mặt sưng bầm ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra.

Trong lòng Tần Tiêu giận dữ, dăm dả thương bảo mã của ta! Hai chân thúc vào bụng ngựa, Đạm Kim mã cũng đang giận dữ hí lên một tiếng phóng tới người Đột Quyết kia, Tần Tiêu nghiêng người chém một nhát, chém người này thành hai đoạn. Đạm Kim mã còn giận không tiêu liền đá bay mấy khúc của người này.

Mặc Y sau lưng kêu lên một tiếng sợ hãi, Tần Tiêu cũng cảm giác sau lưng vang lên tiếng gió.

Thanks

448. Chương 448

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 450 : Tà dương như máu, giết chóc như ma. (5)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 450 : Tà dương như máu, giết chóc như ma. (5)

Tay trái trở tay rút đao, phi đao tuyệt luân chém ra phía sau, “răng rắc” một tiếng, một thanh trường thương bị chặt làm hai đoạn. Tên Đột Quyết kia kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, trước ngực đã bị một thanh thiết xuyên thấu. Máu tươi phun ra từng tia đỏ thẫm, phun chảy ra ngoài.

Mặc y rút thương quay về, nhanh chóng liếc Tần Tiêu một cái, thấy hắn bình yên vô sự thì tâm hồn thiếu nữ liền an tâm một chút. Khóe mắt nhìn thấy hàn quang lóe lên, bên trái có một tên đâm thương tới, Tần Tiêu giục ngựa đi đến hai bước, chém về phía bên phải của nàng, lập tức bổ một tên Đột Quyết từ đầu xuống, rớt ngựa ngã xuống khiến Mặc Y và toàn bộ thân ngựa đều bị nhuộm thành một màu huyết hồng.

- Tập trung tinh thần!

Tần Tiêu nghiêm nghị hét lớn, trợn mắt trừng Mặc Y một cái.

Thiết thương trong tay Mặc Y không ngừng vung lên, hơi gật đầu một cái. Trong lòng cũng đột nhiên xuất hiện một loại xúc động muốn khóc, loại : “Điềm ngôn mật ngữ” này cũng chỉ có mình ta mới có thể nghe được, cho dù là Tiên nhi hắn yêu thương nhất cũng không thể nghe được.

Đường quân nhìn thấy Tần Tiêu chém Lực Hạ Đạt liền cùng rống to lên, sĩ khí chưa từng có trướng lên! Trên tay mỗi người đều có thêm sức lực, mỗi người đao thương đều nhiều hơn một đạo tử vong! truyện copy từ

- Giết!

Quân Đường không tự giác cùng rống to kêu lên, khí xâu cầu vòng, từng đợt chấn động.

Người Đột Quyết giống như là kẻ phát điên, liều lĩnh đánh giết tới hướng Tần Tiêu bên này.

Tiếng trống vang vọng, tiếng kêu giết vang trời, phục binh hai bên tả hữu đánh tới rồi!

Người Đột Quyết nhìn thấy tình huống này, đã là một đám ác lang như rắn mất đầu, lập tức đem giao tính mạng ra, một tia lửa giận và sức lực cuối cùng từ trong mạch máu phát ra, quơ trường đao và trường dư, liều chết đấu cùng quân Đường.

Ở bên trong chiến trận, mạch đao trận liền đập một tên kỵ binh Đột Quyết, vung hấn ra làm hai đoạn, sau đó ném mạch đao đi, thả người nhảy lên thất liệt mã kia, rút ra trường đao đặc chế riêng cho đặc chủng doanh, tùy ý cười to một hồi:

- Bảo bối, hôm nay ta sẽ làm cho người mở mắt, giết, giết sạch hết tất cả!

Cánh tay sắt giương lên, hàn quang lăm lệt, lập tức đầu một tên binh lính Đột Quyết chỉ còn một bên. Nhưng trên ngựa thì có bốn năm kỵ binh vây quanh hấn, đao thương đều đâm về hướng hấn.

Vạn Lôi điên cuồng cười to:

- Đến đây đi, đến đây! Lũ tạp chủng! Gia gia sẽ tiễn các người đi gặp Diêm Vương!

Hàn quang lóe lên, lập tức trên cổ một tên binh lính Đột Quyết xuất hiện một vết máu, chờ đến khi hấn kịp phản ứng thì máu tươi trong cổ đã phun ra, yết hầu nổ ra, cả đầu lắc lư rút về phía sau!

Người Đột Quyết đỏ mắt, ngang nhiên không sợ đánh giết tới hướng Vạn Lôi. Một tên đánh tới Vạn Lôi liền bị vây lại chính giữa trận, ngoài vòng tròn có một tiếng thét dài:

- Vạn Lôi tướng quân, tiểu chất cũng tới rồi!

Hồng ảnh bạo phát, hàn quang chọi hiện, một tên binh lính Đột Quyết bị đâm thủng cổ họng, trở mình rớt xuống ngựa. Quách Tử Nghi cười thân ngựa cường hãn đen như than xuất hiện ở trong trận, cùng xuất hiện tả hữu Vạn Lôi, phương thiên họa kích như du long quỷ vũ, hàn quang lệ ảnh làm khiếp đảm tâm hồn người.

- Hảo tiểu tử, lợi hại!

Vạn Lôi hét lớn:

- Quả là không uổng công đại tướng quân thương người! Chém vài cái đầu chó mang trở về, hiếu kính với sự phụ của người!

- Dạ!

Quách Tử Nghi cắn răng một cái, phóng ngựa đi, nhân mã như điên, bay qua khoảng cách, cánh tay của một người Đột Quyết đột nhiên bay lên trời, kêu thảm thiết.

Quách Tử Nghi chém tới một đao, chém đứt đầu của hấn, lập tức cổ người nọ giống như một loại chốt mở phòng cháy chữa cháy, phun ra phóng lên trên bầu trời, nhuộm hồng áo bào trắng, áo giáp bạc của Quách Tử Nghi.

Vạn Lôi giống như là đã ăn thuốc kích thích, hai tay nắm cán dài của đại đao, phóng ngựa vọt tới trong chiến trận chém giết, trái chém phải bổ, tựa như quái thú!

Tần Tiêu chém Lực Hạ Đạt nên người Đột Quyết chém tới hướng hấn, quân Đường cũng tự giác vây hướng soái kỳ, tạo thành một chiến trường tập trung chém giết.

Một tiếng còi vang lên, một mũi tên bắn lên bay tới, Tần Tiêu ngẩng đầu nhìn lên, lại nghe thấy phía sau lưng có một tiếng kêu rên, ngực chưởng kỳ sử La Vũ Phong bị trúng tên.

Trong lòng Tần Tiêu run sợ, hét lớn một tiếng, quét Kim Đang xuống dưới, mở ra được binh lính Đột Quyết đang xúm lại ngăn cản, quay đầu lại nói rằng:

- Có sao không?

La Vũ Phong cương ngạnh cắn răng, vung đao lên chém đuôi tên, chỉ còn mũi tên chen vào ở áo giáp cắm ở trên người, máu tươi chảy ra ồ ồ, ngang nhiên lớn tiếng nói:

- Không chết được.

- Tốt!

Tần Tiêu mãnh liệt hít một hơi, sức lực trên người giống như là vĩnh viễn không bị suy kiệt, hùng dũng đi tới:

- Đến đây đi lũ tạp chủng, cho các người nhìn xem thế nào là nam nhân Đại Đường.

Máu tươi trước ngựa La Vũ Phong phun ra xối xả, rơi trên thân ngựa, nhưng hắn vẫn như đang thủ hộ tính mạng, ôm thật chặt mặt đại kỳ, quơ dao trong tay muốn chém thương bọn người Đột Quyết

Tần Tiêu nhìn thấy tình huống liền cười ngựa tiến đến bên người La Vũ Phong, chém xuống một keng liền chém một kẻ Đột Quyết thành hai đoạn, đầu cũng bị rơi xuống.

Đạm Kim mã vô cùng hưng phấn, kinh hoàng bước đi, Phương Sí Lưu Kim Đang trong tay Tần Tiêu điên cuồng múa may, ngăn cản hết tất cả các mũi tên bắn lên, che chở sau lưng chưởng kỳ sử Phủ Hoàng Long bay múa, chữ “Tần” bay múa! Tại đây phiến sát lực trường thương, phảng phất như một ngọn gió cảnh, dùng tính mạng và máu tươi của người Đột Quyết đổ vào, pháp phối bay trong gió!

Giết trong trận chính là Vạn Lôi cùng Quách Tử Nghi. Tam tướng tăng thêm một phụ nữ, bốn người nhập lại tạo thành một đoàn đánh đầu thắng đó, không gì có thể cản nổi, vọt tới chính giữa giết chết bọn người Đột Quyết.

Đó là một soái kỳ lao nhanh, soái kỳ điên cuồng! Vĩnh viễn không ngã dưới soái kỳ!

Ngàn vạn linh hồn đàn ông chết trận biên cương đều ở trên soái kỳ! Soái kỳ biểu tượng cho chi hồn chiến sĩ Đại Đường uy trấn biên thùy! Giống như là một bàn ủi đồ nung, đánh bại kỳ binh Đột Quyết, tùy ý xung phong liều chết, đến mức người ngã ngựa đổ mới có thể ngăn cản.

Người Đột Quyết hung hãn như lang, rốt cuộc đã e sợ vì cái gì mà lại có loại tướng quân giống như sói ma vậy chứ? Vì sao Đường quân trước kia giống như đậu hũ mà giờ khắc này biến thành quái thú cường hãn, vì sao chủ soái của mình vẫn chậm chạp chưa đến tiếp viện chứ?

Người Đột Quyết tin tưởng giống như tường mục đất, bị bẻ gãy, nghiền nát, sụp đổ trước những mãnh thú!

Sống, ta muốn còn sống! Đây là lời trong lòng, bản năng của người Đột Quyết. Đến khi người Đột Quyết đầu tiên bắt đầu thúc ngựa lui về phía sau, vị “Lang địa tín nhiệm” của bọn họ rốt cuộc biến thành cút chó, vô cùng tanh tươi!

Phục binh tứ phương làm cho bọn họ ngay cả cút chó cũng không có chó! Bao quanh công giết qua, vây người Đột Quyết giống như vây con chuột trong thùng sắt, muốn nhảy lên chạy trốn nhưng không thể được!

Bọn họ khoe khoang có móng vuốt sói cường đại, cũng chỉ có thể sử dụng với dân chúng Đại Đường mềm yếu, ở người bình thường. Còn trước mặt mãnh thú tả Vệ quân cường hãn.

Thanks

449. Chương 449

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 451 : Chuẩn bị ăn bữa tiệc lớn. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 451 : Chuẩn bị ăn bữa tiệc lớn. (1)

Tần Tiêu thống lĩnh Tả Vệ quân thì thật giống như trò cười, giống như một con thỏ đối đầu với chim ưng vậy.

Năm ngàn người chiến đấu, giằng co gần hai canh giờ.....

Trong soái trưởng người Đột Quyết cách đó tám mươi dặm, thống soái Khả Hãn đang ngồi vãn vẹo tay, chờ đợi tin tức tiền phong của Lực Hạ Đạt, tựa hồ còn có chút tâm tình ngồi uống một ly rượu sữa dê.

Hắn suy nghĩ nếu bắt được đám quân Đường thì có thể bán buôn bất định đòi được niềm vui lạng yên khóc nức nở, đưa hắn lên làm thái tử.

Hình Trường Phong mang theo đặc chủng doanh mai phục ở khe rãnh giữa đại doanh Đột Quyết cùng chiến trường, bên người đã có mười cỗ thi thể và ngựa chết, con mắt giống như điều hâu, hờ hững mà lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cát vàng đang bay múa trong sa mạc. Chỉ cần có người và ngựa Đột Quyết thì 30 dây cung sắt sẽ không chút lưu tình bắn hắn thành tổ ong vò vẽ.

Ngày vừa tàn, trên sa mạc mênh mông, cuồng phong tàn phá bờ bãi cuốn tới, nổi lên một tầng cát vàng, rơi ở phía trên máu tươi giàn giụa trên chiến trường.

Tần Tiêu dẫn theo ngựa chậm rãi đi đến chỗ đồi cao, từ trên cao nhìn xuống phía xa xa.

Gió lạnh hanh khô cuồng phóng, đưa tới một mùi máu tươi làm ớn lạnh trên áo giáp Tôn Vũ cũng bốc lên.

Ngực cùng bờ vai của Đạm Kim mã vẫn còn đang run rẩy rất nhỏ, bàn chân thỉnh thoảng cào cào trên mặt đất một chút, tựa hồ vẫn còn chìm đắm trong cơn điên cuồng. Tần Tiêu duỗi duỗi tay ra vỗ vỗ cổ ngựa, phủ phủ lên lông bờm lóe sáng óng ánh vàng của nó. Đạm Kim mã kiêu ngạo ngửa đầu ra, hí dài một tiếng, giống như là đang rất thống khoái! Đã ghiền! Đi theo chủ nhân chiến tranh như vậy mới là vinh quang cao nhất của chiến mã.

Quân Đường liên tục hoan hô không nghỉ, chấn động cả núi Hạ Lan cốc. Thỉnh thoảng cũng có người ném đồng bọn lên cao, chúc mừng chiến thắng.

Vạn Lô, Quách Tử Nghi cùng Mặc Y thúc ngựa đi đến sau lưng Tần Tiêu, lẳng lặng đứng thẳng. Đồng thời cảm thấy thiêu đốt rung động đến tâm can phóng khoáng, con ngựa dưới háng cũng hãnh diện phát ra tiếng phì phì từ mũi, tựa hồ như là chào Đạm Kim mã của Tần Tiêu.

Tần Tiêu đưa mắt nhìn về hướng Bắc xa xa, lạnh nhạt nói rằng:

- Vạn Lô, truyền lệnh xuống, chủ chiến năm quân rút lui tiến quân trại bắt đầu nghỉ ngơi, bảo năm tướng quân nhanh chóng thống kê binh lính thương vong, đưa đi chữa trị. Do tả hữu Ngụ Hậu quân phụ trách quét dọn chiến trường cần phải mất một canh giờ mới có thể giải quyết hết tất cả. Mặt khác không thể thư giãn, toàn quân vẫn phải làm tốt khâu chuẩn bị chiến tranh.

- Dạ!

Vạn Lô khẽ quát một tiếng, thúc ngựa rời đi.

- Quách Tử Nghi.

Tần Tiêu nói:

- Người hãy cầm lấy cờ chòm sao Thương Long mực sắc đi gặp Hình Trường Phong. Người theo chân bọn họ một thời gian, rất quen thuộc nên sẽ biết rõ bọn họ mai phục ở đâu. Truyền lệnh ta, nói rằng tuy quân tiền phong đã được giải quyết nhưng vẫn phải giám thị mật thiết chủ tướng Khả Hãn Di Niết của quân Đột Quyết, không cho bọn chúng nắm được thông tin gì cả. Cứ cách một nén nhang thì phải phái thám báo hồi báo quân tình.

- Dạ!

Quách Tử Nghi cũng thúc ngựa rời đi, hồng mã bạch giáp hết sức bắt mắt.

Gió Đông gào thét, bên tai rung động rầm rầm, các hạt bụi cát cũng bay tán loạn. Sau lưng Tần Tiêu là một chiến bào đỏ hồng, vô cùng ảm ướt, vô cùng chướng mắt, phía trên kia, lộ vẻ máu tươi cùng vong linh của người Đột Quyết.

Mặc Y nhẹ kẹp bụng ngựa, đi đến bên người Tần Tiêu:

- Đại tướng quân, đánh xong trận chiến nên trở lại trường nghỉ ngơi một chút đi.

Tần Tiêu quay đầu nhìn Mặc Y một cái, suýt chút nữa bị hù. Mặc Y thanh tú ở nơi này, vốn là lãnh diễm trước mặt bang thượng, tất cả đều là vết máu khô cạn, toàn thân cả người lẫn ngựa đều giống như đầm máu. Nhất là nhìn nghiêng bên trái, lúc Tần Tiêu cúi nòng, chém người Đột Quyết kia thành hai nửa khiến máu phun ra toàn thân nòng, lúc này lại giống như đã trải qua lễ rửa tội máu tươi bình thường. Ngân giáp sáng trắng, cũng lộ ra vài phần nhan sắc, chiến bào sau lưng cũng trở thành ban hồng, tựa như dạ xoa địa phủ.

Tần Tiêu mỉm cười đứng dậy:

- Mặc y, muội nhìn dáng vẻ của muội đi, có còn là một cô nương nữa không

Mặc Y cười yếu ớt:

- Đại tướng quân cũng không phải như thế sao? Chỉ là chính mình không cảm giác được thôi. Nếu như bây giờ huynh đột nhiên xuất hiện tại phố xá sầm uất thì nhất định sẽ hù chết mấy người đó.

- Có bị thương không?

- Không có.

- Tốt.

Chỉ là lời nói đơn giản nhưng lại hơn hẳn hàng vạn lời nhu tình. Tim Mặc Y đập nhanh nhảy dựng lên, trong đầu không ngừng hiện lên từng trận gấn bó sinh tử trên chiến trường, tựa như khắc cốt ghi tâm.

Tần Tiêu quơ quơ cái cổ có chút cứng, trông về phương Bắc nói rằng:

- Bọn quân tiên phong của Đột Quyết bị làm thịt, chủ soái của bọn họ chắc sẽ không từ bỏ ý đồ. Nói không chừng thì không dùng được bao lâu sẽ có một trận đại chiến trường kỳ nữa. Mặc Y, từ nay về sau nếu có chiến sự thì muội cũng đừng đi theo, huynh....

Vừa nói ra những lời này thì Tần Tiêu lại có chút hối hận, hơi hơi dừng lại.

Mặc Y nhẹ cắn môi nói:

- Đại tướng quân, huynh đã từng nói qua Mặc Y ở trong quân, lên chiến trường sẽ là nam nhân, là chiến sĩ. Chẳng lẽ Đại tướng quân muốn Mặc Y giống như đào binh, vừa lâm trận đã lùi bước sao? Nếu như vậy thì hiện tại dùng một đao chém muội đi, dứt khoát cho xong.

Tần Tiêu cười cười:

- Được rồi, huynh không thể lay chuyển được muội. Nhưng có một điều là muội nhất định phải hoàn hảo ở bên cạnh huynh, nếu như muội có mệnh hệ gì thì huynh sẽ hối hận suốt cả đời.

Tâm thần Mặc Y sợ hãi rung động, khí huyết dâng trào, trong mắt cũng cảm thấy đau đớn, cố nén xúc động, nhẹ gật đầu:

- Ủ!

- Trở về thôi, nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị ứng phó trận huyết chiến thứ hai Tần Tiêu vỗ ngựa quay trở về quân trại.

Khóe mắt Mặc Y rớt cuộc chảy xuống hai giọt lệ, loại cảm tình nảy sinh trong sinh tử thế này tuy rằng mịt mờ nhưng an tĩnh, làm cho nàng xuất hiện ra một ý nghĩ yêu thương mãnh liệt, giống như ma thủ vô hình kéo nàng vào một cái vực sâu....

Chỉ có người lên chiến trường mới biết được tính mạng mỏng manh như thế nào, mới biết được tình cảm cùng nhau sinh tử, mới biết được thế nào là tin tưởng lẫn nhau, không hề giấu diếm.

Bất tri bất giác, Mặc Y lại phát hiện ra mình thế mà lại yêu nam nhân phách đạo, cuồng vọng nhưng lại vô cùng thâm trầm.

Tần Tiêu trở về quân trại, nhìn thấy trên mặt mỗi người đều tràn đầy hưng phấn cùng huyết mạch sôi sục, ngay cả những chiến sĩ bị thương trên chiến trường kia cũng cười to ha ha. Ánh mắt mỗi người nhìn Tần Tiêu đều là một loại cảm kích, kính sợ cùng sùng bái.

Sĩ khí quân Đường tăng vọt chưa từng có!

Trở lại bên cạnh soái trưởng, nhìn thấy soái kỳ chữ Tần Hoàng Long bị nhuộm máu, người chưởng kỳ cũng đã thay đổi, Tần Tiêu nhú nhú mày hỏi:

- La Vũ Phong đâu? xem tại

Tiểu tốt chưởng kỳ nói:

- Hồi bẩm Đại tướng quân, trong khi La Vũ Phong trở về quân trại liền ngã xuống ngựa té xỉu, nhưng vẫn gắt gao che chở cho soái kỳ, không để soái kỳ bị rút xuống.

Thanks

450. Chương 450

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 452 : Chuẩn bị ăn bữa tiệc lớn. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 452 : Chuẩn bị ăn bữa tiệc lớn. (2)

- Hiện tại đã có huynh đệ đưa hân vào trong quân trưởng cầm máu trị thương.

Thật là một con người sắt đá!

Sắc mặt Tần Tiêu thay đổi, nói với tiểu tốt soái trưởng trong quân:

- Dẫn ta đến trưởng của La Vũ Phong nhìn thử.

Tần Tiêu đến trưởng của La Vũ Phong, nhìn thấy sắc mặt La Vũ Phong đã trắng như giấy, hôn mê nằm chết dí trên giường, vài người đang dùng kim sắc kẹp lấy mũi tên sắt cắm ở trong ngực cách áo giáp một khoảng, dùng sức rút ra, La Vũ Phong theo bản năng rống lên ngồi dậy. Mấy người bên cạnh nhanh chóng ép hân xuống, ba chân bốn cẳng cởi bỏ áo giáp của hân, dùng thuốc trị thương đổ vào vết thương cầm máu cho hân.

Mồ hôi trên mặt La Vũ Phong rơi xuống như mưa, hô hấp kịch liệt, trên người nóng như nham thạch.

Tần Tiêu im lặng đi qua, một tay nắm lấy cánh tay La Vũ Phong:

- Nhịn xuống, khe bụng lỏng để thuận tiện cho các huynh đệ giúp ngươi băng bó miệng vết thương.

La Vũ Phong lập tức mở to hai mắt nhìn:

- Đại tướng quân!

Dứt lời liền gãy dựa muốn xuống giường hành lễ.

Tần Tiêu dè hân lại:

- Nghỉ ngơi thật tốt, sau này soái kỳ của ta đều do mình ngươi tới khiêng.

- Vâng. Đại tướng quân!

La Vũ Phong kích động khiến lệ như suối trào:

- Vũ Phong phải đi theo Đại tướng quân, liên tục chiến đấu ở các chiến trường bốn phương, san bằng di nô.

Nhóm binh lính bên cạnh nhẹ nhàng nâng La Vũ Phong dậy, băng bó kỹ miệng vết thương trước ngực hắn. Tần Tiêu nhìn kỹ miệng vết thương mấy lần, máu đỏ tươi, không có độc, lúc này mới yên tâm quay đầu rời đi.

La Vũ Phong ở phía sau lớn tiếng nói:

- Đại tướng quân, Vũ Phong nhất định sẽ rất nhanh khỏe lại, không soái kỳ của Đại tướng quân. Giết sạch Đột Quyết man nô!

Tần Tiêu lập tức cảm giác trong ngực bị chẹn lại, một cổ hào hùng cùng cảm động không thể ức chế, làm cho tấm lòng sắt đá của hắn cùng trở nên mềm, quân nhân Đại Đường thật là tốt!

Trở lại trong soái trường, Mặc Y đã lấy ra một chiến bào mới đặt ở trên bàn nghị sự, mang tới một chậu nước chuẩn bị để Tần Tiêu rửa mặt.

Tần Tiêu mỉm cười nói với Mặc Y:

- Muội đánh trận cũng mệt mỏi rồi, đừng làm những việc nhỏ vụn vặt này, hãy nghỉ ngơi một lát đi.

Mặc Y không nói một lời đi tới cạnh hắn, thay hắn gỡ ra chiến bào đã không còn nhìn ra hình dáng lúc ban đầu, đem chiến bào mới lấy ra mặc vào cho hắn, sau đó cầm một khăn lau ẩm ướt, cẩn thận thay hắn chà lau khô giáp hoàng kim. Khi làm những việc này thì thần sắc của Mặc Y vô cùng chăm chú, không nói một lời, nhìn không chớp mắt, tựa như đang làm việc việc vô cùng có ý nghĩa trên đời.

Tần Tiêu không ngăn cản nàng, để mặc nàng làm việc, chính mình cũng tự đi rửa mặt, lại phát hiện bồn thủy tức thì biến thành màu hồng sắc, khiến chính mình cảm thấy có chút kinh ngạc, chẳng lẽ trên mặt ta này giờ là màu này sao?

Sau đó một lát, Vạn Lôi đem thống kê tất cả, số người bệnh tiến đến, năm ngàn người Đột Quyết toàn bộ đều bị giết chết không còn một người sống, năm ngàn con ngựa cũng bị phế đi hơn chín trăm con, thu hoạch hơn bốn ngàn con, Quân Đường chết trận có bốn trăm năm mươi sáu người, tám trăm ba mươi bảy người trọng thương mất đi sức chiến đấu, một ngàn hai trăm người bị thương nhẹ. Cả cuộc chiến đấu, quân số quân Đường giảm hơn một ngàn hai trăm quân, trừ một ngàn sáu trăm người phòng thủ tại núi Hạ Lan thì trong cả quân trại chỉ còn hơn bảy ngàn người, nhưng trong đó có một ngàn hai trăm người bị thương, hoàn hảo là không ảnh hưởng gì đến sức chiến đấu, vậy thì còn lại khoảng sáu ngàn người.

Nói tóm lại, dùng bốn trăm người chết trận, tám trăm người trọng thương là một cái giá lớn, tiêu diệt năm ngàn quân tiên phong tinh nhuệ của Đột Quyết, thu hoạch được bốn ngàn con ngựa đích xác là một trận thắng đẹp. Dù sao đây cũng là chiến trường chém giết tàn bạo, thực lực kỵ binh Đột Quyết cũng không phải tầm thường, những năm trước, thời điểm khi đối mặt quân Đường thì bọn họ chưa bao giờ gặp thương vong cùng thảm bại lớn như vậy.

Không lâu sau, người đưa thư của Trương Nhân Nguyện thúc khoái mã chạy vội đến trại:

- Trương đại soái dưới trướng của Sóc Phương quân chủ lực, đã đến huyện Linh Vũ, đang đóng tại quân bố phòng.

- Trương đại soái chúc mừng Tần đại tướng quân trận đầu báo cáo thắng lợi, đã bẩm tấu lên triều đình thỉnh cầu khen ngợi!

- Trương đại soái đang phân phối nhân mã chuẩn bị tiến đến trợ giúp Tần đại tướng quân. Một vạn quân kỵ binh chủ lực do chính Trương đại soái thống lĩnh, đến hội hợp cùng Tần đại tướng quân!

Trong lòng Tần Tiêu được trấn an một chút: Trương Nhân Nguyện không hổ là tướng già sa trường, đánh giá tình thế chiến đấu tiên tuyến vô cùng chuẩn xác, biết rõ sẽ còn có chiến đấu nữa. Hắn nhận được tin tức chúng ta đón đánh quân tiên phong Đột Quyết khẳng định tốc độ đã hành quân nhanh hơn, lúc này đã sớm chạy tới Linh Vũ, hơn nữa trước tiên còn phải tới viện quân chuẩn bị đối phó quân chủ lực Đột Quyết. Có chủ tướng như vậy cùng hợp tác thì trận chiến này cũng có chút an nhàn.

Chẳng được bao lâu, Hình Trường Phong đã phái bộ đội đặc chủng về báo tin, người vừa chạy vào trong soái trường, quỳ một gối chuẩn bị nói chuyện liền nhẹn không được mà nhe răng kêu lên một tiếng:

- Đau quá.

- Sao vậy Hầu Tử, bị thương sao?

Tần Tiêu cười nói:

- Nhìn bộ dạng của ngươi thật giống như bị lão bà đá xuống giường vậy.

Hầu Tử, nguyên danh là Tề Phi, hai mươi lăm tuổi, được chọn ra từ trong Tả Vệ quân tới làm tướng sĩ đặc chủng doanh. Tiểu tử này là một tên giảo hoạt, rất yêu thích một ít trò đùa dai và giễu cợt, thân hình lại gầy nên mới được gọi là “Hầu Tử”. Bình thường chính là một người nhiệt tình hào phóng và giỏi về việc làm trò cười, là một đặc chủng doanh vô cùng vui vẻ.

Hầu Tử nhếch miệng cười:

- Không có gì, thời điểm làm thịt một người Đột Quyết man nô, nghĩ có thể tiện thể bỏ cho hắn một đao, không để ý tới liền bị con ngựa kia đạp vào mông một cái, có chút, cái kia..... đau, hắc hắc!

Tần Tiêu cười ha hả:

- Bình thường đã bảo tiểu tử nhà ngươi cố gắng huấn luyện đi, công phu cũng không luyện đến nơi đến chốn. Nói đi, lần này Hình tướng quân phái ngươi đưa tin tức gì đến đây?

Về mặt Hầu Tử lập tức nghiêm túc, nghiêm mặt nói:

- Khả Hãn Di Niết của Đột Quyết có thể sẽ đến, tiền phong đã dữ nhiều lành ít nên đã vội vàng điểm binh, kèn nổi lên bốn phía trong doanh Đột Quyết, đang tập hợp nhân mã. Thời điểm Hầu Tử trở về thì Hình lão đại lại chọc thủng hai mắt Đột Quyết

- Tiểu tử nhà ngươi nói nhầm nhiều quá!

Tần Tiêu cười nói:

- Ý tứ chính là quân chủ lực Đột Quyết bắt đầu hành động phải không? Bọn họ muốn lui lại hay là tiến công?

Hầu Tử cười hắc hắc:

- Cũng không rõ lắm, chỉ nghe Hình lão đại hạ hồi phân giải.

- Biến, quay trở về đi.

Tần Tiêu vừa bực mình vừa buồn cười mắng:

- Nói với Hình Trường Phong phái một nhóm người vây quanh doanh trại Đột Quyết, xem phía sau bọn họ còn có người tiếp ứng không, nếu có thám báo vắng lai thì cũng bắt lại.

- Vâng! Hầu Tử xin lẩn!

Hầu Tử cười mờ ám một tiếng, nhanh chóng chạy ra khỏi soái trường.

Thanks

451. Chương 451

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 453 : Rắn thiên võng. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 453 : Rắn thiên võng. (1)

Vạn Lôi bên cạnh lại nói:

- Đại tướng quân, theo ý của ngài thì là muốn bắt quân chủ lực còn lại của Đột Quyết phải không?
- Không sai, chính là có cái ý nghĩ này.

Khóe miệng Tần Tiêu hơi lên chút vui vẻ lạnh lùng:

- Nhưng mà hiện tại người trong tay ta đã giảm hơn nửa quân số, hơn nữa cũng đã có chút mệt mỏi, mà Khả Hãn Di Niết cái đầu cứng ngắc kia cũng có chút cố hết sức. Ta tính đợi Trương Nhân Nguyên đến đây rồi thương lượng với hắn một chút đã.

Vạn Lôi ha ha cười rộ lên:

- Đại tướng quân, khẩu vị của ngài thật tốt đó! Vừa mới ăn xong năm ngàn quân tiên phong, hiện tại lại muốn diệt luôn tiểu tử Khả Hãn Di Niết này, vừa rồi ta có tìm người hỏi, đây chính là Nhị công tử của Mặc Xuyên.
- A, không phải vừa lúc vậy chứ!

Tần Tiêu cười nói:

- Bắt không được lão lang thì làm thịt một tiểu lang để chơi đùa cũng được, ta sẽ làm cho hắn tức chết mà lặng yên uống! Để cho hắn biết mùi vị thân nhân bị người khác chém chết! Năm ngàn quân chỉ là rượu khai vị, Khả Hãn Di Niết đằng sau mới là món chính.
- Ha ha ha, cái này thật là có chút ý tứ đó.

Vạn Lôi cười to:

- Nói đến đây ta lại muốn ăn cơm.

Tại lúc này ngoài trường lại có báo:

- Đại soái Trương Nhân Nguyên đã đến viên môn, thỉnh cầu nhập kiến.

Trong quân đội, bất kể ai đến đây cũng không thể tự tiện xông vào mà phải xin chỉ thị!

Cho dù Trương Nhân Nguyên là đại nguyên soái Sóc Phương quân nhưng cũng là chiến dịch tuyển đầu, là thống lĩnh quân trong trại thì cũng không được ngoại lệ!

Tần Tiêu đứng thẳng dậy, giơ một tay lên:

- Cho mời Đại nguyên soái.

Trương Nhân Nguyên đi vào trong soái trường, vuốt chòm râu bạc cao giọng cười to:

- Lợi hại thật, tiểu lão đệ, năm ngàn quân Tiên Phong cứ như vậy mà bị người một ngục nuốt sống, ngay cả súp cũng không cho ta một ngục, không tốt đâu.

Tần Tiêu cũng cười ha ha:

- Không thể oán ta được, Lực Hạ Đạt lỗ mãng nhảy ra ngoài bới lông tìm vết, chính mình đụng vào ta. Hắn không biết rõ ràng rằng chủ soái quân ta cùng tướng lĩnh quân cứ như vậy bị giết, ta còn thật sự rất là bội phục sự lỗ mãng của hắn.

Trương Nhân Nguyên chết sống không chịu ngồi vào chủ vị suất tòa, ngồi xuống ở bên cạnh, cười tủm tỉm nói:

- Tốt! Tần lão đệ, người thật là một người hiếm thấy, là phúc tướng của Đại Đường ta! Mới vừa ra đời liền lập được công huân như vậy, thật không uống công những người trong triều và Vương Hòa, Thái Bình công chúa đều muốn ủng hộ người. Ngay lúc đến Bắc cương lão phu kỳ thật có áp lực rất lớn. Đầu tiên chính là hoàng đế quyết tâm lần này phải hung hăng giáo huấn bọn người Đột Quyết, không tiếc mọi thứ để cho

lão phu điều binh tướng, nhưng không chỉ nói có một lần là phải ra sức đánh người Đột Quyết, cứu vớt lại mặt mũi của Đại Đường ở Mạn Bắc. Một trận đánh này của người thật là đẹp quá! Tin chiến thắng này mà được báo lên triều đình thì tốt xấu gì cũng sẽ gây chấn động không lớn không nhỏ, mặt rồng của hoàng thượng nhất định là vô cùng vui mừng.

Tần Tiêu hiểu ý gật đầu nói rằng:

- Tần Tiêu có thể cảm nhận được áp lực của đại soái. Trong triều có nhiều người không muốn đưa binh quyền vào tay người, hiện tại đưa cho đại soái gần mười vạn đại quân thật sự là làm ột số người đứng ngồi không yên đó! Nếu như không đánh thắng vài trận hiển hách, tạo ra thành tích thì sợ là sẽ rất khó giao đãi. Kỳ thật những người kia, bọn họ cũng không nghĩ nếu không có ngàn vạn dân ông quên sống chết phòng thủ biên cương thì làm sao bọn họ có thể xa hoa lãng phí, sống qua thời gian an nhàn khá giả chứ?

- Đúng vậy, bọn họ nhìn thấy một giọt máu tươi cũng muốn choáng váng, sao có thể nghĩ đến dân ông chúng ta phải quên cả sống chết chém giết ở biên cương chứ. Nếu ném bọn họ tới chiến trường thì nói không chừng có thể sẽ rất sợ chết, ha ha!

Trương Nhân Nguyên cao giọng cười to:

- Thôi, không nói những thứ này nữa. Hiện tại lão phu đã dâng tấu chương lên triều đình, tin tưởng nhất định hoàng đế sẽ nhận được, nhất định sẽ ban thưởng. Trước kia ta nhận được tin tức lão gia tử Đường Hưu Cảnh hình như lại tái xuất giang hồ, được thăng là thầy giáo của thái tử, cùng trong tam phẩm thư môn hạ, chỉ là thân thể hình như không tốt lắm, không thể tiếp tục mang binh xuất chinh được. Nhưng mà có hấn trong triều thì chuyện vụ binh bộ sẽ rõ ràng rất nhiều, chúng ta xuất chinh ngay lúc này sẽ có nhiều người trông nom.

- A? Đây thật là một tin tức tốt!

Tần Tiêu có chút vui mừng, Đường Hưu Cảnh này không tệ, uy vọng cực cao, Vi hậu cùng Võ Nghi cũng không dám động đến hấn. Tuy rằng hiện tại trong tay hấn không có thực quyền gì nhưng lực ảnh hưởng ở bộ binh lại không ai có thể thay thế được, hơn nữa hấn lại rất quan tâm phòng ngự biên quan Lũng Hữu bên này, trong triều có thêm một Đường Hưu Cảnh quay vắn thì rất nhiều sự tình sẽ được xử lý.

Hai người ngồi hàn huyên vài câu thì đặc chủng doanh phi ngựa đến hồi báo một tin tức trọng yếu:

- Khả Hãn Di Niết Đột Quyết đã nâng quân dậy, chia làm hai hướng. Một đường tiến đến đại doanh quân ta, nhanh chóng tiến lên phía trước. Một đường hành quân lạng lẽ, hành quân gấp đến núi Hạ Lan.

- Ha ha, đến đây!

Trương Nhân Nguyên hưng phấn vỗ đầu gối:

- Di Niết chính là Mặc Xuyết nhị vương tử. Có thể bắt hoặc làm thịt hấn thì còn hơn tàn sát mười vạn đại quân còn sống đó! Tần lão đệ, lần này người dẫn người nghỉ ngơi trong trại chờ hồi phục đi, hãy xem lão phu đi bắt lang tể tử!

Tần Tiêu không thể làm gì cười ha ha nói:

- Ngài là đại soái, ngài nói sao thì làm như thế đi. Nhưng mà Di Niết này thật đúng là kẻ ăn chơi trác táng, sao có thể chiến đấu chứ? Năm ngàn quân tiên phong biến mất không rõ ràng thế mà hấn cũng không suy nghĩ là vì sao ư?

- Ha ha! Tần lão đệ, lần này chúng ta thật sự là có đại vận! Có một số việc người có thể còn không biết.

Trương Nhân Nguyên cười ha ha:

- Mặc Xuyết có đứa con trai, thì có Di Niết này là người ngu ngốc, hơn nữa lại có lòng ghen tỵ rất mạnh. Trước đó không lâu chỉ huy trận chiến Linh Vũ chính là Khuyết Đặc Lặc, chất nhi của Mặc Xuyết. Mất thấy Khuyết Đặc Lặc đã tạo ra danh tiếng thì hấn liền ngồi không yên, nghĩ muốn từ trên người chúng ta tìm được một cơ hội để Mặc Xuyết lập công, cùng tranh đoạt ngôi vị thái tử cùng huynh trưởng. Dĩ nhiên lúc này Mặc Xuyết cũng có thể là khinh thường, nghĩ chúng ta dễ khi dễ nên cho con trai hấn đến đây. Thật tốt khi chọn hấn! Tần huynh đệ, nhân mã dưới trướng người đã quá mệt mỏi rồi, lần này hãy để lão phu ra

trận! Lý Tự Nghiệp dẫn Tả Vệ quân tới tiếp sau bộ đội cùng quân nhu lương thực cũng đang đến đây, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ đến.

- Đã như vậy thì được.

Tần Tiêu cười nói:

- Nhưng mà, lần này Di Niết hình như đang muốn bày ra một quỷ kế trước mặt chúng ta, hẳn đâu biết rằng mọi hành động của hắn đều bị các huynh đệ đặc chủng doanh nhìn chăm chăm, tất cả đều rơi vào trong mắt chúng ta.

Thanks

452. Chương 452

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 454 : Rắn thiên võng. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 454 : Rắn thiên võng. (2)

- Đại soái, chúng ta có thể thương nghị chút, để cho trận chiến có thể đánh thoải mái một chút?

- Ủ, lời này cũng là ý nguyện của lão phu.

Trương Nhân Nguyên nói:

- Lần trước ngươi nói với ta là dưới trướng của Di Niết có hơn hai vạn người. Hiện tại đã bị làm thịt năm ngàn, đại khái là còn lại một vạn năm, hẳn đều là binh mã tinh nhuệ của Mặc Thiết. Mặc khác hẳn là do thái tử, cũng chính là tiểu Khả Hãn Đột Quyết, là trưởng tử của Mặc Xuyết làm rơi toàn bộ một nửa quân tinh nhuệ, vậy cũng có chút thống khoái! Xem tình hình thì có lẽ Di Niết còn không biết Tần lão đề đã tra ra bí mật trong núi Hạ Lan, chuẩn bị như gọng kìm vòng đến sau lưng, giáp công với chuẩn ta. Thằng nhãi này thật là ngu xuẩn, Sóc Phương quân của ta lần này đến gần mười vạn người, hẳn chỉ có hai vạn nhân mã mà cũng dám nhào lên cắn, đây không phải là chán sống sao?

Tần Tiêu hơi nhíu mày rơi vào trầm tư, sau đó nói:

- Người Đột Quyết tuy tính tình tàn bạo, tính cách lỗ mãng nhưng không ngu xuẩn. Trước tiên nghĩ ra kế tuyệt diệu “treo đầu dê bán thịt chó”, không đánh mà thắng nắm bắt phòng ngự trong núi Hạ Lan, cũng có thể thấy được đứa con Di Niết này của Mặc Xuyết không vừa, Mặc Xuyết không có lý do gì mà lại tính kế không chu toàn cho con hắn được, không chừng phía sau của hắn còn có viện binh tiếp ứng.

- Ủ, có đạo lý.

Trương Nhân Nguyên gật gật đầu:

- Từ mấy năm trước, thời điểm A sử cốt ô hay lộ đối thay mặt, trên thảo nguyên đã xuất hiện ra một nhân vật thần kỳ, tên gọi là Thôn Dục Cốc, lúc ấy là Bùi la anh hạ đạt duy trì, hiện tại lại hết lòng phục vụ Mặc Xuyết. Người này không đơn giản, lúc còn trẻ đã từng đến trường học ở Trường An dự thi khoa cử, cũng ra làm quan. Về sau trở lại Đột Quyết trợ giúp trợ A sử na cốt đốt lộ bình định thảo nguyên thành lập nước Đột Quyết. Người này có học thức, đảm lược cùng trí mưu, không thua kém người Hán chút nào cả, thật sự là một ngoại tộc trong man nô Đột Quyết. Những năm gần đây Đột Quyết thịnh vượng không tránh khỏi có liên quan tới hắn. Tác dụng của hắn đối với Đột Quyết cũng tương đương với thủ hạ chính của Lưu Bị

là Gia Cát Lượng. Hiện tại cũng đã hơn 70 tuổi rồi, tựa hồ như vài năm rồi không nghe được tin tức của hắn, không biết là đã chết hay chưa. Nhưng mà phương thức tiến công của người Đột Quyết có thể được xuất ra từ bút tích của hắn. Tên Khuyết Đặc Lạc kia còn có một ca ca tên là Mặc Cức Liên, hiện giờ chính là Tả hiền vương, cũng chính là đệ tử của Thôn Dục Cốc, rất có thể là sau khi nghe xong diệu kế của lão sư liền đưa cho Khuyết Đặc Lạc áp dụng.

Tần Tiêu hơi có chút giật mình, không ngờ người Đột Quyết lại có một cao nhân ngồi trấn như vậy. Thôn Dục Cốc, tên này vừa khó đọc lại rất khó ghi nhớ, nhưng mà ta chắc chắn sẽ nhớ rõ người.

Tần Tiêu lo nghĩ, nói rằng:

- Người Đột Quyết mà đã có hậu chiêu thì chúng ta cũng nên chuẩn bị trước. Đại soái, Tần Tiêu có một đề nghị, không biết có được không?

- Nói đi!

Trương Nhân Nguyên cười mở nói:

- Trương mỗ ta cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi, chỉ cần là đề nghị có lợi có thể đánh thắng trận đều có thể nói ra. Ai lập công thì cũng vậy thôi, ha ha ha!

- Ủ!

Tần Tiêu cũng cười nói:

- Nếu tên sói con Di Niết này đã chơi quỷ kế thì chúng ta dứt khoát phải tương kế tựu kế. Không phải là hắn đã phái một đội nhân mã tiến đánh chúng ta sao? Phỏng chừng đây chính là đánh ngụy trang yểm hộ đội đánh lên trong núi Hạ Lan. Hay là chúng ta cũng phái một đội nhân mã nghênh đón, thích đánh không chơi đùa cùng hắn. Sau đó, ta đem Tam quan khẩu và tiếp tế miệng công sự phòng ngự cho rút lui thế này hai nơi phòng ngự dựng lên không đến hai ngày. Thám báo của bọn họ đều bị ta hạ nên nhất định sẽ không biết. Sau đó chúng ta lại lên trên sơn cốc và đặt mai phục trước sau cốc đợi đội đánh lên của hắn vào sơn cốc, sau đó đóng cửa để đánh chó, tiêu diệt toàn bộ đội đánh lên của hắn. Sau khi giải quyết xong đội đánh lên thì chúng ta lại đến huyện Linh Vũ cùng quân trong trại phóng hỏa lớn tiếng hò hét, làm ra vẻ bị đánh lên. Đến lúc đó hắn sẽ đẩy mạnh quân đến hướng ta, nhất định sẽ liều mạng đánh giết tới, chúng ta sẽ vây bọn hắn như vây năm ngàn quân tiên phong trước đây, cho hắn một đao, ha ha. Thế này thì Di Niết không muốn chết thảm cũng không được.

- Ủ, tính kế rất cẩn thận, kế sách hay!

Trương Nhân Nguyên liên thanh tán dương:

- Cứ làm thế đi! Nhưng mà cũng không bài trừ phía sau hắn có đại đội nhân mã tiếp ứng, phải làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu!

- Đùng vội!

Tần Tiêu đã tính trước nói:

- Chúng ta trước gấp chiêu phá chiêu, chuẩn bị trước thu phục Di Niết đã. Nếu như người Đột Quyết còn cử quân đến sau tiếp ứng thì đặc chủng doanh sẽ rất nhanh đem tin tức về báo. Vì để ngừa vạn nhất thì đại soái trước chỉnh đốn và sắp đặt ra một nhánh nghênh chiến nhóm quân Đột Quyết đến viện trợ.

Đúng lúc này, Lý Tự Nghiệp dẫn Tả Vệ quân đến tiếp sau đại quân, cũng mở rộng chống đỡ phía trước quân doanh, cùng đi còn có một vạn chủ lực Hữu vệ quân. Tạm thời quân trong trại bỗng nhiên nhiều hơn ba vạn quân lính tác chiến, sau khi nghe thấy tiền quân đại thắng thì sĩ khí liền tăng vọt cực độ.

Chúng tướng quân đều nhập sổ báo lại nói, lúc này Trương Nhân Nguyên mới đi đến suất vị, xuất ra ấn tín đại soái và dây đeo triện đặt trên bàn Tần Tiêu:

- Tần lão đệ, quân vụ khẩn cấp nên người ượng soái trước dùng một lát! Chúng tướng nghe lệnh.

- Vâng!

Tần Tiêu nói trước, sau đó chúng tướng đồng loạt ra khỏi hàng, chấp tay bái ở trong nội đường.

- Một trận chiến này, do Hữu Vệ quân chủ đánh, Tả Vệ quân đi theo tiếp ứng bên cạnh. Đầu tiên, rút lui toàn bộ phòng ngự khỏi núi Hạ Lan, không được lưu lại dấu hiệu gì khả nghi cả. Tả Lang tướng Trương Kính Trung, lệnh người dẫn năm nghìn người bắn tên mai phục ở Tam quan khẩu và tiếp tế đạo cùng với giữa đỉnh núi Bạch hổ cốc, chỉ cần nhìn thấy cờ hồng phấp phới trên đỉnh núi liền bắn tên cho ta!

- Dạ!

Trương Kính Trung tiếp nhận quân lệnh phù, sải bước ra ngoài.

- Trung lang tướng Vương Dịch nghe lệnh! Mệnh cho người trở lại Linh Vũ bây giờ, dẫn theo năm ngàn bộ binh mang nhiều cung nỏ, mai phục bên ngoài Hạ Lan cốc, chỉ cần nghe tiếng chém giết nổi lên bốn phía trong cốc liền tiến lãnh binh sát nhập. Mặt khác trong huyện Linh Vũ phải dàn xếp vật có thể xảy ra hỏa hoạn, chỉ đợi trong núi Hạ Lan khai hỏa liền phóng hỏa cho ta! Hữu Lang tướng Lưu Thử Vi, mệnh cho người dẫn theo năm ngàn bộ binh Hữu Vệ quân, cũng mang theo nhiều cung tiễn mai phục tại Bồ Khẩu đạo, chỉ cần nghe trong cốc có tiếng chém giết nổi lên thì cũng dẫn binh sát nhập!

- Dạ!

Nhị tướng đều tự lĩnh binh phù rời đi.

- Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi!

- Có mặt tướng!

Nhị tướng vui mừng nhảy ra ngoài, nhất là Lý Tự Nghiệp.

Thanks

453. Chương 453

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 455 : Đột Quyết Chiến Thần. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 455 : Đột Quyết Chiến Thần. (1)

Lúc trước đã bỏ lỡ trận đại chiến tiên phong kia đã vô cùng ảo não, lúc này có nhiệm vụ nên vô cùng vui mừng, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

- Nhị tướng các người dẫn tất cả năm ngàn bộ binh tả vệ quân đầy đủ sức khỏe, hành quân lặng lẽ về phía trước, mai phục ở bên ngoài quân trại khoảng mười dặm, chỉ cần đợi trong quân phát ra tiếng trống liền dẫn quân đi chém giết, chặt đứt đường lui của người Đột Quyết!

- Dạ!

Nhị tướng vui mừng tiếp nhận lệnh phù, Lý Tự Nghiệp còn nhìn về phía Tần Tiêu cười ngây ngô một lúc mới chạy ra ngoài soái tướng.

- Trình Bá Hiến!

- Có mặt tướng!

Một đại hán to con như trâu, vẻ bản dữ tợn, khí thế um tùm đứng ra, thanh như lôi điện lớn.

Tần Tiêu đã sớm chú ý đến hán tử này, quả nhiên là trời sinh uy mãnh đằng đằng sát khí, trên lưng cưỡi hai lưỡi búa to, rất giống Lý Quỷ trong Thủy hử.

- Người dẫn theo năm ngàn kỵ binh Hữu Vệ quân chính diện nghênh tiếp đội quân Đột Quyết, có thể chiến hoặc không chiến, hãy xem tình huống mà quyết định. Nhớ lấy là phải dụ địch xâm nhập, kiêu binh chi kế, rõ chưa?

Trình Bá Hiến uy phong lẫm liệt tiếp nhận lệnh phù, hùng hùng hổ hổ đi ra khỏi doanh trướng.

- Tần tướng quân.

Cuối cùng Trương Nhân Nguyên cầm lấy một chi lệnh phù:

- Người hãy dẫn theo quân Tả Vệ còn lại bảo vệ chặt doanh trại, mặt khác hãy chuẩn bị tốt đội ngũ một vạn người, tùy thời chuẩn bị gấp rút chi viện tứ phương, còn phải ở trong trại phóng hỏa nâng yên, hấp dẫn người Đột Quyết. Bốn soái sẽ tự mình thống lĩnh một vạn bộ binh Hữu Vệ quân đi nghênh chiến người Đột Quyết. Tin chắc Di Niết hãn là sẽ ở trên sa mạc chứ không tự mình đến núi Hạ Lan. Hôm nay bốn tướng muốn bắt sống con sói con kia.

- Dạ!

Tần Tiêu tiếp nhận lệnh phù nhưng còn nói thêm:

- Nếu như người Đột Quyết còn có quân hậu viện, đuổi đến tiếp ứng Di Niết thì sao?

- Tần lão đệ liền ra quân thôi!

Trương Nhân Nguyên cười ha hả:

- Ta biết rõ là người sẽ không chịu ngồi yên đâu, chỉ để người làm chút chuyện phóng hỏa thì đâu hợp tính người phải không? Không phải lúc trước người đã nói không chừng người Đột Quyết sẽ có hậu chiêu. Chúng ta cũng đã nói nếu như người Đột Quyết có binh mã tiếp ứng thì người liền thống lĩnh đại quân Tả Vệ quân ra tiếp ứng bốn tướng; nếu như không có thì vừa rồi các người đã đánh qua một trận chiến, đã mệt chết rồi, ở lại trong trại nghỉ ngơi phục hồi lại, sao?

- Tốt, một lời đã định!

Trong lòng Tần Tiêu thầm nghĩ: Phó tướng như ta đã làm thịt năm ngàn người Đột Quyết thì cũng nên để chủ tướng xuất chút màu. Bằng không sẽ tạo ra tiếng xấu, nếu như Di Niết ngu xuẩn đến nơi này, đằng sau lại không có sự trợ giúp liền sẽ chui đầu vào bẫy, như vậy thì thật quá tiện nghi cho Trương Nhân Nguyên rồi!

Tiếng trống nổi lên, cuồng phong gào thét. Đường quân tinh kỳ bay lượn phấp phới, quân doanh ngay ngắn có trình tự, chạy đều các nơi.

Trương Nhân Nguyên mặc giáp trụ lên ngựa, xoa nhẹ cây thiết mã sóc trong tay, nói với Tần Tiêu rằng:

- Tần lão đệ, lão phu đi đây! Người thủ chặt doanh trại, tiền quân nếu có biến cố, liền phi ngựa đến cứu viện.

Tần Tiêu ôm quyền nói rằng:

- Đại Nguyên Soái bảo trọng, chúc ngài xuất quân đắc thắng!

- Ừm!

Trương Nhân Nguyên trung khí mười phần cao giọng cười to:

- Chuẩn bị được chu đáo chặt chẽ như vậy, muốn không đánh thắng trận cũng đều khó nha! Lần này lão phu có thể cùng người cộng sự với nhau, thực sự là một kiện sự tính sáng khoái. Không nói nhiều nữa, chúng ta ở trên yên tiệc mừng công gặp lại!

Dứt lời, Trương Nhân Nguyên giơ cao thiết sóc lên:

- Xuất phát!

Đường quân đạp bụi mù cuộn cuộn mà đi, biến mất ở trong trời chiều.

Tần Tiêu dắt ngựa, đứng ở trước trại, nhìn bóng lưng của Trương Nhân Nguyên đến nhập thần: Lão gia hỏa này thật đúng là cương mãnh không thua thiếu niên. Hơn nữa thật là thiên tài chiến tranh. Nhìn hấn bố trí binh mã điều phối nhân thủ, không chút nào cần phải nghĩ ngợi, phẳng phất như trong lòng ngực đã sớm có tính toán. Kỳ thực đều là đối sách lúc lâm địch làm ra. Ta bất quá là cơ duyên xảo hợp đánh thắng một trận chiến, hấn mới là thống suất có thể chân chính khống chế chiến trường. Có Trương Nhân Nguyên tại Sóc Phương, thật đúng là không hề so với Đường Hưu Cảnh thua kém bao nhiêu...

Phạm Thúc Đức trước nay vẫn luôn đi theo hậu quân, lúc này mới đến trong quân trại, tràn đầy hân hoan nói rằng:

- Đại Tướng Quân, không nghĩ tới người mới tới Sóc Phương, đã đánh thắng trận lớn như vậy nha! Khi tin tức truyền tới đại quân chủ lực, toàn quân sôi trào, Trương Nhân Nguyên vui vẻ đến không nhìn được. Ở trước mặt ba quân tướng sĩ, trắng trợn tán dương Đại Tướng Quân đấy!

- Ừm.

Tần Tiêu đạm nhiên mỉm cười:

- Trương Nhân Nguyên ý chí như cốc, quyết không phải là hạng người đồ kỹ người tài. Cùng hấn cộng sự với nhau, thực sự là một kiện sự tình rất thoải mái. Lần này triều đình phái hấn đến xuất chinh Sóc Phương, thật đúng là chọn đúng người rồi.

Phạm Thúc Đức tâm tình thư sướng cười ha hả:

- Lão hủ theo Đại Tướng Quân vào Nam ra Bắc, hiện tại lại làm được trường sử quân đội, may mắn tận mắt thấy quân đội Đại Đường ta ở trên chiến trường hoạt động lớn, thực sự là không uống công đã sống cuộc đời này! Đại Tướng Quân, lão hủ đã tìm trong quân đội đám phó tướng, đem quá trình chiến đấu hồi qua. Bọn họ đều kể lại tường tận sự việc. Đến lúc đó xua quân hồi triều. Sự tích của Đại Tướng Quân sẽ được các sử quan Đại Đường ghi chép lại trên sử sách, lưu danh hậu đại nha!

- Ha ha, điều này ta cũng không hy vọng quá xa vời.

Tần Tiêu cười, xoay người lên ngựa, hạ lệnh nói với Đô Úy bên cạnh rằng:

- Truyền quân lệnh của ta, hiện tại di chuyển đến Linh Vũ huyện đi, mời quân y ở đó tới trị thương, phái năm trăm người lái xe hộ tống. Tướng sĩ Tả Uy Vệ còn lại, ngoại trừ đội hậu cần và đồ quân nhu ra, toàn bộ làm tốt chuẩn bị chiến đấu. Nửa canh giờ sau, hết thảy nhóm lửa nấu cơm, nổi trống điểm tướng, điểm binh bố trận.

- Dạ!

Thất quân Đô Úy thúc ngựa mà đi.

Quách Tử Nghi và Mặc Y cười ngựa, đứng ở bên cạnh Tần Tiêu. Phạm Thúc Đức nói rằng:

- Đại Tướng Quân, lão hủ đi thống kê binh mã, chuẩn bị tiết phù.

- Phạm tiên sinh cứ việc đi đi thôi.

Trường Sử chính là quan văn phụ trợ Đại Tướng Quân xuất chinh điểm tướng dụng binh. Phạm Thúc Đức từ trước tâm tư tinh tế, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, ngược lại cũng vừa vặn thích hợp đảm nhiệm chức quan này. Có hấn ở đây, sự tình của Tần Tiêu cũng tiến hành dễ dàng hơn rất nhiều. Hai ngày trước khi không có hấn, hầu như có chuyện gì, Tần Tiêu cũng đều phải đích thân hỏi đến và quản lý, thực sự có chút bận rộn.

Mặt trời đã ngã về Tây, trên đại sa mạc mênh mông một mảnh đen kịt. Gió Đông đã chuyển thành gió Đông Bắc. Từng đợt hàn ý kéo tới, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống. Đại sa mạc đã là đêm tối. Lúc này, vô luận là tiến quân hay là chiến tranh, độ khó đều phải lớn hơn rất nhiều.

Mặc Y nói rằng:

- Đại Tướng Quân, trời khá lạnh rồi, mau trở lại soái trường đi thôi.

Thanks

454. Chương 454

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 456 : Đột Quyết Chiến Thần. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 456 : Đột Quyết Chiến Thần. (2)

- Không vội, đợi lát nữa rồi vào.

Tần Tiêu không hề động đậy giống như sắt đúc ngồi ở trên ngựa, sừng sững như núi.

Quách Tử Nghi nói một lời:

- Sư phụ là đang chờ Đạc Chung Doanh hồi báo tin tức sao?

- Không sai.

Tần Tiêu gật đầu:

- Từ lúc ta phát ra mệnh lệnh tới bây giờ, cũng đã qua một thời thần rồi. Lấy cước lực của đám người Hình Trường Phong hẳn là đã sớm đi đường vòng đến phía sau đại quân Đột Quyết, tin tức cũng nên truyền đến rồi.

Phía sau trong đại trại truyền ra một mảnh tiếng ngựa chạy, chiến tranh, đại quân đã đang chuẩn bị đợi mệnh, cây đuốc cũng lần lượt đốt lên. Hơn một nghìn thương binh đều lên xe ngựa, hướng phía Linh Vũ huyện đưa đi.

Đội hậu cần và đồ quân nhu vừa mới tới, đem từng túi lương thực kéo tới phía sau trại, bắt đầu đào hố chôn nôi. Bận rộn mà lại ngay ngắn, đây là tình cảnh trong quân đội.

Thời gian qua không đến một nén nhang, một con ngựa đã hướng phía đại trại chạy tới, trong miệng hô to:

- Báo!

Đến cửa trại, nhìn thấy Tần Tiêu, liền phi thân xuống ngựa:

- Khởi bẩm Đại Tướng Quân, Hình lão đại tự mình dẫn người đi đường vòng ra phía sau đại quân Đột Quyết, quả nhiên phát hiện viện quân! Ước chừng có khoảng hơn hai vạn năm nghìn người, tất cả đều là kỵ binh!

- Hầu tử lại là người?

Trong lòng Tần Tiêu nghiêm nghị cả kinh:

- Thấy soái kỳ của đối phương không? Đại Tướng Quân lĩnh quân là ai?

- Đêm tối quá đen, không nhìn thấy rõ ràng lắm!

Hầu tử cũng biết sự tình trọng đại, không dám nói giỡn:

- Cách tiền quân Đột Quyết ước chừng hơn ba mươi dặm, cách đại trại khoảng tám mươi dặm, đang tiến nhanh về phía trước!

Tần Tiêu vội hỏi:

- Đã báo cho Đại Nguyên Soái ở tiền quân chưa?

- Đã báo rồi!

Hầu tử vội nói:

- Đại Nguyên Soái muốn ta truyền lời cùng Đại Tướng Quân, an tâm một chút, chớ nóng vội, đợi hãn tiêu diệt tiền quân Đột Quyết trước đã rồi nói tiếp.

Trong lòng Tần Tiêu mơ hồ cảm giác có chút không ổn: Tuy rằng Trương Nhân Nguyên tự mình cũng nắm giữ một vạn quân mã, lại thêm dự định, mai phục, tổng cộng hai vạn năm. Thế nhưng một đám viện Đột Quyết này lại lịch bất minh, hơn nữa nhân số đã ngoài hai vạn năm. Lại thêm tiền bộ Đột Quyết, nhân số đã vượt xa đội quân của Trương Nhân Nguyên. Tâm tình của hắn, đơn giản cũng là muốn lập công đầu. Thế nhưng vạn nhất có cái gì sơ xuất...

- Hầu tử, ngươi lại tiếp tục thăm dò. Chuyển cáo Hình Trường Phong, muốn hắn vô luận như thế nào, cũng phải nghĩ biện pháp đem tin tức mới nhất của viện quân Đột Quyết bằng tốc độ nhanh nhất báo đến cho ta.

Tần Tiêu liên tiếp hạ lệnh:

- Quách Tử Nghi, ngươi lập tức tiến đến soái trường, thông tri Phạm Thúc Đức, tức khắc chuẩn bị phù tiết điểm binh, nổi trống tụ tướng!

- Dạ.

Hai người đều tự thúc ngựa mà đi.

- Đại Tướng Quân...

Mặc Y ôn nhu nói:

- Lập tức lại muốn chiến tranh, vẫn là đi nghỉ một lát đi. Từ lúc quân tiên phong Đột Quyết bắt đầu, người đến bây giờ chưa từng nghỉ ngơi chút nào cả. (.

- Không có thời gian nghỉ ngơi.

Tần Tiêu hừ dài một tiếng, vùng xung quanh lông mày thật chặt lại:

- Lúc này đây, Trương Nhân Nguyên có chút bảo thủ, khó nói không có cái gì sơ xuất xảy ra. Nguyên bản kế hoạch là một hồi chiến dịch hoàn mỹ, có thể bởi vì một chút sơ sẩy và sơ ý, mà tình thế nghịch chuyển. Ta nghĩ, một cổ hậu viện Đột Quyết này lại lịch không nhỏ, khẳng định là Mặc Xuyên phái tới bảo hộ và tiếp ứng con của hắn. Không nói nữa, trở lại trại phát binh.

Cả Tả Uy Vệ, bộ đội chiến đấu khoảng chừng có ba vạn. Lý Tự Nghiệp và Vạn Lôi đều mang đi năm nghìn, lại thêm giảm quân số, người bệnh và phái đi Hạ Lan Sơn không trở lại, hộ tống người bệnh, trong quân trại còn dư lại sáu nghìn kỵ binh, và một vạn bộ tốt, cùng với bốn nghìn chiến mã từ chỗ người Đột Quyết bắt được.

Tần Tiêu trở lại soái trường, cùng Phạm Thúc Đức thoáng thương nghị một chút. Dự định đem Tả Uy Vệ tạm thời cải biên một chút, gấp rút tiếp viện Trương Nhân Nguyên. Mặt khác sáu nghìn bộ tốt lưu lại hai nghìn người cho Phạm Thúc Đức thủ trại. Còn lại bốn nghìn toàn bộ tham gia chiến đấu, ở phía sau đuổi theo.

Sau một lát, trong quân trại trống trải rậm rạp như sấm sét. Khiến cả trại sôi trào đều di chuyển, Đô Ủy thất quân cũng tụ tập đến trước đài điểm tướng.

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Giết lợn rừng Đột Quyết, lại tới một đầu sói con. Lúc này đây tới là Đột Quyết Nhị vương tử. Lại thêm đại quân hậu viện làm chỗ dựa cho hắn. Các huynh đệ đây là một hồi gấp rút tiếp viện chiến, chúng ta phải chạy đến trợ giúp Trương đại soái. Tiền quân và hậu quân, tất cả đều cưỡi lên chiến mã Đột Quyết, cùng huynh đệ trung quân đi với nhau. Tạm thời tổ chức làm kỵ binh, do bản tướng tự mình thống lĩnh đi gấp về phía trước. Tả, hữu ngũ hậu quân, lần này tham gia chiến đấu, tổng cộng bốn nghìn bộ binh. Đến sau

này xuất phát. Tả, hữu lưỡng quân lưu thủ đại trại. Chỉ cần nghe được trong Hạ Lan Sơn tiếng kêu gọi lớn phát ra, có khói lửa bốc lên, thì lập tức phóng hỏa trong trại, đã minh bạch chưa?

- Minh bạch!

Quần tình sôi sục, sĩ khí đại chấn.

- Được!

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Trong vòng thời gian một nén hương, kỵ binh xuất trại sắp thành trận thế, theo bản tướng giết đến tiền tuyến!

Trong Hạ Lan Sơn, một cổ binh sĩ đánh bất ngờ năm nghìn người Đột Quyết, đã âm thầm tìm đến trước Tam Quan Khẩu. Phái người đi tới thăm dò tin tức, phát hiện Tam Quan Khẩu không có một thủ quân, thế nhưng doanh trại công sự tất cả đều vẫn còn đó. Tướng lĩnh quân Đột Quyết trong lòng đại hỉ, xem ra Đường quân xác thực còn không có phát hiện trong Hạ Lan Sơn xảy ra tình huống lớn. Vì vậy hô lên một tiếng, kỵ binh Đột Quyết phi khoái nhắm phía trong Tam Quan Khẩu chạy đi. Hành trình quá nửa, một tiếng trống vang lớn, trên đỉnh núi xuất hiện vô số Đường quân, không kịp phân bua đã mạnh mẽ bắn tên đến. Người Đột Quyết nhất thời nhân mã đại hỗn loạn một trận, vội kêu gọi lui lại. Nhưng không chờ bọn hấn rời khỏi Tam Quan Khẩu, trước sau tiếng hô vang lớn lên, hai nhóm Đường quân có khoảng hơn một vạn người, đã đem sơn cốc vây chặt như thùng nước. Một hồi chiến tranh bao vây tiêu diệt khai hỏa.

Trong Hạ Lan Sơn trận chiến tất thắng vừa mới khai hỏa, trong Linh Vũ huyện và quân trại, đại hỏa trùng thiên được đốt lên, đem bầu trời đêm đều nhuộm thành màu đỏ hồng.

Tần Tiêu suất lĩnh một vạn kỵ binh, đã chạy đến ngoài mười dặm, cũng có thể thấy được rõ ràng đại hỏa ở phía trước.

Ở ngoài năm mươi dặm, Hữu Uy Vệ Trình Bá Hiến thấy đại hỏa hô to một tiếng:

- Lui lại!

Năm nghìn kỵ binh Hữu Uy Vệ dường như gió xoáy triệt hồi về phía sau. Cùng lúc đó, tả, hữu hai đạo quân mai phục của Lý Tự Nghiệp và Vạn Lôi lại ở trong mơ hồ bọc đánh mà đến, dần dần hợp lại hình thành một vòng vây.

Trung quân Đột Quyết, Nhị vương tử trong lòng một trận đại hỉ rút ra một thanh bội kiếm hoa lệ vốn được làm ra từ Trung Nguyên, la lớn lên:

- Xung phong! Cốt Cốt Lý Lục tập kích bất ngờ thành công! Giết sạch quân Đường!

Nguyên bản đại quân Đột Quyết vẫn đi lại chậm rãi, nhất thời tựa như hồng thủy ập xuống, mạnh mẽ lao ra.

Thanks

455. Chương 455

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 457 : Quyết đấu đỉnh phong. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 457 : Quyết đấu đỉnh phong. (1)

Trương Nhân Nguyên đã án trụ binh mã, ổn định ngồi ở trong quân. Nghe được tiền quân hồi báo, Trình Bá Hiến đã thành công đem địch nhân dụ vào bẫy, nhất thời một trận hồng quang đầy mắt:

- Truyền quân lệnh của ta, đánh trống trận lên, giết tới cho ta! Bắt sống Vương tử Đột Quyết, phần thưởng nghìn vàng, phong Hữu Uy Vệ tướng quân!

- Giết a!

Đường quân phát ra tiếng rống chấn thiên địa, Tàn Tiêu xa tận hơn mười dặm cũng có thể nghe được rất rõ ràng. Trương Nhân Nguyên và dụ binh của Trình Bá Hiến quay về tụ hợp lại, hơn một vạn kỵ binh xoay người chém giết đến. Tả hữu hai nhánh quân Mịch Dao thủ dưới trưởng Lý Tự Nghiệp và Vạn Lôi cũng đồng thanh hò hét lên, hướng phía trước chém giết tới.

Di Niết đang cưỡi ngựa, đắc ý tràn đầy, lúc này thấy được bốn phía cây đuốc được đốt lên, phục binh ra hết, mới biết rằng đã trúng kế. Cả kinh suýt nữa bảo kiếm cầm trong tay cũng đều đánh rơi xuống mặt đất.

- Lui...lui binh lại! Lui lại! Nam Man tử gian trá, cứ nhiên dùng âm mưu quỷ kế!

Hai trận chiến bao vây tiêu diệt, hầu như là cùng thời gian khai hỏa. Một vạn năm nghìn tinh nhuệ Đột Quyết, mọc côn, mắt thấy sẽ bị Đường quân ăn sống nuốt tươi!

Di Niết ở cách phía sau hơn ba mươi dặm, một thiếu niên cưỡi ngựa mà đứng ở trên một chỗ cao. Con mắt giống như ngà lang trên thảo nguyên, lạnh lùng nhưng lại hung hãn nhìn chăm chăm về phía trước. Hắn không rõ, vì sao tiền quân Di Niết lâu như vậy cũng không phái người truyền tin đến, chính mình phải ra người mang tin tức thám báo cũng chậm chạp không đến hồi báo.

Sóc Phong Phi Dương, một mặt lang kỳ đỏ tươi bay lượn ở phía sau hắn, làm một cây Khổng Tước linh vũ trên anh khôi tại đỉnh đầu của hắn bị thổi lung lay trái phải.

Thiếu niên khẽ nhíu mày, vung tay lên, đối với phó tướng phía sau nói rằng:

- Thổi lên kèn lệnh, điểm binh xuất phát, tiếp ứng Di Niết vương tử! Toàn bộ lang sư, lập tức xuất động!

Một nơi ở phía sau Trương Nhân Nguyên ba mươi dặm, Tàn Tiêu nhận được tin tức thứ nhất làm hắn vô cùng lo lắng “Bộ đội hậu viên Đột Quyết là do Khuyết Đặc Lặc suất lĩnh ba vạn lang kỵ! Đang xuất phát, hướng phía đại quân của Trương Nhân Nguyên thẳng tiến”.

Tàn Tiêu mày kiếm dựng thẳng lên, trợn trừng mắt:

- Truyền quân lệnh của ta, gia tốc đi tới, hướng phía trước trợ giúp Trương đại soái!

Một vạn kỵ binh Đường quân, như hỏa thiêu lửa cháy lan ra đồng cỏ, phô thiên cái địa hướng phía trước vọt mạnh tới!

Tàn Tiêu từ lâu đã lòng nóng như lửa đốt, nhưng một cổ hưng phấn không hiểu đã trắng trợn xông tới. Khuyết Đặc Lặc! Khuyết Đặc Lặc đại danh鼎鼎鼎鼎! Người rốt cục đã xuất hiện sao?

Dưới màn đêm sa mạc, cuồng sa nổi lên bốn phía, dị thường lạnh và khô ráo.

Trương Nhân Nguyên suất lĩnh Đường quân, lại sôi trào nhiệt huyết, đem một hồi chiến tranh bao vây tiêu diệt đánh cho tiếng gió thổi!

Hai vạn năm nghìn quân Đường đem Đột Quyết Di Niết Khả Hãn bao vây quanh, thắng bại đã rõ ràng rồi.

Trương Nhân Nguyên càng già càng dẻo dai xung phong đi đầu, một đầu thiết sóc đâm tới trong vòng vây của Đột Quyết, cứ nhiên vang lên tiếng kêu lớn.

Di Niết từ lâu đã sợ đến ba hồn bảy phách đều mất, lớn tiếng hô lên:

- Bảo vệ ta! Bảo vệ ta! Lui lại!

Mười mấy tên thân vệ bên cạnh người, gắt gao đem Di Niết vây quanh ở chính giữa, không dám có nửa điểm thư giãn.

Trương Nhân Nguyên phi ngựa vọt tới trong trận, cách xa Di Niết chỉ mười bước, rống to một tiếng như lôi đình:

- Đột Quyết tiểu nhi, nạp mạng đây!

Di Niết cả kinh quát to một tiếng:

- Mau, đem cờ soái tướng hạ xuống, hần sẽ không tìm được ta!

- A?

Ở bên cạnh tướng sĩ cả kinh nói:

- Nhị vương tử, soái kỳ làm sao có thể hạ xuống được?

Di Niết giận dữ, huy kiếm một phát chém tới người nọ:

- Nói nhiều làm gì! Ta bảo hạ là hạ! nguồn

Lang kỳ Đột Quyết cứ như vậy không một tiếng động hạ xuống, nhất thời, đại quân Đột Quyết biến thành một đoàn cát vụn, sĩ khí giảm xuống nghìn dặm, chỉ đợi mặc cho địch nhân đồ sát! Toàn bộ chiến sĩ Đột Quyết đều cho rằng người cầm đầu đã trận vong!

Trương Nhân Nguyên cất tiếng cười to:

- Bại hoại! Nghĩ không ra, Mặc Tuyết lão hồ đồ kia cư nhiên còn có thể sinh ra được loại nhu nhược giống như người! Chúng tướng sĩ, cùng ta tiến lên bắt giữ Di Niết!

Chính vào lúc này, phía bắc chiến trận đột nhiên truyền đến một trận tiếng hô rống rung trời và tiếng móng ngựa đập đất vang lên, Đột Quyết lang đầy khắp núi đồi điên cuồng xông qua đây. Đi phía trước dưới một cây đại kỳ, một thiếu niên mặc giáp, cười hắc mã, tựa như Mãnh Hổ xuất quan hết lớn lên:

- Các nam nhi, theo ta giết vào trong trận, cứu ra Nhị vương tử!

Trong chiến trận, Trương Nhân Nguyên từ xa xa nhìn thấy, viễn phương một mảnh quân đội Đột Quyết như phô thiên cái địa xông đến, trong lòng không khỏi lo lắng, lớn tiếng quát dẹp đường:

- Chúng tướng sĩ, đi đầu đánh chết Di Niết Khả Hãn!

Dứt lời mạnh mẽ ghì cương ngựa lại, cầm trong tay cây thiết sóc múa đến loạn ảnh tung bay, nhắm thẳng hướng Di Niết trong vòng vây giết đến!

Quân Đường thấy chủ tướng phát bừa, đồng thanh rống to lên, tựa như bài sơn đảo hải hướng phía trước xung phong liều chết đến. Di Niết cùng một vạn nhân mã bị vây tại hạch tâm, bị quân Đường nuốt chửng thôn tính, vòng vây cấp tốc thu nhỏ lại, dần dần bức đến một đoàn, tựa như sơn dương khoanh tay chịu chết.

Lý Tự Nghiệp cũng không biết từ lúc nào đem áo giáp trên người đều ném đi, để trần cánh tay, múa cây Mịch Dao sở trường nhất của hần, giống như phát diên, nhắm phía trong trận doanh của người Đột Quyết xung phong liều chết. Tiếng rống lớn tựa như lôi đình kia đủ để đem người ta chấn tới choáng váng! Một đao chém xuống phía dưới liền đem một đầu vai người Đột Quyết chặt bỏ, thẳng đến thắt lưng, bấp chân, hợp với đem yên ngựa và thân ngựa chém thành hai đoạn. Khối nhân mã kia tựa như bị xé rách âm âm từ trong đó đứt đoạn ra.

Lý Tự Nghiệp phát ra tiếng cười lớn:

- Ha ha! Thống khoái a! Đám tạp chủng Đột Quyết dám xâm phạm Đại Đường ta!

- Giết!

Lại là một tiếng rống to, một đại mã Đột Quyết hướng phía Lý Tự Nghiệp vọt tới, bị hần cầm Mịch Dao một phát chém lên đầu ngựa, cả người lẫn ngựa ngã ngang ra ngoài, giống như đánh bóng chày vậy! Thanh đại Mịch Dao này phát ra tiếng ông ông rung động! Người Đột Quyết lộn một vòng trên mặt đất bị ngựa của chính mình đè lên, có lẽ đã gãy chân, lớn tiếng kêu la, bị quân Đường bao vây ở xung quanh chém thành đồng thịt vụn!

Trương Nhân Nguyên không hổ là tướng soái chi tài, chính mình ở trong đồ sất, cũng không quên chỉ huy toàn cục, đối với người tiên phong ở bên cạnh lớn tiếng nói:

- Truyền lệnh của ta, tả bộ Lý Tự Nghiệp chuyển qua phía sau Di Niết, trước tiên ngăn cản viện binh Đột Quyết, Trình Bá Hiến bổ sung chỗ thiếu của Lý Tự Nghiệp!

Trong cây đuốc, lệnh kỳ phấp phới. Lý Tự Nghiệp giết được hứng thú đang thịnh, nào có để ý được xung quanh, phó tướng ở bên cạnh giống như kéo trâu đem hấn giữ lại:

- Tướng quân, chủ soái truyền lệnh, muốn quân ta vu hồi đến phương bắc, ngăn cản viện quân Đột Quyết!

Thanks

456. Chương 456

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 458 : Quyết đấu đỉnh phong. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 458 : Quyết đấu đỉnh phong. (2)

Lý Tự Nghiệp một tay đem phó tướng kia đẩy ra:

- Gọi nương người a! Có quân lệnh lập tức báo cho ta là được! Mang theo mọi người, hướng phía bên kia lao tới!

Phó tướng nhất thời dờ khóc dờ cười, Lý Tự Nghiệp giống như phát điên vậy, dẫn tả bộ năm nghìn Mịch Dao thủ, hướng phái bắc chiến trận di động vu hồi đi. Lý Tự Nghiệp hét lớn:

- Nương hấn, đến một tên giết một tên, đến một đội giết một đội! Có bao nhiêu Đột Quyết nô gia, toàn bộ đưa lên đây cho gia gia! Ngày hôm nay gia gia không chém một trăm đầu sẽ cắt đi mệnh căn làm thái giám đi!

Khí thế như hỏa!

Có chủ tướng điên cuồng như vậy, thủ hạ quân tốt có lý nào lại không dũng mãnh?

Tả bộ năm nghìn Mịch Dao thủ như là một loạt cự xỉ ở bên phải và hậu phương trận doanh người Đột Quyết như tầm ăn rồi một vòng. Đánh tới trở lại, cũng rắn đem vòng vây kia lui nhỏ lại. Người Đột Quyết vẫn cho rằng kỵ binh ở trong phạm vi nhỏ hẹp sẽ mất đi ưu thế lực cơ động, ở trước mặt Mịch Dao trận của Lý Tự Nghiệp ngược lại chỉ có số phận chịu đòn.

Trái lại bên phía Vạn Lôi cũng không chút nào thua kém so với Lý Tự Nghiệp bao nhiêu.

Giống như là một vũ đài đại triển lộ cơ vậy, tướng sĩ Mịch Dao trận khiến kỵ binh Đột Quyết bị bức đến liên tiếp bại lui, bị vây quanh một vòng.

Trình Bá Hiến rút ra hai cây bản phủ thật lớn, cười thất hoa mã cương cường mười phần kia, suất lĩnh năm nghìn kỵ binh dưới trướng cấp tốc bổ khuyết chỗ trống mà Lý Tự Nghiệp lưu lại.

Hai vạn năm nghìn quân Đường hình thành một vòng vây kín mít không kẽ hở. Dem một vạn kỵ binh Đột Quyết vây quanh thành từng vòng ở trong trận, bắt đầu một hồi giết chóc điên cuồng!

Trương Nhân Nguyên chấn hưng tinh thần. Một lòng chăm chú Di Niết bị vây ở trong trận, liều lĩnh hướng tới trong trận doanh giết đến. Bên cạnh mấy viên kiêu tướng đem soái kỳ che chở và phát ra mệnh lệnh, theo hần cùng nhau giết về phía hạch tâm!

Di Niết hầu như sợ đến muốn ngã xuống ngựa, tựa như phát điện vũ động bội kiềm tinh tế trong tay, tê rống kêu lên:

- Bảo hộ ta!

Bên cạnh hơn mười thiết vệ thê sống chết vây quanh ở bên người hần, ngay cả tên đến cũng không dám né tránh, cứng rắn biến mình thành một tấm bia đỡ đạn!

Trương Nhân Nguyên liều cái mạng già, rốt cục dùng lực vọt tới hạch tâm chiến trận!

Di Niết thất thanh kêu to:

- Lên! Mau lên a! Giết lão bất tử này!

Trương Nhân Nguyên cười ha ha:

- Tiểu tặc! Bằng vào người, cũng xứng làm nhi tử của Mặc Xuyên! Đến đây, lão phu tiễn người đi gặp diêm vương!

Dứt lời, một tiếng rống lớn hướng phía Di Niết giết đến!

Bên người Di Niết còn sót lại hơn ba mươi gã thiết vệ thê sống chết lao lên phía trước, đao thương đều đâm về phía Trương Nhân Nguyên. Kiêu tướng trung hậu ở bên người Trương Nhân Nguyên cũng ra sức lao lên, một đám người nhất thời chém giết thành một đoàn, tiếng kêu thảm thiết và tiên huyết cũng bắn ra, tứ chi và đầu bay loạn lên!

Di Niết từ lâu đã là hồn bất phụ thể, nhìn tả hữu một cái, khắp nơi mệnh mông tất cả đều là cây đuốc của quân Đường, cũng không biết phải trốn đi chỗ nào, chỉ đành kinh hoảng chạy loanh quanh tại chỗ. Đám binh sĩ Đột Quyết muốn đến nơi tìm chủ soái, lại khổ nỗi không nhìn thấy soái kỳ, cũng là như con ruồi không đầu bay loạn lên.

Trương Nhân Nguyên trong lòng đại hỉ một trận:

- Di Niết tiểu nhi, ngày diệt vong của ngươi đã đến!

Mắt thấy quân Đường sẽ trước khi viện binh chạy đến giải quyết chiến đấu, không ngờ trong đêm tối, một đạo hồng quang thoáng hiện, một kỵ binh từ phía sau lưng Lý Tự Nghiệp tiến đến!

Một thanh thương thương toàn thân trên dưới vũ nhục lê hoa, không chảy một giọt nước!

Chỗ đi qua, dường như chuồn chuồn lướt nước, tại yết hầu binh sĩ quân Đường vô cùng tinh chuẩn mà chém qua, nhất thời một trận huyết vụ phun ra, quân Đường đều ngã ngựa về phía sau, co quắp lại tất thảy.

Một tia hồng quang kia chính là dải hồng ở đầu thương!

Ngoại trừ cái đó ra, người đến mặc giáp cuirass hắc mã, tựa như Ma thần trong bóng đêm, một thân lệ khí dâng lên, chỗ đi qua, gió thổi cỏ lay, tựa như cuồng phong cuốn lá rụng, cứng rắn lao về phía trong Mạch Dao trận vây kín như thiết bích mở một con đường máu!

Lý Tự Nghiệp nhất thời giận dữ:

- Súc sinh từ đâu đến, hãy xưng tên ra cho gia gia!

Chỉ nghe một tiếng liệt mã hí dài, thất quái mã đen như mực kia giống như thiểm điện lao giết tới trước mặt Lý Tự Nghiệp, hàn quang chớp lóe, một thương đâm thẳng tới yết hầu của Lý Tự Nghiệp!

Lý Tự Nghiệp kinh hãi thật nhanh! Vội vã huy khởi Mạch Dao xoay thành một vòng ngăn cản lại, “phanh đình đình” một tiếng thanh thúy vang lên, Hỏa Tinh bắn ra bốn phía!

Người đến không đợi chiêu thức dùng hết đồng dạng một thương phi khoái đâm thẳng đến!

Hầu như là một góc độ, lực đạo tương đồng, nhưng Lý Tự Nghiệp lại cảm giác được, một chiêu này so với một chiêu lúc trước kia càng thêm khó đề phòng hơn!

Nếu không phải luyện qua nghìn vạn lần biến hóa, thì sao có khả năng đem thương pháp luyện đến thành thạo như vậy, hai chiêu sử dụng ra, hoàn toàn giống nhau như đúc!

Lý Tự Nghiệp không dám sơ ý, lần này thông minh co rút thân lại. Khó khăn lắm né thoát một thương. Nhưng mũi thương này ở trong đêm tối giống như có thêm con mắt, vừa mới đâm hết, lập tức lại hướng phía trên đầu Lý Tự Nghiệp quét ngang qua.

Lý Tự Nghiệp hét gọi một tiếng, chặt vật huy đao ngăn lại bên cạnh sườn, nhất thời cảm giác một cổ lực đạo như Thái Sơn áp đỉnh đập đến trên Mạch Đao, không tự chủ được hướng phía bên cạnh bắn đập ra, cánh tay, hồ khẩu một trận tê dại.

Lập tức tướng quân kia kêu gọi một tiếng kỳ quái mà Lý Tự Nghiệp nghe không hiểu (tiếng Đột Quyết). Lý Tự Nghiệp vừa sợ vừa giận, hét lớn:

- **** you! Người nói cái gì? Gia gia nghe không hiểu! Có gan thì đừng chạy, xuống ngựa cùng gia gia đại chiến ba trăm hiệp!

Vị tướng vừa đến hừ lạnh một tiếng, đổi thành tiếng Hán có chút cứng ngắc nói rằng:

- Có thể tiếp được ba thương của ta, ngươi là người Trung Nguyên đầu tiên! Cùng ta đơn đả độc đấu, ngươi còn không xứng!

Dứt lời một thương vỗ lên trên mông ngựa, giống như gió, điện phi nhanh mà đi.

Lý Tự Nghiệp tức giận đến oa oa kêu to:

- Hận! Hận a! Đột Quyết mọi rợ, gia gia cùng các người liều mạng!

Dứt lời đem thanh đại đao này múa đến giống như một con sát khí Bạch Long hướng phía trong trận doanh người Đột Quyết giết đi!

Tướng vừa đến cưỡi ngựa một mình đột phá trong vòng vây trùng trùng của quân Đường, cư nhiên như đao cắt đậu hũ, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, đi tới hạch tâm chiến trận, lôi kéo cương ngựa, chiến mã người đứng lên, lớn tiếng hô:

- Nhị vương tử, tiểu đệ Khuyết Đặc Lặc đến rồi!

Ánh mắt của mọi người đều bị vị tướng kia thu hút tới, nhân mã giống như Ma thần kinh trụ, hấn một tay cầm thương, một tay khác giơ lên, cư nhiên còn có một mặt soái kỳ đầu sói!

Khuyết Đặc Lặc, cư nhiên một tay cầm cờ, một tay giơ thương, cưỡi ngựa giết vào vòng vây của quân Đường!

Di Niết nhất thời giống như người chết đuối nắm được cọng rơm cứu mạng, thiếu chút kích động tới khóc lóc kêu lên:

- Hảo đệ đệ, nhị ca ở đây!

Thanks

457. Chương 457

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 459 : Quyết đấu đỉnh phong. (3)

Nhóm dịch: Sói Già đọc truyện mới nhất tại .

Nguồn: vipvandan

Chương 459 : Quyết đấu đỉnh phong. (3)

Khuyết Đặc Lặc nghe được thanh âm, phát ra tiếng kêu gọi hướng phía trong trận giết đến.

Trương Nhân Nguyên thấy thế kinh hãi giận dữ, người đến cư nhiên chính là Khuyết Đặc Lặc. Một mình một ngựa giết vào trong vòng vây của chính mình. Lờn này truyền ra, quân tâm ở đâu? Tướng uy sao còn tồn tại?

Trương Nhân Nguyên then quá thành giận, hét lớn lên:

- Chúng tướng sĩ, theo bản tướng tiến lên, giết Di Niết và Khuyết Đặc Lặc!

Trình Bá Hiến tay cầm hai lưỡi búa cách Khuyết Đặc Lặc gần nhất, mắt hổ trợn trừng, rống to một tiếng đã hướng về phía hấn bổ tới một búa.

Khuyết Đặc Lặc tiện tay một thương chống đỡ đại phủ, lạnh lùng nói:

- Tướng vừa đến hãy xưng tên ra! Dưới thương của ta, không thích giết vô danh tiểu tốt!

Trình Bá Hiến giận dữ:

- Hậu nhân của Đại Đường khai quốc chi thần Trình Tri Tiết, Hữu Uy Vệ Lang Tướng Trình Bá Hiến là ta.

- Không quen biết!

Khuyết Đặc Lặc trừng mắt, một đầu thương đã đâm đến, phi khoái tuyệt luân. Trình Bá Hiến kinh hãi, ngẩng đầu lên một cái tránh né qua. Nhưng đã cực kỳ chật vật.

Hữu quân Vạn Lôi lại cười lên chiến mã, giương lên thanh đại đao của đặc chủng doanh kia, hướng phía Khuyết Đặc Lặc giết qua đó. Khuyết Đặc Lặc làm nhiều việc cùng lúc, vừa mới đẩy ra Trình Bá Hiến, đã lập tức trở lại một thương về phía sau, ngăn cản trường đao của Vạn Lôi! Phanh! Hỏa Tinh bắn ra bốn phía!

- Vô danh tiểu tốt, còn không lui ra!

Khuyết Đặc Lặc tiếng Hán thực tại không thuận miệng, thế nhưng cái loại khí thế không cho cãi lại này, thực sự có chút áp nhân, đồng dạng cũng khiến Vạn Lôi nổi trận lôi đình.

- Con sói nhỏ cuồng vọng, gia gia tiễn người đi gặp diêm vương!

Vạn Lôi lại rống lớn một tiếng, cầm trong tay trường đao múa đến giọt nước không lọt, giống như cuồng phong bạo vũ nhắm phía Khuyết Đặc Lặc giết đến.

Khuyết Đặc Lặc chấn hưng tinh thần, thấy chiêu phá chiêu, nhất nhất hóa giải, thủy chung hữu kinh vô hiểm. Ở bên cạnh Trình Bá Hiến vừa bị nhục nhã, lúc này đã đầy một bụng lửa giận, hầu như muốn đem cái bụng phá nổ, hô rống một tiếng, huy vũ song bản phủ hướng phía Khuyết Đặc Lặc giết đến!

Khuyết Đặc Lặc hét lớn một tiếng, trong tay ngân thương múa thành từng đoàn hàn quang lệ ảnh, trái ngăn phải đâm, đem thế tiến công của nhị tướng nhất nhất hóa giải. Còn thường thường đâm ra một thương, cư nhiên không chút nào rơi vào hạ phong.

Trương Nhân Nguyên thấy Trình Bá Hiến và Vạn Lôi cuốn lấy Khuyết Đặc Lặc, tinh thần đại chấn, muốn xông tới giết Di Niết. Bên người Di Niết đã không có mấy thiết vệ, sợ đến oa oa một trận kêu to:

- Hảo đệ đệ, cứu ta!

Khuyết Đặc Lặc đang chém giết cao hứng nghe được tiếng gọi, lớn tiếng quá một câu, một thương đánh bay một cây thiết phủ của Trình Bá Hiến, lại hướng phía đầu vai Vạn Lôi giả đâm đến một thương. Vạn Lôi vội vã tránh né thoát ra, mà chỉ cần thời gian trong khoảng nửa khắc này, Khuyết Đặc Lặc đã phóng ngựa mà đi, vẫn như trước cầm một cây đại kỳ phóng về phía Di Niết. Một người Đột Quyết hướng phía hấn chạy tới:

- Đặc Lặc, đem kỳ giao cho tiểu nhân!

Khuyết Đặc Lặc đem kỳ ném qua, hai tay chấp thương càng thêm hổ hổ sinh uy, tựa như một đạo hắc mang, hướng phía Di Niết bên kia giết đến.

Trương Nhân Nguyên một sóc đâm ngã thiết vệ ở bên cạnh Di Niết, ngay sau đó một thương muốn đâm tới trên người Di Niết!

Mắt thấy ngọn giáo kia sẽ đâm tới phía sau Di Niết đang chạy trốn chết, thì đột nhiên “vù” một tiếng, trên cổ tay phải của Trương Nhân Nguyên đã trúng một tiễn. Nhất thời một thân kêu to, không tự chủ được đã đem thiết sóc ném tới trên mặt đất.

Khuyết Đặc Lặc giống giống như Hắc Thần hàng thế, chạy đến bên cạnh Di Niết, hướng phía Trương Nhân Nguyên hét lớn:

- Nếu không phải vội vã cứu Nhị vương tử, một tiễn này sẽ lấy tính mệnh của ngươi!

Trương Nhân Nguyên ghì cương trụ mã, tả hữu kỵ binh dừng mãnh trung hậu vội vã đem hắc bao bọc ở hạch tâm. Nhìn kỹ một cái, mũi tên kia cư nhiên hoàn toàn xuyên thấu xương cổ tay phải của Trương Nhân Nguyên!

Trương Nhân Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nổi giận mắng:

- Tiểu tặc! Bắn lên tên trộm, thì tính là anh hùng cái gì!

Dứt lời khom người một cái, đã từ trên mặt đất nhật lên thiết sóc, một miệng cắn lên mũi tên kia, hét lớn một tiếng mạnh mẽ đem nó rút ra:

- Qua đây, cùng bản tướng đại chiến một hồi!

Khuyết Đặc Lặc kêu ngạo vô cùng cười to nói:

- Chỉ bằng bộ xương già lão của ngươi? Bỏ đi sao! Nếu không phải Khả Hãn một lòng muốn cho Nhị vương tử lập công, nào dễ dàng để các ngươi thực hiện được như vậy! Bản Đặc Lặc chưa bao giờ giết chó rơi xuống nước, ngày hôm nay tạm tha cho ngươi!

Nói xong vài câu tiếng Hán âm dương quái khí, đem Trương Nhân Nguyên chọc tức đến sắc mặt đều tím đen, kỵ binh dừng mãnh bên người cũng đều giận dữ, muốn xông lên phía trước cùng hắc liễu mạng. Sớm có một đám quân Đường hướng phía Di Niết và Khuyết Đặc Lặc giết đến. Khuyết Đặc Lặc hai tay đều đã được giải phóng. Lúc này tựa như dẹt hoa trên gấm, cầm lấy ngân thương trong tay đánh ra, lại lấy đi rất nhiều anh hồn quân Đường!

Mặc dù như vậy, tiền bộ Đột Quyết hơn một vạn người, cũng không còn lại bao nhiêu.

Lúc này tuy rằng lại nhìn thấy soái kỳ mà tụ tập đến gần bên cạnh Di Niết, nhưng vẫn đang bị bao vây quá chặt chẽ.

Cổ tay Trương Nhân Nguyên một trận đau đớn như kim châm, tựa hồ đã không thể động đậy, cắn chặt hàm răng, hét lớn lên một hồi:

- Lên! Giết sạch Đột Quyết nô gia!

Đúng lúc này, phía Bắc đại quân Đột Quyết rốt cục giết đến!

Lý Tự Nghiệp đang muốn gia nhập trong vòng chiến, tái đấu với Khuyết Đặc Lặc, nhưng thấy hậu quân chạy đến, oán hận một tiếng, vung Mịch Dao lên:

- Các huynh đệ, trước tiên đến đối phó đám súc sinh phía sau đã!

Ba vạn Đột Quyết lang kỵ mới đến, ở trong bóng tối dường như quái thú, điên cuồng hướng phía quân Đường đánh tới!

Mịch Dao trận dưới tay Lý Tự Nghiệp kiên trì chống đỡ. Nhưng đám kỵ binh người Đột Quyết này thế tới thật sự là quá mức hung mãnh, Mịch Dao đội tử thương cực lớn, tiếng kêu thảm thiết cũng không ngừng vang lên!

Di Niết nhất thời điên cuồng mà cười lớn:

- Ha ha ha! Tả hiền vương lang kỵ sư đã đến! Quân Đường tất cả đều phải chết, một tên cũng đừng hòng chạy thoát!

Khuyết Đặc Lặc trợn trừng mắt lạnh lùng nhìn quân Đường ở xung quanh:

- Nhị vương tử, tiểu đệ trước đưa người ra khỏi trận chiến, đến hậu quân chỉ huy!

Dứt lời hét to một tiếng, liền dẫn theo Di Niết giết đi ra ngoài.

Trương Nhân Nguyên đang chuẩn bị hạ lệnh chết sống cũng phải lưu lại Khuyết Đặc Lặc và Di Niết, không ngờ phía sau một tiếng rống lớn như khai thiên phá thạch:

- Tặc tử chạy trốn đi đâu! Để mạng lại cho ta!

Một mặt Soái kỳ Hoàng Long phụ đồ chữ Tàn giống như cuồng long bay lượn, thiểm điện chạy vào vòng chiến trận!

- Tàn Tiêu!

Trương Nhân Nguyên trong lòng một trận đại hỉ:

- Mau mau bắt lấy Di Niết! Kẻ ở dưới lang kỵ của đối phương chính là hắn!

Lời còn chưa dứt, Hoàng Long soái kỳ kia cùng với kim giáp hồng bào phi nước đại vượt qua người hắn, lao thẳng về phía Khuyết Đặc Lặc!

Khuyết Đặc Lặc đâu có thềm để ý là ai vừa tới, không chút kiêng nể dẫn theo Di Niết ở trong trận tả xung hữu đột, mắt thấy sẽ lao ra được bên ngoài.

Thanks

458. Chương 458

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 460 : Quyết đấu đỉnh phong. (4)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 460 : Quyết đấu đỉnh phong. (4)

Tàn Tiêu mày kiếm nộ thiêu, đè lại Phượng sí lưu kim đang. Từ trong túi tên lấy ra một bộ tam liên nổ, kéo đeo thiết nổ lên cánh tay, bắn ra “vù vù vù” ba tiếng xé gió, giống như quỷ phù đoạt mạng, hướng phía Khuyết Đặc Lặc và Di Niết bắn tới!

Giới cho Khuyết Đặc Lặc giống phía sau lưng mọc ra con mắt, cấp tốc xoay người lại một thương, “đương đương” hai tiếng ngăn lại hai phi tiễn. Hai phi tiễn bị ngăn lại kia, hướng hai bên cạnh sườn bay đi, cư nhiên cũng bắn trúng hai binh sĩ Đột Quyết, một người trúng vai, một trúng thất lưng, sâu không thấy cán!

Mà một mũi thiết tiễn khác lại là xẹt qua vai của Khuyết Đặc Lặc, mà bắn thẳng trúng Di Niết đang lần trốn giữ mạng ở phía trước, “phốc xích” một tiếng, từ sau gáy xuyên qua yết hầu mà bắn ra!

Di Niết giống như là bị trúng định thân thuật vậy, con mắt nhất thời trợn trừng cực lớn, giữa hầu “lạc lạc” vang lên vài tiếng, giống như khối đá té rớt xuống ngựa, bị chiến mã của chính mình cuốn lấy một chân trên bàn đạp, vẫn như trước bôn đàng chạy đi.

Khuyết Đặc Lặc hét thảm một tiếng, oán giận rống to lên:

- Ai bắn tên trộm dả thương nhị ca ta! Đứng ra cho ta!

Tần Tiêu phi ngựa giết đến trước người Khuyết Đặc Lặc, Phượng Sí Lưu Kim Đang huy lên ột thương:

- Người chính là Khuyết Đặc Lặc?

Khuyết Đặc Lặc sinh thời tuổi còn rất trẻ, khuôn mặt trắng trẻo, tuyệt không như đám người Đột Quyết hồ đồ lôi thôi. Ngược lại mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, dưới lông mày rậm, cư nhiên là một đôi mắt tam giác, cả người giống như một cây thiết thương, rắn chắc mà lại có tính dẻo dai. Vai hùng eo sói, cánh tay dài như thiết thương, mặc giáp cưỡi hắc mã, vũ sí anh khôi, hai tai đeo một đôi khuyên lớn cỡ mắt trâu, thật là một thiếu niên tướng quân anh tuấn vũ dũng!

Khuyết Đặc Lặc đảo con mắt tam giác tức giận hét lớn:

- Chính là người giết nhị ca ta? Người là người phương nào, hãy xưng tên ra! Ta phải bầm thây người vạn đoạn!

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Bản tướng Tần Tiêu! Đặc biệt tới lấy mạng chó của người, vì vong linh của đám huynh đệ chết trận báo thù rửa hận!

- Tần Tiêu? Tốt, tốt!

Khuyết Đặc Lặc liên thanh kêu to phảng phất như phát diên, ghì cương ngựa đứng lên:

- Ta tức giận, ta thực sự rất tức giận! Ta nhất định phải giết người!

Dứt lời, một đạo bóng đen chợt lóe, cả người lẫn ngựa hướng phía Tần Tiêu vọt mạnh qua đây.

Tần Tiêu cũng hét lớn một tiếng, cầm trong tay Phượng Sí Lưu Kim Đang tam xoa đâm ra về phía trước, trong lúc điện quang hỏa thạch, một thương một đang đụng đầu vào nhau, hỏa tinh bắn ra bốn phía.

Khuyết Đặc Lặc không khỏi cả kinh:

- Hảo man tử! Cư nhiên có thể tiếp được tuyệt chiêu Xuyên Tâm Thương của ta! Lại đến lần nữa, người tên là gì?

- Tiểu nhi! Bản tướng không cùng người đồng dài!

Tần Tiêu tức giận quát một tiếng:

- Tiếp chiêu!

Phượng Sí Lưu Kim Đang giống như lông vũ ở đuôi phượng hoàng, vẽ ra ba đạo kim sắc quang ảnh, hướng về Khuyết Đặc Lặc đâm tới. Khuyết Đặc Lặc ngẩng đầu né qua một cái, ghì ngựa lui về phía sau một bước:

- Người nhất định phải nói. Bằng không ta sẽ không đánh với người!

Tần Tiêu không khỏi có điểm dở khóc dở cười, lúc này đánh hay không đánh, còn tùy thuộc vào người nha?

Nhưng chuyện cho tới lúc này, cũng lười giống như phụ nhân cùng hắc tranh cãi miệng lưỡi:

- Nghe cho kỹ đây, tiểu oa nhi! Bản tướng chính là Đại Đường Tả Uy Vệ Đại Tướng Quân Tần Tiêu là ta!

- Người chính là Tần Tiêu!

Khuyết Đặc Lặc la lớn:

- Đánh bại sư phụ ta Lực Hạ Đạt, Đại Chu Võ Trạng Nguyên Tần Tiêu?

- Không sai! Hơn nữa ngay buổi chiều ngày hôm nay, ta sẽ tự mình đem người giết chết! Người muốn báo thù cho sư phụ người thì cứ lên đi sao!

Tần Tiêu giương lên kim đang, chỉ tới phía bắc bầu trời, mười phần bá đạo!

- Người người còn giết sư phụ ta?

Khuyết Đặc Lặc kêu to:

- Giết! Ta muốn giết người!

Thanh ngân thương này rốt cục mang theo vô hạn tức giận, đâm về phía Tần Tiêu!

- Thật nhanh!

Tần Tiêu trong lòng cả kinh. Chậm trễ chút nào, liên tục giơ lên Phượng Sí Lưu Kim Thương đem từng chiêu thức của hắn nhất nhất đón đỡ hóa giải. Khuyết Đặc Lặc rống lớn một tiếng, hóa đâm thành bổ, giữa không trung kích thẳng đến đầu ngựa của Tần Tiêu.

Tần Tiêu quát chói tai một tiếng, hoành đao ngăn lại trước đầu ngựa, đem mũi thương của hắn chế trụ. Mượn lực đạo của hắn kéo thành một hình cung, đem thương lực của hắn phá giải. Thuận thế một đao cắt ngang qua đầu của hắn! Khuyết Đặc Lặc cấp bách gấp thắt lưng lại, hiểm trở tránh thoát được! Không đợi Tần Tiêu thang thế thu về, lại khom thắt lưng, hướng phía trong bụng Tần Tiêu đâm tới. Tần Tiêu vấy đuôi thang cấp tốc nghênh đón ngăn lại một thương, lại đem ngân thương của Khuyết Đặc Lặc chế trụ. Lại từ trái qua phải, mười phần bá đạo một đao chém xuống, thế phải đem cả người lẫn ngựa của đối phương bổ ra thành hai nửa!

Khuyết Đặc Lặc hét lớn một tiếng, không tránh không lùi hoành đao ngăn ngân thương đâm tới, “phác thông” một tiếng nổ lớn, binh sĩ xung quanh chỉ cảm thấy cái lỗ tai một trận rung động, hỏa tinh bắn ra kia giống như kim tinh khi nguyệt. Thiêu đốt ánh mắt người khác!

Trong lòng Tần Tiêu cũng là cả kinh, man nô này thoát nhìn thân thể không quá to lớn, nguyên lai là cầm tinh con cua, trong xương cốt tất cả đều là thịt, khí lực lại lớn như vậy!

Không cho phép hắn suy nghĩ, Khuyết Đặc Lặc vừa mới ngăn trở một thang của Tần Tiêu chém xuống, nhân sơ hở này mà đâm nghiêng một thương tới. Công thẳng tới mặt của Tần Tiêu. Tần Tiêu xoay cánh tay né qua, Phượng Sí Lưu Kim Đương nhìn như sơ hở, hướng về phía cánh tay trái cầm thương của Khuyết Đặc Lặc chém tới. Khuyết Đặc Lặc ghìm cương thất đại hắc mã kia, kỳ quái la hét một tiếng, đứng thẳng người dậy, đem một kích này của Tần Tiêu né qua.

Tần Tiêu khóa Kim Mã dưới thân, cũng không chút nào tỏ ra yếu thế, dựng thân đứng thẳng người lên, hai con ngựa cũng hí dài một tiếng, cư nhiên cũng ngẩng đầu lên cao đối chiêu, móng trước tung bay đá lên mặt đối phương.

“Đốc đốc đốc” vài tiếng vang lớn, Khuyết Đặc Lặc và Tần Tiêu đều xoay người xuống ngựa, đại hắc mã bị đá nổ một con mắt, đem kim mã trên trán cũng bị đá lõm một cái, tiên huyết chảy ròng ròng.

Tần Tiêu ngay tại chỗ lộn người tránh né mấy tên binh sĩ Đột Quyết từ trên ngựa đâm lên tới, tức giận rút đao, đâm nghiêng chém ra, nhất thời một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên. Trên đỉnh đầu đã chảy xuống một trận huyết vũ. Cả người lẫn ngựa bị chém thành vô số đoạn!

Trái lại Khuyết Đặc Lặc bên này, hắn tựa hồ cũng không dễ chịu lắm. Tuy rằng đại quân hậu viên đã giết tiến đến, quân Đường đã không còn có ưu thế nhân số nữa.

Nhưng đây dù sao cũng vẫn đang ở trong vòng vây của quân Đường, khiến hắn cũng ăn không ít tên bắn lên, thương đâm trộm. Khuyết Đặc Lặc cũng là kéo trường thương, rút ra một thanh loan đao bốn thước, bang bang bá bá chém tới trường thương và cổ tay của quân Đường.

Quách Tử Nghi và Mặc Y cũng đã chạy tới, phụng mệnh lệnh của Tần Tiêu canh giữ ở bên người Trương Nhân Nguyên, thấy tình huống này cũng đều gấp đến mức kêu hô lên. Trương Nhân Nguyên càng hận chính mình không đủ sức mạnh, cổ tay không ngừng chảy máu, ngay cả thương cũng đều cầm không nổi nữa.

Thanks

459. Chương 459

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 461 : Quyết đấu đỉnh phong. (5)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 461 : Quyết đấu đỉnh phong. (5)

Quách Tử Nghi vô số lần muốn lao ra đi giúp Tần Tiêu, nhưng nhớ tới Tần Tiêu đã hạ đạt tử lệnh “Nửa bước không được rời khỏi đại soái”, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn nhẫn nhịn xuống.

Soái kỳ là không thể rời khỏi chiến trận, Trương Nhân Nguyên cho dù không thể chiến đấu, cũng cần rằng chỉ huy tác chiến.

Tần Tiêu suất lĩnh hậu bộ, cùng viện quân của Đột Quyết chém giết. Nguyên bản một hồi chiến đấu bao vây tiêu diệt, biến thành tao ngộ chiến thế lực ngang nhau.

Mấy người Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi và Trình Bá Hiến đều dẫn tướng sĩ dưới trướng cùng binh sĩ Đột Quyết chiến thành một đoàn.

Tiếng trống lời đình, chiến giác leng keng, mây đen tẻ nguyệt, cuồng phong nổi lên bốn phía.

Đại sa mạc mênh mông, lại một lần nữa biến thành Địa Ngục nhân gian, Tu La Đạo tràng. Tứ chi, đầu người bị đứt đoạn, chiến mã bị đá thành cầu thịt rơi loạn khắp nơi. Tiên huyết bắn ra, óc não trào lên, tiến hành lễ rửa tội máu tanh ôi người còn sống!

Tần Tiêu nộ rút trường đao, rống lớn một tiếng, chém xuống một đầu ngựa và người Đột Quyết. Bên người xác chết chất đông như núi! Khuyết Đặc Lặc hai mắt đỏ bừng. Loan đao trong tay tựa như Âm thi phù đòi mạng, đem sinh mệnh của một binh sĩ quân Đường tuyên cáo hồi kết.

Tần Tiêu phi khoái liếc mắt nhìn cây đuốc trong trận một cái, thấy được Khuyết Đặc Lặc, lớn tiếng rống to một tiếng, phi thân nhảy lên, nhắm thẳng phía hắc vọt tới.

Khuyết Đặc Lặc cảm giác một cổ áp lực khiến kẻ khác hít thở không thông đập vào mặt mà đến, ngửa đầu vừa nhìn một cái. Trong trời đêm tối đen như mực, một người trên thân dưới ánh lửa chiếu ra kim quang, đang hướng phía mình đánh tới.

Khuyết Đặc Lặc trong lòng cả kinh, ngay tại chỗ lộn người một cái tránh thoát một kích của Tần Tiêu. Bản thân còn chưa kịp đứng vững, đã quay đầu lại một đao chém tới. Tần Tiêu đã nhảy lên một cái, hai tay nắm đao chém xuống phía dưới.

Khuyết Đặc Lặc cắn chặt răng một cái, cầm đao nghênh đón, bất đắc dĩ thân hình chưa ổn định, đã bị Tần Tiêu ngăn chặn, chỉ đành phải lảo đảo lui về phía sau. Tần Tiêu hét lớn một tiếng, đem lực đao trong tay càng gia tăng lớn lên. Khuyết Đặc Lặc không dám chậm trễ, một tay kia cũng chống đỡ loan đao ở trên lưng của mình, ra sức đứng vững. Sống dao hơi cùn kia, cư nhiên cũng cứ như vậy có thể đem tay của mình cắt rách, tiên huyết chảy ròng ròng!

Tần Tiêu nghĩ đến Khuyết Đặc Lặc giết chết mấy vạn tướng sĩ bách tính Linh Vũ huyện, trong lòng đã là một cổ lửa giận tận trời, hận không thể lập tức đem hắc cốt xé thành đồng thịt vụn. Lúc này sử xuất lực đạo toàn thân, muốn đem Khuyết Đặc Lặc áp ngã xuống đất!

Khuyết Đặc Lặc cảm giác có chút không ổn, tướng quân người Hán này, khí thế và lực đạo thật mạnh! Dưới khoảng cách như vậy, cư nhiên có thể một đao đem lực đạo của Tần Tiêu phá giải, sau đó một đao phi khoái tuyệt luân hướng tới trước mặt Tần Tiêu cắt tới!

Trong lòng Tần Tiêu thần nhiên như núi, co rút đầu vai lại, nắm giữ trường đao không dời lực đạo suy kiệt, đã nhắm thẳng cổ của Khuyết Đặc Lặc cắt tới!

Trong thời khắc điện quang hỏa thạch, hai người đều tự kinh hãi kêu một tiếng rồi phân tách ra. Tần Tiêu nhìn đầu đao của chính mình mặt trên có mắc một bên khuyên tai của Khuyết Đặc Lặc, mà khôi giáp đầu sư tử của hắn cũng đã bị đối phương lột bỏ.

Tần Tiêu vung đao lên, đem vòng tai ném đi thật xa, lại kéo khôi giáp của mình ném sang bên cạnh:

- Đến a, tiểu súc sinh!

Khuyết Đặc Lặc cũng cảm giác bên tai một trận đau nhức, lấy tay sờ một cái, cư nhiên đã bị xé vỡ ra. Tiên huyết chảy ròng ròng, không khỏi cũng là một trận giận dữ trong lòng:

- Ta muốn giết người!

Hai người lại giết thành một đoàn như vậy, trong vòng phương viên một trượng, đao quang kiếm ảnh, không người nào dám tới gần. Binh sĩ tiên phong tay nắm soái kỳ, do dự chạy xung quanh hai bên. Hạch tâm của cả chiến trường đều đã dời đến nơi này.

Trên đại chiến trường rộng hơn vài dặm, quân Đường và người Đột Quyết chiến đấu, thế lực ngang nhau. Người Đột Quyết nguyên bản sĩ khí hạ thấp, bởi vì Khuyết Đặc Lặc đến mà sĩ khí đại chấn; đồng dạng quân Đường bị Khuyết Đặc Lặc đánh cho có chút mờ mắt, cũng bởi vì Tần Tiêu phi ngựa gấp rút tiếp viện, mà nhận được cổ vũ gấp bội.

Quân Đường và người Đột Quyết giống như là hai con cự thú đồng thời phát điên lên, không để ý chính mình thương vong muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, bắt đầu cắn xé và chém giết gần như điên cuồng!

Tần Tiêu và Khuyết Đặc Lặc, trong lòng hai người đều phần nộ, hận không thể đem đối phương xé thành mảnh nhỏ. Đòn sát thủ gì cũng đều sử dụng ra. Chỉ thấy hai người đao quang um tùm, Hỏa Tinh bắn ra bốn phía, nhãn thần hơi nhìn vào đám người đều không nhìn thấy rõ được trong đồng bụi mù kia, hai người đang làm cái gì. Chỉ có nghe được tiếng binh đao tương tiếp, ngăn chặn lẫn nhau không ngừng phát ra.

Mái tóc của Tần Tiêu cũng không biết từ lúc nào xỏa lả tả xuống. Tóc tai bù xù tựa như Ma thần, trong ánh mắt lệ khí đại thịnh, điên cuồng hét lên lại đem Khuyết Đặc Lặc ngăn chặn.

Con mắt tam giác của Khuyết Đặc Lặc cũng trợn trừng tròn lên, cổ lấy khí lực cả người như một đầu hùng sư thảo nguyên phát ra tiếng tê rống thật lớn. Sống chết không chịu lui về phía sau, mũi phải hướng tử mệnh phía sau đâm một cái, đem thân thể định trụ. Dùi trái hướng tới bên hông của Tần Tiêu khóa lại. Tần Tiêu cũng giống như cá chết lưới rách hạ thấp người một cái tại chỗ. Chân đảo qua đá ra ở giữa mắt cá chân của Khuyết Đặc Lặc.

Một bên đầu gối của Khuyết Đặc Lặc cũng đá lên bắp đùi của Tần Tiêu, hai người đồng thời ầm ầm ngã xuống đất. Đao trong tay cũng đều rơi lả tả đến một bên.

Khuyết Đặc Lặc bất chấp mắt cá chân đau nhức, liếc mắt nhìn soái kỳ bên cạnh Tần Tiêu, ngay tại chỗ dùng một chiêu lý ngư mã đỉnh lộn mình, bay lên trời, đem tên Đường quân cầm soái kỳ kia cả người lẫn kỳ đều bị đá bay ra. Một kỵ binh khác lại lập tức chạy đến bên cạnh, ném cho hắn ngân thương. Đảo mắt vừa nhìn Tần Tiêu một cái, cũng đã cười lên ngựa, trên tay nắm Phượng Sí Lưu Kim Thang, đang nhắm phía mình đánh tới.

Mắt cá chân của Khuyết Đặc Lặc bị đá đến trọng thương, nhưng lúc này lên ngựa coi như là bù đắp chỗ thiếu hụt. Đẩy ngực oán giận lại hướng phía Tần Tiêu xung phong liều chết qua đây. Cùng lúc đó, Tần Tiêu đem tướng kỳ rơi trên mặt đất, kỵ binh cầm cơ kia cũng đã bị loạn mã giẫm chết. Thật vất vả mới có một úy tướng đem soái kỳ nhặt lên, lại bị loạn tiên bắn đến thủng cả ngực. Gắt gao ôm lấy soái kỳ không chịu ngã xuống. Trong miệng tiên huyết chảy dài. Mấy thiết vệ kỵ của Đột Quyết Di Niết Khả Hãn cũng nhân cơ hội hướng phía Tần Tiêu giết qua, muốn vì Di Niết mà báo thù.

Trương Nhân Nguyên ở bên trận liên thanh hét lớn lên:

- Chúng ta kiêu tướng trung hậu, mau chóng đi tới hỗ trợ cho Tần tướng quân!

Quách Tử Nghi cắn chặt hàm răng một cái, muốn lao ra. Nhưng lại nghĩ đến quân lệnh của Tần Tiêu, chỉ đành phải oán hận nhún nhún xuống.

Thanks

460. Chương 460

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 462 : Quyết đấu đỉnh phong. (6)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 462 : Quyết đấu đỉnh phong. (6)

Hàm răng dưới môi cũng đều bị cắn rách. Hắn quá rõ ràng thái độ làm người của Tần Tiêu, nếu như đã nói ra những lời này, nhất định là muốn nói một không hai không thể thay đổi được. Mặc kệ là xuất phát từ lý do gì, cũng muốn tuân thủ. Hơn nữa, hiện tại lúc này, vì muốn cứu mạng Tần Tiêu mà xung phong liều chết đi ra ngoài, sẽ chỉ làm Tần Tiêu giận dữ gấp bội. Đem hân mẫn cho trở về. Trong lòng Quách Tử Nghi âm thầm nói: Sư phụ, đồ nhi thời khắc cần tuân quân lệnh của người, biểu thị kính ý và tôn trọng tối cao đối với người!

Ở bên cạnh Mặc Y từ lâu đã là tâm như kiến cắn, cũng không thể kiềm chế được nữa, lúc này đã cùng vài tên kỵ binh dừng mãnh trung hậu kia cùng nhau lao ra, thẳng hướng phía trong chiến đoàn giết đến.

Khuyết Đặc Lặc cộng thêm mấy tên thiết vệ kỵ Đột Quyết luân phiên công kích, quân Đường ở bên cạnh lại thủy chung không tiến lên được. Tần Tiêu nhất thời có chút rơi vào hạ phong. Tuy rằng năng lực tự bảo vệ mình có thừa. Nhưng nếu muốn lúc này lại bắt lấy Khuyết Đặc Lặc tựa hồ hi vọng cũng đã trở nên xa vời.

Tần Tiêu tóc tai bù xù, giống như Ma thần điên cuồng, đem thanh Phượng Sí Lưu Kim Thang múa đến giống như hoàng long thịnh nộ, đem thế tiến công của Khuyết Đặc Lặc và thiết vệ nhất nhất hóa giải. Trong lòng Khuyết Đặc Lặc vừa sợ vừa giận, hận không thể lập tức bắt lấy Tần Tiêu, đem hắn chém thành đồng thịt vụn. Nhưng lại nhất thời không thể đánh ngã được hắn. Từ lúc xuất đạo tới nay, lục phạt Hồ Châu, lưỡng bại quân Đường, ở trong Linh Vũ quân đơn thương độc mã giết ra giết vào, cũng chưa từng có gặp phải qua một đối thủ nào. Ngày hôm nay ở chỗ này cư nhiên gặp gỡ một tướng quân có thể khiến mình bầm dập, đó chính là Tần Tiêu! Phẫn nộ rất nhiều, hưng phấn trong lòng cũng là bạo tăng chưa từng có!

Trái lại Tần Tiêu cũng đối với trận đại chiến này mơ ước từ lâu. Hiện tại cũng đã hoàn toàn mê thất ở trong loại liều mạng chiến đấu sinh tử sắc khoái mà tràn ngập vui sướng này. Mái đầu đầy tóc dài bay loạn kia cũng giống như tâm tình của hắn lúc này vậy, điên cuồng, phóng túng.

Nghĩ không ra, tại thời đại này còn có thể gặp được một đối thủ như vậy!

Kỵ binh dừng mãnh trung hậu thủ hạ của Trương Nhân Nguyên cấp tốc giết vào chiến đoàn.

Áp lực của Tần Tiêu nhất thời giảm đi. Mặc Y bạch mã ngân thương phi thiểm vào trận, xẹt qua bên người Khuyết Đặc Lặc, nhắt lên cây thiết huyết đại kỳ mặt Hoàng Long phụ đồ, một tay múa thương đón đỡ lãnh thương ám tiễn của người Đột Quyết, liên tục yêu kiều kêu lên!

Tần Tiêu liếc mắt nhìn thấy Mặc Y, nhất thời có chút kinh sợ. Khuyết Đặc Lặc đang tranh thủ sơ hở, muốn đi ám sát Mặc Y!

Tần Tiêu rống to lên một tiếng gần như tuyệt vọng, hướng phía giữa hai người xung phong liều chết qua đây.

Mặc Y tử thủ đại kỳ, vừa mới ngăn lại người Đột Quyết tấn công bất ngờ, hơn nữa bên cạnh có vài tên quân Đường đến hỗ trợ, đột ngột trước mặt một trận sát khí bức nhân kéo tới, vội vã hạ thấp người tránh né một cái. Một thương của Khuyết Đặc Lặc đâm vào khoảng không, đâm xuyên thủng đại kỳ của Tần Tiêu. “xích lập” Một tiếng, đem đại kỳ kia đâm vỡ nát ra, lại quét ngang thương hướng tới Mặc Y đánh tới. Mặc Y bị hấn kéo mất cờ, có chút mất trọng tâm, đã không thể né tránh, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng xoay ngang một thương mạnh mẽ ngăn lại. Không ngờ lực đạo của Khuyết Đặc Lặc thực sự quá lớn đem nàng cả người lẫn cờ đánh rơi xuống đất.

Khuyết Đặc Lặc nhắc cương lên, con ngựa kia bỗng nhiên hướng phía Mặc Y giảm đến. Mặc Y thét kinh hãi một tiếng, cấp bách tránh né thân thể, nhưng vẫn là chậm trễ.

Một cái móng ngựa đã giẫm lên đầu vai phải của nàng. “Răng rắc” một tiếng thanh thúy vang lên, Mặc Y kêu thảm một tiếng, thủy chung hôn mê đi. Mặt thiết huyết đại kỳ kia lại vẫn thủy chung nắm giữ trên tay!

Nghe được nghe được Mặc Y kêu thảm thiết, nhất thời một trận khí huyết xông lên não, mười phần điên cuồng!

- Đánh nữ nhân của ta!

Tần Tiêu điên cuồng rống to lên, Phượng Sí Lưu Kim Thang kia khí lực trăm nghìn cân, quét ngang đến. Khuyết Đặc Lặc đang chuẩn bị lại dùng móng ngựa giẫm đạp lên Mặc Y một cái, không ngờ trước mặt một trận cương phong hung mãnh dị thường thổi tới, cả kinh quát to một tiếng hướng phía sau đảo qua. Trên lưng ngựa trên lưng ngựa hạ xuống, ở trên mặt đất lăn lộn tránh né.

Phượng Sí Lưu Kim Thang! Phượng Sí Lưu Kim Thang căm hận! Phượng Sí Lưu Kim Thang điên cuồng!

Thất mã đá bị thương Mặc Y kia, cứ như vậy bị Tần Tiêu từ hai mặt móng trước đến não cứng rần chém thành hai nửa. Tần Tiêu gấp eo lưng xuống, một tay đón lấy Mặc Y từ trên mặt đất nhắc lên, đặt nàng ngồi trên ngựa của mình. Mặc Y chịu đựng đau nhức cố gắng nắm lấy đại kỳ.

Hoàng Long phụ đồ kỳ chữ Tần, lần thứ hai lay động bay lên!

Tuy rằng sút mẻ, tuy rằng nhiễm bụi, nhưng vẫn như cũ như hồng hồng, sát khí tận trời. Chỗ tinh kỳ chỉ đến, người Đột Quyết nhìn thấy mà bại lui, trông thấy mà bỏ chạy, thua chạy giống như gió thổi cỏ lay.

Tần Tiêu cảm giác con mắt của chính mình tựa hồ sắp chảy ra máu tươi, giữa hầu cũng bởi vì liên thanh rống lớn và cát bụi tập kích trở nên có chút khô cứng. Nhưng hấn vẫn đang liên tục rống to lên:

- Khuyết Đặc Lặc, nạp mạng lại đây!

Người như điện, ngựa như hồng thủy!

Đạm kim mã thụ thương coi như là bị máu làm mờ một con mắt, cũng vẫn như chủ nhân phần nộ như ma thần, điên cuồng hướng phía Khuyết Đặc Lặc chạy đi.

Khuyết Đặc Lặc trong lòng kinh hãi, vội vã hướng phía trong trận chiến ẩn trốn, kéo một chiến sĩ Đột Quyết xuống ngựa, chính mình xoay người lên ngựa, cảm thương lại lao tới nghênh chiến Tần Tiêu!

Tần Tiêu! Tần Tiêu điên cuồng! Tần Tiêu không sợ chết!

Đi lên chiến trường, còn có ai có thể tại khí thế áp đảo người không sợ chết! Hướng chi, người này còn là Đại Đường Chiến Thần Tần Tiêu hóa thành Ma thần, trong mắt người Đột Quyết có thể so với yêu vật hàng thế, lang ma Tần Tiêu!

Khuyết Đặc Lặc cảm giác, chính mình hiện tại đã không phải cùng một người chiến đấu, mà là một yêu quái! Một ma quỷ!

Toàn thân hấn tỏa ra sát khí, đã lấy mất thương có thể thấy được; con mắt của hấn đã đỏ rực như liệt hỏa, hấn điên cuồng tốc bay loạn lên, giống như quỷ từ Địa Ngục chiêu mệnh; ngay cả ngựa của hấn cũng hóa thành yêu thú, không chút nào sợ hãi hướng tới phía trước vọt mạnh mà đến.

Khuyết Đặc Lặc cắn răng một cái, liều mạng nghênh đón cùng Tần Tiêu giao đấu một chiêu. Chỉ cảm thấy hổ khẩu một trận phát đau nhức, nhìn kỹ một cái, cư nhiên đã bị phá vỡ, chảy ra tiên huyết.

Tần Tiêu xé rách một góc chiến kỳ đem Mặc Y vũng vàng buộc vào trên người mình, đề mã lân thứ hai hướng phía Khuyết Đặc Lặc xung phong liều chết mà đến.

Trong lòng Khuyết Đặc Lặc cư nhiên lần đầu tiên mọc lên một cổ hàn ý. Luận võ nghệ, luận bản lĩnh, ta có thể không so với hắn thua kém, thế nhưng loại khí thế hung hãn không sợ chết này, hắn không sợ chết, chẳng lẽ ta cũng không cần mạng sao?

Thanks xem tại

461. Chương 461

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 463 : Quyết đấu đỉnh phong. (7)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 463 : Quyết đấu đỉnh phong. (7)

Lúc này đây, Khuyết Đặc Lặc không có đi tiếp đỡ chiêu thức của Tần Tiêu mà là bứt ra tránh né, sau đó ngân thương thúc ngựa:

- Lui lại!

Đột Quyết trường giác thổi vang lên, chuẩn bị lui binh!

Trận tàn sát Địa Ngục nhân gian này, rốt cục lấy người Đột Quyết chủ động bại lui làm chung kết.

Cây lang kỳ đầu sói cực kỳ kiêu ngạo cuồng mãnh kia chăm chú đi theo phía sau Khuyết Đặc Lặc, hướng phía trước chạy vội đi. Người Đột Quyết nhất thời binh bại như núi đổ, dường như thủy triều lui về phía sau mà chạy.

Nguyên bản Lý Tự Nghiệp đau khổ đứng ở trước nhất, lúc này rốt cục hãnh diện rộng to lên:

- Các huynh đệ giết a! Đừng để cho đám súc sinh Đột Quyết chạy thoát!

Vạn Lô, Trình Bá Hiến cũng nhất thời đại chấn tinh thần, đồng thanh kêu lớn lên:

- Các huynh đệ, giết sạch Đột Quyết nô gia!

Trương Nhân Nguyên vui mừng quá đổi mạnh mẽ đám một quyền lên:

- Nổi trống! Truy kích!

Lập tức đầu đến a a kêu lên, trên tay lại có tiên huyết chảy ra.

Đại quân phân phối ba mươi sáu mặt trống lớn, nhất thời gõ vang lên chấn động tinh thần!

Đại địa cũng đang run rẩy! Sốc Phong đang run rẩy! Khắp bầu trời mây đen đang run rẩy! Trái tim và mặt của người Đột Quyết cũng đang run rẩy!

- Giết a!

Quân Đường đã chém giết hai ba canh giờ, toàn thân trên dưới một lần nữa tràn ngập lực lượng, hướng phía người Đột Quyết mạnh mẽ giết qua!

Một mặt Hoàng Long phụ đồ kỳ rách nát kia, thủy chung lay động ở phía trước, tựa như một mũi tên đoạt mạng, tiêu diệt sinh mệnh và linh hồn của mỗi một người Đột Quyết!

Đó là một loại tinh thần và tín niệm, là một loại tượng trưng và đồ đẳng cho vong hồn của quân nhân Đại Đường anh liệt ta, từ nay về sau uy chấn Mạc Bắc biên thù!

Trái lại người Đột Quyết, lòng tin đổ nát, so với sinh mệnh mất đi càng đáng sợ hơn! Nguyên bản ở trong cảm nhận của bọn họ, Khuyết Đặc Lặc giống như Thiên Thần không thể chiến thắng, cư nhiên bị một tướng quân người Đường chưa từng có nghe nói qua tính danh đánh bại, hoặc giả nói là áp đảo. Điều này đối với người Đột Quyết, loại dân tộc tôn trọng vũ lực tuyệt đối quả thực chính là đả kích mang tính hủy diệt!

Lòng tin và ý chí chiến đấu của bọn họ tựa như gió cát sa mạc bị vùi dập, bị tập kích, cuốn đi không còn tăm hơi.

Mới vừa rồi còn là một hồi chiến đấu thế lực ngang nhau, bởi vì Khuyết Đặc Lặc lui lại, trở nên nghiêng về một phía, chuyển biến thành một hồi tàn sát ngày diệt vong!

Khuyết Đặc Lặc thúc ngựa chạy như điên, trong lòng vừa giận vừa thẹn, hận không thể giết quay lại cùng Tần Tiêu tái phân cao thấp. Nhưng hấn minh bạch, trận chiến đêm này, chính mình đã thua. Đầu tiên chính là Di Niết đã chết trận, hơn nữa ác chiến xuống phía dưới, đối với quân đội Đột Quyết không có chút chỗ tốt nào. Phía sau chính mình đã không có viện quân, mà quân Đường nói không chừng còn có người trợ giúp. Huống chi còn có tướng quân quân Đường giống như lang ma kia!

Tần Tiêu! Hấn tên là Tần Tiêu! Khuyết Đặc Lặc phảng phất như đang cầm lấy một cái dùi, ở trong lòng của mình khất lên hai chữ:

- Giết chết Di Niết, giết sư phụ của ta, thiêu vòng tai của ta, Tần Tiêu ta nhất định không tha cho ngươi!

Trong lòng Tần Tiêu cũng chỉ còn lại duy nhất một chữ “hận”. Tức giận kia ở giữa hầu tạo thành một tiếng rống giận rít gào:

- Khuyết Đặc Lặc, ngươi đứng lại cho lão tử!

Thanh Phượng Sí Lưu Kim Thang phảng phất như đã biến thành ma thú rõ đầu rõ đuôi, điên cuồng xé rách người Đột Quyết có can đảm ngăn trở hấn.

Mấy người Đột Quyết run rẩy ghìm cương trụ mã, hướng phía một con ngựa trước Tần Tiêu giết qua, Tần Tiêu rống to một tiếng giống như xé rách không gian, tả hữu một thang, nhất thời đem ba người cả người lẫn ngựa chém cho tan nát. Những người khác hú lên quái dị, vội vàng thoát thân. Tần Tiêu cũng lười quản loại lính tôm tướng của này, nổi giận gầm lên một tiếng suýt nữa đem mấy người kia dọa đến vãi cả nước tiểu. Mạnh mẽ đập bụng ngựa, giống như thiểm điện hướng phía trước xung phong liều chết mà đi, trong hầu hét lớn:

- Khuyết Đặc Lặc, lão tử chỉ cần giết Khuyết Đặc Lặc! Vô danh tiểu tốt khác, toàn bộ tránh ra!

Mặc Y vững vàng dán tại ở phía sau của Tần Tiêu, trong tay sống chết ôm chặt lấy soái kỳ kia. Trong ý chí phảng phất như cảm giác được trái tim vô cùng cuồng dại của Tần Tiêu đang điên cuồng nhảy lên! Đầu vai và xương tý bà sợ là đều sắp vỡ vụn, toàn thân trên dưới cũng có chút đau đến nhức xương. Nhưng lúc này, toàn thân nàng phảng phất như lại đang tràn ngập lực lượng không thể dò xét, lực lượng đến từ trên thân nam nhân kia là điên cuồng và bá đạo như vậy! Một nam nhân như thế, hấn đến tột cùng có một trái tim ra sao, loại khí thế này, cái loại khí thế vô địch này... Khí thế ngất trời, tiếng kêu rống vang dội sa mạc, uy chấn địch đảm!

Hơn một vạn người Đột Quyết bỏ chạy phía trước, con ngựa của Tần Tiêu đi đầu, phía sau theo hơn hai vạn quân Đường. Tình hình nhìn qua lưỡng nhân mã trong lúc đó, một con ngựa, một kỳ thế như lôi đình!

Phảng phất như Tần Tiêu chính là dựa vào lực lượng bản thân đang truy kích đại bộ phận quân đội Đột Quyết!

Tên bắn lén, tên bay loạn, toàn bộ kéo tới dày đặc như mưa. Tần Tiêu huy động Phượng Sí Lưu Kim Thang, ngay cả con ngựa cũng không để nó bị một chút thương tổn nào.

Đạm Kim Mã, chiến hữu tốt nhất của ta! Thụ thương thì thế nào? Vẫn có thể liều mạng đuổi theo súc sinh Đột Quyết như cũ!

Mắt thấy sắp đuổi kịp binh sĩ người Đột Quyết lại duy chỉ Khuyết Đặc Lặc không thấy tung tích.

Phía sau một trận tiếng kim loại rung động truyền đến, Tần Tiêu tràn ngập oán giận ghìm cương ngựa, dậm kim mã dựng người lên, hi dài một tiếng.

- Khuyết Đặc Lặc! Ta nhất định không tha cho ngươi!

Thanks

462. Chương 462

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 464 : Hồng nhan chi thương.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 464 : Hồng nhan chi thương.

Tần Tiêu người ngựa đều thở gấp rồi, chậm rãi quay trở lại chạy đi. Có tiếng quân Đường hoan hô ầm ầm vang lên, đất rung núi chuyển!

Tần Tiêu trở lại trong trận doanh, thấy Đường quân vui mừng khôn xiết, phiên muộn và cơn tức trong lồng ngực cuối cùng cũng yên tĩnh hơn một ít. Nét mặt biểu lộ một tia mỉm cười.

Đường quân thấy Tần Tiêu trở lại, lại là một trận hô lớn như biển gầm núi hô. Không biết là ai dẫn đầu rống lên một tiếng:

- Tần tướng quân, kim giáp Chiến Thần!

Ở bên cạnh các chiến sĩ cũng đồng thanh hô lên vang dội. Trong thời gian ngắn truyền khắp hai ba vạn người, đến cuối cùng đã thành diên cuồng hô lên:

- Tần tướng quân, kim giáp Chiến Thần!

Loại khí thế hào hùng rung động tâm hồn này khiến trái tim của Tần Tiêu cũng điên cuồng nhảy lên một trận. Tần Tiêu vung lên Phượng Sí Lưu Kim Thang, hướng về phía Đường quân chào hỏi!

Đại quân tựa như thủy triều từ đó dừng mãnh mở ra một con đường, Trương Nhân Nguyện thúc ngựa tiến lên đi đến bên cạnh người Tần Tiêu, mười phần vui mừng nói rằng:

- Tốt, Tần lão đệ! Một trận này hẳn là gần vài chục năm qua, Đại Đường ta giành thắng lợi lớn nhất đối với người Đột Quyết! Sinh thời lão phu có thể tự mình kinh lịch qua đại thắng như thế, thực sự là không uổng phí cuộc đời này!

Tần Tiêu thần kinh kéo căng quá chặt chẽ, đã dần dần trầm tĩnh lại, sắc mặt thư hoãn một chút, dậm nhiên nói rằng:

- Đại soái mới là linh hồn thống suất toàn quân, Tần Tiêu chỉ là dũng phu mà thôi, không coi là có công lao gì.

Đúng lúc này, phía sau Mặc Y rốt cục chỉ trì không nổi nữa, “oa” Phun ra một ngụm tiên huyết, đã thổ lên miếng lót vai trên áo giáp của Tần Tiêu. Trước mắt tối sầm đã ngất xỉu đi. Một mặt soái kỳ cũng lung lay sắp đổ. Tần Tiêu cảm giác đầu vai phía sau mềm nhũn mát lạnh, vội vã quay đầu nhìn lại, hồng rồi, Mặc Y đã xảy ra chuyện!

Một cái móng ngựa kia xem ra còn khiến nàng bị chấn thành nội thương!

Trương Nhân Nguyên thấy thế vội vàng nói:

- Mau chóng trở lại quân doanh!

Tần Tiêu cắn răng gật đầu một cái, phi ngựa hướng phía doanh trại chạy vội đi.

Mấy vạn Đường quân vẫn đang liên tục hoan hô, Trương Nhân Nguyên nhìn bóng lưng của Tần Tiêu, lo lắng nhíu mày một cái, rồi vung tay lên:

- Lập tức thu binh, đại quân trở lại quân doanh!

Lúc này Tần Tiêu đã là tim như lửa đốt, một bên cưỡi ngựa bên đằng, một bên xoay tay lại vỗ vỗ lưng cho Mặc Y, lớn tiếng kêu lên:

- Mặc Y! Mặc Y! Nghìn vạn lần không thể ngủ được, ngươi có nghe không? Có nghe hay không?

Kêu liên hơn mười tiếng, Mặc Y cuối cùng cũng mơ màng tỉnh lại, hữu khí vô lực đáp:

- Không... Ta không có ngủ...

Tần Tiêu cuối cùng cũng an tâm một ít, mạnh mẽ thúc ngựa, bay nhanh chạy về phía trong doanh trại. Nguyên bản đâm kim mã đã bị thương, cực kỳ mệt mỏi. Trong miệng đã phun ra bọt mép. Nhưng vẫn đang liều mạng hướng phía trước chạy nhanh mà đi.

Thật vất vả chạy tới trước doanh trại, đâm kim mã rốt cục chống đỡ không được, móng trước vỡ mất, đã gục ngã xuống phía dưới. Tần Tiêu cấp bách hô lên một tiếng, cầm Phượng Sí Lưu Kim Thang chống một cái trên mặt đất, một tay kia che chở Mặc Y, hai người thất tha thất thểu rơi xuống trên mặt đất.

- Quân y!

Tần Tiêu la lớn:

- Mau truyền quân y đến đây!

Hậu cần binh cuống quýt đi ra nghênh đón. Ba chân bốn cẳng tới đỡ Tần Tiêu, đem Mặc Y đưa vào trong soái trường. Một người khác đi tới chiếu cố đâm kim mã ngã trên mặt đất.

Một cổ máu tươi nồng đậm từ trên mái tóc rối tung chảy xuống, che ở trên trán và hai mắt của Tần Tiêu. Hai tay Tần Tiêu chà sát một cái, sải bước chạy vào soái trường.

Thấy Mặc Y đang nằm ngã vào trên giường. Trên trán mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu chảy ra, hai mắt tựa đóng như không đóng. Nguyên bản khuôn mặt nhu mì xinh đẹp, lúc này đã là thê thảm tựa như tờ giấy trắng, khóe miệng tất cả đều là ồ ồ chảy ra tiên huyết.

Tần Tiêu nóng lòng chạy đến bên người Mặc Y, liên tục vuốt ve khuôn mặt của nàng:

- Mặc Y, Mặc Y! Ngươi mau tỉnh lại. Đừng có ngủ đi!

Liên tiếp đánh hơn mười cái tát, Mặc Y vẫn như trước là một bộ dáng kia, chỉ thấy được dưới mí mắt khép hờ, tròng mắt đang liên tục chuyển động.

Tần Tiêu bị dọa sợ! Lẽ nào thực sự bị thương đến tâm mạch rồi? Lần này...muốn chết người?

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu rống to một tiếng như lôi đình:

- Mặc Y, ngươi mau tỉnh lại cho lão tử!

Chính vào lúc này, soái trường bị người mở ra, một sĩ tốt tuổi còn trẻ khiêng một cái rương lớn đi vào, phát tay để mấy người ở bên cạnh đi tới đem Tần Tiêu kéo lui lại. Một sĩ tốt kia do dự một hồi, cố lấy dũng khí tiến lên:

- Đại Tướng Quân... Quân y đến, mời Đại Tướng Quân lui lại một chút, để quân y xem bệnh!

Tần Tiêu phảng phất như bắt được một cọng rơm cứu mạng, nhảy lùi lại một chút. Đảo mắt nhìn một cái, phía sau có thanh niên nhân nhả như tú tài, lưng đeo hòm thuốc. Vì vậy vội tới trước mặt hắn, ôm lấy ống tay áo của hắn:

- Người người chính là quân y? Mau xem bệnh cho nàng! Nếu là trị không được cho nàng, ta sẽ một đao chém người!

Quân y trẻ tuổi kia bị dọa đến phát ngốc một trận, lập tức khôi phục lại lãnh tĩnh, liên thanh nói rằng:

- Đại Tướng Quân, tiểu nhân nhất định tận hết năng lực cứu trị bệnh nhân, thỉnh Đại Tướng Quân an tâm một chút, chờ nóng vội, mau mau buông ta ra, không nên làm lỡ thời cơ chữa bệnh!

Tần Tiêu nhất thời phục hồi tinh thần lại, một phát buông hân ra, ngạc nhiên nói rằng:

- Cái kia... Vậy người mau mau bắt đầu. Chúng ta đều đi ra ngoài, đi ra ngoài!

- Chờ một chút, Đại Tướng Quân!

Quân y kia từ trong rương lấy ra một cái lọ đưa cho Tần Tiêu:

- Trong này là thuốc an thần định tâm, tổ truyền của nhà ta, truyền xuống mật phương phối chế. Đại Tướng Quân thỉnh uống vào đi, thanh tâm minh chí.

Tần Tiêu nghe được những lời này, mới phát hiện chính mình tựa hồ vẫn còn chìm đắm ở trong giết chóc sa trường. Tâm tình cực kỳ hưng bạo, lại bởi vì Mặc Y trọng thương, nhất thời gấp gáp đến độ có chút rối loạn tinh thần. Lúc này mới có chút tỉnh táo tinh thần lại.

Vì vậy khẽ thở dài một hơi, đưa tay nhận lấy cái lọ từ quân y kia. Đổ ra một ít thuốc bột uống vào miệng. Mùi hương thoang thoảng mà lại thanh lãnh, một cổ hương vị thấm vào ruột gan từ nước bọt ở yết hầu khô cứng chậm rãi chảy xuống, giống như một trận gió xuân, khẽ làm mát cây cỏ khô. Tần Tiêu nhất thời cảm giác một trận nhẹ nhàng khoan khoái, thư sướng không gì sánh được.

Những sĩ tốt khác ngược lại đều rời khỏi soái trường, ở bên ngoài lẳng lặng chờ đợi.

Quân y tự mình lấy một cái ghế nhỏ ngồi vào bên cạnh Mặc Y, tự nhủ nói rằng:

- Khí đoản, huyết hư, mắt trợn trắng, co quắp hẳn là thụ nội thương rất nặng, tâm mạch bị hao tổn.

Dứt lời đưa tay phải tới cởi ra áo giáp của Mặc Y.

Tần Tiêu cau mày lại:

- Để ta đến!

Quân y bướng bỉnh mà lại lớn mật ngăn trở Tần Tiêu lại một phát:

- Người thầy thuốc tấm lòng như phụ mẫu. Ở trước mặt ta chỉ có bệnh nhân, không có phân biệt nam nữ. Đại Tướng Quân, thỉnh chờ vội lo lắng. Chỉ có cởi ra y giáp của nàng, ta mới có thể châm cứu cho nàng được, trước phong trụ tâm mạch, giảm thiểu đau đớn, mới dễ dùng thuốc.

Thanks

463. Chương 463

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 465 : Sóc Phương đại kế. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 465 : Sóc Phương đại kế. (1)

- A...

Tần Tiêu tỉ mỉ đánh giá quân y tuổi còn trẻ này, gật đầu khen ngợi:

- Vậy người làm đi.

Quân y kia mười phần thành thạo cởi ra ngân giáp trên người Mặc Y, đập vào mắt nhìn thấy trên người nàng mặc một bộ nhuyễn giáp của Đặc Chung Doanh, thần nhiên nói rằng:

- May mắn có được bảo bối hộ thân như vậy. Bằng không, một cái móng ngựa kia đâm xuống phía dưới, dù thế nào cũng có thể đem nàng đâm chết tươi đi nha. Y vật này làm sao cởi ra được?

Tần Tiêu tiến lên, mò lấy cổ áo của Mặc Y, kéo dây kéo xuống, có thể là đã tác động tới vết thương của Mặc Y, lâm vào trong hôn mê, nàng rên rỉ một tiếng, rồi nhúu mày lại.

Quân y không có chút nào bị chiếc “khóa kéo” kỳ quái hấp dẫn, chỉ là liếc mắt nhìn chăm chăm Mặc Y còn mặc một kiện y phục tơ tằm, một đôi tay trắng trẻo đã yếu ớt rũ xuống, nhúu mày nói rằng:

- Đầu vai phải bị lõm, xương tỳ bà vỡ vụn... Chấn thương tới tâm tạng. Đại Tướng Quân, mời giúp ta đem nàng đỡ dậy, khoảng không phía sau lưng ta muốn thi châm.

Dứt lời đã mở cái hòm thuốc ra, lấy một bao ngân châm tới.

Tần Tiêu đem Mặc Y nhẹ nhàng nâng đỡ dậy, đem áo giáp, nhuyễn giáp trên người nàng đều cởi ra. Chỉ còn lại có một kiện nội y, sau đó đem phía sau lưng hở ra. Quân y hai mắt lấp lánh, hai tay mau lẹ mà bay nhanh liên tục cầm bảy cái ngân châm xuống phía dưới. Mặc Y ngửa đầu lên một cái, phun ra một ngụm máu đen như mực. Sau đó quân y lại ở trên đỉnh đầu của nàng, mặt cùng với chỗ đầu vai bị thương liên tục cầm vài cái châm xuống.

Mặc Y nét mặt hiện lên vẻ đau đớn, rõ ràng đã tiêu giảm đi không ít. Tần Tiêu rất cực âm thầm thở mạnh ra một hơi. Qua một hồi, quân y nhổ ra ngân châm, nắm một đoạn xương của Mặc Y. “Răng rắc” rung động vượt ve xong một trận, sau đó tự mình xoa mồ hôi lạnh trên trán, thở dài một hơi:

- Còn may vỡ không quá lợi hại. Chỗ xương gãy đều đã được nối lại xong. Sau đó đắp lên loại dược này của ta là được, sẽ có thể khỏi hẳn. Chỉ là thụ một chút nội thương, cần phục nhiều dược vật một chút. Điều dưỡng cẩn thận bằng không dễ lưu lại di chứng.

Tần Tiêu đem Mặc Y chậm rãi đỡ nằm xuống giường. Quân y tiến lên, ở trên lớp da mềm mại của nàng thoa lên dược cao đen kịt mang theo một ít mùi hương thoang thoảng, đem toàn bộ đầu vai của Mặc Y bao phủ, sau đó cẩn thận băng bó lại, thay nàng đắp chăn lên. Lại ngồi vào bên cạnh bàn bắt đầu viết đơn thuốc.

Tần Tiêu vẫn nhìn hẩn hẩn, chờ hẩn hạ bút rồi mới lên tiếng hỏi:

- Ta thấy thủ pháp của người, như thế nào lại quen thuộc như vậy? Người tên họ là gì?

Quân y tuổi còn trẻ mà gầy yếu đạm nhiên cười, ôm quyền nói với Tần Tiêu:

- Đại Tướng Quân, tiểu nhân Lưu Dịch, ngoại công họ Chung, tên Diễn, hiện nay đang ở quý phủ của Đại Tướng Quân.

- A?

Tần Tiêu không khỏi có chút ngây người:

- Ta cư nhiên đã ngủ lâu như vậy?

- Đúng thế!

Đại mập mập đưa cơm cười ha hả nói:

- Đại Tướng Quân sợ là đã mệt đến không chịu nổi. Nhanh ăn cơm đi, còn nóng đấy!

Tần Tiêu nhìn cơm tẻ và con gà luộc đang bốc hơi một cái, không khỏi một trận miệng ăn đại động, đã có nước bọt tiết ra, ngồi vào bên cạnh bàn, cầm lấy cơm canh, nói với đại mập mập rằng:

- Người thật đúng là rất có lòng, biết ta quen ăn cơm canh Giang Nam. A, cô nương dường như thương trong soái tướng kia đi đâu rồi?

Đại mập mập liền thanh nói:

- Đại Tướng Quân là nói, cô nương tên Mặc Y anh thư kia? Vừa mới rồi ta thấy nàng đi ra ngoài rồi.

Tần Tiêu cười:

- Anh thư?

Xem ra Mặc Y đã có thể xuống giường bước đi, hẳn là không có trở ngại gì nữa. Tần Tiêu rất cuộc yên lòng.

- Không thể như vậy chứ!

Đại mập mập cười ha hả nói:

- Một trận đánh Đột Quyết tiên phong lúc trước, nàng giết người Đột Quyết cũng không so với các tướng sĩ ra trận thua kém bao nhiêu. Lúc này đây, lại bởi vì thể sống chết hộ vệ soái kỳ thụ thương, toàn quân trên dưới các huynh đệ đều đối với nàng kính ngưỡng không ngớt đấy!

- Ha ha!

Tần Tiêu cười lớn, uống một ngụm canh gà, hương vị ngọt ngào trơn mềm từ miệng đến dạ dày không khỏi mở miệng khen ngợi:

- Vị đạo thật không sai! Người tên là gì? Là đầu bếp sao?

- Đúng vậy! Tiểu nhân tên là Hoàng Trùng, các huynh đệ đều gọi là Hoàng mập mập.

Hoàng mập mập vẻ mặt hàm hậu cười ngây ngô nói:

- Tiểu nhân vốn là đầu bếp của Trương đại soái, nhân sĩ Giang Nam. Vì vậy làm được một tay đồ ăn ngon của Giang Nam. Đại soái đem ta đưa qua đây, sau đó đều hầu hạ Đại Tướng Quân, chuyên vì Đại Tướng Quân làm thức ăn.

Tần Tiêu một mặt lang thôn hổ yết, lại vừa nói mơ hồ không rõ ràng:

- Thương thể của đại soái thế nào rồi?

Hoàng mập mập cười ha hả:

- Lưu Địch đã xem qua cho đại soái, nói là thương ở xương. Không có hỏng đến gân, không bị tàn phế, tính dưỡng một ít ngày sẽ tốt lên.

Đang nói, Lưu Địch lưng đeo cái hòm thuốc lớn tiến đến, hướng về phía Tần Tiêu liền ôm quyền một cái nói:

- Đại Tướng Quân nếu đang dùng bữa, vậy tiểu nhân sẽ trở lại sau.

Trong miệng Tần Tiêu cắn một cái đùi gà hướng về phía hắn ngoắc tay một cái:

- Đến đây, không sao cả, ngồi xuống bên này. Hoàng Trùng, người cũng đừng có đứng như vậy nữa.

Hai người đều nghe lời ngồi vào một bên, khẽ cúi đầu xuống. Lảng tránh không nhìn Tần Tiêu ăn một chút. Tần Tiêu thật sự là đã đói muốn chết, ăn một trận như phong quyển tàn vân, đem một chén lớn cơm tẻ và toàn bộ canh gà đều ăn vào bụng. Ngay cả một giọt canh cũng không có để thừa. Sau đó thở dài một hơi, xoa xoa cái bụng:

- Sảng khoái!

Lưu Địch lúc này mới đứng dậy, dáng tươi cười trên mặt nhàn nhạt:

- Đại Tướng Quân, ta là vội tới thay thuốc cho Mặc Y cô nương.

- A, nàng vừa rồi đã tự mình đi ra ngoài.

Tần Tiêu chớp chớp con mắt vài cái, nhìn Lưu Địch:

- Ngày hôm qua người cho ta uống thuốc, là thuốc an thần phải không?

- Không sai.

Lưu Dịch mỉm cười nói:

- Hôm qua Đại Tướng Quân mệt nhọc quá độ, tâm hỏa, can hỏa đều quá vượng. Ngũ tạng lục phủ đều đang bị liệt hỏa thiêu đốt. Nếu như không nhanh chóng tĩnh hạ tâm tình, sẽ rất tổn thương thân thể. Do đó, tiểu nhân cả gan cho Đại Tướng Quân uống một liều thuốc an thần này. Thứ nhất đi vào giấc ngủ, thứ hai trừ hỏa. Chỉ bất quá, Đại Tướng Quân quá mức nóng ruột, không đợi ta nói chuyện đã một hơi uống vào sạch. Vốn dĩ một lọ kia là có thể phân làm ba lần, mỗi một lần uống đều có thể ngủ yên một đêm, chuyên vì sĩ tốt bị thương mà chuẩn bị. Đại Tướng Quân một hơi uống hết sạch, vì vậy đã...

- Ha ha!

Tần Tiêu chính mình cũng nhin không được cười, nghĩ lại một chút rồi nói rằng:

- Ta ngủ một giấc này thật là thoải mái, thế nhưng có một đám người lại bị hại thảm rồi.

Lưu Dịch nghi hoặc không giải thích được:

- Là ai?

Hoàng mập mập đang tới thu thập chén đĩa, Quách Tử Nghi đã tiến vào soái trường.

Thấy Tần Tiêu, trên mặt tiểu ý nồng đậm:

- Đại Tướng Quân, ngài tỉnh ngủ rồi! Người nếu là còn không tỉnh, các huynh đệ Đặc Chung Doanh sẽ ở trên đại sa mạc ngủ tiếp một đêm đấy!

Thanks

464. Chương 464

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 466 : Sóc Phương đại kế. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 466 : Sóc Phương đại kế. (2)

- A ha ha!

Tần Tiêu cười lớn:

- Tử Nghi, người nhanh lên một chút truyền lệnh qua đó, đem bọn họ gọi trở lại.

Trong lòng Lưu Dịch không khỏi âm thầm động dung: Nguyên lai, người của Đặc Chung Doanh chỉ nghe chỉ lệnh của một mình Tần Tiêu. Nhớ lại khi xem bệnh cho Trương Nhân Nguyên, hắn đã từng hạ lệnh qua gọi những người đó trở lại, không nghĩ tới vẫn còn đang ở trên sa mạc...

Tần Tiêu đứng dậy, thỏa mãn chép miệng, vỗ vai Hoàng mập mập nói rằng:

- Làm đồ ăn vị đạo không tệ. Bất quá, sau này không nên thường xuyên làm riêng như vậy. Ta cùng các tướng sĩ ăn chung nồi với nhau là được. Còn có, Mặc Y cô nương là người bị thương, có đồ ăn ngon đưa cho nàng trước đi.

- Ai, tiểu nhân biết rồi.

Hoàng mập mập cười tùm tùm đuổi lưng:

- Lúc buổi trưa, đã làm được thiện cho Mặc Y cô nương ăn. Cũng là hầm một con gà, đến buổi tối mới ăn hết. Đại Tướng Quân bận rộn, tiểu nhân cáo từ.

Tần Tiêu hất tóc dài trên trán lên, cau mày trầm nghĩ: Tốt xấu gì cũng nên đi tắm... Mặc Y này, vẫn còn bị thương, đã chạy đi đâu rồi?

Lưu Dịch tự mình đi tới bên cạnh bàn, lấy ra một tấm da mỏng, ở trên bôi thuốc. Một bó ngân châm cũng được lấy ra, chuẩn bị thỏa đáng, mới ngồi ở đó chờ đợi Mặc Y trở lại.

Tần Tiêu tùy ý lật xem một chút văn án trên bàn đại soái, là Phạm Thức Đức thống kê tình huống thương vong một hồi chiến đấu vừa rồi. Người Đột Quyết năm nghìn người tập kích bất ngờ, hầu như là không hề lo lắng bị tiêu diệt toàn bộ. Di Niết mang theo một vạn năm nghìn mộc côn, mười đội binh mã chủ lực, tổn thất gần bảy thành. Bị giết chết một vạn người; ngay cả sau đó Khuyết Đặc Lặc mang đến ba vạn lang kỵ, cũng chết trận hơn một vạn người. Nhất là thời gian bị truy kích, bị trúng tên loạn cũng chết không ít. Tổng cộng lúc này đây chiến đấu, Đột Quyết tinh bộ bộ đội mộc côn, binh mã và lang kỵ sư, bị tiêu diệt hơn hai vạn người! Mà Đường quân tổn thất trong Hạ Lan Sơn hầu như là thương vong bằng không, chỉ có hơn trăm người bị thương nhẹ. Chết trận hơn mười người, trọng thương hơn mười người. Dù sao ở dưới tình hình chiến đấu như vậy, bao vây tiêu diệt và bị vây giết, khác nhau quá lớn! Trên chiến trường chính diện, Tả Uy Vệ lúc trước phái ra Lý Tự Nghiệp và Vạn Lô thống lĩnh một vạn bộ binh, tổn thất tương đối nghiêm trọng một chút. Giảm quân số hơn ba nghìn người, hậu viên cùng kỵ, bộ binh thương vong còn không đến một nghìn; Trương Nhân Nguyên Hữu Uy Vệ tổng cộng phái ra một vạn năm nghìn người, giảm quân số khoảng năm nghìn.

Tổng cộng tràng chiến dịch này, bao gồm du kỵ tiên phong lúc trước, Sóc Phương quân tổng cộng tiêu diệt bộ đội tinh nhuệ Đột Quyết ba vạn người. Đường quân giảm quân số hơn một vạn người, nhưng trong đó còn có khoảng bốn ngàn người là trọng thương mà không phải là chết trận.

Đây thực sự là một hồi thắng lợi huy hoàng!

Khi Tần Tiêu đang xem đến hăng say, lại nghe được thanh âm của Mặc Y ở bên ngoài trường:

- Đúng rồi, bên này, hướng nơi này mang qua, cẩn thận một chút.

Tần Tiêu trong lòng sinh nghi đang chuẩn bị đi ra xem sao, môn trường đã bị nhắc lên, Mặc Y mặc một bộ trang phục người Hồ quen thuộc, đối với Tần Tiêu nghiêng người cười nói:

- Đại Tướng Quân đã tỉnh rồi sao? Mau tới đây tắm rửa!

Hướng về phía sau nàng nhìn một cái một cái, hai hỏa đầu quân đang khiên một bồn tắm lớn tiến đến. Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Người vừa mới tỉnh lại, phải đi tìm người an bài tắm rửa cho ta?

Mặc Y mỉm cười, trên mặt so với lúc trước thụ thương đã có một tia đỏ ửng:

- Đúng rồi... Người chính là ngủ ở trong phòng soái trường, cũng vẫn có thể bị người người thấy được huyết tinh và mồ hôi thối trên người...

- A? Ha ha!

Thấy Mặc Y bình yên vô sự, Tần Tiêu cuối cùng cũng là yên lòng, phát ra một trận cười lớn sang sảng. Kêu gọi hai hỏa đầu quân kia đem thùng gỗ khiêng đến sau trường. Sau đó thì có một đám hỏa đầu quân mang theo bồn nước, đem bồn tắm đổ đến tràn đầy, tất cả đều là nước nóng nhiệt khí bốc lên.

Người rảnh rồi rời khỏi. Tần Tiêu đối với người ở bên ngoài trường căn dặn hai câu, bất cứ kẻ nào cũng không được quấy nhiễu. Vì vậy còn sai Mặc Y đi thay thuốc, chính mình nhảy vào trong bồn tắm, thư sướng không gì sánh được ngâm mình tắm rửa. Tuy rằng không so được với ở trong bể lớn thoải mái, nhưng là khiến Tần Tiêu toàn thân trên dưới đều trầm tĩnh lại. Tắm rửa thật sạch.

Sau khi sửa lại giáp trở lại trước trưởng, Lưu Dịch đã rời đi. Mặc Y một cánh tay đang giúp Tần Tiêu chỉnh lý giấy bút văn án trên bàn soái. Tần Tiêu đi ra phía trước cầm lấy tay nàng, vừa cười vừa nói:

- Mặc Y, nghỉ ngơi một chút. Cũng đều bị thương rồi, đừng làm việc này. Người hiện tại đúng là nhân vật anh hùng, ta nào dám lại sai khiến người như thế?

Mặc Y cười khanh khách:

- Ta đâu so được với Tần Đại Tướng Quân anh hùng, người hiện tại đúng là Đại Đường Kim Giáp Chiến Thần nha! A, Trương đại soái phái sứ giả, đang ở ngoài trưởng chờ đợi.

- A?

Tần Tiêu cầm lấy một tấm khăn mặt, đem tóc trên đầu lau khô rồi buộc lại. Cuối cùng cũng là khôi phục dáng vẻ lúc trước. Mặc Y thay hấn cầm đến kim khôi:

- Trên chiến trường tìm được, đã tìm thợ thủ công sửa chữa lại rồi.

Trong ánh mắt của Mặc Y tràn đầy ôn nhu và quyến luyến. Có thể đồng thời nhìn thấy Tần Tiêu ở trên chiến trường điên cuồng bá đạo cùng tuần nhã uy nghi lúc hòa bình, Mặc Y cảm giác rất là thỏa mãn.

Tần Tiêu tiếp nhận mũ giáp đội lên, quay về phía Mặc Y cười ôn nhu:

- Người nghỉ ngơi thêm một lát đi. Ta nên đến gặp Trương đại soái một lát.

Mặc Y gật đầu cười yếu ớt. Tần Tiêu đi nhanh bước ra khỏi soái trưởng. Cùng với người mang tin tức kia nói chuyện hai câu, rồi để hấn dẫn đến đại doanh của Trương Nhân Nguyên.

Ở bên mặt trái của Tả Ủy Vệ doanh, đã thiết lập trưởng trại của Hữu Uy Vệ. Tần Tiêu một đường đi qua đó, toàn bộ binh sĩ đều lộ ra nhân thần tín nhiệm và ngưỡng mộ không gì sánh được với hấn. Còn có người từ xa xa đã hô lên “Kim Giáp Chiến Thần”!

Trương Nhân Nguyên thụ thương, cánh tay bó thuốc, cuốn một băng vải treo trên cổ, đang ngồi ở trước thư án nhìn địa đồ. Tần Tiêu tiến đến, Trương Nhân Nguyên cao giọng cười to:

- Ha ha, Kim Giáp Chiến Thần của chúng ta đã đến, mau mời ngồi.

Tần Tiêu cũng cười ha ha:

- Đại soái cũng đừng trêu đùa ta, thương thế của đại soái tình hình thế nào rồi?

- A, một chút thương tích nhỏ mà thôi, không có chuyện gì.

Trương Nhân Nguyên gọi Tần Tiêu đến bên cạnh bàn soái ngồi xuống, chỉ vào địa đồ nói rằng:

- Vừa lúc có chút việc muốn tìm người thương nghị, người trước hãy nhìn một mảnh địa đồ này.

Tần Tiêu thoáng nhìn vài lần, chính là địa đồ hành quân do Đường Hưu Cảnh vẽ. Địa phương Trương Nhân Nguyên đang chỉ, chính là vùng Hạ Lan Sơn lương quân đóng quân doanh trại hiện nay. Tần Tiêu nói rằng:

- Hai ngày trước, ta cũng một mực nghiên cứu địa đồ, một khối địa phương này địa hình không sai biệt lắm đều đã nhớ kỹ trong lòng. Đại soái có thiết kế cùng dự định gì không?

Thanks

465. Chương 465

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 467 : Sóc Phương đại kế. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 467 : Sóc Phương đại kế. (3)

Trương Nhân Nguyên khẽ nhủ mày, vuốt chòm râu dài nói rằng:

- Kỳ thực lão phu là muốn từ trên căn bản giải quyết một vấn đề. Đó chính là hơn mười năm qua, Đại Đường ta, bao gồm cả Đại Chu khi đối mặt với Đột Quyết đều vẫn bị vây tại cục diện bị động chịu đòn. Tần lão đệ ngươi xem qua địa đồ, có thiết tưởng gì tốt hay không?

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Đại soái, xem ra chúng ta thật đúng là ngu ngốc ngu ngốc, mà ngu ngu a! Không nói đối gạt người, ta mấy ngày nay cũng đang lo lắng vấn đề này! Hơn nữa, tham chiếu theo tiêu chí địa hình trên bản đồ, ta nghĩ, Đại Đường hoàn toàn có thể đem phòng tuyến đẩy về phía trước hơn ba trăm dặm, đem đại quân đồn trú đến phía Bắc Hoàng Hà!

- A? Ha ha ha!

Trương Nhân Nguyên thống khoái cười lớn:

- Tần lão đệ, chúng ta thật đúng là anh hùng sở kiến lược đồng a! Lão phu một mực suy nghĩ chuyện này. Không nghĩ tới người đã đang tự hỏi, thực sự là quá tốt! Những năm gần đây, Đại Đường ta tại Tây Bắc khi đối mặt với Đột Quyết đều tại Linh Võ một đường trắng trơn bỏ binh, cự thủ phía Nam Hoàng Hà. Quân lực hao phí thập phần khổng lồ, rồi lại không thể ngăn chặn hữu hiệu người Đột Quyết. Tại vùng Linh Võ, trong vòng vài năm đã bị người Đột Quyết đánh hạ mấy lần, tổn thất cực kỳ thảm trọng. Truy cứu nguyên nhân của nó chính là không có được địa lợi. Nếu như đem phòng tuyến đẩy lên Hoàng Hà phía Bắc Hoàng Hà, vậy thì khác biệt rất lớn. Lão phu dự định tại Phong Châu phía Bắc Hoàng Hà đến vùng Âm Sơn, xây dựng ba tòa Đại Thành, tên là Thụ Hàng Thành, ở giữa lại xây một hai nghìn phong hỏa đài. Mấy chỗ địa phương này, tất cả đều là hiểm yếu dễ thủ khó công. Có thể nói là yết hầu chặn đứng người Đột Quyết nam hạ! Cứ như vậy, lãnh thổ quốc gia Tây Bắc Đại Đường ta hướng về phía Bắc mở rộng hơn ba trăm dặm, lại thêm chế kỳ hiểm yếu phòng thủ, cũng tùy thời có thể tấn công, hoàn toàn hóa bị động thành chủ động. Một hành động này nếu như thành công, chính là chuyện lớn phúc Trạch hậu thế nha!

- Ta hoàn toàn tán thành!

Tần Tiêu cười nói sang sảng:

- Vì đề phòng người Đột Quyết, Đại Đường ta tại vùng Tây Bắc có thể nói cật lực không thu được kết quả tốt, phí hết nhân lực, vật lực vô số, còn vẫn không có phương pháp hữu hiệu. Hôm nay một chiều này biến bị động thành chủ động, thật sự là một biện pháp tốt.

- Ừm!

Trương Nhân Nguyên vui mừng gật đầu:

- Cũng may mắn cho lần này Linh Võ đại thắng đem người Đột Quyết đánh cho đau nhức, lão phu mới dám làm ra suy nghĩ như vậy nha! Hôm nay Đặc Chung Doanh liên tục hồi báo, nói Khuyết Đặc Lặc mang theo tàn quân đã tránh được Hoàng Hà trở lại Đột Quyết Mạc Bắc. Phía Bắc Hoàng Hà có một chỗ địa phương là Phát Vân Từ, người Đột Quyết mỗi lần tiến quân đều sẽ ở chỗ đó cầu xin Thiên Địa, lấy cầu thần phù hộ. Lão phu đã dự định để địa phương quý quái kia hủy thành bình địa, xây dựng lên Trung Thụ Hàng Thành, hung hăng đánh cho người Đột Quyết một bạt tai! Một Đông, Tây Thụ Hàng Thành khác, sẽ phân biệt ở Phong Châu và chân núi Âm Sơn, tả hữu cách xa nhau phân biệt hơn bốn trăm dặm. Ở giữa xây dựng phong hỏa đài. Chỉ cần người Đột Quyết dám đến, ba thành binh mã cũng đủ để chống đỡ.

- Ừm, rất tốt!

Tần Tiêu gật đầu nói rằng:

- Chỉ là, công trình lớn như vậy, phải thỉnh được triều đình đồng ý đi sao? Dù sao chuyện liên quan đến bố cục châu huyện cùng biên quan phòng ngự trọng đại.

- Không sai, đúng là phải thỉnh được triều đình đồng ý!

Trương Nhân Nguyên khẽ nhủ mày:

- Lão phu dự định, đem chiến báo Linh Võ đại thắng lần này cùng thỉnh cầu xây dựng Thụ Hàng Thành cùng dâng tấu lên. Chỉ mong hoàng đế thấy tin chiến thắng nhất thời hài lòng, có thể đồng ý thỉnh cầu của ta. Chỉ bất quá, hiện tại triều đình...Ai! Khó nói a!

Tần Tiêu suy tư một hồi, nói rằng:

- Ta nghĩ, ta có thể viết một phong thư gửi cho Lý Long Cơ và Lý Trọng Tuấn. Thỉnh Thái Tử đứng ra điều đình, mặt khác lại mời ra Thái Bình công chúa và Tương Vương đến hợp thành việc này, có thể hi vọng sẽ lớn hơn một chút.

- Ha ha, tốt!

Trương Nhân Nguyên cười to:

- Ta đã nói mà, Tần lão đệ thực sự là phúc tướng của quân Sóc Phương ta! Có người thúc đẩy sự tình, sẽ không có chuyện không làm được! Người lập tức viết thư, ta phái người đem gửi qua đó.

Tần Tiêu cười cười, ngay tại chỗ cầm lấy bút mực viết xuống hai phong thư, thỉnh hai vị vương hầu hỗ trợ, sau đó đem phong thư dán lại, giao cho Trương Nhân Nguyên.

Trương Nhân Nguyên cười thỏa mãn, một tay vỗ lên vai của Tần Tiêu:

- Tần lão đệ, lão phu có thể có hảo huynh đệ như người hỗ trợ, Đại Đường có hảo tướng quân như người vậy, thực sự là được thượng thiên ban ân a!

Sau tháng tư, thời gian đã là giữa hè. Trên đại sa mạc, cũng có quán mọc lục ảnh, thảo trường ứng phi.

Ngày hôm nay là một ngày không tệ. Khí trời rất mát mẻ. Mặt trời nóng rực trốn vào trong mây, khí hậu làm người ta vui sướng. Lúc chạng vạng, phía tây bị mặt trời chiều phủ lên một tầng quang mang vàng đỏ, gió Nam nổi lên, đưa tới khí tức vùng Trung Nguyên ôn hòa quen thuộc.

Tần Tiêu chủ trì đại quân Tả Uy Vệ huấn luyện một ngày đêm, lúc này cuối cùng cũng là không rảnh, cung tiễn trên lưng, cưỡi ngựa, bắt đầu hưởng thụ thời gian săn thú thích ý nhất trong ngày.

Trong quân sinh hoạt qua phong phú nhất, cũng là buồn chán nhất. Hiện tại tiêu khiển duy nhất của Tần Tiêu chính là săn thú. Cưỡi đạ kim mã bị thương đã khỏi, săn đuổi dã thú linh dương, có lúc còn có thể gặp gỡ một hai đầu dã lang hung ác. Kéo cung tròn đầy một tiễn bắn xuống, buổi tối là có thể cùng mấy người Mặc Y, Quách Tử Nghi hưởng thụ một bữa cơm hoàn mỹ rồi. Hoàng mập mập tay nghề không phải bàn cãi, đồ vật tùy tiện như vậy đến trên tay hắn cũng có thể làm ra tư vị rất ngon. Huống chi là món ăn thôn quê như thế này. Một tháng trước, dưới sự chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ của quân y Lưu Dịch, một Mặc Y hoàn toàn chính chỉnh lại xuất hiện ở trước mắt Tần Tiêu, tựa hồ so với lúc trước không có bất cứ điều gì khác biệt. Duy nhất có điểm khác biệt, chính là Mặc Y không cần ở trong lều trưởng đầu đầu lộ đuôi, mà là nghênh ngang làm bạn ở bên cạnh của Tần Tiêu. Ở trên chiến trường có thể có biểu hiện như vậy, nàng đã đạt được sự tán thành của toàn bộ tướng lĩnh và binh sĩ, để nàng trở thành đồng bọn, thập phần tôn trọng.

Ngày hôm nay Mặc Y cũng không ngoại lệ cưỡi lên tuyết hoa mã cùng Tần Tiêu đi ra, không nhanh không chậm đi theo phía sau hắn. Hai người khác chính là Quách Tử Nghi và Hình Trường Phong cũng đều tự đeo trên lưng một cây cung.

Tần Tiêu mất sắc, liếc mắt một cái nhìn thấy con thỏ rừng trong bụi cỏ phía trước, vỗ ngựa tiến lên, kéo cung cài tên. Tiếng cung tiễn vang lên, nhất thời đem một con thỏ rừng bắn xuyên thủng trên mặt đất. Tần Tiêu phóng ngựa đi qua, khom lưng nhặt lên một cái, hướng tới ba người phía sau xua tay:

- Uy, buổi tối có bữa ăn ngon rồi!

Mặc Y khoe môi nhếch lên đáng tươi cười nhân nhậ:

- Tròn một trăm con.

Thanks

466. Chương 466

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 468 : Âm mã Hoàng Hà. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 468 : Âm mã Hoàng Hà. (1)

Hình Trường Phong mỉm cười:

- Mặc Y muội tử cư nhiên nhớ kỹ rõ ràng như vậy? Cảm tình Đại Tướng Quân làm mỗi một việc, người đều ghi nhớ ở trong lòng a.

Trên mặt Mặc Y hơi ửng hồng lên một chút:

- Người đừng nói vậy... Là bản thân Đại Tướng Quân nói chứ. Hiện tại bỏ đi, hài tử của Đại Tướng Quân cũng sắp sinh ra. Hắn nói muốn đánh một trăm con thỏ rừng. Lấy da của bọn chúng làm áo da cho bọn nhỏ, tương lai làm lễ gặp mặt. Hiện tại không phải vừa vặn, một trăm con.

Ba người thúc ngựa đuổi kịp Tần Tiêu, Quách Tử Nghi lấy ra một cái túi đem thỏ rừng cắt vào trong, liếc mắt nhìn một cái vui mừng nói:

- Con thỏ này thật đúng là béo, ai nha, nếu có thể có lông, hay hồ ly gì đó thì tốt rồi, lấy da của bọn chúng đến cho các sư nương làm thêm vào món khăn quàng cổ và áo choàng, cho đám sư đệ sư muội làm tã lót. Trời có tuyết rơi rất là lạnh, mặc ở trên người, lót ở trên giường sẽ ấm áp hơn nhiều nha!

Tần Tiêu cười ha hả, trước mắt phẳng phất như nhìn thấy tình cảnh người một nhà tụ tập, quây quần cùng một chỗ cùng hưởng niềm vui cha con đoàn tụ, không khỏi khẽ thở dài một hơi nói rằng:

- Trương đại soái thỉnh cầu ở phía Bắc xây dựng Thụ Hàng Thành thượng biểu đã gửi đi từ tháng tư, theo lý cũng nên có thư hồi âm rồi. Không biết kết quả thế nào.... Nếu là triều đình còn một mặt muốn quân Sóc Phương canh giữ ở Linh Võ, chúng ta đây thật sự còn không biết tới bao giờ mới có thể trở về.

Quách Tử Nghi nói tiếp:

- Ta đúng là lo lắng. Vạn nhất Vi Hậu và Võ Tam Tư những người đó lo lắng Trương đại soái và Đại Tướng Quân công lao rất cao sẽ tạo thành uy hiếp cho bọn hắn. Từ đó làm khó dễ thì sẽ không dễ làm rồi.

- Không thể như vậy sao!

Tần Tiêu hừ kéo dây cung một cái, có chút phiền muộn nhú mày trầm tư nói:

- Kỳ thực các triều đại tới nay, Trung Nguyên đại quốc ta thường thường đều là nội loạn âm ỉ, mới bị ngoại bang thừa cơ xâm lấn. Thời gian Tấn triều, ngũ hồ loạn hoa, không phải là bởi vì thời kỳ tam quốc trăm năm phân loạn, Trung Nguyên tự mình đánh tới nguyên khí đại thương sao? Hiện tại tuy rằng là thái bình thịnh thế, nhưng lại đang tranh môn phiệt đấu tới lợi hại.

- Trong triều yêu nhân tác loạn, nếu không phải như vậy, Đột Quyết, Thổ Phiên dám man di kia nào sẽ có thể kiêu ngạo như thế? Đổi lại là hơn mười năm trước thời kỳ Thái Tông, đó là đại khí hào hùng cỡ nào, tiến quân mãnh liệt phía bắc, Lý Tĩnh bắt Đột Quyết nha trưởng... Kỳ thực lấy quốc lực, quân lực của Đại Đường hiện tại cũng không phải làm không được. Then chốt chính là, trên triều đình của chúng ta người một nhà không chịu thua kém, không nên đấu tranh nội bộ, chỉ lo bản thân, vì lợi ích trước mắt.

Bốn người cười ngựa mà đi, vừa đi vừa trò chuyện, dần dần rời khỏi quân doanh xa hơn một chút. Quay đầu lại nhìn, đại doanh Tả Uy Vệ cũng đã nhìn không rõ lắm.

Sắc trời dần tối, Tần Tiêu ghì cương giữ ngựa lại hỏi Quách Tử Nghi:

- Có bao nhiêu thu hoạch?
- Bốn con thỏ, một con hoẵng.
- Đi thôi, trở về đi!

Tần Tiêu quay đầu ngựa lại, bốn người cùng nhau hướng doanh trại trở về.

Quách Tử Nghi nói rằng:

- Ba tháng này qua đi, người Đột Quyết cư nhiên không có nửa điểm tin tức. Sẽ không phải là bị đánh cho tàn phế, nhất thời không thở nổi?
- Không dễ dàng đánh cho tàn phế như vậy đi!

Tần Tiêu nhếch khóe miệng, đạm nhiên nói rằng:

- Trong ngực người Đột Quyết, đều là dã tính và liều mạng, cùng lang sói như nhau. Coi như là thụ thương, cũng sẽ không buông tha bác dấu. Hơn nữa Đột Quyết Hãn Quốc quân lực không tầm thường, dưới tay Mặc Xuyên ít nói cũng còn có hơn mười vạn đại quân tinh nhuệ. Ta phỏng chừng, bọn họ đang chuẩn bị một ít động tác lớn.

Hình Trường Phong vội hỏi:

- Có muốn ta dẫn các huynh đệ đến phía Bắc Hoàng Hà thám thính tin tức không?
- Trước hết cứ thông thả đi đã, chờ tin tức của triều đình đến rồi lại nói.

Tần Tiêu nói rằng:

- Từ nơi này đến Hoàng Hà thì có ba trăm dặm, sau khi qua sông còn phải đi qua Âm Sơn mới tiện để thám thính tin tức. Đường xá qua lại quá mức xa xôi, các huynh đệ tin tức không dễ truyền qua. Hơn nữa, nếu như triều đình không đồng ý ở phía Bắc xây dựng Thụ Hàng Thành, chúng ta đây cũng chỉ đành uất ức canh giữ ở Linh Võ, không cần làm đại sự gì cả.

Đúng lúc này, tiền phương một con ngựa đạp bụi mù chạy tới, khi lại gần mới nhìn rõ, là Tả Uy Vệ Trường Sử Phạm Thúc Đức. Phạm Thúc Đức vẻ mặt vui mừng, hướng phía Tần Tiêu ôm quyền nói:

- Chúc mừng Đại Tướng Quân, chúc mừng Đại Tướng Quân! Triều đình đã hạ chỉ đến!
- Tốt, rốt cục đã đến!

Tần Tiêu vui mừng nói:

- Phạm tiên sinh cũng biết, ý chỉ là thế nào chứ?

Phạm Thúc Đức vội nói:

- Tuy rằng lão hủ không có thấy được thánh chỉ, nhưng từ trong khẩu khí của Trương đại soái cùng thiên sứ có thể nghe ra được, hẳn là chuyện tốt.
- Được trở lại thôi!

Tần Tiêu vỗ ngựa, hướng về phía trước chạy vội đi, thẳng đến đại doanh quân trại, sau đó chạy đến trong trại lớn của Hữu Uy Vệ Trương Nhân Nguyên.

Trong trướng trung quân, Trương Nhân Nguyên đang ngồi ngay ở chỗ đó chờ đợi Tần Tiêu, ở bên cạnh chính là mấy thái giám và Thiên Ngưu Vệ. Trương Nhân Nguyên thương thế ở xương tay cũng đã hồi phục không sai biệt lắm. Tuy rằng còn không thể dùng ra lực đạo rất lớn, nhưng cũng là không có gì trở ngại. Vui mừng tiếp đón Tần Tiêu, và nói với hắn rằng:

- Tần lão đệ, đang chờ ngươi đến cùng ta tiếp chỉ. Quý sứ, mời tuyên chỉ đi sao!

Tần Tiêu và Trương Nhân Nguyên quỳ gối tiếp chỉ, thái giám chường chỉ tuyên đọc nói:

- Ái khanh Trương Nhân Nguyên và Tần Tiêu, xuất quân đại phá Đột Quyết, tấu lên Linh Võ đại thắng, trăm trong lòng rất an ủi! Đặc biệt ra lệnh khen thưởng như sau: Trương Nhân Nguyên, thụ hàm Binh Bộ Thượng Thư, cùng Trung Thư Môn Hạ Bình Chương Sự, phong Hàn Quốc Công; Tần Tiêu thụ Binh Bộ Thị Lang, gia phong thực ấp ba trăm hộ.

- Hi vọng nhị vị ái khanh trăm nhiều đầu của địch nhân, vì nước lập công, dương quân uy của Đại Đường ta ở biên Sóc. Phàm Sóc Phương quân từ Thất phẩm làm quan trật, gia tăng nửa năm bổng lộc. Các tướng sĩ khác, thêm hai tháng hưởng ngân. Ngoài ra, Trương ái khanh có tấu một chuyện ở phía Bắc xây dựng Thụ Hàng Thành. Trăm vẫn luôn suy nghĩ mãi, cho rằng đây là cử chỉ công tại đương đại, lợi tại thiên thu, nhất nhất chuẩn tấu.

- Cũng ban thưởng Trương ái khanh thượng phương bảo kiếm và đặc giắc lệnh phù. Phàm là Đại Đường Lũng Hữu châu huyện ta, đều có thể khu sử hành lệnh, cung cấp lao dịch, vật tư và quân nhu. Có người trái lệnh giống như kháng chỉ, có thể tiền trăm hậu tấu. Khâm thủ!

Trương Nhân Nguyên và Tần Tiêu đều vui mừng quá đỗi, không nghĩ tới Lý Hiễn luôn luôn nhu nhược hồ đồ, lần này cư nhiên anh minh quả đoán như vậy, hoàn toàn đồng ý thỉnh cầu của Trương Nhân Nguyên, còn mở ra một cánh cửa thuận tiện lớn!

Về phần những danh hiệu hư vinh gì đó kia, Tần Tiêu chẳng hề để ý. Trương Nhân Nguyên được thụ hàm Binh Bộ Thượng Thư, cùng Trung Thư Môn Hạ Bình Chương Sự, nói cách khác, chỉ cần trở lại triều, đó chính là Binh Bộ Thượng Thư và tể tướng.

Thanks

467. Chương 467

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 469 : Âm mã Hoàng Hà. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 469 : Âm mã Hoàng Hà. (2)

Chính mình đây, khôi phục danh hiệu Binh Bộ Thị Lang trở lại Tam Tỉnh Lục Bộ; thêm một ít thực ấp, chỉ có thể xem như vì hậu thế mưu đồ một chút phúc lợi. Lại thêm lúc trước một trăm hộ thực ấp, chính mình hiện tại đã là hầu tước thực ấp bốn trăm đại hộ rồi.

Tiến đưa sứ giả, Tần Tiêu và Trương Nhân Nguyên hai người nhịn không được một trận thư sướng cười lớn. Tần Tiêu nói rằng:

- Đại soái, thực không dám dấu diếm, mấy ngày nay tới giờ, thời gian càng lâu dài, trong lòng ta càng thâm nhủ, chuyện này sợ rằng sẽ không được phê chuẩn. Không nghĩ tới, hoàng đế bệ hạ lần này cư nhiên anh minh thần võ như vậy, ha ha. Sau khi bệ hạ đăng cơ, trừ đại xá thiên hạ làm được vài lần. Còn không có làm ra thành tích gì đặc sắc. Duy chỉ lần này xây dựng Thụ Hàng Thành ở phía Bắc, cũng coi như bệ hạ có thể ở trên sử sách lưu lại một bút công lao sự nghiệp!

Trương Nhân Nguyên gật đầu nói: truyện copy từ

- Đúng vậy! Việc này không nên chậm trễ, người và ta đến thương nghị một chút, xem cụ thể nên làm cái gì bây giờ. Đầu tiên chính là muốn biết rõ hướng đi của người Đột Quyết, bảo đảm thời gian xây công sự

không bị đến công kích, công sự tiến hành cẩn thận chắc chắn xuống. Tần lão đệ, chuyện kém cỏi này, nào có phải tính của người!

- Đại soái yên tâm đi!

Tần Tiêu vỗ ngực nói:

- Tả Uy Vệ mấy ngày nay thao luyện tinh đường xuống, có thể nói là binh hùng tướng mạnh, chính là thời gian dụng võ. Ta mang binh qua sông, đi trước mở đường, trinh sát tuần hành Hà Bắc, bảo đảm trong lúc xây công sự tuyệt đối không thể xảy ra sai sót!

- Ủm, có những lời này của người, lão phu giống như là được uống định tâm hoàn vậy, có thể yên tâm rồi.

Trương Nhân Nguyên trấn an cười nói:

- Người ta hai người, một già một trẻ hiện tại phân công. Nhìn xuống địa đồ, chỗ này... Nặc Chân Thủy, nhìn thấy không? Tần lão đệ mang theo Tả Uy Vệ, làm một đội quân tiên phong của Sóc Phương tới lui tuần tra. Đóng quân tuần cảnh ở chỗ này. Người Đột Quyết muốn tới gây sự, nơi này tất là đường phải đi qua. Lấy uy vọng hiện tại của người ở trong quân, cùng với lần trước lưu lại ấn tượng trong lòng người Đột Quyết, ta tin tưởng bọn chúng cũng không dám đến đây gây hấn. Lão phu sẽ dẫn theo Hữu Uy Vệ và dân phu lao dịch, ở trên phòng tuyến tám trăm dặm của Hoàng Hà, xây dựng Thụ Hàng Thành, dựng phong hỏa đài!

- Đi, cứ quyết định như vậy nhé!

Tần Tiêu kích một chưởng, cảm giác cả người xương cốt ngứa ngáy:

- Thật sự mà nói, ta đúng là muốn Khuyết Đặc Lặc kia trở lại khiêu khích một hồi, cùng ta hung hăng đánh một trận phân cao thấp.

Trương Nhân Nguyên cười ha ha:

- Tần lão đệ, năm xưa Khuyết Đặc Lặc đúng là được lưu truyền mơ hồ, thậm chí có người nói hần là Kim Cương hạ phạm, ba đầu sáu tay. Không nghĩ tới vừa gặp phải lão đệ đã biến thành kẻ yếu nhược, sợ chết. Ha ha! Các người đều còn trẻ, khẳng định còn có thể tương ngộ ở trên chiến trường. Chúng ta những lão gia hỏa xương cốt gãy yếu này, đúng là liệu mạng cũng không qua được thanh niên nhân các người!

- Ha ha, đại soái nếu là tuổi còn trẻ lại hai ba mươi tuổi, ta và Khuyết Đặc Lặc cộng vào nữa cũng không phải là đối thủ của người!

Tần Tiêu tâm tình đã tốt lên, hung hăng vỗ mông ngựa Trương Nhân Nguyên một chút, sau đó nói rằng:

- Sau này, ta còn sai Hình Trường Phong dẫn đám huynh đệ kia đi ra ngoài, đến phía Bắc Âm Sơn thăm dò tin tức, nhìn xem người Đột Quyết rốt cuộc đang làm cái gì. Đại soái tự mình chuẩn bị. Ngày mai ta trước lãnh suất Tả Uy Vệ qua sông, đi đầu dọn dẹp mở đường. Gặp núi mở đường, gặp sông dựng cầu. Vì đại soái làm việc!

Trương Nhân Nguyên cười to một tiếng, vỗ một phát lên bả vai của Tần Tiêu:

- Lão đệ, người cũng đừng có dặt vàng lên mặt của ta nữa. Chính là năm ba Trương Nhân Nguyên tuổi còn trẻ hợp cùng một chỗ, cũng không nhất định có thể đánh lại được Tần Tiêu người hiện tại. Hai chúng ta thương nghị quyết định như vậy đi. Ngày mai người xuất phát trước, ta sẽ chuẩn bị một chút, thu thập một ít dân phu lao dịch ở các châu huyện phụ cận, sau đó, đại khái ba năm ngày là có thể xuất phát được.

Tần Tiêu ra khỏi soái trường, đi chưa được vài bước, thái giám tuyên chỉ kia đã đi tới trước mặt Tần Tiêu lạy dài thi lễ:

- Đại tướng quân, trước lúc rời đi, Sở Vương điện hạ để ta gửi tới ngài một câu.

- A?

Tần Tiêu nghi hoặc nói:

- Gửi lời gì vậy?

Thái giám kia vừa cười vừa nói:

- Sở Vương điện hạ nói chuyện cáo Tần đại tướng quân, nói bản vương đã làm cha, cũng đã làm cha nuôi. Một con trai nuôi, một con gái nuôi đều lấy tên tốt.

Tần Tiêu nhất thời trong lòng đại hỉ một trận, còn kém chút muốn nhảy lên, hướng phía trước bước nhanh đến, huy vũ nắm tay:

- Ai da! Sinh! Sinh rồi!

Đám người Mặc Y tiếp đón Tần Tiêu, thấy hân mừng rõ như điên liên tục hô “sinh rồi”, đều hiểu được khẳng định là Lý Tiên Huệ và Thượng Quan Uyển Nhi đã sinh hạ hài nhi, đều tiến lên chúc mừng.

Tần Tiêu vui vẻ vô cùng nhảy lên hô lớn:

- Lão tử đã làm cha rồi! Mặc Y, mau, đem da thỏ và da sói ta bắt được đưa tới cho công tượng, để hân làm thêm vài món áo choàng, khăn quàng cổ da của hài đồng, ha ha. Sau khi về nhà ta muốn đem đi làm lễ gặp mặt!

Mặc Y vui mừng gật đầu, lập tức đi ra ngoài. Hình Trường Phong và Quách Tử Nghi cùng Tần Tiêu cười to, chúc mừng nói:

- Chúc mừng đại tướng quân, may mắn có được nhi tử cùng thiên kim.

Tần Tiêu liên tục xoa xoa tay:

- Hân không thể hiện tại mọc đôi cánh bay trở về Giang Nam, ôm ấp nhi tử và nữ nhi của mình, điên cuồng hôn chúng một trận. Từ lúc rời khỏi Giang Nam đến bây giờ đều đã qua hơn nửa năm, nỗi nhớ nhà thật đúng là càng ngày càng tăng. Ai nha, nhi tử và nữ nhi bảo bối của ta, lúc nào mới học được gọi cha đây?

Vui mừng một trận, Tần Tiêu đem Hình Trường Phong kéo qua, đối với hân nói rằng:

- Ý chỉ của hoàng đế đã truyền xuống, đồng ý ở phía Bắc xây dựng Thụ Hàng Thành. Ngày mai ta sẽ suất lĩnh Tả Uy Vệ tiến lên dọn dẹp mở đường. Người mang theo các huynh đệ đi trước một bước tới thăm dò tin tức, bay qua Âm Sơn tìm hiểu rõ hướng đi của người Đột Quyết.

Hình Trường Phong chính sắc liền ôm quyền một cái:

- Đại tướng quân yên tâm. Cứ giao cho Trường Phong và các huynh đệ đi làm!

Tần Tiêu vỗ đầu vai của Hình Trường Phong:

- Trường Phong, kỳ thực lần này đại thắng Linh Võ, người và các huynh đệ Đặc Chủng Doanh mới là đại công thần đáng được ghi công đầu. Nếu không phải có người cung cấp tin tức chuẩn nhất về đại quân Đột Quyết, lại đem bọn chúng đâm thành chó mù mất, trận đánh này khẳng định sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Sau khi trở lại triều, ta sẽ bẩm rõ với triều đình vì các người thỉnh công, để các người những vị anh hùng sau màn này, đạt được khen ngợi tương xứng.

Hình Trường Phong khê cười cười:

- Đại tướng quân, chúng ta những huynh đệ này đi theo đại tướng quân, cầu không phải hư danh lợi lộc, mà là một thực sự. Có nhận thêm khen ngợi hay không đều không quan trọng, có thể cùng với đại tướng quân đồng sinh cộng tử kề vai chiến đấu một hồi, đã là quang vinh, thù lao lớn nhất rồi. Trường Phong hiện tại đi làm chuẩn bị, sau đó sẽ dẫn theo các huynh đệ xuất phát.

Thanks

468. Chương 468

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 470 : Cuồng vọng lang ma. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 470 : Cuồng vọng lang ma. (1)

Tần Tiêu vui mừng gật đầu, vươn một tay đến, Hình Trường Phong một chương nắm lấy:

- Hảo huynh đệ, khổ cực cho người rồi! Bảo trọng!

Hình Trường Phong tràn đầy tự tin gật đầu nói rằng:

- Đại tướng quân yên tâm! Trường Phong đi đây!

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng của Hình Trường Phong, thất lưng dắt danh kiếm Thuần Quân, trên lưng đeo một thanh trường đao đặc chủng. Hán tử này, hiện tại đã là đao kiếm song tuyệt, cả người hiệp khí nghiêm nghị, một đại giáo đầu Đặc Chủng Doanh hấn. Có hấn làm việc, Tần Tiêu thực sự là phóng một vạn tâm.

Quách Tử Nghi thay Tần Tiêu đổi một ly trà, vui mừng nói rằng:

- Đại tướng quân, triều đình rất cực chuẩn rồi. Mấy ngày nay tới giờ, thực sự là chờ đủ uất ức! Các sư nương đều đã sinh a, cũng không biết là nhi tử lớn, hay là nữ nhi lớn. Ha ha, sau này trở lại, khẳng định đều đã có thể gọi cha, Tử Nghi cũng nhiều thêm một đôi hảo đệ muội. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Tần Tiêu ngồi xuống, uống một ngụm trà nói rằng:

- Tử Nghi, lần trước người theo ta lên Tây Bắc, làm lỡ người ứng thí võ cử, thực sự là tiếc nuối! Sang năm võ cử tỷ thí, nhất định phải cho người tham gia, tốt xấu cũng phải đoạt Võ Trạng Nguyên trở lại. Thầy trò hai người chúng ta đều làm Võ Trạng Nguyên, nhiều khí phái nha!

Quách Tử Nghi cười hắc hắc:

- Nghe nói năm nay võ cử tất cả đều là làm giả hơi nước. Bộ binh không có Đường Hưu Cảnh, do người của Vi gia lo liệu, tấn loạn điểm một ít môn sinh thân tín của chính mình danh liệt tam giáp. Hiện tại loại Võ Trạng Nguyên này cũng không xứng đáng nữa. Muốn làm thế nào, coi như thực tới danh về. Triều đình võ cử năm đó khôi phục bình thường, Tử Nghi phải đi thi, nhất định sẽ không để cho sư phụ thất vọng!

Sáng sớm ngày thứ hai, đại quân Tả Uy Vệ tập kết hoàn tất, lều trại dựng lên, hướng tới đại sa mạc ở phía Bắc thẳng tiến.

Soái kỳ

Mặt trời đỏ rực mọc lên cao, cát vàng bay mù mịt, hơn ba vạn tướng sĩ kinh nghiệm sa trường khảo nghiệm, hoàn toàn không sợ rất nhanh hướng phía Hoàng Hà đi nhanh đến. Hình Trường Phong liên tục phái người hồi báo quân tình hơn nửa thám báo tìm hiểu tin tức, cả đại sa mạc đến ven bờ Hoàng Hà ngay cả cái bóng của một người Đột Quyết cũng không có. Ngay cả một đường thông suốt đến bên bờ Hoàng Hà, thấy nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn chảy xiết.

Tần Tiêu mang theo Lý Hướng Đạo, tìm mấy chỗ địa thế thích hợp, hạ lệnh đắp lên tám cái cầu nổi lớn. Các tướng sĩ Tả Uy Vệ nhiệt tình tận trời, lập tức động thủ chuẩn bị. Mấy vạn người cùng nhau thúc đẩy, Hoàng Hà nam ngạn một bộ cảnh tượng khí thế ngất trời.

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa, trông về phía Bắc bờ sông xa xa. Gió sông lạnh lạnh thổi đến, một cổ cảm giác hào hùng nổi lên trong đầu.

Ngày hôm qua đập phá Hạ Lan Sơn, hôm nay huy binh ảm mã Hoàng Hà. Nam nhân có thể sống đến mức này, coi như là không uống công cuộc đời này. Trong triều những vương công, đại thần này, thực nên đến loại địa phương như vậy để xem. Chỉ có tận mắt đến biên cương thấy được các tướng sĩ nhiệt huyết và vất vả cực nhọc, các người mới sẽ minh bạch, quân nhân mới là lương đồng của quốc gia!

Từng đợt tiếng hò hét vang lên, ba vạn hảo nam nhi dưới nước sông Hoàng Hà cuộn trào mãnh liệt, Quỷ Phủ Thần Công dựng lên tám cây cầu nổi lớn.

Đại Đường đại kế tây bắc quân sự có ý nghĩa chiến lược, phía Bắc xây dựng Thụ Hàng Thành đi ra một bước đầu tiên!

Tám cây cầu nổi lớn, bắt ngang qua vài dặm. Trong lúc nhất thời, mấy vạn nhân mã cùng nhau qua sông. Hoàng Hà chạy chồm, người hô ngựa hý, gió đông nổi lên, tiếng kèn lệnh rõ ràng.

Tần Tiêu khiển ngựa qua sông, đứng ở bắc ngạn nhìn đại quân chinh tề qua sông.

Nước sông Hoàng Hà chạy chồm, tại thời đại này còn chưa có chuyện ô nhiễm gì cả.

Hiện tại giữa lúc nước lũ lên, cuộn trào mãnh liệt gào rít giận dữ như vậy, nói không chừng là có thể ở trong hạ du đe ngạn mỏng yếu gây ra hồng thủy lũ lụt.

Hiện tại thời tiết này, Hoàng Hà tràn lan đúng là chuyện đã nhìn quen. Thế nhưng cũng chỉ muốn đội quân đi qua đây, sẽ không có thời gian bãi bình. Trên Hoàng Hà cuồng phóng như vậy, trong vòng vài ngày ngắn ngủi cũng trống rỗng dựng lên tám cây cầu nổi. Nhân định thắng thiên nha!

Kỵ binh đi đầu qua sông, ngay ở bắc ngạn tập kết xong trận hình, bắt đầu dò xét, do Lý Tự Nghiệp và Vạn Lôi tiếp tục phụ trách bộ đội và đồ quân nhu hậu viện qua sông.

Tần Tiêu tự mình suất lĩnh kỵ binh, ở ven bờ sông xây dựng trạm canh gác, đề phòng người Đột Quyết tập kích bất ngờ.

Tần Tiêu đứng ở trên à nhìn, phía Bắc Hoàng Hà một mảnh địa phương này địa thế phức tạp, trừ chỗ hiểm yếu qua sông và sơn xuyên tuần địa, đa phần là một mảnh thảo nguyên bình địa nhìn không thấy bờ bến. Thật đúng là một địa phương tốt để chặn thả ngựa. Phía Nam Âm Sơn, từ trước người Đột Quyết thích đến nơi đây chăn thả ngựa.

Thời tiết như hiện nay chính là thời gian bọn họ đem trâu cừu ngựa nuôi được béo tốt.

Tần Tiêu lưu lại phó tướng dẫn một chi kỵ binh tiếp tục dò xét ở đây, tự mình dẫn theo một đội nhân mã, nhằm phía Đông mà đi. Hắn muốn tự mình nhìn một chút, xem có phải là thật sự có người Đột Quyết thả ngựa ở đây hay không?

Thâm nhập Đông Bắc chi địa ước chừng hơn bốn mươi dặm, quả nhiên thấy một mảnh đồng cỏ xanh mướt phì nhiêu. Một đám lớn trâu cừu ngựa đang chăn thả ở chỗ này. Dưới tay Tần Tiêu dẫn theo hai nghìn kỵ binh, đem thảo nguyên dẫm đến chấn động rung chuyển, kinh sợ đến những mục dân Đột Quyết kia vội vàng dẫn ngựa chạy trở về, ngay cả lều trưởng cũng đều chưa kịp thu thập.

Tần Tiêu nhìn những người này cười lạnh từng hồi, trong lòng âm thầm suy nghĩ: Ta mới chỉ là đi qua xem sao, đã đem các người dọa thành bộ dáng như vậy. Quân đội Đột Quyết các người đem bách tính Đại Đường ta trở thành trâu cừu để xâm lược thì làm thế nào? Ngày hôm nay đến không có ý tứ khác, phía Nam Âm Sơn từ nay về sau là địa bàn của Tần Tiêu ta quản hạt, là nơi Đại Đường quản chế. Người Đột Quyết? Trái lại chạy trở về Mạc Bắc đi! Không phục, điểm khởi binh mã, lấy thực lực để chứng minh!

Phạm Thúc Đức đi cùng, hơi có chút lo lắng nói rằng:

- Đại tướng quân, quân ta thế đơn lực bạc, nếu là lúc này có một chi đại quân Đột Quyết kéo tới, thì phải làm thế nào cho phải?

- Đại quân là khẳng định không có, tối đa là du kỵ hộ mục nhỏ mà thôi.

Tần Tiêu nhìn bách tính Đột Quyết hốt hoảng chạy trốn phía xa, lạnh lùng nghiêm nghị cười nói:

- Đột Quyết Mạc Xuyết, dẫn đại quân đi bình định Đột Kỵ Thi (bộ lạc tây Đột Quyết), đã xuất phát hơn một tháng rồi. Đây là tin tức Trường Phong ngày hôm qua nửa đêm phái người truyền đến. Xem ra lúc này đây, Mạc Xuyết chuẩn bị hoàn toàn dẹp yên nội loạn, sau đó mới cùng Đại Đường ta đại chiến một hồi. Tốt, ta cầu còn không được! Những bách tính này, ngày hôm nay ta sẽ nhân đạo một chút mà buông tha cho bọn họ, để cho bọn họ về nước báo tin. Nói Đại Đường ta đã vượt qua Hoàng Hà, đang chờ đợi Mạc Xuyết hấn!

Thanks

469. Chương 469

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 471 : Cuồng vọng lang ma. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 471 : Cuồng vọng lang ma. (2)

Quách Tử Nghi không khỏi cười nói:

- Lấy bản tính của người Đột Quyết mà nói, vương tử bị giết, cổ oán khí này là vô luận như thế nào cũng nuốt không trôi được. Mặc Xuyết mấy tháng này lại vẫn ẩn nhẫn không phát, xem ra thật đúng là có bộ dáng nằm gai nếm mật. Đột Quyết có nhân vật giống như quân sư gọi là Thôn Dục Cốc, có người nói chính là Đột Quyết Chư Cát Lượng.

- Ta phỏng chừng lão đầu tử này hiện tại khẳng định còn chưa chết. Một mực vì Mặc Xuyết ra chiêu xuất kế. Trong mấy năm nay, cục diện chính trị Trung Nguyên rung chuyển, Mặc Xuyết hoặc chiến hoặc hòa, từ đó kiếm được không ít chỗ tốt. Thủ đoạn ngoại giao kia thực tại inh. Nếu không có cao nhân như Thôn Dục Cốc chỉ điểm, người Đột Quyết nào có được sự thông minh như vậy.

Quách Tử Nghi không khỏi mỉm cười:

- Đại tướng quân, người Đột Quyết trong đó thật đúng là người tài ba xuất hiện lớp lớp nha! Văn có Thôn Dục Cốc, võ có Khuyết Đặc Lặc, tất cả đều xứng đôi làm đối thủ của Đại tướng quân.

- Ha ha, tiểu tử ngươi từ lúc nào cũng học được vuốt mông ngựa?

Tần Tiêu không khỏi cười lớn:

- Ta chỉ là một tướng quân dưới trướng Trương đại soái, cũng không phải thống soái thống lĩnh toàn cục Sóc Phương. Muốn nói so dũng khí, ta lại thật có thể làm gương cho binh sĩ cùng Khuyết Đặc Lặc đấu một trận. Đấu trí cái này sao, căn bản là Trương Nhân Nguyên quyết định. Không nói nữa, tiếp tục thẳng tiến về phía trước, kéo dài qua phiên đại thảo nguyên này, đến phía trước vượt qua Ngưu Đầu Sơn kia. Chính là Nặc Chân Thủy Đại Nguyên Soái chỉ định cho chúng ta đóng quân.

- Đại tướng quân, có muốn chờ hậu quân một chút hay không?

Phạm Thức Đức có chút lo lắng nói.

Tần Tiêu nhếch miệng cười:

- Không sao cả. Hai nghìn kỵ binh thì thế nào? Chỉ cần tin tức chuẩn xác, vậy có thể ở trên mặt đất một mẫu ba phần này phóng ngựa tung hoành. Bản tướng ngày hôm nay tự mình vì đại quân mà mở đường. Nhìn chỗ tinh kỳ của ta chỉ, có người Đột Quyết dám đến chiến với ta hay không?

Dứt lời giương lên Phượng Sí Lưu Kim Thang, hét lớn “giá” một tiếng, đã chạy như bay về phía trước.

Tất cả mọi người đều bị khí thế cuồng vọng này của Tần Tiêu chấn động, lây nhiễm, nhất tề thúc ngựa đi về phía trước. Hai nghìn nhân mã lại hơn hẳn thiên quân vạn mã lao đến, thanh thế hiển hách.

Phía sau, Lý Tự Nghiệp và Vạn Lôi cuối cùng cũng đem nhiệm vụ đưa đại quân qua sông hoàn thành. Tại Hà Bắc chinh đồn nhân mã, cũng dựa theo yêu cầu của Tần Tiêu, lưu lại một nhóm người ở chỗ này bảo vệ cầu. Còn lại đại bộ phận theo Tần Tiêu hướng phía Đông Bắc thẳng tiến.

Tiền quân hai nghìn kỵ binh một đường chạy qua thảo nguyên, ngẫu nhiên có vài trăm mục dân tự phát tổ kiến du kỵ tới lui tuần tra phụ cận Đường quân, nhưng không ai dám tiến đến gần đây. Ngược lại ở ngoài mấy dặm kêu la một trận, sau đó đều như điều thú chạy tán loạn không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Phạm Thúc Đức học được tiếng và chữ viết Đột Quyết, không khỏi cười lớn, nói với Tần Tiêu và chúng tướng sĩ rằng:

- Đám Đột Quyết du kỵ chỉ vào soái kỳ của Đại Tướng Quân kêu to “Tần Đường nhân lang ma”, đều đã bỏ chạy. Cảm tình đây chính là nhĩ danh mà bọn cho cho Đại Tướng Quân nha!

Tần Tiêu không khỏi dở khóc dở cười:

- Đây còn là nhĩ hào sao? Người Đột Quyết này cũng quá không có kiến thức!

Phạm Thúc Đức cười to nói:

- Đại Tướng Quân có điều không biết. Người Đột Quyết lấy lang làm đồ dâng, cũng giống như người Trung Hoa giống chúng ta bái tế rồng vậy. Ở trong mắt bọn họ, Lang Ma chính là sát thần tà ác nhất, là nơi phát ra lực lượng của chiến sĩ Đột Quyết ở trên chiến trường. Tuy rằng tà dị, thế nhưng ở trên cảm nhận của người Đột Quyết, lại được tôn quý và sùng bái không gì sánh kịp. Cái này cùng với quân sĩ Đại Đường xưng hô Đại Tướng Quân là Kim Giáp Chiến Thần, ý tứ không khác biệt lắm. Hơn nữa càng có vẻ bá đạo và mạnh mẽ hơn.

- A, cái này vừa là thần, lại vừa là ma.

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Vả lại sẽ không để ta làm người. Thằng thần mắng ta “không phải là người” thì được rồi.

Lúc buổi trưa, phiên đại thảo nguyên mở mang kia đã bị ném đến phía sau, Tần Tiêu lập tức cười lớn lên:

- Thảo nguyên tốt như vậy, dựa vào cái gì cấp cho Đột Quyết nuôi nấng chiến mã lang kỵ xâm lược Đại Đường! Đường quân ta cướp lấy để chặn thả ngựa có gì không thể?

Chúng tướng sĩ, phía trước chính là hướng tới Ngưu Đầu Sơn kia, chúng ta đẩy nhanh cước trình, ngày hôm nay đến đóng quân dưới chân núi, chờ đợi hậu quân!

- Đúng!

Lúc chạng vạng, hai nghìn phong kỵ đã không coi ai ra gì đẩy mạnh gần trăm dặm.

Đến phụ cận Ngưu Đầu sơn mạch kia. Lúc này đại bộ phận phái người đưa tới tin tức, đại bộ phận Đột Quyết còn đang cùng Đột Kỵ Thi liệu mạng chiến đấu. Chỉ là ở phía Bắc Âm Sơn có một cổ quân đội Đột Quyết, ước chừng hơn vạn người thủ biên giới.

Nha trưởng lưu lại có năm vạn quân canh giữ.

Trong lòng Tần Tiêu suy nghĩ nói:

- Phía Bắc Âm Sơn còn có trú quân? Rước lấy ta một hơi thở thôn phệ hần, sợ đến Đột Quyết nha trưởng cũng run rẩy theo. Nếu là công qua Âm Sơn, đó chính là cảnh nội Đột Quyết.... Thời gian gì cho ta một chi đại quân, thật muốn để Đột Quyết Hãn Quốc hủy đi! Tuy rằng sẽ rất khó khăn.

Hai nghìn sĩ tốt trước tiên hướng phía địa giới Hoa Hạ, đem phía Nam Ngưu Đầu Sơn chiếu đến đồ bình. Bách tính du mục Đột Quyết rất cực sợ hãi, vội vàng không ngừng chạy trốn suốt đêm, bay qua Âm Sơn trở lại Đột Quyết Hãn Quốc.

Lý Tự Nghiệp đỉnh đặc xông vào soái trường, đối với Tần Tiêu kêu lên: xem tại

- Đại Tướng Quân, dám man nhân Đột Quyết kia, giết nhiều bách tính của chúng ta như vậy, chúng ta cũng chơi bọn chúng một hồi đi? Bày đặt đoạt lấy chút trâu cừu đến cho các huynh đệ làm bữa ăn mặn cũng có thể a!

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Loại chuyện này, tạm thời vẫn còn là không nên xằng bậy đi. Giết mấy trăm bách tính của hãn, có ý tứ gì đây? Chọc lầy người người oán trách. Nói không chừng quan Ngự Sử trong triều cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Lấy chút nho học thánh điển gì đó đến phê phán một phen, vậy thì thực sự đáng ghét. Lúc này muốn chém giết sao, đã giết “tâm”. Trước đánh tan quân đội của bọn họ, bề gây tín niệm của bọn họ, sau đó diệt tộc của bọn họ! Chỉ bất quá hiện tại sao, nhiệm vụ của chúng ta là trước xây dựng Thụ Hàng Thành, tạm thời không nên quá phức tạp.

Lý Tự Nghiệp trợn trừng mắt lên:

- Ta đây không hiểu là có ý tứ gì. Dựa theo tính tình của ta, ngày hôm nay những người Đột Quyết thả trâu ngựa ở đây, một tên cũng đừng muốn sống. Bất quá Đại Tướng Quân người nói chuyện chính là khẳng định sẽ không sai, người nói như thế nào ta liền làm như thế đi vậy.

Tần Tiêu gật đầu cười cười, kêu gọi Lý Tự Nghiệp ngồi xuống nói chuyện phiếm, hỏi hãn một ít tình huống qua sông. Trong lòng lại suy nghĩ: Kỳ thực ta cũng muốn đi qua, đem những mục dân Đột Quyết kia toàn bộ đều chém giết, tiêu diệt trâu cừu của bọn chúng. Nhưng là cứ như vậy, ta cũng chính là một bạo dân, phần thanh. Cùng với đám người Đột Quyết bắt người cướp của không có gì khác nhau.

Thanks

470. Chương 470

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 472 : Bất khiêu hồ mã độ Âm Sơn. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 472 : Bất khiêu hồ mã độ Âm Sơn. (1)

Ta là Đại Tướng Quân, tốt xấu cũng là đại quan triều đình, được đứng ở độ cao chính trị, quan sát chiến tranh. Một mặt tiết hận, thực sự không có ý nghĩa gì cả! Tin tưởng Trương Nhân Nguyên cũng sẽ không làm chuyện loại này.

Đại quân trú đóng một đêm, binh yên vô sự. Hậu quân của Trương Nhân Nguyên phái người đưa lên thư tín. Nói Hữu Uy Vệ đại quân mang theo dân phu và đồ quân nhu đã đi tới đại sa mạc. Tần Tiêu gửi lại một phong thư, kêu Trương Nhân Nguyên yên tâm lớn mật thẳng tiến, con đường phía trước một mảnh bình an và quang minh.

Trên Ngưu Đầu Sơn kia, Tần Tiêu đưa mắt nhìn bốn phía, không khỏi cười nói:

- Nơi này, thật đúng là thiên nhiên bình chương. Ở chỗ này xây dựng vài cái phong hỏa đài thật tốt. Đi phía trước chính là Âm Sơn, người Đột Quyết dám can đảm có hành động gì khác, nơi này có thể phát hiện trước tiên, đốt lên phong hỏa đài, cảnh báo Thụ Hàng Thành ở phía sau. Ha ha! Ý kiến hay, sau này đưa kiến nghị cho Trương Nhân Nguyên đi!

Đại quân vượt qua Ngưu Đầu Sơn, thẳng đi đến Chân Nặc Thủy, cấp tốc kéo doanh trại đến. Tiền phương Đặc Chung Doanh tin tức phi báo truyền đến “phía Bắc Âm Sơn một vạn quân đội Đột Quyết, đang vượt

qua Âm Sơn hướng tới phía Nam xuất phát. Tướng lĩnh dẫn quân là Đột Quyết Tả Sương Sát Đốt Phiên Bồ, đệ đệ của Mặc Xuyên”.

Tần Tiêu không khỏi xoay người cười nói:

- Đệ đệ của Mặc Xuyên, muốn tới làm gì?

Lập tức lại đối với tướng sĩ Đặc Chung Doanh đến truyền tin nói rằng:

- Nói cho Hình Trường Phong, để hắn đem hướng đi của Khuyết Đặc Lặc điều tra rõ ràng. Mặt khác, Khuyết Trì Lặc huynh đệ, Tả Hiền Vương Mặc Cức Liên, tốt nhất còn có tin tức về Đột Quyết quân sự Thôn Dục Cốc gì đó kia cũng thăm dò tìm kiếm cho ta.

Truyền tin tướng sĩ Đặc Chung Doanh mới vừa đi, Tần Tiêu lập tức hạ lệnh:

- Hiệu lệnh lục quân, đẩy nhanh tổ kiến doanh trường công sự. Trung quân kỵ binh, theo bản tướng xuất phát, đến chân núi Âm Sơn một chuyến!

Phạm Thúc Đức vội hỏi:

- Đại Tướng Quân, Đột Quyết tuy rằng chỉ có vạn người, thế nhưng chiếm hết địa lợi, Đại Tướng Quân không thể lỗ mãng nha! Vẫn là dẫn thêm người đi nghênh địch tốt hơn!

- Nghênh địch?

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Địch nhân không phải dùng để hoan nghênh, chỉ dùng để chiến đấu và giết. Ta xem Đột Quyết Tả Sương Vương này không giống như là đến khiêu chiến. Bằng không, hắn sẽ không ngu ngốc tới mức chỉ dẫn theo một vạn người, giống như tới cửa tìm chết vậy.

- Dù sao trước đó không lâu, chúng ta còn thống kích chủ lực tinh nhuệ của bọn họ, chiến đấu lực của chúng ta, bọn họ trong lòng đều đã biết rõ. Không chừng có cái quỷ kế nhỏ gì, ta đi thăm dò tìm kiếm lại nói. Trung quân cũng có năm sáu nghìn kỵ binh, đánh cũng không cần sợ hắn. Phạm tiên sinh yên tâm, tướng quân trong doanh trại kiến tạo đồn đốc tốt rồi.

Phạm Thúc Đức không khỏi lắc đầu cười:

- Lão hủ ở trong triều đình coi như là hỗn gần ba mươi năm. Trong mấy năm nay, còn không có vị tướng quân nào, dám một mình thâm nhập trong phạm vi thế lực của người Đột Quyết phóng đảng không kèm chế được như vậy. Cũng chỉ có Đại Tướng Quân như vậy mới khiến người Đột Quyết nghe tin đã sợ mất mật. Đại Đường Chiến Thần mới dám làm loại chuyện này.

Tần Tiêu cười lớn bước ra khỏi quân trường:

- Lại được vỗ mông ngựa!

Trung quân sáu nghìn kỵ binh, tinh kỳ rực rỡ, nổi trống mà vào, thẳng chỉ Âm Sơn Nam Lộc. Đến chỗ đó, từ xa đã thấy một vạn kỵ binh Đột Quyết đã bày xong trận thế, như là đang chờ đợi Tần Tiêu.

Tần Tiêu mắt lạnh nhìn trận thế của bọn họ một hồi, kỵ binh Đột Quyết luôn luôn cuồng vọng tự đại. Ngày hôm nay không có bày ra trận hình đột kích phong tiền, mà là trận thế tứ giác viên phòng thủ. Người cầm đầu soái kỳ đứng ở trung quân, tiền quân giơ lên cung tiền, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tần Tiêu không khỏi cười lạnh một tiếng, mang theo Quách Tử Nghi, Mặc Y và La Vũ Phong cầm soái kỳ đã thúc ngựa đi ra trong trận, tiến lên mấy bước, mã tiên chỉ một cái:

- Đột Quyết đại quân nghe đây, ta là Đại Đường Tả Uy Vệ Đại Tướng Quân Tần Tiêu!

Đang chuẩn bị sấm hạ uy phong gầm lên vài tiếng, nghĩ lại một chút còn nói thêm:

- Các ngươi trước tiên sẽ nói tiếng Hán ra đi!

Tần Tiêu thanh âm trung khí mười phần, tuy rằng cách một tiền, vẫn làm cho trong trận doanh Đột Quyết khiến ột trận rối loạn nho nhỏ. Sau một lát, trong trận Đột Quyết như thủy triều dâng mãnh mẽ ra, đầu

đội mũ cầm một cái lông chim, khoác áo giáp lông lân của vùng Trung Nguyên đúc tạo, chậm rãi đi ra trong trận.

Tần Tiêu thấy tướng quân người Đột Quyết đã đi ra, ngược lại cũng bội phục dũng khí của hắn. Dem Phượng Sí Lữ Kim Thang ném cho sĩ tốt ở phía sau khiêng đỡ. Khẽ nhấc tay lên, dẫn theo Mặc Y, Quách Tử Nghi và soái kỳ phía sau cũng hướng phía trước đi đến.

Ở giữa hai đại quân, mấy kỵ binh đi tới chính giữa, giao mã một chỗ.

Tướng quân Đột Quyết đi đến kia, khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, ngược lại cũng là ngày thường cương nghị dũng mãnh, trong ánh mắt hơi có vài phần thần thái, nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu một trận, một tay đặt lên ngực, hơi khom xuống thất lưng, dùng tiếng Hán thấp phần lưu loát nói rằng:

- Xin chào Tần Đại Tướng Quân! Tệ nhân chính là Đột Quyết Tả Sương Sát Đốt Phiên Bò, may mắn có thể cùng Đại Tướng Quân trước trận nói chuyện.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn hắn vài cái, liền ôm quyền nói:

- Nguyên lai là Tả Sương Sát Đốt Phiên Bò đại nhân, thất kính.

Đốt Phiên Bò ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc còn hơi chút tâm hư nhìn Tần Tiêu, nói rằng:

- Nghĩ không ra, Tần Đại Tướng Quân cư nhiên còn trẻ tuổi như vậy...

Tần Tiêu nhếch miệng cười:

- Quý Hãn Quốc Khuyết Đặc Lặc, không phải so với ta còn trẻ hơn sao? Ngược lại cũng giết người phóng hỏa làm được bất diệc nhạc hồ a. Hiện tại hình như không phải thời gian nói chuyện phiếm vô nghĩa. Đốt Phiên Bò đại nhân hỏa lực tập trung như thế, không biết có dụng ý gì? Nếu là muốn chiến, người ta đều trở lại trung quân, nổi trống đánh lên một hồi ngược lại cũng thống khoái tràn trề.

Đốt Phiên Bò liên tục xua tay:

- Không không, Đốt Phiên Bò mang binh đến đây, cũng không phải ý tứ muốn cùng Đại Tướng Quân khai chiến. Đốt Phiên Bò tự nhận cũng không phải đối thủ của Đại Tướng Quân, chỉ là muốn đến thỉnh cầu Đại Tướng Quân muốn một kiện đồ vật. Lập tức trở về phía Bắc Âm Sơn, tuyệt không quanh quẩn ở xung quanh của Đại Tướng Quân.

- Muốn đồ vật sao?

Tần Tiêu cười nhạt:

- Đột Quyết các người từ Đại Đường lấy đi đồ vật còn thiếu sao, lại muốn tìm ta đòi đồ vật gì vậy? Nói đi, nếu là vàng bạc châu bảo, có lẽ ta có thể tặng cho người một chút, coi như là lễ gặp mặt riêng giữa chúng ta. Vùng Trung Nguyên của ta cái khác không có, chính là tiền hơi nhiều chút. Nữ nhân sao, đó là tuyệt đối không có. Còn có dưới chân người hiện tại đang giẫm lên, từ hôm nay trở đi cũng chính là ranh giới thần thánh của Đại Đường ta. Loại đồ vật này cũng là tuyệt không thể cho được.

Thanks

471. Chương 471

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 473 : Bất khiêu hồ mã độ Âm Sơn. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 473 :Bất khiêu hồ mã độ Âm Sơn. (2)

Tần Tiêu trong lòng cười nhạt một trận: Nếu không nhìn tại người coi như cũng có lễ phép cùng dũng khí một chút, trước tiên ở trong vạn quân đem người bắt giữ lại, vừa lấy roi đánh, lại vừa cùng người hỏi chuyện.

Đốt Phiên Bồ oán hận nuốt một ngụm nước bọt, nén giận nói rằng:

- Đại Tướng Quân, Đốt Phiên Bồ không dám tìm Đại Tướng Quân muốn vàng bạc châu báu và nữ nhân, cũng kiên quyết không dám xâm chiếm quốc thổ Đại Đường. Từ hôm nay trở đi, người Đột Quyết chúng ta chỉ ở phía Bắc Âm Sơn chặn thả. Tuyệt không dám trèo đèo lội suối đi tới cảnh nội Đại Đường. Đốt Phiên Bồ chỉ là được Khả Hãn nhờ vả, muốn từ trên tay Đại Tướng Quân lấy về thi thể Di Niết Khả Hãn chết trận, thỉnh về nước, dựa theo lễ nghi người Đột Quyết chúng ta hạ táng. Đốt Phiên Bồ biết vùng Trung Nguyên là tôn trọng lễ giáo nhất.

- Thế nhân đều có nguyện vọng lá rụng về cội. Ân oán trên chiến trường, chúng ta liền ở trên chiến trường giải quyết. Còn thỉnh Đại Tướng Quân mở ra một mặt lưới, đem thi thể chất nhi Di Niết trả về Đột Quyết. Đốt Phiên Bồ vô cùng cảm kích, Khả Hãn vô cùng cảm kích, người Đột Quyết vô cùng cảm kích.

- A, chính là việc này sao?

Tần Tiêu không khỏi cười trong lòng: Mang theo một vạn người tới tìm ta muốn một khối thi thể.

Tần Tiêu nháy con mắt, có chút hứng thú nhìn Đốt Phiên Bồ nói rằng:

- Đốt Phiên Bồ đại nhân, Đại Đường chúng ta đây là lễ nghi giáo hóa chi bang, đương nhiên hiểu được những tập tục này, cũng từ trước đến nay tôn trọng người đã chết. Nhất là dũng sĩ chết trận sa trường. Vô luận Đường quân hay là quân địch đều sẽ ở sau chiến trận tiến hành siêu độ và xử lý thi thể thích đáng. Di Niết này sao là ta tự tay giết chết, cũng là ta tự tay đốt được đem hán hỏa táng.

- Thi thể là kiên quyết không có, tro cốt ta đã mang trở lại trong quân. Nếu là người muốn nó, ta sẽ phái người trở lại mang tới cho người, người cầm trở về an táng đi sao. Đừng trợn trừng con mắt với ta như vậy, điều này còn có bất mãn sao? Loại khí trời này, chẳng lẽ còn có thể bảo vệ thi thể không hư thối? Ta đã tận hết tấm lòng. Người có muốn hay là không đây?

Đốt Phiên Bồ thở dài một tiếng, vẫn như trước phủ một tay lên ngực, khom lưng thi lễ:

- Đa tạ Tần Đại Tướng Quân, Đốt Phiên Bồ đương nhiên là muốn. Tần Đại Tướng Quân là dũng sĩ và quân tử chân chính. Chúng ta tuy rằng là địch nhân, nhưng Đốt Phiên Bồ vẫn biểu thị kính ý đối với người. Hi vọng chúng ta sau này có thể ở trên chiến trường quyết một trận phân cao thấp. Ta cảm hận Tần Đại Tướng Quân là bởi vì người giết chất nhi của ta.

- Người là cừu nhân của A Sử Na gia tộc. Nam nhi Đột Quyết chúng ta từ trước đến nay là ân oán phân minh. Tuy rằng người thiêu hủy thi thể của hãn, nhưng Đốt Phiên Bồ biết, đây cũng là sự tình không có cách nào khác. Sau khi về nước, chúng ta sẽ lấy tro cốt đối với Di Niết tiến hành lễ tang. Tần Đại Tướng Quân, nếu có cơ hội, Đốt Phiên Bồ sẽ vì chất nhi báo thù.

Tần Tiêu cười lãnh liệt:

- Cầu còn không được.

Sau đó quay đầu lại đối với Quách Tử Nghi nói rằng:

- Sai hai huynh đệ trở lại doanh, đem tro cốt của Di Niết Khả Hãn mang tới.

Quách Tử Nghi thúc ngựa lui về trong quân, gọi hai binh sĩ trở lại. Tần Tiêu thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Đốt Phiên Bồ, đem hán nhìn đến cả người không được tự nhiên.

Đốt Phiên Bồ vội ho một tiếng, vỗ vỗ tay, phía sau hai binh sĩ Đột Quyết nắm một con ngựa, ở trên ngựa có một người đi ra trong trận.

Đốt Phiên Bồ nói rằng:

- Người Hán thường nói, có qua mà không có lại là phi lễ. Đốt Phiên Bò cảm tạ Tần Đại Tướng Quân hào phóng, cũng đưa tặng lại một kiện lễ vật cho Đại Đường. Vị này chính là vương công Võ Đình Tú, thời gian Đại Chu nữ hoàng phái tới Đột Quyết hòa thân.

- Lúc đó Khả Hãn cho rằng hãn không phải dòng họ Lý gia, nhất thời tức giận cự tuyệt đám hỏi. Thế nhưng cho tới nay, Đột Quyết đều là đối xử tử tế với Võ công tử. Hiện tại Đốt Phiên Bò đem Võ công tử giao cho Đại Tướng Quân, thỉnh Đại Tướng Quân đưa hãn trở lại Trường An.

Tần Tiêu hiếu kỳ nhìn nam nhân trẻ tuổi mặc y phục Đột Quyết kia. Dưới ánh mắt nhìn kỹ, mặt trắng thệt trơn, lớn lên ngược lại cũng coi như tuấn tú. Chỉ là liếc mắt nhìn lại chính là đệ tử cao lương. Đây là nhi tử Võ Thừa Tự gì đó kia, chất nhi của Võ Tam Tư, lúc đó đi sứ Đột Quyết, có thể nói là để Võ Tắc Thiên đều mất hết bộ mặt. Nhân gia Mặc Xuyên hòa thân, cư nhiên không thu họ “Võ”, ngại hãn là hàng giả. Lúc đó dưới cơn giận dữ còn cùng Đại Đường khai chiến, đánh Hà Bắc, hơn nữa thắng thường đem Võ Đình Tú giam lại, trở thành trò hề của Đại Đường tại Đột Quyết.

Võ Đình Tú tựa hồ cũng không cảm giác chính mình mất mặt cỡ nào, ngồi trên lưng ngựa, học lễ tiết của người Đột Quyết đối với Đốt Phiên Bò đặt tay lên ngực, khom lưng thi lễ, dùng ngôn ngữ Đột Quyết nói rằng:

- Đốt Phiên Bò đại nhân, Võ Đình Tú trở lại Trường An, cũng sẽ tưởng niệm Đột Quyết nha trưởng, hoài niệm rượu sữa dê cùng kỹ thuật nhảy múa mạnh mẽ ở đây.

Tần Tiêu tuy rằng không coi là tinh thông văn hóa Đột Quyết, thế nhưng ở trong Đặc Chủng Doanh huấn luyện qua, căn bản nghe nói đọc viết vẫn là không có vấn đề.

Lúc này nhện không được chau mày, lạnh giọng nói rằng:

- Võ công tử nếu đối với Đột Quyết có hảo cảm như vậy, không bằng cứ ở lại Đột Quyết sinh hoạt đi, cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt.

Võ Đình Tú nhất thời hoảng sợ:

- Điều này sao được, Trường An là cổ hương của ta, ta phải về Trường An!

Tần Tiêu lạnh lùng nhìn hãn một cái, trong lòng mắng: Đối trá!

Võ Đình Tú rất sợ Tần Tiêu trở mặt, vội vàng cưỡi ngựa hướng tới trong trận quân Đường chạy đến.

Đốt Phiên Bò nhìn bóng lưng của Võ Đình Tú cũng khinh miệt cười cười:

- Hãn không phải hảo nam nhi. Tại Hãn Quốc nha trưởng, cũng chỉ uống rượu ăn thịt, hát hò khiêu vũ.

Tần Tiêu cắn răng một cái:

- Vậy Khả Hãn các người vì sao vẫn không có giết hãn?

Đốt Phiên Bò ngạc nhiên sững sờ:

- Đây là sự tình của Khả Hãn, Đốt Phiên Bò không dám hỏi đến...

Tần Tiêu quay đầu lại liếc mắt nhìn Võ Đình Tú một cái, một bộ dáng hoảng hốt, thực tại cùng khí thế của Đường quân không hợp, mất mặt! Trong lòng đã suy nghĩ nói: Loại phế vật này, như thế nào lại giao vào tay ta? Hết lần này tới lần khác cử động này lại mang chút màu sắc chính trị, không cho phép ta không được tiếp thụ.

Mặc Xuyên thả lại Võ Đình Tú. Rất có ý tứ cùng với Đại Đường nghị hòa đình chiến.

Ta mặc kệ người là muốn chiến hay muốn hòa, ta chỉ làm tốt sự tình thuộc bốn phận của mình. Người Đột Quyết muốn bước qua Âm Sơn nam, là muốn cùng đừng muốn.

Vì vậy đối với Đốt Phiên Bò nói rằng:

- Đốt Phiên Bò đại nhân, Tần Tiêu là quân nhân, chỉ biết là chấp hành mệnh lệnh. Thỉnh trở lại nói cho Mặc Xuyên Khả Hãn. Từ hôm nay trở đi, Tần Tiêu sẽ đóng quân tại Chân Nặc Thủy, phía Nam Âm Sơn không muốn lại nhìn thấy người Đột Quyết, bằng không nhất loạt giết chết không tha.

Thanks

472. Chương 474 : Bất Khiếu Hồ Mã Độ Âm Sơn. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 474 : Bất khiếu hồ mã độ Âm Sơn. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 474 : Bất khiếu hồ mã độ Âm Sơn. (3)

- Nếu muốn trao đổi đại sự lưỡng quốc bang giao chiến hòa, thỉnh phái ra tôn sử đến Trường An. Chủ động tìm Đại Đường hoàng đế bệ hạ của ta đưa ra thỉnh cầu. Chú ý, là thỉnh cầu! Tần Tiêu ở đây, một mực không dám biểu lộ thái độ. Đương nhiên, bao gồm cả đám người Khuyết Đặc Lặc ở bên trong, nếu muốn tới gây chuyện chiến tranh. Tần Tiêu cùng với Tả Uy Vệ, Sóc Phương quân toàn bộ tướng sĩ, thời khắc cam tâm tình nguyện phụng bồi.

Đốt Phiên Bò vừa kinh hãi vừa phẫn nộ nhìn Tần Tiêu vài lần, cực kỳ không tình nguyện gật đầu:

- Đốt Phiên Bò nhất định chiếu theo lời nói của Đại Tướng Quân truyền đạt đến nha tướng.

Tần Tiêu cười nhạt ta nếu nói ra như vậy rồi, còn có thể sợ người được sao?

Hai sĩ tốt đã lấy tro cốt của Di Niết Khả Hãn đến Đốt Phiên Bò phái người tiếp nhận, xuống ngựa, cư nhiên quì một gối đối với Tần Tiêu đặt tay trên ngực, khom lưng cúi chào một cái theo nghi thức quân đội Đột Quyết, phía sau hân một vạn tướng sĩ Đột Quyết, cũng hành lễ giống như hân.

Đốt Phiên Bò nói rằng:

- Nam nhi Đột Quyết ta từ trước đến nay chỉ sùng bái dũng sĩ chân chính. Tần Đại Tướng Quân, Đốt Phiên Bò và các tướng sĩ dưới trướng đối với người biểu đạt kính ý cao thượng nhất. Nhưng Đốt Phiên Bò đồng dạng hi vọng, có một ngày có thể ở trên chiến trường đánh bại Tần Đại Tướng Quân. Tuy rằng hi vọng này rất xa vời, nhưng Đốt Phiên Bò sẽ không buông tha. Toàn bộ người Đột Quyết cũng không buông tha!

Tần Tiêu ở trên ngựa ôm quyền thi lễ trở lại:

- Đốt Phiên Bò đại nhân cũng là một trang hán tử. Tần Tiêu trong lòng rất bội phục. Bất quá, nếu là ở chiến trường tương ngộ, Tần Tiêu cũng quyết không thủ hạ lưu tình!

Đốt Phiên Bò yên lặng không nói gì trở mình lên ngựa. Thúc ngựa trở về đi đến, đại quân Đột Quyết không một tiếng động, chậm rãi hướng phía Âm Sơn thối lui.

Phía sau Đường quân, đột nhiên bộc phát ra một trận hoan hô.

Trong lòng Tần Tiêu cũng là một trận hân diện thư sướng, nhếch miệng cười một cái nói:

- Đối phó với loại dân tộc như Đột Quyết này, cũng chỉ có so với hân càng thêm hung ác độc địa và mạnh mẽ hơn, mới có thể đem hân trấn trụ.

Quách Tử Nghi ở một bên nói rằng:

- Đại Tướng Quân, đây thực sự là sáng khoái nhân tâm! Người Đột Quyết không chiến tự lui, trở lại phía Bắc Âm Sơn. Nghe khẩu khí của Đốt Phiên Bò này, Đột Quyết là chuẩn bị cùng Đại Đường nghị hòa. Chỉ ít trong khoảng thời gian ngắn, người Đột Quyết tuyệt không dám nam hạ thả ngựa. Năm xưa Đại Hán

có Lý Quảng chống lại Hung Nô, khiến người Hồ nghe tin đã sợ mất mật; nay Đại Đường ta có Đại Tướng Quân, cũng là như vậy khiến Đột Quyết không dám nam hạ thả ngựa, thực sự là thống khoái a!

Tần Tiêu không khỏi tràn ngập đắc ý cười lớn một trận, mở miệng thì thầm:

- Tần thì minh nguyệt hán thì quan, vạn dặm trường chinh nhân vị hoàn... Dẫn sử long thành phi tướng tại, bất khiêu hồ mã độ âm sơn. (*) Ta cũng bắt quá là noi theo cổ nhân Lý Quảng mà thôi! Từ hôm nay trở đi, chỉ cần phía Nam Âm Sơn này có Tần Tiêu ta ở đây, người Đột Quyết đừng mơ tưởng từ nơi này bước qua một bước!

(Chú thích:

• •

• • •

• •

• • • • • • • • • • • • • • • • • •

• • • • • • • • • • • • • • • • • •

Xuất tái

Vương Xương Linh

Tần thời minh nguyệt Hán thời quan

Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn

Dẫn sử Long Thành phi tướng tại

Bất giao Hồ mã độ Âm san.

-Dịch Nghĩa:-

Vầng trăng sáng của đời Tần và quan ải của đời Hán, mà người chinh chiến nơi nghìn dặm vẫn chưa trở về. Nếu như có vị phi tướng* ở tại Long Thành thì sẽ không cho ngựa Hồ vượt qua núi Âm sơn.

*Phi tướng: Viên tướng bay. Ngày xưa người Hung nô gọi Lý Quảng là phi tướng.

-Bản dịch của Đào Hùng-

Ái Hán, trăng Tần ngồi tỏa sáng

Chinh nhân nghìn dặm mãi xa xăm

Long Thành ví giả còn phi tướng

Chẳng để ngựa Hồ vượt núi Âm).

Quách Tử Nghi có chút kinh ngạc theo sát than nhẹ nói:

- Tần thì minh nguyệt hán thì quan, vạn lý trường chinh nhân vị hoàn. Dẫn sử long thành phi tướng tại, bất khiêu hồ mã độ Âm Sơn... Thực sự là bài thơ hay a! Hay một trận đại khí bằng bạc phần chấn nhân tâm! Không nghĩ tới Đại Tướng Quân còn có tài văn chương như vậy.

Tần Tiêu không khỏi ngạc nhiên: Bài thơ này hình như là thơ Đường thì phải. Cụ thể là ai làm, ta thực sự còn không nhớ rõ. Bây giờ còn chưa có được người làm ra sao? Xem ra, ta không nghĩ qua là lại muốn làm đạo bản ai!

Võ Đình Tú không biết từ lúc nào cũng cười ngựa chạy đến bên người Tần Tiêu, trơ mặt ra, tụ tập lại nói rằng:

- Tần tướng quân, uy danh của ngươi, ta ở Đột Quyết nha trưởng đều phải nghe được đến lỗ tai giảng tờ luôn rồi! Lần này Đình Tú có thể về nước, toàn bộ bái Tần tướng quân ban tặng, thực sự là vô cùng cảm kích nha!

Tần Tiêu liếc nhìn Võ Đình Tú vài lần, cười như không cười đáp lời hắn:

- Võ công tử vẫn là nhanh chóng trở lại doanh trại đi. Trước đem một thân y phục Đột Quyết đầy mùi thịt dê này thay đổi, tắm sạch sẽ, ta lại phái người tiễn người trở lại Trường An.

Võ Đình Tú da mặt cũng còn rất dày, vẫn như trước cười hì hì nói rằng:

- Đa tạ Đại Tướng Quân ai nha, còn có một nữ tướng quân tư thế oai hùng hiên ngang. Xem ra chính là Mặc Y cô nương đại danh鼎鼎 đi sao, thực sự là thất kính, thất kính a!

Mặc Y tức giận trừng mắt với hắn một cái, nghiêng đầu nhìn về phía một bên.

Võ Đình Tú liên tục mất mặt hai lần, chỉ đành im miệng.

Tần Tiêu dương dương tự đắc vùng roi ngựa:

- Thu binh trở lại doanh.

Mặc Y theo sát Tần Tiêu, thấp giọng nói rằng:

- Tiểu bạch kiểm quần là áo lụa này thực sự đáng ghét, như là cả đời chưa thấy qua nữ nhân, chỉ nhìn chăm chăm trên mặt ta đây. Đại Tướng Quân, mau đem hắn tiễn đi thôi!

Tần Tiêu bất động thanh sắc cười nhạt, nhẹ giọng nói rằng:

- Khi hắn ở Đột Quyết nha trưởng, đâu có gặp qua mỹ nhân tiêu chí Trung Nguyên như người vậy. Nhiều lắm chính là mấy nữ nô Đột Quyết một thân mùi vị dê cừu để hắn thèm thuồng, cảm tình mấy năm nay trôi qua đều đã biến thành quỷ đói trong sắc. Sau đó ta để hai tâm phúc tiểu tốt tiễn hắn đi, dọc theo đường để nói cũng muốn chinh hắn, hừ!

Mặc Y vui vẻ cười khê, nhất thời tâm tình thư sướng.

Trong lòng Tần Tiêu lại tính toán: Lưu Dịch tiểu tử kia, không biết có thể phối ra dương phần hay không đây? Làm một chút ném đến trong đũng quần của Võ Đình Tú, hắn là chơi rất hay...Dám liếc trộm nữ nhân của lão tử còn nổi dâm ý, chán sống rồi sao hả!

Khi trở lại quân trại, đại trại đã không sai biệt lắm xây dựng xong. Trái ra phải vào, môn hộ ngay ngắn, tinh kỳ bay phấp phới, binh giáp chói lóa. Tần Tiêu rất là thoả mãn, sai người đem Võ Đình Tú dàn xếp, tìm đến Lưu Dịch. Trong lòng vui mừng mà nói: Trong quân nhân rồi nhiều thật buồn chán a, muốn làm chút trò đùa chơi mới tốt.

- Sẽ phối dương phần sao?

- Di, Đại Tướng Quân muốn thứ này làm gì, đương nhiên là làm được. Tiểu nhân thích lật xem một ít sách thuốc và đọc kinh hỗn tạp.

Thanks

473. Chương 473

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 475 : Hoạt khảo dã lang quần. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 475 : Hoạt khảo dã lang quần. (1)

- Vậy là tốt rồi, phối cho ta một bao.

- Không thành vấn đề. Một thời thần cũng đủ. Đại Tướng Quân chờ đợi là được.

Lưu Dịch rất thông minh, cũng không có nhiều chuyện truy hỏi nguyên do, tự mình làm việc.

Tần Tiêu âm thầm cười nói: Sách rồi sao? Bất phá lão nhị của ngươi, nhìn ngươi còn cấp bách được nữa không?

Mấy ngày sau, hai ngày rơi xuống mưa nhỏ, sắc trời trong trẻo. Trên đại thảo nguyên một trận lục ý dào dạt, không khí tươi mát. Lý Tự Nghiệp và Vạn Lôi đều dẫn một đội binh sĩ, ở xung quanh phía Nam Âm Sơn tuần tra canh gác, Tần Tiêu nhất thời ngược lại thanh nhàn rảnh rỗi.

Tần Tiêu dắt con ngựa đi ra khỏi quân trại, mang theo Mặc Y, Quách Tử Nghi và Phạm Thúc Đức đến trên thảo nguyên thả ngựa giải sầu.

Thời gian đã là cuối hè, ánh dương quang cũng không hung hăng giống như trước nữa.

Trải qua hai ngày mưa nhẹ dày đặc trên thảo nguyên đã là một trận sinh cơ dạt dào.

Có nhiều bùn đất co dãn, tản mát ra một trận khí tức dị nhân. Hoa dại không biết tên tùy ý có thể thấy được, ở giữa hồng lục vui tai vui mắt. Trên bầu trời mây trắng lượn lơ trôi như bông liễu.

Từng trận gió mát thổi qua, khiến cây cỏ phi dương, hoa dại phấp phới, ngẫu nhiên có mấy con hồ điệp vỗ cánh bay qua lại. Tần Tiêu xoay người xuống ngựa, vỗ vỗ cái cổ đậm kim mã, thả cho nó được tự do hưởng thụ bữa tiệc lớn trước mắt. Đậm kim mã tâm tình cực kỳ sung sướng phát ra tiếng thở phì phì trong mũi, ngửa cái cổ lên, còn hướng phía trên người Tần Tiêu dụi một cái, cực kỳ thân thiết, phảng phất như là đang đối với hân biểu thị cảm kích?

Sau đó khẽ bước những bước ưu nhã, cùng ngựa của mấy người khác nhàn nhã chạy nhẹ dạo chơi. Ở trên thảo nguyên phảng phất như đang hưởng thụ dạo chơi ngoại thành và ăn cơm dã ngoại. Người đến địa phương rộng rãi khoảng không, tâm tình luôn luôn dễ buông lỏng cùng thư sướng. Tần Tiêu cũng không ngoại lệ, ngày hôm nay tâm tình tốt cực kỳ.

Không nhanh không chậm thông thả bước đi dạo chơi, yên lặng nghe tiếng giầy da dẫm lên cây cỏ xanh lục phát ra, hít thở không khí mới mẻ trong lành, cảm giác tứ chi bách hài đều sung túc tinh khí. Hành quân hơn nửa năm, mấy ngày gần đây này, là sống qua được an nhàn, thoải mái nhất, đem thể lực hao tổn lúc trước đều bổ sung đầy đủ trở lại.

Hiện tại xem ra, trạng huống thân thể này ngược lại còn tốt hơn. Điều này còn nhờ có tay nghề đầu bếp rất tốt của Hoàng mập mập, ngày hôm qua chắc hẳn phải nướng một con dê, vị đạo cư nhiên thập phần thuần túy, mọi người đều luôn miệng khen không dứt.

Tần Tiêu đi tới một địa phương bụi cỏ tươi tốt, đặt mông ngồi xếp bằng xuống đó, cảm giác mềm mại. Ngẩng đầu lên nhìn điều hâu bay lượn xoay quanh, không tự giác buột miệng nói rằng:

- Lúc này nếu như có máy bay thì thật tốt, thời gian rảnh rỗi có thể bay trở về nhà thăm người thân. Bất quá, ta là không muốn lại nhảy dù nữa.

Đám người Mặc Y cũng lần lượt ngồi xuống ở bên người hắn, đồng thanh thấp giọng hô một tiếng, tán thưởng bãi cỏ thư thích còn hơn ngồi lên nhưng thảm, Phạm Thúc Đức không khỏi cười nói:

- Đại tướng quân, làm thế nào bình thường ngươi hay nói ra một ít lời, mà chúng ta nghe không hiểu vậy? Máy bay là vật gì vậy? Có thể khiến người ta bay được sao? Nhảy dù lại là chuyện gì xảy ra?

Tần Tiêu thất thanh cười một tiếng, lười biếng đem hai chân duỗi thẳng ra, một tay chống đỡ thân thể ngửa ra phía sau, một tay kéo một gốc cây cỏ ngậm ở trong miệng, híp mắt nói rằng:

- Những thứ này đều là đồ tốt, nhất thời thật đúng là không giải thích được rõ ràng lắm. Vả lại sao, máy bay thứ này đúng là có thể đem con người bay lên bầu trời. Nhảy dù sao, ngoại trừ có thể cho người ta giống như chim ưng bay lượn trên thảo nguyên ra, còn có thể xuyên qua thời không, từ chỗ này đi tới chỗ khác. Cũng giống như ta vậy, ta từ hơn một nghìn năm sau đi đến Đại Đường.

Mọi người nghe được những lời nói “hoang đường” này, không khỏi đều cười, tự nhiên là không ai tin tưởng. Trên người Tần Tiêu được ánh mặt trời chiếu đến ấm áp, híp mắt lại đã có chút mệt mỏi rồi, ngáp lớn một cái nói rằng:

- Ta nói những điều là sự thật. Các ngươi không tin ta cũng không có biện pháp... Ngô, Phạm tiên sinh, rảnh rồi như vậy, nói chút cổ sự Âm Sơn và thảo nguyên tới nghe một chút nha!

Phạm Thúc Đức đắc ý dào dạt xoa xoa chòm râu mép, gật đầu bắt đầu giảng bài:

- Âm Sơn này sao đúng là một địa phương tốt. Cây cỏ màu mỡ, trâu dê béo mập nha! Sắc lặc xuyên, âm sơn hạ, thiên tự thương khung, lung cái tứ dã. Thiên thương thương, dã mang mang. Phong xuy thảo đề kiến ngư dương, mọi người khẳng định đều đã nghe qua rồi đúng không?

- Hướng tới phía đông đi một chút, nơi đó Hắc Hà người Đột Quyết xưng là Lặc Xuyên Hà, đã có danh nữ thời Hán Chiêu Quân “thanh chủng” (ở đây nghĩa là mộ phần). Lại hướng Đông Nam đi tới, chính là Chiến quốc là Trường Thành Triệu quốc.

Tần Tiêu không khỏi xoay người cười nói:

- Cảnh trí hai nơi này bày đặt cùng một chỗ mà nói, thật đúng là có chút ý tứ. Trường Thành phòng Hung Nô, khó lòng phòng bị; phái Chiêu Quân xuất giá biên cương, Đại Hán và Hung Nô bình an vô sự ở chung năm mươi năm. Ta không thể bỏ ý tứ của Chiêu Quân như vậy. Ngược lại, ta rất tôn trọng nàng. Chỉ bất quá nói trở lại, ta vẫn là càng sùng bái Hán Vũ và Hoắc Khứ Bệnh.

- Hòa thân tuy rằng là biện pháp, nhưng biện pháp này nói trắng ra căn bản là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Có chút lời nói, dám sử quan nói ra đã có thể êm tai, nhưng tình huống nhưng thực tế cũng không cần thiết có bao nhiêu quang vinh. Vả lại, ta đối với loại chuyện hòa thân này, từ trước cũng không phải rất hảo cảm.

Phạm Thúc Đức khẽ cười nói:

- Thời kỳ Thái Tông Văn Thành Công Chúa xuất giá Thổ Phiên, có thể nói cao công với xã tắc.

- Có thể đi!

Tần Tiêu nhếch miệng cười nói:

- Những nữ nhân này, đều rất không dễ dàng, cũng thật vĩ đại. Văn Thành Công Chúa mang đến cho Đại Đường và Thổ Phiên ba mươi năm hòa bình, để văn hóa Trung Thổ truyền bá đến cao nguyên hoang dã, thật sự là công đức vô lượng. Bất quá, sau này người Thổ Phiên lại lấy kỹ thuật và tri thức mà chúng ta dạy cho đến cùng Đại Đường đối kháng. Tiết Nhân Quý cũng có thể tại địa phương đó đánh bại, Thổ Phiên thật đúng là không đơn giản nha!

Phạm Thúc Đức cười nói:

- Do đó, có đôi lúc hòa thân vẫn là có chút tác dụng.

- Hừ...

Tần Tiêu hừ nhẹ một tiếng, có điểm tức giận nói rằng:

- Cũng chỉ là “có chút tác dụng” mà thôi. Tuy rằng đây cũng chính là thủ đoạn chính trị, nhưng căn bản là biện pháp không triệt để không giải quyết được vấn đề. Chiêu Quân và Văn Thành Công Chúa đúng như lời nói của sử quan và đồng thoại vậy. “Từ đó về sau cùng Vương Tử sống qua những ngày tháng hạnh phúc” đi sao? A, ta thấy vị tất đã đúng. Ba mươi năm, năm mươi năm thì thế nào, càng khi nàng thì cốt chưa lạnh, hai nước vẫn cứ liều mạng phân tranh như trước. Các nàng nếu là dưới tuổi vàng có biết, không thể không lệ rơi đầy mặt được.

Thanks

474. Chương 474

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 476 : Hoạt khảo dã lang quần. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 476 : Hoạt khảo dã lang quần. (2)

Mặc Y khẽ thở dài một hơi:

- Ta tự nhận là không có được loại dũng khí giống như các nàng. Một mình một người rời xa quê hương, cùng một nam nhân cùng chính mình bất cứ phương diện nào cũng không hợp nhau sinh sống cả đời. Từ góc độ nữ nhân mà nói, ta ngược lại không tiếp thu các nàng sẽ có hạnh phúc cỡ nào. Bất quá, các nàng xác thực rất vĩ đại.

Phạm Thúc Đức cười ha hả nói:

- Cái này không được, kéo đề tài đi quá xa rồi. Hiện tại không phải đang bàn phong cảnh sao?

Tần Tiêu nhìn Phạm Thúc Đức một cái, hội ý cười cười:

- Phạm tiên sinh, chúng ta cũng là tùy tiện tâm sự cũng không phải đang nghị luận triều chính. Muốn nói giải quyết vấn đề căn bản, một biện pháp duy nhất chính là bản thân cũng có đủ cường đại, người khác người khác chinh phục. Mặc kệ là từ chính trị, quân sự, kinh tế hay là trên văn hóa, đều phải chinh phục, sau đó dung hợp. Đây mới là vương đạo, ha hả!

- Ngày hôm nay không nói chuyện quốc sự, không nói chuyện quốc sự, ha hả!

Phạm Thúc Đức liên tục xua tay, tiếp tục giống như hướng dẫn du lịch nói rằng:

- Mượn núi này trước mắt chúng ta mà nói đi sao, đây là một ngọn núi trong Âm Sơn sơn mạch, tên là Kháng Lý Sơn, cũng gọi là Đại Lang Sơn. Âm Sơn tổng cộng dài hơn hai nghìn dặm. Đại Lang Sơn này chính là một ngọn núi ở cực Tây, vượt qua ngọn núi này hơn trăm dặm, thì có một bồn địa. Đó là địa phương Đột Quyết Tả Sương Sát đang đóng quân. Chúng ta ngồi trên đại thảo nguyên này cũng được gọi là Đại Lang Nguyên.

Tần Tiêu không khỏi cười:

- Lúc này còn chưa có xong, tất cả đều là “lang”. Cảm tình lại là người Đột Quyết lấy tên đi sao? Dựa theo ý ta cũng đừng gọi là Đại Lang Nguyên gì cả, cứ gọi Tể Lang Nguyên tốt hơn nhiều.

Mọi người đồng thanh cười khế. Một sĩ tốt cưỡi ngựa từ đằng xa chạy tới, đưa tới thư của Trương Nhân Nguyên.

Ba tòa Thụ Hàng Thành đã bắt đầu khởi công tu kiến, Tần Tiêu đề ra kiến nghị, ở chỗ Ngưu Đầu Sơn kia thiết lập phong hỏa đài cũng đã được tiếp thu. Đã khởi công bắt đầu kiến tạo. Trương Nhân Nguyên nói, vì muốn đẩy nhanh hơn tiến độ công trình, đem sĩ tốt thủ biên kỳ đều cường ép lưu lại, dự tính đối phó hai tháng.

Tần Tiêu không khỏi có chút kinh ngạc hai tháng, thời gian này cũng quá eo hẹp đi?

Đọc tiếp bức thư, Trương Nhân Nguyên nói rằng, có chút sĩ tốt tâm tình sinh ra oán giận không muốn xây công sự làm đào binh, đã bị chém trước mặt mọi người. Vì vậy thất quân náo động, không ai còn dám lơ mãng hiện tại tiến độ công trình là tiến triển cực nhanh. Muốn Tần Tiêu bảo chứng trong lúc thi công tuyệt đối an toàn.

Tần Tiêu đứng dậy, vỗ vỗ vụn cây cỏ trên người nói rằng:

- Phạm tiên sinh, đợi sau khi trở lại doanh trại truyền lệnh xuống phía dưới. Từ hôm nay trở đi, đại quân phân thành sáu nhóm. Mỗi lần phái ra hai nhóm, hướng tới Ngưu Đầu Sơn bên kia, Nặc Chân Thủy và vùng Đại Lang Sơn, qua lại dò xét lẫn nhau, mười hai canh giờ không được ngừng nghỉ. Sáu nhóm phân làm ba ban, chính là trong nửa đêm cũng phải có thanh âm gót sắt của Đại Đường đập vang vọng thảo nguyên. Toàn bộ địa phương ở giữa ba nơi đó, từ hôm nay trở đi, đều thực hành giới nghiêm, trở thành khu vực cường lực quản chế, thẳng đến toàn bộ công trình đều xây dựng hoàn tất. Bất luận kẻ nào không được tùy ý ra vào, nếu có phát hiện, sẽ xử lý như gian tế, đi đâu bắt lại, giao cho ta tự mình xử phạt.

- Dạ.

Phạm Thúc Đức chấp tay cúi đầu, đã chuẩn bị đi dẫn ngựa trở lại doanh trại nghỉ viết quân lệnh. Tần Tiêu nói rằng:

- Chúng ta cùng nhau trở lại.

Vì vậy thổi một tiếng còi khải hiệu, Đạm kim mã tung vó ngựa chạy trở lại, mấy thớt ngựa khác cũng thông minh cùng nhau chạy tới theo.

Vừa mới trở lại quân trại đã nhận được tin tức trọng yếu thứ nhất do Hình Trường Phong phái người báo đến "Đột Quyết Mặc Xuyên mang theo quân sư Thôn Dục Cốc và Tả Hiền Vương, Khuyết Đặc Lặc cùng ở Tây Bộ chinh phạt Tây Đột Quyết Đột Kỳ Thi. Thế nhưng trong nha trưởng, Đột Quyết điểm khởi ba vạn đại quân đang hướng tới Âm Sơn đi ra. Người lãnh quân là con của Mặc Xuyên Dương Ngã Chi Đặc Lặc!

Tần Tiêu không khỏi nhếch mi giận dữ:

- Đột Quyết Tả Sương Sát Đốt Phiên Bồ vừa mới nói với ta rằng, người Đột Quyết sẽ không dám lại vượt Âm Sơn đến gây hấn. Như thế nào hiện tại đã lại phái tới Dương Ngã Chi? Ba vạn đại quân, lai lịch không nhỏ mà! Hơn nữa nhân mã của Đốt Phiên Bồ đóng tại phía Bắc Âm Sơn cũng đủ bốn vạn. Bọn chúng muốn làm gì?

Quách Tử Nghi nói rằng:

- Nếu Dương Ngã Chi Đặc Lặc là huynh đệ của Di Niết Khả Hãn, phỏng chừng là tới tìm đại tướng quân thay huynh đệ báo thù đi sao? Người Đột Quyết không bó buộc lễ pháp, thay đổi thất thường, sự tình đó đúng là rất bình thường. Đại tướng quân nên sớm làm ra chuẩn bị.

- Ừm...

Tần Tiêu gật đầu, trầm tư một trận nói rằng:

- Từ nha trưởng của Đột Quyết đi đến nơi này, phỏng chừng cần có một khoảng thời gian. Bất quá, Hình Trường Phong đưa tới tin tức này, trên đường cũng đi mất một ít thời gian. Chúng ta cần sớm làm ra chuẩn bị. Vừa mới chém giết một sói con, lúc này lại tới một con nữa. Trong nhà Mặc Xuyên nuôi dưỡng bao nhiêu con tiểu súc sinh a? Một lần đều đến giết sạch mới tốt!

Phạm Thúc Đức vội hỏi:

- Đột Quyết lần này có bốn vạn đại quân chuẩn bị mà đến. Hơn nữa quen thuộc địa lý nơi này, đại tướng quân không thể sơ ý, hấn nên cẩn thận chuẩn bị an bài. Nặc Chân Thủy nơi đó cũng không thể xảy ra sai lầm gì, bằng không sẽ ảnh hưởng đến toàn cục.

- Lấy địa đồ đến đây!

Tần Tiêu ngồi vào bên cạnh bàn soái, tinh thần chấn động:

- Người Đột Quyết chỉ nghĩ Tần Tiêu ta là thất phu, muốn người đồng thể mạnh ý vào địa lợi đến khi dễ ta. Ngày hôm nay ta để hấn kiến thức một chút, cái gì mới gọi là "chiến tranh".

Phạm Thúc Đức mang tới địa đồ, san bằng mở ra dãi ở trên bàn soái. Tấm địa đồ này là trên bản đồ của Đường Hưu Cảnh không có, tất cả đều là mấy ngày qua, Tần Tiêu phái người thăm dò địa hình chung quanh về ra. Nhập quân lâu như vậy, Tần Tiêu một ít tri thức địa hình cũng dần dần thay đổi thực thi. Chỗ đại quân đi qua, đầu tiên sẽ tìm hiểu địa lý, đây là một vấn đề rất quan trọng.

Mọi người cùng nhau tỉ mỉ nghiên cứu một trận địa đồ, Tần Tiêu nhếch nhếch khóe miệng, nói với Quách Tử Nghi rằng:

- Có biện pháp sao?

Quách Tử Nghi hướng về phía Tần Tiêu ngẫm hiểu cười nói:

- Đại tướng quân đã tính trước kỹ càng, cần gì phải hỏi ta?

Tần Tiêu cười ha hả nói:

- Ta đây ngày hôm nay cần phải để người nói một chút.

Quách Tử Nghi khiêm tốn cười cười, chỉ vào địa đồ nói rằng:

- Nhớ kỹ thời gian trước đây sư phụ có dạy ta, nói qua, chiến tranh đơn giản chính là song phương lừa gạt, muốn biết rõ ý đồ và hướng đi của địch nhân, còn phải ẩn dấu động hướng của mình. Chúng ta đóng quân tại Nặc Chân Thủy, người Đột Quyết không cần thám mã cũng đối với tình hình ở đây rõ như lòng bàn tay. Như vậy quân ta mất đi bí mật và địa lợi.

Thanks

475. Chương 475

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 477 : Thập diện mai phục. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 477 : Thập diện mai phục. (1)

- Từ Đại Lang Sơn đến Nặc Chân Thủy lại đến Ngưu Đầu Sơn vùng địa hình này chỉ có một đoạn địa hình phía sau hơi phức tạp hơn một ít. Phía trước đa phần là thảo nguyên bằng phẳng. Kỵ binh của người Đột Quyết, tại thảo nguyên quá mức hung hãn, chúng ta cứ như vậy cùng bọn hãn liệu mạng quá là thiệt thòi.

- Tử Nghi ngược lại suy nghĩ, có thể đem bọn hãn dẫn tới Nặc Chân Thủy. Sau đó đến một địa phương cách Ngưu Đầu Sơn kia, ở nơi đó có nhiều sơn lâm, khe rãnh, cây cỏ rừng rậm, lại thêm mặt đường dài hẹp thích hợp mai phục, có lợi cho Mịch Dao bộ binh trận của chúng ta phát huy uy lực.

- Không sai, nói rất khá, cùng với suy nghĩ của ta cũng không sai biệt lắm.

Tần Tiêu gật đầu tán thưởng:

- Lúc này đây cũng đến nơi theo cách làm của một số cổ nhân, đến kiêu binh chi kế. Vừa lúc Thôn Dục Cốc lão ca kia không ở đây. Chúng ta cũng dễ thành công hơn. Phạm tiên sinh, đầu tiên phóng xuất tin tức giả, nói ta bị triều đình triệu hồi, cố ý để người Đột Quyết biết được. Để cho bọn họ tìm đến Tả Uy Vệ báo thù thì tốt. Sau đó, chúng ta cho Đột Quyết đến thập diện mai phục, tựa như lúc đầu Tào Mạnh Đức đại phá Viên Thiệu vậy.

- Đột Quyết không phải muốn thảo nguyên sao? Đại Lang Nguyên, cho hãn! Ngay cả Nặc Chân Thủy cũng cho hãn. Chủ lực thất quân toàn bộ mai phục đến trong vòng Nặc Chân Thủy đến vùng sơn lâm Ngưu Đầu Sơn. Nghi, người tuổi còn trẻ lạ mặt, tự mình lĩnh một chi kỵ binh làm bộ tại chân núi Âm Sơn dò xét. Sau đó ta sẽ gọi Vạn Lôi tiếp ứng cho người.

- Người thối lui, hần trên đỉnh đến lúc đó Vạn Lôi bại ra Nặc Chân Thủy doanh trại, ngay cả đồ quân nhu lương thảo đều ném cho người Đột Quyết. Vạn Lôi vừa thối lui, Lý Tự Nghiệp lại lên, rồi lại bại. Ba người các người đều vừa đánh vừa lui, thẳng đến đem người Đột Quyết dẫn dắt vào trong vòng vây của chúng ta. Chúng ta thiết đặt nòng ống mai phục dài ba mươi dặm, chỉ cần người Đột Quyết dám tiến vào, thì một người cũng dừng hông sống sót rời khỏi. Lão tử muốn học Chư Cát Lượng hỏa thiêu sườn núi Bắc Vọng, đến nướng dã lang sống.

Vào lúc ban đêm, Tần Tiêu đã đem Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi và thất quân sĩ quan cấp cao đều kêu gọi đến, đem quy tắc chi tiết tác chiến giao phí thật rõ ràng.

Nặc Chân Thủy đại trại, dưới soái kỳ Hoàng Long phụ đồ chữ Tần, Lý Tự Nghiệp đem cờ kéo lên cao. Lý Tự Nghiệp cười ha ha nói:

- Yêm nô cũng đã tới, một hồi đại chiến đã nghiền!

Tần Tiêu dẫn ba nghìn kỵ binh nhẹ nhàng rời khỏi đại trại, hướng phía Ngưu Đầu Sơn kia đi đến. Ven đường, liên tục phục hạ sáu chi bộ đội, lại thêm ba chi đội ngũ dụ địch của Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi, Quách Tử Nghi cùng nhân mã bản bộ do Tần Tiêu thống lĩnh, thật đúng là vừa vặn mười chi quân đội, thập diện mai phục!

Trên Ngưu Đầu Sơn kia, Trương Nhân Nguyên vừa lúc đi đến nơi đây, dò xét tình huống kiến tạo phong hỏa đài. Xa xa nhìn thấy Tần Tiêu dẫn một đội nhân mã chạy tới, không khỏi trong lòng sinh nghi, vội vã gọi binh sĩ truyền lệnh đem Tần Tiêu mời đến trên núi trong soái trường lâm thời gặp mặt.

Trương Nhân Nguyên nghi hoặc mà lo nghĩ nói rằng:

- Lão đệ, người ngày hôm nay thế nào lại chạy đến bên này? Nặc Chân Thủy bên kia phòng ngự chuẩn bị thế nào rồi?

Tần Tiêu cười thần bí:

- Đại soái, có một đại sự phát sinh quá đột nhiên, ta cũng không biết đại soái đi tới Ngưu Đầu Sơn, không kịp thông báo đại soái, còn xin thứ tội cho nha!

Trương Nhân Nguyên mở to hai mắt ra nói:

- Đại sự gì vậy?

Tần Tiêu cười hắc hắc vài tiếng, đem sự tình Đột Quyết vương tử Dương Ngã Chi Đặc Lặc điểm binh đến xâm phạm nói ra rõ ràng với Trương Nhân Nguyên, sau đó nói rằng:

- Tần Tiêu cho rằng đại soái còn đang ở tại phòng tuyến tám trăm dặm Hoàng Hà đốc tạo Thụ Hàng Thành, qua lại xin chỉ thị quân lệnh sẽ tổn hao thời gian làm hỏng việc quân cơ. Vì vậy đi đầu nghĩ hạ một kế sách thập diện mai phục dụ ra để giết kiêu binh, còn lừa gạt rằng ta đã bị triều đình triệu hồi.

Trương Nhân Nguyên không khỏi cười ha ha, lại vừa bực mình vừa buồn cười chỉ vào Tần Tiêu nói rằng:

- Lão đệ a, người luôn luôn muốn làm ra chút sự tình không ai ngờ tới nha! Đối lại tướng lĩnh bình thường, khẳng định trước tiên sẽ phái người tới xin chỉ thị của đại soái như ta. Chờ ta tới Nặc Chân Thủy, sợ là đều đã đánh ột trận hồ đồ. Binh pháp có viết “tướng tại ngoại, quân lệnh có thể không theo”. Huống chi ta còn đem vùng phòng ngự Nặc Chân Thủy toàn quyền ủy thác cho người, nào có cần xin chỉ thị gì nha? Lúc này, lão ca an vị tại Ngưu Đầu Sơn, xem người dụng binh một hồi, mô phỏng Chư Cát Khổng Minh, hỏa thiêu Đột Quyết yêm nô!

- Ha ha ha!

Hai người đều cười lớn sang sảng. Trong lòng Tần Tiêu một trận vui sướng: Cùng với một người rất khiêm tốn như Trương Nhân Nguyên hợp tác với nhau, đó chính là an nhân.

Đối lại là một tên gia hỏa lòng dạ hẹp hòi đồ kỵ người tài, quân Sóc Phương nào sẽ có được tình cảnh như ngày hôm nay? Thời đại vũ khí lạnh tác dụng của tướng lĩnh, thật đúng là đặc biệt rõ ràng.

Thời gian Tần Tiêu và Trương Nhân Nguyên ở trong soái trường uống trà bàn quân sự, Quách Tử Nghi dẫn hai nghìn kỵ binh, đã tuần đến dưới chân Đại Lang Sơn cố ý lười biếng đem bộ đội tản ra. Đều tự quân tam tự ngũ ngồi ở trên cỏ nói chuyện phiếm vô nghĩa, ngựa cũng nhàn nhã đi gặm cỏ.

Mới không qua bao nhiêu lâu, đây khắp núi đồi người Đột Quyết đã từ trên núi lao xuống. Mấy người Quách Tử Nghi cuống quýt cười lên ngựa, qua loa bày binh bố trận, làm bộ chuẩn bị nghênh.

Cùng với lần trước khác nhau, lần này người Đột Quyết vênh váo tự đắc. Đột Quyết Tam vương tử tuổi chừng ba mươi mặc một bộ giáp trụ hoa lệ, đầu đội điều khôi tinh tế. Do hơn mười người vây quanh khí thế không ai bì nổi đi ra trận, lấy roi ngựa chỉ vào Quách Tử Nghi hét lớn:

- Tướng quân nhà Đường đều chết hết rồi sao? Lại phái một tiểu oa nhi chưa cai sữa mẹ đến Âm Sơn điều võ dương oai!

Quách Tử Nghi giận dữ nhổ một ngụm nước bọt:

- Thả cứt chó của ngươi! Đại Đường ta có tướng quân để các ngươi nghe tin đã sợ mất mật! Nhớ kỹ trước đó không lâu, Đột Quyết Tả Sương Sát còn đối với Tần đại tướng quân của chúng ta bảo chứng, không hề lỗ mãng vượt qua Âm Sơn. Lúc này mới qua vài ngày. Các ngươi đám tiểu nhân vô tín vô nghĩa này đã hủy đi lời hứa của chính mình! Còn nói cái gì nam nhi Đột Quyết nặng nhất chữ tín, ta nhổ vào! Quả thực chính là thối lắm!

Dương Ngã Chi cười ha ha. Bên người hắn mang theo hơn mười kỵ binh cũng cùng nhau cười lớn theo. Dương Ngã Chi ngày thường đầu báo mặt đầy râu quai nón như hổ, mười phần kiêu ngạo kêu lên:

- Lúc trước Vương thúc ta bắt quá là vì phải đòi về thi thể nhị ca ta, mới tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục đáp ứng. Tần Tiêu kia không phải rất lợi hại sao, ngươi gọi hắn tới trước trận cùng ta nói chuyện nha! Đến nào! Đến nào! Ha ha, thế nào không được? Người Hán các ngươi không phải có câu nói như thế này sao? Rùa đen rút đầu? Ha ha!

Thanks xem tại

476. Chương 476

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 478 : Thập diện mai phục. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 478 : Thập diện mai phục. (2)

Quách Tử Nghi làm bộ tức giận đến cả người run rẩy. Trong lòng lại đang thầm cười nhạo: Xem ra đám người Hình Trường Phong tại hậu phương Đột Quyết rải tin tức giả đã thành công! Ngày hôm qua buông tha mấy gian tế thám mã Đột Quyết, khiến cho bọn hắn càng thêm cực kỳ tin tưởng sự phụ ta đã bị triệu về Trường An, hắc!

Quách Tử Nghi tức giận rống một tiếng:

- Giết đám châu chấu như các ngươi nào xứng để đại tướng quân của chúng ta xuất thủ! Xem ta đem các ngươi bắt qua trận đây!

Dứt lời vỗ ngựa hướng tới phía trước phóng đi.

Dương Ngã Chi mặt lạnh cười, vung tay lên. Bên người hơn mười kỵ binh cũng gào thét phóng ra. Quách Tử Nghi vừa nhìn trận thế không đúng, con chưa kịp giao phong đã thúc ngựa bỏ chạy. Đường quân nhất thời cũng ăn ý theo cùng nhau hướng về sau bỏ chạy như điên. Dương Ngã Chi ở phía sau cười ha ha:

- Đột Quyết nha trưởng thập đại tiên phong đại tướng của ta đồng thời xuất mã. Xem ai còn có thể địch nổi, hết thầy xông lên, giết! Giết sạch quân Đường, đoạt lại Đại Lang Nguyên!

Phía sau Dương Ngã Chi Tả Sương Sát Đốt Phiên Bồ vẫn luôn cúi đầu lúc này chậm rãi tiến lên vài bước, ở bên tai của Dương Ngã Chi nói rằng:

- Đặc Lặc, Tần Tiêu kia tuy rằng trở lại Trường An, thế nhưng trong quân Sóc Phương còn có Trương Nhân Nguyên tọa trấn, Tả Uy Vệ mấy viên tướng quân như Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi bao gồm cả tiểu hậu sinh này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nói không chừng sẽ có quý kế gì đó, cần phải cẩn thận a!

Dương Ngã Chi coi thường trợn trừng mắt một cái với Tả Sương Sát, lạnh lùng nói rằng:

- Thúc thúc, người chính là quá mềm yếu. Lúc trước khi đến đòi thi thể của nhị ca ta, có phải đã bị Tần Tiêu khi dễ đến lợi hại rồi không? Đột Quyết ta, có khi nào chịu qua loại lăng nhục này? Những lời này nếu là truyền tới trong cái lỗ tai của phụ hân ta, nhất định sẽ giận dữ. Nói không chừng còn muốn trị người tội làm nhục quốc thể.

- Hiện tại Tần Tiêu không ở đây, chính là lão đầu tử Trương Nhân Nguyên thì có gì đáng sợ? Huống chi ta phái ra thám mã hồi báo, Trương Nhân Nguyên căn bản không ở Nặc Chân Thủy. Nơi đó soái kỳ đã đổi thành chữ “Lý”, khẳng định là Tả Uy Vệ tướng quân Lý Tự Nghiệp đang thống lĩnh Nặc Chân Thủy. Hán tử thô lỗ này sẽ có thể đùa giỡn quý kế gì chứ?

Đốt Phiên Bồ than nhẹ một tiếng:

- Trước đó không lâu ta vừa mới đối với Tần Tiêu làm ra hứa hẹn, không nghĩ tới lập tức đã nuốt lời... Đặc Lặc, ta vẫn là suy nghĩ, không nên sơ ý. Lúc này đây Sóc Phương quân so với Linh Võ quân lúc trước khó đối phó hơn rất nhiều.

- Được rồi, người có phiên phúc hay không? Người có còn là nam nhân A Sử Na gia tộc sao?

Dương Ngã Chi oán hận nói rằng:

- Di Niết cùng ta cảm tình tốt nhất, hắn bị Đường quân giết hại, ta làm sao có thể thờ ơ? Đại ca của ta Tiểu Khả Hân cũng vẫn muốn vì nhị ca báo thù. Hiện tại đây chẳng phải là cơ hội tốt sao? Nếu là có thể đoạt lại Đại Lang Nguyên và Nặc Chân Thủy, chúng ta một đường xua quân giết qua đánh hạ Ngưu Đầu Sơn, giết thẳng đến Hoàng Hà thu hồi thu hồi Thánh Địa cầu phúc Phất Vân Từ của chúng ta. Nơi đó cư nhiên bị lão thất phu Trương Nhân Nguyên kia phá hủy thành bình địa! Đây quả thực là ô nhục lớn nhất đối với Đột Quyết ta!

Ở bên cạnh binh sĩ Đột Quyết dường như thủy triều hướng phía trước xung phong liều chết đến, Dương Ngã Chi đắc ý tràn ngập nói rằng:

- Đại Lang Nguyên, thảo nguyên mỹ lệ sung túc cỡ nào! Từ hôm nay trở đi. Một lần nữa trở lại vòng tay của Đột Quyết ta rồi. Các huynh đệ anh dũng giết địch, thu phục vườn nhà của chúng ta, vì Di Niết Khả Hân chết trận và các dũng sĩ báo thù!

Dứt lời, Dương Ngã Chi hung hăng trợn mắt giận dữ với Đốt Phiên Bồ một cái. Đốt Phiên Bồ kiên trì rút ra loan đao rồng lớn nói:

- Tả Sương Sát kỵ sư các huynh đệ, theo Đặc Lặc bước tiến truy sát quân Đường!

Dương Ngã Chi nhìn bóng lưng Đốt Phiên Bồ chạy vội về phía trước, nhếch miệng cười:

- Thúc thúc đáng thương mà lại nhu nhược của ta, cư nhiên bị đồn đãi của người Hán lừa gạt. Sơn dương người Hán đâu có lang ma gì đó tồn tại!

Quách Tử Nghi mang theo hai nghìn kỵ binh nhẹ chạy vội phía trước, nhìn Đột Quyết kỵ binh phía sau như thủy triều dâng lên đuổi theo, trong lòng âm thầm vui mừng.

Chạy ba mươi bốn dặm, đã sớm đi qua Đại Lang Nguyên. Tiền phương chính là đại trại của quân Đường tại Nặc Chân Thủy. Vạn Lôi dẫn một chi kỵ binh nhẹ tiếp ứng đi lên:

- Tử Nghi, Vạn Lôi đến giúp ngươi.

Quách Tử Nghi cười hắc hắc:

- Chúng ta cùng nhau quay đầu lại chơi đùa với bọn chúng.

Dứt lời, nhị tướng đồng thanh hét lớn lên:

- Cung nổ kéo lên, chuẩn bị bắn tên!

Ba bốn nghìn kỵ binh cấp tốc trải ra thành hình cánh quạt. Một trận rung động “cốt cốt”, cung nổ trong tay mỗi người đều được kéo thật căng ra.

Kỵ binh Đột Quyết xung phong ở phía trước không kịp dừng cước. Một chút chạy vào trong tầm bắn của quân Đường. Vạn Lôi hét lớn một tiếng:

- Bắn cung!

Nhất thời, mấy nghìn mũi tên bay đến như mưa vọt thẳng về phía người Đột Quyết!

Sức xông lên của ngựa, lại thêm lực lượng của mũi tên, người Đột Quyết vốn là áo giáp không inh nhất thời bị bắn xuyên qua, từng đợt tiếng kêu thảm thiết vang lên. Rất nhiều ngựa cũng trúng tên ngã lộn ngay tại chỗ, bị quân sau vượt qua giẫm đạp lên chen lẫn một trận, hay một đoàn người ngã ngựa đổ.

Dù là như vậy, bốn vạn đại quân Đột Quyết vẫn đang giống như cự lãng lao đến. Chiến mã Đột Quyết ngã xuống chỉ là một nhóm mà thôi. Trên thảo nguyên rộng lớn, đông nghịt tất cả đều là kỵ binh người Đột Quyết!

Dương Ngã Chi thúc ngựa chạy ở dưới soái kỳ, liên tục hạ lệnh:

- San bằng hai cổ Đường quân không biết sống chết kia!

Quách Tử Nghi và Vạn Lôi hội ý gật đầu một cái, hai người đều tự dẫn kỵ binh bản bộ hướng tới Nam, Bắc hai phương hướng bốn đẳng chạy đi.

Dương Ngã Chi xa xa nhìn thấy, nhất thời có chút ngây người:

- Làm cái gì? Còn không có đầu đã bỏ chạy?

Đốt Phiên Bò vội vã thúc ngựa chạy tới lên tiếng khuyên nhủ:

- Đặc Lặc Đường quân khẳng định là có chuẩn bị, thiết kế vòng vây. Nhìn phương hướng hai đội nhân mã kia bỏ chạy rõ ràng chính là lách đến phía sau quân ta.

Dương Ngã Chi cau mày suy nghĩ một chút, cười lạnh nói:

- Hai đội nhân mã kia cộng lên cũng chỉ ba bốn ngàn người, mai phục thì có thể thế nào? Truyền lệnh của ta xuống, tả bộ và hữu bộ, đều phân ba nghìn người đi ra ngoài, truy kích Đường quân chạy trốn. Còn lại đại bộ phận đi đánh doanh trại của Đường quân tại Nặc Chân Thủy.

Quách Tử Nghi và Vạn Lôi thấy đại quân Đột Quyết phân ra một nhóm đến truy đuổi bọn họ, không khỏi cười một trận trong lòng, chỉ lo dẫn kỵ binh bản bộ ở trên Đại Lang Nguyên điên cuồng chạy đi, không hề có ý tứ dừng lại tác chiến chút nào.

Ở trước đại trại của quân Đường, tả hữu sương phòng tiền nỗ doanh từ đâu đã là cung trên tay, giáp trên thân, nghiêm nghị chờ đợi.

Lý Tự Nghiệp đứng ở trên đài điểm tướng, thổi râu mép trợn trừng mắt hét lớn lên:

- Nướng nó, Đột Quyết man nô không giữ chữ tín! Dám đến đánh doanh trại của gia gia, tất cả đều đi tìm chết cho ta!

Thanks

477. Chương 477

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 479 : Thập diện mai phục. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 479 : Thập diện mai phục. (3)

Dương Ngã Chi hét lớn một tiếng:

- Giết, giết sạch bọn chúng!

Người Đột Quyết hung hãn không sợ chết, bắt đầu mạnh mẽ công doanh trại!

Lý Tự Nghiệp đem đại Mịch Dao ở trên đài điểm tướng hét một tiếng:

- Bắn cung cho lão tử, bắn chết bọn họ!

Trong tả hữu sương phòng cung tiễn nhất thời giống như phi hoàng hướng tới đại quân Đột Quyết lao tới, nhưng đó căn bản là voi húc vào đá vậy, không thể chống đỡ được a!

Đồng môn đại trại Đường quân kéo dài vài dặm, tất cả đều là Đột Quyết đang cường lực công đánh. Lý Tự Nghiệp đại đao vung lên:

- Pháp Khắc lão nương ngươi, lão tử không muốn phá trại này, các huynh đệ, thối lui, thối lui!

Người Đột Quyết hoan hô một tiếng rống lớn lên, đẩy ra cửa trại cuộn trào mãnh liệt mà vào, Lý Tự Nghiệp mang theo bộ binh đội, cấp tốc hướng tới sơn lâm rậm rạp phía sau chạy đi. Người Đột Quyết đang chuẩn bị truy sát, nhảy vào trong trại lại thấy lương thực chồng chất như núi, vải vóc và vàng bạc cùng với trâu dê tán lạc khắp nơi trên đất, đều tiên nắm bắt, tranh đoạt, nào có lo lắng đuổi theo Lý Tự Nghiệp. Lý Tự Nghiệp xa xa nhìn người Đột Quyết ở phía sau, vui vẻ tận thời tranh đoạt đồ vật, nhếch miệng cười hắc hắc:

- Bà mẹ đám gia hỏa các ngươi, mấy thứ này chính là lấy đến đổi tính mệnh của các ngươi, sau này còn phải y nguyên trả lại cho bản gia đây!

Dương Ngã Chi đứng trên đài điểm tướng ở đại trại của quân Đường, đem một cột cờ mười phần uy mãnh kia, một đao chém ngã. Người Đột Quyết hoan hô một hồi giống như sói tru. Dương Ngã Chi đắc ý dào dạt đối với Đốt Phiên Bồ nói rằng:

- Thế nào thúc thúc, ta nói được không sai chứ? Lý Tự Nghiệp đám người này chính là một bọn ngu ngốc, nào đủ để nam nhân Đột Quyết ta chém giết. Dem tài bảo của quân Đường cất vào túi, ngựa dè đưa về Đại Lang Nguyên. Ở chỗ này ăn no rượu thịt, sau đó tiếp tục đuổi bắt, đến tận Ngưu Đầu Sơn kia, lại đuổi tới Hoàng Hà giết Trương Nhân Nguyên đi!

Quách Tử Nghi và Vạn Lôi dẫn kỵ binh cuộn cuộn liên tục, kỵ binh Đột Quyết đuổi kịp một trận nhìn dần dần rời khỏi thảo nguyên, cũng không có hứng thú theo chân bọn họ chạy trốn khắp nơi, phần nộ thối lui trở lại. Hai người dựa theo đường nhỏ trước đó đã thăm dò rõ ràng, nhiều trở lại trong sơn lâm phía sau Chân Nặc Thủy, cùng Lý Tự Nghiệp hội binh một chỗ, làm giả bao vây.

Trên Ngưu Đầu Sơn, Tần Tiêu tiếp đón chiến báo do Lý Tự Nghiệp đưa tới, quay về phía Trương Nhân Nguyên cười ha hả nói:

- Đại soái, con cá đang mắc câu. Trong đại trại Chân Nặc Thủy, đúng là có mấy trăm vạn quan tiền đồng lớn, cùng vô số lương thảo, quỳen bạch. Cái này người Đột Quyết có thể phát tài lớn!

Trương Nhân Nguyên cười ha ha:

- Nếu ta là Dương Ngã Chi, đoạt được mấy thứ này rồi bỏ chạy trở về Âm Sơn, cho người mất cả vốn lẫn lời.

- Ha ha, hần sẽ không đâu.

Tần Tiêu cười nói:

- Dương Ngã Chi là Đặc Lặc hư hỏng lỗ mãng thích công to, bằng không cũng sẽ không không để ý Tiểu Khả Hãn và Tả Sương Sát khuyên can, nhất định phải huy binh báo cừu.

Trương Nhân Nguyên cười tủm tỉm nhìn Tần Tiêu, vừa thưởng thức lại có chút đồ kỳ nói rằng:

- Lão đệ nha, ta là thực rất ước ao ba mươi tướng sĩ Đặc Chủng Doanh thủ hạ của người kia, việc quân cơ tình báo gì cũng đều có thể khiến cho người biết được rõ ràng như vậy. Thời gian nào cho lão ca mượn chơi vài ngày?

- Chơi vài ngày? Đi nha! Bất quá chỉ có thể cho thuê.

Tần Tiêu cười:

- Tiền thuê ba nghìn vạn lượng hoàng kim một thời thần.

- Người vẫn là mang theo những người này, đi làm trộm cướp đoạt ngựa đi sao!

Bốn vạn người Đột Quyết ở trong doanh trại Đường quân nhóm lửa trại nhảy múa mừng chiến thắng của người Đột Quyết, hát lên thảo nguyên kính ca kích động nhân tâm.

Cây đuốc và lửa trại sáng loáng hướng lên trời thiêu đốt đỏ hồng, tiếng ca thô lớn cùng tiếng cười tùy ý chấn vang cả thảo nguyên.

Đám người Lý Tự Nghiệp ở phía sau đứng trên núi cao nhìn xuống cử động trong đại trại phía dưới, đều tự cười nhạo một trận. Vạn Lôi và Quách Tử Nghi nói rằng:

- Lý tướng quân, phải nhìn vào người.

Lý Tự Nghiệp vuốt râu, nhếch miệng cười nói:

- Xem ta đây! Cái khác không được, mắng trận đó là nhất lưu!

Dứt lời vung lên một đao:

- Các huynh đệ, cùng yếm nô lên một trận, đem đại trại đoạt trở lại.

Phía sau trong lòng binh sĩ không khỏi phát lạnh ba nghìn cây Mịch Dao, đã đến tìm bốn vạn người Đột Quyết đoạt...đoạt doanh trại, đại hồ tử Hắc Quỷ này có phải là phát gốc rồi không?

Lý Tự Nghiệp trợn trừng con mắt:

- Lão tử là thượng tướng còn không sợ, các người sợ cái cứt gì? Theo ta đi tới! Không chết được!

Vạn Lôi và Quách Tử Nghi đều tự buồn cười một trận, dẫn kỵ binh mai phục đến chỗ cửa vào sơn đạo, làm bộ phục binh.

Lý Tự Nghiệp đỉnh đạc chạy đến trước doanh trại bắc môn, rống lớn nói:

- Đám rùa con Đột Quyết man nô, đem rượu thịt tiền tài của gia gia trả ra, gia gia sẽ tha cho các người không phải chết!

Dương Ngã Chi cũng không vội mà đi ra đuổi theo, chạy đến trước bắc môn quân trại, chỉ vào Lý Tự Nghiệp cười ha ha:

- Người hắc man tử này ở trên núi sắp chết đói rồi sao? Qua đây nha, nằm úp sấp trên mặt đất học sủa tiếng chó, Bản Đặc Lặc sẽ thưởng cho người một miếng thịt dê để ăn.

Lý Tự Nghiệp tức giận đến oa oa kêu to:

- Các huynh đệ, nhặt lên tảng đá ném xuống cho lão tử! Đập chết bọn trướng!

Dứt lời đầu lĩnh nhặt lên một tảng đá, từ xa xa hướng tới đại trại ném tới, trong miệng mắng chửi:

- Dương Ngã Chi tiểu tạp chủng! Ta chơi mấu thân ngươi! Chơi tỷ tỷ ngươi, chơi muội muội ngươi nữa! Ha ha! Chơi toàn bộ đàn bà con gái trong nhà ngươi, vừa già lại xấu, làm đại hắc mã cho lão tử chơi nha! Ha ha!

Ở bên cạnh đám binh sĩ đều cười lớn theo, đồng thanh mắng to, đem toàn gia nữ nhân có thể quan hệ thân thuộc của Dương Ngã Chi toàn bộ mắng chửi vài lần.

Địa phương đám người Lý Tự Nghiệp đang đứng, cách đại trại chừng một mũi tên. Tảng đá căn bản là không đập tới được, Dương Ngã Chi nhìn Lý Tự Nghiệp giống như ngoan đồng ba tuổi đùa giỡn loại thủ đoạn này, lúc đầu còn ôm bụng cười lớn, sau này dần dần chợt nghe không chịu nổi nữa, một người đám lên cộc gổ:

- Xuất binh, giết đám ruồi đen này cho ta!

Đốt Phiên Bồ vội vã khuyên can:

- Đường quân rõ ràng là đang mắng trận hấp dẫn chúng ta rời khỏi quân trại, sau đó tiện bố trí mai phục tập kích. Đặc Lặc không thể mắc lừa!

- Cút!

Dương Ngã Chi giận dữ:

- Nếu không phải ngươi vẫn luôn khuyên can không cho ta vượt qua Âm Sơn, khai chiến cũng vẫn ra sức ngăn trở, nói không chừng hiện tại ta đã dẫn theo đầu của đám người Trương Nhân Nguyên trở lại nhà trưởng thành công rồi. Truyền lệnh xuống phía dưới, rời trại truy kích, truy kích cho ta!

Đốt Phiên Bồ nhất thời tức giận đến mặt đều xám đen. Hừ lạnh một tiếng cũng sẽ không nói gì nữa.

Dương Ngã Chi điểm khởi đại quân, hướng tới đám người Lý Tự Nghiệp đuổi theo.

Thanks

478. Chương 478

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 480 : Ai cho người “vượt Âm Sơn”. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 480 : Ai cho người “vượt Âm Sơn”. (1)

Lý Tự Nghiệp “ai nha” Một tiếng kêu sợ hãi, mang theo đám binh sĩ thủ hạ nhanh chân bỏ chạy, tiến vào trong sơn lâm phía sau. Dương Ngã Chi trong lòng cũng có chút nghi hoặc bất định, mang theo chút cẩn thận truy kích. Đến sơn khẩu, ở bên cạnh Quách Tử Nghi và Vạn Lôi dẫn kỵ binh nhảy ra. Dương Ngã Chi cười ha ha nói:

- Ta còn tưởng rằng có quỷ kế gì chứ! Chỉ là loại phục binh này, cũng có thể phá hủy bốn vạn quân của ta sao? Các huynh đệ, lên a! Dem bọn chúng toàn bộ làm thịt!

Người Đột Quyết gơ cây đuốc lên, hô lớn như biển gầm núi hô xung phong tiến tới.

Lý Tự Nghiệp nhanh chân hướng tới trên núi bỏ chạy. Mới mặc kệ phía sau phát sinh cái gì.

Quách Tử Nghi và Vạn Lôi dẫn kỵ binh, chặn ở sơn khẩu vừa đánh vừa lui, căn bản là đỡ không được đại quân Đột Quyết công kích, hướng lên sơn đạo bại lui mà đi, ven đường lại liên tục bỏ ngựa, vớt y giáp để người Đột Quyết nhặt được.

Dương Ngã Chi tràn đầy đắc ý cười lớn:

- Quý kẻ gì chứ, mai phục sao! Người Hán thích chơi loại thủ đoạn này. Ta chính là trúng kế tiên đến, các ngươi có thể làm gì nào? Chính là mấy nghìn người, đã muốn đánh bại ta sao! Truyền lệnh xuống phía dưới, dùng tốc độ cao nhất đuổi theo, giết thẳng tới Ngưu Đầu Sơn kia!

Đám binh sĩ Đột Quyết liên tục thu hoạch kim ngân, mã thất đều lòng tin bạo tăng mười phần, gào thét chạy lên trên núi đuổi theo.

Quách Tử Nghi và Vạn Lôi hai người sau khi gặp nhau, làm ra bộ dáng cùng người Đột Quyết tử chiến, cuối cùng lại ngăn cản không nổi mà bỏ chạy trốn.

Sau bình minh, Tần Tiêu và Trương Nhân Nguyên đi ra khỏi quân trại, nhìn lên Ngưu Đầu Sơn, sương mù và công trường bận rộn đều tự cười.

Tần Tiêu đuổi thất lưng một cái, ngáp một ngụm nói rằng:

- Không nghĩ tới a, kỳ thuật của đại soái lại tinh thuần như vậy, Tần Tiêu thực sự là tự thẹn không bằng nha!

Trương Nhân Nguyên xoa nhẹ chòm râu cười nói:

- Ta đã đánh cờ được bốn mươi năm rồi, cũng coi như có chút đạo hạnh vậy thôi. Ân sư của người Dịch công mới là hảo thủ, người là cao đồ của hắn, trình độ cũng không kém nha. Ta ở vào niên kỷ này của người, so với người đúng là còn kém xa.

Tần Tiêu thư giãn gân cốt một chút:

- Bỏ đi, Dương Ngã Chi hiện tại hẳn là đã mắc câu. Đại soái, Tần Tiêu muốn đi nhắc câu!

- Ha ha, đi thôi!

Trương Nhân Nguyên cười nói:

- Ta tiếp tục ở chỗ này đốc tạo phong hỏa đài, chuyên chờ tin chiến thắng của người.

Tần Tiêu nói với Phạm Thúc Đức và Mặc Y ở bên cạnh rằng:

- Đi thôi, đi nhặt một con cá chết. Dựa theo lộ trình của người Đột Quyết, hiện tại hẳn là sắp hoàn toàn tiến nhập vòng vây. Truyền lệnh, xuất binh!

Tần Tiêu và Mặc Y mặc giáp trụ lên ngựa, điểm khởi ba nghìn kỵ binh bản bộ, đi xuống Ngưu Đầu Sơn, hướng phía trước vòng vây đã thiết đặt tốt đi đến. Hô hấp không khí sáng sớm mát mẻ, Tần Tiêu cảm giác một trận thần thanh khí sảng, một điểm khẩn trương và hưng phấn lâm chiến cũng không có. So với hai tràng chiến sự trước đây, hiện tại càng giống như là mèo vờn chuột, ổn trọng nắm chắc thắng lợi, chơi đùa địch nhân trong lòng bàn tay.

Dương Ngã Chi mang theo đại quân ở trong sơn lâm truy kích một đêm, dần dần thâm nhập trong bụng sơn lâm. Dương Ngã Chi đại hỉ nói:

- Lại đi tới phía trước hơn mười dặm, chính là Ngưu Đầu Sơn, đánh hạ nơi đó, Trương Nhân Nguyên đang ở ven bờ Hoàng Hà xây dựng phòng ngự, sẽ thúc thủ chịu trời. Ba cổ Đường quân này đều đã bị ta đánh cho bỏ chạy tán loạn, đuổi đến sắp tè cả ra quần rồi. Truyền lệnh, phái ra thám mã đi tới Ngưu Đầu Sơn thăm dò đường đi, đại quân tiếp tục tiến lên!

Đốt Phiên Bồ vẫn luôn khuyên can, trong lòng cũng là nghi hoặc, chẳng lẽ lần này thực sẽ làm Dương Ngã Chi lập xuống đại công?

Dương Ngã Chi nhàn nhã dẫn đại quân đi tới. Qua nửa canh giờ, mặt trời dần mọc lên, trong sơn lâm không khí ẩm ướt cùng sương mù cũng tán đi. Ngưu Đầu Sơn phảng phất đã gần ngay trước mắt, một mảnh lục ý thông thông, tựa hồ còn thấy được phong hỏa dài hơi có hình thức ban đầu ở xa xa.

Dương Ngã Chi phảng phất còn nhìn thấy Mặc Tuyết đối với hắn trắng trợn tán thưởng, cùng Đường quân quý khóc lang hào chạy trời chết, một trận đắc ý cười thầm.

Đúng lúc này, thám mã được phái ra bỗng rồi chạy trở lại, xoay người xuống ngựa quỳ bái xuống đất.

Dương Ngã Chi không hài lòng nói rằng:

- Sao lại có bộ dáng hoang mang rối loạn thế này? Phía trước phát hiện tình huống gì, báo lại tường tận cho ta!

Thám mã liên thanh nói rằng:

- Phát... Phát hiện một mặt cờ xí!

- Ngu xuẩn!

Dương Ngã Chi cả giận nói:

- Sao lại chỉ có cờ xí không có người? Mà cờ xí của ai?

- A...Tần, Tần!

Thám mã hoảng loạn nói:

- Cờ xí chữ Tần! Một mặt cờ xí thật lớn cắm ở trên sơn đạo!

Dương Ngã Chi trong lòng lập bộ vang lên, sau đó tức giận mắng:

- Đường quân chính là cố làm ra vẻ huyền bí! Một mặt cờ xí đã đem ngươi dọa thành như vậy, thật sự là làm nhục danh tiếng của dũng sĩ Đột Quyết! Chém cho ta! Lại phái người đi thăm dò!

Thám mã kia kêu thảm bị kéo xuống dưới, trong miệng vẫn không ngừng hô lên:

- Đặc Lặc, thực sự là cờ xí của Tần Lang ma!

Dương Ngã Chi không tự giác nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng có chút không yên.

Đốt Phiên Bò kinh hoảng bước lên phía trước mà nói:

- Đặc Lặc, đại quân chúng ta thâm nhập đến nơi đây, vạn nhất ở xung quanh sơn lâm đều có mai phục, lại có Tần Tiêu ở phía trước ngăn chặn mà nói...

- A? A!

Dương Ngã Chi không tự giác kêu lên sợ hãi:

- Không có khả năng! Tần Tiêu đều đã trời lại Trường An! Khẳng định là Đường quân đánh không lại chúng ta, nên cố làm ra vẻ huyền bí! Truyền lệnh, đại quân mau chóng đi thẳng tới, lao lên Ngưu Đầu Sơn kia, trước đoạt lấy sơn đầu rồi lại nói!

Đốt Phiên Bò kiên trì đi theo phía sau Dương Ngã Chi. Trong lòng đã là dao động không ngừng.

Dương Ngã Chi cố lấy dũng khí, thúc ngựa đi ở phía trước đại quân. Đi không đến hai dặm, chuyển qua hai ngọn núi nhỏ, quả nhiên thấy được phía trước một mặt soái kỳ cực đại cắm ở giữa đường, trên bãi đất cao đón gió lay động, quả nhiên Hoàng Long phụ đồ soái kỳ chữ Tần. Nhưng lại không có một ai.

Dương Ngã Chi trước cũng là kinh hãi một trận, lập tức cười ha ha:

- Ta đã nói mà! Rõ ràng chính là làm ra vẻ huyền bí mà thôi! Lấy điều cung của ta đến, xem ta đem cờ xí này bắn hạ, hạ nhục Đường quân!

Dương Ngã Chi cầm cung cài tên, hét lớn một tiếng, cung như lưu tinh truy nguyệt bay đi.

Dương Ngã Chi đang chuẩn bị đắc ý cười to dào dạt. Huyền diệu thuật cưỡi ngựa bắn cung của mình tinh diệu, không ngờ trống rỗng một tiếng vang lên, mũi tên do chính mình bắn ra cứ nhiên bị một mũi tên khác ở giữa không trung đánh rơi, “ca sát” một tiếng bị đánh gãy, rơi trên mặt đất!

Phía sau đường nhỏ giữa núi, một vị tướng đột nhiên đi đến, kim khôi kim giáp, chiến bào đỏ tươi, tay cầm Phượng Sí Tri Kim Thang. Trên tay nâng một cây cung, vẻ mặt trào phúng tiếu ý, đang hướng phía Dương Ngã Chi chậm rãi đi tới.

Thanks

479. Chương 479

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 481 : Ai cho người “vượt Âm Sơn”. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 481 : Ai cho người “vượt Âm Sơn”. (2)

Đốt Phiên Bỏ kinh hãi gọi một tiếng:

- Tàn...Hắn là Tàn...!

Phía sau, hai bên trái phải của Tàn Tiêu một đạo nhân mã đi đến, sắp hàng đến bên người Tàn Tiêu. Mặc Y áo bào trắng, giáp bạc đi tới bên cạnh Tàn Tiêu, quay về phía hắn cười nói:

- Xem ra, cậu được một cá thật lớn!

Người Đột Quyết nhất thời một trận xôn xao, hỗn loạn bốn phía.

Trong lòng Dương Ngã Chi từng đợt run rẩy, miễn cưỡng trấn trụ tâm thần, lớn tiếng nói:

- Không được hoảng loạn! Hắn chỉ có chút nhân mã như vậy, chúng ta sợ cái gì chứ!

Tàn Tiêu đem Phượng Sí Tri Kim Thang cắm xuống trên mặt đất, thưởng thức giác cung trong tay nói rằng:

- Người chính là Dương Ngã Chi Đặc Lặc? Ta thật đúng là bội phục dũng khí và ngu xuẩn của người! Có biết không, nếu như người vận khí không quá xấu, lập tức có thể đi cùng với nhị ca của người!

- Người... Người thối lắm!

Dương Ngã Chi lớn tiếng kêu lên:

- Thập đại tiên phong, đi tới giết hắn!

Mười Vây quanh ở Đột Quyết vây quanh ở bên cạnh Dương Ngã Chi cùng rống lên một tiếng, muốn phóng về phía trước!

- Thập đại tiên phong?

Tàn Tiêu cười nhạt một tiếng hét lớn:

- Thập đại “ngại mạng dài” còn không sai biệt lắm!

Lời nói vừa dứt, Tàn Tiêu cài tên trên dây, một tiếng thanh thúy “sưu”! Ba mũi tên phá giáp như cầu vồng quán nhật hướng tới thập đại tiên phong bắn đến.

Một giây qua đi, ba tiếng kêu thảm thiết vang lên, ba người ngã xuống khỏi lưng ngựa.

Tần Tiêu phi khoái nhắc tay lần thứ hai kéo cung lên, sáu mũi tên vọt tới, lại có sáu người hét thảm lên rồi ngã gục xuống!

Chỉ trong hơn một phút, một người còn lại nhất thời sợ đến không còn hồn vía, phía sau Dương Ngã Chi, Đốt Phiên Bồ và binh sĩ Đột Quyết cùng nhau kinh hãi kêu to, nhân mã đều hoảng loạn.

Tần Tiêu nhếch miệng cười, đem cung tiễn ném cho tiểu tốt bên người. Còn trêu tức vỗ vỗ tay, ý tứ đang nói bắn xong rồi a!

Một người còn sót lại trong thập đại tiên phong kia, nhìn thấy Tần Tiêu buông bỏ cung tiễn, vừa mới hơi có chút an tâm, lại thấy nữ tử áo bào trắng, giáp bạc kia đang nhắm phía chính mình chạy tới, không khỏi trong lòng một trận tức giận: Lão tử cho dù đánh không lại Tần Tiêu, còn sợ một bà nương như ngươi sao? Lại rống lớn một tiếng, chạy đến nghênh đón.

Mặc Y mắt phượng lóe ra, hung lệ quát một tiếng, không đợi tiên phong kia ra chiêu, “ca sát” một thương tựa như thiểm điện đâm thẳng hung giáp của hắn, đầu thương từ phía sau đâm xuyên qua.

Tần Tiêu ở phía sau cười ha ha:

- Đột Quyết thập đại tiên phong? Cư nhiên ở trên tay cân quắc của Trung Nguyên chúng ta không qua nổi một chiêu, thực sự là mất mặt!

Tần Tiêu vuốt cằm, nhắc Phượng Sí Tri Kim Thang trên mặt đất lên, thúc ngựa tiến lên hét lớn một tiếng:

- Dương Ngã Chi, Đốt Phiên Bồ! Các ngươi dám tiểu nhân thay đổi thất thường này, ngày hôm nay ở đây chính là chỗ táng thân của các ngươi!

Dương Ngã Chi thấy quân tâm hoảng loạn, chó cùng rứt giậu hét lớn:

- Các huynh đệ, cùng tiến lên! Giết bọn hắn! Chúng ta có mấy vạn hùng binh, hắn chỉ có mấy nghìn người thôi!

Tần Tiêu cười ha ha, đem Phượng Sí Tri Kim Thang vung lên, phía sau trống trận thùng thùng vang vọng, trên đỉnh núi, hồng kỳ bay phấp phới!

Ở bên cạnh trong sơn lâm, nhất thời đồng dạng vang lên trống trận rung trời, một hồng kỳ chói mắt dương lên, có tiếng Đường quân hò hét vang vọng sơn lâm, rung động cả Ngưu Đầu Sơn.

Dương Ngã Chi sợ đến suýt nữa rơi xuống ngựa, kinh hoảng nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Đốt Phiên Bồ kinh hoảng kêu lên:

- Đặc Lặc, xung quanh bốn phương tám hướng, tất cả đều là Đường quân mai phục, chúng ta trúng kế rồi!

- Bỏ chạy, mau bỏ chạy đi!

Dương Ngã Chi mũ nón da lông hoa lệ ném lên mặt đất, người Đột Quyết dường như thủy triều hướng về phía sau bỏ chạy đi, thật một trận người kêu ngựa hí.

- Phóng hỏa!

Tần Tiêu hét lớn một tiếng, trống trận thay đổi tiết tấu, hồng kỳ biến thành bạch kỳ.

Nhất thời, tả hữu trong sơn lâm, vô số cây lớn bị đốt cháy ném xuống phía dưới, thành hàng ngàn hàng vạn hỏa tiễn mang theo tiếng gào thét đoạt mạng, bắn tới trên da bào của người Đột Quyết.

Trên sơn đạo ba dài ba mươi dặm, đại hỏa tận trời cuộn cuộn nổi lên, người Đột Quyết kêu thảm thiết cùng tiếng chiến mã hí loạn vang vọng! Người Đột Quyết trên thân trúng hỏa tiễn, mù quáng đầu đá lung tung, lại đem lửa dẫn tới đốt lên người đồng bạn.

Dương Ngã Chi giống như quỷ khóc hô lên:

- Không nên hoảng loạn, không nên hoảng loạn! Lui lại, dập tắt lửa, lui lại!

“Sư” một mũi hỏa tiễn cắm trúng đỉnh đầu Dương Ngã Chi mà qua, đem mái tóc của hắn đều bị thiêu đốt. Dương Ngã Chi vừa thẹn vừa sợ, hung hăng cắn răng rằng một cái, lớn tiếng nói:

- Chúng ta là dũng sĩ Đột Quyết! Giết vào trong sơn lâm, cùng Đường quân đang phóng hỏa liều mạng a!

Đốt Phiên Bò gắt gao kéo hắn lại:

- Không được a! Đặc Lặc! Mau chóng lui lại! Lui lại!

Dương Ngã Chi gặp trở ngại mà ngay tâm muốn chết cũng đều có, nặng nề thở dài một tiếng, thúc ngựa hướng phía trước chạy đi, bên người che chở mười mấy tên thiết vệ kỵ.

Cũng cũng không vội mà truy kích, ngồi ở trên ngựa thưởng thức kiệt tác của bản thân. Không khỏi than thở:

- Trận này tuy rằng thắng được đẹp, đáng tiếc nha, giết người thực sự là nhiều lắm... Nghiệp chướng a! Ngay cả ngựa tốt như vậy cũng đều bị thiêu cháy!

Mặc Y nhẹ giọng nói:

- Người không phải vẫn thường nói, giết chóc cũng là một loại phương thức giữ gìn hòa bình sao? Những người Đột Quyết này không đem bọn chúng đánh cho sợ hãi, làm sao buông bỏ tâm tư được?

Tần Tiêu nhếch miệng cười nói:

- Đúng vậy, hai trận tao ngộ chiến lúc trước kia, cho rằng cứng đối cứng nhiều người có thể đánh bại ta. Trận này đánh xong, ta xem Đột Quyết còn dám lỗ mãng nữa không!

- Truyền lệnh! Thất quân truy kích, bắt sống Dương Ngã Chi, Đốt Phiên Bò!

Mặc Y hưng phấn gật đầu một cái:

- Ta cũng đi! Người ở tại chỗ này chỉ huy là được rồi.

Tần Tiêu mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Cẩn thận, anh thư!

Mặc Y trên mặt ửng đỏ, nũng nịu một tiếng “giá” mang theo một nghìn kỵ binh phía sau sát tiến lên.

Tần Tiêu xuống ngựa, đi tới chỗ núi cao, xa xa quan chiến.

Người ngựa Đột Quyết dường như ở trong Địa Ngục Dung Lô giấy dựa, kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, người ngã ngựa đổ. Hai bên phục binh cùng đám binh mã do Quách Tử Nghi thống lĩnh mai phục ở sơn lâm, đồng thời giết ra. Đem người Đột Quyết giết được một trận bỏ chạy tán loạn, quân lính tan rã.

Tần Tiêu nhếch khóe miệng, cười nhạt một tiếng lắm bầm nói: Ai bảo người không nên đến Âm Sơn bên này, không nghe lời cơ!

Dương Ngã Chi cưỡi ngựa, hoảng loạn không biết phân biệt được phương hướng, bỏ chạy loạn xung quanh. Khắp nơi đều là đại hỏa hùng hực, ở bên cạnh vang lên tiếng kêu giết lớn của Đường quân cùng tiếng kêu thảm thiết của người Đột Quyết.

Một cổ vị đạo nồng đậm gay mũi truyền đến, chọc hắn liên tục ho khan sắc sụa, nước mắt giàn giụa, càng thêm không có biện pháp nhìn đường. Chỗ sơn khẩu, Quách Tử Nghi và Vạn Lôi dẫn kỵ binh lách đến phía sau, chém giết trở lại, cũng không cần kỵ binh xung phong liều chết, chỉ là một trận loạn tiễn cùng phát, đem người Đột Quyết chạy ra khỏi sơn khẩu bắn đến người ngã ngựa đổ.

Thanks

480. Chương 480

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trọng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 482 : Phong lang cư tư. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 482 : Phong lang cư tư. (1)

Lý Tự Nghiệp Mạch Dao trận thừa cơ giết trở lại doanh trại Nặc Chân Thủy, đem trại tử đoạt trở lại.

Đại kỳ chữ Tần vẫn lay động như trước dường như thiên thần đứng sừng sững, cao cao tại thượng coi thường tròng giết chóc Địa Ngục gian trước mắt.

Bốn vạn người Đột Quyết cư nhiên bị vũng vàng vây khốn ở trong sơn lâm, tựa như con chuột chấn kinh bỏ chạy khắp nơi, lại thủy chung trốn không thoát khỏi vòng vây của Đường quân. Thật vất vả có một nhóm người chạy ra khỏi biển lửa, ở chỗ cửa ra lại có kỵ xạ đội nhắm bắn, chết sống tránh được loạn tiễn sao, tất chạy đến trong đại trại Nặc Chân Thủy, Lý Tự Nghiệp Mạch Dao trận lại giống như đao phủ đang chờ đợi tàn sát người Đột Quyết đã sức cùng lực kiệt.

Đây đã không phải một hồi chiến tranh. Mà là một hồi...tàn sát giống như đi săn!

Đường quân cũng không cần nghiến răng nghiến lợi cùng người Đột Quyết đao thương liên mạng, cây lớn bị đốt cháy cùng loạn tiễn cây lẩn trở thành vũ khí hữu hiệu nhất. Từ trên cao nhìn xuống ném đi, người Đột Quyết trên sơn đạo cũng chỉ có số phận nhận lấy cái chết.

Tần Tiêu lên cao nhìn về phía xa, tay phải cầm mã tiên khê vỗ nhẹ lên tay trái, nhìn hỏa quang cuộn cuộn phát ra khỏi đặc tràn ngập sa trường dài ba mươi dặm, trong lòng cư nhiên lại có một loại cảm giác bình tĩnh như mộng: Việc này, chính là do ta làm ra? Trên chiến trường vũ khí lạnh, nhất cử tàn sát mấy vạn người... Tần Tiêu không tự chủ được nhẹ nhàng run rẩy một chút, tựa hồ có điểm không quá tin tưởng một màn trước mắt.

Trương Nhân Nguyên phía sau phía sau đi tới, hung hăng vỗ một cái lên vai Tần Tiêu, cười ha ha nói:

- Đi a, lão đệ! Trận đánh này đánh được thắng lợi thật đẹp a, bốn vạn đại quân Đột Quyết trong nháy mắt liền đã không còn một mống. Trận này so với năm xưa Tào Tháo mười dặm mai phục, Chư Cát Lượng hỏa thiêu sườn núi bắc vọng không chút nào thua kém nha! Xem ra người không chỉ có thể đấu tranh anh dũng, bày mưu nghĩ kế cũng không thua kém cổ nhân nha!

Tần Tiêu không khỏi nhếch miệng cười một tiếng:

- Đại Soái chính là biểu dương ta như thế này, ta đúng là sẽ kiêu ngạo mất. Người Đột Quyết tính xấu khó sửa, vừa mới ứng thuận hứa hẹn đã gỡ mặt nuốt lời, ta cũng là hận hắn. Xem ra không để hắn ra sức đánh thảm liệt, Bắc cương đúng là khó có được an bình.

Trương Nhân Nguyên vuốt râu trầm tư, chậm rãi nói rằng:

- Chiếu theo tình báo mà xem, Dương Ngã Chi này là lưng của Mặc Xuyết, không để ý Tiểu Khả Hãn và Tả Sương Sát khuyên can, tùy tiện tiến quân. Trận này đánh xong, Đột Quyết nha trưởng thủ binh sẽ không còn nhiều. Thật muốn một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm giết qua đó, san bằng Đột Quyết!

Tần Tiêu bắt đầu dĩ cười cười, nói rằng: đọc truyện mới nhất tại .

- Tuy rằng quân Sóc Phương chúng ta thắng liên tiếp ba trận, nhưng nói đến đều là thắng lợi ngẫu nhiên mà thôi. Nếu muốn hoàn toàn bình định Đột Quyết, không từ trên dưới triều đình công phu là không có khả năng. Chúng ta mặc dù có mấy vạn nhân mã, thế nhưng chiến lực của người Đột Quyết cũng không tầm thường nha! Hơn nữa không có chuyện trước định ra chiến lược. Chỉ dựa vào chiến thuật lâm thời phỏng chừng rất khó.

Trương Nhân Nguyên gật đầu nói:

- Đúng vậy... Lần này nếu không phải Linh Võ Quân thua quá thảm, hoàng đế cảm giác trên mặt vô quang, cũng sẽ không hạ quyết tâm lớn như vậy, đầu nhập nhiều binh lực đến Sóc Phương như thế. Lúc này tuy rằng đánh thắng trận, cũng bất quá là thắng lợi chiến trường cục bộ mà thôi. Tạm thời áp chế đáng về bề vệ kiêu ngạo của người Đột Quyết. Thủ hạ của Mặc Xuyên còn có rất nhiều binh mã, Đột Quyết nha trưởng cũng không thể so với đô thành Trung Nguyên của chúng ta, bọn họ cũng không có thành tường. Nha trưởng tùy thời có thể di chuyển coi như là bị san bằng, Mặc Xuyên cũng tùy thời có thể tại địa phương của chính mình trùng kiến nha trưởng. Chúng ta muốn thâm nhập mặc Bắc bình định Đột Quyết, cách duy nhất chính là ở trên chiến trường chính diện, hoàn toàn đánh bại Mặc Xuyên.

Tần Tiêu không khỏi nói rằng:

- Đại soái. Người nói, nếu như chúng ta dâng thư thỉnh cầu vượt biên giới công kích Đột Quyết, triều đình sẽ phê chuẩn không? Ta là nói, ví dụ.

- Sẽ không.

Trương Nhân Nguyên trả lời rất quả đoán:

- Đầu tiên sao. Chiếu theo tình huống hiện tại mà xem, chỉ bằng vào quân Sóc Phương là tuyệt đối không thể tiêu diệt Đột Quyết, hoàng đế và người trong triều không có lý do không rõ ràng lắm. Thứ nhì, hiện tại Đại Đường ta thiếu đoàn kết đoàn kết, chúng ta hiện tại dẫn mấy binh mã ở bên ngoài, đã có người nghi kỵ trùng trùng, tính toán cò con. Tuy rằng chúng ta đến bây giờ còn không có bị cản tay khắp nơi, thế nhưng chỉ cần chúng ta đưa ra yêu cầu quá phận, như vậy lập tức sẽ là lời đồn bay đầy trời. Bên tai Hoàng đế là chịu không nổi những lời đồn này. Do đó, chúng ta giống như là nắm tay, dưới chân bất ổn, là đánh không ngã được người ta. Có thể làm được tới trình độ như bây giờ, tương lai địch nhân đẩy lùi, đã là vạn hạnh.

Tần Tiêu cười khổ nói:

- Kỳ thực ta cũng biết. Chỉ là, ta thực sự rất muốn tiêu diệt Đột Quyết, ha hả!

Trương Nhân Nguyên lớn tiếng nói:

- Tần huynh đệ, người biết người khiến ta nghĩ đến ai không?

- Ai?

- Hán Phiêu Kỵ tướng quân, Hoắc Khứ Bệnh!

Trương Nhân Nguyên nói rằng:

- Năm đo khi Hoắc Khứ Bệnh kiến công lập nghiệp, cũng chính là khoảng hai mươi tuổi. Một câu "Hung Nô vị diệt, hà dĩ gia vi" thực sự là phong lưu ngàn năm, hào hùng kim cổ! Năm đó hắn thâm nhập bắc cương giết được Hung Nô nghe tin đã sợ mất mật, sau này còn ở Lang Cư Tư Sơn và Cô Diễn Sơn cử hành đại lễ tế bái Thiên Địa, sau đó đem Hung Nô vương công đại thần hầu như bắn tận, giết tuyệt, hàng phục mấy vạn người. Ta xem nha, người Đại Đường Chiến Thần này nếu là cũng đến động "phong lang cư tư" cũng không quá đáng.

- Không phải đâu, cách nói này cũng quá khoa trương rồi.

Tần Tiêu cười nói:

- Ta đây cũng còn chưa có bước vào cảnh nội Đột Quyết nữa đấy, chỉ là tự vệ chiến. Hơn nữa, nhân gia Hoắc Khứ Bệnh 19 tuổi ra trận thành danh. Ta khi 19 tuổi còn phân nửa thời gian ở nông thôn Bành Trạch tìm cá bắt tôm dầy. Mèo mụ vợ cá rán mới có được Võ Trạng Nguyên. Hiện tại ta cũng đã 22 tuổi rồi, Hoắc lão đại niên kỷ này cũng đều thành một thống soái, nhân sinh đạt được đỉnh phong. Ta chỉ là một tướng quân dưới trướng Trương đại soái, muốn nói phong lang cư tư, cũng nên là Trương đại soái mới đúng.

Trong lòng còn có câu, Tần Tiêu rất là muốn nói ra, Lý Hiễn kia cũng không phải Hán Vũ Đế a!

Hai người cứ như vậy trò chuyện, dưới chân núi tàn sát tàn sát lại một khắc cũng chưa có dừng lại. Thật đúng là có chút tình cảnh giống với "trong lúc đàm tiếu, tường lỗ hôi phi yên diệt".

Hai ba canh giờ trôi qua, Đường quân đình chỉ bắn cung, hơn hai vạn bộ binh gào thét từ trên núi giết xuống dưới, thu thập người Đột Quyết đã chết mất quá nửa.

Ngựa của Dương Ngã Chi đã sớm bị loạn tiễn bắn chết, bản thân gặp may mắn không có trúng tên, lúc này chật vật bất kham bỏ chạy khắp nơi, chỉ hận cha mẹ sinh hai chân quá ít.

Thanks

481. Chương 481

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 483 : Phong lang cư tư. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 483 : Phong lang cư tư. (2)

Hắn cùng với Đốt Phiên Bò cùng thiết vệ mà mình dẫn theo cũng đã thất tán, tóc tai bù xù dường như chó nhà có tang, soái kỳ cũng đã ném tới địa phương ít người chạy trốn.

Bên người Đốt Phiên Bò mang theo trên dưới một trăm người, thật vất vả mở một đường máu rời khỏi sơn lâm, lại đập vào mắt thấy được Quách Tử Nghi và Vạn Lôi suất lĩnh kỵ binh. Dem cửa sơn đạo bao vây thật chặt.

Vạn Lôi tiến lên một bước, rống lớn nói:

- Đốt Phiên Bò, người loại tiểu nhân vô tín vô nghĩa này, hiện tại còn có gì có thể nói được nữa? Mau mau xuống ngựa tiếp nhận đầu hàng, bằng không đem người bầm thây vạn đoạn!

Đốt Phiên Bò khuôn mặt bị hun thành đen kịt, ở trên ngựa thân thể run rẩy một trận, xung quanh còn sót lại hơn trăm người đem hắn bao bọc ở trung tâm, kinh hãi chột giờ lên đao thương, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Vạn Lôi khoát tay:

- Chuẩn bị bắn tiễn Đốt Phiên Bò. Ta lại cho người một lần cơ hội cuối cùng! Xuống ngựa tiếp nhận đầu hàng, tiếp nhận đầu hàng Tàn Đại Tướng Quân sẽ tha cho người một mạng!

Quách Tử Nghi thúc ngựa tiến lên, nhẹ giọng nói rằng:

- Tướng quân, Đốt Phiên Bò này giết cũng không có ý nghĩa gì nha, bắt sống qua đây, đúng là có chỗ hữu dụng lớn.

Vạn Lôi cười ha ha:

- Tiểu tử, nếu không, liền giao cho người tới xử lý? Mang theo Đốt Phiên Bò còn sống trở lại. Tìm sư phụ người thỉnh công. Hắn khẳng định vui vẻ!

Quách Tử Nghi vui mừng nói:

- Đa tạ Vạn đại thúc, Đốt Phiên Bò, người là muốn ta đến bắt người hay là tự mình xuống ngựa, đầu hàng.

Đốt Phiên Bò trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhớ tới lúc trước đã ưng thuận hứa hẹn với Tàn Tiêu trong lòng lại là một trận xấu hổ và lúng túng, đem trái tim chặn ngang, cắn răng cả giận nói:

- Sĩ khả sát, bất khả nhục! Tiểu oa nhi, ngươi tới đi sao! Dem chúng ta loạn tiễn bắn chết! Đốt Phiên Bò ta nếu là một chút nhú mày. Sẽ không phải là nam nhân Đột Quyết!

Quách Tử Nghi lạnh giọng hừ một tiếng, hét lớn một câu, hỏa thán mã nhấc vó dựng lên, nhằm hướng Đốt Phiên Bò phóng đi!

Vạn Lôi trong lòng cả kinh đơn kỵ liền chạy đi bắt Đốt Phiên Bò. Hắn tốt xấu bên người cũng còn có hơn một trăm tử sĩ, như vậy cũng quá mạo hiểm đi nha! Thắng lợi nắm chắc, không cần phải mạo loại nguy hiểm này.

Vạn Lôi đưa tay nắm chặt trường đao, tùy thời chuẩn bị hạ lệnh để hậu quân đi lên hỗ trợ.

Đốt Phiên Bò thấy Quách Tử Nghi đơn thương thất mã giết qua đó, không khỏi giận dữ quát:

- Tiểu oa nhi khinh người quá đáng! Các huynh đệ, ngày hôm nay đơn giản là chết một lần. Không thể để mất tôn nghiêm của nam nhi Đột Quyết. Lên! Cùng hắn liều mạng!

Hơn trăm tên chiến sĩ Đột Quyết thấy chết không sờn lớn tiếng rống lên, đều thúc ngựa nhắm phía Quách Tử Nghi nghênh đón.

Quách Tử Nghi huyết sáo dài một tiếng, tay nâng kích trước đâm thủng yết hầu của một người Đột Quyết, sau đó xoay tròn một kích, đem mấy mã đao của Đột Quyết đánh ra, Phương Thiên Họa Kích tạo ra một đạo hàn quang hình trăng khuyết, nhất thời đem mấy đầu người người Đột Quyết đánh xuống phân nửa!

Ba chiêu hành văn liền mạch lưu loát, hầu như là ở trong lúc điện quang hỏa thạch hoàn thành, Vạn Lôi ở phía sau không khỏi thốt ra, lớn tiếng hô lên một tiếng “tốt”!

Quách Tử Nghi chấn hưng tinh thần, hóa kích thành thương, đem đầu kích kia múa đến giống như thu cúc trán phóng, loạn ảnh trùng trùng, ở trên yết hầu của người Đột Quyết đều cắt một cái mà qua. Huyết vụ dâng lên, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, nhất thời người ngã ngựa vô số. Những nơi thân ảnh của Quách Tử Nghi đi qua, giống như thuyền lớn chém gió trăm sóng, người Đột Quyết xoay người xuống ngựa, đã giống như một trận ba đào dâng lên.

Đốt Phiên Bò đại kinh thất sắc, tiểu oa nhi mặt trắng này trên trán có một nốt ruồi thịt, sao lại lợi hại như vậy?

Bên người hai vệ sĩ gan mật đều vỡ ra trở nên run rẩy, thanh âm lắp bắp nói rằng:

- Sương Sát, xuống...xuống ngựa đầu hàng đi thôi!

- Hồn Trương!

Đốt Phiên Bò giận dữ, huy loạn đao đem tả hữu vệ chém ngã, bên trong hét lớn một tiếng kiệt tư, múa đao chạy tới nghênh đón Quách Tử Nghi.

Quách Tử Nghi thấy Đốt Phiên Bò tự mình tiến lên đây, một trận tinh thần đại chấn, hét lớn một tiếng nghiêng kích đem binh sĩ Đột Quyết dây dưa xung quanh đẩy ra, thúc ngựa hướng phía Đốt Phiên Bò nghênh đón.

Đốt Phiên Bò vả lại là giống như đánh bạc tính mạng, cá chết lưới rách chỉ muốn cùng Quách Tử Nghi liều mạng, thanh đại loan đao bổ xuống chém đến. Quách Tử Nghi trong lòng cười nhạt, loại công phu mèo ba chân này cũng muốn đùa giỡn! Một kích đâm xuống, trước tiên đem loan đao của hắn đánh bay, sau đó hai người trong lúc giao mã, Quách Tử Nghi uốn thắt lưng bay người, ôm lấy bên hông Đốt Phiên Bò, ghìm cương giữ ngựa, đem hắn một phát nhấc lên.

Đốt Phiên Bò kinh hãi gầm rú, xung quanh binh sĩ từ lâu đã sợ đến mặt vàng như nghệ, đã không còn ý chí chiến đấu, đều xuống ngựa quỳ bái dưới đất, trong miệng hô lên:

- Tướng quân tha mạng, tha Sương Sát a!

Quách Tử Nghi khẽ quát một tiếng, đem Đốt Phiên Bò quả đấm giơ lên, phi ngựa chạy qua giữa người Đột Quyết bái ngã xuống đất, trở lại trận doanh của mình. Đốt Phiên Bò bị Quách Tử Nghi trông rống giơ lên, quả thực xấu hổ đến muốn chết đi, liên tục giãy dụa muốn trở mình ngã xuống, chết đi cho rồi. Nhưng

Quách Tử Nghi một phát nắm chặt lấy hắc, khí lực vô cùng lớn, lại thêm Đốt Phiên Bồ tự mình ghì cương giúp mang lại cực kỳ vững chắc, chết sống cũng đều không thể động dấy được.

Vạn Lôi nhận được Quách Tử Nghi phát ra tiếng cười lớn:

- Hảo tiểu tử! Quả nhiên có khí thế và bản lĩnh của sư phụ ngươi, trối lại cho ta, sau đó giao cho Đại Tướng Quân xử trí. Những tù binh này cũng đều trối lại.

Đốt Phiên Bồ tuyệt vọng thở dài một tiếng, gắt gao nhắm mắt lại, đều không muốn lại mở mắt ra nhìn một màn trước mắt.

Lý Tự Nghiệp ngồi ở trên đài canh gác trong doanh trại, hữu lực vô lực chống tám cây Mịch Dao, đều có chút nhàn rỗi đến buồn ngủ, oán hận mắng:

- Vạn Lôi và Quách Tử Nghi hai tên xấu xa này, việc gì cũng đều xử lý hết cả, để lão Lý còn chơi cái chim gì nữa?

Trong sơn lâm, hỏa thế không giảm, càng có xu thế lan tràn xuống phía dưới. Lúc trước khi bố trí mai phục, Tần Tiêu cũng đã sớm lo lắng đến nhân tố này, vạn nhất hỏa thế càng lúc càng lớn, không chỉ có sẽ thiêu hủy cánh rừng này, cũng chưa biết chừng sẽ để Đường quân tự mình gặp tai họa. Vì vậy ở hơn ba dặm ngoài sơn đạo đã lệnh cho đại quân đào hai khe rãnh nam bắc dùng để cắt đứt hỏa thế. Lúc này đã có thể thuận tiện cho người Đột Quyết chạy trốn chết, thấy địa phương không có lửa, đều bỏ ngựa vọt tới bên này. Thế nhưng đến bên khe rãnh, lại là Đường quân một trận loạn tiễn bay vút, cát bụi khắp nơi.

Dương Ngã Chi coi như mệnh tốt, thật vất vả tránh thoát mãnh lớn Đường quân ngấm bắn và truy sát, lẻ loi một mình chạy trốn tới một chỗ sơn lâm người ở rất thưa thớt cũng không có hỏa thế gì cả.

Thanks

482. Chương 482

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 484 : Chẳng lẽ có điều bất ngờ? (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 484 : Chẳng lẽ có điều bất ngờ? (1)

Dương Ngã Chi nhìn xung quanh một cái, không khỏi thở dài một hơi, mệt mỏi ngã ngồi xuống đằng sau một cây đại thụ, gấp gáp thở dốc ra, cảm giác toàn thân mất hết khí lực, trong cổ họng một trận khô khốc, tựa hồ mất hết hơi nước.

Xa xa phía sau, Đường quân tiếng kêu giết giống như kinh đào phách ngàn, người Đột Quyết kêu thảm thiết giống như quỷ hồn kêu khóc dưới mười tám tầng Địa Ngục, để Dương Ngã Chi từng đợt kinh hãi run rẩy. Suy nghĩ một chút, hắc đem chiến bào, áo giáp tinh mỹ thật vất vả mới mua được trên người cởi ra, hao hết tâm lực cởi ra bím tóc trên đầu quen thuộc của người Đột Quyết, xé rách một mảnh y phục, học theo kiểu dáng của Đường nhân, cầm khăn vấn đầu, trong lòng liên tục tính toán, thời gian nào trốn rỗng, trộm một bộ y giáp của Đường quân chết trận qua đây, mặt lên trên người, như vậy đã có thể lừa dối. Vả lại chính mình cũng biết nói tiếng Hán lưu loát.

- Di, râu mép? Đúng rồi, râu mép?

Dương Ngã Chi trái tim hung ác nhảy lên, chuẩn bị cầm lấy đao cắt đi râu mép dài tiêu chí của người Đột Quyết.

Một thanh kiếm dường như xà nhi âm lãnh từ phía sau kề sát trên cổ của Dương Ngã Chi. Thanh kiếm này hình dạng cũng xác thực rất giống xà hỏa trúc xà nhi kiếm!

Dương Ngã Chi kinh hoàng kêu to:

- Ai? Là ai?

Hắn thế nào lại đi tới phía sau của ta mà ta cứ nhiên một điểm cũng không có phát giác!

Mặc Y lạnh lùng nói rằng:

- Đối với thích khách mà nói, người loại phương pháp thoát thân bản thủ này, thật sự là quá mức thấp kém!

Trận chiến bao vây tiêu diệt, đã tiến nhập giai đoạn tàn cuộc. May mắn từ trong hỏa hải vũ tiễn giữ được tính mạng, người Đột Quyết quần long vô thủ bắt đầu quỳ xuống đất đầu hàng.

Tần Tiêu đứng ở chỗ cao xa thấy rõ, nhin không được cười ha hả.

Trương Nhân Nguyên nói rằng:

- Xem ra, lại có tin chiến thắng có thể báo lên rồi. Hơn nữa còn là tin chiến thắng huy hoàng trong thời gian này. Hai tháng trước ta thỉnh cầu phát thêm một tháng hướng ngân để đẩy nhanh tốc độ Sóc Phương quân, kết quả bị cự tuyệt. Lúc này đây hợp với tin chiến thắng cùng nhau đưa lên, hoàng đế và triều đình hẳn là sẽ không tiếp tục cự tuyệt đi sao? Ha ha!

- Có tiền lương tăng ca sao? Tốt lắm a!

Tần Tiêu cười:

- Đại soái, ta về trước Nặc Chân Thủy thu thập tàn cục.

- Ừm, đi thôi.

Trương Nhân Nguyên cười tủm tỉm:

- Binh khí lương thảo và vàng bạc châu bảo ta sẽ không muốn. Lúc trước dự định năm nghìn con ngựa.

- Người không bằng đến đoạt lấy!

Tần Tiêu cất bước đã chạy đi:

- Lần trước tại Linh Võ diệt hơn vạn chiến mã, thế nhưng tất cả đều thuộc về Hữu Uy Vệ thu lấy rồi. Lần này không được thương lượng, ta bao toàn bộ.

Trương Nhân Nguyên ở phía sau kêu to lên:

- Người không nên tham lam như vậy chứ, lão đệ! Lần này đó là bốn vạn người, ít nhất cũng có thể cướp đoạt được một hai vạn ngựa, người không cần phải khiến cho nhân thủ từng người còn có dư thừa chứ?

Tần Tiêu một bên chạy như bay, lại vừa cười trộm trong lòng:

- Thứ này, ai ngại nhiều a! Nhiều thêm mấy thớt ngựa cùng đồ quân nhu luôn luôn rất tốt. Đột Quyết hao hết tâm tư đánh Hôi, Nguyên, Linh tam châu, thật vất vả từ nhà giam Lũng Hữu đoạt hơn vạn ngựa, lúc này toàn bộ đều bồi trả hết sạch, còn cấp lại một món nữa, ha ha!

Trong lòng Tần Tiêu một trận thư sướng, cười lên ngựa, cầm lấy Phụng Sứ Lưu Kim Thang vung tay lên nói:

- Các huynh đệ, trở lại Nặc Chân Thủy doanh trại khánh công nào!

Phía sau binh sĩ vui sướng đồng thanh hoan hô, khí phách hiên ngang hào hùng đi theo Tần Tiêu, nghênh ngang xuống khỏi Ngưu Đầu Sơn, hướng trong sơn đạo đi đến.

Đi ra mấy dặm, Tần Tiêu cảm giác tả hữu có chỗ không thích hợp, lúc này mới hồi tưởng, quay đầu lại đối với La Vũ Phong cảm soái kỳ cùng Phạm Thúc Đức ở bên cạnh hỏi:

- Mặc Y còn không có trở lại sao?

La Vũ Phong lắc đầu:

- Mặt tướng vẫn giữ đại kỳ ở giữa đường chờ đợi. Không thấy Mặc Y cô nương trở về.

- A?

Tần Tiêu không khỏi có chút lo lắng, mấy vạn người hỗn chiến trên chiến trường lớn này, liệt hỏa loạn tiền sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?

Tiến vào sơn đạo vài dặm, khắp nơi đều thấy người Đột Quyết quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Cùng Tả Uy Vệ quân Đường đang thu thập, bắt trời tù binh, cùng với người ngựa đã bị thiêu cháy thành than đen. Chúng quân sĩ thấy Tần Tiêu, đều đồng thanh hô to lên:

- Kim Giáp Chiến Thần! Kim Giáp Chiến Thần!

Tần Tiêu cảm giác trong lòng cực kỳ mỹ mãn, giờ Phượng Sí Lưu Kim Thang lên cùng đám binh sĩ kêu hô.

Người Đột Quyết bị bắt trời, hai tay buộc ở sau lưng, nối thành một hàng dài. Áp tải đến Nặc Chân Thủy đại trại. Tần Tiêu nhìn đám ngựa bị bắt cướp được kia, trong lòng thực tại vui mừng. Phải biết rằng, bồi dưỡng một chiến mã tốt đi ra, không phải sự tình dễ dàng như vậy. Tuy rằng hiện tại Đại Đường toàn quốc trong phạm vi bình thường nuôi ngựa, chất lượng ngựa cũng so với bất cứ thời gian nào của tiền triều tốt hơn, thế nhưng một mã tràn tốt, thời gian chọn chiến mã có ba thành tỷ lệ hợp cách cũng đã rất không tệ rồi. Hơn nữa, đi đánh trận, chiến mã tổn hao cũng rất là nghiêm trọng. Hiện tại Đại Đường toàn quốc có ngựa không đến mấy trăm vạn thớt, thế nhưng chiến mã chân chính lại chỉ có khoảng bảy mươi vạn. Lấy bốn vạn người của Tả Uy Vệ mà nói. Hiện tại thu hoạch hai vạn con ngựa như vậy, thực sự là có thể làm được nhân thủ ai này đều có thêm một chiến mã hợp tiêu chuẩn.

Đây chính là một trang bị rất hiếm có. Chính là Hoàng Thành Cẩm Vệ Vũ Lâm Vệ xa hoa nhất cũng không nhất định có được trang bị ngựa tốt đến như thế.

Một đường đi qua, vẫn cứ không thấy được bóng dáng của Mặc Y. Gặp gỡ mấy Đô Ủy, tướng quân quen thuộc, hỏi bọn họ, cũng đều lắc đầu nói không. Mặc Y không phải tướng quân chính quy. Cũng không có cờ hiệu, do đó ở trên chiến trường cũng không phải rất hấp dẫn người khác chú ý.

Có lẽ nàng đã trở lại Nặc Chân Thủy doanh trại rồi. Tần Tiêu an ủi bản thân như vậy. Vì thế đẩy nhanh cước trình một ít, hướng phía đại trại chạy đi. Ven đường đám binh sĩ đều rất nghe lời đi theo, đều đồng thanh hò hét hoan hô hân.

Trận chiến này hầu như một hồi chiến đấu toàn bộ tiêu diệt quân địch, thương vong bên mình gần như bằng không. Các tướng sĩ Tả Uy Vệ đều là chức nghiệp quân nhân, ở trong quân đội lý tướng cũng không ngần. Có thể tự mình kinh lịch chiến cuộc như vậy, đối với bọn họ mà nói thực sự là một hồi cổ vũ cực lớn.

Càng tiếp cận Nặc Chân Thủy đại trại, trong lòng Tần Tiêu lo lắng cũng càng phát ra nghiêm trọng. Hắn rất hiểu Mặc Y, nàng là một người rất tuân theo quy định và lý niệm, kiên quyết sẽ không tự cho là thông minh đi trước đến Nặc Chân Thủy doanh trại. Dọc theo đường đi chính mình giống trống khua chiêng qua đây cũng không thể gặp được nàng, có thể là thực sự đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Nặc Chân Thủy đại trại bắc môn, Quách Tử Nghi và Vạn Lôi xếp thành hai bên hàng trái phải, bày ra nghi trượng hoan nghênh.

Thanks

483. Chương 483

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 485 : Chẳng lẽ có điều bất ngờ? (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 485 : Chẳng lẽ có điều bất ngờ? (2)

Thời gian Tần Tiêu dẫn nhân mã đến trại, trái phải hai chiếc trống lớn thùng thùng chấn hưởng, kèn lệnh thật dài thổi vang, quân Đường đồng thanh hò hét kêu lên “Rống rống rống”, thanh âm chiến thắng trở về! Sĩ khí tăng vọt cực độ!

Tần Tiêu xuống ngựa, binh tướng khí ném cho tiểu tốt ở bên cạnh, ôm quyền hướng phía trước đi đến, đầy mặt hồng quang cười to:

- Các huynh đệ khổ cực rồi! Điều bình an không việc gì cả chứ?

Quách Tử Nghi trước hết xuống ngựa, từ phía sau dắt một người bị trói bằng dây thừng đi tới, vui mừng nói rằng:

- Đại tướng quân, Tử Nghi bắt được một người, đem hắn trở thành lễ vật đưa cho đại tướng quân!

Tần Tiêu nhìn kỹ người hai tay bị trói bằng dây thừng kéo đến, đây không phải là Đốt Phiên Bồ sao? Không khỏi cười, vỗ vỗ vai Quách Tử Nghi:

- Có tiến bộ đáng giá biểu dương.

Đốt Phiên Bồ ừ ừ cúi thấp đầu xuống, không dám đưa mắt nhìn Tần Tiêu, trong lòng suy nghĩ, giá có cái lỗ để mình đâm đầu xuống chết đi tốt hơn. Chuẩn bị cắn lưỡi tự sát, thế nhưng miệng cũng bị bịt kín.

Tần Tiêu tiến lên vài bước, kiêu căng đứng trước mặt Đốt Phiên Bồ, kéo miệng hắn lên rút vải bông ra, nói với Quách Tử Nghi rằng:

- Cởi trói cho Tả Sương Sát đại nhân đi, đem rượu thịt hầu hạ an ủi, không thể chậm trễ.

Đốt Phiên Bồ kinh hãi nóng nảy ngẩng đầu lên, trừng con mắt nhìn Tần Tiêu vài lần, thấy hắn vẻ mặt cười nhạt và hồ hững, không khỏi thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói rằng:

- Tần đại tướng quân, Đốt Phiên Bồ không chỉ có bại trận, còn thua mất nhân cách và tôn nghiêm. Thỉnh đại tướng quân ban thưởng ta được chết đi!

Tần Tiêu nhếch khóe miệng, miệt thị cười khê hai tiếng:

- Người còn còn là nam nhân, cũng đừng tìm chết tìm sống. Nam nhân nên vì việc mà mình đã làm chịu trách nhiệm. Người bây giờ còn không thể chết được, ta muốn ban thưởng người sống, mình bạch chưa? Chúng ta, vào trong quân trại lại nói tiếp đi.

Dứt lời, đã tự sai bước đi vào.

Quách Tử Nghi tiến lên đây thay Đốt Phiên Bồ mở trói, chuẩn bị phái hai tiểu tốt đi theo dõi hắn, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, không nói được một lời liền đi. Vạn Lôi kinh ngạc nhìn cử động của sư đồ hai người. Gắt gao nhìn chăm chăm Đốt Phiên Bồ vài lần, đã đem ánh mắt chuyển tới hướng khác, đối với hắn coi như không thấy.

Đốt Phiên Bồ thất thần đứng phát ngốc tại chỗ, phát hiện mọi người đã coi hắn giống như không hề tồn tại. Bên tai chỉ ở hồi tưởng câu nói kia của Tần Tiêu “người nếu còn là nam nhân. Cũng đừng tìm chết tìm sống”, không khỏi thở dài một tiếng. Cuộc bộ cực kỳ trầm trọng hướng phía Nặc Chân Thủy soái trưởng đi đến.

Tiến vào quân trại, Lý Tự Nghiệp vô cùng vui vẻ nghênh đón Tần Tiêu, hét lớn:

- Lão đại. Lúc trước người nói đại trại này chính là chậu châu báu, thật đúng là không giả a! Người nhìn xem, người Đột Quyết mang đến rượu thịt lương thảo, đó thật đúng là chồng chất như núi nha. Chúng ta trước ném đồ vật ở lại chỗ này cũng không hề thiếu sót. Ha ha, lần này thật không phát đạt không được rồi.

- Lão đại?

Tần Tiêu không khỏi cười lớn:

- Hắc dẫn lại bị người học được một từ...Ân, người qua đây. Hỏi người chuyện này.

- Gì?

Tần Tiêu đề thấp thanh âm một ít:

- Có thấy Mặc Y trở lại trại không?

Lý Tự Nghiệp tựa đầu suy nghĩ, rồi lại lắc lắc thật nhanh, mở to hai mắt nghi hoặc nói rằng:

- Không thấy. Đem người đi đâu rồi? Ta đây thay người đi tìm xem sao!

- Ừm, cũng được.

Tần Tiêu nói rằng:

- Dẫn theo mấy huynh đệ, ở trên sơn đạo tìm kiếm tỉ mỉ. Mặc kệ có tin tức hay không, trước buổi tối ngày hôm nay trở lại tới báo tin cho ta.

- Được, ta đây liền đi ngay.

Lý Tự Nghiệp vung tay lên. Mang theo ba nghìn Mạch Dao thủ bản bộ bỏ chạy ra khỏi doanh trại.

Tần Tiêu nhìn bóng lưng của Lý Tự Nghiệp, trong lòng thì trào nói rằng: Mặc Y, người nghìn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì a!

Tả Uy Vệ hơn ba vạn người, lúc này đều bận rộn rồi. Khắp núi đồi đều là thi thể, hàng binh cần thu thập. Hơn vạn chiến mã phải sắp xếp. Còn có tù binh Đột Quyết cần trói buộc chặt lại. Dư hỏa cũng phải dập tắt.

Tần Tiêu trở lại trong quân doanh, để Phạm Thức Đức phát xuống quân lệnh, trước giờ Dậu khi mặt trời lặn, đại quân phải hoàn thành toàn bộ công tác, trở lại trong doanh trại Nặc Chân Thủy.

Đốt Phiên Bò lung lay lắc lư đi tới trước quân trưởng của Tần Tiêu, hai binh sĩ trong quân trưởng tiến lên cầm thương đặt trên cổ hắn. Tần Tiêu khoát tay chặn lại:

- Không được vô lễ, thỉnh Đốt Phiên Bò đại nhân tiến vào trưởng đi!

Đốt Phiên Bò hữu khí vô lực đi vào đại trại, cả người y giáp mắt trật tự, tóc tai bù xù, trên mặt lộ ra sắc khói đen như mực, toàn thân đều có dấu vết bị lửa cháy.

Tần Tiêu ngồi ở ghế soái, nghiêng đầu, vuốt cằm, nhìn chằm chằm Đốt Phiên Bò nửa ngày, sau đó nói rằng:

- Người tới, múc nước rửa mặt chải đầu cho Đốt Phiên Bò đại nhân, lấy hai kiện y phục còn nguyên cho đại nhân thay đi.

Đốt Phiên Bò chết lặng mà ngây ngốc nói rằng:

- Đa tạ đại tướng quân!

Ngay trong soái trưởng rửa chân tay mặt mũi, thay một bộ y phục sạch sẽ do tiểu tốt từ trong đồng chiến lợi phẩm lấy được từ người Đột Quyết quân, ăn mặc chỉnh tề lại.

Tần Tiêu không yên lòng nhìn Đốt Phiên Bò, đạm nhiên nói rằng:

- Mời ngồi. Hi vọng vẫn khỏe từ khi chia tay đây chứ! Tả Sương Sát đại nhân. Các hạ tại Đột Quyết cũng có thể nói là vị cực nhân thân, bản tướng cũng sẽ không chậm trễ người, yên tâm đi.

Đốt Phiên Bò ngồi xuống ngồi xuống, cúi đầu không nói.

- Không muốn nói điều gì đó hay sao?

Tần Tiêu khẽ cười nói:

- Ta nhớ kỹ, khoảng chừng là nửa tháng trước, chúng ta còn ở trên Đại Lang Nguyên từng có ước định. Thế nào mới qua một khoảng thời gian đã muốn thay đổi vậy?

- Ta...

Đốt Phiên Bồ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt thần quang lóe ra đang chuẩn bị nói hai câu, nhưng lại cứng rắn đình chỉ, chỉ là thở dài một hơi.

Tần Tiêu đạm nhiên cười hai tiếng:

- Ta biết, Dương Ngã Chi là nhi tử của Mặc Xuyên, người làm thúc thúc này, cũng không chống lại được Đặc Lặc như hần. Do đó sao, mới có thảm bại hôm nay đúng không? Chỉ có một việc ta nghĩ có chút buồn bực. Thế nào người Đột Quyết các người đều trí nhớ không phải quá tốt a! Dương Ngã Chi kia, hần tự so với Khuyết Đặc Lặc như thế nào? Cự nhiên cũng không biết chết đến Nặc Chân Thủy tìm dã hỏa, thực sự là không biết chết a! Chẳng lẽ thật sự khinh thường Sóc Phương quân, Tả Uy Vệ và Tần mỗ ta như vậy sao?

- Cùng Tần tướng quân trước đối địch, chính là ác mộng của mọi người.

Đốt Phiên Bồ tràn đầy cảm xúc lẩm bẩm nói như bình thường:

- Dương Ngã Chi Đặc Lặc trời sinh tính khí vội vàng xao động, thích lập đại công, không để ý Tiểu Khả Hãn cực lực khuyên can, ở sau lưng Khả Hãn điểm binh đến phạm. Tại chân núi Âm Sơn, hần cũng không nghe lời ta khuyên bảo, còn lớn tiếng mắng chửi ta là người nhu nhược và quân bán nước.... Ai, ngay từ ban đầu, Đốt Phiên Bồ đã nghĩ đến, đây chỉ là một hồi chiến tranh lấy thất bại làm kết cục. Lúc trước nghe nói đại tướng quân bị triều đình triệu hồi Trường An, còn miễn cưỡng tâm tồn một tia may mắn. Không nghĩ tới...

Thanks

484. Chương 484

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 486 : Mỹ nữ và bầy sói. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 486 : Mỹ nữ và bầy sói. (1)

- Không nghĩ tới ta lại dùng kế lừa gạt sao?

Tần Tiêu cười ha hả:

- Tả Sương Sát đại nhân, muốn thực sự ở trên Đại Lang Nguyên cùng kỵ binh Đột Quyết các người hội chiến, bản tướng dẫn theo Tả Uy Vệ cùng các người liều mạng, cũng tối đa chỉ có năm thành phần thắng như vậy. Bất quá, ta càng thích áp dụng một ít phương pháp đặc biệt, để chiến tranh trở nên giản đơn mà hữu hiệu nhất. Do đó, không phải ta coi khinh Tả Sương Sát và Dương Ngã Chi Đặc Lặc, các người có thể thực sự không phải đối thủ của ta.

- Xác thực, ta thừa nhận.

Đốt Phiên Bồ nói rằng:

- Ban đầu, ta cũng có đề phòng đại tướng quân đùa giỡn quỷ kế thế nhưng một đường đi tới, ta cũng như mê muội thiếu cảnh giác vậy. Lúc đầu chúng ta chỉ là kiêng kỵ Tần đại tướng quân ở trước trận vô dũng giống như Lang ma, không nghĩ tới, còn có thể thiết đặt cái bẫy như thế...Bốn vạn người, bốn vạn đại quân Đột Quyết a! Cự nhiên ở trong một trận hỏa quang kia, toàn bộ biến mất...

Đốt Phiên Bò dần dần có một chút kích động, đều sắp muốn khóc lên.

Tần Tiêu khẽ cười cười:

- Người đến, thỉnh Tả Sương Sát đại nhân xuống phía dưới nghỉ ngơi, hầu hạ rượu thịt. Mời đi thôi, Tả Sương Sát đại nhân!

Đốt Phiên Bò như cái xác không hồn đứng dậy, một tay đặt ở ngực, khom lưng thi lễ:

- Đa tạ đại tướng quân... Đốt Phiên Bò đã là tù binh bị bắt, là nô lệ, làm sao dám hưởng thụ đãi ngộ như vậy?

- Không có vấn đề gì, kỳ thực người cũng có một vài địa phương, đáng để ta chú ý.

Tần Tiêu đạm nhiên nói rằng:

- Hơn nữa, Đường quân chúng ta không giống người Đột Quyết các ngươi là tương đối nói nhân tính một chút, sẽ không tùy ý tàn sát. Đây là một hồi chiến tranh ngoài ý muốn, cũng không có nghĩa là ý tứ của Đột Quyết Hãn Quốc các ngươi. Do đó, trước khi chính trị can thiệp, người đều sẽ được đối xử tử tế.

Hai tiểu tốt đi vào nói:

- Mời đi thôi!

Tần Tiêu nhìn bóng lưng của Đốt Phiên Bò, không khỏi cười khẽ hai tiếng:

- Người nếu là rơi xuống trên tay đại đầu quỷ như Lý Tự Nghiệp, sẽ không tiện nghi tiện nghi nha. Lý Tự Nghiệp thế nào còn không có trở lại, lúc này cũng đã sắp tối rồi đó!

Tần Tiêu có điểm lo lắng, đi tới ngoài trường nhìn sắc trời, phía tây mặt trời chiều dần tan biến. Mất thấy bầu trời sắp tối đen. Đại đội quân Đường lục tục tiến về doanh trại, trở về truân sở bản quân. Đống lớn lửa trại được đốt lên, cây đuốc san sát, trong quân doanh vẫn như trước bận rộn bất kham.

Tần Tiêu không khỏi nhíu mày: Không phải chứ, Mặc Y. Lúc này, người cũng đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Tần Tiêu bước đi thông thả tới phía trước, đi tới bắc môn trạm canh gác, từ trên cao nhìn xuống nhìn sơn đạo phía sau.

Đại đội quân Đường mang theo ngựa đồ quân nhu và binh sĩ Đột Quyết bị bắt làm tù binh đều hướng đến trong đại trại đi tới. Duy chỉ có Mặc Y bạch y ngân giáp chói mắt kia là không thấy đâu.

Đúng lúc này, xa xa nhìn thấy Lý Tự Nghiệp mang theo Mịch Dao đội bước nhanh chạy trở lại, trong lòng Tần Tiêu căng thẳng đã đi xuống trạm gác tới tiếp đón.

Lý Tự Nghiệp vẻ mặt uể oải:

- Lão đại...Ta đây vô dụng. Tìm khắp Nam Bắc hai đỉnh núi, chỉ ở bên cạnh con đường nhỏ trên núi phía Nam sơn đạo, phát hiện ngân thương của Mặc Y cắm trên mặt đất, mặt trên xuyên Tuyết Hoa mã. Sau đó ta dẫn các huynh đệ tìm mỗi tác đất vài lần, cũng không thấy được người.

Tần Tiêu trong lòng lập bộp vang lên, sắc mặt thì có chút vặn vẹo. Ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, đối với Lý Tự Nghiệp nói rằng:

- Một mỗi một ngày rồi, người trước tiên dẫn các huynh đệ trở lại trại nghỉ ngơi đã!

- Lão đại, ta...!

Lý Tự Nghiệp tràn đầy tự thẹn và tự trách, giống như là hải tử làm sai chuyện gì vậy, nặng nề thở dài một hơi:

- Lão tử thực con mẹ nó vô dụng mà!

Tần Tiêu miễn cưỡng cười cười, vỗ vỗ cánh tay lớn của Lý Tự Nghiệp:

- Đi thôi, ta biết người đã tận lực rồi. Chuyện này, ta tự mình nghĩ biện pháp xử lý.

Lý Tự Nghiệp nặng nề thán một tiếng:

- Đi thôi đi thôi, còn đứng phát ngốc ở chỗ này.

Nói rồi dẫn theo thủ hạ trở lại trong quân trại.

Tần Tiêu nhìn một mảnh đỉnh núi phía Nam tối đen, trong lòng dần dần kéo căng ra: Phiến sơn địa này ở giữa Đại thảo nguyên cùng Ngưu Đầu Sơn, tuy rằng sơn thể không cao, thể nhưng diện tích rất rộng, địa hình tương đối phức tạp, Lý Tự Nghiệp tìm không được người cũng là tình có khả năng. Hơn nữa nói không chừng trên núi thật có độc trùng mãnh thú. Hiện tại lại vừa cuối hạ đầu thu, chính là thời kỳ hoạt động đỉnh cao của mấy động vật này.

Trong lòng Tần Tiêu càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, đem Quách Tử Nghi kêu gọi đến. Bảo hắn mang theo trước một nhóm hai nghìn kỵ binh, cùng chính mình ra khỏi quân trại, hướng tới Nam Sơn đi đến.

Hai ngàn người đốt cây đuốc lên, từ Nặc Chân Thủy bắt đầu kéo dài tìm tị tìm kiếm, cũng dọc theo đường đi hô gọi tên Mặc Y.

Tới gần rừng cây bên cạnh sơn đạo đều bị lửa đốt qua, thể nhưng từ chân núi đi lên, lại là cỏ dại và bụi cây cực sâu, rất khó hành tẩu. Ngựa không đi được, không thể làm gì khác hơn là tất cả đều xuống ngựa đổi thành đi bộ, lưu lại một nhóm người trông giữ ngựa, những người khác cầm đao thương mở đường. Tiếp tục tìm kiếm xuống phía dưới.

Tần Tiêu múa Phong Tuyết đao chém bụi cây, bụi gai. Nội tâm lo lắng càng lúc càng trầm trọng. Trong đầu liên tục nhớ lại giọng nói cùng dáng điệu, nụ cười của Mặc Y. Từ lần đầu tiên gặp nhau trong Thiên Thánh Sơn, đến Sở Tiên Sơn Trang cùng giết cừu nhân, trên quan đạo Lạc Dương gần bó sinh tử, trên Linh Võ chiến trận đồng sinh cộng tử, cùng với một ít sự tình vụn vặt trong hai ba năm qua sinh sống cùng nhau, tất cả đều nhất nhất hiện lên trong lòng.

Trong lòng Tần Tiêu có chút mê thất...

Nguyên lai, chính mình đã từ trong tâm nhãn cũng đều vẫn quan tâm nàng như vậy.

Tuy rằng trước bên người vẫn có Lý Tiên Huệ. Sau này lại có Thượng Quan Uyển Nhi, thể nhưng quay đầu lại suy nghĩ một chút, nguyên lai Mặc Y đối với ta mà nói, thực sự là một tồn tại rất đặc biệt. Vô hình trung, trong sinh hoạt của ta đã không thể thiếu khuyết nàng được. Có thể, ta chưa từng có đem nàng trở thành hồng phần tri kỷ gì, thể nhưng ta xác thực là thập phần quen thuộc có nàng ở bên cạnh.

Có đôi khi, con người chính là như thế này. Đợi đến lúc mất đi mới có thể phát hiện một sự vật thật tốt đẹp.

- Giả như... Giả như Mặc Y thực xảy ra chuyện gì. Hiện tại đã rời khỏi ta. Vậy ta nên đối mặt như thế nào?

- Không, không được!

Tần Tiêu thì thảo luận lắm bầm:

- Người đừng làm ta sợ, Mặc Y!

Lúc này, Tần Tiêu mới lãnh tỉnh suy nghĩ một chút. Cảm tình giữa hắn và Mặc Y, đây không phải giống như Lý Tiên Huệ và chạm lưỡng tình tương duyệt cũng không phải như Thượng Quan Uyển Nhi tình đầu ý hợp trải qua khúc mắc tu thành chính quả. Loại cảm tình vi diệu này cũng giống như giọt nước chảy nhỏ giọt trong dòng suối. Vẫn đều đang nhẹ nhàng chậm rãi, bất động thanh sắc chảy xuôi xuống. Nó tĩnh lặng tựa hồ để hai người đều có chút quên mất nó tồn tại.

Thanks

485. Chương 485

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 487 : Mỹ nữ và bảy sói. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 487 : Mỹ nữ và bảy sói. (2)

Đó là một loại cảm tình nhũn nhụi thâm trầm, điệu thấp, mật mờ, chẳng đến đem nó biến thành một loại thói quen. Biến thành sự ỷ lại giữa hai bên. Cũng giống như tay trái quen thuộc đối với tay phải, tuy rằng hai bên không thể thiếu khuyết, bằng không sẽ là một tay khó kêu. Nhưng lại vẫn không có minh bạch, thì ra đối phương đối với bản thân cư nhiên lại quan trọng như vậy.

Chẳng đến lúc có khả năng mất đi đối phương, mới bừng tỉnh đại ngộ minh bạch cái gọi là “yêu” thực sự đã không nhận thức được, biến thành một loại thói quen.

Trong lòng Tần Tiêu càng nghĩ càng loạn, như là bị mèo cào vầy, phiền muộn khó chịu nổi.

Nhìn không được đã hét lên như xé nát yếm hầu:

- Mặc Y, người đang ở đâu?

Bên cạnh chân núi sát biên giới Nam Sơn, dưới một chỗ đá vụn.

Mặc Y từ từ tỉnh lại, trong đầu một trận ảm đạm, trên người truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.

Hơi di động một chút thân thể, còn tốt, hẳn là không có chỗ nào bị gãy xương. Ngắc đầu lên nhìn bầu trời, một vầng trăng sáng đã nhô lên cao, gió lạnh thổi xung quanh.

Hơi qua một hồi, nàng mới hồi tưởng lại một màn lúc chiều kia. Trên núi Nam Sơn, nàng một kiếm đặt trên cổ Dương Ngã Chi, đang áp giải hắn đi trở về. Không ngờ đột nhiên từ bên cạnh nhảy ra một con gấu đen bị kinh hãi, phần nộ hướng về hai người vọt tới.

Dương Ngã Chi nhất thời sợ đến cũng sắp vãi tè cả ra quần rồi. Đối với gấu đen trong Mạc Bắc Sơn, hắn cũng là quen thuộc. Loại động vật này tuyệt đối là hung thú giết người như ma!

Lúc đó Dương Ngã Chi đã bắt chắp kiếm kề trên cổ, quát to một tiếng nhanh chân hướng tới phía sau chạy đi.

Nguyên bản lấy thân thủ của Mặc Y phi thân nhảy lên trên đại thụ cũng sẽ không có chuyện gì, nhưng là nàng không cam lòng cứ như vậy buông tha Dương Ngã Chi, cũng không có thể để Hắc Hùng giết hắn. Tần Tiêu có quân lệnh muốn bắt sống người này. Lúc đó chỉ đành một đường truy kích Dương Ngã Chi, một đường còn phải chống đỡ gấu đen lớn tập kích!

Ban đầu, Mặc Y đuổi theo Dương Ngã Chi rời xa đại chiến tràng, lúc này đã cách xa vài chục dặm rồi, một đường điên cuồng chạy đi, đã tiếp cận sát biên giới Nam Sơn.

Gấu đen bị đại chiến tràng làm kinh hãi vẫn cứ đuổi theo không bỏ, vài lần đã muốn đem Mặc Y bỏ gã, hoặc là kéo đến Dương Ngã Chi. Mặc Y chỉ dựa vào thanh bội kiếm tinh xảo kia cùng Hắc Hùng du đấu. Tuy rằng đem kích thương mấy chỗ, thế nhưng cũng chỉ bắt quá càng thêm khiến nó tức giận hơn mà thôi.

Chạy đến tận cùng sơn lộ, cư nhiên là một chỗ vách núi này. Tuy rằng không cao lắm, thế nhưng cực kỳ dốc ngược. Mặc Y đuổi theo Dương Ngã Chi hoảng sợ chạy không mục đích tới nơi này, cư nhiên là một chỗ tuyệt địa. Đại Hắc Hùng lao qua đây, mấy ngày liền bùn đất bị nước mưa cọ rửa rất mềm, nhất thời đổ nát, hai người một hùng nhất thời đều rơi xuống.

Mặc Y rõ ràng ghi nhớ, lúc đó rơi xuống căn bản không có địa phương nào có thể mượn lực được, chính mình miễn cưỡng ở trên vách núi đá cắm mấy kiếm làm giảm lực đạo, cuối cùng vẫn là nặng nề ngã xuống, hôn mê đi mất.

Nghỉ ngơi một hồi sau đó, Mặc Y điều trị một chút nội tức, tỉ mỉ kiểm tra thân thể chính mình một chút, hoàn hảo chỉ là tay trái có chút thương tích rất nhỏ, có chiến giáp che chở, trên người cơ bản là hoàn hảo không tổn hao gì. Lung lay lắc lư đứng dậy, mới phát hiện trên đầu một trận ẩm ướt, chạm vào thấy đau đớn. Xốc lên mũ giáp mới phát hiện.

Nguyên lai da đầu bị đập vỡ, chảy ra một dòng máu, hiện tại cũng đã khô rồi. Xem ra lúc rơi xuống bị đụng vài cái, bị tảng đá đụng thương đầu. Còn may có mũ giáp, bằng không mạng nhỏ khẳng định xong đời.

Mặc Y khê cần môi, một lần nữa đem mũ giáp đội lên, địa phương cách chính mình mấy trượng phát hiện thanh kiếm phản chiếu ánh trắng hiện lên, sau đó tìm kiếm tung tích của Dương Ngã Chi ở xung quanh. Trong lòng nàng cũng không phải rất thích nhìn, lúc đó Dương Ngã Chi đúng là cứ như vậy hoang mang rối loạn ngã xuống. Vẫn kêu thảm thiết liên tục. Lấy loại thân thủ mèo ba chân này của hắn, hẳn là mạng không tốt thể nào còn có thể sống sót.

Dưới vách núi là một chỗ gò núi bằng phẳng, có chút cỏ dại và bụi cây, cũng may mắn mấy thứ này giảm chậm lại lực đạo, Mặc Y mới giữ được cái tính mệnh. Lúc này nàng đã phủi ra đám cỏ dại bụi cây này, bắt đầu đi tìm người.

Dưới ánh trăng sáng trong, Mặc Y ngân giáp sáng chói vẫn bắt mắt như cũ, áo choàng phía sau cũng đã là một mảnh vải loạn bị nghiền nát bất kham. Dọc theo đường núi tìm kiếm một trận, nàng đã thở gấp, tim đập gia tốc, cảm giác có chút tiêu hao thể lực.

Khát nước cực kỳ lợi hại. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cảm giác chính mình phảng phất như nhớ lại vài năm trước, ở dưới tay Vi Đình làm sát thủ, cũng là mùi mật không mạnh mẽ và cô độc tịch mịch như thế này. Làm bạn bên người chỉ có tiếng gió thổi trống vắng cùng tiếng côn trùng kêu gọi huyền ảo.

Nếu có thể lập tức trở lại bên cạnh người nợ hẳn là sẽ tốt biết bao. Cho dù là lẳng lặng không có hoa ngôn phiến ngữ gì, hoặc là cách một gian quân trưởng nghe tiếng ngáy đều đều của hắn...

Mặc Y khê cần môi. Miễn cưỡng lại đứng dậy, chưa từ bỏ ý định tiếp tục đi tìm Dương Ngã Chi.

Đi theo bên cạnh người nợ, Mặc Y ngoại trừ muốn chăm sóc cho hắn thật tốt, càng muốn làm ra chút sự tình hữu dụng.

- Dương Ngã Chi! Cư nhiên nhảy ra khỏi chiến tràng bỏ chạy, may là ta đúng lúc phát hiện, há có thể để hắn đào tẩu!

Mặc Y oán hận thầm nghĩ:

- Nam nhân xấu xa này, hẳn là sẽ không đoán mệnh như vậy đấy chứ?

Một bên nhỏ cỏ cây tìm kiếm, Mặc Y vừa hô lên:

- Dương Ngã Chi, người nếu là còn sống, nghe được thì lên tiếng, người đang ở đâu?

Dọc theo đường núi ngang dọc trên dưới tìm kiếm một trận, không thấy Đại Hắc Hùng, cũng không có nhìn thấy Dương Ngã Chi. Mặc Y cảm giác chính mình cũng sắp hư thoát rồi, nhưng vẫn cố cắn chặt răng tiếp tục tìm kiếm khắp nơi. Trên đầu bị đụng thương, nghe trái tim thỉnh thoảng nhảy lên, chỗ cổ tay bị thương cũng có chút sưng phù, trong bụng đói đến từng đợt sôi sục òng ọc, tiếng nói cũng đã có chút khàn khàn, tựa hồ sẽ bốc khói lên.

Rất cực, ở dưới tàng cây nhỏ, nghe được một thanh âm yếu ớt:

- Ta...ta ở chỗ này!

Mặc Y tinh thần chấn động, nhất thời toàn thân đều dâng trào lực lượng, bước nhanh hướng phía trước đã chạy tới. Quả nhiên đập vào mắt nhìn thấy, Dương Ngã Chi bị cái cây nhỏ này đè ngang lên, tứ chi mềm oạt rũ xuống, đang nửa chết nửa sống rên rỉ. Tại địa phương cách đó không xa, đầu đại Hắc Hùng kia đang

nằm sấp thẳng cẳng trên mặt đất, đỉnh đầu vẫn còn máu chảy ra, xem ra là đầu bị đập trúng tảng đá mà đi đời nhà ma.

Mặc Y đi tới, dắt Dương Ngã Chi để hấn đứng dậy, oán hận mắng:

- Gian tặc! Người đứng là mệnh lớn, Hắc Hùng cũng đã ngã chết, người cư nhiên vẫn còn sống!

Dương Ngã Chi đầy bụi đất tự tiểu phi tiểu nói rằng:

- Ta không chết, người không phải cũng rất vui vẻ sao? Như vậy người có thể đem ta bắt trở lại lĩnh thưởng. Bất quá, hai chân của ta hình như đều đã gãy rồi, xem người làm thế nào đưa ta trở lại.

Thanks

486. Chương 486

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 488 : Mỹ nữ và bầy sói. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 488 : Mỹ nữ và bầy sói. (3)

Mặc Y cảm giận buông lỏng tay, Dương Ngã Chi kêu thảm một tiếng, giống như đồng bần mềm, té ngã trên mặt đất. Mặc Y lấy kiếm đặt trên đầu hấn, nhìn xương đòn của hấn một chút, quả nhiên cả hai bên đều đã bị gãy, sưng phù lớn lên.

- Làm sao bây giờ? Dương Ngã Chi một hán tử thân hình cao lớn Dương Ngã Chi, lưng ta khẳng định là công không được.

Mặc Y cắn môi suy tư nói:

- Đứng rồi...đốt lửa lên! Hấn nhất định sẽ phái người tới tìm ta! Trong đêm tối thấy hỏa quang, sẽ có người tới cứu chúng ta!

Quyết định chủ ý, Mặc Y đã tìm kiếm xung quanh tới bó củi khô, thật vất vả mới đốt lên một đồng lửa, Dương Ngã Chi vẫn lẳng lặng nhìn Mặc Y, không khỏi nói rằng:

- Người rất thông minh.

Mặc Y mặt lạnh như sương, trợn trừng với hấn một cái, không nói một lời. Sau đó lại bên người Đại Hắc Hùng, chém xuống mấy kiếm chặt đứt một cánh tay của nó, lột đi lớp da, dùng kiếm tước bỏ sạch sẽ, đã xiên lên thân kiếm đem nướng. Két két mỡ gấu chảy ra, chảy lên đồng lửa, một trận hương vị thịt quay phiêu tán khắp nơi.

Dương Ngã Chi nhìn không được nuốt một chút nước bọt:

- Người làm sai một việc.

Mặc Y lạnh lùng trừng mắt với hấn:

- Người tốt nhất không nên đùa giỡn âm mưu gì.

- Hương vị thịt quay sẽ dẫn tới bầy sói đói.

Dương Ngã Chi có chút vui mừng vì người khác gặp họa nói rằng:

- Không tin cứ chờ xem. Không cần bao lâu nữa, sẽ có một đám con mắt xanh lục lấp lánh tụ tập lại đây. Phiến sơn lâm này thường thường sẽ có chó sói trên Đại Lang Nguyên và Ngưu Đầu Sơn chạy tới săn thức ăn. Hiện ở nơi nào đóng quân, phỏng chừng đều đã chạy tới bên cạnh đây rồi.

Mặc Y không khỏi cả người run rẩy một chút, hơi bị nghĩ mà sợ hãi. Tuy rằng nàng hận chết Dương Ngã Chi này, nhưng nàng càng minh bạch, đối với loại địa phương như Mạc Bắc này, Dương Ngã Chi so với nàng quen thuộc hơn nhiều. Hắn nói, nhất định là rất có đạo lý. Nghĩ tới đây, Mặc Y cầm tay giấu nửa đời không quen nhìn cắn mấy miếng nuốt vào bụng, thịt gầu quá nhiều mỡ không muốn ăn nhiều, đã đem nó ném cho Dương Ngã Chi, chính mình lại tìm thêm chút cành cây, chuẩn bị dùng để phòng chó sói.

Khi mới vừa đi không được vài bước, quả nhiên ở phía trước đã thấy mấy đôi mắt xanh lục lấp lánh đang hướng tới bên phía mình di động đến!

Mặc Y cảm giác như một gáo nước lạnh dội từ trên đầu xuống dưới chân mình, một loại sợ hãi theo bản năng từ nội tâm dâng lên, chậm rãi lui về phía sau bỏ đi, trở lại bên cạnh đồng lửa.

Dương Ngã Chi lang thôn hổ yết ăn sạch toàn bộ tay gấu bị nướng đến đen thui, nhìn thấy Mặc Y thần sắc kinh hoảng, hướng phía trước nhìn lại, còn kém chút kêu lên sợ hãi.

Con mắt xanh lục càng lúc càng nhiều, dần dần từ chu vi áp sát lại đây, khoảng chừng có hơn hai ba mươi con, có lúc còn không ngừng phát sinh một tiếng sói tru.

Mặc Y nắm chặt kiếm, đem một ít bó củi còn lại đều ném vào trong đồng lửa, trên người căng cứng thật chặt, từng đợt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Dương Ngã Chi tuyệt vọng rên rỉ nói:

- Xong, xong rồi! Chúng ta chết chắc! Đây là một đám dã lang đói khát mà hung ác, ngay cả Đại Hắc Hùng gặp phải chúng nó, cũng chỉ có chết chắc!

- Câm miệng, người tên nhu nhược này!

Mặc Y phẫn nộ quát khê một tiếng, mấy con dã lang đang chậm rãi tiến lại gần hướng phía sau nhảy ra. Một bên khác, lại có mấy con dã lang len lén áp sát qua, đem thi thể Đại Hắc Hùng lôi kéo về phía sau. Nhất thời, toàn bộ bầy sói hướng về phía Đại Hắc Hùng tụ tập lại gần, nhanh chóng, gọn gàng xé rách da lông dày đặc của Đại Hắc Hùng, xé thịt cắn nuốt.

Mặc Y nhìn cảnh tượng trước mắt, khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, ngẩng đầu nhìn thân cây nhỏ này, rõ ràng là chịu không nổi hai người, lại thêm Dương Ngã Chi hai chân thụ thương, muốn hắn đưa đi tới cũng là khó càng thêm khó.

Dương Ngã Chi cười khổ nói rằng:

- Cô nương, người vẫn là cho ta một kiếm đi, đem đầu ta cắt xuống, thả thán một ít. Ta không muốn bị bầy sói tươi sống xé xác thành mảnh nhỏ. Nơi này ít nhất có đến ba mươi con dã lang, lại thêm bọn chúng không phải quá thích ăn thi thể, càng thích ăn thịt sống hơn. Xem đi, chúng nó đã đi qua rồi!

Mấy đầu dã lang bên mép đã chảy nước dãi, ở bên cạnh hai người quanh quẩn hồi lâu, giảo hoạt lách đến phía sau cây nhỏ, chuẩn bị đánh lén. Dương Ngã Chi ngồi dưới đất, cả kinh chột kêu lên một tiếng:

- A, bên này!

- Ở đây cũng có!

- Còn có chỗ này, ở đây nữa!

Mặc Y nắm chặt trường kiếm, khẩn trương nhìn chung quanh, bị tiếng kêu sợ hãi của Dương Ngã Chi khiến cho phiền muộn vô cùng, một kiếm để ở trên yết hầu của hắn, oán hận quát khê nói:

- Người nếu là lại làm loạn, ta tùy thời sẽ đem người ném cho đám dã lang này, chính mình nhảy lên trên cây mà trốn, vạn sự đại cát!

Dương Ngã Chi trợn lớn con mắt hung lệ nhìn Mặc Y, cảm giác nàng tuyệt không giống như đang nói giỡn. Vì vậy trái lại ngậm miệng, ngay cả con mắt đều nhin không được đóng chặt.

Mặc Y cảm giác trong lòng bàn tay chảy ra một trận mồ hôi, tim đập lợi hại. Tuy rằng nàng võ nghệ không tầm thường, nhưng nói đến cùng vẫn là cô nương gia, bình thường thấy con chuột đều một trận lông tóc dựng đứng, huống chi là một bầy sói như thế này! Cái loại sợ hãi theo bản năng phát ra từ nội tâm khiến nàng rất là bất an!

Nhưng đúng lúc này, bầy sói cắn xé thi thể Đại Hắc Hùng một trận, sau đó có thể đã cảm thấy buồn tẻ vô vị, hướng phía hai người tấn công tới.

Mặc Y trên lưng mát lạnh, theo bản năng chém ra một kiếm, nhất thời chém trúng con dã lang đầu tiên lao lên, đem móng vuốt của nó chém ra một bên. Dã lang kêu thảm thiết hai tiếng lặn sang một bên. Mặt khác lại có hai con nhảy lên, vồ tới, một con từ đỉnh đầu lao đến, một cao khác nhắm đến căn chân của Mặc Y. Mặc Y kêu sợ hãi hai tiếng động thân nhảy sang phía sau. Dương Ngã Chi bên kia lại kêu to, gỡ xuống võ đao bên hông liều mạng huy vũ, xua đuổi dã lang xung quanh. Mặc Y thấy thế nhảy qua, muốn hai kiếm bức lui mấy con dã lang đang chuẩn bị nhảy qua cắn xé Dương Ngã Chi, oán hận mắng:

- Vẫn là đem người ném cho đám dã lang này tương đối thỏa đáng một chút.

- A! A! Không nên a!

Dương Ngã Chi kêu to:

- Người đem ta một kiếm đâm chết hoặc là chém đầu cũng được!

Mặc Y cười nhạt:

- Các người người Đột Quyết không phải vẫn sùng bái lang sao? Như thế nào thấy bầy sói lại không thấy người quý bái, còn sợ thành bộ dáng như vậy?

Dương Ngã Chi nuốt nước bọt:

- Đó...đó là hai chuyện khác nhau!

Lúc này, bầy sói ở hai bên đã vây quanh, áp sát đến, đều nhảy lên muốn lao đến cắn xé hai người. Đồng lửa trại kia cũng dần dần nhỏ lại. Chỉ còn một điểm hỏa quang yếu ớt. Mặc Y trái tim cũng dần dần lạnh xuống, cảm giác được một cổ tuyệt vọng. Cái cây nhỏ kia cũng thật sự là quá nhỏ một chút, tuy rằng chính mình có thể bằng vào khinh công nhảy lên được, nhưng khó bảo đám dã lang này không đem nàng đập xuống. Hoặc là chờ đợi thật lâu, đến khi mình chịu không nổi mà ngã xuống.

Thanks

487. Chương 487

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 489 : Gả cho đại tướng quân. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 489 : Gả cho đại tướng quân. (1)

Lẽ nào, ta từ nay về sau sẽ cùng hắn vĩnh biệt sao? Lấy một lý do hoang đường như vậy? ...

Mặc Y hàm răng cắn môi, dần dần đem môi khô cắn chảy cả ra máu, một cổ nguyện vọng cầu sinh cường liệt bùng bùng mọc lên, mặc dù mặc dù thể lực đã dần tiếp cận tiếp cận sát biên giới tiêu hao, thế nhưng trên người lại tràn ra từng cỗ sinh cơ và sát khí.

Bầy sói trở nên rối loạn bất an. Loại động vật như lang, cẩu này, cảm giác đối với sắt khí là nhạy cảm nhất. Bữa cơm mỹ vị trước mắt cư nhiên cư nhiên phát sinh sắt khí sắc bén như vậy, không khỏi để chúng có chút co quắp bất an.

Mặc Y cầm một thanh kiếm, bảo hộ ở trước người Dương Ngã Chi. Tận lực bình phục hô hấp để chính mình tỉnh táo lại, các đốt ngón tay một trận trắng bệch, cũng đều có chút phát đau nhức.

Bầy sói thực sự là động vật kinh khủng nhất trên đời này, trách không được người Đột Quyết đem kỵ binh của mình so sánh với bầy sói. Loại động vật này giữa hai bên hợp tác cùng ăn ý, là siêu việt toàn bộ những động vật khác.

Một vòng công kích lại bắt đầu!

Một đám dã lang hung mãnh nhất tề lao lên. Dương Ngã Chi toàn thân run lên bần bật, la hét lớn lên, giống như phát cuồng huy vũ vô đao, sợ đến sợ đến Mặc Y cũng kêu gọi đến.

Đem thanh trường kiếm kia múa ra kiếm hoa, chống đỡ dã lang tấn công.

Dã lang động tác động tác rất khẩn trương, cũng rất nhanh chóng, phòng ngự thiết kiếm rất khó đả thương đến chúng nó, vài con lang còn lách đến phía sau Mặc Y, từ đó lao đến, muốn đem nàng ấn ngã, điển hình công kích của Địa Lang! Chỉ cần người ngã xuống, như vậy sẽ thực sự xong rồi! Lập tức sẽ có vô số con dã lang tụ tập lao lên, trước xé đứt yết hầu của người, sau đó đem người xé thành từng mảnh nhỏ cắn nuốt!

Mặc Y cảm giác phía sau kinh phong lạnh lùng kéo tới, hướng bên cạnh vừa động bước nhảy đến bên đồng lửa. Cái khó lộ cái khôn một cước đá lên đồng lửa. Một trận hỏa hoa bắn ra bốn phía! Nhìn lại, Dương Ngã Chi mất thấy mất thấy sẽ chết thảm ở dưới nanh vuốt của bầy sói.

Đã có mấy con chó sói đem hấn bao vây quanh, mắt thấy sẽ lao đến!

Mặc Y kêu gọi một tiếng thanh thúy, nhảy trở lại, huy mấy kiếm đến chém giết, dã lang nhảy bén nhảy ra, con mắt xanh lục lấp lóe không hề có tình cảm nhìn chằm chằm hai người.

Cái loại nhân thần lạnh đến như băng này quả thực chính là giống như đang quan sát một bữa ăn ngon, trong đó lộ ra tàn nhẫn, đói khát và sát ý sát ý không hề lưu tình!

Đây chỉ là một vòng tấn công thăm dò. Lang là loài động vật tàn nhẫn nhất, đồng thời cũng là giảo hoạt nhất. Bọn chúng cũng có đủ tính nhẫn nại cùng con mồi du đấu, thẳng đến thu được một thời cơ điều kiện tốt nhất, khi con mồi tinh thần tan vỡ, thể lực tiêu hao hết, mới lại đem con mồi bắt lấy!

Dương Ngã Chi nhìn không được kêu to:

- Cô nương, người giết ta, cho ta một kiếm đi!

Mặc Y giận không thể át, bỗng nhiên một chưởng vung mạnh đến, đập đến Dương Ngã Chi một trận mắt sao vàng bay loạn, quất lớn:

- Người có còn phải là nam nhân hay không? Người đúng là mười phần bại hoại mà!

Một cái tát này, một tiếng quát chói tai này, cũng khiến đàn chó sói cơ cảnh nhảy ra một bước, đem vòng vây kéo giãn ra lớn hơn một chút. Dương Ngã Chi ngạc nhiên nhìn Mặc Y, không khỏi có chút ngậy người, thất thần nói rằng:

- Trên trán người...đang chảy máu....!

- Chuyện này không liên quan đến người!

Mặc Y nhanh chóng lau lau cái trán một cái, phần nộ quát lớn một tiếng:

- Người bảo vệ tính mệnh của mình cho ta!

Đúng lúc này, đỉnh đầu trên vách núi xuất hiện một mảnh cây đuốc, còn có người lớn tiếng kêu gọi:

- Đại Tướng Quân, phía dưới có ánh lửa phát ra!

Trong lòng Mặc Y mừng như điên một trận, nhất thời la lớn lên:

- Đại Tướng Quân, chúng ta ở chỗ này!

Tần Tiêu xa xa nghe được một tiếng hô gọi nhỏ như muỗi kêu kia, trong lòng bỗng nhiên run lên, bước nhanh chạy đến bên vách núi, hướng trong trời đêm đen kịt nhìn về phía một mảnh gò núi kia, trong hỏa quang nhỏ bé yếu ớt, mơ hồ thấy được một khối chiến giáp phát sáng, cùng những con mắt xanh lục lấp lánh của bầy sói.

Trong lòng Tần Tiêu căng thẳng, quát lớn:

- Xuống phía dưới, cứu người! Tử Nghi, người tới chỉ huy, ta xuống phía dưới trước.

Dứt lời bất chấp nguy hiểm, thả người đã nhảy xuống phía dưới chạy đi!

Thật là một vách núi dốc đứng! Tần Tiêu đem Phi Tiên Bộ công phu phi thân phát huy đến mức tận cùng, dưới chân phi thân sải bước lướt xuống dưới, Phong Tuyết đao như một thanh chùy tử ma sát vào trong vách núi. Trong cổ họng phát sinh gầm nhẹ như dã thú, cả người đã lao xuống phía dưới.

Mặc Y một trái tim điên cuồng đập thành thạch nhũ lên. Một mảnh cây đuốc kia càng lúc càng dày đặc thập phần rõ ràng, nói rõ hẳn cuối cùng đã đến, thực sự đến rồi!

Nàng phát hiện, nguyên bản chính mình cứ nhiên cần đến nam nhân kia như vậy. Có hẳn ở đây, hoặc là ở bên cạnh hẳn, mới là chỗ an toàn nhất trên đời! Cái loại khát vọng cường liệt này ở trong lòng ngực tuôn trào cường liệt. Hầu như sẽ đem trái tim phá vỡ!

Trong lòng Mặc Y kích động một trận, trong ánh mắt sẽ tràn ra lệ, lực chú ý cũng không còn tập trung như lúc trước nữa.

Dương Ngã Chi ở phía sau kêu to một tiếng:

- Cẩn thận!

Mặc Y tức thì phục hồi tinh thần lại, vội vã nhảy tránh ra một cái, phía sau đã có hai con dã lang lao lên, nghe răng oán hận rít gào đối với nàng!

Mặc Y bị dọa chảy ra một thân mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu như lại chậm một chút, đó khẳng định sẽ bị nó vồ ngã xuống đất đi đời nhà ma! Hai con dã lang đánh lên cùng bốn năm con phía trước cùng nhau vây qua đây, nhất tề hướng phía Mặc Y lao đến!

Nanh sói lóe ra hàn quang lãnh liệt! Nanh sói trí mạng, cùng với dã tính rít gào, hướng phía Mặc Y điên cuồng lao đến! Dương Ngã Chi phát sinh từng đợt tiếng kêu thảm thiết. (.

Chỉ nghe ở phía sau từng đợt trầm muộn vang lên, xem ra là thanh âm vỗ đầu bắn trúng đầu sói.

Mặc Y kiều mỹ hô lên không ngớt. Đem thanh kiếm này múa đến kín kẽ không chút sơ hở, đẩy lùi bầy sói vây đánh, nhảy trở lại bên cạnh Dương Ngã Chi. Vừa rồi một cánh tay của hẳn đem dã lang đâm lùi, mấy con khác cũng nhay bèn nhảy lui ra.

Tần Tiêu lực chân điên cuồng chạy tới, nhưng vách núi thực sự là quá dốc, không khỏi có chút lảo đảo, trong miệng hô lớn:

- Mặc Y! Kiên trì chống đỡ! Ta đến rồi!

Bầy sói bị người mới chạy tới này hấp dẫn qua. Đều ngửa đầu hướng về bên này quan vọng. Chỉ thấy dưới ánh trăng, một người toàn thân vàng chói tựa như mãnh hổ xuống núi lao qua đây!

Xông tới thật sự quá mau, Tần Tiêu có chút thu chân không được, đơn giản đành nhảy lên, rơi thẳng trong vòng vây của bầy sói, nhảy đến bên người Mặc Y, khẩn trương ôm cổ nàng:

- Không có việc gì đấy chứ?

Mặc Y lần đầu nhìn thấy Tần Tiêu khẩn trương như vậy, không khỏi có chút phát ngốc, ngạc nhiên, mờ mịt lắc đầu nói:

- Không... Không có việc gì!

Thanks

488. Chương 488

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 490 : Gả cho đại tướng quân. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 490 : Gả cho đại tướng quân. (2)

Một tảng đá lớn trong lòng Tần Tiêu cuối cùng cũng là buông xuống được. Hai tay hung hăng đem nàng ôm vào trong lòng. Ngay ở trên mặt nàng hôn mạnh mẽ vài cái.

Mặc Y nhất thời mờ mịt, nhãn thần có chút phát ngốc nhìn thẳng Tần Tiêu đang cuồng nhiệt hôn lên mặt mình. Khuôn mặt thoáng cái ửng hồng lên.

Dương Ngã Chi co quắp nằm dưới đất, cũng khẽ thở dài ra một hơi:

- Được cứu rồi, được cứu rồi...Vẫn là, trước nghĩ biện pháp đẩy lui bầy sói này đi đã!

- Người cầm miệng lại cho lão tử!

Tần Tiêu phẫn nộ một cước đá tới “Phanh” một tiếng vừa lúc đá lên chân gầy của Dương Ngã Chi, đau đến khiến hắn oa oa kêu to một hồi.

Tần Tiêu buông Mặc Y ra, cầm trong tay Phong Tuyết Dao dùng hết sức hoa một cái, lớn tiếng quát dẹp đường:

- Bầy sói tìm chết, dám tập kích nữ nhân của lão tử! Ngày mai, ta sẽ để các ngươi tuyệt tích tại vùng này!

Dứt lời lớn tiếng rống lên, đã hướng tới bầy sói giết đến.

Dương Ngã Chi nhất thời trợn trừng lớn con mắt:

- Hắn... Hắn thực sự là người điên! Cư nhiên chủ động công kích bầy sói!

Mặc Y một trái tim vẫn còn đang kinh hoàng, bên tai chỉ quanh quẩn một câu nói “Nữ nhân của lão tử” kia.

Nữ nhân của lão tử!

Ta....là của hắn? Trong lòng Mặc Y thì trào nhớ kỹ, nước mắt tràn mi chảy ra, nhưng vẫn đang nắm chặt kiếm, che chở chính mình và Dương Ngã Chi, nhìn nam nhân giống như ma thần kia đang cùng một bầy dã lang cùng nhau chém giết một chỗ!

Bầy sói lúc đầu bị vị khách không mời mà đến từ trên trời giáng xuống này dọa sợ một trận, lẫn trốn mất một ít. Lúc này đang chậm rãi xúm lại, lại gặp phải nam nhân này chủ động công kích, rất hối hận!

Ở trong trí nhớ của sói, phảng phất như còn không có sinh vật nào có can đảm chủ động khiêu khích chúng cả! Là có thể nhện, nhưng tuyệt không thể nhện, bầy sói điên cuồng hướng phía Tần Tiêu lao đến!

Trên mặt Tần Tiêu tràn đầy vẻ hung lệ cuồng bạo, thanh Phong Tuyết trường đao này giống như lợi trảo của ác ma xé rách thân thể dã lang!

Chỉ một con dã lang mở miệng bị chém rách xuống, chỉ chỉ chi...một con dã lang khác bị xé ra từ bụng, nhất thời nội tạng bên trong rơi vãi cả ra đất, chỉ chỉ kêu thảm thiết, giãy dụa hướng hai bên bỏ chạy đi.

Cuồng lang như nước thủy triều nhắm phía Tần Tiêu kéo tới, so với đao thương lãnh tiễn trên chiến trường không có chỗ nào thua kém, hơn nữa càng thêm linh mãnh và nhanh chóng!

Tần Tiêu liên thanh quát lên, như ma đồ điên cuồng đem thanh trường đao trong tay múa đến hung quang bắn ra bốn phía, cắt lên thân thể tứ chi của đám dã lang!

Ai có thể ngăn trở được!

Trên núi, Quách Tử Nghi mang theo các tướng sĩ bày đặt dây thừng thả xuống, giơ cây đuốc, lớn tiếng la lên, xông qua đây.

Bầy sói thấy đại đội nhân mã cùng cây đuốc, nhất thời bỏ chạy tán loạn giống như điều thú, ném thi thể đồng bạn, chạy đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Dương Ngã Chi ngậy ngốc, kinh ngạc nhìn Tần Tiêu, hoảng sợ nói rằng:

- Lang...Lang ma, thực sự là Lang ma!

Tần Tiêu sải bước đi tới bên người Mặc Y, đem nàng lại một lần nữa ôm vào trong lòng, không chút nào cố kỵ hôn lên đôi môi đỏ mọng đã khô nứt của nàng.

Trong đầu Mặc Y nhất thời một chút trở nên chỗ trống, cả người trở nên mềm nhũn đi, nhưng do nam nhân cường đại bá đạo kia đem chính mình kéo vào hôn mãnh liệt, không tự chủ được hé miệng ra, miệng anh đào nhỏ miệng anh đào nhỏ bên trong đầu lưỡi dường như như yến kinh hải, cùng Tần Tiêu quấn lấy cùng một chỗ.

Đám người Quách Tử Nghi chạy tới, trước tiên đem Dương Ngã Chi kéo lên, trối lại, sau đó phát sinh một trận hò hét như biển gầm núi hô:

- Rống rống rống!

Tần Tiêu không khỏi cười trong lòng, mở rộng áo choàng ra đem hai người cuốn vào, tiếp tục hôn mãnh liệt.

Trên mặt Mặc Y mác cỡ phát nóng một hồi, nhẹ nhàng giãy dụa, Tần Tiêu không cho chống cự đem nàng ôm càng chặt hơn, không có tránh thoát ra.

Phía sau Quách Tử Nghi đi đầu hét lên:

- Mặc Y cô nương, gả cho Đại Tướng Quân của chúng ta đi!

Phía sau Đường quân nhất thời lớn tiếng la lên:

- Gả cho Đại Tướng Quân! Gả cho Đại Tướng Quân!

Trong áo choàng, Mặc Y đã một trận ý loạn tình mê ý loạn tình mê hô hấp gấp gáp.

Trong không gian nhỏ hẹp này, thời khắc khắc cốt minh tâm này chỉ có ta và hân hai người. Mặc kệ sau một khắc, thế giới sẽ thế nào, giờ khắc này chính mình đã là vĩnh hằng, thế này đã đủ rồi!

Trong mắt Mặc Y giọt nước mắt từng đợt chảy dài xuống, nghe được Tần Tiêu ở bên tai nói nhỏ:

- Thân ái, gả cho ta nhé!

Gả...cho ta? Trong lòng Mặc Y liên tục quanh quẩn mấy chữ này.

Bên ngoài Đường quân còn đang trắng trợn la lên:

- Gả cho Đại Tướng Quân! Gả cho Đại Tướng Quân!

Mặc Y cũng nức nở khóc “ân” một thanh, liên tục gật đầu.

Tần Tiêu một trận cất tiếng cười to, ôm lấy Mặc Y xoay hai vòng, lớn tiếng tuyên bố nói:

- Nàng đã đồng ý rồi.

Quách Tử Nghi vui vẻ nhảy lên, nhảy đến trước mặt Tần Tiêu và Mặc Y quỳ một gối, cúi đầu nói:

- Chúc mừng sự phụ, chúc mừng sự nương!

Phía sau Đường quân cũng hưng phấn bắt chước làm theo, quỳ một gối, cúi đầu hô lớn:

- Chúc mừng Đại Tướng Quân, chúc mừng phu nhân!

Tần Tiêu đem Mặc Y nhẹ nhàng đặt qua đây, khẽ khàng lau đi vết nước mắt trên mặt nàng, vô cùng ôn nhu nói rằng:

- Mặc Y, người biết không, nếu như ngày hôm nay người xảy ra chuyện, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho bản thân ta. Từ nay về sau sống ở trong vực sâu tự trách. Từ hôm nay trở đi, không cho người rời khỏi bên người ta nửa bước! Nửa bước cũng không thể được!

- Ừm.

Mặc Y tựa đầu thật sâu vùi trong lòng Tần Tiêu, hai tay ôm chặt hân lần đầu tiên thấm thiết như vậy, hơn nữa cảm thụ được thân thể và linh hồn cường hân của nam nhân này.

Vài ngày sau đó, quân Sóc Phương nghênh đón một ngày lễ tối trọng yếu từ khi xuất chinh tới nay.

Đoan ngo đã qua, Trung thu chưa đến, cũng không phải hoàng đế ban thưởng xuống cái gì cả - mà là, Tả Uy Vệ Đại Tướng Quân Tần Tiêu muốn ở trong quân đội làm một tràng hôn sự, cưới vợ anh thư Mặc Y!

Trong tướng sĩ Tả Uy Vệ đều là chức nghiệp quân nhân, khắp nơi xuất phát đều từ tầng lớp dân chúng tương đối thấp. Nhân sĩ tam giáo cửu lưu ngũ hồ tứ hải cũng không thiếu. Vốn dĩ sao, muốn làm ra một tràng dàn nhạc hôn lễ và an bài tiệc cưới cũng đều là sự tình cực kỳ dễ dàng.

Thế nhưng Tần Tiêu nói, nếu là ở trong quân đội phải có khí tượng quân đội. Vì vậy dàn nhạc hôn lễ biến thành kim cổ trường trường, tân khách yến hội đổi thành ăn cơm dã ngoại, bữa tiệc ngoài trời.

Trương Nhân Nguyện đã sớm từ trên Ngưu Đầu Sơn đi tới Nặc Chân Thủy Đường quân đại trại, vẫn mừng rỡ cười không dứt miệng.... Hân trở thành người chủ hôn.

Trên dưới Tả Uy Vệ tất cả đều bận việc. Hỏa đầu quân muốn vội vàng giết trâu mổ dê cũng là không nói chơi, sĩ tốt bình thường khác cũng đều ở sự dẫn dắt của các quân tướng lĩnh, tập luyện đại hình quân ca quân vũ, đồng thời, giới nghiêm canh gác cũng là ắt không thể thiếu.

Toàn bộ công tác tiến hành đầu vào đây, quân đội thủ vệ ở biên cương, là một sự tình rất khó khăn, có thể có hoạt động như thế, đó quả thực so với hết năm còn mạnh hơn.

Thanks

489. Chương 489

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 491 : Vòng hoa trên Lang nguyên. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 491 : Vòng hoa trên Lang nguyên. (1)

Trong soái trường, tân lang quan Tần Tiêu lại cùng Trương Nhân Nguyện ngồi cùng một chỗ, thương thảo một ít sự tình trọng yếu.

Trương Nhân Nguyện xoa xoa chòm râu quai nón cười tủm tỉm nhìn Tần Tiêu, nói rằng:

- Lão đệ, các loại lời nói chúc mừng ta cũng không nói nhiều nữa. Lần này người đánh một hồi thắng trận lớn như vậy, lại lấy được giai nhân về tay, thực sự là song hỷ lâm môn nha! Lão ca khi dâng lên tin chiến

thắng về triều, cũng không thiếu được đã đề một bút sự tích Mặc Y cô nương bắt giữ Dương Ngã Chi Đặc Lặc kia. Triều đình tốt xấu cũng phải phong nàng làm Cáo Mệnh Phu Nhân, hoặc là công huân tướng quân. Ha ha. Lần này, Tần phủ của người thật đúng là tướng môn chi gia. Ngay cả nữ quyến cũng là anh thư vì nước giết địch!

Tần Tiêu ha ha cười to:

- Đó thực sự là đa tạ đại soái thành toàn. Nói đến lần này thật sự là nhờ có nàng, bằng không Dương Ngã Chi tên phế vật kia thật đúng là đã có thể chạy thoát rồi.

- Ủm, cũng không phải như vậy sao!

Trương Nhân Nguyên gật đầu nói rằng:

- Lần này đại thắng thực sự có thể nói là thắng lợi vĩ đại nhất của triều ta đối với Đột Quyết. Giết địch hơn hai vạn, bắt làm tù binh hơn một vạn, bắt giữ chủ soái quân địch Dương Ngã Chi Đặc Lặc và Tả Sương Sát Đốt Phiên Bồ, đoạt lấy hơn hai vạn chiến mã...Nói đến chiến mã này, ha ha, ta vẫn là muốn kỳ kèo một chút. Không nói phân nửa, tốt xấu cũng nên phân bốn thành cho ta đi? Lần này kiến tạo phong hỏa đài và Thụ Hàng Thành, không thiếu được cần ngựa vận chuyển vật tư, lúc này thật đúng là có điểm không đủ dùng a!

Tần Tiêu cười hắc hắc:

- Không đủ dùng? Không thể nào! Hữu Uy Vệ trang bị ngựa vốn dĩ so với chúng ta bên này tốt hơn mà. Hai trận chiến lần trước cướp được hơn vạn chiến mã. Đại soái người hầu bao đúng là như cái trống nha! Bất quá nếu đại soái đều đã mở miệng, Tần Tiêu cũng không có thể quá mức keo kiệt đi.... Hai nghìn thốt, coi như là đáp tạ đại soái lần này làm bà mối cho Tần Tiêu.

- Hai nghìn?

Trương Nhân Nguyên không khỏi trợn trừng lớn con mắt:

- Lão đệ, người cũng quá nghèo khó một chút đi? Người đúng là đoạt được hai vạn! Bỏ đi, ta cũng không muốn nhiều. Cứu tám nghìn được rồi!

- Ba nghìn!

- ...Sáu nghìn! Không thể lại ít hơn!

- Năm nghìn! Không thể lại nhiều hơn!

- Được rồi, thành giao! Nào có gặp tân lang quan keo kiệt như người vậy!

Trương Nhân Nguyên cười nói:

- Tiền quân của người muốn đưa tiếp tế tiếp viện đi lên không dễ dàng. Vàng bạc lương thảo ta sẽ không đoạt của người. Ủm, hơn một vạn tù binh kia, ngược lại có chút khó xử lý rồi.

Tần Tiêu hơi làm bộ suy nghĩ một chút, loại chuyện này khẳng định thân là nguyên soái biên cương đại quan biên cương xử lý sự tình, chính mình vẫn là không nên trợn lấn vào tốt hơn. Vì vậy nói rằng:

- Loại chuyện này, tự nhiên là tự nhiên đại soái quyết định. Dù sao quan hệ đến tình thế biên quan và lưỡng quốc bang giao.

Trương Nhân Nguyên nhẹ vỗ về chòm râu, lẩm bẩm nói rằng:

- Trận chiến sự này, hơi có chút ngẫu nhiên, không coi là Đột Quyết cùng với Đại Đường ta chính diện tuyên chiến. Nếu như mô phỏng cách làm năm xưa Tiết Nhân Quý đối phó với chín họ Hồi Hột, đưa bọn họ toàn bộ hãm hại giết chết, hiển nhiên là có chút không quá thích hợp. Trước đó không lâu, không phải còn nghe nói Đột Quyết có ý định cùng Đại Đường nghị hòa sao? Thế nhưng đưa bọn họ tất cả đều thả ra, lại có chút hiềm nghi thả cộp về núi, triều đình cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Có một số người cũng sẽ thừa cơ nắm nhược điểm, lấy tội có lẽ có thông đồng với địch đem chúng ta bắt trói. Nói đến, còn thật là có chút vương vãi tay chân. Lão đệ, người luôn luôn túc trí đa mưu, có thể cung cấp một chút kiến nghị hay không?

Trong lòng Tần Tiêu suy nghĩ, nếu là “cung cấp một điểm kiến nghị”, nói đến ngược lại cũng không sao cả. Vì vậy nói rằng:

- Đám tù binh Đột Quyết này giết không thể giết, thả không thể thả, vậy thì quây thành một vòng, trước nhốt ở chỗ này đã. Chúng ta đem Dương Ngã Chi và Đốt Phiền Bồ áp giải tới Trường An, lại đợi ý tứ của triều đình ban xuống hẳn là sẽ không xảy ra chuyện rắc rối gì. Lấy tập tính của người Đột Quyết, khẳng định sẽ nhân lúc này đến cùng Đại Đường nghị hòa. Đến lúc đó triều đình muốn làm như thế nào, chúng ta liền làm như thế ấy.

- Ủm, tuy rằng là biện pháp, nhưng có chút bị động.

Trương Nhân Nguyên nhíu mày, ánh mắt lấp lánh nhìn Tần Tiêu:

- Người khẳng định còn có biện pháp cùng cách nghĩ khác, chẳng lẽ có lo lắng gì nên không chịu nói?

Tần Tiêu cười hắc hắc, trong lòng suy nghĩ nói: Người là đại soái, ta cái gì cũng đều nói trước, không phải chiếm hết danh tiếng của người sao? Ta làm thuộc hạ này, vẫn là điều thấp một chút, tốt hơn, không nên phạm vào cấp dưới tranh đoạt cấp trên. Trừ phi...người bức ta phải nói, vậy thì ý nghĩ lại không giống nhau rồi.

Trương Nhân Nguyên hỗn ở quan trường nhiều năm như vậy, nào có không biết tâm tư của Tần Tiêu, vì vậy cao giọng cười nói:

- Lão đệ, lão ca người không phải loại tiểu nhân ghen ghét người tài này. Có thể vì quốc gia làm sự tình tốt, đây là quan trọng nhất. Người có kiến nghị gì, không ngại nói thẳng ra, chúng ta thương lượng phương pháp. Quân Súc Phương lập công, tự nhiên không thiếu một phần lớn của lão đệ.

Tần Tiêu cười nói: xem tại

- Đại soái, ta không phải có ý tứ đó. Kỳ thực, ta có một thiết tưởng không quá thành thực. Ở trong lòng ta đây, vẫn luôn cân nhắc làm sao tiêu diệt Đột Quyết, cùng với sau khi diệt được Đột Quyết làm sao giải quyết tốt hậu quả. Nếu như vẫn như trước dựa theo cách làm trước đây, để Đột Quyết xưng thần làm việc, lập thủ đô hộ phủ, đó không phải là kế lâu dài. Không có vài chục năm, nhân gia lại cháy lên từ đồng tro tàn. Ta đúng thật là muốn...đem dân tộc Đột Quyết hoàn toàn dung hợp đến trong dân tộc Trung Hoa. Cho hẳn đến đại di chuyển và đại dung hợp... Ách..., cái này có chút một bên tình nguyện, cũng chỉ có triều ta mới cởi mở cùng bao dung như thế, mới dám có thiết tưởng như vậy.

- Đại di chuyển, đại dung hợp?...

Trương Nhân Nguyên nhíu mày, trầm tư, nặng nề nói rằng:

- Đây chính là đại quốc sách hạng nhất a...A, ta rốt cục đã minh bạch ý tứ của lão đệ. Người là muốn nói, đem một nhóm tù binh bắt được này, đến thí nghiệm điển phạm một chút. Đem toàn bộ bọn họ dời đến các nơi trong nước ở lại, đúng không?

- Đúng rồi, cũng không sai biệt lắm chính là ý tứ này.

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Nếu bọn họ là tù binh bị bắt, không giết bọn họ chính là ban ân lớn lao rồi, tin tưởng lưu vong và di chuyển cũng không ai dám oán thán gì. Nếu như sau này muốn thực hành quốc sách như vậy, một ít thao tác tương ứng chi tiết hiện tại cũng có thể luyện tập được. Ví dụ hơn một vạn người này, nên an bài đến địa phương nào, làm sao để cho bọn họ sinh tồn?

Thanks

490. Chương 490

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 492 : Vòng hoa trên Lang nguyên. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 492 : Vòng hoa trên Lang nguyên. (2)

Trương Nhân Nguyên nói rằng:

- Đây đích xác vẫn có thể xem là một biện pháp rút củi dưới đáy nồi. Bất quá, hiện tại xem ra hơn một vạn người này khẳng định không thể làm bình dân. Chúng ta đem khoai lang nóng phồng tay này ném cho triều đình? Ha ha! Chủ ý này đi được thông. Cũng không khiến cho hoàng đế nghĩ chúng ta chuyên quyền độc đoán tự ý làm bậy, lại là đề nghị mang tính kiến nghị nói ra. Không sai, vậy thì cứ làm như thế.

Tần Tiêu khẽ cười:

- Dương Ngã Chi và Đốt Phiền Bồ kia thì thế nào? Áp giải tới Trường An sao?

- Chuyện này tạm thời chỉ có thể quyết định như vậy.

Trương Nhân Nguyên nói rằng:

- Hai người này, ở trong Đột Quyết nha tướng thân phận cũng không thấp, nhất là Dương Ngã Chi còn là hoàng tử. Có ba trận đại thắng cùng hai gã con tin này, Đại Đường và Đột Quyết hòa đàm, đó lại chính hoàn toàn đứng ở địa vị chủ động có lợi. Ta suy đoán, sứ giả Đột Quyết mấy ngày nay hẳn là sẽ đến Nặc Chân Thủy đòi người. Chúng ta phải đuổi ở đây trước, đem người tiễn đi, miễn cho chịu khiêu khích phân tranh không cần thiết.

- Đi. Cứ theo ý tứ của đại soái mà làm.

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Ta lập tức phái người đem hai người áp giải trở lại Trường An.

Trương Nhân Nguyên cười ha ha:

- Không vội nhất thời này đi sao. Ngày hôm nay người đứng là tân lang quan, an tâm thành hôn đi. Ngày mai lại đánh để ý quân vụ đi. Lão cả ở trong quân đội hỗn cả đời, vẫn là lần đầu ở trong quân cử hành hôn lễ như vậy nha. Nhưng lại lên làm người chủ hôn! Loại việc trọng đại này, nhất định phải làm đến náo nhiệt. Di, người mặc một thân áo giáp này để làm tân lang quân sao? Trang phục của Mặc Y đã sắp xếp tốt hay chưa?

- Không có sắp xếp trang phục.

Tần Tiêu cười nói:

- Nếu đều là nữ nhân trong quân đội, vậy thì nhưng trang làm áo cưới đi. Chúng ta đều mặc khôi giáp khoác chiến bào, cũng không cần cổ kiêu gì, chiến mã vẫn là tốt nhất.

Trương Nhân Nguyên không khỏi cười ha ha:

- Có ý tứ! Vả lại chỉ cần làm được long trọng vui vẻ là được. Cũng xác thực không cần phải tuân theo một ít quy củ tục thế. Lão đệ...

Trương Nhân Nguyên đề thấp thanh âm một ít, lại gần đây nói rằng:

- Thành thật mà nói, người cùng Mặc Y có phải là đã từng có động phòng trước đó rồi không? Mấy ngày nay tới giờ, trong quân mời tới ca vũ kỹ tử, người cũng không dính dáng nha, khẳng định là được chăm sóc đặc biệt ngâm bên trong sao? Ha ha!

- Đâu có, không có khả năng!

Tần Tiêu thật một trận ra vẻ đạo mạo, giả vờ chính sắc nói rằng:

- Tuy rằng chúng ta đều là nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, cái đó...là sự tình đêm động phòng hoa chúc nên làm, thế nhưng vẫn không dám xằng bậy! Trong quân mời tới kỹ nữ sao...vốn dĩ nhân số có hạn, ta cũng sẽ không cùng các tướng sĩ tranh đoạt!

Thời gian Đường triều, trong quân là có thể thiết kế an bài kỹ nữ tiến trại để an ủi quân sĩ, để thư hoãn áp lực của binh sĩ. Trường kỳ hành quân chiến tranh, thủ biên tại ngoại, mặc kệ là tâm lý hay là áp lực sinh lý đều là thập phần trầm trọng. Nữ nhân và rượu thịt cùng với tiêu khiển và giết chóc, chính là phương pháp làm giảm lại loại áp lực này. Thời gian đóng quân tại Linh Châu, Trương Nhân Nguyên đã an bài cho quân Sóc Phương vài lần kỹ nữ tiến đến quân ngũ an ủi. Tần Tiêu đối với những đám kỹ nữ tư sắc bình thường, siêu cấp dâm đảng này không có chút hứng thú nào. Huống chi bên người còn mang theo một Mặc Y phải chú ý hình tượng của bản thân. Vì vậy đối với những nữ nhân này từ trước đến nay đều là không dính chàm chút nào.

- Người cứ cãi cổ đi sao, ha ha!

Trương Nhân Nguyên cười lớn đứng dậy, vỗ vai Tần Tiêu:

- Mặc Y này thực sự là cô nương tốt, ta thời gian ở Lạc Dương gặp phải nàng đã chú ý tới. Người nên hảo hảo yêu thương nhân gia, đừng lại giống như lần này vậy, đem nàng vứt đi mất.

- Khẳng định sẽ không!

Tần Tiêu vừa cười vừa nói:

- Đừng nói là ném đi, chính là người khác muốn cướp cũng cướp không được.

- Đi thôi, giờ lành ngày tốt đã đến, đem tân nương tử của người rước qua cửa đi! Từ giờ trở đi không nói chuyện quân vụ, ha ha!

Trương Nhân Nguyên vỗ vai Tần Tiêu, cùng hân cùng nhau đi ra khỏi soái trường.

Ngoài trường dẫn theo các huynh đệ Đặc Chung Doanh hầu hạ xung quanh, đồng thanh kêu lên nói:

- Chúc mừng đại tướng quân! Chúc mừng đại tướng quân!

Trung quân các tướng sĩ cùng nhau hô to lên, ngược lại trong thất quân doanh quân doanh cũng kêu gọi thành một mảnh, tiếng động chấn cửu tiêu.

Tần Tiêu ôm quyền đi ra khỏi soái trường, cười ha ha nói rằng:

- Đa tạ các huynh đệ! Ngày hôm nay đều phải uống nhiều rượu ăn nhiều thịt, tận hứng chơi đùa nha!

Hình Trường Phong cầm một dải lụa hồng đem một đóa hoa đỏ thắm cài lên trên người Tần Tiêu, cười to nói:

- Đại tướng quân, đây chính là hôn lễ đặc sắc nhất trong đời này Trường Phong từng gặp qua! Để huynh đệ Đặc Chung Doanh chúng ta làm đội đón dâu của đại tướng quân đi nha!

- Đi nào! Có các đại anh hùng như các người đón dâu, đó là tốt nhất rồi.

Tần Tiêu vui vẻ cười ha ha, vỗ vai Hình Trường Phong:

- Khổ cực cho người, hảo huynh đệ! Đại thắng lần này, các người tình báo chiến đúng là đánh cho quá đẹp mắt!

Trương Nhân Nguyên cười to nói rằng:

- Đây thật đúng là một món vũ khí đặc thù của Tả Uy Vệ a! Quân đội Đột Quyết lại nhiều lần rơi vào Đặc Chung Doanh biến thành con ruồi không đầu, thúc thủ chịu trời. Lão phu cầm binh cả đời, đánh trận cả đời, còn chưa thấy qua bộ đội đặc thù như vậy. Thực sự là quá thay! Kỳ thay! Tráng thay!

Hình Trường Phong khiêm tốn khom lưng chấp tay nói:

- Đại soái quá mức khen thưởng. Chúng ta cũng chỉ là dựa theo ý tứ của Đại tướng quân làm một số việc trong bốn phận mà thôi.

- Ngô... Vừa mới nói không nói chuyện quân vụ, đảo mắt lại quên rồi.

Trương Nhân Nguyễn cười to nói:

- Tân lang quân, ở chỗ này chờ đi, ta tới xem tân nương tử. Đợi lát nữa phóng pháo hiệu thổi trường giắc, người sẽ đón dâu.

Dứt lời lão đầu tử đã xoay người cười lên ngựa, thúc ngựa chạy đi.

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng của Trương Nhân Nguyễn, không khỏi bồn chồn nói rằng:

- Làm cái quỷ gì vậy? Để lão bà tốt của ta giấu đi nơi nào rồi?

Hình Trường Phong cười thần bí:

- Đây đều là đại soái một tay tỉ mỉ bày ra hôn lễ rất khác biệt.

- A, để xem hắn có thể chơi ra trò hoa hòe hoa sới gì.

Tần Tiêu cười nói:

- Chúng ta tới trước bên ngoài trại cưới ngựa, ta chuẩn bị cho Mặc Y một kiện lễ vật. Lúc này không có sinh lễ cũng không có y phục cưới và kiệu hoa, ta cuối cùng cũng nên có chút bày tỏ đi nha!

Hình Trường Phong theo Tần Tiêu xoay người cười lên ngựa:

- Ta thấy Mặc Y cô nương không phải loại nữ tử yêu thích tài vật hư vinh này. Đại tướng quân chuẩn bị tặng cho nàng vật gì vậy?

Tần Tiêu khẽ vỗ nhẹ lên ngựa hướng ra bên ngoài chạy đến, hơi nhếch khóe miệng mỉm cười nói:

- Tặng nàng một phần lễ vật do ta tự tay làm ra.

Thanks

491. Chương 491

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 493 : Phá trận xông vào động phòng. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 493 : Phá trận xông vào động phòng. (1)

Ra tới bên ngoài trại, con mắt Tần Tiêu ngay ở trên Đại thảo nguyên tìm kiếm, tìm được một mảnh địa phương hoa đại phong phú, xuống ngựa đi đến, tự tay bẻ những đóa hoa kia, bện thành một vòng hoa lớn.

Hình Trường Phong ở một bên lẳng lặng nhìn Tần Tiêu bện vòng hoa, chờ hắn bện xong xuôi mới nói:

- Đại tướng quân, Trường Phong cho tới bây giờ còn không gặp người nào ra chuyện này, hết sức chuyên chú như vậy.

Tần Tiêu thỏa mãn cầm vòng hoa nhìn trái nhìn phải, nói rằng:

- Hoa đại trên Đại Lang bên thành một vòng hoa đưa cho tân nương tử Mặc Y của ta, có thêm chút ý tứ nha!

Trở lại trước quân trại, Tần Tiêu thấy Trương Nhân Nguyên đã trở lại, lại cùng thất quân Đô Ủy tụ tập lại cùng một chỗ đang bí mật thương nghị cái gì đó. Tần Tiêu đang muốn đi tới không nghĩ tới bị mấy tiểu tốt ngăn trở:

- Đại tướng quân, hiện tại ngài cũng không thể đi qua đây. Đại soái đang thương nghị chuyện nháo động phòng này đây!

- Làm cái gì cơ?

Tần Tiêu hiếu kỳ từ xa xa nhìn đám người Trương Nhân Nguyên vẻ mặt cười quỷ quái, trong lòng có chút đánh trống lên: Lão gia hỏa này, sẽ không nghĩ đến trò xấu xa gì đến để chinh ta đấy chứ? Giang Nam một thời rất thích “tiền qua cửa” rất có thể giày vò người ta, hẳn sẽ muốn làm ra chiêu số gì đây?

Chỉ thấy Trương Nhân Nguyên đem tay vung mạnh lên:

- Ủm, chính là như thế này, mọi người đi thôi.

Thất quân Đô Ủy ôm quyền thi lễ, đều là vẻ mặt cười quỷ quái ẩn nấp trốn tránh Tần Tiêu.

Trương Nhân Nguyên đi tới trước mặt Tần Tiêu, mười phần tà ác cười nói:

- Lão đệ, ngày hôm nay hôn sự này nhất định sẽ làm được thật đẹp mắt, lại chơi vui vẻ nữa. Sau đó sao, cái này... Ha ha! Đến lúc đó lại nói, người đi ra ngoài trước, đến bên ngoài quân trường đi. Nói thật cho người biết, tân nương tử ta đã mời đến trong soái trường, sau trường thiết kế thành nơi động phòng. Việc này nhân huynh cũng không cần quan tâm, cứ chờ hiệu lệnh đi sao!

- Hiệu lệnh?

Tần Tiêu cười khổ nói:

- Không phải đâu, thành thân cũng có quân lệnh?

- Bớt dong dài, đi ra ngoài, đi ra ngoài thôi!

Trương Nhân Nguyên cười trộm đem Tần Tiêu đẩy ra bên ngoài đại trại:

- Thối lui đến mặt đông hơn năm dặm, thiếu một bước cũng không được, bằng không đừng trách ta đừng trách ta người chủ hôn này không cho gặp mặt tân nương tử!

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười ha hả, đi ra ngoài trại, cười lên ngựa, mang theo Hình Trường Phong và huynh đệ Đặc Chung Doanh nhắm hướng đông đi đến. Hình Trường Phong cười nói:

- Đại soái đây là muốn chinh ngài một lần a?

- Có trời mới biết được.

Tần Tiêu cầm vòng hoa ở trong tay ngắm nghía, tiểu ý nồng đậm nói rằng:

- Cùng hần lẩn qua lẩn lại một lần đi. Trong quân đội hiếm khi có được cơ hội tiêu khiển như vậy.

Vừa mới đi tới mặt đông Đại Lang Nguyên ngoài năm dặm, trong trại tiếng trống ầm ầm vang lên như lôi đình, một số đông nhân mã chạy đến, toàn bộ tay cầm cờ xí đủ loại màu sắc khác nhau, phân làm bảy đội. Tất cả đều là kỵ binh, chỉnh tề chạy đến. Mỗi đội khoảng chừng có năm sáu trăm người, trên thân khoác lụa màu, không mang binh khí, tay ai cũng cầm một mặt tinh kỳ.

Tần Tiêu không khỏi kêu lên:

- Ta kháo. Muốn làm thật sao? Sẽ không phải là muốn làm ra trận pháp gì đến đấy chứ?

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu đứng lên trên lưng ngựa, hướng phía trước nhìn lại, chỉ thấy ba nghìn năm trăm kỵ binh quả nhiên tả hữu tung hoành đan xen, có trật tự có phương vị đi tới, xếp thành một trận thể hình vuông. Trong đó có một góc vuông sơ hở đối diện với phương vị của bản thân. Hai tổ kỵ binh cầm hai loại cờ xí màu sắc khác nhau từ nơi đó bước ra, sắp xếp từ trong ra ngoài, từ từ biến rộng ra. Trung gian hình

vuông có trận kỳ binh hình tròn. Trong trận đưa đến một đài cao, Trương Nhân Nguyên thần khí hiện ra như thật đứng ở trên đài cao, đối với Tần Tiêu hô lớn nói:

- Tân lang quân, đây là Thất Hỷ Nghênh Mỹ Trận do lão phu chuyên môn thiết kế ra cho hôn lễ của ngươi. Người nếu là xông được đến bên người lão phu, lão phu sẽ dẫn người vào động phòng. Bằng không nha, ngày hôm nay người phải ngủ ở ngoài trời rồi. Ha ha!

Chúng quân đồng thanh cười lớn theo:

- Đại tướng quân, đến đây đi!

Tần Tiêu không khỏi dở khóc dở cười:

- Làn thành thân này, lại đánh lại giết, thật không tốt lắm.

Trương Nhân Nguyên đi xuống đài cao. Cưỡi lên một con ngựa, chạy đến trước mặt Tần Tiêu, đối với hắn nói rằng:

- Cũng không cần dùng tới vũ khí, người chỉ cần tránh né trong Thất Hỷ Trận chận đánh là được. Bốn bên hai đạo tạp, còn có trung gian một viên trận tổng cộng bảy đạo tạp. Người phải cẩn thận a, đừng lạc đường ở bên trong, ha ha!

Dứt lời tự mình cười lớn trở lại đài cao.

Tần Tiêu không khỏi phiền muộn gọi:

- Lão gia hỏa này thật sự có thể giày vò mà!

Hình Trường Phong ở phía sau cười nói:

- Sợ cái gì, Đại Tướng Quân. Có chúng ta các huynh đệ Đặc Chủng Doanh này giúp người, tốt xấu cũng phải vào động phòng đấy.

Tần Tiêu khụt khịt một cái, làm ra vẻ chảnh chu khôi giáp, cười nói:

- Vậy thì làm phiền các huynh đệ rồi, trận này thoát nhìn rất đơn giản nha, từ giữa hai đạo binh mã đi qua, sau đó đi vào phương trận, đập phá viên trận là được. Không biết sẽ có biến hóa gì. Lại không thể dùng vũ khí liều mạng, chỉ có thể đầu cơ trục lợi tìm ra kẽ hở của nó.

Hình Trường Phong ngẩng đầu lên nhìn kỹ vài lần, lắc đầu nói:

- Trận pháp này thực sự là kỳ lạ, căn bản không phải trận thế nghênh địch. Dĩ vãng chưa từng thấy qua. Trương đại soái này, thật đúng là dụng binh thành thạo, tùy tiện cũng có thể lẫn qua lẫn lại ra trận pháp nha!

- Quân hắn làm cái gì, lâm thời nghĩ trận cũng không có diễn luyện qua.

Tần Tiêu nói rằng:

- Khẳng định có kẽ hở, thấy khoảng không liền tiến lên là được.

Đúng lúc này, trong Tả Uy Vệ đại trại hai đại đội nhân mã chạy ra, chỉnh tề đứng ở xung quanh xông trận xem náo nhiệt. Khoảng chừng có một hai người, xem ra ngoại trừ hỏa đầu quân và binh sĩ trông coi tù binh, phải làm cảnh giới ra, lúc này đều đến đây.

Bảy bảy bốn bốn chín mặt trống lớn thùng thùng gõ vang lên, thảo nguyên đều có chút rung động; tiếng trường giác hùng hồn vang vọng vân tiêu thổi lên, phi ưng cũng đều kinh sợ đến rời khỏi bầu trời Đại Lang Nguyên.

Trong trận một hồi hô to nói:

- Đại Tướng Quân, tân lang quân, đến xông trận đi!

Đường quân vây quanh xem trận, cùng nhau hoan hô to lên:

- Rống rống rống!

- Hôn lễ này thật là đủ cường!

Tần Tiêu ở trên ngựa khoát tay chặn lại:

- Đi nào, các huynh đệ!

Tần Tiêu dẫn người của Đặc Chủng Doanh cẩn cẩn trọng trọng đi vào trong trận thế do hắc, bạch hai đội kỵ binh cấu thành. Đi được quá nửa, chỉ thấy Trương Nhân Nguyên trong tay hắc, bạch cờ xí vung lên, hai đội kỵ binh đột nhiên hành động. Đầu tiên chính là lối vào hình vuông bị hoàn toàn phong trụ. Sau đó nguyên bản đường ống là từ rộng biến thành hẹp, từ chỗ rộng nhất bắt đầu giao hợp lại. Bộ phận trung gian dần dần biến thành hình tròn, tiền phương kỵ binh cũng giao nhau chạy cả đi ra.

492. Chương 492

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 494 : Phá trận xông vào động phòng. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 494 : Phá trận xông vào động phòng. (2)

Biến thành một hình tròn ở giữa, bốn phía bốn nhánh hình cánh hoa. Hơn nữa bốn cái nhánh kia cũng không ngừng hướng phía trên vòng tròn tụ tập lại đi lên, như là đang đem vòng tròn thêm dày, thêm thô, vây thành năm tầng.

Tần Tiêu không khỏi cười khổ:

- Trương lão quỷ này, lại không thể động võ, làm sao xông đi ra ngoài được?

Các tướng sĩ kỵ binh vây thành vòng tròn nhất thời cười lớn, đồng thanh kêu lên nói rằng:

- Triền triền miên miên, gắn bó như môi với răng chúc mừng Đại Tướng Quân!

- Ha ha, lão quỷ đầu này!

Tần Tiêu không khỏi cười lớn, nguyên lai biến trận này đã biểu thị hắc và Mặc Y hai người kết hợp, khéo, thật đúng là động một phen suy nghĩ!

Tần Tiêu không khỏi cười theo nói rằng:

- Các huynh đệ, các huynh đệ tốt, nhường cho ta một đường được không?

- Không được!

Cư nhiên trầm miệng một lời. Ngoài trận quân Đường vây quanh quan chiến, nhất thời cười lớn, tiếng cười chấn đến cả đại thảo nguyên cũng đều lắng lại.

Tần Tiêu quay đầu lại hỏi Hình Trường Phong nói:

- Anh em, hiện tại làm sao bây giờ?

Hình Trường Phong cũng là cười khổ một trận:

- Đại Tướng Quân cũng không biết, ta loại người ngu dốt này làm sao dự đoán ra được? Ta chỉ là suy nghĩ, trận này giống như là đối trảm đẳng mê vậy.

- Đẳng mê? Lão tử lại không am hiểu cái này a!

Tần Tiêu kêu khổ không ngừng, suy nghĩ nói: Nếu là lấy chuyện phòng the đến ví dụ: Vừa rồi nói đến, sau đó biến thành vòng tròn thật đúng là rất hình tượng, nên đối thế nào đây? Có muốn đối được thâm đẳng một chút hay không? Hắc hắc!

Tần Tiêu lớn tiếng nói một tiếng:

- Rộn ràng nhốn nháo, mây mưa thất thường.

Đường quân bày binh bố trận cười lớn nói:

- Không đúng, không đúng! Sai rồi!

Tần Tiêu không khỏi cười mắng:

- Các người dám gia hỏa này, giúp đỡ đại soái chính lão tử! Được lắm, chờ đấy! Lần sau thời gian huấn luyện đừng trách ta đặc biệt gia tăng cho các người.

Đường quân không hề động đậy, vẫn như trước ha hả cười lớn, bố thành ngũ đạo viên trận, cũng một khắc liên tục xoay tròn. Nhìn đến con mắt của Tần Tiêu cũng đều có chút choáng váng.

Tần Tiêu suy nghĩ nói: Xem ra thật sự là đẳng mê, có phải là vừa rồi đối còn chưa đủ chuẩn xác hay không?

Phía sau Đặc Chung Doanh giống như “Hầu tử” không khỏi cười trộm hắc hắc, thúc ngựa chạy đến trước mặt Tần Tiêu nói rằng:

- Đại Tướng Quân. Người đối được không đủ chính nghĩa. Còn phải muốn...dâm dăng hơn một chút.

Tần Tiêu một cái tát vỗ lên đầu “Hầu tử”:

- Dám tiểu tử các người muốn thử một lần hay không?

- Dựa theo ta nha, đó chính là, hắc hắc!

- Hắc cái đầu người ấy!

Mọi người cùng nhau gầm lên:

- Nói mau!

Hầu tử lại cười trộm nói rằng:

- Triền triền miên miên, đó chính là ôm sao? Gắn bó như môi với răng, đó chính là thân trên. Kế tiếp sao, tiến tiến xuất xuất, cá nước hành hoan rồi!

- Ta kháo. Tiểu tử người quả nhiên một bụng toàn những ý nghĩ xấu xa!

Tần Tiêu không khỏi cười lớn, đem hai câu kia hô lên. Không ngờ hai nhóm quân Đường nhất thời một trận oanh động cười lớn, tránh ra một con đường, cư nhiên đối đúng!

Tần Tiêu không khỏi cười lớn:

- Xem ra vẫn là dâm dăng rõ ràng một chút mới đúng đường nha! Lão Trương đầu, thực sự là lão dâm dăng. Cái này cũng nghĩ ra được!

Hai đội kỵ binh lại bố thành ra kiểu dáng, Tần Tiêu vỗ con ngựa chuẩn bị đi lên trước, không ngờ lại bị hai mặt cờ xí ngăn trở:

- Đại Tướng Quân, như vậy đã có thể được “tiến tiến xuất xuất”, ôi chao!

- Xem như người lợi hại! Các người hai tiểu tử này, nhớ kỹ cho ta!

Tần Tiêu làm bộ tức giận trừng mắt với hai người một cái, còn không có vỗ ngựa một tiến một thoái đang đi trong đường, chạy qua lại, mới đến phía trước phương trận.

Trương Nhân Nguyên đại kỳ vung lên. Cấu thành phương trận bốn lộ kỵ binh cùng lộ trung gian kia cũng biến hóa, phương trận trong nháy mắt biến thành một viên trận, bên trong viên trận biến thành một phương trận, liên tục xoay quanh chạy trốn.

- Lại là đẳng mê?

Tần Tiêu không khỏi nhíu mày:

- Hầu tử, mau lặn qua đây cho lão tử. Lúc này lại có ý tứ gì?

Hầu tử trợn trừng lớn hai mắt giống như hạt đậu nhìn một hồi, đem đầu lắc như đánh trống nói:

- Lần này ta đây lại không biết rồi.

- Cút! Không thể có đứng đắn.

Tần Tiêu một phát xiên trên trên mặt hấn, Hầu tử làm bộ kêu thảm một tiếng hướng phía sau tránh né đi.

Tần Tiêu vuốt cằm suy nghĩ nói: Lần này lại là kiểu đoạn dâm đẳng gì đây? Một hồi vuông, một hồi tròn chuyển thành vuông tròn! Đây không phải là “không có quy củ, không thành vuông tròn” sao? Quý củ đúng rồi. Quý củ!

Tần Tiêu la lớn:

- Đại soái, người đây là chỉ phương diện quy củ kia a?

- Ha ha, tiểu tử thông minh! Nói ra “quy củ” đối với “phương viên”, một cửa này mặc cho người qua.

Trương Nhân Nguyên ở trên đài cao vung cờ lên, vài đạo binh mã để lộ ra một con đường, giống như thủy triều hướng tới hai bên dừng mãi đi. Tận cùng thủy triều, Mặc Y bạch y lượng giáp thân khoác lụa hồng bào, lẳng lẳng cười ở trên Tuyết Hoa mã, vẻ mặt ứng đối, ẩn tình đưa tình nhìn Tần Tiêu.

- Quy củ này sao, rất đơn giản!

Trương Nhân Nguyên lớn tiếng nói rằng:

- Người muốn có được tân nương tử từ trên ngựa đem nàng đoạt trở lại, cùng người cười trên một con ngựa, cũng giống ngồi cùng một cỗ kiệu. Thế nào, có dám không?

- Cái này có gì không dám?

Tần Tiêu lớn tiếng cười nói, thúc ngựa hướng phía Mặc Y chạy đi, Mặc Y cũng vỗ ngựa hướng tới phía hấn chạy đến. Chỉ là trên tay nàng cứ nhiên cầm theo một cây thương không có đầu.

Sẽ không nhẫn tâm như vậy chứ? Tần Tiêu sững sốt muốn đánh chồng sao?

Hai con ngựa chạy tới gần, Tần Tiêu liền đưa tay đến tiếp lấy Mặc Y, không ngờ Mặc Y cười hì hì một thương đã sớm đánh tới, sợ đến Tần Tiêu lập tức lùi về, hai người giao mã đi qua.

- Ha hã, người được nha, Mặc Y!

Tần Tiêu cười đem ngựa phóng đến, chỉ vào Mặc Y nói rằng:

- Người cũng theo những người này cùng nhau trêu chọc ta, xem ta làm thế nào khi dễ người đây! truyện copy từ

Dứt lời, Tần Tiêu quát to một tiếng:

- Lão bà đại nhân, ta tới rồi!

Đam kim mã nhất vó hướng phía Mặc Y chạy đi, Mặc Y cứ nhiên đem cây thương không đầu kia múa đến kín kẽ không sơ hở, Tần Tiêu cứ nhiên nhất thời không thể nào hạ thủ, lại là giao mã mà qua.

Các binh sĩ quân Đường nhất thời cười vang:

- Kim Giáp Chiến Thần, đánh không lại Chiến Thần phu nhân nha!

Tần Tiêu lại vừa bực mình vừa buồn cười nói rằng:

- Cứ để các người nói cho chán đi! Lão bà đại nhân, lúc này ta thực sự tới rồi! Giá!

Lại một lần nữa chạy đến trước mặt Mặc Y. Tần Tiêu đề cao cảnh giác thu không môn, một tay thăm dò đi vào bắt lấy Mặc Y, không ngờ nàng cũng mau tay nhanh mắt, cấp tốc một thương đập lên. Tần Tiêu vừa mới tiến lên cũng không né tránh làm bộ “ai u” kêu một tiếng sợ hãi, Mặc Y nhất thời kinh hoảng nói rằng:

- Thế nào, không bị thương đấy chứ?

Tần Tiêu hắc hắc cười trộm một tiếng. Ôm lấy cây thương không đầu, tay kia ôm lên thắt lưng mềm mại của Mặc Y, khẽ quát một tiếng, đem nàng ôm qua đây.

Thanks

493. Chương 493

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 495 : Phá trận xông vào động phòng. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 495 : Phá trận xông vào động phòng. (3)

Đường quân nhất thời bộc phát ra một trận hô to như sóng hô biển gầm:

- Rống rống rống rống!

Mặc Y vừa then vừa vội ở trong lòng Tần Tiêu giãy dụa:

- Người chơi trò gian trá!

Tần Tiêu chăm chú đem Mặc Y ôm vào trong ngực:

- Lão bà thân ái, muốn lấy được người thật đúng là không dễ dàng, từng việc từ nay về sau, người cũng đừng mơ tưởng rời khỏi ta nữa nha!

Mặc Y kiều nhan như hoa, song chường ôm lấy tấm lưng dày rộng của Tần Tiêu. Trên mặt từng đợt ửng hồng nổi lên.

Không biết là tên gia hỏa nào đùa cợt kêu lên:

- Đại Tướng Quân, hôn nàng đi!

Đám Đường quân khác cũng nhất thời đồng thanh hô to theo:

- Hôn nàng!

- Hôn nàng đi!

Mặc Y vội vã vươn một tay đến khẽ chống môi của Tần Tiêu:

- Không nên a, nhiều người như vậy... Xấu hổ chết!

Tần Tiêu nắm lấy tay Mặc Y, cười gian tà. Đem nàng chăm chú kéo lại, không kể phân bua đối với đôi môi đỏ mọng của nàng hôn tới. Mặc Y e then ngậm khẽ một tiếng, cũng không tự chủ được ôm choàng lấy cái cổ của hắn.

Trương Nhân Nguyên ở phía sau cười ha ha, Đường quân cũng trắng trợn náo loạn hoan hô theo, phe phẩy cờ xí, binh khí, rống rống, hò hét lên.

Tần Tiêu khẽ đạp bụng ngựa vài cái, Đạm kim mã hiểu tính chủ nhân khẽ nhấc vó hướng tới bên ngoài chạy đi. Hai người lại vẫn hôn say đắm cùng một chỗ.

Thẳng đến chạy tới mấy dặm ngoài đại thảo nguyên, Tần Tiêu mới đưa người ngọc trong lòng thả lỏng ra, từ phía sau tỉ mỉ chuẩn bị vòng hoa trong túi lấy ra, nhẹ nhàng mà mang đến đặt lên mũ giáp ngân sắc của Mặc Y.

- Lão bà, không có gì tốt để tặng cho người, đây là một vòng hoa do ta tự tay bện ra, đưa cho tân nương tử anh vũ tiêu sái, hiểu biết ý người nhất trên đời!

Mũ giáp bạc sáng lóe, anh khôi đỏ sẫm, cùng vòng hoa đủ mọi màu sắc, thật đúng là tôn nhau lên thành thú.

Mặc Y nhẹ nhàng cầm lấy vòng hoa nhìn, sau đó lại mang đến trên đầu. Về mặt ôn nhu nước thấp giọng lẩm bẩm:

- Ta rất thích! Cảm tạ người, lão...lão công!

- Ha ha!

Tần Tiêu một trận tâm hoa nộ phóng, ôm chặt lấy Mặc Y:

- Lại kêu một tiếng to hơn nghe chút xem!

- Lão công...!

Mặc Y thỏa mãn mà cười ôn nhu, trong mắt dường như một dòng xuân thủy thanh tuyền.

- Lớn tiếng hơn một chút, ôi chao, lão bà!

- Lão công!

- Gọi thêm vài tiếng, lớn tiếng một chút, ta rất thích!

- Lão công! Lão công! Lão công lão công lão công!

- Lão bà đại nhân!

Tần Tiêu ở trên mặt Mặc Y hung hăng hôn một ngụm:

- Trong động phòng sẽ không còn có thí nghiệm đấy chứ?

- Không có đâu!

Mặc Y vẫn bị Tần Tiêu ôm ngang ở trên ngựa, vì vậy đem song chưởng ôm vòng lấy cổ của hắn, lại hướng trong lòng hắn chui vào:

- Ta chỉ còn chờ làm...nữ nhân của người...

Một câu này cũng đem trái tim của Tần Tiêu trên chóc đến nhảy thành thịch. Cũng đã mấy tháng nay không biết đến vị thịt, vẫn chìm đắm ở trong chiến tranh quân sự. Hiện vào trong ngực chính là mỹ nhân ở trong ý nghĩ của mình. Mà sợi dục niệm bản năng kia lập tức đằng đằng nhảy lên. Tần Tiêu đem Mặc Y ôm ngồi vào trên yên ngựa, từ phía sau ôm chặt lấy nàng, cùng nhau thúc ngựa hướng phía soái tướng động phòng chạy đi.

Trên mặt cỏ trước quân trại, các tướng sĩ Đường quân đều đã ngồi vây quanh thành một vòng, uống từng ngụm rượu lớn, ăn miếng thịt to, vui vẻ cười nói thành một đoàn.

Hơn một trăm người đồng thời nhảy múa khúc quân vũ “Tân vương phá trận nhạc”, khí thế phi phàm.

Thấy Tần Tiêu phi ngựa chạy trở lại, Đường quân đều nhất tề ngồi dậy, la lớn lên:

- Chúc mừng Đại Tướng Quân, chúc mừng tướng quân phu nhân!

Mặc Y nhất thời về mặt đỏ bừng. khẽ cúi đầu. Tần Tiêu cười ha ha vài tiếng, ngựa không dừng vó hướng tới nơi động phòng đi đến.

Trước động phòng, Trương Nhân Nguyên mang theo Phạm Thức Đức, Quách Tử Nghi và Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi những người này vây thành một vòng, vẫn là bày hỉ đường, để Tần Tiêu và Mặc Y hai người đi vào giao bái.

Lễ nghi kết thúc, mọi người hoan hô một tiếng rồi giải tán, đều chạy đến bên ngoài quân trại ăn thịt ăn thịt, không đến quấy rầy thời gian ngọt ngào của hai người.

Tần Tiêu một phát ôm lấy Mặc Y, đi tới trong động phòng sau soái trướng. Ngày hôm nay ở đây cũng bị hảo hảo trang điểm một phen, trên mặt đất rải nhung thảm Ba Tư tốt nhất, giường xếp cũng do hai mảnh ghép thành một cái giường lớn, bên trên rải vải gấm, chăn thêu.

Trong quân trướng kết lụa màu hồng, trên vách trướng cũng dán chữ Hỉ đồ thắm. Hai cây nến đỏ chập chờn, ở giữa một cái bàn, bên trên bày đặt một bình hảo tửu cùng chén rượu long phượng.

Tần Tiêu đem Mặc Y phóng tới trên giường, hai người trong ánh mắt đều đã là dâm hỏa thiêu đốt, lại lửa nóng bừng bừng ôm hôn cùng một chỗ, hai bên hô hấp đều đã có chút trầm trọng.

Tần Tiêu đem phía sau khóa kéo cởi ra, đã cởi xuống hoàng kim giáp. Sau đó tay chân vụng về đi giúp Mặc Y cởi ra y giáp. Mặc Y bật cười, nhẹ nhàng đẩy Tần Tiêu ra:

- Người đi lấy chén rượu đến, nhớ kỹ, bên trái cái chén bên trong có thuốc bột là để ta uống. truyện copy từ
- Thuốc bột, loại thuốc bột gì cơ?

Tần Tiêu đi tới bên cạnh bàn nhìn một cái, trong đó một cái chén thật sự là có chút thuốc bột, không khỏi nói rằng:

- Lần này lại chơi trò gì vậy? Vết thương của người đã tốt hơn rồi chứ?
- Đã không sao rồi...

Mặc Y một mặt cởi bỏ áo giáp, một mặt ngượng ngùng thấp giọng nói rằng:

- Quân y Lưu Dịch giúp đỡ chữa trị...Trong quân đội sao, chung quy không tiện mang hài tử nha...
- Kháo, tiểu tử đáng chết này!

Tần Tiêu không khỏi cười mắng:

- Cư nhiên còn có thể làm ra thuốc tránh thai, thật đúng là nhân tài a! Bất quá, phương diện này hẳn là có “thứ hồng hoa” cái loại dược vật đi, ăn nhiều không có chỗ tốt...Ách!

Tần Tiêu nhìn Mặc Y e lệ quay mặt qua chỗ khác, không khỏi thầm nghĩ: Ta có phải là quá rõ ràng một chút rồi không?

Mặc Y không khỏi cười ha ha, ngượng ngùng nói rằng:

- Cái này người cũng đừng quản nha...

Tần Tiêu cười khúc khích ha hả lại lấy hai chén rượu, đem chén có thuốc bột cho Mặc Y.

Mặc Y bỏ áo giáp, quỳ gối trên giường đối với Tần Tiêu duỗi tay ra:

- Lão công, chúng ta cũng uống một chén rượu giao bôi được chứ?

Tần Tiêu vẻ mặt ôn nhu tiểu ý ngồi vào bên giường, cùng nàng giao tay vào với nhau, đem cổ tay hợp lại cùng nhau, nhẹ nhàng nói rằng:

- Lão bà, người ở cùng ta thời gian dài như vậy, cho tới bây giờ chưa từng hưởng qua hạnh phúc gì, đều là chịu khổ chịu khó. Từ nay về sau, người cũng đừng như trước vất vả nữa, sống thật tốt là được!

Mặc Y vội vã hôn lên miệng Tần Tiêu, để hắn không nói thêm gì đi nữa, khuôn mặt đỏ hồng nói rằng:

- Lão công, từ lần đầu tiên nhìn thấy người, Mặc Y đã biết người khẳng định chính là ma tinh trong số mệnh của ta. Cho dù là cùng người uống canh chịu lửa, ta cũng không oán không hối...Chỉ là hi vọng, người đi đến đâu cũng đừng bỏ ta lại.

- Sẽ không, lão bà thân ái!

Tần Tiêu uống xong rượu, thề non hẹn biển nói rằng:

- Ta nói rồi, từ hôm nay trở đi, không cho người rời khỏi ta nửa bước, ai cũng không cướp đoạt người khỏi tay ta được.

Thanks

494. Chương 494

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 496 : Tư tưởng lớn của bộ đội đặc chủng. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 496 : Tư tưởng lớn của bộ đội đặc chủng. (1)

Hai người uống xong rượu giao bôi, Tần Tiêu đem chén rượu thả lại trên bàn, khăn cấp nhảy đến trên giường đem Mặc Y kéo vào trong lòng, tùy ý hôn hít mãnh liệt. Mặc Y thân thể mềm mại run rẩy ôm chặt lấy hắn, có chút trức trặc và nhất gan co rúm lại, hôn trở lại.

So với Lý Tiên Huệ ôn nhu như nước và Thượng Quan Uyển Nhi đoan trang chuyên gia, Mặc Y thuở nhỏ tập võ thân thể càng có vẻ thô ráp nhiều vẻ và mềm dẻo hơn, gân cốt thanh kỳ đường cong rõ ràng, phụ chất khỏe mạnh co giãn thật tốt. Tần Tiêu cảm giác một trận xung động giống như liệt hỏa thiêu đốt. Một đôi tay đã sớm trở nên không thành thật, nhẹ nhàng vỗ về vai ngọc của nàng, chậm rãi đem y vật của nàng dần dần cởi ra hết.

Mặc Y đóng chặt hai mắt, hô hấp từ từ trầm trọng, ngưng lông mi run rẩy không ngừng, trên người cũng là một trận run rẩy khe khẽ.

Tần Tiêu không khỏi nghĩ đến. Nguyên lai, nàng cứ nhiên lại mãi cảm như vậy...

Đầu vai áo lót tơ tằm chậm rãi chảy xuống, Mặc Y lộ ra bộ ngực đẹp đầy đặn cùng đầu vai gầy mà lại êm dịu. Trên người từng đợt run nhẹ càng có vẻ kích động hơn, đem thân thể Tần Tiêu cũng ôm được càng chặt hơn...Khí lực cứ nhiên thô lớn.

Bờ môi của Tần Tiêu chậm rãi lướt xuống, thấy chỗ vai của nàng bị móng ngựa giẫm thương qua, tuy rằng đã khỏi hẳn, vẫn là lưu lại một chút vết thương thật nhỏ, không khỏi trêu mền hôn lên đó:

- Mặc Y...thực sự là khổ cực cho người. Ta sẽ không nên mang người đến Sóc Phương...

Mặc Y nhẹ nhàng giãy dụa một chút không cho Tần Tiêu hôn lên chỗ vết thương kia, mở ra mắt to trong veo như nước, lắc đầu nói rằng:

- Lão công, đừng nói như vậy... Mặc Y đời này sự tình hài lòng nhất chính là gặp được lão công, sự tình tự hào nhất chính là có thể vì lão công làm được một chút chuyện hữu dụng. Lão công, ta...ta có sự tình muốn nói với người...

- Cái gì?

Tần Tiêu vô hạn ôn nhu đem khủy tay đặt ở trên miệng nàng, khẽ hôn lên chóp mũi của nàng một cái.

- Ta...

Mặc Y thần sắc rất là xấu hổ, né tránh nhãn thần của Tần Tiêu:

- Ta thuở nhỏ luyện võ, cưỡi ngựa giống như nam nhi, do đó năm sớm đã... Ngày hôm nay, khả năng không có lạc hồng. Thế nhưng ta thề, ta trước giờ chưa từng có tiếp xúc qua với nam nhân, cho dù là cầm tay cũng chưa từng cầm qua một cái!

- Ha hã, là việc này nha?

Tần Tiêu nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt của Mặc Y để nàng nghiêng đầu tựa qua đây. Ở trên trán nàng khẽ hôn một cái:

- Mặc Y, lão bà tốt của ta, lạc hồng không thú vị gì đó kia sao, thật sự mà nói, ta thực là không có để ý. Nữ tử vận động kịch liệt dễ dàng phá đi thứ kia, cái này ta cũng biết... Người nghìn vạn lần đừng để trong lòng, ta cũng lấy lương tâm thề với trời, ta thực tuyệt không lưu ý.

Mặc Y phương tâm an lòng cảm động khẽ gật đầu, chủ động cùng với Tần Tiêu hôn với nhau.

Bờ môi đỏ mọng nóng nảy mà ướt át của nàng đã tựa như một bình xăng, đổ lên dục hỏa đang bùng cháy hừng hực của Tần Tiêu. Nhiệt độ giữa hai người trong lúc đó cũng mãnh liệt tăng lên. Để cho hai người bọn họ đều cảm giác y vật trên người kia đều trở thành trời buộc dư thừa mà vướng víu tay chân.

Tần Tiêu thật không ngờ, Mặc Y tập võ lớn lên, lại ở trong quân đội hơn nửa năm này, thân thể lại vẫn trắng nõn mà gợi cảm như vậy. Làn da trắng nõn như cùi vải, cùng đường cong tròn đĩnh diệu pháp phòng, ở dưới nền đỏ nổi lên đủ để cho toàn bộ nam nhân điên cuồng mà sáng mắt. Kỳ phong bảo đỉnh trước ngực kia đã giống như mê hoặc trí mạng, khiến Tần Tiêu yêu thích không buông taêu không buông miệng.

Hai tay Mặc Y không tự giác nắm chặt đầu vai Tần Tiêu, dần dần bắt được càng chặt hơn, xung quanh lông mày cũng nhíu lại, hàm răng cắn lên trên môi. Mặc dù như vậy, nàng vẫn là theo bản năng phát sinh một tiếng ưm giống như linh hồn run rẩy.

Mặc Y khẽ kêu một tiếng, nhất thời xấu hổ một tay che lấy miệng của mình. Mỏ con mắt đã tràn ngập dâm diễm xuân thủy khẽ cười khanh khách.

Tần Tiêu đem nàng nhẹ tay khẽ xoay bụng ra, ôn nhu nói:

- Không sao cả, trong vòng trăm bước quanh soái tướng, quyết không có ngoại nhân.

Mặc Y e lệ nhắm mắt lại:

- Quá mất mặt... Ta cư nhiên cũng là dâm đảng như vậy... truyện copy từ
- Ngốc quá!...

Tần Tiêu hôn lên môi đỏ mọng của nàng:

- Cùng với lão công của chính mình ở bên nhau nào có phải là dâm đảng. Cái này gọi là cá nước thân mật nhân luân chi tình mà!

Khi nói ra những lời này, Tần Tiêu tay già đời này đã đem vật che chắn cuối cùng trên thân thể Mặc Y rút đi.

Mặc Y nhẹ nhàng hô thấp một tiếng, đưa tay muốn kéo lại lớp tơ lụa bên cạnh đem hai người quấn vào bên trong. Loại này tình cảm bùng cháy cùng ngưỡng ngừng thật sự là kích thích thật lớn đối với dục niệm của Tần Tiêu. Đã vài tháng không biết mùi thịt, nam nhân cường hãn lúc này đã là long tinh hổ mãnh chưa từng có. Hắn loại tầm hoan cuồng nhiệt này, đồng dạng cũng đã lây nhiễm và cảm động lây sang Mặc Y, hai người dường như hai con rắn nước, giằng co, ôm ấp cùng nhau, giữa hai bên tựa như ông trời tác hợp ra vậy, không có một tia khe hở.

Quá hoàn mỹ...

Từ trên người Mặc Y, Tần Tiêu có một loại cảm giác sung sướng và hài hòa chưa từng có. Nguyên lai hai người cư nhiên là có thể hợp pháp cùng thân mật khăng khít như vậy và dục dục hợp cũng đã là thiên y vô phòng, không thể bắt bẻ như thế... Mặc Y, thực sự là ân sủng thượng thiên ban cho!

Có kinh nghiệm cùng với Lý Tiên Huệ, Thượng Quan Uyển Nhi vô số lần “chiến đấu”, Tần Tiêu đã trở nên thập phần lão đạo, không có để Mặc Y cảm thụ được quá nhiều đau đớn và khó chịu. Sau vài giây kinh hãi ngắn ngủi, Mặc Y cũng động tình hưởng thụ. Hai người cứ như vậy vô cùng vui sướng và thích ý hưởng thụ vận động sinh mệnh, nhấp nha nhấp nhồm lên xuống đều đặn...

Trong đầu Mặc Y cũng đã là trống rỗng, bị yêu và dục bổ sung đến tràn đầy. Hàm răng trắng giữ môi hồng đỏ mọng mê người, sung sướng cùng đau đớn nửa nọ nửa kia ngâm khẽ lại không tự chủ phát sinh ra. Giống

như tiếng trống và kèn lệnh trên chiến trường, thúc giục cùng kích phát uy phong và bá đạo của dũng sĩ Tần Tiêu này. Phảng phất như trong thiên địa kia, cũng chỉ còn tồn tại ôn nhu cùng vui sướng cùng tồn tại trong một cái chớp mắt...

Trên bàn nển đỏ vẫn như trước đang chấp chờn, nhưng đã còn lại phần cuối, lưu lại một mảnh giọt nển đỏ sẫm. Nóng đến không chịu được, Tần Tiêu liền vén ra tơ lụa, nhất thời thoát khỏi ố chần giống như lồng hấp. Một cổ cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái tiến đến. Mặc Y nhắm mắt lại thở hổn hển cũng là một thân đồ mồ hôi nhễ nhại, đột nhiên cảm giác trên người mát lạnh, vội vàng vàng không ngừng kéo chăn đắp qua, muốn che đậy thân thể, cắn môi nói rằng:

- Xấu hổ chết ta...Người cũng đắp lên đi đừng để cảm lạnh.

Tần Tiêu cười một tiếng hắc hắc, vùi đầu tới hôn lên những giọt mồ hôi trên môi, cổ, đầu vai, và trên nhũ phong tinh mịn mà trong suốt của nàng, Mặc Y cười khê khanh khách né tránh.

Thanks

495. Chương 495

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 497 : Tư tưởng lớn của bộ đội đặc chủng. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 497 : Tư tưởng lớn của bộ đội đặc chủng. (2)

Lui tiến vào trong chăn, Tần Tiêu cũng tiến vào trong chăn. Từ phía sau đem Mặc Y ôm vào trong lòng, hôn nhẹ lên vành tai của nàng. Mặc Y bị hôn khiến cho cả người ngứa ngáy, đơn giản cũng động thân tiến đến cùng hắn ôm ấp cùng một chỗ. xem tại

Mặc Y tựa ở trước ngực Tần Tiêu, ngọc thủ mềm mại nhẹ nhàng vỗ về cơ ngực to lớn của hắn, ôn nhu nói rằng:

- Lão công...ta đã là người của người. Thế nhưng, muội muội không biết chuyện kia của ta...nên làm như thế nào cho phải?

- Tử Dịch?

Trong đầu Tần Tiêu cũng vụt sáng ra nha đầu lớn lên cùng Mặc Y giống nhau như đúc, lại còn hoàn toàn là tính tình của hài tử, kỳ dị hâm hâm khiến người khác đau đầu, không khỏi buồn cười nói:

- Vậy người muốn ta làm sao bây giờ?

- Lão công nếu là không thích nàng, Mặc Y cũng khẳng định không dám miễn cưỡng. Chỉ là hi vọng...

Mặc Y khê cắn môi một chút, có chút sợ hãi nói rằng:

- Lão công có thể đem nàng giữ ở bên người, cho dù là làm một đời nha hoàn. Cũng tốt hơn là đem nàng gả cho người ngoài.

- Như vậy sao được?

Tần Tiêu nói rằng:

- Ta cũng chưa nói không thích nàng nha! Bất quá không phải loại thích giống như đối với người. Nha đầu kia tuy rằng rất bướng bỉnh rất tự ái, còn có một điểm hồ đồ không tìm không phổi, thế nhưng cũng có địa

phương đáng yêu của riêng nàng. Tỷ như nói, nàng rất ngay thẳng, cũng rất có tinh thần trọng nghĩa hướng chi nàng đến nơi nào cũng đều là một viên khai tâm quả, khẳng định có không ít người yêu thích nàng. Ta như thế nào có thể ích kỷ đem nàng giữ ở bên người, để nàng làm một đời nô tỳ, làm lỡ cuộc đời của nàng đây?

- Kỳ thực, muối muối của ta, trong lòng ta rất rõ ràng.

Mặc Y khẽ quệt mọi một chút, trong ánh khí lộ ra một cổ ngậy thơ, mười phần mê người:

- Nàng chính là trời sinh vô tư, vui vẻ, chuyện gì cũng dám đi làm. Thế nhưng lớn như vậy rồi, ta cũng chưa có gặp người nào mà nàng nghe theo, và chịu phục cả. Lão công chính là người thứ nhất, cũng là một người duy nhất đấy! Do đó...trong lòng muối muối này của ta, cũng khẳng định là đem lão công đặt ở một vị trí rất trọng yếu. Tuy rằng ta cũng cho tới bây giờ không chọn phá qua cửa tâm tư này của nàng. Có thể, ngay cả chính bản thân nàng cũng không thể suy nghĩ rõ được. Thế nhưng ta biết. Nàng khẳng định là thích lão công!

- Ha ha, như vậy a...

Tần Tiêu không khỏi cười khê. Trong lòng thực sự càng thêm yêu thích Mặc Y. Nàng tuy rằng chỉ so với Tử Dịch lớn hơn thời gian một nén hương. Thế nhưng vẫn như là trưởng bối mẫu thân vậy chiếu cố cho Tử Dịch. Không có lúc này không suy nghĩ uội muối dở hơi này của mình. Tình cảm thâm tình mà rộng lớn giống như nàng vậy, quả thực chính là tiêu chí đặc biệt của hiền thê lương mẫu.

- Thế nào nha?

Mặc Y lần đầu truy vấn Tần Tiêu, chính mình cũng có chút không có ý tứ cười cười, con mắt hí thành một đường nguyệt nha nhi.

Tần Tiêu đem Mặc Y hướng vào trong lòng mình ôm lấy thật chặt, ở trên trán của nàng khẽ hôn một ngụm nói rằng:

- Trở lại rồi nói đi sao? Trong lòng ta đã biết, được chứ? Ta biết hai tỷ muối các người cảm tình không phải tốt bình thường, cũng sẽ không đem các người tách ra, gả nàng cho người ngoài.

Mặc Y kích động gật đầu, ở trên ngực Tần Tiêu hôn một cái, lưu lại dấu son môi màu hồng:

- Cảm ơn lão công.... Lão công chính là nam nhân thông tình đạt lý và tốt nhất trên đời này!

Nam nhân tốt? Tần Tiêu trong lòng cười nói: Mặc Y rốt cục vẫn là đem ba chữ này nói ra miệng. Ta đây là nam nhân thế kỷ hai mươi mốt mà, có chút phương diện xem ra, chung quy so với nam nhân Đường triều hiện tại coi nữ nhân như con rối cùng phụ thuộc mạnh mẽ hơn một chút.

Giữa thất lưng bụng của Mặc Y, lại bỗng nhiên cảm giác ra một tia dị dạng, co rúm thân thể lại lặng lẽ trốn tránh đến phía sau, tựa đầu vùi phục xuống, đỏ mặt cười ha ha.

Tần Tiêu cười mười phần tà dị đem nàng bắt qua đây kề sát đến trên người mình:

- Cười cái gì đây? Đây mới là bản sắc nam nhi biết không... Lão bà đại nhân, xuân tiêu một khắc đáng giá nghìn vàng, chúng ta trở lại hưởng thụ một phen đi nha!

Sắc trời bắt đầu tối, nguyên bản trên đại thảo nguyên còn có chút nóng bức một trận gió mát thổi tới, thật khiến người ta khoan khoái, nhẹ nhàng.

Ngoài đại trại trên đại thảo nguyên, Đường quân chúc mừng hôn lễ cũng tiến nhập giai đoạn kết thúc. Các sĩ tốt ngồi vây quanh ở bên cạnh từng đồng lửa trại. Tự mình an bài tiết mục biểu diễn đều bắt đầu trình diễn. Nhiều người trước khi nhập ngũ đều là nghệ nhân xiếc ảo thuật giang hồ, lúc này đem một ít kỹ nghệ đều lấy ra trình diễn. Cái gì phun lửa, đâm võ ngói, chơi rắn cùng tiểu xiếc ảo thuật đều lấy ra. Lão đầu tử Trương Nhân Nguyên càng cười đến nét mặt già nua một mảnh xán lạn, thỉnh thoảng lại xoa xoa chòm râu, uống từng ngụm rượu lớn.

Trương Nhân Nguyên theo ánh mắt nhìn Hình Trường Phong quy củ ngồi ở một bên rót rượu uống, không khỏi hứng thú nổi lên, chính mình đứng dậy đi tới bên cạnh Hình Trường Phong. Hình Trường Phong ngửa

đầu lên nhìn một cái, liền chuẩn bị đứng dậy hành lễ, Trương Nhân Nguyên cười ha hả đem hân đề lại không cho đứng dậy, ở hai bên sĩ tốt lập tức thức thời nhường ra một khoảng trống cho hân ngồi xuống.

Trương Nhân Nguyên giữ chặt cho Hình Trường Phong ngồi xuống.

- Hình tướng quân!

Trương Nhân Nguyên cầm bát rượu lên nói:

- Người và các huynh đệ Đặc Chủng Doanh, đúng là những đại anh hùng, đại công thần của ba trận đại thắng này, lão phu trước kính người một chén!

- Sao dám, sao dám!

Hình Trường Phong gơ chén rượu lên, khiêm cung nói rằng:

- Trường Phong chỉ là dựa theo chỉ thị của Đại Tướng Quân làm một ít việc thuộc bổn phận mà thôi. Đại Tướng Quân nói, đại soái mới đại anh hùng lớn nhất của quân Sóc Phương chúng ta, là đại trụ xà. Cũng đơn giản là có thống suất xuất sắc như đại soái, quân Sóc Phương chúng ta mới liên tiếp giành thắng lợi, Trường Phong kính đại soái một chén này.

- Uống!

- Mời!

Hai người sang sảng uống xong một chén lớn, Trương Nhân Nguyên cười tủm tỉm nói rằng:

- Hình tướng quân, lão phu đã sớm nghe nói, Tần Tiêu tiểu tử kia đúng là có một bộ phương pháp huấn luyện bí mật không truyền ra ngoài, đem các người những người này huấn luyện thành một nhân vật giống như thần tiên. Lão phu thật đúng là muốn kiến thức một chút nha. Nếu không, người mang theo các huynh đệ thủ hạ của người biểu diễn một bộ quyền pháp đến xem?

- Cái này...

Hình Trường Phong xấu hổ cười nói:

- Nếu đại soái đã có lệnh, Trường Phong nào dám không nghe? Chỉ là...quyền pháp của chúng ta đều tương đối lung tung, lộn xộn, nhìn không ra môn lộ cùng động tác ước định mà thành gì cả, chỉ ở trong thực chiến mới có thể nhìn ra được một chút môn đạo.

- A? Vậy đó là kỹ xảo đại xảo nhược chuyết?

Trương Nhân Nguyên cười nói:

- Không giỏi về ngoại tình kỳ trong nội, dựa theo thái độ làm người của Tần Tiêu như vậy, là một gia hỏa rất có nội tài nha! Nếu là như thế này, biểu diễn sẽ không cần nữa, kỹ xảo thực dụng nhất cũng không phải dùng để biểu diễn, điểm này lão phu cũng biết. Hình tướng quân, lúc nào rảnh rồi, cũng có thể đến Hữu Uy Vệ của ta một chút, xem có thể giúp đỡ dạy ra mấy cao thủ được hay không?

Thanks

496. Chương 496

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 498 : Tư tưởng lớn của bộ đội đặc chủng. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 498 : Tư tưởng lớn của bộ đội đặc chủng. (3)

Hình Trường Phong đang xấu hổ không biết nên đáp lời thế nào, lúc này phía sau đã truyền đến một tiếng trách gọi:

- A, Trương lão đại, nhân lúc ta vào động phòng, cứ nhiên chạy đến đào vách tường nhà ta sao?

Trương Nhân Nguyên vui vẻ cười ha hả lôi kéo Tần Tiêu ngồi xuống:

- Chuyện này cũng đều bị người phát hiện. Tân lang quân, người thật sự là có giày vò a, hiện tại mới là nửa đêm đã đi ra, tân nương tử đâu?

- Mệt, ngủ rồi.

Tần Tiêu cười hắc hắc:

- Long tinh hổ mãnh sao, không có biện pháp mà.

- Ai nha, vẫn là trẻ tuổi tốt hơn a!

Trương Nhân Nguyên than thở một hơi:

- Ta lão đầu xương cốt mềm yếu này, đúng là không thể giày vò được như người trẻ tuổi các người. Lão đệ, ba lần đại thắng, người đều cư công vĩ đại. Đến lúc này, người thật đúng là nhất cử thành danh mà! Lão ca ta đánh trận cả đời còn chưa từng có thắng được thống khoái như ngày hôm nay nha. Năm xưa ta đi theo ân sư Dịch lão quốc công của người, ở Hà Bắc chống lại Khiết Đan, cũng là liên tiếp thắng lợi. Từ đó về sau, sẽ không có đánh qua thắng trận thống khoái như vậy nữa. Xem ra, người thật đúng là không có làm hỏng danh tiếng của ân sư người, còn có chút bộ dáng trò giỏi hơn thầy a!

- Chuyện đó sao có khả năng được?

Tần Tiêu vội hỏi:

- Danh vọng cùng cao độ của ân sư ta, ta sợ là đời này cũng vô pháp đạt được. Không nói những cái này nữa, đại soái, vừa rồi ta nghe nói, người cũng muốn tại Hữu Uy Vệ huấn luyện bộ đội đặc chủng?

- Đúng vậy.

Trương Nhân Nguyên cười tủm tỉm thẳng thắn đáp:

- Nhân tài như vậy, ai lại không muốn? Ta chỉ là lo lắng thủ hạ của ta dám ngu xuẩn kia, khó mà lấy ra được một hai tên hợp cách.

- Nói cũng không thể nói như vậy được, thiên phú cố nhiên trọng yếu, nhưng quan trọng hơn là liệu mạng khắc khổ huấn luyện, cần có thể chịu khổ.

Tần Tiêu nói rằng:

- Từ trong đã chiến quân chọn chiến sĩ bộ đội đặc chủng, kỳ thực là tốt nhất. Những người này tố chất và sức bền dẻo, chung quy so với Đông Cung Tả Vệ Suất lúc trước mạnh hơn rất nhiều đi? Tả Vệ Suất lúc đó đúng là được gọi “Công Tử Quân”. Bên trong mấy nghìn người, cũng đã lấy ra ba mươi người này. Kỳ thực, ta cũng đã sớm có thiết tưởng này. Ở trong quân Sóc Phương chọn chiến sĩ bộ đội đặc chủng đến bồi dưỡng. Chỉ là cứ như vậy, kinh phí tiêu hao dùng quá lớn. Không giống năm xưa tại Tả Vệ Suất, bằng vào chúng ta có thể gánh chịu được. Hơn nữa không có triều đình cho phép và chi trì. Sợ là cũng rất khó làm tiếp xuống được. Huống chi, hiện tại chúng ta đang thủ biên quan, cũng không quá tiện tập trung huấn luyện.

- Ừm, điều này ta cũng biết, chỉ tùy tiện tâm sự mà thôi.

Trương Nhân Nguyên gật đầu nói rằng:

- Nếu bộ đội đặc chủng thần kỳ dễ sử dụng như vậy, lại có thể ở trong Đường quân mở rộng bồi dưỡng phạm vi lớn, thật sự là một sự tình rất tốt. Thời gian hai quân giao phong, có một chi đội ngũ thần kỳ như vậy đang âm thầm hoạt động, thật sự là lấy một chống trăm, làm ít công to a! Chuyện này, ta sẽ ghi nhớ ở

trong lòng. Chờ khi trở lại Trường An, có thời cơ thích hợp, ta sẽ lấy danh nghĩa bộ binh hướng triều đình nói ra. Đến lúc đó, lão đệ cũng không nên thoái thác, nhận trọng trách lựa chọn người tài a!

- Cái đó không thành vấn đề!

Tần Tiêu có chút vui mừng nói rằng:

- Kỳ thực ta cũng đã sớm muốn tìm đại soái bàn chuyện này. Ba mươi người, xa xa không đủ dùng nha! Đại soái ngài giấu lại coi, muốn là quân chúng ta có ba trăm bộ đội đặc chủng, cái khác không nói, đem những tướng sĩ này thả tới cảnh nội Đột Quyết, cũng giống như ở cảnh nội Đột Quyết bọn họ lấp đặt một vệ tinh quân chế, cùng chôn một quả bom hẹn giờ giống như nhau, đó quả thực chính là kẻ gốc mới không làm!

Trương Nhân Nguyên nghi hoặc chớp con mắt:

- Vệ tinh quân chế? Bom hẹn giờ? Đó là vật gì vậy?

- A? Ha ha! truyện copy từ

Tần Tiêu không khỏi cười:

- Không có gì, chỉ là làm một ví dụ. Ý tứ chính là toàn bộ hướng đi của Đột Quyết Hãn Quốc chúng ta đều rõ ràng một hai. Hơn nữa, có thể tùy thời đối với bọn họ áp dụng một ít thủ đoạn đả kích phi thường quy mô. Tỷ như nói cướp lấy con tin trọng yếu, bất ngờ đánh chiếm một ít tin tức quân sự cơ mật, hoặc giả thẳng thắn đem Mặc Xuyên gia hỏa kia ám sát chết, cũng không phải không có khả năng.

- A? Ha ha!

Trương Nhân Nguyên cười lớn:

- Ta là càng lúc càng đối với bộ đội đặc chủng cảm thấy hứng thú rồi đấy! Trước tiên phải nói cho rõ ràng. Tương lai nếu là triều đình phê chuẩn bồi dưỡng đại lượng bộ đội đặc chủng, nhóm cao thủ hợp cách đầu tiên, đó chính là của lão Trương ta nhé!

- Được, coi như là đại soái giao đơn đặt hàng trước.

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Hiện tại Đại Đường ta toàn dân thượng võ, thế nhưng không có một học viện dạy quân sự tốt, chung quy không giống như làm ra chuyện. Vẫn có Quốc Tử Giám, Đông cung Sùng Văn quán chuyên chức thư nha các loại rất nhiều. Võ vì sao không thể có giám, phủ, đài gì đó chứ? Thứ nhất có thể bồi dưỡng bộ đội đặc chủng, thứ hai cũng có thể tập trung bồi dưỡng nòng cốt quân sự mà!

- Di? Ý kiến này thật ra rất đáng tiếp thu.

Trương Nhân Nguyên thoáng cảm thấy hứng thú nói rằng:

- Chính theo như lời lão đệ nói, hiện tại toàn dân thượng võ, nhưng cũng không có định chế bộ sách võ thuật và tham khảo. Cũng giống như người đọc sách, còn có tứ thư ngũ kinh, các loại điển tịch cùng với cuộc thi khoa cử thành hình làm thước đo. Hiện tại mặc dù có võ cử, thế nhưng còn rất thô sơ, cũng chỉ có người tam giáp đẳng khoa nhóm đầu tiên như lão đệ, còn được xem là nhân tài. Hai kỳ gần đây nhất sao, đó quả thực chính là vàng thau lẫn lộn, một đám hồ đồ. Nếu như có thể thiết lập một hệ thống hoàn chỉnh, từ giáo dục, bồi dưỡng đến võ cử chọn lựa một tầng nghiêm ngặt nắm chặt. Tướng lĩnh Đại Đường ta đây khẳng định sẽ tăng lên một cấp bậc nha! Cái này tốt, được rồi, ta sẽ ghi nhớ ở trong lòng.

Tần Tiêu khê nhếch khóe miệng, đạm nhiên cười khổ:

- Chiếu theo tình thế trong triều hiện nay để xem, những điều mà hôm nay chúng ta bàn thảo, tạm thời cũng chỉ có thể là thiết tưởng. Nếu như không thể miễn cưỡng thực hành, nhất định sẽ bị cản tay khắp nơi. Không nói đến có chút người chuyên quyền mưu lo lắng chúng ta thế lực phát triển lớn mạnh. Chính là cự thần, trọng thần bảo thủ cũng không nhất định có thể biểu thị tán thành. Theo bọn họ thấy, võ tướng nắm chính sự quá nhiều, hoặc giả tham dự đến hạch tâm triều đình nhiều, đối với bọn họ lại là một uy hiếp không nhỏ, sẽ làm mất bất cơm của bọn họ. Ở trong suy nghĩ của bọn họ sao, chúng ta những võ tướng này chỉ cần khi đánh trận có thể dẫn binh ra trận chém giết là được.

Trương Nhân Nguyên cười ha hả nói:

- Xác thực, hiện trạng hiện tại chính là như thế này. Đại Đường ta thượng võ, địa vị của võ tướng cũng tương đối ột chút, hơn nữa thường thường thân kiêm văn sự. Điều này làm cho những đại quan hiển quý ngồi trên vị trí cao của triều đình kia đã rất là bất an. Nếu như lại ở trong triều thiết lập “giám”, “quán” các loại thự nha gì đó, bọn họ nhất định sẽ tràn ngập nguy cơ nhảy ra biểu thị phản đối. Bất quá sao, chuyện là do con người làm. Đến lúc đó nhìn tình huống lại nói. Nói không chừng hoàng đế vui vẻ, liền đứng ra đánh nhịp biểu thị tán thành thì sao?

Thanks

497. Chương 497

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 499 : Tư tưởng lớn của bộ đội đặc chủng. (4)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 499 : Tư tưởng lớn của bộ đội đặc chủng. (4)

Tần Tiêu nhìn về phía Trương Nhân Nguyên, hai người đều hiểu trong lòng, không nói mà khẽ mỉm cười. Trong lòng bọn họ đều rõ ràng, lấy tính tình của Lý Hiễn, khẳng định là không có quyết đoán ngăn cản Vi Hạo, Võ Tam Tư cùng với một ít cựu thần bảo thủ không chịu thay đổi làm náo loạn. Muốn hấn đi ra đánh nhịp? Sợ là so với bình định Đột Quyết còn khó hơn một chút.

Đại mập mạp Hoàng Trùng nường xong một dê béo, vội vội vàng vàng bưng tới cho Tần Tiêu và Trương Nhân Nguyên. Nước luộc vàng nhạt, da nường cháy đỏ vàng, thoạt nhìn khiến người ta ngón trở đại động, ham muốn ăn uống cực lớn. Tần Tiêu rút ra Quân Dao cắt lấy một cái chân dê, cười hắc hắc chạy mất:

- Ta đi đưa cho Mặc Y, nàng khẳng định cũng đã đói.

- Uy, chờ một chút.

Trương Nhân Nguyên kéo lấy Tần Tiêu:

- Cái chủ tử kia của ngươi là gì, thật là đẹp nha!

Tần Tiêu từ trong ống giày lấy ra cả bộ vỏ đao da cá sấu, đưa tới trước mặt Trương Nhân Nguyên:

- Đặc Chủng Doanh chuyên dụng, đại soái thích thì liền đưa cho ngài đi!

Trương Nhân Nguyên vui mừng tiếp nhận, rút đao ra lấy ngón tay gõ gõ lên lưỡi đao:

- Tiểu tử kia, cứ nhiên sắc bén như vậy! Lão đệ, ta nói ngươi như thế nào lại có nhiều ý tưởng kỳ quái như thế? Đao tử này không chỉ có đẹp, cũng rất là thực dụng. Cùng với năm xưa ngươi đề nghị cải tạo bàn đạp hai chân, đều rất kỳ diệu nha! Nói đến chuyện này, mấy vạn cái bàn đạp trong vòng năm ngày toàn bộ đúc xong, lại làm thợ thủ công trong tướng quân đều mệt đến muốn chết. Bất quá thời gian chiến tranh, vật đó thật đúng là phát huy tác dụng không thể đo lường a!

- Chút tài mọn, chút tài mọn mà thôi, ha hả!

Tần Tiêu đắc ý cười to, cầm cái chân dê vàng mỡ, hướng tới soái tướng đi đến.

Khi trở lại gian động phòng, Mặc Y đang đứng dậy mặc y phục, khoác áo giáp lên người. Tần Tiêu vui mừng chạy vào, cầm cái chân dê nường khư khư trước mặt Mặc Y nói:

- Lão bà, đói rồi chứ? Mau tới, cùng nhau ăn chân dê nướng! Vẫn còn nóng đấy!

Mặc Y cười yếu ớt kéo cái bàn lớn ra đem chân dê đặt xuống, để Tần Tiêu ngồi vào bàn, lại cắt một mảnh thịt dê nhét vào trong miệng hắn:

- Ăn ngon chứ?

- Ăn ngon, ăn thật ngon nha!

Tần Tiêu lôi kéo Mặc Y để nàng ngồi vào trên đùi của mình:

- Người khăng định cũng đã đói, ăn nhiều một chút đi. Hoàng mập mập tay nghề càng ngày càng tốt. Thịt dê này bị hắn làm cho không còn chút mùi vị nồng nào nữa, thơm mềm mà không ngấy, vị mặn vừa phải, thật đáng để ăn nhanh nha!

Mặc Y cắt lấy một miếng nhỏ, tự mình ăn một miếng, không khỏi gật đầu khẽ tán thưởng:

- Ủm. Thật sự là rất không tệ đấy! Ngày mai ta phải đi tìm Hoàng Trùng lãnh giáo, chân dê này là nướng được như thế nào?

- Người đi học làm gì vậy?

- Người không phải rất thích ăn sao?

Mặc Y xé xuống một miếng thịt chân dê béo, nướng được cháy vàng, mềm ngon nhét vào trong miệng Tần Tiêu, khiến cho khóe miệng hắn đều là nước mỡ tràn đầy chảy xuống dưới:

- Hoàng mập mập này lại không thể thường xuyên làm việc ở bên cạnh lão công, vạn nhất người chừng nào thì muốn ăn, ta lại nướng cho người ăn nha!

- Ha ha, người thật đúng là có lòng. Nam như có lão bà như vậy, chính là khác nhau nha!

Tần Tiêu đem Mặc Y kéo vào, khiến cho nàng xé thịt dê cũng không lưu loát, nhẹ nhàng giãy dụa.

Ngày thứ hai, tân lang quân Tần Tiêu đã sớm chui ra khỏi gian động phòng, đi tới trên sân huấn luyện ngoài doanh trại, tự mình lo liệu huấn luyện Tả Uy Vệ. Hành quân ở bên ngoài không thể nhàn rồi như khi ở nội địa. Thành thân có thể có được một khắc vui vẻ như ngày hôm qua cũng đã rất hiếm có. Ngay cả lão đầu tử Trương Nhân Nguyên cũng chưa từng dám dừng lại quá lâu. Đêm qua đã sớm trở lại Ngưu Đầu Sơn bên kia, tiếp tục đốc tạo phong hỏa đài.

Tả Uy Vệ thập phần cấp tốc từ trong một hồi thắng lợi phục hồi tinh thần lại. Khôi phục khấn trương và nghiêm túc ngày xưa, điều này cùng với Tần Tiêu lấy bản thân làm gương là phân không ra được. Bầu không khí và tình hình quân đội đó chính là tướng lĩnh quân cùng một nhịp thở. Tần Tiêu vẫn đều cực kỳ tin tưởng đạo lý “kiêu binh tất bại”. Tuy rằng đã có ba trận đại thắng, nhưng hắn cho tới bây giờ vẫn chưa từng dám có chút buông lỏng nào. Hiện tại hắn đang bảo vệ mảnh đất này, đúng là đạo phòng tuyến thứ nhất mà cả Đường triều đối mặt với Đột Quyết. Không được phép có chút sơ suất và sơ ý nào cả.

Có tiếng Đường quân thao luyện từng đợt phát sinh trên Đại Lang Nguyên, vang vọng trời xanh. Tần Tiêu còn còn ra trận, biểu diễn kỹ xảo “cưỡi ngựa bắn cung” một lần, để các tướng sĩ Đường quân hô to đã nghiền. Nửa ngày trôi qua, Tần Tiêu cởi áo giáp ra, mặc y phục hàng ngày vào cũng là ẩm ướt xuyên thấu, không hề có chút nào thoải mái hơn các sĩ tốt bình thường. Ở trong mắt các tướng sĩ bình thường này, trong bát tri bất giác đã bị loại tác phong lấy thân làm gương của Tần Tiêu lây nhiễm.

Cùng lúc đó, uy tín của Tần Tiêu tại Tả Uy Vệ cũng là càng ngày càng tăng, hình tượng đã là cao lớn chưa từng có, địa vị càng không thể thay thế.

Lúc buổi trưa, đại quân huấn luyện nghỉ ngơi, mọi người có một bữa ăn nhỏ. Soái tướng trong soái tướng, Mặc Y đã chuẩn bị sẵn một bàn cơm nước phong phú chờ Tần Tiêu cùng nhau dùng cơm. Tuy rằng trước đây hai người bọn họ cũng là bình thường cùng ăn trên một bàn, nhưng hiện tại thân phận thân phận, lại đặc biệt thêm thêm một phần ẩm áp và ngọt ngào. Một bữa cơm ăn thật ngon lành. Tần Tiêu cảm giác, hai ngày này của mình sợ là hai ngày thích ý nhất trong suốt những ngày tháng cầm binh xuất chinh đã qua.

Một bữa cơm vừa mới kết thúc, Hoàng Trùng đang tới thu thập bát đĩa, Quách Tử Nghi đã chạy đến trước soái trưởng, muốn gặp Tần Tiêu. Tần Tiêu đem hắn gọi vào:

- Không phải cho người dẫn người dò xét chân núi Âm Sơn sao, thế nào lại trở lại vào lúc này?
- Sư phụ, có một số việc, phải cần đến người quyết định.

Không có ngoại nhân, Quách Tử Nghi đã gọi hắn là “sư phụ”:

- Huynh đệ cùng đi theo ta, ở chân núi chân núi bắt được một gian tế Đột Quyết, lại tự xưng là sứ giả Đột Quyết Hãn Quốc phái tới.
- Gian tế? Sứ giả?

Tần Tiêu nói rằng:

- Đã kiểm tra qua chưa? Người nọ có thân phận gì?
- Tử Nghi đã kiểm tra qua cẩn thận.

Quách Tử Nghi nói rằng:

- Người nọ nói, hắn là sứ giả dưới trướng Đột Quyết Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền, phụng lệnh Hạ Đạt Kiền đến cầu kiến Sóc Phương quân Nặc Chân Thủy Đại Tướng Quân!
- Đột Quyết Hạ Đạt Kiền!

Tần Tiêu khẽ nhíu mày một chút:

- Hắn tại sao không tự mình đến? Phái sứ giả tới gặp ta, chẳng phải là quá mức vô lễ? Chút cấp bậc lễ nghĩa ấy cũng đều không hiểu sao? Dem hắn đuổi trở về, nói ta không gặp.
- Dạ!

Quách Tử Nghi liền ôm quyền, xoay người muốn rời khỏi.

- Di! Chờ một chút!

Tần Tiêu lại gọi hắn trở lại:

- Người vừa nói là Hạ Đạt Kiền nào?
- Là Đột Quyết Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền.
- Tên này vì sao nghe được lại thấy quen thuộc như vậy?

Thanks

498. Chương 498

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 500 : Âm Sơn hội minh. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 500 : Âm Sơn hội minh. (1)

Tần Tiêu khẽ nhíu chặt vùng xung quanh lông mày suy tư một trận, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ:

- Nghĩ ra rồi! Trước đây có nghe Trương đại soái nói qua. Người này chính là được xưng Đột Quyết Chư Cát Lượng Thôn Dục Cốc!

- Là hửn?

Quách Tử Nghi cũng thoáng có chút kinh dị:

- Hửn không phải hửn là ở trên đại mạc vùng Cực Tây, phụ trợ Mặc Xuyên chinh phạt Đột Kỵ Thi sao? Hửn thế nào lại phải sứ giả đến nơi này?

Tần Tiêu khẽ nhếch miệng lên, hừ nhẹ một tiếng:

- Chuyện đó còn cần nói sao, khẳng định là muốn bằng vào ba tác lược nát vụn dùng một ít thủ đoạn ngoại giao, đem Dương Ngã Chi Đặc Lặc và Đốt Phiên Bồ muốn đòi trở về thôi mà! Nào có sự tình dễ dàng như vậy. Tử Nghi, người đi đem Vạn Lôi gọi tới cho ta, nói ta có việc để hửn đi làm. Mặt khác, chỗ tên sứ giả gì đó kia, người đi nói với hửn, đã nói ta chỉ gặp Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền. Đối với hửn không có hứng thú, nói truyền tới là được, hửn có thể trở lại.

- Dạ.

Quách Tử Nghi ôm quyền thi lễ, lui ra ngoài.

Tần Tiêu ngồi ở trong soái trường suy nghĩ: Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền Thôn Dục Cốc, lão gia hỏa này nếu được xưng là Đột Quyết Chư Cát Lượng, đó là xác thực đáng giá để gặp mặt một lần.

Vạn Lôi đi vào trong lều, Tần Tiêu đối với hửn nói rằng:

- Vạn Lôi huynh đệ, người hiện tại dẫn theo một vài huynh đệ, đem Dương Ngã Chi Đặc Lặc và Tả Sương Sát Đốt Phiên Bồ đều đưa đến chỗ Trương đại soái bên Ngưu Đầu Sơn. Còn có, đối với các tướng sĩ cũng đều phân phó xuống phía dưới, đã nói hai người này đã sớm được đưa đi. Đã hiểu chưa?

Vạn Lôi cười hiểu ý:

- Đại Tướng Quân yên tâm, ta nhất định đem việc này làm được thỏa đáng.

Tần Tiêu Vạn Lôi bóng lưng của Vạn Lôi, không tự giác tự mình lộ ra một tia mỉm cười lãnh liệt:

- Trương Nhân Nguyên muốn phái người đem hai tù binh quan trọng này tiễn trở về Trường An dâng lên tin chiến thắng, đó chính là sự tình của hửn. Ta cần phải cần phải đem củ khoai lang nóng bỏng tay này giữ trên người. Hoặc là đoạt danh tiếng của hửn, mang tiếng lấn áp cấp trên. Thôn Dục Cốc, muốn ở chỗ ta dùng ra thủ đoạn ngoại giao gì đó can thiệp, nghìn vạn lần đừng trông cậy vào, ta trước liền đoạn suy nghĩ của người đã!

Thời gian trôi qua thật nhanh. Trong nháy mắt, hai tháng đã trôi qua. Trên thảo nguyên cây cỏ xanh lục bắt đầu suy bại. Nguyên bản lục ý mênh mông vô bờ, tức thì khô vàng vè khô vàng xâm chiếm Cỏ xanh Cỏ xanh đã héo tàn, thổ rừng, chương chương một số loại động vật ăn cỏ đã khuyết thiếu tấm lá chắn thiên nhiên, thường xuyên bại lộ ở trên đại địa.

Mùa này là thuộc về ưng thú.

Tháng chín ưng bay cũng bởi vì vô thổ rừng trở nên càng thêm dễ dàng. Từ trước người Đột Quyết cũng đã quen vào thời điểm này bắt đầu săn bắt bốn phía, cùng với nam hạ xâm lược. Năm ngoái thời gian này, Khuyết Đặc Lặc xuất binh qua khẩu quan đánh Linh Vũ, bắt đi hơn vạn ngựa Lũng Hữu, cùng với hơn vạn bách tính Linh Châu.

Không nghĩ tới chỉ qua một năm, người Đột Quyết lại cũng vô pháp giống như trước nam hạ quấy nhiễu. Chấn ở trước mặt bọn họ là ba tòa Thụ Hàng Đại Thành không thể công phá, cùng với Đại Đường Sóc Phương quân đem bọn họ đánh tới nghe tin đã sợ mất mật.

Âm Sơn bắc lộ, một đám quân đội Đột Quyết khoảng năm nghìn nhân mã thấp thỏm bất an dừng tại nơi này. Bị bọn họ bao quanh ở chính giữa, là hơn vạn bách tính Trung Nguyên năm ngoái bắt được từ Linh Vũ. Những bách tính này có thể nói là tìm được đường sống trong chỗ chết. Nguyên bản Mặc Xuyên nghe nói Linh Vũ đánh một trận, Khuyết Đặc Lặc chiến bại, nhi tử Di Niết Khả Hãn của chính mình chết trận,

lúc đó đã giận tím mặt, muốn hạ lệnh tàn sát hơn vạn bách tính đã ở trong lều trưởng Đột Quyết làm nô lệ này, nhưng lại bị Thôn Dục Cốc ngăn trở. Đột Quyết trí giả Thôn Dục Cốc tầm nhìn cực xa, tựa hồ từ khi ở Mạc Tây chinh phạt Đột Kỵ Thi đã dự kiến được, có thể một ngày nào đó, hơn vạn bách tính này còn có thể phát huy một ít tác dụng.

Quả nhiên, hiện tại nếu muốn đổi trở lại Dương Ngã Chi Đặc Lặc và Tả Sương Sát cùng với một hai vạn chiến sĩ Đột Quyết bị bắt làm tù binh kia, toàn bộ phải dựa vào hơn vạn bách tính này và dẫn đến mấy nghìn trâu dê. truyện copy từ

Người Đột Quyết kinh hoảng và run rẩy, để không khí đều bắt đầu tràn ngập một cổ khí tức khẩn trương và lo sợ không yên. Dưới lang kỳ, lão Hạ Đạt Kiên sáu bảy mươi tuổi đi xuống xe ngựa, ngựa đầu nhìn Đại Lang sơn trước mặt, nhất thời đến nhập thần.

Gió thu thổi từng cơn, thổi bay những chiếc lá héo úa rụng xuống, một trận vắng vẻ.

Con mắt của mấy nghìn người đều nhìn về phía thân hình đơn bạc lại có khí thế như cao sơn, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn kia.

Gió to thổi trúng chòm râu tuyết trắng và áo choàng, khăn choàng cùng bay lên. Thân ảnh gầy gò mà một mỗi kia lộ ra vẻ thê lương và cô đơn nói không nên lời.

Thôn Dục Cốc vừa mới từ Mạc Tây chạy đi hơn ngàn dặm, vượt qua nha tướng, tới trước Âm Sơn. Phía sau hần dẫn theo chính là “thượng công” Tượng trưng cho vô hạn hận ý và khuất nhục của Đột Quyết. Mặc Xuyết hung ác độc địa và giả dối như lang, lúc này đây cũng phải làm ra nhượng bộ khuất phục. Nếu như không chủ động đưa ra nghị hòa, trả dân chúng Trung Nguyên đã bị bắt làm tù binh, lại cồng lên trâu dê, nhi tử và tể tướng của mình cố nhiên sẽ mất mạng. Một hai vạn chiến sĩ Đột Quyết vị bắt làm tù binh kia, cũng khẳng định sẽ vong quốc tha hương. Một hai vạn chiến sĩ Đột Quyết a, cái đối với Hãn Quốc vốn dĩ không phải rất đông đúc mà nói, đã là một số lượng không nhỏ. Hiếm có lần này quân Sóc Phương không có hung ác hạ sát thủ, lưu lại tính mệnh của bọn họ. Mặc Xuyết không có lý do gì đối với sinh tử của bọn họ ngoảnh mặt làm ngơ cả.

Mặc dù đã là một mỗi không chịu nổi, nhưng sắc mặt gầy gò, tang thương của Thôn Dục Cốc vẫn kiên nghị như trước, con mắt cũng lợi hại dường như ưng thú. Chỉ thấy hần khê mấp máy môi khô vài cái, khê nhắc tay lên một chút, nói rằng:

- Người đến, truyền tin cùng đội tuần tra tại Âm Sơn của Đại Đường Sóc Phương quân, nói rằng Đột Quyết Bù La Anh Hạ Đạt Kiên phụng mệnh của Khả Hãn đến đây nghênh đón Đại Nguyên Soái Trương Nhân Nguyên và Đại Tướng Quân Tần Tiêu.

Dứt lời từ trong lòng xuất ra một phần bái thiếp, đưa cho sứ giả.

Sứ giả tiếp nhận bái thiếp lên ngựa, chạy vội mà đi.

Thôn Dục Cốc nhìn theo bóng lưng của sứ giả, lại nhìn Đại Lang sơn cao lớn hùng vĩ trước mắt đã khó có thể vượt qua, không tự chủ được than nhẹ một tiếng, vùng xung quanh lông mày nhú chặt lại.

Trái lại phía Nam Âm Sơn, trên Đại Lang Nguyên, Tần Tiêu đang thản nhiên cưỡi Đạm kim mã, lưng đeo một cây điều cung, cùng với Mặc Y, Hình Trường Phong, Phạm Thúc Đức đang săn thú. Cuối thu không khí mát mẻ, luôn luôn khiến người ta vui vẻ thoải mái. Ngày hôm nay thu hoạch cũng rất không tệ, tất cả mọi người mặc trang phục thoải mái.

Thanks

499. Chương 501 : Âm Sơn Hội Minh. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 501 : Âm Sơn hội minh. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 501 : Âm Sơn hội minh. (2)

Thoạt nhìn như cùng với xuất hành dạo chơi ngoại thành không sai biệt lắm. Nặc Chân Thủy toàn bộ Đường quân huấn luyện và cảnh giới đã đi vào quỹ đạo, ba tòa Thụ Hàng Đại Thành và tám cái phong hỏa đài đã kiến tạo cũng gần thành công rồi.

Tần Tiêu vị Đại Tướng Quân này rốt cục trở nên thanh nhàn, Đại Lang Nguyên đã thành một nơi tiêu khiển hay nhất.

Mặc Y cười ngựa, ở bên cạnh Tần Tiêu, ngữ khí nhẹ nhàng nói rằng:

- Lão công, lần trước tại Linh Vũ sẵn thú kiếm da lông, áo choàng khăn quàng cổ và áo da của tiểu hài tử đều đã làm xong rồi. Nguyên một cái rương lớn nhỏ. Cũng không biết, chúng ta lúc nào mới có thể trở về đây?

- Thế nào, nhớ nhà sao?

Tần Tiêu cũng nhớ đến thê nhi ở nhà, không khỏi một trận tâm thần dao động. Trên mặt hiện ra tiểu ý ôn nhu và quyến luyến:

- Ta cũng muốn trở lại nghĩ đến rồi nhà cũng đã gần một năm rồi, thực sự rất nhớ Tiên nhi bọn họ. Nhất là hai hài tử mới sinh kia của ta còn chưa được ôm qua một cái. Chỉ là, lúc nào mới có thể thay quân về nhà, cái đó còn phải xem triều đình an bài. Nói như vậy, các sĩ tốt thủ vệ biên kỳ sẽ không vượt lên trước một năm liền thay quân. Nhưng là chúng ta những kẻ làm tướng quân này lại không dễ nói rồi. Có người chính là cả đời phải phòng thủ biên cương.

Mặc Y không khỏi than nhẹ một tiếng:

- Nghĩ đến thực sự là như vậy, mấy người Tiên nhi và Uyển nhi còn không trông mòn con mắt suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt sao?

- Ha ha, yên tâm đi, sẽ không thê lương như vậy đâu.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Chính là ta muốn trường kỳ đóng quân tại Nặc Chân Thủy, cũng là không quá có khả năng. Bởi vì, trong triều khó tránh khỏi có người sẽ lo lắng, sợ ta và Trương đại soái, những người trường kỳ nắm binh ở bên ngoài này. Ta phỏng chừng, không cần bao lâu nữa, chờ sự tình Thụ Hàng Thành vừa xong, chúng ta sẽ trở về nhà.

Mặc Y nhất thời vui vẻ ra mặt:

- Đó chính là nói, không lâu sau, chúng ta đã có thể trở lại sao?

- Có lẽ là vậy.

Tần Tiêu an ủi Mặc Y mỉm cười, trong lòng chính mình kỳ thực một chút tin tưởng cũng không có. Có trời mới biết cái triều đình yêu khí um tùm kia, sẽ chinh ra chủ ý quái quỷ gì để giày vò chính mình và Trương Nhân Nguyên.

Mượn giày vò để giết lừa?

Lấy tâm tư hung ác của Vi Hậu và Võ Tam Tư cũng không phải không có khả năng!

Một trận gió to thổi tới, trên Đại Lang Nguyên cứ nhiên phát sinh một tiếng gào thét, tạo nên một trận cảm giác mát mẻ. Cứ nhiên là gió Bắc, xem ra, mùa đông cũng sắp muốn đến rồi.

Mặt đông chạy tới vài con khoái mã, đi tới trước mặt Tần Tiêu đã bái ngã xuống đất:

- Đại Tướng Quân, có Đột Quyết sứ thần đưa thư tới.

- A?

Tần Tiêu xuống ngựa, mở thư ra xem.

Tần Tiêu đọc bức thư được viết cực kỳ tinh tế này, chữ viết đẹp dễ, chọn từ cầu kỳ, không khỏi cười khê:

- Thôn Dục Cốc, người rốt cục đã đến.

Dứt lời đem thư đưa cho Trường Sử Phạm Thức Đức.

Phạm Thức Đức phi khoái đọc một lần, rồi nói rằng:

- Đại Tướng Quân, có muốn đi thông tri cho Trương đại soái hay không?

- Không cần.

Tần Tiêu nói rằng:

- Ta cùng với đại soái đã thương nghị qua, hơn nữa triều đình đã có ý chỉ ở chỗ này. Thôn Dục Cốc lần này là tới trao đổi tù binh. Lúc đó bọn họ từ Linh Châu bắt được hơn vạn bách tính, đến trao đổi binh sĩ Đột Quyết bị chúng ta bắt làm tù binh. Đại soái đã nói qua, chuyện này, ta xử lý là được, không cần phải đưa hấn từ phía Bắc Hoàng Hà ngoài trăm dặm mời đến. Phạm Thức Đức gật đầu mỉm cười:

- Đại Tướng Quân lúc này đây, không phải là Đột Quyết khuất nhục rời khỏi biên cương mấy trăm dặm, còn cứu lại tính mệnh của hơn vạn bách tính, thực sự là công đức vô lượng a!

Tần Tiêu cười ha hả:

- Phạm tiên sinh, người trở lại trại đi an bài một chút. Ở trên đỉnh Đại Lang sơn xây dựng một tòa đại trướng. Ta ở nơi đó gặp mặt Thôn Dục Cốc. Sau đó sao, trao đổi tù binh cũng sẽ tiến hành ở nơi đó. Gọi Lý Tự Nghiệp tọa trấn Nặc Chân Thủy, Vạn Lôi áp giải tù binh đi vào Đại Lang sơn.

- Dạ, tỳ chức lập tức đi làm.

Phạm Thức Đức xoay người lên ngựa, phi khoái chạy đi.

Tần Tiêu cũng lại cười lên ngựa, đối với Hình Trường Phong và Mặc Y bên người nói rằng:

- Chúng ta tiếp tục săn thú đi!

Mặc Y khê cười nói:

- Lão công, người hiện tại đúng là chuồng quỳ sống khoái hoạt nha. Loại đại sự này cũng không cần tự mình để ý tới.

Tần Tiêu cười:

- Bất quá là dựa theo chỉ lệnh của triều đình làm một ít việc vặt mà thôi, không coi là đại sự gì cả. Ta chỉ lệnh đối với hội kiến Thôn Dục Cốc có một chút chờ mong đấy. Ngày hôm nay chúng ta vừa đi vừa du ngoạn. Tới Âm Sơn doanh trại của Quách Tử Nghi đi sao. Bữa cơm sẽ giải quyết ở nơi đó, đem con mồi của chúng ta thu hoạch được nhất loạt mang đi.

- Được!

Hai người vui mừng đáp, vỗ ngựa đuổi theo Tần Tiêu, cùng nhau nhắm hướng đông chạy đi. Móng ngựa cường kiện giẫm lên đám cỏ khô héo và bùn đất xốp trên Đại Lang Nguyên bắn ra, tiêu sái như thường hướng tới Âm Sơn phiêu dật mà đến.

Quách Tử Nghi vui mừng nghênh đón Tần Tiêu, vui vẻ đưa hấn mời đến trong quân trướng. Tần Tiêu lúi kéo Quách Tử Nghi ngồi xuống bên người, đối với hấn nói rằng:

- Thế nào, hơn một tháng không có gặp qua người, gần đây có tiến bộ gì sao?

Quách Tử Nghi cười nói:

- Sư phụ, mấy ngày nay, đệ tử cũng không dám có một ngày lười biếng và buông lỏng. Mỗi ngày dẫn theo các huynh đệ dò xét chân núi Đại Lang sơn, công khóa và võ công của bản thân cũng vẫn luyện tập như trước. Hơn nữa, đối với sự vụ trong quân cũng càng thêm quen thuộc.

- Ủm, không tệ, để ta đi xem sao!

Tần Tiêu thoả mãn gật đầu nói:

- Tuy rằng chỉ là tiểu bộ đội hai ngàn người, thế nhưng cho người tiểu tử mới ra đời này đánh chủ ý thành bộ dáng đầu vào đây như hiện tại, ta cũng đã rất hài lòng. Lần trước người bắt Đốt Phiên Bồ có công. Vốn dĩ ta và đại soái đều có ý dăng tấu cho người làm tướng quân, nhưng tiểu tử người lại không tán thưởng không chịu làm tướng quân. Hiện tại ngược lại tốt rồi, một giới bạch thân dẫn hai nghìn người ở chỗ này trình sát tuần hành, hoàn hảo những người đó đều chịu phục người, bằng không ta xem người làm thế nào xuống đài.

- Hắc hắc, những huynh đệ này, còn không phải đều nhìn trên tình cảm của sư phụ ngài mới chịu phục dưới trướng của ta sao?

Quách Tử Nghi khiêm tốn cười nói:

- Tử Nghi tuổi nhỏ, muốn lịch lãm và thực tiễn nhiều một chút lại nói. Hơn nữa nha, ta cũng muốn giống như sư phụ, tốt xấu cũng phải đoạt Võ Trạng Nguyên lại làm tướng quân.

- Được, ta đồng ý.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Qua thời gian này, người phải đi Trường An đi thôi, tham gia võ cử tháng giêng sang năm.

- Tạm thời vẫn là không nên...

Quách Tử Nghi lắc đầu:

- Võ cử hiện tại sao, cũng là mấy chuyện như thế. Nói không chừng có cái gì Âm Tướng cùng Mạc Hậu, ta còn không phải trạng nguyên, đến lúc đó khiến ột thân buồn bực cũng không tốt. Mấy ngày nay, ta còn không bằng đi theo bên cạnh sư phụ, ở trong quân Sóc Phương rèn đúc tôi luyện bản thân.

Thanks

500. Chương 502 : Âm Sơn Hội Minh. (3)

truyện copy từ

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 502 : Âm Sơn hội minh. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 502 : Âm Sơn hội minh. (3)

- Tiểu tử người, tâm nhãn thật đúng là nhiều.

Bọn người Tần Tiêu và Mạc Y, Hình Trường Phong đều bật cười.

Hai ngày sau, trên đỉnh núi Đại Lang sơn hành quân đại trướng được xây dựng xong.

Một hai vạn tù binh Đột Quyết cũng bị áp giải đến chân núi Đại Lang. Vạn Lôi dẫn hai vạn tướng sĩ Tả Uy Vệ, từ chân núi đến đỉnh núi bố trí trạm gác cảnh giới kín không kẽ hở, hình thành một đại thông đạo, nối thẳng tới đại trường trên đỉnh núi.

Tần Tiêu sai người truyền tin cho Bắc Lộc Thôn Dục Cốc, để hắc đến đỉnh núi Đại Lang sớm tiến hành trao đổi tù binh.

Đỉnh núi đã bị san phẳng thành một mảnh bình địa trống rỗng rộng rãi, ở giữa xây dựng một đại trường. Soái kỳ chữ Tần đón gió bay phấp phới, cao ngạo phi dương. Phía bắc khai thông làm trong lều, Tần Tiêu một thân nhung trang đại mã kim đao ngồi ở chủ, phía sau đứng mấy người Mặc Y, Quách Tử Nghi và Hình Trường Phong, Phạm Thức Đức, từ trên cao nhìn xuống thấy dưới sườn núi phía Bắc. Đại đội Đột Quyết uốn lượn mà đến, phía sau còn xua đuổi rất nhiều trâu dê chạy theo.

Người Đột Quyết đi đến bình địa trên đỉnh núi, Đường quân trường giác ô ô thổi lên, chấn đến sơn lâm run rẩy. Phi diều viễn vọng. Khí thế giống như lời đình, khiến người Đột Quyết không hẹn mà cùng run rẩy một trận trong lòng.

Tần Tiêu giương tay lên:

- Cho mời Đột Quyết Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền!

Bên ngoài soái trường hơn ngàn trung quân hộ vệ đồng thanh hét lớn:

- Đại Tướng Quân có lệnh, ời Đột Quyết Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền!

Lão giả Thôn Dục Cốc đi ở trước nhất, không khỏi nhú mày, trong lòng thầm nghĩ: Đường quân tướng lĩnh này, thật đúng là cuồng vọng đến quá mức. Ta tại Đột Quyết tốt xấu gì cũng tương đương với Vương gia, hắc cư nhiên cũng không ra khỏi trường tới nghênh đón...Bỏ đi, bỏ đi, lần này, lão phu là sau khi chiến bại tới cầu hòa, ai!

Thôn Dục Cốc mang theo mấy thị vệ tùy thân, đi tới trước quân trại, quân từ trong đó bố thành thông đạo, chậm rãi hướng phía soái trường đi đến. Trong lòng chấn động và kinh nghi cũng dần dần nồng hậu: Nghĩ đến, ta cùng với Đại Đường cũng đã giao tiếp vài chục năm. Còn chưa từng có một lần nào, hạ mình giống như ngày hôm nay vậy mà đến, nén giận thỉnh cầu Đường quân trao đổi tù binh.

Hơn nữa, trước mắt Sóc Phương quân này thật là khí thế phi phàm, cùng với Đường quân đã từng thấy qua, đều không giống nhau. Tướng quân của hắc cũng chính là được mệnh danh “Trung Nguyên lang ma” trong nha tướng hiện tại, đến tột cùng sẽ là cái dạng nhân vật gì.

Tâm của Thôn Dục Cốc cũng trở nên hiếu kỳ. Đợi hắc đi tới trước soái trường, Tần Tiêu đứng dậy, thoáng ôm quyền một cái:

- Nghe danh đã lâu, Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền đại nhân!

Thôn Dục Cốc là Trung Nguyên Thông, phi thường tự nhiên chấp tay lạy dài một cái, hành lễ đại phu vùng Trung Nguyên:

- Ngưỡng mộ đã lâu, Tần Đại Tướng Quân!

- Mời ngồi!

Tần Tiêu xòe tay mời một cái, tiểu tốt mang một cái ghế dựa lớn đặt tới bên trái. Tần Tiêu tinh tế đánh giá Đột Quyết Chư Cát Lượng danh tiếng hiển hách này, chỉ thấy hắc mặc hồ phục Đột Quyết truyền thống, đỉnh đầu đội mũ da chiên, tóc bạc trắng như tuyết lại không có cắm thành bím như người Đột Quyết, mà tùy ý buông thông xuống dưới, chòm râu cũng là xám trắng.

Mũi cao xương gò má nhô lên, hốc mắt hãm sâu, nếp nhăn trên trán rất nhiều, lộ vẻ già lão rõ ràng, một thân mệt mỏi. Liếc mắt nhìn lại một cái, chính là lão nhân gần đất xa trời.

Thôn Dục Cốc đi hoàn lễ, cũng thần nhiên ngồi vào trên ghế dựa, lúc này mới ngửa đầu quan sát Tần Tiêu một trận, lại không tự chủ được tấm tắc lắc đầu nói rằng:

- Thật không ngờ, Lang ma tướng quân danh tiếng truyền ra bên ngoài, cư nhiên lại là một thanh niên nhân tuấn mỹ và anh vũ như vậy. Nguyên bản lão hủ còn tưởng rằng sẽ là một mãng hán thân hình thật to lớn, mặt như hung thần!

Tần Tiêu nhếch miệng cười:

- Hạ Đạt Kiền đại nhân, cũng muốn suất hơn một điểm so với trong tưởng tượng của ta vậy.

Thôn Dục Cốc nghe được Tần Tiêu cư nhiên nịnh hán là “suất”, không khỏi thất thanh cười lớn một tiếng:

- Không nghĩ tới, Tần Đại Tướng Quân ở trên chiến trường bề ngễ thiên quân, cư nhiên còn là một nam nhi hào phóng rộng rãi, không phải loại dưng tướng quân hùng hổ dọa người này. Xem ra lão hủ một chuyện này, nhất định có thể được đền bù mong muốn rồi.

Tần Tiêu bắt động thanh nhạc mỉm cười nói:

- Cũng không hần vậy, ta có đôi khi cũng là rất xúc phạm và không giảng đạo lý. Được đền bù mong muốn? Cái đó còn phải xem, nguyện vọng của Hạ Đạt Kiền đại nhân là cái gì?

Thôn Dục Cốc không khỏi hơi kinh ngạc: Người Trung Nguyên từ trước đều là thích bị vuốt mông ngựa. Tục ngữ cũng nói “thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên”. Trước mắt thanh niên nhân này lại cũng không giống như lưu ý ta khen tặng.

Thôn Dục Cốc khẽ cười cười:

- Lão hủ phụng mệnh lệnh của Khả Hãn đến đây đưa trả hơn vạn bách tính Trung Nguyên, cũng thỉnh cầu Sóc Phương quân trao trả chiến sĩ bị bắt làm tù binh của Hãn Quốc chúng ta.

- Cái này không hề có vấn đề.

Tần Tiêu phi khoái nói rằng:

- Đại Đường hoàng đế của chúng ta cũng nói, không muốn tạo nhiều sát nghiệt. Lần trước tại Nặc Chân Thủy binh sĩ Đột Quyết bị bắt làm tù binh có thể đủ số xin trả cho Đột Quyết Hãn Quốc.

Dứt lời, Tần Tiêu khoát tay, ý bảo Quách Tử Nghi đi ra ngoài truyền lệnh, lưỡng quân có thể bắt đầu trao đổi tù binh.

Thôn Dục Cốc thoả mãn gật đầu, tiếp tục nói rằng:

- Còn có tể quốc vương tử Dương Ngã Chi và Tả Thừa Tương Đốt Phiên Bồ cũng thỉnh Đại Tướng Quân nhất loạt hoàn trả. Khả Hãn vì muốn biểu đạt thành ý, cố ý sai lão hủ đưa tới một nghìn thớt ngựa, hai nghìn con trâu và bốn ngàn con dê, xem như lễ vật đáp tạ Đại Tướng Quân thả vương tử và thừa tướng về.

Tần Tiêu tự tiểu phi tiểu nhìn Thôn Dục Cốc, lẳng lặng trầm mặc một trận, đạm nhiên nói rằng:

- Cái này, khiến cho Hạ Đạt Kiền đại nhân thất vọng rồi. Đặc Lặc và Tả Sương Sát từ hai ba tháng trước, cũng đã bị áp giải đến Trường An. Đừng nói là bọn họ hiện tại đã không ở Sóc Phương Nặc Chân Thủy, coi như là ở đây, bản tướng cũng không dám tự tung tự tác. Loại chuyện này...

Tần Tiêu đề thấp thanh âm một ít, cổ tình ra vẻ quỷ bí nói rằng:

- Cũng không phải loại tướng quân như chúng ta có ra làm ra quyết định. Hạ Đạt Kiền đại nhân, ngài nói sao đây?

Thôn Dục Cốc cũng không có biểu hiện ra kinh ngạc và thất thố như dự liệu của Tần Tiêu, mà là đạm nhiên cười, vỗ về chòm râu tuyết trắng của mình nói rằng:

- Đại Tướng Quân nói, rất có đạo lý. Loại tình huống này cũng tự nhiên là ở trong dự liệu của lão hủ, không có gì ngoài ý muốn. Kỳ thực lần này lão hủ đến Âm Sơn, ngoại trừ phụng mệnh lệnh của Khả Hãn đến trao đổi tù binh, dâng lên cống vật, còn có một mục đích cá nhân khác, chính là muốn kiến thức Tần Đại Tướng Quân một chút.

- Lão hủ muốn biết, một người xuyên qua lỗ thủng trong phòng tuyến Hạ Lan Sơn, đón đánh bại Khuyết Đặc Lặc ở trên chiến trường, sau đó lại tiêu diệt toàn bộ bốn vạn đại quân của Dương Ngã Chi Đặc Lặc và Đốt Phiên Bồ, Tần Đại Tướng Quân đến tột cùng là dạng nhân vật gì.

Thanks

501. Chương 503 : Trí Giả Đột Quyết. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 503 : Trí giả Đột Quyết. (1)

Nhóm dịch: Sói Già đọc truyện mới nhất tại .

Nguồn: vipvandan

Chương 503 : Trí giả Đột Quyết. (1)

- Như vậy sao, người muốn gặp hần là Trương Nhân Nguyên Trương đại soái, chứ không phải ta.

Tần Tiêu trêu tức nói rằng:

- Bản tướng bất quá là một tên dũng phu dưới trướng Trương đại soái. Nếu có chuyện gì, cũng đều là đại soái mưu lược, bản tướng chỉ là chấp hành theo mà thôi.

- Ha ha a...

Ánh mắt Thôn Dục Cốc lấp lánh nhìn Tần Tiêu cười, sau đó nói rằng:

- Tần tướng quân, người không cần khiêm tốn. Lão hủ đối với tình hình cùng nhân vật ở Trung Nguyên cũng tương đối am hiểu. Sợ rằng muốn ngoài dự liệu của Đại Tướng Quân. Trương Nhân Nguyên, ta đối với hần rất quen thuộc. Hần có thể trở thành tấm lá chắn tại Tây Bắc của Đại Đường, thế nhưng lấy tài năng của hần, là không thể độc lập đánh ra ba trận đại thắng kia được. Không đối gặt Đại Tướng Quân, trong Hạ Lan Sơn kẻ thay xà đột cột, chính là xuất từ tay lão hủ. Lúc hiến kế, Khả Hãn lập tức phái ra Khuyết Đặc Lặc chấp hành trận đánh bất ngờ này. Chỉ là đáng tiếc, từ đó về sau ta sẽ theo Khả Hãn đi chinh phạt Tây Đột Quyết Đột Kỵ Thi. Bằng không...

Tần Tiêu mỉm cười một tiếng nói:

- Bằng không, Di Niết Khả Hãn và Khuyết Đặc Lặc cũng sẽ không bị chúng ta đánh bại đúng không? Được rồi, ta thừa nhận, có thể là như thế này. Thế nhưng người cũng tựa hồ đã xem nhẹ mưu lược và sự gan dạ sáng suốt của Trương đại soái rồi.

Thôn Dục Cốc thoáng cúi thấp đầu một cái tỏ ý khiêm nhường:

- Lão hủ thất lễ... Cũng không có ý tứ xem thường Trương đại soái. Kỳ thực, từ hai năm trước bắt đầu, ta cũng đã chú ý tới Đại Tướng Quân.

- A?

Tần Tiêu không khỏi thoáng có chút kinh nghi, lập tức bưng tỉnh đại ngộ, nói rằng:

- Hạ Đạt Kiên đại nhân, là chỉ ta phá hoại mạng lưới tình báo quân sự cơ mật của Đột Quyết tại Đại Đường sao?

Thôn Dục Cốc đạm nhiên cười gật đầu:

- Khôi Thụy Tiên Ngọc kia chính là tín vật gặp mặt cuối cùng mật sứ của ta. Đột Quyết thám tử tại quốc nội Đại Đường, tất cả đều là ta tự mình phái ra. Hà Nam huyện úy Cát Hiển Nghiệp chính là tâm phúc

thân tín nhất của ta. Không nghĩ tới, toàn bộ đều té ngã trong tay Đại Tướng Quân. Ngay cả Trương Dịch Chi và Trương Xương Tông nhân vật đỉnh phong như vậy, cũng đồng dạng bị Đại Tướng Quân lật đổ. Thực sự là khiến người kinh dị nha!

Tần Tiêu không khỏi cười lạnh nói:

- Hạ Đạt Kiền đại nhân, người thật đúng là thần thông quảng đại. Ngay cả nhị Trương cũng có thể mắc nối quan hệ. Xem ra, Đột Quyết Hãn Quốc nếu như thiếu người, thật đúng là chẳng làm nên chuyện gì nha! Người trăm phương ngàn kế mưu hoa, từ ngoại giao đến chiến tranh, đều một tay điều khiển. Thu thập tin tức trước trận chiến, thời gian chiến tranh chiến lược bố trí còn bao quát giải quyết tốt hậu quả công việc hậu chiến, đều lo liệu được cẩn thận. Không thể không nói, ta thực rất bội phục.

Thôn Dục Cốc mỉm cười chậm rãi lắc đầu, đạm nhiên nói rằng:

- Không có gì đáng bội phục. Những thủ đoạn này của ta, không phải chưa từng có thể giấu diếm được Đại Tướng Quân sao? Ta đã già, mà Đại Tướng Quân còn trẻ tuổi như vậy. Sau này lão hủ, Đột Quyết đã không còn ai có thể cùng Đại Tướng Quân chống lại...Do đó, trong lòng lão hủ thập phần bi thương. Thật sự vì số phận của Đột Quyết Hãn Quốc mà lo lắng sâu sắc.

- Hạ Đạt Kiền đại nhân, người tuy rằng là địch nhân của chúng ta, thế nhưng cũng là một đối thủ đáng để tôn kính.

Tần Tiêu đã bị vị Đột Quyết trí giả này làm cho hơi động dung:

- Người để ta nghĩ đến, thời kỳ Tam Quốc, Thục tướng Chư Cát Vô Hưu. Địa phương giống nhau nhất giữa các người ngược lại không phải thông minh hơn người ra sao, mà cái loại trung thành “cúc cung tận tụy, đến chết vẫn còn” này. Thử nghĩ, nếu như Mặc Xuyết Khả Hãn không có người, như vậy cũng sẽ không có Đột Quyết Hãn Quốc hiện tại; thế nhưng trái lại, Đại Đường không có Tần Tiêu ta, lại vẫn là Đại Đường kia. Có thể ngày hôm nay ngồi ở chỗ này chỉ là một vị tướng quân khác mà thôi.

Thôn Dục Cốc có chút bi thương lắc đầu:

- Đại Tướng Quân, người không cần quá mức khiêm tốn. Nếu như Sóc Phương quân không có Đại Tướng Quân, thắng bại hôm nay cũng chưa biết trước được. Tuy rằng Trương Nhân Nguyên là một thống soái xuất sắc, có lẽ hẳn có thể đánh bại Di Niết Khả Hãn và Dương Ngã Chi Đặc Lặc, thế nhưng hẳn muốn đánh bại Khuyết Đặc Lặc lang kỵ sư, cấp tốc đem biên giới đẩy mạnh ra mấy trăm dặm, để người Đột Quyết không dám nam hạ Âm Sơn thực sự rất khó. Giả như Đại Đường không có Đại Tướng Quân, tình hình hiện tại ai cũng khó đoán trước được. Ai có thể bảo chứng, mưu lược của chúng ta và Trương Dịch Chi sẽ không thành công đây? Coi như là không thể thành công, cũng chỉ ít sẽ khiến Đại Đường mang đến một hồi rung chuyển thật lớn. Như vậy, mục đích của ta đã đạt được. Chỉ cần Trung Nguyên có rung chuyển và chiến loạn, Đột Quyết Hãn Quốc của chúng ta đã có vô số lợi ích và chỗ tốt. Thế nhưng tất cả chuyện này đều đã bị Đại Tướng Quân bóp chết trước thời gian...Cái này có thể chính là số phận đi!

Tần Tiêu không khỏi cười trong lòng: Thôn Dục Cốc, người sẽ không muốn nói “trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng” đấy chứ? Ta như thế nào có cảm giác, trong lời này lộ ra một loại vị đạo tiếu nuối? Người xác thật là một nhân vật, thế nhưng chỉ trách, ta tự nhiên so với người nhiều hơn rất nhiều tri thức hiện đại hóa không có khả năng, còn có lão sư nhất lưu như Dịch Nhân Kiệt chỉ điểm tài bồi. Nói như thế nào đây? Đường như người nói vậy, chuyện này có thể chính là số phận đi nha! Lão thiên gia an bài ta xuyên qua mà đến, chính là mạng người không tốt.

Ở ngoài soái trường, binh sĩ Đột Quyết bị bắt làm tù binh và bách tính Trung Nguyên phân ra làm hai đạo, phân biệt hướng phía phương hướng gia viên của mình đi đến.

Người Đột Quyết ủ rũ buồn bã ỉu xiu, mà Đường quân và bách tính Trung Nguyên lại là cực kỳ vui mừng, có bách tính còn vui mừng tới mức khóc lên, hướng tới Đại Đường phía Nam dập đầu khấu bái, hô to “vạn tuế”. Khiến ột trận tiếng người ồn ào rất náo nhiệt. Điều này cùng với người Đột Quyết trầm mặc và buồn bã hình thành một đối lập rõ ràng. Mấy nghìn con trâu dê bị xua chạy tới đỉnh núi, do Đường quân tiếp quản, đuổi về phía Sơn Lộc, hướng đến Nặc Chân Thủy chạy đi. Ngựa hí trâu kêu, dê kêu loạn cùng tập hợp lại với nhau.

Mấy nghìn con trâu dê, đủ để các tướng sĩ Tả Uy Vệ ăn uống một trận no nê. Mỗi Đường quân đều vui mừng, nuốt nước bọt, phảng phất như trước mắt đã là một đồng món ngon mỹ vị được nướng chín rồi.

Gió Bắc rét lạnh, Tần Tiêu và Thôn Dục Cốc đều ra khỏi soái trướng, đứng ở trên một khối núi đá tại đỉnh núi, quay về phía Bắc nhìn ra xa xăm.

Thôn Dục Cốc cau mày, lẩm bẩm nói rằng:

- Phương hướng này chính là Đột Quyết Hãn Quốc nha tướng.

Tần Tiêu khẽ mỉm cười, liệt nói rằng:

- Ta nghe nói, ở đó hiện tại cũng đều càng lúc càng hoang vắng, đại thảo nguyên của cũng không còn tươi tốt, màu mỡ như trước nữa. Không biết, Mặc Xuyết Khả Hãn có từng lo lắng qua hay không, đem nha tướng di chuyển một chút đây?

- Cái này...

Thanks

502. Chương 504 : Trí Giả Đột Quyết. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 504 : Trí giả Đột Quyết. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 504 : Trí giả Đột Quyết. (2)

Thôn Dục Cốc không khỏi có chút kinh dị:

- Đại Tướng Quân, cứ nhiên đối với tình hình của Hãn Quốc nha tướng chúng ta cũng có thể am hiểu như vậy?

- Hạ Đạt Kiền lẽ nào đã quên, tiếng Hán của Tả Thương Sát Đốt Phiên Bò và Dương Ngã Chi Đặc Lặc đều nói được vô cùng tốt. Chúng ta cũng từng ở một chỗ trò chuyện qua đêm.

Tần Tiêu tùy ý nói rằng:

- Nhân khẩu của Đột Quyết Hãn Quốc không bằng một phần trăm của Trung Nguyên, lại có thể cùng Đại Đường chống chọi đến nay thật sự là rất lợi hại. Các ngươi không có nơi định cư cố định, ngay cả đô thành cũng không có thành quách và tường lâu, tùy thời có thể dời đi, rất khó bị bao vây tiêu diệt...Ừm, xem ra, thật sự là có chỗ độc đáo riêng của nó.

Thôn Dục Cốc không khỏi cả người giật mình một chút, Tần Tiêu này, hẳn tính toán những chuyện này làm cái gì? Chẳng lẽ hẳn muốn, huy quân bình định Đột Quyết? Điều này khó tránh khỏi cũng quá cuồng vọng một chút đi? truyện copy từ

Khóe mắt Tần Tiêu khẽ liếc nhìn sắc mặt Thôn Dục Cốc khẽ biến đổi một chút, mỉm cười nói rằng:

- Hạ Đạt Kiền đại nhân, ta chỉ là tướng quân, tại ngoài mưu kỳ sự. Còn những chuyện khác, lại không phải nằm trong phạm vi ta có thể lo lắng.

Thần sắc của Thôn Dục Cốc đã có một chút mất tự nhiên, Tần Tiêu này phảng phất như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của chính mình, hẳn cứ nhiên biết được, ta lo lắng hẳn suất binh xâm lấn...Thiếu niên này cũng không tránh khỏi quá khiến người không thể tưởng tượng nổi một chút rồi!

Thôn Dục Cốc miễn cưỡng cười cười:

- Khả Hân đã có ý định cùng Đại Đường nghị hòa, lần này trả về bách tính bị bắt làm tù binh cùng tặng lên trâu dê cho quân Sóc Phương, chính là biểu thị thành ý. Tin tưởng không lâu sau, chờ Khả Hân trở lại nha tướng, sẽ lập tức phái ra sứ thần đến Trường An.

- Không chiến tranh, luôn luôn là chuyện tốt nha!

Tần Tiêu khẽ nhếch miệng, có chút kiêu căng cười nói:

- Ai cũng không muốn cả ngày huyết vũ tinh phong mà sinh sống. Hòa bình chẳng lẽ sẽ không tốt hơn sao? Ta biết người Đột Quyết thị chiến tranh và tranh đấu mà sống. Thế nhưng, nếu như luôn đánh một vài trận đánh không thắng tất bại, vẫn là hòa bình thực sự tốt hơn một ít.

Thôn Dục Cốc da mặt tiêu tụy không tự chủ được co quắp một chút, sắc mặt đã trở nên cực kỳ xấu xí, nhưng vẫn đang lãnh tĩnh mà bình thản nói rằng:

- Binh pháp có viết, binh vô thường thế, thủy vô thường tình. Thắng bại cũng là không có gì định luận. Đại Tướng Quân nói thế tựa hồ nói được có chút quá đáng.

- Có thể là vậy đi sao!

Tần Tiêu chẳng hề để ý nói rằng:

- Hạ Đạt Kiền đại nhân cũng nên nghĩ rõ ràng một việc. Người Hồ chưa từng trăm năm vận mệnh quốc gia, Trung Nguyên ta chung quy là bắc đại tinh thâm nội tình thâm hậu. Nói không quá thỏa đáng, ví dụ, Trung Nguyên chúng ta là một người, Đột Quyết chính là một con muỗi dao động xung quanh. Có thể các ngươi rất dễ dàng cắn được vòi lên da chúng ta hút máu, sau đó công khai bay đi, giống như các ngươi tại Bắc cương của Đại Đường thiêu giết một trận sau đó lập tức bỏ chạy. Thế nhưng chuyện này, chỉ cần con người đột nhiên hạ quyết tâm, là có thể đem con muỗi một chưởng vỗ chết rồi.

Chòm râu trắng dưới hàm của Thôn Dục Cốc run lên rất nhỏ, môi cũng mấp mấp run rẩy, con mắt dường như ưng thúu con mắt nhìn chăm chăm Tần Tiêu, một lát sau, mới ngưng trọng gật đầu:

- Lão hủ, hoàn toàn tán thành thuyết pháp của Đại Tướng Quân. Ta nghĩ, ta đã minh bạch ý tứ của Đại Tướng Quân...

- Di, đừng nói như vậy nha!

Tần Tiêu cười nói:

- Ta cũng chỉ là tướng quân lãnh binh, không phải đại thần chủ tể ngoại giao. Hiện tại chỉ là cùng Hạ Đạt Kiền đại nhân, lấy thân phận giống như bằng hữu, tùy tiện tâm sự mà thôi. Mới vừa rồi ta cũng đã nói qua, ví dụ này là không thỏa đáng.

- Có lẽ có một điểm không thỏa đáng như vậy đi.

Thôn Dục Cốc lắc đầu cười khổ:

- Thế nhưng, đây xác thực cũng là tình hình thực tế hiện tại. Đột Quyết Hãn Quốc tới từ có Mặc Xuyết Khả Hân, tuy rằng thế lực chưa từng có lớn mạnh và phát triển, thế nhưng cùng Đại Đường một thời cực thịnh so sánh, vẫn là thua kém tương đối xa... Việc này, không nói cũng được. Đại Tướng Quân, hôm nay lão hủ có thể cùng ngươi ở đây nói chuyện một lần, cũng xem như chuyển đi này không tệ. Nói đến, người cho ta có cảm giác, cùng một người rất giống nhau.

- Thế nào lại có người nói nói ta giống người khác đây?

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Nói đi, lúc này ta lại giống ai?

Thôn Dục Cốc nhẹ nhàng vỗ về chòm râu, mỉm cười nói rằng:

- Đột Quyết Tả Hiền Vương, Mặc Cức Liên. Tuy rằng hắn không có võ dũng và trí tuệ như ngươi vậy, nhưng là các ngươi làm cho người ta cảm giác cùng khí thế bá đạo, thực rất tương tự.

Tần Tiêu không khỏi nghi hoặc nói:

- Ca ca của Khuyết Đặc Lặc?

- Đúng.

Thôn Dục Cốc gật đầu một cái:

- Bọn họ là một đôi huynh đệ vô cùng tốt. Toàn bộ nhi tử của Mặc Xuyên, cộng lại cũng không bằng một đôi huynh đệ này.

- Mặc Cức Liên, Khuyết Đặc Lặc...

Trong lòng Tần Tiêu mặc niệm tên của bọn họ: Được rồi, nhớ kỹ các người.

Vài canh giờ sau, hai quân trao đổi tù binh đã hoàn thành.

Tần Tiêu và Thôn Dục Cốc ở trên đỉnh núi nói lời từ biệt, nhìn theo lão nhân gia Đột Quyết này hạ Đại Lang sơn đi về. Năm nghìn kỵ binh Đột Quyết mang theo một hai vạn binh sĩ Đột Quyết mất chiến mã lặng im không tiếng động hướng phía Bắc rời đi, dần dần biến mất ở trong bão cát đại mạc.

Tần Tiêu ngang nhiên đứng ở đỉnh núi, hít thở nhìn về phương Bắc: Phương hướng Đột Quyết nha trưởng? Mặc Xuyên, Thôn Dục Cốc, Mặc Cức Liên, Khuyết Đặc Lặc... Chúng ta sẽ có cơ hội tái kiến!

Gió Bắc trên Đại Lang Nguyên từ từ trở nên hung lệ. Mạc Bắc Hồn loạn cát bụi hanh khô, thổi quanh phía Nam Âm Sơn. Trên thảo nguyên cây cỏ héo tàn vẫn bay lên khắp nơi, bầu trời cũng trở nên có chút tối mờ mịt, tựa như bao phủ một tầng lụa mỏng hoàng sắc.

Trời lạnh, mùa đông đã chính thức phủ xuống. Chỉ đợi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, Nặc Chân Thủy và Đại Lang Nguyên sẽ biến thành một mảnh thế giới tuyết trắng, mờ mịt vô biên.

Trong quân trại, soái kỳ chữ Tần bay phấp phất trong gió Bắc cường liệt. Các tướng sĩ Tả Uy Vệ vẫn như trước cương nghị và kích phấn. Cho dù là mỗi ngày công thức hóa thao luyện và dò xét, vẫn là cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Chỉ là, trong lòng mỗi người đều bắt đầu hàm súc một phần tương tư nồng đậm. Mỗi khi hướng về phía Nam nhìn lại, cổ tưởng niệm và quyến luyến đối với người thân không thể dứt bỏ trong lòng ngực lại tựa như ngằm kết thành dây hoa leo, mỗi ngày qua đi lại lan tràn, thẳng đến bó khắp trái tim.

Màn đêm buông xuống.

Sau soái trường tại cửa, một ngọn đèn dầu “xích xích” thiêu đốt, tản mát ra một cổ hương vị kỳ lạ khiến người ta buồn ngủ.

Tần Tiêu đem Mặc Y ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng, nhú mũi khụt khịt, vuốt ve tấm lưng mềm mại, đường cong lả lướt của nàng, khẽ khàng vừa cười vừa nói:

- Lão bà, người có nghe thấy hay không, ngày hôm nay trong ngọn đèn này có một cổ vị đạo là lạ?

Thanks

503. Chương 505 : Chiến Thắng Trở Về. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 505 : Chiến thắng trở về. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 505 : Chiến thắng trở về. (1)

Mặc Y lười biếng nằm ở trước ngực Tần Tiêu, bộ ngực no đủ, cánh tay khê đặt ở chỗ ngực bụng của Tần Tiêu, khê gầy mấy sợi tóc xòa lả tả của hắn nói rằng:

- Đúng là có một điểm như vậy, hương vị nhàn nhạt, rất dễ ngủ.

Tần Tiêu cười hắc hắc, một bàn tay to dao động đến trên đùi của Mặc Y, khê vôn vôn một trận ở mặt trên:

- Nói cho người đi, đây là Lưu Dịch tiểu tử kia, nhàn rồi đến mức không có chuyện gì làm, dùng kỳ mộc hoa cỏ trên Âm Sơn, phối chế Thôi Tình Hương đấy, ha ha!

Mặc Y bị niết, liền kêu khê một tiếng, lập tức về mặt ửng hồng lên, vắn thắt lưng né tránh Tần Tiêu tập kích, khanh khách cười khê, véo chóp mũi của Tần Tiêu một chút:

- Túng dục quá độ, cẩn thận chưa già đã yếu nha! Đến lúc đó về nhà, ta cũng không có biện pháp cùng Tiên nhi và Uyển nhi giao phó.

- Sao có khả năng được?

Tần Tiêu ôm Mặc Y, đem nàng hướng về phía trước khê nâng lên một ít, ở trên đôi môi đỏ mọng của nàng khê hôn một ngụm:

- Ở trong quân đội khô khan mà nhạt nhẽo này, có thể ôm lão bà ngủ, thực sự là một đại hưởng thụ trong đời người a! Ta thật là có chút không thể tưởng tượng, nếu là không có người, ta khẳng định sẽ buồn chán đến phát điên.

- Cũng không hẳn vậy nha!

Mặc Y cười khanh khách nói:

- Không phải thường thường vẫn có kỹ nữ được vào trong quân an ủi sĩ tốt sao?

Tần Tiêu cười ha ha:

- Đó cũng chỉ có thể vừa vắn giải quyết một chút vấn đề sinh lý mà thôi! Kỹ nữ này cùng lão bà, sao có thể nào đánh đồng đây? Tục ngữ đều nói, kỹ nữ vô tình nha...Đâu có so được với lão bà tốt của ta tri tâm hiền tuệ.

Trong lòng thầm nghĩ: Loại chuyện này cũng chỉ sẽ phát sinh tại Đường triều cõi mở.

Đổi lại là triều đại khác, Đại Tướng Quân cả ngày ôm lão bà ngủ, khẳng định sẽ bị người dùng ngòi bút làm vũ khí đến choáng váng, càng không cần phải nói còn có kỹ nữ đến ủy lạo sĩ tốt, giảm bớt áp lực sinh lý.

Mặc Y cười hài lòng con mắt híp thành một đạo trăng non, nhẹ nhàng vỗ về cơ ngực rắn chắc mà có nhiều co dãn của Tần Tiêu, nhỏ giọng nói rằng:

- Tiên nhi, nói thực ra, ta vẫn nhớ nhà...nhớ muối muối bảo bối của ta, nhớ Tiên nhi và Uyển nhi, nhớ Mặc Vân Nhi và tiểu cô nương Ngọc Hoàn, còn có nhà tắm vô cùng thư thích trong Sở Tiên sơn trang, cùng với tất cả mọi thứ bên trong sơn trang. Lão công, người nói, triều đình khi nào sẽ chấp thuận để cho chúng ta về nhà đây?

- Sắp tới rồi sao!

Gió Bắc càng ngày càng mạnh, Tần Tiêu đem Mặc Y hướng trên người ôm thật chặt, đồng thời lôi kéo chân đắp thật kín mít, đối với nàng nói rằng:

- Hai ba tháng này đến, đã liên tục thay quân năm nhóm sĩ tốt, trước sau tổng cộng gần vạn người. Thụ Hàng Thành và phong hỏa đài kiên thành, bên này không hề cần nhiều binh lính đóng giữ như vậy. Ta phỏng chừng, lần này chúng ta mấy vạn quân Sóc Phương, lưu lại ba vạn phòng giữ là đủ rồi. Triều đình đang lục tục phái ra bộ đội thay quân. Chỉ cần tụ tập đủ ba vạn người, chúng ta có thể suất đại đội trở lại.

Mặc Y khê quyết môi một chút:

- Bây giờ còn chỉ có một vạn a... nguồn

Tần Tiêu thấy Mặc Y lộ ra thái độ ngây thơ. Không khỏi một trận tâm hoa nộ phóng, ngay ở trên mặt của nàng hân một cái rồi nói rằng:

- Ai có thể nghĩ đến, Mặc Y nữ hiệp lãnh diễm bình tĩnh, khi ở cùng lão công một chỗ, cũng là đáng yêu động lòng người như thế này. Tuy rằng bây giờ còn chỉ đối đi hơn vạn người, thế nhưng luôn luôn hi vọng mà. Bằng không, chúng ta chuẩn bị tại Nặc Chân Thủy mừng năm mới. Mới có thể ở trong quân đội mừng năm mới, cũng là một chủ ý không tệ nha. Dù sao cũng là một hồi mở đầu.

- Cũng không có quan hệ gì cả, ở đâu cũng đều tốt.

Bên má Mặc Y đã nhàn nhạt ửng đỏ, trong thanh âm cũng lộ ra ôn nhu và tình ý vô hạn:

- Chỉ cần có người ở bên cạnh, ở đâu cũng có thể....

Có thể là Thôi Tình Hương kia thực sự đã phát huy tác dụng, biểu tình si mê trên khuôn mặt cùng tư thái hoàn mỹ gợi cảm kia của Mặc Y thực tại lại đem dục niệm của Tần Tiêu câu dẫn ra. Một tay cực kỳ không thành thật dọc theo thắt lưng của nàng uy hiếp, dao động đến trên nhũ phong cực cao, cực mềm mại. Khẽ kích thích tinh tể, khiến hai nụ hoa nhỏ kiêu diễm phấn hồng kia đều đỏ ửng lên.

Mặc Y khẽ cắn môi, trên người nhẹ nhàng run lên, đã phát sinh một tiếng rên khẽ khiến kẻ khác điên cuồng. Sau đó có chút ngốc nghếch kéo chặn bông dày, xoay người qua hoàn toàn áp lên trên người Tần Tiêu. Môi đỏ mọng như liệt diễm, giằng co ấn trên môi của Tần Tiêu, như si như say hôn lên.

Hai tay Tần Tiêu tìm được đầu vai trắng nõn, mềm mại của nàng, hai tay dọc theo cánh tay ngọc của nàng trượt xuống, đã đem nội y tơ tằm của nàng cởi ra. Chợt lộ cảnh xuân tịa hồ đã khiến gian ngoại trưởng trở nên có chút bưng. Hô hấp của Mặc Y cũng dần dần trở nên trầm trọng mà ngấn ngủi, khẽ nhắc ngọc thủ, cũng nhẹ nhàng vuốt ve, cởi ra nội y của trầm trọng, cúi xuống hôn lên, ở trước ngực hân hôn hít điên cuồng.

Tần Tiêu thích ý không gì sánh được nhắm hai mắt lại, từng trận khoái cảm tê dại truyền khắp toàn thân, trong lòng âm thầm suy nghĩ: Tiểu tử Lưu Định kia xác thực có vài phần quái tài. Xem ra phối Thôi Tình Hương, thật là rất hữu dụng. Trước đây đã sinh hoạt qua chuyện chăn gối, Mặc Y tuy rằng không thiếu ham muốn nhục dục, nhưng vẫn luôn luôn có chút ngượng ngùng. Ngày hôm nay lại có thể trở nên chủ động như vậy...

Nhiệt độ ở trong ổ chăn từ từ tăng lên cao. Mặc Y cong người, uốn thẳng thắt lưng ngồi dậy, ngồi vào trên bắp đùi, chỗ bụng dưới của Tần Tiêu, có chút không lưu loát vặn vẹo cái hông, nhẹ nhàng chậm rãi đè xuống. Sau đó kìm lòng không đậu gáy ngọc khẽ nhếch, phát sinh một tiếng rên rỉ đến từ ở chỗ sâu trong linh hồn, hai tay đã đem đầu vai Tần Tiêu bắt lấy thật chặt, mái tóc như mây chấn động rớt xuống, trước ngực một trận khẽ dương lên, kinh diễm tuyệt luân.

Tần Tiêu phẳng phất như thấy trong đầu mọc lên một chữ vàng “sướng” thật lớn!

Mặc Y này thật đúng là thông minh hiểu chuyện, ta cũng không cần dạy nàng, đã ngồi vào trên đó, cười ngựa nha....

Mỗi ngày phải tu nhân luân chi khóa, ngày hôm nay tựa hồ lộ ra càng thêm đặc sắc.

Đến sau này, hai người đều điên cuồng chấn động làm chăn bông rớt xuống, chơi đến tiết ra một thân mồ hôi. Triển miên hoạt động quả thật có chút giống như đang là Hoàng Hà nước lũ, thao thao bất tuyệt không ngừng nổi lên.

Ngày thứ hai, khi mặt trời mọc lên, trong tầng mây phóng xạ ra quang mang mờ lung mà vô lực, gió Bắc vẫn như trước, thời gian không chút gợn sóng trôi qua, bên người hết thấy như cũ, tựa hồ không có bất luận cải biến gì.

Tần Tiêu cầm một cây mã tiên, lững thững đi ra soái trưởng, sớm có tiểu tốt dắt Đạm Kim Mã đứng ở chỗ này chờ hân. Tần Tiêu cũng giống như ngày thường, tiến lên vỗ vỗ cái cổ của Đạm Kim Mã, nó liền thân thiết dụi dụi đầu lên người hân.

Thanks

504. Chương 506 : Chiến Thắng Trở Về. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 506 : Chiến thắng trở về. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 506 : Chiến thắng trở về. (2)

Tần Tiêu xoay người cười lên ngựa, chuẩn bị tự mình giám sát Đường quân huấn luyện một chút. Sau đó vượt qua Đại Lang Nguyên đến Âm Sơn trong doanh trại của Quách Tử Nghi nhìn một cái, sự tình một ngày này coi như đã hoàn thành.

Vốn tưởng rằng, ngày hôm nay cũng sẽ không có bất luận cái gì khác biệt trôi qua như vậy. Thế nhưng một đạo thánh chỉ đã hạ xuống, lại để một ngày nguyên bản yên bình nhất thời phát sinh biến hóa. Trong Nặc Chân Thủy đại trại sắp xếp chỉnh tề, trật tự ngăn nắp, cũng bộc phát ra một trận hoan hô giống như tiếng sấm. Hoàng đế hạ chỉ, chấp thuận cho Sóc Phương quân thay quân trở lại Trung Nguyên! Đội ngũ đến sau bổ sung, đã cùng thánh chỉ cùng lúc xuất phát, đã đến giữa đường!

Tần Tiêu vui mừng tiếp nhận thánh chỉ, tỉ mỉ xem vài lần. Bên trên còn nói, muốn Trương Nhân Nguyên và Tần Tiêu tức khắc kiểm kê đồ quân nhu, chuẩn bị khởi hành hồi triều. Hai người sau khi hồi triều, sẽ được luận công phong thưởng, phạm là tướng sĩ Sóc Phương quân đều có ban thưởng.

Tần Tiêu cười ha ha, đứng trên đài điểm tướng, cao giọng hô:

- Các huynh đệ, chúng ta có thể về nhà rồi!

- A.....a!

Đường quân phát sinh từng đợt tiếng hô giống như biển gầm, chấn động Âm Sơn Đại Lang Nguyên. Mấy ngày liền một trận mây đen bao phủ, cũng tựa hồ đang tiêu tán đi.

Mặt trời chiếu xuống vạn đạo kim quang ảm áp quen thuộc, phủ lên thân thể mỗi một người ở đây. Khiến ai nấy đều có một cảm giác ảm áp dào dạt từ trong tâm hồn. xem tại

Tần Tiêu hạ lệnh, đem chỉ ý trong thánh chỉ truyền khắp thất quân, đưa đến doanh trại Âm Sơn. Sau đó lại hạ lệnh, trước khi lui lại, mỗi ngày huấn luyện và dò xét không được có chút buông lỏng. Quân lệnh thời khắc không thể phé bỏ! Đại quân ngay trong ngày sẽ bắt đầu chỉnh đốn vật tư, thu thập hành trang, tùy thời chuẩn bị khởi hành, chỉ đợi đại đội hậu viên đến thay quân vừa tới, đại quân sẽ lập tức xuất phát trở lại Trung Nguyên!

Sau đó, Tần Tiêu vui mừng chạy đến soái trường, thấy Mặc Y đang vui vẻ thu thập quần áo và đồ dùng hàng ngày, chỉnh lý hành trang, từ phía sau một tay ôm nàng ôm lấy:

- Người cũng đều biết rồi sao?

- Đương nhiên đã biết, toàn quân đều đang sôi trào đấy.

Mặc Y khẽ xoay người lại, vòng tay lên cổ Tần Tiêu vui mừng nhẹ nhàng nhảy lên, nói:

- Quá kích động! Rốt cục có thể trở lại!

Tần Tiêu hưng hăng hôn Mặc Y hai cái, sau đó cười ha ha ôm nàng xoay hai vòng:

- Về nhà thôi! Sinh nhi tử thôi!

Túy ngựa sa tràng quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi! Tướng sĩ phòng thủ biên cương ngoại trừ sinh tử khó dò, hung cát chưa biết, còn phải chịu đựng tịch mịch vô biên cùng tướng nhớ đối cổ hươu và người thân. Có thể còn sống ở trên chiến trường, cố nhiên đã là vạn hạnh; nhưng loại đau khổ nhớ nhà này, cũng là một loại dày vò nghiêm khắc. So với tử thương trên chiến trường, không hề thua kém chút nào. Hiện tại có thể về nhà, mỗi một người trong Nặc Chân Thủy đại trại đều phát ra thần thái hưng phấn không gì sánh được. Mỗi người tinh thần đều giống như qua năm mới.

Gặp người liền cười, một bộ hòa khí. Mỗi khi nghĩ đến sẽ trở lại Trung Nguyên quen thuộc, có lẽ còn có thể phong quan hồi hương thăm viếng, rất nhiều người đã bắt đầu mất ngủ. Trong đầu hiện lên từng tiếng cười, khuôn mặt, và mỗi cây, mỗi cỏ quen thuộc kia.

Hai ngày sau, Trương Nhân Nguyên cố ý đến Nặc Chân Thủy đại trại một chuyến, xem như trước khi lui lại làm một lần xét duyệt cuối cùng, và đi nghiệm thu kiểm tra một chút đồ quân nhu và nhân số binh sĩ theo lệ, để làm tổng kết tác chiến cuối cùng, dâng biểu lên triều đình.

Sau khi bận rộn một ít việc vặt xong, Trương Nhân Nguyên đi tới trong soái tướng cùng với Tần Tiêu vỗ tay để chúc mừng cười ha ha nói:

- Lão đệ, chúng ta rốt cục có thể công thành lui thân, chiến thắng trở về rồi! Một năm đã qua, nhờ có lão đệ một mình ngăn lại một phía, ta mới có thể nhẹ nhàng xây lên Thụ Hàng Đại Thành và phong hỏa đài như vậy nha!

Tần Tiêu tâm tình tốt lắm, cầm lấy bầu rượu rót rượu cho Trương Nhân Nguyên, còn liên tục giục Hoàng Trùng mau chóng làm mấy món ăn ngon mang lên.

- Đại soái!

Tần Tiêu nói rằng:

- Đây là lần đầu tiên ta mang binh xuất chinh. Rất nhiều địa phương, có thể nói là dốt đặc cán mai. Nếu không có đại soái thống lĩnh chỉ huy, cùng nhiều hảo huynh đệ như vậy hỗ trợ, ta chính là một con ruồi không đầu bay loạn. Ngày hôm nay nha, một bàn rượu này coi như là ta chuyên để cảm tạ đại soái tài bồi.

- Quá khách khí, quá khách khí rồi!

Trương Nhân Nguyên cười to sang sảng, cùng với Tần Tiêu thống khoái uống một chén lớn:

- Lão đệ ngươi là nhân tài hiếm có, sau này Đại Đường có thể rất nhiều địa phương muốn ngươi động thân ra vai gánh vác, chuyện này trong lòng ta rất rõ ràng. Hiện tại sao, ngươi chỉ là tuổi còn trẻ một chút, tư lịch và kinh nghiệm còn có phần chưa đủ. Chờ thêm vài năm nữa, uy vọng danh tiếng và bản lĩnh thao lược của ngươi, đó nhất định là không ai có thể theo kịp nha! Mắt thấy Đại Đường ta lại ra một đại danh tướng, trong lòng ta đây thực sự vui vẻ! Vui vẻ nha!

Hai người chạm cốc một cái, lại uống xong một bát lớn hảo tửu. Tần Tiêu thoả mãn chép miệng nói rằng:

- Đại soái, ngươi cũng đừng khen ta nữa. Lần này sao, ta bắt quả là đánh người Đột Quyết một trận trở tay không kịp, bọn họ căn bản không biết ta tồn tại, lúc này mới xem thường không chú ý tới ta. Muốn nói đến chỉ huy toàn cục chế định sách lược sau màn, ta nào so được với một phần vạn của đại soái? Đúng rồi đại soái lần này tới đóng tại Thụ Hàng Thành và Nặc Chân Thủy là vị tướng lĩnh nào?

Trương Nhân Nguyên hơi làm bộ suy tư nói rằng:

- Còn không có tin tức chính xác. Bất quá, có người nói Mặc Xuyết đã phái người đến Trường An nghị hòa, trong triều đang thương nghị việc này, phỏng chừng lại muốn hòa thân. Bất quá, người hòa thân lần này lại có điểm ý tứ của Đột Quyết, làm ra bộ dáng thập phần có thành ý, nói là chính mình chủ động đưa con vào kinh hòa thân. Vương tử được đưa đến kia, cư nhiên lại chính là Dương Ngã Chi Đặc Lặc bị chúng ta bắt làm tù binh đưa đến Trường An, người nói có ý tứ không? Ha ha!

Tần Tiêu cũng vui vẻ cười lên:

- Cảm tình Dương Ngã Chi này thật đúng là đáp xe đi nhờ nha! Hắn ở trên chiến trường bị bắt, áp giải đến Trường An, cư nhiên lại thành nữ tỳ đưa tới cửa. Cũng thật là có điểm ý tứ. Những mưu kế này lại xuất từ

tay Thôn Dục Cốc. Mặc dù có chút hoang đường, nhưng đứng ở trên lập trường của người Đột Quyết, xác thực vẫn có thể xem là một biện pháp “tiết kiệm thành phẩm” dễ làm.

- Ha ha, nói đến thật có chút ý tứ.

Trương Nhân Nguyên đầy mặt hồng quang, vuốt chòm râu cười dài:

- Việc này là hoàng đế và các trọng thần triều đình lo lắng, chúng ta không nên đi quản. Đến, uống rượu! Ngày hôm nay lão phu cũng muốn say một lần, đã lâu không được thống khoái qua như vậy!

Mấy ngày sau, Trương Nhân Nguyên tự mình làm người dẫn đường cho Đại Tướng Quân Luận Cung Nhân, dẫn hần suất lĩnh một đội ngũ mấy vạn người, đến Nặc Chân Thủy. Tàn Tiêu sắp xếp đại trận nghênh đón. Tướng sĩ Tả Uy Vệ tiếng hô như sấm, hoan nghênh huynh đệ bộ đội đến đây tiếp phòng.

Thanks

505. Chương 507 : Chiến Thắng Trở Về. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 507 : Chiến thắng trở về. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 507 : Chiến thắng trở về. (3)

Luận Cung Nhân hơn bốn mươi tuổi, nguyên bản là người Thổ Phiên sinh trưởng ở địa phương. Vài năm trước, hần suất lĩnh hơn bảy ngàn người Thổ Dục Hồn tìm nơi nương tựa Võ Tắc Thiên cầm quyền Đại Chu, được đãi ngộ như tân khách. Luận Cung Nhân ngược lại cũng là kiêu tướng thiện chiến, hơn nữa bởi hần thân thể đặc thù (ngày trước là quý tộc Thổ Phiên) đã từng tại trước trận khuyến bảo mấy nghìn binh sĩ Thổ Phiên buông binh khí đầu hàng Đại Đường, không chỉ có tránh ột hồi chiến tranh đổ máu, cũng vì Đại Đường tranh thủ được một nhóm dũng sĩ. Bởi vì những công kích này, Luận Cung Nhân từng được phong tặng Tả Vũ Lâm Đại Tướng Quân, An Quốc Công. Hiện tại triều đình lại phái hần tới tiếp đóng Sóc Phương quân tiền phong du đặc sứ, đủ để tỏ ra coi trọng và tín nhiệm đối với hần.

Luận Cung Nhân mang theo Trường Sử và Tham Quân, theo Trương Nhân Nguyên và Tàn Tiêu đến trong soái trường, cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra đối với đồ quân nhu, vật tư cùng với một ít địa đồ tài liệu trọng yếu trong quân. Đồng thời mấy vấn đề bố phòng và dò xét quan trọng, tìm Tàn Tiêu lãnh giáo hỏi lâu, bữa trưa cũng đều là giải quyết qua loa trong soái trường.

Hơn một vạn Sóc Phương quân mới tới, cũng bắt đầu tại Tả Uy Vệ lập nên doanh trại, bắt đầu đóng quân an mã.

Đại Đường và Đột Quyết nghị hòa, hơn nữa có Thụ Hàng Thành dễ thủ khó công tồn tại, người Đột Quyết nếu không phải có chút phát điên, là sẽ không đến phía Nam Âm Sơn gây chuyện. Do đó, trong Nặc Chân Thủy đại trại có mấy vạn người này, đã là dư dả, thậm chí còn có vẻ hơi nhiều. Sóc Phương quân lúc này đây kiến thành Thụ Hàng Thành, để Đường quân tại vùng Tây Bắc này có thể giảm thiểu mấy vạn người trấn binh. Tiết kiệm nhân lực thuế ruộng vô số. Hơn nữa, vị trí địa lý đặc thù của Thụ Hàng Thành cũng để Đại Đường tại vùng Tây Bắc địa vị chiến lược hoàn toàn phát sinh chuyển biến. Lui có thể thủ, tiến có thể công. So với cách làm ngày trước tại Linh Vũ trắng trợn bố phòng giết gấu vá vai, đầu voi đuôi chuột, càng có vẻ tích cực chủ động hơn rất nhiều.

Các tướng sĩ Tả Uy Vệ còn lại là tập kết đến trên Đại Lang Nguyên, thời gian dùng cơm cũng không có đào hồ chôn nổi, mà là thống nhất ăn lương khô. Bọn họ không muốn phá hư khối thảo nguyên mỹ lệ mà phí nhiều, ngưng tụ tình cảm đặc thù này.

Hơn nữa nổi nhớ nhà tựa tiền, khiến các tướng sĩ đối với ăn cái gì uống cái gì, cũng thật sự không quá mức để ý. Cảm giác về nhà thật sự là quá vui vẻ, ai còn quan tâm những chuyện này.

Đám người Tần Tiêu ở trong soái trường bận rộn gần hết ngày, rốt cục đem thủ tục giao tiếp hoàn thành.

Ngày thường Luận Cung Nhân thân hình cao lớn, quay về phía Trương Nhân Nguyên và Tần Tiêu ôm quyền một cái nói:

- Trương đại soái, Tần tướng quân, Luận Cung Nhân nhất định bảo vệ tốt Nặc Chân Thủy, sẽ không bôi nhọ danh tiếng nhị vị đã gây dựng ở nơi này.

Trương Nhân Nguyên cười ha ha:

- Tướng quân dũng mãnh phi thường, lão phu đã sớm nghe thấy. Có người ở đây tọa trấn Nặc Chân Thủy, đó khẳng định là vạn vô nhất thất mà! Hơn nữa tân thượng nhậm Thụ Hàng Thành Đô Hộ Sử Dương Kính Thuật tướng quân cùng người hợp tác, tin tưởng vùng Tây Bắc của Đại Đường ta, từ nay về sau vững như bàn thạch không người có thể lay động!

Luận Cung Nhân hàm hậu cười cười:

- Đại soái chớ có quá mức tán dương. Ta cùng với Dương tướng quân, đều là nhận phúc của đại soái và Tần tướng quân, mới có thể ngồi mát ăn bát vàng ở chỗ này bình yên phòng thủ biên thù. Đây thật đúng là tiền nhân trồng cây, hậu nhân hưởng thụ nha! Còn có Tần tướng quân, uy danh của người hiện tại đã truyền khắp mỗi góc Đại Đường. Danh hào Kim Giáp Chiến Thần đó là như sấm bên tai nha! Hôm nay nhìn thấy, thực sự là vui vẻ lớn trong đời!

Tần Tiêu cũng chấp tay cười ha hả nói:

- Cái dũng của thất phu mà thôi, nào có gì đáng nói đây! Sau này Nặc Chân Thủy nơi đây, đã hết thủy phải dựa vào Luận tướng quân rồi!

Luận Cung Nhân nghiêm nghị ôm quyền thi lễ:

- Nhị vị tướng quân cứ yên tâm đi! Luận Cung Nhân nhất định toàn lực phòng giữ Nặc Chân Thủy, đảm bảo phía Nam Âm Sơn không có người Đột Quyết dám can đảm xâm lấn!

Tần Tiêu thi lễ trở lại, cùng với Trương Nhân Nguyên nhìn nhau cười to:

- Nếu đã như vậy, Luận tướng quân, chúng ta liền cáo từ tại đây. Các tướng sĩ thất quân đều là nổi nhớ nhà tựa tiền nha!

Luận Cung Nhân tự mình đem hai người tiễn đến ngoài trường, dẫn thủ hạ tướng lĩnh sĩ tốt cùng kêu lên nói:

- Cung tiễn Đại Nguyên Soái, Đại Tướng Quân chiến thắng trở về nước!

Tần Tiêu phóng nhãn nhìn Nặc Chân Thủy đại trại đã thập phần quen thuộc một trận, cùng với Đại Lang Nguyên mệnh mệnh, và Âm Sơn quần phong, hít sâu một hơi:

- Tả Uy Vệ, xuất phát!

Thanks

506. Chương 508 : Kinh Biển. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 508 : Kinh biển. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 508 : Kinh biển. (1)

Tần Tiêu cùng Trương Nhân Nguyên cưỡi hai ngựa mang theo hơn ba vạn tả uy vệ, một đường cao hứng bồng bồng đi vào tòa thành phía bắc Hoàng Hà. Nơi này từng là thánh địa ‘Phất Vân Từ’ người Đột Quyết trước khi xuất chinh cầu nguyện, bị Trương Nhân Nguyên hủy đi thành đất bằng, dựng lên tòa thành trì này, ngay cả gỗ đá cũng không lãng phí. Người Đột Quyết nếu biết rõ khẳng định nhảy dựng lên ngay.

Trình Bá Hiến, Trương Kính Trung là tướng lĩnh Hữu uy vệ, đã dựng phòng tuyến ngoài tám trăm dặm rồi, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ đợi Tần Tiêu tả uy vệ vừa đến thì hai quân hợp lại tiến về Trường An.

Tần Tiêu ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn qua tòa thành uy vũ này, không khỏi chặc chặc khen:

- Đại soái, ta không thể không tôn bốc thí người mà. Thành trì khổng lồ như vậy mà người trong ba tháng dựng lên ba tòa, mặt khác còn có tám trăm phong hỏa đài trên núi, lợi hại nha!

Trương Nhân Nguyên vuốt râu cười cười:

- Không có gì lớn cả, lão phu lại chưa từng dời qua một viên gạch, tất cả đều là tướng sĩ phục vụ quên mình, dân chúng tương trợ. Đương nhiên, nếu không có triều đình hỗ trợ, dùng quốc lực mạnh mẽ đưa tới thì đầu nghĩ có vật liệu mà xây, nói chi là hoàn thành nó.

Xem một hồi, Tần Tiêu có cảm giác khác thường, không khỏi quay đầu nhìn Phạm Thức Đức nói ra:

- Phạm tiên sinh, ở tòa thành này người có cảm giác không được tự nhiên không?

Phạm Thức Đức gật đầu cười khê:

- Thật ra có chút quái dị, bởi vì nó không có xây ‘huyền môn’.

Bên cạnh Trương Nhân Nguyên nghe được mắt hồ tinh quang lóe lên, ha ha cười nói:

- Dùng binh chi đạo là ở chỗ tiến thủ. Tòa thành này không chỉ không xây huyền môn, càng không chuẩn bị khí giới công thành. Một khi có quân địch xâm phạm chỉ có ra khỏi thành tử chiến lui địch. Nếu như chỉ lo rút vào trong thành cố thủ, không chỉ mất chiến cơ cũng mất đi khí thế. Sóc phương quân ta vất vả đánh Mạc Bắc ra uy vọng, cũng không còn sót lại cái gì.

Tần Tiêu khen ngợi gật đầu:

- Tử chiến đến cùng, đập nổi chìm thuyền... Không tệ, đây là một loại khí thế cũng là tự tin. Nếu thâm nghĩ dựa vào tường à ngăn địch, cứ thế mãi, quân coi giữ sẽ sinh lòng lười biếng, ha ha, đại soái ỉnh!

- Ân, người hiểu ta. Tần lang dã!

Trương Nhân Nguyên cười tùm tùm nói ra:

- Gió lớn và nhiệt độ hạ xuống, khả năng sắp có bão tuyết. Chúng ta nên gấp rút qua sông rồi nói sau. Một khi tuyết rơi nhiều thì không dễ đi.

Lúc trước Tần Tiêu đảm nhiệm tiên phong mở đường đã xây dựng tám cầu nổi, hôm nay vẫn đang dựng thẳng, nằm ở sau tòa thành. Hơn nữa vì dễ dàng vận chuyển vật tư, Trương Nhân Nguyên cũng cố ý gia cố rộng hơn. Cho dù thời điểm Hoàng Hà nước đầy cỏ dại lan tràn cũng không thể hủy cầu lớn ược. Hôm nay Sóc Phương quân tám vạn đại quân đang đi qua sông, thực sự có thể qua được dễ dàng.

Tần Tiêu dắt ngựa sánh vai với Mạc Y đi ở đằng trước, đi theo sau là soái kỳ tung bay.

Gió bắc như dao, thổi vào trên mặt sinh ra đau đớn, ẩn ẩn còn có ý xâm nhập da thịt.

Sau khi qua sông, Tần Tiêu không tự chủ được nhìn qua cầu cầu phía bắc. Ánh mắt nhìn qua dãy núi bất mắt, ở xa hơn là một khu rừng rậm. Mấy tháng trước Hoàng Hà mở rộng thật lớn, hôm nay đến mùa khô hạn đã biến thành đồng bằng phì nhiêu. Đoạn thời gian này qua đi có cảm giác giạt mình như mộng.

Đại quân bình yên qua sông. Trời lúc này cũng đã bắt đầu có tuyết rơi xuống. Trương Nhân Nguyên đem Tần Tiêu mời ra ngoài thưởng nghê:

- Lão đệ, sắp qua ba mươi rồi, cũng không thể làm cho các tướng sĩ ăn mừng năm mới trên đường tuyết được. Nếu không chúng ta nên đóng quân ở đây, ăn mừng năm mới trong trại, sau khi tuyết dừng lại lên đường.

Tần Tiêu vui vẻ nói ra:

- Hoàn toàn đồng ý, không có bất kỳ ý kiến. Cũng không thể cho tướng sĩ vừa đi vừa ăn bánh mật a.

Hai người ăn nhịp với nhau, Trương Nhân Nguyên lập tức hạ lệnh, đại quân dừng lại, đóng quân xuống ăn mừng năm mới nói sau. Các tướng sĩ không thể trở về Trung Nguyên ăn năm mới cũng phiền muộn, lúc này nghe quân lệnh nhân tính như thế cũng hoan hô tung tăng như chim sẻ, trước khi tuyết rơi nhiều đã hạ trại.

Trương Nhân Nguyên nói ra:

- Nói đến bánh mật, hiện tại phía nam rất thịnh hành đấy, lão phu đúng là chưa được ăn đặc sản bánh mật phương nam. Nghe nói bánh mật này xuất xứ từ Dương Châu a?

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Hình như là vậy, gia tộc của ta thời điểm ở Bành Trạch hàng năm cũng có ăn. Nghe các lão nhân nói bánh mật ở Dương Châu đều làm theo kiểu dáng tường thành, nghe nói là Ngũ Tử Tư làm ra, chuẩn bị cho hậu nhân phòng nạn đói. Năm đó bánh ngọt được chôn sâu dưới đất, không ngờ qua lâu mà không bị hư, vì vậy giải quyết được nạn đói khi Ngô quốc vây thành.

- Có ý tứ.

Trương Nhân Nguyên cười nói:

- Hoàng Trùng tiểu tử kia nhất định đang làm. Hẳn cũng cho lão phu ăn thử bánh mật rồi. Trước tối đêm ba mươi, lão đệ nhớ rõ mang theo đệ muội cùng vào trướng của lão phu làm khách! Mọi người không say không nghỉ!

- Đi, đến lúc đó ta sẽ bảo Hoàng Trùng làm bánh mật cùng mang tới.

Tần Tiêu ôm quyền thi lễ, sau đó hấn thúc ngựa đi vào doanh trướng. Lý Tự Nghiệp cùng Vạn Lôi dẫn theo đại quân đi vào doanh trướng, thỉnh Tần Tiêu cùng Mặc Y đi vào né tránh gió tuyết trước, sau đó các tướng sĩ cũng tiến vào sau. Hỏa đầu quân cũng đào bùn làm bếp lò và nấu cơm, cả đại doanh khí thế ngất trời.

Hình Trường Phong cùng Quách Tử Nghi ở trong doanh trướng ngồi trước lò than, xin mời Tần Tiêu cùng Mặc Y ngồi xuống. Tất cả mọi người xúm lại làm ấm thân thể, hóa tan bông tuyết trên người, ngồi trên lưng ngựa có chút đông lạnh các khớp tay chân, bây giờ ấm áp thì cảm giác thoải mái dễ chịu.

Trên lò lửa treo nấu một ấm nước nóng, Mặc Y ngâm một ly trà ọi người, vây quanh lửa than trò chuyện. Cũng không lâu lắm, loay hoay làm Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi cùng Phạm Thúc Đức cũng nhao nhao đi vào trong doanh trướng, đều vây ngồi cùng một chỗ. Hoàng Trùng lấy một con dê béo lớn tới. Mọi người bắt đầu nướng thịt dê.

Sau khi bỏ thêm các loại gia vị thì mùi thơm bốc lên, mọi người bắt đầu chảy nước miếng.

Tần Tiêu xoa xoa tay nói ra:

- Lại hai ngày nữa chính là lễ mừng năm mới. Mọi người chúng ta đúng là có duyên a, có thể cùng trong quân ăn mừng năm mới.

Phạm Thúc Đức cười tủm tỉm nói ra:

- Lão hủ dường như còn nhớ rõ, năm trước đó chúng ta cùng lách vào trong phủ Đại tướng quân ở Trường An ăn mừng năm mới, năm trước thì trên đường chạy tới kinh sư, hình như lúc đó ăn mừng năm mới ở dịch trạm Đặng Châu nhỉ? Ta nhớ lúc đó Mặc Y cô nương còn cố ý mua vài món xiêm y em bé ở Đặng Châu, là chuẩn bị mang hộ cho công tử hay là tiểu thư của đại tướng quân?

Mặc Y mỉm cười nói:

- Đúng nha, trí nhớ Phạm tiên sinh thật tốt. Mấy món quần áo đó đang còn trong rương đấy, bỏ cùng chỗ với khăn quàng cổ và áo choàng của Đại tướng quân. Nhưng không biết những vật này lúc nào mới có thể đưa đến tay của hai vị phu nhân và công tử, tiểu thư đây.

Thanks

507. Chương 509 : Kinh Biển. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 509 : Kinh biển. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 509 : Kinh biển. (2)

Tần Tiêu cười một cái:

- Rất nhanh a. Đợi đến lúc tới Trường An, xem triều đình có an bài gì không, nếu như ổn định có thể mang bọn người Tiên nhi quay về kinh thành.

Trong đầu Tần Tiêu giống như nhớ lại gương mặt của Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi. Nhớ tới con trai con gái còn chưa ra đời, trong nội tâm cảm thấy kích động, hận không thể lập tức chấp cánh bay tới bên cạnh mọi người hưởng niềm vui gia đình.

Dê béo đã chín, mọi người cùng nhau cầm dao găm chia ăn, uống. Hòa hợp êm thấm vui sướng hơn hờ. Hoàng Trùng cũng làm ra một ít bánh gạo, nấu một nồi cơm nhỏ. Mọi người ăn no thỏa mãn, khen không dứt miệng thịt dê thật ngon.

Màn đêm buông xuống, Tần Tiêu dò xét quân trại một chút. An bài trực gác ban đêm sau đó đi vào doanh trường nghỉ ngơi, thần sắc Quách Tử Nghi có chút khác thường chạy đến soái trường, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Sư phụ, trung quân Hình đại thúc mang theo huynh đệ đặc chủng doanh bắt được gian tế!

- Gian tế?

Tần Tiêu nhíu mày:

- Nơi này là trong nội địa Đại Đường, tại sao có thể có gian tế. Đặc chủng doanh bắt gian là người nào?

Quách Tử Nghi cũng không hề nói nhảm. Chạy ra ngoài soái trường mang một người vào.

Tần Tiêu tinh tế dò xét người tới, một thân áo bông cũ nát, trên đầu còn mang một tấm vải xám, che khuất toàn bộ gương mặt. Thân hình to lớn khôi ngô, nhưng mà trong mắt đầy mệt mỏi và cô đơn, như như lữ nhân đi xa.

- Người là người nào?

Người tới vứt bỏ áo choàng, hai đầu gối một khúc xuống quỳ trước mặt Tần Tiêu, khóc không thành tiếng nói:

- Đại tướng quân, ta cuối cùng cũng nhìn thấy ngài!

- Điền Trân!

Tần Tiêu giật mình, vung tay với Quách Tử Nghi:

- Đi ra ngoài đi, bắt luận kẻ nào cũng không được đi vào. Như có chuyện quan trọng chỉ cho phép mình người vào bẩm báo!

- Vâng!

Quách Tử Nghi cảnh giác chấp tay, đi ra ngoài doanh trướng canh gác.

Tần Tiêu liền tranh thủ kéo Điền Trân vào trong phòng ngủ doanh trướng, cho hắn ngồi xuống, lúc này mới hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Tại sao ngươi một mình chạy tới đây, còn chán nản thành bộ dạng như vậy?

- Ai! Xảy ra đại sự!

Điền Trân tràn đầy buồn nản cùng thống khổ, nói ra:

- Lý Khỏa Nhi tiểu tiện nhân cũng biết làm sao đã tỉnh lại rồi!

- À?

Tần Tiêu cũng có chút ăn cả kinh:

- Nàng nhớ ra chuyện của chúng ta sao?

- Không có!

Điền Trân tiếp nhận chén trà nóng Mặc Y cho hắn, uống mấy ngụm nhuận sau đó nói:

- Nhưng mà tiện nhân kia càng ngày càng xằng bậy thêm. Hơn nữa, hoàng đế thấy nàng chuyển an, quả thực mừng rỡ như điên, sủng nịch cực điểm, Lý Khỏa Nhi trong triều đã hô phong hoán vũ không từ việc xấu nào cả. Ghê tởm hơn là, nàng một lòng chỉ muốn làm 'Hoàng Thái Nữ', đối với Thái tử điện hạ tìm mọi cách khó dễ khi nhục. Thái tử vốn định tìm biện pháp trị nàng ta, đáng tiếc tiểu tiện nhân trải qua chuyện lần trước đã đề cao cảnh giác, bảo vệ của nàng là Bắc Nha Đại Đô Đốc phái binh trông coi nàng, thái tử căn bản không cách nào ra tay.

Tần Tiêu nhíu mày, nặng nề nói ra:

- Vì vậy, thái tử bị bức gấp tới mức muốn khởi binh tạo phản sao?

- Vâng!

Điền Trân thở dài một hơi, vô hạn buồn vô cớ nói ra:

- Thái tử điện hạ mất thấy tình hình không đúng, rất có thể sẽ bị Lý Khỏa Nhi phế, vì vậy quyết định đập nổi chìm thuyền tiên hạ thủ vi cường. Hắn liên hệ vũ lâm vệ Đại tướng quân Lý Đa Tộ, cùng vũ lâm quân Vệ tướng quân Độc Cô Húc Chi, Lý Thừa Huống, Sa Trá Trung Nghĩa, chuẩn bị tập kích bất ngờ hoàng cung, bức bách Hoàng đế thoái vị, lại thừa cơ tiêu diệt Võ Tam Tư cùng Lý Khỏa Nhi...

- Lý Long Cơ thì sao?

Tần Tiêu tức giận gọi thẳng kỳ danh:

- Hắn đang làm gì đó? Hắn vì cái gì không khuyên can thái tử?

Điền Trân thất vọng lắc đầu:

- Khuyên không được... Sở vương điện hạ còn kém quỳ trước mặt thái tử điện hạ đấy, cũng không khuyên được. Cuối cùng, Sở vương điện hạ chảy nước mắt mà đi, vì thoát khỏi chuyện này đã rời khỏi Lạc Dương.

Tần Tiêu không khỏi chán nản ngồi trên giường, than nhẹ một tiếng:

- Xong!

Không cần Điền Trân nói thêm gì đi nữa, chỉ cần nhìn thần sắc và bộ dáng của hắn là có thể đoán được Lý Trọng Tuấn khẳng định không có kết quả tốt.

- Thật là xong!

Điền Trân cơ hồ cũng sắp muốn khóc lên, vô cùng thương tâm nói ra:

- Thái tử tập hợp bộ phận vũ lâm vệ, cùng với tướng lĩnh Đông cung đang chuẩn bị làm khởi sự, Hoàng đế đột nhiên mang theo đại quân vây Đông cung. truyện copy từ

- Cái gì?

Tần Tiêu không khỏi lại ăn cả kinh:

- Ý người nói Thái tử còn chưa khởi binh đã bị phát giác từ trước, chưa làm đã bị bóp chết?

- Vâng. Cũng không biết là chớ để nào để lộ tin tức.

Điền Trân nghiêng răng nghiêng lợi nộ mắng lên:

- Điền Trân bởi vì tập được bốn sự đặc chủng doanh, Thái tử vừa phái ra ngoài thám thính động tĩnh, vì vậy may mắn thoát được đại nạn. Lúc ấy tất cả mọi người đều bị bắt lại.

Lý Đa Tộ, Độc Cô Húc Chi đã bị trảm tại chỗ. Thái tử cũng bị nhốt lại, chờ xử trí sau.

Tần Tiêu không khỏi nuốt từng ngụm nước:

- Thái tử điện hạ đúng là không nhịn được, ai!

- Đại tướng quân!

Điền Trân liền ôm quyền nói ra:

- Điền Trân hân hạnh được tướng quân huấn luyện kỹ năng, chạy ra khỏi Trường An thì không để ý sinh tử, trần trọc đi mấy tháng mới gặp Đại tướng quân, chính vì nói cho Đại tướng quân biết nhất định phải cẩn thận! Đại tướng quân cùng Thái tử có quan hệ mật thiết, đó là mỗi người đều biết. Hôm nay Thái tử bị long đông, khó tránh khỏi có tiểu nhân bỏ đá xuống giếng! Đại tướng quân, người hôm nay nếu quay về, ngàn vạn phải cẩn thận kéo mất binh quyền.

Tần Tiêu vui mừng gật gật đầu, vỗ vỗ vai Điền Trân:

- Cảm ơn người, hảo huynh đệ! Người nói những chuyện này, chúng ta ở xa không thể biết tin tức gì. Thái tử bị phế đó là khẳng định, nói không chừng còn bỏ mạng. Trong triều đình sắp có đại sự rồi.

Điền Trân cắn răng một cái, phần nhiên nói ra:

- Đại tướng quân, mặt tướng cả gan nói ra một câu: Hôm nay triều đình này nên thay đổi rồi. Hiện tại Đại tướng quân tay cầm đại quân tinh nhuệ, chỉ cần giết vào Trường An cứu thái tử và cho hấn đăng cơ, diệt trừ Vi hậu và Võ Tam Tư nghịch đảng, tôn bệ hạ làm Thái thượng hoàng...

- Không cần nói nữa!

Tần Tiêu lạnh lùng khẽ quát một tiếng, Điền Trân lập tức giống như con nai bị chấn kinh, đứng ngơ ngác tại chỗ, cúi đầu khoanh tay nói:

- Mặt tướng nói lỗ, Đại tướng quân thứ tội...

Tần Tiêu chậm rãi sắc mặt, nhẹ nói nói:

- Hảo huynh đệ, người trước nghĩ ngơi một chút. Chuyện quá đột ngột, ta cần suy nghĩ.

Tần Tiêu gọi Hình Trường Phong đi vào, hấn và Điền Trân quen thuộc, để nói chuyện.

Bảo hấn an bài chỗ ở cho Điền Trân một chút, giả trang thành một gã tiểu tốt, xen lẫn vào trong trung quân. Người trung quân hiện giờ là thân tín đáng tin của Tần Tiêu, hơn nữa có Hình Trường Phong cùng Quách Tử Nghi tọa trấn thì không có vấn đề gì cả.

Tiến bước Điền Trân, Tần Tiêu một mình ngồi ở trên giường, nhíu mày suy tư. Mặc Y thức thời lẳng lặng chuẩn bị giường chiếu ở bên cạnh, cũng không đi phiền Tần Tiêu.

Thanks

508. Chương 510 : Ván Bài Sinh Tử. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 510 : Ván bài sinh tử. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 510 : Ván bài sinh tử. (1)

Nằm trong trường nhìn ngọn lửa loe loét, gương mặt của Tần Tiêu ngưng trọng, khi thì dữ tợn. Mặc Y ở bên cạnh sợ tới mức nội tâm bất an, nhưng mà đại sự như vậy nàng không biết nên làm gì. Vì vậy chạy ra ngoài lấy nước ấm, lúc này rửa chân của Tần Tiêu.

- Nóng quá không?

Mặc Y cuối cùng vẫn nói ra một câu, đánh vỡ trầm tĩnh.

- Vừa vặn.

Tần Tiêu đang suy nghĩ nhập thần, con mắt không nhìn Mặc Y.

Trong nội tâm Mặc Y khê thở dài một cái, đem hai chân của Tần Tiêu bỏ vào trong chậu rửa, nhẹ nhàng chà xát giúp hắn.

Sau một lúc lâu, Tần Tiêu mới hồi phục tinh thần lại, cười toe toét co chân:

- Ngựa ngựa!

Mặc Y đề chân của hắn lại:

- Đừng nhúc nhích, nước nóng dễ ngủ.

- Lão bà, người ngồi xuống. Ta tự mình rửa!

Tần Tiêu kéo Mặc Y ngồi bên cạnh mình, hai chân xoa xoa lẫn nhau.

- Lúc này đây, đúng là phiên toái lớn.

- Có lẽ vậy!

Mặc Y nói:

- Ta bóp vai cho người!

Tần Tiêu có chút nghi hoặc nhìn qua Mặc Y:

- Tại sao người có chút không thêm quan tâm!

- Chuyện này quan hệ tới sinh tử một nhà của lão công. Ta đương nhiên để ý.

Mặc Y xoa vai cho Tần Tiêu, nhu hòa nói ra:

- Nhưng mà ta tin tưởng, ta không có thân phận và kiến thức như Tiên nhi. Cũng không có thông minh như Uyển nhi. Hơn nữa ta không cần nhắc tới cái gì quan trường và triều đình, không thể giúp lão công cái gì. Mò mẫm lẫn vào lo lắng chỉ làm lão công thêm phiền. Ta có thể làm chính là ở bên cạnh hầu hạ người, mặc kệ người làm ra quyết định gì, ta đều hoàn toàn ủng hộ người.

Trong lòng Tần Tiêu cảm thấy ấm áp. Không tự chủ được ôm Mặc Y vào trong ngực, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng thật lâu mới buông ra.

Mặc Y nhẹ nhàng đẩy Tần Tiêu:

- Nước lạnh rồi!

Sau đó cúi người lau chân cho hắn. Tần Tiêu suy nghĩ một chút, sau đó mang vớ và giày vào, chuẩn bị đi ra ngoài. Mặc Y cũng không ngăn cản hắn, chỉ nói nhẹ:

- Sớm nghỉ ngơi đây, thân thể quan trọng hơn, gấp cũng không phải biện pháp.

- Ân...

Tần Tiêu gật gật đầu, đi nhanh ra ngoài. Trong nội tâm kích động sau đó trầm ngâm suy nghĩ:

- Đúng là cô gái tốt! Thái tử xuống đài, dùng quan hệ của ta và hắn không có lý do gì không liên quan. Tuy ta không dính vào tội danh đồng đảng, nhưng mà cái mũ 'Thái tử đảng' đã chụp xuống rồi, cũng đủ làm cho Vi hậu và Võ Tam Tư hận ta.

- Nếu ta chỉ là một tên lưu manh lo bụng ăn ột gia đình cũng bỏ đi, cùng lắm là từ quan, thoát thân ra ngoài, nếu không thì ra nước ngoài mai danh ẩn tích. Nhưng mà ta bây giờ lại không được như vậy, rất nhiều con mắt đang nhìn chằm chằm vào ta. Ta trở về Đại Đường hơn một ngàn năm trước, kết xuống ba đoạn kỳ duyên lấy ba lão bà, một so với một mềm mại đa tình, một so với một thông tình đạt lý, tất cả đều là ngàn dặm khó chọn một người. Còn sinh con trai con gái cho lão tử, cho dù không suy nghĩ vì mình cũng nên suy nghĩ cho họ. Chuyện cho tới bây giờ, cho dù là ích kỷ cũng tốt, cũng không thể ngồi chờ chết!

Tần Tiêu đi đến ngoài, nhìn thấy Quách Tử Nghi đang canh gác ở đây, nhìn hắn nói ra:

- Người gọi Phạm Thúc Đức cùng Hình Trường Phong tới đây, nói là ta có chuyện thương lượng với bọn họ.

Quách Tử Nghi đi rồi, Tần Tiêu đi vào trong chánh đường soái tướng, ngồi ở đó nhìn qua đồng than đỏ lửa, cầm một cây cùn sửa thang lại, nhìn hoa lửa bay khắp nơi. Tần Tiêu kinh ngạc nhập thần, không khỏi trầm nghĩ: Người cả đời này, lại nói tiếp cũng không khác gì hoa lửa, nổ vang cháy sạch thì không còn lại gì, cuối cùng vẫn là bụi. Đây là kết cục đã định, nhưng mà quá trình đó là nhờ vào mình nắm chắc. Ăn không ngồi chờ chết? Nói đùa gì vậy!

Qua trong chốc lát Quách Tử Nghi đem Hình Trường Phong cùng Phạm Thúc Đức đưa tới. Bốn người ngồi vây quanh đồng lửa, bên cạnh có mấy cây củi khô, một lò lửa cháy mạnh. Mặc Y biết rõ bọn họ đang bàn chuyện đêm khuya, vì vậy mang tới nước trà và một ít bánh ngọt, lặng lẽ hầu hạ bên cạnh.

Tần Tiêu đem chuyện Thái tử nói tóm tắt rõ ràng, sau đó cầm que chọc than, nói:

- Mọi người thương nghị một chút đi, chúng ta nên làm sao bây giờ?

Không ngoài dự liệu của Tần Tiêu, tất cả mọi người rất giật mình. Nhưng bọn họ đều tinh tường, Tần Tiêu không phải là người cầm chuyện này ra nói giỡn. Có thể làm cho hắn khó giải quyết, đây chính là đại phiền toái.

Phạm Thúc Đức tư lịch già nhất, kiến thức sâu nhất, thời điểm này cũng không có quá nhiều chủ ý, do dự cả buổi, mới chần chờ nói ra:

- Mọi người chúng ta và Đại tướng quân có quan hệ nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn. Hôm nay xảy ra đại sự này, chỉ có nghe theo ý của Đại tướng quân làm việc. Lão hủ suy nghĩ, những chuyện này có cần tìm Trương đại soái thương nghị một chút hay không?

- Không được.

Tần Tiêu cau mày lắc đầu, thập phần quyết đoán nói ra:

- Trương đại soái tuy quan hệ cá nhân với ta không tệ, cũng xem như có giao tình với Thái tử. Nhưng mà hắn chỉ tán đồng vương quyền chính thống. Hoàng đế làm như thế nào hắn cũng sẽ không có ý kiến gì. Mặc dù Vi hậu cùng Võ Tam Tư làm loạn, hắn cũng không có động tâm tư gì đâu.

Phạm Thúc Đức có chút kinh nghi nói ra:

- Nghe Đại tướng quân nói như vậy, chẳng lẽ là muốn...

Tần Tiêu trên mặt hiện ra sát cơ lạnh lùng:

- Ta không có ý gì đặc biệt, ta chỉ muốn sống sót, không hơn. Nếu như không làm ra ý định gì đó, chính là ngồi chờ chết. Ta có quan hệ với Thái tử không ai không rõ ràng. Vi hậu cùng Võ Tam Tư có khả năng sẽ bỏ qua cho ta sao? Hôm nay phát sinh chuyện như vậy thì Thái tử xuống đài là đương nhiên, Hoàng đế khẳng định cũng sẽ không nghe Ngự Sử cấm cái gọi là ‘Thái tử nghịch đảng’ ra xử quyết. Các người nghĩ đi, Vi hậu cùng Võ Tam Tư có thể sẽ buông tha ta sao?

Quách Tử Nghi nhíu mày, nốt ruồi thịt màu đỏ càng nổi bật hơn, cảm giận nói:

- Sư phụ, cái gì cũng không nói. Tử Nghi biết rõ trong lòng của ngài có suy nghĩ. Nói đi, người tình thế nào, Tử Nghi nghĩa bất dung từ đi theo ngài!

Hình Trường Phong cũng nói:

- Đúng vậy a, Đại tướng quân! Có ý kiến kế hoạch gì không ngại thẳng nói ra, phân phó là được!

Tần Tiêu cười khổ:

- Đây cũng không phải là cái gì ‘nghĩ cách’ cùng ‘phân phó’. Nếu như ta có dị động, chính là tạo phản! Tạo phản a, ai mang nổi cái tội danh này? Lại nói trong tay của ta cầm đội ngũ này, có thể làm ra chuyện gì? Huống chi còn có Trương Nhân Nguyên ở trên tiết chế. Cho dù các tướng sĩ Tả uy vệ nghe ta, thì thế nào? Cho nên... Nói thật, lúc này đây ta không có kế sách hay gì. Cho nên mới mời mọi người tới thương nghị.

Mọi người đều không hèn mà cảm giác toàn thân mát lạnh, giống như bị dội nước lạnh vào người, Tần Tiêu đều không có ý kiến hay, vấn đề này có thể làm sao?

Quách Tử Nghi thở dài, con mắt chuyển động, nói ra:

- Sư phụ, hiện tại trong triều tuy là thiên hạ của Vi hậu và Võ Tam Tư, thế nhưng mà còn có Thái Bình công chúa cùng Tương Vương a! Bọn họ có quá mức thờ ơ sao? Một khi Thái tử bị phế, Vi hậu có khả năng phỏng theo Thánh hậu, đem mình làm Thánh hoàng thứ hai! Còn có Võ Tam Tư cùng Lý Khảo Nhi đã tâm ngấp trời nữa.

Thanks

509. Chương 511 : Ván Bài Sinh Tử. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trọng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 511 : Ván bài sinh tử. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 511 : Ván bài sinh tử. (2)

- Bọn họ?

Tần Tiêu tiếp tục cười khổ:

- Chuyện cho tới bây giờ, ta làm sao dám nhắc quan hệ với bọn họ? Không nói tới ở đây cách kinh thành ngàn dặm, cho dù gặp Công chúa và Tương Vương, cũng không chừng không có kết quả tốt. Hơn nữa, chúng ta ở bên ngoài không hiểu triều đình, tùy tiện làm việc đúng là khó có thu hoạch.

Hình Trường Phong nghiêm nghị ôm quyền:

- Đại tướng quân, Hình Phong nguyện mang theo huynh đệ đặc chủng doanh, ngày đêm ẩn nấp quay về kinh thành, đi đầu thám thính tin tức!

- Không vội.

Tần Tiêu có chút khoát khoát tay:

- Có lẽ, ta còn có nhiệm vụ quan trọng hơn giao cho các người.

Hình Trường Phong có chút nghi hoặc nói ra: (.

- Đại tướng quân xin phân phó.

Tần Tiêu nhíu mày khó chịu nói ra:

- Ta nhất định phải mời người về kinh một chuyến, tin tức là cần thiết. Nhưng mà người phải giúp ta làm đại sự khác. Dùng tính tình của Hoàng đế, hẳn chắc có lẽ không giết Thái tử, Công chúa, Tương Vương một đám lão thần, cũng tận lực không bảo vệ cho Thái tử. Đến lúc đó Hoàng đế nhiều lắm chỉ phế truất Thái tử và cho lưu vong. Nhưng mà bọn người Vi hậu khó mà an tâm, khó bảo toàn sẽ không khác gì Ngũ Vương, trên đường bị người ta tàn hại giết Thái tử. Cho nên huynh đệ đặc chủng doanh bây giờ phải tận lực bảo vệ Thái tử, không thể cho hắn có sơ xuất gì. Lúc này đây ta bảo Điền Trân và người cùng đi.

Thái tử không quen người, nhưng mà Điền Trân hẳn hết sức quen thuộc, cho nên có hắn đi hộ giá, Thái tử cũng không biết sinh nghi. Cho nên lúc này các người phải phân thành hai tốp, một là dò xét tin tức, một là bảo vệ Thái tử.

Hình Trường Phong đứng lên, thẳng tắp ôm quyền nói ra:

- Đại tướng quân, tuy Hình Phong không biết kết cục sau này ra sao, nhưng mà Hình Phong vĩnh viễn nghe theo Đại tướng quân phân phó đi làm việc. Chỉ cần Hình Phong còn sống, lệnh của Đại tướng quân ta sẽ chấp hành, quyết không từ chối.

- Hảo huynh đệ, ngồi xuống.

Tần Tiêu lôi kéo Hình Trường Phong ngồi xuống, nhìn hắn nói ra:

- Các người những người này, phần lớn coi như quen mắt trong kinh thành. Nhiệm vụ lúc này kỳ thật còn khó khăn và hung hiểm hơn xâm nhập vào cảnh nội Đột Quyết. Cho nên, ngàn vạn cẩn thận, không thể có một huynh đệ gặp chuyện không may, có biết không? Còn người nữa, người nhất định phải hoàn hảo quay về.

Hình Trường Phong nghiêm nghị:

- Hình Phong nhớ kỹ lời của Đại tướng quân! Việc này không nên chậm trễ, Hình Phong bây giờ đi chuẩn bị, thừa dịp lúc ban đêm lặng yên rời khỏi quân trại, đi gấp chạy tới Trường An!

Tần Tiêu đứng dậy, cúi người vái chào.

- Làm phiền!

Hình Trường Phong cuống quýt nâng Tần Tiêu, hắn cũng quỳ xuống đất.

- Đại tướng quân, Hình Phong không dám thụ đại lễ như vậy, không bằng giết tiểu nhân đi.

Tần Tiêu kéo hắn đứng lên, Hình Trường Phong không nói hai lời, ôm quyền thi lễ.

- Chư vị, bây giờ từ biệt, sau này gặp lại!

Sau đó mọi người hoàn lễ.

- Trân trọng!

Hình Trường Phong đi nhanh, long hành hổ bộ ra khỏi soái trường. Sau một lát nghe được tiếng móng ngựa vang lên, Hình Trường Phong cùng Điền Trân mang theo ba mươi tướng sĩ đặc chủng doanh rời đi.

Mọi người tiếp tục ngồi quanh đống lửa, lẳng lặng, ai cũng không nói gì.

Sau một lúc lâu, Quách Tử Nghi đánh võ trảm mặc nói ra:

- Sư phụ, chúng ta không phải bỏ qua một người sao?
- Người nói là, Sở vương Lý Long Cơ?

Tần Tiêu lạnh nhạt cười khổ:

- Thái tử chuẩn bị khởi sự thì hấn đau khổ khuyên can. Về sau vì thoát hiểm khích, đã tránh họa tới Lạc Dương.

Quách Tử Nghi than nhẹ một tiếng:

- Chẳng lẽ thật sự là sơn cùng thủy tận sao? Ngay cả Sở vương cũng bỏ chạy...

Tần Tiêu có chút cô đơn nhìn đồng lứa, bất đắc dĩ nói ra:

- Vừa rồi, vốn ta cũng muốn Hình Trường Phong đi gặp Tương Vương cùng Công chúa. Nhưng mà nghĩ lại, ta là tướng quân lĩnh quân bên ngoài, nóng lòng liên lạc vương công trong triều, khẳng định là lòng mang làm loạn. Đến lúc đó ta có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Lại nói, đối với Thái Bình công chúa cùng Tương Vương, ta không biết bọn họ nghĩ gì. Nói không chừng bọn họ vì tránh thoát hiểm nghi mà bán đứng ta, đến lúc đó, Hình Trường Phong nhất định sẽ chết. Dùng mạng Hình Trường Phong cùng các huynh đệ đi đánh bạc, đi đánh bạc tâm cơ Thái Bình công chúa cùng Tương Vương thâm bất khả trắc... Loại chuyện này, ta thực làm không được. Hơn nữa, ván bài này không có chút phần thắng nào, nếu như cuối cùng đánh bạc thua, ta đây cũng bởi vậy mà lâm nạn.

Mọi người im lặng nhìn qua Tần Tiêu, trong nội tâm có cảm xúc bi tráng. Mặc Y lúc này ôm chặt cánh tay của Tần Tiêu, tựa đầu vào bờ vai rắn chắc của hắn.

Lò lửa trong trường bồ bồ bá bá cháy mạnh, thỉnh thoảng có hoa lửa bắn ra.

Thời điểm tia nắng ban mai đầu tiên hiện ra, Tần Tiêu nhẹ nhàng gỡ cánh tay Mặc Y đang đặt trước ngực của mình ra, chui ra khỏi chăn ấm ra ngoài quân doanh.

Bên ngoài tuyết rơi nhiều và lạnh thấu xương. Tướng sĩ dò xét đang chậm rãi đi tuần, soái kỳ chữ Tần bay cao. Tuy ba ngày qua không cần huấn luyện, nhưng nhiều tướng sĩ đã sớm rời giường, quét sạch tuyết đọng bên ngoài trường đình, có mấy gia hỏa còn đang đập người tuyết, như hài tử chơi tuyết vậy.

Trong quân đội, quả thật khó thấy được cảnh tượng nhẹ nhàng như vậy. Tần Tiêu lạnh nhạt hiểu ý cười cười: Trên chiến trường dùng máu dốc sức liều mạng, trong sinh hoạt chỉ là người bình thường, cũng có hỉ nộ ái ố...

Tần Tiêu khoác áo choàng lên người, một mình một người đi quanh doanh trại, mặc cho gió lạnh thấu xương thổi qua trán của mình, trong nội tâm cảm thấy tỉnh táo lại.

Tần Tiêu phát giác chính mình thật sự quá nhỏ bé. Bất kể là đối với thiên địa bao la mờ mịt này hay là với triều đình to lớn nước sâu không thấy đáy.

Cho dù là người phong cách cỡ nào, cho dù là danh tướng đại thần công cao cái thế, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, cho dù là mượn quyền lực quân lệnh, đây là quyền lực tuyệt đối! Tần Tiêu nhú mày, mày kiểm nhìn qua tóc mai, ánh mắt sáng quắc – chỉ có quyền lợi thật sự mới có thể bình an sống sót! Chỉ có quyền lực thật sự mới bảo vệ thân nhân và bằng hữu.

Sau lưng có tiếng động, Tần Tiêu quay đầu nhìn lại, Mặc Y ăn mặc trường bào, giẫm lên tuyết đầy vui vẻ ôn nhu đi qua phía mình.

Tần Tiêu tươi cười, im lặng ôm Mặc Y vào lòng. Nhìn qua bên ngoài.

- Mặc Y...

Lúc này đây Tần Tiêu không còn ngả ngớn gọi nàng là ‘lão bà’, mà là gọi tên nàng:

- Chúng ta quen nhau bao lâu rồi?
- Nếu tính luôn lần gặp mặt ở Thánh sơn thì...

Mặc Y tựa lên vai của Tần Tiêu:

- Cho tới hôm nay đã hai năm lẻ hai trăm ba mươi bảy ngày.
- Nhớ rõ ràng như vậy...

Tần Tiêu cười ha hả, ôm Mặc Y càng chắc hơn:

- Sắp ba năm rồi. Người làm thê tử của ta chưa được nửa năm. Mấy ngày nay tới giờ cũng thiết thòi người. Đi theo ta không có trải qua một ngày ngày tốt lành, luôn bận rộn, còn xuất thân nhập tử, chém giết đẫm máu. Lại nói tiếp, ta lo lắng nhất chính là người.

Thanks

510. Chương 512 : Tin Tưởng Kỳ Tích.

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 512 : Tin tưởng kỳ tích.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 512 : Tin tưởng kỳ tích.

Mặc Y nhẹ nhàng lắc đầu:

- Đừng nói những chuyện này. Nếu không phải gặp gỡ người, Mặc Y cũng không biết thì ra sinh hoạt của một người còn có ý nghĩa như vậy. Ta biết rõ, lần này chúng ta có khả năng gặp tai vạ, nhưng mà ta thực không oán không hối, cho dù cuối cùng ta biết thất bại kết cục rất thảm, Mặc Y cũng mỉm cười đối mặt. Bởi vì có lão công bên người, tất cả đều trở nên có ý nghĩa, hơn nữa có giá trị.

Tần Tiêu lộ ra ngưng trọng và tươi cười vui mừng. Vỗ vỗ vai Mặc Y:

- Mặc Y, người tin tưởng kỳ tích sao?
- Tin tưởng.

Mặc Y nhìn lên bầu trời:

- Có thể quên người, cuối cùng ta vẫn đi cùng người, bản thân nó đã là kỳ tích rồi. Loại chuyện này hơn mười năm trước ta chưa từng nghĩ qua. Trước đây nguyện vọng lớn nhất của ta là mang theo muối muối cáo biệt sinh hoạt chỉ biết giết chóc không thấy ngày mai. Những chuyện này với ta mà nói là như đang trong mơ. Hết lần này tới lần khác ta lại ở bên người của người, là chân thật như thế. Đây không phải là giấc mộng.

Khóe miệng Tần Tiêu hơi nhếch lên, sắc mặt biến thành kiên định và lạnh lùng:

- Như vậy lúc này chúng ta cùng trông mong kỳ tích xuất hiện đi! Không đến cuối cùng, ta quyết không buông bỏ. Nếu như bại vong cùng trầm luân thật sự là số mạng của ta, ta vẫn toàn lực đi tranh giành! Mặc Y. Bất kể như thế nào, loại thời điểm này có người bầu bạn với ta, ta thực cảm thấy mỹ mãn. Nếu như lúc này Vi hậu và Võ Tam Tư thực có ý định hạ độc thủ với ta, ta sẽ liều lĩnh toàn lực đánh cược một lần. Cho dù manh bêu danh thiên cổ thì ta cũng phải lật ngược ván bài, toàn lực mà làm.

Trên người Mặc Y khẽ run lên. Khóe mắt có vài giọt nước mắt chảy ra, đi tới bên người Tần Tiêu, ôm cổ của hắn:

- Lão công, Mặc Y không hiểu làm quan, cũng không hiểu chính trị. Ta chỉ biết là, mặc kệ người ở đâu, ta sẽ ở cùng người; mặc kệ người làm cái gì, ta đều vĩnh viễn ủng hộ người; nếu như ông trời không bảo chúng ta đi chết, Mặc Y cũng hy vọng vẫn như ngày hôm nay, thản nhiên ra đi trong ngực của lão công...

Tần Tiêu ôm chặt Mặc Y, vong tình hôn nàng. Mặc Y hai mắt nhắm lại, cảm giác trên mặt hơi lạnh hiện ra, nước mắt cuối cùng vẫn lăn xuống.

Tin tưởng kỳ tích!

Trong đầu Tần Tiêu có âm thanh này quanh quẩn, trong nội tâm tín niệm cũng kiên định lại – cái gì trị quốc bình thiên hạ, trước ta ta chỉ muốn sống sót! Vì thế nhi, vì chính mình, không tiếc bất luận thủ đoạn gì, hấn dù làm kẻ phản loạn cũng được! Ích kỷ cũng tốt, mưu phản tội lớn cũng được – ta chỉ muốn sống sót!

Sau lưng tiếng vó ngựa vang lên, Quách Tử Nghi mang theo mấy thân binh đi ra tìm Tần Tiêu. Xa xa nhìn thấy Tần Tiêu cùng Mặc Y ôm nhau hôn môi, sắp nhanh biến thành người tuyết, cũng không dám đi qua quấy rầy.

Quách Tử Nghi ho nhẹ một tiếng, hạ lệnh:

- Tất cả quay ngựa lại, xoay đầu chỗ khác.

Tai của Tần Tiêu nghe sau lưng có âm thanh, lúc này mới tách khỏi Mặc Y, khẽ cười nói:

- Trở về đi, chuẩn bị lễ mừng năm mới. Buổi chiều ta mang người đi Linh Châu, chúng ta cũng dạo phố, thu mua một ít đồ tết, cho người mua thêm vài món xiêm y xinh đẹp, hảo hảo tán gái giải sầu. Nữ hài tử mà, chỉ cần ít bột nước và trâm cài đầu mới đẹp, quen lâu như vậy, ta còn chưa nhìn thấy người trang điểm đấy.

Trên mặt Mặc Y hiện ra thần sắc hưng phấn của thiếu nữ:

- Tốt lắm! Lão công muốn xem, ta sẽ mặc một lần – nhưng mà cách đây hơn hai trăm dặm đấy!

- Sợ cái gì!

Tần Tiêu vỗ vỗ tuyết đọng trên đầu Mặc Y nói ra.

...

Sau đó mọi người đi vào trong trại, trong quân đang ăn điểm tâm, Tần Tiêu thoảng qua ăn một chút, liền chuẩn bị mang theo Mặc Y ‘bỏ rơi nhiệm vụ’ rời khỏi quân doanh, đi tới Linh Châu cách đó hai trăm dặm dạo phố mua sắm.

Hai người đang chuẩn bị ở trong doanh, Quách Tử Nghi chạy vào nói:

- Sư phụ, sư mẫu... Dân chúng Linh Châu tự phát mang theo vật tư tới an ủi quân tướng.

- Úc.

Tay của Tần Tiêu đang cầm tay nải.

- Nhớ rõ tặng quà vàng bạc đáp lễ dân chúng, không thể lấy không thứ gì của dân chúng.

- Lý đại thúc cùng Vạn đại thúc đang an bài.

Quách Tử Nghi tiếp tục nói ra.

- Thế nhưng mà, họ có đồ quý trọng, nói nhất định phải tự mình giao cho sư phụ.

- Ah?

Tần Tiêu tay hơi ngừng, đi ra ngoài trường nói với Quách Tử Nghi:

- Cái gì thế nhỉ. Vẫn không thể giao cho người sao? Người ở nơi nào, mời vào doanh trường.

Quách Tử Nghi dẫn dân chúng vào. Tần Tiêu tinh tế dò xét, là một nông dân hơn bốn mươi tuổi, gặp được Tần Tiêu thì quý bái.

Tần Tiêu cho hắn đứng dậy:

- Vị đồng hương này, người quen ta sao?

- Tiểu nhân chỉ nghe qua uy danh của tướng quân. Cũng không nhận ra.

Tiểu dân chúng tóc húi cua này có chút lạnh run, dân chúng hiện giờ gặp quan đều như thế, huống chi Tần Tiêu là đại tướng lãnh binh uy danh tám hướng. Tiểu dân chúng kinh hoàng mang một cái tay nải ra:

- Có công tử cho ta năm lượng bạc, bảo ta nhất định phải mang thứ này giao cho tướng quân. Chuyện khác tiểu nhân cũng không biết.

Tần Tiêu hồ nghi nhận lấy, là một tay nải tinh xảo. Tần Tiêu thưởng cho người này thỏi bạc, đi vào trong gian phòng mở ra xem xét, không khỏi có chút kinh sợ – một đồng tiền.

Là đồng tiền có buộc sợi tơ vàng.

Đây chính là đồng tiền lúc Lý Long Cơ kết nghĩa kim lan thì hắn đưa đồng tiền làm tín vật.

Trong nội tâm Tần Tiêu nhiệt huyết sôi lên, trước mắt giống như hiện ra tình cảnh ngày trước, lúc ấy hai người đều uống đến say, không lựa lời hào khí nói ra.

- Lý Long Cơ ta tuy không phải anh hùng hào kiệt gì. Hai chữ nghĩa khí vẫn hiểu được. Hôm nay chúng ta kết bái, ta gọi người một tiếng đại ca; ngày nào đó nếu ta làm hoàng đế, người vẫn là đại ca của ta. Ta làm hoàng đế, người sẽ là đệ nhất vương gia, ha ha ha...

Tần Tiêu kích động thu đồng tiền lại, Mặc Y nghi hoặc nhìn qua Tần Tiêu vài lần nói ra:

- Lão công, chuyện gì xảy ra sao?

Tần Tiêu tỉnh táo lại, khẩn trương nhìn qua tay nải, thấy một tấm vải bông không có chữ viết nhắc nhở này. Trong nội tâm khê động, Tần Tiêu lấy nước thuốc ra – đặc chủng doanh hiện tại cũng sáng tác phương pháp ẩn hình truyền tin tức – dùng một ống bút lông bôi lên vải bông.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm bao vải có chữ hiện ra.

- Linh Châu, Ôn Trì, Bảo Khách Lai. Chờ tới chết!

Mặc Y nhíu mày:

- Lão công, đây là ý gì?

Tần Tiêu kích động ôm Mặc Y vào trong ngực:

- Lão bà, ta có lão bà tốt! Chúng ta chờ đợi kỳ tích sắp xuất hiện!

Mặc Y không hiểu chút nào:

- Đã xảy ra chuyện gì? Ta đang hồ đồ đây.

Tần Tiêu đem tấm vải hủy đi, hắn thu ngọc bội và đồng tiền lại, đưa cho Mặc Y nhìn, hạ giọng hưng phấn nói ra:

- Đây là ba năm trước kia ta và Sở vương Lý Long Cơ kết nghĩa đưa tặng tín vật cho nhau!

- Ah...

Mặc Y nhẹ giọng hô, lập tức vui vẻ:

- Lão công, người nói là Sở vương đã hiện thân?

- Nhất định là hắn!

Thanks

511. Chương 513 : Long Trời Lở Đất. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 513 : Long trời lở đất. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 513 : Long trời lở đất. (1)

Tần Tiêu nói ra:

- Ta quá hiểu hần! Tuy hần bình thường bộ dáng cà lơ phát phơ cái gì cũng không đặt trong lòng, nhưng trên thực tế hần đang nhìn tất cả đây, âm thầm trừ tính súc tích lực lượng! Mặc Y, hiện tại không cần nhiều lời, chúng ta lập tức chạy đi, đến Linh Châu, huyện Ôn Trì, Bảo Khách Lai... Lần này đúng là đúng lúc.

- Trương đại soái bên kia thì sao?

Mặc Y mang theo bao vải.

Tần Tiêu hơi chút suy tư:

- Ta đi qua nói với hần một tiếng, nói là ta mang theo người đi Linh Châu mua sắm. Hần vẫn là người dễ nói chuyện, chắc có lẽ không trách tội và hoài nghi cái gì. Trong quân hai ngày này được nghỉ ngơi, chúng ta ngày mai trở về ăn mừng năm mới là được. Việc nhỏ thì cho Lý Tự Nghiệp và Vạn Lôi giải quyết. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát!

Vì không làm cho người ta chú ý, Tần Tiêu cũng thay kim giáp ra, cùng Mặc Y đều ăn mặc trang phục bình thường, cưỡi ngựa rời khỏi quân doanh, tới huyện Ôn Trì.

Vạn mệnh! Đây là vận mệnh đã an bài! Thời điểm hần tính được ăn cả ngã về không, Lý Long Cơ xuất hiện!

Con đường tuyết trắng bao phủ, hai người cưỡi ngựa chạy nhanh, không bao lâu, hai người đã đi tới Linh Châu.

Lúc này bọn họ đã đi tới trước Bảo Khách Lai.

Tần Tiêu giao bảo mã cho sai vặt quản lý, cùng Mặc Y đi tới cửa chính khách sạn. Đỉnh đầu có tấm biển gỗ, có viết ba chữ – “Bảo Khách Lai” Tần Tiêu cùng Mặc Y tiến vào khách sạn, chưởng quầy vốn đang buồn ngủ xoa con mắt buồn ngủ nhập nhèm đi tới.

- Nhị vị khách quan, muốn ở trọ hay là nghỉ trọ?

Tần Tiêu dò xét một hồi, bàn gỗ cổ xưa, vách gỗ bị tàn phá lở mờ, có mấy chỗ dán giấy che lại. Dưới chân cũng là bùn đất, không có tấm ván gỗ cùng vật liệu đá, trong hành lang bày biện bốn cái bàn đầy mỡ, mấy gôm rượu đặt dựa vào tường, còn có cái cuốc. Chủ tiệm này là nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi, trên người mang áo bông dày, chòm râu có chút thất thần, dáng người ngũ đoản, nhìn không ra điểm gì đặc biệt. Xem ra loại điểm nhỏ ít người nơi biên cương này, trừ mở tiểu điểm thì bình thường vẫn làm ruộng. Thương thuế rất nặng, sinh ý nơi này không quá tốt, chuyện này rất rõ ràng.

Tần Tiêu run lấy bầy cho tuyết rơi, tiện tay mấy đồng tiền:

- An bài cho phu thê chúng ta gian phòng ngủ, sau đó cắt mấy cân thịt dê và mấy cái màn thầu tới đây.

Điểm chưởng quầy nhìn thấy đồng tiền, ít nhất cũng hai ba mươi văn, ra tay xa xỉ đấy! Con mắt sáng ngời, liên tục không ngừng cúi đầu khom lưng:

- Dạ dạ là, nhị vị khách quan, tiểu nhân dẫn các người lên lầu. Nhị vị tới thật khéo, còn vừa vặn có một gian phòng ngủ. Có người vừa bao hết chỉ còn một gian, thỉnh, bên này đi!

Tần Tiêu cùng Mặc Y nhìn nhau cười cười: Đây còn phải nói, nhất định là Lý Long Cơ bao xuống mà!

Hai người đi theo chuông quây tới một gian phòng trên lầu hai. Đi qua mấy khúc cua, rõ ràng có bốn gian phòng ngủ. Quản lý sạch sẽ hơn dưới lầu nhiều. Mọi nơi cửa sổ cũng kín gió, ấm áp hơn rất nhiều.

Điểm chuông quây dẫn hai người đi tới gian phòng phía bắc:

- Nhị vị khách quan, chính là gian phòng này, thỉnh nghỉ ngơi đi, tiểu nhân lập tức gọi người mang thức ăn lên.

Tần Tiêu khoát khoát tay:

- Đi thôi. Ah, tự chúng ta xuống lấy, không nhọc đưa lên đâu. Chuẩn bị cho tốt là được.

Điểm chuông quây hiểu ý cười cười, cúi người lui xuống, trong nội tâm suy nghĩ lấy: Chắc là phu thê này muốn trước tìm thú vui trước sau đó ăn cơm đây mà!

Tần Tiêu đang chuẩn bị đẩy cửa, trong phòng có tiếng đàn thanh thúy vang lên. Leng keng vang lên, âm phù giống như gió lạnh dịu hiu, rất sâu thẳm.

Mặc Y nghi hoặc nhìn qua Tần Tiêu, thấy hần mặt mỉm cười thì khoát khoát tay, ý bảo nàng trước không nên mở cửa.

Âm phù đầu tiên vang lên, một khúc nhạc cũng vang lên. Khúc vận thâm trầm, âm sắc thanh nhã, trong hoang vắng chỉ địa giống như âm thanh của thần.

Mặc Y không khỏi thốt ra:

- Thật là dễ nghe!

Tần Tiêu kén chọn cười cười:

- Là hần, không sai. Tiêu vĩ cầm Áo Nào Khúc!

Dứt lời, Tần Tiêu đẩy cửa cười nói với người nọ:

- Thật hăng hái ah, A Man!

Lý Long Cơ ăn mặc thư sinh đặt đàn xuống. Đứng dậy chấp tay cười nói:

- Đại ca tính nhẫn nại thật tốt, rõ ràng đứng bên ngoài nghe xong Áo Nào Khúc mới vào, tiểu đệ tài đánh đàn có tiến bộ không?

- Cũng bình thường!

Tần Tiêu quay người kéo cửa, nắm tay Mặc Y đi vào ngồi bên bàn.

- Dù sao ta cũng không thông âm luật, người đàn chẳng khác gì nước đồ đầu vệt.

Lý Long Cơ cười rộ lên:

- Mặc Y cô nương cũng tới nha... Ai nha, ta có nên đổi giọng gọi người là ‘Tam tẩu’ không?

Mặc Y che miệng khanh khách:

- Như thế nào dám đảm đương! Ồ, điện hạ làm sao biết ta cùng với Đại tướng quân kết hôn chứ?

- Dùng hạt giống đa tình của đại ca, loại chuyện này tự nhiên vừa đoán là trúng mà.

Lý Long Cơ âm hiểm cười lên, làm cho Tần Tiêu trợn mắt.

Ba người ngồi xuống, Lý Long Cơ đặt tiêu vĩ cầm lên giường, cầm lấy chén nhỏ rót nước cho hai người, thở dài một hơi:

- Bảy ngày, ta ở chỗ này chờ đại ca bảy ngày rồi!

- Người tới một mình?

- Hai người. Gian khách sạn này ta mua lại, chuông quây nơi đây là tâm phúc chần ngựa của ta.

Lý Long Cơ nhú mày nói:

- Trừ chuyện đó ra, cơ hồ cũng không ai biết ta rời khỏi Lạc Dương, đi vào Linh Châu ít người này.

Tần Tiêu hiểu ý cười cười:

- Dân chúng tặng đồ là người làm ra sao?

Lý Long Cơ cười nói:

- Sóc Phương quân đối với dân chúng nơi này là phụ mẫu tái sinh, ta chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Rất nhiều dân chúng nơi đây được các người cứu ra khỏi tay của Đột Quyết đấy, chẳng lẽ người quên?

- A, có ý tứ!

Tần Tiêu gõ tay lên bàn:

- Vào chính đề đi, người tìm ta tới làm gì? Không phải là muốn tới đây ăn thịt dê tanh tươi và đàn một khúc đấy chứ?

- Người không nói thì ta có ý đó.

Lý Long Cơ đưa tay qua phía Tần Tiêu:

- Trước tiên trả đồng tiền cho ta.

Mặc Y rất thông minh, biết rõ hai nam nhân đang bàn chính sự, vì vậy đứng dậy nói ra:

- Các người trò chuyện, ta đi lấy rượu và đồ ăn.

Dứt lời quay người đi ra ngoài.

Lý Long Cơ nhìn bóng lưng Mặc Y rời đi, chặc chặc lắc đầu:

- Ghen ghét!

Tần Tiêu lấy đồng tiền và ngọc bội đặt lên bàn. Lý Long Cơ biểu lộ bất cần đời, ngưng trọng mà sâu lắng nói ra:

- Đại ca, chúng ta ước định còn không?

Tần Tiêu nháy mắt mấy cái, sắc mặt trầm tĩnh như giếng cổ, không sợ hãi:

- Đương nhiên.

- Hiện giờ ta cần người trợ giúp.

Lý Long Cơ đi thẳng vào vấn đề:

- Nhưng mà ta nói rõ ràng nếu người đáp ứng cũng có khả năng bồi tính mạng già trẻ trong nhà đấy.

Tần Tiêu nhú mày và cười nhạt, nói:

- Không cần phải nói. Chuyện này ta biết, Thái tử bị phế, triều cục nguy cấp. Nói đi, người định làm như thế nào?

Ánh mắt Lý Long Cơ hiện ra thần sắc hoảng sợ, nuốt từng ngụm nước:

- Đại ca tin tức tuy linh thông, nhưng có một số việc người vẫn không biết rõ.

Tần Tiêu sinh nghi:

- Hẳn là còn đại sự gì sao?

Thanks

512. Chương 514 : Long Trời Lở Đất. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 514 : Long trời lở đất. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 514 : Long trời lở đất. (2)

Sắc mặt Lý Long Cơ biến thành tái nhợt, hai tay không sự chủ nắm chặt, nói:

- Chỉ sợ trên đời không có đại sự gì lớn hơn!

Trong nội tâm Tần Tiêu cả kinh, nói ra:

- A Man, ngươi không phải là muốn nói hoàng đế gặp chuyện không may đấy chứ?

- Đúng vậy, chính là hoàng đế gặp chuyện không may!

Lý Long Cơ thân thể, đều có chút phát run. Cảnh giác nhìn qua cửa ra vào, tiến đến bên tai Tần Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói ra:

- Ác phụ Vi thị cùng Lý Khóa Nhi và đám đi đực Tần Khách, Dương Quân đã giết hoàng thượng bằng thuốc độc.

Toàn thân Tần Tiêu run lên, suýt nữa nhảy dựng lên, từng mắt không tưởng tượng nổi nhìn qua Lý Long Cơ. Lý Long Cơ khẩn trương kéo Tần Tiêu, tiếp tục thấp giọng nói ra:

- Bệ hạ đã chết nửa tháng, Vi hậu cùng Võ Tam Tư không phát tang giữ tin tức, đem bệ hạ khóa trong tấm cung Đại Minh cung. Nếu không phải cung đình thừa Cao Lực Sĩ liều chết đem tin tức chuyển cho ta, chỉ sợ người trong thiên hạ còn mơ mơ màng màng!

- Mã Tần Khách là ngự y, vào triều tuyên bố hoàng đế nhuộm phong hàn không thể ra gió, triều chính đã do Vi hậu một tay cầm giữ. Trước mắt bọn hãn chúng nắm kế hoạch lớn, chính là tuyên giả mạo chỉ dụ vua lập tử tử của bệ hạ là Lý Trọng Phúc làm hoàng đế bù nhìn.

Tần Tiêu có chút sững sốt, trong đầu nổ vang từng hồi: Lý Trọng Tuấn bị phế, hoàng đế bị độc giết, ột tiểu hài tử mười mấy tuổi lên làm hoàng đế, Vi hậu, ngươi thật sự muốn làm nữ hoàng thứ hai sao?

Lý Long Cơ tiếp tục nói:

- Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì thái tử bây giờ đã lưu vong ra ngoài kinh thành rồi, tùy thời cũng có thể chết! Vi hậu phái huynh đệ của nàng là Vi Ôn, điều năm vạn phủ quân của nam nha, do Vi Thiểm, Vi Nhân, Vi Tiệp, Vi Kỳ, Vi Truyền, Cao Tung chia nhau thống lĩnh dò xét, đem thành Trường An vây chặt như nêm cối; bắc nha Vi Nguyên, suất lĩnh vạn kỵ hộ vệ hoàng cung, tra xét ngày đêm.

- Võ Tam Tư cùng An Nhạc công chúa cũng ở trong hoàng thành! Mắt thấy thấy bọn chúng muốn động thủ qua năm mới, Vi hậu tất định sẽ phát tang tiên đế đã chế, lập Lý Trọng Mậu làm đế! Giang sơn Lý Đường của ta mới khôi phục hai năm, mắt thấy lại rơi vào trong tay tặc nhân.

Tần Tiêu đứng phắt dậy, trong phòng cất bước đi lại, sắc mặt vặn vẹo, sát khí lộ ra, nặng nề nói:

- Sau khi thu được tin tức thái tử khởi sự thất bại, ta lập tức phái đặc chủng doanh đi âm thầm bảo hộ. Lý Trọng Tuấn, tánh mạng hãn như thế nào trước mắt không rõ, chỉ tận sức mà làm, nghe thiên mệnh. Thật không ngờ trong triều lại xảy ra chuyện lớn như vậy, ngay cả hoàng đế đều bị mưu hại!

- Trước đây ta vẫn lo lắng an nguy của bản thân mình. Hiện tại xem ra đây không phải chuyện sinh tử của mình ta! Đại Đường nếu rơi vào trong tay Vi hậu, Võ Tam Tư gian thần này, cả quốc gia sẽ xong đời, càng không cần phải nói đám người chúng ta! Cái khác không nói, đối với ta ngươi có tính toán gì?

- Chuyện cho tới bây giờ, đã không phải ‘trang Bức’ có thể giải quyết vấn đề!

Lý Long Cơ cắn răng một cái, lộ ra thần sắc cương nghị quyết đoán:

- Khởi binh chính biến, đánh chết Vi hậu cùng Võ Tam Tư nghịch đảng, thay đổi hiện trạng hôm nay.

Tần Tiêu cảm giác lòng mình chấn động, cường lực trấn định lại, sau đó ngồi xuống ghế:

- Có kế hoạch kỹ càng không vậy?

- Có!

Lý Long Cơ nói ra:

- Đại ca còn nhớ rõ Trương Cửu Linh không? Giữa năm khoa cử đậu Tiến sĩ, hiện tại đảm nhiệm thư lang phủ Tương Vương. Ta ngẫu nhiên quen biết với hắn, hắn rõ ràng nói tới đại ca ở Nhạc Châu vì Tiên nhi tức giận mắng hắn. Từ đó về sau người này vẫn giao thiệp thâm tình với ta. Lúc này có đại sự, toàn bộ do hắn hiến kế mưu đồ!

- Lại là hắn!

Tần Tiêu vội hỏi:

- Ta còn chuẩn bị viết một phong thư tiễn cử hắn cho thái tử, không nghĩ tới hắn đi không từ già. Đây cũng là thiên ý ah! Người này tài học đầy bụng, xác thực là nhân tài! Nói đi, hắn hiến kế gì?

Lý Long Cơ nói ra:

- Một chiêu này gọi là ‘ám độ trần thương’, chuyên môn thiết kế cho đại ca! Vi hậu chắc chắn sẽ không yên tâm khi người mang binh về Trường An, sẽ hạ chiếu truất binh quyền của người, lại đưa người tới nơi biên cương ăn gió sương. Đến lúc đó đại ca giả ý tiếp chỉ giao quyền, sau đó bắt lấy tướng lĩnh tới tiếp quyền lại, phái người giả trang tướng lĩnh thống quân, chính mình xen lẫn vào trong quân tới Trường An. Tả uy vệ đến Trường An thì theo lệ phải phòng giữ kinh thành. Thời điểm này người thừa cơ xông lên, thừa cơ đánh hạ nam nha Vi Ôn, giết tiến hoàng thành, tiếp ứng ta trong hoàng thành khởi sự.

- Tốt, ta bên này tuyệt đối không có vấn đề.

Tần Tiêu kiên quyết mà quyết đoán nói ra:

- Nhưng mà chúng ta nhất định phải ước định thời gian, bằng không thì làm sao không ổn! Mặt khác, người tới nay vẫn là người cô đơn, ta cũng chưa nghe nói qua người có tướng lĩnh thân tín và nhân mã nào cả. Người lấy cái gì khởi sự?

Lý Long Cơ cười lên:

- Đại ca chớ có quên, tuy toàn gia chúng ta từ trước không tranh quyền đoạt lợi kết giao tâm phúc, nhưng sau lưng ta còn có một cô cô tốt Thái Bình công chúa! Vạn kỵ tướng lĩnh Cát Phúc Thuận, Trần Huyền Lễ, Lý Tiên Phù, đối với cô cô ta trung thành và tận tâm, giao tình không tồi với ta, hơn nữa những người này đều là người trung nghĩa.

- Hoàng thành tả uy vệ tướng quân Tiết Sùng Giản người cũng nhận thức, là con của cô cô, có cảm tình thâm hậu với ta; mặt khác, nội giám vườn ngự uyển Chung Thiệu Kinh cùng cung đình thừa Cao Lực Sĩ, đến lúc đó sẽ là nội ứng, Tể tướng Trương Thuyết, Lưu U Cầu, Ngụy Nguyên Trung nhất định sẽ tích cực hưởng ứng. Huống chi, Vi hậu cùng Võ Tam Tư, hiện tại đã là kẻ bị người người oán trách, chỉ cần chúng ta dám ngẩng đầu lên sẽ có người tiếp ứng!

- Nhưng mà đại ca, ta sợ dĩ mạo hiểm xa xôi ngàn dặm đến nơi đây chờ người, cũng là bởi vì nếu như người không thể giải quyết năm vạn binh mã phủ nha của Vi Ôn, cho dù chúng ta công chiếm hoàng cung, cũng khó có khả năng chống cự được lâu! Cho nên, lúc này đây từ trong tới ngoài, cũng không được có sai lầm gì cả.

Tần Tiêu mày kiếm giương lên, ra sức kích một quyền:

- Nói thật, lão tử chờ đợi ngày này sắp nổi điên rồi! Ta đã sớm không nhìn được triều đình chướng khí mờ mịt. Đại Đường chúng ta sớm nên biến thành thiên triều thịnh thế. A Man, không cần nói nhảm nữa, lúc này đây xem như vì giang sơn Đại Đường, dân chúng thiên hạ cũng tốt, hoặc là vì ước định của huynh đệ chúng ta cũng được, hoặc là vì sinh tử tồn vong của mình, đại ca ta với người bất cứ giá nào cũng phải chơi lớn một chuyến! Vì Ôn đấm người kia có thể ngăn cản tả uy vệ hổ lang chi sự sao? Nếu ta không thể san bằng nam nha Trường An sẽ đưa đầu cho người đó, Trương Nhân Nguyên bên kia xử lý như thế nào?

Thanks

513. Chương 515 : Long Sĩ Đầu. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 515 : Long sĩ đầu. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan nguồn

Chương 515 : Long Sĩ Đầu. (1)

Lý Long Cơ tinh thần đại chấn, cơ hồ nhảy lên cầm chặt tay của Tần Tiêu:

- Đại ca yên tâm, Trương Cửu Linh là kẻ thức thời. Hiện nay Đột Quyết đang đánh Đột Kỵ Thi, trực tiếp uy hiếp Bắc Đỉnh phủ hộ, bức thẳng bốn trấn An Tây. Trong triều đang chuẩn bị phái tướng soái đắc lực đi trấn thủ, mà Trương Nhân Nguyên chính là lựa chọn thích hợp nhất. Hơn nữa bọn người Vi hậu đối với hắn cũng có chút kiêng kỵ.

- Vì vậy trước đó không lâu Trương Cửu Linh cùng với Trương Thuyết thương nghị qua, mà Trung Thư Lệnh tâm phúc của Vi hậu, quyền thần Tông Sở Khách góp lời, điều Trương Nhân Nguyên đi Bắc Đỉnh tọa trấn, Vi hậu cùng Võ Tam Tư tuyệt đối không có lý do gì không đồng ý! Trương Nhân Nguyên vừa đi, cũng sẽ có tâm phúc của Vi hậu đi tới đây tiếp quản binh quyền, đại ca xem đi.

Tần Tiêu trong lòng ngực phiền muộn quét sạch, biến thành hào khí ngất trời.

- Tiếp chương binh quyền của ta? Ha ha, vậy cũng phải hỏi mấy vạn tả uy vệ và Phụng Sứ Lưu Kim Đang trong tay của ta có đồng ý hay không!

Hai đại nam nhân nắm tay cười to, Mặc Y đẩy cửa đi vào, trong tay cầm theo rượu gỗ, chứa thịt dê bóng và cao lương.

Lý Long Cơ vui mừng nói ra:

- Đến đây, đại ca đại tẩu, hôm nay không có sơn hào hải vị gì, chúng ta mượn những thực phẩm thô ráp này, coi như chúc mừng chúng ta gặp lại.

Mặc Y đem rượu và thức ăn đặt lên bàn, rót rượu cho ba người, trước cạn một chén.

Dùng dao găm cắt thịt, Tần Tiêu cầm lên đưa lên mũi ngửi, rõ ràng không có mùi tanh! Nhất thời cũng muốn ăn, hắn phát hiện sáng hôm nay đi chưa ăn gì cả, lập tức ăn liên tục. Tuy chưa nói tới cực phẩm mỹ vị cái gì đó, nhưng mà da bụng sắp dính vào lưng rồi. Ba người đều không để ý hình tượng dùng tay cầm thịt lên cắn, nước canh xương cốt rải đầy bàn.

Lý Long Cơ cầm một khối vải bông vàng đưa lên lau miệng, mỉm cười nói:

- Xin lỗi ah, đại ca đại tẩu, vừa thấy mặt đã nói công việc rồi. Kỳ thật ta sớm muốn nói cho các người biết chuyện con trai và con gái nuôi của ta.

- Đúng nha!

Mặc Y cấp cấp truy vấn:

- Hai nam nhân các người vừa thấy mặt đã nói quốc gia đại sự. Điện hạ người nói nhanh đi, Tiên nhi cùng Uyển nhi, ai sinh công tử, ai sinh tiểu thư nha?

Tần Tiêu cũng lập tức khôi phục lại, không thể chờ đợi được nín Lý Long Cơ nói ra:

- Mau nói cho ta biết! Con trai và con gái của ta khỏe mạnh xinh đẹp không? Tiên nhi cùng Uyển nhi, còn có người nhà của ta có khỏe không?

- Hảo hảo, đều vô cùng tốt!

Lý Long Cơ cười hì hì nói ra:

- Con trai là Khải Xuyên, tự nhiên là kiệt tác của Tiên nhi rồi. Ngày hai mươi bảy tháng ba sinh ra, hơn tám cân đấy, quả thực là tiểu lão hổ! Nghe nói vừa sinh hạ đã cất tiếng khóc thật lớn, hừ bà mẹ sợ hãi đấy! Con gái Tuyền Nguyệt Tiểu Tứ Nguyệt sinh ngày tám tháng một, sáu cân tám lượng! Ta không có tới Giang Nam nhìn. Là Tiên nhi phái người báo tin vui tới.

Tần Tiêu mặt cuồn hỉ, nôn nóng đứng lên xoa xoa tay:

- Vãi lợi, ta thực hận không thể mọc cánh bay về Giang Nam, lấy con trai con gái xinh xắn của ta! Thật sự là đã ghiền ah, ha ha! Ta thật là vui!

- Nhìn người cũng giống như Lý Tự Nghiệp.

Mặc Y cũng bắt đầu vui vẻ, khẽ kéo Tần Tiêu ngồi xuống:

- Đợi xong xuôi đại sự này. Chúng ta trở về Giang Nam thăm Tiên nhi cùng Uyển nhi. Còn có công tử cùng tiểu thư a?

- Tốt, tốt!

Tần Tiêu gật đầu không ngừng, ngồi xuống kích động uống một chén rượu. Mới là cha nên hân vô cùng hưng phấn.

- Ta cũng sinh con trai.

Lý Long Cơ cũng đầy hưng phấn:

- Sinh vào ngày trăng tròn, tên là 'Tự Trục'. Người có có nhận làm cha nuôi không?

- Tốt, tốt!

Tần Tiêu dường như chỉ biết nói chữ này, cười tới mức mặt sáng lạn, vui mừng cùng Lý Long Cơ cạn chén, nâng ly uống cạn.

Lý Long Cơ phiền muộn trừng mắt Tần Tiêu:

- Chỉ biết nói 'tốt'. Có lẽ gặp mặt không vậy?

- À? Có, có!

Tần Tiêu cười to:

- Ta đi săn ở biên quan, săn được da thú làm da cầu và tả lót, chắc không tệ a? Xem như kỷ niệm có ý nghĩa.

- Rất tốt.

Lý Long Cơ nháy mắt ra hiệu:

- Ta cũng có một chuyện. Ta nghe nói Mạc Bắc ở nơi này 'thiên vi lư địa vi chiêm' đi tới chỗ nào ngủ ở đó. Tất cả đều là dùng da thú chống lạnh. Nằm ngủ trong đồng tuyết cũng không lạnh.

Mặc Y cười yếu ớt:

- Điện hạ, chuyện này làm cho ngài thất vọng rồi. Chúng ta chỉ làm da cầu và tả lót cho em bé mà thôi, khăn quàng cổ, không có dùng làm áo choàng cho nam tử dùng đâu.

Lý Long Cơ cầm giận trừng Tần Tiêu vài lần:

- Hấn nha, trong lòng không có huynh đệ ta?

Tần Tiêu nhai thịt dê và sờ trong ngực ném một lượng bạc ra, ném lên bàn:

- Người còn thiếu loại vật này? Khôi hài a. Chỉ cần dùng ít bạc thì thiếu cái gì mua cái đó, cần gì khách khí với đại ca.

- Cút!

Lý Long Cơ giận không kềm được.

Qua loa ăn xong cơm trưa, Tần Tiêu đúng là mang theo Mặc Y đến Linh Châu đạo phố.

Hai người đi dạo tới trưa, trời sắp hoàng hôn thì quay về khách sạn. Sau bữa cơm chiều, Tần Tiêu lại tiến vào phòng khách của Lý Long Cơ, hai người đóng sau đó thương nghị đại sự, bất luận là chi tiết, tỉ mỉ cũng phải cẩn thận thảo một hồi.

Cuối cùng nhất, thời gian khởi binh chính biến định vào ‘Ngày hai tháng hai’.

Ngày hai tháng hai, Long Sĩ Đầu!

Đây thật sự là ngày tốt lành, thời gian đã định ăn khớp. Qua hết năm sau Sóc Phương quân sẽ nhổ trại rời đi, hai tháng đuổi tới Trường An, đó là đã bài trừ xử lý những chuyện đột nhiên tới, không nhanh không chậm mới tốt.

Buổi tối, Mặc Y và Tần Tiêu chà đạp cái giường gỗ thật khổ. Sau khi Tần Tiêu buông bỏ khúc mắt, quay mắt nhìn qua Mặc Y thì phát tiết thú tính, quả thực biến thành súc vật động đực, vô cùng mãnh liệt. Mặc Y lo lắng âm thanh giường gỗ quá lớn và vách tường không cách âm tốt, nằng cần chặt môi không ình rên rỉ.

Nhưng mà cái giường này bất tranh khí, âm thanh C-K-Í-T..T...T chậm chậm vang lên không ngừng, động tĩnh thật lớn. Mặc Y xấu hổ đến không được, nhiều lần bảo Tần Tiêu thôi nhưng không được, đành phải quyết định chắc chắn. Dứt khoát đã bị mất mặt, không bằng hưởng thụ cho tốt!

Hai người diên loan đảo phượng đại chiến suốt nửa canh giờ. Cả khách sạn đều có chút bạo động bất an, Lý Long Cơ bên cạnh thở dài thở ngắn như con sói hoang, chỉ hận cái nơi nhỏ bé hoang vắng này không tìm được nữ tử nào hợp nhãn để thị tẩm.

Cuối cùng cái giường gỗ nhỏ không chịu nổi lẳng nhục. Rõ ràng ‘phanh’ một tiếng gãy tại chỗ. Hai người hoảng sợ kêu lên. Có chút hốt hoảng thất thố bò dậy, sau đó lập tức liên tục chiến đấu trên sàn nhà, tiếp tục ác chiến...

Ngày hôm sau, kể cả Lý Long Cơ và mọi người nhìn qua hai người vẻ mặt cười quái dị. Nhất là thời điểm nhìn Tần Tiêu giống như nhìn thấy quái vật. Mặc Y xấu hổ không thể nói cúi đầu thấp xuống. Cấp cấp thúc Tần Tiêu tranh thủ thời gian rời khỏi đây. Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ hơi chút tạm biệt, mang theo mấy cái màn thầu rời đi, cùng Mặc Y cười lên ngựa chạy về hướng Sóc Phương quân.

Thanks

514. Chương 516 : Long Sĩ Đầu. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 516 : Long sĩ đầu. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 516 : Long Sĩ Đầu. (2)

Lý Long Cơ nhìn qua bóng lưng Tần Tiêu lắc đầu:

- Quả nhiên là ‘Hổ lang chi tướng’, gia súc ah, ngay cả lão bà cũng hung mãnh như vậy, nếu ở thêm hai ngày thì cái quán này bị hủy bởi bọn họ rồi.

Lộ trình hai trăm dặm với bảo mã mà nói xác thực không là cái gì. Hai người trở lại quân trại thì nghe được tiếng pháo vang lớn và tiếng trống to, cả đại doanh khí thế ngất trời.

Các tướng sĩ đều tốp năm tốp ba địa gom lại cùng một chỗ, chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Trên thớt của hỏa đầu quân là các loại gà cá dê bò mà dân chúng đưa tặng, chồng chất một mảng lớn. Khói bếp và mùi thịt bay ngất trời, cao hứng bừng bừng, rượu trong chén nước không lại đầy, đầy lại không.

Tần Tiêu trở lại trong soái trưởng, vừa mới bỏ tay nải và cùng Mặc Y ngồi xuống thở. Hai người người quỳ dị cười to, Mặc Y mặc cỡ vẻ mặt đỏ bừng:

- Về sau không bao giờ ngủ trọ ở loại tiểu điểm nhỏ như vậy nữa, xấu hổ chết người!

- Sợ cái gì, như vậy mới kích thích!

Tần Tiêu nhớ tới đêm qua điên cuồng triền miên, càng cảm thấy Mặc Y xinh đẹp khả nhân, lại ôm lấy nàng:

- Lão bà tốt, chúng ta lại đến, hôm nay lễ mừng năm mới đấy, cũng nên chúc mừng một chút.

Mặc Y đẩy hấn ra, cười khanh khách nói:

- Thật không đứng đắn! Giữa ban ngày, cũng không biết xấu hổ!

Tần Tiêu cười quái dị nói:

- Hắc hắc, ai bảo ngươi âm thanh quá lớn! Cũng giống như trống quân vậy, nghe xong làm nhiệt huyết của ta sôi lên.

Bên ngoài soái trưởng có âm thanh nói vọng vào.

- Đại tướng quân, các huynh đệ tới chúc tết a.

Mặc Y như được đại xá đẩy hấn ra ngoài.

- Còn không mau đi!

Trên mặt đã đỏ tươi dị thường.

Tần Tiêu cười lớn bước ra soái trưởng:

- Các huynh đệ đều đi vào ngồi đi.

Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi cùng Phạm Thúc Đức, Quách Tử Nghi đều đi vào trong, mỗi người tay mang theo rượu thịt, dáng tươi cười sáng lạn. Sau đó chúc tết lẫn nhau, ngồi vây quanh soái trưởng, miệng lớn uống rượu ăn thịt miếng lớn, rất thoải mái.

Tần Tiêu hét lớn uống cạn mấy chén rượu, lau miệng, nói ra:

- Các huynh đệ, ta có đại sự muốn nói. Vốn đã là ba mươi, là không thích hợp nói chuyện, nhưng mà ta lo lắng làm lỡ thời gian cho nên phải nói.

Lý Tự Nghiệp ném xương ra, trừng to mắt nhìn qua Tần Tiêu:

- Sao? Lại muốn đi đâu ? Chiến tranh thật không?

- Chiến tranh đó là khẳng định. Nhưng mà trước đó có một chuyện cần báo với các huynh đệ.

Tần Tiêu phát tay, nói:

- Tử Nghi, người đi ra ngoài một chút, bảo các huynh đệ trung quân giới nghiêm soái tướng, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi vào.

Quách Tử Nghi biết rõ tình thế phi thường, đứng dậy:

- Tử Nghi tự mình đi gác!

Tần Tiêu gật gật đầu, nhìn thấy Quách Tử Nghi ra ngoài soái tướng, hắng giọng, trịnh trọng nói ra:

- Hoàng đế băng hà!

- Ah!

Không ngoài sở liệu, Lý Tự Nghiệp cùng Vạn Lôi đều cả kinh nhảy dựng lên, Phạm Thúc Đức cũng cả kinh ngây ngốc, liên tục không ngừng nói ra:

- Thật sao?

Sắc mặt Tần Tiêu nặng nề:

- Người thấy ta giống đang nói đùa sao? Các người đều ngồi xuống, đừng hô to gọi nhỏ.

Ba người đều có chút khấn trương ngồi bên cạnh Tần Tiêu, không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Tần Tiêu.

Tần Tiêu nói ra:

- Hoàng đế là bị giết, đã chết trong tay Vi hậu cùng An Nhạc công chúa. Vi hậu lo lắng chuyện mình dâm loạn và chuyên quyền hậu cung bị lộ, tiên hạ thủ vi cường giết hoàng đế bằng thuốc độc. Sau đó tập hợp Võ Tam Tư phong tỏa tin tức không phát tang, chuẩn bị qua lễ mừng năm mới lập tứ tử của hoàng đế là Lý Trọng Mậu là hoàng đế bù nhìn. Hai mẹ con này, bây giờ đã muốn làm nữ hoàng thứ hai rồi.

Phạm Thúc Đức cái cằm cũng sắp rớt xuống đất, ấp úng nói ra:

- Sao, tại sao có thể như vậy! Hoàng đế đối với Vi hậu sủng hạnh như thế, đối với An Nhạc công chúa cưng chiều không nói nên lời! Các nàng rõ ràng...

Lý Tự Nghiệp kêu to:

- Tiểu tiện nhân kia không phải đã điên rồi sao?

- Sớm tỉnh rồi.

Tần Tiêu nói:

- Vừa tỉnh dậy đã la hét muốn làm Hoàng Thái Nữ, đối với thái tử lăng nhục và khi dễ mọi cách. Thái tử không chịu nổi chuẩn bị khởi binh chính biến, không ngờ chuyện bại lộ bị cấm quân nam, bắc nha đánh tan. Sau đó thái tử bị phế nhất, hiện tại có lẽ đang trên đường đi lưu vong.

- Ah, ta nói hai ngày này đúng là không gặp Hình Trường Phong cùng những huynh đệ đặc chủng doanh kia.

Vạn Lôi bưng tỉnh đại ngộ:

- Đại tướng quân đã phái bọn họ đi bảo hộ thái tử.

- Đúng!

Tần Tiêu khê gật đầu:

- Lúc ấy các người đang bận rộn, chuyện xảy ra quá đột ngột, hai vị không nên đặt trong lòng.

- Lão đại, lần này không phải chúng ta định làm lớn đấy chứ?

Lý Tự Nghiệp là đại đầu quỷ mười phần, rõ ràng ra vẻ mừng như điên:

- So sánh với lần chính biến còn lớn hơn sao? Nói thật, ta đã biết rõ, đi theo lão đại thì chắc chắn có đại sự làm, ha ha!

Phạm Thức Đức đỡ khóc đỡ cười trừng mắt nhìn Lý Tự Nghiệp:

- Người là Hắc đản, không có đúng mực, chỉ biết đánh giết. Hiện tại ngay cả hoàng đế đều bị người ta mưu hại, người rõ ràng còn cười được. Nên nghe đại tướng quân an bài đi.

Lý Tự Nghiệp cảm giận trừng hấn:

- Quân người điều sự!

Vạn Lôi cũng có chút gấp khó dần nổi:

- Đúng vậy a đại tướng quân, nói mau đi, chúng ta tiếp tục nên làm cái gì?

- Đừng nóng vội, nghe ta từ từ nói xong đã.

Tần Tiêu làm rõ suy nghĩ, bình tĩnh nói:

- Đầu tiên, chuyện này tạm thời không được bàn ra, không thể cho Trương Nhân Nguyên biết rõ. Ta không muốn sinh ra chi tiết không ngờ tới. Không có gì bất ngờ xảy ra thì không lâu sau Trương Nhân Nguyên sẽ đi Bắc Đình tọa trấn nơi đó. Ta không muốn làm cho hắn khó xử, chuyện này ta cũng không hy vọng hắn biết rõ. Ta muốn toàn quyền khống chế Tả uy vệ, không hy vọng phía trên có người tiết chế, cũng không hy vọng sinh ra ma sát với hắn, mọi người hiểu chưa?

- Hiểu rõ, Đại tướng quân nói tiếp đi.

- Chuyện kế tiếp muốn chư vị phối hợp chặt chẽ với ta!

Đồng lửa lớn trong soái trường cháy lách tách, tràn ngập hào khí giương cung bạt kiếm. Bọn người Lý Tự Nghiệp bắt đầu nghe Tần Tiêu nói kế hoạch:

- Mấy ngày gần đây nhất, có lẽ sẽ có khâm sai tới đây tuyên chỉ, đem Trương Nhân Nguyên điều đến Bắc Đình tọa trấn nơi đó. Đồng thời, nói không chừng cũng sẽ điều ta đi tới góc nào đó, bảo ta giao binh quyền.

Lý Tự Nghiệp lập tức nhảy dựng lên:

- Ta Pháp Khắc con mẹ nó, lão đại giao nộp binh quyền, nói đùa gì vậy?

- Người gấp cái gì, ngồi xuống cho lão tử!

Tần Tiêu tức giận trợn mắt mắng, kéo hắn ngồi xuống.

- Thời điểm này chúng ta không thể hiển nhiên giương cờ xí ‘cần vương’ giết vào Trường An. Bởi vì như vậy sẽ bạo lộ động cơ, làm cho bọn người Vi hậu có đề phòng, trong thành Trường An có Sở vương đang chuẩn bị chính biến bị trở tay không kịp. Cho nên chúng ta chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn, cho Sở vương nhiều thời gian chuẩn bị đã.

- Đến lúc đó ta sẽ giả ý tiếp chỉ giao binh quyền ra, mặc kệ người tiếp quản ẩn đại tướng quân là ai, các huynh đệ đều phải nhún xuống, làm cho hắn mang theo các người cùng Tả uy vệ đi vào Trường An. Chỉ có như vậy mới không đánh rần động cỏ. Ta sẽ nghĩ biện pháp ẩn nấp theo vào, sẽ không thực cách xa Tả uy vệ. Chờ đợi thời cơ chín muồi ta sẽ xuất hiện lần nữa, bắt lấy tướng lĩnh thống quân sau đó khởi binh.

Thanks

515. Chương 517 : Kế Hoạch Vấn Vương. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 517 : Kế hoạch vấn vương. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 517 : Kế hoạch vắn vường. (1)

- Ta thấy có thể thực hiện được.

Phạm Thúc Đức gật đầu nói:

- Mặc dù có một chút mạo hiểm, nhưng mà dùng uy vọng của Đại tướng quân hiện giờ, đây tuyệt đối có thể vung tay tụ tập mọi người. Có ẩn đại tướng quân hay không không còn trọng yếu. Bọn người Vi hậu đã nghĩ biện pháp đánh cướp binh quyền của Đại tướng quân, nói dễ vậy sao! Mấy vạn tướng sĩ hiện tại quả thực nghe Đại tướng quân nói như thần linh, làm sao theo người khác? Lão hủ còn lo lắng. Đến lúc có người tới tiếp quản chức tướng quân, các binh sĩ sẽ tự hành làm phản, chuyện đó sẽ biến khéo thành vụng.

- Cho nên ta mới gọi các người phối hợp chặt chẽ với ta!

Tần Tiêu nói ra:

- Trong quân đội, nhất là tướng lĩnh trấn thủ nơi biên cương xa xôi, uy tín của tướng lĩnh không phải một tờ giấy ban bố mà thành. Ta cũng lo lắng các tướng sĩ sẽ làm phản. Cho nên chỗ đám đồ úy các nơi phải thông báo trước. Nhưng mà chuyện này phải mờ mịt ít xuất hiện, không thể để cho tất cả tướng sĩ biết tình hình thực tế. Bởi như vậy các tướng lĩnh không làm khó dễ sẽ có một ít tiểu tốt báo oán, ngược lại đùa giỡn làm ra thật, tên tướng lĩnh sẽ tin tưởng. Nếu như đến lúc đó toàn quân im ắng không có âm thanh, ngược lại còn lộ chân tướng.

- Có đạo lý.

Ba người trăm miệng một lời tỏ vẻ đồng ý.

- Còn có một việc.

Tần Tiêu hơi cau mày:

- Trong Sóc Phương quân, Hữu uy vệ nhân số đa số, hiện tại ước chừng hơn bốn vạn người, chúng ta chỉ có ba vạn người. Đến lúc đó Trương Nhân Nguyên đi Bắc Đình, chắc chắn sẽ không mang toàn bộ Hữu uy vệ đi, triều đình nhiều lắm là cho hắn mấy ngàn, hơn vạn người là không tệ. Trương Nhân Nguyên vừa đi, đương gia của Hữu uy vệ hẳn là hự vệ tướng quân Trình Bá Hiến, cùng Trung Lang tướng Vương Dịch hai người. Hai người này nhất định phải tranh thủ đấy. Mọi người có biện pháp gì tốt không?

- Trình Bá Hiến có quan hệ không tệ với ta.

Lý Tự Nghiệp đỉnh đạc nói ra:

- Tên huynh đệ này là hậu nhân của Trình Giảo Kim, có tính tình thô lỗ như ta, rất hợp tính khí. Hơn nữa ta biết rõ hắn cực kỳ ngưỡng mộ Đại tướng quân. Hơn nữa hắn còn nói qua, Đại tướng quân là hậu nhân Tần Quỳnh, hắn sớm đã muốn giống như tổ tiên, kết bái huynh đệ với người. Chỗ của hắn không khó kéo vào.

Tần Tiêu một tay chỉ vào Lý Tự Nghiệp:

- Tốt, giao cho người. Nói cho hắn biết, sau khi chuyện thành chúng ta còn sống sẽ kết nghĩa huynh đệ. Nhưng mà chuyện không thành thì ta sẽ dùng cái đầu đen của người làm bô đấy.

Lý Tự Nghiệp thẳng vỗ ngực:

- Giao cho ta là được.

- Vương Dịch và lão hủ có quen biết, người này là nho tướng.

Phạm Thúc Đức nói ra:

- Trước kia chúng ta làm quen ở Lạc Dương có quen biết. Hắn được tuệ nhãn của Trương Nhân Nguyên nhìn trúng kéo vào Hữu uy vệ, từ thất phẩm úy thăng ba cấp làm tứ phẩm Trung Lang tướng. Người này

lòng dạ khoáng đạt cực kỳ hào sảng, là người làm đại sự, hơn nữa từ trước chính trực trung quân ái quốc. Chỉ cần đem tình hình thực tế nói cho hắn biết, hắn tất nhiên sẽ đồng ý khởi sự. nguồn

- Tốt lắm! Đến lúc đó vậy phải nhờ Phạm tiên sinh rồi.

Trong nội tâm Tần Tiêu mừng thầm: Có Trình Bá Hiến cùng Vương Dịch theo. Nhưng phó tướng, quan văn, như Trương Kính Trung, Hà Loan, Khấu Thủy, Liễu Ngạn Chiêu những người kia không khó dọn dẹp. Vạn nhất không theo, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, ta sẽ xử lý tại chỗ.

Tần Tiêu đang chuẩn bị bàn giao thêm một ít chuyện khác, Lý Tự Nghiệp nhìn qua sau lưng Tần Tiêu ghen ngào kêu lên:

- Oa, mẹ a, thật sự là xinh đẹp a!

Tần Tiêu nhìn ra sau, Mặc Y mặc quần áo và trang sức vừa mua đi tới, mấy đại nam nhân lập tức cảm giác trước mắt sáng ngời, ánh mắt si mê.

Tần Tiêu chê cười dùng khuỷu tay chọc qua Lý Tự Nghiệp:

- Hắc dẫn, nàng là nào của người? Ta không phải thành cha của người sao?

Mọi người lập tức cười ồ lên, Lý Tự Nghiệp cực kỳ lúng túng, hận không thể đào động chui vào.

Mặc Y được người ta tán dương, lại chiếm được nhiều người quan tâm như vậy, trong nội tâm nửa xấu hổ nửa hỉ, cười hì hì đi đến bên người Tần Tiêu ngồi xuống:

- Lão công, lập tức phải đi vào trong doanh Trương đại soái dự tiệc đón giao thừa, đi thôi.

- Không quên được, yên tâm.

Tần Tiêu vỗ vỗ tay Mặc Y, làm cho con mắt mấy nam nhân bên cạnh hồng lên.

- Buổi tối hôm nay, Trương đại soái ước hẹn ta đón giao thừa, cho nên không thể vui chơi với mấy huynh đệ được.

Tần Tiêu nói ra:

- Sau đó các người mang bảy Đô úy của trung quân và hậu quân gọi tới đây, đem những lời của ta nói với bọn họ. Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi, các người dò xét, những ai không phục hoặc là không muốn đi theo chúng ta thì bắt lại, trước trời lại rồi nói sau! Thời kỳ phi thường phải sử dụng thủ đoạn phi thường. Chuyện này, không được phép có nửa điểm sai lầm.

- Vâng!

Hai người đứng lên đồng ý.

- Nhưng mà trong lòng của ta tin tưởng. Không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn mọi người mười phần ủng hộ ta.

Tần Tiêu tin tưởng tràn đầy nói ra:

- Không nói đến uy vọng của Tần mỗ như thế nào, loại chuyện ‘cần vương hộ quốc’ này chắc có lẽ không ai nửa đường bỏ cuộc đâu. Vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, mọi người tâm nên ác một chút, suy nghĩ vì đại cục, hiểu chưa?

- Hiểu!

Tần Tiêu thoả mãn gật gật đầu. Sau đó dương dương đắc ý ôm eo Mặc Y giống như lưu manh cổ tình kích thích đám người kia đi ra ngoài.

...

- Mặc Y hôm nay thật xinh đẹp!

Trương Nhân Nguyên nhìn thấy Mặc Y thay quần áo nữ nhi bình thường thì trêu chọc ngay.

Mặc Y một đường đi tới bị các binh sĩ nhìn chăm chăm si mê, lúc này hai má đã đỏ lên.

Ngượng ngùng nói:

- Đại soái chớ giấu cợt... Ngày mai ta sẽ đổi y phục, nên mặc áo giáp thì tốt hơn!

Trương Nhân Nguyên cười ha ha, mời hai người ngồi xuống.

Tần Tiêu nhanh chóng quét mắt nhìn qua thức ăn trên bàn, tay xé thịt dê, thịt gà, không ngờ còn có một tô canh cá tươi hầm cách thủy! Những vật này trong quân đã lâu không thấy. Hành quân bên ngoài đã hơn một năm, hẳn là dân chúng Linh Châu mang tới an ủi.

Bình thường các tướng sĩ đều ăn mìn thảo và dưa muối, tốt một chút thì được ăn thịt dê thịt bò. Ẩm thực rất phong phú, xác thực rất khó được, khẩu vị của Tần Tiêu tăng lên, trước kẹp vài miếng thịt cá tươi ăn vào, thật là thơm! Nước miếng chút nữa chảy xuống.

Trương Nhân Nguyên cũng không phải người câu nệ tiểu tiết, hẳn cũng cầm thịt dê lên gặm, không ngừng mời rượu Tần Tiêu cùng Mặc Y.

Tần Tiêu như con ác thú ăn liên tục, sau đó đưa mắt nhìn qua Trương Nhân Nguyên. Trương Nhân Nguyên bộ dáng vui vẻ, giống như chưa phát hiện chuyện trong triều xảy ra với mình, đối hoàn toàn không lo lắng tiền đồ của mình.

Tần Tiêu trong nội tâm có chút băn khoăn, Trương Nhân Nguyên là người tốt, cũng là tướng quân tốt, là nhân tài khó có được. Chính mình mơ mơ màng màng làm một mình, thật sự là không phúc hậu. Nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, cũng thật sự không có thời gian bảo hấn đồng ý, kéo hấn nhập bọn.

Thanks

516. Chương 518 : Kế Hoạch Vấn Vương. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 518 : Kế hoạch vấn vương. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 518 : Kế hoạch vấn vương. (2)

Mặc kệ Trương Nhân Nguyên coi trọng và tin tưởng hấn thế nào, hấn chung quy là là lão đại, là thủ trưởng. Có hấn tiết chế, chuyện hấn làm sẽ có chút câu nệ.

- Xin lỗi, Trương lão ca. Ngày sau ta sẽ đi thỉnh tội với người a!

Trong lòng Tần Tiêu thâm nghĩ.

Trương Nhân Nguyên uống xong một chén rượu. Hít sâu một hơi nói ra:

- Cuối cùng phải về đến Trung Nguyên. Lão già khom ta cuối cùng cũng được về nhà, sắp chịu không nổi rồi, ha ha! Trước khi đi con dâu của ta đã có mang, hiện tại có lẽ đã sinh cháu cho ta rồi. Nghĩ tới ta sắp lên làm gia gia, trong nội tâm cũng cao hứng a! Tần lão đệ, ta nghe nói người cũng sinh con trai con gái, nếu không chúng ta kết thân gia đi? Dù sao mặc kệ cháu của ta sinh trai hay gái, cũng tìm được phối ngẫu cho nó mà, người nói đúng không?

- À? Tốt lắm, ha ha!

Tần Tiêu không yên lòng nhận lời, cười ha ha. Trong nội tâm tron lòng đang suy nghĩ xin lỗi lão gia tử... Sắp tới phải đi tới Bắc Đình làm hộ phủ rồi, đó là nơi gà không thềm để trứng, phía bắc Hoàng Hà vẫn còn hoang vu. Người ta cũng đang muốn gặp cháu.

Tính toán, chuyện cho tới bây giờ không phải lòng dạ đàn bà xử xử trí theo tình cảm.

Sau khi xong đại sự mời hẳn quay về vậy.

Trương Nhân Nguyên vui mừng cười ha hả.

- Chúng ta đã nói định rồi a? Người không được đổi ý! Ta và người đều là tướng gia, tương lai con cháu cũng phải mang binh đi giữ biên cương. Nếu kết thành thân gia thì quá tốt! Cả phòng tướng quân, ha ha!

- Ah ha ha, đúng vậy a đúng a!

Tần Tiêu cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể pha trò với hẳn.

Trương Nhân Nguyên đứng dậy, đi ra ngoài trưởng bằng nhìn vài lần, u buồn nói:

- Tuyệt rơi lớn không có ngừng lại. Bằng không thì trong quân đã đốt lửa trại không ngừng ca múa, chắc sẽ thú vị nhiều lắm. Trình Bá Hiến cùng Vương Dịch kia đều ở trong quân đồn mà đón giao thừa. Ít người, không náo nhiệt nha!

Tần Tiêu có chút đáng thương nhìn qua lão đầu này, vì vậy đề nghị nói:

- Đại soái, nếu không ta xem như vậy đi, dù sao chúng ta đã ăn no rồi. Bữa cơm tất niên cũng nên vui vẻ. Chúng ta nên đi tới quân trại trong doanh khác đi, xem như an ủi tướng sĩ, theo chân bọn họ vui vẻ với nhau.

- Tốt, ý kiến hay!

Trương Nhân Nguyên lập tức lên tinh thần:

- Đệ muội ăn xong chưa? Nếu không chúng ta chờ người một chút, cùng đi?

Mặc Y đứng dậy:

- Tốt. Có thể đi rồi!

Ba người ra khỏi soái trưởng, liền đi ra ngoài. Tùy tiện đi vào quân trưởng của binh sĩ. Hơn mười hai mươi người đang ngồi vây quanh uống rượu nói chuyện phiếm, cũng đốt một đồng lửa. Nhìn thấy Trương Nhân Nguyên tiến vào, chúng tướng sĩ mừng rỡ, lập tức mang rượu thịt tới mời.

Tần Tiêu nhìn thấy Trương Nhân Nguyên cùng những tướng sĩ này đang chìm vào trong lễ mừng năm mới, không có phát hiện nguy cơ của Đại Đường, tình trạng vô vọng.

Tần Tiêu dứt bỏ gánh nặng trong lòng, cùng những người này cùng rượu hát ca, náo nhiệt cả đêm.

Ba ngày sau đó mưa tuyết đã ngừng lại. Lý Tự Nghiệp cùng Vạn Lôi lên báo lại, nói là bảy đô úy trong quân đã được rồi, hiện tại sẽ chờ Trương Nhân Nguyên vừa đi thì sẽ lôi kéo bọn người Trình Bá Hiến. Hai ngày này lôi kéo làm quen, nhờ vả chút quan hệ.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm vui mừng.

Đại niên trưa ngày thứ ba, Sóc Phương quân nhổ trại lên xuất phát hướng nam. Mới vừa đi chưa tới trăm dặm, cách Linh Châu còn hơn trăm dặm lộ trình, thánh chỉ của triều đình đã đến!

Trương Nhân Nguyên trong lòng có chút kinh dị: Tại sao thời điểm này có thánh chỉ?

Trong quân triển khai trận thế, dựng soái trưởng ở phía bắc. Trương Nhân Nguyên dẫn Tần Tiêu đi tiếp chỉ.

Đến đây tuyên chỉ là lão thái giám chừng năm mươi tuổi, trên mặt lạnh tanh không nhìn ra biểu lộ gì, chất phác và bèn nhận đọc thánh chỉ:

- Ái khanh Trương Nhân Nguyễn, vì nước ngăn địch, công lao vất vả càng lớn. Trẫm thăng cho ái khanh (thăng làm nhị phẩm) thực ấp năm trăm hộ. Thụ phong Bắc Đình Hộ Phủ Đại Đô Hộ, phòng giữ Đột Quyết tập kích. Ái khanh Tần Tiêu, gương cho binh sĩ đại bại Đột Quyết, trẫm lòng rất an ủi, thăng cho ái khanh làm Quán Quân Đại tướng quân (Tam phẩm, võ tán quan) thụ Thao Châu Đại Đô Đốc, chuẩn bị ngăn cản Thổ Phiên đột kích.

- Quốc gia đang lúc dùng người, nhìn thấy nhị vị ái khanh khổ cực nhưng phải lập tức đi nhậm chức. Sóc Phương đại quân do Trương Nhân Nguyễn mang đi một vạn kỵ binh tiến về Bắc Đình bố phòng ngăn địch. Những nhân mã còn lại trẫm đã phái Thôi Thực Binh Bộ Thị Lang tiếp lĩnh. Sĩ quan cao thấp và quân sĩ, sau khi trở về trẫm sẽ phong thưởng. Khâm thủ!

Trương Nhân Nguyễn lập tức sợ hãi, cảnh giác nhìn qua Tần Tiêu, chỉ thấy hẩn sắc mặt tức giận. Hai người kiên trì tiếp được thánh chỉ, thái giám tuyên chỉ ồm ồm nói:

- Nhị vị Đại tướng quân, thỉnh lập tức chuẩn bị. Thôi đại nhân đã đến Linh Châu, đang chờ nhị vị tướng quân.

Trương Nhân Nguyễn nén giận nói ra:

- Làm phiên công công, thỉnh ra sau trưởng nghỉ ngơi.

- Chuyện của tiểu nhân đã hoàn thành, không quấy rầy nhị vị tướng quân, cáo từ!

Dứt lời, lão thái giám mang theo mấy người hầu cưỡi ngựa rời đi.

Trương Nhân Nguyễn cầm lấy thánh chỉ nhìn qua vài lần, trên mặt có chút tức giận, hẩn nhứ mày. Tần Tiêu nhìn thấy hẩn như vậy thật có chút không đành lòng, muốn nói chuyện thực tế, nhưng vẫn dần xuống, đi đến bên cạnh hẩn nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Đại soái, chúng ta làm tướng quân, gặp chuyện này là bình thường. Đại soái còn tốt một chút, tốt xấu gì vẫn là Đại Đô Hộ, Đại tướng nơi biên cương; Tần Tiêu bị giáng chức xuống làm Nam Đạo Thao Châu, vẫn không thể mang theo binh mã nào cả.

Sắc mặt Trương Nhân Nguyễn cực kỳ khó coi, phần nhiên thấp giọng nói ra:

- Tá ma giết lừa... Đích thị là gian ý của Vi hậu cùng Võ Tam Tư! Lão phu thực hận không thể!

Nói đến đây Trương Nhân Nguyễn nói xong dừng lại, thở dài một hơi cuộn thánh chỉ lại.

- Thánh ý khó trái! Cũng phải, ta là lão già khom, đi tới biên cương cổ thủ hai năm. Cùng lắm là da ngựa bọc thây. Lão đệ, ngươi nên chuẩn bị. Ngươi dù sao còn trẻ, không có gì lớn, chắc chắn sẽ có ngoài xoay người nổi danh.

Dứt lời, Trương Nhân Nguyễn vỗ vai Tần Tiêu nói lời thăm thía.

Hai người chỉnh đốn binh mã, đi tới Linh Châu. Chuyện thánh chỉ lập tức lan ra khắp Sóc Phương quân, lập tức sinh ra bạo động to lớn. Trương Nhân Nguyễn ở Sóc Phương quân uy vọng cao lớn, Tần Tiêu càng không thể thay thế. Hiện tại chủ soái, Đại tướng quân đều bị điều đi, phần đông tướng quân cùng binh sĩ trong lòng oán hận khó bình.

Đến Linh Châu, Trương Nhân Nguyễn cố ý cho đại quân dừng lại, còn làm công tác tư tưởng một phen, làm ọi người ‘an tâm một chút chờ vội, hết thấy phục tùng an bài của triều đình, nghe theo ý chỉ hoàng đế’. Tần Tiêu trong nội tâm âm thầm thốt thức: Trương Nhân Nguyễn đúng là trung thần lương tướng...

Bên ngoài thành Linh Châu, kéo một lều lớn, bày biện án to. Hơn trăm tên Thiên ngưu vệ đứng quanh, một nam nhân quần áo hoa lệ ngồi ở đó, lẳng lặng chờ đại quân Sóc Phương.

Thanks

517. Chương 519 : Trống Trận ù ù. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 519 : Trống trận ù ù. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 519 : Trống trận ù ù. (1)

Tần Tiêu cùng Trương Nhân Nguyên đi tới, nhìn rõ ràng Thôi Thực tiếp quản quân quyền: Mất lớn môi dày khung mặt vuông, chòm râu dài nhỏ có phần vắn nhả, nhưng mà nhìn qua làm cho người ta chán ghét.

Nhưng Tần Tiêu nghĩ tới bọn người Võ Tam Tư mưu hại Trương Giản Chi, còn bỏ sung con của mình đi tới làm Thị lang bộ binh, dưới mắt lại cướp binh quyền của mình, trong nội tâm có chút tức giận, nhìn qua không thuận mắt chút nào. Sau lưng Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi cùng Trình Bá Hiến, Vương Dịch hận không thể lao tới bắt thẳng này lại, xé thành vài mảnh mới hả giận.

Thôi Thực nhìn thấy Trương Nhân Nguyên cùng Tần Tiêu tiến lên, liên tục cúi người nghênh đón, chấp tay bái dài:

- Đại soái, Đại tướng quân, Thôi mỗ hữu lễ.

Trương Nhân Nguyên xuống ngựa, miễn cưỡng nở nụ cười:

- Thôi đại nhân, khách khí khách khí!

Tần Tiêu cũng xuống ngựa, thuận miệng ứng phó vài tiếng, xem như bắt chuyện.

Thôi Thực đưa mắt nhìn qua những tướng sĩ kia, vẻ mặt oán nộ, trong nội tâm nhút nhát, liền nói:

- Đại soái, Đại tướng quân, Thôi mỗ được triều đình sai khiến mà tới, cũng không phải là ý của ta! Mong đại soái cùng Đại tướng quân nói với thủ hạ một câu, miễn cho bọn họ trong lòng có khúc mắc với Thôi mỗ, đến lúc đó bất ngờ làm phản thì không dễ làm.

- Thôi đại nhân, người nói gì vậy!

Trương Nhân Nguyên mặt lạnh như sương, nặng nề nói ra:

- Sóc Phương quân của ta là binh mã triều đình, cũng không phải sản nghiệp của Trương Nhân Nguyên cùng Tần Tiêu. Triều đình làm thế nào thì làm, ta không nói hai lời. Thôi đại nhân không cần băn khoăn, cho dù bọn họ tạm thời bất mãn, cũng sẽ không làm ra chuyện gì.

- Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt... Thôi mỗ hiện tại muốn mang theo bọn họ đi về báo cáo kết quả.

Thôi Thực lúc này mới cảm thấy thoải mái, thở dài một hơi, sau đó nhìn qua hai người nói ra:

- Đại soái cùng Đại tướng quân, đều chuẩn bị cho tốt? Ý chỉ triều đình dồn dập, không nên chậm trễ.

- Lão phu lập tức đi ngay.

Trương Nhân Nguyên lạnh lùng ném mắt cho Thôi Thực, xoay người lên ngựa, vung tay ra sau, đã sớm có một vạn kỵ binh mang theo cờ hiệu phân ra, theo sau Trương Nhân Nguyên đi trước.

Tần Tiêu mang mắt của đại tướng quân ra vẽ cực không tình nguyện nhét vào trong tay Thôi Thực, thở dài một hơi nói ra:

- Ta không có gì cần chuẩn bị, chỉ mang theo vài người hầu cận là được.

Dứt lời cũng cười lên ngựa, sau đó vẫy tay ra phía sau, Mặc Y cùng Quách Tử Nghi và La Vũ Phong mang theo soái kỳ rời đi.

Thôi Thực cầm hai ấn trong tay, trong nội tâm mừng thầm: Không ngờ thuận lợi như vậy... Một tên Thiên ngư vệ phía sau cũng tự động mang đại kỳ chữ ‘Thôi’ giục ngựa lên trước quân. Lý Tự Nghiệp không có hảo ý dùng tay cầm mạch đao, rung động boong boong, làm cho tên Thiên ngư vệ tay cầm đại kỳ sợ chảy mồ hôi lạnh, không dám quay đầu. Ngồi trên lưng ngựa như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Thôi Thực ngoài mặt cười nhưng lòng không cười chấp tay với Tần Tiêu:

- Đại tướng quân, vậy chúng ta cũng cáo biệt a!

Tần Tiêu lạnh lùng cười cười:

- Thôi đại nhân bảo trọng, sau này còn gặp lại!

Dứt lời vỗ ngựa chạy ra phương xa. Thôi Thực nhìn qua Phương Sí Kim Đang trong tay của Tần Tiêu tỏa ra hàn khí, trong lòng hãi hùng khiếp vía, sau nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, trong nội tâm vẫn còn hoảng sợ.

Tần Tiêu và ba người ra roi thúc ngựa, đi đầu tiến vào Linh Châu. Sau đó không dừng lại chạy qua phía nam, làm bộ muốn dọc theo Hoàng Hà xuôi nam, đi tới Nam Đạo Thao Châu. Ven đường có dịch trạm nghỉ ngơi, cố ý trắng trợn đường hoàng xuất hiện trước mặt nhiều người.

Đến phân giới Lan Châu cùng Nguyên Châu thì mấy người tiến vào trong thôn nhỏ, thay quần áo thôn dân mua một chiếc xe ngựa ngồi vào trong, cho tọa kỵ kéo xa, bình khí giấu trong xe. Sau đó còn mượn một mã phu đánh xe, thần không biết quỷ không đi tới Nguyên Châu, chuẩn bị chặn ngang đuổi theo tới Khánh Châu, đi quan đạo gặp Sóc Phương quân.

Ba người ngồi trong xe ngựa, sau đó cười trộm. Tần Tiêu suy tư một hồi nói ra:

- Hiện tại ta duy nhất lo lắng chính là Hình Trường Phong cùng Điền Trân. Bọn họ mang theo đặc chủng doanh trở về Trường An tìm hiểu tin tức, còn phải hộ tống thái tử. Cũng không biết trong triều hiện giờ thế nào. Ta cách quân đội thì bọn họ muốn báo tin tức cũng khó khăn, hy vọng sẽ không có chuyện gì.

- Chắc có lẽ không a.

Quách Tử Nghi nói ra:

- Hình đại thúc là người tinh tế, hơn nữa Vạn đại thúc cũng từ trong đặc chủng doanh đi ra. Hai người bọn họ làm chuyện này cực kỳ bí mật, chắc không gì đâu.

- Chỉ hy vọng như thế a!

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cầu nguyện.

Xe ngựa lung lay la lung lay, chở mấy người đi tới, phu xe kia có chút mệt mỏi không chịu nổi, Tần Tiêu cho hắn chút bạc kêu trở về, sau đó tìm một phu xe khác chạy đi.

Trên đường đi màn trời chiếu đất, ăn ở đều tùy ý giải quyết.

Trái lại Thôi Thực bên này. Tướng sĩ Sóc Phương quân chưa bao giờ cho hắn sắc mặt tốt, tron nội tâm của hắn âm tình bất định, hồi hận lúc trước tiếp chuyện này.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng chỉ có thúc giục Sóc Phương quân đi vội.

Sớm đến Trường An báo cáo kết quả công tác, tuy hắn thích làm Binh Bộ Thị Lang, nhưng mà chỉ là đệ tử thư gia, hắn muốn làm thừa tướng. Thế nhưng mà còn hắn chưa từng lẫn lộn trong quân đội bao giờ, đối với chuyện trong quân không hiểu. Nhưng mà đại sự tiếp quản Sóc Phương quân này Vi hậu cùng Võ Tam Tư không thể đưa cho người ngoài, đành phải phái hắn là tâm phúc tới.

- Cũng may mang theo mấy vạn người đi mà thôi.

Trong nội tâm Thôi Thực không ngừng an ủi chính mình, mắt thấy gần Trường An thì nội tâm an ổn lại.

Bọn người Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi cùng Phạm Thúc Đức thì âm thầm gặp Trình Bá Hiến, Vương Dịch là Hữu uy vệ tướng quân vào trong doanh trướng, đem tin tức hoàng đế băng hà nói cho bọn họ biết, đồng thời đem ý của Tần Tiêu truyền đạt lại.

Nhị tướng nghe nói hoàng đế bị hại, lập tức giận tím mặt, còn kém dẫn đại quân giết vào Trường An. Hiện tại biết được có Tần Tiêu đầu lĩnh có người tâm phúc, đều nguyện ý đi theo khởi sự.

Con mắt Thôi Thực mở to và hưng phấn, hẳn không biết càng tiếp cận Trường An thì tính mạng của hắn càng không bảo đảm, vẫn còn đang đắc chí, nghĩ thầm cuối cùng cũng sắp hoàn thành nhiệm vụ, đại công cáo thành.

Bọn người Tần Tiêu vẫn không ngừng đuổi theo, ngay cả ngựa cũng ôm một vòng, người cũng có chút hoảng hốt, đi đứng cũng cảm thấy dưới chân bất ổn. Không quá một tháng bọn họ đã đuổi kịp Sóc Phương quân, lúc này Thôi Thực đang ở bên ngoài huyện Trần Thương làm tiếp tế.

Tần Tiêu thở dài một hơi, ẩn phục đi vào bên ngoài huyện Trần Thương, nhìn quân trại quen thuộc, không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết, trêu tức nhìn đám người Quách Tử Nghi nói:

- Có khéo hay không, ám độ trần thương, đúng là huyện Trần Thương. Nơi này cách kinh sư ba trăm dặm. Đoạn đường này từ Linh Châu đến Kỳ Châu, chừng hơn nghìn dặm, cũng là nhờ Thôi Thực đem đại đội nhân mã giúp ta lĩnh đến nơi đây, ha ha!

Thanks

518. Chương 520 : Trống Trận Ủ Ủ. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 520 : Trống trận ủ ủ. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 520 : Trống trận ủ ủ. (2)

Quách Tử Nghi cũng cười:

- Sư phụ, cũng nhờ Thôi Thực giúp đại ân này! Ba trăm dặm, thiết kỵ hành quân gấp từ sáng tới chiều nên mệt mỏi. Chúng ta có nên động thủ không.

- Đừng vội.

Tần Tiêu nhếch miệng. Lạnh nhạt cười nói:

- Hiện tại là hai mươi bảy tháng giêng, cách thời gian ước định bốn năm ngày, động thủ quá sớm dễ dàng bại lộ. Ta thấy Thôi Thực là chuẩn bị ở chỗ này nghỉ ngơi và khôi phục một chút, sau đó lại bày đủ uy phong kéo quân về Trường An. Hơn nữa, dùng tính tình 'đại thi nhân' của hắn thì chắc sẽ đi tới núi Võ Hầu bái tế Gia Cát Lượng. Hắc! Trước lừa dối hắn đi, chúng ta đuổi lâu như vậy cũng mệt mỏi, không ngại ở lại đây nghỉ hai ngày. Khôi phục thể lực trước đã.

- Cũng tốt.

Một chuyến bốn người tìm khách sạn nghỉ trọ, chân không bước ra khỏi nhà nghỉ ngơi ba ngày, tinh thần dưỡng cực kỳ no đủ. La Vũ Phong đem soái kỳ đặt trong ngực, cẩn thận giặt sạch sẽ, chuẩn bị một cây gậy sắt tiện tay, hai ngày nữa dùng làm soái kỳ.

Trong Sóc Phương quân, bọn người Lý Tự Nghiệp đang bấm tay tính toán thời gian, trong lòng như có lửa đốt, lại chậm chạp không thấy Tần Tiêu trở về. Thôi Thực hạ lệnh cho đại quân nghỉ ngơi mấy ngày. Chính mình lại chạy tới Trần Thương cổ đạo uống trà làm thơ.

Ngày một tháng hai, đêm khuya giờ Tý.

Năm nay gió mạnh, quân trưởng và tinh kỳ Sóc Phương quân thổi bay phất phới. Thời tiết vẫn lạnh và khô ráo. Bọn người Lý Tự Nghiệp vây quanh đồng củi lửa, tâm thần lo lắng bất định đi tới đi lui trong quân trưởng, trong nội tâm như con chuột đang run, không an bình được.

Xế chiều ngày hôm qua, Thôi Thực cuối cùng đã quay lại đại doanh, hạ lệnh sáng sớm hôm sau khởi hành đi vào Trường An. Lý Tự Nghiệp trong lòng như có lửa đốt uống mấy vò rượu, trầm thấp giận dữ hết:

- Đại tướng quân nếu không đến, lão Lý ta sẽ động thủ!

- Chớ có làm ầu!

Phạm Thúc Đức lần này cũng không sợ Lý Tự Nghiệp nổi giận, nghiêm khắc nói:

- Người muốn phá hư đại sự sao?

- Ai!

Lý Tự Nghiệp oán hận nên lên trụ của quân trưởng. Suýt nữa làm cho quân trưởng sụp xuống, chúng tướng vội vàng đi lên khuyên hấn.

Đúng lúc này, nam trại chu tước môn có tiếng quát chói tai.

- Người nào, ban đêm cả gan xông vào doanh trại.

Một trăm cung tiễn thủ lập tức chạy lên hàng rào và cung nỏ lên dây.

Gió đêm rét lạnh. Bó đuốc chấp chờn bất định, thân hình người tới có chút mơ hồ, xem không rõ lắm, nhưng ẩn ẩn chỉ thấy hào quang rực rỡ.

- Đứng lại. Báo tính danh, bằng không sẽ bị bắn tên!

Lăng không có tiếng hét truyền tới:

- Lớn mật! Dạy cho các người tiễn thuật. Chính là dùng chĩa vào bốn tướng sao?

Một tiểu tốt Tả uy vệ đứng ở trạm canh gác chòi canh nhìn ra, hấn nhận ra tiếng của Tần Tiêu. Hấn nghe rất rõ ràng, kinh hoảng chạy xuống dưới, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ nhanh thu hồi tên nỏ, là Tần đại tướng quân!

- Ah, là Đại tướng quân!

Bọn họ kinh ngạc thu hồi tên nỏ, nhưng cũng không dám tùy tiện thu hồi hàng rào, lập tức trở lại báo cáo tướng lãnh trực đêm.

Lúc này Tần Tiêu, Mặc Y, Quách Tử Nghi cùng La Vũ Phong chờ ở bên ngoài, cười trên bốn con ngựa, trong đêm khuya giống như ma hồn địa ngục.

Đến đêm vội vàng sai người kéo ra cửa trại bỏ hàng rào phóng Tần Tiêu tiến đến, ôm quyền bái tại đạo bên cạnh nói ra:

- Mặt tướng chính là người hầu cận của Trình Bá Hiến Trình Tướng quân, lục phẩm hạ kỵ tào, tên là Thạch Thu Khe. Mặt tướng nghe qua uy danh của Đại tướng quân, nhưng vẫn vô duyên tiếp kiến!

- Ah, là thủ hạ của Trình Tướng quân.

Tần Tiêu tinh tế địa dò xét Thạch Thu Khe, tuổi chừng ba mươi, chính khí hiên ngang, mắt sáng như đuốc thân cao thể kiện, mày rậm mắt to hình chữ quốc, gương mặt hơi tím, trên môi có râu ngắn, ăn mặc áo giáp uy phong lẫm lẫm.

Trong nội tâm Tần Tiêu khen hấn một câu, gật đầu nói nói:

- Làm phiền Thạch Tướng quân dẫn ta đi gặp Trình Tướng quân.

Thạch Thu Khe mặt lộ vẻ hưng phấn:

- Đại tướng quân, chuyện đó mặt tướng biết một hai. Hôm nay Đại tướng quân trở về cũng nên nổi trống tụ tập binh tướng là được.

Tần Tiêu nhìn qua điểm tướng đài bên ngoài soái trướng, không có người nào cả, đoán chừng Thôi Thực là gia hỏa không rành quân sự đang ngủ say a.

Tần Tiêu tinh thần chấn động, thành linh nói ra:

- Cũng tốt! Bỏn tướng tự mình leo lên điểm tướng đài, nổi trống tụ lên! xem tại

Thạch Thu Khe quát lớn:

- Các huynh đệ, mở đường cho Tần đại tướng quân!

- Vâng!

Những binh sĩ tuần tra trình sát tuy không rõ ràng, nhưng nếu chủ tướng phát lệnh, bảo bọn họ mở đường cho chiến thần Tần Tiêu trong lòng của mình, không chút do dự chỉnh trang đội ngũ, tinh thần vô cùng phấn chấn xếp hàng đi tới trước.

La Vũ Phong cười ngựa tiến lên, trước tiên chạy tới điểm tướng đài, đem đại kỳ chữ ‘Tần’ cắm lên đài, cờ bay phất phới.

Hơn ngàn tên binh sĩ trình sát tuần hành đứng bốn phía điểm tướng đài. Tần Tiêu thúc ngựa chạy tới, đem Phụng Sứ Kim Đang cầm bên cạnh, tự mình cầm chùy ra sức gõ trống.

- Đông đông đông đông...

Tiếng trống trầm đục chấn vỡ đêm yên tĩnh, đánh vỡ mộng đẹp của mọi người!

Tiếng trống chính là quân lệnh, truyền ra xa vài dặm, mặc kệ tướng sĩ ngủ say cỡ nào, tất cả đều phản xạ có điều kiện bừng tỉnh lại, xoay người xuống giường bắt đầu mặc áo giáp.

Lý Tự Nghiệp nghe được tiếng trống vang lên, cả kinh toàn thân nhảy dựng, còn tưởng rằng là ảo giác. Nhưng ngay sau đó tiếng trống thứ hai càng thêm vang dội.

Vạn Lôi, Trình Bá Hiến cùng Vương Dịch nhìn nhau sau đó vui vẻ.

- Là Đại tướng quân sao?

- Đông đông đông, đông đông đông!

Tiếng trống càng gấp càng dồn dập, chính là tiếng trống quân lệnh chuẩn.

Lý Tự Nghiệp vui mừng nhảy dựng lên, kích động xoa con mắt:

- Là hấn, nhất định là hấn! Là Đại tướng quân, hảo huynh đệ đã trở về!

Dứt lời hấn chạy ra bên ngoài, lao thẳng tới điểm tướng đài.

Thôi Thực bị tiếng trống bừng tỉnh, nấp trong chăn hét lớn.

- Người nào to gan như vậy, đêm khuya dám gõ trống? Người tới, người tới!

Mấy tên Thiên ngư vệ chạy vào trong phòng ngủ của Thôi Thực, kinh hoàng quỳ xuống đất:

- Đại, đại nhân! Không tốt, việc lớn không tốt!

Thôi Thực kích linh xoay người ngồi xuống:

- Chuyện gì phát sinh?

- Tần, Tần Tiêu trở về!

Mấy tên thiên ngư vệ kinh hoàng lắp bắp nói ra.

- Hấn đang nổi trống bên ngoài! Quân sĩ lớn nhỏ của Sóc Phương quân đang tập kết ở điểm tướng đài, hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

Thôi Thực mặt biến thành trắng xanh, sau đó mặc quần áo vào, một bên kinh hoảng hỏi.

- Hơn nữa soái kỳ của đại nhân đã bị hạ, đổi, thay đổi thành soái kỳ chữ ‘Tần’!

- Ah!

Thôi Thực ghen ngào kêu to, chán nản ngồi liệt trên giường, si ngốc lẩm bẩm nói:

- Xong... Xong rồi!

Lý Tự Nghiệp vung tay chân chạy tới điểm tướng đài, đập vào mắt nhìn thấy Tần Tiêu mặc kim giáp, lập tức nhảy kêu lên:

- Thật là đại tướng quân, ha ha! Lão Lý ta đợi sắp nổi điên rồi.

Dứt lời hần chạy lên điểm tướng đài, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Đại tướng quân, ta tới nổi trống!

Tần Tiêu đem chùy đưa cho Lý Tự Nghiệp, hần dồn đủ khí nổi trống, suýt nữa đánh thùng cả trống. Một tiếng vang thật lớn, làm cho trái tim Tần Tiêu nhảy lên bang bang.

Thanks

519. Chương 521 : Binh Phát Trường An. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 521 : Binh phát Trường An. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 521 : Binh phát Trường An. (1)

Trung quân thiết kỵ áo giáp đầy đủ, đầu vào đẩy chạy tới trước điểm tướng đài, cờ trống trong tay, lính liên lạc, đao phủ nhao nhao đến đông đủ. Lúc đầu nhìn thấy Tần Tiêu, những người này đều kinh ngạc không thôi; nhìn thấy Lý Tự Nghiệp đang run run, trong nội tâm hiểu rõ là Tần Tiêu giết trở về, nhao nhao lộ vẻ vui mừng, mấy ngày nay tới giờ, đi theo củi mục Thôi Thực sinh ra phiền muộn, trong lúc nhất thời hể quết là sạch.

Có đôi khi tướng lãnh ở trong quân là có sĩ khí, chỉ đơn giản như vậy. Tuy nhiên Tần Tiêu còn chưa nói câu nào, nhưng mà Phụng Sứ Lưu Kim Đang của hần đã cầm ở trên đài, tất cả mọi người tâm đều phấn chấn. Trước kia huyết chiến sa mạc, hỏa thiêu Đột Quyết giống như mới ngày hôm qua. Chiến sĩ đều là người tâm huyết. Ai không muốn đi theo tướng quân đánh đâu thắng đó chứ?

Chuyện này không chỉ tính mạng được bảo đảm, càng là vì vinh dự sáng ngời!

Thôi Thực? Ngay cả áo giáp cũng không mặc, đao hần cầm không chặt, hần là ‘thi nhân’ phong hoa tuyết nguyệt, làm gì đánh giết liều mạng trên chiến trường chứ, quả thực là phế vật không bằng cứt chó.

Vạn Lôi, Phạm Thức Đức, Trình Bá Hiến cùng Vương Dịch mang theo tướng sĩ cao thấp của Tả vệ quân, toàn bộ đều tập trung vào điểm tướng đài. Biết rõ ý tưởng cho nên bọn họ đang xoa tay. Mới đầu đầu tháng hai, Tần Tiêu chọn thời khắc này xuất hiện thì bọn họ cũng gấp lên rồi.

Cùng lúc đó, Thôi Thực và hơn trăm tên Thiên ngưu vệ lạnh run vây quanh phé vật này, đang đi tới trước điểm tướng đài.

Thôi Thực đã sớm đổ mồ hôi lạnh, nghe được tiếng trống quân dồn dập. Giống như đập nát đường phát tài của hắn.

Hộ vệ trong quân đã sớm nhìn phé vật này lâu rồi. Không cần Tần Tiêu phân phó. Những tướng sĩ của Trương Nhân Nguyên, Tần Tiêu ở chung lâu ngày không chút khách khí quát lên. Rút trường thương vây kín hơn trăm người này lại.

Thiên ngưu vệ rút đao ra, vây quanh Thôi Thực chặt chẽ, trên mặt sợ hãi.

Thôi Thực cổ hô to lên:

- Đại tướng quân! Tần đại tướng quân, chúng ta chuyện gì cũng từ từ nói!

- Nói con mẹ mày!

Lý Tự Nghiệp đem chùy lớn ném đi, đứng trên điểm tướng đài kêu to lên, vung vẩy đại đao:

- Chỉ cần chém đầu người mới thống khoái!

Trung quân hộ vệ cũng kêu lên, Thôi Thực cùng Thiên ngưu vệ hoảng hốt thét lên. Còn kém đá ra quần.

- Dừng tay!

Tần Tiêu sau lưng quát lên:

- Cho hắn tới đây.

Lý Tự Nghiệp đằng đằng sát khí vọt tới bên dưới, người của Thiên ngưu vệ không ai không biết hung thần này, nhao nhao lui ra phía sau. Lý Tự Nghiệp không kiêng nể khoát đao.

- Tránh ra!

Mấy Thiên ngưu vệ đứng đầu mồ hôi lạnh chảy ròng, sau đó đứng tránh ra hai bên.

Mấy người kia lập tức sợ tới mức kêu to một tiếng! Ném đao trốn qua bên cạnh. Bộc lộ Thôi Thực ở trung tâm.

Thôi Thực xanh mặt chỉ vào Lý Tự Nghiệp:

- Người... Người muốn làm gì? Người muốn tạo phản? Ta là mệnh quan của triều đình, là đại soái của Sóc Phương quân, người không thể giết ta!

- Soái con mẹ mày, chỉ bằng mày mà cũng xứng!

Lý Tự Nghiệp giận dữ, một tay nắm cổ của hắn. Như xách con gà con đem Thôi Thực kéo lên điểm tướng đài.

Thôi Thực toàn thân bay bổng chột dạ, bản năng ghen ngào kêu to, còn kém ngắt đi. Hơn trăm tên Thiên ngưu vệ biết rõ thế hiểm, ngoan ngoãn ném đao xuống, mặc cho đại quân vây kín.

Tần Tiêu phóng nhãn nhìn qua đại doanh Sóc Phương quân. Đêm khuya trong gió lạnh, vài dặm đại quân đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày. Chính quân trại vẫn giống như cách của Trương Nhân Nguyên cùng Tần Tiêu còn ở, phân loại thành hai bên, môn hộ thông suốt. Trung quân là trước điểm tướng đài, ở đây có mấy ngàn thiết kỵ vây quanh, tất cả đều là thân tín của Tần Tiêu. Mỗi người trên mặt trừ hưng phấn còn có khắc nghiệt. Tuy bọn họ không biết xảy ra đại sự gì, nhưng chuyện Tần Tiêu làm ra thì tuyệt đối không nhỏ. Một hồi ác chiến giống như đang chuẩn bị đến gần. Những dũng sĩ này quen nhìn sống chết, hiện tại giống như cá mập ngửi được mùi máu tanh, máu trong người bắt đầu sôi lên rồi.

Một cổ hưng phấn khẩn trương vô hình đã ản ản bao phủ cả quân doanh. Ngay cả chiến mã cũng có cảm giác hưng phấn quen thuộc, có chút nôn nóng bất an phì phì trong mũi, đầu vai cơ bắp bắt đầu run rẩy, giống như đang tích lũy sức lực, chuẩn bị bắt đầu công kích chém giết.

Tần Tiêu sắc mặt tràn ngập trang nghiêm cùng ngưng trọng, cảm thấy lại Sóc Phương quân biểu hiện hài lòng, hào khí chiến đấu sôi sục. Xem ra một tháng này đám tiểu tử đã bị Thôi Thực làm tức giận muốn chết.

Trung quân nhường một lối đi, Hữu uy vệ Trình Bá Hiến cùng Vương Dịch mang cờ xí xuất hiện. Nhị tướng sai bước đi tới trước điểm tướng đài, ngay ngắn cúi đầu nói:

- Hữu uy vệ, toàn bộ bằng Đại tướng quân điều khiển – Đại tướng quân, thỉnh hạ lệnh a!

Thôi Thực bị Lý Tự Nghiệp nắm cổ tuyệt vọng kêu to.

- Các người dựa vào cái gì điều khiển bộ đội! Ấn soái trong tay của ta, các người đang tạo phản đấy!

Lý Tự Nghiệp giận dữ, bàn tay dùng sức ‘răng rắc’ một tiếng giòn vang, xương sườn bên hông gãy vài cái, phế vật đau đớn kêu to lên, liều mạng giãy dụa, trong miệng không dám gọi bậy.

- Nhị vị tướng quân xin đứng lên!

Tần Tiêu tự mình tiến lên, nâng bọn họ dậy:

- Nhị vị tướng quân đại nghĩa, nguyện ý cùng Tần mỗ khởi sự, thật sự là Đại Đường chi hạnh, thiên hạ chi hạnh!

Trình Bá Hiến cùng Vương Dịch ôm quyền cúi đầu:

- Nào dám đảm đương! Toàn bộ bằng Đại tướng quân chủ trì!

Tần Tiêu thỉnh nhị tướng lên điểm tướng đài, nhìn qua Lý Tự Nghiệp nói ra:

- Thả hân ra!

Thôi Thực rơi xuống mặt đất, lập tức co người lại, nằm rạp trên mặt đất kêu lên:

- Tần Tiêu. Ta với người trước giờ không oán không thù, vì sao người hại ta? Ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi!

- Im ngay, người là súc sinh! Người vì tiền đồ làm quan và vinh hoa phú quý của bản thân, theo bọn Vi hậu cùng Võ Tam Tư phản nghịch, mưu hại Trương Giản Chi và ngũ vương. Trung lương trong triều bị phế trong tay của người còn ít sao?

Tần Tiêu lớn tiếng gầm lên. Làm cho Thôi Thực sợ tới mức run lên:

- Người là tay sai, ta hỏi người. Hoàng đế có phải đã bị Vi hậu độc hại mà chết?

Thôi Thực trừng to mắt, hoảng sợ nói:

- Ta, ta làm thế nào biết!

- Lý Tự Nghiệp. Chặt cánh tay của hân xuống!

- Ah! – ta nói, ta nói!

Thôi Thực sợ tới mức bò ra phía sau, lớn tiếng kêu lên: đọc truyện mới nhất tại .

- Vi hậu biết rõ bệ hạ thích ăn bánh, vì vậy cho thiện trường làm bánh ngọt Dương Quân, lại gọi ngự y Mã Tần Khách phối chế độc dược cho vào trong bánh, do An Nhạc công chúa hiến cho bệ hạ... Dem bệ hạ giết bằng thuốc độc trong nội cung.

Lời vừa nói ra tam quân xôn xao, tất cả tướng sĩ đều phẫn nộ gầm hét lên. Hân không thể hiện tại tiến vào trong cung xé bọn người Vi hậu. Nhìn qua Thôi Thực trước mặt càng tức giận, lập tức có mấy người muốn xông lên chém hân.

Tần Tiêu phi thường hài lòng với kết quả này. Những lời này từ trong miệng hân nói và trong miệng Thôi Thực nói hiệu quả quá khác biệt. Tự người nói thì có người nghi hoặc không tin tưởng. Thôi Thực nói thì không có kẻ nào hoài nghi.

Thanks

520. Chương 522 : Binh Phát Trường An. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 522 : Binh phát Trường An. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 522 : Binh phát Trường An. (2)

Sóc Phương quân toàn thể tướng sĩ vào thời khắc này đã vạn dân thừng, cùng chung mối thù. Đây càng có lợi cho Tần Tiêu đi chỉ huy.

Tần Tiêu hai tay vung lên, trung quân xông xáo an tĩnh lại. Nhìn qua Tần Tiêu. Tần Tiêu dồn khí đan điền, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ. Sóc Phương quân đầm máu biên cương, trung quân ái quốc! Xã tắc bất hạnh, hoàng cường mất thống! Yêu hậu Vi thị nghịch đảng, mưu sát hoàng đế ý muốn soán quốc, các người đồng ý không?

- Không đồng ý!

Tiếng rống lớn như biển gầm, Thôi Thực sợ tới mức nằm sấp té trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tần Tiêu một tay cầm Phụng Sứ Lưu Kim Đương, giương cánh tay cầm nó vào trong điểm tướng đài.

- Là dũng sĩ, là trung thần, cưỡi chiến mã của các người, vung đao trong tay các người lên tiến vào kinh thần cần vương!

- Rống – rống rống!

Mấy vạn tướng sĩ, lập tức cầm đao trong tay lên cao.

Tiếng gầm như sấm sét, như sóng biển phập phồng, tình cảm quần chúng sục sôi, sĩ khí bạo tăng.

Sóc Phương quân dũng khí cùng quyết tâm, bởi vì phần nợ mà tăng vọt chưa từng có!

Đám dũng sĩ này như lang sói, đã đem ý chí chiến đấu tăng lên tràn đầy, giống như cá mập đói khát lâu ngày, ngửi được mùi huyết tinh mà Tần Tiêu ném xuống. Mỗi một người cũng đã biến thành hung khí nhân gian, giết người không chớp mắt!

Thôi Thực nằm rạp trên mặt đất lạnh run, trong nội tâm lớn tiếng mắng: Ta làm sao không té xỉu? Nhanh té xỉu ah hỗn đản!

Hắn đang run rẩy thì trước mặt có ủng da xuất hiện,

ngửa đầu xem xét, một thân áo giáp cao lớn, lạnh nhạt nhìn hắn.

Tần Tiêu một tay xách hắn lên, khinh thường hừ lạnh nói:

- Người có hai lựa chọn. Thứ nhất, hiện tại bị ta chém đầu tế cờ; thứ hai, giúp ta tiến vào đại môn Trường An, về phần sinh tử như thế nào nhìn biểu hiện của người.

Thôi Thực bắt được cọng cỏ cứu mạng.

- Ta tuyển thứ hai! Mặt khác, ta nguyện đem ấn soái giao ra, hiến cho Đại tướng quân.

Tần Tiêu cười lạnh, buông hắn ra, phỉ bời trên vai của hắn, nói:

- Loại đồ vật này ta không hiếm lạ. Người cầm trên tay của mình cái rắm dùng không được. Mặt khác, hy vọng người quý trọng tính mạng của mình, không nên đùa giỡn. Hiện tại Sóc Phương quân nhổ trại đi tới Trường An, người đi trước chờ xí. Hiểu ý của ta chứ?

- Hiểu!

Thôi Thực mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng:

- Dựa theo mặt trên an bài, ty chúc đến Trường An sau đó đóng quân ở ngoài mười dặm, chờ Nam nha Đại Đô Đốc Vi Ôn điều khiển, chia bố phòng Trường An...

- Ân, rất tốt.

Tần Tiêu gật đầu tán thưởng bắt đầu:

- Quả nhiên là Hán gian xuất sắc.

Sau đó hần chế nhạo, Tần Tiêu cũng lười để ý tới hần, sừng sững đứng ở trên điểm tướng đài, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, hôm nay tới đây thôi, tán đi, giết chạy Trường An! Mọi người phải phục tùng quân lệnh, nghe theo điều khiển, không nên phá hư đại sự, mình bạch chưa?

- Minh bạch!

- Nhổ trại! Truyền lệnh bảy quân, vui nôi nấu cơm. Giờ mọ sẽ binh phát Trường An!

Đại quân ngay ngắn tán đi, sau đó quay về chuẩn bị. Lý Tự Nghiệp dường như lo lắng Thôi Thực sẽ không đi bình thường, cầm hần nhắc lên, đi theo Tần Tiêu đi vào soái tướng.

Vạn Lô cùng bọn người Trình Bá Hiến cũng đi theo, hưng phấn vây quanh Tần Tiêu, nhao nhao reo lên:

- Đại tướng quân, xem như đã hoàn thành một bước dài rồi!

Phạm Thúc Đức cười tủm tỉm nói ra:

- Đoạn đường này mọi người quần long vô thủ, chúng ta cảm thấy bối rối a. Hiện tại Đại tướng quân trở về, quân tâm chỉnh tề, sĩ khí lập tức tăng vọt.

Trình Bá Hiến cười thô cuồng, nói:

- Đại tướng quân, ta và Vương tướng quân nghe Lý tướng quân nói ngọn nguồn của chuyện này, hận không thể lập tức giết vào Trường An giải quyết quốc nạn, lại lo lắng uy vọng không đủ không người hưởng ứng. Hiện tại có Đại tướng quân là người tâm phúc, trong lòng của ta cảm thấy an tâm. Đại tướng quân không phải người tầm thường a, dăm ba câu đã làm cho Sóc Phương quân nâng sĩ khí ngất trời. Loại chuyện này chúng ta không cách nào làm được.

Tần Tiêu cười ha hả:

- Trình Tướng quân, ta và người cũng xem như thế giao, không cần khách khí như thế, mọi người xem nhau như huynh đệ. Các vị hảo huynh đệ, lời dư thừa không cần nói nhiều, tất cả mọi người dồn đủ khí lực, chuẩn bị oanh oanh liệt liệt làm một hồi a!

- Tốt!

Mọi người lớn tiếng hét lại, sau đó quay về doanh trướng của mình làm ra đủ chuẩn bị.

Tần Tiêu ngồi ngay ngắn trước bàn, ánh mắt lạnh lẽo làm cho toàn thân Thôi Thực không được tự nhiên, không khỏi cười mỉa nói:

- Thôi đại nhân, sắc mặt của người giống như cha mẹ chết, làm sao mang theo Sóc Phương quân quay về Trường An đây, chẳng phải là muốn lùi đầu? Ta mặc kệ người có thiên phú diễn kịch hay không, chuyện cho tới bây giờ người cũng nên suy nghĩ cho tính mạng và người thân của mình, ta khuyên người nên dùng điểm tâm, đừng làm chuyện này bị phá hư. Người bây giờ viết một lá thư, nói là Sóc Phương quân ngày mai giờ Thìn có thể đến Trường An, thỉnh Vi Ôn đi ra kiểm tra, sau đó an bài đóng giữ.

Thôi Thực nuốt một ngụm nước bọt, khấn trương tiếp nhận văn chương mà Quách Tử Nghi đưa tới, viết xuống một phong thư. Tần Tiêu đọc qua vài lần, sau đó gọi Quách Tử Nghi lạ mặt tự mình giả trang thành tiểu tốt đưa tới Trường An, giao cho nam nha Đại Đô Đốc Vi Ôn. nguồn

Giờ mẹo đã đến, Sóc Phương quân nhỏ trại, tám vạn đại quân hạo hạo dang dang đi thẳng tới Trường An.

Tần Tiêu trên người mang theo áo choàng dày, che kín mặt, trên mặt cũng mang theo lớp vải bố phong trần, cùng Mặc Y đi sau lưng Thôi Thực.

Thôi Thực vẫn cỡi ngựa đi đằng trước, soái kỳ chữ ‘Thôi’ bay phất phới. Nhưng mà trăm tên Thiên ngư vệ sau lưng toàn bộ là tâm phúc của Tần Tiêu cải trang mà thành.

Trong lòng của hắn khóc tang kêu to: Ta tạo nghiệt gì a!

Mấy vạn đại quân uốn lượn mà đi, tia nắng ban mai vừa nhô ra đã đi tới trước Trường An.

Tim của mọi người đều nhảy thình thịch. Hưng phấn cùng cuồng nhiệt hóa thành mồ hôi trong lòng bàn tay, rơi lộp bộp trên trán, trên người tràn ngập cát vàng phong trần, giống như bọc một tầng sắt khí, làm cho người ta hít thở không thông.

Quách Tử Nghi đưa tin xong, đã thúc ngựa quay vào trong đại đội, mặt lộ vẻ vui mừng nhìn qua Tần Tiêu đứng thẳng hai ngón tay hình chữ V. Đây là thủ thế Tần Tiêu dùng trong Đặc chủng doanh, là tiêu chí thuận lợi!

Đêm khuya ngày hôm qua, Hình Trường Phong biến mất hơn nửa tháng rồi cực phái người đưa tin tới, cũng là tình báo duy nhất của Trường An: Trường An chín thành đóng chặt, cho phép vào không cho phép ra; sáu phố giới nghiêm, năm vạn phủ binh ngày đêm thay phiên trình sát tuần hành; ngày mười lăm tháng giêng Vi hậu cùng Võ Tam Tư phát tang, trước linh cữu cho Lý Trọng Mậu đăng cơ, sửa niên hiệu làm Đường Long. Mặt khác, Điền Trân đã đuổi theo thái tử Lý Trọng Tuấn, một đường âm thầm hộ tống đi Lĩnh Nam Xuân Châu.

Đại quân cách thành đông Trường An ngoài mười dặm, Tần Tiêu hạ lệnh dọn chỗ đặt soái trướng, chỉ đợi Vi Ôn đến đây, mà bây giờ Thôi Thực kẻ chết thay đi lên điểm tướng đài, chờ Vi Ôn đến kiểm duyệt quân đội.

Thanks

521. Chương 523 : Tức Giận Bạt Đao, Trường An Đắm Máu. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trọng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 523 : Tức giận bạt đao, Trường An đắm máu. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 523 : Tức giận bạt đao, Trường An đắm máu. (1)

Gió đông mạnh mẽ, chà xát trống trận trong quân kêu ông ông. Mười vạn đội ngũ chỉnh binh bài trận địa nghênh địch, uy vũ trang nghiêm, chờ đợi thời khắc tới sẽ bắt đầu hành động vĩ đại.

Một giờ sau, phía tây bụi mù mờ mịt, mấy trăm kỵ binh chạy qua phía Sóc Phương quân. Thôi Thực vui mừng kêu lên:

- Đến, đến! Vi Ôn đến! Đại tướng quân, ty chức hoàn thành nhiệm vụ, đem Vi Ôn dẫn tới đây rồi!

Vi Ôn bộ dáng văn nhược, cũng giả vờ giả vịt mặc áo giáp hoa lệ, mang theo mấy trăm tên thân tín nanh vuốt chạy tới trước Sóc Phương quân. Hào khí kỳ quái làm cho hần cảm thấy quái dị. Đang có chút ít do dự, trong Sóc Phương quân mở ra một con đường, hai đội nhân mã tách ra, ba trăm sáu mươi người xếp hàng, ô ô thổi kèn. Quân tướng la lớn:

- Cung nghênh Đại Đô Đốc!

Vi Ôn lúc này mới cảm thấy thoải mái, ngạo mạn dương dương tự đắc ra roi ngựa:

- Chúng tướng sĩ theo ta tiến vào trong trại. Thôi Thực rất vô lễ, không tự mình ra đón ta. Chớ không phải thật xem mình là Đại Nguyên Soái, Đại tướng quân đấy chứ!

Một chuyến mấy trăm kỵ binh đường hoàng đi theo con đường thẳng vào trung quân, Vi Ôn đắc chí vừa lòng nhìn quân tư nghiêm chỉnh, không khỏi âm thầm may mắn, trên tay đã nhiều ra một chi quân đội thiện chiến, phúc khí tốt nha!

Cách điểm tướng đài còn vài chục bước, Vi Ôn nhìn thấy mấy chục thiết kỵ chấp kích ngăn đường, đột nhiên cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Giống như bị người ta nhìn chằm chằm vào, không cảm thấy hảo ý ở đâu cả... Thôi Thực tên kia bộ dáng ngu ngốc trên điểm tướng đài, rõ ràng cũng không đi xuống nghênh đón!

Vi Ôn chạy tới trước điểm tướng đài. Đang chuẩn bị cao giọng mắng chửi Thôi Thực. Không ngờ bên cạnh điểm tướng đài có một người áo bào màu vàng mặc kim giáp cưỡi ngựa chạy từ từ ra ngoài.

Mấy tướng tá bên cạnh Vi Ôn lập tức giận dữ, nghiêm nghị quát:

- Lớn mật! Người là người phương nào, dám phạm xa giá Đại Đô Đốc. Còn không xuống ngựa quỳ gối! Người tới, bắt hần lại!

Sóc Phương quân bốn phía bất động, ngược lại trợn mắt nhìn đám tướng tá của Vi Ôn.

Vi Ôn không thể tưởng tượng nổi nháy mắt vài cái, sắc mặt trở nên trắng xanh. Chỉ vào Tần Tiêu kinh hoàng kêu lên:

- Người, người là Tần Tiêu! Sao người ở đây!

Tần Tiêu vẻ mặt sát khí lạnh lùng nhìn qua Vi Ôn, chậm rãi thò tay bắt lấy trường đao trắng như tuyết.

Hộ vệ bên người Vi Ôn vây tới, rút đao ra bảo vệ Vi Ôn vào giữa.

Tần Tiêu chậm rãi rút đao ra, âm thanh đao ra khỏi vỏ chói tai vang lên, làm cho Vi Ôn trong lòng run sợ, lớn tiếng kêu lên:

- Tần Tiêu. Người muốn làm gì! Người muốn tạo phản?

Tần Tiêu giơ đao lên, chỉ xéo Trường An. Lạnh lùng, trầm thấp, phần nộ nói ra:

- Vi Ôn, người trợ Trụ vi ngược tai họa thiên hạ. Hành thích vua cướp đoạt chính quyền tội ác tày trời! Hôm nay bốn tướng thay trời hành đạo. Lấy mạng chó của người!

Trung quân thiết kỵ gầm lên giận dữ, đồng loạt đưa thương ra, bao vây mấy trăm người ngựa vào giữa.

Vi Ôn suýt nữa rớt xuống ngựa, bệnh tâm thần gào lên.

- Phản, phản, toàn bộ phản! Tần Tiêu, người là phản tặc! Đáng bị tru cửu tộc!

- Hừ!

Tần Tiêu giục ngựa tiến lên, nhìn qua đám người chung quanh:

- Bốn tướng không rảnh nói láo với Vi Ôn người, còn không mau nhận lấy cái chết.

Dứt lời, Tần Tiêu quát chói tai phóng lên! Đám hộ vệ bên người Vi Ôn vung đao chém tới, chỉ thấy trước mặt bạch quang lóe lên, hoành đao trong tay chỉ còn một đoạn, âm thanh lưỡi đao rơi xuống đất giòn vang.

- Người nào ngăn ta phải chết!

Tần Tiêu hét lớn:

- Vi Ôn mưu nghịch, các người vô can, nguyên đầu hàng miễn chết!

Mấy trăm kỵ binh biết rõ đại thế đã mất, lại nghe qua đại danh ‘Chiến Thần’ của Tần Tiêu, làm sao dám dài dòng, nhao nhao xuống ngựa ném binh khí chịu trời.

Vi Ôn sợ tới mức roi ngựa rớt xuống đất, mặt như màu đất kêu to:

- Người, các người phể vật, không ngờ theo Tần Tiêu mưu phản!

Bỗng nhiên, trước người kim quang hiện lên, Vi Ôn còn chưa biết chuyện gì đã bị Tần Tiêu kéo xuống, tay chân loạn đả đau đớn kêu to lên.

- Soái kỳ đâu?

Tần Tiêu trừng mắt gầm lên, làm Vi Ôn sợ tới mức tim và mặt vỡ nát. La Vũ Phong cầm lấy soái kỳ chạy tới trước mặt Tần Tiêu:

- Đại tướng quân! Soái kỳ chữ ‘Tần’ đã giơ lên từ lâu rồi!

- Vi Ôn, cầu tặc người xem như còn có chút tác dụng.

Tần Tiêu lớn tiếng quát lớn vung đao lên, đầu của Vi Ôn bay lên trời. Máu tươi từ cổ của Vi Ôn bắn ra ngoài, hắt lên soái kỳ, hai màu đỏ vàng thiết huyết dữ tợn.

Tần Tiêu mừng rỡ trong lòng: Cầu tặc, ngày hôm đó ở thành Trường An nhục nhã ta, không nghĩ tới cũng có ngày hôm nay!

Tần Tiêu đem thi thể Vi Ôn ném xuống đất, đầu của hắn đã sớm bị binh sĩ chém nát.

Thôi Thực đứng trên điểm tướng đài hai chân mềm nhũn co quắp ngã xuống, trợn trắng sùi bọt mép. Lý Tự Nghiệp chán ghét chạy tới nhắc hắn lên, tát ấy cái, không ngờ hắn bị dọa sợ chết tại chỗ rồi!

Lý Tự Nghiệp kêu to:

- Ta nhỏ vào! Không ngờ bị dọa phá gan mà chết!

Tần Tiêu khinh miệt hừ lạnh một tiếng, hạ lệnh:

- Soái kỳ đã tể, tất cả mọi người phủ vải trắng lên, tể điện bệ hạ! Các tướng sĩ, hiện tại cách Trường An chỉ mười dặm mà thôi, chúng ta trước không nên đánh rần động cỏ. Đem đám hầu cận của Vi Ôn trói lại cho ta. Lột bỏ quần áo của bọn chúng, cầm lệnh bài Vi Ôn Nam nha quay về Trường An truyền lệnh. Nói là Đại Đô Đốc tự mình dẫn đại quân tiến vào Trường An thủ vệ, hạ lệnh Thông Hóa, Xuân Minh, Trừng Hưng phía đông Trường An mở rộng cửa ra, cho đại quân vào thành. Chỉ đợi đêm xuống, trong thành Trường An khói lửa nổi lên thì xua quân tiến vào, hưởng ứng Sở vương chính biến!

- Vâng!

Sóc Phương quân bảy quân lập tức tập kết trận, tất cả tướng sĩ đều mang vải trắng. Vạn Lôi, Lý Tự Nghiệp cùng Tần Tiêu lĩnh quân đi tới năm dặm, trực chỉ tam môn Trường An.

Hơi chút nghỉ ngơi và hồi phục điều phối sau đó đại quân dùng bữa chán chê. Thời gian hoàng hôn tới thật nhanh.

Tần Tiêu tự lĩnh trung quân, mang theo kỵ binh chạy tới Xuân Minh Môn. Quách Tử Nghi ra về tiểu tốt truyền lệnh, mang theo mấy thân tín, cầm quân lệnh của Vi Ôn Đại Đô Đốc báo tin vào Trường An.

Tần Tiêu mày rậm nhíu lại, nhìn qua thành Trường An ở gần, tần suất tim đập thật nhanh, hô hấp cũng trở nên trầm trọng. Chuôi Phụng Sứ Kim Đang hắn cầm chặt trong tay, đốt ngón tay trắng bệch. Nhìn qua bên cạnh, Mặc Y nhu mì xinh đẹp hiện ra vẻ khấn trương khắc nghiệt, trở nên lạnh diêm và có chút vụn vặt, nhìn nàng lo lắng nói:

- Người không nghe lời. Lại là muốn theo tới. Mỗi lần chiến tranh người đều bị thương. Lần này, người theo sát lấy ta, nửa bước không rời!

Mặc Y có chút hổ thẹn cắn môi. Gật đầu:

- Lần này không có...

Thịnh thế đô thành sừng sững, Xuân Minh Môn của thành Trường An gần trong gang tấc!

Trong thành có một đội nhân mã cầm bó đuốc chạy ra. Chính giữa hai kỵ từ trung gian chạy ra ngoài, xa xa nhìn thấy đại kỳ chữ ‘Vi’, người đi đầu mặc khôi giáp của Vi Ôn, vì vậy không ai sinh nghi dẫn theo quân mã vào thành. đọc truyện mới nhất tại .

Thanks

522. Chương 524 : Tức Giận Bạt Dao, Trường An Đắm Máu. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 524 : Tức giận bạt đao, Trường An đắm máu. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 524 : Tức giận bạt đao, Trường An đắm máu. (2)

Nhị tướng chạy đến trước đại đội, quỳ gối dưới ngựa:

- Mạt tướng Vi Bá, Cao Tung, cung nghênh Đại Đô Đốc trở về thành!

Đột nhiên trong thành Trường An truyền ra tiếng pháo nổ mạnh kinh thiên động địa!

Vi Bá cùng Cao Tung đang cảm giác có chút nghi hoặc, vì sao không có nghe Vi Ôn nói chuyện gọi bọn họ, lúc này nghe được được tiếng pháo nổ vang thì sợ hãi.

Đúng lúc này đại kỳ chữ ‘Vi’ ngã xuống đất, đại quân tách ra, bó đuốc chiếu sáng người trước mặt. Lập tức có một người chạy ra nói:

- Vô danh tiểu tốt, nhận ra Đại tướng quân Tần Tiêu không?

Nhị tướng lập tức hồn bất phụ thể kêu to lên, âm thanh kêu được một nửa, Tần Tiêu chiêu chém xuống, đầu của Vi Bá dạn nhà, Cao Tung bị chém thành hai nửa.

Thi thể hai người ngã xuống đất, điên cuồng run rẩy!

Tần Tiêu rống to như sấm:

- Giết vào Trường An, huyết tẩy Nam nha, công chiếm Hoàng cung!

Đường quân đã sớm chuẩn bị cung nổ, lúc này buông dây cung ra, gào thét bắn lên Xuân Minh Môn.

Đại quân cuộn cuộn tiến vào trong thành Trường An.

Một ít sĩ tốt đi cùng bọn người Vi Bá trở tay không kịp, lớn tiếng gào lên sau đó chạy tới cửa thành. Binh sĩ trên tường thành đại loạn, có người quát to lên:

- Đóng cửa thành lại, đóng cửa thành lại!

Cửa tường thành to lớn, ngày bình thường là biểu tượng của uy nghiêm và thủ hộ, lúc này lập tức đóng lại!

Tần Tiêu cưỡi ngựa chạy lên đầu, sau lưng là Mặc Y cùng soái kỳ tiến theo, sớm đã giết tới bên cạnh cửa thành, mấy tiểu tốt bị chém tại chỗ.

Tần Tiêu vọt tới lối nhỏ ở cửa thành, vung vũ khí qua hai bên, mấy tên binh sĩ thủ cửa thành kêu thảm, những người khác lập tức như chim thú tán loạn.

Tiếng thét dài vang lên, Tần Tiêu vung vẩy Phượng Sí Phiêu Kim Đang trong tay, giống như thiên thần hạ phàm, tức giận rống to:

- Tần Tiêu ở đây, ai dám tử chiến với ta?

Binh sĩ Nam nha như thủy triều bị khí thế không gì địch nổi này làm hoảng sợ thất thố.

Tần Tiêu không cho bọn chúng cơ hội thở dốc, thúc ngựa thét dài, vung vẩy tuyệt thế hung khí giết vào đám người. Sóc Phương quân cũng lao nhanh, đập lên quan đạo của thành Trường An, sau đó giết vào tòa thành đang ngủ mê này.

Sắt và máu điên cuồng bắt đầu tẩy lễ để đô yêu khí tung hoành, giết ra một thái bình thịnh thế!

Tần Tiêu đã không có thời gian suy nghĩ, một đôi mắt đã che kín tơ máu, trong đầu chỉ có chữ giết.

Một năm trước. Tại Linh Châu đại sa mạc hắc cũng khí thế hùng hực thế này.

Trước Xuân Minh Môn xuân ý đều không có, chỉ có giết chóc tàn khốc, sát khí um tùm.

Tần Tiêu chém giết mấy tiểu tốt, nhìn qua đội quân trước mặt!

Nhìn thấy đội quân trước mặt có soái kỳ chữ ‘Vi’ thì Tần Tiêu đã tràn ngập tức giận, cũng không nói gì mà lao thẳng lên.

Thời điểm Tần Tiêu lao tới thì tên tướng quân dẫn đội đang đùa nghịch uy phong, không ngờ còn chưa vung đao chém ra, giữa ngực đã bị kim đang xuyên mấy lỗ, trong miệng phun máu tươi!

Tần Tiêu tức giận hết lớn. Một đang là một mạng, hung hăng chém qua vài quân tốt.

Lúc này đội quân trước mặt không ai dám tiến lên ngăn cản Tần Tiêu.

- Giết chính là kẻ họ Vi!

Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ “Mặc kệ nó! Họ Vi, giết một thiếu một, đều đáng chết!”

Cùng lúc đó Thông Hóa Môn Trình Bá Hiến, Vương Dịch từ Trường Hưng Môn theo Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi nhao nhao suất lĩnh đại quân giết tiến Trường An. Thành Trường An đã biến thành sát tràng! Trên đường phố đầy phủ binh các đạo, nghe hỏi đang nhắm chuẩn giết qua cửa đông. Con đường Trường An rộng lớn bị thi thể cùng tàn mã lấp đầy, trở nên chật chội không chịu nổi.

Tần Tiêu xung ngựa lên trước, Mặc Y cùng soái kỳ chăm chú đi theo. Quách Tử Nghi cũng quay về bên người, hấn đang cầm Phương Thiên Họa Kích. Bốn kỵ mang theo kỵ binh xung phá lên, không ai có thể ngăn cản, xuyên qua chợ phía đông. Đập vào đường Chu Tước, trực tiếp đối mặt hoàng cung!

Đúng lúc này mấy vạn binh của Nam nha chạy tới, đội ngũ gặp Tần Tiêu.

Tần Tiêu lập tức hét giận dữ:

- Người nào ngăn ta phải chết! Các huynh đệ, huyết tẩy Nam nha, công đoạt hoàng cung!

Đường cái Chu Tước rộng hơn trăm thước, lập tức nổi lên sóng máu.

Con đường hoa lệ ngày xưa đã biến thành địa ngục nhân gian! Đầy đao kiếm lạnh lẽo, tiếng kêu thảm thiết, giống như dã thú khàn giọng rống to, làm ấy chục vạn cư dân của Trường An lạnh run, cho rằng ma quỷ nhảy ra khỏi địa ngục, đi vào nhân gian.

Tần Tiêu quay mắt nhìn qua phủ nha Nam môn không biết bao nhiêu, nhất thời lại tiến vào trạng thái điên cuồng, trước mắt chỉ có người muốn cản hấn, hấn muốn giết người! Đường quân? Bọn họ là Đường quân sao?

Trên chiến trường cũng chỉ có địch nhân!

Sát!

Yêu khí trong đế đô muốn thanh trừ cần phải có nhiều máu tươi và vong hồn tẩy lễ!

Tần Tiêu giống như con mãnh thú ngửi được hương vị của máu tươi, trở nên cuồng bạo cùng dữ tợn, làm cho hắn biến thành người hoàn toàn khác!

Cái gì Kim giáp chiến thần cái gì Trung Nguyên Lang Ma, căn bản chính là cổ máy giết chóc, hung thần bá đạo không thể địch nổi!

Trong Nam nha Trường An vốn không có kẻ nào là địch thủ của Tần Tiêu cả, lúc này một đám lính tôm tướng cua xúm lại quả thật là đám ô hợp, nhao nhao chết thảm dưới kim đang của Tần Tiêu.

Mặc Y cùng Quách Tử Nghi giết ở hai bên, cũng không giết nhiều như Tần Tiêu, giết người như ngóc, bọn họ tiến lên như gió!

Có thanh đao nhọn mở đường, trung quân hai vạn gót sắt nhanh chóng đem xuyên thủng Nam nha, giết ra ngàn vạn vết lở loét.

Ở phía bắc và phía nam Trình Bá Hiến cùng Lý Tự Nghiệp cũng nhanh chóng chạy tới, giết vào trong phò xá, đem đại quân Nam nha bao vây vào giữa, hình thành một sát tràng.

Sĩ khí như cầu vồng, Sóc Phương quân như lang như hổ vô mồi!

Nam nha làm sao ngăn cản được khí thế như vậy?

Trong lúc nhất thời, Nam nha binh bại như núi đổ, tốc độ tan tác nhanh hơn Tần Tiêu đoán trước. Năm vạn đội ngũ đã có hơn vạn phơi thây đầu đường Trường An rồi, tất cả tướng lĩnh họ Vi cơ hồ bỏ mình tại chỗ.

Thấy Nam nha quần long vô thủ, Tần Tiêu lập tức hét lớn:

- Vi thị mưu nghịch! Đầu hàng miễn tử!

Dù sao đều là quân nhân Đại Đường, trong đó một ít có lẽ đã từng sống vai chiến đấu trên chiến trường. Những quân nhân Nam nha thức thời, biết rõ đại thế đã mất hơn nửa trong cung có tiếng kêu giết rung trời, hẳn là đang chính biến. Trước mắt Tần Tiêu suất lĩnh bộ đội thì Nam nha không thể thắng nổi.

Lập tức, Nam nha vứt bỏ binh khí, đại lượng binh sĩ Nam nha đều bỏ khí giới đầu hàng.

Tần Tiêu nhìn qua hoàng cung, Cung Thái Cực ở cửa Chu Tước đóng chặt, trên cổng thành binh sĩ di động, trong nội cung chiêng trống rung trời, nhất định là Lý Long Cơ đã từ Đại Minh cung Huyền Vũ môn giết vào hoàng cung.

Việc này không nên chậm trễ, Tần Tiêu lập tức hạ lệnh:

- Lý Tự Nghiệp cùng Trình Bá Hiến, hợp nhất tù binh. Trung quân theo ta giết vào hoàng cung, viện trợ Sở vương!

Chiến đấu trên đường Chu Tước chấm dứt nhanh hơn tưởng tượng. Tần Tiêu tự mình dẫn đội ngũ đánh vào Chu Tước Môn, đại môn đóng chặt, trên cổng thành cung tiễn thủ mọc lên san sát như rừng, có người quát lớn:

- Tần Tiêu lớn mật, lại dám mưu nghịch tạo phản!

Thanks

523. Chương 525 : Bài Ca Phúng Điếu. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 525 : Bài ca phúng điếu. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 525 : Bài ca phúng điếu. (1)

Tần Tiêu ngửa đầu nhìn qua, thì ra là Vi Nguyên nhai ranh ngồi ghế trống Bắc Nha Đại Đô Đốc của hãn đây mà!

Tần Tiêu giận dữ không thôi, tên nỏ lên dây, lập tức bắn vài đầu lấy mạng chó của thằng này, không ngờ đầu của Vi Nguyên lập tức từ trên cao rơi xuống! Trên cổng thành lập tức hỗn loạn, tiếng kêu giết nổi lên.

Đại môn Chu Tước môn mở ra, Hình Trường Phong tay cầm tinh bảo kiếm mở cửa, lớn tiếng nói:

- Đại tướng quân, mời vào cung!

Hơn mười tướng sĩ Đặc chủng doanh giống như quỷ mị trong đêm tối, cũng không biết sao đi lên thành lầu Chu Tước Môn, lập tức Vi Nguyên, lập tức làm cho cổng thành hỗn loạn. Cung tiễn thủ ném cung rút đao ra, đến vây giết những quái thú Đặc chủng doanh này.

Nhưng mà chiến sĩ Đặc chủng doanh như phiêu hốt, rốt cục cũng lẫn vào trong đám người, phát huy vũ kỹ phi phạm tuyệt luân. Hàn quang của đặc chiến đao chém ra bốn phía, giống như ma trảo của địa ngục, lấy tánh mạng người ta tuyệt đối không cần kích thứ hai. Tứ chi và âm thanh kêu thảm thiết của binh sĩ kêu to lên, một đao chém qua cổ và huyết vụ bay cao lên, tánh mạng cũng trôi nhanh theo dòng máu.

Đây là độ sức không cùng cấp bậc. Chợt có những mũi tên rất ẩn mật bắn ra ngoài, đâm xuyên người của binh sĩ, giáp mềm căn bản không ngăn cản được.

Quý dị như vậy có thể là người sao?

Sĩ tốt thủ cửa bắc hoảng sợ, ý chí chiến đấu đều không có, hơn phân nửa người cướp đường bỏ chạy.

Đặc chủng doanh cũng không đuổi theo, nhao nhao hạ thành đứng bên cạnh Hình Trường Phong, đi tới bên người Tần Tiêu.

Khen ngợi dư thừa Tần Tiêu cũng không muốn trả lời, đối với những huynh đệ này gật đầu ‘Ân’ một tiếng đã là cổ vũ cao nhất của bọn họ rồi.

Tần Tiêu cho trung quân phân ra mười con ngựa, cho bọn người Hình Trường Phong cỡi, cộng đồng xếp thành hàng lao thẳng vào đường cai Thừa Thiên môn, tiến thẳng vào trong Hoàng cung!

Đại Minh cung phía bắc, Lý Long Cơ đã suất lĩnh quân lính và theo Tiết Sùng Giản, vạn kỵ tướng quân Cát Phúc Thuận, Trần Huyền Lễ, Lý Tiên Phù, từ Huyền Vũ môn giết vào. Bởi vì Tần Tiêu đã hấp dẫn và thu thập toàn bộ Nam nha, áp lực ở phía bắc giảm nhiều, Vũ lâm quân trở tay không kịp bị đánh tan tác, nhưng cũng có rất nhiều Vũ lâm quân đào ngũ đầu nhập vào Lý Long Cơ cần vương.

Bắc môn ba đường binh mã, đi trong Đại Minh cung tẩy trừ một lần, giết vào tất cả cung điện. Tiến vào Đại Minh cung thì thấy Võ Tam Tư đang tọa trấn ngăn địch. Bị Lý Long Cơ bắt giữ, chém thành tám miếng, giã trở một nhà không tha ai cả.

Nhưng mà Vi hậu cùng An Nhạc công chúa tìm khắp Đại Minh cung cũng không thấy bóng dáng đâu!

Trong lòng Lý Long Cơ có chút nôn nóng. Ba đạo nhân mã sưu giết vài vòng, ngay cả đình hồ cũng không tha, có thể nói đào ba thước đất tìm một lượt, đều không có bắt được hai người này.

Tần Tiêu mang theo hai vạn thiết kỵ một đường giết thẳng vào cung Thái Cực, xung đột lẻ tẻ với Vũ lâm quân diễn ra vài nơi. Nhiều người còn chưa kịp giao chiến đã bỏ binh khí xuống xin tha thứ.

Tần Tiêu thấy đại cục cơ bản đã định, dẫn binh xung phong liều chết tiến tới trước Thái Cực điện. Đây chính là nơi đặt linh cữu của Lý Hiến!

Hơn ngàn tướng sĩ Thiên ngư vệ gắt gao đứng trước Thái Cực điện, thề liều chết rách lưỡi, tuyệt không lui về phía sau.

Tần Tiêu cho đại quân ngừng lại, nhìn qua Thiên ngư vệ nói ra:

- Tần Tiêu cũng không phải là mưu phản. Mà là tiểu trừ quốc nạn, báo thù cho hoàng đế bệ hạ. Chỉ vì bất giết nghịch thủ Vi hậu cùng An Nhạc công chúa, các người không cần bằng hoàng.

Thiên ngưu vệ không chịu tránh ra, chậm rãi lui về phía sau, chăm chú nhìn vào cửa lớn.

Lúc này bên trong có âm thanh truyền ra.

- Tránh ra, lui ra.

Cửa lớn cung Thái Cực mở ra, một thiếu niên mười sáu tuổi đang đốt giấy đi ra. Thiên ngưu vệ lập tức quỳ bái: Bệ hạ!

- Tất cả đứng lên a. Ta không phải bệ hạ cái gì cả.

Thiếu niên hồ hững nói ra:

- Đại tướng quân, bên trong là linh cữu của bệ hạ. Hoàng hậu cùng An Nhạc công chúa đã trốn tới gần Lăng Yên các. Đại tướng quân không ngại thì qua đó tìm đi.

Tần Tiêu nhíu mày nhìn qua Lý Trọng Mậu lớn lên có vài phần giống Lý Trọng Tuấn năm đó, thì ra là được Vi hậu dựng làm ngụy hoàng đế. Thiếu đế, giương một tay lên:

- Đi. Đi Lăng Yên các!

Quân lệnh vừa ra không người phản đối, đại đội nhân mã tiến qua hướng Lăng Yên các. Các tướng sĩ tin tưởng Tần Tiêu, nếu Tần Tiêu chịu tin tưởng Lý Trọng Mậu cũng không có vấn đề, cũng không có người tỏ vẻ đáng nghi.

Kỳ thật trong lòng Tần Tiêu cũng có một ít hoài nghi, nhưng mà hắn nhìn ánh mắt Lý Trọng Mậu chính là loại thấy chết không sờn, bị thương cũng tuyệt vọng, đồng thời cũng cảm hận Vi hậu cùng An Nhạc công chúa. Cũng giống như Lý Trọng Tuấn, Lý Trọng Mậu cũng không phải Vi hậu sinh ra, chỉ là khôi lỗi cho nàng quyền mưu mà thôi.

Hắn đối với Vi hậu sinh lòng ác độc hại chết phụ thân của mình cũng không có đại nghĩa gì cả.

Đại quân cơ hồ không có gặp ngăn cản tiến lên, đi thẳng tới phía đông, đi thẳng tới Lăng Yên các.

Trong lúc cùng đường Vi hậu mang theo An Nhạc công chúa và vài tên tâm phúc chạy từ Đại Minh cung vào cung Thái Cực. Không ngờ bên này cũng đã bị Tần Tiêu công phá, vì vậy lại từ Thái Cực trong trốn tới Lăng Yên các tránh tai, không ngờ lại khóa cửa, hơn nữa bên ngoài không có hộ vệ. Đám người chật vật không chịu nổi trốn vào góc âm u, ý đồ tránh thoát lòng bất.

Hai vạn người đem Lăng Yên và Thần Long điện vây chặt lại, dễ dàng tìm ra mấy người, ném trước mặt Tần Tiêu. xem tại

Đi được tâm phúc thừa tướng Tông Sở Khách, Kỷ Xử Nột của Vi hậu tham dự mưu hại Lý Hiền, cũng là đi được Mã Tần Khách, Dương Quân, bốn nam nhân cùng hai nữ nhân, cùng quỳ trước mặt Tần Tiêu.

Các nàng và bọn người Tông Sở Khách đã sớm dập đầu như bằm tỏi, hô to tha mạng.

Hai vạn tướng sĩ cùng rống to lên.

- Đại tướng quân, giết chúng!

Giết chúng!

Tần Tiêu nhíu mày, không chút do dự một đang chém xuống, bỏ ra chữ 'chi', Tông Sở Khách, Kỷ Xử Nột bị chém thành nhiều đoạn, thi thể rơi lả tả tứ phương.

Vi hậu lập tức há to miệng, ngạc nhiên ngây người nói không ra lời. Ngày bình thường cùng An Nhạc công chúa tâm hoan tác nhạc thì Mã Tần Khách cùng Dương Quân vô cùng đắc ý, lập tức sợ tới mức oa oa kêu to, quỳ đến trên mặt đất bò qua phía Tần Tiêu:

- Tần Tướng quân, Tần lão gia, tha mạng ah! Tiểu nhân cũng bị các nàng sai sử, không thể không làm chuyện trái lương tâm. Làm cho...

Không chờ bọn họ nói xong dài thì Tần Tiêu không còn kiên nhẫn mặt như hàn thiết chém xuống, hai đầu lâu bay lên, cái cổ phun máu tươi chảy đầy móng ngựa.

Vi hậu cùng An Nhạc công chúa ôm nhau, tuyệt vọng cúi đầu, chờ Tần Tiêu chém giết.

Nhưng mà Tần Tiêu dừng sát.

Khi nhìn Vi hậu nhất là An Nhạc công chúa thì Tần Tiêu căng thẳng trong lòng, thực sự kinh hãi không hiểu, giống như mặt hồ phẳng lặng có viên đá ném vào tạo sóng gió.

Hắn nhớ tới Lý Tiên Huệ...

Rất giống!

Hai mẹ con này và Lý Tiên Huệ lớn lên rất giống!

Thanks

524. Chương 526 : Bài Ca Phúng Điếu. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 526 : Bài ca phúng điếu. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 526 : Bài ca phúng điếu. (2)

Nhất là Lý Khỏa Nhi. Nếu như đổi quần áo và trang sức của Lý Tiên Huệ và cột búi tóc lên, quả thật giống như Mặc Y cùng Tử Dịch vậy, khó biện thật giả.

Các nàng chính là mẫu thân và muội muội của Lý Tiên Huệ.

Trong lòng Tần Tiêu không tự chủ trầm nghĩ: Tiên nhi rất bảo vệ em gái này, càng không cần nói tới mẫu thân... Ta, nếu ta giết các nàng, vậy thì...

Đường quân rộng to lên.

- Đại tướng quân, giết các nàng!

Giết các nàng!

Vi hậu cùng Lý Khỏa Nhi sợ hãi phát run, mặt đầy nước mắt, chờ đợi Tần Tiêu tuyên án.

Vì cái gì. Tại sao có thể như vậy? Tần Tiêu cảm thấy giận dữ hét lên: Các nàng cũng là thân nhân của ta, ta làm sao đối mặt khi xong việc đây! Tiên nhi... Người sẽ tha thứ cho ta chứ?

Lý Khỏa Nhi giãy giụa khỏi hai tay của Vi hậu ôm nàng, bò tới trước mặt Tần Tiêu, kinh hãi nói ra:

- Tần, Tần Tướng quân. Khỏa nhi biết sai! Ta, ta còn trẻ, ta không muốn chết! Cho dù làm nô tỳ. Khỏa nhi chỉ cần sống sót. Đại tướng quân, người tha ta một mạng, tha ta một mạng được chứ?

Vi hậu lập tức kêu to lên:

- Khỏa nhi, người chớ ngu! Nên dứt khoát chịu chết cho xong!

Đúng lúc này đội ngũ Lý Long Cơ đột phá Đại Minh cung Đan Phượng môn, cũng chạy qua bên này; Lý Tự Nghiệp mang theo một đội mạch đao thủ, cũng chạy đến Lăng Yên các tiếp ứng Tần Tiêu.

Lý Tự Nghiệp nhìn thấy tình cảnh tước mặt, lập tức hiểu khổ tâm của Tần Tiêu, không khỏi cắn răng một cái, xông thẳng qua phía trước, cũng không nhiều lời nói giờ đao chém Vi hậu trước.

Lý Tự Nghiệp cũng không dám đi nhìn mắt Tần Tiêu, chỉ lo chém đầu Vi hậu, sau đó giao cho tiểu tốt bọc đầu của nàng ta.

Lý Khỏa Nhi lập tức sợ tới mức khóc lên, nước mũi nước mắt giàn giụa, chưa từ bỏ ý định quỳ trước mặt Tần Tiêu, đập đầu như bằm tôi kêu khóc nói:

- Đại tướng quân, ta chỉ là tiểu nữ tử không hiểu chuyện, người tạm tha ta lần này đi. Ta nguyện ý làm nô tài, phục thị người cả đời...

Mặc Y tâm không đành lòng, nhẹ nhàng tiến đến bên tai Tần Tiêu:

- Có lẽ tha cho nàng một mạng, dù sao cũng không thành khí hậu... Dù sao là muội muội của Tiên nhi nha...

Tần Tiêu hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ giọng nhưng quả quyết nói một tiếng.

- Trảm!

Lý Tự Nghiệp không nói hai lời, đi tới trước người Lý Long Cơ, chạy đến trước mặt Lý Khỏa Nhi nhắc nàng lên, một đao chém làm hai đoạn.

‘PHỐC’ một tiếng, tâm của Tần Tiêu giống như bị vụn mảnh, lông mày nhíu lại.

Tuy Lý Khỏa Nhi cùng Lý Tiên Huệ lớn lên rất giống, nhưng Tần Tiêu cũng không có xử trí cảm tình như Lý Tiên Huệ.

Chỉ một đao kia chém xuống thì trong đầu như hiện ra gương mặt Lý Tiên Huệ, đó là gương mặt sầu khổ.

Mẫu thân cùng muội muội giết phụ thân bằng thuốc độc; sau đó hai nàng chết trong tay nam nhân của mình... Loại chuyện này làm cho nàng chịu được?

Tâm của Tần Tiêu âm thầm đau đớn, lo lắng cho Lý Tiên Huệ, lo lắng và nhớ nàng, so với dĩ vãng bất luận lần nào cũng mạnh hơn, hiện tại nhiều ra một cảm giác áy náy.

Mặc Y cơ hồ cúi đầu không nhìn, nhẹ nhàng lui về phía sau vài bước, cũng không đi phiên Tần Tiêu.

Trong lòng Tần Tiêu đột nhiên trở nên rất loạn rất loạn.

Xem ra tất cả đều chấm dứt. Vi hậu một đẳng đều bị tru diệt; bản thân mình dựa vào vũ dũng và vũ trang trợ giúp Lý Long Cơ chính biến thành công. Tất cả đã tốt đẹp.

Nhưng mà thời điểm này hắn cảm thấy nội tâm vắng vẻ. Giết hết người Đột Quyết, trong nội tâm có thành tựu và vui mừng. Hôm nay chính biến giết đều là người Đường, đầu thân Vi hậu cùng Lý Khỏa Nhi đã chia lìa, nói cho cùng chỉ là nữ tử trời gả không chặt.

Vì cái gì, chuyện này tại sao đi tới nước cực đoan như vậy?

Những nữ nhân đáng giận, đã được, gian thần, chẳng lẽ không nghĩ tới ngày hôm nay sao?

Không nên dùng vô tội máu tươi cùng giết chóc để chấm dứt dã tâm bưng bưng của bọn họ...

Chớ nên sanh ra trong gia đình đế vương, Tiên nhi, người lựa chọn là đúng. Nhìn qua cung điện hào hoa tráng lệ, tràn đầy lạnh lùng cùng phản bội, tàn sát cùng huyết tinh.

Đột nhiên Tần Tiêu hoài niệm sinh hoạt trước kia, chèo thuyền du ngoạn câu cá, nghe thê tử hát ca, dưới gối còn có nhi nữ... Ta cũng là người, hơn nữa là người thế kỷ hai mươi mốt, ta có đạo đức và lương tri... Tiên nhi, người tha thứ cho ta không? Sẽ?

Loạn, rất loạn... Sau đại chiến thì tâm của Tần Tiêu giống như bị đập nát, trở nên mất trật tự không chịu nổi.

Tràng diện lập tức trở nên im ắng, không có hoan hô và rống to, tất cả tướng sĩ nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu mà ngơ ngác, nhìn sắc mặt của hắn quỷ dị, cảm giác không hiểu thấu.

Sau lưng có tiếng vó ngựa truyền tới, đại quân tránh ra một lối đi, Lý Long Cơ mang người tiến đến, một thân đầy máu, giống như từ địa ngục đi ra.

Lý Long Cơ nhìn thi thể trên đất, nhìn lại Tần Tiêu có chút ngây ngốc, lập tức hiểu được, thúc ngựa đi đến bên người Tần Tiêu nói khẽ:

- Việc đã đến nước này, Tần đại tướng quân chớ suy nghĩ quá nhiều. Còn muốn người chủ trì đại cục.

Tần Tiêu khôi phục tinh thần lại, miễn cưỡng nói ra:

- Truyền lệnh, Sóc Phương quân phân bố chín môn sáu phổ của Trường An, hiện tại bắt đầu giới nghiêm, có người nào dị động giết không tha. Sở vương điện hạ, hiện tại cũng nên đi thu bắt nghịch đảng rồi.

Lý Long Cơ hơi có chút bận tâm nhìn qua Tần Tiêu, thoáng qua gật gật đầu, nói khẽ:

- Đại ca, chuyện không do người, không sai ở người. Tiên nhi nàng...

Vừa thấy sắc mặt Tần Tiêu dần dần vắn vẹo, Lý Long Cơ cũng sinh sinh dừng lại, khẽ thở dài một cái, cũng hạ lệnh:

- Cát Phúc Thuận, Trần Huyền Lễ, Lý Tiên Phù, các người dẫn vạn kỵ lùng bắt tất cả nghịch đảng trong hoàng cung, người cả gan dám phản kháng giết không tha; Tiết Sùng Giản, người dẫn theo người đi vào thành Trường An thu bắt đại thần nghịch đảng.

- Vâng!

Chúng tướng mang theo đội ngũ dưới trướng tán đi.

Lý Tự Nghiệp mang theo đầu Vi hậu cùng Lý Khỏa Nhi hiến cho Lý Long Cơ. Lý Long Cơ tiếp nhận bao vải, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Đại ca, đại sự còn chưa xong, chúng ta cùng đi gặp phụ vương và Thái Bình công chúa a, thỉnh bọn họ đi ra chủ trì đại cục.

Tần Tiêu thu hồi tạp niệm trong lòng, nói:

- Tốt, đi thôi!

Hoàng cung Đại Đường ngày xưa mỹ lệ xa hoa, hiện tại cũng chỉ còn khí tức khắc nghiệt.

Khắp nơi là máu tươi và tay chân cụt còn lại, cây chết đầy đường. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi làm người ta buồn nôn. Giống như điêu khắc trên đất, những con đường đá nhuộm đầy máu tươi, trong những bụi cỏ nói không chừng còn có một ít đầu người và tay chân cụt nằm loạn xạ.

Hoàng cung như vậy trước kia có nhiều người mơ ước được tiến vào. Ca múa mừng cảnh thái bình trong cuộc sống, nơi này là cực lạc trần gian duy nhất trên đời, thịnh thế vinh hoa làm người ta thích thú; một khi động khởi binh thương thì Hoàng cung cũng hiện ra vẻ mặt tàn nhẫn của mình, làm cho tất cả mọi người sinh lòng sợ hãi, tránh còn không kịp.

Hoàng cung là ranh giới thiên đường cùng địa ngục – trong lòng Tần Tiêu thầm than một tiếng, đây là định nghĩa mà hắn tìm được.

Thanks

525. Chương 527 : Tất Cả Chấm Dứt. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 527 : Tất cả chấm dứt. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 527 : Tất cả chấm dứt. (1)

Hai vạn thiết kỵ đi theo Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ, đi vào Thái Cực điện nhìn qua hơn ngàn Thiên ngưu vệ đang canh phòng, cũng không hề rút đao khiêu chiến, mà là chất phác và hoảng sợ không biết làm sao, nhao nhao ngậy người tại chỗ.

Lý Long Cơ xuống ngựa đi lên mấy bậc thang, quỳ bái:

- Thần, Lý Long Cơ đến đây bái kiến bệ hạ!

Tần Tiêu ngồi ở trên ngựa, im lặng nhìn một màn này.

Lý Long Cơ, hẳn là người cũng không tha người vô tội làm khô lồi như Lý Trọng Mậu hay sao?

Ba quân tướng sĩ im ắng, cũng giống như Tần Tiêu, lẳng lặng nhìn một màn trước mặt.

Sau nửa ngày Lý Trọng Mậu từ trong điện đi ra, sắc mặt còn mang theo vệt nước mắt.

Hắn thấy Lý Long Cơ quỳ gối trước bậc, liên tục không ngừng chạy tiến tới khom người nâng lên:

- Sở vương xin đứng lên... Ta, ta không phải Hoàng đế gì cả. Đừng hành đại lễ như vậy với ta.

Lý Long Cơ nghiêm nghị chấp tay nói:

- Bệ hạ có gì nói ra lời ấy. Quốc không thể một ngày không có vua, bệ hạ chính là Hoàng đế Đại Đường. Trong nội cung đại sự phương hưu sợ rằng bị quấy phá. Suy nghĩ vì an toàn của bệ hạ, thỉnh bệ hạ theo vi thần đi giá, bảo vệ không sơ hở chút nào.

Lý Trọng Mậu đưa mắt nhìn qua Tần Tiêu và tướng sĩ như hổ lang kia, còn mang theo mấy phần ngậy thơ, trên mặt lộ ra cô đơn cùng bất đắc dĩ, gật đầu nói:

- Được rồi. Nhưng là linh cữu tiên hoàng?

Lý Long Cơ vội vàng nói:

- Vi thần nhất định phái người trông coi cẩn thận, không có nửa điểm sơ xuất. Chỉ chờ quét dọn nội cung hoàn tất. Lại đến phát tang tức trực bên linh cữu tiên hoàng.

- Được rồi...

Lý Trọng Mậu yên lặng cỡi hiếu bào ra, đi xuống bậc thang.

Tần Tiêu có chút chờ đợi vùng tay lên, mấy sĩ tốt chạy vào cung tìm xa giá của Hoàng đế, thỉnh Lý Trọng Mậu ngồi lên đó. Sau đó lại mang theo Lý Tự Nghiệp và năm ngàn mạch đao thủ tiếp nhận Thiên ngưu vệ quần long vô thủ gác Thái Cực điện, chăm sóc linh cữu Lý Hiển.

Lý Tự Nghiệp quả thực như được đại xá, không ngừng mang người chạy tới Thái Cực điện.

Tuy hắn biết rõ Tần Tiêu chắc chắn sẽ không trách hắn cái gì, nhưng mà hắn đã lấy mạng mẹ vợ và em gái của vợ. Trong nội tâm cảm giác là lạ, hơn nữa hắn nhìn ra được, trong lòng Tần Tiêu cũng không được tốt, sắc mặt không phải quá tốt.

- Mắt không thấy tâm không phiền, ta vẫn nên cách lão đại xa một chút, miễn cho hắn vừa nhìn thấy ta lại nhớ tới chuyện thương tâm.

Lý Tự Nghiệp nghĩ như thế.

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ tùy tùng bên đế liễn. Mang Lý Trọng Mậu ra hoàng cung đi tới chỗ thập vương.

Bọn người Trình Bá Hiến, Vương Dịch và Vạn Lôi cũng dẫn người quét dọn chiến trường ở thành Trường An, giới nghiêm canh gác. Ra khỏi hoàng cung, từ đường Chu Tước tới chỗ thập vương, năm bước một cương vị mười bước một trạm canh gác, sát khí lạnh lẽo tràn ra.

Phủ Tương Vương.

Tương Vương Lý Đán mang theo con cái đi ra ngoài, cuống quýt nghênh đón quỳ gối bên cạnh xa giá của Lý Trọng Mậu, đầu cúi xuống đất.

Lý Trọng Mậu cuống quýt đi xuống xe nâng Lý Đán dậy:

- Hoàng thúc cứu quốc tế thế. Công lớn như vậy. Trẫm không tài không đức, sao dám thụ đại lễ của Hoàng thúc? Việc đã đến nước này, thỉnh Hoàng thúc trèo lên bảo đỉnh chủ trì thiên hạ, kế thừa giang sơn Đại Đường!

- Ah -

Lý Đán lập tức kinh ngạc kêu lên. Cũng không có đứng dậy, dập đầu nói:

- Thần tuyệt đối không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy. Bệ hạ chớ cầm giang sơn xã tắc xem như trò đùa... Loại chuyện này tuyệt đối không được!

Lý Trọng Mậu khom lưng kéo Lý Đán, nhưng mà không kéo được, vì vậy thở dài một hơi nói:

- Hoàng thúc, trẫm tự biết tài đức nông cạn vô lực trị quốc; hôm nay Hoàng thúc bài trừ kẻ phản bội có công với xã tắc, vì thiên hạ yên vui; hướng chi Hoàng thúc tài giỏi hơn ta ngàn lần, vì suy nghĩ giang sơn Đại Đường và vạn dân chúng, thỉnh Hoàng thúc ngàn vạn không nên từ chối!

Lý Đán hai tay run lên, kéo dài âm thanh:

- Thần - tuyệt đối không dám!

Tần Tiêu ngồi ở trên ngựa, hồ hững nhìn qua một màn song Hoàng này, trong nội tâm lạnh lùng thầm nghĩ: Bày trò, thuần túy là bày trò. Người hơi hiểu biết thì trận chính biến này qua đi Lý Trọng Mậu chỉ là Ngụy hoàng đế trên danh nghĩa khẳng định không xuống được, bọn người Lý Long Cơ lưu tánh mạng của hắn cũng thuần túy là vì hoàng quyền vững vàng quá độ mà thôi. Xem khắp trong triều, còn có ai dám ngồi lên để vị? Khẳng định chỉ có Lý Đán - trước kia hắn được Võ Tắc Thiên cho ngồi lên để vị, về sau lại cho Thái tử Lý Hiền, cũng không khác gì mang để vị cho hắn lần nữa. Có lẽ Lý Đán không phải Hoàng đế phù hợp, nhưng nếu muốn người khác ngồi lên đích xác là làm không được.

Trình diễn được một nửa, Lý Long Cơ đi ra xong việc.

Hắn xuống ngựa đến quỳ gối trước mặt Lý Trọng Mậu nói ra:

- Bệ hạ, đại sự hôm nay quá lớn, đại sự như vậy chỉ có thể thương nghị sau. Hôm nay chỉ mong bệ hạ chủ trì toàn cục. Quốc không thể một ngày không có vua, bệ hạ không nên đưa đây!

- Ai...

Lý Trọng Mậu không thể làm gì cảm thán một tiếng:

- Đã như vậy, vậy được rồi. Hoàng thúc xin đứng lên, Sở vương xin đứng lên.

Nhị vương đứng dậy xin mời Lý Trọng Mậu đi vào trong phủ Tương Vương. Tần Tiêu đem hai vạn thiết kỵ bảo vệ chung quanh phủ Tương Vương, vây quanh như thùng sắt.

Sau khi bận rộn xong việc, Tần Tiêu rút cục thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn qua bầu trời, đã có tia nắng ban mai hiện ra ở phương đông.

Chỉ một đêm thiên hạ Đại Đường sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tần Tiêu khổ lo nửa nọ nửa kia nhếch miệng. Bất đắc dĩ nói nhỏ:

- Lại là chính biến, rõ ràng lại có ta...

Mặc Y cùng Quách Tử Nghi đi tới bên cạnh Tần Tiêu, nhao nhao nghe rõ ràng, trong nội tâm lại cảm khái.

Nửa giờ sau Lý Long Cơ mới từ phủ Tương Vương đi ra ngoài, sau lưng còn đi theo một người, Tần Tiêu nhìn quen mắt - lại là Trương Cửu Linh.

Tần Tiêu và ba người xuống ngựa nghênh đón Lý Long Cơ. Trương Cửu Linh nhìn Tần Tiêu chấp tay bái lễ:

- Đại tướng quân từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!
- Rất tốt.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Lợi hại nha. Trương Cửu Linh. Tất cả mọi chuyện là do người mưu lược cả, quả nhiên là nhân tài.
- Sao dám nhận!

Trương Cửu Linh ngày xưa tiêu sái hào phóng, nhưng bây giờ ít đi ngạo mạn nhiều hơn một phần rụt rè:

- Đại tướng quân mới được là mấu chốt thành bại. Cửu Linh chỉ là lý luận suông, cần gì tiếc nuối...

Lý Long Cơ khẽ cười cười:

- Nhị vị đều là đại công thần cả, không cần thối phòng khách sáo. Bận rộn một đêm chắc mệt rồi, theo ta tới quý phủ nghỉ ngơi nhé?

Dứt lời còn nhìn qua Tần Tiêu vui vẻ nòng đậm.

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Tần Tiêu cười cười, nhìn đám người sau lưng nói:

- Tử nghi, Trường Phong, phủ Tương Vương đề phòng không được buông lỏng. Ta sẽ phái người tới thay đổi canh gác cho các người.
- Đại tướng quân yên tâm! truyện copy từ

Tần Tiêu cùng Mặc Y dắt ngựa, cùng Lý Long Cơ Trương Cửu Linh đi cùng nhau, đi qua phủ Sở vương. Đi vào trong phủ, sớm có người hầu nghênh đón tiếp nhận ngựa, Trương Cửu Linh cùng Lý Long Cơ rồi rảnh phiếm vài câu, thức thời cáo từ mà đi.

Thanks

526. Chương 528 : Tất Cả Chấm Dứt. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 528 : Tất cả chấm dứt. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 528 : Tất cả chấm dứt. (2)

Tần Tiêu nhìn qua bóng lưng Trương Cửu Linh. Không khỏi nói ra:

- A Man, người này thật bất thường!
- Cũng không biết làm sao!

Lý Long Cơ đắc chí vừa lòng mỉm cười:

- Nhưng mà mỗi chuyện cân nhắc rất cẩn thận, tâm tư cùng tài trí bậc này có thể so sánh với đại ca.
- Vô nghĩa!

Lý Long Cơ cười lên ha hả. Nơi này không có người ngoài, hắn kéo tay Tần Tiêu đi vào nội đường.

- Đại ca đại tẩu mau về phòng, nghỉ ngơi cho tốt đi!

Vừa mới bước vào trong phòng. Lý Long Cơ không ngừng bảo người chuẩn bị rượu tiệc, còn an bài hai người đi tắm rửa thay quần áo. Sau khi tắm xong Tần Tiêu cùng Mặc Y đều cởi bỏ chiến bào huyết tinh, một thân nhẹ nhõm ngồi trong phòng yên hội.

Lý Long Cơ rót rượu cho Tần Tiêu cùng Mặc Y, vừa nói:

- Đại ca dường như đang suy nghĩ những tâm sự kia? Chuyện cho tới bây giờ, thực không cần quá băn khoăn. Đại tẩu ngươi cứ nói đi?

Mặc Y lạnh nhạt cười cười:

- Ta chỉ là nữ lưu. Làm sao có kiến thức?

Tần Tiêu nhìn qua một bàn cao lương mỹ vị mà không muốn ăn, cầm lấy một chén rượu uống cạn, lại cảm thấy đắng chát. Có chút bất đắc dĩ mỉm cười nói:

- Kỳ thật lại nói tiếp cũng không phải chuyện gì quá lớn. Cho dù ta không động thủ thì Vi hậu cùng Khảo nhi cũng có vận mệnh như vậy. Nhưng mà ta chỉ nghĩ tới Tiên nhi. Nghĩ tới cảm thụ của nàng, trong nội tâm bị đè nén mà sợ hãi. Không có bằng hữu tâm sự.

- Người chồng tốt, nam nhân tốt!

Lý Long Cơ có chút trêu tức dừng ngón cái tán thưởng Tần Tiêu, cười hắc hắc nói:

- Trách không được bên người mỹ nữ như mây!

Tần Tiêu da mặt hơi run lên, dở khóc dở cười trừng Lý Long Cơ:

- Có thể so với người sao?

Mặc Y ở một bên cười yếu ớt tự lo lấy rượu và thức ăn, cũng không trả lời.

Nói chuyện phiếm sau một lúc, Lý Long Cơ cũng thở dài một hơi:

- Lại nói tiếp, tuy đã chết rất nhiều người, trong lòng của ta buồn bực đáng sợ. Nhưng mà bây giờ vì tẩy trừ thiên hạ, thiên hạ khí tượng đã đổi mới hoàn toàn, Đại Đường ta sẽ thoát thai hoá cốt. Vừa nghĩ đến đây, ta vẫn nghĩ chết chóc và hi sinh như vậy là rất đáng giá.

Tần Tiêu cười nhạt:

- Đúng là như thế, thời điểm giết người Đột Quyết ta chỉ cảm thấy tức giận và thống khoái. Nhưng mà đánh trận hôm nay ta không có cảm giác thành tựu, cảm giác mình là gia súc không nhân tính, đem vinh quang của bản thân đặt lên tính mạng của người khác.

- Ô, lời nói không nên nói như vậy...

Lý Long Cơ vội hỏi:

- Đại ca ngươi nghĩ lại xem, nếu không có người thống khoái hạ sát thủ, sẽ có thêm những người khác bị lâm nạn trong tay bọn chúng, thậm chí cả thiên hạ sẽ bị tai họa. Hi sinh một ít người cứu vạn đại đa số, đây không phải vương đạo sao?

- Có lẽ vậy!

Tần Tiêu lạnh nhạt cười khổ:

- Giết người an người, giết thì cũng giết. Đạo lý này ta sớm hiểu rõ. Nhưng khi những chuyện này phát sinh chính thức ta mới phát hiện con người cũng không phải gỗ đá, muốn làm ra ý chí sắt đá bất vi sở động thật rất khó.

Lý Long Cơ cười ha hả vài tiếng, thần sắc bất cần đời cũng dần dần lui đi, đổi lại giọng điệu nghiêm túc:

- Kỳ thật, ta bội phục nhất đại ca đấy, không phải người trí tuệ cao bao nhiêu cùng bao nhiêu võ công thần kỳ, mà là tính tình rộng rãi. Thái tử từng nói, đại ca cái gì cũng tốt, chỉ có tâm không đủ hung ác. Có thể trong mắt của ta, đại ca ưu điểm lớn nhất cũng là điểm này. Là tính tình người có tha thứ và bác ái.

- A -

Tần Tiêu cười rộ lên:

- A Man, người nếu không có việc gì làm, ngược lại ta có việc cho người đấy.

- Cái gì?

- Thầy tướng số.

Tần Tiêu cười:

- Nếu người đã nói được như vậy thì chắc kiếm nhiều bạc lắm đấy?

Ba người đều cười rộ lên, hào khí cuối cùng vẫn thư hoãn một ít, Tần Tiêu cũng dần dần đem chuyện không vừa lòng vứt đi, cảm thấy dần dần thoải mái.

Lý Long Cơ nói ra:

- Vừa rồi hồi phủ ta đã quỳ trước mặt phụ vương thỉnh tội. Không ngờ phụ vương ôm ta khóc lớn, nói với ta nói: ‘Hoàng cương mất chính, xã tắc bất hạnh, hạnh được con ta động thân đi ra bình định lập lại trật tự, thật sự là tổ tông thần minh phù hộ, trời ban tam lang tại thiên hạ Lý Đường!’.

Tần Tiêu cười nói:

- Không thể tưởng được, gần đây Tương Vương vững như bàn thạch lại có thời điểm kiếm lòng không được. Xem ra, trong lòng của hần kỳ thật vẫn tâm lo như lửa đốt, nhưng vẫn cố kỵ không có biện pháp tốt. Chúng ta như vậy mạo mạo thất thất làm một chuyến, ngược lại đánh bậy đánh bạ hoàn thành chuyện tốt.

- Nói gì vậy, làm sao lại là ‘đánh bậy đánh bạ’ đấy?

Lý Long Cơ cực kỳ bất mãn nói ra:

- Rõ ràng là tỉ mỉ bày ra, bố cục hợp lý, trí dũng cùng sử dụng một lần mới chính biến a? Đại ca chớ làm thấp mình.

Tần Tiêu cười rộ lên.

- Ta chỉ là tay chân. Có làm thấp cái gì đâu?

- Khốn kiếp! Ta càng ngày càng không chịu nổi người!

Lý Long Cơ kêu to lên:

- Đã biết rõ ‘trang Bức’! Trang cái lông! Uống, uống chết người!

Dứt lời liền đem bầu rượu nhét vào trong ngực Tần Tiêu. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Trong bữa tiệc lại cười ha hả, Lý Long Cơ vỗ vỗ tay, gọi thêm mấy ca vũ tới, bắt đầu ca múa.

Tần Tiêu nhìn những người này, nghe những khúc thể này không quen. Lúc ở sa trường giết người như ngóe, lập tức cảm thấy những ca vũ này thật nhàm.

Qua trong chốc lát, Lý Long Cơ nói ra:

- Chỉ đợi tiêu diệt toàn bộ nghịch đảng, bệ hạ có lẽ sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho phụ vương ta, rồi cuộc thiên hạ Đại Đường cũng an định lại. Đại ca người cư công chí vĩ, ban thưởng quan tước đích thị là không ai bằng.

- Ta không sao cả, làm quan bao nhiêu cũng làm làm công cả.

Tần Tiêu thâm ý nhìn qua Lý Long Cơ:

- Người sẽ là thái tử sao?

Lý Long Cơ mặt không đổi sắc cũng không động dung, tự lo uống rượu trầm mặc không nói.

Vài ngày sau, trong thành Trường An đã hoàn thành đại thanh tẩy. Từ triều đình đến quân đội, lại tăng thêm nhiều vong hồn, tất cả đều là tàn đảng ủng hộ Vi hậu cùng Võ Tam Tư.

Tần Tiêu dẫn Tả uy vệ, theo như luật lệ đóng giữ ngoài thành Trường An mười dặm.

Lý Long Cơ tạm thời tiếp nhận Nam nha, phụ trách hoàng thành cấm vệ, Bắc nha thì là do giám quốc Tương Vương Lý Đán tạm thời kiêm nhiệm.

Chỗ có chuyện đều thập phần tinh tường, một hoàng đế, thái tử mới miêu tả sinh động.

Sau đại thanh tẩy có diện mạo mới, giống như cắt sẹo thì thịt mới sinh ra, tuy rất đau, rất chướng mắt, nhưng mà vẫn còn có hy vọng. Một đôi hồ tử phối hợp, mặc kệ ở phương nào mà nhìn đều hơn hẳn Lý Hiến cùng Lý Trọng Tuấn. Quan trọng hơn là, bọn họ không có ngăn cách, càng không có Vi hậu, An Nhạc công chúa tồn tại.

Theo lý thuyết, Lý Thành Khí mới là con trai trưởng của Tương Vương, lẽ ra tương lai tiếp chưởng đông cung, kế nhiệm hoàng trữ.

Thế nhưng mà lão đại nhân từ trung hậu, quỳ rạp trước mặt Tương Vương rơi nước mắt năn nỉ Tương Vương, lập Lý Long Cơ làm thái tử, nhưng mà Tần Tiêu cũng rất bội phục Lý Thành Khí. Lý Đán có ba đứa con, hơn nữa công cao, chuyện này thập phần tương tự với Lý Thế Dân.

Thanks

527. Chương 529 : Hoàng Thành Ngự Suất Ti. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư xem tại

Chương 529 : Hoàng Thành Ngự Suất Ti. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 529 : Hoàng Thành Ngự Suất Ti. (1)

Mấy huynh đệ bọn họ trước kia hòa hợp thân mật, đã là câu chuyện trong kinh thành được mọi người ca tụng. Lý Thành Khí cũng cũng thông minh và tự hiểu mình như đại ca Lý Thế Dân là Lý Kiến Thành. Dựa theo nguyên lời của hần nói, Đại Đường lúc này càng cần nữa một thái tử ‘tài giỏi, anh minh’, mà không phải là người chỉ dựa vào thân phận mà vô năng. Mặc dù Tam đệ đối với đại ca không tồn tại khúc mắc bất mãn gì, nhưng mà đối với sơn hà xã tắc lại không tốt.

Cứ như vậy, Lý Long Cơ thuận lý thành chương biến thành thái tử.

Đã hơn một năm Tả uy vệ không có yên tĩnh, sau khi xây xong doanh trại, rốt cục cũng thở dài một hơi. Bước vào Trung Nguyên đã vung đao với người nhà, giống như trái tim treo trên cao, bây giờ thì an tâm rồi.

Đại quân nghỉ ngơi và hồi phục, Tần Tiêu cũng được thanh nhàn, trốn ở trong soái tướng ngủ say như chết. Chuyện gì cũng bỏ qua. Lý Trọng Mậu hạ một đạo thánh chỉ khôi phục chức Đại tướng quân Tả uy vệ cho Tần Tiêu. Tuy chỉ là hình thức, nhưng cũng đạt được ‘chính thức tán thành’.

Tỉnh lại, Tần Tiêu duỗi lưng mỏi, cảm giác thể lực và tinh lực mất đi cuối cùng đã quay về với mình. Mặc Y đã sớm tỉnh lại, thay Tần Tiêu mang nước ấm, đánh răng rửa mặt, thân thể tỏa sáng.

Hai người lẳng lặng ngồi trong soái tướng, ăn đồ ăn và nói chuyện phiếm.

Cơm xong. Mặc Y có chút bận tâm lắc cổ tay của Tần Tiêu:

- Mấy ngày nay người buồn bức à? Nếu không ta và người đi dạo nhé, giải sầu cũng tốt.

Tần Tiêu nhìn vẻ mặt ôn nhu của Mặc Y, không đành lòng cự tuyệt, nói:

- Tốt!

Hai người cười ngựa ra khỏi quân doanh, đi qua hướng đông bắc.

- Lão công. Ta có chút lo lắng...

Mặc Y giống như hạ quyết tâm vậy, đem lời trong lòng nói ra.

- Lo lắng cái gì?

- Lo lắng lão công mũi nhọn quá lộ. Làm người ta ghen ghét.

Mặc Y nói ra:

- Ta chỉ là nữ lưu, không hiểu đạo làm quan và chuyện triều đình. Nhưng mà lúc này ta cảm thấy được lão công đã đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào người. Cái này cũng không được rồi?

- Ha ha, đúng vậy a.

Tần Tiêu nhàn nhạt cười khở:

- Thế nhưng những chuyện này ta không có biện pháp gì cả. Ta cũng là thân bất do kỷ. Vận mệnh rất biết hay nói giỡn, giống như lựa chọn ta làm những việc này. Khiến cho cây to đón gió. Lão bà người nghĩ lại xem, vốn chúng ta đánh bại Đột Quyết chiến thắng trở về là chuyện thích ý cỡ nào. Thế nhưng mà Vi hậu đâm người kia nhìn không vừa mắt, không muốn bỏ qua cho ta.

- Lấy binh quyền của ta và ném tới Thao Châu làm đô đốc. Kế tiếp ta trở thành tướng quân không bình. Còn không phải mặc người ta chém giết? Không nói tới tùy tiện cho tội danh mưu hại, chỉ ném ta tới chỗ chim không thèm ỉa cũng đủ khổ rồi, cho dù bọn họ chịu thả ta một mạng, ta đời này xem như xong, mơ tưởng có thời gian an nhàn là không thể nào.

- Hơn nữa ở Giang Nam có đám người Tiên nhi đang chờ, ta cũng vô lực đi bảo hộ. Vì vậy ta không có lựa chọn, chỉ có thể bí quá hoá liều. Hoàng đế bị thí giết, Lý Long Cơ xuất hiện, cũng là thiên ý, vận mệnh được an bài như thế. Sau đó sao, ta giống như con trâu bị kéo mũi dắt đi vậy.

- Ai...

Mặc Y nhẹ giọng thở dài:

- Lão công, kế tiếp người làm thế nào đây? Xem thấy tình thế này Tương Vương có lẽ sẽ làm hoàng đế, Lý Long Cơ nhất định là thái tử. Lão công mang binh đánh giặc mạnh như vậy, thủ hạ quân tốt cũng chỉ nghe theo người, có thể làm bọn họ đổ kỵ hay không?

Tần Tiêu chậm rãi lắc đầu:

- Nói thật, trong lòng của ta cũng không biết. Tình bạn, hoặc là nói tình huynh đệ kết nghĩa, trước mặt lợi ích chính trị là không đáng nhìn nhất. Giống như một cái quần lót, ai cũng có thể dễ dàng kéo nó xuống.

Mặc Y mặt đỏ lên, không khỏi cười nói:

- Người ví von thật khiếm nhã!

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Cũng không phải là sao, không sai biệt lắm thì thử xem!

Cảm thấy hồi tưởng lại, mấy ngày nay trừ đánh giết bận rộn ra, còn tâm sự nặng nề, trên giường thì lo ngủ o.o..., đều không có 'vuốt ve an ủi' Mặc Y qua.

- Nếu không...

Mặc Y có chút tâm thần bất định nói:

- Lão công không cần binh quyền nữa, hoặc là dứt khoát từ chức Đại tướng quân a. Giống như một năm trước, chúng ta trở lại Giang Nam đi, sống qua quãng đời thanh nhàn. Mặc Y lắm miệng, chỉ hy vọng lão công đầu tiên có thể bình an đây, không cần có nguy hiểm gì mới tốt.

- Ha ha, lão bà tốt, ta biết rõ ý của ngươi.

Tần Tiêu cười khê:

- Binh quyền thứ này công dụng trong triều rất tốt, giống như một con dao hai lưỡi. Binh quyền quá nặng, uy vọng quá cao, công cao chấn chủ chính là đại phiền toái; trái lại, nếu như ngươi là một tư lệnh không có quân, đây chẳng khác gì con gà chờ bị bóp cổ, có cũng được mà không có cũng không sao.

- Ngươi chớ xem thường trong tay của ta bây giờ có mấy vạn đại quân, trú đóng ở đây nhìn thì vô sự không làm gì, nhưng mà hạch tâm của Đại Đường có thể không biết sao? Chính biến lớn như vậy làm sao không có người đục nước béo cò? Có ta ở đây tọa trấn thống lĩnh phòng ngự thành Trường An, Lý Đán cùng Lý Long Cơ mới có thể an tâm lên đài. Chờ bọn họ ngồi vững vàng ngôi hoàng đế, ta trái lại chính là uy hiếp của bọn họ.

- Ha ha, chuyện bất đắc dĩ như vậy đây. Có lẽ không phải ra từ đám bọn hần bôn ý, nhưng là sự thật tổng hội hướng phương diện này diễn biến còn chờ xem, đợi đến lúc Tương Vương đăng cơ đại sự an định lại thì chỉ Súc Phương quân khẳng định bị giải thể, Tả uy vệ tướng sĩ cũng bị dung hợp tới các nơi. Sau đó sao, đổi Tả uy vệ hoàn toàn mới xuất hiện. Thế nhưng mà những người tham gia quân ngũ đã không phải là đám người lúc trước, sẽ không trung thành với ta...

- Thật phức tạp...

Mặc Y cau mày:

- Ta chỉ biết là lão công phải cẩn thận một chút mới được. Tuy ngươi và Sở vương là huynh đệ kết nghĩa, thế nhưng mà người thân trong hoàng cung tự giết lẫn nhau, huống chi là kết nghĩa chứ?

Tần Tiêu cười cười, không có trả lời Mặc Y, trong nội tâm suy nghĩ nói: Mặc Y nói đúng.

‘Kết nghĩa’ không dùng được. Trước kia sống phóng túng tùy ý. Ở chung cực kỳ hòa hợp cơ hồ có thể mặc chung quần; nhưng mà một khi sinh ra xung đột chính trị... Cũng không phải người ngây thơ, đến lúc đó ai còn thực sự xem chuyện này là thứ quan trọng?

Cho nên, ta chỉ có thể tranh thủ bảo trì mặt trận thống nhất với Lý Long Cơ. Về phần nên thống nhất chiến tuyến thế nào thì đường còn dài và tương lai quá xa.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Bên ngoài là một mảnh bình nguyên, nhìn thấy bãi cỏ non xanh. Hai con ngựa dừng lại ăn cỏ non. Hai người xuống ngựa đi ăn cơm dã ngoại, từ từ ngắm cảnh.

Đi dạo trong chốc lát, hai người ngồi lên tảng đá, không hề trò chuyện, bắt đầu anh anh em em khởi tình. Đang lúc tình ý đậm đặc thì ở xa xa truyền đến tiếng vó ngựa. Tần Tiêu nhìn qua là Phạm Thúc Đức.

Thanks

528. Chương 530 : Hoàng Thành Ngự Suất Ti. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 530 : Hoàng Thành Ngự Suất Ti. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 530 : Hoàng Thành Ngự Suất Ti. (2)

Tần Tiêu đứng dậy:

- Phạm tiên sinh, có việc gì thế?
- Nam nha Đại Đô Đốc, Sở vương ời.
- Đi Trường An?
- Sở vương đã đến trong quân.

Tần Tiêu dắt ngựa và cùng Mặc Y nhìn nhau cười khở, trong nội tâm âm thầm nói: Thật sự là không được bình an.

Trở lại trong quân trại. Nhìn thấy Lý Long Cơ cầm một đạo thánh chỉ, thần sắc tràn đầy nghiêm túc và trang trọng.

- Năm ngày sau sẽ là đại điển nhường ngôi. Tần ái khanh phải làm tốt phòng ngự kinh thành, khâm thủ!

Tần Tiêu tiếp chỉ nhìn thấy Lý Long Cơ cười không hảo ý. Tần Tiêu gọi mọi người lui xuống, nhìn hẩn nói ra:

- Cười gì vậy, Đại Đô Đốc?
- Khục, cũng không có gì.

Lý Long Cơ ho nhẹ một tiếng, ra vẻ đứng đắn:

- Ngày hôm qua a, vì quan tước đại ca làm một chuyện, phụ vương ta cùng Thái Bình công chúa thương nghị hồi lâu, cuối cùng nhất quyết định...

Tần Tiêu thẳng tắp nhìn qua Lý Long Cơ, cũng không truy vấn. Lý Long Cơ đắc ý thừa nước đục thả câu, không ngờ Tần Tiêu toàn bộ không thèm chịu nể mặt mũi, có chút căm tức, cắn giận nói ra:

- Quyết định Phong đại ca làm Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc.
- Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc?

Tần Tiêu cảm giác mới lạ.

- Đây là quan chức gì? Tại sao chưa nghe nói qua?
- Là tên mới, vị trí trên mười hai vệ Đại tướng quân, dưới Binh Bộ Thượng Thư, chính là Tam phẩm.

Tần Tiêu mỉm cười một tiếng:

- Không đến mức a, cho ta một cái tên mới? Cái này cái gì ‘Hoàng Thành Ngự Suất Ti’ nghe tên không khác gì Bắc nha Nam nha, làm những chuyện gì?
- Đúng đấy, đem Nam nha cùng Bắc nha chính hợp thành, toàn bộ do người tới thống lĩnh.

Lý Long Cơ chậm rãi nói:

- Lúc trước Thái Tông hoàng đế công cao xã tắc, thật sự là không có quan chức xứng với hẩn, vì vậy mới mở Thiên Sách phủ, phong hẩn làm Thiên Sách thượng tướng. Hiện tại đại ca cũng công cao vô lượng, mới mở Hoàng Thành Ngự Suất Ti, chắc chắc...

Tần Tiêu hơi nhú mày:

- Ý của ngươi là, Hoàng Thành Ngự Suất Ti chính là thống lĩnh Vạn kỵ, Vũ lâm vệ, Thiên ngư vệ, Đông cung lục suất?
- Đúng nha, chính là ý này!

Lý Long Cơ liên tục gật đầu:

- Nói được trắng ra một điểm, chính là đem toàn bộ võ trang kinh đô Đại Đường giao trong tay của người.

Trong lòng Tần Tiêu chấn động, suy nghĩ kỹ: Đây tính là cái gì? Các người đối với Tần Tiêu thực tín nhiệm như vậy? Đề phòng của kinh đô giao toàn bộ cho ta, nếu ta không cẩn thận dậm chân một cái, chẳng phải hoàng đế cũng phải coi trọng ta ba phần?

Cái này quá không hợp thói thường a! Không đúng, Tương Vương cùng Thái Bình công chúa hẳn không phải người xử trí theo tình cảm. Nha môn căn bản không phải là nơi cân nước bọp nha? Ta là Đại Đô Đốc, có thể có chức vị giống như ‘Thái tử Thái sư’ gì đó không, tên tuổi khá lớn, thực quyền đều không có?

Lý Long Cơ nhìn qua sắc mặt Tần Tiêu biến ảo, không khỏi cười rộ lên:

- Ta biết rõ đại ca đang suy nghĩ gì. Vốn Hoàng Thành Ngự Suất Tì Đại Đô Đốc là do người hoàng tộc được tín nhiệm nhất đảm nhiệm. Nhưng mà ta đã nói với phụ vương và công chúa, nha môn trọng yếu như vậy, đức, mới là trọng yếu nhất. Trước mắt mà nói, chức vị này trừ đại ca, không ai dám ngồi lên đâu.

- Người đấy, người sao không ngồi vào?

Tần Tiêu có chút tức giận nói ra:

- Không nên đặt ta lên đồng lửa, người tâm địa quá độc ác!

- Hắc, hắc hắc!

Lý Long Cơ cười rộ lên:

- Ta làm gì biết quân sự, ở trong quân không có uy vọng gì. Lại nói, đại ca ngồi cùng tiểu đệ làm có gì khác nhau?

Tần Tiêu nhìn qua vẻ mặt cười giả tạo của Lý Long Cơ, cũng cười rộ lên.

Hai người cứ như vậy hiểu nhau, Tần Tiêu cảm giác đây quả thật là ‘cầu kết với nhau làm việc xấu’.

- Nam nha và Bắc nha thì sao? Còn thiết hai nha môn mới sao?

- Vẫn có.

Lý Long Cơ nói ra:

- Lúc này người chính biến có công, đều có phần thưởng. Đại ca dưới trướng Lý Tự Nghiệp, đề thăng làm Tả uy vệ Đại tướng quân; Vạn Lôi, Vạn kỳ tướng quân. Vương Dịch Hữu uy vệ Đại tướng quân, Trình Bá Hiến Bắc nha Đại Đô Đốc.

- Bà mẹ nó!

Tần Tiêu trách mắng, lần này Lý Đán thật hào phóng, những thủ hạ dưới tay của mình tăng quá mạnh:

- Vậy Nam nha Đại Đô Đốc thì sao?

Lý Long Cơ cười mỉa:

- Cũng không thể cho người chiếm hết chỗ tốt a? Nam nha Đại Đô Đốc, Tiết Sùng Giản. Đây là biểu đệ tốt của ta, con của Thái Bình công chúa. Còn có Cát Phúc Thuận, Trần Huyền Lễ, Lý Tiên Phù, cũng phân biệt làm Vũ lâm vệ cùng Thiên ngư vệ Đại tướng quân.

- A, không tệ a!

Tần Tiêu cười nói:

- Chia của rất đều.

- Còn có một việc, ta muốn thương lượng với đại ca một chút.

Lý Long Cơ thần sắc trở nên mười phần vun vọt.

- Người muốn làm gì?

Tần Tiêu nghĩa chính nghiêm khắc, chỉ sợ hấn đánh chủ ý bậy bạ gì.

- Người khấn trương cái lông!

Lý Long Cơ cười to:

- Ta cũng không tìm lão bà của ngươi, thật là!

- Nói đi! Có chuyện gì thì đánh rằm đi.

- Hắc hắc!

Lý Long Cơ cười quái dị nói:

- Cũng giống như Hoàng Thành Ngự Suất Ti, Đông cung cũng trang bị thêm Lục suất Đại Đô Đốc, chính là thiếu nhân thủ. Ta muốn đem Hình Trường Phong...

- Không có thương lượng! Hắn cũng nguyện ý đi làm chức này, ngươi cũng không phải không biết.

Tần Tiêu nhanh chóng đánh gãy lời hắn, không lưu tình chút nào cự tuyệt ngay.

Lý Long Cơ đổi sắc:

- Ta đành phải cầu Quách Tử Nghi a! Sẽ không cự tuyệt chứ? Ta đây thực không sống nổi, quá thật mất mặt!

- Quả nhiên đủ gian!

Vài ngày về sau thịnh thế đại điển.

Trong hoàng cung đã bị thanh tẩy sạch sẽ, khôi phục khí phái cùng mỹ lệ ngày xưa.

Trong thành Trường An cũng dần dần khôi phục một ít sinh cơ, cuối cùng có chút cửa hàng mở cửa, thương nhân bị nhốt trong nhà mấy ngày đã sắp phát điên rồi, lúc này cũng chạy ra chợ buôn bán. Chợ phía tây cũng lần lượt khôi phục buôn bán, các loại thương hàng cũng tiến vào trong Trường An, giống như cung cấp sinh cơ mới cho tòa thành này.

Tuy một hồi chính biến huyết tinh làm cho người ta sợ hãi, nhưng mà dù sao không có quá nhiều dân chúng bị thương tổn, cuối cùng là vạn hạnh trong bất hạnh. Kẻ phản bội bị trừ, hiện tại đăng cơ là Tương Vương, các dân chúng trong lòng an ổn vài phần.

Trải qua máu và lửa tẩy lễ nên đế đô Đại Đường cũng tỏa sáng lên.

Tương Vương Lý Đán cả đời lên xuống bất định, rốt cục long trèo lên bảo đỉnh lần nữa trở thành hoàng đế, cải nguyên Cảnh Vân, đại xá thiên hạ. Thiếu đế Lý Trọng Mậu bị phế làm Ôn vương, tốt xấu gì cũng lưu một mạng. Mặt khác có công thần, Trương Thuyết, Lưu U Cầu, Chung Thiệu Kinh đều được trọng dụng quan tằng một cấp.

Trước lễ mừng năm mới bọn họ đều thỉnh quy điện về quê an dưỡng, bởi vì uy vọng rất cao, triều đình mới đang lúc dùng người, vì vậy lại bị triệu hồi về, đảm nhiệm Thiếu tử Thiếu sư, Tế tướng. Phương diện quân đội thì người của Tần Tiêu đều được trọng dụng, có thể nói là một tay che trời. Nam Bắc hai nhà đều quy hắn thống lĩnh, hơn nữa còn có không ít thủ hạ đáng tin được đưa tới các vị trí quan trọng.

Thanks

529. Chương 531: Phong Quang Vô Hạn, Chỗ Tốt Khôn Cùng. (1)

Chương 531: Phong quang vô hạn, chỗ tốt khôn cùng. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trương Nhân Nguyên thống lĩnh sóc phương quân đánh lui Đột Quyết, hiện tại tọa trấn Bắc Đình làm đô hộ phủ, có thể nói là công khổ công cao, tự nhiên là quan cư Tể tướng Xa Lĩnh Binh Bộ Thượng Thư, còn thêm thực ấp.

Qua nhiều năm như vậy, tuy rất bắt mắt, nhưng mà Thái Bình công chúa vẫn không xuất đầu, được ban danh hiệu ‘Trần Quốc Thái Bình Công Chủ’. Thực ấp đặt tới kinh người, một vạn hai nghìn hộ – theo như lệ công chúa Đường triều thực ấp là không cao hơn bốn trăm hộ. Cùng lúc đó, con trai của nàng là Tiết Sùng Huân, Tiết Sùng Giản cũng được phong vương và làm các vị trí quan trọng, ngay cả hai đứa con của Vũ Du Kỵ là Vũ Sùng Mẫn cùng Vũ Sùng Hành cũng được chỗ tốt là phong quận vương. Thanh thế hiển hách, đặt tới tình trạng chưa từng có.

Nam, bắc hai nhà cũng hoàng thành vệ suất không có người tiến nhiệm. Tần Tiêu liền mang theo sóc phương quân vào thành, phụ trách giới nghiêm lễ mừng.

Lễ mừng nghi thức vô cùng náo nhiệt, đủ loại âm thanh hoan hô vang lên. Dân chúng quỳ trước Chu Tước Môn, chúc mừng một hồi thịnh thế.

Tần Tiêu lại cảm giác có chút chết lặng, chỉ mong việc này sớm hoàn thành về nhà ngủ. Đến Thái Cực điện nghe phong thưởng xong, lại hấp tấp chạy ra ngoài, nói là tự mình quản lý hoàng thành cấm vệ, nhưng thật ra là đi dạo, chẳng muốn đi quản những chuyện nhàm chán kia.

Bất tri bất giác lại ra khỏi hoàng cung, Tần Tiêu tâm niệm vừa động: không bằng đi tới khu nhà cũ của tổ tiên xem? Ý kiến hay!

Vì vậy cười lên ngựa tiến tới Kim Quang Môn.

Trở lại Trường An thì bất kể đóng ngoài thành hay là đi tuần trong thành, ‘không nhà để về’ khiến Tần Tiêu vẫn ở mãi trong quân doanh. Tuy coi như đã quen, nhưng có cảm giác như lục bình không rễ. Nhất là bên người còn mang theo một nữ nhân.

Chạy đến trước Kim Quang Môn, xa xa đã nhìn thấy ngựa xe đi lại không ngừng, rất nhiều người đang bận rộn khuân đồ, mang đá lớn, vật liệu gỗ chuyển vào chuyển ra. Trong đại viện truyền tới từng tiếng vang, hình như là hủy phòng, Tần Tiêu có chút nghi hoặc, đang chuẩn bị giữ chặt một người hỏi, cửa ra vào xuất hiện một thân ảnh quen thuộc. Tần Tiêu tập trung tinh thần nhìn hồi lâu thì nhẹ giọng kêu:

- Lô Đại Hải?

Cửa ra vào có nam nhân hơn bốn mươi tuổi nhìn thấy Tần Tiêu, cuống quýt chạy tới trước ngựa Tần Tiêu thi lễ:

- Ty chức Lô Đại Hải. Bái kiến Đại tướng quân!

- A, thật là người.

Tần Tiêu cười một tiếng, Lô Đại Hải là con của lão đầu trước kia giúp hẩn chế tạo Phượng Sứ Lưu Kim Đang và một ít trang bị đặc thù, hiện tại cũng đã thay lão đầu đảm nhiệm chức tượng sư.

Lô Đại Hải mặt lộ nét vui mừng:

- Phụ tử ty chức được Đại tướng quân ân trọng, vẫn không cách nào hồi báo. Hiện tại rốt cục có cơ hội, có thể vì đại tướng quân làm chút chuyện.

- Ah?

Tần Tiêu xuống ngựa nghi ngờ nói:

- Chỉ giáo cho?

- Là như thế này.

Lô Đại Hải nói ra:

- Đại tướng quân dời tới Trường An thì tòa nhà này bị tâm phúc của Võ Tam Tư chiếm. Trước đó vài ngày quan viên này đã bị... Sau đó nha, hai ngày trước hộ bộ mang tới một số bạc lớn, nói là muốn trùng kiến toàn bộ nơi này, dùng làm phủ đại phủ tướng quân.

- A, thì ra là vậy...

Tần Tiêu có chút buồn cười bắt đầu: mấy ngày hôm trước chính mình trong lúc vô tình trước mặt Lý Long Cơ nói mình trước kia có ở trong tòa nhà tổ ở Trường An, lúc ấy Lý Long Cơ nói muốn mang An Nhạc công chúa tới gần Thông Hóa Môn và xây dựng khu nhà siêu cấp cho Tần Tiêu. Tần Tiêu tưởng tượng quá mức hoang đường, hơn nữa sợ là sau khi tiến vào đây sẽ có việc xảy ra, Lý Tiên Huệ nếu đến ở không được tự nhiên, vì vậy cự tuyệt. Không nghĩ tới Lý Long Cơ vừa trở về thì thu xếp chuyện này. Dem khu nhà cũ của tổ tiên đập đi xây mới hoàn toàn. Thật đúng là rất có tâm.

Lô Đại Hải tiếp tục nói:

- Đại tướng quân, đúng lúc ty chức còn muốn đi tìm ngài. Hiện tại ngài đến, nếu không chỉ điểm một chút, xem có chỗ nào không hài lòng? Đây là bản vẽ thiết kế của ta, nếu không ngài xem một chút chứ?

- Cũng tốt. Lấy ta xem.

Lô Đại Hải mở một tấm da dê lớn cho Tần Tiêu nhìn xem, bố cục rất là hùng vĩ, trừ hoa viên lớn ở tiền viện ra, chính sảnh đại đường, phòng ngủ chủ yếu và thứ yếu, cùng hành lang gấp khúc ở hậu đường và hai tòa lầu gỗ nhỏ cho gia nô ở lại: khu chứa đồ, còn có các sương phòng lớn nhỏ, còn có một sân bóng (tự nhiên là môn Pô-lo) cùng vườn hoa hậu viên. Đình nghỉ mát, nhã các, hòn non bộ nước chảy bảy tám chỗ, hai tòa tầng viện...

Tần Tiêu có chút lú lờ:

- Người thiết kế như vậy, diện tích lớn như vậy dùng làm gì?

Lô Đại Hải khẽ cười cười:

- Đại tướng quân không cần quan tâm. Diện tích của tòa phủ viện tăng gấp mười lần, tất cả phòng ốc trước kia, lối đi nhỏ cùng đình viện đều tăng gấp đôi. Hộ bộ lúc ban đầu còn muốn xây diện tích lớn hơn nữa. Nhưng khổ nỗi những nhà nơi đây không dễ di dời, mới xếp đặt thiết kế thành như vậy. Đại tướng quân nhìn xem, có cái gì không hài lòng không? Ty chức lập tức sửa lại.

- Tốt thì tốt, quá lớn một chút.

Tần Tiêu có chút dở khóc dở cười:

- Trong nhà của ta mới mấy người, làm gì xây nhà lớn như vậy. Nếu như đi dạo một vòng quanh cả tòa nhà. Sợ là phải cưỡi ngựa.

- Ai nha. Đúng! Đúng đúng! Người xem trí nhớ của ta này!

Lô Đại Hải liên tục vỗ đầu, nói:

- Đại tướng quân là tướng môn, làm sao có thể không có nơi phi ngựa và trường luyện võ các loại cơ chứ? Đại tướng quân nhắc nhở quá đúng! Xem ra diện tích vẫn nhỏ một chút. Sân bóng ở hậu viện còn có thể nhắm hướng đông, tây tất cả khuếch trương hai bên ba trăm bước, trang bị thêm một trường đua ngựa. Ân, đúng rồi, như vậy mới tốt. Ta nói hình như thiếu cái gì đó mà!

Tần Tiêu nháy mắt máy cái nhìn Lô Đại Hải. Nhất thời im lặng.

Lô Đại Hải tiếp tục lăm bầm lâu bầu:

- Đoán chừng còn phải gia tăng thêm trăm nhân công, Ân, Tương Tác Giam gần đây không có công trình lớn. Cũng may thêm người không khó.

Tần Tiêu cười khổ nói:

- Công trình lớn như vậy phải bao lâu ta mới vào ở được? Lại tốn bao nhiêu bạc đây?

- Đại tướng quân đừng nóng vội, ty chức nhất định toàn lực đẩy nhanh tốc độ, cam đoan trong ba tháng hoàn thành toàn bộ, Đại tướng quân có thể tiến vào ở.

Lô Đại Hải vỗ ngực thề son sắt:

- Là bạc nua, đất trống thù hộ bộ đánh dẹp và thu về, tính toán không xài hết bao nhiêu tiền. Tài liệu nhân công sơ kỳ hộ bộ cho năm mươi vạn.

Bà mẹ nó, không tính đất trống còn tồn năm mươi vạn! Trong lòng Tần Tiêu cả kinh – lại là mộ Sở Tiên sơn trang!

Lô Đại Hải nhìn sắc mặt Tần Tiêu biến hóa. Không khỏi có chút tâm thần bất định nói ra:

- Như thế nào, Đại tướng quân không hài lòng? Vậy được rồi! Ta sẽ tăng thêm người, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, tranh thủ hai tháng hoàn thành, cung nghênh Đại tướng quân vào nhà mới!

Tần Tiêu triệt để im lặng, chỉ tùy ý tặc trách nói:

- Lô đại nhân tùy ý, tùy ý. Người vội vàng ha. Ta còn có việc, đi trước.

Dứt lời thì lên ngựa, có chút dờ dãi rồi đi.

530. Chương 532: Phong Quang Vô Hạn, Chỗ Tốt Khôn Cùng. (2)

Chương 532: Phong quang vô hạn, chỗ tốt khôn cùng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Không có ở tòa nhà của An Nhạc công chúa, vậy dứt khoát ở căn nhà mới... Cái này chẳng phải nói là tuyên dương? Lý Long Cơ. Người còn không phải đem ta đẩy lên đầu sóng ngọn gió a? Thật sự là hủy người không biết mới mẻ!

Tần Tiêu cười ngựa tới hoàn thành, nghi thức lễ mừng vẫn đang tiến hành. Tế cáo thiên địa. Lễ bái tông miếu, bận rộn chết đi được. Tần Tiêu âm thầm may mắn, khá tốt mình không phải là cái gì đương triều văn liêu trọng thần, bằng không thì phải đi theo tế thiên địa, không phải tươi sống giam chết, quỳ chết không thể.

Đi tới Chu Tước môn, đi tới đường cái Thừa Thiên môn, đứng ở Tư Nông Tự, lại nhìn thấy rất nhiều công tượng vội vàng vàng ra vào. Một con đường đủ tam con ngựa chạy, hai con nghê lớn đặt trước cửa, biển hiệu ‘ Tư Nông Tự ’ cũng bị tháo xuống, đang muốn trùng tu tượng môn

Tần Tiêu không khỏi buồn bực: đây là muốn làm gì, Tư Nông Tự đều hủy đi?

Tư Nông Tự vị trí rất đặc thù, cách phố Tương Vọng của Thượng thư tỉnh, xa hơn là đi hoàng cung, văn phòng tả hữu vũ vệ, tả hữu kiêu vệ, tả hữu thiên ngư vệ mười hai vệ Đại tướng quân đều ở đó, phía đông cách cách phố Quang Môn, đây là nhà giam và Đại Lý Tự a.

Những người này đang bận rộn, Tần Tiêu lại bắt được một người quen – Hậu Tể. Tương Tác Giam trung tá thự thự thừa, tam liên thủ nỗ chính là kiệt tác của hắn. Tần Tiêu buồn bực hỏi:

- Hậu đại nhân, hoàng thành xây dinh thự gì mà lớn thế, đã muốn làm gì rồi?

Hậu Tể cười nói:

- Đại tướng quân, ah không, được xưng hô ngài Đại Đô Đốc đúng không? Triều đình mới mở một thự nha, gọi ‘ Hoàng Thành Ngự Suất Ti ’ vì vậy liền đem Tư Nông Tự dời đến Tây Nam, nơi đó có một chỗ đồng cỏ hợp với Tư Nông Tự. Tại đây chính là Tần Đại Đô Đốc thự nha đây – Hoàng Thành Ngự Suất Ti nha! Một giờ trước hoàng đế vừa mới hạ chỉ, Tương Tác Giam lập tức bắt đầu chuẩn bị. Bởi vì Lô đại nhân có việc làm, đành phái tiểu nhân cùng một ít thự thừa đồng liêu tới đây làm việc.

- Như vậy ah, hiểu rồi. Người mau lên.

Tần Tiêu cười ngựa, nhàn nhả đi tới cung Thái Cực, trong nội tâm âm thầm nói: tại lại xây dựng lại, thì ra là xây văn phòng cho ta... Chắc chắn chắc, động tĩnh thật sự rất lớn. Nơi này dùng làm Hoàng Thành Ngự Suất Ti nha môn đúng là thích hợp, nằm gần văn phòng mười hai vệ Đại tướng quân, trực tiếp đối mặt phòng tuyến đầu tiên của hoàng thành – Chu Tước Môn, lục bộ Thượng thư tỉnh cũng gần trong gang tấc, trời sinh chính là trọng địa thiết trí nha môn, trước kia lại xây Thiên Nông Tự.

Tần Tiêu tiến tới Thái Cực cung đi qua Thái Cực Môn, xa xa nhìn thấy Thái Cực điện lễ nhạc người ta tấp nập, tình kỳ tung bay trống trận liên tục, lễ mừng vẫn còn giầy vò. Tần Tiêu cỡi ngựa theo hình thức đi quanh một vòng, xem như dò xét cảnh giới, sau đó lại thanh nhàn vô sự, dứt khoát đến Thái Cực điện xem náo nhiệt, xem có ai khai mở quan, có ai không may.

Qua không lâu bắt đầu khen ngợi sức phương quân một ít công thần. Tần Tiêu cùng Trương Nhân Nguyên, trước kia đã sớm thụ phong qua, vì vậy lúc này Lý Đán chỉ ‘miệng khen ngợi’ long trọng, thuận tiện vung cho Tần Tiêu ba ngàn lượng hoàng kim cùng năm trăm gấm vải vóc.

Trong lòng Tần Tiêu cười thầm: không ngờ lại kiếm được, mua nhân mỡ bột nước tã mứt quả đi! Tiên nhi các nàng tại Giang Nam cũng làm sinh ý, tiền lời ít lại nhiều vất vả. Xem ta đây kiếm quá dễ dàng! Giá trị rất nhiều khu nhà cấp cao, tùy tiện được thưởng cũng là khoản tiền lớn, đây là con số thiên văn người khác làm mười tám đời còn không đủ, ba ngàn lượng hoàng kim nói nhiều hay không, tương đương hai trăm vạn văn tiền. Kinh sư giá hàng tuy cực cao, một bánh nướng cũng hai ba văn tiền. Nhưng nếu đổi ra toàn bộ bánh nướng...

Tần Tiêu trong lòng suy nghĩ lung tung thì bật cười, nghe được trên triều đình hô to:

- Tuyên – nữ trung hào kiệt, Hồ Mặc Y!

Trên người Tần Tiêu run rẩy: làm cái quỷ gì? Dem Mặc Y cũng xách vào sao?

Cũng không biết là gì, Mặc Y về mặt mờ mịt đi vào trong điện rồng, còn không có nhìn qua Tần Tiêu. Một thân ngân giáp áo bào trắng, hết sức bắt mắt. Thủ vệ tướng sĩ cùng cả triều văn võ nhao nhao nhìn qua đại mỹ nhân không thua dáng màu râu này.

Trong lòng Tần Tiêu rớt cuộc dở khóc dở cười: chẳng lẽ là Lý Long Cơ làm chuyện tốt a? Rõ ràng không nói với ta một tiếng...

Trong Thái Cực điện có thái giám tuyên chỉ:

- Hồ Mặc Y, thê tử Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc Tần Tiêu, sức phương quân tướng tiến sử. Tại sức phương quân anh dũng giết địch, lập nhiều chiến công hiển hách. Thăng làm lục phẩm Anh Dục tướng quân, tiền thưởng ngàn quan, lụa trăm thất, ngự tứ kiếm giáp một bộ, khâm thủ!

Tần Tiêu cười rộ lên: Anh Dục tướng quân? Đây là tướng quân có danh không có thực quyền, chỉ là danh hiệu vinh dự a. Nhưng mà ra cũng có ý tứ. Lão bà cũng trở thành tướng quân, hắc!

Mặc Y lập tức lấy nhận áo giáp, bảo kiếm ban thưởng, về mặt đỏ bừng cúi người ra ngoài, đi tới trước cửa cung. Tần Tiêu cười ngựa theo sau, theo nàng đi tới trước Thờ Thiên Môn.

Tần Tiêu đi đến phía sau nàng cười nói:

- Đây, phía trước có phải là Anh Dục tướng quân, muốn đi nhờ về nhà không?

Mặc Y quả thực dở khóc dở cười, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Lão công... Người chó giễu cợt. Nói đến thực quá, cũng bị phong thưởng, chuyện này ta không biết gì cả! Vừa mới có người kêu ta tới đây.

Tần Tiêu cười nói:

- Còn không phải chuyện tốt của thái tử sao, ta cũng không biết chút nào.

Tần Tiêu kéo nàng đi lên ngựa, hai người công khai cười cùng một ngựa, trong hoàng cung rêu rao khắp nơi, đi ra ngoài cung.

Vài ngày về sau, triều đình mới đã giải tán sóc phương quân đi. Hữu uy vệ Vương Dịch bị điều đi tới Bắc đô Thái Nguyên đóng giữ, tả uy vệ Lý Tự Nghiệp đi tới kinh sư, do nam nha thống lĩnh an bài đóng giữ Trường An. Vốn ở trong quân doanh Tần Tiêu không có nhà để về, vì vậy đành phải ‘ ủy khuất ’ tiến vào Đại Đường ‘ siêu tinh cấp ’ Quốc Tân quán Hồng Lư Tự, chuyên trách tiếp đãi ngoại tân, khách quý.

Cả Hồng Lư Tự, lập tức náo nhiệt. Đại danh鼎鼎 ‘ Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc ’ tiên vào làm các đặc phái viên ngoại quốc nhao nhao lên, muốn tới bái kiến một phen. Đám quan chức của Hồng Lư Tự thì phẩm giai quan chức không thấp hơn Tần Tiêu, nhưng mà bọn họ biết Tần Tiêu này bây giờ trong triều đình sợ rằng vương công nhìn thấy cũng phải kiêng kỵ ba phần, tất cả mười hai vệ Đại tướng quân đều hành lễ với hắn, tự nhiên là không dám lãnh đạm.

Mỗi ngày đến bưng trà đưa nước, nói không chừng thiếu khanh, quan to tứ phẩm của Hồng Lư Tự hay là tự khanh Hồng Lư Tự tam phẩm mỗi ngày sớm muộn gì cũng phải đi tới bái phỏng một lần, sợ có chỗ nào làm cho Tần Tiêu không hài lòng. Khiến cho Tần Tiêu sợ người khác làm phiền hắn, nhưng mà không thể cự tuyệt người ta ở ngoài cửa a.

531. Chương 533 : Nha Môn Mới Hương Khói Hương Thịnh. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 533 : Nha môn mới hương khói hương thịnh. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Cắm y ngọc thực, tự nhiên cũng tinh tế tới tận cùng. Liền tắm rửa cũng có mấy người hầu hạ, Mặc Y sâu sắc không quen, thời điểm tắm rửa có hơn mười nha hoàn nhìn chăm chăm vào, không ngừng cho hoa tươi hương phấn vào nước, chà xát người cũng dùng khăn tơ lụa.

Trang điểm thì bên người có kẻ đưa trâm cài tóc, môi giấy có năm sáu loại. Hết lần này tới lần khác nàng không thích những trang phục này, thường kêu những người này đi ra, tự nàng tắm rửa và búi tóc, mặc một bộ thường phục vào.

Vì những chuyện này, Mặc Y không ít phiền muộn, còn tìm Tần Tiêu báo oán một phen, nói có thể không cần khoa trương như vậy không, quá không quen. Tần Tiêu cũng dở khóc dở cười không có biện pháp nào cả! Nếu người biểu hiện quá mức thanh cao. Cự người ngoài ngàn dặm không quan tâm quy củ. Người ta còn tưởng rằng người không linh tinh, có ý kiến, sẽ có mâu thuẫn.

Phủ Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc đang lắp đặt thiết bị, văn phòng tạm thời thiết lập tại Hồng Lư Tự. Tương tác giám đại sư Lô Đại Hải mấy ngày liên tiếp không ngưng mang theo thợ may và những người thiết kế thời trang in trong Tương tác giám đến tìm Tần Tiêu thương lượng quan bào Hoàng Thành Ngự Suất Ti nên thiết kế ra sao.

Dựa theo quy củ Đại Đường, quan viên ngoài tam phẩm, mười hai Vệ tướng quân quan bào tướng quân phục đều có thiêu đồ văn thụy thú, ví dụ như Vương gia bào, bên ngoài có bàn long cùng lộc, Tể tướng thì dùng phượng trĩ, Thượng thư thì dùng nhạn, tả hữu Vệ tướng quân thì có kỳ lân, tả hữu Vũ vệ suất là hổ, tả hữu Thiên ngư vệ sức là trâu.

Mà Hoàng Thành Ngự Suất Ti chính là ‘Ly’.

Đối với lựa chọn nào Tần Tiêu chỉ có thể cảm giác buồn cười: Ly, ở trong kinh Phật chính là tọa kỵ của thích ca, bình thường dùng trấn tà, tích hỏa. Tuyển Ly làm vật biểu tượng của Hoàng Thành Ngự Suất Ti chẳng phải tỏ vẻ, chẳng lẽ nha môn này là ‘phòng cháy đội’ sao? Đúng là rất chuẩn xác nha.

Mấy chuyên gia thiết kế thời gian cao cấp đem Tần Tiêu lật qua lật lại tinh tế đo lường liên tục, mấy ngày liền chế tạo gấp hơn mười bộ quần áo khác nhau, cho Tần Tiêu lựa chọn. Còn phải làm quan bào, triều phục, tể tự lễ phục cùng quần phục. Khiến cho Tần Tiêu nhức đầu, cuối cùng vung tay giao cho Mặc Y đi định đoạt, tốt xấu gì cũng giảm bớt được giai đoạn.

Người Tương tác giám vừa đi thì bộ binh, lại bộ cũng tràn vào tìm Tần Tiêu thương lượng chuyện nhân viên phối hợp với Hoàng Thành Ngự Suất Ti. Bởi vì đây là nha môn mới, trước kia không có lệ, cho nên chuyện gì cũng phải thương lượng.

Đối với cái này Tần Tiêu không dám hàm hồ. Đây là đại sự của hắc đế.

Kết quả thương lượng làm Hoàng Thành Ngự Suất Ti đem những cái ghế quyền lực nhất nắm vào trong tay của mình. Theo như phẩm giai thì Nam, Bắc nha đô đốc (bởi vì Tần Tiêu là Đại Đô Đốc. Cho nên bọn hắc chỉ có thể làm đô đốc), dưới Nam Bắc nha chính là Vạn kỵ, tả hữu Vũ lâm vệ, tả hữu Thiên ngư vệ, tả hữu Kim tự vệ cùng tả hữu Môn vệ mấy Đại tướng quân.

Những người này cũng lựa chọn theo biên chế của triều đình. Thương thảo nhức đầu nhất chính là sau khi mở Hoàng Thành Ngự Suất Ti, Tần Tiêu lại chọn ra ban lãnh đạo. Quan viên ở trong đây địa vị so sánh đặc thù, phẩm giai cao nhất là Trung Lang tướng tuy chỉ có Tứ phẩm, nhưng mà Hoàng Thành Ngự Suất Ti thống lĩnh chỗ hiểm yếu, chức năng tác dụng ngược lại còn cao hơn cả Thiên ngư vệ cùng Vũ lâm vệ tướng quân.

Chọn lựa Trung Lang tướng thì Tần Tiêu đành phải cho Hình Trường Phong làm!

Chuyện cho tới bây giờ, cũng không phải do hắc có đồng ý hay không. Nhưng mà Hình Trường Phong được biết là người vẫn đi theo Tần Tiêu bên từ xưa tới nay, cũng còn cam tâm tình nguyện tiếp cái chức này.

Nhưng mà Lý Long Cơ có chút buồn bực, hắc tìm Tần Tiêu muốn Hình Trường Phong không được đáp ứng, không nghĩ tới Tần Tiêu lại chiếm được. Hơn nữa thật vất vả đùa nghịch hết thủ đoạn mới mời được Quách Tử Nghi, nhưng mà người ta chết sống không chịu làm cái gì ‘Đông cung lục suất đô đốc’, cuối cùng đành phải cho hắc là Tả uy vệ đô đốc.

Trường sử Phạm Thúc Đức tự nhiên là đi theo Tần Tiêu đã lâu. Tuy là tiểu quan Ngũ phẩm, nhưng mà lại là trưởng phòng toàn bộ quan văn trong Hoàng Thành Ngự Suất Ti, quan văn của Nam, Bắc hai nha cũng phải nghe hắc. Hoàng Thành Ngự Suất Ti có chỉ lệnh, mệnh lệnh gì đều do hắc phát ra. Cho nên cũng là nhân vật quyền cao chức trọng.

Tả, Hữu lang tướng thì Tần Tiêu buồn rầu một hồi. Hiện tại Lý Tự Nghiệp thành Tả uy vệ Đại tướng quân, Vạn Lôi làm Vạn kỵ tướng quân, Điền Trân vẫn còn ở Lĩnh Nam không có trở về, sau khi trở về cũng vô cùng có khả năng lên làm Đông cung lục suất đô đốc. Thủ hạ của Tần Tiêu thực không có tâm phúc và nhân tài cao cấp gì. Cuối cùng Tần Tiêu đem Bắc nha cho Trình Bá Hiến tìm người.

Trình Bá Hiến đề cử một người cho Tần Tiêu, chính là Thạch Thu Khe của Hữu uy vệ.

Tần Tiêu lập tức nhớ tới người này, ngày đó ở huyện Trần Thương chính hắc là người mở cửa trại cho hắc tiến vào, không chọn hắc thì chọn ai?

Trong lòng Tần Tiêu vui mừng, sau đó đành đào góc tường, Thạch Thu Khe cũng bị Trình Bá Hiến điều tới Bắc nha phủ đô đốc. Hiện tại Tần Tiêu mở miệng trò chuyện thì không ai dám nói chữ không.

Cứ như vậy đã chiến tướng quân xuất thân thất phẩm Thạch Thu Khe nhảy lên thành nha môn Hoàng Thành Ngự Suất Ti Tả lang tướng quyền cao chức trọng.

Hữu lang tướng? Trước không lấy. Tần Tiêu âm thầm thầm nghĩ: Ta có đồ nhi tốt Hoàn Tử Đan ở Giang Nam, sao có thể mai một trung lương chứ? Cách đây không lâu, triều đình đã sửa sai giải tội cho Hoàn Ngạc Phạm. Đến lúc đó liền đem Hoàn Tử Đan lấy tới Trường An, đặt trong tay hảo hảo dạy dỗ. Tương lai cũng là nhân tài.

Đám quan chức Bộ binh cùng Lại bộ đem danh sách nói cho Tần Tiêu, tên chính thức thì hắc nhớ kỹ từng cái, trong nội tâm đều âm thầm thầm nghĩ: Hoàng Thành Ngự Suất Ti này xem ra ngoại nhân chen chân không lọt, nước giếng không tiến. Hơn nữa bọn họ tinh tường, triều đình đối với nha môn mới này cực kỳ

trọng thị, Lý Đán nhiều lần hỏi tới tiến triển của nha môn mới, nhiều lần dặn dò hộ bộ không được tiếc bạc, Hoàng Thành Ngự Suất Ti trở thành đại biểu uy nghiêm của vương quyền, bất kỳ địa phương nào cũng không thể qua loa!

Vì vậy Hoàng Thành Ngự Suất Ti ngày sau trực tiếp lãnh kinh phí từ hộ bộ. Cho dù tăng kinh phí ười hai vệ tướng quân lên năm sáu lần, ngay cả Nam Bắc nha trước kia nổi tiếng tiêu xài nhiều, bây giờ cộng toàn bộ lại chỉ bằng một nửa của Hoàng Thành Ngự Suất Ti. Mặt khác nhân viên tạm định là năm ngàn người, tùy ý Tần Tiêu lựa chọn tinh nhuệ từ mười hai vệ cùng hoàng thành cấm vệ, ngựa tốt toàn bộ do vườn ngự uyển của hoàng cung cung cấp.

Năm ngàn thiết giáp, không sai biệt lắm chính là sản nghiệp tư nhân của Tần Tiêu, hơn nữa là năm ngàn dũng sĩ tinh nhuệ của hoàng thành! Tần Tiêu tự nhiên chọn nhiều người có quan hệ mật thiết với mình ở Tả, Hữu uy vệ cùng Đông cung tả vệ suất cộng lại hơn bảy thành, tất cả đều là những nhân vật dám liều mạng chém giết.

532. Chương 534 : Nha Môn Mới Hương Khói Hương Thịnh. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Chương 534 : Nha môn mới hương khói hương thịnh. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Đán đặc biệt hạ chỉ đây là năm ngàn thân binh của hần, không bị tam tỉnh lục bộ tiết chế, ra vào Trường An không cần cả đóng văn bản cái gì đó, ngay cả hoàng cung nếu có Tần Tiêu dẫn đội sẽ được tự do ra vào, hoặc là do hần ký công văn.

Tuy Thân Dực Phủ chỉ có năm ngàn người, đối với Nam nha có mấy vạn binh, cùng Bắc nha Vạn kỵ, Vũ lâm vệ mà nói là ít tới đáng thương. Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, những nha môn và bộ đội này đều là thuộc hạ của Tần Tiêu. Chỉ cần hần không chế tốt thì không bị mất quyền lực, Nam Bắc nha chính là Hoàng Thành Ngự Suất Ti.

Vốn thiết trí Thân Dực Phủ và Nam Bắc hai nha bình khởi bình tọa nhưng phẩm giai kém hơn một chút, nhưng trên thực tế là có ý này.

Cho nên cả Hoàng Thành Ngự Suất Ti từ ngày thành lập đã là nơi đùa bỡn quyền mưu của các tướng lãnh và các hoàng tôn. Chế ước lẫn nhau, lợi dụng lẫn nhau, mưu cầu cân đối, lợi ích cộng hưởng. Mà ngồi ở vị trí mũi nhọn chính là Tần Tiêu. Làm thế nào không chế Nam Bắc nha, điều hòa mâu thuẫn cùng phân phối lợi ích đều thành nhiệm vụ thiết yếu của hần.

Khiến cho hần ở trong hoàng thành độc tôn, ngay cả hoàng đế Lý Đán cũng cần hần giữ gìn hoàng quyền; hiện tại đám công tử bột đã bị hần loại bỏ toàn bộ, có thể sử dụng chính là năm ngàn thân binh Thân Dực Phủ.

Chiếu theo tình huống trước mắt mà nhìn, Bắc nha đô đốc Trình Bá Hiến chính là bạn bè thân thiết chung chiến hào của hần; Vạn Lôi, không cần phải nói, Vạn kỵ tướng quân, hoàng gia đệ nhất tinh nhuệ phân phối rõ ràng hợp lý.

Vũ lâm vệ cùng Thiên ngư vệ tạm thời không phải là tâm phúc của hần, xem ra đều là người của Thái Bình công chúa đề bạt, nói thí dụ như bọn người Cát Phúc Thuận, Trần Huyền Lễ, Lý Tiên Phù có công trong chính biến lần này.

Nam nha đô đốc là Tiết Sùng Giản, tuy là con của Thái Bình công chúa, nhưng mà quan hệ với Lý Long Cơ càng thân thiết, mà Tần Tiêu xem như đã gặp mặt, muốn ở chung với hần có lẽ không khó. Hơn nữa nguồn mộ lính của Nam nha tính linh động khá lớn, là từ mười hai phủ binh điều tới. Hiện tại do Lý Tự Nghiệp phụ trách phòng giữ kinh thành...

Lý Tự Nghiệp đại đầu quỹ! Tần Tiêu nghĩ tới hắn có chút buồn cười. Từ cái ngày chia tay ở Lăng Yên các thì chưa từng gặp qua hắn lần nào. Bởi vì hắn cảm thấy mình lấy đầu Vi hậu cùng Lý Khỏa Nhi, còn lo lắng Tần Tiêu sẽ có chút ngăn cách, cho nên chột dạ lánh tránh.

Những chuyện cần xử lý đã ổn thỏa đôi chút rồi, Tần Tiêu chỉ cảm thấy mình bị sút đầu mẻ trán, bận túi bụi.

Vài ngày sau phủ Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc rốt cục cũng lắp đặt xong.

Tần Tiêu và cả đám nhân viên cùng đi vào Đại Đô Đốc phủ. Tam Trọng Môn, Cửu Lạc Viện, theo theo thứ tự là văn phòng của trưởng sử, lang tướng, trong phòng lớn nhất là thư phòng của Đại Đô Đốc.

Chánh đường đại sảnh thiết kế rất quý phái, bảo tọa Đại Đô Đốc cao cao tại thượng, sau lưng có bình phong thủy nân, một con Ly đang giương nanh múa vuốt ở đó, trong miệng phun ra cột nước. Trên án có đặt ngọc ấn của Đại Đô Đốc, cùng phù binh Nam Bắc nha vệ suất.

Tần Tiêu đi tới ghế thái sư ngồi xuống rất thoải mái, rất thích ý, cực sướng.

Xong xuôi những chuyện này mới bắt đầu vận tác. Bận rộn nhất cũng không phải Tần Tiêu, mà là thầy đồ Phạm Thúc Đức. Hắn phải đem toàn bộ tư liệu của Nam Bắc nha tiến hành chỉnh lý sửa sang lại. Kể cả tư liệu tất cả binh sĩ tướng quân, tất cả ngựa và khí giới tập trung quản lý, còn có kinh phí của hộ bộ cấp xuống, sau này cũng sẽ giao cho Nam Bắc nha, cũng do Hoàng Thành Ngự Suất Ti phân phối xuống. Nam nha đến đây lãnh phủ binh, sau này cũng phải do Hoàng Thành Ngự Suất Ti đóng dấu mới được điều binh, hoàng gia lúc nào có đại triều hội, tế tự còn phải an bài kim vệ đi.

Phạm Thúc Đức gần đây làm việc lão đạo thuần thực, có chút chậm rãi. Những chuyện này đập vào mắt suýt nữa làm hắn thổ huyết mà vong. Tần Tiêu âm thầm có chút buồn cười, những người của Đặc chủng doanh làm sao biết xử lý loại chuyện này, Phạm Thúc Đức biết làm thì cho hắn làm, Hoàng Thành Ngự Suất Ti tuy chỉ cần động ngón tay là có thể điều động người của các nha môn, nhưng mà chuyện cần giải quyết cũng nhiều, xem ra cần phải gia tăng mấy quan viên văn án trở thành trợ thủ của Phạm Thúc Đức.

Loại nhân vật này trong tay Lý Long Cơ có không ít. Còn muốn cái gì tìm hắn đòi người đi!

Nghĩ tới đây, Tần Tiêu liền chuẩn bị mang theo Mặc Y đi Đông cung bái kiến vị thái tử Lý Long Cơ này. Thật khéo là đông cung chiếm sự phủ đại thái giám Cao Lực Sĩ đã tới chủ động tìm Tần Tiêu đưa thiệp mời của Lý Long Cơ thiệp.

Tần Tiêu mở ra xem xét, không khỏi cười: Phía trên vẽ hòng bài, cũng là mấy lá bài mật chược.

Câu cửa miệng: Tiểu đánh bạc di tình. Sau khi chính biến trở về, sau đó những chuyện cần xử lý đã hoàn thành thất thất bát bát, cho nên cũng được rảnh rỗi một chút, công tác cũng đi vào quỹ đạo. Tự nhiên phải tiêu sái rồi.

Làm bạn với công tử phong lưu như Lý Long Cơ sao có thể mang tiếng xấu. Ngẫu nhiên uống hoa tửu cũng hiểu được, huống chi chỉ là ‘tiểu đánh bạc’, Tần Tiêu xem như giải vây ỉnh.

Đã có ván bài thì việc này không nên chậm trễ, mang theo Mặc Y và lấy một bao vàng bạc hỏa tốc tiến thẳng tới đông cung.

Hoàng cung, quan chức tam tỉnh lục bộ phủ đài giám thị nhìn thấy Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc cùng phu nhân anh dũng tướng quân vô cùng lo lắng nhắm thẳng đông cung mà chạy, không khỏi nhao nhao kinh ngạc: Chẳng lẽ trong cung lại xảy ra chuyện gì đó?

Đông cung biến hóa cũng rất lớn, đã không phải là bộ dáng như Lý Trọng Tuấn lúc trước. Hai năm trước Lý Trọng Tuấn thể thân phụ thân tiến vào đây, cơ bản không có động thổ, ngay cả vị trí bàn ghế cũng chưa di động qua. Hôm nay ở đây khác nhau quá lớn.

Đầu tiên cửa của đông cung bị hủy xây lại, tuy rộng hẹp nhỏ đã quy định không dám xằng bậy, xem mái hiên và tường vây khí phái rộng rãi hơn rất nhiều. Trên đường qua đá vụn đã đổi toàn bộ, trải thành đá cẩm thạch mới. Vườn hoa cây cối tự nhiên không cần nói, Lý Long Cơ từ trước đến nay chỉ ưa thích hoa hoa thảo thảo, tất cả đều do thợ thủ công của Sở vương phủ mang đến quản lý. Đông cung chánh điện Minh Đức Điện trước đó vài ngày đã trải đại thanh tẩy đang trùng tu lại, hiện tại chỉ đi tới một tòa điện tạm.

Cao Lực Sĩ dẫn hai người đi tới Minh Đức Điện, cũng không có thông truyền cái gì, tiến quân thần tốc đi thẳng vào trong. Trong phòng khách Lý Long Cơ đang ôm đứa bé chơi đùa, bên cạnh có ba đại mỹ nhân đang đứng hầu.

Tần Tiêu mang theo Mặc Y đi vào theo nghi thức cúi đầu chào:

- Thần Tần Tiêu, Hồ Mặc Y bái kiến thái tử thiên tuế! Bái kiến Thái Tử Phi, các vị nương nương!

Lý Long Cơ cười ha ha, kéo Tần Tiêu đi đến trước ba nữ tử kia, sau đó giới thiệu từng người:

- Đây là Vương thị, Thái Tử Phi, thời điểm sắc phong thì người đã gặp; Lưu thị, mẹ ruột của Tự Trục; đây là Triệu thị.

533. Chương 535 : Hoàng Đế Gả Nữ. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên truyện copy từ

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 535 : Hoàng đế gả nữ. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu đi qua bái kiến, quả nhiên đều là đại mỹ nhân xuất chúng, mỗi người mỗi vẻ.

Lý Long Cơ là hoa hoa công tử quả nhiên ánh mắt không kém nha! Nhất là Triệu thị, vô cùng bắt mắt vừa ý, hai đầu lông mày giống như mị thái tử tự nhiên. Hai người khác hơi giống Hoa quý phi. Hơn nữa Tần Tiêu nhìn thấy có chút quen mắt.

Suy nghĩ một hồi xem như nhớ tới lúc trước đi tới nhà hấn chơi, không phải gặp nữ tử này hiền vũ sao? Nghe nói là vũ giả nổi danh nhất nơi nào đó. Có phải là hoàng hoa khuê tú cũng không rõ ràng. Dù sao Lý Long Cơ ưa thích làm việc lạ lùng, dòng dõi xuất thân hấn không quan tâm như những vương gia khác.

Ba đại mỹ nhân cũng nhao nhao chào Tần Tiêu cùng Mặc Y, oanh oanh yến yến cả sảnh đường.

Tần Tiêu nhìn qua tiểu tử mập mạp trong ngực Lý Long Cơ. Chỉ mới có mấy tháng, trắng trắng mập mập, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, con mắt đen lúng liếng hiếu kỳ đánh giá người xa lạ, khóe miệng thỉnh thoảng nhả ra bong bóng. Tần Tiêu lập tức nhớ tới con trai con gái của mình. Trong lòng lại vui mừng:

- Đến đây, cho ta ôm một cái nào!

Lý Long Cơ cẩn thận từng li từng tí đưa qua, Tần Tiêu càng thêm cẩn thận tiếp nhận, càng xem càng ưa thích. Nhận không được hôn lên mặt nó một cái, sau đó nói:

- Gọi cha nuôi nào!

Mọi người lập tức cười to lên, đứa bé sợ tới mức khóc lên. Lý Long Cơ dỗ khóc dỗ cười ôm lấy đứa bé. Kín đáo đưa cho Lưu thị hồng nó.

Mặc Y vội vàng xuất một cái tả lót đã chuẩn bị tốt, còn có khăn choàng cổ, đưa ấy phi tử cùng tiểu công tử làm lễ ra mắt. Tuy không phải vật hi hữu hấn thế gì, nhưng Tần Tiêu mặt mũi một đi không trở lại, đây là da mà hấn tự mình đi săn, tự nhiên ý nghĩa phi phạm. Ba phi tử liên tục khen ngợi, cũng lôi kéo Mặc Y đi vào trong tẩm cung, cũng tặng lễ gặp mặt cho nàng.

Trong phòng chỉ còn lại có hai đại nam nhân. Lý Long Cơ cũng có dự mưu cho những nữ tử rời đi, xem ra có chuyện nói với Tần Tiêu.

Hai người ngồi xuống trước uống hai chén, ăn chút thức ăn. Lý Long Cơ cũng không có như thường ngày gọi ca múa tới trợ hứng, mà là nhiệt tình mời rượu Tần Tiêu.

Tần Tiêu uống xong mấy chén, ngừng tay nháy mắt nhìn qua Lý Long Cơ:

- Bọn họ ăn gì chưa?

- Ah, bên cạnh sảnh có yến hội, chuyên môn thiết đãi nữ quyền.

Lý Long Cơ nói ra.

Tần Tiêu cười cười:

- Xem ra, người đứng là tìm ta có việc.

- À? Ha ha...

Lý Long Cơ cười mỉa:

- Đúng nha, có chút việc nhỏ muốn thương lượng với đại ca.

Tần Tiêu không khỏi có chút nghi hoặc:

- Người lúc nào giống như đàn bà vậy? Có việc cứ nói đi.

Lý Long Cơ xấu hổ cười cười:

- Kỳ thật có hai chuyện, chúng ta trước tiên nói chuyện đơn giản trước nhé?

Tần Tiêu nghiêng mắt nhìn hắn:

- Có chuyện nói mau!

Lý Long Cơ nhíu mày, nghiêm mặt nói:

- Kỳ thật chuyện này không nên do chúng ta thảo luận. Nhưng mà phụ hoàng hôm nay tìm ta có ý hỏi, ta cũng hiểu được có chút khó xử, vì vậy tìm đại ca thương lượng. Kỳ thật chính là về Lý Trọng Tuấn.

Tần Tiêu cũng không khỏi có chút giật mình, đây đúng là đại sự, hắn đúng là quên thái tuế này rồi. Theo như trong lịch sử mà nói, Lý Trọng Tuấn lúc này đã sớm chết oan chết uổng, hôm nay vẫn còn sống một mạng, còn thật không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Tần Tiêu thăm dò nói:

- Vậy người ý thế nào?

Lý Long Cơ bữu môi, lắc đầu nói ra:

- Theo như ý của chúng ta mà nói, ta đương nhiên hy vọng hảo huynh đệ sống phải tốt, trở lại kinh thành tốt xấu gì cũng làm vương gia. Đệ đệ của hắn Lý Trọng Mậu hiện tại không phải là Ôn vương sao? Thế nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Tần Tiêu truy vấn.

Lý Long Cơ vội ho một tiếng, đề thấp thanh âm nói ra:

- Nhưng mà ý của Thái Bình công chúa chính là tính cách Lý Trọng Tuấn quá mức cương liệt, lần trước muốn tạo phản tiên để đoạt quyền... Cho nên là đại họa hại, triệu nhập vào kinh chỉ là chôn tai họa ngầm. Nàng đề nghị phụ hoàng ta nên theo ý của tiên hoàng cho ở Lĩnh Nam đi, cung cấp cấm y ngọc thực cho hắn sống cả đời, phong châu quận vương, cả đời không phải về Trường An.

Tần Tiêu âm thầm than một hơi: Cũng may không có nói giết hắn...

Lý Long Cơ nhìn qua Tần Tiêu có chút ngẩn người, không khỏi cảm cùi chỏ chọc hắn một cái.

- Nói chuyện ah!

Tần Tiêu khẽ giật mình:

- Ta có thể nói cái gì? Đây là chuyện nhà hoàng gia các người, ta một ngoại nhân sao có thể xen vào?

Lý Long Cơ lạnh nhạt cười cười:

- Thật là việc nhà. Nhưng mà trừ người trong nhà, trừ người cũng không có người có tư cách nói chuyện. Người cùng Tam ca quan hệ thế nào người khác cũng không phải không biết, hôm nay vấn đề xử trí hẳn mọi người vẫn xem trọng ý của người, ngược lại nếu không người ta sẽ nói người vong ơn đày.

- Này, người không phải chó. Không cần hùng hổ dọa người như vậy a!

Tần Tiêu kháng nghị:

- Loại chuyện này từ mặt tình cảm mà nói ta đương nhiên cũng như người hy vọng hẳn về kinh thành, tổ vô địch ba người chúng ta lẫn lộn thật tốt. Thế nhưng mà người vừa rồi cũng nói, Tam ca của người hẳn tính cách cương liệt, Thái Bình công chúa lo lắng hai người chúng ta vô lực không chế. Đưa hẳn ở lại Lĩnh Nam cũng có đạo lý.

Lý Long Cơ nháy mắt một hồi, không khỏi phì cười lên:

- Người nói không phải chưa nói sao?

Tần Tiêu cười ha hả:

- Vốn chính là vậy, ta có thể chen vào cái gì đây?

Trong tay Lý Long Cơ quay tròn chén rượu, hơi cúi đầu xuống nói ra:

- Đại ca, người không có cảm thấy trong lời của Thái Bình công chúa có bao hàm ý nhắm vào người sao?

Tần Tiêu ngạc nhiên sững sờ, cẩn thận suy nghĩ, không khỏi có chút kinh ngạc nói ra:

- Không thể nào... Thái Bình công chúa nàng lo lắng ta cùng với Lý Trọng Tuấn quan hệ quá mức mật thiết, đến lúc đó sợ có cái gì ngoài ý muốn phát sinh? Nói hẳn khó không chế, thực tế là chỉ giao tình giữa ta và hẳn là che dấu địa mìn tai họa?

Lý Long Cơ bĩu môi một cái:

- Không sai biệt lắm là ý tứ này.

Tần Tiêu bình tĩnh đại ngộ: Thì ra là như vậy!

Trong lúc nhất thời hai người không nói lời nào, tràng diện lắng lặng.

Sau nửa ngày về sau hai người trầm miệng một lời:

- Người nói làm sao bây giờ?

Tần Tiêu cướp lời:

- Người nói trước đi!

Lý Long Cơ cũng không thừa nước đục thả câu, lạnh nhạt nói ra:

- Đại ca. Ta nghĩ bây giờ không phải là thời điểm chúng ta xử trí theo tình cảm. Ta và người trong lòng hai người hiểu rõ, cũng biết rõ ràng nó thế nào; ba người chúng ta giao tình không giống bình thường; những chuyện cùng trải qua cũng nhiều; chúng ta không phải là bạn nhậu thuần túy, đó là có chân tình.

- Nhưng mà bây giờ chúng ta chỉ có thể theo đại cục suy nghĩ. Ý của ta là như ý của Thái Bình công chúa mà làm, nhưng mà cũng không thể toàn bộ theo nàng nói. Lĩnh Nam chỗ kia là vùng khí ho cò gáy, làm gì có cảm y ngọc thực trải qua ngày tốt lành?

- Ta nghĩ chúng ta phải làm việc cẩn thận, đem Tam ca đưa đến một địa vực tốt, tạm thời trước giam lỏng ở đâu đó, cũng không phải là giam lỏng a, chỉ là tạm thời không được quay về, ột chút thực ấp, không có quyền lợi, nhất là binh mã. Cứ như vậy.

534. Chương 536 : Hoàng Đế Gả Nữ. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 536 : Hoàng đế gả nữ. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu khẽ thở dài một cái:

- Chuyện này người đã suy nghĩ tốt cả rồi, tìm ta hỏi cái gì?

Lý Long Cơ khẽ cười, nói:

- Chuyện này không phải là thương lượng. Nhưng thật ra là tự nhắc nhở đại ca bỏ qua Thái Bình công chúa bên kia... Sau này chúng ta làm chuyện gì tốt nhất nên cân nhắc suy nghĩ của nàng, tốt nhất là không nên gây ra mâu thuẫn. Đại ca tọa trấn Hoàng Thành Ngự Suất Ti, tay cầm binh mã hoàng thành, cấp dưới thì có tâm phúc của Thái Bình công chúa. Xử lý một chút chuyện nên cẩn thận đôi chút.

Tần Tiêu chậm rãi gật đầu:

- Ta biết rõ. Người đây không nói trong nội tâm của ta cũng tự nhiên hiểu rõ. Hiện tại vạch trần ta sẽ càng thêm bị chú ý. Nói đi, chuyện thứ hai là cái gì? Chuyện Lý Trọng Tuấn là chuyện đơn giản, đằng sau còn phức tạp hơn sao?

Lý Long Cơ cười hắc hắc:

- Kỳ thật chuyện thứ hai là chuyện tốt. Nhưng mà chỉ sợ đại ca không đáp ứng.

Tần Tiêu có chút tức giận:

- Ta nói người hôm nay làm sao lè mề như vậy? Có việc nói mau, không nói ta ăn cơm đây, đói rồi!

Lý Long Cơ cười nói:

- Nhưng thật ra là như vậy. Phụ hoàng ta đã sớm muốn gả thân muội muội của ta cho người, Kim Tiên công chúa hoặc là Ngọc Chân công chúa, chỉ một trong hai người. Thế nhưng vừa nghĩ tới trước kia người cự tuyệt cưới Lý Khóa Nhi, lại lo lắng trong lòng của người có suy nghĩ, cho nên một mực ỉn nhả không nói. Hôm nay phụ hoàng ta nhắc lại chuyện xưa, vì vậy... Vì vậy, đành phải bảo ta trước dò xét ý của người.

Tần Tiêu có chút ngơ ngác nhìn qua Lý Long Cơ, trong đầu chuyển động nhanh chóng: Tương Vương phải gả nữ, đây xuất phát từ ý nguyện của người làm cha, tỏ vẻ để mắt ta; hôm nay hoàng đế phải gả nữ chính là hôn nhân chính trị. Muội muội Lý Long Cơ hình như ta đã gặp, lớn là Kim Tiên công chúa Lý Trì Nguyệt, năm nay cũng mới mười sáu tuổi, nhỏ là Ngọc Chân công chúa Lý Trì Doanh mới mười ba tuổi, mười ba tuổi, mới lên trường cấp hai...

Lý Long Cơ lại chọc hấn một cái:

- Người nói chuyện đi!

Tần Tiêu khẽ run rẩy:

- Nếu ta cự tuyệt thì sao?

- Chớ ngu, sao có thể cự tuyệt chứ!

Lý Long Cơ oán trách nói:

- Đầu tiên, hai em gái của ta là đại mỹ nhân người không phải đã gặp rồi sao? Hơn nữa các nàng ưa thích tu đạo, đầy lòng thiện lương không tranh quyền thế, đây tuyệt đối là tề gia nội trợ hoàn hảo. Tiếp theo đó không cần ta nói chứ? Đại ca cũng là người thông minh. Hôm nay người tọa trấn Hoàng Thành Ngự Suất Ti, không ít người đổ mắt, hơn nữa sinh lòng nghi kỵ, thậm chí là đồn đãi độc hại. Nhưng đại ca nếu làm phò mã vậy thì khác. Đó là người trong hoàng tộc, xem ai còn có thể chen miệng vào?

Tần Tiêu than nhẹ một tiếng:

- Ý của người là bảo ta không có lựa chọn?

- Có ah! nguồn

Lý Long Cơ thấy chuyện có chuyển cơ, vui mừng kêu lên:

- Người có thể lựa chọn một trong hai người!

- Chờ một chút!

Đột nhiên Tần Tiêu duỗi tay ra, dọa Lý Long Cơ nhảy dựng:

- Đường luật văn bản quy định rõ ràng, một thê hai bình thê bốn thiếp, hôm nay ta đã nạp ba thê, người cũng không phải không biết. Công chúa nguyện ý làm thiếp sao?

- Ha ha ha, thì ra là chuyện này!

Lý Long Cơ đắc ý cười to:

- Quy củ còn không phải do người định sao? Hoàng gia hậu cung gần đây cũng sẽ phát sinh một chút biến hóa, có 'một hậu bốn phi'. Cùng lắm ta thỉnh phụ vương tăng thêm, như vương công đại thần mấy phẩm có thể một thê bốn bình thê, thiếp nha, không quy định có bao nhiêu cả. Đại ca người xem, như vậy được không?

- Bốn bình thê?

Tần Tiêu quả thực dở khóc dở cười:

- Nhà của ta sắp thành nhà kho rồi, sau này sẽ không nhét thêm vào chứ?

- Ta cũng không dám cam đoan.

Lý Long Cơ cười quái dị:

- Nhưng mà ta chỉ hy vọng muội muội của ta là một trong số đó.

Tần Tiêu bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Ai, nếu như không có lựa chọn, ta còn có thể làm sao? Mười ba tuổi... Cho qua đi, bằng không thì quá không nhân tính, chưa tới tuổi cập kê.

Lý Long Cơ có chút tức giận trừng mắt vài lần:

- Làm sao người giống như đang ủy khuất vậy? Chớ không phải là muội muội ta không xứng với người? Thật sự là đáng giận, được tiện nghi còn khoe mẽ!

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Chuyện này trước nói cho bề hạ đi a. Tiên nhi là chủ mẫu, hôm nay còn ở tại Giang Nam, ta tốt xấu gì cũng nhận nàng trước tiên, cũng nên trưng cầu ý của nàng một chút. Còn có con trai con gái của ta, sau khi ra đời ta chưa gặp mặt đấy.

Lý Long Cơ vừa tỉnh thần:

- Nói đến Tiên nhi, ta lúc này mới nhớ lại thì ra chuyện thứ ba còn chưa nói tới. Còn là rất trọng yếu.

Tần Tiêu nhìn qua biểu lộ cả kinh của Lý Long Cơ, trong nội tâm tỉnh ngộ:

- Ta đã đoán người muốn nói cái gì rồi.

Lý Long Cơ sững sờ:

- Cái gì?

- Người đơn giản là muốn nói người ở trước mặt hoàng đế bán đứng Tiên nhi, vạch trần thân phận chân chính của nàng đúng không?

Tần Tiêu không có hảo ý nghiêng mắt nhìn qua Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ cười gượng:

- Tại sao là bán đứng? Đừng nói quá khó nghe như vậy! Kỳ thật ta rất sớm đã nói cho phụ hoàng nghe. Hắn không giống ngoại nhân đâu, hết sức bảo trì bình thản. Vì vậy phụ hoàng đối với người thâm tình như vậy rất thích, lúc này mới động ý niệm gả muội muội cho người đấy.

- Trước kia thánh hậu tại vị và trung tông tại vị đều có chút bất tiện. Hiện tại không có ai ngăn cản cả, cũng không nên cho Tiên nhi cả đời trốn trốn tránh tránh à? Huống chi nàng còn là chính thê của Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc, nói như thế nào cũng nên cho nàng làm cáo mệnh phụ nhân hơn là công chúa đã chết nha, có gì chứ?

- Đúng không, người không cần nói ta cũng hiểu ý của người rồi.

Tần Tiêu khẽ thở dài một hơi:

- Kỳ thật ta cũng sớm đã biết rõ, chắc chắn sẽ có ngày hôm nay. Mặc kệ chúng ta có nguyện ý hay không, Tiên nhi tới cuối cùng vẫn chảy dòng máu Lý gia. Nhưng mà Tiên nhi tính tình ta quá hiểu, ngoài mềm trong cứng. Nàng kiên trì chuyện gì thì đừng ai khuyên nàng được.

Lý Long Cơ cũng có chút khó xử nhú mày:

- Ta đây cũng biết. Cho nên muốn thỉnh đại ca thuyết phục đi. Bằng không nha... Vị trí chính thê sẽ bị muội muội của ta đoạt đi. Ta cũng không ngại nói thẳng tính toán cho người biết, hắc hắc...

Tần Tiêu tùy ý ứng phó, trong nội tâm thầm nghĩ: Muốn cướp là có thể cướp sao? Tiên nhi thủy chung vẫn là cô gái mà ta hiểu nhất, địa vị của nàng dù là ai cũng không thể thay thế.

Lý Long Cơ vẫn hào hứng bưng bưng:

- Ta cũng biết những chuyện này hơi ép buộc. Thế nhưng mà đại ca người cũng phải suy nghĩ cho chúng ta một chút ah. Muội muội của ta tốt xấu gì cũng là công chúa chính thất, cũng là cùng một mẹ sinh ra với ta. Nếu như địa vị chính thê của người không đủ tôn sùng, bị thay thế cũng là đương nhiên.

- Bởi như vậy, trong nhà đại ca sẽ có giận dỗi, muội muội của ta cũng không được an tâm. Phụ hoàng cũng không an tâm, đại ca tự nhiên cũng không an tâm. Cho nên nha, biện pháp duy nhất chính là thuyết phục Tiên nhi, trở về làm công chúa, công chúa gả cho người không có bất kỳ bất đồng. Chỉ là khôi phục thân phận mà thôi, làm cho nàng thoát ra khỏi bóng tối mà sinh hoạt ngoài sáng.

535. Chương 537 : Ăn Cướp Đông Cung. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 537 : Ăn cướp Đông cung. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Đã như vậy. Vậy được rồi!

Tần Tiêu bắt đắc dĩ thở dài một tiếng:

- Kỳ thật ta không có chút tâm tư phá hư sinh hoạt bình thường của Tiên nhi. Nhưng nếu tình thế cần thì ta tin tưởng nàng sẽ hiểu cho ta, cũng sẽ đồng ý cách làm này, tuy nhiên làm như vậy vẫn có chút ủy khuất cho nàng. Nhưng mà...

Tần Tiêu nhíu mày, có chút bận tâm nói ra:

- Trước đó không lâu xảy ra chuyện gì người quên rồi sao? Một nhà Tiên nhi có thể chết chết toàn bộ. Phụ thân chết trong tay mẫu thân và muội muội, mẫu thân cùng muội muội lại bị ta đưa xuống hoàng tuyền. Đối lại là kẻ nào trong lòng cũng khó chịu. Tuy Tiên nhi cho tới nay thập phần kiên cường, nhưng mà nàng cũng là người thâm tình như biển. Biểu hiện thì nói không bận tâm người thân, nhưng mà trong lòng của nàng vẫn lo lắng cho người thân của mình, kể cả Lý Khỏa Nhi tính tình xằng bậy bất hảo. Hiện tại ta không dám cam đoan Tiên nhi cảm xúc là thế nào. Ta rất lo lắng, thật sự.

Lý Long Cơ lý giải gật gật đầu:

- Ý của đại ca là lo lắng Tiên nhi không tới Trường An sao?

- Không phải là không có khả năng.

Tần Tiêu phiền muộn thở dài một hơi:

- Có một số việc thực sự rất bất đắc dĩ. Kỳ thật Tiên nhi cho tới nay vẫn cô đơn, thế nhưng mà mỗi lần như vậy nàng đều tổn thương nhất. Lần trước tại Giang Nam thật vất vả nhất về một mạng. Mới an ổn được hai ba năm, hiện tại lại gặp gỡ biến đổi lớn như thế. Nói theo lương tâm thì nếu là ta cũng không chịu nổi.

Lý Long Cơ rót rượu cho Tần Tiêu, cùng đối ẩm với hắn một ly, lắng lắng một lúc mới nói:

- Nếu như trên đời này còn có người nào có khả năng cởi bỏ khúc mắc của Tiên nhi thì người đó khẳng định là người. Đại ca, chỗ Tiên nhi người nên tổn chút tinh thần. Nói trắng ra muội muội của ta gả cho người đó là phải làm; đồng thời cũng không thể khiến Tiên nhi bị ủy khuất gì. Phụ hoàng cùng ta kể cả Thái Bình công chúa đều thập phần yêu thích nàng.

- Sau khi nghe chuyện của nàng, nhất trí tỏ vẻ muốn khôi phục thân phận công chúa của nàng, đem thi thể trong lăng Vĩnh Thái công chúa lấy ra, cả lăng mộ không đặt tên, có lẽ sau trăm năm nàng mới dùng tới là quá xa xôi. Nhưng mà cũng tỏ vẻ tôn trọng của Lý gia đối với đại ca cùng Tiên nhi, không phải sao?

- Hơn nữa nếu như bởi vì chuyện của muội muội ta mà làm Tiên nhi có gì đó bất hòa với người, đó cũng không phải lý tưởng. Nếu không như vậy đi, thái tử ta gần đây không có chuyện gì, không bằng thay người đến Giang Nam một chuyến, tự mình tiếp bà chị này vào kinh, ta là thái tử cùng mặt mũi của tam ca nàng vẫn cho a?

Trong đầu Tần Tiêu hiện ra bóng hình xinh đẹp của Tiên nhi, ánh mắt nhập thần, thuận miệng nói ra:

- Tốt lắm... Ah, người nói cái gì?

- Ta nói, ta là người rảnh rồi, đi Giang Nam một chuyến mang Tiên nhi tới kinh thành!

- Như vậy sao được!

Tần Tiêu luôn miệng nói:

- Người đường đường một thái tử, sao có thể làm chân chạy này? Không thể, tuyệt đối không thể, người đừng chuyện phiếm.

Lý Long Cơ có chút ngạc nhiên:

- Người khẩn trương như vậy làm gì, rất rõ ràng ta chỉ nói một câu khách khí mà thôi.

Hắn nào biết rằng Tần Tiêu lo lắng hơn chính là hắn gặp được Dương Ngọc Hoàn.

Từ khi Lý Trọng Tuấn chính biến, Lý Long Cơ chính biến lần lượt phát sinh về sau, Tần Tiêu càng ngày càng cảm thấy khủng hoảng với lịch sử Đại Đường. Mặc dù có một ít xuất thần, nhưng mà chuyện lịch sử luôn mạc minh kỳ diệu, nếu như Lý Long Cơ gặp gỡ Dương Ngọc Hoàn sẽ xảy ra chuyện gì?

Tần Tiêu hừ nặng một tiếng, kiên quyết nói ra:

- Ta tự mình đi về Giang Nam.
- Cái này, vậy không tốt đâu!

Lý Long Cơ liên tục phản đối, hạ giọng nói ra:

- Hoàng Thành Ngự Suất Ti vừa mới tổ kiến, chuyện lớn nhỏ gì cũng mới đi vào quỹ đạo, người là Đại Đô Đốc sao có thể đem vung tay mà đi? Vạn nhất bọn thủ hạ đoạt quyền lực của người cũng có khả năng.
- Không có dễ dàng như vậy, người yên tâm.

Tần Tiêu tự tin nói ra:

- Ta sẽ một đường đi thẳng theo nam Trường Giang, bảo mã một ngày đi mấy trăm dặm không có vấn đề; lúc về cho dù xa giá nhiều người một chút cũng sẽ tăng thêm tốc độ. Qua lại hai ba tháng là đủ, nói không chừng còn có thể nhanh một chút. Thời gian này có lẽ sẽ xảy ra chút chuyện. Không phải còn người chiếu khán hay sao? Nam Bắc hai nhà Đại Đô Đốc, một là chiến hữu đáng tin của ta, một là hảo huynh đệ của người; Thân linh phủ dừng nói, Hình Trường Phong ta có ý định cho ở lại Trường An, cùng Phạm Thúc Đức chinh lý Hoàng Thành Ngự Suất Ti.
- Vậy được rồi, thời gian hai ba tháng chắc không có vấn đề. Thế nhưng mà không thể quá lâu, nếu trong nửa năm không trở lại, vậy thì người đi uống trà nghỉ mát đi.

Lý Long Cơ nói ra:

- Tính toán ra, người mang binh xuất chinh đến bây giờ cũng đã hơn một năm, lẽ ra cũng nên về nhà một chuyến. Chuyện Tiên nhi cũng nên tốn chút thời gian xử trí đi, bằng không sẽ có phiền toái.
- Ah, còn có một việc.

Tần Tiêu lúc này mới nhớ tới, chính là mục đích lớn nhất hôm nay:

- Hoàng Thành Ngự Suất Ti thiếu quan viên văn chức, cho ta mấy người. Quách Tử Nghi đã bị người đào góc tường, người nên đền bù tổn thất cho ta.
- Ah? Ha ha!

Lý Long Cơ cười ha hả:

- Người muốn ai?
- Trương Cửu Linh bây giờ đang ở Đông cung a?
- Không sai. Bây giờ là tả xuân phường Ngũ phẩm thiện đại phu, hơn nữa Sùng Văn Quán còn đang làm trưởng phòng.

Tần Tiêu xem thường nghiêng mắt nhìn hắn:

- Sùng Văn Quán, đem làm giáo viên dạy học? Ý của người là đào hắn không đi?

Lý Long Cơ hắc hắc cười mờ ám, cũng không nói chuyện.

Tần Tiêu rất phiền muộn:

- Ta mặc kệ, nhiều không muốn, hai là tốt rồi. Ít nhất không thể chênh lệch với Phạm Thúc Đức. Đầu tiên phải bác học, sau đó xử lý chuyện gì cũng phải cẩn thận, chịu khó và trầm ổn, tốt nhất là thông minh cơ linh một chút.
- Yêu cầu thật cao nha!

Lý Long Cơ chắc chắn lắc đầu, suy nghĩ một chút nói ra:

- Bùi Diệu Khanh tám tuổi thi đậu thần đồng được không? Có lẽ người đã gặp qua, thời điểm ở Nhạc Châu là người trẻ tuổi đưa tin cho Trương Húc Tiển. Ta muốn đưa hắn tới chỗ phụ hoàng, nếu người muốn thì tặng cho người.

- Rất tốt, còn kém một.

Tần Tiêu rất hài lòng. Bùi Diệu Khanh nha, thần đồng đại danh đỉnh đỉnh, đại tài tử.

Lý Long Cơ cảm giận nhìn qua Tần Tiêu, tiếp tục nói:

- Nhi tử thứ hai của ngự sử đại phu Lô Hoài Thần, Lô Bôn. Cũng như ca ca Lô Hoán của hần, là lương thần nghĩa sĩ. Lô Hoán người biết chứ?

- Biết, ha ha, người không phải cho hần đưa tin cho ta sao? Rất tốt, tốt lắm.

Tần Tiêu vui vẻ ra mặt:

- Vậy thành giao!

- Thành giao cái gì, rõ ràng là người xảo trá!

- Người không phải đào Quách Tử Nghi của ta sao?

Tần Tiêu cười to:

- Thái tử điện hạ, có cảm giác hay không, chúng ta quả thực là hai con buôn? (.

- Đồng cảm.

Lý Long Cơ cũng cười rộ lên:

- Ăn cơm ăn cơm, ai nha, công việc cũng thật nhiều, ăn bữa cơm cũng không an bình.

536. Chương 538 : Ăn Cướp Đông Cung. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 538 : Ăn cướp Đông cung. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Còn không phải người sao, căn bản chính là muốn hại ta mà.

Tần Tiêu ăn thêm vài món, lại uống một chén rượu, trong miệng có chút hàm hồ nói không rõ.

- Vậy chơi mạt chược còn đánh nữa hay không a? Ta đã một năm chưa sờ qua, thật đúng là hoài niệm.

- Ha ha, vậy người khẳng định không phải đối thủ của ta!

Lý Long Cơ đắc ý phi phàm cười to:

- Nhưng mà, khẳng định chúng ta hôm nay không thể lên sân khấu rồi. Bốn nữ nhân kia ngồi thành một bàn người tin không? Nhà của ta có ba phá gia chi tử, học nghệ không tinh còn nghiện lớn! Hôm nay không phải đem toàn bộ Đông Cung bại cho Mặc Y sao.

- Yên tâm đi, ha ha, Mặc Y không có ác như vậy. Ít nhất cũng cho người gian phòng để ngủ.

Qua nửa đêm, Tần Tiêu cùng Mặc Y mới từ trong đông cung đi ra, do mấy người hầu dùng xe đưa tới Hồng Lư Tự. Bởi vì Tần Tiêu đã uống say rồi.

Trở lại Hồng Lư Tự thì Tần Tiêu khò khè lột sạch quần áo của Mặc Y sau đó là thiên hôn địa ám.

Sáng ngày thứ hai, Tần Tiêu ngủ tới khi mặt trời lên cao, đầu mơ hồ có chút đau nhức. Ngày hôm qua cũng không biết uống bao nhiêu. Mặc dù rượu chỉ hơn mười độ, nhưng mà càng về sau hần và Lý Long Cơ

hai người càng uống càng nhiều. Ca múa trợ hứng cũng chuyển tới, dứt khoát không có chơi mệt chược, hai người uống tới nửa đêm không ngừng nghỉ. Cuối cùng Lý Long Cơ nằm lún xuống đất mới bỏ đi, hai nam nhân được bốn nữ nhân tách ra, sau đó tán đi.

Mặc Y nhìn thấy Tần Tiêu tỉnh lại, vốn tự mình hầu hạ rửa mặt thay quần áo, sau đó còn lấy súp giải rượu cho hắn uống, cho Tần Tiêu uống hết. Tần Tiêu nhìn thấy Mặc Y bận rộn trong nội tâm rung động, nhận không được hôn lên mặt của nàng. Mặc Y cười khanh khách mang điểm tâm cho hắn:

- Mau ăn ít đồ đi.

Tần Tiêu chơi xấu ôm lấy người nàng, hắc hắc nói:

- Bây giờ không có ở trong quân, ta muốn người sinh con trai, con gái cho ta mà. Tương lai bất kể là con trai con gái, hai chúng ta sẽ giao một thân võ nghệ cho chúng, tốt xấu gì cũng là đại tướng quân vạn nhân địch.

- Sáng sớm đã không đứng đắn rồi, ta mới mặc kệ người.

Mặc Y trên mặt đỏ lên, khí khái hào hùng và ôn nhu cùng tồn tại:

- Còn nói, Tiên nhi cùng Uyển nhi đã có công tử tiểu thư rồi, cũng đang ở Giang Nam, người cũng không có tỏ vẻ gì.

- Ta, ta tỏ vẻ cái gì?

Tần Tiêu liên tục tranh luận:

- Ngày mai chúng ta sẽ lên đường đi Giang Nam, tiếp bọn họ tới kinh thành. Đi lần này cũng hai ba tháng, đến lúc đó vừa vặn tòa nhà ở kinh thành cũng xây xong rồi.

- Thực?

Mặc Y vui mừng dị thường.

- Đó là đương nhiên!

Tần Tiêu cũng vui vẻ:

- Ta lúc nào gạt người chưa?

- Câu vừa rồi đã là gạt người không đền mạng rồi.

Mặc Y cười rộ lên:

- Ngày mai khởi hành? Hôm nay không thể sao?

- Hôm nay ta đi Hoàng Thành Ngự Suất Ti thu xếp một chút, điều thêm hai người tới đó, ta an bài dẫn tiễn mới được. Ta không ở đó thì một ít công việc không xong đâu.

Tần Tiêu buông Mặc Y ra, ngồi xuống ăn cháo:

- Mặt khác, chúng ta cũng nên mang một ít đồ từ kinh thành về a? Người khác không nói, một đám tiểu tử của Đặc chủng doanh dù sao cũng nên tặng lễ vật.

- Không cần a, ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Mặc Y cười hì hì mang cái gương lớn tới.

- Ngày hôm qua đông cung Thái Tử Phi cùng đám nương nương kín đáo đưa cho ta hai ba trăm kiện bột nước và son phấn, đồ trang sức trâm cài tóc, vòng tai sợi dây hạt châu những vật này. Ta cũng không cần phải mua, vừa vặn mang về.

Tần Tiêu nhìn qua cái gương lớn, mồ hôi chảy ròng ròng, nói:

- Không phải là người chơi mệt chược trắng đấy chứ?

- Mới không phải! Chơi mặt chược sao, ta còn cố ý thua mấy mươi lượng bạc đấy, không có không biết xấu hổ lại thắng các nàng.

Mặc Y vẽ mặt sáng lạn tươi cười nói:

- Thái tử điện hạ có ba phi tử, mọi người rất tốt đấy, nói chuyện rất hợp ý với ta. Vốn đồ trang sức này ta làm sao chịu, thế nhưng mà các nàng kín đáo đưa cho ta. Thời điểm lên xe ngựa cũng cố ý sai người đặt lên xe.

Tần Tiêu nhún vai cười cười:

- Ta đòi người, người đòi đồ trang sức, hai phu thê chúng ta ngày hôm qua đã cướp sạch cả đông cung rồi.

Bùi Diệu Khanh, Lô Bôn đã đến Hoàng Thành Ngự Suất Ti đưa tin, phân đảm nhiệm lục sự tòng quân, thành cánh tay trái phải của Phạm Thức Đức; đem nam, bắc hai nha cùng các Vệ tướng quân đều gọi tới, khai mở một hội nghị, giao công việc công tác; hoàng đế Lý Đán hùng hồn chuẩn cho hẩn nghỉ phép ba tháng rất thuận lợi, Tần Tiêu rốt cục cũng được nghỉ dài hạn.

Buổi chiều còn có chút thời gian, Tần Tiêu cùng Mặc Y đổi y phục, chạy đi dạo chợ tây một phen. Tuy trải qua một lần chính biến, Trường An đã không còn khí tượng ngày xưa, nhưng dù sao lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, phồn hoa và vinh quang không nơi nào so sánh được. Các loại hàng hóa trong cửa hàng cũng không phải ở các nơi đều có thể nhìn thấy.

Mặc dù có Thái Tử Phi đưa tặng châu báu, nhưng tốt xấu gì mình cũng nên mua một ít lễ vật bằng tâm ý. Hai người cao hứng bừng bừng đi dạo chợ tây cả buổi mua từng đồng bao lớn bao nhỏ, nhưng mà đa số là quần áo và trang sức cho trẻ con.

Con trai và con gái hiện tại đã thành một điểm ôn nhu trong lòng của Tần Tiêu. Mỗi lần nghĩ đến bọn họ thì Tần Tiêu cảm thấy nội tâm kích động, ước gì lập tức chấp cánh bay đi Giang Nam, đem bảo bối này giao cho chúng.

Sau khi mua đủ rồi, hai người trở lại Hồng Lư Tự sửa sang lại hành trang, rõ ràng phát hiện có bốn bao lớn, sợ rằng cũng hơn trăm cân, hai người bèn nhìn nhau cười lên, đều cảm giác trong nội tâm ấm áp.

Ban đêm luôn điềm mật ngọt ngào.

Vừa nghĩ tới ngày mai sẽ không cần đi làm, còn có thể trở về quê quán vấn an thê nhi, trong lòng Tần Tiêu cảm thấy nhẹ nhõm và kích động, làm cách nào cũng không ngủ được.

Vì vậy giải trí tốt nhất chính là triền miên với Mặc Y.

Mặc Y đã có mấy ngày không uống súp tránh thai. Nhìn thấy Tần Tiêu ưa thích con nít như vậy, trong nội tâm cũng có xúc động, muốn mang thai kết tinh tình yêu với Tần Tiêu. Huống chi quá trình này dài và mỹ diệu.

Hai người bọn họ giống như trời sinh một đôi, đầu giường giao hoan ăn ý không chê vào đâu được. Mỗi một lần đều làm cho bọn họ khó quên. Tần Tiêu cũng không ngờ Mặc Y cũng vui vẻ, so với Tiên nhi cùng Uyển còn hài hòa hơn. Có lẽ là hai người bọn họ đều tập võ, thể chất cũng mạnh hơn.

Tiên nhi cùng Uyển nhi dù sao cũng là nữ nhân nhu nhược, Tần Tiêu đó như lang như sói làm ‘cầm thú’ thì các nàng không chịu nổi, Tần Tiêu càng thêm yêu quý và thương cảm. Khác với Mặc Y đôi chút, hai người đều thấp phần phóng khoáng, có thể nói là ‘lực lượng ngang nhau’.

Một đêm lên vu sơn này tới tận hừng đông mới dừng.

Thời điểm tia nắng ban mai chiếu xuống, Tần Tiêu từ trên giường xoay người đi xuống, muốn chuẩn bị ít hành trang.

537. Chương 539 : Tiên Nhi, Tiên Nhi.

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 539 : Tiên nhi, Tiên nhi.

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Mặc Y có chút gian nan chống người ngồi dậy, không tự giác vuốt bộ ngực no đủ của mình:

- Ai... Đau!

Tần Tiêu không tự chủ được cười ha hả, ngồi vào bên giường, sau đó kéo nàng vào ngực và hôn nàng:

- Đừng trách ta ah, ngày hôm qua chính người bảo ‘dùng sức thêm nữa’, ta đành phải chiều người mà, ngủ ngon không? Chúng ta lên đường a!

Mặc Y đỏ bừng mặt, nhớ tới giao hoan điên cuồng hôm qua. Trong tim lại đập mạnh, nhẹ nhàng lôi kéo tay Tần Tiêu đặt lên ngực của mình:

- Nặng giúp ta một cái ta mới chịu...

Tần Tiêu nhìn thấy trong mắt Mặc Y tràn đầy xuân ý, lập tức đại phát thú tính, ba chân bốn cẳng cởi bỏ quần áo vừa mặc, sau đó tiến vào trong chăn, cắn vành tai của Mặc Y nói ra:

- Xoa này... Người câu dẫn ta ah, trong chốc lát đừng trách ta, ha ha!

- YAA.A.A..!

Mặc Y thét lên. Lại cười khanh khách. Thân thể lỏa lồ của nàng lẫn lộn với Tần Tiêu, trên người cũng vang lên âm thanh quen thuộc.

- Lão công ta nhất định phải sinh nhi tử cho người a. nguồn

Mặc Y si mê hôn Tần Tiêu, sau đó áp hấn xuống dưới.

Tần Tiêu nhắm mắt lại bắt đầu hưởng thụ, hai tay đặt lên vòng eo co giãn của nàng, chậm rãi vuốt ve, khiêu khích sờ lên nụ hoa ở trên ngực của nàng. Trải qua nhiều lần ‘khổ luyện’ như vậy, Mặc Y đã quen thuộc rất nhiều, không có tổn bao nhiêu khí lực, ngồi lên giữa bụng của Tần Tiêu và sung sướng lên xuống nhịp nhàng.

Tâm tình tốt thì hào hứng cũng tăng. Tần Tiêu càng uy mãnh hơn vài phần, thời gian duy trì cũng dài hơn trước. Đợi khi kết thúc công việc và rửa mặt hoàn tất, rõ ràng đã là giờ Tý. Hai người nhìn thời gian thì kêu to không tốt, tranh thủ chạy đi.

Mặc Y lo lắng Tần Tiêu buổi sáng mệt mỏi cho nên mang bao đồ trên người. Tần Tiêu lại đoạt lấy, nói:

- Loại chuyện này sao có thể cho nữ nhân làm chứ? Nên cho ngựa mang đi, ha ha!

Dứt lời Tần Tiêu đem bốn bao to cột lại với nhau, phân biệt đặt lên thân ngựa. Mặc bộ đồ lữ hành vào, sau đó mặc trải áo choàng lớn lên lưng ngựa và xuất phát.

Đầu xuân tháng ba vẫn còn lạnh. Thời điểm ngựa chạy nhanh có cảm giác rất lạnh. Vẫn còn muốn ghi phong thư về, tưởng tượng người mang tin tức không thể nhanh hơn mình, chỉ đành cười khổ.

Tâm quay về nhanh như mũi tên, thành Trường An rất nhanh biến mất sau lưng. Hai con bảo mã chạy nhanh như điên, đến dịch trạm Ung châu lại đổi con ngựa. Ven đường cũng không có trì hoãn, chỉ lo chạy đi, đến tối thì đi tới dịch quán nghỉ ngơi, sáng sớm thì lập tức lên đường.

Không đến mười ngày đã lên thuyền qua sông Trường Giang tới Ngạc Châu, chỉ cần đi thêm một ngày là tới Giang Châu.

Hai người đứng ở đầu thuyền, nhìn qua nước vỗ mạnh bờ Trường Giang và ở hướng đông có dãy núi cao ngất, cảm giác trong nội tâm thích ý. Tần Tiêu ôm nhẹ Mặc Y, sau đó sửa những sợi tóc rối loạn, yêu thương nói ra:

- Những ngày này chỉ lo chạy thật vất vả cho người rồi.

- Không có nha, khá tốt. Ta đã quen rồi.

Mặc Y cười yếu ớt:

- Đổi lại là Tiên nhi hoặc là Uyển nhi yếu ớt, sợ là đã sinh bệnh rồi.

Tần Tiêu cười nói:

- Ta làm sao nói vậy, nghe ra có hương vị ê ẩm à? Người đang trách ta, không hiểu thương hương tiếc ngọc và không đối đãi tốt với người sao?

- Đâu có!

Mặc Y đỏ mặt nói ra:

- Ta nào có ăn dấm chua với Tiên nhi cùng Uyển nhi. Nhưng nếu Kim Tiên tiểu công chúa chọn rợn tiến vào thì không ai dám cam đoan, có lẽ sẽ có người ghen đấy.

Tần Tiêu hơi kinh hãi, lập tức cười nói:

- Xem ra mấy tỷ muội các người đã thống nhất chiến tuyến rồi, nhất trí đối ngoại nha! Đây là hôn sự sắp đặt, nói thật ta không có chút hứng thú nào cả. Kết phu thê với nữ tử chưa nói chuyện và gặp mặt bao nhiêu lần thì ta cảm thấy trong lòng bức bối, tuyệt không quen.

Mặc Y nghi ngờ nói:

- Hiện tại nam nhân còn nói cái này? Lão công chẳng lẽ thật sự chờ mong công chúa gì đó sao? Nghe nói là đại mỹ nhân nha, thuở nhỏ còn ưa thích tu đạo, hẳn là nữ tử ôn nhu như nước...

- Tu đạo, a...

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cười khổ: Công chúa Đường đại sao, không tu đạo vẫn là số ít. Phần lớn là mượn danh tu đạo thoát khỏi quy củ hoàng gia ước thúc được tự do kết giao nam tử ở bên ngoài a. Huống chi hiện tại có rất nhiều nữ đạo sĩ. Đây căn bản là kỹ nữ cao cấp mà thôi. Nếu như Kim Tiên công chúa mười sáu tuổi đã như vậy thì ta chết cũng không lấy nàng. Lấy người đàn bà dâm dăng, đánh chết ta cũng không cần! Giống như Mặc Vân Nhi là cô gái từ nhỏ đã phong trần xa xứ thì đứng nói tới, an bài nơi quy túc cho nàng coi như là làm chuyện tốt tích đức.

Một đường kích động chạy tới hồ Sở Tiên đã qua buổi trưa, mặt trời đã ngã về tây.

Nhìn thấy sơn trang quen thuộc, hai người phát ra từng tiếng hoan hô và chạy nhanh tới trước.

Ngoài ý muốn là trong Sở Tiên sơn trang càng quanh quẽ, cửa lớn không có người đón khách, cánh cửa đóng chặt. Tần Tiêu cùng Mặc Y nhao nhao nghi hoặc khó hiểu, ngày bình thường ở sau cửa lớn là nô bộc, mỗi ngày đều có người đón khách và thông truyền, có người chuyên canh cửa. Tần Tiêu tiến lên gõ cửa, sau nửa ngày cũng không có ai ra.

Cửa đóng bên trong, bên ngoài không có khóa lại. Tần Tiêu thoáng cảm giác không ổn, hẳn nhìn qua Mặc Y chuẩn bị leo tường nhảy vào. Tần Tiêu xuống ngựa đan tay vào nhau; Mặc Y thân thể nhẹ nhàng khinh công cũng rất tốt, chạy nhanh vài bước đạp lên giữa hai tay Tần Tiêu và nhảy lên cao, qua chóc lát Mặc Y từ bên trong mở cửa, hai người cho ngựa đi vào.

Trong sơn trang cơ hồ không có cải biến lớn, vườn hoa rừng cây giống như ngày xưa; cầu nhỏ nước chảy, núi đá giả điêu, xa xa nhìn qua Sở Tiên Hầu phủ, bằng hiệu cũng rất bắt mắt.

Hai người nghi hoặc khó hiểu dắt ngựa vào trong, đi thẳng tới trước phủ Hầu gia thì mới nhìn thấy một người hầu cầm chổi quét rác. Người hầu nhìn thấy hai người, sau đó ngậy người kinh sợ, sững sờ sau nửa ngày mới kêu lên:

- Hầu gia! Hầu gia trở về!

Dứt lời quỳ rạp trên đất.

Tần Tiêu đi qua chỗ hấn và khó hiểu hỏi:

- Trong phủ tại sao không có bóng người? Người đi đâu cả rồi?

Người hầu sững sờ nói ra:

- Tiểu nhân chỉ để ý quét rác, cái gì cũng không biết. Thu tổng tiêu ở hậu đường, ta đi mời hấn đến.

- Tốt, nhanh đi.

Mặc Y đem ngựa cột vào gốc cây, đi tới lo lắng nói ra:

- Lão công, Trong phủ thường ngày náo nhiệt, nô bộc nha hoàn cũng có ba bốn mươi người, hơn nữa Tiên nhi, Uyển nhi cùng Vân nhi các nàng, tiểu thiếp của Đặc chủng doanh và những nữ nhân trong nhà xưởng ít nhất cũng gần trăm người. Hôm nay tại sao...

Tần Tiêu cũng đầy lo lắng, nhanh chân đi vào trong đại sảnh Hầu phủ, trái, phải trong phòng ngủ đều nhìn một lần, rõ ràng không nhìn thấy Tiên nhi cùng Uyển nhi, đệm giường xếp chỉnh tề, đồ dùng trong nhà cũng không nhiễm hạt bụi.

Không có người!

Lúc này trên hành lang trên sảnh đường có tiếng bước chân dồn dập, Thu Quang Viễn mang theo mấy nha hoàn người hầu vội vàng vàng chạy tới, thấy Tần Tiêu thì vui mừng vạn phần, suýt nữa nước mắt tuôn đầy mặt. Những nha hoàn người hầu kia lập tức quỳ xuống bái kiến chủ nhân.

538. Chương 540 : Nước Mắt Khuynh Thành. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trọng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 540 : Nước mắt khuynh thành. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu vội vàng lôi kéo Thu Quang Viễn cho hấn ngồi xuống, không ngớt lời hỏi:

- Quang Viễn đại ca, tại sao không thấy Tiên nhi cùng Uyển nhi các nàng đâu? Người trong phủ làm sao ít như vậy?

- Người, người không có gặp được các nàng sao?

Thu Quang Viễn nghi hoặc nói ra:

- Sáu bảy ngày trước Thượng Quan phu nhân cùng Tử Dịch cô nương còn có Tử Đan thiếu gia mang theo công tử cùng tiểu thư vào kinh rồi!

- A?

Tần Tiêu không khỏi kinh hãi:

- Không thể nào? Tại sao có thể như vậy! Chúng ta mười ngày trước xuất phát đến Trường An... Không ngờ bỏ qua trên đường a!

Thu Quang Viễn cũng đầy tiếc nuối nói ra:

- Cũng không phải sao! Nhị vị phu nhân đã qua một năm chịu khổ, cả ngày ở trong nhà lo lắng cho Hầu gia. Đại phu nhân sinh con suýt nữa mẫu tử khó giữ, xuất huyết nhiều! May mắn có Chung lão tiên sinh ở đây, bằng không thì hung cát khó dò! Sinh hạ công tử xong thì đại phu nhân nằm trên giường ba tháng, thân thể cũng biến hóa, gầy không thành bộ dáng. Sửa cũng không đủ, vẫn phải mời vú em ở bên ngoài.

Thu Quang Viễn lắc nhai nói xong, Tần Tiêu nghe xong mà hải hùng khiếp vía:

- Vậy thì Tiên nhi đâu rồi? Nàng không có đi Trường An, sao ta không thấy nàng?

Thu Quang Viễn thở dài một hơi, ngơ ngẩn nói ra:

- Nàng nha, ai! Sau khi tin tức từ Trường An truyền tới thì thân thể cũng biến hóa, trầm mặc ít nói, ăn uống không nhiều. Mỗi ngày chỉ đứng ở bên cạnh hồ Sở Tiên nhìn ra phương xa. Chúng ta sợ nàng xảy ra chuyện, đã cho Tử Định và những người khác thay phiên nhau trông chừng nàng. Nhưng mà mấy ngày gần đây nàng mỗi ngày đều chèo thuyền du ngoạn ở bên ngoài, thường là sáng đi tối mới về. Ngày từng ngày gầy đi, ai thấy cũng đau lòng!

- Ta, ta đi tìm nàng!

Trong lòng Tần Tiêu đau đớn, nhanh chân chạy ra bên ngoài. Mặc Y nhìn xem qua bóng lưng Tần Tiêu lo lắng lắc đầu, nhìn Thu Quang Viễn nói ra:

- Thu đại ca, Vân nhi các nàng có đi Trường An không?

- Không có, một năm qua mở hai nhà máy, làm đánh răng và bao tay. Vân nhi liền mang theo đám tiểu thiếp Đặc chủng doanh trại đi vào trong đó quản lý sinh ý, các nàng đều lưu lại, thân thể Chung lão gia tử thân không bằng lúc trước, biết được đường của mình không xa, cũng lưu lại. Nô bộc nha hoàn trong phủ cũng bị phu nhân mang đi hơn phân nửa, nếu không cũng không lạnh lẽo thế này.

- Vậy được rồi.

Mặc Y cường chế bất an trong lòng, nhìn qua Thu Quang Viễn nói ra:

- Người gọi hai người đem đồ vật trên ngựa lấy xuống đi, sau đó cùng đưa tới hậu viện.

Tần Tiêu nhanh chân chạy tới bên hồ, đưa mắt nhìn chung quanh, trong hồ hơi nước mờ mờ, còn có những con thuyền đánh cá, làm gì nhìn thấy bóng dáng của Tiên nhi.

Trong lòng Tần Tiêu vừa vội vừa chua xót, hít sâu một hơi, rống lớn nói:

- Tiên nhi người ở nơi nào?

Hồi âm lượn lờ, nhưng không có người đáp lời, chỉ nghe được âm thanh sóng nước vỗ bờ mà thôi.

Tần Tiêu tìm kiếm chung quanh bờ hồ, muốn tìm một chiếc thuyền đi ra hồ, không ngờ không tìm được.

Đang chuẩn bị cắn răng nhảy vào trong hồ nước, sau lưng truyền tới âm thanh non nớt.

- Hầu gia ca ca, là người sao?

Bỗng nhiên Tần Tiêu quay người lại, nhìn thấy tiểu nha đầu Dương Ngọc Hoàn đã một năm không gặp. Chỉ thấy nàng mặc áo bông đỏ thắm, trên đầu cũng đeo cái mũ che hai tay lại, trên mặt đỏ bừng, thở ra nhiều hơi, trên trán giống như Thượng Quan Uyển Nhi dán hồng mai hoa diên. Một năm không gặp đã cao hơn trước, đang có chút ít sợ hãi nhìn qua Tần Tiêu.

Tần Tiêu đi đến trước mặt nàng, khom người cầm bàn tay nhỏ bé có chút lạnh của nàng, nhỏ giọng hỏi:

- Ngọc Hoàn, người biết Tiên nhi tỷ tỷ đi nơi nào không?

Dương Ngọc Hoàn chu miệng, tràn đầy thương tâm có chút trách cứ nói ra:

- Tiên nhi tỷ tỷ thương tâm rất nhiều, mỗi ngày đều không vui, đều không dạy Ngọc Hoàn khiêu vũ. Ta nghe bọn họ nói người nhà của Tiên nhi tỷ tỷ đã chết hết. Hầu gia ca ca, người là người xấu. Tại sao người lại giết mẫu thân và muội muội của Tiên nhi tỷ tỷ cơ chứ? Các nàng chẳng phải thân nhân của người sao?

Tần Tiêu không khỏi có chút ngơ ngẩn, ngơ ngác sững sờ sau nửa ngày, miễn cưỡng nói ra:

- Ngọc Hoàn, chuyện này không như người tưởng tượng đâu, người còn nhỏ, không hiểu. Người nói cho ta biết, Tiên nhi tỷ tỷ đi nơi nào?

Dương Ngọc Hoàn như trước bủ môi, cau mày mao lắc đầu:

- Ta không biết. Những ngày này đều không có ai dạy ta khiêu vũ, cũng không có ai dạy ta đánh đàn. Uyển nhi tỷ tỷ cũng đi Trường An, Tiên nhi tỷ tỷ mỗi sáng sớm đều đi ra ngoài, trời đã khuya mới về nhà, đều không quan tâm tới ta. Ngọc Hoàn thật đáng thương, không có người nào ở cùng. Đành phải mỗi ngày đi ra đi vào dạo chơi, hy vọng sớm đợi tới khi Tiên nhi tỷ tỷ trở về.

Dứt lời Dương Ngọc Hoàn chu mỏ lên, trong hốc mắt nước mắt chảy xuống, nhìn như muốn khóc lên.

Tần Tiêu thò tay ôm lấy Dương Ngọc Hoàn vào trong lòng, vỗ lưng và hống nàng:

- Không khóc không khóc, về sau sẽ có người ở cùng với người. Mặc Y tỷ tỷ trở về người biết không? Còn có Hưu gia ca ca không phải cũng quay về sao? Về sau mọi người chúng ta sẽ ở cùng người a!

- Ân!

Dương Ngọc Hoàn lúc này mới gật gật đầu, duỗi bàn tay phấn nộn lau nước mắt, lại giống như trước, ôm cổ của Tần Tiêu và hôn lên mặt của hắn một cái:

- Hưu gia ca ca là tốt nhất! Ngọc Hoàn thích nhất Hưu gia ca ca!

Trên mặt Tần Tiêu mỉm cười, ôm Dương Ngọc Hoàn đi qua phía sơn trang vài bước, sau đó buông nàng ra:

- Ngọc Hoàn nghe lời, tự mình quay về tìm Mặc Y tỷ tỷ được chứ? Nàng mang thiết nhiều lễ vật trở về tặng người đấy.

- Thực nha? Khanh khách!

Dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử mười tuổi, lập tức mỉm cười, vui sướng chạy vào sơn trang:

- Hưu gia ca ca gặp lại! Ta về trước đây!

Tần Tiêu nhìn qua Dương Ngọc Hoàn mặc áo bông dày mà ngây ngốc. Không khỏi thở dài một hơi:

- Kỳ thật chỉ là tiểu hài tử đáng yêu... Có một số việc ta có phải làm quá phận không? Một vương triều hưng suy há vì một người con gái mà biến hóa? Tuy là nhân tố, nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là đế vương và người trong triều, là quy luật lịch sử diễn biến tất nhiên... Hồng nhan họa thủy, đây chỉ là nam nhân kiếm cớ, đem sai lầm đổ lên người con gái vô tội mà thôi.

Trong lòng Tần Tiêu có chút loạn, bên tai quanh quẩn âm thanh sóng nước của hồ Sở Tiên, tâm tư lại đặt lên người Tiên nhi.

Nàng đi nơi nào? Hồ lớn như vậy nàng đi nơi nào?

Tần Tiêu chưa từ bỏ ý định đi dọc theo bờ hồ, rốt cục nhìn thấy một chiếc thuyền đánh cá đang cập bờ, Tần Tiêu liên tục chạy lên thuyền.

Phu thê ngư dân hơn bốn mươi tuổi kinh ngạc nhìn qua người trẻ tuổi ăn mặc quần áo bất phàm, có chút kinh hãi nói ra:

- Vị công tử này, đến thuyền hồng của tiểu dân có việc gì không? Nếu muốn mua cá, cũng chờ chúng ta cập bờ mang lên cho công tử lựa chọn là được.

- Thuyền đại ca người đừng sợ, ta muốn thuê thuyền của người mà dùng.

Tần Tiêu lấy một thỏi bạc lớn ra, chừng mười lượng, nhét vào trong tay người chèo thuyền:

539. Chương 541 : Nước Mắt Khuynh Thành. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 541 : Nước mắt khuyh thành. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Cá trong khoang thuyền này ta cũng mua toàn bộ. Chỉ cần người mang ta đi quanh hồ, ta tìm người.

Phu thê ngư dân trợn mắt, liên tục khoát tay nói:

- Thuê thuyền đâu có nhiều tiền như vậy! Cộng thêm cá của cả con thuyền này cũng chỉ có giá trị năm ba quan tiền, vậy là quá nhiều!

- Không sao, nhận lấy. Đừng nhiều lời, lái thuyền đi, ra giữa hồ!

Lão phụ cầm lưới đánh cá rời thuyền, dọn ra một chỗ đủ lớn cho Tần Tiêu trong khoang thuyền. Ngạc nhiên nhìn qua thuyền nhỏ xa bờ, nói:

- Thật sự là gặp được Bồ Tát sống...

Ngư dân toàn thân tràn ngập lực lượng, ra sức chèo thuyền, con thuyền nhanh chóng ra giữa hồ. Tần Tiêu ở đầu thuyền chỉ huy.

- Hướng bên kia, bên kia!

- Bên này!

- Dù sao có thuyền cũng nên đi qua nhìn một chút.

Phu thê ngư dân chất phác trung thực không phân nân, cố gắng chèo thuyền. Mười lượng bạc hai phu thê phải bận tới mất tới mũi ba bốn tháng mới có thể có thu hoạch như vậy, còn phải trông cậy vào bầy cá to mọng. Hiện tại không duyên cớ được thu nhập lớn như thế, dù chèo ba bốn ngày cũng đáng.

Phàm là nơi có thuyền đều tìm khắp, không có nhìn thấy thuyền của Tiên nhi. Phần lớn là thuyền đánh cá, còn không thì là một ít thuyền của cậu ấm cô chiêu đi du ngoạn.

Tần Tiêu giọng nói có chút khàn khàn, ngư dân ân tình rút chén nước cho hắn.

Trong lòng Tần Tiêu cảm giác đau nhức cùng lo lắng.

Tiên nhi, ta hiểu rõ Tiên nhi nhất, người ở nơi nào? Người đang trách ta sao?

Người có biết hay không, người thương tâm thì ta càng khổ sở lo lắng nhất! Người bất hạnh chính là tai nạn của ta! Tần Tiêu ta tạo nhiều sát nghiệp như vậy, lão thiên gia người muốn trừng phạt ta đấy sao? Ta chỉ muốn Tiên nhi bình an, hạnh phúc trải qua cuộc đời này!

Trong lòng Tần Tiêu chưa bao giờ loạn như vậy. Trên đời này nếu còn có chuyện gì khiến hắn loạn và thương tâm nhắc, tác động tới từng hành động của hắn cũng chỉ có an nguy của Tiên nhi!

Mặc dù bên người có Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y, nhưng mà trong nơi sâu nhất địa vị của Lý Tiên Huệ không ai rung chuyển được! Mặc kệ xuất phát từ lý do gì, Tần Tiêu chưa từng muốn mất nàng!

Trên mặt hồ gió đông thổi từng hồi, thổi sâu muộn trong lòng của Tần Tiêu nổi lên. Nội tâm giống như dấm chua ngâm nước, vô cùng buồn bực khó chịu.

Qua hồi lâu, Tần Tiêu rốt cục tâm niệm vừa động, quay đầu nhìn qua ngư dân, nói:

- Thuyền đại ca, hồ đông có đảo nhỏ, người có đi chưa?

Ngư dân có chút nghi hoặc nói ra:

- Công tử nói cái đảo có tòa nhà đá phải không? Năm trước Sử lão gia phái người tới cắt bãi cỏ lau sậy kia đi, cắt tới ba đường sông, không biết là làm cái gì. Nhưng mà quan phủ có chỉ lệnh chúng ta đánh cá không được phép đi vào địa phương đó.

Tần Tiêu tâm niệm vừa động, phát tay nói ra:

- Đi, đi qua bên kia!

- Cái này...

Ngư dân chần chờ nói:

- Cái này không tốt sao? Ý của quan phủ rất khó làm trái!

- Người đi đi!

Tần Tiêu không kiên nhẫn nói ra:

- Chuyện lớn hơn nữa bản Hầu gia cũng gánh được! Cả hồ này đều là của ta, còn có nơi nào ta không đi được?

- À? Ah!

Ngư dân kinh hãi:

- Ngài chính là Sở tiên Hầu gia? Tiểu nhân lập tức đi ngay.

Lúc này ngư dân càng ra sức. Thuyền đánh cá nhỏ trượt trên hồ, lao thẳng tới hướng đông. Cũng không lâu lắm mặt nước xuất hiện khu vực có ba đường sông, chỉ có rộng hai trượng đủ cho thuyền đi qua, thuyền đánh cá tiến vào con đường an toàn, một đường lao thẳng tới trước.

Tần Tiêu bắt đầu suy nghĩ: Không có gì bất ngờ xảy ra thì Tiên nhi khẳng định ở chỗ này. Tiên nhi... Tiểu trúc giữa hồ, căn nhà đá, người rất hoài niệm sao?

Qua không lâu, lại nhìn thấy đảo nhỏ kia, bên cạnh quả nhiên có một chiếc thuyền đỗ lại.

Cấp bờ đã không còn trĩu trĩu như trước, mà có một bến tàu nhỏ, mặt khác không có cải biến gì cả.

Tần Tiêu không vội!

Lớn tiếng một hô:

- Tiên nhi!

Đỗ ở bến thuyền, đột nhiên có bóng người chui ra, lại là Thiết nô. Nhìn thấy trên thuyền là Tần Tiêu thì nhảy lên, nhanh chân chạy vào trên đảo. Chạy một nửa thì lại chạy về. Lo lắng đi tới đi lui trên bờ, chờ Tần Tiêu cập bờ.

Quả nhiên ở chỗ này!

Trong lòng Tần Tiêu vui vẻ, xem ra Tiên nhi cho Thiết nô lái thuyền đưa nàng tới nơi cũ.

Tần Tiêu không đợi thuyền cập bờ, thả người nhảy lên bờ. Nhìn Thiết nô nói:

- Tiên nhi đang ở trên đảo sao?

Trên mặt Thiết nô mừng như điên, chỉ vào nhà đá liên tục gật đầu.

Còn chờ cái gì?

Tần Tiêu bước nhanh tới nhà đá!

Nhà đá không có thay đổi gì, điểm khác duy nhất là cánh cửa sắt đã gỉ sét. Tần Tiêu đi tới bên cạnh nhà đá thì tim đập thình thịch, chậm rãi đẩy cửa sắt. Trong nội tâm đau xót, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống.

Trong nhà đá ở trên tường còn có khóa sắt từng khóa Lý Tiên Huệ trước kia, ghế đá vẫn còn. Trên mặt đất phủ một ít cỏ khô lau sậy.

Lý Tiên Huệ như con chim non cả kinh, ngồi ở góc tường, ôm đầu gối mà ngủ.

Tần Tiêu nhẹ nhàng đi qua, áy náy và thương tâm nhìn qua nữ tử quan tâm mình nhất.

Sắc mặt của nàng vô cùng tái nhợt, trên mặt còn lưu lại vệt nước mắt. Tuy ăn mặc đẹp đẽ quý giá, búi tóc cũng thập phần tinh tế, vẫn trâm cài tóc và hoa tai, nhưng mà cảnh tượng vẫn cô đơn và thương tâm.

Tần Tiêu khẽ đi tới bên người Tiên nhi, ngồi bên cạnh nàng và ôm nàng vào lòng.

Lý Tiên Huệ nửa mê nửa tỉnh nói mớ:

- Lão công...

Trong lòng Tần Tiêu đau đớn, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng:

- Là ta, Tiên nhi.

Lý Tiên Huệ đột nhiên bừng tỉnh, thân thể đứng lên, sau đó không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Tần Tiêu, trừng to mắt nói ra:

- Ta, ta nhất định là đang nằm mơ!

Tần Tiêu đứng lên!

Mở ra hai tay:

- Tiên nhi, Tiên nhi tốt của ta, không phải là mộng, lão công trở về, thật!

Vượt quá Tần Tiêu dự liệu, Lý Tiên Huệ cũng không lao vào trong ngực của hắn, mà là nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, che miệng nghẹn ngào nói ra:

- Ta tình nguyện người chưa về!

Tần Tiêu đã thương tâm lại khó hiểu đi tới phía trước, từ phía sau ôm lấy Lý Tiên Huệ:

- Như thế nào, Tiên nhi? Người không muốn ta về sao?

Lý Tiên Huệ toàn thân mềm nhũn, chậm rãi lắc đầu:

- Không phải...

- Vậy người...

Tần Tiêu nhất thời không nói được gì, thật không biết nên nói như thế nào, đành phải thở dài tâm loạn như ma.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng xoay người lại!

Chậm rãi hai tay ôm dưới nách của Tần Tiêu, nước

mắt cứ lặng im chảy xuống.

Nhưng mà Tần Tiêu cảm giác được, Lý Tiên Huệ gầy đi thật nhiều, giống như dùng hết khí lực toàn thân ôm lấy hắn.

Trong nội tâm nàng có phải vẫn dùng lực lượng này giãy dụa hay không?

Trong lòng Tần Tiêu đau đớn, đem Lý Tiên Huệ ôm trong ngực.

Hồi lâu!

Hai người không nói gì cả. Trong nhà đá nhỏ hẹp dường như chỉ nghe được nước mắt Lý Tiên Huệ rơi, nhỏ đến vào trên người Tần Tiêu.

Tần Tiêu không nghĩ tới bây giờ tình cảm phức tạp, hơn nữa không biết nên nói cái gì.

Một năm không gặp nỗi khổ tương tư, cũng không biết nên biểu đạt thế nào. Trong ngực chỉ có thương tâm, mỗi ngày trốn vào trong gian nhà đá, vụng trộm thút thút nỉ non không cho ai biết rõ. Ở trước mặt người ngoài thì bộ dáng kiên cường mười phần.

540. Chương 542 : Tiên Nhi Vô Song. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 542 : Tiên nhi vô song. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu chỉ có ôm nàng trong ngực, cảm thụ được tiếng tim nàng đập, mỗi một lần nức nở. Sợ vừa buông tay thì nàng lại biến mất ở trước mắt mình. Nếu như có thể, hắn rất muốn đem da thịt mình cho nàng, vĩnh viễn không chia lìa.

Nửa ngày sau, Tần Tiêu cảm giác trong lòng đau đớn như kim châm, âm thanh khô khốc nói:

- Tiên nhi, ta thật xin lỗi ngươi.

Thời điểm hắn nói lời này, Lý Tiên Huệ cảm tình rất cực tuôn ra như hồng thủy. Vốn im ắng nức nở, biến thành khóc lên như hải tử vậy, nàng dùng nắm đấm nhỏ yếu nện vào ngực của Tần Tiêu:

- Vậy ngươi vì cái gì còn trở về, vì cái gì còn trở về!

Tần Tiêu bắt được cánh tay của Lý Tiên Huệ, lớn tiếng nói:

- Bởi vì ngươi là Tiên nhi ta yêu nhất! Ta đời này yêu nhất là Tiên nhi, vĩnh viễn không ai thay thế được! Nếu có một vạn lý do không cho ta trở về, nhưng chỉ cần lý do này là đủ rồi!

Lý Tiên Huệ khóc lớn lên, ôm thật chặt Tần Tiêu không chịu buông ra.

Tần Tiêu cảm giác hốc mắt của chính mình giống như có thứ gì đó tràn ra, trong nội tâm như có thứ gì đó ngăn cản, đông cứng và tàn nhẫn xé rách tim của hắn.

Hắn có trái tim rất mạnh mẽ, nhưng trước nước mắt của Tiên nhi đã bị hòa tan. Trong nội tâm ôn nhu này chỉ thuộc về một mình Tiên nhi. Nước mắt của nàng là đòn sát thủ của hắn, làm cho Tần Tiêu không công tự tan.

Lý Tiên Huệ thút thít nỉ non giống như muốn ngắt đi. Tần Tiêu đau lòng vỗ lưng của nàng, ôn nhu nói:

- Đừng khóc nữa. Thân thể của ngươi càng ngày càng kém, nếu khóc nữa sẽ hại thân.

An ủi hồi lâu, Lý Tiên Huệ cuối cùng vẫn ngừng thút thít nỉ non, mềm nhũn ngã vào người Tần Tiêu.

Tần Tiêu như lúc trước ôm nàng dựa vào tường, ôm nàng vào ngực, thương tiếc vuốt gương mặt tái nhợt của nàng, lau nước mắt cho nàng.

- Tiên nhi, ngươi gầy rất nhiều... Tim của ta như vỡ nát.

Lý Tiên Huệ thấp phần miễn cưỡng lộ ra nụ cười, vẫn còn có chút nghẹn ngào nói ra:

- Ngươi có nhìn thấy hải tử của chúng ta không?

Tần Tiêu ôm chặt Lý Tiên Huệ, giống như sợ nàng biến mất, nói:

- Không có. Uyển nhi không theo bọn họ đi Trường An sao? Chúng ta trên đường không có gặp nhau!

Lý Tiên Huệ hắng giọng, mặc dù không có nghẹn ngào nhưng vẫn vô lực nói:

- Vậy ngươi về làm cái gì?

- Tiếp ngươi.

- Ta?

- Ân. Chuyên tới đón ngươi.

Lý Tiên Huệ lặng im một hồi, réo rắt thảm thiết cười nói:

- Là thái tử gọi người tới sao?

Trong lòng Tần Tiêu chấn động, lắc đầu:

- Không phải, tự ta muốn tới. Tiên nhi, người cho rằng như vậy sao? Hẳn là người không tin ta sao, không tin lời ta nói? Địa vị của người trong lòng ta bất luận kẻ nào cũng không thay thế được.

- Ta không phải ý đó.

Lý Tiên Huệ nói ra:

- Ta biết rõ lão công rất tốt với ta, rất thương ta, bảo vệ ta. Nhưng mà ta cũng biết hoàng đế cùng thái tử nhất định sẽ gọi người tới, đón ta trở về Trường An. Cho nên ta sớm đưa một phong thư tới Trường An, không biết chỗ của người nên ta gửi tới thái tử cung. Sau đó ta còn gọi Uyển nhi cùng Tử Địch mang theo vú em và nha hoàn, cùng với Tử Đan và mấy gia đình che chở, đến Trường An đoàn tụ với người, muốn cho người không phải chạy đi. Không nghĩ tới người vẫn tới, hơn nữa trên đường bỏ qua bọn họ. Thật sự là người tính không bằng trời tính.

- Ta không có thu được thư gì cả. Có lẽ ta vừa đi thư mới tới Trường An a.

Tần Tiêu nói ra:

- Không có vấn đề gì. Dù sao ta đã tới đây rồi. Tiên nhi, người...

Tần Tiêu rất muốn nói 'vì cái gì không đi cùng?', nhưng nghĩ tới chuyện liên quan tới Vi hậu cùng Lý Khỏa Nhi rất miễn cưỡng, đành phải dừng lại.

Lý Tiên Huệ giống như hiểu hẳn nói cái gì, thấy hẳn nói một nửa cũng không có hỏi.

Hai người ăn ý không bàn chuyện xấu hổ và thương tâm kia.

Qua một lát, Tần Tiêu đau lòng vuốt ve bả vai thon gầy của Lý Tiên Huệ, nói ra:

- Tiên nhi. Người đã gầy như vậy rồi! Ta lưu lại cùng người, chiếu cố người. Ta muốn nhìn thấy người như trước kia, rất khỏe mạnh, rất vui vẻ.

- Không thể.

Lý Tiên Huệ lắc đầu, ngữ khí tuy rất nhạt nhưng thập phần kiên quyết nói ra:

- Người có lẽ phải chạy về Trường An. Đầu to, nữ nữ cùng bọn người Uyển nhi đã tới Trường An rồi, cần có người chiếu khán. Huống chi người công vụ tại thân. Sao có thể một mình ở lại Giang Nam?

- Đầu to? Nữ nữ?

Trong lòng Tần Tiêu cảm thấy ấm áp:

- Đây là nhũ danh của con trai và con gái phải không?

- Đúng nha, ha ha.

Lý Tiên Huệ khó có được cười rộ lên:

- Khải Xuyên sinh ra đã rất nặng. Đầu cũng lớn, vì vậy đã kêu đầu to; nữ nữ là Uyển nhi tự mình kêu ra, nàng nói như vậy mới cảm thấy đáng yêu.

- Đúng nha, hài tử đáng yêu! Thế nhưng mà bên người hài tử vì sao không có mẹ?

Tần Tiêu cầm chặt tay của Lý Tiên Huệ và nói:

- Tiên nhi, cùng ta đi về Trường An.

Thân thể Lý Tiên Huệ rung động. Kết quả lại chậm rãi lắc đầu.

Cho dù đã dự tính tới kết quả này, Tần Tiêu vẫn thở dài một hơi, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Yên tĩnh nửa ngày, Lý Tiên Huệ nói:

- Lão công, kỳ thật Tiên nhi cũng không trách ngươi cái gì. Mẫu thân cùng muội muội cho dù không phải là lão công thì cũng có kết quả như thế, ta đây biết rõ. Lão công làm chuyện này là thân bất do kỷ. Thế nhưng mà nghĩ tới phải quay về hoàng cung, sắp đối mặt với người thân đã chết. Trong lòng của ta...

Mắt thấy Lý Tiên Huệ vừa muốn khóc lên. Tần Tiêu đã ôm vai của nàng:

- Hảo hảo, không nói cái này.

- Ta không sao.

Lý Tiên Huệ lau nước mắt:

- Đây là chuyện của mình ta, ta sẽ điều chỉnh tốt. Kỳ thật lúc trước rời khỏi Trường An ta đã nghĩ tới có lẽ sẽ có ngày hôm nay. Chẳng qua là khi thời điểm đó tới thì ta mới phát hiện thì ra trong lòng của ta cho tới bây giờ không có buông bỏ người thân.

- Nếu ngươi buông bỏ được thì ngươi không phải là Tiên nhi tốt của ta.

Tần Tiêu vỗ lưng của nàng, nói:

- Ngươi là người trọng tình trọng nghĩa, tình thâm như biển. Thánh hậu đối với ngươi như vậy, ngươi vẫn không có hiềm khích mà bỏ qua. Huống chỉ là phụ mẫu thân sinh và em gái. Tiên nhi. Nếu như có thời gian thì ta sẽ ở lại đây một tháng. Một tháng không được thì hai tháng. Nếu không ba năm năm cũng được. Thẳng đến khi ngươi nguyện ý quay về Trường An thì chúng ta cùng đi. Không có người ở bên người ta cảm thấy không được vui sướng.

- Ngươi chớ ngu, ba năm năm, ngươi nguyện ý thì triều đình cũng không nguyện ý, hoàng đế cùng thái tử sẽ chạy tới Giang Nam bắt ngươi.

Lý Tiên Huệ lau nước mắt, miễn cưỡng làm ình cười lên:

- Ngươi đi đi, đi Trường An đi. Làm chuyện ngươi cần làm, không cần quan tâm tới ta. Lúc nào ta nghĩ thông suốt thì ta sẽ đi Trường An tìm ngươi.

- Không được, không thể, ta không đồng ý.

Tần Tiêu cự tuyệt, ôm Lý Tiên Huệ thật chặt.

- Con của chúng ta phải làm sao?

Lý Tiên Huệ ôn nhu và cô đơn cười nói:

541. Chương 543 : Tiên Nhi Vô Song. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 543 : Tiên nhi vô song. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Không phải còn có Uyển nhi cùng Mặc Y, Tử Định các nàng bên cạnh ngươi hay sao? Các nàng có cái gì không tốt? Ta nghe nói triều đình phong Mặc Y làm tướng quân, ngươi và nàng cùng ra chiến trường đứng không? Vậy rất tốt nha, ta còn chưa chúc mừng các ngươi đấy.

- Đừng nói cái này!

Tần Tiêu có chút tức giận lắc Lý Tiên Huệ:

- Ta mặc kệ, dù sao ta chỉ cần người và sẽ mang người đi Trường An, người nếu không đi ta cũng không làm quan cái quái gì, quay về Sở Tiên sơn trang bầu bạn với người cả đời. Làm ruộng đánh cá, thời gian cũng có thể qua

Lý Tiên Huệ thở dài một hơi:

- Ta đây chẳng phải trở thành tội nhân của Đại Đường sao? Người không chỉ thuộc về một mình ta, cũng không chỉ thuộc về nhà này. Cả quốc gia đều cần người xuất lực, người nên đi làm đại sự. Người sao có thể như tiểu nam nhân chỉ biết lo ôn hương bỏ qua đại sự chứ?

Tần Tiêu bị Lý Tiên Huệ giáo huấn một lần, trong nội tâm rất phiền muộn, lại không nói tới chuyện hoàng đế tứ hôn, chỉ có thể như kẻ câm ăn hoàng liên chịu đựng.

Xem ra chiêu này không có tác dụng với Tiên nhi rồi.

- Tiên nhi, kỳ thật hoàng đế và Thái Bình công chúa cùng thái tử muốn người quay về. Bọn họ muốn khôi phục danh hiệu công chúa của người.

Tần Tiêu nói ra:

- Mặc dù chỉ là hư danh, nhưng mà đây là nguyện vọng của ta. Mấy năm qua người sinh hoạt dưới lớp mặt nạ này có quá nhiều ủy khuất. Mỗi lần nhớ tới những chuyện này, ta cảm thấy phiền muộn. Hiện tại có cơ hội sao không quý trọng.

- Ai... Chuyện này. Ta sớm nghĩ đến sẽ có ngày như vậy.

Lý Tiên Huệ thở dài:

- Toàn gia hoàng đế, hoàng hậu, công chúa đều chết, còn phong ta làm công chúa cái gì chứ. Lão công, người cảm thấy có ý nghĩa sao? Còn có Tam ca bây giờ còn đang bị lưu vong. Nếu ta quay về Trường An, nói cho người khác biết ta là con gái của tiên hoàng, người ta sẽ cảm thấy thế nào? Nhất định sẽ chê cười ta, mắng sau lưng ta là nữ nhân bất tài. Ta vốn chính là người đã chết một lần. Chịu chút mắng chửi không có gì. Thế nhưng mà lão công người còn làm quan ở Trường An, còn muốn nở mày nở mặt, sao có thể bởi vì ta mà bị ảnh hưởng cơ chứ?

- Tiên nhi. Người nghĩ quá nhiều.

Tần Tiêu vội vàng nói:

- Từ lúc bắt đầu, người đã là người vô tội. Chuyện này không liên can tới người. Người vì cái gì không như trước kia, thần nhiên đối mặt tất cả? Phát sinh đại sự gì cũng có lão công lo cho người, chúng ta cùng khiêng. Không có người bên người ta cảm giác giống như kẻ tứ cố vô thân. Bên người thiếu cái gì đó.

- Tiên nhi, đáp ứng ta, theo ta cùng đi Trường An được chứ? Nhìn thấy người gầy thành bộ dạng như vậy, ta không an tâm được. Lúc này nếu không có người cùng đi Trường An, ta không rời đi. Làm quan có gì vội vàng? Thiên hạ Đại Đường này còn ngàn vạn người, muốn tìm thần tử có gì khó, há có thể thiếu mình Tần Tiêu ta chứ?

Lý Tiên Huệ có chút vẻ giận dữ nhìn Tần Tiêu:

- Người tốt lắm, bắt đầu ức hiếp ta.

- Không phải uy hiếp, ta nói thực.

Tần Tiêu mười phần chân thành nắm tay nàng. Nhìn ánh mắt của nàng:

- Công danh lợi như mây bay. Cái gì uy danh, công lao sự nghiệp, vinh quang, nếu không có người yêu cùng chia sẻ, đó chỉ là trống rỗng không có ý nghĩa. Kỳ thật ta rất chán ghét chuyện làm quan. Nếu không phải xuất phát từ trách nhiệm, ta đã sớm vung tay không làm. Cho dù là vứt bỏ gia tài bạc triệu trở lại ở nông thôn làm nông phu cũng được, chỉ cần trong nội tâm an tâm, thời gian cũng sẽ ổng khá giả một chút.

- Làm nông phu?

Lý Tiên Huệ cười rộ lên:

- Người nuôi nổi cả nhà sao? Sợ là vú em cũng không nuôi nổi.
- Làm sao có thể!

Tần Tiêu nhíu mày:

- Lão công của người làm ruộng cũng có thể mạnh hơn người khác đấy! Lại nói tùy tiện mở nhà máy, cho dù thuế phú nặng cũng có thể phát tài, người đừng chuyển chủ đề, đi với ta tới Trường An!

Lý Tiên Huệ nằm vật trong ngực Tần Tiêu:

- Nếu nười đã nói như vậy. Ta dám không thuận theo người sao? Nhưng mà sau khi được hoàng đế phong thưởng, ta sẽ mang theo bọn nhỏ quay về Giang Nam.

Tần Tiêu nhíu mày:

- Vì cái gì?
- Người cũng không nên nghĩ nhiều, là vị trí của người bây giờ.

Lý Tiên Huệ nhàn nhạt nói ra:

- Tay cầm binh mã hoàng thành, trong thành Trường An không có người không nhìn chăm chăm vào người. Hiện tại là thời buổi rối loạn, khó bảo toàn sẽ không phát sinh đại sự gì. Phát sinh chuyện như vậy thì thế thì chúng ta tại Trường An chỉ là vương vữu. Mượn lúc này mà nói. Nếu như chúng ta có phủ nha trong Kim Quang Môn của thành Trường An, người có dám giết thẳng vào Trường An không?
- Người đang lấy cớ. Người biết rất rõ ràng, ta nhất định sẽ có biện pháp bảo vệ các người trước tiên. Hơn nữa trước kia chúng ta trải qua nhiều chuyện như vậy, người chưa từng lùi bước như bây giờ.

Tần Tiêu cau mày, nhìn chăm chăm vào Lý Tiên Huệ:

- Tiên nhi người biến hóa rồi sao? Trước kia, người nên tín nhiệm ta, mặc kệ ta làm ra quyết định gì, người vẫn luôn ở phía sau cổ vũ cho ta. Hôm nay người có chuyện không nói ra, ta biết rõ.
- Kỳ thật chuyện cho tới bây giờ ta vẫn như trước đây, vẫn tin tưởng và ủng hộ người. Ta không có biến đổi, cảm tình của chúng ta không có biến hóa. Chỉ có lão công biến đổi, hoặc là nói, địa vị và hoàn cảnh của người biến đổi.

Lý Tiên Huệ nói ra:

- Lão công, chính người quay đầu nhìn lại một chút, người làm quan ba năm đã trải qua bao nhiêu chuyện? Mỗi một lần có chính biến trọng đại người đều có tham dự vào, hơn nữa là nhân vật không thể thiếu. Mỗi lần chính biến thì có nhiều người chết như vậy, nhiều gia tộc bị tịch biên gia sản và diệt cửu tộc. Lúc này ngay cả hoàng tộc cũng không cách nào thoát khỏi.
- Ta không phải sợ chết, đây là thật. Ta chỉ hy vọng mặc kệ trong Trường An phát sinh chuyện lớn gì, ta đều có thể làm cho bọn nhỏ có hoàn cảnh an toàn sinh hoạt, sẽ không bị gió tanh mưa máu của Trường An ảnh hưởng tới.
- Lão công, ta biết rõ người không phải người tham quyền quyền thế, nhưng mà sự thật lại thất thường và bất đắc dĩ. Người mỗi lần đều thân bất do kỷ bị cuốn vào, ngay cả mình cũng không có tư cách trung gian nhảy ra ngoài. Muốn Tiên nhi ủng hộ người, thậm chí vì người mà bỏ qua tính mạng cũng có thể. Nhưng mà hài tử của chúng ta làm sao bây giờ? Chúng ta bây giờ đã là cha mẹ rồi, cũng nên suy nghĩ cho bọn nhỏ một chút chứ?
- Ai có thể bảo chứng thời điểm diễn ra đại sự tiếp theo lão công vẫn như trước đây, may mắn không bị gì? Lần một lần hai, một số lần vô số lần, người có thể bảo chứng sao? Gần vua như gần cọp. Không cần ta nhiều lời người cũng hiểu. Ta là người xuất thân hoàng gia nên từ nhỏ đã nhìn quen chuyện này. Phụ mẫu và em gái của ta chết rồi, tuy ta thương tâm. Nhưng đã là người chết đi, ta chỉ lo lắng là người và hài tử của chúng ta.

Lý Tiên Huệ nói dài như vậy, làm cho Tần Tiêu có chút sững sốt. Hắn thật không ngờ Lý Tiên Huệ lại nghĩ xa hơn bất cứ kẻ nào, nghĩ chu toàn như thế.

542. Chương 544 : Gia Viên Ấm Ấp. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 544 : Gia viên ấm áp. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Nàng nói những chuyện này làm hắn chưa từng nghĩ qua. Thế nhưng mà những lời của nàng nói là không có chỗ trống lựa chọn. Quyền lực. Nhất là loại quyền lực đăng phong tạo cực này, sau khi hàng lâm lên người của mình thì đâm lao phải theo lao.

Muốn vung tay không làm?

Có thể!

Chờ người bỏ chức quan, buông binh quyền, trước kia những người có ý kiến và không thích người, tùy tiện chơi ám chiêu là có thể giết người rồi. Hoặc là có ít người lo lắng, lo lắng người sẽ ngóc đầu trở lại tạo thành uy hiếp, dứt khoát mang người trăm thảo trừ căn là được.

Bọn người Trương Giản Chi không phải ví dụ tốt nhất sao? Đều bị giáng chức lưu vong chúng thân không được vào triều vẫn bị người mưu hại. Muốn nhìn bọn họ chết mới cam tâm. Chính mình một đường tham dự nhiều chính biến như vậy. Nói không có đắc tội với người là tuyệt đối ngu xuẩn.

Chính trị như chiến tranh, lợi ích có xung đột chính là địch nhân. Hơn nữa trên đường cái gặp nhau có thể cúi đầu chào xưng huynh gọi đệ. Nhưng mà sau lưng lại đâm chém như đang ở chiến trường, càng thêm khó phòng, càng thêm âm độc.

Lý Tiên Huệ thấy Tần Tiêu ngây ngốc nửa ngày không nói gì, nhẹ nhàng dựa vào hắn và nói:

- Người không nói lời nào, ta đã thuyết phục được người sao? Đi Trường An có thể, thụ sắc phong cũng không có vấn đề. Nhưng mà sau đó người phải đồng ý cho ta và bọn nhỏ quay về Giang Nam.

- Tiên nhi!

Tần Tiêu rầu rĩ hừ một tiếng, lại nói:

- Người nói rất đúng, rất có đạo lý. Nhưng nếu ta thật sự làm vậy còn không bằng biến ta thành thái giám đi. Một nam nhân nếu ngay cả vợ cũng không bảo toàn được. Ngay cả thê nhi cũng phải tránh xa để phòng bất trắc, không cách nào hưởng thụ niềm vui gia đình. Vậy thì không bằng một thái giám.

Lý Tiên Huệ có chút kinh hãi nhìn qua Tần Tiêu:

- Lão công, người tức giận? Thực xin lỗi, ta...

- Không cần phải nói, cùng ta đi Trường An, cũng không nên nói rời khỏi cái gì đó, chúng ta là người một nhà, phải vĩnh viễn ở cùng nhau!

Tần Tiêu ôm Lý Tiên Huệ vào lòng, nhìn nàng nói:

- Nếu như người còn xem ta là lão công, trong nội tâm còn tín nhiệm ta như trước, cũng đừng có cự tuyệt!

Lý Tiên Huệ nhẹ cắn môi, nhìn qua Tần Tiêu kiên định thì cũng tìm được điểm chung.

- Được rồi... Có lẽ ta thật sự đã sai. Ta thật không ngờ ta cũng trở nên ích kỷ như vậy. Chỉ lo an nguy của hài tử, lại xem nhẹ cảm thụ của người. Lão công, ta thật sự là thê tử kém cỏi.

- Không có, người là tốt nhất đấy, thật!

Tần Tiêu vong tình ôm nàng thật chặt:

- Người có kiến giải, rất tha thứ, hơn nữa càng có mẫu tính. Người nói những chuyện này ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Tề gia trị quốc bình thiên hạ. Nam nhân ngay cả nhà của mình cũng không thể bảo vệ thì nói chuyện gì trị quốc bình thiên hạ? Người là lão bà tốt của ta, là nội trợ hiền, là trụ cột tinh thần của ta, là trụ cột tinh thần của cả nhà. Thiếu người ta có thể làm gì?

- A, người đã biết dỗ người rồi, là học của ai?

Trên mặt Lý Tiên Huệ nở nụ cười mà Tần Tiêu quen thuộc, rất ngọt ngào, rất hạnh phúc.

- Tại sao lại là hồng người, đây đều là lời tâm huyết!

Tần Tiêu đưa miệng hôn lên mặt Lý Tiên Huệ.

Lý Tiên Huệ ngăn miệng của hắn lại.

- Miệng ta đang hôi!

- Ah nha, Ta cũng vậy!

Tần Tiêu liên tục nâng Lý Tiên Huệ, cho nàng đứng lên. Sau đó Lý Tiên Huệ lại lôi kéo hắn đứng lên.

Tần Tiêu kéo nàng vào ngực, hai người dính sát cùng một chỗ:

- Tiên nhi, về sau đừng nói lời chia lìa được chứ? Ta sẽ rất thương tâm. Tuy làm vậy rất lý tính, nhưng mà rất đau đớn nhân tâm. Chúng ta người một nhà, từ đầu đến cuối đã có dây thừng buộc lại rồi. Ý của ta không phải muốn mẫu tử các người bị nguy hiểm. Ta chỉ nói mặc kệ là chuyện gì, đều phải thần nhiên đối mặt. Cho dù lão công ta có bất trắc gì, các người trốn ở Giang Nam có thể an bình sao? – Nhưng mà Tần Tiêu ta hôm nay thề với thiên địa, không có người nào có thể xúc phạm người nhà của ta, bất luận kẻ nào cũng không thể! Vì người nhà của mình ta nguyện ý là địch của thiên hạ!

- Người đừng điên, còn không ngừng lại!

Lý Tiên Huệ hải hùng khiếp vía bắt lấy tay của Tần Tiêu, che miệng không cho hắn nói tiếp.

- Cái này không phải đại sự gì, phát thề độc làm gì, chẳng phải là làm ta lo lắng hơn sao? Người nói đúng, chúng ta là người một nhà, nên ở cùng nhau. Tiên nhi đã sai rồi, lão công, người tha thứ cho ta...

- Tha thứ cái gì?

Tần Tiêu mỉm cười nâng gương mặt nàng lên:

- Ta cho tới bây giờ không có trách người cái gì.

Môi của hai người dán chặt vào nhau.

Tuy còn có chút đắng chát, nhưng mà vẫn rất ngọt ngào...

Ngư dân đánh cá vẫn thành thành thật thật. Trở về cũng không có rời đi, hắn mang toàn bộ tôm cá của mình ngoan ngoan đưa tới sơn trang. Tất cả lớn tôm nhỏ gì cũng mấy chục cân

Mọi người thấy Tần Tiêu mang theo Lý Tiên Huệ trở về, hai mắt mang theo nét vui vẻ, nhao nhao buông lỏng một hơi.

Mặc Y đã đem toàn bộ lễ vật đưa cho các tiểu thiếp, nhưng mà những da thú thì không đưa ra ngoài, có chút không nỡ. Lý Tiên Huệ lôi kéo nàng cùng một chỗ, đem những hàng da đưa ra ngoài khiến cho Mặc Y đau lòng.

Lý Tiên Huệ nói ra:

- Những tướng sĩ này theo lão công vào sinh ra tử, đối với thiếp thất hài tử của bọn họ cần quan tâm là phải rồi. Hắn làm thủ lĩnh cũng nên có tâm ý, sau này phần lớn là cơ hội ‘hiến ân tình’.

Buổi nói chuyện này Tần Tiêu cùng Mặc Y không có nói được gì, quả thực còn có chút xấu hổ.

Thừa dịp hai nữ đang nói chuyện phiếm vui vẻ, Tần Tiêu vụng trộm chuồn ra sau, chạy tới phòng bếp. Đầu bếp nha hoàn nhìn thấy hắn đi vào trong bếp, nhao nhao bị dọa hổng, liên tục không ngừng bái lễ.

Tần Tiêu cười ha hả bảo bọn họ đứng lên, gọi một đầu bếp, nhìn hắn hỏi:

- Trong phủ có gà mẹ không?

- Có ah! Còn có hơn mười con!

- Làm thịt một con đi, ta tự mình xuống bếp, nấu một nồi nước sôi cho ta.

- Ah, cái này...

Đầu bếp này nghe hắn nói thì tưởng rằng Hoàng Hà chảy ngược.

- Sững sờ cái gì? Nhanh đi!

Tần Tiêu cười hắc hắc, sau đó xoắn tay áo bận việc. Trước kia trong quân hắn là đầu bếp; đến Đại Đường, từ nhỏ cũng tự làm cơm, mẫu thân sinh bệnh hai năm đều là hắn túc trực bên giường, thủ hạ đúng là có chút việc. Nấu đồ ăn rất ngon. Nhất là ‘nồi súp’ càng tinh tế.

Không lâu đầu bếp mang gà tới, đã làm sạch sẽ rồi, trong bụng gà còn có chút trứng non, rất bổ cho thân thể.

Tần Tiêu đem những quả trứng này đặt vào trong chén, cầm lấy một con dao phay, trước tiên cắt cổ gà. Sau đó lại chặt làm hai. Sau đó lại chặt đùi và cánh xuống, cổ tay chuyển động như bay, đầu bếp nhìn thấy mà ngây ngốc:

- Hầu Gia không ngờ còn có đao công bậc này?

- Muốn luyện sao? Cũng dễ dàng. Lên chiến trường lăn lộn hai năm là được.

Đầu bếp ngạc nhiên sững sờ, trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống

Tần Tiêu cười rộ lên, rất quen thuộc cắt vụn con gà, sau đó động thủ cắt vài miếng gừng. Sau đó bỏ vào nồi rán với dầu, đem từng khối gà bỏ vào xào. Sau đó lại bỏ muối và chút rượu vàng, thêm chút nước.

543. Chương 545 : Gia Viên Ấm Áp. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 545 : Gia viên ấm áp. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Kỳ thật cách làm rất đơn giản, mấu chốt là phải nắm giữ lửa tốt. Trước kia thời điểm hầu hạ mẫu thân bị bệnh, thường xuyên làm món này ấu thân hắn ăn. Coi như có chút tâm đắc, đợi thêm vài phút lại cho nước vào nấu canh, như vậy mới càng có tư vị, càng thêm bổ dưỡng.

Từng khối thịt gà đặt vào trong hủ lớn. Một tảng nước màu vàng đậm rất bắt mắt, mùi hương đậm đặc xông vào mũi. Ngửi là muốn ăn ngay. Tần Tiêu lấy rễ sô đồ lấy từ chỗ Chung lão gia tử tới, bỏ vài miếng vào, đập dập lại, dùng lửa mạnh hầm cách thủy.

Sau đó bỏ thêm vài cục than và canh lửa, hết sức chuyên chú nấu một chén canh này.

Đám đầu bếp và nha hoàn nhìn thấy Tần Tiêu làm ra cử động như vậy quả là ‘kinh thế hãi tục’. Đường đường Hầu Gia, không ngờ chạy vào trong bếp nấu súp, đừng nói là Hầu Gia, chỉ cần người hơi có chút ruộng đất sinh hoạt còn không có trở ngại, nam nhân chắc chắn không đi vào bếp.

Tần Tiêu mới không quan tâm ánh mắt quái lạ của bọn họ, tự lo chuyên tâm chiêu khán lửa cháy, hẳn không phải inh uống, mà là cho Tiên nhi gầy gò uống. Tuy không nói là uống vào tốt lên ngay, nhưng ít nhất làm nội tâm của Tần Tiêu dễ chịu một ít. Huống chi nhìn người mình âu yếm uống súp này thật sự là một việc vui vẻ.

Rời khỏi chiến trường huyết nhục tung bay, thoát khỏi lực đục triều đình, loại cảm giác ấm áp này càng mãnh liệt. Thời điểm này Tần Tiêu mới cảm giác được sinh hoạt phong phú, chân thật, cùng an tâm.

Lý Tiên Huệ cùng Tần Tiêu trò chuyện trong nhà đá, cuối cùng là cũng cởi bỏ khúc mắc cuối cùng, tâm tình trở nên tốt hơn rất nhiều. Nhìn thấy Mặc Y đã lâu không gặp, hiện tại quan hệ với mình càng thêm thân cận, không khỏi lôi kéo tay nàng không buông, lại trò chuyện vui vẻ.

Lúc rời nhà phong tuyết, lại cùng mấy vạn đại quân ăn, mặc, ở, đi lại, trò chuyện về chiến trường Mạc Bắc thê lương cùng người Đột Quyết dã man, đàn sói hung tàn và gấu chó ngang ngược... Những chuyện này đối với Lý Tiên Huệ mà nói quả thực là hấp dẫn, nghe rất nhập thần. Nói đến Tần Tiêu phá trận xông động phòng thì nàng cười khanh khách, tiến đến bên tai Mặc Y nói ra:

- Lão công rất tuyệt chứ?

Mặc Y mặt đỏ hồng, ngượng ngùng gật đầu.

Lý Tiên Huệ che miệng cười khanh khách:

- Ta thấy mấy tỷ muội chúng ta người thân thể tốt nhất... Đoán chừng nha, hi hi, lão công khẳng định yêu chết người.

- Đâu có, trong lòng hẳn thì Tiên nhi là thần thánh, ai cũng không thay thế được đâu.

Mặc Y cùng Lý Tiên Huệ hai người dựa vào quá chặt chẽ:

- Tiên nhi, người không biết. Lão công thực thường xuyên nhắc tới người. Nói tới trên đời hẳn nhớ thương ai nhất vậy khẳng định là người! Nhìn thấy người gầy thành bộ dạng như vậy, ta cũng thương tâm gần chết, lại càng không cần nói hẳn. Tiên nhi nha, người đừng giầy xéo chính mình, nhất định phải vui vẻ, buông bỏ những chuyện không thoải mái, hảo hảo sống có biết không? Trước kia các người trải qua những chuyện sinh tử, người cũng trải qua cuộc sống bình thường. Còn có chuyện gì không bỏ được chứ?

- Ân, người nói đúng, cảm ơn người, Mặc Y.

Lý Tiên Huệ ôn nhu cười nói:

- Trước kia là ta hồ đồ, chính mình để tâm vào chuyện vụn vặt... Ồ, chúng ta trò chuyện cả buổi, lão công đi đâu rồi?

Mặc Y cũng nghi hoặc nhìn chung quanh.

- Đúng rồi, hình như không có ở đây. Chắc là mệt mỏi, trở về phòng ngủ rồi.

Lý Tiên Huệ nghĩ lại:

- Chắc chắn là không. Hẳn lúc này đang cao hứng, không chừng ôm Ngọc Hoàn đi thăm những tiểu thiếp Đặc chủng doanh đây mà.

- Ai nha. Là những quả phụ a!

Mặc Y cười nói:

- Thật sự có đủ khổ, nam nhân của mình không biết bao lâu mới về.

- Chuyện này ta cũng nhớ kỹ. Quay đầu lại ta nói với lão công. Sau khi quay về Trường An thì những người của Đặc chủng doanh cũng nên thay phiên thả ra ngoài một chút. Nhiều không dễ dàng nha, bọn họ đi theo

ta vào nam ra bắc, vào sinh ra tử chỉ đợi nghỉ sau đó quay về sơn trang một thời gian. Chúng ta ở đây sơn cảnh hữu tình không tồi. Dù sao chi tiết đã có Giang Châu phủ ứng phó rồi.

Hai nữ lại tự lo trò chuyện, hoàn toàn đem Tần Tiêu ném ra sau đầu.

Tần Tiêu làm đầu bếp, trên đầu khoác một cái khăn mặt, hai con mắt thì nhìn chăm chăm vào cái hủ trên lửa, quả thực cẩn thận tỉ mỉ.

Mặt trời sắp lặn, trên bàn đã được nha hoàn và nô bộc đặt thức ăn lên. Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y đang nghi hoặc, Dương Ngọc Hoàn thì chạy nhanh về, thì làm gì thấy được Tần Tiêu?

Đúng lúc này Tần Tiêu kêu la trách móc từ phía sau đi tới, trong tay đang nâng một cái hủ có khói nóng bốc lên.

- Ăn cơm, ăn cơm nào! Canh gà cực phẩm, uống bổ thân thể nhé!

Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y lập tức cả kinh kêu lên:

- Lão công, sao ngươi biến thành bộ dáng này?

Một bộ trang phục đẹp đẽ đã tràn đầy khói lửa và dầu mỡ trong bếp. Trên đầu còn đắp một cái khăn vải, trên mặt thì đầy dầu mỡ làm gì ra bộ dáng Hầu Gia nha, rõ ràng là đầu bếp!

- Ah ha ha, ta đi làm nồi canh! Chuyên cho nhị vị lão bà uống. Đây là canh uống bổ âm hư. Có lợi cho thân thể.

Tần Tiêu dương dương đắc ý cười to, mở nắp hủ ra:

- Có phải rất thơm không?

Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y đều sững sốt. Không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Tần Tiêu từ đầu đến chân, nhao nhao nở nụ cười khổ.

Một bàn mỹ vị được đưa lên, Tần Tiêu kéo hai đại mỹ nhân ngồi xuống, ôm Dương Ngọc Hoàn cùng ngồi vào bàn.

- Ăn cơm!

Ra lệnh một tiếng Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y chậm chạp cầm lấy chiếc đũa, sau đó có chút sững sờ.

Tần Tiêu cười ha hả, gắp một cái đùi lớn đưa vào trong chén của Dương Ngọc Hoàn:

- Đây là của ngươi!

- YAA.A.A., đùi gà thơm quá, cảm ơn Hầu Gia ca ca!

Tần Tiêu cầm thìa múc canh cho Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y mỗi người một chén, đưa tới trước mặt bọn họ.

- Súp ngon! Súp ngon, muốn nhân lúc còn nóng mà uống cạn!

Mặc Y lạnh nhạt cười rộ lên, tiến tới bên tai Lý Tiên Huệ thấp giọng thì thầm nói:

- Ngàn vạn đừng có bỏ qua hảo ý của lão công nhé, chúng ta ăn nhiều một chút, nhất là thân thể của ngươi còn kém, đều tự mình xuống bếp, ngươi còn không nhanh động đũa ăn nhiều một chút? Canh gà này còn ngon hơn cả người nấu đấy.

Lý Tiên Huệ cắn cắn bờ môi, vành mắt đỏ lên, thập phần kiên quyết nói ra.

- Ta, ta sẽ ăn hết nó.

Một bữa cơm này Lý Tiên Huệ ăn đúng là không ít. Mặc dù không có khoa trương ăn cả con gà, nhưng mà theo lời mọi người nói Lý Tiên Huệ ăn còn nhiều hơn ba ngày qua.

Sau khi ăn xong Mặc Y thập phần thông minh mà dẫn dắt Dương Ngọc Hoàn đi hậu viện chơi, tùy ý cho Tần Tiêu đi một mình với Lý Tiên Huệ.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ liên tục đi lại trên hành lang và hòn non bộ, Lý Tiên Huệ thỉnh thoảng ợ ra vài cái, hai người lại cười.

Thời gian giống như hơn một năm trước, ấm áp và thân mật, tâm của hai người không có ngăn cách.

Ba bốn tháng bông hoa đã tỏa hương, gió đêm lạnh thổi qua, thân thể mềm mại của Lý Tiên Huệ như không xương, làm cho Tần Tiêu cảm giác mình như mềm yếu. Đi cùng với nàng hẳn cảm thấy rất yên tâm.

544. Chương 546 : Đại Nhân Vật Trở Về Kinh. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 546 : Đại nhân vật trở về kinh. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Có lẽ như vậy đối với Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y là không công bằng, nhưng sự thật là Lý Tiên Huệ trong lòng hẳn chiếm tỉ lệ hơn phân nửa.

Cũng không biết có phải do uống hết canh gà hay không, có thật hữu hiệu hay không, dù sao tinh thần của Lý Tiên Huệ đã tốt hơn rất nhiều, trên mặt cũng có một ít đỏ ửng.

Hai người điếm mật ngọt ngào dạo bước trong hoa viên, nghe được tiếng côn trùng, xem trăng sao trên trời, sau đó ôm nhau quay về phòng.

Trên mặt Lý Tiên Huệ nở nụ cười thỏa mãn, nằm chết dí trong ngực Tần Tiêu:

- Hôm nay có thể không cần đốt lò than...

- Ba tháng còn đốt than? Vậy thân thể của ngươi quá hư nhược rồi. Không được, quay về Trường An ta sẽ thỉnh mấy ngự y tới, mỗi ngày vây quanh ngươi, phải trị tốt cho ngươi mới được.

Tần Tiêu đau lòng vuốt ve thân thể của nàng, thân thể vốn nở nang no đủ, hiện tại gầy đi rất nhiều, nhiều chỗ sờ vào có thể chạm xương, không khỏi đau lòng.

- Tiên nhi, đứa bé của chúng ta già y vò ngươi thật khổ. Ta nghe nói khó sinh đúng không?

- Không có việc gì. Chung lão tiên sinh không phải giúp ta chuyển nguy thành an sao? Đứa nhỏ này tương lai khẳng định vai mang đại tiền đồ. Ngươi không biết nha, vừa ra đời tiếng khóc của nó có thể phá vỡ cửa sổ giấy dày, quá dọa người!

- Hải tử của chúng ta đương nhiên là có đại tiền đồ rồi.

Tần Tiêu ôm Lý Tiên Huệ, cho nàng nằm xuống giường, còn không phải muốn đích thân cởi quần áo của nàng, sau đó hai người ôm nhau.

Lý Tiên Huệ tuy chỉ mới mười chín tuổi, trong thanh thuần còn mang hàm súc thành thực. Tiểu biệt thắng tân hôn, hai người yêu nhau lại hơn một năm không gặp nhau cho nên dục vọng thiêu đốt hừng hực, Lý Tiên Huệ cũng khôi phục rất nhiều sức sống, nàng rên rỉ, nhưng mà nàng lại cố kiềm nén, Tần Tiêu thương cảm vuốt eo của nàng, hôn nàng

Trên mặt Lý Tiên Huệ nhiễm một tầng đỏ ửng, giống như yến xuân rên rỉ. Tần Tiêu thu liễm dã tính của mình, trù mền mà ôn nhu triền miên.

Lý Tiên Huệ có chút áy náy:

- Đều tại ta, thân thể kém quá. Sau này ta sẽ chú ý, dưỡng thân thể của mình tốt một chút, như vậy mới có thể hầu hạ lão công tốt một chút.

- Chớ nói nhảm, cái gì 'hầu hạ'.

Tần Tiêu hôn đôi môi đỏ mọng của nàng, hai người đã kết hợp với nhau.

Lý Tiên Huệ phát run, thở gấp khí thô, lại co cảm giác dục vọng quá mới lạ, giông như mới đêm tân hôn vậy.

Yêu cùng dục đan vào nhau. Một đêm này cuối cùng vẫn khó phai.

Mặc kệ Lý Tiên Huệ thúc giục thế nào, Tần Tiêu cần phải kiên trì ở lại thêm một tháng, Chung tiên sinh phối chế thuốc bồi bổ thân thể cho Lý Tiên Huệ. Có Tần Tiêu làm bạn, dần dần cởi bỏ khúc mắc Lý Tiên Huệ, rốt cục nàng đã dung quang tỏa sáng, tình huống thân thể chuyển biến thật nhiều, không giống lúc trước suy nhược sợ gió mưa.

Mặc Y mỗi ngày vẫn luyện kiếm với nàng, Tần Tiêu mang theo nàng leo núi, cuối cùng không có biến nàng thành đóa hoa yếu đuối trong nhà kính.

Khí chất ung dung chói lọi, Tiên nhi xinh đẹp thanh thuần lại gợi cảm đáng yêu, rốt cục trở về.

Uỷ nhiệm cùng con trai con gái đoán chừng sinh hoạt tại Trường An một đoạn thời gian, mặc dù có Lý Long Cơ, Hình Trường Phong cùng Phạm Thúc Đức những người này chiếu cố, nhưng mà không thể dễ như vậy được. Tần Tiêu thấy thân thể Lý Tiên Huệ tốt hơn, có thể chịu nổi lặn lội đường xa, lúc này mới chuẩn bị khởi hành mang theo hai lão bà xuất phát hướng Trường An mà đi.

Trên đường, Tần Tiêu vẫn mượn một chiếc xe ngựa, chuyên môn cho Lý Tiên Huệ ngồi vào tránh gió mưa. Hần và Mặc Y thì cưỡi ngựa, lại ngồi xe một lúc đi thẳng tới Trường An. Hoàng đế chuẩn ngày nghỉ còn nửa tháng, thời gian vẫn rất đầy đủ, không đáng vội vã như lúc tới đây. Ba người trên đường đi giống như du lịch vậy, tâm tình thích ý mà buông lỏng; thời gian nghỉ ngơi cũng rất sung túc, đường đi mệt nhọc bị tiêu giảm thấp nhất.

Chút bất tri bất giác, thời tiết trở nên ấm áp, trên người cũng bỏ áo dày ra, đã tới cảnh nội Lạc Châu. Tần Tiêu cố ý mang theo hai người bà đến Lạc Dương chùa Bạch Mã bái tế Địch Nhân Kiệt.

Ba người ít xuất hiện vào thành, đi dạo phố mua sắm một ít vật tư, lại đi tới chùa Bạch Mã ở hướng đông.

Chùa Bạch Mã hương khói vẫn hưng thịnh như trước kia, ở xa xa đã nghe được tiếng giải quần, khách hành hương vắng lại không dứt. Bọn người Tần Tiêu cũng dựa theo trí nhớ tới tìm mộ của Địch Nhân Kiệt.

Ngoài ý liệu của Tần Tiêu chính là mộ Địch Nhân Kiệt không có cọng cỏ nào cả, mộ đã được xây chỉnh tề, xem ra đã có người tới bái tế lúc thanh minh, đem cỏ dại đều thanh trừ được sạch sẽ. Trước mộ bia có hoa quả và hương nến. Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ, Địch Nhân Kiệt làm quan thanh danh lan xa, làm nhiều chuyện tốt, có người chủ động tới bái tế cũng là bình thường.

Ba người đưa nhang thơm và trái cây tới, sau đó bái tế. Tần Tiêu còn tìm mượn tăng chúng trong chùa cái xẻng, đem mộ của Địch Nhân Kiệt đắp cao lên, xem như tận một chút tâm ý. Địch Nhân Kiệt khi còn sống không truy cầu xa hoa, Tần Tiêu vốn định tìm thợ thủ công giỏi tới làm mộ, nhưng mà nghĩ tới làm vậy là trái với tính tình của Địch Nhân Kiệt, vì vậy đành phải thôi.

Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y lấy thùng nước và khăn lau, chà rửa mộ bia một phen; Tần Tiêu tự mình dùng bút viết chữ lại một lần.

Mặc dù chỉ là nghi thức không có ý nghĩa. Nhưng Tần Tiêu muốn dùng phương thức này hoài niệm Địch Nhân Kiệt.

Chuyện đã làm xong, Tần Tiêu lần nữa bái lạy, cung kính mấy lễ sau đó cùng Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y ở bên âm thầm thổn thức, các nàng không có nhìn thấy Tần Tiêu nghiêm túc và trang trọng như vậy bao giờ. Có thể thấy được hẳn cảm tình với Địch Nhân Kiệt đúng là sâu đậm. nguồn

Thời điểm chuẩn bị rời khỏi, trước mặt nhìn thấy một nam tử trung niên hơn bốn mươi đi tới, trên tay cầm một ít nén thơm, công phẩm. Tần Tiêu ngừng chân tình tế dò xét, là nam tử phong độ thông dong, sắc mặt bình tĩnh không kiêu ngạo không siểm nịnh, ánh mắt lại thập phần kiên nghị, một thân chính khí nghiêm nghị. Tuy trên người mặc quần áo bình thường, nhưng lại lộ ra nét thoát tục.

Trung niên văn sĩ cũng dừng chân nhìn qua Tần Tiêu vài lần, cười nhạt một tiếng, nói:

- Vị này hẳn là Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc. Tần Tướng quân?

- Ô, tiên sinh biết ta?

Tần Tiêu có chút nghi hoặc:

- Xin hỏi tiên sinh cao tính đại danh, chúng ta có gặp qua nhau chưa?

Trung niên văn sĩ mỉm cười:

- Tự nhiên là gặp rồi. Tại hạ năm đó đã từng làm quan trong triều, nhưng mà Đại Đô Đốc là nhân vật lớn, chưa hẳn là lưu ý tới ta. Tại hạ họ Tống tên Cảnh, hiện giữ chức Lạc châu trưởng sử.

- Tống cảnh? Người chính là Tống Cảnh?

Tần Tiêu vui vẻ cười cười:

- Nghe qua đại danh! Trong triều Trung Tông đã dám vạch tội Võ Tam Tư Ngự Sử trung thừa, là người sao?

Tống Cảnh mỉm cười:

- Chính là tại hạ. Nói ra thật xấu hổ, không đề cập tới cũng được! Đại Đô Đốc hôm nay tới bái tế Dịch công sao?

- Đúng nha, không khéo gặp được Tống đại nhân.

Tần Tiêu nói ra:

- Tống đại nhân hẳn là tới bái tế ân sư của ta?

- Vâng.

545. Chương 547 : Đại Nhân Vật Trở Về Kinh. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 547 : Đại nhân vật trở về kinh. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tống cảnh khẽ gật đầu:

- Mỗi đầu tháng hoặc khi thời tiết tốt Tống mỗ đều đến bái tế Dịch công. Dịch công đạo đức tốt đúng là tấm gương cho chúng ta, Tống mỗ quả thực bội phục.

Tần Tiêu và Tống Cảnh chậm rãi đi tới mộ của Dịch Nhân Kiệt, vừa nói:

- Thế hệ con cháu của ân sư ở ngoài Lạc Dương, ta là đệ tử cũng khó có khi tới bái tế được, thật là làm phiền Tống đại nhân.

- Đại Đô Đốc nói gì hai chữ ‘làm phiền’?

Tống cảnh đốt nhang quỳ bái, sau đó nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Dịch công công huân cái thế, như sao sáng cho sĩ tử nhìn lên. Tống mỗ cũng chỉ tỏ tâm ý bên ngoài. Đại Đô Đốc hôm nay tại sao rảnh rỗi đến Lạc Dương? Sao không đi tới phủ thứ sử thông báo một tiếng. Cũng cho Tống mỗ làm tròn bốn phận, hơi tận tình địa chủ.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Hiện giờ là việc tư. Còn phải rời khỏi Lạc Dương, không dám quấy rầy. Tổng đại nhân hiện là Lạc Dương trưởng sử?

- Đúng vậy.

Tổng Cảnh nhìn Tần Tiêu chấp tay:

- Nhưng mà triều đình hôm nay có chỉ điều động Tổng mỗ đi Trường An, đi tới thái tử đông cung, làm thăm tra Hình bộ Thượng thư. Vì vậy cố ý tới đây cáo biệt Địch công.

- Ah? Vậy thì tốt lắm!

Tần Tiêu có chút vui mừng nói ra:

- Chúng ta cũng chuẩn bị đi về Trường An. Tổng đại nhân, nếu đã hữu duyên thì không bằng cùng lên đường nhé?

- Không thể, không thể.

Tổng Cảnh nhìn qua nữ quyến sau lưng Tần Tiêu thì nói:

- Đại Đô Đốc nên đi trước, nếu chúng ta tới Trường An và nhàn rỗi thì nên tụ hội với nhau nhé? Tổng mỗ còn phải sửa sang lại công việc, sợ làm chậm trễ hành trình của Đại Đô Đốc.

- Đã như vậy, vậy được rồi.

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Chúng ta cáo biệt trước, Trường An gặp lại!

- Đại Đô Đốc mời đi trước, ta còn phải bêu xấu với Địch công một phen.

Tần Tiêu mang theo Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y, đi ra khỏi chùa Bạch Mã. Lý Tiên Huệ nói ra:

- Tổng Cảnh này ta biết rõ. Làm người vô cùng cương trực công chính, mười bảy tuổi trúng cử thi đậu, là danh sĩ tài tử! Hơn nữa điểm hấn nổi danh nhất là không sợ quyền quý, người nào cũng dám đi đắc tội. Ở triều thánh hậu hấn đã bị lưu vong nhiều lần.

Mặc Y cũng nói:

- Ta cũng hiểu được, hấn làm người không kiêu ngạo không siêng nịnh, rất có khí tiết đấy. Bây giờ đang ở Trường An, quan chức nào gặp lão công mà không bái chào nói một hai câu, nhưng mà Tổng Cảnh không như vậy.

Tần Tiêu nghe hai nữ đàm luận, nhìn nhau cười cười, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ nói: Tổng Cảnh bị điều đến đông cung làm người hầu, về sau không sai biệt lắm chính là chiến hữu cùng trận doanh. Lý Long Cơ ở phương diện lung lạc nhân tài và tài hùng biện còn có nghề.

Ba người tại Lạc Dương nghỉ ngơi nửa ngày, cũng không có đi dạo. Thay ngựa và mướn xa phu khác hướng Trường An mà đi. Đoạn đường này từ Giang Nam đến quan nội giống như truy đuổi mùa xuân, mắt nhìn hoa xanh hoa hồng ở bên bờ, khắp nơi sinh cơ dạt dào. Người du xuân tốp năm tốp ba đi một đoạn là có thể gặp được. Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ trò chuyện và hai người lần đầu ra mặt cũng nhau đi dạo thanh minh, ngoài ẩm áp còn cảm khái vận mệnh nhiều về.

Trường An Minh Đức Môn, Tần Tiêu có chút không nhớ mình đã xuất nhập nơi này bao nhiêu lần. Nhưng mà mỗi lần đi qua thì vận mệnh chuyển biến. Lý Đán thượng vị, Trường An cũng dần dần khôi phục ngày xưa địa khí tượng. Từng từng những thành lâu mái ngói xanh, khách vắng lại nói liền không dứt, đồ vật từ nam tới bắc không ngừng đưa vào Đại Đường, hoặc nói đây là kinh đô phồn hoa nhất. Đường cái Chu Tước rộng rãi xa hoa, lúc nào cũng có tiếng người huyên náo, dân cư hai bên và ngoài đường ngựa xe như nước.

Thịnh thế đế đô dân chúng phồn hoa và đông đúc. Yên ổn và cõi mở.

Tần Tiêu dắt ngựa cho hai nữ nhân, bản thân Tần Tiêu rời khỏi đây hai tháng, thành Trường An cải biến. Không thể không nói tòa thành đã tràn ngập sinh cơ, nội tình hùng hậu, đã từ trong nạn binh hỏa hồi sinh lại, khắp nơi cảnh tượng khả quan.

Thủ thành đều nghe qua đại danh của Tần Tiêu, nhưng chân chính nhìn thấy không có mấy người biết hắn, nhưng mà không ai nhìn hắn nhiều vài lần. Cửa thành Trường An mỗi ngày ra vào đầu chỉ ngàn vạn người. Nếu không phải thời khắc phi thường, đô thị bị chìm vào trong tai họa thì chuyện gì cũng bình thường.

Trong nội tâm Tần Tiêu suy nghĩ dẫn Tiên nhi tiến thẳng vào hoàng cung và đi tới Hồng Lư Tự, nhưng cảm thấy không thích hợp. Tòa nhà ở Kim Quang Môn không biết xong chưa? Uyển nhi các nàng đang ở nơi nào?

Nghĩ tới đây Tần Tiêu liền dẫn xe ngựa đi tới phía tây. Tìm tới khách sạn do thương gia người Hồ mở. Nghỉ ngơi ăn cơm trưa thì ba người mới đi tới Kim Quang Môn.

Tuy trong lòng có chút không thoải mái, sáng Lý Tiên Huệ vẫn rất cố gắng buông lỏng tâm tình của mình. Nhìn thấy thành Trường An quen thuộc phồn hoa thì tạm thời quên đi chuyện buồn, trở nên sáng sủa và vui vẻ.

Trong mắt Tần Tiêu cũng vui mừng.

Đi tới Kim Quang Môn.

Cửa ra vào có hai con sư tử đá nằm ở hai bên, còn che lùa đỏ; cửa lớn bị chặn lại, phía trên có khóa đồng lớn. Trên cánh cửa cũng kết lùa đỏ, tổ vẽ đây là nhà mới; biển trước cửa cũng che lùa đỏ, so với trước kia còn rộng gấp ba bốn lần. Cánh cổng rộng hơn trước kia nhiều, mái hiên cũng cao hơn, phía trên mái hiên là có một con nghê nhả châu.

Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y kinh ngạc nói:

- Oa, đây là nhà của chúng ta sao? Tại sao có bộ dáng này? Tại sao rộng lớn như vậy?

Tần Tiêu cười gật đầu:

- Đúng nha, xem ra công trình đã hoàn thành, chỉ chờ chúng ta tiến vào. Uyển nhi các nàng xem ra còn chưa tới đây, cũng không biết bây giờ đang ở nơi nào? Tiên nhi, Mặc Y, chúng ta đi Hoàng Thành Ngự Suất Ti phủ đô đốc a, đi tìm Hình Trường Phong cùng Phạm Thức Đức, xem bọn họ an bài thế nào. Ta đã chờ không được muốn ôm con của ta rồi!

Hai người vui mừng kêu lên:

- Tốt lắm!

Nhưng Lý Tiên Huệ lập tức lại nói:

- Ta lúc này còn không thích hợp tiến vào hoàng cung a? Nếu không ta ở trong khách sạn chờ người? Dù sao hoàng đế còn chưa có hạ ý chỉ a, ta mạo muội xông vào lại gây ra báo động cũng không tốt.

Tần Tiêu một suy nghĩ, cũng đứng, vì vậy nói ra:

- Mặc Y, nếu không người cùng Tiên nhi ở lại khách sạn chờ ta, ta trước tiến cung, đem Uyển nhi các nàng tiếp ra ngoài. Sau đó chúng ta cùng đi vào nhà mới.

- Ân!

Ba người thương lượng một chút, sau đó phân đường. Tần Tiêu cười ngựa đi vào hoàng cung.

Hoàng cung Chu Tước Môn, tướng thủ nơi này nhận ra Tần Tiêu, liên tục không ngừng bái lễ. Tần Tiêu tiến quân thân tốc đi vào Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc phủ. Cửa phủ có đám hộ vệ nhìn thấy Tần Tiêu trở về, nhao nhao vui mừng đi ra dắt ngựa cho Tần Tiêu, nhanh chóng chạy vào trong thông báo.

Tiến vào trong đại sảnh, Phạm Thức Đức, Bùi Diệu Khanh cùng Lô Bôn một đám quan văn nhao nhao vui mừng nói:

- Đại Đô Đốc trở về!

Tần Tiêu cười nói:

- Chư vị đồng liêu đều vất vả! Những ngày này không có đại sự gì xảy ra chứ?

- Nhờ hồng phúc của đại đô đốc, mọi chuyện đều tốt.

546. Chương 548 : Kiều Thê Ấu Tử. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 548 : Kiều thê ấu tử. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Phạm Thức Đức mỉm cười nói:

- Một chút chuyện Phạm mỗ phải báo cáo với Đại Đô Đốc.

Tần Tiêu ngồi xuống, uống một ngụm trà thị vệ đưa vào:

- Chuyện gì?

Phạm Thức Đức lấy một quyển sổ con ra, chậm rãi nói ra:

- Hộ bộ đưa ngân lượng, ngựa, khí giới toàn bộ kiểm kê nhập kho, tổn hao chi phí đã báo lên trên rồi. Thân Dực Phủ và nam, bắc hai nha không có nhân viên nào thay đổi, sĩ tốt thao luyện và canh gác bình thường. Chỉ có trang bị đông cung lục suất đã trang bị mới, mười lăm tướng sĩ Đặc chủng doanh đã nghe lệnh Đại Đô Đốc đến Hoàng Thành Ngự Suất Ti đưa tin. Hình Trường Phong mang theo những người này đi ra ngoài phòng vệ Trường An cửu môn và hoàng cung.

- Rất tốt!

Tần Tiêu thỏa mãn gật đầu, xem ra mấy ngày này rời đi cả Hoàng Thành Ngự Suất Ti đâu vào đấy, nhờ có Hình Trường Phong cùng Phạm Thức Đức là nhân tài xử lý giúp hắn.

- Lại là việc tư của Đại Đô Đốc.

Phạm Thức Đức mỉm cười nói:

- Nói đến không khéo, Đại Đô Đốc vừa rời khỏi Trường An không đến ba ngày, thái tử điện hạ đã thu được tin của phu nhân. Hơn tháng trước thái tử điện hạ lệnh Quách Tử Nghi suất lĩnh một ngàn đông cung tả vệ suất ra khỏi thành hai trăm dặm đón Thượng Quan phu nhân và công tử tiểu thư rồi, lão hủ còn không có cơ hội nhìn thấy. Hiện tại Thượng Quan phu nhân đều ở lại đông cung rồi.

Bà mẹ nó, tiếp vợ con của ta tới một ngàn người! Trong lòng Tần Tiêu cười mắng: Trận thế này cũng quá lớn rồi!

Nghe được tin tức của người thân, Tần Tiêu vốn bình lặng không ngồi yên được, khục một tiếng nói ra:

- Phạm tiên sinh, Bùi Diệu Khanh, Lô Bôn, những ngày này ta không ở đây nhờ có các người xử trí rõ ràng, trong nội tâm của ta ghi nhớ. Cáo từ các người ta đi tới đông cung đã.

Ba người đều mỉm cười, ngay ngắn chấp tay nói:

- Đại Đô Đốc thỉnh tự tiện!

Tần Tiêu công khai đi ra khỏi Hoàng Thành Ngự Suất Ti, sau đó nhanh chóng cưỡi ngựa chạy tới đông cung, ven đường đi qua tam tỉnh lục bộ, chạy vội thật nhanh khiến mọi người nhìn qua, âm thầm suy nghĩ nói: Đại nhân vật đã quay về kinh...

Ở trước cửa đông cung gặp được một đội kỵ mã đang canh gác, đang chuẩn bị rất ngăn lại quát hỏi thì nhìn rõ chính là Tần Tiêu, nhao nhao chấp tay bái kiến.

- Bái kiến Đại Đô Đốc!

Tần Tiêu tùy ý giơ roi ngựa lên chào những người này, nói:

- Được. Bản đô đốc có chuyện cần gặp thái tử, không cần thông báo, tự ta đi vào!

Tiểu tốt nhìn bóng lưng của Tần Tiêu thì nhao nhao âm thầm thổn thức: Đại Đô Đốc người tiến vào đông cung giống như đi dạo nhà của mình, có khi nào thông báo đâu...

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm vui mừng hô to: Uyển Nhi, đầu to, nõu nõu, lão tử tới rồi!

Tần Tiêu xuống ngựa chạy như gió tới phía trước, chạy tới trước cửa Minh Đức Môn thì có một người đi tới chắn ngang đường của Tần Tiêu.

Tần Tiêu không kịp dừng lại đụng vào người trước mặt, kêu lên bèn nhón.

Bay, lại bay. Tần Tiêu ngạc nhiên ngậy người nhìn qua thái giám đang ngã xuống đất, trong lòng nói: Thật không ngờ.

Người nọ xoay người đứng lên, đang muốn chửi ầm lên thì nhận ra Tần Tiêu, đành phải cười khổ:

- Ta tưởng là ai uy mãnh như vậy, không ngờ là Đại Đô Đốc. Ôi... Cái thân thể này mệt mỏi rồi a!

Tần Tiêu cười lớn đi tới, sau đó kéo thái giám kia lên:

- Cao Lực Sĩ, tại sao là người? Đây không phải chiêm sự phủ, chạy tới Minh Đức Điện làm gì? Như thế nào, không có làm hư bờ eo bé nhỏ của người chứ, ha ha ha...

Cao Lực Sĩ dở khóc dở cười nói ra:

- Thái tử điện hạ mang theo thái tử phi cùng mấy nương nương, phu nhân, con của Đại Đô Đốc tới hộ quốc Thiên Vương tự cầu nguyện rồi. Tiểu nhân là người điều khiển chương trình, đương nhiên là phải đi theo, Đại Đô Đốc còn không mau tiến vào trong đi, có khéo hay không, thái tử bọn họ vừa mới quay về, còn đang ở đại điện Minh Đức Điện, trong chốc lát còn chưa tán đi đâu.

- Đa tạ! Đi!

Tần Tiêu vỗ vai của Cao Lực Sĩ sau đó chạy vào, hần xông thẳng vào Minh Đức Điện.

Một đám người trong điện, tiểu hài tử khóc náo liên tục. Lý Long Cơ cũng chơi với con của mình, cầm một con rối đầu hổ đang chọc cười hài tử.

Tần Tiêu vui mừng kêu to:

- Thái tử điện hạ mau trả con cho ta! Uyển nhi, lão bà tốt của ta, ha ha, ta trở về!

Thượng Quan Uyển Nhi đưa lưng về phía Tần Tiêu ôm hài tử dụ dỗ. Nghe hô to thì kinh hải quay người, nàng cuống hỉ giao hài tử cho bà mẹ kế bên và nhào qua phía Tần Tiêu!

Hai người ôm nhau, vong tình hôn nhau. Tần Tiêu còn ôm Uyển Nhi xoay vài vòng, vuốt mặt tinh tế của nàng, nhìn thấy nàng mặt trắng môi hồng, gương mặt đào như hoa, vẫn xinh đẹp như hoa.

Tần Tiêu vui vẻ nói:

- Uyển Nhi, người vẫn không thay đổi, thật sự là quá tốt!

Trong mắt Thượng Quan Uyển Nhi hiện ra một tia ấm áp ngọt ngào:

- Lão công có chút gầy và đen, nhưng mà tinh thần rất tốt, uyển nhi rất vui vẻ! Ồ ơ, thật sự là! Người ta đang nhìn kia. Mau thả ta ra đi.

Lý Long Cơ cười quái dị đi tới. Ôm một tiểu tử mập mạp:

- Mau tới ôm con của người! Cũng không biết ăn cái gì, mới một tuổi đã như một con trâu con rồi.

- Ha ha, con của ta!

Tần Tiêu cười lớn tiếp tiểu tử trong tay của Lý Long Cơ vào tay mình, sau đó hôn lên mặt của nó:

- Gọi phụ thân đi nào!

Tiểu tử mập mập nhìn qua Tần Tiêu sau đó khóc lớn lên, ở trong ngực Tần Tiêu giãy dụa muốn xuống.

Thượng Quan Uyển Nhi oán trách ôm lấy tiểu hài tử:

- Nhìn người kia, nói lớn tới mức tóc mái nhà đầy, không sợ dọa hỏng đầu to sao?

Tần Tiêu cười hì hì tiến tới bên người Thượng Quan Uyển Nhi. Cúi người hôn lên mặt đứa nhỏ:

- Khải Xuyên, đầu to, người không nhận ra ta sao? Chúng ta là cha con đây, mẹ người cùng Nhị nương không có nói với người sao?

Lý Long Cơ và các phi tử bên cạnh cười rộ lên, nói:

- Ai như người kia?

Tần Khải Xuyên rất lớn, đầu cũng lớn, từ con mắt lỗ mũi đều giống Tần Tiêu. Tiểu tử vừa mới một tuổi nên đang học nói. Nơi nào còn biết gọi phụ thân. Thực sự nghe lời ngừng khóc, sau đó hiếu kỳ nhìn qua Tần Tiêu. Khóe mắt vẫn còn nước mắt. Hai má phỉ phỉ cũng lưu lại nước bọt mà Tần Tiêu vừa hôn.

Dù sao cũng là máu mủ tình thâm, xuất phát từ bản năng đầu to 'lạ lẫm' nhìn nam nhân này, không có e sợ, mà là tràn ngập hiếu kỳ, mở to mắt không ngừng đánh giá Tần Tiêu.

Tần Tiêu vỗ nhẹ hai tay, sau đó duỗi tay qua phía hấn, hoàn toàn ôn nhu cùng chất phác nói ra:

- Đầu to, lão ba ôm một cái được chứ?

Đầu to không kháng cự như lúc trước, tuy còn có chút không tình nguyện, nhưng tốt xấu cũng cho Tần Tiêu ôm qua. Tần Tiêu cẩn thận không nói lớn tiếng, cẩn thận ôm con, nhẹ nhàng run lấy cánh tay chơi đùa với đứa bé, trong miệng ồ ào lấy:

- Đầu to con ta, béo béo mập mập lại cường tráng; đầu to mau lớn lên, lớn lên cười ngựa nào!

Mọi người cười rộ lên.

- Đồng dao này đúng là buồn nôn mà.

Tần Tiêu cười rộ lên.

- Buồn nôn cái gì! Ta trên đường đi suy nghĩ nửa tháng mới được đây.

547. Chương 549 : Kiều Thê Ấu Tử. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 549 : Kiều thê ấu tử. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Thượng Quan Uyển Nhi từ trong tay vú em tiếp lấy một nữ hài tới, nhẹ chân nhẹ tay đưa tới trước mặt Tần Tiêu, nói:

- Ta không có vận khí tốt a, lại sinh con gái, lão công cũng đừng không thích!

- Đâu có đâu có, ta khẳng định ưa thích!

Tần Tiêu quần khỉ gió ở đây có bao nhiêu người, hấn đi tới hôn lên mặt của Thượng Quan Uyển Nhi một cái, sau đó lập tức ôm lấy Tần Tuyền Nguyệt tới. Tiểu nữ oa chỉ mới bảy tám tháng, lúc này đang còn ngủ. Cái miệng hồng hồng cong lên, mi tâm còn vẽ một đóa hoa nhỏ, lớn lên cực giống Thượng Quan Uyển Nhi. Gương mặt phấn nộn nhỏ nhắn, còn có thể nhìn thấy tơ máu hồng, làn da vô cùng mịn màng. Tần Tiêu cẩn thận từng li từng tí đưa miệng tới hôn một cái, trong nội tâm cũng vui vẻ lên! nguồn

Tay trái con gái, tay phải con trai, bên cạnh có kiều thê đang đứng, Tần Tiêu cảm giác mình quá hạnh phúc rồi! Dem con trai con gái ôm hồi lâu không buông ra.

Thẳng tới khi cánh tay ướt ướt mới phát hiện đầu to tiểu tử kia đang tiểu lên cánh tay của Tần Tiêu. Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách ôm con gái lại, giao cho vú em sau đó đổi tả cho chúng. Tần Tiêu cười ha ha:

- Nhờ phúc của con trai, hôm nay ai chơi mặt chược với ta cũng phải cẩn thận! Ta rất có nghề đấy.

Lý Long Cơ chờ Tần Tiêu mừng rỡ đủ, mới thỉnh hấn và Uyển Nhi ngồi xuống, phân phó bọn hạ nhân dâng trà.

Thái Tử Phi cũng mang theo hài tử Lý Long Cơ lui xuống. Lý Long Cơ cười hì hì nói ra:

- Đại ca, chị dâu, hôm nay cao hứng như vậy. Không bằng chúng ta thưởng lượng công việc nhé?

- Ân, nói đi, chuyện gì?

Tần Tiêu uống một ngụm trà, còn đang chìm trong vui vẻ.

- Là chuyện hứa thân a!

Lý Long Cơ cười nói:

- Con của ta Lý Tự Trục và con gái Tần Tuyền Nguyệt của người. Thật tốt nha!

Tần Tiêu suýt nữa phun nước trà ra.

- Có quá khoa trương hay không a? Bọn nó mới mấy tháng à!

- Có cái gì kỳ quái, không phải chỉ phúc vi hôn sao?

Lý Long Cơ cười nói:

- Có cái gì không tốt chứ! Chị dâu người cứ nói đi?

Thượng Quan Uyển Nhi mỉm cười nói:

- Tốt thì tốt, ta không có ý kiến gì. Nhưng mà còn phải chờ lão công quyết định.

Tần Tiêu nghiêng nghiêng mắt nhìn Lý Long Cơ vài lần, có chút thần nhiên nói ra:

- Tại sao người không sinh con gái đi? Tương lai toàn bộ gả cho đầu to của ta mới tốt.

Trong lòng Tần Tiêu tinh tường, hiện tại 'hứa hôn' không thể nói tùy tiện được.

Đường luật có nói rõ ràng, chỉ phúc vi hôn cũng không dễ dàng hồi hôn, nếu không sẽ bị phạt nặng. Hơn nữa Đường luật cũng có phương diện quá phạm, nhà gái hủy hôn sẽ chịu phạt, nhà trai hủy hôn đánh rắm cũng không có. Nam nữ bất bình đẳng nha. Không có biện pháp.

Lý Long Cơ cười hắc hắc:

- Ta không phải cố gắng mỗi ngày sao! Nhưng mà chỉ sinh trai không có gái. Lại không thể thúc ta mau lên được, đáp ứng hay không đáp ứng. Dù sao chị dâu cũng ở đây, có gì không nói được?

- Ách ta là người tôn trọng yêu đương tự do, hôn nhân tự chủ.

Tần Tiêu quái cười rộ lên:

- Mới có bao lớn mà đã quyết định chung thân cả đời cho đứa trẻ, đối với bọn chúng không công bằng a! Không bằng chờ thêm vài năm rồi nói sau, tốt xấu gì cũng cho chúng quen biết nhau đã. Vạn nhất lớn lên tính tình không hợp thì người làm cha như chúng ta cũng phiền lòng. Thái tử, ta và người cũng không dễ nhìn nhau đâu.

- Bà mẹ nó! Lý luận thật nhiều!

Lý Long Cơ nghe Tần Tiêu nói vậy thì cảm phần kêu lên:

- Được rồi được rồi. Ta nghe theo người, vậy đợi thêm vài năm đã, người quay về Giang Nam đón người, tại sao lưu manh chạy tới đây một mình.

Tần Tiêu kéo tay Thượng Quan Uyển Nhi, cười nói ra:

- Uyển Nhi hiểu tâm ta nhất, ta cũng hiểu rõ nàng, muốn gặp hài tử thì tự mình đi tới. Tiên nhi sao. Ta thật vất vả mang tới Trường An. Hiện tại cùng Mặc Y đang ở trong khách sạn.

- Khách sạn? Vậy mà người cũng nghĩ ra.

Lý Long Cơ nhảy dựng lên:

- Người tới, người tới! Dem mấy tên ngu xuẩn Tương Tác Giám giam lại. Nói là Đại Đô Đốc quay về kinh, không ngờ còn che kín cánh cửa Tần phủ, chẳng phải đang tìm chết sao? Đại ca, tòa nhà của người mấy ngày trước đã xây xong rồi Uyển Nhi ngại quanh quẽ vẫn mang theo đầu to và nữ nữ ở lại đông cung. Lô Đại Hải đám người kia quá ngu xuẩn, rõ ràng không phải người đi tới cửa Trường An tiếp đón đại ca, đúng là đáng ăn đòn mà!

Hai tiểu thái giám bối rối từ trong chạy ra ngoài. Xem ra đám người Tương Tác Giám hôm nay bị thóa mạ một hồi.

- Xem như xong!

Tần Tiêu kéo tay Thượng Quan Uyển Nhi đứng dậy:

- Ta xin lỗi không tiếp được, về nhà mới đã.

- Không vội không vội.

Lý Long Cơ kéo Tần Tiêu:

- Trong phủ của người tất cả đồ đạc vẫn chưa chuẩn bị xong buổi tối tới đông cung của ta, ta thiết yến mời các người dùng cơm tẩy trần, nhớ rõ, không được không tới đấy! Ta còn có chuyện thương lượng với người.

Trên mặt Lý Long Cơ, nhìn qua Tần Tiêu cười gian quen thuộc, Tần Tiêu cảnh giác nói ra:

- Người phải làm gì?

- Không có gì, hắc!

Lý Long Cơ cười nói:

- Đông cung của ta bên này có văn chức Trương Cửu Linh, lập tức có Diêu Sùng, Tổng Cảnh đảm đương tả hữu thứ tử. Nhưng mà thiếu võ quan nha.

- Diêu Sùng cũng tới?

- Đúng nha, có cái gì không đúng sao? Vừa mới triệu hồi tới đây, hãy nghe ta nói hết.

Lý Long Cơ nói:

- Con của Hoàn Ngạn Phạm là Hoàn Tử Đan là nhân tài nha, ta thích cực kỳ. Trước đó không lâu ta bảo phụ hoàng sửa sai giải tội, ban thưởng cho hắn bách hộ thực ấp. Người này ta muốn lưu lại trong đông cung...

- Người không phải chứ, vẫn muốn đào vách tường sao?

Tần Tiêu phì cười lên:

- Hoàn Tử Đan không thể so với Quách Tử Nghi, còn là ngọc thô chưa mài giũa, không nên thân. Chỉ là trời sinh thần lực thì bỏ đi, học một ít công phu da lông, không có đánh giặc chưa mang binh, cái gì cũng không hiểu. Hiện tại vẫn không thể giao cho người, chờ ta dạy dỗ tốt thì nói sau.

- Ở đâu, ta lại thấy tốt! Cung mã võ nghệ đều tuyệt đối là nhất lưu!

Lý Long Cơ liên tục tranh luận:

- Người cũng đừng che giấu, cho ta đi!

- Cũng được ah!

Tần Tiêu thập phần hào phóng nói ra:

- Trừ phi người đem Quách Tử Nghi trả lại cho ta. Hai đồ đệ không tới mức bị người thu cả nha!

Lý Long Cơ cảm giận bĩu môi một cái:

- Tính toán toán, ta không hỏi quỵ hẹp hòi như người nữa. Muốn ta trả lại Quách Tử Nghi cho người, người cho rằng ta kẻ đần nha? Ha ha!

Tần Tiêu khinh thường nhìn hắn một cái.

- Gian nhân!

Lý Long Cơ vỗ tay một cái:

- Người tới, chuẩn bị xe, tiễn Đại Đô Đốc cùng phu nhân hồi phủ.

Tần Tiêu từ trong tay vú em tiếp đầu to và nữ nữ lại, Thượng Quan Uyển Nhi mang theo cái mũ che, mười phần đoan trang đoan chính. Lý Long Cơ tự mình tiễn đoàn người ra đông cung, lên xe ngựa, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Ta còn có một ít chuyện phải xử lý, sẽ không tiễn các người. Ngày mai phát thiệp mời tới, bảo các đồng liêu đi tới thăm nhà mới của Đại Đô Đốc.

- Đừng, ngàn vạn đừng!

548. Chương 550 : Khu Nhà Siêu Cấp. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 550 : Khu nhà siêu cấp. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu liên tục khoát tay:

- Ta vẫn nên ít xuất hiện. Không nói, đi trước, bye bye!

Lý Long Cơ bản năng chấp tay, đi theo Tần Tiêu nói ra:

- Bye bye! Ô, ‘bye bye’, tại sao giống đồ tiểu hài tử vậy? Đây là tỏ vẻ cáo biệt sao? Tỏ vẻ cáo biệt, có ý tứ...

Một chiếc xe ngựa mang theo cả nhà của Tần Tiêu đi tới phố tây. Tần Tiêu cùng Thượng Quan Uyển Nhi trên xe ngồi cạnh nhau, đùa với hai đứa bé. Đầu to một tuổi, cũng hiểu được chút chuyện, sau khi ở gần một hồi đã quen thuộc Tần Tiêu, thỉnh thoảng cười to khanh khách, Tần Tiêu nghe mà mở cở trong bụng, vô cùng vui vẻ.

Đến khách sạn, Tần Tiêu xuống xe ngựa, đi lên lầu mang Lý Tiên Huệ cùng Mặc Y xuống và dẫn hai người vào xe ngựa. Chợt nghe ba nữ trong xe cười toét toét, nhất là Mặc Y thấy hài tử là vui vẻ, đi chọc bọn chúng.

Tần Tiêu cười lên ngựa, đi đầu tới trước cửa phủ viện của mình, quả nhiên nhìn thấy bọn người Lô Đại Hải dẫn theo nha hoàn nô bộc đứng trước cửa, thấy Tần Tiêu đã đến, nhao nhao quỳ xuống: đọc truyện mới nhất tại .

- Bái kiến Đại Đô Đốc!

Tần Tiêu nhảy xuống ngựa, Lô Đại Hải vội đưa khế ước nhà và công văn lên, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Đại Đô Đốc thứ tội, tiểu nhân sơ sẩy, không có ra ngoài đón Đại Đô Đốc... Trong phủ đã xử lý xong cả rồi, Đại Đô Đốc cùng bảo quyến tùy thời có thể vào ở. Đây là quy định trong triều, mang theo tạp dịch và nha hoàn tới cho Đại Đô Đốc. Từ hôm nay trở đi bọn họ là tư tài của Đại Đô Đốc, đây là danh sách và kế thân của bọn họ.

Tần Tiêu gọi những người kia đứng lên, ước chừng có bốn mươi năm mươi người, đúng là rất nhiều. Không khỏi cười nói:

- Thật đúng là rất nhiều, cũng không biết có nuôi nổi hay không a.

Lô Đại Hải ở bên cạnh cúi người làm lành:

- Đại Đô Đốc thật sự là biết nói đùa... Đại Đô Đốc còn có gì phân phó không?

- Tạm thời không có. Người đi đi.

Lô Đại Hải tụt hành cáo từ.

Trong lòng Tần Tiêu đột nhiên suy nghĩ: Nhiều người như vậy, quản cũng mệt mỏi. Ồ nha, tại sao quên mất nha đầu Tử Dịch chứ? Vừa mới ở đông cung cũng không gặp nàng, đã đi chỗ nào rồi?

Bọn người Tiên nhi cũng ra khỏi xe ngựa, Tần Tiêu đi đến bên cạnh xe, trước ôm lấy hai đứa bé. Tam nữ tử cùng vú em nhao nhao xuống xe. Một đám nô bộc nha hoàn đi tới:

- Bái kiến phu nhân, công tử, tiểu thư!

Lý Tiên Huệ cười hi khoát khoát tay:

- Tất cả đứng lên đi, không đáng đa lễ như vậy, ta gần đây nhẹ nhàng tùy ý. Bọn người sau này có chuyện gì khó xử đại khái có thể tới tìm ta nói lại, không cần giữ lễ tiết.

Nha hoàn nô bộc trên mặt vui mừng, chủ mẫu rất đại độ, rất từ bi ah.

- Đa tạ phu nhân!

Tần Tiêu chặc chặc thấp giọng nói:

- Quả nhiên có vài phần tư thái bà chủ, sau này người trong phủ đều do người quản đấy.

Lý Tiên Huệ nhìn hẩn:

- Ba hoa. Lão công, nhanh mang chúng ta vào phủ, ta ngược lại muốn nhìn một chút trong phủ là thế nào.

- Tốt, tốt, về nhà, vào phủ

~Tần Tiêu ôm hai hài tử trong lòng, lòng tràn đầy vui mừng. Lập tức nghĩ tới gì đó nhìn qua Thượng Quan Uyển Nhi hỏi:

- Nha đầu Tử Dịch kia không phải đi cùng người sao, tại sao không gặp?

Bên cạnh Mặc Y lập tức vỗ trán, vạn phần ảo não ngượng ngùng nói ra:

- Nhanh dừng hỏi, mắc cỡ chết người!

Tần Tiêu hứng thú nổi lên, hỏi tới:

- Như thế nào vậy?

Lý Tiên Huệ kéo hẩn một cái:

- Tại đây nhiều người như vậy, vào phủ nói sau.

Trong lòng Tần Tiêu tưởng tượng, chớ không phải là Tử Dịch lại chọc tai họa gì? Nhưng ba người các nàng biểu hiện không có lo lắng và u buồn, cảm thấy cũng không phải đại sự gì, vì vậy ôm hai hài tử, dẫn đầu đi vào cửa.

Hai nô bộc cầm bó phái lớn muốn đốt, Tần Tiêu gọi lại, bảo bọn họ không nên đốt. Sợ làm sợ tiểu hài tử. Nhưng đi tới cửa thì bảo bọn họ chặt đầu gà bỏ ra vào một chén gạo, cũng không biết là ai an bài, nghe nói hiện tại phong tục của Trường An chính là có nhà mới phải cúng quỷ thần như vậy.

Tần Tiêu cười mỉa. Nhìn qua Lý Tiên Huệ nói ra:

- Người xem những người này, có đủ mê tín nha. Ta mang binh đánh giặc giết người vô số, thủ hạ oan linh dùng vạn mà tính. Nếu tới tìm ta gây phiền toái, còn sống được sao? Thật sự là kỳ nhân tự nhiên.

Lý Tiên Huệ thân thể run lên, thấp giọng oán giận nói:

- Đừng nói chuyện này làm sợ hài tử. Nhưng mà đây chỉ là một ít chuyện cầu an, người đừng nói được không? Người ta cũng là có hảo ý, sau đó ta còn phải cho tiền lì xì.

Tiến vào cửa lớn!

Bên cạnh con đường là những bụi hoa thấp bé. Bây giờ là một vườn hoa hóa. Bốn phía trồng một hàng dương liễu cao to, cành cũng ngã vào tường cao cao. Dương liễu tịch tà, hiện tại chính là loài cây cao quý. Vườn hoa quản lý rất tốt, trăm hoa khoe sắc, đã có nhiều bướm bay tới nhộn nhịp. Bên trái cửa lớn là một gian phòng, rõ ràng cũng được xây nghiêm túc, so với gia đình bình thường còn khí thế hơn.

Mang theo khí thế này chính là một gian nhà lớn có ba mái cong. Phòng ở bốn phía bên cạnh dài chừng ba trăm bước (ước 150 mét), bên cạnh là những lương đình, có toàn bộ tám cái, vách tường được sơn màu vàng óng, màu sơn rực sáng. Mấy chục bước có cầu thang ba mươi chín bậc, là một cái bình đài cao bằng đá hoa cương, so với gian nhà chính thấp hơn ba bậc thang.

Bình đài này phải có nhiều thợ lành nghề mới tạo thành được, thậm chí màu gạch có phản chiếu bóng người. Cả cầu thang có khảm một khối đá lớn, thượng chính là một con ly phun nước. Từ cầu thang tới bình đài đều dùng bạch ngọc làm lan can. Trên đầu mỗi cái là một con nghê. Hai bên trái phải của bình đài còn có một cái đỉnh lớn. Bên trong có sương mù lượn lờ, chính là đàn hương tốt nhất.

Tần Tiêu ngạc nhiên nhìn cảnh phô trương này, đúng là quá lớn a, có thể so được với cung điện trong cung! Hơn nữa thiết kế tạo hình tương tự hoàng cung. Gian nhà ba tầng này không thua kém gì lầu Nhạc Dương cả, hơn nữa càng lộ ra vàng son lộng lẫy cùng xa hoa khoa trương.

Từng mái ngói lưu ly khoa trương kia, dưới ánh mặt trời lóng lánh hiện ra kim quang rực rỡ, cửa sổ sơn hồng bắt mắt. Mái cong còn có con ly đang đứng, trong miệng còn phun nước kết thành một viên châu màu vàng.

Lý Tiên Huệ cũng lú lẫm nói:

- Lão công, người làm sao mua nổi tòa nhà lớn này? Người biết không, loại kết cấu nhà này chỉ có thân vương ở lại mà thôi. Ta vừa rồi đếm được cầu thang có ba mươi chín bậc, đây là số lượng khai phủ nha... Còn nữa, tầng ba cũng có mái cong, to lớn như vậy là cho thái tử ở, đây chính là xưng tụng kiêu kỳ a, trên xà nhà được sơn màu hồng, tiền đình còn có mười hai cây xà đơn đây là không tốt. Chúng ta không nên đi vào ở.

Tần Tiêu cũng hơi cảm thấy có chút không ổn, lớn tiếng nói:

- Người đâu, gọi Lô đại sư tới đây.

Một nô bộc nhanh chóng chạy ra ngoài.

Người một nhà tiếp tục đi dạo và thông thả nhìn xem. Bên trái cũng có một cái cầu thang, nhưng mà không có rộng như trước.

549. Chương 551: Khu Nhà Siêu Cấp. (2)

Chương 551: Khu nhà siêu cấp. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Xuôi theo cầu thang có một hành lang ngói xanh, uốn lượn thông tới hậu đường, hậu tường càng to lớn hơn trước. Mỗi cách hai mươi bước thì có một phương đình mái cong, mà những phương đình này lại có khí thế nghiêm túc, chừng hơn ba bốn mươi bước thì hai bên lan can sơn hồng có một ghế đá màu xanh dài. Từ màu sắc của đá thì thấy là lục thạch của Đột Quyết xây thành, đánh bóng cực kỳ sáng. Dựa vào một bên lan can.

Thượng Quan Uyển Nhi la hoảng lên, liên tục líu lưỡi nói:

- Lão công, ngay cả đường đi cũng quý phái như vậy! Những ghế đá xanh này, những vật liệu đá này chỉ có trong nội uyển của hoàng cung mới có! Lão công còn nhớ rõ lương đình bên Thái Dịch hồ không? Chỗ đó là dùng loại đá này đấy.

Tần Tiêu có chút sững sờ gật gật đầu:

- Nhớ rõ, đó là chỗ thánh hậu triệu kiến ta... Lô Đại Hải xây nhà của ta thành như vậy, là muốn hại ta sao? Chúng ta phải đi tới hậu đường nhìn đã.

Mọi người đi tới trước, hai bên là những hoa hoa cỏ cỏ được cắt tỉa cẩn thận, ngẫu nhiên còn có một bãi cỏ xanh có những loài hoa đẹp không biết tên. Ở đây giống như đi trên một bãi cỏ xanh ngoài hoang dã, không chút thua kém gì các thắng cảnh. Hành lang gấp khúc kéo dài tới trước. Ở phía trước một đường rẽ cong chín mươi độ xoắn diệu, xa xa nhìn thấy một tòa lầu các. Xuyên qua lầu các nhìn thấy một sân vườn lớn. Chính giữa là một cái đình mái tóc bát giác, chính giữa có bàn đá xanh. Phía trên còn phủ thảm nhung xanh, bốn phía chỗ ngồi không làm bằng đá, mà là một chỗ ngồi êm ái.

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Tiên nhi, các người xem. Chỗ đó thật ý tứ. Đây chính là sông bài trong phủ đấy! Cái đình này không phải là cho thư hương gì đó làm thơ ca hát nha, mà dùng chơi mạt chược đấy.

Ba nữ lúc này cười khanh khách. Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên kêu lên.

- Ai da, cải biến này thật ý tứ!

Tần Tiêu nghi hoặc nhìn qua nàng, nói:

- Bên kia sao? Bốn phía có sáu gian phòng lưu cho khách nhân ở.

Thượng Quan Uyển Nhi hì hì cười rộ lên:

- Ta cũng hoài niệm mà! Đi vượt qua viện này xem thử là cái gì?

Tất cả mọi người không có đi theo đườn đá xanh nữa, mà là đi lên bụi cỏ xộp, đi qua tiểu viện phía nam đầu tiên. Đi qua cổng vòm tròn, nhìn vào mắt là hòn non bộ có nước chảy, cây xanh cầu nhỏ. Thượng Quan Uyển Nhi kinh hô lên:

- Các người xem kìa... Giống như gian phòng mà ta ở lại trước kia, chỉ là rất nhiều! Ha ha, ta thật là vui!

Lý Tiên Huệ ôn nhi bên cạnh Tần Tiêu cười nói:

- Lão công, theo ta thấy. Ở chỗ này cũng thoải mái hơn ở nhà bên kia nha. Chúng ta ở Giang Nam quen với cầu nhỏ nước chảy, không ngờ ở đây lại có như vậy.

Tần Tiêu cười cười:

- Sở Tiên sơn trang là nhỏ sao? Nhất thời không thói quen à, về sau sẽ tốt. Nếu ưa thích cũng dễ xử lý. Gian phòng này chúng ta gọi là Uyển Nhi Cư đi, chỉ cung cấp cho người nhà chúng ta ở. Đúng rồi, cổng vòm này nên có một bức màn cửa. Như vậy có thể tránh người ta xông loạn vào.

Mặc Y cười nói:

- Lão công. Không phải ta nói nha, ai dám xông loạn trong nhà chúng ta?

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Cũng phải!

Thượng Quan Uyển Nhi vui mừng chạy vào trong. Sờ sờ cột đá ở cổng vòm, nghe được mùi hoa cỏ thơm ngát, sờ lên cành dương liễu bên đường, tâm tình cực tốt. Đi đến gian phòng trong dinh thự, dưới chân là thảm đỏ lớn. Chính sảnh bài bố tinh xảo, có một gian giường mềm dựa vào phượng bắc. Mặt phía bắc đặt một kỷ trà, phía trên còn đặt đỉnh hương nhỏ.

Nhìn thấy những cái này Tần Tiêu giống như hồi tưởng lại, ngày đó khi giải quyết Lý Khỏa Nhi thì cùng bọn người Lý Trọng Tuấn cũng ở chỗ này ca vũ múa hát, uống rượu chơi mật chước, cảm giác hoài niệm hiện ra, không khỏi nói ra:

- Ta cũng ưa thích nơi đây.

Uyển Nhi chạy vào trong sương phòng xem một hồi, sau đó trở lại chính sảnh cười khanh khách nói:

- Thật sự là không tệ nha, thiết kế giống như đúc gian nhà của ta, ngay cả vị trí gương đồng cũng không khác. Nhưng mà nhiều ra một cái bàn cầm kỳ thư họa nha.

Lý Tiên Huệ cười rộ lên:

- Người đây cũng không biết à? Lúc trước người đi tới Giang Nam thì chúng ta tụ tập trong phòng đánh bạc! Người không biết chỗ đó cũng không phải dùng làm nơi cầm kỳ thư họa gì, đó là chỗ đánh bạc đấy.

Thượng Quan Uyển Nhi lập tức giận dữ kêu lên:

- Lão công tốt lắm, một mình ta ở Giang Nam chịu khổ, các người dùng phòng của ta đánh bạc! Người còn nói nữa, ta không ở đó mà tới phòng ta quấy phá!

Tất cả mọi người cười rộ lên, đi ra khỏi gian phòng này.

Sân vườn có sân độc lập là một lầu các ba tầng, trang điểm rất quý phái, nằm bên trái hành lang đối mặt với phòng chủ, có thể nói là ‘nam lâu’. Lúc trước gian lầu nhỏ này biến hóa nhanh chóng, thành một lầu các thanh tú.

Tần Tiêu nhìn nữ nữ trong ngực nói ra:

- Nữ nữ, người lớn lên sẽ tới gian phòng này mà ở.

Thượng Quan Uyển Nhi cười rộ lên:

- Nếu lại sinh con gái thì sao?

- Cái kia còn không đơn giản, cho tỷ muội cùng ở chung, người không thấy tòa nhà này có tới hơn mười gian phòng sao? Nếu thật sự quá nhiều thì xây thêm một cái nữa.

Tần Tiêu cười nói:

- Các người đều cố gắng cho ta, nhiều sinh mấy đứa con gái xinh đẹp, đem nơi nữ biến thành mỹ nữ các, cũng giống như ký túc xá nữ sinh, ha ha!

Ba nữ cười rộ lên. Oán trách Tần Tiêu chỉ biết nói lời nhảm.

Đúng lúc này Lô Đại Hải vội vàng hấp tấp chạy tới, quỳ gối trước mặt Tần Tiêu:

- Đại Đô Đốc thứ tội, ty chức có điểm nào lo liệu chưa chu toàn?

- Ta nói trước.

Tần Tiêu vẻ mặt ôn hoà nói ra:

- Cả ngôi nhà này người đã dùng toàn bộ tâm tư. Xây dựng đúng là không tệ. Nhưng mà chỗ cho gia chủ ở, người xếp đặt thiết kế thành dạng như vậy, sẽ không sợ phạm kiêng kỵ sao?
- Thì ra là cái này, ha ha, Đại Đô Đốc trước không nên trách tội.

Lô Đại Hải than một hơi sắc mặt tri hoãn xuống:

- Kỳ thật cũng không phải ty chúc tự chủ trương. Ngày ấy hoàng đế bệ hạ cùng thái tử điện hạ hỏi tới chuyện kiến tạo phủ Đại Đô Đốc, ty chúc cũng dựa theo ý của bọn họ xây chỗ của gia chủ thành như vậy.
- Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ liếc nhau, sau đó trong lòng thầm nghĩ: lại là ý của hoàng đế. Hẳn là chỗ này cho Tần Tiêu khai phủ sao?

Tần Tiêu gật gật đầu:

- A..., ta biết rõ. Đó là ta trách oan người, đừng để trong lòng, Lô đại nhân.
- Không dám!

Lô Đại Hải liên tục chấp tay nói:

- Đại Đô Đốc đối với Lô gia ân trọng như núi, ty chúc làm sao dám bất mãn với Đại Đô Đốc ?
- Đã đến, chúng ta cùng đi tới nội viên xem đã.

Tần Tiêu dứt lời, mang theo mọi người đi ra khỏi lầu các nơi đây, trở lại trong sân vườn.

Đi xa hơn về phía tây là chỗ của nha hoàn và gian phòng bếp. Nơi này có hai gian cửa hồng, đây là nơi ngày bình thường đám nha hoàn thu mua đồ vật đặc biệt. Nha hoàn nô bộc bình thường nếu không được sai sử ra ngoài làm việc, cũng là không dám đi ra khỏi cửa chính, chỉ dám ra vào từ nơi này.

550. Chương 552: Hoàng Ân Trạch Phi. (1)

Chương 552: Hoàng ân Trạch Phi. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tòa nhà cho người hầu cũng xây không kém, có ba tòa nhà lớn chỗ ở, trái, phải theo thứ tự là cho nam nữ nô bộc ngủ. Chính giữa là phòng bếp và gian nhà tạp. Người hầu ở phía nam, bắc bên cạnh là một hàng tòa nhà, bốn đình lớn và hai sương phòng.

Trong nội tâm Tần Tiêu thầm nghĩ: ta mắt thấy sắp rước công chúa vào ở. Sau này chỉ sợ là phải khai phủ. Bốn đình viện lớn này chắc nên cho thân binh vào ở... Bốn tòa nhà lớn này ở cả ngàn người cũng không vấn đề a?

Ba nữ đi qua con đường đầy cỏ xanh thì kinh ngạc, Thượng Quan Uyển Nhi nói ra:

- Uyển Nhi từ nhỏ lớn lên ở kinh thành. Nơi này có thể nói là ‘tắc đất tắc vàng’. Riêng một khu vực cho đánh cầu cưỡi ngựa đã có giá trị xa xỉ, còn không tính khu vực phía trước lớn như vậy! Phủ đệ đại thần bình thường có thể có một nửa quy mô như vậy đã là đại viện phú hào. Lão công co quy mô như thế quả thực là so được với thân vương.

Tần Tiêu nghĩ trong lòng, quả thực có chút kinh ngạc, liên tục nhìn Lô Đại Hải nói ra:

- Đây không phải là do hộ bộ bảo xây sao?

Lô Đại Hải trả lời:

- Đúng là, không dám chiếm nhiều một tấc đất nào. Hơn nữa, hộ bộ cũng trực tiếp nhận chỉ dụ của hoàng thường, chọn khu vực tốt xong lại giao cho ty chức và Tương Tác Giám động thổ.

Tần Tiêu vừa vào cửa đá tinh tế hồi tưởng lại, cả đại viện đều kiến tạo theo tiêu chuẩn cao nhất, cũng không có tương trùng với hai cửa nam bắc của hoàng cung, sợ ‘ xung đột hoàng khí ’. Mặt khác tính toán không nhỏ hơn Sở Tiên sơn trang bao nhiêu. Hơn nữa càng tráng lệ, dùng đẹp để xa xỉ mà hình dung, một chút cũng không quá phận, còn chưa đi vào chỗ gia chủ nhìn qua. Đoán chừng còn hơn cả những khu vực khác, nhất định là hết sức ung dung, xỉ mị đẹp để quý giá.

Tần Tiêu ôm hai con đi tới, lúc này mới phát hiện bọn chúng đã ngủ, vì vậy giao cho vú em bên cạnh, cánh tay của hắn cũng mỏi nhừ. Xem ra một đường đi dạo cũng đã đi thật xa.

Người một nhà đi thẳng về phía trước, lúc này phát hiện cả đại viện quy mô kinh người, nếu như tinh tế đi một vòng, tốt nhất là phải cưỡi con ngựa tốt. Trong lòng Tần Tiêu có chút dở khóc dở cười, âm thầm nghĩ: ta ở tòa nhà lớn này làm gì, giống như lúc trước ở trong khu nhà nghèo, người một nhà ra vào chạm mặt thật ảm áp. Khai phủ? Ai, không vui gì cả.

Lúc này đi thì thấy một đám nha hoàn nô bộc bận rộn, đang ra ra vào vào. Có quét rác, có tu bổ hoa cỏ, có người mang theo thùng nước giặt rửa các hành lang, loay hoay chết đi được. Mới đầu Tần Tiêu nhìn thấy hơn mười người là quá nhiều, hiện tại cũng có chút ngại ít.

Người một nhà đi đến tiền viện, dọc theo cầu thang mặt nam đi tới phòng gia chủ, nhao nhao thở dài một hơi, cảm giác hơi mệt chút, giống như đi dạo ngoài thành vậy.

Tần Tiêu đang chuẩn bị mang theo mọi người vào phòng nghỉ một chút, không ngờ có quân tốt chạy vào, xem quần áo và trang sức là thiên ngư vệ. Hơn nữa còn nghe được âm thanh vang dội.

- Hoàng Thượng giá lâm!

Lý Đán tới? Trong lòng Tần Tiêu kinh nghi sợ hãi, vội vàng mang theo gia quyến ra nghênh đón. Không đợi bọn người Tần Tiêu quỳ xuống, Lý Đán đã nói:

- Miễn lễ, các người ở đây chờ, trẫm đi vào nhà ngồi một chút.

Bọn thái giám thị vệ sau lưng đứng lại, ngoan ngoãn ở lại cửa lớn, bảo vệ quanh Tần phủ.

Tần Tiêu hầu hạ đi sau lưng Lý Đán, chấp tay nói:

- Nào dám làm phiền thánh giá của bệ hạ? Nếu có dạy bảo, sai người đưa tới đây truyền triệu là được rồi.

- Ai, Tần Tiêu nha, người quá khách khí.

Lý Đán tâm tình xem ra không tệ, cười tủm tỉm nói ra:

- Nói đến cũng là người một nhà, trẫm ở trong cung đã lâu, trong nội tâm khó tránh bị đè nén, vừa vặn đi ra khỏi cung, chuẩn bị tìm tam lang tâm sự. Ta nghe hắn nói người vừa mới trở về, lúc này bãi giá sang đây. Thế nào, phủ đệ làm người thỏa mãn chứ?

Tần Tiêu một mặt đi theo Lý Đán đến thềm đá, một mặt thấp giọng nói:

- Bệ hạ long ân dày đặc, vi thần vạn phần cảm kích. Nhưng mà dinh thự này quá mức to lớn, quy mô cũng giống như vương phủ, vi thần thật sự xấu hổ không dám thụ.

- Ah? Ha ha!

Lý Đán xoay đầu lại, giống như lão giả thân thiện nhìn qua Tần Tiêu vài lần, cười rộ lên.

Khi đang nói chuyện, hai người đã đi tới bình đài. Lý Đán nhìn lên một cái, lúc này nhìn qua bọn người Lý Tiên Huệ đang đứng chờ, nói:

- Các người cũng đi lên đi! Các người là chủ nhân a, ta làm sao có thể đoạt quyền chủ chứ?

Tần Tiêu vội vàng nói:

- Bệ hạ là thiên hạ chi chủ, tại sao phân chủ khách chứ?

- Ai, cũng quá nhiều kiêng kị!

Lý Đán rộng lượng cười rộ lên, vỗ vai Tần Tiêu:

- Người không có nhìn thấy, trăm hôm nay không có mặc hoàng bào sao? Cũng giống như ngày xưa tới cửa cũng phải tháo ra mà chạy. Trước kia ta từ lâu đã muốn tới nhà của ngươi. Nhưng mà lại có quá nhiều cổ kị. Hiện tại bất đồng, trăm có thể đi đâu cũng được. Sau này nói không chừng còn thường xuyên tới nhà của ngươi. Thế nào, ngươi không chào đón sao?

Tần Tiêu mỉm cười chấp tay:

- Sao dám, bệ hạ hàng lâm. Đây là vinh hạnh lớn lao của Tần Tiêu.

Bọn người Lý Tiên Huệ cũng dựa theo ý hoàng đế đi lên đài cao, nhao nhao cúi thấp đầu, đứng ở một bên.

Lý tại nhắm mắt lại, sau đó nhìn bọn họ vài lần, sau đó đem ánh mắt nhìn lên người Lý Tiên Huệ, có chút gật gật đầu. Nhìn Tần Tiêu vung tay lên nói ra:

- Vì sao còn đứng ở cửa chứ? Đến, vào xem.

Lý Đán tiến lên, đẩy cửa lớn ra xem. Một đại điện to lớn xa hoa hiện ra trước mắt mọi người.

Trong phòng là thảm vàng óng ả hoa, ở trước mặt là một bộ Hồ Khiếu Sơn Đồ trông rất sống động. Con cự hổ đang ở trên đỉnh núi nhìn xuống, há mồm hết giận dữ, đuôi cụp dựng thẳng lên, cái trảo sắc nhọn đưa lên trời, nhìn như đang đập xuống. Trên bức họa là một bức hoành phi. Phía trên đề mấy “Uy phong bát diện” Tần Tiêu đang có chút giật mình, Lý Đán cười nói:

- Như thế nào? Chữ này là do trăm tự đề đấy.

Tần Tiêu vội nói:

- Cứng cáp hữu lực, so với bức họa này rất xứng đôi. Nhưng mà Tần Tiêu có xứng với mấy chữ này không?

Tần Tiêu không phải tận lực thổi phồng, thư pháp của Lý Đán đích xác là không tệ.

Lý Đán hơi có chút đắc ý gật gật đầu:

- Nếu như Đại Đường có người nào xứng với mấy chữ này, cũng chỉ có mình Tần Tiêu ngươi. Đường Hưu Cảnh, Trương Nhân Nguyên hai người là soái tài; ngươi so với bọn họ tuy kinh nghiệm và tư lịch kém một chút. Nhưng mà theo trăm thấy thì ba người các ngươi đều là danh tướng uy chấn một phương. Nếu muốn nói đến hai chữ ‘hổ tướng’ thì ngươi vẫn xứng một ít. Hai người kia thể hiện ở bày trận đánh giặc. Ngươi ở phương diện bày trận không kém bọn họ, mà vũ dũng không ai bì kịp, thật sự giống Tiết Nhân Quý a!

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm buồn cười, Lý Đán tới còn làm vương gia chỉ có một bản lãnh là không đắc tội với người, không nghĩ tới làm hoàng đế vẫn như vậy, vì vậy cười yếu ớt nói:

- Bệ hạ quá khen, sao dám đảm đương?

551. Chương 553 : Hoàng Ân Trạch Phi. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 553 : Hoàng ân Trạch Phi. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Đán dẫn Tần Tiêu và người nhà của hắn đi dạo bên trong, chỉ vào bàn ghế nói ra:

- Những đồ dùng này là trăm hạ chỉ, chọn lựa thiết mộc nơi cực hàn làm ra, tính chất thập phần cứng cõi. Nóc nhà có đèn lưu ly lớn kia thấy chứ? Ha ha, đó là trăm lần trước tới Đại Minh cung Tử Thần điện bảo bọn họ làm ra, lưu cho nhà của ngươi dùng.

- Bệ hạ quá mức yêu thương rồi, Tần Tiêu thật sự là vạn không dám nhận.

Tần Tiêu trong nội tâm cũng ngạc nhiên, hẳn là một hoàng đế, một ngày kiếm bạc tỷ, rõ ràng còn bắn khoăn cái đèn của nhà mình, thật sự là quá được sung ái rồi.

Lý Đán cười ha hả, nói:

- Tần Tiêu, người cũng đừng quên, người lập tức làm con rể của ta rồi. Chuyện của con rể và con gái thì người làm phụ thân này sao không quản?

Trán của Tần Tiêu đỏ mồ hôi, trộm đưa mắt nhìn qua Lý Tiên Huệ, thấy nàng quả nhiên có chút ngạc nhiên, không khỏi trong nội tâm kêu khổ: Lý Đán, lão gia hỏa, người hại ta rồi! Ta vốn định buổi tối hôm nay với cho Tiên nhi nghe chuyện hôn sự, hiện tại người chọc phát thì hại ta ở trước Tiên nhi trước mặt biến thành lừa đảo sao? Ai nha, người lão bất tử...

Lý Đán không có quan tâm chuyện khác, tiếp tục đi dạo.

Hai bên đại sảnh là một thư phòng. Một gian là nhà hàng. Trong thư phòng dựa vào tường có một giá sách cao hơn người, bày biện vô số quyển sách, làm như Tần gia là thư hương môn đệ vậy. Gian sau của thư phòng là tinh thất, đơn giản có đặc một bàn trà. Nơi này tương môn ngăn cách với bên ngoài. Xem ra trừ luyện cầm luyện giọng bồi dưỡng giọng hát dọa người thì chính là nơi nói bí mật. Trong nhà hàng cũng đại khí, ở giữa có một bàn dài, có thể đồng thời chiêu đãi hai mươi người. Hơn nữa diện tích nhà hàng to lớn, nếu như hai bên đặt thêm mười cái bàn cũng dễ dàng.

Lý Đán đi dạo đến nơi đây. Dừng bước lại và ngoắc hai vú em đang bồng hài tử, sau đó nhìn Tần Tiêu nói:

- Đây là Tần công tử cùng Tần tiểu thư sao? Đến đây, trăm lần đầu tiên gặp mặt không thiếu được quà gặp mặt. Ta nơi này có một đôi Long Phượng ngọc bội, tặng cho hai hài tử đi, ngày khác cũng lưu làm kỷ niệm.

- Không thể a!

Tần Tiêu vội hỏi:

- Thánh vật của bệ hạ thần sao dám nhận?

- Ai, không ngại!

Lý Đán động thủ, đem hai khối ngọc nhét vào quần áo của đầu to. Một nhét vào tả lót của nữ nữ, sau đó cười nói:

- Tuy nhiên là trang sức hình Long Phượng, nhưng nếu là trăm đưa tặng cũng chưa nói tới kiêng kỵ. Đều là người nhà sao phải khách khí.

Ba lão bà của Tần Tiêu yên tĩnh đứng bên, cũng không nói xen vào. Lý Đán đem ánh mắt nhìn qua các nàng. Gật đầu nói:

- Nữ anh hùng ra trận giết địch. Một giai nhân thì từ có một không hai... Còn có, đây là chất nữ tốt mà ta yêu thương a. Tiên nhi. Gặp thúc phụ sao không nói lời nào?

Lý Tiên Huệ có chút ăn cả kinh, liên tục không ngừng quỳ rạp trước mặt Lý Đán:

- Bệ hạ, dân nữ... Tiên nhi, bái kiến bệ hạ!

- Tiên nhi tốt, đứng lên đi.

Lý Đán khom lưng xuống, tự mình vịn nàng lên, thập phần yêu thương nhìn qua nàng, vui mừng gật đầu nói:

- Vài năm không thấy, Tiên nhi đã là mẫu thân rồi. Không tệ nha, người thật sự là hảo phúc khí. Cầu được bảo vật vô giá, khó được hữu tình lang. Tần Tiêu là hảo nam tử, thúc phụ cao hứng cho người, phụ thân người trên người có linh thiêng a.

Trong mắt của Lý Tiên Huệ có nước mắt chảy ra, nhìn qua sắp khóc lớn, ngơ ngác nhìn qua Lý Hiên lớn lên có tám phần tương tự Lý Đán, lẩm bẩm nói:

- Bệ hạ...

Tần Tiêu đi đến bên người nàng, nói nhỏ:

- Sao lại khóc, nhìn bệ hạ nhớ người sao? Hôm nay không khóc.

Lý Tiên Huệ gạt gạt đầu, cùng Mặc Y đi vào phòng trong, sau đó lau mặt.

Lý Đán lạnh nhạt cười nói:

- Tần Tiêu, kỳ thật trăm rất sớm đã biết rõ chuyện của Tiên nhi. Người rất không tồi, rất có dũng khí, cũng rất có trí tuệ. Tiên nhi từ nhỏ đã có trí thức hiểu lễ nghĩa, nhân sở cộng tri. Năm đó nàng bị thánh hậu giận dữ xử tử, đó là chuyện ai cũng thương tâm, người nghe đều rơi lệ. Phụ thân nàng cực kỳ bi thương, những năm qua chưa từng quên con gái. Chỉ tiếc là huynh trưởng của ta lại đem Lý Khóa Nhi lòng lang dạ thú xem thành Tiên nhi mà yêu thương, kết quả còn bị nàng đầu độc chết.

Tần Tiêu có chút xoay người, chấp tay thấp giọng nói:

- Bệ hạ, việc thương tâm này không nên nhắc tới trước mặt Tiên nhi chứ? Lần này vì thần phí một phen công phu, còn làm cho nàng bỏ đi bản khoản trong lòng mà tới kinh thành đây.

- A! Đúng!

Lý Đán liên tục vỗ cái trán:

- Người già thật hồ đồ! Không nói, không đề cập tới!

Qua một hồi Lý Tiên Huệ đi ra.

Vẫn là công chúa Đại Đường ôn nhu, rốt cục cũng dùng diện mạo thật xuất hiện trước mặt mọi người. Mặc dù chỉ búi tóc qua loa, một một thân váy ngắn cung đình, nhưng mà khí chất là thiên sinh lệ chất, cho dù thế nào cũng không giả tạo được.

Lý Đán hai mắt tỏa sáng, cao giọng cười rộ lên:

- Thật sự là chất nhi tốt. Ha ha! Vài năm không gặp xinh đẹp nhiều như vậy!

Lý Tiên Huệ mỉm cười đi tới trước người Lý Đán, dùng lễ tiết cung đình khuất thân cúi đầu.

- Tiên nhi bái kiến bệ hạ!

- Tốt, tốt! Được rồi!

Lý Đán vui mừng, luôn miệng nói:

- Tiên nhi, trăm đã đưa ra ý chỉ rồi, đem chuyện người còn sống ở nhân gian công bố thiên hạ, cũng khen ngợi Tần Tiêu đại công cứu giá. Phong hào Vĩnh Thái quận chúa không tốt, ta đã phong người là Ngọc Nguyệt công chúa, tứ hôn Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc Tần Tiêu, ít ngày nữa chỉ hành đại điển hôn lễ.

- Cái này...

Lý Tiên Huệ có chút xấu hổ nói ra:

- Tiên nhi đã sớm là lấy chồng. Ngay cả hài tử cũng đã có, chẳng phải làm cho người thiên hạ chê cười.

- Ai, quả quyết không!

Lý Đán khoát tay nói ra:

- Người cùng Tần Tiêu cảm tình đã truyền khắp thiên hạ, làm cho thế nhân cảm động. Tại sao chê cười chứ. Mặt khác, Thượng Quan Uyển Nhi, người tới.

Thượng Quan Uyển Nhi đi tới, cúi đầu:

- Bệ hạ.

Lý Đán nói ra:

- Uyển nhi, người vốn là xứng dịch, nhưng mà dốc lòng phụ trợ thánh hậu xử trí công việc, cũng không lạm dụng uy quyền, khí tiết rất tốt, hơn nữa có công. Trẫm ban thưởng cho người làm Tam phẩm Cáo Mệnh phu nhân!

Thượng Quan Uyển Nhi vui vẻ nói:

- Uyển nhi đã bị cách chức làm thứ dân, lại gả cho Đại Đô Đốc. Không cần có công, làm sao nhận phong thưởng?

- Thánh hậu có ý lưu tính mệnh của người nên mới cách chức người, không phải là cố ý mang người hứa gả cho Tần Tiêu sao? Ha ha!

Lý Đán cười nói:

- Đây có gì không ổn nha! Mặc Y bởi vì có quân công, đã là lục phẩm Anh Dực tướng quân, trẫm không có phong thưởng đặc biệt. Tần Tiêu, trẫm hồi cung sẽ tìm người Tư Thiên Giám, bảo họ tìm ngày lành tháng tốt. Trẫm muốn trong Đại Minh cung cử hành hôn lễ cho Đại Đô Đốc cùng Ngọc Nguyệt công chúa!

Trong đầu Tần Tiêu ông ông tác hưởng, chết lặng tạ ơn. Lý Tiên Huệ cũng cả kinh không thôi, vội vàng nói:

- Bệ hạ. Vậy không được a! Tiên nhi quay về nhận tổ quy tông, đã là ân huệ lớn lao. Làm sao vô lễ hiện mặt ở Đại Minh cung?

552. Chương 554 : Tử Dịch Dở Hơi. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 554 : Tử Dịch dở hơi. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Tiên nhi, người không nên nói vậy! Trên người của người chảy dòng máu Lý gia chính thống, hôn sự ở đó có gì không thể?

Lý Đán không ngớt lời nói:

- Hoàng huynh của ta trên trời có linh thiêng có thể nhìn thấy người xuất giá phong quang như vậy. Không biết sẽ cao húng bao nhiêu đây! Lại nói trẫm muốn người trong thiên hạ biết Tiên nhi vẫn còn sống ở nhân gian. Hơn nữa gả cho Đại Đường đệ nhất tướng quân, có biết không?

Lý Tiên Huệ bất đắc dĩ cười cười:

- Vậy Tiên nhi tạ ơn bệ hạ!

Trong lòng thầm nghĩ, bệ hạ chịu làm như vậy, cũng đơn giản là muốn lung lạc lão công a. Tiên nhi lên gả đi, nếu là gả cho người buôn bán nhỏ, quả quyết không được ban ân như vậy.

Lý Đán rất cao hứng, ôm đầu to trong ngực run run mấy cái, giống như lão gia gia đang chọc cháu mình. Đầu to mấy ngày gần đây cũng không sợ ai cả, rất hợp tác cười toe toét, mừng rỡ ôm Lý Đán.

Lý Đán cười nói:

- Tần Tiêu nha, tướng môn hổ tử, hài tử của người mới một tuổi đã to con như vậy. Người cần phải dốc lòng dạy dỗ ah, nói không chừng Đại Đường ngày sau sẽ có thêm một danh tướng.

Tần Tiêu cười toe toét miệng:

- Đúng vậy, đúng vậy, tự nhiên không dám lãnh đạm...

Lý Đán vui cười một hồi, đem đầu to trả cho vú em, sau đó nhìn Lý Tiên Huệ nói ra:

- Tiên nhi, trên tay của người đeo đồ vật của Đức phi mẫu thân tam lang tặng cho a? Ai, nói hồ thẹn nha! Trẫm sau khi đăng cơ trong nội cung Đại Minh đào ba thước đất cũng không thể tìm được thi cốt của Đức phi...

Lý Tiên Huệ nhìn vật nhớ người, liền tranh thủ cầm ngọc hoàn trong tay đưa tới cho Lý Đán:

- Nếu bệ hạ hoài niệm Đức phi nương nương, Tiên nhi nguyện đem vật này tặng cho bệ hạ.

- Không cần.

Lý Đán mỉm cười khoát tay:

- Trẫm đúng là rất nhớ Đức phi, nhưng mà đồ vật nàng tặng cho người trẫm làm sao dám thu về, nàng dưới tuổi vàng nếu biết rõ chẳng phải trách ta sao? Ta nhớ được nàng ngày đó từng nói, ngọc hoàn này là tặng cho người trong ngày sinh nhật, một cái khác tặng cho người khi kết hôn. Đây không phải vừa vặn sao, ha ha, xem như hoàn thành tâm nguyện của nàng.

Lý Tiên Huệ đem ngọc hoàn thu lại, ôm ở trước ngực, thấp giọng nói:

- Đa tạ bệ hạ... Tiên nhi không có người nhà, lại có bệ hạ thương yêu như thân nhân, xem như không có chuyện ăn năn!

Lý Đán xem xét thấy sắp dẫn chuyện thương tâm của Lý Tiên Huệ, liền nói:

- Không nói cái này! Trẫm hôm nay cao hứng, cố ý đến quý phủ gặp Tần Tiêu và Tiên nhi các người. Các người đi đường mệt nhọc, nghỉ ngơi cho tốt một phen, buổi tối còn tới chỗ tam lang dự tiệc a?

Tần Tiêu đưa Lý Đán đến cửa lớn, Lý Đán phát phát tay:

- Đi, trở về đi. Hảo hảo ở cùng người nhà. Ba phu nhân của người đều là con gái tốt. Trì Nguyệt gả tới trẫm cũng yên lòng. Người Đại Đô Đốc đúng là phúc khí tu luyện ba đời nha, người bên ngoài ao ước muốn chết.

Tần Tiêu khẽ cười nói:

- Cung kính thánh thể bệ hạ.

Lý Đán được một đám Thiên ngưu vệ và thái giám vây quanh, lên xe giá nghênh ngang rời đi.

Tần Tiêu nhìn qua đoàn xe xa hoa rời đi, âm thầm suy nghĩ nói: Hoàng đế này cố ý tới nhà của ta đi vài vòng một lần, không phải là nói với thiên hạ 'lão tử Lý Đán xem trọng Tần Tiêu' sao? Ai, thật sự là cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng nha! Muốn ít xuất hiện một chút thì hoàng đế và thái tử lại kéo tên của ta đi ra ngoài, phiền toái!

Ngẩng đầu nhìn qua biển lớn 'Tần phủ' trên đầu, Tần Tiêu phát hiện có chút buồn cười: Mỗi người thậm chí nghĩ muốn thăng quan phát tài có danh tiếng lớn, nhưng mà mấy ai biết rõ mang bao nhiêu danh tiếng thì phải thừa nhận bấy nhiêu áp lực và nguy hiểm. Ta hiện tại thật sự có thể nói là Trường An đệ nhất danh nhân, ngay cả hoàng đế cũng ghé nhà, buổi tối còn phải đi đồng cung dự tiệc...

Tiến vào trong vòng tròn hào môn thế gia, cũng không ai không đi! Kỳ thật ta cũng thân bất do kỷ mang binh náo ra chính biến một phen, đem hoàng đế đưa lên bảo tọa mà thôi.

Vận khí nha, thực rất trọng yếu. Muốn duy trì loại vinh hoa phú quý này thì trong tay phải có được thực lực cân xứng, cùng vĩnh viễn không tránh khỏi giao đấu quyền mưu. Tiên nhi nói đúng, gần vua như gần cọp, ít xuất hiện, ít xuất hiện...

Tần Tiêu suy nghĩ đi tới cầu thang, trở lại chủ điện có mấy chữ 'uy phong bát diện'.

Vừa nghĩ tới Lý Tiên Huệ, trong nội tâm chấn động, một đường đều gạt Tiên nhi, cũng không nói tới hoàng đế gả nữ, trong nội tâm nàng phát bực không? Nếu như mắng Trương Cửu Linh, hung hăng mắng ta một trận. Trời ạ, lão tử đúng là đụng phải tảng đá lớn rồi.

Lý Tiên Huệ đã giận lại cười nhìn qua Tần Tiêu, Tần Tiêu cười nhưng mà da mặt run run, Thượng Quan Uyển Nhi che miệng vụng trộm cười lên, Mặc Y không có hảo ý cười quái dị.

Tần Tiêu âm thầm may mắn, cũng may đám vú em đã mang bọn nhỏ đi nghỉ ngơi, bằng không thì nhìn thấy cảnh ba phu nhân cùng khi phụ phu quân, việc này truyền đi cũng không có ‘uy phong bát diện’, mà là uy phong quét rác.

Tần Tiêu kiên trì, đi tới sau lưng Lý Tiên Huệ, nhẹ nhàng bóp vai cho nàng, ôn nhu nói:

- Thoải mái không?

Lý Tiên Huệ nửa cười nửa thực nói ra:

- Lão công kỹ nghệ thiên hạ nhất tuyệt, ta nào dám không thoải mái.

Thượng Quan Uyển Nhi và Mặc Y cười khanh khách.

Tần Tiêu cười hì hì nói:

- Lão bà tốt, có lời gì cứ nói thẳng, không nên châm chọc ta, trái tim nhỏ bé của ta không chịu nổi.

Lý Tiên Huệ cười nhìn qua Tần Tiêu:

- Lại ba hoa, ta hỏi ngươi, ngươi chừng nào đã bắt đầu học lừa gạt người?

- Ta rất tinh thông đạo này a!

Tần Tiêu giả ngu, còn lớn hơn thanh minh:

- Bằng không thì làm sao cứu ngươi ra khỏi tay gian tặc chứ?

- Đừng nói mò, ngươi biết rõ ta không phải chỉ cái này.

Lý Tiên Huệ đứng lên, đối diện nhìn qua Tần Tiêu, mười phần khiêu khích và trừng mắt nhìn hắn.

- Ngươi tốt lắm, Mặc Y dễ khi dễ, ta một năm qua không có quản ngươi, hiện tại đã nói dối trước mặt ta rồi! Trước kia ngươi cũng không có nói với ta, sau khi quay về kinh thì hoàng đế gả nữ. Đây là chuyện tốt nha, trước xử lý hôn sự cho ta, sau đó thuận tiện gả Trì Nguyệt muội muội thì ta cũng không thể nói gì, nhưng vì sao ngươi không nói trước cho ta biết?

Tần Tiêu cười làm lành:

- Ta đây không phải sợ ngươi không muốn sao! Ngươi nghĩ đi, hôn sự này ta cũng không muốn, nhưng mà hoàng đế tứ hôn, hôn nhân chính trị ta cũng không có biện pháp cự tuyệt nha! Nhưng mà ta cũng không thể ủy khuất ngươi, đành phải thỉnh ngươi tới Trường An rồi nói sau! Vốn ta định đêm nay nói cho ta ngươi biết, không nghĩ tới bị hạ hấn... Ai, ta sai, không sai được chưa? Ta không có ý định lừa gạt ngươi. Nhưng mà chỉ nói với ngươi muộn mà thôi.

Lý Tiên Huệ quệt miệng:

- Ngươi nha, hiện tại đã mò mẫm rồi. Nói không chừng ngày mai đem ba tỷ muội chúng ta bán đi, chúng ta vẫn không hay biết đấy! Tiên nhi chẳng lẽ không cho ngươi lấy Trì Nguyệt muội muội sao? Nàng từ nhỏ gia giáo vô cùng tốt, lại xinh đẹp thanh tao lịch sự, ta và nàng cảm tình thật tốt. Uống cho ngươi làm tiểu nhân~! Tiên nhi mới không tức giận như vậy! Cho dù biết rất rõ ràng, ngươi đang lợi dụng ta.

553. Chương 555 : Tử Định Dở Hơi. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 555 : Tử Định dở hơi. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Lợi dụng? Lợi dụng cái gì?

Tần Tiêu liên tục tranh luận:

- Cho dù người không cưới Kim Tiên công chúa Lý Tri Nguyệt, ta cũng muốn đem người đưa tới Trường An! Người quên, ngày đó thời điểm chúng ta kết hôn người từng ưng thuận qua, còn thiếu nợ người một hôn lễ thật lớn sao! Nhưng mà hoàng đế lão gia tử lại làm trước rồi.

- Muộn rầu~, muộn rầu~!

Lý Tiên Huệ che tai lắc đầu:

- Vừa rồi ba người chúng ta thương nghị xong, xét thấy người nói dối lừa gạt ta, buổi tối hôm nay không cho phép người lên giường, ha ha ha!

- Ta bất tỉnh, không phải chứ! Uyển nhi, chúng ta đã một năm không gặp, người cũng đồng ý?

Tần Tiêu cười nói:

- Người cũng không muốn ngủ với ta?

Thượng Quan Uyển Nhi lúc vui vẻ nhìn người gặp họa:

- Ta hôm nay tới ngày rồi. Hi hi!

Mặc Y không ngớt lời nói:

- Đừng nhìn ta, ta ngủ với muội muội!

- Bà mẹ nó!

Tần Tiêu thống khổ vỗ trán một cái:

- Lấy ba lão bà, buổi tối chỉ có thể đi ra ngoài uống hoa tửu mà thôi.

- Người dám!

Ba nữ trăm miệng một lời.

Tần Tiêu cười to:

- Các người đoán ta có dám hay không? Đường luật có lệnh, thê tử không thể cự tuyệt trượng phu! Còn nữa, nam nhân đi dạo kỹ viện là chuyện pháp luật cho phép, cũng như các người trên đường mua vải vóc vậy, là người tiêu thụ có biết không? Được bảo hộ đấy, ha ha!

Ba nữ phì cười liếc nhau, nhao nhao vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Tần Tiêu.

Lý Tiên Huệ rầu rĩ nói ra:

- Uyển nhi, Mặc Y, lão công chúng ta học cái xấu, xem ra chúng ta không trị được rồi. Chỉ mong đầu to và nõu nõu lớn lên hiểu chuyện, để ý quản người cha không hiểu chuyện này.

Tần Tiêu cười hi hi tiến lên ôm các nàng.

- Ở đâu, nói đùa thôi! Trong nhà có kiều thê hiền mẫu như vậy, ta còn đi ra ngoài lêu lổng, vậy còn là người không?

Bốn người đang trò chuyện vui vẻ, ngoài cửa truyền đến tiếng hô to:

- Oa ha ha, tòa nhà thật lớn, thật là uy phong nha! Tỷ tỷ, người ở nơi nào, ta đã về rồi!

Mặc Y rầu rĩ úp sấp lên mặt bàn không ngẩng đầu lên:

- Gia hỏa mất mặt trở về, ta không còn mặt mũi gặp người nữa!

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi cười rộ lên:

- Kể dở hơi đã về!

Tần Tiêu khó hiểu, cảm thấy hứng thú nói:

- Nàng không phải đi theo Uyển Nhi sao? Lúc này mới về nhà, là lâu lỏng nơi nào vậy?

Thượng Quan Uyển Nhi đỏ khốc đỏ cười:

- Sau đó người chẳng phải sẽ biết!

Trước cửa Tử Dịch mặc áo giáp màu bạc uy phong lẫm lẫm xông tới, mười phần uy nghi nhìn trong phòng, sải bước đi đến trước mặt Tần Tiêu, ôm quyền cúi đầu, nghiêm trang nói ra:

- Đại Đô Đốc, mặt tướng hữu lễ! Hi hi!

- Người nha đầu kia, làm cái quỷ gì!

Tần Tiêu lập tức cũng không biết nói gì:

- Làm gì mặc áo giáp của tỷ tỷ người vậy? Người tìm được ở đâu thế?

Mặc Y ngẩng đầu lên, xấu hổ kéo Tử Dịch tới, sau đó gõ lên mũ giáp của nàng.

- Người nha đầu ngốc! Ai bảo người mặc khôi giáp của ta vào giả mạo bổn tướng quân, không ngờ còn dám giả danh đấy? Nếu có người phát hiện sẽ đánh chết người a!

Tử Dịch thoáng cái bổ nhào vào ngực của Mặc Y:

-Ồ ah! Hảo tỷ tỷ, ta nhớ người muốn chết.

Dứt lời còn hôn lên mặt của Mặc Y.

Mặc Y vừa bực mình vừa buồn cười kéo mặt của nàng ra:

- Cho ta đứng vững, đừng hồ đồ. Người nhìn người kia, rõ ràng miệng đầy mùi rượu! Mặc khôi giáp mà không có lặc giáp phơi cái bụng như bóng da, cũng mất mặt muốn chết!

Tần Tiêu nhìn bộ dáng của Tử Dịch cũng cảm thấy buồn cười, một bộ khôi giáp ăn mặc cong vẹo, bên hông không có lặc giáp mang, cả pho khôi giáp cũng có chút lộ ra ngoài, lắc lắc đung đưa. Tần Tiêu nói:

- Người rõ ràng dám giả mạo Anh Dực tướng quân đi khắp nơi lừa bịp. Sẽ không sợ quân pháp trị người? Người biết không, không được ban thưởng khôi giáp trong quân, hoặc là triều đình ân chuẩn, người bình thường không được mặc áo giáp, nếu không nhẹ trách phạt một trăm trượng, nặng thì lưu vong! truyện copy từ

- Oa, người đừng dọa ta!

Tử Dịch nhảy dựng lên, kinh ngạc nhìn qua Tần Tiêu:

- Đã hơn một năm không gặp, vừa thấy mặt đã khi dễ ta! Ta, không có phạm chuyện gì a. Không phải ngày đó vừa tới Trường An thì có người tới trước mặt ta lễ bái. Còn gọi ta ‘Hổ tướng quân’, trong nội tâm của ta vui mừng lắm, sau đó có người dẫn ta vào trong Hồng Lư Tự, nhìn thấy áo giáp của tỷ tỷ, nhất thời vui mừng mặc vào người, không nghĩ tới ah! Ta vừa ra khỏi Hồng Lư Tự, đã có người muốn mời ta ăn cơm! Còn là đại nhân của trường An, tướng quân đấy, ta làm sao không biết xấu hổ cự tuyệt. Đành phải kiên trì theo chân bọn họ đi, vì vậy...

Thượng Quan Uyển Nhi nhin không được ôm bụng cười cười rộ lên:

- Vì vậy, nàng và nhiều nam nhân cùng rượu đầy, còn xưng huynh gọi đệ địa đốt giấy vàng, uống huyết tửu, kết bái thành huynh đệ.

Mặc Y phiến muộn cúi người trên bàn, thống khổ bụm mặt:

- Ta không sống...

- Tỷ tỷ...

Tử Dịch cười hì hì lấy đi đến trước người Mặc Y, đồng đưa cánh tay của nàng:

- Người đừng như vậy mà! Ta cũng không có làm chuyện khác. Những tướng quân kia đều rất hào sảng nha! Hôm nay còn mời ăn cơm, ngày mai mời uống rượu. Ta làm sao không biết xấu hổ cự tuyệt chứ, đi qua các nhà đấy, a ha ha. Tửu lượng cũng luyện rất thành thạo. Hiện tại đại nam nhân cũng không phải đối thủ của ta!

Tần Tiêu quả thực dở khóc dở cười:

- Ai nha, không chịu nổi người rồi... Người nhận tiền lì xì của người ta à?

- Không có, không có!

Tử Dịch liên tục khoát tay:

- Ta làm sao dám, đây là tội đấy! Lại nói ta đường đường đại tổng quản của Tần gia, trên người không có thiếu tiền, hì hì!

- Còn cười, người không xấu hổ à!

Tần Tiêu cười mắng:

- Nhanh cởi đồ ra, sau này không ặc vào, biết chưa?

- A!

Tử Dịch có chút ủy khuất ửng một tiếng, sau đó kéo Mặc Y chạy qua một bên.

- Tỷ tỷ mau tới, ta có thật nhiều lời muốn nói với người.

- Ai nha thang lầu ở bên cạnh đây này!

Hai tỷ muội vui vẻ chạy đi, Tần Tiêu và ba người nhìn bóng lưng của nàng mỉm cười.

Bọn nha hoàn nấu nước nóng, ngâm nước và cho hương thơm vào. Thì ra sau chủ điện cũng là có thiên đường, chuyên xây một phòng bếp. Ngày thường bọn người Tần Tiêu ăn muốn ở đây, cũng không cần chạy ra hậu viện chuẩn bị, đến một lần đi thật xa.

Ba người ngồi cùng một chỗ, nói chuyện phiếm nghỉ ngơi một hồi, chuẩn bị tới thời gian đi đông cung dự tiệc. Qua trong chốc lát trong thang lầu truyền tới tiếng cười nói của tỷ muội Mặc Y, sau đó hai người đi vào trong đại sảnh.

Hai tỷ muội đều mặc trang phục dị tộc Tần Tiêu cùng Mặc Y mua, quả thực là giống như một khuôn đúc ra, bọn người Tần Tiêu có chút không nhận ra.

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi đi tới bên người hai tỷ muội, nhao nhao tán dương nói:

- Oa, thật xinh đẹp!

Tần Tiêu nhìn chuyển mắt, cẩn thận phân biệt một hồi, cuối cùng nhận ra Tử Dịch với cái đầu nhỏ hơn, kéo nàng ra:

- Người và tỷ tỷ mặc giống như đúc, ta nhận lầm người là nàng thì làm sao?

Tử Dịch cười quái dị:

- Cái gì, cái gì nha, hẳn là người có ý đồ bắt lương chứ gì? Hắc hắc, quần áo đẹp như vậy ta đương nhiên muốn có một bộ rồi!

554. Chương 556 : Say Dục Mê Ly. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 556 : Say dục mê ly. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Mặc Y nhéo tai Tử Dịch:

- Người là nha đầu ngốc, thật vô lễ, ta sẽ gả người cho Thiết nô.

- Oa, tỷ tỷ người thật ác độc mà!

Tử Dịch nhảy lên, ôm cổ Mặc Y:

- Ta cũng không cho người ngủ với đại sắc lang này, ta muốn ôm người ngủ, hì hì!

Tần Tiêu nhanh chóng lắc đầu:

- Tiên nhi, xem ra chỉ có thể vào phòng người rồi. Nếu người không chuẩn thì hôm nay ta đi uống hoa tửu.

Bọn người Lý Đán cùng Lý Long Cơ cũng không cho Tần Tiêu cơ hội này, trực tiếp rót gia hỏa vô lương này say mềm mới cho về.

Yến hội trong đông cung kỳ thật thiết làm rất đơn giản. Cũng chỉ có Lý Đán cùng Lý Long Cơ, cùng với thái tử phi cùng mấy huynh đệ của Lý Long Cơ tới ngồi, người nhà cùng một chỗ.

Bọn người Lý Thành Khí nhìn thấy Tiên nhi hô to khó hiểu. Lý Đán tinh tế giải thích nguyên do nhao nhao kinh ngạc không thôi. Tiệc rượu này là Tần Tiêu chủ yếu muốn cho Lý Tiên Huệ dùng gương mặt thật xuất hiện trước mặt mọi người. Có thân phận công chúa hay không kỳ thật đều không trọng yếu. Tần Tiêu chỉ cho rằng người mình yêu mến nhất không thể trống trơn ở cùng với mình luôn là một kiện uất ức, hẳn không chịu được.

Sinh hoạt là phải mỹ hảo mới tốt.

Đêm đó Lý Tiên Huệ cũng bị những thái tử phi nhiệt tình lưu lại, tự nhiên là muốn hảo hảo luận bàn kỹ nghệ mật chước, buổi tối thì ngủ ở đông cung. Những người khác thì bị Lý Long Cơ phái xe đưa về Tần phủ.

Tần Tiêu bị Lý Đán cùng huynh đệ Lý Long Cơ liên tục mời rượu, người một nhà đoàn tụ, cảm thấy cũng cao hứng. Bất tri bất giác cũng không biết uống bao nhiêu và say nằm gục trên bàn.

Trên đường đi Tần Tiêu hoàn toàn nằm trong mộng đẹp, cũng không biết là về nhà thế nào.

Hoàn Tử Đan cùng Quách Tử Nghi cũng trộn lẫn đi theo, hiện tại cũng trở về bên người Tần Tiêu. May mắn là những gia hỏa khỏe mạnh, mang Tần Tiêu về phòng ngủ.

Thượng Quan Uyển Nhi mang nước ấm, chà lau toàn thân Tần Tiêu một lượt. Một năm không gặp, Thượng Quan Uyển Nhi đối với Tần Tiêu đã nhớ tận xương, yêu thương không chỗ phát tiết. Nhìn thấy thân thể cường kiện của hắn thì xuân ý dân trào, bất đắc dĩ trời không tốt, bây giờ tới nguyệt sự của nàng. đành phải cố nén xuống, yên lặng đắp chăn cho Tần Tiêu, về phòng của mình, đè nén xuân tâm nhộn nhạo, âm thầm thở dài thiếp đi.

Ngủ đến nửa đêm thì Tần Tiêu cảm thấy mắc tiểu. Vì vậy lung la lung lay xuống giường tìm nơi phát tiết.

Trở về phòng thì nói thầm ta ngủ chỗ nào ah? Tại sao thấy nơi nào cũng như nhau vậy. truyện copy từ

Đàn độn u mê đẩy cửa ra, con mắt mơ hồ không rõ đi vào một gian phòng, tốt đi tới bên giường nằm ngay đơ.

Ngã xuống xong Tần Tiêu tiến vào mộng đẹp, ngủ như heo chết.

Nhưng mà hai đại mỹ nhân dưới người của hắn la hoảng lên.

- Yaaaaa... Chuyện gì xảy ra?

Tần Tiêu chảy nước bọt ngáy khò khè, như là người chết.

Mặc Y thấy rõ người đến, thở dài một hơi, liên tục đem Tần Tiêu kéo vào trong chăn:

- Trời lạnh hai tay trần phải ngủ trong chăn, cảm lạnh thì thế nào đây? Tử Định người đi ra đóng cửa đi!

- Oa, tỷ tỷ, người cho hắn ngủ ở đây thì ta ngủ ở đâu?

- Gọi cái gì chứ!

Mặc Y thấp giọng oán trách:

- Người cũng đừng quên, tỷ muội chúng ta hai người sớm nên là người của lão công! Chẳng lẽ lúc huyết thề với mẫu thân người đã quên rồi sao?

- Ta...

Tử Định giống như nhìn thấy quái vật nhìn qua tỷ tỷ của mình, kéo góc chăn che người lại, biệt khuất được nói không ra lời.

Mặc Y một mặt che mền cho Tần Tiêu, một mặt nói:

- Muội muội, tỷ muội chúng ta hai người, từ khi sinh ra chưa từng có người nào tốt với chúng ta như vậy, người không có phủ nhận a?

Tử Định gật gật đầu, khóe miệng kéo ra thật dài.

Mặc Y nói lời thâm thía:

- Lúc trước chúng ta thề phải hầu hạ hắn cả đời, có lẽ là nhất thời cảm ơn. Thế nhưng mà ở chung hai ba năm qua, chính người cảm thấy như thế nào? So với thời gian huyết thề không thấy mặt trời kia, người có phải cảm giác được mỹ diệu của nhân gian?

- Ta chưa từng nghĩ qua a...

Tử Định có chút khấn trương nhìn qua Mặc Y, không biết nàng kế tiếp muốn nói điều gì.

- Vậy người mỗi ngày đều trôi qua vui vẻ không?

- Dù sao không lo ăn không lo mặc, có việc làm, ngẫu nhiên cũng được chơi. Không cần bị người bắt nạt hay kêu hét đi đây đó, cũng không lo lắng ngày mai thức lại có người khác kẻ đao vào cổ.

- Cái này còn chưa đủ sao?

Tử Định im lặng, nhìn qua Mặc Y sau nửa ngày, sững sờ nói ra:

- Tỷ tỷ, người rốt cuộc muốn nói cái gì?

Mặc Y nói nhỏ nhẹ:

- Có lẽ người làm gì chưa từng dụng tâm, cho tới bây giờ cũng không nghiêm túc nghĩ qua một vấn đề nào đó, người luôn dùng phương pháp trực tiếp nhất đối mặt với tất cả. Giống như lúc trước người nghe kể một câu chuyện, đầu óc toàn cơ bắp muốn đi ám sát hắn. Để đó là bất luận kẻ nào thì người lúc ấy đã mất mạng, càng không cần nói thời điểm đại thanh tẩy cuối cùng, hắn còn làm lưu cho tỷ muội chúng ta tính mạng. Những năm gần đây hắn chưa bao giờ xem chúng ta là hạ nhân, mà ở chung như tỷ muội thân thiết. Mười chín năm, muội muội, chúng ta đã từng gặp qua nam nhân yêu thương và bác ái với chúng ta chưa?

- Hắn là rất kỳ quái, bất luận là ở trước mặt kẻ nào cũng không làm dáng. Cũng không xem người đó là nha hoàn hay nô bộc.

Tử Định gật gật đầu:

- Thế nhưng mà điều này có quan hệ gì tới chúng ta?

Mặc Y phiền muộn vỗ trán một cái:

- Tính toán, ông trời sáng tác ra người đầu óc đơn giản, cũng quên ban thưởng người một bộ tim phổi. Người ngủ đi. Ngủ, không nói, người đi ra ngoài.

Dứt lời Mặc Y rút vào trong chăn, lách người vào nằm trong ngực của Tần Tiêu mà ngủ, một cái cánh tay còn đặt lên ngực của Tần Tiêu, trên mặt nổi an tâm và sung sướng mỉm cười.

Tử Dịch vốn ngủ ở bên trong, hiện tại tỷ muội bị khép giữa Tần Tiêu. Tỷ tỷ còn còn mỹ mãn ôm nam nhân ngủ, trong nội tâm thật sự là không thoải mái, quyết miệng nói ra:

- Tỷ tỷ có nam nhân cũng đừng có...

Mặc Y nhìn nàng khoát tay:

- Đi ra ngoài, đi ra ngoài!

Tử Dịch cực kỳ ủy khuất bỏ người lên, xuống giường khoác lên vai một kiện quần áo rồi ra ngoài, trong nội tâm ủy khuất như con chuột, cực không phải tư vị. Kỳ thật nàng cũng không ngu ngốc. Biết rõ tỷ tỷ muốn nói gì. Hơn nữa nàng đối với Tần Tiêu cũng không có phản cảm, ngược lại đưa hấn coi xem như anh của mình. Ở bên cạnh hấn thì chuyện gì cũng không cần lo lắng, cũng không cần suy nghĩ, chỉ cần vô ưu vô lự sống qua ngày, không có tim không có phổi hồ đánh hồ đồ cũng không thành vấn đề.

Đây là cuộc sống mà nàng đã quen, có lẽ sinh hoạt trước kia nàng đã quên rồi. Nàng không rõ ràng lắm, loại cảm giác quên đi này có quan hệ tới Tần Tiêu, dù sao nàng rất dễ thỏa mãn, rất dễ dàng an phận tiểu nữ nhân, không có như tỷ tỷ nhận thức lý tính. Nàng chỉ cảm thấy nam nhân này giống như anh của mình vậy, ở bên cạnh hấn rất an toàn, bớt lo cùng khoái hoạt.

555. Chương 557 : Say Dục Mê Ly. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 557 : Say dục mê ly. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Trong lúc vô hình nàng hoàn toàn ỷ lại vào Tần Tiêu, thậm chí vượt qua tỷ tỷ. Trước kia cùng tỷ tỷ là sống nương tựa lẫn nhau. Tỷ tỷ giống như ô dù của nàng. Hiện tại, Tần Tiêu lại thành ô dù của hai tỷ muội. Hơn nữa tỷ tỷ tín nhiệm và ỷ lại với hấn như vậy, trên chiến trường còn không tiếc mạng dùng mạng của mình bảo vệ hấn và soái kỳ.

Nàng chưa từng có nhìn thấy tỷ tỷ phát ra ngọt ngào như vậy với nam nhân khác, không phải là ôm nam nhân sao?

Trong đầu Tử Dịch suy nghĩ loạn thất bát tao, đầu óc như nhão ra, dần dần, u mê nghĩ mãi mà không rõ.

Ở bên cạnh hấn ta cảm giác an toàn cùng khoái hoạt, vậy ta cũng thích nam nhân này sao?

Tử Dịch hơi ngửa đầu, trong đầu hiện ra nhiều dấu hỏi, khiến cho nàng rất hồ đồ.

Khiến cho nàng lắc đầu không nghĩ nữa, lạnh quá lạnh quá, ta muốn đi ngủ. xem tại

Tử Dịch hấp tấp chạy vào phòng, đi vào gian phòng trống, lập tức chui vào trong chăn, thật ấm a, nàng vui vẻ cởi quần áo ra. Sau đó lập tức ngáy o..o..., lại không nghĩ rằng trần trọc thời gian thật dài, sừng sốt ngủ không được.

Quá không quen! Tử Định rầu rĩ trầm nghĩ, nhiều năm như vậy tỷ tỷ trừ đi ra ngoài với hẳn một năm, lúc khác mỗi đêm đều ngủ cùng nam. Xú nam nhân, đoạt tỷ tỷ của ta!

Tử Định cắn bờ môi, con mắt quay tít chạy trở về, vụng trộm chen đến bên cạnh tỷ tỷ đi ngủ, hắc hắc! Dù sao nam nhân kia đã ngủ như chết, sẽ không biết, tỷ tỷ tự nhiên sẽ không trách ta cái gì, Wow, ha ha!

Cả lâu hai này ngoại nhân tự nhiên vào không được. Lâu hai là phòng ngủ, tổng cộng có sáu gian phòng, một chính thể bốn bình thể năm gian, mặt khác một gian thư phòng, trước mắt cũng chỉ chiếm dụng một ít mà thôi.

Tử Định hết sức nhanh chóng bò xuống giường, mang theo áo khoác, mang theo đôi giày vải bông rón rén ra khỏi giường. Sau đó như tiểu tặc nhìn ra ngoài cửa, cả trong phòng khách tự nhiên là im ắng không có một chút tiếng vang, Thượng Quan Uyển Nhi đã ngủ say rồi. Tử Định cảm thấy mừng thầm, nhón chân ra ngoài, đi thẳng tới phòng của tỷ tỷ. Nhẹ nhàng đẩy cửa, hắc hắc, không có then cài.

Tử Định nhẹ nhàng đi vào, sau đó C-K-Í-T..T... nhảy vào trong. Tử Định lóe lên thân tiến vào, dùng sức nháy mắt con người một cái, quá đen, thấy không rõ lắm. Lúc này mới tới ở cửa sau có gian phòng, cách chỗ rẽ phòng ngủ là tượng gỗ điêu khắc uyên ương.

Tử Định cười trộm, nhẹ chân nhẹ tay đi tới cổng vòm, nhẹ nhàng chuẩn bị vén trường lên.

Tỷ tỷ đối với ta tốt như vậy, chắc chắn sẽ không nhẫn tâm đuổi ta ra khỏi giường a.

Hắc hắc!

Trong lòng Tử Định vui mừng, sau đó đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ rất lớn, mà cái giường kỳ thật cũng lớn, Tử Định phóng nhẹ bước chân sợ làm nam nhân kia bình tĩnh. Chậm rãi tới gần bên giường.

Đúng lúc này, trong bóng tối truyền ra tiếng trầm giọng nhỏ ‘Ân’.

Giống như thống khổ, giống như vui thích, loại có tiếng rên rỉ trong cổ họng, tiếng này tiêu hồn làm Tử Định run lên. Trong nội tâm suy nghĩ:

- Oa, tỷ tỷ như thế nào?

Ngay sau đó lại nghe được tiếng hô hấp ồ ồ, âm thanh rên rỉ đứt quãng truyền tới. Hơn nữa, hơn nữa cái giường còn đang lay động.

Trong lòng Tử Định chấn động. Mặt tức thì gương mặt đỏ hồng, đang làm cái kia!

Tỷ tỷ nghiêm túc ổn trọng như vậy, bây giờ đang bộ dáng thế nào? Tử Định đột nhiên cảm giác mình rất tà ác, làm sao có suy nghĩ này?

Tỷ tỷ Mặc Y tuy chỉ sinh ra trước nàng một nén hương. Nhưng mà trong suy nghĩ của nàng giống như mẫu thân vậy. Đột nhiên nàng cảm thấy tội lỗi!

Đang muốn nhấc chân chạy đi, nhưng mà âm thanh rên rỉ có tiết tấu dồn dập truyền ra, giống như ma thủ kéo chân của nàng lại, không nhấc chân lên được.

Đột nhiên nàng xúc động mãnh liệt, nhất định phải nhìn tỷ tỷ một cái. Xem nàng thời điểm này có bộ dáng gì trời?

Hẳn là rất khoái hoạt a?

Tử Định giống như mê muội bước chân không tự chủ được đi tới gần giường. Lúc này ánh mắt của nàng đã hoàn toàn thích ứng với bóng tối, dần dần thấy rõ dưới tâm chăn phủ kín tỷ tỷ ngồi trên giường, trên đầu mái tóc cũng chấn động rớt xuống. Toàn thân đang sung sướng run lên đấy! Bộ ngực của nàng đang lên xuống nhịp nhàng. Còn bất chợt ngẩng cao cổ lên phát ra tiếng rên rỉ sung sướng.

Tử Định không tự chủ mở to mắt, chăm chú làm cho áo khoác trên vai rơi xuống, thập phần khiếp sợ trầm nghĩ: Oa, tỷ tỷ cùng nam nhân này đang làm chuyện đó, rõ ràng trở nên phóng đảng như vậy, hơn nữa còn rất đậm dăng!

Làm loại chuyện này rất sung sướng hay sao? Ngày bình thường rụt rè cùng ỉn trọng, bây giờ ném lên trời rồi? Loại chuyện này, không phải chỉ có nam nhân mới thích sao?

Tử Dịch cảm giác toàn thân nóng lên, trên mặt đỏ ửng. Hơn nữa, hơn nữa nàng lúc này rất muốn cùng tỷ tỷ cười nam nhân kia. Cũng không tại sao, cảm giác, cảm thấy nếu ngang nhiên xông vào quá xấu hổ. Dù sao suy nghĩ này trước kia nàng không nghĩ qua a!

Thật kỳ quái! Tử Dịch phiền muộn trầm nghĩ: Tỷ tỷ vui sướng như vậy ta nên vui mừng mới đúng. Tỷ muội chúng ta tâm linh thông suốt. Hẳn là chơi tốt như vậy?

Tử Dịch toàn thân kích linh, không tự chủ được hạ thấp người đi tới gần giường.

Gần, gần, oa! Nam nhân kia ngủ như lợn chết, sợ cái gì?

Tử Dịch không hiểu sao lại nghĩ như vậy?

Hơn nữa nàng nhìn thấy tỷ tỷ rõ ràng cầm lấy tay của nam nhân kia đặt lên ngực của mình, oa, oa oa! Rõ ràng còn làm chuyện này!

Không tự chủ được, Tử Dịch đem đầu tiến vào trong giường, vừa kinh vừa sợ nói một câu:

- Tỷ tỷ, người sao biến thành bộ dáng này?

Mặc Y đang vong ngã say mê, thình lình có người nói chuyện dọa kêu to một tiếng, suýt nữa từ trên người Tần Tiêu ngã xuống. Cẩn thận nhìn thì thấy là muội muội đỏ hơi của mình, lập tức đã xấu hổ mà lại tức, khê quát một tiếng:

- Còn không mau cút đi!

Tử Dịch lập tức thẹn đỏ mặt, giống như làm tặc bị bắt tận tay, tiến cũng không được, lui cũng không xong.

Mặc Y cắn răng một cái, từ trên người Tần Tiêu xoay người xuống, dắt Tử Dịch lên giường.

Tử Dịch con mắt tròn thật lớn, hoảng sợ kêu lên:

- Oa, tên kia lớn lên thật lớn!

- Đừng có kêu!

Mặc Y đỏ khốc đỏ cười véo nàng một cái:

- Người nha đầu chết tiệt kia, khôn ngờ chạy tới rình coi! Hiện tại người ở bên cạnh xem cho kỹ, sau đó làm theo ta dạy. Kỳ thật, sẽ rất vui sướng người biết không?

Lúc này Tần Tiêu say mê không biết gì, lại cảm thấy mình đang mộng xuân, đột nhiên không có nên bên dưới ảo não, bản năng một tay đưa ra ngoài, đã thò tay bóp ngực của Tử Dịch, còn theo thói quen niết hai cái.

Tử Dịch lập tức hóa đá, vẻ mặt trướng đến đỏ bừng.

- Tỷ tỷ, hấn, hấn muốn?

Mặc Y che miệng trộm cười, tiến lên đem Tử Dịch kéo vào ngồi bên giường của Tần Tiêu, còn cởi quần áo của nàng ra.

Quái thủ của nam nhân kia giống như có mắt bơi lên người của Tử Dịch, khiến nàng nổi da gà, nhưng hết lần này tới lần khác nàng rất muốn bàn tay kia sờ mó, rất thoải mái a!

556. Chương 558 : Gia Sự Tốt. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 558 : Gia sự tốt. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Mặc Y giống như lúc trước cười lên người của Tần Tiêu, trườn người xuống, đem ‘quái gia hỏa’ kia đặt bên dưới của mình. Tử Dịch mặt đã đỏ bừng, trong không khí đầy mùi dâm dăng, có chút kinh ngạc nói:

- Đồ vật lớn như vậy, rõ ràng... Oa!

Hai tay của Tần Tiêu bây giờ đặt lên núi đôi của nàng, bắt đầu vuốt ve.

Mặc Y nhìn thấy muội muội lớn lên giống mình bị Tần Tiêu xâm phạm như thế, đã xấu hổ mà lại cả kinh, hơn nữa cảm giác được kích thích thỏa mãn chưa từng có!

Động tác eo của nàng lên xuống nhiều lần, hơn nữa hô hấp dần dần trầm trọng, trong rên rỉ có kinh tâm động phách và thỏa mãn.

Đúng lúc này nha đầu Tử Dịch kia cũng ngâm khế, sau đó nhanh chóng che miệng của mình lại, trừng to mắt muốn nhảy dựng lên. Mặc Y lúc này đang thở phì phò, lúc này đem Tử Dịch đè lại, tiến tới bên tai nói: nguồn

- Muội muội ngốc, làm gì có bộ dáng như vậy... Kỳ thật, thực rất vui sướng! Không tin người tới thử xem!

Tử Dịch lúc này bị Mặc Y kéo qua, mở to mắt nhìn quái gia hỏa kia, hoảng sợ nói ra:

- Tỷ, ta sợ!

Mặc Y che miệng cười trộm:

- Không sợ!

Dứt lời còn ôm muội muội vỗ nhẹ nhẹ vào lưng của nàng.

Tử Dịch quyết định phải thử xem, dù sao nữ nhân đều phải có ngày hôm nay.

Cứ như vậy làm cho Mặc Y vịn đại gia hỏa kia, chính mình mạo mạo thất thất đặt mông ngồi xuống!

-Ồ nha! Ah nha! Mẹ của ta nha!

Tử Dịch kêu to xé cổ họng:

- Đau chết ta!

Mặc Y liên tục vỗ lưng của nàng.

- Ai bảo người làm mạnh như vậy! Đần chết!

Tần Tiêu bị tiếng kêu to này làm nửa mê nửa tỉnh mở con mắt ra, mơ hồ thầm nghĩ:

- Bà mẹ nó, đây là có chuyện gì? Làm mộng xuân rõ ràng cũng nhìn thấy bóng em vợ, hẳn là thực say chết?

Sáng ngày thứ hai, Tần Tiêu nghe được ngoài phòng có tiếng cười nói thì mơ mơ màng màng mở to mắt, đập vào mắt nhìn thấy gương mặt xinh đẹp duyên dáng đỏ bừng, đang nằm sấp trên tay của hắn mà ngủ. Tần Tiêu âm thầm có chút buồn cười, đem qua làm mộng xuân thì ra là thật nha, rõ ràng bò lên giường của Mặc Y, xem ra say không chịu nổi.

Tần Tiêu hôn lên mặt của Mặc Y một cái, đột nhiên cảm giác trên giường lớn sau lưng có gì đó. Trở tay nhìn qua, rõ ràng còn có một thân thể mềm mại, bên này cũng có Mặc Y!

Tần Tiêu lập tức hồ đồ, dùng sức vỗ đầu một cái cho tỉnh táo.

Thoáng cái Tần Tiêu xem như hiểu được, đây là xú nha đầu Tử Dịch a!

Trong đầu cũng hồi tưởng lại, đêm qua mình nửa tỉnh nửa mê bị một đôi song sinh luân phiên cưỡng gian nha, sau đó mình nhắm mắt lại và đại triển thần uy, đem một người trong đó giáo huấn mềm nhũn nằm trên giường.

Giáo huấn một người? Tần Tiêu nhin không được muốn cười ha hả, lại sợ các nàng tỉnh giấc, đành phải ra sức chịu đựng.

Sau đó nhấc một góc chăn lên, ba người tất cả đều trần truồng. Đảo mắt nhìn qua Tử Dịch nằm bên phải co rúm lại như con chim non, trong nội tâm thật xin lỗi. Đêm qua giày vò nàng như vậy... Đây là đêm đầu tiên a, làm sao thừa nhận được?

Đúng lúc này Mặc Y tỉnh lại, một tay hoàn lên cổ Tần Tiêu, sau đó cọ đầu vào cổ của hắn.

Lập tức hương ngọc đầy cõi lòng. Bộ ngực của Mặc Y chà vào lưng của hắn, Tần Tiêu cảm giác tiểu đệ đã ngóc đầy dậy.

Mặc Y cười rộ lên, một tay duỗi xuống cầm chặt hung khí, sau đó tiến tới bên tai Tần Tiêu hạ giọng nói ra:

- Tối hôm qua giày vò hơn nửa đêm, tỷ muội chúng ta hai người thay phiên ra trận mới đại bại người. Còn chưa đủ sao?

Tần Tiêu há to mồm nói:

- Tại sao ngươi và Tử Dịch cũng trên giường?

- Có cái gì không đúng sao?

Mặc Y mị nhãn như tơ:

- Muội muội cùng ta lớn lên giống như đúc. Hắn là người còn nhẫn tâm đem gả cho người khác? Thử nghĩ thoáng một chút, một người lớn lên giống lão bà ngủ ở trên giường nam nhân khác người chịu được sao?

Tần Tiêu ngạc nhiên sững sờ:

- Cách nói rất quái lạ... Nhưng mà dường như rất có đạo lý! Tình hình này không khác gì bị đội nón xanh.

- Nón xanh, có ý tứ gì?

- Chính là con rùa đen. Lão bà bị người khác thượng, hắc hắc!

Tần Tiêu quái cười rộ lên:

- Làm buổi sáng nha? Rất lâu không có làm buổi sáng.

- Đừng nha, Tiên nhi hồi phủ, cùng Uyển Nhi đang ở bên ngoài chê cười chúng ta đấy.

Mặc Y đỏ mặt, đứng dậy nhìn qua Tử Dịch đang ngủ sau lưng Tần Tiêu, che miệng cười rộ lên:

- Nha đầu kia ngủ còn giống như heo. Đêm qua lão công không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc, khiến cho nàng oa oa kêu to lên, thiếu chút làm xương cốt của nàng bị tháo xuống.

- Không thể nào, ta cảm thú như vậy?

Tần Tiêu hoảng sợ nói ra:

- Ta gần đây đều ôn nhu đấy!

- Được rồi, không nói. Rời giường, rời giường, giường nệm đã bẩn cả rồi, còn có máu hồng của muội muội đấy! Vậy là tốt rồi, tỷ muội chúng ta hai người cuối cùng đã được lão công thu!

Mặc Y có chút hân hoan nói ra:

- Lão công, tỷ muội chúng ta bây giờ đều là của ngươi rồi! Lão công ngàn vạn không được bỏ chúng ta đấy.

Tần Tiêu vỗ lưng Mặc Y, quay đầu nhìn qua Tử Dịch còn đang ngáy ngủ. Có chút dở khóc dở cười nói ra:

- Yên tâm, yên tâm!

Hai người xuống giường mặc quần áo, sau đó nhìn nhau nhớ lại chuyện hoang đường tối qua, lại chưa phát giác có chút buồn cười. Tử Định tiếp tục nằm ngáy o..o..., bộ dáng trời sập cũng không hề tới nàng.

Ra khỏi cửa phòng. Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi đang ở trong đại sảnh uống canh tổ yến, nhìn thấy hai người bọn họ đầu tóc rối bời, không khỏi ‘PHỐC’ cười cười, thiếu chút nữa phun cả chén canh ra.

Mặc Y lập tức cực kỳ lúng túng, chạy đến bên người Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi, sau đó chọc các nàng. Hai nữ cười toe toét sau đó cùng trêu chọc Mặc Y.

Tần Tiêu đỡ dẫn nhìn các nàng vài lần, sau đó cho bọn nha hoàn hầu hạ đánh răng rửa mặt.

Ba nữ tử lách vào một đoàn cười nói toe toét, trong lòng Tần Tiêu trong cười thầm: Nghị luận, có gì nghị luận chứ? Không phải là bốn tướng quân thu thêm một người sao?

Rửa mặt hoàn tất thì Tần Tiêu xoay người lại, ra vẻ mặt đứng đắn ho một tiếng.

- Ta đi hoàng cung.

- Đây đây, đừng nóng vội nha!

Thượng Quan Uyển Nhi cắn môi cười rộ lên, lôi kéo Tần Tiêu ngồi vào bàn, thập phần cẩn thận múc cho hắn chén cháo tổ yến, đặt trước mặt của hắn:

- Đây, ăn điểm tâm đi.

Tần Tiêu kiên trì, không nhìn tới Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi sau đó buồn bực mà ăn. Sau khi đưa vào thìa vào miệng thì bị bỏng.

Ba nữ tử đều nhìn Tần Tiêu, không có hảo ý cười rộ lên.

Mặc Y đứng lên đi rửa mặt.

Lý Tiên Huệ đi đến đằng sau Tần Tiêu, nhẹ nhàng xoa vai cho hắn, quái thanh quái điệu nói:

- Ngày hôm qua vất vả nha, lão công đại nhân.

- A.... Khá tốt, khá tốt.

Tần Tiêu chỉ có thể giả vờ ngây ngốc, sau đó vừa húp cháo vừa hàm hồ.

- Thật là uống nhiều một ít, về sau sẽ chú ý. Đúng rồi, ngày hôm qua vận may được chứ?

Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách:

- Tiên nhi, ta đã nói mà! Lão công là kẻ dối trá, am hiểu nhất tránh nặng tìm nhẹ chuyển hướng chủ đề.

557. Chương 559 : Gia Sự Tốt. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 559 : Gia sự tốt. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu mê hoặc nhìn qua Thượng Quan Uyển Nhi:

- Người nói cái gì đấy, ta sao nghe không hiểu? Ta ngày hôm qua say bất tỉnh nhân sự, cái gì cũng không biết ah!

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng véo tai của Tần Tiêu:

- Nhân tiện nghi còn khoe mã, người còn là đại trượng phu sao? Không tệ nha, mượn rượu làm gan, rõ ràng tiến vào phòng của Mặc Y, sau đó giày vò hơn nửa đêm, khi để hai tỷ muội người ta. Nói đi, người định làm như thế nào đây?

- Hắc...

Tần Tiêu có chút cười xấu hổ:

- Có thể làm sao, việc nhà, còn không phải dựa vào Tiên nhi làm chủ sao?

- A, ném khoai lang phồng tay cho ta?

Lý Tiên Huệ cười mắng, hạ giọng:

- Trong chốc lát Tử Định tỉnh ngủ, xem nàng phát bưu thu thập người thế nào!

- Thu thập ta, không có lầm chứ!

Tần Tiêu oan khuất kêu lên:

- Ta ngày hôm qua là người bị hại các người biết không? Hoàn toàn là đối tượng bị lãng nhục a.

Hai nữ tử lập tức cười tới đau hông, còn kém là không ngồi được.

Tần Tiêu tùy ý bọn họ cười một trận, mặc dù có một chút chột dạ, nhưng suy nghĩ có Mặc Y bảo kê, Tử Định nha đầu ngốc có lẽ cũng không có khóc náo đâu.

Đúng lúc này trong phòng Mặc Y truyền ra tiếng kêu to.

- Tỷ tỷ!

Trong Tần Tiêu run lên: Tiểu ma nữ tỉnh, chạy nhanh thôi!

- Ta đi làm!

Tần Tiêu ném chén lại. Nhanh chân chạy đi.

Lý Tiên Huệ nhìn bóng lưng Tần Tiêu thì cười yếu ớt lắc đầu, nhìn Thượng Quan Uyển Nhi nói ra:

- Uyển nhi, việc này còn phải nhờ chúng ta giúp đỡ rồi. Tử Định cũng không phải ngoại nhân, cũng là hảo tỷ muội của chúng ta, sớm muộn sẽ là người của lão công. Đêm qua đã xuyên qua giới hạn, cũng là bất việc. Chúng ta đi vào tâm sự với nàng nhé.

Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách lên. Bất đắc dĩ nói ra:

- Hắn ngược lại tốt, gây họa phong lưu có chúng ta cản phía sau. Tiên nhi, người làm hư hắn đấy!

Hai nữ tử thản nhiên đi vào phòng của Mặc Y, Tử Định đang hoảng sợ dùng chăn che nửa người, trong ánh mắt còn có chút ai oán cùng nộ khí. Vừa nhìn thấy Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi tiến vào, vừa thẹn vừa sợ chui vào trong chăn, cầm chăn che kín đầu.

Hai nữ nhện cười, đi đến bên giường ngồi xuống, sau đó vỗ mông của Tử Định:

- Đã dậy rồi, chớ né, chuyện này chúng ta biết rõ.

Tử Định trong chăn noi:

- Mắc cổ chết người! Ta không đi ra!

Hai nữ cười cười, sau đó cùng tiến vào trong chăn, bắt đầu tư tưởng giáo dục dài ba giờ. Tử Định nghe xong thì cảm thấy hai nàng giống như mù tú bà vậy, đang khuyên bảo một tiểu hài tử nhảy vào trong hồ lửa, lúc này hô to mắc lừa, muốn khóc rống lên thì Mặc Y cũng tới, câu nói đầu tiên giải quyết vấn đề:

- Lão công còn chưa muốn người đấy. Nếu lại náo ta sẽ làm chủ gả người cho Thiết nô!

Tử Dịch lập tức cảm như hén, u oán nhìn qua Mặc Y:

- Tỷ tỷ. Là người mang xấu ta! Người gạt ta, đã nói chơi tốt. Kết quả thiếu chút nữa bị xú nam nhân kia chơi chết. Ta hận người, từ hôm nay trở đi ta chính là phu nhân, phải nấu cơm đưa cơm, A... A... A....

Ba nữ nhìn bộ dáng của Tử Dịch bộ dáng dở khóc dở cười. Mặc Y tiến lên ôm lấy nàng:

- Hảo muội muội, người chớ ngu. Trong lòng người không phải không thích lão công, tại sao lại giả bộ dáng không tìm không phối vậy chứ? Nữ nhân sao, cuối cùng vẫn phải lập gia đình, đây chính là chuyện cả đời. Có thể gả cho lão công chính là phúc khí của chúng ta tu luyện tám đời đấy? Nếu như gả người cho người ngoài lão công, lão công cùng tỷ tỷ sẽ không chịu. Còn nói đêm qua không phải người vụng trộm tiếng vào rình coi sao, cũng không có bắt buộc người nha.

Tử Dịch tiến vào trong ngực Mặc Y, giống như cười giống như khóc nói:

- Bị các người lừa bại, các người hợp lại khi phụ ta, còn chủ động giúp xú nam nhân kia nạp thiếp.

Tần Tiêu cười ngửa, quen việc dễ làm đi vào trong hoàng cung, ngồi vào bàn công tác Hoàng Thành Ngự Suất Ti. Đúng lúc Phạm Thúc Đức cùng Bùi Diệu Khanh đang thương nghị tình hình hôn lễ mấy ngày sau sẽ diễn ra, sau đó liền đem suy nghĩ tham tường Tần Tiêu quyết định, thuận đường sớm chúc mừng Tần Tiêu.

Tần Tiêu vẻ mặt vui vẻ cảm tạ bọn họ, tinh tế nhìn qua nghi thức an bài, không khỏi nhíu mày nói ra:

- Tại sao dùng nhiều người như vậy? Tả hữu Kim vệ được chuyển một ngàn người, còn vận dụng Vạn kỵ cùng Vũ lâm quân, Hoàng Thành Ngự Suất Ti Thân Dực Phủ cũng xuất động toàn bộ. Có cần phải như vậy?

- Đương nhiên là cần!

Phạm Thúc Đức nói ra:

- Đây là chuyện mà hoàng đế bệ hạ dặn dò. Bệ hạ nói, ba ngày sau hôn sự của Đại Đô Đốc phải đồng thời lấy hai công chúa, đây là đại hỷ sự trăm năm khó gặp của hoàng gia, không thể hồ đồ. Nghe nói quan viên hoàng thành ngoài Ngũ phẩm đều tới toàn bộ. Đặc phái viên các nước trong Hồng Lư Tự cũng sẽ tới chúc mừng. Mặt khác, tất cả vương công hoàng thất phải có mặt.

- Không phải chứ, hai hôn sự nhập một, làm sao tốt!

Tần Tiêu luôn miệng nói:

- Hoàng đế sẽ không ủy khuất con gái mình chứ? Ta cùng với Tiên nhi đã sớm thành thân rồi, đây chỉ là hôn lễ bổ sung, nhưng mà Kim Tiên công chúa nhưng mới vừa lấy chồng, đây không phải làm cho Tiên nhi đoạt danh tiếng của nàng, không có nhạc đạo sẽ mâu thuẫn a!

Phạm Thúc Đức cùng Bùi Diệu Khanh lắc đầu:

- Những chuyện này ty chức cũng không rõ ràng.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ một hồi: Vẫn đi hỏi Lý Long Cơ, đây là có chuyện gì.

Tâm ý nhất định Tần Tiêu đi tới đông cung, đi gặp Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ nhếch miệng cười cười, bảo Tần Tiêu ngồi xuống an tâm chớ vội, sau đó nói:

- Kỳ thật chủ ý này không phải người khác, chính là muội tử của ta đưa ra. Đại ca khả năng còn không hiểu Trì Nguyệt, tuy nàng ở trong hoàng tộc, nhưng từ nhỏ đã tiết kiệm. Hơn nữa nàng thuở nhỏ ưa thích tu đạo, cảm thấy phù hoa danh lợi không hứng thú. Hôn lễ với nàng cũng không trọng yếu, chỉ cần phu thê sau này sống tốt là được, có cái gì khó đâu?

Tần Tiêu mỉm cười một hồi:

- Xác thực là rất khó được. Không nghĩ tới trong hoàng tộc còn có người như vậy. Thái tử điện hạ, bộ dáng muội muội của người dài ngắn thế nào? Tuy ta đã từng gặp qua, nhưng mà chưa nhìn được bao nhiêu cái.

- Như thế nào, còn sợ Lý gia gả nữ nhân xấu cho người sao?

Lý Long Cơ cười nói:

- Trì Nguyệt sao, thanh tú tiểu lung linh. Tính tình cũng cùng tướng mạo rất đẹp, tú tú khí khí, thanh âm nói chuyện thật nhỏ. Người là đại tướng quân trên chiến trường uy phong bát diện, nhưng mà nói chuyện thô cuồng sẽ làm cho nàng sợ đấy.

Tần Tiêu cười khỏ nói:

- Trong nhà của ta có một ít người, cũng không phải im lặng, không có một khắc yên tĩnh. Nàng đi qua chắc không quen.

- Đây là chuyện của người, ta không xen vào.

Lý Long Cơ không liên quan khoát tay:

- Người mang theo mấy vạn quân rồi, còn sợ trị không được mấy đàn bà? Chuyện nhà mình nên tự xử lý đi thôi.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cầu nguyện: Tiên nhi, Uyển nhi, Mặc Y cùng Tử Định, bốn người các nàng rất quen thuộc.

558. Chương 560 : Gia Sự Tốt. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 560 : Gia sự tốt. (3)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Cảm tình từ trước đến nay cũng tốt. Hy vọng Kim Tiên công chúa Lý Trì Nguyệt không nên đánh vỡ cân bằng trong nhà... Ai, hôn nhân chính trị thực sự không thú vị. Nàng kia, ta đều chưa nhìn vài lần. Không ngờ đã lấy làm thê tử! Cũng không biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào.

Rời đông cung, Tần Tiêu mang theo Hình Trường Phong, Thạch Thu Khe cùng mấy thủ hạ Đặc chủng doanh, nghênh ngang đi dạo nam bắc nha, thời gian đã qua giờ Mùi. Tất cả bình yên vô sự.

Hình Trường Phong cùng bọn người Thạch Thu Khe hiện tại tạm thời ở trong Hồng Lư Tự. Thời điểm này đang thu xếp chỗ ở, hộ bộ nhất thời chưa kịp an bài trụ sở cho bọn họ.

Tần Tiêu liền đưa bọn họ đi tới ở trong khu nhà của mình, dù sao sương phòng quá nhiều, không ở thì lãng phí, nhiều người còn náo nhiệt một ít. Hình Trường Phong lúc đầu còn khách khí một hồi, nhưng mà Tần Tiêu có hảo ý, đành phải thuận ý của hắn, toàn bộ từ Hồng Lư Tự dọn tới Tần phủ.

Thoảng cái nhiều hơn mấy mươi người, chuyện này thật náo nhiệt. Về nhà Tần Tiêu còn cố ý đi tới chợ tây muốn thêm ba mươi gia nô, an bài bọn họ cho đảm đại quan Hoàng Thành Ngự Suất Ti sai sử.

Một người đi ra ngoài, trở về sáu bảy mươi người, trong lòng Tần Tiêu dửng dưng mười phần: Tử Định nha đầu ngốc, trước mặt nhiều người như vậy chắc không tới mức tìm phiền toái a? Hắc hắc!

Một đoàn người đi vào Tần phủ, ngược lại Lý Tiên Huệ đi ra chào hỏi, an bài chỗ ở cho bọn người Hình Trường Phong. Trong lòng Tần Tiêu âm thầm sinh nghi: Tử Định Đại tổng quản tại sao không thấy ngăn

đầu lên? Chớ không phải là thực tức giận, muốn phát bư với ta? Tần Tiêu đi theo bên người Lý Tiên Huệ, đi theo nàng thu xếp những việc vặt kia. Lý Tiên Huệ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Tần Tiêu, âm thầm bật cười, sau đó không nói một câu, chỉ lo vội vàng làm việc.

Trong lúc nhất thời, Tần Tiêu đột nhiên cảm giác mình như người dư thừa, rất ảo não.

Rốt cục an bài xong, Tần Tiêu bóp vai của Lý Tiên Huệ, hai người cùng ngồi ở chủ vị. Tần Tiêu nói ra:

- Tiên nhi, người khẳng định đã giúp ta dọn dẹp chuyện Tử Dịch rồi chứ?

- Dọn dẹp? Cái gì gọi là dọn dẹp?

Lý Tiên Huệ vừa buồn cười vừa tức giận nói ra:

- Người đường đường là đại nam nhân, chuyện mình làm ra không chịu trách nhiệm sao, rõ ràng bảo một nữ tử như ta ra mặt giải quyết vấn đề cho người, người thật sự không biết xấu hổ nha.

- Hắc! Nữ nhân các người dễ nói chuyện a.

Tần Tiêu cười mỉa nói:

- Tử Dịch cũng không phải nữ tử biết phân biệt, cực kỳ điên, nói ra đúng là sợ nàng, lo lắng nàng làm bừa ra chuyện mất mặt. Tiên nhi, nói đi, tình hình thế nào?

- Người cho rằng đang trong chiến tranh, tìm ta trinh sát hỏi tin tức?

Lý Tiên Huệ tức giận cười mắng:

- Cũng không có gì, có Mặc Y là người thông tình đạt lý, sẽ không có chuyện gì, dù sao mọi người hiểu rõ, Tử Dịch đã là người của lão công, không có gì không ổn. Nhưng mà đêm qua người quá hoang đường, làm sao đồng thời ngủ với cả hai tỷ muội cơ chứ?

- Trời đất chứng giám, ta thực không phải cố ý!

Tần Tiêu lớn tiếng tranh luận:

- Ta say đến không được, phát sinh những chuyện gì vẫn mơ mơ hồ hồ, không rõ đây này.

- Ai nha, thật sự không chịu được người, người và Tử Dịch thật hồ đồ.

Lý Tiên Huệ thật sự là xấu hổ thay Tần Tiêu, không khỏi cười mắng:

- Người sau này đừng uống say như vậy, sau khi say mất bản tính. Người biết không, Tử Dịch nha đầu kia thế mới đêm thứ nhất, đã bị người...

Tần Tiêu trừng to mắt, hạ giọng:

- Làm sao vậy?

- Trước ngực bị người véo xanh lên đấy! Thật sự là...

Lý Tiên Huệ cảm giận véo Tần Tiêu một cái:

- Người chớ không phải đang nằm mơ trên chiến trường, dùng khí lực lớn như vậy, thật sự là mất mặt! Giống như sói đối sắc quỳ a!

Tần Tiêu đau đến hét lên, sau đó ngậy ngốc cười rộ lên:

- Cũng phải, ta phải đi tìm nàng mới được. Hắc, hắc hắc, vẫn là Tiên nhi tốt nhất. Ta biết ngay, trong nhà có Tiên nhi thì mọi chuyện đại cát, ha ha!

- Không nói những chuyện vô dụng này, ta đã nói với người chút ít chính sự.

Lý Tiên Huệ kéo tay của Tần Tiêu và nàng đi vào hành lang sau đó đi vào một gian phòng, lần lượt kéo hần nói ra:

- Lão công, người còn nhớ rõ, lần trước chúng ta chuẩn bị rời khỏi Trường An thì người đã nói với ta câu chuyện ‘chim én cùng chim sẻ’ chứ?

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm tĩnh thần, gật gật đầu:

- Nhớ rõ, như thế nào?

Lý Tiên Huệ thở dài một hơi, có chút u buồn nói ra:

- Vốn ta chỉ là nữ lưu, không nên tham dự vào chuyện quan trường của lão công. Thế nhưng mà Tiên nhi thật sự lo lắng cho lão công, cũng lo lắng an nguy của gia đình này, mới ngày đêm suy nghĩ. Lão công, người suy nghĩ một chút, lúc này người tham gia chính biến, trực tiếp đem hoàng đế cùng thái tử đưa lên bảo đỉnh.

- Hiện tại người tại thành Trường An là nhân vật phong quang nhất đẳng, có thể nói con mắt của người khắp thiên hạ đều nhìn chăm chăm vào người. Trước người đã từng nói qua, trí tuệ của chim én có thể giải quyết khoảng cách giữa nó và người. Người bây giờ không biết người phong quang quá lộ, đi lại với người quá gần sao?

Tần Tiêu hơi một chút nhíu mày, gật gật đầu nói ra:

- Tiên nhi nói đúng. Kỳ thật những vấn đề này ta cũng suy nghĩ trong lòng, thế nhưng mà hoàng đế cùng thái tử dường như muốn kéo gần khoảng cách giữa ta và bọn họ, ta thật sự không có quá nhiều biện pháp. Mượn tòa nhà này mà nói, theo bốn ý của ta chỉ cần ở được là được. Thế nhưng mà hoàng đế cùng thái tử không ngừng đích thân hỏi Tương Tác Giám, đem cả ngôi nhà xây thành quy mô như vậy. Người nói, ta có biện pháp nào? Ta chẳng lẽ hủy đi xây lại, hoặc là không vào đây nghỉ ngơi sao?

Lý Tiên Huệ im lặng, trên mặt lộ ra thần sắc u buồn.

Tần Tiêu tiếp tục nói:

- Hoàng Thành Ngự Suất Ti cũng bỏ đi, tuy nói mặt ngoài xem như chuyên môn an bài chức vụ cho ta. Thực tế là triều đình chuẩn bị tập trung phòng ngự trong kinh thành, cải cách quân sự một lần. Đủ cho ta ngồi lên vị trí này là tín nhiệm ta. Ta biết rõ bởi như vậy sẽ có rất nhiều người đổ kỵ.

- Thế nhưng mà ta cũng không có biện pháp nha! Người nghĩ đi, loại chức vụ này đã cao hơn cả nam bắc nha Đại Đô Đốc cùng Vương Kỳ Tướng, không phải muốn từ là có thể từ, tùy tiện người nào cũng có thể ngồi lên được. Nếu không phải người có đủ công lao trong triều đình và uy tín trong quân, không ai có thể ngồi lên.

- Phóng nhân trong triều, Đường Hưu Cảnh, Trương Nhân Nguyên quân công và uy vọng trên ta, nhưng mà bọn họ chính biến lần này không có công lao, hoàng đế không yên tâm, những người này uy vọng trong quân đủ nhưng mà ở trong Trường An không có căn cơ; mặt khác một ít Tể tướng, ví dụ như Lưu U Cầu, Trương Thuyết đi, tuy lần chính biến này có đầy đủ công lao đấy, thế nhưng mà bọn họ không hiểu quân sự, ở trong quân không có uy tín nha! Hoàng đế cùng Thái Bình công chúa và thái tử đều không hồ đồ. Bọn họ suy nghĩ tìm mảnh ghép thể vào, những người này suy đi tính lại mãi rồi đưa ra quyết định cuối cùng, thế là cái chức này rơi vào đầu của ta.

559. Chương 561: Đột Biến. (1)

Chương 561: Đột biến. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-» xem tại

Lý Tiên Huệ nhíu mày:

- Thái tử vì sao không thể tự đảm nhiệm? Còn có Tổng vương Lý Thành Khí, lần này nhượng xuất vị trí thái tử có thể nói là công cao a. Vì cái gì không cho hắn làm?

Tần Tiêu cười cười, lạnh nhạt nói:

- Tiên nhi, dù sao người không quá hiểu tình hình trong triều. Đầu tiên, thái tử cùng Tổng Vương không rành quân sự, đây là điểm trí mạng. Cho dù có thể cho quyền bọn họ sai sử phó tướng, nhưng mà chuyện gì cũng sẽ không làm như ý. Hơn nữa, nếu cho bọn họ lên làm Đại Đô Đốc của Hoàng Thành Ngự Suất Ti, có một người không đồng ý.

Lý Tiên Huệ thoáng cả kinh:

- Người nói là Thái Bình cô cô?

- Không sai!

Tần Tiêu cười nói:

- Lúc này đây Thái Bình công chúa trừ phái con của mình ra, tướng quân tâm phúc cũng tham gia biến cố này, trở thành một chủ lực không thể thiếu, hơn nữa Ôn vương Lý Trọng Mậu cũng là nhờ nàng sai sử văn võ bá quan kéo xuống, sau đó nàng lại cho họ cầu xin Tương Vương đăng cơ. Tiên nhi, chuyện như vậy cho dù là ta lúc ấy thống lĩnh toàn bộ đại tướng quân phòng ngự Trường An đều không dám làm, người biết vì cái gì sao?

Lý Tiên Huệ hơi chút suy tư, chậm rãi nói ra:

- Uy vọng của người trong triều không đủ, không có người phục người. Người làm như thế chính là ‘ binh biến đoạt quyền ’ mà không phải cần vương.

- Tiên nhi tốt, thật sự là thông minh!

Tần Tiêu nhin không được hôn lên mặt Lý Tiên Huệ một cái, sau đó nói:

- Cho nên hiện trong triều, Thái Bình công chúa mới là nhân vật số má số một, đầu tiên, từ triều đình của thánh hậu nàng được sủng ái nhiều, lúc nào cũng được thánh hậu mời vào triều bàn chính sự. Tuy thánh hậu nhiều lần dặn dò nàng không được nói ra ngoài, thần tử bên ngoài cũng chỉ biết nàng được sủng ái, làm cho nàng quen thuộc tất cả chuyện triều đình, không phải quá hiểu rõ.

- Nhưng mà trong chúng ta không ai không biết, Uyển Nhi nàng từng nói với ta, kỳ thật người mà thánh hậu tín nhiệm nhất lúc ấy chính là con gái bảo bối Thái Bình công chúa. Cho nên quyền nghiêng nhất thời như Võ Tam Tư ai cũng dám đụng, duy chỉ không dám đụng vào Thái Bình công chúa; đến triều trung tông, thánh hậu tuy băng hà, Võ gia và rất nhiều vương gia gặp nạn, thế nhưng mà Thái Bình công chúa.

- Bởi vì tham dự vào biến cố Huyền Vũ môn cho nên địa vị không ngừng tăng cao, được hoàng đế tín nhiệm. Người cũng biết rõ, lúc ấy chúng ta rời khỏi Trường An cũng là được nàng hỗ trợ a? Có thể thấy được uy lực của nàng trong triều! Tuy không có nắm bao nhiêu binh mã, nhưng mà có nhiều môn sinh và tâm phúc, cho nên ‘ uy vọng ’ chính là như vậy đây.

- Ta xem như hiểu rồi!

Lý Tiên Huệ gật gật đầu nói ra:

- Thái tử gia cho người của mình làm Đại Đô Đốc, Thái Bình công chúa sẽ không nguyện ý; trái lại, người nhà của Thái Bình công chúa làm chức này thì hoàng đế không đồng ý, vì vậy tìm kẻ vung tiền như rác như người chứ gì?

- Ha ha, cũng có thể nói như vậy!

Tần Tiêu bắt đắc dĩ cười rộ lên:

- Cho nên, ta mặt ngoài nhìn thì phong quang vô hạn, kỳ thật là kẹt giữa hai vòng xoáy, làm không tốt thì hoàng đế cùng Thái Bình công chúa đều có thể phế ta. Cho nên kỳ thật ta rất đáng thương.

- Người càng nói như vậy, ta càng lo lắng!

Lý Tiên Huệ nhíu mày và phiền phức khó chịu.

- Lão công, người nói, người nắm chắc sống được trong vùng nước đục này không?
- Khó khăn, ta chỉ có thể tận lực.

Tần Tiêu cười cười nói:

- Nhưng mà người không cần lo lắng, ta vào kinh làm quan đều là loại chuyện này. Trước kia làm bắc nha Đại Đô Đốc, còn không phải như vậy sao, lúc ấy tình huống càng phức tạp, còn không phải vượt qua rồi sao? Cho nên, nên có lòng tin không có vấn đề gì.
- Hô... Ta xem như hiểu đau khổ và vất vả của lão công rồi.

Lý Tiên Huệ thở dài một hơi, ôm chặt Tần Tiêu và nói:

- Chuyện trong nhà người cũng đừng có lo lắng. Không có người nào nào không được tự nhiên. Tử Dịch nếu dám làm ầu quấy lão công không vui, vậy theo lời của tỷ tỷ của nàng nói. Đem nàng gả cho thiết nô!
- Ha ha. Ý kiến hay!

Tần Tiêu cười rộ lên, sau đó nghĩ lại nói ra:

- Hiện tại xem ra, hoàng đế cùng thái tử đang cực lực lôi kéo ta, muốn ta dựa sát vào bọn họ. Thái Bình công chúa có lẽ cũng không ngồi nhìn, đoán chừng không lâu sẽ có động tác. Tiên nhi. Nếu như nàng cũng cho con gái của mình lấy ta, vậy phải làm thế nào?
- Thì lấy qua, cũng chỉ thêm một đôi đũa, ta cũng quen rồi!

Lý Tiên Huệ ngơ ngác dựa vào Tần Tiêu bả vai, thì thảo nói ra:

- Dù sao ta biết rõ, chỉ cần người một ngày vẫn còn ở Trường An, loại chuyện này không thể tránh được. Mặc kệ lão công bên người có bao nhiêu nữ tử, lão công vẫn nhớ rõ ta và đầu to, vậy là đủ rồi.

Tần Tiêu cầm tay Lý Tiên Huệ. Sau đó vui mừng nói ra:

- Ta biết ngay có Tiên nhi bên người, cũng không có việc gì có thể làm khó ta.

Hai người quay lại chủ phòng, Hoàn Tử Đan đang đứng ở ngoài cửa đại sảnh, gặp Tần Tiêu lập tức quỳ gối:

- Đồ nhi Tử Đan. Bái kiến sư phụ!
- Đứng lên đi!

Tần Tiêu vỗ cánh tay rắn chắc của hắn, thoải mái cười nói:

- Đúng vậy, đã hơn một năm không gặp, nhìn đã cao lớn hơn nhiều. So với ta cũng cao hơn, Lão đại cũng lớn không ít. Thế nào. Công phu luyện ra sao? Hôm qua hồi kinh cũng chưa kịp nói với người mấy câu, cũng không có kiểm tra bốn sự của người.

Hoàn Tử Đan ôm quyền cúi đầu:

- Tử Đan ngu độn, chỉ biết vùi đầu khổ luyện, tự nhiên chưa thử qua với sư phụ.

Lý Tiên Huệ ở bên nói ra:

- Tử Đan đệ tử không tệ, ngày đêm cố gắng luyện công, không thấy lơ lỏng chút nào, lão công, nếu người không chỉ điểm nhiều một chút là dạy hư đệ tử đấy.
- Sư mẫu nói quá lời!

Hoàn Tử Đan liên tục không ngừng thi lễ với Lý Tiên Huệ.

Tần Tiêu gật gật đầu, nói ra:

- Hậu viện có đường phi ngựa, các thức binh khí cũng không thiếu khuyết, người có rảnh thì qua đó luyện tập võ nghệ, ngày khác tự có chỗ hữu dụng. Mặt khác, đừng có cả ngày không ra khỏi cửa chứ? Buông ra

một chút, đừng câu thúc như vậy. Tại sở tiền sơn trang sinh hoạt đoạn thời gian dài như vậy, cũng nên quen a?

- A, ha ha! Ta, ta đi luyện võ là được!

Hoàn Tử Đan gãi đầu, cười rộ lên. Tiểu tử này thân thể to lớn, dưới hàm cũng có một chòm râu đen xuất hiện.

Tần Tiêu nhìn bóng lưng của hắn, nhìn qua Lý Tiên Huệ nói ra:

- Triều đình có bọn người Hoàn Ngạn Phạm vô duyên có giải tội, còn ban thưởng tử tôn trăm hộ thực ấp. Xem như cho con cháu lương tướng một con đường sống, có một điểm an ủi. Tiểu tử này giống như trời sinh ra ở chiến trường, là đại tướng xung trận chính cống. Ngày khác như có cơ hội lại đưa ra biên quan, ta nhất định phải mang hắn theo bên người hảo hảo rèn luyện mới được.

- Lão công...

Lý Tiên Huệ muốn nói lại thôi.

- Như thế nào?

- Kỳ thật ta suy nghĩ, tuy người mang binh xuất chinh làm người ta lo lắng, chúng ta cũng nhớ người nhiều. Thế nhưng mà nguyện ý cho lão công ra chiến trận, cũng tốt hơn đứng ở Trường An, lục đục ngày đêm không an bình.

560. Chương 562: Đột Biến. (2)

Chương 562: Đột biến. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu khẽ gật đầu:

- Ta hiểu ý của người. Yên tâm, bất kể là ở Trường An hay là xuất chinh bên ngoài, chúng ta cũng cũng không có sơ suất gì. Lão công của người bồn sự khác không có, trốn chạy để khỏi chết là nhất lưu, hắc hắc! Đương nhiên, là mang theo thể nhi cùng trốn, không có như Lưu Bị, chỉ lo tánh mạng, cái gì cũng không cần.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện lên lầu hai. Thượng Quan Uyển Nhi có một vú em vây quanh, đang trêu chọc bọn nhỏ chơi đùa. Mặc Y cũng ôm đầu to, cầm một cái linh vũ vừa mua chọc nó cười. Nha đầu Tử Định nhìn thấy Tần Tiêu thì xám xịt đi ra sủa lưng Mặc Y, sau đó cúi đầu xuống không ngẩng lên.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ nhìn nhau cười rộ lên. Lý Tiên Huệ nhìn thủ hạ khoát tay.

- Các người đều nên nghỉ ngơi đi, nếu có chuyện sẽ gọi các người. Một đám nha hoàn vú em cũng lui xuống.

Tử Định vừa thấy tình huống không đúng, nhanh chân chạy ra bên ngoài, lại bị Mặc Y kéo lại, đành phải đưa tay đặt lên bàn, đem mặt vùi xuống, buồn cười mười phần.

Tần Tiêu vội ho một tiếng, đi đến bên người Tử Định, tiến đến bên tai của nàng nói ra:

- Tử Định, ở trước mặt người người đồng ý gả cho ta chứ?

Thân thể Tử Định run nhẹ, buồn bực không ra tiếng. Mặc Y ở bên cạnh chọc nàng.

- Còn không nói lời nào!

Tử Định vội vàng ngẩng đầu lên:

- Cũng tốt hơn gả cho thiết nô, ta đáp ứng là được, có cái gì lớn chứ! Nhưng mà không cho phép người khi dễ ta! Bằng không thì ta dùng kéo cắt người.

Tần Tiêu cảm giác dưới háng mát lạnh, sau đó sững sốt, quả thực là dở khóc dở cười.

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi cười rộ lên, Mặc Y oán hận véo Tử Dịch một cái:

- Đã giả làm thê tử người ta, còn giống như hài tử là sao?

Tử Dịch bĩu môi một cái:

- Vốn chính là vậy mà! Cũng không biết các người nghĩ thế nào, đau chết người, còn bị hấn to con đề nặng, quả thực là muốn giết người mà! Hừ, ta vẫn nên làm đại quân gia, sau này nếu người muốn ngủ thì ngủ với tỷ tỷ, đánh chết ta cũng không chen vào giường của các người.

Mọi người cười rộ lên, làm nữ nữ sợ hãi khóc lớn.

Thời điểm đang náo nhiệt phía dưới có tiếng kêu.

- Đại Đô Đốc!

Tần Tiêu đi đến phòng khách nhìn ra ban công, nhìn xuống dưới thì thấy Phạm Thúc Đức, ở trên lầu hỏi:

- Phạm tiên sinh có việc gì thế? Có gì từ từ nói!

- Ty chức cả gan, dám thỉnh Đại Đô Đốc dời bước xuống lầu!

Phạm Thúc Đức đứng nguyên bất động.

Tần Tiêu lại nhíu mày: lão gia hỏa này, nhất định là có chính sự rồi.

Tần Tiêu đi nhanh xuống dưới lầu, nhìn Phạm Thúc Đức nói ra:

- Chuyện gì?

- Chuyện phiên toái!

Phạm Thúc Đức biểu lộ có chút bất thiện:

- Hôm nay Đại Đô Đốc vừa đi, cung Thái Cực vũ lâm vệ bắt được một tên điên.

- Tên điên, tên điên như thế nào chạy tới cung Thái Cực chứ?

- Vấn đề là tên này điên nhưng mặt ngoài không điên, hơn nữa áo mũ chỉnh tề, cũng không giống kẻ điên.

Phạm Thúc Đức biểu lộ có chút khẩn trương, hạ giọng nói ra:

- Điên cũng thì cũng bỏ đi, cung lắm là trị tội quan chức thủ cửa ra vào hoàng cung là được. Nhưng mà thằng này nó...

Tần Tiêu cũng cảm giác chuyện có chút không ổn:

- Tiên sinh có chuyện, không ngại một lần nói xong.

Phạm Thúc Đức nuốt một miếng nước bọt, nhanh chóng nói:

- Hẳn rõ ràng chạy đến cung Thái Cực đường đuôi rồng, lớn tiếng tuyên bố hẳn là mới là hoàng đế cử ngũ chí tôn!

- Bà mẹ nó, thằng này chẳng lẽ là muốn tru cửu tộc sao? Đi tìm chết à?

Tần Tiêu mở to hai mắt:

- Còn có loại ngu xuẩn không sợ chết sao?

Phạm Thúc Đức cười khổ:

- Vũ lâm vệ muốn chém hẳn tại chỗ, nhưng mà hẳn trắng trợn kêu gào trong triều mình có chỗ dựa rất cứng, có thể khả năng thông thiên triệt địa. Đám vệ sĩ không dám tự ý chủ trương, liền đem người giao cho Hoàng Thành Ngự Suất Ti.

Tần Tiêu kêu rên một tiếng:

- Thật là quái sự tình mỗi năm đều có, chỉ có năm nay nhiều. Đi, đi xem đồ nu xuân đó.

Tần Tiêu lập tức trở về phòng mặc giáp trụ, sai người đi gọi Hình Trường Phong và bốn người Thạch Thu Khe. Lý Tiên Huệ âm thầm kinh ngạc, có chút bận tâm nhìn qua hành động của Tần Tiêu. Trước khi ra cửa. Tần Tiêu quay đầu cười cười:

- Yên tâm, không có việc gì.

Một chuyến hơn ba mươi người đồng thời mặc giáp trụ đi lên ngựa, ra Tần phủ đi tới hoàng cung, Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi đứng trên ban công nhìn ra ngoài, nhìn qua bóng lưng Tần Tiêu xa xa, trong nội tâm lại lo lắng triều đình có chuyện gì đó xảy ra, chứ không phải là có nhiều loạn gì chứ?

Dân chúng chợ phía tây nhìn thấy một đội kỵ binh tay cầm giáo mác chạy qua, không khỏi nhao nhao tránh lui. Mấy năm qua này liên tục chính biến cho nên bọn họ rất sợ hãi. Trong lúc nhất thời khu chợ phía tây vốn nhộn nhịp thì thần hồn nát thần tính, có mấy nhà nhất gan, còn nhao nhao đóng cửa lại.

Trong mắt Tần Tiêu nhìn thấy thì cười khở, nhìn qua đám người Hình Trường Phong nói:

- Sau này nên tránh chuyện này. Người của Hoàng Thành Ngự Suất Ti người trong mắt của bọn họ chính là đại danh từ chính biến. Chúng ta tập kết đi ra ngoài, biểu hiện có chút dồn dập là nhiều người sợ hãi đấy.

Giờ Mùi vốn nên đóng cửa Chu Tước Môn, ở xa xa nhìn thấy cờ của Tần Tiêu thì cửa mở ra. Một đoàn người thúc ngựa đuổi tới trước cửa lớn Hoàng Thành Ngự Suất Ti, mười mấy tên vệ sĩ cầm thương đứng cảnh giới bên ngoài, biểu lộ nghiêm túc và trang trọng như lâm đại địch.

Tần Tiêu trong lòng có chút không vui, nhìn Phạm Thúc Đức nói ra:

- Phạm tiên sinh, Hoàng Thành Ngự Suất Ti là nha môn mẫn cảm, sau này nếu không phải có chuyện trọng đại, không cần khẩn trương như vậy. Chúng ta như vậy thì cả hoàng thành, Trường An đều trông gà hoá cuốc. Gặp đại sự gì cũng không được sợ hãi, có biết không?

Phạm Thúc Đức hổ thẹn chấp tay cúi đầu:

- Đại Đô Đốc giáo huấn rất phải, ty chức không nghĩ tới. Dù sao ty chức cũng là văn chức, chưa từng có khí phách tung hoành sa trường như đại tướng quân a? Hơi có việc nhỏ là kinh hoàng như vậy, thật sự là có chút chuyện bé xé ra to. Hổ thẹn, hổ thẹn!

Tần Tiêu cười một cái:

- Phạm tiên sinh cẩn thận đúng là sở trường. Nhưng mà không nên quên chúng ta là Hoàng Thành Ngự Suất Ti, là nha môn uy nghiêm nhất hoàng thành, nếu là chuyện khác ta tin tưởng Phạm tiên sinh nhất định sẽ làm tốt.

Phạm Thúc Đức liên tiếp chấp tay gật đầu đồng ý.

Một đoàn người tiến vào đại đường, Tần Tiêu ngồi ở chủ vị, Hình Trường Phong cùng Phạm Thúc Đức chia làm hai bên. Thạch Thu Khe mang theo ba mươi tên đặc chủng doanh khai hình đường. Đi đến gian tù thất phía sau bắt cường đồ ra ném ở giữa công đường.

- Ngẩng đầu lên!

Tần Tiêu nghiêm nghị vừa quát, người trong kia run lên. Quỳ rạp dưới đất từ từ ngẩng đầu lên.

Tần Tiêu dò xét hẩn một hồi, là một nam tử ba mươi mấy tuổi, mặt mũi râu quai nón, cái miệng và mũi rộng, chân mày rậm. Tuy ăn mặc đạo bào, nhưng không thể che hết nét lưu manh trên mặt. Thần sắc hung lệ quái đản.

- Ngươi thật to gan!

Tần Tiêu trừng mắt, nhìn nhìn chăm chăm vào cường đồ này.

- Họ tên là gì? Hãy xưng tên ra!

561. Chương 563 : Cuồng Đồ. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 563 : Cuồng đồ. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Cuồng đồ khinh miệt khê hừ:

- Đại Đô Đốc, người ở đây không phải huyện nha, cũng không phải Đại Lý Tự, lại càng không phải là Ngự Sử đài, người có tư cách gì thẩm tra ta như tội phạm, còn bày ra hình đường nữa chứ!

- Lớn mật!

Hình Trường Phong nghiêm nghị quát lên, muốn rút đao.

Tần Tiêu bảo hắn dừng tay, trầm giọng nói ra:

- Người là cuồng đồ, đến Hoàng Thành Ngự Suất Ti còn kiêu ngạo như vậy! Không sai, chỗ của ta không phải huyện nha, cũng không phải Đại Lý Tự cùng Ngự Sử đài, nhưng ta chính là Hoàng Thành Ngự Suất Ti, có quyền đem toàn bộ kẻ phạm pháp trong Trường An cùng hoàng thành tiên trảm hậu tấu! Những nha môn còn dám thẩm tra xử lý, ta có thể trực tiếp chém người tại chỗ, người tin không?

Thân thể cuồng đồ run lên, nhìn thấy đao trên lưng Hình Trường Phong thì cảm giác Tần Tiêu tuyệt không nói đùa, suy nghĩ: Chưa hiểu thế nào đã bị chém chết, chẳng phải là quỷ chết oan?

Phạm Thức Đức cả giận nói:

- Đại Đô Đốc hỏi người là cho người cơ hội, chứ không nên không biết điều! Làm Đại Đô Đốc tức giận thì lập tức băm người ra cho chó ăn!

Thạch Thu Khe và đặc chủng doanh bên cạnh quát lên.

- Nói mau!

Quả thực là làm ai nhà cũng run lên!

Cuồng đồ sợ tới mức suýt tiểu ra quần, cắn răng nói:

- Đoạn Khiêm!

- Người là người ở đâu?

- Trường, Trường An...

- Làm nghề nghiệp gì?

- Không nghề nghiệp.

- Đoạn Khiêm lớn mật!

Tần Tiêu quát:

- Người cũng biết tội người phạm chính là đứng đầu trong mười tội ác. Bản đô đốc hiện tại không có nhận chức của Ngự Sử đài cùng Đại Lý Tự, nhưng mà Đường luật ghi rõ ràng rành mạch. Tội của người đủ phải diệt tam tộc, chém lục thân!

- A, ha ha!

Đoạn Khiêm liêu lĩnh cười rộ lên:

- Cho dù tru mười tám tộc cũng chỉ có mình ta thôi. Có cái gì lớn!

- Đồ hỗn trướng!

Tần Tiêu hận không thể lao xuống đài tạt thang này hai bạt tai, tức giận nói:

- Người hần là không sợ chết đúng không? Thành thật khai báo, vì sao người làm chuyện ngu xuẩn như vậy?

Đoạn Khiêm lạnh nhạt nhìn qua Tần Tiêu ngồi ở trên cao, đầu nghiêng qua buồn bực không nói.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ: Tại Thái Cực điện nói ‘Ta là hoàng đế’, loại chuyện ngu xuẩn này hần còn làm ra được, quả thực là ngại mạng của mình dài. Chiều trước mắt mà nhìn thì người này là lưu manh phổ phường. Theo lý thuyết không dám hồ đồ, cũng không dám cầm tánh mạng mình ra đùa giỡn, xem ra sau lưng còn có chủ sự sai khiến...

Tần Tiêu đang suy nghĩ, Đoạn Khiêm đứng lên và dùng hai tay bị xiềng xích cỡi quần, suồng sã kêu lên:

- Lão tử muốn đi tiểu!

Dứt lời tên ngu xuẩn này móc tiểu đê ra đi tiểu.

Bọn người Thạch Thu Khe đứng đây tức giận, rút dao ra muốn chém hần. Tần Tiêu cũng tức giận không chịu nổi, vỗ bàn:

- Trước bắt hần lại yêm cho lão tử!

‘Bá’ một đao, một thứ đồ vật như ngón tay bay ra, máu tươi văng khắp nơi!

Đoạn Khiêm gào lên như heo bị chọc huyết, lăn qua lăn lại trên đất. Trong lòng của hần hồi hận. Không nghĩ tới Hoàng Thành Ngự Suất Ti đúng là dám xuống tay, không phải hù hần! Chết liền chết, không ngờ bị cắt thành thái giám, thực xong đời rồi.

Tần Tiêu phẫn nộ. Giẫm chân xuống công đường, một cước dẫm lên mặt của hần này, tức giận nói:

- Khinh nhờn công đường, nhục diệt vương pháp, đủ chém người mười tám lần rồi! Nhưng mà bản đồ đồc sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, sẽ cắt toàn bộ tai mắt mũi miệng của người, sau đó ném vào trong chảo dầu từ từ mà nấu.

Đoạn Khiêm khàn giọng kêu to:

- Ai cũng có thể giết ta, duy chỉ có Đại Đô Đốc không thể!

- Dựa vào cái gì?

Tần Tiêu cười lạnh:

- Cuồng đồ như người nếu ta bấm thành thịt vụn cũng chỉ có người vỗ tay khen mà thôi.

- Người, người trước buông ra, ta nói!

Đoạn Khiêm bụm lấy hạ thân, trên mặt tái nhợt, sắc mặt cực kỳ khủng bố.

Tần Tiêu buông chân ra, thuận tiện ngồi xuống.

- Có rắm mau thả!

Đoạn Khiêm đau tới mức mồ hôi chảy ròng, run rẩy nói:

- Ta, ta là môn đồ của Sử Sùng Vân tiên sinh! Người không thể giết ta!

Tần Tiêu nghe quen tai, nhất thời không nghĩ ra là người nào, quay đầu lại nhìn qua Phạm Thức Đức, phát hiện hần lộ vẻ nghi hoặc, vì vậy đi lên công đường ngồi xuống.

Phạm Thức Đức tiến đến bên tai Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Sử Sùng Vân, chính là một gã phương sĩ, được hạnh bởi Thái Bình công chúa, hơn nữa hần hiện tại là sư phụ của Kim Tiên công chúa cùng Ngọc Chân công chúa.

Trong nội tâm Tần Tiêu âm thầm sừng sờ: ‘Được hạnh’ bởi Thái Bình công chúa, đó chính là dĩ hạnh? Năm trước lão công Thái Bình công chúa Võ Du Kỳ chết đi, Thái Bình công chúa một mình phòng không gối chiếc, bắt đầu nuôi dưỡng dĩ hạnh. Yêu đạo này ỷ có Thái Bình công chúa sủng hạnh, có thể tự do xuất nhập cung đình, xem như nhân vật náo động. Trước đó không lâu triều đình chuyên môn tu kiến một đạo quan cho hấn ở Trường An, quy mô hùng vĩ, có thể nói là nhất Trường An. Hơn nữa hấn còn là sư phụ của tiểu lão bà sắp về nhà của mình?

Chuyện liên quan tới Thái Bình công chúa thì Tần Tiêu có chút cảnh giác lên, hơi chút suy nghĩ một chút nói ra.

- Cho dù ngươi là con trai của ta, làm ra chuyện này cũng trọng phạt không tha. Thiên tử phạm pháp cùng thứ dân đồng tội, không cần ta dạy ngươi chứ?

- Ngươi, ngươi không thể giết ta!

Đoạn Khiêm kêu to lên:

- Chính là Sử Sùng Vân bảo ta tới! Hấn mới là người sai sử! Ta nguyện ý chỉ chứng, theo luật Đại Đường thì ta tội không đáng chết.

- Ngươi chỉ chứng chúng?

Mang bình hơn một năm, trong thực chất của Tần Tiêu đã có khí tức khắc nghiệt xuất hiện, huống chi bây giờ hấn còn là một người nắm quyền to, cũng bất chấp cái gì văn nhã, lớn tiếng mắng:

- Ngươi ngu xuẩn, hấn cho rằng bản đô đốc cũng ngu xuẩn như ngươi? Chuyện vu oan giá họa ngu xuẩn như vậy cũng làm ra, ngươi dám đùa nghịch với ta?

- Ha ha, ha ha!

Đoạn Khiêm làm càn cười to:

- Trong Trường An có tin đồn khắp thiên hạ, Đại Đô Đốc Tần Tiêu làm việc công bằng, đại công vô tư, không hổ là môn sinh của Dịch công. Chiều theo ta thấy là lời đời lấy tiếng. Mất thấy muốn liên quan tới quyền quý và người nhà của mình, muốn giết tiểu nhân diệt khẩu! Ta nhổ vào, cầu quan!

Thạch Thu Khe giận dữ, hơi nghiêng chân đá vào mặt của Đoạn Khiêm. Đoạn Khiêm trốn tránh không kịp, kêu thảm một tiếng sau đó bay ngược ra sau, ven đường lưu lại vết máu, miệng đã gãy mấy cây răng.

Mọi người giận dữ hét:

- Đại Đô Đốc, giết thằng này đi!

Trong lòng Tần Tiêu cũng giận dữ, bị một tên cuồng đồ trêu chọc như vậy quả thực có chút ảo não. Nhưng hấn vừa nghĩ tới sau lưng chuyện này có liên quan lớn, hấn dần tức giận xuống, lẳng lặng suy nghĩ ứng phó.

Phạm Thúc Đức đi lên góp lời:

- Đại Đô Đốc, theo ty chức thấy chuyện này liên quan tới hoàng tộc và phương sĩ đương thời, đại khái có thể chuyển giao cho Ngự Sử đài đi xử lý. Ngự sử đại phu Lư Hoài Thận từ trước thiết diện vô tư, làm việc ổn thỏa...

Tần Tiêu có chút gật gật đầu, suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Tốt thì tốt, nhưng mà Phạm tiên sinh, ngươi biết không, loại chuyện này vốn là do Hoàng Thành Ngự Suất Ti xử lý, lại thoái thác cho Ngự Sử đài, theo trình tự mặc dù nói thông, nhưng mà trong mắt người ngoài là chúng ta đang ném củ khoai lang nóng tay.

562. Chương 564 : Cuồng Đồ. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 564 : Cuồng đồ. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Hơn nữa Sử Sùng Vân cùng Thái Bình công chúa quan hệ không phải bình thường, nếu xử lý không tốt, huyên náo không thoải mái với bên Thái Bình công chúa, đối với Hoàng Thành Ngự Suất Ti chúng ta công tác ngày sau không được thuận lợi. Cho nên, chuyện này tuy nhỏ nhưng liên quan rộng, nếu người đã bắt tới đây, ta trước tạm hỏi một chút, sau khi tra được đầu mối lại giao cho Ngự Sử đài, như vậy mới hợp lý.

Phạm Thúc Đức cau mày nói:

- Vạ nhất, việc này đúng là do Sử Sùng Vân làm ra, như thế nào cho phải? Đây chẳng phải là Đại Đô Đốc tự đứng đắc tội Thái Bình công chúa sao?

- Khẳng định không phải.

Tần Tiêu lạnh nhạt cười nói:

- Người như Đoạn Khiêm này là cuồng đồ không sợ chết, dễ gì khai ra chủ tử chính thức của mình, nói rõ chính là vu oan giá họa. Ta chỉ muốn biết rõ, là ai muốn làm ra chuyện này, mục đích là cái gì? Tại sao cả gan làm loạn, chẳng phải là muốn Hoàng Thành Ngự Suất Ti mất mặt sao? Việc này nếu không chỉ nhắm vào ta, Hoàng Thành Ngự Suất Ti lần này cũng bị mất mặt. Phạm tiên sinh, đem tên ngu xuẩn này giải xuống, cho Lưu Dịch chữa cho hắn, không nên cho hắn chết.

- Vâng!

Phạm Thúc Đức xuống đài, tự hành đi làm chuyện vặt vãnh này.

Tần Tiêu ngồi ở trên đài, nhíu mày suy nghĩ: Chuyện này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, một đao chém hắn, nhưng mà ta có cảm giác sau lưng chắc chắn có tai họa ngầm. Nếu không tra rõ ràng, nói không chừng sau này còn có thể mang phiền toái không cần thiết. Ân, sư phụ của Kim Tiên công chúa là Sử Sùng Vân, ai muốn hại hắn đây? Không nói tới Kim Tiên công chúa, ta đi trước tới đông cung tìm Lý Long Cơ hỏi tình huống đã.

Nghĩ tới đây, Tần Tiêu bảo Thạch Thu Khe trông coi Hoàng Thành Ngự Suất Ti, mang theo Hình Trường Phong đi thẳng tới đông cung.

Cả nhà của Lý Long Cơ đang ăn cơm chiều. Tần Tiêu vừa khéo tiến vào đụng phải, bị kéo lên bàn ngồi.

Lý Long Cơ nhìn sắc mặt Tần Tiêu, biết rõ hắn là có chuyện mà đến, khoát khoát tay, phi tử và nha hoàn lui ra ngoài, cũng chỉ còn hắn và Tần Tiêu ngồi ở trên ghế, Hình Trường Phong đứng hầu sau lưng.

- Chuyện gì vậy Đại Đô Đốc?

Lý Long Cơ rót cho Tần Tiêu một chén rượu, cười cười nhìn qua hắn:

- Thời điểm này không phải người đang ở nhà với kiều thê mỹ thiếp sao?

Tần Tiêu cũng uống với hắn một ly, sau đó nói:

- Buổi chiều trên hoàng thành Thái Cực điện, vũ lâm vệ bắt được một cuồng đồ, điện hạ biết chứ?

- Biết rõ ah, như thế nào?

Lý Long Cơ hơi một chút nhíu mày:

- Loại điên này chém cho chó ăn là được, làm gì phải lao sư động chúng?

- Kỳ thật ta cũng là nghĩ như vậy.

Tần Tiêu nói ra:

- Nhưng mà hắn là lai giả bất thiện. Vừa rồi ta hỏi vài câu, thằng này nói là do Sử Sùng Vân sai khiến mà đến.

- Sử đạo trưởng? Làm sao có thể!

Lý Long Cơ giật mình nói:

- Sử đạo trưởng là chí sĩ đặc đạo, được Thái Bình công chúa dẫn tiến, thành sư phụ của hai muội tử của ta, chỉ điểm các nàng tu đạo giảng kinh. Hiện nay tuy hấn phong quang, nhưng mà làm người rất trung thực, cũng không dám xằng bậy cái gì. Chuyện này rõ ràng là có gia hại, đại ca hấn là phân biệt không rõ?

- Ta biết chứ!

Tần Tiêu nói ra:

- Thế nhưng mà người suy nghĩ đi, người nào dám can đảm làm ra chuyện này, lại gia hại Sử Sùng Vân đây? Đây không phải nói rõ đặc tội Thái Bình công chúa cùng hai muội muội của điện hạ sao?

Lý Long Cơ sững sờ:

- Có đạo lý!

Tần Tiêu nhú mày, nhìn Lý Long Cơ nói ra:

- Ta hôm nay tới là muốn hỏi, Sử đạo trưởng này có khả năng đặc tội người nào nhất? Nghe nói trước đó không lâu triều đình tu kiến một đạo quan cho hấn tu, là ở nơi nào?

- Không phải là xây cho hấn!

Lý Long Cơ cười mỉa sau đó nói:

- Đạo quan tên là Kim Tiên Quan, là vì muội muội của ta, chính là cho Lý Trì Nguyệt chưa về nhà của người tu đấy.

- Không phải chứ?

Tần Tiêu cả kinh:

- Nàng đã phải gả ta, làm gì xuất gia?

- A, chớ khẩn trương.

Lý Long Cơ cười nói:

- Trì Nguyệt thuở nhỏ yêu thích tu đạo, phụ hoàng cố ý tu kiến đạo quan cho nàng, thuận tiện cho nàng ngày sau có nơi chuyên môn yên tĩnh tu hành, không có ý khác. Thái Bình công chúa không phải còn vào Thái Bình Quan tu đạo sao? Không có vấn đề gì.

- Ân, không kéo quá xa.

Tần Tiêu dừng đề tài này:

- Chiều như vậy mà nói, đạo quan này hấn là cực kỳ hoa lệ?

- Đúng vậy.

Lý Long Cơ cười:

- Trong thành Trường An, có lẽ tính toán là đẹp nhất. Quán chủ chính là Sử Sùng Vân, ít ngày nữa sẽ khai quan. Tuy muội tử của ta tiết kiệm không thích phô trương, nhưng mà việc này không phải do nàng, là do phụ hoàng làm chủ.

Tần Tiêu gật gật đầu, suy nghĩ một hồi, sau đó nói:

- Một đạo sĩ, tuy hưởng được chút ít vinh hoa phú quý, nhưng dù sao không phải nhân vật trong triều, người nào sẽ đi hại hấn?

Lý Long Cơ thần nhiên cười:

- Đại ca, dựa vào ý của ta, một đạo chém cuồng đồ này là hết chuyện, hết thấy gió êm sóng lặng.

Tần Tiêu xoay đầu lại, nhìn qua Lý Long Cơ đang mỉm cười, cảm thấy đã hiểu, nhìn hắn cười rộ lên:

- Xem ra, việc này kỳ thật trong lòng ngươi đã hiểu?

Lý Long Cơ đơn giản nói rõ hai chữ:

- Gia sự.

Trong lòng Tần Tiêu lại suy nghĩ khác, “Việc xấu trong nhà” liên quan tới đạo sĩ Sử Sùng Vân, nếu như là dĩ được của Thái Bình công chúa, hẳn là người bị hại, khẳng định là khó thoát liên quan hai chữ dĩ được này. Nói không chừng là tên nam sủng khác tranh giành sủng ái, làm ra chuyện hoang đường. Chuyện như vậy cũng có chút xấu xa.

Lý Long Cơ vẻ mặt vui vẻ quý dị nhìn qua Tần Tiêu, ngưng ngưng nói ra:

- Uống rượu dùng bữa đi, chuyện này không nên quản tới, cho dù là cái gì cũng không thấy.

Tên cuồng đồ kia bám nhỏ ra. Thái Bình công chúa bên kia nha... Đại ca thông minh như vậy, khẳng định có biện pháp đi khơi thông, không khiến nàng nghi kỵ.

Tần Tiêu ngẫm hiểu lẫn nhau cười rộ lên, cùng uống một chén. Sau đó đứng dậy cáo từ.

- Đây, chớ đi nha! Ngươi ở đây uống rượu với ta!

- Hôm nào đi!

Tần Tiêu mang theo Hình Trường Phong sải bước ra khỏi đông cung, trên đường nhìn Hình Trường Phong nói ra:

- Đem Đoạn Khiêm kia bám ra. Sau đó giao cho Ngự Sử đài, nói là Hoàng Thành Ngự Suất Ti bắt được người điên. Mạo phạm hoàng uy chém răn đe. Muốn xét nhà diệt môn, bảo Ngự Sử đài đi làm.

- Vâng!

Hình Trường Phong liền ôm quyền, đi lên phía trước.

Tần Tiêu dùng ngón tay cái vắn về chòm râu ngắn vừa mọc, sau đó suy nghĩ: Giấy không thể gói được lửa, nếu như có người cố tình quấy rối, không tránh khỏi còn thả ra tin tức gì đó, vu oan Sử Sùng Vân. Bởi như vậy, Thái Bình công chúa biết là ta từng chạm tay vào chuyện này, khẳng định cho rằng ta cố tình làm cho nàng xấu mặt, không giải quyết chuyện này thật đẹp.

Tuy nói là chuyện nhà của nàng, ta bất tiện chen chân vào hỏi. Thế nhưng mà cho dù như thế nào thì như Lý Long Cơ nói ra, đi qua ‘khơi thông’ một chút làm nội tâm của nàng biết được, đến lúc đó sẽ không sợ trách tội lên đầu của ta. Làm cho chính nàng ta sau khi quay về quản lý tốt ‘hậu cung’ của mình, không nếu nào ra chuyện mất mặt xấu hổ nào đó.

563. Chương 565 : Tư Mật Của Thái Bình Công Chúa.

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 565 : Tư mật của Thái Bình công chúa.

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Nhưng mà nếu ta hiển nhiên đi tới chỗ Thái Bình công chúa, nói với nàng chuyện này, người sáng suốt sẽ biết ngay việc này có quan hệ tới nàng, cũng chẳng khác nào làm nàng xấu mặt... Chuyện này làm cách nào tốt đây?

Đột nhiên Tần Tiêu trong nội tâm sáng ngời, khóe miệng cười vui vẻ: Ta cùng với Thái Bình công chúa từng ở chung một chiến hào, có một chút giao tình. Huống chi, bên cạnh ta bây giờ còn có lão và Tiên nhi vương bài!

Tiên nhi muốn nhận tổ quy tông, vậy thì cô cô Thái Bình công chúa dù thế nào cũng phải đi gặp phải không? Ha ha, cứ làm như thế!

Chủ ý đã định, Tần Tiêu cũng lười quay về Hoàng Thành Ngự Suất Ti, chuyện vật vãnh còn lại giao cho Phạm Thúc Đức cùng Hình Trường Phong tiến hành, cứ yên tâm là được. Vì vậy cười ngựa chạy ra khỏi hoàng cung, thẳng đến trong nhà.

Bốn nữ tử thay phiên đứng ở sân thượng nhìn ra, chờ Tần Tiêu cùng ăn cơm. Mất thấy đồ ăn sắp nguội rồi, còn không thấy người trở về, nhao nhao lo lắng. Lúc này Tử Định xa xa nhìn thấy gia hỏa mặc kim giáp chạy về, bĩu môi kêu lên:

- Đã về rồi, đã về rồi, có thể ăn cơm! Đói chết người.

Mặc Y ở bên cạnh nhú mày trừng nàng:

- Cả đời không có ăn cơm sao?

- Ta nhìn thấy hắn về rồi! Tỷ tỷ ngươi hắn là quên, đêm qua giống như đầu gia súc vậy, chà đạp ta tới nửa đêm.

- Lớn mặt!

Mặc Y nghiêm mặt, sau đó hạ giọng:

- Lão bà mắng lão công như người sao? Nếu ở nhà khác đã sớm có gia pháp hầu hạ, kéo tới huyện nha đánh cũng không oan. Tử Định ta cho người biết, người đừng có tính trẻ con mãi thế, tỷ tỷ tuy có thể che chở người, cũng không thể bao che khuyết điểm được? Ngay cả lão công không trách tội người, ngoại nhân nhìn vào mà cười. Người hắn muốn mất mặt sao?

Tử Định quyết khởi miệng:

- Tỷ tỷ, người đưa tay ra ngoài rồi!

- Nói vậy! Cái gì trong ngoài ngoài ngoài, đều là người một nhà. Lão công là người thân nhất của chúng ta biết chưa? Nam nhân có quốc sự, gia sự, chuyện thiên hạ luôn bận rộn; nữ nhân chúng ta thu xếp chuyện nhà, cho nên, lão công mới là người chúng ta yêu nhất, hiểu chưa?

- Hiểu!

Tử Định kéo dài âm thanh, nhẹ giọng nói:

- Ta cũng không phải không quan tâm hắn, nhưng vẫn còn tức chuyện đêm qua, vẫn tại ngươi.

- Nhanh đừng nói, lão công vào phủ.

Tần Tiêu xoay người xuống ngựa, tứ nữ tử đều đi ra sân thượng nghênh đón. Tần Tiêu cười ha hả chào hỏi các nàng, sau đó đi vào trong.

Đây là lần đầu tiên người một nhà sau một năm cùng ăn cơm. Tần Tiêu tự nhiên ngồi vào chủ vị, kế tiếp dưới tay phải là Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi, bên tay trái là Mặc Y cùng Tử Định, giống như thẳng đường vậy, cấp lớp ngay ngắn.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Tại sao hôm nay cảm thấy giống giam cầm vậy? Ta không thích cái bàn này. Tử Định.

Tử Định đang nhìn chăm chăm vào bát cơm ngăn người, Mặc Y chọc nàng một cái:

- Gọi người đẩy!

- Úc!

Tử Dịch phản xạ có điều kiện bản người lên, nói:

- Chuyện gì?

Đưa mắt nhìn qua Tần Tiêu, tiếp xúc với ánh mắt ‘ôn nhu’ của hắn thì nội tâm run lên, có chút buồn bực cúi đầu xuống.

Tần Tiêu nhìn qua tiểu cô nương vô ưu vô lự này, thoáng cái trở nên tâm sự nặng nề như vậy, cũng có chút áy náy, nói khẽ:

- Ngày mai sai người đem cái bàn này ra hậu đường đi. Trong nhà chúng ta chỉ cần bàn tròn, có biết không? Như vậy sẽ không phân chủ yếu và thứ yếu. Ngồi như vậy các người động đũa sẽ bất tiện.

- Biết rõ.

Tử Dịch nhẹ giọng ứng một câu. Sau đó ngồi xuống.

Lý Tiên Huệ bắt đầu dĩ cười yếu ớt cười:

- Ăn cơm đi, tất cả mọi người đói rồi.

- A.... Bọn nhỏ đâu rồi? Hôm nay cũng còn không có ôm qua.

Tần Tiêu một mặt dùng rượu, một mặt hỏi.

- Ngủ rồi, vú em đang chiếu cố chúng.

- Tiên nhi...

Tần Tiêu kêu một tiếng, sau đó nói:

- Ăn cơm xong hai chúng ta ra ngoài.

- Có việc gì thế?

- Có việc!

Tần Tiêu cười cười:

- Qua mấy ngày, chúng ta cử hành đại hôn. Trước đó người nên tới thăm cô cô Thái Bình công chúa chứ?

Lý Tiên Huệ bình tĩnh đại ngộ gật gật đầu:

- Đúng rồi, ta ngược lại đã quên, đương nhiên nên đi. Khi còn bé Thái Bình cô cô kỳ thật rất tốt với ta.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng nói:

- Lão công cũng nên đi gặp Thái Bình công chúa. Hiện tại người cùng hoàng đế cùng thái tử đi lại quá gần, công chúa miễn không được tâm tư nghi kỵ Hoàng Thành Ngự Suất Ti, đây không phải là các nha môn khác có thể so sánh được, cần phải tỏ vẻ một chút.

- Uyển nhi quả nhiên có kiến thức.

Tần Tiêu tán thưởng bắt đầu:

- Không hổ là nữ tử tướng thủ hạ của thánh hậu nha! Ha ha!

Lúc này đột nhiên Tử Dịch buông bát đũa. Nhẹ ném một câu:

- Ta ăn no, các người ăn từ từ.

Dứt lời thì đi ra ngoài.

Mặc Y phiền muộn nhìn qua Tử Dịch đi ra ngoài, muốn đuổi theo nhưng Tần Tiêu khoát khoát tay:

- Tính toán, cho nàng đi thôi.

Mặc Y xấu hổ cúi đầu xuống:

- Thực xin lỗi lão công... Có lẽ. Ta thật sự là sai, không nên miễn cưỡng mọi người như vậy.

Tần Tiêu cười cười:

- Không liên quan tới người. Ta biết rõ mấu chốt cho nên buổi tối về rồi nói sau, hiện tại ăn cơm trước.

Tử Dịch chạy ra nhà hàng và đi lên lầu hai, tiến vào trong phòng, phiên muộn ngồi bên bàn, rầu rĩ trầm nghĩ: Xú nam nhân, trong mắt của người chỉ có Tiên nhi, nhiều lắm là còn có nửa Uyển nhi... Với tỷ muội của chúng ta làm sát thủ thì không đặt vào mắt? Tỷ tỷ thật là đồ đàn, tức chết ta!

Sau khi ăn xong, Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ mang theo hai nô bộc chuẩn bị ra cửa đi tới phủ Thái Bình công chúa.

Trước khi rời đi Tần Tiêu gọi Mặc Y tới và nói nhỏ mấy câu, Mặc Y lập tức trở nên xấu hổ, gật gật đầu, che miệng đi vào trong phòng.

Lý Tiên Huệ buồn bực nói:

- Lão công cùng Mặc Y nói cái gì đó, thần sắc của nàng trở nên mập mờ như vậy?

- Ba chữ, ‘mê tình hương’, hắc hắc!

Trong lòng Lý Tiên Huệ khẽ động, sau đó cười rộ lên, sau đó thấp giọng nói với Tần Tiêu:

- Nghe tên đã biết không phải thứ tốt. Tốt lắm, bên người của người chuẩn bị đồ vật như vậy, chớ không phải là chuẩn bị đi làm hái hoa đạo tặc đấy chứ?

- Làm sao có thể, ta sinh hoạt trong hoa viên, làm gì phải đi ra ngoài hái hoa?

- Hoa nhà không bằng hoa đại a!

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Xem ra Tiên nhi càng ngày càng ưa ghen, bằng không sau này chúng ta thử là được.

- Không! Ta mới không cần!

Lý Tiên Huệ cười mắng.

Tần Tiêu làm bộ bình tĩnh đại ngộ:

-Ồ, cũng đúng ah!

Lý Tiên Huệ nghe ra ý của hắn, hung hăng véo lên cùi trỏ của hắn:

- Ý của ta trời sinh tính dâm đẳng, không cần phải dùng đồ vật đó đúng không?

- Không dám, không dám! Ta nào dám, hắc hắc!

Hai người vừa náo vừa lên xe, đi thẳng tới phủ Thái Bình công chúa.

Lý Tiên Huệ đang mặc váy ngắn, trên đầu mang cái mũ che gương mặt lại, nhưng trong lòng có chút bất định, sợ hãi nói ra:

- Lão công, chúng ta mạo muội đi gặp cô cô, cũng không biết có được không?

- Yên tâm đi Tiên nhi, không có việc gì.

564. Chương 566 : Trấn Quốc Thái Bình Công Chúa. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 566 : Trấn Quốc Thái Bình công chúa. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu vỗ vỗ bàn tay trắng nhỏ của Lý Tiên Huệ, ôn nhu nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Công chúa thật ra là người tốt, nhất là đối với con cháu như người, đều phi thường không tệ.
- Như thế.

Lý Tiên Huệ gật đầu.

Xe ngựa chạy nhanh qua đường cái chợ tây, nhắm thành đông là phủ đệ của Thái Bình công chúa mà chạy tới.

Xe ngựa cách cổng chính mấy chục bước. Tần Tiêu vịn Lý Tiên Huệ bước xuống đất, nhìn thấy nàng ăn mặc một bộ quần áo đoan trang, trước ngực lộ ra một mảnh tuyết trắng, còn có hoa văn một đóa hoa mai, thật sự cao quý xinh đẹp. Cho dù hắn là lão công cũng phải kinh diễm.

Lý Tiên Huệ nhìn qua hắn, nói:

- Lão công, người khi nào biết híp mắt như vậy? Thật sự là, không nên mất mặt trước người ngoài.

Tần Tiêu trầm thấp cười rộ lên:

- Tiên nhi, người bình thường đều ăn mặc cẩn thận. Mấy ngày nay mặc váy ngắn khoắc khăn lụa, quả thực là thập phần hấp dẫn người. Ta nhìn có gì không đúng chứ? Hắn là người nghĩ ta thường xuyên nhìn nữ nhân khác sao?

Lý Tiên Huệ mỉm cười như tơ, nói:

- Ba hoa, làm chính sự đi, còn không thu liễm một chút.

Tần Tiêu cười một cái, nhẹ vỗ eo mềm của Lý Tiên Huệ, đi tới phủ công chúa.

Phủ Thái Bình công chúa quả nhiên cực kỳ to lớn. Tòa nhà của Tần Tiêu so với nơi này quả là dân chơi gặp thứ thiệt. Tối thiểu khác nhau là diện tích kém nhau vài lần, hơn nữa ba bước một cương vị, năm bước một trạm canh gác, tất cả đều là tư binh của phủ Thái Bình công chúa, do vũ lâm vệ rút ra. Tuy những người này nhận ra Tần Tiêu, nhưng mà không bị tiết chế, chỉ nghe một mình Thái Bình công chúa. Nhưng mà cũng gật đầu xem như ‘nhận thức’, bằng không người bình thường muốn đi tới đây cũng khó khăn. Những quân tốt này nhìn qua Tần Tiêu mặc dù không có lễ bái, nhưng mà vẫn nhìn hắn tỏ vẻ tôn trọng.

Tần Tiêu đi tới cửa, sau đó nhìn bảng hiệu ‘Phủ Trấn Quốc Thái Bình Công Chúa’ thì trong nội tâm hít một hơi, cảm ổ con trong tay đưa cho thủ vệ:

- Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc Tần Tiêu, đặc biệt tới đây cầu kiến Trấn Quốc Thái Bình Công Chủ, thỉnh thông báo.

Trong nội tâm âm thầm nói: Ta ngay cả hoàng cung cũng vào tự nhiên, đông cung đi như phòng khách nhà mình, nhưng cũng chỉ có phủ Thái Bình công chúa là phiền toái như vậy.

Vệ sĩ nhận ra Tần Tiêu, hai tay tiếp nhận:

- Đại Đô Đốc thỉnh chờ một chút, ty chức lập tức đi vào thông báo!

Lý Tiên Huệ kéo Tần Tiêu, nói khẽ:

- Lão công, ta thấy trong lòng hoảng hốt. Vài năm không gặp, ta và hoàng cô cô này không có gặp nhau, sợ có biến hóa.

Tần Tiêu cười nhạt một tiếng:

- Không sao, có biến thể nào cũng không thay đổi đâu. Người vốn là phức tạp như vậy!

Một lúc sau tiểu tốt từ bên trong hoảng hốt chạy nhanh ra ngoài này, quỳ một gối trước mặt Tần Tiêu, liên tục nói:

- Đại Đô Đốc mau mời vào, ty chúc vô lễ ngăn cản, mong Đại Đô Đốc thứ tội!

Tần Tiêu sững sờ nói:

- Sao nói vậy? Người dẫn đường cho ta đi vào.

- Vâng!

Tiểu tốt đứng lên, Tần Tiêu nhìn mặt của hắn đỏ bừng, hiển nhiên là vừa bị ăn thiệt thòi. Âm thầm suy nghĩ nói: chẳng lẽ bị mắng? Khách đến thăm thông báo, không phải quy củ của phủ Trấn Quốc Thái Bình công chúa sao?

Tiểu tốt dẫn đường phía trước, Lý Tiên Huệ lặng lẽ tiến đến bên tai Tần Tiêu nói ra:

- Lão công, có lẽ ngươi có chút không hiểu rõ quy củ của phủ thân vương. Nói như vậy, trừ hoàng đế cùng hậu duệ vương thất quý tộc cũng do tây môn thông báo mà vào. Chúng ta đi vào cửa chính kỳ thật coi như kiêng kỵ. Nhưng mà xem ra Thái Bình công chúa đối với lão công rất coi trọng đấy ah! Ngăn ngươi ở ngoài cửa chắc chắn là bị mắng rồi.

Tần Tiêu nhú mày:

- Ta có mặt mũi lớn vậy sao? Nói quá khoa trương a? Cố gắng, người đi gặp cô cô đi.

Lý Tiên Huệ mỉm cười, khoe miệng có má lúm đồng tiền hiện ra, hai gò má đỏ hồng, vô cùng mê lòng người! Tần Tiêu cũng có xúc động ôm Lý Tiên Huệ hảo hảo hôn môi một phen. Lúc này mới nhớ tới đã vài ngày không thân mật với Tiên nhi rồi, trong nội tâm nhất thời cũng rục rịch.

Phủ của Thái Bình công chúa quả thật là nguyên bản của hoàng cung, không chút hạ phong. Những năm gần đây từ thời đại Võ Tắc Thiên thời, Thái Bình công chúa ở đâu cũng được sủng ái, nhưng nàng cũng không phải đặt tất cả tinh lực vào triều đình.

Rất nhiều thời điểm nàng mượn chuyện mua đất mà giấu tài. Nhiều năm trôi qua trong phủ cũng xa hoa, như là tiên cảnh nhân gian. Một đường đi qua, tuy Tần Tiêu đã quen nhìn hoàng cung, cũng rõ ràng có cảm giác như tiểu quan tiến vào nhà của đại quan. Phủ đệ của mình quá khoa trương sao? Tính toán, nhìn thấy phủ của Thái Bình công chúa thì Tần Tiêu cảm thấy mình rất tiết kiệm rồi.

Tần Tiêu không tự giác nhìn qua tời tớ xách theo quà tặng, đều là hồng tơ từ Giang Nam mang đến, cùng với những món tự nhận là đồ cổ. Tuy nói tùy tiện ném một cái vào nhà bình thường, đó cũng là tổ tôn tám đời không kiếm nổi. Thế nhưng mà Thái Bình công chúa đặt vào mắt sao? Tần Tiêu đột nhiên cảm giác mình quá keo kiệt.

Sĩ tốt dẫn theo Tần Tiêu hai người, quanh co lòng vòng đi thật lâu tới bên ngoài một hành lang, thật vất vả mới đi tới trước phòng này và dừng lại. Tần Tiêu tinh tế xem vài lần, tòa nhà này không phải lớn, tinh xảo đơn giản, có một sân nhỏ độc lập.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ tiến vào, đang định đứng ngoài cửa thỉnh an thì cửa mở ra.

Ánh nến trong phòng chiếu lên pho tượng kim thân, trở nên ánh vàng rực rỡ, Thái Bình công chúa giống như có kim quang bao phủ toàn thân, lượn lờ đi tới. Về mặt tươi cười nói ra:

- Tần Tướng quân, hảo Tiên nhi, rốt cục cũng tới nhà của ta ngồi một chút sao? Sĩ tốt vô lễ ngăn cản, các người ngàn vạn lần không nên đặt vào trong lòng! Kỳ thật ta sớm nói qua, nếu có Tần Tướng quân cùng Tiên nhi tới chơi. Không cần thông báo mà dẫn người vào.

Lý Tiên Huệ nghe xong Thái Bình công chúa gọi nàng là ‘hảo Tiên nhi’, giống như mấy năm trước kia, trên mặt cũng có chút kích động, quỳ rạp trước mặt Thái Bình công chúa:

- Cô cô thứ tội, Tiên nhi đến chậm!

- Hảo Tiên nhi, mau đứng lên a!

Thái Bình công chúa cúi người xuống, kéo cánh tay của nàng đứng lên, cười mỉm nói ra:

- Ân, thật sự là không tệ. Vài năm không thấy đã trưởng thành duyên dáng thành đại mỹ nhân rồi. Tiên nhi có tri thức lại khéo hiểu lòng người, hôm nay lại trở mã xinh đẹp đoan trang như thế. Tần Tiêu, người đúng là phúc khí tốt nha.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Công chúa không nên quá mức tán dương. Bằng không thì Tiên nhi sẽ kiêu ngạo đấy.

Tinh tế dò xét Thái Bình công chúa một phen, phát hiện nàng hôm nay mặc đạo bào. Đường cong thân thể vẫn thướt tha mềm mại; tóc buộc dây vàng, cắm một phượng vĩ trầm.

Thân thể tiêu sái lưu loát, xuất phàm thoát trần. Tuy ít đi ung dung quý phái của ngày thường, nhưng càng lộ ra khí chất ưu nhã, giơ tay nhắc chân nhà nhân, khắp nơi đều lộ ra bóng dáng của Vô Tắc Thiên.

565. Chương 567 : Trấn Quốc Thái Bình Công Chúa. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 567 : Trấn Quốc Thái Bình công chúa. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Tiên Huệ nhìn qua Tần Tiêu, lại ra động tác khiêu khích nghịch ngợm, ngây thơ không thôi. Giống như trước mặt trưởng bối là Thái Bình công chúa thì nàng khôi phục thiên tính. Tuy mới làm mẹ, nhưng mà dù sao nàng mới mười chín tuổi nha, đáng yêu, ngây thơ, thành thực cùng gợi cảm ở trên người của nàng càng hoàn mỹ. Tần Tiêu giống như quay về mấy năm trước, hai người lúc đầu quen biết nhau, giống như cảm giác mới tình đầu.

Tiên nhi đúng là vưu vật tinh linh! Trong lòng Tần Tiêu âm thầm tán dương mình có phúc khí.

Thái Bình công chúa cười rộ lên, lôi kéo tay Lý Tiên Huệ, nhìn qua Tần Tiêu nói ra:

- Các người vợ chồng son, mau tiến vào nhà đi. Nếu muốn tình chàng ý thiếp chớ nên ở trước mặt lão bà như ta.

Lý Tiên Huệ vội vàng nói:

- Cô cô đang lúc phong nhã hào hoa, chỗ nào giống lão bà? Tiên nhi ở trước mặt cô cô như chim sẻ gặp phượng hoàng, tự ti mặc cảm đấy!

- Ha ha, hảo Tiên nhi, đúng là biết nói chuyện.

Thái Bình công chúa cười rộ lên, vuốt eo mềm của Lý Tiên Huệ, có chút kinh nói:

- Vì sao Tiên nhi lại gầy như vậy? Chớ không phải là Tần Tiêu không chịu cho người ăn ngon sao? Nếu là thế thì nói cho cô cô, cô cô làm chủ cho người, trị tội đàn ông phụ lòng này.

- Không phải, không phải, không có!

Lý Tiên Huệ xấu hổ nói:

- Lão công đối đãi ta rất tốt! Nhưng mà Tiên nhi không muốn lớn lên mập mạp, như vậy lúc kiếm vũ sẽ bất lợi. Hơn nữa lão công không thích ta quá béo, hì hì!

Tần Tiêu ở bên cạnh cười ngây ngô:

- Tiên nhi người nói gì thế. Mặc kệ người béo gầy, ta đều thích cả? Rõ ràng ở trước mặt công chúa vu hãm ta.

- Người đại nam nhân, thật không biết tốt xấu, Tiên nhi đang giải vây cho người đấy.

Mắt phượng Thái Bình công chúa trợn lên, ra vẻ giả hờn nói ra:

- Lớn lên béo một chút là rất xinh đẹp sao? Người thật không hiểu thưởng thức gì cả. Bỏ đi, đây là việc của vợ chồng son các người, lão thái bà ta mới không quản. Mang giày mà nói đi chân trần không thoải mái, cũng chỉ có chân mới biết được. Đúng không, Tiên nhi?

Lý Tiên Huệ cười khanh khách, mười phần như hài tử: truyện copy từ

- Dạ cô cô! Cô cô đúng là có kiến thức, Tiên nhi thật bội phục!

Thái Bình công chúa mang hai người vào trong phòng, chỉ vào bồ đoàn bên cạnh kỷ trà, nói:

- Các người tới thật không khéo, ta đang ở đây tu tâm dưỡng tính. Không có bàn gì cả, tạm thời ngồi ở đây đi.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ đều ngồi xuống, Tần Tiêu cho người hầu mang lễ vật vào.

Thái Bình công chúa oán trách nói:

- Các người cho rằng cô cô xem trọng những tục vật này hay sao, cần bái lễ sao? Không bao lâu ta sẽ cho người mang toàn bộ về. Đại hôn của các người cô cô nên tặng lễ a!

Lý Tiên Huệ vội hỏi:

- Cô cô, những vật này là chúng ta mang theo một ít sản vật của Giang Nam tới đây, không coi là quá đáng giá, chỉ là tỏ tâm ý mà thôi. Tiên nhi biết rõ cô cô không thèm tiền tài đồ cổ, cho nên cũng không dám mùa riu qua mất thợ mang đi tặng. Cô cô, người thu đi, bằng không thì Tiên nhi sẽ không an lòng. Ở Trường An ở lâu như vậy, cũng không có tới bái phỏng người, trong nội tâm quá hổ thẹn...

Thái Bình công chúa nhắm lại cười rộ lên:

- Đúng là hảo Tiên nhi hiểu chuyện! Trong đồng lứa của người thì cũng chỉ có người là hài tử hiểu chuyện nhất. Mặt khác nha, ta không thấy đứa trẻ nào được như người đâu.

Trong lòng Tần Tiêu đang âm thầm nói cả Lý Long Cơ sao?

Thái Bình công chúa cùng Lý Tiên Huệ người một lời ta một câu kéo việc nhà. Tần Tiêu cũng không nói được gì, nếu là người bình thường nhìn thấy các nàng hai người, lại không biết thân phận của các nàng còn tưởng rằng là cô cháu đang nói chuyện trời đất. Thái Bình công chúa, cũng hoàn toàn không có bộ dáng cao cao tại thượng như ngày thường. Mà biến thành như nữ tử bình thường, bình dị gần gũi không có giá đỡ.

Tần Tiêu tự suy nghĩ: Thái Bình công chúa vẫn không có kết giao thâm tình gì. Nhưng mà bất kể hiện tại hay trong lịch sử, nàng vẫn là người vô cùng lợi hại, vô cùng có thủ đoạn và tâm cơ. Hiện tại xem ra không sở được mảnh khốe nào cả. Quả nhiên lòng dạ rất sâu!

Hai nữ nhân trò chuyện trò từ từ tâm đầu ý hợp. Nói tới chuyện lý thú khi Lý Tiên Huệ còn bé, Tần Tiêu nghe xong cũng cười rộ lên.

Trong lúc nhất thời, giống như người nhà tụ hội. Người hầu cũng đưa bánh ngọt và nước trà tới. Ba người cũng uống mấy chén

Qua một hồi, Thái Bình công chúa nhìn qua bên ngoài kêu to:

- Người tới.

Một nha hoàn đẩy cửa đi vào, bái xuống đất:

- Công chúa điện hạ có gì phân phó?

- Đi phòng ngủ tiền đường mang cái hộp trang sức của ta tới đây.

- Vâng!

Tiểu nha hoàn xem như nha hoàn thiếp thân của Thái Bình công chúa, liên tục lui ra ngoài, còn kéo cửa lại.

Lý Tiên Huệ lập tức ngạc nhiên nói:

- Cô cô. Cái này...

Thái Bình công chúa mỉm cười:

- Tiên nhi, trong thế hệ con cháu thì ta ưa thích người nhất. Hôm nay cô cô cho người vài món trang sức, người phải đeo lúc đại hôn a? Rất là xinh đẹp, làm cho Tần Tiêu không ưa trời buộc có nhiều nữ nhân này phải lóa mắt.

Lý Tiên Huệ không ngớt lời nói:

- Tiên nhi không đưa tặng cô cô đồ tốt gì, sau lại vô duyên vô cớ muốn thứ tốt của cô cô, không được đâu.

- Tiên nhi còn khách khí với cô cô sao? Đây là chuyện nên làm.

Thái Bình công chúa lạnh nhạt nói ra:

- Ta thích người thì tặng đồ cho người. Nếu không phải ưa thích, cho dù thân sinh của ta quỳ xuống hỏi ta cũng quyết định không cho, người biết không?

Lý Tiên Huệ hơi sững sờ, nghe khẩu khí của Thái Bình công chúa đã không cho cự tuyệt, đành phải nói:

- Tiên nhi đa tạ cô cô!

Tần Tiêu ở bên cạnh mỉm cười, trong nội tâm quá hiểu ý của nàng. Xem như Lý Đán nhét ngọc bội cho đầu to và nữ nữ, chẳng lẽ còn thực cho rằng ưa thích hai tiểu hài tử sao? Rõ ràng là biến đổi cách tặng đồ cho Tần Tiêu.

Thái Bình công chúa, quả nhiên không ngoài sở liệu là lung lạc ta. Hôm nay tới đây một chuyến xem ra có ý nghĩa, ít nhất có thể kiểm tra ngọn nguồn của nàng.

Không qua bao lâu, nha hoàn kia ôm một cái gương gỗ tinh mỹ đi vào. Thái Bình công chúa đứng dậy, kéo Lý Tiên Huệ đi vào trong gian sảnh trong, vẫn không quên nhìn qua Tần Tiêu mỉm cười:

- Chuyện của cháu ta người nghe nhiều rồi, chúng ta đi qua bên cạnh nói chuyện tinh tế.

Tần Tiêu mỉm cười, trong nội tâm kinh ngạc: Thái Bình công chúa quả nhiên lợi hại! Không chỉ lợi dụng ưu thế, còn có thể lợi dụng ưu thế đồng tính. Nàng thỉnh Lý Tiên Huệ qua một bên nói cái gì? Tiên nhi tuy cực kỳ thông minh, thế nhưng mà Thái Bình công chúa là người thủ đoạn cao siêu. Tiên nhi ở trước mặt của nàng có thể đoán được ý sao?

Tần Tiêu một mình một người ngồi ngẩn người trầm tư, trong tay vuốt vuốt cái chén ngọc lung linh, đột nhiên phát hiện cái chén đặc thù. Dưới ánh nến có một vài giọt đen sẫm lung linh, giống như lúc Lý Đán ban thưởng cho hắn, chính là chén ngọc tiến cống của Đột Quyết. Cảm thấy cả kinh nói: Thái Bình công chúa là nữ lưu, Lý Đán không có lý do đưa chén ngọc cho nàng. Như vậy hẳn là sứ thần Đột Quyết dâng tặng. Xem ra đặc phái viên ngoại bang triều bái tiến cống rõ ràng cũng phải thông qua cửa ải của Thái Bình công chúa trước đã...

566. Chương 568 : Trấn Quốc Thái Bình Công Chúa. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 568 : Trấn Quốc Thái Bình công chúa. (3)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Qua một hồi, Thái Bình công chúa đi ra ngoài, nhìn qua Tần Tiêu mỉm cười thần bí, chân thành đi tới kỷ trà ngồi xuống.

Tần Tiêu không khỏi buồn bực:

- Công chúa điện hạ. Tiên nhi đâu?
- Đang trang điểm và mặc quần áo, ta cố ý may trang phục tân nương cho nàng, tại mặc thử lấy.

Thái Bình công chúa lạnh nhạt mỉm cười, giống như một người hiền hòa. Có thể Tần Tiêu nhìn nàng đang cười, nhưng mà lại cảm thấy tràn ngập nguy cơ.

Quả nhiên...

Thái Bình công chúa trên mặt mỉm cười vẫn đoan trang và hoa lệ, cặp môi đỏ mọng nhìn qua Tần Tiêu nói một câu:

- Tần Tiêu, ta cảm ơn ngươi.

Tần Tiêu trong lòng run lên, cười cười:

- Tần Tiêu có lẽ cảm ơn công chúa ban thưởng mới đúng, công chúa vì sao trái lại cảm ơn ta?

Thái Bình công chúa mỉm cười:

- Hôm nay trước Thái Cực điện. Hoàng Thành Ngự Suất Ti có từng bắt được một gã cuồng đồ?
- Đúng vậy.

Tần Tiêu bình tĩnh trả lời, trong nội tâm vẫn ngạc nhiên, nàng rõ ràng chủ động nói tới việc này.

Thái Bình công chúa hừ nhẹ một tiếng:

- Cuồng đồ to gan, nên hành quyết tại chỗ.

Tần Tiêu nói ra:

- Dĩ nhiên xử quyết, công chúa không nên quan tâm loại chuyện vặt này.

Thái Bình công chúa lạnh nhạt cười nói:

- Cho nên ta muốn cảm ơn ngươi. Tần Tiêu, dù sao cũng không phải ngoại nhân, cô cô ở trước mặt ngươi cũng không cần mặt mũi gì. Kỳ thật là vì trong thành Trường An phật, đạo tranh giành mà thôi. Mới dẫn phát chuyện hơn đường như vậy, Sử Sùng Vân là do ta đề bạt, hiện là đại diện đạo gia ở Trường An; mặt khác phật môn cũng có người do ta bồi dưỡng. Kim Tiên Quan có chút ít danh tiếng. Chúng tăng phật môn giống như nữ nhân cũng ăn dấm chua, nghĩ ra biện pháp vụng về như vậy đến đả kích Sử Sùng Vân. Lại nói tiếp, những việc này là chuyện nhà của ta. Ngươi giúp ta xử lý việc này thì ta phải cảm tạ.
- Ah, thì ra là như vậy!

Tần Tiêu bừng tỉnh đại ngộ, trong nội tâm âm thầm nói: Phật gia cũng có nhân vật được ‘bồi dưỡng’? Đây cũng là hòa thượng, lại là đạo sĩ... Thái Bình công chúa khẩu vị đúng là kỳ quái! Ở trước mặt ta xưng là ‘cô cô’, xem ra đúng là không xem ta là ngoại nhân rồi. Nhưng mà ta càng nghĩ càng có khả năng, chắc là biết ta đoán được một ít mới đánh đòn phủ đầu chủ động nói toạc a? Bởi như vậy ta không thể truy vấn cái gì, việc như vậy dừng ở đây, tất cả chấm dứt. Đúng là nữ nhân lợi hại và khôn khéo!

Thái Bình công chúa nói ra:

- Tần Tiêu, ta nửa đời người sống trong hoàng cung, tiếp xúc đều là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh. Nhưng mà cho tới bây giờ ta mới gặp được một gia hỏa thông minh nhất. Người này, chính là ngươi.

Tần Tiêu vội nói:

- Công chúa quá mức thưởng! Ta chỉ là một đầu gối, cái gì cũng không hiểu.

- Có lẽ là có rất nhiều không hiểu, nhưng mà trí tuệ và kiến thức của người vượt qua thường nhân nhiều.

Thái Bình công chúa hứng thú nhìn qua Tần Tiêu:

- Người là người mà ta cảm thấy khác biệt với những kẻ khác. Cũng khó trách Tiên nhi là nữ tử xuất sắc như thế cũng bị người thu phục, lưng công người mà lúc nào cũng muốn tìm chỗ tốt cho người.

Tần Tiêu cười:

- Tiên nhi nói đó là lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó a!

Thái Bình công chúa cũng cười rộ lên:

- Người nói những lời này thật kỳ quái, nhưng mà tư tưởng rất chuẩn xác. Tần Tiêu, người nhập sĩ đã ba năm, trải qua rất nhiều chuyện, cũng khó trách người nhanh chóng bộc lộ tài năng như thế. Đại sự kiện mới thật sự là khảo nghiệm một người có bản lĩnh hay không. Thái bình thịnh thế chỉ cần là người có chút đầu óc thì thích ứng một đoạn thời gian là có thể đảm nhiệm chức quan. Nhưng mà vừa có sóng lớn thì loại người này không chịu được khảo nghiệm. Người không tệ, đúng là rất không tồi. Nhiều lần trải qua các hồi sóng gió mang tính quyết định. Giang sơn Lý Đường có hôm nay thì công lao của người khó bỏ qua được.

- Công chúa quá hân thưởng, đây là chuyện Tần Tiêu nên làm.

Trong lòng Tần Tiêu nói thầm: Bắt đầu dùng thể công nhân tình, theo thông lệ là cổ vũ trước tiên.

Thái Bình công chúa lạnh nhạt nói ra:

- Phóng nhân trong triều, người người mơ màng, một ít thần tử trong tương lai có thể trọng dụng đúng là không nhiều. Đợi thêm một thời gian, Tần Tiêu người nhất định là hiền thần lương tướng nhất đẳng của Đại Đường, rường cột nước nhà. Tần Tiêu, không phải ta cất nhắc người, nếu phải đem so người với bất cứ người nào trong hai mươi bốn trung thần của Lăng Yên các, kể cả tổ tiên Tần Thúc Bảo của người cũng không lâm vào hạ phong.

- Cái này, cái này, vạn không dám nhận!

Tần Tiêu liên tục líu lưỡi khẩn trương lên, chụp môi này hơi lớn.

Thái Bình công chúa cười khanh khách, nói:

- Xem người khẩn trương kìa! Như thế nào, vượt qua tổ tiên của mình không phải là chuyện tốt sao? Người văn võ song toàn, trí tuệ hơn người, quả thực là của quý trời ban cho Đại Đường. Ta đã sớm nói, mẫu hậu của ta không có nhìn lầm người. Nhớ năm đó nàng còn sống, nhiều lần nói với ta, Tần Tiêu như thế nào làm sao có thể làm. Lúc đầu ta còn chưa tin, hiện tại ta hiểu được ánh mắt của mẫu hậu rất độc.

Tần Tiêu nghe Thái Bình công chúa tăng bốc đầu óc choáng váng, bên cạnh có tiếng cười như chuông bạc vang lên, Lý Tiên Huệ giống như cửu thiên huyền nữ đi tới đây.

Tần Tiêu nhìn qua Lý Tiên Huệ thay trang phục mới, không khỏi có chút ngây người, trong nội tâm chỉ có hai chữ 'kinh diễm'!

Giống như ở chung với nàng ba năm mới phát hiện Tiên nhi lại đẹp tới mức này.

Quả nhiên là người đẹp vì lụa a? Hắn từ trước tới giờ cho rằng mình đã sớm quen thuộc nàng, nhưng mà hình như chưa từng nghĩ nàng xinh đẹp như vậy a?

Lý Tiên Huệ mặc quần áo tân nương, trên vai khoác trường bào màu đỏ, cánh tay phấn điêu ngọc trạc thon dài, mơ hồ thu vào trong váy lụa, trái, phải cánh tay có ngọc hoàn uốn lượn, vòng tay cũng rất tinh xảo.

Hai vòng xuyên đeo tai do ba vòng vàng tạo thành, cuối cùng xuyên lên một viên bảo thạch lỏng lách. Vốn đáng người thon dài thướt tha, nhưng mà được bộ váy bó sát người ôm lấy người, đường cong hoàn mỹ mê người đẹp tới mức tận cùng. Eo bụng có một đai lưng bạc, trên đó có tơ vàng điểm xuyên, túi thơm nhẹ nhàng.

Nhưng y chế tạo từ tơ lụa màu bạc ôm lấy bộ ngực của nàng, phía trên thêu con bướm vườn ao xanh ngát, eo thon nổi bật bộ ngực sữa! Bộ ngực của nàng vốn thù mị no đủ lại được quần áo tôn lên càng đẹp hơn, càng nổi bật đầy đặn, ở giữa lộ ra hai tòa núi đồi, đủ làm cho tất cả nam nhân nổi hừng tâm trắng chí.

Làn da giống như mỡ dê, mang theo vòng cổ màu từng vân, che khuất nửa dưới của da thịt, ẩn ẩn lộ ra nét bằng cơ ngọc cốt. Vòng cổ có ba chân, ba viên bảo thạch tỏa sáng, chiếu sáng cả nội đường, phát ra ánh hào quang mê người, viên phía dưới cùng lại lọt vào giữa khe ngực, nhẹ nhàng lắc lư, mị hoặc khôn cùng. Tần Tiêu nhìn thấy mà rung động tâm hồn.

Hạ thân là váy áo đồ tươi. Có tơ vàng mảnh làm thành nếp nhăn nhẹ nhàng, làm cho hai chân của Lý Tiên Huệ vốn dài càng thêm thon dài.

567. Chương 569 : Kinh Diễm Tuyệt Luân. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 569 : Kinh diễm tuyệt luân. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Trên đầu cũng biến hóa, lúc trước là thái tiên búi tóc biến thành ưu vân búi tóc, trên đó có mấy cái chuông, phía trên có ba châm cài cao cấp, ba cái châm cài giống như vương miện, cao cao dựng thẳng lên. Thượng trên còn điểm xuyên bảo thạch màu xanh; đầu châm rất dài, cơ hồ chạm tới vai của Tiên nhi, hai chân có tơ lụa đồ tươi rũ xuống, dài che tận gối, tăng thêm một phần vũ mị cùng ôn nhu. Khí chất thân thể trở nên đoan tran và thánh khiết.

Trên mặt Tiên nhi có bôi một tầng phấn nhẹ, ánh mắt như tơ, cặp môi đỏ mọng, ngay cả mí mắt cũng được trang điểm tinh tế, bôi một tầng bột thơm. Trên trán có nhụy hoa màu vàng, cành cây tinh tế. Đầu cành cũng có một viên trân châu, rất khác biệt và trang nhã.

Tần Tiêu cảm giác tim của mình đập rộn ràng, ngay cả hô hấp cũng nhanh hơn.

Đây chính là Tiên nhi của ta sao?

Hay là nữ thần trên trời?

Lý Tiên Huệ mỉm cười ôn nhu, bình tĩnh mà tự tin đi tới trước sảnh đường. Nhẹ nhàng quay người một cái, trang phục đẹp đẽ quý giá tập kích người; thân thể lung linh mềm mại mị hoặc khôn cùng; da thịt như băng tuyết, không mang khói lửa nhân gian, vô cùng xinh đẹp.

Thái Bình công chúa thỏa mãn nhìn qua Lý Tiên Huệ, lại nhìn Tần Tiêu, không khỏi cười rộ lên:

- Tiên nhi người xem, ngay cả phu quân của người còn giống như tám đời chưa từng thấy qua nữ nhân kia, ha ha! Ta nói rồi, trải qua ăn mặc đẹp lên thì Tiên nhi cũng trở mã thành đại mỹ nhân của Đại Đường đấy.

Lý Tiên Huệ cũng có chút vui mừng, làm nũng bỏ nhào vào bên người Thái Bình công chúa, đóng đưa cánh tay của nàng:

- Cô cô, ta làm sao mà xứng với danh xưng đệ nhất mỹ nhân Đại Đường chứ! Chỉ có cho lão công nhìn mà thôi. Nếu không có trân châu và quần áo của cô cô, ta còn không biết nó đẹp như vậy!

Tần Tiêu ở bên cạnh xấu hổ một hồi, ngượng ngùng cười nói:

- Công chúa nói đúng. Tiên nhi đổi cách ăn mặc thì ta có cảm giác như tám đời chưa gặp qua nữ nhân vậy. Nói đến đều tại ta nha, không có chiều cổ Tiên nhi, không có cho nàng ăn mặc xinh đẹp như vậy.

Lý Tiên Huệ cười khanh khách:

- Biết sai sửa cũng không muộn! Hi hi!

Thái Bình công chúa cười rộ lên:

- Xem hai người các người lại liếc mắt đưa tình, không phải đang kích thích ta sao?

Lý Tiên Huệ cười cười thản nhiên nói:

- Cô cô nói chuyện này. Muốn nói đệ nhất mỹ nhân Đại Đường thì phải là cô cô mới đúng. Cô cô tiện tay điểm một cái là Tiên nhi biến thành thế này. Cô cô mình nếu ăn mặc tử mỹ một phen, khẳng định làm cho nam nhân trong thiên hạ hít thở không thông mà chết đấy.

Thái Bình công chúa cười ha ha, nhéo mũi của Lý Tiên Huệ một cái.

- Ba hoa! Đích thị là học xấu từ phu quân của người rồi. Tốt rồi, nếu thỏa mãn thì mang về đi, hảo hảo thu lại, đợi ngày kết hôn lại dùng, chớ làm bẩn đấy. Đến lúc đó chỉ cần tăng thêm cái khăn che mặt là được rồi.

- Ân!

Lý Tiên Huệ vui mừng đứng lên, sau đó đi vào trong thay quần áo.

Tần Tiêu nhìn bóng lưng của Lý Tiên Huệ, trong nội tâm âm thầm thổn thức: Có lẽ ta đã xem nhẹ cảm thụ của Tiên nhi. Nàng dù nói thế nào cũng xuất thân công chúa hoàng thất, thích quần áo đẹp, yêu xinh đẹp, cũng là thiên tính của nữ nhân. Những năm gần đây nàng đi theo ta cơm áo không lo a. Cả ngày theo mình vội vàng đi ra ngoài, bận rộn như gà mẹ. Ta không phải nam nhân tốt, ngay cả nữ nhân của mình thích gì cũng không rõ ràng.

Thái Bình công chúa nhìn thấy biểu lộ Tần Tiêu có chút sững sờ, lạnh nhạt cười nói:

- Tần Tiêu, người còn trẻ, có lẽ là chưa hiểu lòng dạ nữ nhân. Mặc kệ là dạng nữ nhân gì, luôn yêu cái đẹp và thích hư vinh. Tiên nhi đi theo người, nhất định là cả đời vinh hoa phong quang vinh hạnh vô hạn, điểm này không cần hoài nghi. Nhưng mà người cũng nên quan tâm tới lòng dạ của nàng một chút, cũng không thể cho nàng chịu ủy khuất, biết không?

- Đa tạ công chúa đề điểm, Tần Tiêu biết rõ.

Những lời này Tần Tiêu nói từ đáy lòng. Nếu không phải hôm nay tới đây, hẳn còn thật không biết mình chưa từng chiều cổ tới hứng thú của Lý Tiên Huệ. Có lẽ bình an, giàu có, khỏe mạnh là hạnh phúc, nhưng mà không có đồ vật mà mình hứng thú truy cầu thì hạnh phúc đó không trọn vẹn. Giống như hoàng tước được nuôi trong lồng vàng, tuy cả đời không sợ gió mưa và lo ăn uống. Nhưng lại không có thứ mà nó hứng thú nhất, chính là tự do bay lượn trời cao.

Trong lòng Tần Tiêu không tự chủ được nổi lên lòng cảm kích với Thái Bình công chúa. Cùng lúc đó, cũng càng thêm cảm thấy Thái Bình công chúa quả nhiên không phải người hời hợt, một chút thủ đoạn nhỏ đã lôi kéo nữ nhân bên cạnh mình tiến thêm một bước dài. Những đồ trang sức kia cái đơn giản nhất đoán chừng cũng là chỉ bảo giá trị liên thành, càng không cần phải nói vòng cổ sáng lung linh kia.

Nếu vòng cổ này ở thế kỷ hai mươi mốt. Bảo vật Hải Dương Chi Tinh trong phim Titanic chỉ là thứ đáng chê cười mà thôi, trở nên không đáng tiền như cỏ dại ven đường. Sắc trời dần dần muộn, bên ngoài đã có tiếng ếch mùa thu kêu, Lý Tiên Huệ vẫn còn thay quần áo. Quần áo càng hoa lệ thì mặc càng phức tạp, cũng không phải là nhất thời nửa khắc thay xong.

Thái Bình công chúa cũng có nhân một ít thời gian này. Một mình tiến hành giáo dục ‘tẩy não’ Tần Tiêu.

Thái Bình công chúa nói:

- Tần Tiêu, Đại Đường chúng ta gây dựng sự nghiệp chưa tới trăm năm, lại trải qua mấy lần tội luyện, cuối cùng có hôm nay. Xét đến cùng là người dùng đúng phương pháp. Quân vương thánh minh. Năm gần đây nội loạn thường xuyên, khắp nơi làm vậy, nhưng dầu gì cũng đã sống qua rồi. Hôm nay xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, đang lúc thịnh thế. Từ triều đình đến biên quan, khắp nơi đang lúc dùng người. Người chính là đệ nhất tướng quân Đại Đường đứng mũi chịu sào, cần phải gánh vác một ít trách nhiệm a.

- Đệ nhất tướng quân, sao dám đảm đương?

Tần Tiêu vội nói:

- Tần Tiêu vị thấp quyền nhẹ, tư thiên lực mỏng. Chỉ có chờ đợi triều đình điều khiển, kiệt lực làm tốt chuyện của mình rồi quay về.

Tần Tiêu nghe ra Thái Bình công chúa nói một câu: Đệ nhất tướng quân, nhìn cái giá này là Tần Tiêu nếu quy phụ Thái Bình công chúa. Nàng có năng lực làm cho Tần Tiêu nắm binh quyền thiên hạ, trở thành đệ nhất tướng quân của Đại Đường. Nghe ý của nàng nói. Hẳn là trong triều gần đây trong triều sẽ có người bị thay thế? Trương Nhân Nguyên là Binh Bộ Thượng Thư, nhưng một mực ở Bắc Đình xa xôi.

Bởi như vậy, tam tỉnh lục bộ thì chức Binh Bộ Thượng Thư trên thực tế là quan to béo bở.

Đường Hưu Cảnh tuy có uy vọng trong binh bộ, nhưng mà dù sao không quan viên binh bộ chính thức, chỉ làm Tế Tướng hư chức buồn nước bọt mà thôi, so với ‘cổ vấn’ cao cấp cũng không khác gì, đã không có tham sự thực tế. Thậm chí gần mấy tháng hần đang về quê dưỡng bệnh, thượng biểu cáo lão hồi hương, triều đình cũng chưa chuẩn tấu, chết sống giữ hần lại.

Bộ binh đại biến thời kỳ mới ổn định, trong tam tỉnh lục bộ thì nha môn là nơi trọng yếu nhất.

568. Chương 570 : Kinh Diễm Tuyệt Luân. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 570 : Kinh diễm tuyệt luân. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Thái Bình công chúa hần cố ý cho ta lên làm Binh Bộ Thượng Thư?

Cái này không tốt! Tuy ta có chút quân công, thế nhưng mà thiên hạ Đại Đường mười hai vệ đã có sáu bảy mươi vạn đại quân, người nhận ra hần không tới một phần mười, chuyện này...

Trong lòng Tần Tiêu lo nghĩ lung tung, Thái Bình công chúa lại mở miệng nói nói chuyện:

- Nói cho cùng, hình thế trong triều giống như nước chảy mà thôi. Sông lớn đi về hướng đông, dưới thác nước lưu, người cũng không cải biến. Nếu không cách nào cải biến cũng chỉ có thuận theo thiên ý, mới có thể cho mình an bình mà đi. Hôm nay quốc vận Đại Đường liên tục gặp chuyện, tuy vẫn còn hưng thịnh, nhưng mà vận mệnh quốc gia đã long đong giống như thân thể nhiều bệnh. Tần Tiêu, nếu ngươi chịu đựng tâm, đại khái có thể bước mạnh, thống trị binh mã triều đình.

Tần Tiêu toàn thân kích linh, vội vàng nói:

- Tần Tiêu nô độn, không hiểu ý của công chúa?

Hần suy nghĩ mà hoảng sợ: Nàng ví von đúng là xảo diệu. Vận mệnh quốc gia long đong giống như thân thể nhiều bệnh, nói cách khác nàng không hài lòng triều đình hiện giờ. Cần thuốc mạnh chữa bệnh? Muốn làm gì? Hẳn là Thái Bình công chúa có ý đồ nổi loạn sao?

- Ngươi không nên hiểu lầm, ta không có ý khác.

Thần sắc Thái Bình công chúa thản nhiên, nhàn nhạt nói ra:

- Ý của ta bất kể là trong triều hay thiên hạ đều có rất nhiều tệ nạn, nhu cầu cấp bách chính là điều kẻ sĩ đi cải biến, đi cách tân. Đại Đường cần trung hưng, đương nhiên cần thần tử hiền năng. Cho nên, ta xem

trọng người. Hy vọng người không nên cô phụ kỳ vọng của mẫu hậu, hảo hảo cố gắng, Đại Đường thịnh thế vinh hoa không thể thiếu người được.

Tần Tiêu âm thầm thở dài một hơi còn tưởng rằng người muốn làm đại sự chứ, làm ta sợ nhảy dựng lên! Người dùng từ uyển chuyển là đang dò xét ta sao?

- Công chúa xin yên tâm, Tần Tiêu dám không dốc hết tâm huyết, chết chính là mình a? Triều đình nếu có chỗ nào dùng tới Tần Tiêu, chắc chắn sẽ xông pha khói lửa không từ chối.

Tần Tiêu đem hai chữ ‘triều đình’ nói nặng hơn một ít. Ta sẽ không ở trước mặt của người tổ lập trường gì, nói thuần phục hoàng đế, đi theo thái tử hay là đầu nhập vào Thái Bình công chúa. Triều đình, ta chỉ nghe triều đình a! Người nghĩ thế nào thì nghĩ, dù sao đều đúng, cũng đều không đúng.

Thái Bình công chúa cười cười:

- Tần Tiêu, người quả nhiên thông minh, ta càng ngày càng thường thức người. Còn chưa từng có một người nào ở trước mặt ta nói cẩn thận như vậy. Phần bốn sự này người hơn đám đại nho trong triều nhiều lắm. Hôm nay gặp mặt là ta chờ mong đã lâu, cuối cùng đã được như nguyện. Ngày khác nếu có thời gian nhớ mang Tiên nhi tới đây, ah đúng rồi, còn có tiểu chất ngoại tôn của ta nữa, chất ngoại tôn ta chưa gặp, nhớ mang tới đây. Ngàn vạn không cần khách khí cái gì, Tiên nhi cũng chỉ có một cô cô như ta, biết không?

- Tần Tiêu biết rõ, công chúa yên tâm. Nếu có rảnh nhất định sẽ tới nhà thăm.

Tần Tiêu cảm thấy run lên, câu nói ‘Tiên nhi cũng chỉ có một cô cô’ nói thì lạnh nhạt nhưng rất thân thiết, nghe thật sự là rất tri kỷ, rất hoài niệm, giống như trưởng bối đang nói chuyện gì.

Tần Tiêu không nhịn được nhìn qua Thái Bình công chúa vài lần, tuy chưa từng trang điểm, nhưng cũng có bộ dáng thiên nhân. Thái Bình công chúa cùng Võ Tắc Thiên lớn lên cực kỳ tương tự. Võ Tắc Thiên lúc tuổi còn trẻ dùng mỹ mạo mà nổi tiếng, xem ra Thái Bình công chúa cũng kế tục hoàn mỹ điểm này. xem tại

Qua hồi lâu, Tiên nhi mới thay xong quần áo, chân thành đi tới, trực tiếp đi tới bên cạnh Thái Bình công chúa ngồi xuống:

- Cảm ơn cô cô, Tiên nhi thật vui vẻ, hi hi!

Thái Bình công chúa cũng thuyết giáo mờ mịt chấm dứt, khôi phục gương mặt hòa ái như trước kia, nói:

- Ưa thích là được rồi, ta chỉ có phần tâm ý này thôi, lão bà ta chọn được vài món cho Tiên nhi ưa thích là đủ! Hiện tại nam nhân nha, đều không có tim không có phổi, chúng ta làm nữ nhân còn không biết tự chiều cố mình sao? Về sau thiếu cái gì, nghĩ muốn cái gì, Tần tiểu tử không cho thì tới tìm cô cô. Cô cô nhất định sẽ làm chủ cho người, không thiếu được sửa trị hần một phen.

Tần Tiêu cười ha hả:

- Nào dám!

Lý Tiên Huệ cũng cười khanh khách:

- Có cô cô làm chủ, Tiên nhi sau này có dũng khí ba phần rồi.

Tần Tiêu đứng dậy, Lý Tiên Huệ cũng đi tới bên cạnh hắn, hai người cùng một chỗ thi lễ với Thái Bình công chúa, nói:

- Công chúa, sắc trời đã tối, chúng ta cũng không quấy rầy, trước cáo từ, ngày khác lại tới bái phỏng.

- Ân, cũng tốt, trên đường phải cẩn thận.

Thái Bình công chúa cũng đứng dậy, vỗ vỗ tay, một nha hoàn đi tới. Thái Bình công chúa nói ra:

- Đi lấy xe ngựa, chọn một trăm thiết giáp tiễn đưa Đại Đô Đốc cùng phu nhân hồi phủ.

Tần Tiêu kén chọn cười cười:

- Đa tạ công chúa, chúng ta có xe ngựa rồi, không nhờ đưa tiễn. Xin cáo từ.

Thái Bình công chúa cười rộ lên:

- Ta ngược lại đã quên, hiện tại trong hoàng thành này thì Vạn Nhân Dịch Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc còn dùng tới thiết giáp hộ vệ sao? Được rồi, các người đi tốt, nếu có rảnh nhớ tới ngồi một chút.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ ra khỏi phủ Thái Bình công chúa, ngồi lên xe ngựa. Lý Tiên Huệ ôm lấy người của Tần Tiêu, trên mặt còn một tầng đỏ ửng, giống như đang đắm chìm trong chính nghĩa. Một tay còn không ngừng ma sát cái giường đỏ nhỏ, bên trong chính là châu báu và quần áo mà Thái Bình công chúa tặng cho nàng.

Tần Tiêu một tay hoàn lên hông của nàng, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve, mỉm cười ôn nhu nói:

- Thực xin lỗi nha Tiên nhi, trước kia ta không mang người đi dạo phố lần nào, cũng không có mua cho người quần áo và trang sức xinh đẹp.

Lý Tiên Huệ cổ trắng nhếch lên chủ động hôn lên mặt của Tần Tiêu, hai mắt đầy nhu tình, nói nhỏ:

- Tiên nhi không trách người đâu... Trước kia ta không xuất đầu lộ diện, cũng không thể đi trên đường phố, ăn mặc đẹp thì cũng ở nhà không ra ngoài gặp được, dứt khoát không chú ý. Tuy ta ưa thích quần áo và trang sức xinh đẹp, nhưng mà ta càng ưa thích yên lặng tường hòa ở cạnh lão công, thời điểm ở cùng người đó là thời khắc hạnh phúc cùng ấm áp nhất, vậy là đầy đủ.

Tần Tiêu nhất thời động tình, tay kia đặt lên vai của nàng, đem nàng quay lại, sau đó cho nàng nằm nghiêng trong ngực của mình, sau đó đối hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Lý Tiên Huệ cũng duỗi tay ôm cổ của Tần Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập xuân thủy mê người, nói khẽ:

- Buổi tối tới chỗ ta!

Trong lòng Tần Tiêu run lên, nghe câu này thì dục vọng bị câu dẫn, càng thêm làm càn hôn Lý Tiên Huệ, một tay thì dọc theo eo nhỏ của nàng, không ngừng sờ mó ngực và bụng dưới.

Hô hấp của Lý Tiên Huệ cũng trở nên ồ ồ, đột nhiên tỉnh thần, một tay bắt lấy quái thủ của Tần Tiêu xâm phạm mình, thấp giọng oán trách nói:

- Ở trên xe ngựa đấy!

Tần Tiêu cười hắc hắc, sau đó cho Lý Tiên Huệ ngồi xuống, nhanh chóng ngồi lên người của mình.

Xe ngựa chạy trên đường lớn của tòa thành, trong nháy mắt đã chạy hết đường cái đi vào chợ tây. Lý Tiên Huệ ở trong thùng xe vén rèm vải nhìn ra ngoài, tán thán nói:

- Chợ tây ban đêm cũng thật đẹp, dòng người như dật.

569. Chương 571: Mỹ Nhân Như Ngọc. (1)

Chương 571: Mỹ nhân như ngọc. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu nói:

- Đúng vậy a, rất náo nhiệt, không kém hơn ban ngày, hơn nữa càng nhiều một ít quà vật và nghệ nhân biểu diễn. Chỉ cần không cấm đi lại ban đêm, chợ tây vĩnh viễn là náo nhiệt nhất kinh thành.

Lý Tiên Huệ mở to mắt nhìn. Hưng phấn chờ mong nhìn qua Tần Tiêu, đang đưa tay của hắn, nói:

- Lão công, chúng ta xuống dưới đi dạo được chứ?

Tần Tiêu cười cười:

- Đương nhiên được rồi, có cái gì không thể! Đỗ xe!

Xe ngựa dừng lại, Tần Tiêu dìu Lý Tiên Huệ xuống xe ngựa. Hai người vui mừng nắm tay, sau đó đi vào trong dòng người chợ tây đông đảo.

Lý Tiên Huệ lần đầu tiên không mang mặt nạ đi ra ngoài. Hơn nữa còn đi cạnh Tần Tiêu, cảm thấy hưng phấn rất nhiều, như giống như hải tử nhìn qua khắp nơi. Ở quán bánh ngọt nhỏ của Giang Nam, cái nồi lớn hầm cách thủy, nghệ nhân xiếc dùng chân dẫm lên viên cầu. Còn có ca kỹ hát rong ven đường, đều làm cho nàng nổi hứng thú, không thiếu được muốn ở bên cạnh vừa ý hồi lâu.

Trong lòng Tần Tiêu cũng rất thoải mái, lần đầu tiên đi dạo phố với Lý Tiên Huệ, cảm giác đúng là rất không tồi. Nhìn thấy nàng vui vẻ như vậy hẳn liền quên đi đấu đá quan trường, là một nam nhân bình thường đi dạo với ái thê. Đã thấy nàng vui vẻ, trong lòng của hắn cũng thoải mái.

Huống chi hắn là ‘ nam nhân ’ rất có tiền. Ái thê muốn mua cái gì cũng có thể không thèm quan tâm giá cả. Làm vậy rất thích ý. Chợ đêm Trường An có vài phần hương vị chợ đêm của thế kỷ hai mươi mốt, hơn nữa là cổ kính chính tông.

Hai người đi tới trước một quán mì hoành thánh. Tần Tiêu lôi kéo tay Lý Tiên Huệ nói ra:

- Tại sao cái bàn đầy mỡ, cũng không có chú ý nấu nướng. Người cũng thích sao?

Lý Tiên Huệ trên mặt mừng rỡ tươi cười:

- Kỳ thật ta cũng không đói bụng a! Chỉ muốn cảm thụ tư vị này mà thôi. Ta cảm thấy nơi này tràn ngập khí tức sinh họa, mỗi người đều trôi qua phong phú mà có ý nghĩa, thật có ý tứ.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm có chút áy náy: tuy Lý Tiên Huệ không phải lên án cái gì, nhưng mà trong lời của nàng mơ hồ có tiếng lòng của nàng. Ngày bình thường ngây ngốc trong phủ không ra khỏi cửa, sinh hoạt luôn đơn điệu mà không thú vị, còn không có quần áo đồ trang sức... Đúng là làm khó nàng.

Lúc này bát mì hoành thánh bưng lên, phía trong có vài cọng rau và miếng hành, mùi thơm ngát mê người.

Lý Tiên Huệ hứng thú nhìn cái nồi, không ngớt lời khen:

- Làm thật đặc biệt! Trước kia ta ăn mì hoành thánh, đều là ăn chén tốt nhất, súp trong và viên thịt lớn. Bây giờ thật lạ, nhiều đồ hỗn tạp thành, hết lần này tới lần khác làm cho người ta nhìn mà muốn ăn.

Tần Tiêu cười rộ lên, dùng thìa múc súp, dùng miệng thổi cho nguội, sau đó lại đưa vào miệng của nàng, Lý Tiên Huệ liên tục tán thưởng:

- Ăn ngon, ta muốn ăn hết.

Hai người cười toe toét trong quán nhỏ đơn sơ, sau đó ăn sạch tô mì, liền ngay cả súp chút nữa đã uống cạn. Lúc gần đi Tần Tiêu vung tay ném ra một thỏi bạc, làm cho chủ quán mừng như điên.

Trong lòng Tần Tiêu lại thập phần thỏa mãn: có thể làm cho Tiên nhi vui vẻ như vậy, một thỏi bạc tính toán cái gì?

Hai người lại đi dạo một hồi, trong quán nhỏ ven đường mua một ít đồ trang sức giả san hô, tiện nghi thì mua, một thỏi bạc ném xuống, lão bản quán nhỏ thiếu chút nữa đem toàn bộ đồ vật của mình tay không đưa cho Tần Tiêu. Sau đó Lý Tiên Huệ còn kéo Tần Tiêu đi tới chỗ bán gấm vóc, giống như tiểu nữ tử bình thường, cho Tần Tiêu một kiện cẩm bào, cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng. Lão bản cực kỳ biết nói chuyện, liên tục tán thưởng Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ quả thực là ‘ nhân trung long phượng ’, ‘ trời đất tạo một đôi ’, mừng rỡ Lý Tiên Huệ không ngừng cười to. Trong lòng Tần Tiêu thoải mái, suýt nữa đem vàng bạc tùy thân ném cho lão bản.

Tiền chỉ là vật ngoài thân, dù sao cũng không có dùng bao nhiêu. Có thể lấy ra đổi lấy vui vẻ là tốt nhất, tiền tiền như nước cũng là một loại hưởng thụ! Lưu cho tử tôn? Nếu sinh ra phá gia chi tử lưu nó làm cái gì? Nếu là tử tôn đắc lực, cũng không cần ta lưu lại! Tần Tiêu nghĩ như thế.

Hai người mang theo hai bao lớn đi lên xe ngựa, một hồi hoan thanh tiểu ngữ. Còn kém một chút là giờ Hợi nửa đêm, náo nhiệt ở chợ tây cũng giảm xuống.

Lý Tiên Huệ vui vẻ tựa đầu vào ngực của Tần Tiêu, cười toe toét nói:

- Lão công, ta hôm nay đúng là vui vẻ! Không nghĩ tới dạo phố cũng vui vẻ như vậy! Trách không được Tử Dịch thỉnh thoảng bỏ chạy tới chợ tây dạo phố.

Tử Dịch? Trong lòng Tần Tiêu âm thầm tỉnh táo lại: còn dặn dò Mặc Y chuẩn bị ‘ mê tình hương ’, chuẩn bị buổi tối làm chính sự, hiện tại đáp ứng Tiên nhi... Lão bản nhiều cũng có chỗ hỏng. Tính toán, hôm nay Tiên nhi cao hứng như vậy, sao có thể nửa đường bỏ cuộc chứ? Tử Dịch nha đầu dần, dù sao cũng không mong chờ ta cùng nàng, chậm một chút cũng không sao.

Lý Tiên Huệ hưng phấn đảo qua đồng đồ vật đã mua. Đột nhiên cả kinh kêu lên. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

- Ai nha, ta phát hiện mua đồng đồ này toàn bộ không có dùng cái gì. Đây là con đồi mồi chế bằng san hô, ai xử dụng đây? Còn có những trang sức và hoa văn kỳ quái nước ngoài nữa, cũng không có nơi bày. Ai nha, lãng phí!

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Vậy người cầm lấy đi khen thưởng cho hạ nhân đi. Mua hay không không trọng yếu. Chỉ cần mua chúng ta vui vẻ là đủ rồi.

Trong lòng Lý Tiên Huệ rung động, nhin không được hôn lên mặt Tần Tiêu một cái, sau đó đứng dậy ôm cổ hắn, thâm tình chân thành nói ra:

- Lão công, Tiên nhi có thể được người coi trọng, thật sự là tu mười tám đời mới được, lão công là nam nhân tốt.

Xe ngựa ngừng lại, đã tới cửa lớn của Tần gia. Hai chiếc đèn lồng lớn đang sáng ngời, đem cửa phủ chiếu sáng chừng. Sau đó đập cửa mấy cái, lập tức mở cửa chạy ra hầu hạ hai người xuống xe, đem đồ vật chuyển vào trong.

Hai người vào phủ, một thân nhẹ vui vẻ đi vào sảnh lầu. Lầu hai vẫn còn hai nha hoàn trông coi, một chén đèn dầu còn không có dập tắt. Lý Tiên Huệ bảo các nàng về phòng nghỉ ngơi. Vừa mới đóng cửa lại, hai người tựa vào tường ăn nằm với nhau. Trở về phòng thì dục vọng triền miên với nhau.

Gian phòng của Lý Tiên Huệ là phòng chủ mẫu, trang trí bắt mắt hoa lệ. Hơn nữa nàng là công chúa, Lý Đán cố ý hạ chỉ mang theo nhiều đồ vật hoàng gia tới đây, theo chần bông và trường tất cả đều có màu kim lóng lánh, quý khí kích người.

Hai người hôn nhau. Chậm rãi tới gần bên giường, sau đó cùng nhau ngã xuống giường. Chấn đệm dày cho nên không có gì, làm cho Lý Tiên Huệ nằm xuống thật sâu. Tay của Tần Tiêu vô cùng lão luyện cởi bỏ quần áo rườm rà của nàng, trước ngực xuân quang đại thịnh, hấp dẫn ngạo nhân. Lý Tiên Huệ vong tình thở gấp, quần áo trên người Tần Tiêu cũng từ từ trút bỏ.

Đã gần đến mùa hè, ban đêm nhiệt độ cũng ấm áp, không đắp chăn bông cũng không có chuyện gì lớn. Trên người của hai người đã sớm đổ mồ hôi dục diễm cao rực. Lý Tiên Huệ đáng người lung linh thướt tha, lúc này tràn ngập mồ hôi. Tần Tiêu hôn tới đâu thì nàng nỉ non tới đó.

570. Chương 572: Mỹ Nhân Như Ngọc. (2)

Chương 572: Mỹ nhân như ngọc. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Có lẽ bọn họ không quá nhớ rõ khi nào thì dán sát vào nhau, hưởng thụ chuyện tuyệt vời nhất của nhân gian. Giống như mỗi thời mỗi khắc dục vọng mãnh liệt và cao trào, làm cho người ta say mê và mê. Lý

Tiên Huệ nỉ non không dứt, thỏa thích hưởng thụ yêu thương vô hạn của nam nhân mang lại, ôn nhu cùng cương mãnh, trên người của hắn dung hợp nhiều hơn.

Một đêm như điên, hai người hoàn toàn say mê, cuối cùng ôm nhau thiếp đi, sau đó thích ý và thỏa mãn.

Sáng ngày thứ hai, trong đại sảnh có tiếng bước chân và rung động lớp bốp, giống như có người đang cãi nhau.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ nhao nhao bưng tỉnh, hai mắt nhìn nhau và nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Tần Tiêu nhanh chóng xuống giường mặc quần áo, tiến vào đại sảnh, chỉ thấy Thượng Quan Uyển Nhi cũng kinh hoàng chạy ra, hỏi Tần Tiêu đã xảy ra chuyện gì.

Tần Tiêu có chút kinh ngạc, lần hai người bình thường không lên được, vừa rồi náo xuất ra âm thanh hẳn là từ phòng của Mặc Y a?

Vội vàng đến phòng của Mặc Y và đẩy cửa, đi vào trong xem xét thì thất thần, trước tủ có quần áo vung vãi, duy chỉ có không gặp người.

Còn đang nghi hoặc, Tần Tiêu nghe được dưới lầu có tiếng quát:

- Người quá làm càn!

Sau đó còn có âm thanh ‘ bá ’ một cái!

Tần Tiêu cùng Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng chạy tới ban công, nhìn thấy Mặc Y cùng Tử Dịch hai người đang đứng dưới. Tử Dịch một tay bịt mắt, tay kia cầm theo bao nhỏ, đang sững sờ xuất thần nhìn qua Mặc Y biệt khuất xuất thần.

Trong lòng Tần Tiêu thầm kêu không tốt: nha đầu Tử Dịch kia muốn làm ra chuyện gì à?

Lúc này Tử Dịch lên tiếng khóc lớn, nhanh chân chạy tới cửa chuồng ngựa. Nô bộc không dám ngăn cản, tùy ý nàng dẫn ra một con ngựa, xoay người nhảy lên chạy ra cổng.

Trong lòng Tần Tiêu kêu lên: bà mẹ nó, chạy ra khỏi nhà trốn đi?

Nghĩ đến đây Tần Tiêu liên tục không ngừng chạy xuống lầu, Mặc Y còn đứng ở đó một tay che ngực phập phồng, vẻ mặt đỏ bừng.

Tần Tiêu hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Mặc Y cắn môi, nước mắt dâng trào, nức nở nói:

- Lão công, thực xin lỗi, là ta không tốt. Không quen nàng làm gì, nàng phải về Giang Nam, hoặc là đi địa phương nào đó, cho nàng đi đi.

Tần Tiêu nhú mày, phiền muộn đề cao âm thanh:

- Các người đều là thê tử của ta, ta sao có thể cho nàng một thân một mình rời đi? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mặc Y đã khóc thút thít, nương đến Tần Tiêu trên bờ vai, thấp giọng nói ra:

- Đêm qua, ta đã thuyết phục muội muội, làm cho nàng hảo hảo phục thị lão công, cũng đốt mê tình hương ở nền thơm. Nàng còn nói nàng một mình thì sợ hãi, còn cần ta lưu lại với nàng, ta cũng đáp ứng... Hôm qua lão công trở về muộn, chưa kịp vào phòng. Nàng một đêm không ngủ, sáng sớm thì nổi điên, sau đó lấy quần áo quay về Giang Nam, không bao giờ tới Trường An. Thật sự là quá không hiểu chuyện!

Tần Tiêu vỗ vai của nàng, cảm thấy cũng có chút hổ thẹn, an ủi:

- Chuyện này không thể oán nàng ta. Dù sao là ta nuốt lời. Người ở nhà, ta đuổi theo nàng.

- Không được, lão công!

Mặc Y ôm lấy Tần Tiêu, hổ thẹn cầu khẩn nói:

- Cho nàng đi đi!
- Không thể.

Tần Tiêu kiên định mà quyết đoán nói ra:

- Không nói tới các người theo ta lâu như vậy, thân như cốt nhục; hiện tại nàng còn là thê tử của ta, ta sao có thể không chịu trách nhiệm cho nàng rời đi? Nếu thật trở về Giang Nam cũng phải do ta an bài. Không nói nhiều, ta đi.

Dứt lời Tần Tiêu cũng đi tới chuồng ngựa, cỡi bảo mã của mình, chạy theo hướng Tử Dịch chạy đi.

Cảnh sắc hai bên đường thối lui cực nhanh, trong lòng Tần Tiêu dở khóc dở cười: không thể ngờ được, cô gái nhỏ này lại ăn dấm chua, trước kia không chú ý tới. Hẳn là nàng cũng cùng tỷ tỷ của nàng là như nhau, là người đem tình cảm chôn sâu vào nội tâm, thậm chí sâu tới mức chính nàng ta cũng không nhận ra.

Nếu không yêu thì sao lại ghen?

Ha ha, tiểu nha đầu thật đáng yêu, xem ta xách người trở về sau đó trị cho dễ bảo mới được!

Nước mắt của Tử Dịch chảy ròng, hàm răng cũng cắn nát bờ môi. Nàng có chút không rõ, gần đây tỷ tỷ tốt với mình như vậy, sau khi thành thê tử của hắn thì biến thành người khác, cái gì cũng chỉ hướng về hắn. Hiện tại còn đánh ta...

Hừ, xú nam nhân!

Mặc Y đánh nàng, nhưng mà trong lòng của nàng không có chút hận tỷ tỷ, ngược lại đem toàn bộ tức giận trút lên người Tần Tiêu.

Phổ xá thương nhân xe cộ đi lại nhiều, ngựa không thể chạy nhanh. Tử Dịch không ngừng vung tay áo lau mặt, nhưng mà nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, trong nội tâm cảm giác biệt khuất.

Lơ đãng nhìn lại, ai nha, tên kia cưỡi ngựa đuổi theo?

Tử Dịch cảm thấy hoảng sợ, quần hắn khi gió, chạy cho nhanh!

Tuy đường cái chợ tây rộng rãi, nhưng mà dòng người dày đặc. Tử Dịch vỗ ngựa chạy nhanh thì mọi người hoảng sợ tránh ra, diễn ra một hồi gà bay chó chạy.

Tần Tiêu ở xa xa nhìn thấy phía trước rối loạn, nhìn chăm chú quả nhiên là tiểu nha đầu gây họa, không khỏi cảm thấy cười khổ, cũng cẩn thận quan sát cưỡi ngựa đuổi theo.

Hai người mười phần hung hăng càn quấy rượt đuổi nhau trên đường.

Tử Dịch không sợ gì cả, cũng không quay đầu lại, trực tiếp nhắm hướng đông mà đi, không phải cửa nam đi Giang Nam.

Đi qua đường cái Chu Tước, lướt qua phố phường, Tử Dịch trực tiếp chạy đến trước Minh Xuân Môn. Đám thủ vệ nhìn thấy có người cưỡi ngựa chạy nhanh, vội vàng dựng hàng rào lên, tức giận quát:

- Lớn mật! Người nào dám hoành hành trong hoàng thành?

Tử Dịch vừa vội vừa giận, nũng nịu nói:

- Cút ngay, cút ngay! Bà cô sắp bị xú nam nhân đuổi theo rồi!

Hai tiểu tốt phát mộng, điều dân to gan như vậy?

- Lớn mật, còn không xuống ngựa thì giết bất luận tội!

Hai tiểu tốt cầm thương chia ra, chia thẳng vào Tử Dịch.

Tử Dịch dở khóc dở cười, lại lo lắng Tần Tiêu đuổi theo, ngồi ở trên ngựa cầu xin tha thứ nói:

- Hai vị hảo ca ca, cho tiểu muội đi qua đi! Bằng không thì đại dam tặc đuổi theo bắt ta đấy, ta xong đời!

- Cái gì. Có dâm tặc?

Tiểu tốt kêu to lên:

- Người tới, người tới! Vây bắt dâm tặc!

Tử Địch cười trộm:

- Các người trước thả ta đi qua!

Hai tiểu tốt thập phần tín nhiệm mở hàng rào cho nàng, còn quan tâm nói:

- Cô nương trước tiên có thể trốn ở đây.

- Không cần, cảm tạ!

Tử Địch vui sướng vỗ ngựa.

- Giá!

Chạy vội mà đi. Một ngựa tuyệt trần.

Mấy tên tiểu tốt sờ đầu của mình: tại sao có cảm giác như mắc lừa vậy?

Tần Tiêu rất nhanh thúc ngựa chạy tới. Nhìn thấy đám tiểu tốt cầm thương chia vào mình không có hảo ý, vừa kinh vừa giận. Lớn tiếng nói:

- Vừa rồi có một nữ tử cưỡi ngựa chạy nhanh tới Xuân Minh Môn đúng không?

- Chính là hần!

- Bắt lấy hần!

Đáng thương ấy tiểu tốt thủ thành, không nhận biết đây là đại lão bản đại danh đỉnh đỉnh, rõ ràng còn dám lời hần xuống!

Tần Tiêu giận dữ:

- Lớn mật! Còn không lui xuống!

Những tiểu tốt kia lập tức bị dọa sững sờ, nuốt nước bọt, nâng cao lá gan nói ra:

- Người, người là dâm tặc hái hoa, rõ ràng còn mạnh miệng như vậy?

571. Chương 573 : Thu Quỷ Nha Đầu.

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 573 : Thu quỷ nha đầu.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 573 : Thu quỷ nha đầu.

Tần Tiêu thật sự tức giận, quát:

- Các người là mấy tên ngu xuẩn. Không nhận biết ta cũng bỏ đi, rõ ràng còn dám mắng ta là dâm tặc, có biết tội gì không?

- Người là ai?

Mấy tiểu tốt trừng to mắt, hai mặt nhìn nhau lắc đầu:

- Chúng ta không biết. Chỉ biết phải bắt dâm tặc!

Đúng lúc này trên cổng thành có âm thanh truyền ra.

- Chuyện gì?

Tần Tiêu ngửa đầu xem xét, là nam nha Đại Đô Đốc Tiết Sùng Giản, không khỏi cười khở nói:

- Tiết Tướng quân tới vừa vặn. Mấy tiểu tốt này xem ta là dâm tặc bắt lại. Người xem thế nào cho phải?

Tiết Sùng Giản nhìn qua, chính là Tần Tiêu, lập tức đầu đầy mồ hôi. Liên tục chạy xuống. Mấy tiểu tốt sợ tới mức quỳ xuống đất, toàn thân phát run. Tiết Sùng Giản chạy xuống thành lâu, nhìn Tần Tiêu ôm quyền cúi đầu:

- Đại Đô Đốc thứ tội... Mấy tiểu tốt này là từ phủ vệ khác vừa điều tới. Không nhận biết Đại Đô Đốc. Mạo phạm uy danh, tử tội, tử tội!

Tần Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu cười nói:

- Tiết Tướng quân nói quá lời. Bọn họ chỉ làm việc của mình. Người chạy phía trước là bằng hữu của ta, náo chút ít không vui, ta đang đuổi theo, người buông bỏ hàng rào ta qua là được.

Tiết Sùng Giản nhìn đám người kia quát lên.

- Ngu xuẩn! Còn quỳ trên mặt đất chờ chém đầu sao?

Mấy tiểu tốt liên tục đứng lên, luống cuống tay chân mở hàng rào qua.

Tần Tiêu cười xấu hổ, nói:

- Tiết Tướng quân, việc này xem như chưa xảy ra. Ta còn có việc, đi trước, cáo từ.

Cảm thấy một hồi xấu hổ: Nha đầu Tử Định này không ngờ còn chơi ám chiêu này?

- Đại Đô Đốc tạm biệt!

Tiết Sùng Giản âm thầm lau mồ hôi lạnh, sau đó trợn mắt nhìn qua đám tiểu tốt và tát mấy cái.

- Ngu xuẩn! Một đám ngu xuẩn!

Tử Định chạy ra cửa Đông, trên mặt đầy nước mắt còn mang theo đắc ý, cũng mặc kệ con ngựa chạy tới đâu, chỉ lo chạy về phía trước. Trong nội tâm nàng cũng không muốn đi tới Giang Nam, chỉ là trong nội tâm biệt khuất, cũng nên làm cái gì đó, bằng không thì sẽ buồn bực phát sợ.

Có lẽ làm ồn ào như vậy thì xú nam nhân kia chú ý tới ta thì sao? Trong lòng Tử Định cả kinh: Tại sao ta nghĩ vậy?

Một đường móng ngựa chạy vội, trong lòng Tử Định chấn kinh, Tần Tiêu bị mấy tiểu tốt bắt đi, trở thành dâm tặc thẩm tra thì cười khanh khách. Không ngờ đột nhiên có một đám binh lính lập hàng rào, còn lớn tiếng quát:

- Người nào? Lại dám xông vào quân cơ yếu địa?

Tử Định lập tức cả kinh, ghìm ngựa nhìn qua đám quân tốt, tất cả đều là binh sĩ Đại Đường, ăn mặc thiết giáp cầm trường thương, không khỏi chột dạ, nói:

- Ta, ta làm thế nào biết! Ta trở về là được.

Đầu lĩnh tiểu binh nhìn vài lần, đột nhiên cả kinh nói:

- Anh Dực tướng quân?

- Thật sự là Anh Dực tướng quân!

Đột nhiên Tử Định kinh ngạc nhìn qua, những binh sĩ kia buông trường thương ra, còn quỳ một gối.

- Bái kiến Anh Dực tướng quân!

Trong lòng Tử Định mỉm cười: Oa ha ha! Lại là người quen của tỷ tỷ, thật sự là quá khéo!

Kết quả là lập lại chiêu cũ, Tử Dịch thanh hắng giọng, biến thành thần sắc như tỷ tỷ, nghiêm túc nói ra:

- Đằng sau có một cuồng đồ, đang đuổi theo có ý đồ bất chính với ta. Các người giúp ta bắt giữ hần là được, sau đó giao cho ta xử trí, hiểu chưa?

- Vâng!

Đám binh sĩ nghiêm túc đáp ứng. Không phải sao. Lăn lộn chung một năm. Dù thế nào cũng đã thân quen, đại danh鼎鼎 nữ trung hào kiệt Mặc Y, phu nhân của Tần Tiêu ai không biết?

Đây chính là thuộc hạ Tần Tiêu mang theo, tả uy vệ đại danh鼎鼎. Hiện nay là do Lý Tự Nghiệp thống lĩnh, đóng quân bố phòng cách thành Trường An mười dặm, phụ trách phòng giữ kinh thành.

Hơn hai mươi tên binh sĩ trình sát tuần tra, đồng loạt đứng sắp xếp, cầm trường thương trong tay niết thật chặt, nhìn qua phía trước. Quả nhiên qua không bao lâu, phía trước có một người cưỡi ngựa chạy tới. Một thân quần áo bắt mắt. Quân tốt nhìn qua và thầm nghĩ: Là thiếu gia ăn chơi, không ngờ dám đùa giỡn phu nhân của Đại Đô Đốc

- Đây, ư, chính là hần!

Tử Dịch có chút chột dạ vỗ con ngựa:

- Các người bắt hần tới cho ta, ta trốn vào trong rừng cây!

Các binh sĩ cảm thấy buồn bực: Trên chiến trường là phụ nữ không thua đấng mày râu, khi nào trở nên nhát gan như vậy?

Tử Dịch đã cỡi ngựa chạy vào cánh rừng gần đó, cười toe toét nhìn qua, vụng trộm nhìn tất cả.

Tần Tiêu ở xa xa nhìn thấy quân tốt đợi mình, hơi đánh giá thì thấy là cờ xí tả uy vệ, cũng cảm giác quen thuộc thân thiết.

Thúc ngựa tiến lên. Những tiểu đột đang định phát tác thì tiếp theo nhìn ra là Tần Tiêu!

Hai mươi mấy người đồng loạt quỳ bái:

- Bái kiến Đại Đô Đốc!

Tần Tiêu xoay người xuống ngựa:

- Hảo huynh đệ, mau đứng lên!

Đám quân tốt không hiểu gì cả, đám bọn họ cũng có chút buồn bực: Sao lại như vậy, có trò gì à?

Con mắt mở to như mắt cá.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Các huynh đệ thần sắc vì sao cổ quái như vậy?

Một binh sĩ tiến lên nói chuyện vừa rồi cho Tần Tiêu nghe.

Tần Tiêu cười ha hả, nhìn những người này nói ra:

- Các người tự đi trình sát tuần tra đi, chuyện ngày hôm nay xem như không thấy, có biết không?

Trốn trong rừng cây, Tử Dịch bị dọa hổng, những binh lính kia thấy Tần Tiêu rõ ràng đều quỳ gối, lúc này mới chửi đám binh sĩ đầu to quen biết tỷ tỷ là ngu xuẩn, vậy nhất định là quen xú nam nhân này! Ai nha ta thật là đần chết!

Đang chuẩn bị vụng trộm rời đi, đang chuẩn bị chạy thì không ngờ bên cạnh có tiếng gió vang lên, không tự giác kêu to lên:

- Ah nha!

Sau đó nàng đã bị xách lên, còn đặt lên vai!

Tần Tiêu cười to ha hả:

- Quỷ kế của người đã hết rồi sao? Còn không cùng ta quay về?

Tử Dịch tay đâm chân đá, đâm vào lưng của Tần Tiêu:

- Ta mới không cần trở về đây! Ta dựa vào cái gì phải về cùng người?

- Chỉ bằng người là thê tử của ta, ta là lão công của người nha, còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ phải bài ra một ít pháp điển hình luật mới an phận?

- Ta là lão bà của người, sao ta không biết? Đó là chuyện lúc nào, hừ!

‘Bành bành bành’, tay nhỏ không ngừng đâm, nhưng mà như gãi ngứa vậy.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Tỷ tỷ người làm chủ à? Nàng đã hứa gả người cho ta, còn chưa đủ sao? Tuy ta còn chưa bài hôn lễ chính thức mang người về nhà chồng, nhưng không phải đã động phòng rồi sao?

Tử Dịch cực kỳ lúng túng, mặt đỏ bừng lên, hét lớn:

- Ai động phòng với người, không biết xấu hổ! Dâm tặc!

- Ha ha, không có động phòng thì người làm sao bảo ta là dâm tặc?

Tần Tiêu khiêng Tử Dịch quay hai vòng, làm cho nàng choáng váng, sau đó cười nói:

- Kỳ thật người mới thật sự là đại dâm tặc, rõ ràng là nhìn trộm và và tỷ tỷ của người làm chuyện đó!

- Người, người, người không biết xấu hổ!

Tử Dịch đuối lý từ chỉ mắng được câu này.

- Ha ha ha!

Tần Tiêu cất tiếng cười to, sau đó hất vai, đem nàng từ đầu vai ôm vào trong ngực, mười phần dâm tà cười xấu xa nói:

- Không biết xấu hổ thật không? Ta đang muốn làm chuyện xấu hổ đấy.

- Người... Người làm gì?

Tử Dịch vừa then vừa vội, vội vàng tránh khỏi Tần Tiêu, vừa định chạy đi thì không ngờ bị Tần Tiêu kéo tới trước mặt.

Thanks

572. Chương 574 : Thỏ Tử Hồ Bi. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 574 : Thỏ tử hồ bi. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 574 : Thỏ tử hồ bi. (1)

- Người nói, giữa phu thê thì nên làm chuyện gì bây giờ?

Tần Tiêu tiếp tục cười xấu xa, sau đó ôm chặt nàng. Mặc cho nàng giãy dụa cũng thoát không thân.

- Người, người là dâm tặc!

Tử Dịch hiểu rõ hẳn định làm gì ở nơi hoang vu này rồi.

Tần Tiêu buông Tử Dịch ra, cười nói:

- Giữa phu thê chuyện phải làm là hiểu rõ đối phương, có biết không?

Tử Dịch cảm thấy cả kinh, lập tức phát giận với hẳn, hai tay nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, quệt mũi nói:

- Cần người dạy, người dạy giống như lão đầu vậy.

- Đi. Không dạy!

Tần Tiêu gật đầu:

- Vậy ta hỏi người, người tại sao phải rời khỏi Trường An?

- Ta, ta cam tâm tình nguyện!

Tần Tiêu lắc đầu cười rộ lên:

- Đừng tùy hứng. Người như vậy sẽ làm tỷ tỷ của người thêm phiền não, rất thương tâm có biết không? Nàng cả đời này yêu thương và bảo hộ người nhất. Người còn náo như vậy, bị thương tổn nhất là tỷ tỷ của người.

Tử Dịch tự biết đuối lý, quệt miệng nói:

- Vậy thì... Ta quay về là được. Nhưng mà người phải nói với tỷ tỷ là ta không muốn về nhà chồng.

Tần Tiêu cười cười:

- Đây là thỉnh cầu sao?

- Ân!

Tử Dịch oán hận gật đầu một cái.

- Tốt lắm, ta đáp ứng người là được. Loại chuyện này nói cho ta là đủ, cần gì phải huyên náo lớn như vậy chứ? Còn trốn nhà đi nữa chứ, thật là...

Tần Tiêu ra vẻ nhẹ nhõm thở dài, nói:

- Tốt, náo xong, trở về đi. Tỷ tỷ người nói không chừng đang khóc thương tâm đấy.

Tử Dịch cảm thấy phiền muộn, hai tay niết vào nhau, oán hận nói:

- Ta, ta hiện tại còn không quay về. Thật vất vả đi ra. Ta phải đi chơi

- Được a, ta đây đi dạo với người. Dù sao hôm nay trong nha môn cũng không có chuyện gì.

- Ai bảo người đi cùng! Người trở về! Cùng Tiên nhi và Uyển Nhi đi.

- Ha ha...

Tần Tiêu cười ha hả:

- Ta biết ngay là người đang ghen mà!

- Ta, ta không có!

Tử Dịch vừa thẹn vừa vội:

- Ta dựa vào cái gì phải ghen?

Tần Tiêu tiến lên, ôm chặt lấy nàng, bá đạo và có chút ôn nhu nói ra:

- Tính toán, nha đầu ngốc, ngoan ngoãn trở về cùng ta. Người một nhà, có lời gì nói không rõ ràng chứ? Tiên nhi cùng Uyển Nhi không phải đối đãi người như muối muối sao, còn ăn dấm chua? Ngày hôm qua ta không đúng, còn không được sao? Chuyện này hôm qua ta cũng xin lỗi người, cũng không nên rời đi a.

Tử Dịch thấy Tần Tiêu nói phá ra, có chút đứng thẳng quệt mũi, nhẹ cúi đầu xuống, rầu rĩ nói ra:

- Đã nói ta không có ghen... Chỉ là các người đều xem ta như hài tử mà thôi, ta có chút tức giận. Hơn nữa trong mắt của người cơ bản chỉ có Tiên nhi, nhiều lắm là có Uyển Nhi, khi nào đem tỷ muội chúng ta đặt vào mắt? Chúng ta trong mắt người vĩnh viễn chỉ là dân đen bất nhập lưu, thích khách giết người.

- Người nói ma quỷ gì đó?

Tần Tiêu ôm lấy Tử Dịch lắc mấy cái, làm nàng đau, sau đó nghiêm mặt nói ra:

- Cái gì ‘dân đen’, người theo ta lâu như vậy, hẳn là không rõ ta làm người thế nào sao? Nếu nói là dân đen, ta và các người không phải cũng xuất thân từ dân đen sao? Lại nói ta yêu thương nhất là Tiên nhi cùng Uyển Nhi. Nhưng mà ta cũng yêu thương tỷ tỷ người Mặc Y, cũng thích người là quỷ tinh linh tính tình cổ quái! Nếu nói đem người gả ra ngoài, đầu tiên không đồng ý chính là ta đây, có biết không?

Thân thể Tử Dịch khẽ run lên, nhanh chóng ngẩng đầu lên, thì thào nói ra:

- Hừ, đã biết rõ người gạt người... Người tuyệt không thương tiếc ta, giống như đối đãi với địch nhân trên chiến trường, hừ, hừ hừ!

- Ha ha, ha ha!

Tần Tiêu thật sự nhịn không được cười ha hả, nhéo mũi của nàng:

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi còn không được sao? Ngày đó ta thật sự là uống quá nhiều, say đến không biết gì. Nếu không buổi tối chiếu cố người, tính toán đền bù tổn thất được chưa?

- Ta, ta mới không cần đấy!

Tử Dịch sắc mặt hồng lên, ngượng ngùng không chịu nổi nói ra:

- Cái kia, vật kia lớn lên quá dị, người cũng quá dị, làm cho người ta sợ hãi! Hơn nữa người cũng như tỷ tỷ đều chỉ biết gạt người, ở trên giường không thú vị.

- Ha ha!

Tần Tiêu nhanh chóng cười lên, cũng may bốn phía không có người, bằng không nói việc này ra nhất định có người cười bể bụng.

- Cười cái gì! Ta nói nghiêm túc!

Tử Dịch trừng mắt Tần Tiêu nói ra:

- Trở về có thể, ta cũng biết ta sai rồi, nhưng mà ta biết tỷ tỷ cũng thương tâm. Thế nhưng mà nếu ta và người cái kia...

- Đi, đi đi.

Tần Tiêu liên tục gạt đầu:

- Trở về trước rồi nói. Đừng làm cho tỷ tỷ của người lo lắng. Còn có Tiên nhi cùng Uyển Nhi, kỳ thật cũng rất quan tâm người đấy biết không? Hai ngày này, các nàng đều đang thương nghị làm thế nào khai đạo cho người, xử lý hôn lễ đấy, cho người nở mày nở mặt bước vào Tần gia, người trở thành hảo tỷ muội của các nàng.

Tử Dịch cảm thấy vui mừng, trên mặt lại giả vờ chẳng hề để ý:

- Hừ, ai mà thèm! Không phải là cùng một đám người tụ tập lại uống rượu náo nhiệt sao, cũng không phải chưa thấy qua.

Tần Tiêu không thể làm gì cười to, nói:

- Không nói, quay về nhà trước đi. Nơi này chính là quân khu có biết không? Qua rừng nhỏ này thì đằng sau chính là bốn vạn đại quân. Người may mắn không có vượt qua, bằng không mấy vạn người xem chúng ta nào cũng không có mặt mũi nào.

Tử Định nhẹ nhàng lung lay thân thể, từ trong ngực Tần Tiêu giấy giụa ra ngoài, đi qua dẫn ngựa, âm thầm líu lười nói: Thật sự là xui, không ngờ chui vào hang ổ của hắn. Ai nha, bà cô nhỏ này vậy mà xui quá...

Tần Tiêu cũng lên ngựa, nhìn qua Tử Định nói ra:

- Lại nói tiếp, còn có chút thời gian không gặp Lý Tự Nghiệp và những hảo huynh đệ kia. Bên kia là tả uy vệ doanh trại chúng ta đi vào nhé?

- Hừ, con đại tinh tinh kia hiện tại uống rượu khăng định không lại ta, có cái gì mà gặp!

Tử Định quệt miệng, luôn miệng nói:

- Ta vẫn trở về tìm tỷ tỷ, hỏi nàng xem mê tình hương kia rốt cuộc dùng làm cái gì. Hắn là có vật kia sẽ trở nên thú vị sao?

Tần Tiêu lập tức cười to:

- Đó là đương nhiên, kỳ thật người bị lần đầu tiên hù sợ phải không?

- Ai bị sợ chứ! Ta, ta mới không sợ đấy!

Mặc Y tiến vào trong phòng của mình, nhào lên giường thúc thít nỉ non, con mắt biến thành quả đào. Nàng nghĩ mãi mà không rõ, muối muối cùng một mẹ sinh ra, làm sao lại không hiểu chuyện như vậy. Lão thiên gia cũng không biết mở mắt cho nàng sao, ở cùng nam nhân như Tần Tiêu thì tỷ muối các nàng mới vượt qua khổ hải, cũng chiếu cố tỷ muối các nàng. Hiện nay trên đời này muốn tìm được nam nhân yêu thương và bác ái như vậy đúng là khó càng thêm khó.

Hết lần này tới lần khác muối tử không hiểu chuyện căn bản không hiểu được cái gì gọi là cảm ơn và thỏa mãn, chỉ biết dựa vào tính tình của mình làm gì thì làm.

Trong lòng Mặc Y vừa hận lại hổ thẹn, Tần Tiêu đối đãi với nàng càng tốt thì nàng càng áy náy. Vốn nghĩ tới có thể giúp muối muối có được hạnh phúc như mình, nhưng xem ra là một bên tình nguyện rồi.

Thanks

573. Chương 575 : Thỏ Tử Hồ Bi. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 575 : Thỏ tử hồ bi. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 575 : Thỏ tử hồ bi. (2)

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi nhao nhao đi gõ cửa, Mặc Y chỉ lo vui đầu khóc, chỉ cảm thấy không có mặt mũi gặp người, vẫn đóng chặt cửa không mở.

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi đứng trên ban công, từ trên cao nhìn qua đường phố Trường An xa xa, nhìn nhau cười khổ. Thượng Quan Uyển Nhi mắt sắc đã nhìn thấy Tần Tiêu cùng Tử Định hai người, cỡi ngựa trước sau chỉ kém một con ngựa, đã đi vào trong phố, có chút mừng rỡ kêu lên:

- Ai nha, Tiên nhi người xem, lão công đem Tử Định đã về!

Lý Tiên Huệ nhìn chăm chú thì cười khanh khách:

- Ta nói nếu trên đời có người nào thu phục được nha đầu bướng bỉnh đó thì nhất định là lão công của chúng ta. Tốt rồi, có lẽ không có việc gì. Chúng ta đi nói cho Mặc Y a, khuyên nhủ nàng.

Hai nữ cùng đi tới trước phòng Mặc Y và gõ cửa:

- Mặc Y, lão công cùng Tử Dịch đồng thời trở về, người mở cửa đi.

Mặc Y ở bên trong nghe được rõ ràng, trong nội tâm kinh hãi, liên tục không ngừng xuống giường, lau khô nước mắt mở cửa. Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi nhìn thấy bộ dáng chật vật của Mặc Y thì cười khanh khách. Mặc Y cũng cảm giác xấu hổ cùng quẫn bách, sau đó lại mỉm cười.

Tử Dịch thăng đầu. Cực kỳ then thùng tiến vào đại viện, đem ngựa giao cho nô bộc, sau đó nhìn Tần Tiêu cắn tai nói ra:

- Đã nói rồi, người làm cái lồng cho ta. Không cho tỷ tỷ lại mắng ta.

- Đi, nói lời giữ lời, ta bảo kê người.

Tần Tiêu cười rộ lên.

Tử Dịch vẫn còn có chút khiếp đảm, theo sát Tần Tiêu đi tới chỗ ở, thỉnh thoảng nhìn qua trên lầu, hạ giọng nói ra:

- Đây là ‘tráo’ hay là ý bảo vệ đây?

- Ân, đều đúng.

Tần Tiêu vỗ vai của nàng, nói:

- Yên tâm, về sau có ta bảo kê người, biết không?

Tử Dịch cười hắc hắc:

- ‘Tráo’ qua hôm nay là tốt rồi, lúc khác tỷ muội chúng ta tráo lẫn nhau!

Tần Tiêu nhin không được cười rộ lên, cùng Tử Dịch đi lên lầu hai.

Trong đại sảnh lầu hai, nha hoàn vú em đã lui toàn bộ, chỉ còn lại có ba lão bà chờ ở đó. Ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, giống như bồi thẩm đoàn của tòa án vậy.

Tử Dịch chợt dạ ngoi đầu nhìn qua, ‘nha’ cả kinh kêu một tiếng, nhanh chân chạy xuống lầu. Tần Tiêu bắt nàng lại, xách nàng lên lầu hai.

Tử Dịch nhìn qua Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi, phát hiện các nàng đang vui vẻ thấy người gặp nạn, cũng may không có ý tứ trách cứ. Tử Dịch nhìn qua các nàng cười cười, sau đó nhìn thấy tỷ tỷ mình, sắc mặt nghiêm chỉnh bất thiện nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt của nàng có chút hồng lên, nhìn như vừa mới khóc.

Tần Tiêu đỉnh đầu đi tới bàn ngồi xuống, vỗ vỗ tay Mặc Y:

- Đi qua đó, muội muội bảo bối của người ta đã mang về. Đừng cãi và mắng nàng, ta đã nói thông cho nàng nghe rồi, nàng về sau sẽ không nghịch ngợm nữa.

- A, ha ha...

Tử Dịch cười ngây ngô tới gần Mặc Y:

- Đúng nha tỷ tỷ, ta sai, thực xin lỗi ha ha, ta về sau không dám nữa.

Mặc Y khẽ vươn tay, giống như tia chớp véo tai của Tử Dịch, oán hận mắng:

- Người là con lừa!

Tử Dịch nhảy lên oa oa kêu to, Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ, Thượng Quan Uyển Nhi đều cười lên ha ha.

Mặc Y xách một cái, cuối cùng có chút đau lòng, lại buông ra. Tử Dịch sờ sờ lỗ tai của mình, cười đùa tí tưng tiến đến bên người Mặc Y ngồi xuống, ôm cổ nàng, cười hắc hắc nói:

- Hảo tử tử, đã trừng phạt qua rồi! Ta biết sai, ngươi đừng nóng giận mà!

Mặc Y vừa bực mình vừa buồn cười trừng nòng, chính mình không nhịn được cười rộ lên, khóe mắt cũng lưu nước mắt.

Tần Tiêu than dài một tiếng, còn đuổi người:

- Được rồi, tất cả đã xong. Có bữa sáng ăn không vậy? Ăn ít đồ, ta còn phải đi tới nha môn.

Mặc Y cầm giận chộc Tử Địch một ái:

- Còn không mau đi thu xếp!

- Vâng!

Tử Địch thoáng cái nhảy dựng lên, cười toe toét chạy xuống lầu.

Lý Tiên Huệ nhìn qua bóng lưng Tử Địch, không khỏi cười rộ lên:

- Mặc Y, nha đầu Tử Địch này chỉ sinh sau ngươi một nén nhang, tuổi không khác gì chúng ta lắm, nhưng mà tâm tính lại như hài tử a? Một chút lòng dạ và tâm cơ cũng không có, thật là thú vị.

Mặc Y hổ thẹn không thôi, nói:

- Từ nhỏ lớn lên nàng đã như vậy, đây là trời sinh a. Có lẽ từ nhỏ ta đã sủng ái nàng, chuyện gì cũng tùy tính mà làm, mới biến thành như vậy. Nói đến đều là ta sai.

Tần Tiêu nhếch miệng cười rộ lên:

- Ngươi là tử tử ra đời trước một nén nhang, lại chiếu cố muội muội như mẫu thân vậy, đúng là không dễ dàng. Kỳ thật ta cảm thấy được Tử Địch cũng không có gì không tốt, thẳng thắn mà sống, có nàng trong nhà thì có không ít tiếng cười, vui vẻ sống là chuyện tốt. Nếu thiếu nàng đúng là không quen.

Thượng Quan Uyển Nhi khê kéo Lý Tiên Huệ, vừa cười vừa nói:

- Thấy không, Tiên nhi. Kỳ thật lão công trong lòng đã sớm có suy nghĩ, tâm tư đen lắm!

Lý Tiên Huệ che miệng cười:

- Cũng không phải sao! Hấn nha, bây giờ càng ngày càng ham mê nữ sắc, nữ nhân loại hình nào cũng có trong nhà. Ngày mai phải tiếp Kim Tiên công chúa vào cửa rồi. Muội muội này của ta thuở nhỏ thông tình đạt lý, nhất tâm hướng đạo. Xem ra không nên ăn tươi nòng nha.

Tần Tiêu cười cười:

- Đây xem như tập thể ghen, bây giờ đang xử tội ta sao?

Chẳng được bao lâu, Tử Địch đã ấy nha hoàn đem thức ăn nóng lên, mang lên lầu. Một nồi cháo gạo thịt nạc, mấy màn thầu cùng một ít bánh ngọt. Còn có một chút quà vặt ăn cơm, làm rất thanh đạm. Người một nhà sinh hoạt với nhau lâu như vậy. Đều đi theo Tần Tiêu nên cũng quen dạ, buổi sáng đều quen ăn những thứ này.

Một nhà năm miệng ăn, cuối cùng là ngồi vây lại một chỗ, im lặng ăn một bữa bữa sáng, ấm áp và đầm mật ngọt ngào.

Tần Tiêu ăn nhiều, đang chuẩn bị ra cửa đi làm, trông cửa báo lại, Đường Hư Cảnh tới chơi.

Tần Tiêu thoáng có chút kinh ngạc: Lão đầu tử không phải trí sĩ dưỡng bệnh sao, tại sao quay về Trường An, còn tới bái phỏng ta?

- Mau mau ời!

Tần Tiêu liên tục không ngừng đổi một thân lễ phục. Đi vào lầu một chính sảnh tiếp đãi Đường Hư Cảnh.

Đường Hư Cảnh đã gần sáu mươi, xem thân thể vẫn sức khỏe dồi dào, ánh mắt sáng và chòm râu tung bay, âm thanh to rõ tiến vào trong đại sảnh, Tần Tiêu tươi cười chào đón:

- Ai nha, Đường đại nhân! Thật sự là khách quý ít gặp, khách quý ít gặp!

Đường Hưu Cảnh cao thấp dò xét Tần Tiêu, cười ha ha nói:

- Đại Đô Đốc đúng là gặp việc vui tinh thần sáng khoái! Lão phu hôm qua vừa quay về Trường An, lập tức phải biết Đại Đô Đốc sắp đại hôn, vì vậy cố ý đến đây chúc mừng! Mạo muội, thật sự là mạo muội nha!

- Đâu có! Cũng không biết ngọn gió nào thổi Đường đại nhân tới chơi, Tần Tiêu đang mừng rỡ đấy.

Tần Tiêu dẫn Đường Hưu Cảnh tiến vào sảnh:

- Đường đại nhân mau mời ngồi, người đâu, mau mang trà!

Đường Hưu Cảnh ngồi xuống, tả hữu nhìn nhà của Tần Tiêu. Không ngớt lời gật đầu khen:

- Đúng vậy, thật sự là không tệ nha! Tần lão đệ lập đại công, hôm nay đã thành đương triều đệ nhất nhân. Ta nghe nói phủ đệ này là do hoàng thượng và thái tử giám sát, quả nhiên là khí thế bàng bạc a.

Thanks

574. Chương 576 : Thỏ Tử Hồ Bi. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 576 : Thỏ tử hồ bi. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 576 : Thỏ tử hồ bi. (3)

Tần Tiêu cười vài tiếng:

- Tần Tiêu chỉ có một ít công lao. Làm sao có thể so sánh với Đường đại nhân là rường cột nước nhà được? Đường đại nhân không phải trí sĩ dưỡng bệnh sao? Xem ra thân thể khỏe mạnh a, thật sự đáng mừng nha!

- Già rồi, không còn dùng được lâu, một thân bệnh toàn bộ là do năm xưa trên lưng ngựa.

Đường Hưu Cảnh cười tự giễu:

- Khi ngủ chỉ ngủ tới nửa đêm, xương cốt trên người đau đớn. Cũng may được hoàng thượng phái ngự y tới, bằng không thì làm sao có thể đi ra ngoài? Có chuyện gì thì thân thể không dùng được cũng không dám lãnh đạm, lập tức quay về chờ đợi sử dụng. Xem ra ngựa già như ta cũng nên thôi lui sớm.

- Ah?

Tần Tiêu hơi có chút kinh ngạc:

- Triều đình định phái Đường đại nhân đi ra?

- Cũng không phải sao!

Đường Hưu Cảnh khẽ thở dài một cái:

- Quốc gia có triệu, không cho Đường lão không cút cung tận tụy, tới chết mới thôi. Sóc Phương quân doanh Đại tổng quản Trương Nhân Nguyên đóng ở bên ngoài một năm. Hôm nay Đột Quyết đã bình định Đột Thi Kỵ, triệt binh về nước và nghị hòa với Đại Đường chúng ta. Bắc Đình đô hộ phủ không có việc gì, triều đình có ý đem Trương Nhân Nguyên rút về nghỉ ngơi. Kể từ đó Lũng Hữu Đạo ở đó thiếu Đại tổng quản. Chuyện này chỉ có thể mang lão già ta đi thay.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ: Lũng Hữu Đạo, có Bắc Đình đô hộ phủ, Sóc Phương quân, An Tây bốn trấn và những trấn trọng địa phòng ngự, xác thực không phải một người bình thường có thể chỉ huy toàn cục. Tuy ta mới đánh ra uy vọng trong Sóc Phương quân, thế nhưng mà đối với Đột Quyết, Thổ Phiên cùng Tây Vực các nước Lũng Hữu Đạo, danh vọng của ta và cái nhìn đại cục không đủ. Đường lão gia tử thật đúng là rất khổ, tuổi đã lớn như vậy vẫn phải xuất chinh. Mặc dù chỉ tọa trấn không cần ra tiền tuyến, nhưng mà ở trong quân đội vậy làm sao nói thư thái bằng đi đường lão ở nhà chứ?

Đường Hưu Cảnh nói ra:

- Kỳ thật lão phu hôm nay tới chính yếu nhất chính là chúc mừng Đại Đô Đốc, mặt khác cũng nói với người một chuyện.

Tần Tiêu nhìn qua Đường Hưu Cảnh, thấy trên mặt của hắn có một tia thần bí, không khỏi có chút buồn bực:

- Không biết Đường đại nhân có gì chỉ giáo?

- Ah, chỉ giáo thì không dám.

Đường Hưu Cảnh liên tục khoát tay:

- Lão phu là người rất nhớ bạn cũ. Nhớ ngày đó ta cùng với Ngũ Vương còn có Tần huynh đệ cùng một chỗ, khởi xướng chính biến Huyền Vũ môn, khôi phục thiên hạ Lý Đường. Hôm nay Ngũ Vương đều đã qua đời, duy lão phu cùng Tần lão đệ và Diêu Tôn Trọng còn, không khỏi làm người ta cảm khái! Diêu Sùng mới vào triều trở lại, tạm đảm nhiệm đồng cung thứ tử, chức nhỏ quyền nhẹ. Nghĩ tới chúng ta những người trước kia cũng chỉ có Tần lão đệ tuổi trẻ tài cao.

Tần Tiêu khẽ cười:

- Tần Tiêu sao có danh vọng sánh kịp Đường đại nhân a.

Đường Hưu Cảnh cười cười:

- Hôm qua lão phu vừa mới quay về triều, hoàng đế đem một đám thừa tướng chúng ta triều tới thư phòng Thái Cực điện, mặt khác còn có Thái Bình công chúa cùng thái tử, cùng nhau thương nghị chuyện cải nguyên.

- Sắp cải nguyên? Niên hiệu Vân Cảnh không phải mới dùng nửa năm sao?

- Đúng nha, sắp cải nguyên.

Đường Hưu Cảnh ý vị thâm trường nói ra:

- Sửa làm 'Thái Cực'. Hơn nữa sẽ có một ít chuyện trọng đại thay đổi.

- Ah?

Tần Tiêu rốt cục nghe được chủ đề làm hắn hứng thú.

Đường Hưu Cảnh khẽ cười:

- Trương Nhân Nguyên đi làm Binh Bộ Thượng Thư, phế làm trung thư hạ xuống còn tam phẩm. Xuống làm tả vệ Đại tướng quân.

Tần Tiêu âm thầm cảm kinh: Đây không phải giáng chức của Trương Nhân Nguyên sao?

Kỳ thật Tần Tiêu đã sớm nghĩ tới chuyện này. Từ triều Trung Tông, Trương Nhân Nguyên vẫn duy trì thái độ trung lập. Đã không đắc tội Vi hậu, cũng không đắc tội Võ Tam Tư, đồng thời càng thêm ủng hộ hoàng đế. Nhất triều thiên tử nhất triều thần. Hiện tại đến triều Lý Đán, hoàng đế và các thần tử hiện giờ không có lý do không nhớ rõ chuyện lúc trước, đối với hắn sinh lòng nghi kỵ. Cho hắn về nhà 'nghỉ ngơi' kỳ thực chính là bị giáng chức.

Trong lòng Tần Tiêu có cảm giác thổ tử hồ bi.

Đường Hưu Cảnh nhìn qua Tần Tiêu vài lần. Tự lo nói ra:

- Trương Nhân Nguyên quay về Trung Nguyên, Lưu Hữu Đạo cho lão phu chào chống. Binh Bộ Thượng Thư là chức quan béo bở đấy.

Tần Tiêu lại nhú mày:

- Đường đại nhân có chuyện không ngại nói thẳng, Tần Tiêu rửa tai lắng nghe.

Đường Hư Cảnh mỉm cười:

- Sau lão phu cùng Trương Nhân Nguyên thì chức Binh Bộ Thượng Thư kỳ thật không có quá nhiều lựa chọn. Người được đề cử là chúng thừa tướng và thái tử, Thái Bình công chúa tuyển ra ba người. Một là Đậu Hoài Trinh, một là Quách Nguyên Chấn, một, còn lại là Tần lão đệ người.

- Ta?

Tần Tiêu thản nhiên cười:

- Đây không phải làm ác sao? Mang binh hoặc canh gác còn có thể, muốn ta làm Binh Bộ Thượng Thư phụ trách điều phối phủ binh cả nước, loại chuyện này ta làm sao có thể?

- Ha ha!

Đường Hư Cảnh nhin không được cười rộ lên:

- Tần lão đệ, bộ binh loại địa phương này người cũng biết rõ, không có quân công, không có uy vọng trong quân đội là ngồi không được. Lão đệ người có uy vọng, có quân công, chỉ là tuổi hơi nhỏ một chút. Mang binh đánh giặc người có thể, canh gác đóng giữ bổ phòng người không có vấn đề. Binh Bộ Thượng Thư... Nói thật, lão phu lúc ấy tỏ vẻ bác bỏ.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Tần Tiêu không có trách Đường Hư Cảnh, rộng lượng cười rộ lên:

- Nếu thật sự cho ta lên làm Binh Bộ Thượng Thư, còn không phải không trâu bắt chó đi cày sao?

Đường Hư Cảnh lời nói xoay chuyển:

- Đậu Hoài Trinh, người này người quen chứ?

Tần Tiêu âm thầm suy tư:

- Không quen, Tần Tiêu vào triều chỉ ba năm, người quen đúng là không nhiều lắm.

Đường Hư Cảnh mỉm cười nhìn qua Tần Tiêu, nói ra:

- Người này có chút lai lịch. Lúc triều Trung Tông hần làm Thanh Hà lệnh, hơi có chiến tích. Về sau lấy nhũ mẫu của Vi hậu cho nên được nhậm mệnh tả ngự sử đại phu. Khi đó Tần lão đệ vừa vận rời triều đi tới Giang Nam. Về sau Vi hậu bại vong, hần đích thân chém nhũ mẫu của Vi hậu, cũng được sủng ái bởi Thái Bình công chúa.

Trong lòng Tần Tiêu lập tức sôi trào: Bà mẹ nó chứ, lại thấy loại nam nhân này! Dựa vào cưới vợ thăng chức rất nhanh, lại dựa vào giết vợ để bảo vệ mình, hiện tại lại 'được sủng ái' bởi Thái Bình công chúa. Quá loạn!

Đường Hư Cảnh tiếp tục êm tai nói ra:

- Nguyên nhân chính là hần giết nhũ mẫu của Vi hậu, mới tránh được đại kiếp nạn, cũng được triều đình ban thưởng, lên chức là bình thường. Lần này, Thái Bình công chúa cho hần đảm nhiệm chức Binh Bộ Thượng Thư.

Tần Tiêu chau mày:

- Cho hần đảm nhiệm Binh Bộ Thượng Thư? Hần am hiểu quân sự sao?

Đường Hư Cảnh bắt đầu dĩ cười cười:

- Không phải còn có Binh Bộ Thị Lang tùy tùng cho hần sao, hần có gì làm?

Tần Tiêu mỉm cười một tiếng:

- Đại sự triều đình ta không xen vào.

Đường Hưu Cảnh cười cười:

- Hẳn đảm nhiệm Binh Bộ Thượng Thư, lão phu tự nhiên không đồng ý, vì vậy là người đầu tiên nhảy ra phản đối, bởi vì hắc căn bản không hiểu quân vụ, nếu như làm quốc phòng Đại Đường rối loạn, vậy không ổn. Đồng thời, thái tử cũng dốc hết sức phản đối, làm cho Thái Bình công chúa bất mãn hết sức.

Thanks

575. Chương 577 : Thỏ Tử Hồ Bi. (4)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 577 : Thỏ tử hồ bi. (4)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 577 : Thỏ tử hồ bi. (4)

Trong lòng Tần Tiêu đang nhớ lại chuyện đêm qua. Trách không được, đêm qua đi bái phỏng Thái Bình công chúa thì nàng một mình một người ‘tu tâm dưỡng tính’, nhưng thật ra là đang hờn dỗi. Còn nói cái gì, Lý Tiên Huệ trong đồng lứa nàng ưa thích nhất, xem ra quả nhiên là đang tức Lý Long Cơ, đối với hắc tử về bất mãn. Về sau còn đề cập tới ‘đệ nhất tướng quân’, hẳn là đang ám chỉ cho ta lên làm Binh Bộ Thượng Thư?

Muốn nhận ta làm thân tín sau đó mưu chức vị?

Đúng là nữ nhân tâm cơ sâu a!

Tần Tiêu ứng phó cười cười:

- Chiều như vậy chỉ còn Quách Nguyên Chấn.

- Đúng vậy a! Quách Nguyên Chấn là một nhân vật, không đến năm mươi tuổi đang lúc tráng niên. Hơn nữa trong triều Trung Tông hẳn tại An Tây bốn trấn cùng Bắc Đình lập nhiều công lao, tại Lũng Hữu Đạo uy vọng cực cao, trong quân cũng có chút uy vọng. Hơn nữa những năm gần đây lão phu vào triều thì chuyện bên Thỏ Phiến do hắc quản lý. Làm rất sinh động, có phần được khen ngợi.

Đường Hưu Cảnh nói ra:

- Lão phu cùng Trương Nhân Nguyên có thể đưa hắc lên đài. Hơn nữa hắc cũng có thể làm chức này.

Trong lòng Tần Tiêu cười thầm: Bởi như vậy. Thái Bình công chúa đang rất tức giận, không biết hậu quả có nghiêm trọng hay không a?

Đường Hưu Cảnh giống như nhìn ra tâm tư của Tần Tiêu, mỉm cười nói:

- Thái Bình công chúa tiến cử người không được. Đâu Hoài Trinh thăng làm Thượng thư tả phá xạ, bình quân quốc chiêm sự.

Tần Tiêu trừng to mắt:

- Thượng thư tả phá xạ, làm quan lớn như vậy?

Trong nội tâm lại âm thầm kêu lên: Bình quân quốc chiêm sự, đó không phải là ‘Phó chủ tịch quân ủy quốc gia’ ? Bà mẹ nó ah, một người không mang binh, làm đến chức vụ này không phải trò cười?

Đường Hưu Cảnh bắt đầu cười rộ lên:

- Cùng lúc đó, Tống vương cũng là thượng thư hữu phó xạ, phong Thái úy.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Xem ra là lực lượng ngang nhau a!

Cũng không phải là sao, Tống vương Lý Thành Khí là con trai trưởng của Lý Đán, nhượng xuất thái tử thì không có chức vụ thích hợp, làm thái tử thái sư là chức suông.

Hôm nay tiến phong Thái úy, cũng là quản lý binh mã thiên hạ, tuy chức vụ này dễ dàng mất chức, nhưng mà cũng rất mạnh đấy.

Rất rõ ràng, Thái Bình công chúa đã hao tổn với thái tử. Mà Lý Đán thì vì chuyện sửa niên hiệu, khi bọn họ đang đùa nghịch chơi cân đối niên hiệu Thái Cực a. Đậu Hoài Trinh muốn làm Binh Bộ Thượng Thư, thái tử cùng Đường Hưu Cảnh không đồng ý.

Được rồi, cho Thái Bình công chúa một chút mặt mũi. Cho hắn làm tả phó xạ, so với chức quan Bộ trưởng bộ quốc phòng còn cao hơn một cấp; đồng thời, cũng không thể khiến Lý Long Cơ có hại chịu thiệt, phong hảo huynh đệ của hắn làm Thái úy, hai người cùng đảm nhiệm chức Thượng thư tả hữu phó xạ. Bởi vì Lý Thế Dân từng làm Thượng Thư Lệnh, cho nên sau hắn không ai còn làm chức vụ này, sửa làm Thượng thư tả hữu phó xạ, do hai người đảm nhiệm.

Đường Hưu Cảnh cũng cười rộ lên:

- Cho nên, lão phu mới nghĩ đến, đến quý phủ Tần lão đệ quý một chút, nói một câu giải phiền muộn trong lòng. Đại Đường ta địa linh nhân kiệt, liên tục phát sinh đại sự. Hôm nay tranh giành đảng phái quá rõ ràng, cho nên, lão phu thập phần lo lắng. Tần lão đệ tọa trấn Hoàng Thành Ngự Suất Ti, uy trấn kinh thành, phòng bị cả hoàng thành, cần phải dụng tâm nhiều hơn, bảo vệ triều đình không ngại. Cũng không nên phát sinh chuyện trọng đại lần nữa.

Tần Tiêu cuối cùng cũng hiểu ý đồ của Đường Hưu Cảnh đến, thì ra hắn hy vọng mình ‘bảo trì trung lập’, cũng không nên thiên qua phía thái tử, cũng không nên phụ thuộc Thái Bình công chúa, làm thứ bình ổn cân bằng, làm tốt công việc của mình.

Tần Tiêu chấp tay có chút cúi đầu, nghiêm mặt nói ra:

- Đường đại nhân yên tâm a, Tần Tiêu đã hiểu ý của đại nhân, trong lòng hiểu rõ, làm tốt công việc.

Đường Hưu Cảnh vui mừng gật gật đầu:

- Ân, ta biết rõ Tần lão đệ là người thông minh, chắc chắn sẽ không xảy ra sai lầm gì. Được rồi, người già cũng nói nhiều. Nói liên miên cần nhàn nói nhiều như vậy hy vọng lão đệ ngàn vạn bỏ qua cho ta!

Tần Tiêu cười:

- Đường đại nhân! Đại nhân một lòng lo cho nước lo cho dân, Tần Tiêu bội phục!

Đường Hưu Cảnh cười ha ha:

- Già rồi, không được việc, hết thấy đại sự đều chỉ có người trẻ tuổi các ngươi mang lấy, lão phu là hữu tâm vô lực. Quách Nguyên Chấn là nhân vật, Tần lão đệ có rảnh không ngại tới thăm giao. Hôm nay không uống công việc tới đây, đã kiến thức khí khái của phủ Đại Đô Đốc, lại cùng Tần lão đệ nói chuyện một phen, trong lòng ngực có chút buồn bực cũng tiêu bớt nhiều! nguồn

Dứt lời, Đường Hưu Cảnh đã đứng dậy, ôm quyền:

- Đã quá rầy, lão phu xin cáo từ!

Tần Tiêu tự mình đưa tiễn hắn ra cửa:

- Đại nhân tạm biệt, nếu có rảnh tới quý phủ nhiều hơn.

- Ân, Đại Đô Đốc xin dừng bước!

Đường Hưu Cảnh đã cao tuổi, nhưng không có ngồi kiệu, tự lo thúc ngựa mà đi.

Tần Tiêu nhìn qua bóng lưng Đường Hưu Cảnh, khẽ cười: Lão gia hỏa, thật đúng là phong phạm quốc sĩ, một trái tim quyết không sờn lòng.

Liên tưởng đến ‘chiến hữu thân mật’ Trương Nhân Nguyên bị giáng chức, trong lòng Tần Tiêu dâng lên cảm giác phiền muộn: Ai, thật sự là tá ma giết lừa nha! Lũng Hữu Đạo ổn định lại thì Trương Nhân Nguyên mất đi giá trị. Mặc dù không rơi vào kết cục quá xấu, nhưng mà ở phương diện chính trị bị đả kích không nhỏ. Lúc nào có lẽ sẽ rơi lên người của ta a.

Cất bước tiến Đường Hưu Cảnh, Tần Tiêu nhìn thời gian đã sắp trưa. Không nghĩ tới lẫn lộn một chút là tới trưa rồi, cũng không có đi làm, đúng là thật nhàn rồi.

Mắt thấy sắp cơm trưa rồi dứt khoát ăn xong lại đi, xế chiều đi vào trong nha môn dạo chơi.

Kỳ thật mấy ngày nay hần sắp đại hôn, hoàng đế còn phê cho hần được nghỉ, Hoàng Thành Ngự Suất Ti nơi này không phải là nha môn bình thường, mỗi ngày cũng phải đi ngồi một chút mới tốt, không thể không có người tâm phúc. Rồi khỏi Giang Nam đoạn thời gian kia làm Hình Trường Phong cùng Phạm Thúc Đức có chút quá sức. Hai nha nam bắc là những gia hỏa có thói quen vênh váo tự đắc, bình thường không phục ai. Tuy nói Phạm Thúc Đức cũng là trưởng phòng trong Hoàng Thành Ngự Suất Ti, nhưng mà chỉ có người như Tần Tiêu mới có người chịu thua.

Nha môn mới uy vọng chưa đủ, tình huống này không có biện pháp.

Khí trời tốt, Tần Tiêu chuẩn bị mang bốn lão bà đi ra ngoài dạo chơi. Không ngờ Mặc Y lại mang Tử Dịch vào trong phòng, tiến hành giáo dục. Tần Tiêu đành phải mang Tiên nhi cùng Uyển nhi ôm đầu to và nữ nữ đi tới bãi cỏ mà chơi, chờ ăn cơm.

Đầu to đang học đi, nó đang dùng sức từ từ đứng lên, sau nhiều lần lại ngồi đó, động tác cực kỳ buồn cười, người một nhà đều cười lên. Về sau Tần Tiêu nắm tay của nó dẫn đi vòng vòng, đầu to cao hứng cười to, hai cái răng thỏ lộ ra ngoài, trong miệng mơ hồ không rõ hô hào ‘phụ thân’, ‘nương’. Nữ nữ là mỹ nhân ngủ, suốt ngày trừ ăn uống lại ngủ ngon, cũng không thấy ánh mắt của nó mở mấy lần, dường ra trắng trắng mập mập.

Thanks

576. Chương 578 : Hùng Tâm Của Thái Tử. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 578 : Hùng tâm của Thái tử. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 578 : Hùng tâm của Thái tử. (1)

Tần Tiêu cảm giác cực sướng, đây là niềm vui gia đình a!

Ở cùng với vợ con thật tốt.

Thời điểm đang ăn cơm trước cửa sân có một đội xe ngựa, một chiếc kiệu màu vàng đi tới.

Bọn người Tần Tiêu nhìn thấy là Lý Long Cơ đến, liên tục không ngừng ra nghênh đón.

Lý Long Cơ một thân áo bào vàng đầu đội kim quan. Về mặt hưng phấn, vào cửa thì ôm lấy đầu to, liên tục bảo nó gọi là cha nuôi.

Tần Tiêu nhìn thấy hẳn một đám đội danh dự theo. Có chút buồn bực nói ra:

- Thái tử sao mang một đám người tới?

- Lễ nghi nha!

Lý Long Cơ nói ra:

- Ngày mai là đại hôn của ngươi và Tiên nhi. Theo như tục lệ hôm nay phải về nhà mẹ đẻ, không cho chú rể người gặp mặt biết không? Phụ hoàng bảo ta tới mang Tiên nhi đi tới đông cung, ngày mai lại theo nghi thức người dẫn về.

Tần Tiêu dẫn Lý Long Cơ mời vào trong, cười ngậy ngô:

- Đều là lão phu lão thê, còn làm những chuyện này? Có mang theo đầu to theo hay không?

Lý Tiên Huệ che miệng cười rộ lên:

- Đúng đấy, ta còn đang xấu hổ đấy. Hài tử đã có mối xử lý hôn lễ.

Lý Long Cơ cười nói:

- Vậy các người ôm tiểu Tần công tử cùng lên hôn lễ đi, càng nhiều vui mừng. Nói đến đầu to còn chưa mở tiệc rượu ăn mừng thôi nói đi.

Sau khi trò chuyện một hồi, bọn nhỏ đã bị vú em ôm đi, Lý Tiên Huệ cũng chuẩn bị hành lý đi đông cung. Dù sao cũng là hôn lễ hoàng tộc, an bài tốt phải nghe theo, từ chối không được. Thượng Quan Uyển Nhi cũng thức thời đi xuống dưới, lưu Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ ở một mình.

Tần Tiêu biết rõ Lý Long Cơ khẳng định có chuyện nói, vì vậy mời hẳn vào gian mật thất, đóng cửa phòng.

Lý Long Cơ giả bộ như đi dạo chơi, ngồi vào sờ lên cây cầm trong phòng, quan sát một hồi.

Lên tiếng nói:

- Phá cầm.

Tần Tiêu rút chén trà cho hẳn, ngồi đối diện:

- Tự nhiên là không so được với tiêu vĩ cầm của ngươi rồi. Loại vật này, cũng khó lọt vào pháp nhãn của ngươi nha.

Lý Long Cơ tùy ý khuấy động dây đàn, tấu một thủ khúc. Không yên lòng nói ra:

- Kỳ thật cũng không kém quá nhiều. Chỉ là tâm tình của ta không tốt, nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

Tần Tiêu cười một cái:

- Không phải là bị cô cô khi dễ hay sao. Không đến mức a.

- Lúc này cũng không phải như vậy.

Lý Long Cơ cau mày, dùng sức sờ dây đàn, tấu một âm cao vút.

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Lý Long Cơ kêu rên một tiếng, thở dài một hơi, chậm rãi nói ra:

- Sau chính biến trăm phế đãi hưng, quan viên không làm việc. Mấy tháng này vẫn điều chỉnh quan viên tam tỉnh lục viện. Thái Bình công chúa thừa cơ trắng trợn xếp thân tín vào, phân công tâm phúc. Ngày

hôm qua phụ hoàng triệu ta vào thương nghị đại sự, trong tam tỉnh lực bộ thoảng cái có hơn một nửa là người của Thái Bình công chúa. Người nói, ta có phiền muộn không?

Tần Tiêu hơi một chút nhú mày:

- Không phải chỉ nhiều ra một Đậu Hoài Trinh sao?

- Ah, xem ra người cũng thu được tin tức.

Lý Long Cơ hơi có chút kinh ngạc, sau đó nói:

- Hẳn là Đường Hưu Cảnh nói cho người biết a, hẳn và người quan hệ không tệ nhỉ? Đâu chỉ chuyện Đậu Hoài Trinh ôm đồm chuyện quân sự, còn gia tăng Hình bộ Thượng thư Tiêu Chí Trung, Lại bộ Thượng thư Sâm Hi. Trong đó, Tiêu Chí Trung còn là Trung Thư Lệnh, một lần hành động xếp trước Trương Thuyết, trở thành thủ phụ đương triều. Vốn Trung Thư Lệnh Chung Thiệu Kinh xuống làm Lễ bộ Thượng thư. Duy chỉ có làm cho ta thỏa mãn là Quách Nguyên Chấn sẽ làm Binh Bộ Thượng Thư.

Tần Tiêu cũng kinh ngạc, nói:

- Xem ra lần này nhân sự thay đổi quá lớn! Như thế nào Diêu Sùng, Tống Cảnh không có rút đi? Hai người bọn họ trước kia đều là Tể tướng, hơn nữa quen công tác trong lục bộ.

- Ai, tự nhiên là cô cô của ta không đồng ý.

Lý Long Cơ rầu rĩ nói ra:

- Vốn quan hệ của Diêu Sùng cùng Thái Bình công chúa cũng không tệ lắm. Nhưng mà trong lúc nhất thời, nhất thời nha. Lúc ấy trong triều yêu nghiệt làm loạn, Diêu Sùng đương nhiên nguyện ý nghe Thái Bình công chúa đi làm một chuyện gì đó; nhưng mà bây giờ hẳn đương nhiên chỉ trung với vương thất Lý Đường, hướng chỉ hẳn là đông cung thứ tử. Cho nên vẫn hướng vào ta, Diêu Sùng và Thái Bình công chúa huyền nào có chút cương đầy, biết không? Tống Cảnh càng không cần nói, từ trước ngay thẳng nghiêm thẳng mà nổi tiếng. Thái Bình công chúa lo lắng cho hắn tiến vào lục bộ uy hiếp người của mình, khắp nơi cản tay, cho nên cũng cực lực phản đối. Vốn ta đề nghị phân bọn họ làm ở Hình bộ cùng Lại bộ. Không nghĩ tới Tiêu Chí Trung, Sâm Hi chui vào, hai người này lại là Tể tướng.

Tần Tiêu suy tư một chút, không khỏi nói ra:

- Vừa nói như vậy, Tể Tướng trong triều có một nửa là người của Thái Bình công chúa?

- Cũng không phải sao?

Lý Long Cơ nhú mày, phiền muộn gầy dây đàn:

- Cô cô quá tốt rồi a, cũng không biết muốn làm cái gì. Từ triều thánh hậu tới hôm nay quá không dễ dàng. Hẳn là chính cô ta cũng muốn ngang ngược độc quyền?

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm suy nghĩ: Không thể nào. Vừa mới xong chuyện Vi hậu, lại xuất hiện Thái Bình công chúa lợi hại hơn? Loại ngày này còn qua được sao?

- Còn có một việc, ta muốn thương lượng với người.

Hai tay Lý Long Cơ nhấn dây đàn. Âm thanh dừng lại.

Sắc mặt Tần Tiêu ngưng trọng. Nghi ngờ nói:

- Đại sự sao?

- Nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Sắc mặt Lý Long Cơ yên lặng nói ra:

- Trong lúc Vi hậu nhiễu loạn, bọn cẩu tặc bán quan mua tước và làm việc đút túi riêng. Thiên hạ Đại Đường của ta nhìn thì như bình thường, nhưng mà ẩn họa quá nhiều. Những người mua quan chức thì càng dùng quan chức kiếm nhiều tiền hơn, trắng trợn thu hết mồ hôi nước mắt của nhân dân. Trên quan trường

tham ăn hối lộ nổi lên bốn phía. Nghĩ tới Đại Đường của ta từ thời Thái Tông hoàng đế Trinh Quán, thiên hạ không tham lại trị thanh bình. Không nghĩ tới ngày hôm nay lại như vậy...

Tần Tiêu nhìn qua Lý Long Cơ, rõ ràng cảm giác được hiểu ra. Đây chính là Lâm Truy Vương nổi tiếng sao? Xem ra hắn rất có ánh mắt chính trị, cũng là người làm đại sự.

- Được rồi, người muốn ta giúp người làm gì?

Lý Long Cơ nhú mào, quyết đoán nói ra:

- Trước từ Trường An đi, tra những kẻ mua quan bán chức. Người trước tiên trải qua Ngự Sử đài, ta muốn người quay lại Ngự Sử đài kiêm nhiệm chức Ngự Sử trung thừa, khơi mào việc này. Ngự sử đại phu Lô Hoài Thận tuy tuy cũng xem là người tài giỏi ngay thẳng, nhưng dù sao gan phách không đủ. Hơn nữa Ngự Sử đài cùng Hoàng Thành Ngự Suất Ti liên hợp động thủ, càng có thể lôi đình vạn quân.

Tần Tiêu hít sâu một hơi:

- Ta bây giờ là quân đầu, nếu như người nói quay lại Ngự Sử đài. Vậy thành văn liêu chơi chính trị. Chuyện này hoàng đế chuẩn sao?

- Còn không có.

Lý Long Cơ có chút buồn bực nói ra:

- Mỗi lần có chuyện. Phụ hoàng luôn nói ‘ý của tam lang thế nào’, ‘Trần Quốc Thái Bình công chúa ý như thế nào’, đợi chúng ta thống nhất ý kiến thì hắn mới bằng lòng tỏ thái độ ra quyết định. Nhắc tới cũng khiến người ta lo lắng. Phụ hoàng rõ ràng còn giữ tính tình này, ai!

Thanks

577. Chương 579 : Hùng Tâm Của Thái Tử. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 579 : Hùng tâm của Thái tử. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 579 : Hùng tâm của Thái tử. (2)

Tần Tiêu cười rộ lên:

- ‘Trang Bức’ chỉ Vương thẳng cấp thành ‘trang Bức’ chỉ hoàng.

- Bà mẹ nó, người còn cười!

Lý Long Cơ phiền muộn nói:

- Chuyện này đang mang trọng đại. Nếu không động thủ nhanh chóng, Đại Đường ta có khả năng sẽ suy bại ngay. Theo ta tìm hiểu sơ lược, ven vện mấy huyện của Ung Châu và kinh thành lúc trước có hai tên quan viên lớn nhỏ bổ nhiệm người, bây giờ có thêm ba ngàn người làm quan. Những người này phần lớn là hạng tầm thường vô năng, chỉ biết là tham tài, thật cá dân chúng.

Tần Tiêu biến sắc, nghiêm túc nói ra:

- Ngự Sử đài cùng Hoàng Thành Ngự Suất Ti liên hợp ra tay, đúng là cường cường xuất kích, hảo thủ đoạn. Nhưng mà... Khục!

- Khục cái lông! Có lời cứ nói.

Lý Long Cơ cực không kiên nhẫn.

Tần Tiêu cười một cái:

- Theo tin tức nhỏ của ta thì Thái Bình công chúa hiện tại...

Thân thể Lý Long Cơ khẽ run lên, sắc mặt biến hóa khó coi, chậm rãi gật gật đầu:

- Không sai, đúng là có nghe qua tin tức. Hiện tại phủ Thái Bình công chúa rất náo nhiệt. Đông, tây ngày đêm có người bái phỏng như nước chảy.

Tần Tiêu buông tay:

- Chuyện này nên làm thế nào?

Lý Long Cơ phiền muộn nện một quyền lên mặt cằm, phát ra âm thanh loong coong:

- Nói thật, ta cũng muốn mượn chuyện này gõ cảnh báo nàng ta, không thể làm như vậy!

Toàn thân Tần Tiêu lạnh lẽo rung động:

- Bà mẹ nó! Ý của ngươi là đem ta ra làm bia đỡ đạn sao? Để cho ta đi đắc tội Thái Bình công chúa, ngươi không nên làm thế! Đây không phải là chơi ta sao?

Trên mặt Lý Long Cơ nở nụ cười gian mà Tần Tiêu vô cùng quen thuộc, không xấu hổ cười hắc hắc nói:

- Ở trong triều trừ ngươi, còn có ai dám làm ra chuyện này? Nếu như ngươi lùi bước không ôm trọng trách này, thiên hạ Lý Đường của ta quả thật xong rồi, hết!

Bộ dáng Lý Long Cơ thâm trầm, giống như đang chờ mắt nhìn giang sơn Đại Đường xong đời.

Tần Tiêu cực độ khinh bỉ nhìn qua Lý Long Cơ:

- Ngươi đừng cầm nó ra chụp mũ dọa ta. Ngươi làm như vậy là lỗ mãng biết không? Hiện tại phụ thân ngươi vừa đăng cơ, thiên hạ vừa ổn định, làm ra chuyện này thì ngươi xuất phát từ động cơ tốt, nhưng mà hảo tâm cũng biến thành chuyện xấu. Giống như lời của Gia Cát Lượng, người bị bệnh nặng trước phải dùng thuốc nhẹ điều hòa, đợi thân thể mạnh hơn thì lại dùng thuốc mạnh trị bệnh. Chiêu này của ngươi đánh ra, vạn nhất... Ta nói là vạn nhất, Thái Bình công chúa tức giận, ha ha, vậy thì một tát đập chết ngươi đấy.

Lý Long Cơ thân thể bắn ra, nuốt nước bọt:

- Không thể nào! Nàng làm ra chuyện như vậy sao? Dù nói thế nào ta, ta cũng là thái tử điện hạ quang minh chính đại. Nàng, nàng dựa vào cái gì!

Tần Tiêu cười hắc hắc:

- Thế nào, không có can đảm khí sao? Ngươi cũng biết, nàng không chỉ có khả năng có tâm tư này, còn có lực làm! Chính nàng ta trong triều là nhân vật số một, thủ hạ nói gì nghe nấy, Tể tướng cũng không ít. Nếu chọc nàng điên lên, vừa ngoan tâm, hừ, trước phê thái tử của ngươi. Đến lúc đó ta nhìn ngươi gào khóc ở đâu, nói không chừng cũng như Lý Trọng Tuấn, Lý Trọng Tuấn hiện tại như thế nào đây?

- Hấn nha, phong làm Bình vương, bốn trăm thực ấp, ban thưởng phụng dưỡng hai mươi người, bị ném tới Thương Châu, không cho vào triều.

Lý Long Cơ có chút xám xịt nói ra:

- Đoán chừng hiện tại có lẽ đã tới Thương Châu. Mấy tháng này hấn đi trên đường xóc nảy.

Tần Tiêu cười nói:

- Thế nào, là thật đáng thương a? Thái tử điện hạ, có hùng tâm tráng chí là có thể, nhưng phải nhìn tình thế đấy. Ngươi trước kia không phải rất thông minh sao, rất am hiểu xem tràng diện sao? Lúc này nghĩ thế nào làm ra chuyện ngu như vậy?

Lý Long Cơ đã bất đắc dĩ, lại phần nộ nói ra:

- Vừa nghĩ tới Đại Đường ta thu thuế bị đám quan tham bỏ vào túi riêng, dân chúng bị ô lại làm như thịt cá, ta không thoải mái trong lòng, không phải muốn động thủ là động thủ. Nhưng mà có khả năng rước họa vào thân, vẫn nên nhịn đi.

- Ân, có giác ngộ.

Tần Tiêu cười khi có người gặp họa.

- Người cũng không nói cái khác sao? Chỉ biết gọi nước lạnh cho ta.

Lý Long Cơ cảm giận nói ra:

- Mắt thấy Thái Bình công chúa thế lực ngày càng bành trướng, ta lại bất lực, phụ hoàng cũng không muốn đánh hư cân đối. Đương kim trong triều, chỉ có Trương Thuyết, Lưu U Cầu, Quách Nguyên Chấn, Chung Thiệu Kinh, cùng đông cung Diêu Sùng, Tổng Cảnh có quan hệ tốt với ta. Mặt khác vẫn vô bá quan cơ hồ đều phụ thuộc vào Thái Bình công chúa bên kia. Hơn nữa, Trương Thuyết, Lưu U Cầu cùng Chung Thiệu Kinh đều có dáng vẻ thư sinh, tính cách có chút nhu nhược, không dám đi đắc tội Thái Bình công chúa, trên thực tế có thể nói là trung lập. Tính toán ra bên cạnh ta người có đảm lượng quá ít.

Tần Tiêu lạnh nhạt cười cười:

- Đừng nóng lòng. Bánh mì sẽ có, trải qua nhiều đại sự như vậy, còn sợ không vượt qua chút khảo nghiệm này sao?

- Bánh mì? Là cái quỷ gì vậy?

Tần Tiêu cười cười:

- Ta đói, dường như ngửi được mùi cơm chín. Không ngại thì cùng một nhà của ta dùng cơm đi.

Sau bữa cơm, Lý Tiên Huệ bị tiếp đi.

Ngồi trên kiệu lớn màu vàng, bị Lý Long Cơ mang theo một đội danh dự, giống trống khua chiêng tiếp đi đông cung.

Đầu to đòi mẹ kêu to oa oa, Tần Tiêu che lỗ tai của mình lại, không khỏi giả hờn nói:

- Người thẳng ranh con, giọng lớn như vậy làm gì! Chưa nghe nói qua trời sẽ mưa mẹ phải lấy chồng sao? Mẹ người phải lập gia đình! Ha ha!

Cả phòng mọi người cười rộ lên, đầu to khóc càng hung. Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng oán trách ôm lấy đầu to, qua một bên hống.

Mặc Y cùng Tử Dịch ăn cơm xong lại chui vào trong phòng, lén lén lút lút nói chuyện phiếm tâm sự. Tần Tiêu cũng không có việc gì làm, cũng không có người có thể trò chuyện, đi ra khỏi nhà, hướng Hoàng Thành Ngự Suất Ti đi. Sáng sớm thì Hình Trường Phong liền mang theo đặc chủng doanh tới nha môn, cho tới trưa thì chuyện đoán chừng đã làm xong cả rồi.

Tần Tiêu hiện tại chạy đi xem cho phải lệ. Năm ngàn thiết giáp Thân Dực Phủ đang huấn luyện, hoàn toàn do chiến tướng Thạch Thu Giản phụ trách; nam bắc hai nha công sự điều phối do Phạm Thúc Đức cùng Bùi Diệu Khanh bắt tay thu xếp; hằng ngày dò xét kiểm tra Hình Trường Phong vẫn gánh một mình.

Đại Đô Đốc kỳ thật rất rỗi rảnh, chỉ cần làm định hải thần châm là đủ. Nếu không có đại sự, thật sự chỗ nào cũng không cần hắn, những việc vặt này cũng chưa bao giờ cần hắn nhúng tay. Nhiều lắm là hứng thú hỏi một câu mà thôi.

Đến Hoàng Thành Ngự Suất Ti, Phạm Thúc Đức đem một ít công văn đưa tới, là thay đổi nhân sự gần đây, tất cả đều là do hoàng đế phê duyệt các bộ trực tiếp đưa xuống.

Tần Tiêu tinh tế xem một hồi, lập tức cả kinh. Thì ra vũ lâm Vệ tướng quân Cát Phúc Thuận, Trần Huyền Lễ, Lý Tiên Phù toàn bộ đổi đi nơi khác. Trong đó Cát Phúc Thuận bị điều tới quý phủ của Thái Bình công chúa đảm nhiệm chức thủ lĩnh Thân Vệ Quân. Trần Huyền Lễ cùng Lý Tiên Phù đi nam nha. Đến làm thủ hạ của Tiết Sùng Giản.

Thanks

578. Chương 580 : Tỷ Muội Vô Địch. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 580 : Tỷ muội vô địch. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvandan

Chương 580 : Tỷ muội vô địch. (1)

Tần Tiêu có chút bức mình: Lão tử đường đường Hoàng Thành Ngự Suất Tì Đại Đô Đốc, thuộc hạ thay đổi ta lại không được hồi tới, phiền muộn ah! Ý của hoàng đế các bộ phát xuống? Không phải là Thái Bình công chúa cùng mấy Tể Tướng tâm phúc của nàng làm sao. Nhất là Đậu Hoài Trinh kia. Trâu bò nha, Thượng thư tả phó xạ, ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi, nhìn người muốn làm thế nào.

Lại có ba tên gia hỏa mới xuất hiện, trước tiên là ra tay với cấm vệ hoàng thành. Người dù hung hăng càn quấy thế nào cũng không trở thành bắc nha đô đốc Trình Bá Hiến cùng vạn kỵ tướng Vạn Lôi phệ ta a? Thân Dực Phủ thì nghĩ càn không cần nghĩ, không có người chen chân vào đâu.

Đi, các người tiếp tục trâu đi, bỏ qua tồn tại của ta, ta lúc này là cục trưởng Cục An Ninh đấy, ta xem các người tiếp tục chơi trong vườn nhà thế nào.

Tần Tiêu trên mặt bất động thân sắc. Dem công văn ném lên bàn, nhìn Phạm Thúc Đức nói ra:

- Biết rõ, không phải là đối hai tướng quân sao, không có việc gì lớn. Nói với Thường Nguyên Giai và Lý Từ Thuyết có rảnh đến Hoàng Thành Ngự Suất Tì ngồi một chút.

Trong lòng Phạm Thúc Đức chấn động, cảm lại công văn, cúi đầu trở về. Tuy nhiên Tần Tiêu không tỏ vẻ bất mãn gì, nhưng mà hần theo Tần Tiêu mấy năm này, dĩ nhiên có chút hiểu rõ tính cách của hần. Hần càng bất động thanh sắc. Lại càng tỏ vẻ trong lòng đã có suy nghĩ, càng có hậu chiêu. Thường Nguyên Giai cùng Lý Từ Thuyết là tướng quân mới tiếp nhiệm, rất có thể muốn hạ thủ với Tần Tiêu a?

Không có việc gì thì đi dạo nha môn một chuyến, gặp chuyện phiền lòng Tần Tiêu có chút mất hứng. Thoảng qua xử lý một ít công việc quân thảo, Tần Tiêu bước ra khỏi nha môn. Cũng không quay đầu mà đi về nhà.

Ngồi trên lưng ngựa, Tần Tiêu trong lòng có chút hậm hực thầm nghĩ: Hoàng Thành Ngự Suất Tì vốn là do ta quản, không có lý do bị mất quyền lực. Thế nhưng mà Thái Bình công chúa không nên chặn ngang một cước a, tình huống cũng có chút không rõ.

Thường Nguyên Giai và Lý Từ Thuyết rất rõ ràng đều là thân tín của Thái Bình công chúa, hiện tại phân chức quản tả, hữu vũ lâm vệ, trực tiếp tiếp quản phòng ngự bên ngoài hoàng cung bắc môn. Bắc nha bên kia có vạn kỵ tướng là thân tín của ta a.

Huyền Vũ môn, đây là địa phương có điềm xấu, thật đúng là tranh đoạt quá lợi hại! xem tại

Tần Tiêu về đến nhà, thời gian còn sớm. Thượng Quan Uyển Nhi đang đánh đàn ngâm thơ, một người buồn chết đi được. Mặc Y cùng Tử Định vẫn đang giam trong phòng xi xào bàn tán. Tần Tiêu cảm thấy không có chuyện gì lớn, sao thương thảo lâu như vậy chứ? Tiến lên gõ gõ cửa, 'thùng thùng'!

Qua một lúc Mặc Y mới lên mở cửa, vẻ mặt đỏ bừng, cười cổ quái.

Tần Tiêu buồn bức nhìn vào trong phòng:

- Đang làm cái gì đấy, cửa sổ cũng đóng chặt lại?

Mặc Y xấu hổ cười cười, lôi kéo Tần Tiêu vào nhà, quay người đóng cửa lại, cái chốt tốt.

Trong phòng, một hương vị quen thuộc truyền tới. Tần Tiêu biết là mê tình hương!

- Giữa ban ngày hai tỷ muội các người đốt thứ này? Người cho rằng là hương hun sao?

Tần Tiêu vừa mới hỏi ra một câu, Mặc Y lập tức nhào lên, kéo lại cổ Tần Tiêu sau đó hôn hân.

Tần Tiêu cảm giác thân thể Mặc Y nóng hổi, trên mặt đỏ bừng, hết sức kích động, dục vọng tăng lên.

Tần Tiêu một tay ôm nàng và hôn trả, sau đó ngóc đầu lên thấp giọng nói:

- Không phải chứ? Ôm cây đọt thỏ sao?

- Cũng không phải là vậy sao?

Mặc Y giọng dịu dàng như có mị hoặc, thấp giọng nói:

- Ta khổ tâm dạy muội muội thật lâu, nàng đang chờ trong phòng đấy....

Tần Tiêu trừng to mắt sững sờ:

- Không phải chứ, lại 3P?

- Ba cái rắm?

Mặc Y khanh khách cười lên:

- Thật thú vị...

Dứt lời kéo tay Tần Tiêu đi vào trong phòng.

Là ánh mắt khát vọng, thần sắc khát vọng, thật sự không cho kháng cự!

Tần Tiêu cảm giác mình có chút mê muội, tùy ý nàng kéo vào phòng.

Trên mặt giường lớn Tử Dịch đang co đầu trong chăn, nhẹ nhàng phát run.

Mặc Y nhẹ nhàng phụ giúp Tần Tiêu, hân ngồi lên giường, sau đó quỳ trên giường, chậm rãi cởi quần áo của hân. Đôi môi đỏ mọng chậm rãi hôn Tần Tiêu, hôn khắp trên người của hân.

Tần Tiêu cảm giác trên người run lên, thân thể đều có chút xộp giòn.

Rất nhanh. Tần Tiêu thành 'lưu manh'. Không mảnh vải che thân.

Mặc Y hơi nhắm mắt lại, đầu cúi xuống bụng dưới của Tần Tiêu sau đó ngậm tiểu quái vật kia.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, trong nội tâm kêu lên: Bà mẹ nó! Quả nhiên có chút công phu!

Đầu lưỡi của Mặc Y giống như rắn nước vậy. Dùng hết thủ đoạn làm Tần Tiêu lên mây.

Tần Tiêu hít sâu, nằm ngả xuống giường, rõ ràng nằm trên gối thịt, lúc này mới nhớ tới trên giường còn có người khác.

Tử Dịch đã thò đầu ra. Trừng to mắt nhìn màn trước mặt, giống như gặp quỷ mặt đỏ bừng.

Mặc Y chơi một hồi, cười quyến rũ đứng dậy, đem quần áo trên người cởi sạch.

Thân thể hoàn mỹ!

Dục hỏa dâng lên trong lòng Tần Tiêu!

Mặc Y lại leo lên giường, đem Tử Dịch kéo trong chăn ra. Bắt đầu cởi quần áo của nàng.

Tử Dịch xấu hổ không chịu được, con mắt mở to nhưng lại đưa tay che mặt.

Mặc Y nhìn qua Tần Tiêu lần lượt liếc sắc, trong lòng Tần Tiêu cười thầm, nhẹ nhàng linh hoạt tiến tới bên tai Tử Dịch thổi nhẹ một hơi.

- Ah nha! Ngứa ngứa!

Tử Dịch kêu to lên, lập tức cười khanh khách.

Nàng đã bị hạo tử tử cõi sạch rồi, ngược lại không có thẹn thùng, chỉ có hiếu kỳ mãnh liệt.

Mặc Y kéo nàng đẩy vào người Tần Tiêu. Bộ ngực no đủ dán sát vào người Tần Tiêu.

Tần Tiêu hôn lên mặt nàng, cười nói:

- Hơi sợ sao?

Tử Dịch da mặt run run, già mồm nói:

- Mới không!

Tay của Tần Tiêu đã bắt đầu vuốt ve lưng của Tử Dịch. Nàng cả kinh run lên từng hồi.

Hạ thể khoái cảm khi Mặc Y đã ngồi lên trên. Trong miệng rên rỉ sướng khoái.

Mặc Y tiên hạ thủ vi cường, hẳn rất hưởng thụ! Trong lòng Tần Tiêu cười thầm, dùng tay niết mông của Tử Dịch một cái.

- Không nghĩ tới nha, không ngờ trước vĩnh sau nhô a, đúng là thâm tàng bất lộ.

- Hừ, người tại sao phải nói 'rõ ràng' như vậy, ta xem thường người!

Con mắt Tử Dịch được mưa móc trên nên mê ly, xuân ý dạt dào.

Ánh mắt của Tử Dịch lộ ra khát vọng bản năng, do do dự dự run rẩy vài cái, sau đó con mắt khép lại hôn Tần Tiêu.

Bất cứ giá nào sao? Trong lòng Tần Tiêu âm thầm buồn cười.

Nha đầu dần, lúc này cũng còn nghiêng răng nghiêng lợi! Tần Tiêu dùng đầu lưỡi của mình dẫn đạo, cuối cùng câu dẫn đầu lưỡi của Tử Dịch sau đó quấn vào nhau.

Mặc Y dục vọng tăng vọt, lúc này lập tức điên cuồng, trắng trợn nhún nhún và rên rỉ.

Tần Tiêu cũng bận rộn. Một tay bị Mặc Y bắt lấy đặt trước ngực của nàng, tay kia còn đang vuốt ve Tử Dịch.

Sắc mặt của Tử Dịch càng ngày càng hồng, hô hấp cũng trở nên nặng nề. Chỉ chốc lát sau nàng theo bản năng cong người, bộ ngực no đủ lắc lư trước mặt Tần Tiêu. Xuân quang vô hạn!

Tần Tiêu lập tức tham lam dùng bàn tay bóp nó. Tử Dịch cả kinh kêu lên, lộ ra mấy phần vui sướng.

Thanks

579. Chương 581: Tỷ Muội Vô Dịch. (2)

Chương 581: Tỷ muội vô dịch. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tỷ muội hai người, cho dù tướng mạo hay thân thể đều gần nhau, hơn nữa làn da của Tử Dịch so với tỷ tỷ còn tốt hơn, càng trắng càng trợt, có lẽ là vất vả ít hơn. Quanh năm suốt tháng nàng tâm tình luôn tốt, chưa bao giờ phiền lòng chuyện gì, da của nàng dưỡng vô cùng tốt.

Mặc Y hai chân kẹp lại, trên người co rút giống như run rẩy, sau đó hạ thân mềm xuống, úp sấp lên người Tần Tiêu và thở ra. Tử Dịch có chút bận tâm kêu lên:

- Oa, tỷ tỷ, người sao thế?

Tần Tiêu nhin không được cười rộ lên:

- Không có gì, kết thúc công việc mà thôi, nghỉ ngơi giữa trận đấy.

Tử Địch không hiểu chút nào nháy mắt mấy cái, vẻ mặt mê hoặc.

Mặc Y tránh người ra, sau đó dùng khăn ẩm lau khô tiểu đê của Tần Tiêu, sau đó lại nhào lên trên giường. Một tay đặt lên trán, nghiêng người nằm song song với Tần Tiêu, sau đó cười mập mờ nhìn qua Tử Địch.

Tử Địch lập tức có chút sợ:

- Ta, ta...

Mặc Y đứng dậy, keo tay muội muội:

- Đừng sợ, chiếu theo ta dạy, chậm rãi, nhẹ nhàng...

Tử Địch cắn môi, có chút run rẩy mở hai chân ra.

Tần Tiêu nhẹ vỗ về ngực của nàng, nàng thoải mái hơn một chút.

Rất cục...

Chậm rãi, nhu hòa, khẩn trương... Tử Địch đã nuốt toàn bộ quái gia hỏa kia.

Mặc Y liên tục vuốt lưng của nàng:

- Buông lỏng một chút... Chớ khẩn trương...

Rất giống tú bà.

Tay của Tử Địch không tự chủ bắt lấy cùi chỏ của Tần Tiêu, dùng sức véo.

Tần Tiêu nhìn cảnh tượng trước mặt, đã hương diễm lại dâm ô, càng có chút giống như đang chơi đùa, thật sự là cảm xúc lẫn lộn. Mặc Y cô gái này, đi ra ngoài thì thành thực ổn trọng, gương mặt lạnh như băng sương, đến trên giường lại là dâm nữ nhất đẳng.

Đây là thê tử lý tưởng của nam nhân.

Tử Địch cả gan, nhẹ nhàng nhúc nhích, trong cổ rên rỉ truyền ra, không khỏi toàn thân run lên, không tự chủ được đi học tỷ tỷ rên rỉ.

Trong lòng Tần Tiêu sưng sờ: Wow, không hổ là minh sư xuất cao đồ, có chút thiên phú nha!

Song Long Xuất Hải, một đôi quái thủ không chút khách khí đặt lên ngực của nàng!

Tử Địch kêu lên sợ hãi, âm thanh rên rỉ cao lên, động tác tuy còn có chút không lưu loát, nhưng mà vẫn hoạt động theo bản năng.

Tần Tiêu hít sâu một hơi: nhanh! Thoải mái!

Tử Địch rõ ràng còn có chút ‘danh khí’ nha, có thể làm nam nhân dục tiên dục tửu.

Mấy chục hiệp thì Tử Địch đã nhắm mắt lại vong tình rên rỉ và trong miệng hét:

- Tỷ, tỷ tỷ! Tốt quá, cảm giác thật tốt nha! Ngừng, đừng không được! Oa! Muốn nhanh một chút!

Trong lòng Tần Tiêu cười ha hả, nghiêng người áp Tử Địch dưới thân thể, dứt khoát đẩy mạnh vào.

Tử Địch không ngớt lời hô to:

- Oa! Sảng khoái oa! Mẹ của ta nha, sướng quá!

Mặc Y che miệng cười ha hả:

- Muội muội ngốc, không có lừa người a!

Đại chiến một hồi trên người Tần Tiêu đã mồ hôi rơi như mưa, nghĩ thầm, đừng làm hỏng Tử Dịch a, vì vậy hoãn một chút. Tử Dịch hai chân kẹp hông của Tần Tiêu, liên tục đá lên:

- Không cho phép ngừng, không cho phép ngừng!

Tần Tiêu sững sờ bà mẹ nó! Quả nhiên trò giỏi hơn thầy!

Mặc Y ở một bên nhìn thì tâm hồn thiếu nữ loạn lên, xem muội muội một mực chiếm lấy, không tự chủ kéo Tần Tiêu và áp hấn xuống giường.

Trong lòng Tần Tiêu kêu to: dựa vào! Xa luân chiến! Thần Tiên cũng tươi sống chết trận.

Lại thêm mấy hiệp, Tử Dịch đi xuống giường uống chén nước, bổ sung nước xong thì nàng đau lòng nhìn qua mình.

- Tỷ tỷ đã xong, Tử Dịch lại đây, càng thêm sinh mãnh liệt, hổ hổ sanh uy.

Quả nhiên là trời sinh một đôi siêu cấp... Chiến tướng ah! Trong lòng Tần Tiêu thầm nghĩ: lão tử bách chiến bách thắng a, hôm nay sắp bị đánh bại!

Sau mấy phiên lãng nhục Tần Tiêu rốt cục tước vũ khí đầu hàng, suýt nữa bị tươi sống té xỉu. Hai tay dùng thủ thế tạm dừng.

- Lão tử đầu hàng!

Tử Dịch cười ha ha:

- Tỷ tỷ, hần đầu hàng chúng ta rồi! Chúng ta thiên hạ vô địch á!

Mặc Y mang theo chậu nước ấm tới, dùng khăn mặt lau cho hần, đem toàn thân Tần Tiêu lau một lần. Sau đó tỷ muội hai người tẩy trừ cho nhau, kéo chân lại, chui vào trong chăn nằm hai bên Tần Tiêu.

Trong đầu Tần Tiêu vẫn còn giống như thiên nhân giao chiến, thoải mái méo mó, tim loạn rầm rầm, nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy hai nữ sóng sữa mông lớn.

Hồng phúc tề thiên sao?

Đây mới là phúc khí a, hắc hắc!

Gương mặt nhỏ nhắn của Tử Dịch nhún đỏ bừng, lách người dựa sát vào Tần Tiêu, bộ ngực no đủ cọ qua cọ lại, một tay không thành thật đưa vào dưới háng của hần.

- Hắc, hắc hắc! Đồ vật này kỳ thật rất khả ái đấy.

Tử Dịch cười rộ lên.

Tần Tiêu cùng Mặc Y nhịn không được cười rộ lên. Tần Tiêu trái, phải hai tay ôm lấy một mỹ nhân, thân thể mềm mại đáng yêu, tâm thần nhộn nhạo. Không riêng gì thỏa mãn dục vọng, trên tinh thần cũng thích ý.

Tử Dịch cũng không có ngượng ngùng như trước kia, rục rịch dùng thân thể áp lên người Tần Tiêu, dùng cái mũi của mình cọ vào cằm của Tần Tiêu sau đó cười khanh khách.

Nàng lần đầu cảm giác thì ra ở cùng chỗ với nam nhân thật sự rất thú vị, nhất là cùng nam nhân mà nàng ngưỡng mộ trong lòng. Cho tới bây giờ nàng mới hiểu được, trong lòng mình hần vốn có vị trí không thể thay thế. Nếu như ở cùng nam nhân khác thì đoán chừng thực sự chỉ là đồ phế thải mà thôi.

Tần Tiêu nhìn qua Tử Dịch như con bê nhỏ cọ qua người, véo mông của nàng một cái.

- Xuống dưới, lão tử cần nghỉ ngơi!

Tử Dịch cười quái dị:

- Như vậy mới tốt, có cái gì mà nghỉ ngơi? Tỷ tỷ, hương kia vẫn còn chứ? Chúng ta lại chơi nha!

Mặc Y đỏ khốc đỏ cười đẩy nàng ra, trượt đến bên người Tần Tiêu bên sau đó oán trách cười mắng:

- Nói người không hiểu chuyện a! Nam nhân không thể so với nữ nhân, cần nghỉ ngơi, khôi phục thể lực có biết không? Còn phải bổ dưỡng, bằng không thì chưa già đã yếu.

Tử Định mở to hai mắt, nghi hoặc khó hiểu:

- Nói cái gì đấy?

Tần Tiêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Dùng chỉ số thông minh của người khó mà hiểu toàn bộ đấy.

Tử Định lập tức trở mặt, bỏ nhào vào căn vai của Tần Tiêu một cái, nói:

- Lại mắng ta ngu xuẩn, ta cắn chết người!

Tần Tiêu cười ha hả, một tay ôm lấy nàng:

- Nghỉ một lát, đừng cãi.

Mặc Y cũng cười thỏa mãn, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Tử Định là con nghé con đầy tinh lực, ngủ không được, trợn con mắt sau đó từ khuỷu tay của Tần Tiêu trượt xuống giường mặc quần áo.

Mặc Y có chút buồn ngủ mông lung đưa mắt nhìn qua nàng:

- Người làm gì thế?

- Ta không ngủ được, ta đi ra ngoài chơi một lát!

Trong lòng Tần Tiêu cười khổ: đúng là nhi đồng phiền toái.

Tử Định mở cửa đi ra ngoài, khép cửa lại, lại nghe âm thanh của nàng cao vang –

- Oa ha ha. Uyển nhi người ở nơi này nha, sao người đỏ mặt vậy? – vừa rồi ta cùng tỷ tỷ đã bại tên kia đấy.

Tần Tiêu cùng Mặc Y lập tức sững sốt.

- Hắn nói ‘ lão tử đầu hàng ’ đấy! Chúng ta thiên hạ vô địch á!

Hai người cảm giác trong lòng chấn động, biểu lộ cứng đờ.

- Á..., á..., á! Tâm tình thật tốt! Ta ra sau viện cười ngựa bắn tên a! Uyển nhi, người có rảnh đi cùng ta đi, thực thú vị đây! Lạp lạp á..., ta đi lạp – người làm sao nhìn ta vậy? Người muốn khóc hay muốn cười đấy?

580. Chương 582: Lão Bà, Hảo Lão Bà.

Chương 582: Lão bà, hảo lão bà.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Đột nhiên Tần Tiêu có xúc động phun máu, đem con mắt khép lại, thiếu chút nữa đã hôn mê. Mặc Y dậm ngực dậm chân –

- Cái đồ con lừa!

Hai người dở khóc dở cười ôm nhau một lát sau đó bầu trời ngựa cửa sổ tối lại, mới cảm giác bụng có chút đói, vì vậy lười biếng bò ra ngoài.

Ra khỏi phòng ngủ, Thượng Quan Uyển Nhi ở trong đại sảnh đọc sách, nhìn thấy hai người thì che miệng cười lên.

Tần Tiêu cười hắc hắc đi đến bên người Thượng Quan Uyển Nhi ngồi xuống, kéo nàng dựa sát vào người của mình, nói khẽ:

- Ghen?

- Không có.

Thượng Quan Uyển Nhi ra sức chịu nhịn không cười, biểu lộ cực kỳ cổ quái:

- Chỉ là vừa rồi Tử Dịch đúng là kẻ dở hơi... Ai da, còn không biết nàng có thể tuyên dương chuyện này khắp nơi không?

Tần Tiêu cũng xấu hổ cười rộ lên:

- Không đến mức ngu ngốc như vậy đâu? Dù sao chỉ là ngây thơ, không phải nhược trí.

Ở cầu thang có âm thanh kêu to, Tử Dịch lên lầu.

Mọi người nhìn thấy nàng mặt đầy bụi đất, giống như toàn thân vô lực vậy. Mặc Y bước tới đỡ lấy nàng, có chút nóng lòng hỏi:

- Như thế nào?

Tử Dịch vẽ mặt cầu xin:

- Ta cũng không biết, vốn nắm đang cưỡi kim mã ở hậu viện bắn tên, ai nghĩ tới không được bao lâu thì hai chân run rẩy vô lực. Chắc là lúc này quá hưng a, rõ ràng không có cưỡi nó, đem hết khí lực vung ta ra. Ta, ta... Ta tức giận nên leo lên, bị té hai lần.

Tần Tiêu vỗ bàn cười ha hả:

- Đại chiến đến trưa, chân không mềm mới lạ! Người còn đi ra ngoài cưỡi ngựa, hơn nữa là cưỡi kim mã – con ngựa này sau ta thì tính tình cũng trở nên cao ngạo, người ngoài không tới gần được, ngay cả sai vật cho nó ăn cũng không dám làm quen, người dám cưỡi nó?

Mặc Y nhìn không được nữa cười rộ lên:

- Muội muội ngốc, không có té bị thương a?

- Vậy thì không có, chỉ bằng thân thủ của ta...

Tử Dịch đang chuẩn bị mở miệng thối da trâu, không ngờ thật sự là không có khí lực, đành phải chặt vật cho tỷ tỷ đi, rầm rì trở về phòng ngủ.

Thượng Quan Uyển Nhi cười con mắt híp lại, khanh khách nói:

- Thật sự là trời sinh vạn vật, dạng người gì cũng có! Nha đầu kia, rõ ràng cái là không hiểu gì cả, ai, thật sự là buồn cười vừa đáng yêu.

Tần Tiêu thấy quyển sách mà Thượng Quan Uyển Nhi cầm trong tay, là một bản thi tập. Trong đó phần lớn là thơ mà Thượng Quan Uyển Nhi tự làm.

Thượng Quan Uyển Nhi nói ra:

- Ngày ấy đến thái tử cung, thái tử điện hạ cho đông cung Sùng Văn Quán thu thập thơ của ta, cùng một ít thơ của đại nho, biên thành một quyển thi tập. Hôm nay thái tử tới tặng ta một bản, đang nhìn xem.

Tần Tiêu nhìn Thượng Quan Uyển Nhi vài lần, tự hào gật đầu cười rộ lên:

- Không tệ lắm, Tần gia của ta cuối cùng cũng có người làm công tác văn hóa, đại tài nữ nha. Nhìn xem còn người nào nói nhà ta không có thi nhân, xem ra Uyển Nhi rất tốt đấy.

Thượng Quan Uyển Nhi khiêm tốn cười cười, lấy thi tập lại, đảo vài trang sau đó chỉ cho Tần Tiêu xem:

- Cái này, xem tại đây.

Tần Tiêu lập tức trừng to mắt:

- Bà mẹ nó, làm cái gì! Tại sao còn có ta, không phải châm chọc người sao? Nhạc Châu Ném Bút Đình Tập, cái tên ngu xuẩn này ai đặt vậy?

Tần Tiêu tại Nhạc Châu trắng trợn copy một ít câu thơ, kể cả một ít ‘ kiệt tác ’ mang binh đánh giặc, rõ ràng cũng được thu vào đây. Cái gì ‘ lo trước nỗi lo của thiên hạ ’, ‘ Trường Giang Cuồn Cuồn Chảy Về Đông ’, ‘ cho Long Thành Phi Tướng Tại ’, một loạt tác phẩm giả mạo rõ ràng cũng tiến dần từng bước.

Thượng Quan Uyển Nhi cười rộ lên?

- Ta thấy ghi rất khá nha, không ít danh ngôn cũng ở đây! Lão công, ta thấy ngươi là ‘ tú ngoại tuệ trung ’ ah!

Tần Tiêu dở khóc dở cười vỗ trán một cái, phiền muộn kêu lên:

- Xong, ta thành tội nhân! Tú ngoại tuệ trung, là hình dung nữ nhân sao? Tốt cho Uyển nhi, rõ ràng cũng tới châm chọc ta!

Dứt lời Tần Tiêu liền đem Thượng Quan Uyển Nhi ôm ngang, sau đó xốc nách của nàng.

Thượng Quan Uyển Nhi cười như chuông bạc, nhẹ nhàng dựa một hồi, sau đó nằm trong ngực Tần Tiêu, dịu dàng thăm thiết nói nhỏ:

- Lão công... Ngươi thật lâu không có ôm ta.

Trong lòng Tần Tiêu trong run lên: hình như đúng là vậy? Những ngày gần đây dường như vắng vẻ nàng. Cũng may Thượng Quan Uyển Nhi là người rộng rãi, chưa bao giờ phàn nàn cái gì.

Tần Tiêu có chút hổ thẹn vỗ lưng của nàng:

- Đêm nay cùng ngươi.

Thượng Quan Uyển Nhi trên mặt hơi đỏ lên, nhẹ nhàng đẩy Tần Tiêu ra, có chút u oán thấp giọng nói:

- Đang tới ngày... Mấy ngày nữa rồi nói sau, ngày mai ngươi còn phải kết hôn, còn phải động phòng đấy. Buổi tối hôm nay cũng nên nghỉ sớm.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Dường đủ tinh thần, ngày mai đại chiến tân nương tử sao?

- Ba hoa, không có đứng đắn!

Thượng Quan Uyển Nhi giận dữ liếc Tần Tiêu, ngồi bên cạnh hắn, nói:

- Lão công, kỳ thật Uyển nhi cảm thấy, trong ngày ở trong nhà không có gì làm, không chỉ có sống uống thời gian không làm gì, thời gian cũng không tránh khỏi có chút trống rỗng nhàm chán. Uyển nhi có một yêu cầu quá đáng, không biết lão công có đồng ý hay không?

- Ah?

Tần Tiêu cũng bị câu dẫn ra hứng thú:

- Không ngại nói nghe một chút.

Thượng Quan Uyển Nhi mặt vui mừng, êm tai nói ra:

- Lão công bây giờ không phải là tọa trấn Hoàng Thành Ngự Suất Tì hay sao? Có chức vụ nào thích hợp cho nữ quan làm không?

- A, ngươi muốn đi ra ngoài đi làm?

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Nhưng mà lại nói tiếp, ngươi đối với luật pháp Đại Đường cũng quen thuộc, nếu như không nhập sĩ đúng là đáng tiếc. Nhưng mà nha, từ khi thánh hậu thoái vị thì nữ quan trong triều hơi thất thế. Mặt khác trong nha môn trừ khu vực giam nữ nhân, địa phương khác dùng nữ quan thì càng thêm ít, cơ hồ là sắp tuyệt tích.

Thượng Quan Uyển Nhi hơi có chút thất vọng:

- Noi như vậy trừ khi tiến cung, nếu không Uyển Nhi muốn tìm việc làm quá khó?
- Thật muốn làm quan sao?
- Cũng không phải muốn làm quan a... Nhưng mà Uyển Nhi khả năng bận rộn vài chục năm, đột nhiên rảnh rồi có chút không quen, muốn tìm chút chuyện làm.

Tần Tiêu cười một cái, nói ra:

- Thật đúng là khó đọc, trong nhà của chúng ta còn có phụ nữ muốn ra làm sĩ tử. Như vậy đi, Hoàng Thành Ngự Suất Ti hiện tại vừa thành lập không lâu, cơ cấu còn chưa hoàn thiện, hết thầy cũng đang chờ công tác. Qua đoạn thời gian này, chờ ta chỉnh lý một ít việc vặt xong, nhìn xem có chức vị nào phù hợp với người không, cho người đi vào tùy ý chơi đùa, xem như sống tốt.
- Quả thực? Tốt lắm!

Thượng Quan Uyển Nhi vui mừng nhảy dựng lên, sau đó ngồi lên đùi của Tần Tiêu, ôm lấy cổ của hắn, hôn một cái, sau đó vui mừng nói ra:

- Ta biết ngay dùng khai sáng và tha thứ của lão công nhất định sẽ đồng ý! Trước kia trong cung chỉ là bị ép, chết lặng làm những chuyện không liên quan tới mình. Hiện tại tự do thoải mái, là giúp lão công làm việc, ta nhất định sẽ rất dụng tâm, cũng làm rất vui vẻ.

581. Chương 583 : Hôn Điển Có Một Không Hai. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 583 : Hôn điển có một không hai. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Còn bất định đúng không, người dùng cao hứng quá sớm. Tuy ta là lão đại Hoàng Thành Ngự Suất Ti, nói một câu không ai phản đối, nhưng nếu ném việc không thích hợp cho người làm, người cũng không được thư thái.

Thượng Quan Uyển Nhi cười tủm tỉm nói ra:

- Kỳ thật ta cũng chỉ tùy ý đi thực tế một chút. Trong nội cung cùng sự vụ của phủ đài quản lý không giống nhau, một ít nha môn quan hệ với nhau khó xử lý chuyện, thập phần vi diệu, không thể so với trong cung. Lúc ấy trong cung một đạo chỉ dụ xuống thì ai dám không theo, còn trong nha môn không như vậy... Ta biết rõ. Kỳ thật Uyển Nhi là đang nghĩ...

- Nghĩ cái gì?

Thượng Quan Uyển Nhi cười sáng lạn:

- Dùng tiềm lực và danh vọng của lão công thì sớm muộn gì cũng khai phủ – tòa nhà này không phải chứng minh tốt nhất sao? Đến lúc đó, trong phủ không thiếu chỗ dùng người, nếu là dùng người, sao không dùng lão bà của mình chứ? Cho nên nha, Uyển Nhi mới muốn đi Hoàng Thành Ngự Suất Ti làm quen việc nha môn, tương lai có thể trợ giúp lão công giải quyết công việc.

- Ồ nha nha, đúng là lão bà có ánh mắt tốt!

Tần Tiêu cười lên ha hả, ôm Thượng Quan Uyển Nhi hôn một cái, nói:

- Khai phủ không khai phủ cũng không phải vội vàng. Người có tâm tư và suy nghĩ này ta đúng là vui vẻ. Tiên nhi xử lý sự vụ trong nhà, Mặc Y Tử Địch có thể xuất trận, hiện tại lại có chuyên gia chính trị quản lý công việc. Chắc chắn, lão tử đúng là phúc khí tốt.

Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách, từ trong ngực Tần Tiêu giầy giụa ra:

- Không có đứng đắn – sắp ăn cơm! Ta đi gọi Mặc Y các nàng.

Dứt lời đi gõ phòng ngủ Mặc Y.

Trong phòng truyền đến tiếng kêu to của Tử Địch:

- Lão tử chân nhuyển, không ăn cơm, ngủ!

Mặc Y nghiêm nghị mắng lên:

- Lớn mặt! Nói hưu nói vượn, người vừa rồi là xưng cái gì?

- Hắc hắc, là học của người nọ! xem tại

- Học tốt, học như vậy sao? Thật sự là đáng đánh!

Tần Tiêu cũng cười rộ lên: Cái nhà này mỗi người một vẻ, quá thú vị.

Tử Địch cuối cùng vẫn bị tỷ tỷ từ trên giường xách xuống, người một nhà vây quanh ăn bữa cơm. Đầu to mọc ra mấy cây răng cũng học ăn cơm, rõ ràng cũng ăn được vài muống canh gà thịt nạc, hưng phấn chắc lưỡi, còn muốn leo lên bàn lấy bát đĩa. Người một nhà luống cuống tay chân hầu hạ tiểu tử tông này, loay hoay chết đi được.

Buổi tối Tử Địch trốn lên lầu ba, ngủ với vú em cùng bọn nhỏ. Hai chân như nhũn ra, không dám lại đánh đêm, thế mới biết Tần Tiêu lợi hại. Thì ra mình nhất thời hưng phấn, rõ ràng cũng không có phát giác được thể lực tiêu hao. Mặc Y thông tình đạt lý hầu hạ Tần Tiêu an an ổn ổn ngủ một giấc, thể lực toàn bộ khôi phục lại.

Trong mộng Tần Tiêu cười ra tiếng, nói mê liên tục:

- Lão bà, hảo lão bà!

Mặc Y bị bừng tỉnh, mơ mơ hồ hồ thầm nghĩ:

- Gọi ai đó?

Trong Ôn Nhu Hương, vừa sáng tỉnh mơ đã có người từ trong hoàng cung phái tới, chuẩn bị tân phòng cho Lý Tiên Huệ, còn đưa tới y phục cho tân lang, Lễ nghi trưởng đội của Kim Ngô viện cũng lục tục chuẩn bị.

Tần Tiêu đi tới bên cửa sổ, nhìn thoáng qua bên đài, sắc trời thật tốt, đúng là ngày lành mà!

Hơn hai trăm kỵ binh của Kim Ngô Viện, người người đều mặc áo giáp sáng màu bạc, bên trong mặc hồng bào, đỉnh đầu có dây tua đỏ, trong tay cầm thương nhọn, thắt lưng đeo đao, nhìn thật uy phong hoành tráng, lại mang vẻ hoa lệ cùng khí khái. Ngay cả những con ngựa mà họ đang cưỡi cũng đều chỉ chọn một màu trắng thuần, tương phản lại với một mảnh màu đỏ lại càng thêm xinh đẹp.

Con ngựa màu vàng nhạt từ đầu đến chân lại được phủ thêm dây tua lụa đỏ, trên yên ngựa cũng có tua vàng, ngay cả đầu ngựa cũng có mảng trang trí màu vàng, chỉ để lộ ra đúng hai mắt cùng đôi tai.

Con ngựa này cảm thấy vô cùng thích thú, cái đuôi đung đưa, phì phì hí lên mấy tiếng, vênh váo tự đắc.

Tần Tiêu đứng trên lầu, nhìn đám người bận rộn, ngây ngô cười ha ha. Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y đẩy hán vào trong nhà, thì ra đã chuẩn bị sẵn một thùng nước tắm thật lớn, không nói câu nào đã lột bỏ sạch sẽ quần áo của hán, đẩy người vào trong thùng.

- Ai nha, thật thoải mái nha.

Tần Tiêu cười ha ha, thi thoảng lại lấy ngón tay nghịch nghịch nước, hắt lên người Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y lúc này còn đang bận rộn đầm bóp lưng cho hắn.

Thượng Quan Uyển Nhi ghé vào lỗ tai hắn dặn dò:

- Lát nữa tiến cung, phải đi cửa Đông Bạch Thủ đó biết không, đừng có như mọi khi quen đi cửa Chu Tước nữa, lúc đi ra mới là đi cửa Chu Tước.

- Ừm, biết rồi.

- Lễ đội của Kim Ngô Viện đi trước mở đường, bên cạnh người còn phải mang theo tám thân binh thân thuộc. lúc trở về đằng sau còn có xa liễn của tân nương, đằng sau còn có cửu đội Thiết Giáp, ý là “trường trường cửu cửu”, chàng hiểu chưa?

- Ừm, ừm.

- Sáng tới Thái Cực Điện trước đã, Hoàng Thượng sẽ đích thân chủ trì lễ bái thiên địa cho chàng, kiến bái tổ tiên Hoàng Gia. Bởi vì chàng lấy công chúa, coi như là hoàng thân quốc thích rồi, quê quán sẽ nhập vào Lý gia tộc phổ.

- Biết rồi... nhưng mà ta cũng có phải là sếp môn nữ tể (con rể phải ở rể), Hoàng Thượng còn nói rõ rồi, quý phủ này vẫn để tên là Tần Phủ, không phải là Công chúa hay Phò Mã phủ gì hết.

- Ai nha, chàng đừng có ngắt lời, nghe người ta nói hết.

Thượng Quan Uyển Nhi vỗ một cái lên lưng hắn:

- Đây là những người chủ trì trong nội uyển hoàng cung, đã chuẩn bị thật tốt đúng theo quy củ. Nghi lễ tể bái buổi sáng kết thúc, buổi chiều liền tham gia nghi thức tế lễ của cung đình. Điều này vốn chẳng có liên quan gì tới chàng, chính là lễ tế Cối Nguyên đại xá thiên hạ, nhưng mà chàng đã ở đó thì phải tham gia cùng. Sau đó đến giờ mùi, chính là giờ đại cát đại lợi của ngày hôm nay, lúc đó mới xem như hôn lễ của chàng chính thức bắt đầu. Lễ đường dựng ở Đại Minh cung Hàm Nguyên điện, người với Ngọc Nguyệt, Kim Tiên công chúa sẽ bái lạy thiên địa ở đó, sau đó sẽ mang các nàng trở về. Cuối cùng, đại yến sắp xếp ở Vọng Tiên Thai ở Đại Minh cung, thế là xong.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Ừm, ừm, biết rồi, thật là phức tạp. Ngọc Nguyệt công chúa? Ha ha, nghe thật đúng là không quen.

Thượng Quan Uyển Nhi hơi hờn dỗi nói:

- Ngọc Nguyệt, Kim Tiên, một đôi thật là xứng... Kim chi ngọc diệp, điều tốt đẹp nhất thiên hạ này đều do một mình chàng chiếm lấy.

Tần Tiêu xấu xa nở nụ cười, nhăn nhăn cái mũi:

- Sao ta lại ngửi thấy mùi dấm chua nhỉ? Ha ha!

Giờ Thân một khắc, tân lang xuất thân võ tướng mặc Hoàng Kim Giáp, đại hồng bào, trên mũ giáp lại gắn dây tua đỏ thắm, bước tới bên cạnh đám kim mã. Tiếng nhạc cổ vui mừng vang lên, đại đội đón dâu xuất phát tới hoàng cung. Từng tiếng hô to vang dội, tiếng pháo rộn rã nối tiếp nhau. Cũng may những con ngựa này cũng đã quen những trường hợp như thế, không hề kinh hoảng. Đại đội nhân mã chỉnh tề rời khỏi Tần phủ, đi tới ngã tư đường.

582. Chương 584 : Hôn Điển Có Một Không Hai. (2)

Chương 584 : Hôn điển có một không hai. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD nguồn

Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y đứng bên khung cửa, nhìn Tần Tiêu đang đứng xa xa, trong lòng đều tự cảm khái. Nam nhân giống như hấn, muốn độc chiếm gần như là điều không thể, chỉ có thể mong chờ bản thân mình được hưởng chút vinh quang, chung sống với hấn thêm chút thời gian nữa.

Bên người Tần Tiêu chính là Hình Trường Phong, Thạch Thu Giản, Hoàn Tử Đan cùng đồng liêu Hoàng Thành Ngự Suất kia. Đằng sau hấn chính là chín trăm đại đầu binh Thân Dực Phủ, người người đều hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, toàn bộ mặc quang minh giáp, cười hắc mã. Trong tay mỗi người đều cầm một ngọn cờ, giương thẳng lên, kết hợp với Kim Ngô Viện đội, thống nhất thành một thể.

Toàn bộ đội hình khổng lồ nhưng ngay ngắn, toàn bộ đều chỉ có mấy màu sắc đỏ thẫm cùng vàng óng sáng trong, vô cùng bắt mắt.

Phạm Thúc Đức chuyên trách, toàn quyền chăm lo chuyện lễ nghi kết hôn của nhà trai. Mới đi tới đường Tây trong thành, những người dân thành Trường An đã biết tin, đứng vây quanh đường phố như nêm. Ước chừng cũng phải có hơn mấy vạn người dân đứng chờ, thấy Nghi Trượng Đội đi tới, từng tiếng hô oanh động như sấm, gần như có thể thổi bay nóc nhà!

Phạm Thúc Đức mang theo mười mấy tinh binh đi trước cố gắng mở đường. Ngã tư đường vốn vô cùng rộng rãi giờ lại trở nên vô cùng chật hẹp. Tần Tiêu giờ đã là đại danh nhân ở thành Trường An này rồi, hơn nữa lại đồng thời lấy cả hai công chúa, hơn nữa một người trong đó là Lý Tiên Huệ lại đẹp giống như tiên giáng trần, điều này càng làm ọi người càng thêm hứng thú.

Trên đường phố Tây thành, chật như nêm, thương hộ cũng không còn cách nào buôn bán nữa, cũng đứng ở cửa lớn, cùng ngóng xem náo nhiệt với mọi người xung quanh. Tuy rằng cũng từng mang theo mấy vạn người đánh giặc rồi, nhưng đối mặt với dân chúng tình cảm “mãnh liệt” như thế, Tần Tiêu cũng thẫn run. Lần trước công chúa An Nhạc thành thân, tuy rằng hấn cũng đã thấy rồi, nhưng dù sao lúc đó hấn cũng không phải là tâm điểm.

Hơn nữa lúc đó Hoàng Đế hạ chỉ, phái ra hơn vạn người để duy trì trị an, cũng cường chế thị dân hạ bái dập đầu, hiển nhiên là khác với cảnh dân chúng nhiệt tình sôi trào thế này.

Tần Tiêu cảm giác, những tiếng gào thét thật lớn kia thật sự có thể làm cho hấn ép tan ra, vì thế chỉ đành ngồi trên ngựa ôm quyền, máy móc cười đáp lễ dân chúng tứ phía. Tình cảnh như này có vẻ đã hơi quá rồi.

Đại đội nhân mã vất vả lắm mới lợi qua đường Tây thành, không nghĩ tới trên đường Chu Tước lại càng nhiều người hơn nữa, mạnh mẽ sôi trào hơn nữa. Lại càng có phần đông là người từ mấy nước xung quanh đến xem hôn lễ kỳ lạ nhất Đại Đường.

Đồng thời lấy hai vị công chúa của Đại Đường cơ mà, tướng quân này thật sự có phúc phần. Trong con mắt người dân mấy nước lân bang, công chúa Đại Đường chính là sự tồn tại sáng ngời tiên nữ. Quốc vương, vương tử của các quốc gia, đều chỉ cần có thể lấy được một “Đường triều chính tông công chúa” đã cảm thấy đắc chí. Thế mà giờ, một tướng quân bình thường lại có thể lấy được hai vị công chúa một lúc.

Chắc rằng tin này chẳng bao lâu nữa sẽ truyền khắp tứ phương, làm cho quốc vương, vương tử các nước lân bang ghen hận.

Tần Tiêu nhìn đám người quá dị này, trong lòng âm thầm cười gượng, huynh đệ à, nhường đường đi thôi, ta còn đang chờ mong đến tối được động phòng nha! Cứ tốc độ như này, bao giờ mới có thể vào được hoàng cung mà cưới mỹ kiều nương tử đây?

Trong cửa Chu Tước, có một đội binh lính thật dài, hóa ra Hoàng Đế mới biết trên đại lộ Chu Tước đã kín người không thể thông hành mới điều động một ngàn Vạn Kỳ Tướng Sĩ chuyên mở đường.

Chỉ lúc này Tần Tiêu mới thuận lợi đi qua đại đạo Chu Tước, đến Bạch Thú Môn phía đông hoàng cung.

Tần Tiêu thở phào một hơi, cảm thấy tim mình cuối cùng cũng đập yên ổn rồi, xem như ý chí mình cũng hơi kiên định.

Vào hoàng cung sẽ thuận lợi hơn.

Hai bên đường, toàn bộ đều là Kim Cổ Thủ của Kim Ngô Viện, tiếng kèn ngân vang, chấn động thiên địa. Toàn bộ hoàng thành đều dường như run lên. Men theo con đường nhỏ đi vào Thừa Thiên môn, cuối cùng là vào Thái Cực Cung.

Trước điện Thái Cực, ước chừng hơn vạn người, toàn bộ đều là Kim Ngô Vệ, Thiên Ngưu Vệ cùng binh lính Thân Dực Phủ của Hoàng Thành. Toàn bộ xếp hàng ngay ngắn thành đại trận, đồng thời hô vang hoan nghênh Tân lang quan.

Đại đội nhân mã đi đến trước Thái Cực Điện, đồng thời xuống ngựa.

Tần Tiêu ngẩng đầu nhìn thoáng lên Thái Cực Điện, toàn bộ đều là hoàng kỳ cùng hồng kỳ bay lượn, văn võ bá qua chia nhau xếp hàng sau, nội thích hoàng gia đứng trước.

- Ô, ô, ô!

Một ngàn chiếc Kim Giác đồng thời được thổi lên, lễ thức bắt đầu.

Tần Tiêu dưới ánh nhìn của mấy vạn người, dọc theo đuôi đi thẳng lên trên, quan viên bên cạnh đều chấp tay bái lễ với hắn:

- Chúc mừng Đại Đô Đốc.

Tần Tiêu cười cười đáp lễ.

Quan viên hai bên đi theo đằng sau Tần Tiêu, lên trước Thái Cực Điện, quỳ gối, khấu kiến hoàng đế.

Lý Đán ngồi trên Long y bảo tán, cười ha ha thật to:

- Chúng ái khanh bình thân!

Hai bên gã là Lý Long Cơ cùng Thái Bình Công chúa, còn có hai vị tể tướng.

Lý Đán đứng dậy, nói:

- Đại Đường ta có thể có ngày hôm nay, không thể bỏ qua công lao của Đại Đô đốc Tần Tiêu. Hôm nay là ngày đại hôn của hắn cùng Ngọc Nguyệt, Kim Tiên công chúa, thật là việc đáng mừng. Dạ tiệc hôm nay ở Thái Minh cung Vọng Thiên Thai, chư vị ái khanh đều phải trình diện tham dự, chúc mừng đại hỷ tân hôn của Đại Đô đốc!

- Vâng, Bệ hạ!

Quần thần cùng nhau bái nói.

Tần Tiêu ôm quyền cúi đầu, hơn loan thất lư:

- Đa tạ bệ hạ!

- Ừm!

Lý Đán đánh giá Tần Tiêu, vừa lòng gật đầu, tiếp tục nói:

- Từ hôm nay trở đi, Đại Đường quốc hào của ta đổi thành Thái Cực, đại hưởng ba ngày, đại xá thiên hạ. Giờ, Trẫm tuyên bố chuyện hạ miễn của quan viên.

Thái giám tư tế lấy ra thánh chỉ, tuyên đọc toàn bộ mọi chuyện Tương Tam tỉnh, Lục Bộ nhậm miễn. Quần thần bách quan có chút xôn xao, nhưng hôm nay là ngày đại cát đại hỷ, cũng không ai dám nhảy ra tỏ vẻ bất mãn điều gì. Lý Đán cũng là cố ý giả trò, y biết rõ một số kẻ khó mà phục tùng điều này, nhưng hôm nay là ngày đại hỷ, không người nào dám nhảy ra ý kiến, đối đầu với toàn thiên hạ.

Đây chính là triều sớm ngày hôm nay rồi.

Ý chỉ này vừa được tuyên đọc xong, tiếp đó là một loạt lễ nghi tế bái rườm rà. Lần này Tần Tiêu không thể tránh được, chỉ đành đáng thương đứng đứng, quỳ quỳ dâng hương cầu nguyện nguyên nửa ngày. Dừng ngộ thiện trong cung xong, lại toàn bộ kéo tới phía bắc Thành Trường An, tế bái thiên địa.

Lần này, Tần Tiêu cũng thấy cứng nhắc cả người, chính hắn đều cảm thấy mình giống như một người gỗ, không thể chỉ huy hành động, ý thức của bản thân mình được. Cuối cùng, cuối cùng... toàn bộ nghi thức tế bái buồn tẻ này cũng kết thúc rồi. Trong lòng mỗi người đều thở dài ra một hơi, về lại Hoàng thành. Nghỉ ngơi trong chốc lát, giờ lành đã đến.

Tần Tiêu giống như con kiến bận rộn, vội vàng dẫn đám người đến Hàm Nguyên Điện. Cũng may hoàng tộc thịnh vượng cũng có những nghi lễ tân nương như thế, bằng không Thiên Trọng môn này của hoàng cung chắc cũng không chống đỡ được nữa mất.

583. Chương 585 : Hoàng Gia Hảo Yến. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 585 : Hoàng gia hảo yến. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Hoàng Đế giả nữ nhi, đương nhiên là phô trương.

Đại đội ngàn người mặc cẩm bào đủ màu sắc, xếp thành hơn mười hàng. Vạn cờ đủ màu tung bay, chiêng trống động vang tận trời.

Hai đại mỹ nhân ngồi Phượng Liễn từ hai cửa bên đông, tây đi vào, mang theo hai Nghi Trượng đội khổng lồ, đến trước Hàm Nguyên điện.

Bước trên mã xa phần hồng, mỹ nhân như hoa như ngọc rời kiệu.

Trưởng tử Lý Thành Khí của Lý Đán, cùng thái tử Lý Long Cơ, nắm tay mỹ nhân, đón các rời xa liễn, đi lên trước hàng người trước Hàm Nguyên điện.

Nhất thời, Trường giác rung trời thổi lên, chim chóc trên trời đều hốt hoảng tránh đi.

Chính giữa không đặt pháo, nhưng đằng sau, đằng trước điện đều có lễ hoa nhiều màu sắc, chói sáng Hoàng thành, rực rỡ huy hoàng.

Tần Tiêu đứng trước hàng, nhìn hai mỹ nhân như ngọc chậm rãi đi tới. Tuy rằng Lý Tiên Huệ đầu đội hồng sa, nhưng là thân mình nàng cũng bộ y phục cũng đủ toát lên vẻ đẹp không gì sánh bằng, thu hút toàn bộ ánh mắt của tất cả mọi người. Người bên cạnh, đáng người là luot lung linh, bước đi dịu dàng nhẹ nhàng. Thân nàng mặc xiêm y phần hồng, hẳn là “ngũ phu nhân” Lý Trì Nguyệt? Lễ hoa đủ màu chiếu rọi, hào quang ánh lên người nàng, đáng người lung linh, nàng càng thêm thần bí.

Trong lòng Tần Tiêu ngờ ngác nghĩ: “Lễ hoa? Đây không phải là hỏa dược sao? Có thể dùng nó vào trong quân sự không?... Hả? Ngày đại hôn, sao ta lại u mê nghĩ tới mấy cái này chứ?”

Tần Tiêu cảm thấy khoảng thời gian ngắn ngủi đó, dường như dài bằng cả thế kỷ. Lý Thành Khí cùng Lý Long Cơ cuối cùng cũng dẫn hai nàng tới trước hàng người, Tần Tiêu ôm quyền thi lễ, ha ha cười:

- Đa tạ Thái tử điện hạ, Tổng Vương điện hạ.

Lý Long Cơ cười hắc hắc:

- Sao lại tạ chứ? Lấy hồng bao ra đi chứ!

Tần Tiêu sững sờ:

- Không phải chứ? Còn có quy củ này sao? Sao không có ai nói với ta chứ?

Lý Thành Khí bên cạnh don hậu nở nụ cười:

- Tân Lang quan dừng nghe Thái Tử, hẳn muốn nhân cơ hội này xảo trá chút thôi. Được rồi, Tiểu Vương xin cung chúc Đại Đô đốc tân hôn khoái lạc, nhật hậu bách tử thiên tôn, bạch đầu tới lão.

Tần Tiêu ha ha cười, chấp tay đáp lễ:

- Đa tạ Tổng Vương!

Lý Long Cơ cũng nổi theo hành lễ:

- Đúng đúng, “nhật hậu”, “ngày sau”, bách tử thiên tôn. (câu chúc bên trên “nhật hậu” - về sau, ở đây nhấn mạnh vào từ “ngày”, mang ẩn ý trêu đùa)

Tần Tiêu tức giận trừng mắt liếc hần một cái, Lý Long Cơ cười hắc hắc đầy quái dị.

Sau đó, hai mỹ nhân nắm hai bên tay Tần Tiêu, chậm rãi đi tới Hàm Nguyên Điện. Lý Đán ngồi trên chỗ thượng vị trên đài cao, vui mừng chủ trì hôn lễ của bọn họ.

Tần Tiêu mang hai vị phụ nhân đồng thời tiến lên bái đường. Hắn cảm nhận hai bàn tay nhỏ bé nằm trong bàn tay mình, một ôn nhu gắn bó, một lại dường như e sợ, lạnh như băng.

Tuy rằng không nhìn thấy sắc mặt của nàng, Tần Tiêu cũng đã hơi cảm thấy tân nương “Lý Trì Nguyệt” này là một nữ tử thật nhất gan.

Lễ tiết bái đường đơn giản hơn rất nhiều. Sau khi lễ hoàn, Tần Tiêu lại hai tay nắm tay mỹ nhân, đi ra Hàm Nguyên Điện, xuống dưới hàng người, đưa lên Kim Liên Xa, đưa về quý phủ của mình.

Lúc quay về, số người vây xem lại càng nhiều hơn. Người dân Trường An vốn đã nhiều đến mức gần như khoa trương, giờ lại toàn bộ tụ tập thành một chỗ, cảm giác thật sự khó chịu được.

Hoàng thành ngự suất xuất động toàn bộ năm ngàn Thiết Giáp của Thân Dực Phủ đi trước mở đường, hộ tống hai bên. Tần Tiêu không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, thế này mới hiểu được tại sao trước đó phải chuẩn bị nhiều binh lính như thế làm gì.

Coi như thuận lợi, đi qua hết Chu Tước lộ cùng ngã tư Tây Thành, đường ở Lý phường đã sớm bị giới nghiêm. Đường vốn đã hơi chật hẹp, giờ nếu lại thêm một đám người tràn vào xem thì thật không thể không chế được.

Tần Tiêu cười ngựa, đi bên cạnh xa liền của tân nương, nhìn đám đông nghìn nghịt trước mặt, quả thật trong lòng cũng có chút run sợ.

Trên xe, Lý Tiên Huệ để cho Lý Trì Nguyệt dựa vào bên người mình, giống như trường bối thi thoảng vỗ vỗ vào lưng nàng, còn nhỏ nhẹ thì thầm bên tai, hình như đang nhẹ nhàng an ủi “đừng lo, đừng lo” vậy. Tay Lý Trì Nguyệt nắm chặt lấy tay Lý Tiên Huệ không rời, xem ra thật sự là bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi.

Trong lòng Tần Tiêu thầm cười: “Biết sợ sao? Hay đây là ý của lão tử Hoàng Đế kia, cố ý giống trống khua chiêng như thế?”

Lễ nghi trọng đội cuối cùng cũng đi tới trước Tần Phủ vốn được giăng đèn kết hoa rực rỡ.

Năm ngàn Thiết Giáp vây quanh viện phủ để phòng vệ, giống như bức tường sắt.

Phạm Thúc Đức hôm nay quả thật vô cùng bận rộn, cả người đều sắp muốn rời ra, lúc này cuối cùng cũng thở ra được một hơi. Sau đó, Cổ Nhạc Đội bắt đầu tấu nhạc, tiên pháo nổ vang, người được mời vào phủ.

Tần Tiêu xuống ngựa, đi đến bên cạnh xa liền, cười hờ hững đón Lý Tiên Huệ xuống. Lý Trì Nguyệt có chút sợ hãi, ngồi sững sờ trên xe một chút, cuối cùng mới cố lấy dũng khí vươn tay, để Tần Tiêu giúp nàng xuống xe.

Chủ trách của Tần Phủ đã sớm giăng đầy lụa đỏ cùng đèn lồng, ngập sắc hí. Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y, Tử Dịch mang theo toàn bộ tôi tớ nha hoàn trong phủ nhất tề đi ra nghênh đón tân nương tử.

Tần Tiêu hai bên dắt hai nàng, đi thẳng vào đại sảnh chủ trách, mọi người hoan hô vang dội.

Nơi này cũng đã được bố trí thành hỷ đường, dựa theo ý của Tần Tiêu, bên trên bày bài vị liệt tổ liệt tông Tần gia, linh vị của Trâu Thị, mẫu thân của Tần Tiêu cùng ân sư Thu Nhân Kiệt. Cũng chỉ có ba bài vị này.

Người phụ thân chưa từng thấy mặt kia, Tần Tiêu không có chút cảm tình nào. Hơn nữa bài vị liệt tổ liệt tông Tần gia này cũng đã bao gồm cả cha mẹ hắn ở thế kỷ hai mươi mốt trước kia, cũng coi như ký thác tâm tư của Tần Tiêu mà thôi. Mấy lần trước cử hành hôn lễ cũng được sắp xếp như thế.

Ba người tới tiền đường, bái đường theo sự chỉ dẫn của Phạm Thúc Đức, sau đó đi thẳng lên lầu trên theo tiếng hô hào của mọi người.

Tuy rằng chủ trạch khá lớn, nhưng nha hoàn tới tở hai bên, cùng đám quan lại Hoàng Thành ngự suất đều tràn vào, nhìn đã thấy chật. Lý Tri Nguyệt nhu nhược không ngừng phát run, dường như thể lực cũng có chút cạn kiệt. Tần Tiêu liên tục cười ha ha ứng phó với mấy người này, sau đó đưa cả hai nàng vào động phòng.

Xong mấy việc này, Tần Tiêu thở phào ngồi xuống đại thính, cảm thấy còn mệt hơn việc đại chiến trăm hiệp từ đêm hôm trước đến trưa hôm sau với Mặc Y cùng Tử Dịch, họng cũng khô khốc ra rồi.

Mặc Y vội vàng mang trà tới cho Tần Tiêu uống, Thượng Quan Uyển Nhi đi tới giúp hắn nắn chân, Tử Dịch lại cười vui ghé vào trên cửa sổ tân phòng, muốn nhìn tân nương tử bên trong.

Cả đám tân khách đều ồn ào náo nhiệt, nhưng lầu hai lại thật thanh tĩnh. Tần Tiêu lười biếng ngồi trên ghế thái sư, than thở nói:

- Chút nữa thì mệt chết!

- Nói lung tung nào!

Thượng Quan Uyển Nhi chặn lấy môi hắn:

- Ngày đại hỷ, đừng có nói đùa. Làm việc tốt khi nào chẳng gian nan! Người cũng không nhìn xem, Tiên Nhi cùng Nguyệt Nhi, đều là những cô nương thật tốt!

584. Chương 586 : Hoàng Gia Hảo Yến. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 586 : Hoàng gia hảo yến. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu cười ha ha ngây ngô:

- Vậy cũng được... nếu là vất vả một hồi là có thể lấy được hai nàng như thế, ta đây quanh nam suốt tháng vất vả thể cũng đáng nha!

- Ba hoa!

Đúng lúc này, Lý Tiên Huệ tự mở cửa phòng đi ra.

Thượng Quan Uyển Nhi liền đi lên trước:

- Tiên Nhi, sao ngươi lại tự mình đi ra chứ?

- Cũng chẳng sao mà.

Trên đầu Lý Tiên Huệ còn đội khăn hồng, đi đến ngồi xuống bên người Tần Tiêu, nhẹ giọng nói bên tai hắn:

- Nguyệt Nhi muội nhất gan như thỏ, vô cùng nhu nhược, chàng phải cẩn thận chút, đừng có dọa nàng ấy!
- Ừm, ta biết rồi.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Nàng vừa vào cửa liền đã mua chuộc được chủ mẫu rồi này, không ngừng nói tốt cho nàng ta? Làm ta như kẻ chuyên vui hoa dập liễu vậy.
- Ai nha, người đừng có dẻo miệng thế, ta nói thật!

Lý Tiên Huệ nhẹ vỗ một cái trên cánh tay hắn:

- Tân nương tử như ta, dù sao cũng chỉ là làm hôn lễ bù vào, cũng chẳng phải là đại sự gì. Hôm nay mới là ngày lành của nàng ấy, cả đời cũng chỉ có một lần này, người đừng có chậm trễ người ta! Tối nay phải chăm sóc nàng ấy thật tốt.
- Ừm, ta khẳng định, “chăm sóc” thật tốt!

Tần Tiêu cười quái dị:

- Hắc hắc!

Lý Tiên Huệ vừa buồn cười vừa tức giận, xách lấy lỗ tai hắn:

- Không đứng đắn. Đúng rồi Uyển Nhi, đi đường chắc Nguyệt Nhi chắc mệt lắm rồi, muội mau gọi hai nha hoàn đi vào hầu hạ nàng ấy.
- Dạ!

Thượng Quan Uyển Nhi gật gật đầu, đang chuẩn bị rời đi, Tử Định chợt nhảy dựng lên, giơ tay lên nói:

- Ta đi! Bản đại tổng quản tự mình đi!

Dứt lời liền lấy bình trà, chạy tới tân phòng.

Mấy người nhìn bóng lưng nàng, không khỏi buồn cười, trong lòng Tần Tiêu âm thầm nói: “Lòng hiếu kỳ lớn như thế, thật đúng là chưa trưởng thành nổi.”

Tử Định cười hắc hắc đẩy cửa mở, uốn người vào trong.

Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y kéo Lý Tiên Huệ sang một bên, nhìn khắp người nàng, nhất tề hô khen:

- Oa, thật là đẹp quá! Thiên tiên hạ phàm, nữ tử nhìn thấy còn phải động tâm!

Lý Tiên Huệ cười khanh khách, sau đó nói:

- Chúng ta nói nhỏ chút, đừng có giống như chúng ta xúm lại tìm cách bắt nạt Nguyệt Nhi ấy. Nàng ta gan bé lắm, thấy thế chắc phải sợ tới mức khóc.
- Khoa trương thế sao?

Ba người đồng thanh.

Lý Tiên Huệ gật đầu:

- Dù sao, tướng công chàng nhớ nhỏ nhẹ, đừng có dọa tới nàng ấy là được! Ta trở về phòng, mệt rồi, ngủ giấc đã. Lát nữa có cơm ăn gọi ta một tiếng là được. Này, lão công, chàng đến vén khăn trùm đầu cho ta đi, xem như xong việc.
 - Xong việc?
- Tần Tiêu không khỏi cười gượng:
- Sao lại giống như chỉ làm cho có lệ thế?

- Ai nha, vốn chính là làm cho có lệ thôi! Vén khăn trùm đầu, ta muốn đi ôm Đại Đầu! Hi, nhi tử đều đã lớn đến chừng đó rồi!

Trong lòng Tần Tiêu có cảm giác là lạ trong lòng, đã bị Lý Tiên Huệ túm vào trong phòng, sau đó liền vạch khăn trùm đầu.

Lý Tiên Huệ thở ra một hơi dài, xoay người đổ lên giường:

- Một chết đi! Ta muốn ngủ một lát mới được!

Tần Tiêu nằm sấp bên người nàng:

- Nàng là tối qua chơi mệt được một chết đi chứ gì!

- Hắc hắc, thắng ba trăm lượng!

Lý Tiên Huệ vui vẻ nói:

- Đánh tới giờ tỵ, nếu không phải thái tử đến giục, chúng ta đều sắp chơi quên thời gian.

Tần Tiêu xấu xa lật người lại, dùng khuỷu tay chống xuống giường, nằm trên người Lý Tiên Huệ, cười nói:

- Đi ra ngoài một đêm không gặp, hôn cái gặp lại.

- Không cần!

Lý Tiên Huệ cười khanh khách đẩy Tần Tiêu ra:

- Trước đó không phải hơn một năm không gặp, cũng không phải là vẫn quay lại?

- Cái đó khác mà!

- Đừng lộn xộn! tối nay còn phải ở cùng Nguyệt Nhi thôi.

Lý Tiên Huệ tự mình cởi quần áo chui vào trong chăn:

- Ta ngủ, ngủ đây, chàng nghỉ lát còn phải đi Vọng Thiên Thai tham gia yến hội đó nha! Đừng có uống nhiều quá!

Tần Tiêu liên tục gật đầu, hôn một cái trên trán Lý Tiên Huệ, thế mới lưu luyến rời đi.

Trong đại sảnh, Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y, Tử Địch túm lại, đang xì xào bàn tán gì đó, nhìn thấy Tần Tiêu đi ra đều tản ra, vẻ mặt cười quái dị.

Tần Tiêu buồn bực, đi tới trực tiếp xách lấy Tử Địch:

- Đang nói cái gì?

- A, dựa vào cái gì mà lại hỏi ta, ta dễ khi dễ thế sao?

- Nàng thông minh nhất, ngoan nhất, nói cho ta biết.

Tử Địch cười hắc hắc, ghé vào tai Tần Tiêu nói:

- Tân nương tử Nguyệt Nhi, thật đặc biệt nha! Hơn nữa, dáng người lung linh, mềm yếu, quả thật gió đều có thể thổi bay.

- Thế thì có gì mà phải bàn?

Tử Địch tiếp tục cười quái dị:

- Nàng ấy mang tới một cái hòm, chàng đoán bên trong là gì? Toàn bộ đều là đạo kinh, châu liên, phát trần, lư hương nha! Á ha ha!

Trong lòng Tần Tiêu sửng sốt:

- Không phải chứ? Gả cho người ta còn muốn tu đạo?

Tần Tiêu vốn định đi vào xem tân nương, nhưng lại sợ quấy rầy Lý Trì Nguyệt nghỉ ngơi, vì thế lại thôi. Hắn tự về phòng nghỉ ngơi, lại mang toàn bộ tân khách dưới lầu đi tới Vọng Thiên Thai trong cung, tham dự hôn yến thật náo nhiệt.

Đây là lần thứ ba Tần Tiêu tham gia hôn yến hoàng gia, nhưng giờ quy mô lại càng lớn hơn nhiều.

Vọng Thiên Thai là một bình đài, phân thành mấy tầng, mỗi tầng đều thiết yến. Chỗ trung tâm trên đài cao nhất có Lý Đán cùng Vương hậu, thái tử, vương gia cùng ngồi, Tần Tiêu cũng được sắp xếp ngồi đó.

Tần Tiêu gần như chạy thẳng mới lên tới tầng cao nhất, thi lễ xong, yến hội mới bắt đầu.

Thanh nhạc tấu lên, lễ hoa rực rỡ, bầu trời ánh lên đủ màu sắc, sáng chói như ban ngày.

Tiết trời nhẹ nhàng khoan khoái, rượu thịt phiên hương, đúng là yến hội vô cùng long trọng.

Từ tầng chót nhìn xuống, mỗi tầng đều có cầu thang nối liền, mỗi tầng đều có bàn tiệc, tân khách ngồi kín chỗ. Đám thái giám cung nữ lưu loát mang vô số mỹ vị dâng lên, hơn vạn người cùng nhau thưởng thức.

Tần Tiêu kính rượu một vòng, sau đó đi xuống các tầng dưới gặp các tân khách quen thuộc khác. Nhiều bàn như thế, nếu toàn bộ mọi người đều mời rượu thì nhất định say chết hẳn, vì thế Tần Tiêu vốn đã chọn mười mấy binh sĩ đáng tin thay hắn uống rượu.

Đám văn võ bá quan Trường An không ít kẻ muốn làm quen với Đại Đô Đốc này, đến mức người người nâng chén chúc mừng, trực tiếp đánh gục mười mấy binh sĩ được xưng là tửu lượng lớn.

Mới tạm đi một vòng, thật sự không thể tiếp tục đi xuống toàn bộ mọi bàn trong Vọng Thiên Thai, Tần Tiêu đành trở về chỗ của mình. Đúng lúc này, thành Trường An đột nhiên có đèn đuốc sáng rực, hơn nữa tiếng hô rung trời vang lên. Mọi người ban đầu còn kinh ngạc, sau đó lại dường như nghe thấy tiếng kêu “Chúc mừng Đại Đô Đốc!”, lúc đó Tần Tiêu mới hiểu được, hóa ra Lý Tự Nghiệp suất lĩnh mấy vạn Tả Uy Vệ tướng sĩ chúc mừng mình.

Mấy vạn người kia đều cầm đuốc, xếp thành chữ “hỷ” thật lớn. Từ Vọng Thiên Thai nhìn xuống, vô cùng rõ ràng.

Lý Đán cười ha ha, ngớt miệng khen:

- Quả nhiên là thú vị! Xem ra đây là lễ vật của Lý Tự Nghiệp tướng quân!

Tần Tiêu cũng cảm thấy buồn bực:

- Sao lại không thấy tên đại đầu quỷ Lý Tự Nghiệp kia đâu?

Lý Đán lập tức hạ chỉ:

- Truyền Tả Uy Vệ đại tướng quân Lý Tự Nghiệp!

Qua hồi lâu, Lý Tự Nghiệp mới đi ra, chạy tới Vọng Thiên Thai.

585. Chương 587 : Kim Tiên Công Chúa. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 587 : Kim Tiên công chúa. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Đán cười ha ha nói:

- Không tệ, Lý tướng quân, hạ lễ này thật sự đặc sắc. Trẫm ban thưởng ngươi một bình ngự tửu, uống sáng khoái cùng tân lang Đại Đô Đốc!

Lý Tự Nghiệp đĩnh đạc tiếp nhận bầu rượu, cười ha ha nói:

- Tân lang quan, đây chính là Hoàng Thượng hạ chỉ nha, đừng trách lão Lý ta! Uống cạn!

Tần Tiêu hào khí, đưa bầu rượu ra:

- Còn sợ người hay sao! Cạn!

Hai người chạm bầu rượu, uống thẳng cạn bầu, sau đó cất tiếng cười to.

Lý Đán vừa lòng gật đầu:

- Quả nhiên là địa hổ lang chi của Đại Đường ta! Lý Tự Nghiệp, trăm ban thưởng người ngồi, ngay bên cạnh tân lang.

Lý Tự Nghiệp vui mừng:

- Đa tạ bệ hạ!

Rồi ngồi xuống cạnh Tần Tiêu

Tần Tiêu dùng khuỷu tay thúc vào mạn sườn hắn, thấp giọng mắng:

- Đại đầu quỷ nhà ngươi! Sao bao nhiêu ngày ta cũng không thấy mặt!

- Hắc, hắc, hắc!

Lý Tự Nghiệp cầm tay hắn:

- Cũng không có gì, dạo này hơi bận!

- Ngươi bận cái đầu ngươi. Ngày nào cũng ở trong doanh trại ngủ, còn cho rằng ta không biết sao?

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp đều đến từ một nơi, khó tránh quãng tục:

- Ta với người quan hệ ra sao hử, hử huynh đệ! Người cho rằng ta còn ý kiến gì với người hay sao! Hôn lễ của lão tử mà giờ ngươi mới xuất hiện, thật là đáng đánh!

- Hắc hắc, ta biết sai rồi!

Lý Tự Nghiệp tiếp tục ngây ngô cười:

- Mấy ngày nữa có chút thời gian, ta phải đến quý phủ của huynh đệ thăm mới được. Nghe nói thật quý phái nha, không thể không tới xem! Còn có nhi tử, nữ nhi của người nữa, ta cũng chưa từng thăm, trong lòng thật ngứa ngáy, khó chịu!

- Nhớ là nhất định phải tới, bằng không ta không để yên cho người!

Cũng mang trong lòng Tần Tiêu xem như thời khắc nhớ kỹ câu nói của Lý Tiên Huệ, không uống say, bằng không giống tối hôm với Tử Dịch, ép buộc nàng công chúa Kim Tiên nhu nhược không chịu nổi kia, có khi lại có tai nạn chết người xảy ra.

Đại yến kéo dài gần hai canh giờ, ca múa cung đình cũng kết màn mới gọi là chấm dứt. Đám người Hình Trường Phong hộ tống Tần Tiêu vốn say chệnh choáng về phủ.

Vừa mới vào phòng, bốn vị nương tử đã chụp lấy hắn, lột sạch y phục của kẻ vốn đã mơ hồ này rồi nhét hắn vào trong bốn tấm.

Lý Tiên Huệ oán trách:

- Mùi rượu ngút trời, thật là không nghe lời, sao lại uống nhiều thế!

- Không say đâu, không sao!

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Nương tử đại nhân dạy bảo, sao ta dám quên!

Lý Tiên Huệ thấy Tần Tiêu còn chịu nghe lời, âm thầm thở dài nhẹ nhõm:

- Vậy là được rồi, gột sạch mùi rượu, ngoan ngoãn vào động phòng đi.

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Thời gian này ta chính là ngày nào cũng làm chú rể, hằng đêm đều động phòng!

Tần Tiêu được ba người Lý Tiên Huệ tắm rửa sạch sẽ, sau đó còn sửa sang lại đầu tóc quần áo một phen, đưa tới cửa phòng Lý Trì Nguyệt. Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi thật ra đều tự giác trở về phòng mình, chỉ có Tử Dịch vẫn đứng ngó nghiêng ngoài cửa, hắc hắc ngậy ngậy cười, nháy mắt nhìn Tần Tiêu, kết quả bị Mặc Y không hề lưu tình xách lấy cổ áo, kéo về phòng.

Trong lòng Tần Tiêu cũng thấy tò mò, nghe nói Đại Đường công chúa từ nhỏ liền ôn nhu như nước, có tri thức hiểu lễ nghĩa sẽ như thế nào đây? Với gia giáo như Lý Đán, không khi nào dạy thành một nữ nhi quá tệ đâu. Tuy rằng nói phò mã của Đại Đường này cũng không phải dễ dàng mà làm được, không phải vợ ngoại tình thì chính là chết thảm, ta đây xuyên không về muốn tự mình thử nghiệm xem sao, xem xem có phải thật sự là đáng sợ như trong truyền thuyết thế hay không? Tử Dịch nói nàng ta là mỹ nữ, hắc, rất hấp dẫn nha.

Tần Tiêu thậm chí còn lấy hai tay chà chà vào nhau, sau đó chỉnh lại góc áo, ho nhẹ một tiếng, gõ gõ cửa. Kỳ thật đây căn bản là động tác thừa, Tần Tiêu chính là lo hấn lỗ măng xông vào sẽ dọa nàng. Hấn chờ trong giây lát, rồi đẩy cánh cửa vốn khép hờ, đi vào trong phòng.

Gian phòng này được bố trí gần với phòng của Mặc Y. Vào cửa có một cái cổng vòm bằng gỗ, bày rèm che cùng bình phong, bên trong mới là phòng ngủ. Tần Tiêu vén rèm lên đi vào, trong phòng thấp hai cây đèn cây đỏ thắm, đệm giường màu vàng gắn chữ hỷ đỏ, vô cùng ngăn nắp.

Nhìn lại phía giường, Tần Tiêu không khỏi có chút sững sờ.

Tân nương tử Lý Trì Nguyệt đang mặc áo dài phấn hồng, đầu đội khăn trùm đỏ, lại ngồi xếp bằng trên giường mới, trong tay cầm phát trần. Những sợi tua trắng muốt từ tay nàng rủ xuống, hai màu trắng, đỏ tương phản có vẻ hết sức chói mắt.

Tần Tiêu không khỏi có chút dở khóc dở cười, tân nương tử thấy nhiều rồi, đạo cô ngồi cầm phát trần cũng không khó gặp, nhưng tân nương tử chờ tân lang mà còn ngồi đó làm đạo cô cầm phát trần thì đúng là hiếm thấy, lần đầu tiên trong đời thấy được cảnh tượng này.

Hay Lý Trì Nguyệt này tu đạo nhập ma, trở nên bị ngu dại gì rồi.

Tần Tiêu ho khan mấy tiếng đi tới, thân mình Lý Trì Nguyệt hơi phát run, những sợi râu phát trần nhỏ li ti kia cũng hơi hơi rung động.

Quả thật là nhát gan! Trong lòng Tần Tiêu thầm nghĩ, ngồi xuống bên giường.

Theo như lời dặn dò của Thượng Quan Uyển Nhi, sau khi vào động phòng, trước hết phải ngồi tâm sự cùng tân nương tử, sau đó tân nương tử đồng ý mới vén khăn trùm đầu, rồi uống rượu giao bôi.

Nói cái gì đó? Tần Tiêu đột nhiên cảm thấy kết hôn cùng một nữ nhân hoàn toàn xa lạ thật sự giống một bi kịch. Ít nhất ban đầu cũng không biết có chuyện gì để nói. Trước đó đi vào động phòng cùng mấy nàng Lý Tiên Huệ, Thượng Quan Uyển Nhi, Mặc Y đi vào động phòng bao nhiêu tự nhiên vui vẻ, giờ lại ngay cả lý do để thoái thác cũng không thấy.

- Nàng đã ăn cơm chiều chưa?

Nói những câu này ra khỏi miệng, tự bản thân Tần Tiêu cũng không nhận được thấy buồn cười, còn không bằng nói “xin chào, hạnh ngộ” gì đó.

Lý Trì Nguyệt lại không cảm thấy có gì bất ổn, khăn trương gạt đầu, tiếng nói như muỗi kêu:

- Thiếp ăn rồi.

- Khụ...

Tần Tiêu ho một tiếng:

- Trì Nguyệt, về sau chúng ta đã là vợ chồng, Hoàng Đế bệ hạ đã hứa gả nàng cho ta, thật là vinh hạnh của ta. Sau này ở đây đều là người một nhà, nàng đừng sợ.

Lý Trì Nguyệt đang cúi đầu nhẹ nhàng đáp lại, hình như còn hơi run:

- Có Tiên Nhi tỷ tỷ, muội không sợ...

Tần Tiêu cười gượng, mày cũng nhướn lên, trong lòng thầm bồn chồn: Không quen chút nào, phải cùng chung chăn gối với nàng ta? Hình như cũng hơi khó nha! Tuy nói mới mẻ là cảm giác rất mê người, nhưng điều này không thể so với việc chạy đi kỹ viện, chơi xong bỏ chạy, chỉ là để tìm vui... Hả! Lại nghĩ những cái gì thế này, vợ va vợ vãn.

Trong lòng Tần Tiêu hơi bối rối, vẫn là không quen trường hợp như thế, không có chút cảm tình nào lại buộc người ta xông lên giường kết hôn, lại còn buồn bực nhất là không dễ xuống tay!

Hai người đều lẳng lặng ngáy người một lúc lâu.

Nền đỏ đang cháy tí tách từng tiếng, nghe thật rõ ràng.

- Khăn hồng này có thể vén lên không?

Tần Tiêu tim đập thịch một cái, hỏi một câu hơi lưu manh.

Lý Trì Nguyệt cũng thật sự gật đầu, phát trần trong tay còn hơi giật giật:

- Có thể, làm phiền phu quân...

Tần Tiêu nghe xong người run lên, nổi da gà, liên miện nói:

- Đừng gọi phu quân, phu quân như thế, gọi ta là lão công là được.

586. Chương 588 : Kim Tiên Công Chúa. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 588 : Kim Tiên công chúa. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Lão công?

Lý Trì Nguyệt nghi hoặc.

- Đúng, lão công, các nàng Tiên Nhi cũng gọi như thế.

Tần Tiêu cầm lấy chiếc gậy nhỏ buộc hoa đỏ, nhẹ nhàng nhấc lên một góc khăn trùm đầu.

Thứ đập vào mắt đầu tiên là một bờ môi anh đào nhỏ bé, sau đó là cái mũi xinh lá lướn. Tiếp đó, cả khuôn mặt nàng đều dần dần lộ ra, khuôn xoan gầy nhỏ, hai mắt lại thật to, giống hệt như nhân vật trong truyện tranh vậy. Đôi mắt nàng chớp chớp, hàng mi thanh tú mảnh khảnh, ngay cả hình bông hoa trên trán cũng là hình đoá mai thật nhỏ.

Nếu dùng một từ để hình dung diện mạo của Lý Trì Nguyệt thì đó là “tinh xảo”.

Cả khuôn mặt, dường như không có chút tí vết nào. Có lẽ nàng ta gầy nhỏ như thế, ở thời này có thể gọi là đẹp, nhưng trong mắt Tần Tiêu thì đó chính là khuôn mặt của mình tinh không chút tí vết. Dung nhan mà đám nghệ nhân hóa trang Hàn Quốc muốn tốn bao nhiêu công sức mới vẽ thành không phải là vì muốn

theo đuổi khuôn mặt giống như Lý Trì Nguyệt sao? Từ gương mặt tối ngũ quan của nàng quả thật đều là hoàn mỹ.

Lý Trì Nguyệt hơi e lệ cúi đầu, gò má đã ửng đỏ, nhẹ giọng nói:

- Phu quân đừng trách... Trì Nguyệt có diện mạo thế này đúng là làm cho người ta thất vọng. Nhưng mà thiếp có thói quen rất nhẹ, ăn đồ thanh đạm, hoàn toàn không có hứng thú với sơn trân hải vị, vì thế không thể lớn lên xinh đẹp.

- Không sao, rất đẹp.

Tần Tiêu tận lực ôn nhu chân thành mỉm cười, chậm rãi nói:

- Ta thật hài lòng.

Trong lòng Lý Trì Nguyệt vui vẻ, miệng anh đào nhỏ hơi ngượng ngùng mỉm cười vui vẻ, nhẹ nhàng nói:

- Phu quân đừng tán thưởng, Trì Nguyệt hổ thẹn...

- Nàng nói gì?

Tần Tiêu đứng sát vào, nghi hoặc hỏi. Tiếng nói của Lý Trì Nguyệt thật sự là quá nhỏ, hẳn không thể nghe rõ ràng.

Lý Trì Nguyệt thấp đầu, nói to hơn mấy lần, lặp lại câu nói vừa rồi.

Tần Tiêu cười nhẹ một tiếng:

- Con người ta rất thật thà, bình thường không biết nịnh nọt. À, đúng rồi, nàng... cái đó... Phát trần đúng không? Có thể để sang một bên trước không? Ta thấy hơi chói mắt, hơn nữa, chúng ta cũng phải uống rượu giao bôi rồi, nàng cũng không thể ngồi xếp bằng như thế, xuống giường đã?

- À...

Lý Trì Nguyệt hơi xấu hổ để phát trần sang một bên, còn cẩn thận để mấy sợi lông xuống đầu giường, sau đó chuối châu liên trên tay cũng tháo xuống, thế này mới duỗi chân, chuẩn bị xuống giường.

Tần Tiêu thấy động tác chậm nhẹ của nàng, giống như trên người không còn chút khí lực nào, thật đúng như Lâm muội muội nha. Giường hơi cao, Lý Trì Nguyệt cố với chân đi giày mà mãi không tới. Tần Tiêu tùy ý cúi người, chuẩn bị giúp nàng, Lý Trì Nguyệt lại lập tức kêu lên:

- Không được, không được! Phu quân sao có thể giúp phụ nhân mang giày!

Tần Tiêu ngẩng đầu lên, buồn bực nhăn mày:

- Ta chỉ tiện tay giúp lão bà của mình, có gì mà không được? Không nghiêm trọng thế đâu, nàng đừng có khẩn trương.

Lý Trì Nguyệt cũng kinh hoảng, tự nhảy xuống đất, vội vàng xỏ giày vào.

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười trong lòng: “Tùy nàng, dù sao cách nghĩ cũng khác nhau”.

Lý Trì Nguyệt mang giày, cúi thấp người quay đầu:

- Mời phu quân ngồi trước.

- Gọi lão công.

- Lão... lão công, mời ngồi trước.

Tần Tiêu có chút buồn cười ngồi xuống:

- Lão bà cũng ngồi xuống đi. Thật ra trong nhà cũng quen tùy tiện, không cần câu nệ thế đâu.

Lý Trì Nguyệt chân thành ngồi xuống, cầm lấy bầu rượu, rót ổi người một chén kim bôi, thấp giọng nói:

- Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên. Không nghĩ tới lão công cũng là một người tôn trọng vô vi, rất có tiềm chất tu đạo!

Tần Tiêu không khỏi sửng sốt:

- Đây thì có quan hệ gì với “vô vi” chứ? Ta chỉ là không thích câu nệ tiểu tiết, người một nhà ở cùng nhau không phải là nên thân mật gần bó, không phân chia tôn ti hay sao?

- Thanh tĩnh vô vi, phản phác quy chân, đây chính là vô vi.

Lý Trì Nguyệt nhợt nhạt nở nụ cười, trông thật đẹp.

Tần Tiêu cảm thấy thật thú vị, liền cười nói:

- Nàng không phải định kéo ta theo, cùng tu đạo với nàng chứ? Nàng có từng thấy tướng quân nào làm đạo sĩ sao?

Lý Trì Nguyệt nở nụ cười:

- Lão công có duyên với đạo, tu đạo hay không cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, chỉ có trong lòng có đạo, thế là lúc nào cũng có đạo. Đạo khả đạo, phi thường đạo....

Lý Trì Nguyệt tự nhiên bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Tuy rằng giọng nói của nàng giống như thanh tuyến, ngữ điệu mềm nhẹ chậm rãi, giống như MC đài truyền hình, nhưng Tần Tiêu lại cảm thấy đầu mình ong ong, như đầu ảo não, nhưng lại không tiện ngắt lời nàng, như thế không chỉ vô cùng thiếu lý lẽ cùng thiếu tôn trọng, không lễ giáo, vì thế liền làm bộ như đang thật sự lắng nghe.

Cuối cùng, Lý Trì Nguyệt cũng nói xong, Tần Tiêu liên tục gật đầu:

- Nói thật hay, nói thật hay, nhưng mà có nên uống rượu giao bôi này trước đã không?

Trong lòng lại nói thêm: “Đáng tiếc ta lại không nghe lọt lấy một câu. Ta chính là một ma vương giết người trên chiến trường nha, nói cái gì cường giả, tử chi đồ, nhu nhược giả sinh chi đồ, bỏ ham muốn hưởng thụ vật chất, lấy trống rỗng yên lặng dưỡng thần, vậy ta còn sống nổi không?

Lý Trì Nguyệt cầm lấy chén rượu, cánh tay tinh tế trắng nõn giao cùng cánh tay Tần Tiêu, có vài phần ngượng ngùng, vài phần sợ hãi, uống cạn chén rượu.

Sau đó, không khí có chút xấu hổ.

Vốn thời gian đều bị Lý Trì Nguyệt cầm giảng đạo, giờ thì hay rồi, trong lòng Tần Tiêu thấy không tự nhiên. Lý Trì Nguyệt lại trầm nghĩ lấy kinh tư, cẩn thận giảng giải cho lão công “có duyên với đạo” này một phen.

Tâm tư của hai người đều không để ý tới chuyện “động phòng”.

Bất kể như thế nào đều là cố gắng ngồi xuống giường, ánh mắt Lý Trì Nguyệt liền nhìn về phía phát trần cùng chuỗi châu liên. Tần Tiêu buồn bực nghiêng người, chặn tầm mắt của nàng.

Lý Trì Nguyệt có chút ngượng ngùng cười, hai tay khăn trương đặt trên đùi, kéo kéo lấy nhau.

Tần Tiêu nhìn Lý Trì Nguyệt ôn nhu ngượng cùng dưới ánh nến, thật sự có vài phần mê người. Hơn nữa hần uống rượu, sắc dục cũng nổi lên, thân mình dịch chuyển, liền nương tới bên người nàng.

Hai tay Lý Trì Nguyệt kinh hoảng run lên, thân mình gầy yếu liền cứng ngắc. Tần Tiêu đưa tay qua, luồn lên vai nàng thấp giọng nói:

- Sợ ta lắm à?

Lý Trì Nguyệt cúi đầu, gật gật, lại nhanh chóng lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Tiên Nhi tỷ tỷ nói, lão công là nam tử đa tình ôn nhu nhất trên đời này, rất hiểu chăm sóc người khác. Ta mặc dù khăn trương, cũng không quá sợ hãi.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm buồn cười: Tiên Nhi thật đúng là bảo bối!

- Một không? Đi ngủ đi?

Tần Tiêu vỗ nhẹ vào vai Lý Trì Nguyệt.

Nàng cắn môi, gật gật đầu.

Tần Tiêu giúp nàng gỡ hoa diên trang sức trên đầu, bỏ vào đầu giường. Lý Trì Nguyệt cứ nhiên khấn trương nhắm mắt lại, lông mi thật dài rung rung, thật đúng là làm người ta thương tiếc.

Sau đó Lý Trì Nguyệt đi về phía giường, trải chăn ra, xếp gối đầu, tất cả chuẩn bị xong, nàng liền xoay người, chậm rãi cởi y phục.

Hôn bào phần hồng tuột xuống, một bộ nội y tổ sắc kín đáo hiện ra, sau đó nàng tự mình nhấc lên một góc chăn, chui vào trong, nằm xuống, cắn môi nhắm mắt lại.

587. Chương 589 : Đêm Động Phòng. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 589 : Đêm động phòng. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu nhìn nữ tử xa lạ mềm mại này, dường như muốn lên pháp trường chịu chết vậy.

Tuy rằng trong lòng hẳn cũng có chút thương hại, nhưng hứng thú lại giảm mạnh.

Trong lòng thầm thở dài, có chút chờ đợi cởi y phục, lên giường, nằm xuống cách tân nương một khoảng cách.

Không khí không ấm áp, cũng không lãng mạn, mà vô cùng xấu hổ. Tần Tiêu cảm thấy mình là lão thủ lặn lội dày dạn kinh nghiệm mà giờ cũng giống như đầu gối vậy, không biết nên bắt đầu thế nào.

Nữ tử mười sáu tuổi nhu nhược này, mặc dù không tỏ vẻ kháng cự cùng bất mãn, nhưng nàng khấn trương thế, cũng đủ để nhìn ra nàng cũng không thật sự hứng thú với hôn sự này.

Mệnh lệnh của phụ mẫu, nhất lại là ý chỉ của hoàng đế, nàng chỉ đành giống như toàn bộ nữ tử của thời đại này, tuân thủ không lựa chọn.

Tần Tiêu đột nhiên cảm thấy nghiệp chướng: Có khi nào trong lòng nàng có người khác rồi, thấy rất hận ta? Trước kia xem phim thấy cha mẹ không tán thành hôn sự của con gái, gắng sức ép duyên. Trong đầu Tần Tiêu đột nhiên loạn lên, đủ loại ý tưởng phun trào. Nói thật nếu là đi chơi kỹ viện, lúc này có lẽ sẽ không chần chừ mà tiến tới, nhưng mà trước mắt, Tần Tiêu thật sự có chút khó xử, vô cùng xấu hổ.

Lý Trì Nguyệt đang nhắm mắt lại, dường như dồn hết dũng khí nói:

- Tất cả thuận theo tự nhiên. Nam nữ hoan ái, phồn diễn sinh tức cũng là thiên đạo luận thường... lão công, chàng tới đi.

Tần Tiêu không khỏi cười khở:

- Trì Nguyệt, nàng có phải là khấn trương quá mức không?

Thật giống như nhắm mắt đưa chân.

Lý Trì Nguyệt lắc đầu:

- Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Vạn vật phụ âm bảo dương, xung khí dĩ vi hòa. Âm dương tương hợp vốn là bình thường, Trì Nguyệt đã gả cho lão công, cảm thấy không được nghĩ khác, chỉ mong làm một thê tử thật tốt.

Trong lòng Tần Tiêu quýnh lên: Lại nữa, vẫn chưa xong! Động phòng lại còn đòi giảng đạo, không hề có chút không khí nào, ai!

Nghe theo ý chỉ của hoàng đế, trong phòng không “báo cáo” với tân nương tử, lại còn không thể “báo cáo” với hoàng đế nữa, Tần Tiêu cố gắng bình tâm, tự động viên: Tự mình coi như đang cố gắng hoàn thành nhiệm vụ!

Nghĩ tới đây, Tần Tiêu kiên trì chậm rãi xoay người, ôm Lý Trì Nguyệt vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng nàng.

Lý Trì Nguyệt giống như chú chim nhỏ, cả người run rẩy. Thân mình mềm mại của nàng, cùng biểu hiện run run e ngại lại ngoài ý muốn chạm vào đáy lòng Tần Tiêu, cuối cùng cũng có chút cảm giác “động phòng” rồi.

Tần Tiêu thử hôn Lý Trì Nguyệt, nhưng nàng giống như trốn ôn dịch, cúi đầu không chịu ngẩng lên.

Tiểu nữ hài tử, lần đầu tiên mà, lượng giải, lượng giải... Tần Tiêu tự an ủi mình, tiếp tục nhẫn nại dịu dặt.

Lý Trì Nguyệt cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, Tần Tiêu trước tiên nhẹ hôn lên trán nàng, nàng liền hốt hoảng run run. Hắn lại hôn tới má, mũi, đang định hôn tới cái miệng nhỏ xinh, Lý Trì Nguyệt lại đột nhiên vươn tay ra chặn lấy miệng Tần Tiêu.

- Đợi chút, đợi chút.

Lý Trì Nguyệt vô cùng kinh hoảng, than nhẹ:

- Thiếp quên mất một việc.

Dứt lời, nàng liền xoay người bò dậy, mở tủ bên đầu giường, lấy ra một cái bình ngọc nhỏ màu trắng.

Tần Tiêu chán nản, nhưng cũng nhẫn nhịn:

- Cái gì thế?

Lý Trì Nguyệt ngượng ngùng cúi đầu:

- Thiếp nghe nói... sẽ rất đau, vì thế thiếp tìm ngự y xin chút ma thống dược, uống vào liền không có cảm giác đau nữa...

Dứt lời liền ngửa cổ, ừng ực uống.

Tần Tiêu thiếu chút nữa lung lay, thế còn có ý nghĩa gì chứ?

Sau đó Lý Trì Nguyệt lại lấy ra một cái bình nhỏ, còn đưa tới tay Tần Tiêu, ngượng ngùng cúi đầu nói:

- Đây, đây là thuốc cầm máu, lúc đó xong, xin lão công bôi giúp ta, bằng không sẽ chảy rất nhiều máu, bắn dậm chần...

Tần Tiêu nhìn cái bình nhỏ xấu xí, trong đầu ong ong, gần như lâm vào trạng thái hóa đá, trong lòng thì trào nói:

- Sao ta lại có cảm giác giống như bác sĩ ngoại khoa, đang chuẩn bị giải phẫu giúp bệnh nhân... Ài, xong đời, một chút cảm giác cũng chẳng có, ta làm sao đây. Ngay cả tiểu gia hỏa bình thường bưng bưng mạnh mẽ sinh cơ kia cũng chán nản xìu xuống rồi.

Lý Trì Nguyệt tự lui lại vào trong chăn, trên người vẫn là bộ y phục kín đáo kia, cắn môi nhắm mắt lại.

Tần Tiêu nản lòng nằm xuống, bỏ chai thuốc vào trong tủ đầu giường, tận lực ôn nhu nói:

- Trì Nguyệt, xem ra nàng quá khẩn trương, quá sợ. Hôm nay cứ thế thôi đi, ta cũng không còn tâm tình nữa. Không bằng lần khác đi, cứ thế đi, ngủ ngon.

Lý Trì Nguyệt có chút hoảng sợ nhìn Tần Tiêu, lo lắng nói:

- Lão công, ta... xin lỗi! Ta không cố ý, ta thật sự có chút sợ hãi.

Tần Tiêu nghiêng thân, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng, mỉm cười:

- Không trách nàng, đây cũng là chuyện bình thường, có lẽ là do chúng ta chưa quen. Thật ra ta cũng chưa quen những trường hợp như thế, nếu không... mấy ngày nữa đi? Chúng ta đều đã là phu phụ rồi, khi nào tới lễ Chu Công cũng thế, không vội nhất thời. Nàng ngủ đi, ngủ đi.

Lý Trì Nguyệt kinh hoàng lại hổ thẹn nói:

- Động phòng chỉ dạy không thuật nhân luân, nói ra sẽ làm người ngoài chê cười, cũng sẽ chỉ mắng Trì Nguyệt là một thê tử kém cỏi. Lão công, không bằng chúng ta miễn cưỡng...

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười cười:

- Loại chuyện này, vẫn là không cần miễn cưỡng. Dù sao nàng cũng là lần đầu tiên, đừng để lại ấn tượng xấu, đáng tiếc. Ta không sao, nàng đừng để trong lòng. Loại chuyện này, sao lại nói ra ngoài? Ngủ đi, không sao hết.

Dứt lời, Tần Tiêu liền dựa vào gối đầu, trong lòng bất ổn nhắm hai mắt lại, có chút buồn bực muốn ngủ.

Lý Trì Nguyệt vừa thẹn, vừa mắc cỡ rút vào trong chăn, sườn xoay sang chỗ khác. Nàng gắt gao kéo chăn, tự nhiên khóc anh anh.

Lúc này Tần Tiêu thật sự hoảng, vội vàng lật người tới cạnh nàng, nói nhẹ bên tai nàng:

- Làm sao thế, tại sao lại khóc?

- Ta, ta trách bản thân mình.

Lý Trì Nguyệt lắc đầu:

- Ngay cả lão công của mình đều hầu hạ không xong, thật là nữ nhân kém cỏi.

- Quên đi, quên đi, ta đã nói rồi, cái này không trách nàng.

Tần Tiêu nhẹ nhàng kéo Lý Trì Nguyệt lại, thật thà nói:

- Loại chuyện này không thể miễn cưỡng, về sau nàng cũng sẽ biết. Trong lòng ta không trách nàng chút nào, nàng biết không, chúng ta làm phu phụ cả đời, sao lại vội vàng một đêm?

- Nhưng mà hôm nay là đêm động phòng hoa chúc...

- Ha ha, động phòng hoa chúc thì sao?

Tần Tiêu ôn nhu cười nói:

- Chỉ cần phu phụ sống chung thật hòa hợp, mỗi ngày đều là đêm động phòng hoa chúc. Được rồi, chuyện này không cần so đo quá nhiều, cũng không cần để trong lòng. Có lẽ ở chung, dần dần chúng ta quen thuộc hơn, cũng sẽ không thế nữa.

Tần Tiêu thử ôm Lý Trì Nguyệt vào trong lòng, nàng vẫn kinh hoàng như thế, đành từ bỏ.

Lý Trì Nguyệt gương mặt đầm lệ, sợ hãi gật đầu:

- Xin lỗi... thì ra lão công thật sự là nam tử vừa rộng lượng vừa ôn nhu như thế. Nguyệt Nhi nhất định cố gắng vượt qua ma chướng trong lòng, mau chóng chăm sóc cho lão công.

Tần Tiêu cười gượng:

- Đừng nói nghiêm trọng như thế, nàng không phải thường nói thuận theo tự nhiên sao? Thế cứ thuận theo tự nhiên là được rồi, ngủ đi.

Dứt lời, Tần Tiêu thiện ý cười cười với nàng, tự nằm xuống, trong lòng thâm bực.

588. Chương 590 : Đêm Động Phòng. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 590 : Đêm động phòng. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Trì Nguyệt vẫn nằm cách Tần Tiêu một khoảng lại rụt lại thân mình, qua một lúc lâu, sợ hãi nói:

- Không bằng, lão công đi bồi Tiên Nhi tỷ tỷ đi. Đêm nay tỷ ấy cũng là đêm động phòng hoa chúc, ta... ta ngủ một mình là được rồi.

Tần Tiêu liền giật mình tỉnh ngộ, trong lòng vui vẻ: Đúng là gã đúng chỗ ngựa nha, chỉ là ta vẫn ngượng ngùng thôi!

Ngoài miệng lại khách khí nói:

- Tiên Nhi nói rồi, nàng ấy cũng là hôn lễ bù thôi, muốn ta hôm nay bất luận thế nào cũng phải ở cùng nàng.

- Ta... ta...

Lý Trì Nguyệt kinh hoảng chần chừ nói:

- Nếu đã động phòng thành thế này, bên cạnh ta mà có người nằm, ta cũng không ngủ được. Không bằng... lão công, chàng đi bồi Tiên Nhi tỷ tỷ đi?

Ha, đây chính là nàng nói đó!

- Nàng quen ngủ một mình à?

Tần Tiêu mặt vẻ thấu hiểu cùng tiếc nuối:

- Vậy được rồi, ta đây qua phòng Tiên Nhi, nàng ngủ đi.

Dứt lời, Tần Tiêu xuống giường, chậm rãi mặc quần áo lên người, quay đầu liếc mắt nhìn Lý Trì Nguyệt, nàng giống như chú chim nhỏ bị chấn kinh, núp trong chăn, mở to đôi mắt đen láy nhìn mình, tràn đầy vẻ áy náy.

Tần Tiêu cuối cùng cũng ôn nhu cười với nàng:

- Ngủ ngoan đi.

Dứt lời liền đi thẳng ra ngoài, trong lòng giống như trút được gánh nặng, thở ra một hơi thật dài.

Cùng lúc đó, Lý Trì Nguyệt cũng thở ra một hơi thật dài, cuối cùng cũng có thể nhắm mắt lại rồi.

Tần Tiêu ra cửa, trong lòng liền thầm cười: Hắc, đổi chiến trường! Tiên Nhi ơi Tiên Nhi, lão công đến đây!

Giờ đã là giờ hội, bốn phía hắc ám, Tần Tiêu cảm thấy quýnh lên, một cước đá vào góc ghế, tạo thành tiếng vang, không khỏi làm bản thân mình cũng sợ tới mức lú lẫm.

May là cũng không đánh thức người khác.

Rón ra rón rén đi tới trước cửa phòng Lý Tiên Huệ. Sao lại thế này! Lại cài then.

Trong lòng Tần Tiêu vô cùng buồn rầu:

- Chẳng lẽ, một lúc cưới hai lão bà, đêm đến lại không có chỗ ngủ sao?

Chợt nảy ra một ý nghĩ, mò tới bên cửa sổ. May quá, cửa sổ vẫn đang mở.

Tần Tiêu vui vẻ, vung cửa sổ nghiêng người đi vào, trong lòng cũng tự thấy buồn cười: Đi vào phòng lão bà mà còn giống như tiểu tặc. Hửm? Hắc hắc, cứ đột nhiên xuất hiện ở gian phòng ngủ như vậy, sau đó chui lên giường Tiên Nhi, đúng là cũng có cảm giác kích thích khác hẳn. Ai nha, có phải vốn dĩ trong xương tủy mỗi tên nam nhân đều có tiềm chất làm hái hoa tặc không?

Tần Tiêu đi vào trong phòng, vừa cởi y phục, trong bóng tối mờ mờ, thoáng nhìn thấy thân mình Lý Tiên Huệ, một nửa che dưới chăn, có thể là do trời nóng, nửa còn lại lại thò ra ngoài, chân vắt lên. Trên thân nàng vẫn quen mặc vẻ vẹn một bộ hung y, lộ ra làn da sáng nhạt, long lánh mê người.

Cả người nàng giống như một tác phẩm nghệ thuật, toát lên vẻ mỹ cảm mê người không nói thành lời.

Mỹ nhân nằm ngủ! Tần Tiêu cư nhiên không tự chủ nuốt một ngụm nước miếng. Hắn chưa từng thấy bộ dạng này của Lý Tiên Huệ, không khỏi cảm thấy mới mẻ, đồng thời cảm thấy kích thích chưa từng có, dục hỏa đột nhiên bùng cháy.

Đi đến bên giường, Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng lật lại thân mình, cả người đều lộ khỏi chăn, nằm thẳng đối diện với Tần Tiêu.

Tần Tiêu cảm giác bản thân hắn thật giống một tên hái hoa tặc, một bàn tay không tự giác sờ sờ lên mặt Lý Tiên Huệ.

Còn chưa tỉnh lại, ngủ say thật.

Bả vai, cánh tay, trước ngực!

Lý Tiên Huệ đột nhiên mở to hai mắt, hốt hoảng kêu lên:

- Ai?

Tần Tiêu giật mình, vội vàng vươn tay đi che miệng nàng, không ngờ Lý Tiên Huệ phản ứng vô cùng quyết đoán, cắn xuống.

- A!

Đêm khuya, trong Tần Phủ, đột nhiên có một tiếng kêu bi thảm thật to.

Cả tòa chủ trạch nháy mắt sáng bừng, toàn bộ mọi người kinh hoảng chạy ra:

- Có chuyện gì thế?

Cùng lúc đó, những tiếng náo động ồn ào làm đám hộ vệ giữ viện chú ý, toàn bộ tột tở, nha hoàn đều tỉnh, xoay người bỏ dậy, chạy tới phía chủ trạch này.

Toàn bộ từ trên xuống dưới trong phủ đều ồn ào, Hình Trường Phong cùng Thạch Thu Lan chạy nhanh tới chủ trạch, đập vào đại môn lầu hai:

- Đại Đô Đốc, có chuyện gì thế?

Tần Tiêu về mặt cầu xin, lớn tiếng nói:

- Không có việc gì, tất cả mọi người về phòng ngủ!

Lý Tiên Huệ cười ha ha, cầm thuốc bôi cho hắn, rồi lấy một miếng băng gạc băng tay hắn. Một miếng cắn này thật dùng sức, Lý Tiên Huệ vốn tưởng hái hoa tặc mò tới, đã nghĩ cắn chết nhà người mới hả dạ. Nếu không phải Tần Tiêu sốt ruột kêu “Tiên Nhi, là ta” thì bàn tay này của hắn chắc xong đời.

Đám người Mặc Y, Tử Dịch cùng Thượng Quan Uyển Nhi bị dọa sợ, nghĩ rằng chuyện gì xảy ra, lại chẳng thấy có gì, trong lòng buồn bực. Đồng thời, Tần Tiêu lại đi trốn vào trong phòng Lý Tiên Huệ, cũng làm cho các nàng khó hiểu. Nhưng Tần Tiêu vừa hét lên “quay về phòng ngủ”, vô cùng uy phong, nhất thời không ai dám không nghe, đều mặt mũi xám xịt về lại phòng mình.

Tần Tiêu tập trung trên cặp đùi màu mỡ của Lý Tiên Huệ, râm rì kêu:

- Tiên Nhi, nàng thật tàn nhẫn! Đêm động phòng hoa chúc, nàng muốn mưu sát tướng quân sao?

- Hừ, ai bảo chàng giống hái hoa tặc, nhảy cửa sổ vào, cũng không lên tiếng đã chui vào giường, còn sờ ta chứ! May là đầu giường ta không để lợi khí, không thật là đâm thẳng một kiếm.

Lúc này, Lý Tiên Huệ cũng đành xuống nước, dù sao nàng cũng bị sợ.

Tần Tiêu vẻ mặt cầu xin, hừ hừ nói:

- Số ta thật khổ nha, đồng thời cười hai lão bà, một người đuổi ta khỏi phòng, một người lại cần trọng thương. Ài, ta đây tạo nghiệt gì chứ...

- Cái gì, Nguyệt Nhi đuổi ngươi khỏi động phòng, sao lại thế?

Tần Tiêu thở dài một hơi, đẩy Lý Tiên Huệ nằm xuống, nhỏ giọng kể lại mọi chuyện vừa rồi trong phòng Lý Trì Nguyệt. Tần Tiêu nghĩ rõ ràng, chuyện này không thể nói cùng người khác, nhưng chỉ có Lý Tiên Huệ là không cần cố kỵ. Nếu phải tìm cách nào đó thì cũng chỉ đành tìm nàng giúp.

Lý Tiên Huệ hơi nhú mày: nguồn

- Muội tử này của ta có lẽ rất nhất, quá ngây thơ. Nếu không như thế, giao cho ta xử lý!

- Hắc hắc, Tiên Nhi xuất mã, khẳng định vạn sự đại cát!

Tần Tiêu vừa nói xong, lại vội giải thích:

- Nàng cũng đừng nghĩ ta gấp gáp, đây là hoàng đế chỉ hôn, nếu lạnh nhạt nàng ấy, cũng không phải là chuyện tốt. Ài, ta cũng buồn bực mà.

- Buồn bực gì? Luôn được tiện nghi còn khoe mẽ!

- Ài, ta chính là thích chiếm chút tiện nghi ở chỗ nàng thôi.

Tần Tiêu cười xấu xa:

- Tiên Nhi, thử nằm lại cái tư thế lúc nàng ngủ cho ta xem, thật sự là rất đẹp! Đáng tiếc là ta không có máy chụp ảnh, nếu chụp được thì nhất định là một bức họa đẹp nhất trên đời!

Lý Tiên Huệ khanh khách nở nụ cười, cũng đồng ý thỏa mãn tâm nguyện của Tần Tiêu, hơi giương ra ngoài chăn, nghiêng thân bên giường:

- Thế này sao? Mà máy chụp ảnh là thứ gì?

Tần Tiêu đứng dậy, ở bên giường nhìn kỹ vài lần, không khỏi khen:

- Oa, như thế này thật sự là nhân gian tuyệt mỹ mà!

Dứt lời liền nhào tới bên giường, Lý Tiên Huệ xoay người trốn đi, khanh khách cười, lấy chăn che thân, nghịch ngợm nháy mắt, nhìn Tần Tiêu đầy khiêu khích.

- Đừng trốn nữa, nàng hãy theo ta đi! Mỹ nhân gợi cảm, đạo tặc hái hoa tới đây!

589. Chương 591: Đạo Quan Dâm Tà. (1)

Chương 591: Đạo quan dâm tà. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Đêm động phòng hoa chúc kịch tính nhất trong lịch sử cuối cùng kết màn bằng cảnh chiến đấu giữa liệt nữ cùng hái hoa tặc. tuy rằng hiệu quả cách âm của đại trạch này cũng khá tốt, nhưng động tĩnh phát ra từ

phòng Lý Tiên Huệ, những tiếng cười khanh khách phóng túng, cùng tiếng hô thô ráp thật làm cho đám người Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y hết hồn, không biết lại xảy ra đại sự gì, gần như cũng cả đêm không ngủ.

Trận chiến đấu giữa mỹ nữ cùng dã thú này cũng làm cho hai người cảm thấy kích thích cùng hứng thú chưa từng có. Cuối cùng cả hai đều thở hổn hển, quang thân ôm nhau, ngủ thật sâu.

Ngày hôm sau, Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ chiến đấu quá nửa đêm nên ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao, gần như sắp tới ngọ thiên mới tỉnh lại. Tần Tiêu nhìn canh giờ, vỗ trán một cái. Không tốt rồi, thiếu chút nữa là ngủ quên, theo quy củ hôm nay còn phải tiến cung bái kiến nhạc phụ Hoàng đế bệ hạ đâu!

Mới ra đến phòng khách, Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng kéo lấy Tần Tiêu, thấp giọng oán giận nói:

- Chàng xong đời. Tần nương tử bị lãnh lạc, bỏ nhà trốn đi rồi!

Tần Tiêu không khỏi ngây dại, tròn tròn mắt, há hốc miệng:

- Không thể nào, hẹp hòi như thế?

- Sao lại không chứ?

Thượng Quan Uyển Nhi tức giận kéo Tần Tiêu đến trước cửa phòng Lý Trì Nguyệt, chỉ vào bên trong:

- Tự chàng xem đi, trời vừa sáng đã vườn không phòng trống rồi.

Lý Tiên Huệ nhìn Nguyệt từ trong phòng đi ra, kinh thanh hỏi:

- Sao lại thế này?

Thượng Quan Uyển Nhi thở dài một hơi, tiến lên kéo lấy tay Lý Tiên Huệ nhìn Nguyệt đến bên cạnh bàn ngồi xuống, có chút lo lắng nói:

- Chúng ta có phải là biểu hiện không tốt không? Kim Tiên công chúa mới tới này, hình như tính tình không nhỏ đâu. Ngày hôm qua lão công rời phòng nàng ta đến phòng tỷ. Nay trời vừa sáng sớm, nàng ta còn chưa đợi nha hoàn lại hầu hạ liền tự mình xuống giường chỉnh trang y phục, còn chưa ăn uống đi ra ngoài.

Lý Tiên Huệ nhìn Nguyệt cũng kinh ngạc che miệng mở tròn mắt:

- Có phải thế không? Muội tử này của ta từ trước tính tình luôn cực kỳ dịu ngoan, cho nên không hay phát giận, một mình nàng ta đi ra ngoài sao?

Thượng Quan Uyển Nhi bất đắc dĩ lắc đầu:

- Mặc một thân đạo phục, cầm phát trần cùng châu liên, chứ thế đi ra ngoài. Ban đầu bọn hạ nhân trông cửa còn nhất thời không nhận ra, đến hồi hạn. Ài, thật đúng là kỳ quái! Mặc Y cùng Tử Dịch lo lắng nàng ta có gì không ổn, vì thế cùng theo ra ngoài rồi.

Tần Tiêu cười mỉa vài tiếng, ngồi xuống bên bàn rót ỉnh một chén trà, cười cười nói:

- Người ta là đạo cô, nói không chừng đến chỗ nào đó hấp thụ thiên địa tinh hoa ngồi xuống luyện khí. Thật sự là khôi hài, cứ nhiên lại lấy một đạo cô lão bà vào cửa. Ngày hôm qua các nàng không biết, nàng ta dùng chừng một canh giờ để giảng đạo pháp, tuyên dương tu thân dưỡng tính cho ta đó/

Lý Tiên Huệ nhìn Nguyệt cùng Thượng Quan Uyển Nhi có chút dở khóc dở cười, đến than thở.

Tần Tiêu suy tư một trận rồi mới lên tiếng:

- Có Mặc Y cùng Tử Dịch cùng theo ra, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. Xem ra nàng ta cũng không phải là rời nhà trốn đi, hẳn là sẽ trở về. Ta thấy nàng ta cũng có vẻ là người có hiểu biết, hẳn là biết hôm nay còn phải tiến cung bái kiến Hoàng Đế.

Lý Tiên Huệ nhìn Nguyệt gật đầu:

- Chắc thế. Người đâu, mang điểm tâm sớm lên đây.

Ba người ngồi bên bàn, ăn uống. Mới ăn được chừng nửa thì nghe thấy dưới lầu truyền lên âm thanh quen thuộc, nha đầu Tử Dịch kia ngâm nga hát, hẳn là đã trở lại.

Tần Tiêu cười nói:

- Ta nói rồi mà, không có việc gì.

Tử Dịch chạy huych huych lên lầu, miệng tự cười nói khe khẽ, cầm trên tay một cành liễu, lay động giống một cây phất trần, bộ dạng thần nhiên tự đắc.

- Mau tới đây, Tử Dịch.

Lý Tiên Huệ Nguyệt ngoắc ngoắc nàng ta:

- Ăn điểm tâm. Tỷ tỷ ngươi cùng Nguyệt Nhi đâu?

- À, các nàng còn ở Kim Tiên Quan, nói là chờ nửa canh giờ nữa mới trở về.

Tử Dịch cầm lấy cành liễu kia, đứng đặc ngồi xuống bàn, đột nhiên bắt chước bộ dạng đạo cô nhập định, một tay chấp lại, còn dùng cành liễu làm như phất trần đảo qua, hừ hừ nói:

- Vô lượng thọ phật!

Ba người đều cười, Tần Tiêu trêu ghẹo nói:

- Xem ra nàng không bao lâu nữa cũng có thể mặc đạo bào tứ phương ngạo du rồi, học nhanh thật nha, tiểu thần côn.

Tử Dịch cười hắc hắc:

- Ta ăn rồi, ăn đồ chay trong Kim Tiên Quan. Mọi người ăn đi. Ôa cái Kim Tiên Quan kia thật là rộng, thật hoa lệ! Nếu không phải là có tiểu đạo cô mang ta đi ra, ta sợ là bị lạc bên trong mất! Một mình Nguyệt Nhi có một bảo tháp riêng, ngồi trong đó nhập tĩnh. Tỷ tỷ ta ở đó với nàng ấy! Ta đi dạo một thời gian, thấy nhàm chán chết được nên trở lại, cành liễu này cũng là hái trong Kim Tiên Quan đó.

Lý Tiên Huệ Nguyệt bình tĩnh nói:

- Thì ra là đi Kim Tiên Quan. Ta nói mà, mỗi đạo gia đều phải dậy sớm, có thói quen luyện tập thổ nạp. Có thể đây cũng là thói quen của Nguyệt Nhi, không trách nàng ấy được. phổng chừng lát nữa sẽ trở lại.

Tần Tiêu nhìn canh giờ, sắp tới giờ Tỵ rồi, trong lòng có chút nóng vội, vội vàng ăn hai bát cháo xong bữa sáng, đứng dậy:

- Hơi gấp, phải tiến cung bái kiến hoàng đế trước Ngọ thiên. Nếu không thế này đi, Tiên Nhi, nàng ở đây chuẩn bị nghi trượng cùng xa ngựa, ta đi Kim Tiên Quan đón Nguyệt Nhi về, đỡ trễ giờ, làm cho Hoàng Đế thấy không thoải mái.

- Ừm, cũng được.

Lý Tiên Huệ Nguyệt gật đầu:

- Lão công đi nhanh về nhanh.

Tần Tiêu trở về phòng, mặc bộ Hoàng Kim Giáp vào, phủ thêm áo choàng đỏ, sửa sang lại xong liền lên ngựa, xuất môn theo hướng bắc.

Kim Tiên Quan nằm phía tây Hoàng Thành, các Tần Phủ vài gian lý phường. Tần Tiêu thúc ngựa, không bao lâu đã đến Kim Tiên Quan.

Từ xa nhìn lại, Kim Tiên Quan này cũng khí thế rộng lớn như hoàng cung, chính là diện tích không khoa trương đến thế. Nhưng nơi này kim bích huy hoàng, không làm cho người ta hoảng hốt giống hoàng cung. Tường vây cao lớn màu son, cửa sắt đỉnh tn, khí thế bảo điện của người tu hành, không nhiễm hạt bụi nào. Đường lớn bạch ngọc thạch, quả thật giống như hành cung của hoàng đế.

Tần Tiêu dắt ngựa đi vào đại môn, lập tức có hai đạo cô đón chào, nhất tề chấp tay với Tần Tiêu:

- Vị tướng quân này, là đến dâng hương, lễ tạ thần hay du lãm?

Tần Tiêu liếc mắt đánh giá hai tiểu đạo cô này, ước chừng đều mười tuổi, bộ dạng kiêu tích mềm mại, không hề có dáng vẻ rụt rè của người xuất gia, ngược lại hơi giống kỹ nữ đứng cửa lầu đón khách. Một trong hai đạo cô dáng người đầy đặn, vóc dáng cao lớn, khoe mắt không ngừng đánh giá Tần Tiêu từ trên xuống dưới. Ánh mắt dâm ô đó giống như chỉ hận không thể nhìn thấu áo giáp Tần Tiêu, nhìn thẳng vào da thịt bên trong. Đạo cô còn lại dáng vẻ lại khắt trương, rủ đầu thật thấp.

Tần Tiêu cảm thấy khác thường, bất động thanh sắc nói:

- Cũng đều không phải, ta tới tìm người, các người tránh ra, ta tự đi tìm.

Hai nữ tử có chút khắt trương xếp thành một loạt, chặn lại trước nhân mã Tần Tiêu:

590. Chương 592: Đạo Quan Dâm Tà. (2)

Chương 592: Đạo quan dâm tà. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Tướng quân, hôm nay là mười lăm tháng sáu, Vương Linh Thiên Quân Thánh Đám, trong đạo quan đang chuẩn bị tế sự. Qua chủ đạo trưởng cũng nói rồi, hôm nay không tiện tiếp đãi du khách lạ, chỉ tiếp đãi hương chủ tiến đến dự lễ.

- Chán ghét! Ta tới tìm lão bà của ta, Kim Tiên Công chúa!

Tần Tiêu không kiên nhẫn quát lên:

- Hai tiểu đạo cô các người, sao lại gay gắt chống đỡ ta. Hay trong quán này có gì ám muội? Còn không mau tránh ra!

Hai tiểu đạo cô sợ tới mức khẽ run rẩy, nhất tề quỳ rạp xuống trước mặt Tần Tiêu:

- Thì ra là Đại Đô Đốc giá lâm, bản đạo vô lễ, xin thứ tội.

- Đứng lên đi.

Tần Tiêu hạ bót âm điệu:

- Trong đạo quán này có tọa thập thập gì đó không? Dẫn ta đi tìm Kim Tiên công chúa.

- Vâng, công chúa ở tại Hậu quan Kim Tiên Tháp.

Hai tiểu đạo cô cũng không dám cãi cộ nữa, vội vàng dẫn Tần Tiêu lên phía trước. Đạo cô lớn hơn chút kia nháy mắt với đạo cô còn lại, đạo cô này liền chấp tay nói:

- Đại Đô Đốc thứ tội, bản đạo còn có khóa nghiệp sư môn giao cho chưa hoàn thành, liền để một mình sư tỷ dẫn đại đô đốc đi tìm công chúa. Bản đạo xin cáo từ.

Tần Tiêu chớp chớp mắt, nhìn đạo cô đang khắt trương này, tùy ý khoát tay áo:

- Đi thôi, đi thôi, dẫn đường thì chỉ cần một người là được.

Tiểu đạo cô vội vàng rời đi, đi tới chính điện. Ở đó đại môn rộng mở, có đạo cô đang quét tước, chuẩn bị tế tự. Tiểu đạo cô chạy vào đại điện, thân mình chợt lóe đã không thấy đâu.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm sinh nghi, lén lút như thế, hình như là đi báo tin, hay là thật sự có điều gì ám muội?

Đạo cô lớn hơn bước đi dẫn đường. Tần Tiêu nhìn vòng eo nàng ta, lắc lư hai bên theo nhịp, sao có thể là bộ dạng của người xuất gia, rõ ràng chính là đang chiêu phượng dẫn điệp. Tuy rằng nàng ta chỉ mặc thân

đạo bào mọc mọc, nhưng Tần Tiêu thấy thân thể bên dưới đạo bào kia đương nhiên là nóng bỏng phong tao, trần ngập dục niệm.

Gái giang hồ, hừ! Trong lòng Tần Tiêu mắng thầm, lại dâng lên một cảm giác vô cùng không thoải mái: lão bà của lão tử đây chính là đại lão bản trong hậu trường, sẽ không như thế. Ta nhổ vào, nếu cũng thế này, mặc kệ năng ta là nữ nhi của hoàng đế hay ai, ta nhất định một cước đạp xong hừ.

Nghĩ đến tình cảnh đêm qua, Tần Tiêu lại cảm thấy nữ hài tử này không giống đang giả bộ diễn trò. Con hát cho dù có inh tới đâu cũng không thể diễn được chân thật như thế. Tần Tiêu tự nhận mình không ngốc, biết phân biệt phải trái. Hơn nữa, động tác, ngôn ngữ là có thể gạt người, nhưng ánh mắt không lừa người được. ánh mắt của Lý Trì Nguyệt trong suốt giống như ngọc suốt, thuần khiết thẳng thắn.

Sẽ không đâu... Tần Tiêu âm thầm an ủi.

Đi ngang qua cổng vòm một hoa viên, bên trong có hai công tử văn nhã quần áo ngăn nắp, đều mang vẻ mặt bỉ ổi, tụ lại một chỗ nói:

- Ấ kia của ngươi không tệ nha!
- Của ngươi mới tốt! Cầm kỳ thi họa tinh thông mọi thứ!
- Nàng kia của ngươi đáng người nóng bỏng nha, hắc hắc!
- Khụ... đừng có nói thể nhục văn nhã!

Tần Tiêu không hải ý trừng mắt nhìn bọn họ vài lần, hai tên thiếu gia run lên, thẳng người lại, làm ra vẻ đạo mạo, thần nhiên tiêu sái.

Trong lòng Tần Tiêu càng thêm bị đè nén, quả nhiên là chỗ thâm khí dày đặc, về sau kiên quyết không để cho Lý Trì Nguyệt tới đây! Muốn tu đạo, cùng lắm thì ở nhà xây cái tĩnh thất hoặc bảo tháp, mời nàng ta vào đó tu tập là được, không có người vào quấy rầy. Đường đường công chúa, phu nhân Đại Đô Đốc lại lui tới địa phương này, đủ dọa người!

Đạo cô dẫn đường kia dường như cũng cảm thấy Tần Tiêu khác thường, thả chậm mấy bước đứng sóng vai cùng Tần Tiêu, trên mặt nổi lên tia mờ ám, tà tà cười nói:

- Đại Đô Đốc có muốn tới Trúc Uyển ngồi chút không? Nơi đó có trà ngon hảo tửu, điểm tâm ngọt, còn có cầm kỳ thi họa nhã thị thính nha!

Tần Tiêu nhìn tiểu dame phụ xuân ý nhộn nhạp này, không khỏi cười lạnh:

- Lão tử không có hứng thú với phường dame đang, ngươi bớt lải nhải, dẫn đường là được!

Đạo cô sợ tới mức cả người bắn lên, xám xịt đi trước. lần này đầu cũng không dám quay lại, thái dương lại đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, trong lòng thầm nghĩ: vốn là mãnh tướng quân du muối không tiền, đứng là chọc vào tổ ong vô vè rồi...

Tần Tiêu trong lòng buồn bực, hận không thể ngay lập tức đạp đổ đạo quán xa hoa này. Vừa nghĩ tới chuyện lão bà của mình tu đạo ngay ở chỗ này, trong lòng có oán khí, tức giận tới mức khó khống chế. Cho dù Lý Trì Nguyệt là người trong sạch, nhưng thường lui tới địa phương thế này, với tư sắc của nàng sẽ không ít công tử phù đảng bị nàng hấp dẫn. Được rồi, cho dù Lý Trì Nguyệt người có thể thủ vững trinh tiết, nhưng người ngoài sẽ luận đàm ra sao đây? Bùn vàng bắn vào đũng quần rồi, ai dám biện giải nữa? Cứ thế nữa, ta nhất định bị mọi người nói thành con rùa rụt cổ cam chịu đội nón xanh rồi.

Cái gì chứ, nón xanh!

Tần Tiêu càng nghĩ càng buồn bực, lớn tiếng nói:

- Ngươi nhanh chút! Còn xa lắm không, đừng có bày trò với lão tử!

Đạo cô sợ tới mức kêu lên một tiếng, bước nhanh hơn:

- Sắp... cũng sắp tới rồi! Sắp rồi!

Đi qua một ngõ nhỏ liền thấy được hậu viện có một bảo tháp, cũng không quá cao, chỉ bốn tầng, cũng cao ngang với điện chính tiền viện, khó trách lúc ở tiền viện không thấy được.

Mặc Y đang ôm một thanh kiếm, cúi đầu đi qua lại dưới tháp, thấy Tần Tiêu tới liền đi đến nghênh đón.

Tần Tiêu có chút buồn bực, cũng không nhiều lời, nói thẳng:

- Kim Tiên công chúa đâu?

Mặc Y thấy Tần Tiêu có vẻ không vui, hơi ngần ra:

- Ở trong các trên đỉnh tháp, đang ngồi nhập định.

Tần Tiêu nhìn tòa tháp, màu vàng ngổa gạch, xà nhà gỗ sơn đỏ, rất đáng chú ý. Lối vào tầng một đang có hai tiểu đạo cô cầm phát trần đứng đó/

Tần Tiêu nói với Mặc Y:

- Nàng đi lên mời nàng ta xuống, bảo ta tới rồi, đón nàng ta cùng nhau tiến cung gặp mặt Thánh Thượng, thời gian cấp bách, đừng có ngồi ngồi gì nữa.

- Vâng...

Mặc Y lên tiếng, có chút bất an đi vào trong tháp, hai tiểu đạo cô cũng không dám ngăn cản, làm cho Mặc Y đi vào.

Đạo cô dẫn đường vừa rồi sợ hãi đứng một bên, đầu cũng không dám ngẩng lên. Tần Tiêu liếc mắt nhìn nàng một cái, trong lòng âm thầm hừ lạnh nói:

- Xem cái biểu tình chột dạ kia của người kia! Xuất gia cái rắm, phường trộm cướp!

Không bao lâu sau, Mặc Y cùng Lý Trì Nguyệt đi ra, Lý Trì Nguyệt vội vàng đi tới trước mặt Tần Tiêu, đỏ mặt hổ thẹn nói:

- Phu quân thứ tội, Trì Nguyệt nhất thời nhập định, nên quên mất thời gian.

Tần Tiêu nhìn tiểu cô nương xinh xắn mềm mại này, thật khó mà phát giận được với nàng ta, đành nhẫn nại nói:

- Không sao, còn kịp, trước theo ta về nhà đã, đổi lại thân đạo bào này, chúng ta lập tức tiến cung. Tiên Nhi đang chuẩn bị Nghi trượng xa giá rồi/

- Dạ!

Ktn quả nhiên ngàn y trăm thuận, như chim nhỏ nép vào bên người Tần Tiêu.

Tần Tiêu phù Lý Trì Nguyệt lên ngựa, nói với Mặc Y:

- Xin lỗi, Mặc Y, ta mang Trì Nguyệt hồi phủ trước, tự người từ từ quay về đi.

591. Chương 593: Lại Nổi Phong Ba. (1)

Chương 593: Lại nổi phong ba. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mặc Y thoải mái cười cười:

- Đại Đô Đốc mau đi đi, đừng để trễ giờ, ta đây còn đang muốn đi dạo dạo quán này đây.

Tần Tiêu hét lớn một tiếng:

- Vẫn là đừng có đi đạo, về nhà luôn.

Mặc Y sững sốt, chớp chớp mắt:

- Vâng!

Tần Tiêu phiên thân lên ngựa, ôm Lý Trì Nguyệt trước ngực, vỗ vào mông ngựa, miệng hét “giá” một tiếng, chạy đi.

Lý Trì Nguyệt hoảng hốt hét lên:

- Đi chậm chút ta sợ!

Tần Tiêu che nàng thật cẩn thận trước ngực mình, thấp giọng nói bên tai nàng:

- Từ nay về sau, đừng có tới chốn đạo quán vắng vẻ này tu hành nữa. Nếu muốn tu đạo, ta xây tháp lâu trong phủ, chỉ để riêng cho nàng dùng.

Lý Trì Nguyệt có chút kinh ngạc ngửa đầu nhìn Tần Tiêu, chỉ thấy hần sắc mặt xanh mét, dường như tâm tình không tốt, vì thế cúi đầu ủy khuất nói:

- Vâng...

Dọc đường đi, Tần Tiêu cũng không nói câu nào, chỉ lo buồn bực giục ngựa. Tuy rằng cũng chiều theo Lý Trì Nguyệt thả chậm tốc độ, nhưng tln vẫn có thể cảm nhận rõ ràng tâm tình của Tần Tiêu rất tệ

“Chắc không phải là vì mình sáng sớm chạy đi không chào hỏi chứ, làm cho hần giận sao? Ai nha, ta có phải là hơi tùy hứng không?”

Trong lòng Lý Trì Nguyệt bồn chồn, co lại thành một đoàn, không dám hỏi rõ, chỉ đành câm như hến.

Tuy rằng nàng là công chúa, nhưng qua nhiều năm như thế, cho tới giờ nàng vốn cũng chưa từng có một ngày coi bản thân mình là công chúa. Lúc nàng mới ba bốn tuổi, mẫu thân đã bị Vi Đoàn Nhi mưu hại, chết trên tay Võ Tắc Thiên.

Từ đó trở đi, toàn gia Lý Đán đều vô cùng kính sợ, sống chỉ tạm bợ. Lý Đán bị áp bách, đám công tử thủ hạ cũng bị áp bức, đám tiểu thư đương nhiên là những người nhất gan sợ phiền, đại môn không ra nội môn không bước. Thậm chí nhiều công chúa, sau khi Lý Đán thượng vị sắc phong nên, mọi người cũng không biết Lý Đán còn để tâm tới sự hiện hữu của các nàng hay không.

Lý Trì Nguyệt, chính là một nhân vật đại biểu trong số đó. Qua nhiều năm như thế, nàng vẫn cẩn thận chặt chẽ, sợ gây chuyện. Lý Đán từ ái nhưng lại gia giáo nghiêm khắc cũng biến nàng thành một nữ tử hoàn toàn ôn thuần. Hơn nữa lại khác với các công chúa Đại Đường khác, nữ nhi của Lý Đán chưa từng tham chính, nếu như có thể hưởng thụ đặc thù đặc ngộ của công chúa thì cũng đã là chuyện đáng mừng rồi.

Có thể nói, toàn bộ nữ tử của Lý Đán, ngoại trừ Lý Long Cơ nổi loạn cùng có chút hùng tài ra thì những người khác đều thừa hưởng tính cách của phụ thân, cả đời không tranh sự.

Lúc về đến nhà, đội nghi trượng đã chuẩn bị xong, Lý Tiên Huệ đang đứng ở cửa viện ngóng chờ. Tần Tiêu xoay người xuống ngựa, sau đó ôm lấy Lý Trì Nguyệt đang rối rắm xuống dưới.

Lý Tiên Huệ thấy tình hình có chút không đúng, không khỏi bận tâm, nàng lẳng lặng đi tới, nắm lấy tay Lý Trì Nguyệt lên lầu thay y phục/

Tử Định vốn luôn nghịch ngợm cũng thấy sắc mặt Tần Tiêu không tốt, sợ hãi trốn về phía sau, sau đó chạy nhanh vào trong phủ trạch.

Tần Tiêu không khỏi có chút buồn bực, nói với Hình Trường Phong bên người:

- Trường Phong, sao ta bây giờ nhìn rất khủng bố sao?

Hình Trường Phong có chút dờ dẩn lắc đầu:

- Không đến mức khùng bố. Nhưng mà, Đại Đô Đốc, có phải là gặp chuyện gì không hài lòng không? Có muốn Trường Phong đi xử lý không?

Tần Tiêu buồn bực thở dài một tiếng:

- Giờ tạm không nhắc tới, tiến cung về xong nói sau.

Đợi nửa buổi, Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt cũng chưa xuống dưới, thấy trời sắp trưa, Tần Tiêu nôn nóng, nói với nha hoàn bên người:

- Đi lên giục nhị vị phu nhân, nói canh giờ tới rồi, phải nhanh chóng vào cung gấp.

- Dạ!

Tiểu nha hoàn cúi người, vội vàng chạy đi lên lầu.

Hai nàng cuối cùng cũng đi xuống, trang hoàng đẹp đẽ quý giá lại hào phóng. Nhưng mà Tần Tiêu rõ ràng thấy đôi mắt Lý Trì Nguyệt hồng hồng, đầu cũng cúi thấp, hiển nhiên là vừa khóc xong. Ánh mắt Lý Tiên Huệ lại có chút thương hại cùng trách cứ. Cuối cùng tất cả mọi người không nói gì thêm, hai nàng ngồi trên xe, đội ngũ đi hướng hoàng cung. Tần Tiêu mặt không chút thay đổi cưỡi ngựa, đi bên cạnh xe, trên đường nặng nề không nói gì.

Vào hoàng cung, sớm có thái giám ở Đại Minh cung đứng trước Đan Phượng môn chờ đón, nói Hoàng Thượng ở trên Hàm Nguyên Điện, đang chờ công chúa cùng phò mã đi vấn an.

Hình Trường Phong cùng đám người của đội nghi trượng dừng lại, Tần Tiêu cũng xuống ngựa, đỡ hai nàng xuống xe, ba người cùng nhau đi tới Hàm Nguyên Điện.

Lý Trì Nguyệt vẫn cúi đầu, sợ hãi không dám nhìn Tần Tiêu. Lý Tiên Huệ nhẹ kéo ống tay hắn, Tần Tiêu hơi cúi người xuống vẻ lắng nghe. Lý Tiên Huệ nhỏ giọng nói:

- Chàng làm gì thế, muốn dọa Nguyệt Nhi à? Chàng xem nét mặt chàng bây giờ, quả thật giống thiết bản đao không khảm nổi. Nguyệt Nhi cũng ủ rũ, lát nữa sao gặp được Hoàng Thượng?

Tần Tiêu vô cùng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nhìn còn khó coi hơn khóc, hơn nữa một giây sau biểu tình này liền biến mất, ông thanh nói:

- Ta không có.

Lý Tiên Huệ vội vàng kéo hắn xuống:

- Chàng còn nói! Nhỏ giọng xuống chút thôi!

Tần Tiêu dừng bước, nắm lấy tay Lý Trì Nguyệt, đi đến bên người cúi đầu xuống nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

- Nguyệt Nhi, kỳ thật không phải ta đang giận nàng, có biết không? Không liên quan tới nàng, ta thề. Nàng tốt lắm, ta không có điều gì bất mãn nàng, thật đó! Chúng ta không thể để cho Hoàng Thượng thấy được bộ dạng này, lão nhân gia sẽ lo lắng, nàng biết không?

Lý Trì Nguyệt ngẩng đầu, có chút kinh hãi cùng nghi hoặc nhìn Tần Tiêu:

- Thật... sao?

Tần Tiêu cuối cùng cũng lộ ra nụ cười vừa ý:

- Thật, nếu lừa nàng ta không...

Lý Trì Nguyệt vội vàng dùng tay bưng lấy miệng hắn:

- Dừng nói nữa, này lạnh, đừng nói mấy câu gở. Lão công vừa nói như thế rồi, Nguyệt Nhi không có chuyện gì nữa. Chúng ta ở đây nghỉ ngơi chút đi, ta điều chỉnh tâm tình chút, sau đó thật vui vẻ đến gặp phụ hoàng.

- Được!

Tần Tiêu mỉm cười, gật đầu.

Lý Tiên Huệ cuối cùng cũng thở dài một hơi. Trong lòng Tần Tiêu cũng sinh ra cảm kích dành cho Lý Trì Nguyệt, thật đúng là một nữ tử tốt biết chú ý tới nam nhân, bất kể nói thế nào, ta nợ nàng một nhân tình.

Ba người chậm rãi bước vào đường nhỏ rợp bóng cây, tâm tình đều điều chỉnh cho khá hơn chút, thế mới lên điện gặp Lý Đán.

Lý Đán đang buồn bực trong Ngự Thư Phòng, đám tân lang tân nương này sao còn chưa tới bái phỏng lão phụ thân chứ? Đang nói thầm, thái giám đã báo lại, Đại Đô Đốc mang theo nhị vị công chúa đến khấu kiến hoàng đế.

Lý Đán vui mừng:

- Mau tuyên vào.

Ba người vào Ngự Thư Phòng, nhất tề quỳ gối trước mặt Lý Đán, hô to vạn tuế. Lý Đán cười vui vẻ ban ngồi. Lý Trì Nguyệt liền làm nũng đi đến bên người Lý Đán kêu:

- Phụ hoàng, xem tại

Lý Đán thấy nữ nhi thật vui vẻ, trong lòng yên tâm, vừa lòng gật đầu, nói với Tần Tiêu:

- Sao rồi, hiền tể thấy lão trượng nhân mà lại không dâng trà sao?

- A, dạ, vâng...

Tần Tiêu cười hắc hắc, cầm lấy chén trà thái giám chuẩn bị sẵn, quỳ gối xuống:

- Bệ hạ mời dùng trà.

- Hửm, không phải gọi như thế!

- À, phụ hoàng bệ hạ, mời dùng trà!

- Ha ha, tốt, tốt!

592. Chương 594: Lại Nổi Phong Ba. (2)

Chương 594: Lại nổi phong ba. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Lý Đán cầm ly trà, uống hai ngụm, cười tủm tỉm cho Tần Tiêu đứng lên. Lý Tiên Huệ cũng cười hì hì nói:

- Giờ thì hay rồi, cuối cùng cũng có một hảo tử muội làm bạn cùng Tiên Nhi.

Lý Trì Nguyệt bước từng bước lại, đứng chung với Lý Tiên Huệ, vẻ mặt thiên chân mỉm cười, vô cùng có vẻ tử muội tình thâm.

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi lại cảm thán: nữ nhân, đúng là trời sinh làm diễn viên.

Lý Đán cho ba người ngồi xuống, hàn huyên mấy việc trong nhà, sau đó cho Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt đi về hậu cung, do cung nữ dẫn đường, bái kiến Hoàng hậu cùng vài vị Quý phi.

Tần Tiêu biết, Lý Đán lại có chuyện để nói.

Quả nhiên...

Lý Đán cho thái giám giữ cửa, bất luận kẻ nào đều không thể tự tiện xông vào, sau đó mở miệng nói:

- Tần Tiêu à, hiện tại chúng ta đã là người một nhà, trăm có mấy lời muốn nói cùng người.

- Bệ hạ, xin người nói.

- Ừm.

Lý Đán khẽ thở dài, chậm rãi nói:

- Mắt thấy, trĩm đặng cơ đã nửa năm rồi, người lĩnh thống Hoàng thành Cẩm Vệ cũng sắp nửa năm. Qua nửa năm này, thật sự là người vất vả.

Tần Tiêu không khỏi thầm nói: lão này muốn nói gì chứ?

- Mấy năm qua này, triều đình Đại Đường ta rung chuyển, biên quan không yên, kỳ thật cũng không còn hưng thịnh như năm xưa nữa.

Lý Đán có chút hậm hực nói:

- Những điều này, chắc người đều biết.

- Thần cũng biết một chút.

Tần Tiêu nói:

- Biên quan bất ổn, quân phí tốn thật nhiều, trước mắt nếu kéo dài nữa thì tình hình không tốt, triều đình thu thuế cũng khó khăn, từ đó, tình hình quốc khổ càng căng thẳng thêm.

- Ừm, đúng là như thế.

Lý Đán nói:

- Cho nên, đêm qua thái tử gởi gập ta, nói với ta một việc. Hắn nói, hắn cũng từng nói với người, lúc ấy, người lại thoái thác, thật không?

- Điều này... hồi bẩm bệ hạ, đương nhiên rồi.

Tần Tiêu không khỏi có chút ngạc nhiên, Lý Long Cơ này vẫn không nhận được nói chuyện “chỉnh sức lại tri” nói với Lý Đán, hơn nữa, hắn có khi nào lại nói cả chuyện Tần Tiêu nhắc tới Thái Bình công chúa không? Nếu là như thế thì đúng là u mê rồi...

Lý Đán hơi cười cười:

- Nếu đã đều là người một nhà, cũng đều là người biết chuyện thì cũng không cần giấu giếm làm gì. Không sai, thế lực của Đường kim thượng triều Thái Bình công chúa đúng là có khả năng vượt qua thái tử. Thái tử còn muốn làm chuyện gì, đích xác là muốn lo lắng tới suy nghĩ cùng ích lợi của Thái Bình công chúa. Vì thế, trĩm cũng luôn cố hết sức cân bằng hai phía bọn họ, đáng tiếc ta càng muốn cân bằng, kết quả là bọn họ lại càng đấu đá gay gắt hơn. Những chuyện này không phải là những gì ta mong muốn. Tần Tiêu, người hiểu được ý trĩm sao?

Tần Tiêu trong lòng lộp bộp: lão muốn gì chứ? Không phải là muốn trừ bỏ một phía chứ? Có nên không? Đây không phải là tính cách của Lý Đán/

Lúc này đây, Tần Tiêu có chút mờ mịt lắc đầu.

Lý Đán cười gượng:

- Người đừng hiểu lầm, trĩm tuyệt đối không làm ra chuyện cốt nhục tương tàn, mà chỉ đang nghĩ dùng biện pháp nào đó để tiêu trừ tranh đấu giữa bọn họ, hoặc là nói, cân bằng bọn họ? Lại hoặc là, áp chế tranh đấu giữa hai phe cũng được?

Tần Tiêu chậm rãi lắc đầu:

- Bệ Hạ xin thứ cho thần ngu muội, loại chuyện này, thần không nghĩ ra biện pháp nào.

Trong lòng lại âm thầm nói: lão cho rằng ta ngu à! Loại chủ ý như thế cũng có thể đưa ra sao? Đừng nói ta không có chủ ý gì, ngay cả có, cũng không dám nói ra! một người là thái tử, là huynh đệ kết nghĩa của ta. một người lại là muội muội của Hoàng đế, đương triều đệ nhất nhân. Ta có thể đắc tội được bên nào chứ? Cái gọi là “cân bằng”, “áp chế”, “tiêu trừ” đều là những biện pháp giải quyết không triệt để. Xung đột giữa

bọn họ căn nguyên chính là tranh đoạt quyền lợi. Trừ phi một bên ngã xuống, nếu không mâu thuẫn vĩnh viễn không thể hòa giải.

Lý Đán, lão giả vờ thì cũng thôi, hay là thật sự ngu xuẩn thế?

- Ài...

Lý Đán có chút cô đơn thở dài một hơi, đột nhiên nói:

- Tần Tiêu, nếu như nói, ta là nói nếu, trầm thoái vị nhường hiền, truyền ngôi vị hoàng đế này cho thái tử, sẽ thế nào đây?

Tần Tiêu giật mình cả kinh:

- Điều này... không thỏa đáng!

Lý Đán nhú mày:

- Có gì không thỏa đáng?

Tần Tiêu kiên trì nói:

- Thiên hạ đổi chủ, đại sự mới định, sẽ giống như trước khi chuẩn bị lâm trận đối địch vậy. Thật sự không thể lâm trận đối soái. Hiện tại thái tử còn trẻ, mặc dù bóng đồng, có hào khí, nhưng dù sao vẫn là thiếu trầm ổn. Nếu như mang toàn bộ gánh nặng giang sơn này ép xuống vai hắn, chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng bất lợi...

- À? Trẫm vẫn nghĩ rằng người sẽ cho thế là chuyện tốt, người không phía là quan hệ tốt nhất với tam lang sao?

Lý Đán có chút nghi hoặc:

- Hắn làm hoàng đế sớm hơn, người lại không vui sao?

- À? Thần vạn vạn không dám!

Tần Tiêu vội vàng biện giải:

- Thần đúng là có tư giao thâm hậu với thái tử, nhưng tư giao là tư giao, công sự đương nhiên công luận. Bệ hạ mới là người đứng đầu thiên hạ, nắm toàn bộ số mệnh vạn dân, là Quốc Quân thích hợp nhất của Đại Đường! Tư lịch của thái tử không đủ, chưa nên đảm vương vị. Hơn nữa, bệ hạ đang tráng niên, sao phải thoái vị nhường hiền?

- Ài!

Lý Đán lại thở dài một hơi, khoát tay áo nói:

- Tần Tiêu, ta sở dĩ nói một mình với ngươi, là vì tin được ngươi. Hơn nữa biết ngươi kiến giải luôn luôn độc đáo, rất khách quan, không cần cố kỵ mặt mũi thể diện, nói mấy câu dễ nghe. Bao nhiêu năm rồi, trẫm lòng tâm tráng chí cũng bị bào mòn rồi. Thật sự là không còn khí phách làm đại sự được nữa. Nay Đại Đường đang cần một Quân Vương hiền đức khí phách để chấn chỉnh. Tam lang thật ra chính là nhân tuyển tốt nhất. Kỳ thật trẫm cũng biết hiện tại không phải thời cơ tốt nhất để truyền ngôi. Nhưng mà trẫm càng lo nếu tam lang cùng đấu với Thái Bình công chúa xong, phen này...

Trong lòng Tần Tiêu bừng tỉnh đại ngộ: hiểu rồi, lão hồ li, cuối cùng cũng lòi đuôi ra rồi. Phong quan lớn, ban thưởng hào trạch, cấp binh quyền, gả nữ nhi, không phải là vì lung lay ta để giúp đỡ Lý Long Cơ tranh đấu sao? Ý của lão đơn giản chính là muốn mình thiên hướng về Lý Long Cơ.

Lý Đán đúng là vẫn còn che chở nhi tử, bỏ qua muội tử.

Tần Tiêu không ngốc, biết lúc này nên nói đôi câu:

- Bệ hạ, có triều chính đương nhiên có tranh giành. Theo ý kiến ngu muội của thần, Thái Bình công chúa tranh đoạt với Thái tử không ảnh hưởng gì tới toàn cục. Hơn nữa hai người họ cho tới nay đều lấy quốc sự làm trọng, không phải loại tiểu nhân hèn hạ có thể đánh đồng. Một điểm này, bệ hạ chắc chắn không nghi ngờ gì. Cho nên, bất luận bọn họ có đấu đá thế nào, cuối cùng lợi ích vẫn là thống nhất, chính là vì giang

sơn xã tắc Đại Đường. Bệ hạ cũng có thể an tâm, trong thành Trường An này cũng sẽ không xuất hiện mấy việc cốt nhục tương tàn.

Lý Đán cuối cùng cũng thở phào một hơi dài, gật gật đầu, vỗ bả vai Tần Tiêu:

- Ta chỉ biết ta chắc chắn không nhìn lầm người. Nếu người khác nói gì, khả năng trăm còn phải ngẫm nghĩ vài lần. Nhưng ngươi đã nói, trăm khẳng định tin tưởng. Chỉ cần không có chuyện cốt nhục tương tàn, mọi chuyện đều dễ giải quyết. Tần Tiêu, phải trông cậy vào ngươi rồi.

593. Chương 595: Nhất Nộ Vì Hồng Nhan. (1)

Chương 595: Nhất nộ vì hồng nhan. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu ôm quyền hạ thắt lưng:

- Bệ hạ yên tâm, trong thành Trường An, chỉ cần có Tần Tiêu này, quả quyết không để chuyện thế xảy ra.
- Tốt, tốt lắm.

Giữa trưa, Lý Đán giữ đám người Tần Tiêu lại Túc Vũ Đình cùng Hoàng Hậu, Phi Tử hậu cung dùng bữa, sau đó mới cho bọn họ về nhà, xem như lễ tiết xong xuôi.

Đám người Hình Trường Phong chờ ở ngoài Đan Phương Môn Đại Minh cung, cùng nhau quay về Tần phủ.

Vừa về đến nhà, lại nhìn thấy Tử Địch đang vác một thanh kiếm, nổi giận hùng hùng chạy ra bên ngoài:

- Lão tử liều mạng với nhà ngươi!

Mặc Y cùng Thượng Quan Uyển Nhi ở đằng sau, đang liều mạng kéo lại.

Tần Tiêu thấy tình hình này, lập tức nhở lại chuyển buồn bực lúc sáng, trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái, lạnh lùng nói:

- Tiểu sát tinh, nàng lại muốn làm gì?

Tử Địch đang muốn lao ra chính sảnh, đột nhiên bị Tần Tiêu quát như thế, nhất thời nhảy dựng lên, nhưng lập tức lại trút tinh, vẫn dùng khí già mồm nói:

- Làm sao thế! Có người khi dễ hảo tỷ tỷ của ta, ta không nên bênh vực kẻ yếu sao?

- A!

Thượng Quan Uyển Nhi hốt hoảng kêu lên, vội vàng che lấy miệng Tử Địch:

- Tiểu tổ tông, ngươi đừng có nói nữa!

Tần Tiêu cảm giác có gì không đúng, sắc mặt trầm xuống, nhìn Thượng Quan Uyển Nhi;

- Uyển Nhi, nàng buông tay. Tử Địch, nói, là chuyện gì?

- Ta...

Tử Địch thấy Tần Tiêu thay đổi sắc mặt, cảm thấy có chút khiếp đảm, ôm lấy kiếm:

- Nói thì nói! Có người đùa giỡn tỷ tỷ trong Kim Tiên Quan!

- Cái gì?

Tần Tiêu nghe thế, lập tức phé phủ diên loạn, đảo mắt nhìn về phía Mặc Y:

- Có loại chuyện này sao?
- Không có, lão công, chàng đừng nghe muội muội nói bậy!

Mặc Y vội vàng biện giải:

- Làm sao lại có chuyện như thế được?
- Mặc Y, ngay cả nàng cũng muốn gạt ta sao?

Tần Tiêu nhanh chóng bước vào trong đại sảnh, ngồi xuống ghế trên, tiếng nói nặng nề, tận lực áp chế cơn tức trong lồng ngực.

Tần Tiêu nhìn thấy tay Mặc Y hung hăng kháp tay Tử Dịch, sau đó đi tới bên người Tần Tiêu, ôn nhu nói:

- Chính là mấy tên ăn chơi trác táng không nhận ra ta, tiến lên nói mấy câu diên hùng, ta gương kiếm, bọn họ liền lui thôi.

Tần Tiêu ngẩng đầu

- Chỉ đơn giản thế thôi?

Mặc Y nhẹ cắn môi, chột dạ gật đầu.

Tử Dịch bị Thượng Quan Uyển Nhi ngăn ở đằng sau, nghe thấy thế không nhịn nổi muốn xông lên, Thượng Quan Uyển Nhi cố gắng níu lấy nàng, còn bị nàng đụng ngã.

Tần Tiêu trong lòng cuối cùng cũng hiểu được, Mặc Y là sợ mình giận, mới nhẹ nhàng băng quơ nói cho xong việc. Nhưng mà nữ nhân của mình lại bị người khác khinh bạc, trong lòng cũng không kiềm nén nổi nữa rồi!

Kết quả là, Tần Tiêu lần đầu tiên phát hỏa trước mặt nữ nhân của mình, đột nhiên dùng một quyền nện vào ghế dựa bên bàn trà, nhất thời đánh cho chén trà rơi xuống đất, vỡ tung tóe. Chiếc bàn trà gỗ kia cũng bị gãy chân vỡ ra, nghiêng sang một bên.

- Các người còn muốn gạt ta sao? Coi ta là đầu heo à? Nữ nhân của mình bị khác phu sỉ nhục, còn muốn bảo ta coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh?

Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y, Tử Dịch đều bị sợ hãi, các nàng chưa từng thấy Tần Tiêu giận dữ tới thế.

Lý Trì Nguyệt cùng Lý Tiên Huệ vừa xuống xe vào tới trong phòng cũng bị cảnh này làm sợ hãi.

Tần Tiêu vốn đã nín giận nửa ngày, toàn bộ đều là vì cái Kim Tiên Quan kia. Hiện tại cư nhiên lại biết Mặc Y bị người ta khi dễ ở Kim Tiên Quan, không khỏi giận dữ, quát lớn:

- Tử Dịch nàng lại đây, nàng nói, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Tử Dịch bị dọa giật bắn người lên, sắp khóc, chậm rãi đi tới bên người Tần Tiêu, run run nói:

- Ta cũng là nghe tỷ tỷ nói lại, nàng nói không bao giờ muốn đến Kim Tiên Quan kia nữa... Nơi đó có một đám chuyên ăn chơi trác táng, chuyên đùa giỡn nữ tử đàn ông. Tỷ tỷ từ trong quan đi ra, cư nhiên bị bốn năm người vây quanh, muốn tỷ tỷ... bồi... bồi bọn họ uống rượu phẩm thơ...

Mặc Y sợ hãi, liên tục kéo muội muội sang cạnh:

- Đừng có nói nữa... lão công, không khoa trương tới mức đó, ta... ta lúc đó cũng là nhất thời bực tức mới khoa trương thế nói với muội muội!
- Mặc Y người câm miệng!

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Tử Dịch, nàng nói tiếp cho ta, một chữ cũng không được giấu!

Trong lòng Tử Định cũng bức tức, giờ hết sợ, sải bước lên nói:

- Mấy tên thiếu gia kia còn nói cha hần là thế nào, quan lớn ra sao. Chỉ cần tỷ tỷ gạt đầu, bồi bọn họ chung chăn gối một đêm, có thể để cho nàng cả đời đều ăn hương uống lạt!

Tần Tiêu giận tới mức muốn vỡ tung lồng ngực, hai mắt hiện ra cổ sát khí trên chiến trường đối mặt với địch nhân, ở đây chỉ có Mặc Y mới biết! Hơn nữa giọng nói lại nặng nề giống như tảng đá lớn ngàn cân, gầm nhẹ nói:

- Còn nói gì nữa? Làm gì nữa?

Tử Định cố gắng nuốt nc miếng, khấn trương nhìn Tần Tiêu, không thể không nói tiếp:

- Hần, bọn hần muốn kéo tỷ tỷ cùng vào Trúc viên kia uống rượu, Tần Tiêu giận, liền rút kiếm hù dọa, không nghĩ tới bọn họ lại gọi một đám người tới, nói tỷ tỷ trong đạo quan chấp giới nháo sự, muốn bắt. May là sau đó có mấy đạo cô đi ra, nhận ra tỷ tỷ đi cùng Kim Tiên công chúa, mới không nháo loạn nữa, thả tỷ tỷ về.

Tần Tiêu mặt ám trầm, quay đầu nhìn về phía Mặc Y:

- Là thế sao?

Mặc Y sắc mặt trắng bệch, khấn trương gạt đầu, lập tức nói:

- một hồi sợ bóng sợ gió thôi, không có chuyện gì, lão công, việc này không nhất định phải so đo. Mấy người kia... đám công tử đó đều là con cháu quyền quý quan to...

Không đợi Mặc Y nói cho hết lời, Tần Tiêu bước ra đại sảnh, một quyền đánh vào cửa lớn, “bành” một tiếng.

Tiếng vang này thật lớn, Lý Tiên Huệ đứng bên mơ hồ sợ hãi, Lý Trì Nguyệt lại càng kinh hãi kêu lên một tiếng, nhảy vào trong phòng.

- Người đâu! Người đâu! Hình Trường Phong!

Hình Trường Phong mang mấy thủ hạ cùng mấy huynh đệ xếp ngựa, lúc này chạy đến quỳ gối trước mặt hần:

- Đại Đô Đốc có gì phân phó?

Tần Tiêu không kiềm chế được lửa giận, lớn tiếng nói:

- Người quay về Hoàng thành nổi trống điểm binh, mang ba ngàn Thiết Giáp đến Kim Tiên Quan chờ lệnh!

Hình Phong giật mình, trầm giọng nói:

- Dạ!

Dứt lời liền nhanh chóng rời đi, phi thân lên lưng ngựa, nháy mắt biến mất ở đại môn.

Lý Tiên Huệ bước lên ôm lấy Tần Tiêu từ sau lưng:

- Lão công, đừng mà! Đừng!

Tần Tiêu dùng tay cạy hai tay Lý Tiên Huệ ra, xoay người lại nhìn nàng, vô cùng ác liệt nói:

- Tiên Nhi, ta biết ta đang làm gì. Đầu tiên, Kim Tiên Quan này không phải là Kim Tiên Quan mà lúc trước Hoàng Đế hạ lệnh xây dựng. Nơi đó đã biến thành một nơi yêu khí dày đặc! Hơn nữa, lại có người dám can đảm bên trong đùa giỡn nữ tử đằng hoàng, lại còn là nữ nhân của Tần Tiêu ta! Tiên Nhi, ta đã là tướng quân nhiệt huyết của Đại Đường, sao lại để chuyện như thế xuất hiện ở thành Trường An? Ta biết người muốn nói cái gì, yên tâm, ta tự có phân tặc!

Lý Trì Nguyệt sợ tới mức phát run, vịn phần eo ngại nhìn Tần Tiêu giống tòa núi lớn, đang đi về phía nàng, đang chuẩn bị lên tiếng khác.

594. Chương 596: Nhất Nộ Vì Hồng Nhan. (2)

Chương 596: Nhất nộ vì hồng nhan. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Không ngờ Tần Tiêu lại cúi thân mình, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, nhẹ giọng nói:

- Nguyệt Nhi, Kim Tiên Quan biến thành bộ dạng hiện tại này, ta biết không liên quan tới nàng. Nơi đó là đạo quan hoàng đế ban thưởng cho nàng, lại bị người xấu lợi dụng làm mấy chuyện không hợp pháp. Ta giờ lấy danh nghĩa phu quân nàng đến thanh lý môn hộ, nàng đồng ý không?

Lý Trì Nguyệt cuối cùng cũng yên lòng, vội vàng gạt đầu, lấy ra một khối tiểu kim ấn của bản thân, đưa cho Tần Tiêu:

- Đây là Kim Ấn của Kim Tiên Quan, tài sản tiền xuất cùng đại sự gì đều phải có ta ấn mới được. hiện tại ta tặng nó cho lão công!

Tần Tiêu cầm lấy, cười:

- Cảm ơn nàng, Nguyệt Nhi!

Sau đó xoay người sang, đi tới đại môn. Lý Tiên Huệ cũng ngây dại, nàng chưa từng thấy Tần Tiêu quyết tâm như thế. Biết rằng không thể thay đổi tâm ý của hắn, chỉ đành yên lặng nhìn hắn, vẻ mặt kinh hãi cùng lo lắng.

Trước khi ra cửa, Tần Tiêu quay đầu:

- Mặc Y, cùng theo ta đi.

Mặc Y trong lòng lộp bộp, cũng cảm giác người lạnh run lên, bất đắc dĩ đành phải theo hắn ra ngoài.

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi, Tử Dịch, Lý Trì Nguyệt đều nhất tề theo ra cửa, nhìn Tần Tiêu mang Mặc Y, cũng không quay đầu lại, dùng roi quất ngựa rời đi. Ba mươi tên đặc chủng doanh tướng sĩ cũng toàn bộ lên ngựa, một bộ trạng thái lâm địch.

Tần Tiêu ôm lấy bả vai Mặc Y, để nàng dựa vào người mình, tận lực ôn nhu nói:

- Nàng không kể chuyện đó cho ta, nàng còn là nữ nhân của Tần Tiêu ta sao?

Mặc Y kinh sợ lắc đầu:

- Ta không nói lời nào cùng đám công tử đó, không muốn phí lời. Lão công, thật ra mọi chuyện không nghiêm trọng như lời muội muội, chàng đừng quá kích động.

- Được rồi, không cần nói nữa.

Tần Tiêu lập tức lên tiếng cắt đứt lời nàng:

- Mặc Y, nàng cái gì cũng tốt, Tử Dịch còn nhiều mặt thua xa nàng, nhưng mà lần này, ta đồng ý cách làm của Tử Dịch. Vì sao lúc ấy nàng không rút kiếm chém mấy tên vương bát đần đáng chết kia? Chuyện có lớn hơn nữa, lão tử cũng chống cho nàng!

Mặc Y có chút sợ hãi, ngơ ngác nhìn Tần Tiêu đang giận dữ khôn nguôi. Hắn mày kiếm nhíu chặt, gắt gao ôm lấy Mặc Y đi lên trước, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, mục đích Kim Tiên Quan, xuất phát!

- Hồng!

Hơn ba mươi người lớn tiếng la lên, làm cho đám người đang đứng trên bình đài đứng xa xa ngóng theo, đều có chút kinh hồn táng đảm.

Lý Tiên Huệ trong lòng phát run: trời ạ! Vạn vạn đừng làm ra chuyện gì khác người!

Mặc Y cảm giác, ngồi trên lưng ngựa Tần Tiêu, từ khắc đầu tiên liền thật sự ôm lấy mình, giống như sợ nàng sẽ té xuống ngựa. Trong lòng nàng toan lên: vốn không nên nói chuyện này với muội muội! Ài, giờ tự nhiên làm hấn giận tới bậc này, lần này náo loạn xong còn không biết có chuyện gì xảy ra không... mấy tên công tử ăn chơi trác táng kia sợ là phải vô cùng thâm hiểm...

- Giá!

Ba mươi mốt con ngựa, phi như bat, dân chúng trên chợ kinh hoảng trốn đi, không qua bao lâu, ba ngàn Hoàng Thành ngự suất ti, do Hình Trường Phong xuất lĩnh ba ngàn Thiết Giáp tinh kỵ binh nhất tề cầm lấy ngựa, chạy ra Hoàng thành Thanh Long môn.

Tần Tiêu trong lòng nộ khí đằng đằng, thầm nghĩ: mẹ nói, Kim Tiên quan của lão bà ta, cư nhiên lại bị các người làm thành bộ dạng như thế. Ta đây không bức không được, đang lo không có cơ gì mà trị các người, cư nhiên lại còn đùa giỡn Mặc Y!

Đừng có trách ta lòng dạ ác độc nữa!

Đạo quan treo đầu dê bán thịt chó, toàn bộ đều là hạng người dâm phụ, yêu đạo! Có kỹ viện mà các người không tìm tới đó mà chơi, lại còn đòi muốn tới đạo quan! Đến nơi khác làm loạn ta không xen vào, lại ở Trường An, ở Kim Tiên Quan thì không thể nào!

Gót sắt đạp trên đá xanh, tiếng chấn động nhân tâm.

Không bao lâu đã đến Kim Tiên quan.

Tần Tiêu cùng Mặc Y song song phi thân xuống ngựa, Tần Tiêu dẫn đầu đi một bước vào, đứng chờ đón khách vẫn là đạo cô mình có chút dây dẩn kia, còn có thêm một đạo cô trẻ tuổi. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt không đúng của Tần Tiêu, không khỏi có chút sợ hãi.

Không đợi ả mở miệng nói chuyện, Tần Tiêu liền phi tới, rút đao ra “cách” một tiếng đặt lên cổ nàng, ánh mắt lạnh như băng:

- Người, có hai lựa chọn. một là chết ngay lập tức! Hai, là dẫn ta đi gặp quan chủ của các người!

Đạo cô béo kia trợn trắng mắt, cứ như thế ngã xuống, bởi vì ả nhìn thấy một sợi tóc mai tự nhiên đong đưa hạ xuống. một đạo này thật sự là mau quá, đợi tới khi nàng phản ứng lại, trực tiếp té xỉu.

Đạo cô trẻ tuổi còn lại hét lên một tiếng quỳ rạp xuống đất:

- Đại Đô Đốc tha mạng! Bần... bần đạo dẫn người đi gặp quan chủ!

- Đứng lên, dẫn đường!

Tần Tiêu tra đao vào vỏ, gầm lên, làm cho đạo cô kia sợ tới mức cả người phát run lên.

Ba mươi tên đặc chủng doanh tướng sĩ chính tề bố trí thành một đội ngũ, đi theo hai bên Tần Tiêu. Mặc Y được Tần Tiêu nắm tay, đi nhanh về phía trước.

Trong Kim Tiên Quan, khách hành hương đang lui tới nhìn thấy cảnh này, đều sợ tới mức chạy đi tứ tán. Tu hành bảo điện đại môn cũng tức thì đóng lại, đạo cô lớn nhỏ đều né đi.

Tiền viện nhất thời trở nên yên lặng, im bất.

Tiểu đạo cô sợ tới mức đang đi đường dường như nhũn ra, thất tha thất thểu dẫn đường, trực tiếp đi tới cổng vòm trước Trúc Viên kia.

- Sư phụ của ta ở trong này, bình thường chúng ta không dám vào trong.

Tiểu đạo cô run run chỉ vào cổng vòm.

Tần Tiêu khoát tay áo;

- Người có thể đi rồi.

Tiểu đạo cô hốt hoảng bồn tẩu.

Tần Tiêu mang thủ hạ ngang nhiên đi vào Trúc Viên, đầu tiên là một mảnh rừng trúc, sau đó là phòng ốc ba tầng, ẩn ẩn có chút trúc nhạc, hoan lạc đậm ngử truyền tới. Tần Tiêu mặt lạnh như sương vung tay lên:

- Tìm khắp mọi nơi, đưa mọi người tới chính sảnh. Nếu có người phản kháng, chém một ngón tay.

- Da!

Ba mươi Thiết Giáp trường đao chiến sĩ nhanh chóng xông vào trong.

Nhất thời, một trận tiếng kêu la sợ hãi truyền tới.

- Người nào!

- Lam gì, làm gì thế?

- Cứu mạng!

một khoảng thời gian ngắn ngủi, toàn bộ mọi người trong ba tầng lầu đều bị lôi ra, nhất tề tập kết trên đại đường.

Có thiếu gia đang lỏa thể, có đạo cô mặt đỏ bừng, tóc rối đạo bào rời rạc, cũng có nam nhân nhìn dáng vẻ phú quý cũng đã mấy chục tuổi.

Tần Tiêu lạnh mặt nhìn đám người trước mặt, làm cho bọn họ chia thành hai bên nam nữ. Tần Tiêu đứng giữa bọn họ, từ từ đi qua, trầm giọng nói:

- Tứ phẩm Hồng Lư Tự Thiếu Khanh, Ngự Sử Thai Tông Sự, Kỳ Vương Phủ Ti Giai, Hoàn Thành Giám Môn vệ Đô Giáo Tương Ủy... được lắm! Rất được! cầm bổng lộc của triều đình, giờ làm việc lại chơi bời, hơn nữa đối tượng lại là đạo cô đã xuất gia.

một quan viên mập mạp trong đó thấp giọng nói:

- Đại Đô Đốc, cùng là đồng liêu, sao không vài phần lưu tình? Ty chức...

- Câm miệng!

Tần Tiêu lạnh lùng nói:

- Tên biến chất nhà ngươi, còn muốn biện bác ỳnh? Đại Đường có quan viên như người thật đúng là sỉ nhục! Người tới, trói lại cho ta!

Tên quan mập đó nhất thời trợn mắt há mồm:

- Đây, đây! Đại Đô Đốc, sao lại nói thế? Ty chức chưa từng phạm tội!

595. Chương 597: Nhất Nộ Vì Hồng Nhan. (3)

Chương 597: Nhất nộ vì hồng nhan. (3)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Còn nói không phạm tội?

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Đầu tiên, ngươi chính là không làm tròn trách nhiệm, giờ làm việc đi lêu lổng. Mặt khác, những thứ đạo cô này là loại người có thể chơi sao? Các nàng cũng không phải kỹ nữ, cũng không phải thê thiếp nhà ngươi,

dựa vào cái gì mà người lại có quyền lợi này? Nếu không có, thì chúng là “thông dân”! Trong “đường luật” có viết rõ ràng là có thể trị tội, có biết không? Trói chặt lại cho ta, toàn bộ trói lại!

Tiếng khóc sụt sùi, tiếng hô to gọi nhỏ vang lên, đại sảnh nhất thời loạn thành một đoàn. Đặc chủng doanh tướng sĩ toàn bộ trói hết hơn trăm người. Tần Tiêu nhắc một người trong đó lên, nói:

- Ai là quan chủ?

Người nọ kinh hoàng lắc đầu:

- Quan chủ không ở đây... thư phòng sau đại sảnh, đằng sau giá sách có cánh cửa, có một ám đạo, quan chủ ở trong đó.

- Còn có ám đạo?

Tần Tiêu ném người đó xuống mặt đất.

Đúng lúc này, Hình Trường Phong mang theo ba ngàn Thiết Giáp thanh thế hào hùng chạy vào trong Kim Tiên Quan, Tần Tiêu lập tức hạ giọng ra lệnh:

- Vây quanh Kim Tiên Quan! Toàn bộ giới nghiêm, nếu như có người nào thiện động, lập tức trói lại. Nếu còn dám phản kháng gây chuyện, thẳng tay chém không tha!

Kim Tiên Quan thường ngày tráng lệ yên tĩnh, nhất thời lại giương cung bạt kiếm.

Tần Tiêu để Hình Trường Phong trói hết đám người này lại, tự mình mang theo người của Đặc Chủng doanh đi đến gian sau đại sảnh, một cước đạp ra ám môn đằng sau giá sách, dẫn người vọt đi vào.

Quả nhiên là một ám đạo! một ám đạo cao hơn đầu người, vuông vức nghiêm chỉnh, xem ra bình thường có rất nhiều người đi lại. Đi được mấy chục bước lập tức Tần Tiêu thấy không gian đằng trước trống trải, hơn nữa trước mắt lại xuất hiện một cánh cửa gỗ lớn. Tần Tiêu đi lên đẩy một cái, thấy nó bị khóa từ bên trong, không khỏi giận dữ không trông, một cước đạp mãnh liệt, cửa gỗ lên răng rắc một tiếng rồi bật tung ra. Tần Tiêu lại đá thêm mấy đá, trực tiếp phé bỏ cánh cửa lớn này, nghênh ngang đi vào.

Tần Tiêu đi nhanh vào bên trong, đó là một mật thất thật sự chỉnh tề, cửa có treo rèm, rượu thịt phiêu hương. Hơn mười người trước mắt hẩn đàng kinh hoàng la to trốn chạy, nam có nữ có, tất cả đều trần như nhộng, cố gắng lắm có kẻ kịp chụp lấy cái quần hoặc cái áo gơ lên che người.

Tần Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói:

- Toàn bộ không được nhúc nhích, kẻ nào vi phạm giết không tha!

một tiếng vang dữ dội, không ai dám nhúc nhích.

Tần Tiêu thấy Mặc Y xấu hổ quay đầu, trầm giọng nói:

- Toàn bộ mặc quần áo lại,

Hơn mười tên nam nữ kinh hoàng bọc lấy quần áo vào người, một nam nhân tầm bốn mươi tuổi vội vàng chạy tới trước mặt Tần Tiêu, cúi đầu khom lưng nói:

- Đại Đô Đốc, đều là hiểu lầm, hiểu lầm! Lúc trước mấy vị công tử này không nhận ra Anh Dực tướng quân...

- Câm miệng!

Tần Tiêu trầm giọng quát lên, đánh giá nam nhân đầu đeo ngọc quan, ăn mặc như đạo sĩ này, quả nhiên là trời sinh ngoại mạo khá khẩm, không khỏi lạnh lùng nói:

- Người chính là quan chủ Kim Tiên Quan?

Đạo sĩ chấp tay nói:

- Bần đạo Sử Sùng Huyền, làm cho Đại Đô Đốc chê cười rồi!

- Bần đạo cái tổ tông nhà người!

Tần Tiêu giận quát lên, phản thủ tát một cái lên mặt Sử Sùng Huyền, đánh cho y kêu thét lên một tiếng, phải lấy tay bịt mắt, gục xuống đất. Tần Tiêu tiến lên từng bước, một cước giẫm lên ngực y:

- Ngươi là đồ yêu đạo! Nhận bạc của triều đình, ỷ vào sự tín nhiệm của Hoàng Đế, lừa đời lấy tiếng đạo quan, quả thật phường heo chó không bằng!

Dứt lời, Tần Tiêu hung hãn đạp một cái, lại một nhổ một ngụm nước miếng lên mặt y.

Sử Sùng Huyền kinh hoàng kêu to:

- Đại Đô Đốc, đều đã nói là hiểu lầm, hiểu lầm.

Tần Tiêu dùng sức ấn chân xuống:

- Câm miệng, cẩu tặc! Kim Tiên Quan là bảo quan Hoàng Thượng ban cho thê tử Kim Tiên công chúa của ta, lại bị ngươi đem ra làm nơi dâm dục thế này! Ngươi đã phạm tội khi quan, còn có gì biện bạch!

Sử Sùng Huyền chó cùng rứt giậu:

- Đại Đô Đốc chó có tuyệt tình như thế, phòng khi còn có Thái Bình...

Không đợi y nói xong, Tần Tiêu dùng một cước đá thẳng vào mặt y, nhất thời y đập đầu vào vách tường, hôn mê bất tỉnh, mềm oặt ngã xuống đất!

Đám nam nữ đằng sau thấy thế cảm như hén, lạnh run lui lại cùng một chỗ. Tần Tiêu dùng chân đạp đạp Sử Sùng Huyền, hẳn là không chết được, vì thế nói:

- Trói lại, tha ra ngoài!

Đúng lúc này, sắc mặt Mặc Y cũng trở nên vô cùng hờn giận.

Tần Tiêu biết, đám người đùa giỡn Mặc Y khẳng định là nằm trong số những người này. Tính cách Mặc Y luôn ẩn nhẫn điệu thấp, cho tới giờ cũng không dám sinh sự, sợ gây thêm phiền toái cho Tần Tiêu. Nếu là có thể làm cho nàng giận như thế, vậy khẳng định hành động đó thập phần ác liệt?

Tần Tiêu đưa mắt nhìn những người này, phần lớn là những thiếu gia chừng hai mươi tuổi. Đám người này bình thường trắng trắng mập mập, bộ dạng đúng là não yếu ruột phình. Đám nữ nhân bên cạnh họ từ đầu tóc để phục sức đều không giống đạo cô trong quan, mà là nữ tử xuất thân cự phú. Tần Tiêu gọi người lôi năm thiếu gia kia ra trước, đi ra khỏi mật thất, đi vào trong rừng trúc. Những cô ả này thì đồng loạt trói lại, sau đó tái thẩm, hơn nữa lại hạ lệnh điều tra mật thất cùng mật đạo thật cẩn thận tỉ mỉ.

Đặc Chung doanh vây quanh rừng trúc, chặn lấy năm người kia. Năm thiếu gia đó tràn đầy kinh cự nhìn Tần Tiêu cùng Mặc Y.

Tần Tiêu giận dữ nhìn những người này, trầm giọng nói:

- Tự mình đi ra nhận sai, tốt nhất là thành thật một chút.

Năm thiếu gia ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, thôi thôi đẩy đẩy nhón nháo một phen, thế mới có một tên cao cao, nhưng lại béo mập đi ra, cọt nhả đứng trước mặt Tần Tiêu:

- Đại... Đại Đô Đốc thứ tội! Tiểu nhân thật sự không biết ngọn nguồn sự tình cùng thân phận của Dục tướng quân, vì thế mới...

Tần Tiêu giống như mèo vờn chuột, nửa cười nhìn y:

- Nói hay, nói hay lắm, sao giữa năm người này, lại để ngươi ra nói chuyện chứ?

Mặc Y ở bên cạnh gắt gao nhìn chăm chăm vào gã mập, lãnh diễm nói:

- Bởi vì phụ thân của hắn là quan lớn nhất, hắn hàng đông cũng là thô tục nhất, mà lời nói thì lại càng dâm ô!

Tên mập sợ tới mức cả người run lên:

- Hổ... Hổ tướng quân, người cũng đừng nói lung tung chứ! Tiểu nhân cũng chưa từng nói cái gì khác người chứ!

- Hừ! Muốn cùng ta chung giường chung gối nhất hưởng nhân luân, cá nước hoan lạc, nào là nhân sinh ngắn ngủi nên tận hưởng lạc thú trước mắt, thế còn chưa đủ sao?

Mặc Y xem như thật sự giận dữ rồi, lòng đầy căm phẫn lớn tiếng khiển trách.

Tần Tiêu nghe không nổi nữa, thành linh một cước đạp lên bụng tên mập.

Tên mập nhất thời hét thảm một tiếng, thân thể y bay ra sau, áp xuống một mảnh trúc, gây ra tiếng động rầm rắc, cành lá tan tác.

Tần Tiêu bước nhanh lên trước, giẫm lên đám lá rụng, từ từ đi đến trước mặt tên mập giờ đang rên hừ hừ, xách y từ dưới đất lên. Bàn tay Tần Tiêu giống như được làm bằng sắt, tát thẳng mười mấy tát lên mặt y.

596. Chương 598: Lôi Đình Vạn Quân. (1)

Chương 598: Lôi đình vạn quân. (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Bá! Bá! Bá!

Từng đợt tiếng vang giòn truyền tới từ trong rừng trúc, Mặc Y nghe mà cảm thấy vui sướng. một tên công tử còn lại hết hồn, không tự chủ được mà che lấy mặt mình, giống như mấy bạt tai kia đang giáng lên mặt chúng.

Tát mấy cái xong, miệng tên béo đã ứa máu, phun ra mấy cái răng rụng. Tần Tiêu càng nhìn tên đầu heo này lại càng thấy tức giận, một tay ném y sang bên cạnh, lúc thân hình y bay lên không còn đá thêm một cái vào mông y. tên đầu heo nhất thời hét thảm một tiếng, rơi bịch xuống đất, nằm quay cuồng, gần như chết thảm.

Tần Tiêu lại tiến lên vài bước, lật tên đầu heo lại, giẫm lên ngực y, vỗ mặt y, lạnh lùng nói:

- Sướng không? Muốn thêm chút nữa không? truyện copy từ

Tên mập gần như đã chết ngất, hàm hồ lắc đầu:

- Người đừng nên đánh ta, người gặp xui lớn rồi! Ta... phụ thân ta là đương triều Tể Tướng, là đương triều Tể Tướng!

Dứt lời, đầu y nghiêng một cái, hiển nhiên hôn mê. Tần Tiêu thử mạch đập ở cổ cùng hơi thở trên mũi y, chắc là không chết được, mình ra tay vẫn luôn chú ý, không đánh vào những nơi yếu hại.

Bốn tên công tử còn lại đã sợ tới mức quỳ rạp trên đất, liên thanh cầu xin tha thứ.

Tần Tiêu coi như xả được giận, không còn lửa cháy bùng bùng như trước nữa, để bọn họ ngẩng đầu lên, sau đó từ trên cao nhìn xuống chúng, lạnh lùng nói:

- Nói đi, từ nói xem công tử nhà ai, gia phụ làm quan gì, đều nói hết. Còn nữa, tên mập này, phụ thân hắn là người thế nào?

Tên quỳ ở trước tiên nói:

- Tiểu... tiểu nhân tên Thường Phẩm Lương, gia phụ Thường Viễn là Tả Vũ Lâm Vệ Đại tướng quân. Còn vị này là công tử nhà Nông giam trung cấp sự Lưu Đại Nhân, vị này là nghĩa tử của Lễ bộ thị Hứa đại nhân, vị còn lại chính là chất nhi của Đặng đại nhân ở Trung Thư xá nhân viên. Tên mập kia tên là Đậu Nhân Tắc, là tam công tử của đương triều Tể tướng Đại Hoài Trinh...

- A, không tệ lắm, tất cả đều là nhân vật có lai lịch lớn, trách không được lại có đặc quyền, trong mật thất hưởng thụ đặc thù đãi ngộ. Những nữ tử kia là loại người nào?

- Là...

Thường Phẩm Lương nhất gan không dám nói.

- Nói!

Tần Tiêu lớn tiếng quát.

- Là...

Thường Phẩm Lương nuốt nc miếng một cái:

- Là mấy tiểu thiếp của tướng tá, quan lại tư nuôi, còn có mấy người là cung nữ trong cung...

- Chó thật, gan thật đúng là đủ lớn!

Tần Tiêu xách y lên, bạt tai vài cái:

- Cung nữ cũng dám trộm ra ngoài, đừng nói là người, cho dù là lão tử nhà người Thường Vô Giai làm ra loại chuyện này cũng là mất đầu! Cung nữ, cung nữ là thứ mà các người có thể chạm vào sao? Thật sự là sắc đảm! Đâu Hoài Trinh tam công tử thì sao? Kim Tiên Quan là địa phương nào, là gia nghiệp ban cho công chúa! Bản Đô Đốc đây đánh vào bọn đệ tử cao lương mỹ vị ý vào gia thế chạy khắp nơi làm xằng làm bậy như đám các người!

Thường Nguyên bị tát mấy cái, trước mắt tối sầm, cảm giác giống như tròng mắt cũng sắp rụng ra, nhất thời la như tiếng heo sắp bị thịt. Ba tên còn lại nhất thời sợ tới mức oa oa kêu to, nhào tới bên chân Mặc Y cầu xin tha thứ:

- Hổ tướng quân, Anh Dực tướng quân! Tiểu nhân có mắt như mù, tha mạng! Xin ngài hãy nói Đại Đô Đốc tha mạng!

Mặc Y chán ghét lui chân lại đằng sau, Tần Tiêu nhìn bộ dạng người không giống người, chó không giống chó của mấy tên đó, nghĩ đến chuyện bọn hần cư nhiên dám trêu đùa lão bà của mình, không khỏi lại giận dữ, bay thẳng lên, đá ba đá vào từng tên.

- Tất cả đều là đám phế vật, nương người sinh đám các người ra còn không bằng sinh một khối xiên nướng! Lại còn dám đùa bỡn nữ nhân của lão tử!

Tần Tiêu giận dữ, mắng to lên, đang định mạnh tay thưởng thêm ối tên mấy chưởng, Mặc Y liền tranh thủ chạy đến ôm chặt lắt hần, lắc đầu liên tục nói:

- Lão công, chàng tay nặng chân nặng, nếu còn đánh nữa, sẽ có tai nạn chết người...

Tần Tiêu nghĩ lại, cũng thấy đúng, vì thế hừ mạnh mấy tiếng:

- Đều bỏ qua đây cho ta!

Bốn tên rầm rì bỏ ra, kéo tên đầu heo đang choáng váng nửa tỉnh nửa mê theo, cùng nhau quỳ tới trước mặt Tần Tiêu.

Tần Tiêu đi tới trước mặt bọn họ, nặng nề nói:

- Ta bắt kể các người là nhi tử của ai, hôm nay ta Tần Tiêu nếu đã tới đây, cho dù là nhi tử của Hoàng Đế, Vương gia, bản Đô Đốc cũng chiếu đánh, chiếu bắt, nên làm gì thì làm đó. Dân nhân thế nữ, cung nữ, bất kể cái nào đều là những tội không thể nào tha được. không còn gì để nói, chờ xem, các người sẽ thấy! Muốn truyền tin, báo tin gì cho người nhà gì đó cũng theo ta quay về nhà môn rồi lại nói. Ta sẽ cho các người cơ hội khai ra kẻ chống lưng, để thử xem, luật pháp của Đại Đường ta cứng rắn, hay là mũ mào trên đầu phụ thân các người cứng hơn! Người đâu! Trối lại toàn bộ cho ta! Trối xong áp đi!

Năm tên thiếu gia khóc thét lên như nhà có tang, thế mới biết sự tình có chút không ổn. Đã sớm nghe nói tên Tần Tiêu này là kẻ luôn khiến người khác đau đầu, không thể trêu vào. Lúc trước cho dù là hai tên Đô Đốc cũng đều có thể một tay lôi xuống ngựa, giờ lại chọc tới Tần Tiêu, đời này chỉ sợ là xong hần rồi.

Tần Tiêu ôm Mặc Y gắt gao trong lòng, hôn một cái trên trán nàng, nói:

- Thế này mới giải hận!

Mặc Y kính động ôm chặt lấy Tần Tiêu:

- Lão công, ta... xin lỗi! Đều là ta mang lại tai họa cho chàng, làm chàng tức giận.

- Không, nàng vừa giúp ta làm việc. Có oán thì oán những tên này lại đụng vào hồng bản thân, cho ta một cái cớ để xuống tay. Truyền lệnh xuống, phong Kim Tiên Quan! Toàn bộ đạo cô, những người không rõ thân phận đều giam lại, đợi điều tra rõ ràng thân phận mới xử lý!

- Dạ!

Đám người Hình Trường Phong vội vàng đi làm việc.

một Kim Tiên Quan nhỏ nhỏ lại có hơn hai ngàn đạo cô, còn hỏa công, tạp dịch, đạo trưởng khác đều bị trói lại hết, nhất thời tiếng khóc thét không ngừng vang lên, toàn bộ mọi người đều bị giải đến không bình ở hậu viện.

Sĩ binh lôi Sử Sùng Huyền cái trán đang sưng vù ra, ném tới trước mặt Tần Tiêu. Sử Sùng Huyền tự biết lần này y gặp phải nhân vật tâm ngoan thủ lạt rồi, không đợi y nói xong bốn chữ “Thái Bình công chúa” đã đá ình một cước chết khiếp. Xem ra hôm nay y phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Tần Tiêu lấy Kim Ấn mà Lý Trì Nguyệt đưa, ấn xuống từ thối thư (giấy sa thải) do chính tay hắn viết, ném cho Sử Sùng Huyền, lạnh lùng nói:

- Đầu tiên, ngươi bị bãi miễn rồi. Ý chính là từ giờ khắc này, ngươi không còn là quan chủ của Kim Tiên Quan này nữa, tat hay Kim Tiên công chúa, phế ngươi!

Sử Sùng Huyền giận mà không dám nói gì, trừng mắt nhìn Tần Tiêu, hai tay run run cầm lấy tờ giấy mỏng, gượng cười ngẩng đầu lên.

Tần Tiêu tiếp tục nói:

- Sau đó, ta sẽ quăng ngươi cho Ngự Sử Thai, tra tội khi quân, dâm đạo, tư tàng công tài. Hai tội đầu tiên thì không tính là nhiều, vừa rồi tìm tòi ở mật thất lại ngoài ý muốn tìm thấy tiểu kim khố của ngươi. Không tệ, ngươi quả nhiên rất biết vợ vét của cải. Hiện tại quốc khố đang cần bổ sung, ngươi liền cống hiến toàn bộ. Đồng thời, vẫn phải trị tội ngươi, triều đình cấp xuống bao nhiêu khoản để tu sửa chỗ này, trời biết ngươi đã nuốt riêng bao nhiêu chứ! Hừ!

597. Chương 599: Lôi Đình Vạn Quân. (2)

Chương 599: Lôi đình vạn quân. (2)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Sử Sùng Huyền mềm nhũn cả người, nặng nề thở dài một hơi, nản lòng ngã ngồi trên đất.

Tần Tiêu nhìn thoáng qua hơn ba ngàn người giữa sân, lớn tiếng nói:

- Ta bắt kể các ngươi là đạo sĩ thật hay xướng kỹ giả, hôm nay phải theo ta tới nha môn một chuyến đã, đến lúc đó tự nhiên sẽ có công luận. Nơi này là đạo quan hoàng gia, há lại để cho những thứ quý đồ đệ như các ngươi giương nha múa vuốt, biến thành chướng khí mù mịt? Không nói nhiều, toàn bộ mang đi hết! Kim Tiên Quan từ hôm nay phong lại, bắt luận kẻ nào cũng không thể xâm nhập!

- Dạ!

Ba ngàn Thiết Giáp rống to, làm đám người ở giữa kia hồn vía thất lạc.

Đại đội nhân mã giờ thương chấp đao áp những người này, đi ra bên ngoài. Mới ra khỏi Kim Tiên Quan đã nhìn thấy mấy cỗ kiệu đến gần, còn có mấy người cưỡi ngựa, hốt ha hốt hoảng đón lấy Tần Tiêu.

Tần Tiêu nhìn những người này, trong lòng âm thầm cười lạnh: cũng không tồi, tin tức thật nhanh, vội vã tới tìm ta xin người mà.

Người đi tuốt đằng trước chính là Tể tướng Đậu Hoài Trinh, nam tử gần năm mươi tuổi nhưng cũng còn chút phong độ, hơn hẳn tên tam công tử mập như heo nhà lão nhiều, lúc này lão đang vội vàng chạy tới trước mặt Tần Tiêu.

Tần Tiêu bước lên đón lấy lão, cười lạnh:

- A, đây không phải là Đậu đại nhân sao? Thật sự là hạnh ngộ! Hôm nay lại hưng trí thế, vội vàng tới quan đạo dâng hương sao?

Sắc mặt Đậu Hoài Trinh tái nhợt, liên thanh nói:

- Đại Đô Đốc, người ngay không nói láo, ta cũng không khách sáo với người. Kim Tiên Quan này vẫn là ta đốc hết sức đốc tạo. Lúc trước Hoàng Thượng nói sửa quan cho công chúa, cả triều bách quan đều phản đối, vẫn là do bản quan hết sức thúc đẩy. Xem tại chút đỉnh này, sao không thả nhi tử đáng xấu hổ của ta kia ra trước, nếu có chuyện gì thì cũng dễ thương lượng!

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Đậu đại nhân, người đây là ý vào giao tình, hay là đang ra lệnh cho ta?

- Ài, sao Đại Đô Đốc lại nói thế?

Đậu Hoài Trinh vội nói:

- Đều là quan đồng liêu, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, cần gì phải cứng rắn như thế chứ? Khuyến tử cũng chưa phạm phải sai lầm lớn gì? Không phải là... chung đụng với mấy phụ nhân sao? Loại chuyện này, ai mà lại không mở một mắt nhắm một mắt đâu? Đại Đô Đốc làm gì cứng rắn thế?

- Ủm, nói cũng phải, rất có lý.

Tần Tiêu liên tục gật đầu, nhưng lập tức lại xoay lời:

- Nhưng mà dâm nhân thê nữ, tư hạ thông gian, còn trộm tàng cung nữ tập thể gian dâm, đây cũng không phải đơn giản chỉ là chung đụng với mấy phụ nhân chứ?

- A? hử?

Đậu Hoài Trinh sợ hãi:

- Còn có cung nữ?

Tần Tiêu cười lạnh:

- Đậu đại nhân thấy ta giống như đang nói đùa sao?

- Điều này...

Đậu Hoài Trinh biết chuyện thành đại sự rồi, Tần Tiêu này cũng tỏ rõ không bỏ qua, không khỏi cắn răng, cất bước đi đến trước mặt mấy tên công tử đang bị trói kia, rút kiếm chém đi một góc áo bào của mình, tức giận nói:

- Nghịch tử! Ta hôm nay cùng người ân đoạn nghĩa tuyệt, đoạn tuyệt quan hệ phụ tử! Người tên súc sinh, không xứng làm con cháu Đậu gia chúng ta, ta sẽ trục xuất người khỏi gia môn!

Dứt lời phẩy tay áo một cái, giận dữ bỏ đi. nguồn

Tên đầu heo tuyệt vọng trợn trắng mắt, gục trên mặt đất.

Tần Tiêu quét mắt nhìn mấy quan viên khác, chậm rãi nói:

- Các người cũng muốn tới đoạn bào cắt nghĩa không?

Mấy tên kia thật đúng mô phỏng lại động tác của Đậu Hoài Trinh, đều chém xuống một góc áo, hốt hoảng bỏ chạy. Mấy tên thiếu gia còn lại đang bị trói trong đám người đều kêu to từng tiếng tuyệt vọng.

Tần Tiêu cùng Mặc Y len ngựa, vẫy vẫy tay:

- Mang hết đi, trước hết giam hết vào trong lao của Hoàng Thành Ngự suất ti. Nếu lao phòng không đủ thì lâm thời giành riêng một mảnh giáo trường, nghiêm ngặt trông giữ!

- Dạ!

Thiết Giáp hô lên, vang vọng một vùng, cư dân chung quanh đều thấy run sợ trong lòng, nhưng đều ngậm vỡ tay khen hay.

Tần Tiêu cùng Mặc Y ngồi trên lưng ngựa, chậm rãi đi trước. Mặc Y cảm giác Tần Tiêu vẫn buộc chặt người, cuối cùng mới có thể thả lỏng chút. Cánh tay ôm lấy nàng cũng ôn nhu hơn.

Tần Tiêu ghé xuống tai Mặc Y, thấp giọng nói:

- Đã không? Giải hận không?

Mặc Y cười yếu ớt:

- Đã cực kỳ! Những tên này đáng nhận kết cục như thế, thật sự là sáng khoái nhân tâm!

Ba ngàn quân Thiết Giáp của Hoàng Thành Ngự suất ti áp tải ba ngàn tù đồ quay về nha môn, nhất thời toàn bộ Hoàng thành, thành Trường An chấn kinh rồi.

Dân chúng thành Trường An kỳ thật rất oán giận mấy đạo quan chùa miếu hoang dã, tham ô, tàn bạo, bắt cóc dĩ đạo quan này lại do triều đình dốc hết sức chống đỡ, cho nên đều giận mà không dám nói gì. Nay Tần Tiêu dùng thủ đoạn lôi đình đột nhiên sửa trị Kim Tiên quan, đạo quan lớn nhất của thành Trường An, nhất thời dân chúng vỡ tay ủng hộ âm thầm.

Tần Tiêu vốn cũng không để ý những điều này. Hắn chỉ nghĩ, sản nghiệp nhà mình lại xuất hiện loại chuyện ghê tởm như thế, cho nên trong lòng giận dữ trắng đêm khó yên, làm như thế đơn giản cũng là vì rửa sạch ô danh của mình cùng ltn. Những Phò Mã khác đã quen với việc đội nón xanh hay yếu ớt sợ sệt là chuyện của bọn họ, Tần Tiêu ta tuyệt đối không cho phép những chuyện như thế xảy ra.

Đại đội nhân mã rời khỏi Kim Tiên Quan, đi vào trong Thanh Long môn của Hoàng Thành. Dọc đường đi bao nhiêu người vây xem, từ dân chúng tới quan viên đều kinh ngạc không thôi. Nhìn khắp toàn bộ Trường An này cũng chỉ có Tần Tiêu có hậu trường cứng rắn, dũng khí đầy đủ mới dám làm ra loại chuyện thế này. Bắt lấy tay chân của Thái Bình công chúa, lại bắt hết sạch toàn bộ đạo sĩ lớn nhỏ trong quan, hành hung nhi tử của đương triều Tể tướng. Bất luận là việc nào đều có thể xưng là kinh hãi thế tục, thậm chí có những người còn đang suy đoán, hay là trong Hoàng Thành này sắp có chuyện gì lớn xảy ra? Nha môn miễn cảm như Hoàng Thành Ngự suất ti lần đầu xuất động Thân Dực phủ Thiết giáp, cư nhiên lại mang đầu mâu đánh về hoàng thân quốc thích hiển hách cùng đương triều đại thần trụ cột.

Chỉ có Tần Tiêu cùng Mặc Y biết, toàn bộ những điều này chẳng qua là Tần Tiêu nhất thời giận dữ mà thôi. Hậu quả? Có thể có hậu quả gì không! Cho dù là đắc tội Thái Bình công chúa cùng Đậu Hoài Trình thì lần này bọn họ cũng chỉ có thể cảm điếc ngậm bồ hòn, có đáng cũng không dám nói lên lời.

Ai bảo là ta có lý chứ? Cổ tình bọn họ lại làm ra việc như thế trong sản nghiệp Tần gia ta, thế thì đừng có trách ta không buông tha cho bọn họ, trong lòng Tần Tiêu thầm đắc ý.

Nha môn của Hoàng Thành Ngự suất ti có diện tích thật lớn, trừ bỏ đại sảnh làm việc công, hậu đường Thân Triều phủ Thân Bình doanh cũng có một đại giáo tràng, làm nơi thao luyện của Thân Dực phủ. Ban ngàn tội đồ không thể giam hết vào trong nhà giam, nên mới lâm thời dùng một khoảng Đại giáo tràng, dựng hàng rào, chống đỉnh bưng chia thành hai bên nam nữ. một ngàn Hà Giáp cầm thương ngày đêm thay phiên nhau trông coi đám tội đồ này.

598. Chương 600: Rác Rưởi Phải Nhanh Chóng Dọn Sạch! (1)

Chương 600: Rác rưởi phải nhanh chóng dọn sạch! (1)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Những việc vặt này đương nhiên có những tướng lĩnh thủ hạ đi làm, Tần Tiêu nghênh ngang ngồi xuống chỗ cao trên chính sảnh, uống trà do Phạm Thức Đức dâng lên, hưởng thụ Mặc Y đảm bốp phục vụ, trong lòng cảm thấy vô cùng thống khoái. Tình cảnh như thế lại giống một tên ác tướng làm xằng làm bậy.

Nghỉ ngơi một trận, Tần Tiêu nói với Phạm Thức Đức:

- Lôi tên Sứ Sùng Huyền kia lên đây cho ta, ta hỏi mấy câu trước, rồi say đó quăng sang cho Ngừ Sứ Thai đi.

Phạm Thức Đức thấp thỏm bất an, buồn bực mà đi. Tần Tiêu âm thầm có chút buồn cười, nói với Mặc Y:

- Xem đi, tên quan văn cùng võ tướng này vẫn là khác nhau. Phạm tiên sinh theo ta lâu như thế, vào Giang Nam ra chiến trường, coi như cũng trải qua nhiều chuyện rồi, vẫn cứ nhát gan sợ phiền phức như thế. Nếu là nơi nơi đều lo lắng nhiều vậy, sao có thể làm nên được việc gì? À, lúc này đây, ta nhưng là đang âm thầm đánh phủ đầu người ta, sét đánh không kịp bưng tai liền xông tới tát một cái. Ha ha! Rất thống khoái.

Mặc Y nhẹ nhàng cười, đi đến bên tai Tần Tiêu nói:

- Lão công, ta đột nhiên phát hiện, thì ra chàng cũng rất phá hư!

Tần Tiêu tỉnh quái cười rộ lên:

- Ý nàng là ở mặt nào cơ?

Mặc Y nháy cái đỏ mắt, nhẹ nhàng véo vào vai Tần Tiêu:

- Ba hoa!

Lát sau, Sứ Sùng Huyền đang nửa sống nửa chết bị mang đến, giống bãi bùn nhão đổ xuống công đường.

Tần Tiêu cười lạnh một tiếng, tự nhiên nói ra:

- Cái bộ dạng gì thế này. Sứ đạo trưởng, chuyện cho tới giờ, ngươi đã phục chưa?

- Phục!

Sứ Sùng Huyền oán hận kêu lên:

- Bần đạo phục rồi, xem như ngươi lợi hại!

Tần Tiêu tiếp tục cười lạnh:

- Sứ đạo trưởng tiếng tăm lừng lẫy, thái đầu một phương của đạo gia, cũng là truyền nhân của Thư Lập, lại làm ra chuyện nam châm nữ xướng thế này, nói ra thật đúng là làm cho người ta khó mà tin được! May là ta sớm phát hiện, bằng không Kim Tiên Quan này còn không bị ngươi biến thành thanh lâu? Danh tiết của Kim Tiên công chúa cũng bị ngươi hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Sứ Sùng Huyền vừa xấu hổ vừa giận dữ, ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu mấy lần, nhưng lại chỉ thấy trong mắt hân lạnh như băng, làm cho lão cũng thấy lạnh cả người, lại co rúm lại, cúi người xuống nói:

- Đại Đô Đốc nhưng thật ra là người hiểu biết, làm gì nói những câu đường hoàng như thế? Nay thiên hạ này, tông đạo quan nào mà không có mấy đạo cô xinh đẹp nổi danh? Nơi nào mà lại không có chuyện phong lưu tân sĩ cầu kết đạo cô làm ra chuyện mờ ám? Đại Đô Đốc đây rõ ràng chính là chuyện bé xé ra to, mượn chuyện gây sự. Hay là người đối với Sứ mẫu đã có khúc mắc?

- A, khá khen cho đồ không biết liêm sỉ!

Tần Tiêu khinh miệt nói:

- Ý của người hcsinh là chỉ “pháp không trách chúng” sao? Cho dù là toàn bộ đạo quan của thiên hạ này đều như thế cũng muốn dùng người tể đao. Ai bảo người là quan chủ của Kim Tiên quan, quan đạo lớn nhất trong kinh thành chứ? Ta nếu như có khúc mắc với người, lúc trước cuồng đồ hãm hại người, người liền xong đời. Nhưng là lần này, người cư nhiên lại bắt lấy cả cung nữ. Chó má. Đúng là không tể nha, quả nhiên là sắc đảm che trời, người ỷ vào sự tín nhiệm của Hoàng Thượng có thể tự do ra vào Hoàng cung, cư nhiên thông đồng cung nữ. Tội danh này, nhưng là không ai có thể tha thứ cho người được! Sử đạo trưởng, lần này chỉ sợ là người chết chắc rồi!

- Đúng, ta biết, ta chết chắc rồi.

Sử Sùng Huyền ngẩng đầu lên, trợn trừng mắt nhìn Tần Tiêu:

- Nhưng mà ngày an nhàn của người cũng không còn nhiều nữa đâu!

Không đợi Tần Tiêu hạ lệnh, Thạch Thu Giản đứng dưới liễn cất bước tiến lên, liên tục tắt lão hai cái tát, giận dữ hét lên:

- Lớn mật, lại còn dám rít gào chốn công đường, uy hiếp Đại Đô Đốc!

Sử Sùng Huyền buồn bực, lão thường ngày đều là nang vai hiên ngang đi đường, trong hoàng thành cũng là lui tới không cần cố kỵ, không nghĩ tới lại gặp phải tên Tần Tiêu này, nhất định lôi lão ra tể đao. Giờ mới nhất thời giận dữ gào lên hai câu, lại còn bị thủ hạ của hắn coi như mấy tên dân đen dằn dộng, kéo lên tát tại.

Xong đời, hôm nay coi như chết chắc, gặp phải tên diêm vương du muối không ăn rồi!

Tần Tiêu trên công đường cười ha ha, khoát tay áo ý bảo Thạch Thu Giản lui xuống dưới, cười nói:

- Ai da, Thạch tướng quân, người không có chuyện gì lại xông lên đánh người chứ? Sử đạo trưởng này dù sao cũng là sao sáng một phương, là người có thân phận. Muốn đánh, cũng không thể đánh vào mặt được, cùng lắm thì phải đá vào mông chứ!

- Ha ha ha!

Cả sảnh đường đều cười nghiêng ngả.

Sử Sùng Huyền chỉ muốn lao đầu vào cột cho xong.

Tần Tiêu gõ án, ý bảo mọi người yên lặng, sau đó nói:

- Sử đạo trưởng, nói đi, người còn có chuyện gì gạt ta. Có lẽ nếu người thành thật chút, thẳng thắn chút, có thể làm cho ta cảm thấy hài lòng hơn, ta sẽ nói giúp người vài lời hay ở chỗ Ngự Sử Đài. Phải biết rằng, người làm việc xằng bậy này là trên gia sản nhà ta, muốn Lư đại nhân mở một mắt lưới xử nhẹ đi cũng là có khả năng.

- Ta, ta là Tứ phẩm Quang lộc khanh!

Sử Sùng Huyền kêu gào, nhưng lại khẽ liếc mắt nhìn sang Thạch Thu Giản vẫn đang đứng cạnh nhìn chăm chăm vào lão, lại sợ hãi rút lại đầu, lo lắng lại ăn bạt tai.

Tần Tiêu cười:

- Tứ phẩm Quan lộc khanh? Vậy ý của người chính là không cần Tần mỗ ta cầu tình giúp người giải vây đúng không? Cũng được, vốn ta còn định nể nang người là sư phụ của Kim Tiên công chúa, muốn nói vài lời hay giúp người, giờ xem ra là không cần.

Hắn tốt bụng thế sao? Sử Sùng Huyền trong lòng bồn chồn, suy nghĩ đắn đo, sau đó liền đánh liều: chuyện cho tới nước này, thà tin là có, chứ không thể không tin!

Sử Sùng Huyền đảo mắt, lại nói;

- Đại Đô Đốc giúp ta cầu tình cũng là điều nên làm, dù sao những năm gần đây, ta dốc lòng dạy hai vị công chúa Kim Tiên cùng Ngọc Chân tu đạo, không có công lao cũng có khổ lao. Những hoạt động trái

pháp trong Kim Tiên quan hoàn toàn không liên quan gì tới Kim Tiên công chúa, nàng không hề biết mấy chuyện này. Vì lo lắng tới danh dự của nàng, bản đạo nguyện ý một mình gánh chịu!

Tần Tiêu gật gật đầu, tựa tiểu phi tiểu nói:

- Không sai, coi như ngươi cũng biết chừng mực.

Sử Sùng Huyền trong lòng mừng thầm: xem ra đúng là có hi vọng rồi! Tần Tiêu này cũng không phải làm bằng sắt, còn tưởng rằng cứng mềm đều không lay chuyển được... một khi đã như thế, thế đừng trách ta hèn hạ!

Sử Sùng Huyền hắng giọng một cái, thấp giọng nói:

- Đại Đô Đốc nếu nguyện ý cầu tình giúp bản đạo, bản đạo thoát chết, bản đạo nguyện chỉ ra những tên còn lại, người này còn có những hành vi đáng giận hơn cả Sử mỗ!

- Ta đồng ý!

Tần Tiêu lập tức vỗ bàn bày tỏ thái độ.

Sử Sùng Huyền nghi hoặc nhìn Tần Tiêu, Tần Tiêu liền cười lạnh:

- Như thế nào, lại còn không tin ta? Ngươi cho rằng Tần mỗ ta là cái loại tiểu nhân nói lời không giữ lời sao?

Sử Sùng Huyền quyết tâm trả bất cứ giá nào rồi! Dù sao cũng chỉ có một con đường chết, nếu nói ra biết đâu còn có sinh cơ!

599. Chương 601: Rác Rưởi Phải Nhanh Chóng Dọn Sạch! (2)

Chương 601: Rác rưởi phải nhanh chóng dọn sạch! (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Đại Từ Ân tự trụ trì Trid Huệ Phạm, tư gia trong thiền viện có giấu hơn mười nữ nhân cùng cung nữ. Mấy chỗ ta cũng là do lão tặng cho ta! Tên hoa hòe thượng này ngày thường mặt mũi vẫn tỏ ra bộ dạng hiền lành, nhưng thật ra chính là một tên đâm tặc cực kỳ tục tĩu! Những nữ tử ở lại trong thiền viện này ngày đêm đều không cần mặc quần áo, chỉ cần chờ lão vào chung đụng mà thôi!

Sử Sùng Huyền hét lớn:

- Tài sản tư gia của lão có thể sánh bằng Châu Kim Khố! Quả thật chính là thủ phủ của Trường An! Số tiền này đều là lão tham ô từ số tiền triều đình ban xuống cứu tế dân gặp nạn, để giúp dân, hoặc tu sửa chùa chiền!

- Ai da, chắc chắn!

Tần Tiêu lắc đầu liên tục, nói:

- Còn nữa không, nói tiếp đi!

Trong lòng lại âm thầm nói: trước đó mấy ngày, mấy người của Phật gia lại vì ghen ghét Sử Sùng Huyền, mật báo Sử Sùng Huyền giống như tên cuồng đồ xông lên Thái Cực điện hô to “ta là Hoàng Đế” để hại chết Sử Sùng Huyền. Xem ra Phật gia cùng Đạo gia sớm đã tranh đấu gay gắt rồi. Tên Phật tăng mà Thái Bình công chúa “phù trì” có phải chính là tên Huệ Phạm này hay không?

Sử Sùng Huyền khiếp đảm nhìn Tần Tiêu, lẩm bẩm nói:

- Đại Đô Đốc thật sự sẽ cầu tình cho Sử mỗ sao?

- Đừng nói nhảm!

Sử Sùng Huyền nuốt nuốt nước miếng, hại rõ ràng kể lại toàn bộ những hành vi phạm tội của Huệ Phạm, ví như làm lũng luân thường, đoạt lấy ái thiếp nhi nữ của người khác, câu dẫn tín nữ đảng hoàng, cưỡng bức dụ dỗ gian dâm, nguy truyền ý chỉ của triều đình, xảo trá tiền hương hoa của khách hành hương... tất cả lên tới hơn hai mươi tội danh.

Phạm Thức Đức đầu đầy mồ hôi, toàn bộ đều viết lại, làm cho Sử Sùng Huyền ấn tay chứng thực.

Tần Tiêu cầm lấy nhìn lại cẩn thận một lần, nhất thời vỗ bàn, làm cho Sử Sùng Huyền dưới đài cũng hốt hoảng nhảy dựng lên.

- Thạch Thu Giản!

- Có mặt tướng!

- Đại Từ Ân tự phương trượng Huệ Phạm lừa dối lấy tiếng Hoàng gia Phật tự, tội không thể tha! Lệnh người mang ba ngàn Thiết Giáp đi tới Phật tự, bắt lấy Huệ Phạm cùng đám người có liên quan, như nữ tự bị dâm ô, tăng lữ lớn nhỏ trong chùa, toàn bộ giam giữ lại! Nếu có tên nào dám phản kháng, giết không tha!

- Tuân mệnh!

Thạch Thu Giản tinh thần phấn chấn, tiếp nhận binh phù trong tay Tần Tiêu, sải bước ra chính sảnh. Đây chính là lần đầu tiên kể từ khi gã đi theo Tần Tiêu được mệnh một mình ra ngoài làm việc, đương nhiên vô cùng kích động.

Trong lòng Sử Sùng Huyền kinh sợ nhảy dựng lên: Tần Tiêu này quả nhiên đúng là tên thái tuế! Cũng không cần nỗ lực bất kỳ kẻ nào, liền hạ lệnh bắt người rồi! Trời ạ, sao lại đụng tới tên diêm vương này chứ, thật đúng là xui xẻo ba đời!

Tần Tiêu khoát tay :

- Dẫn đi.

Hai tên tiểu tốt liền kéo Sử Sùng Huyền khỏi đại sảnh, trước khi được kéo ra ngoài, lão còn cổ kêu to:

- Đại Đô Đốc, người cần phải nói lời giữ lời đó!

Mặc Y nghi hoặc tiến tới bên tai Tần Tiêu:

- Lão công thật sự định cầu tình cho tên cầu tặc này sao?

Tần Tiêu quỷ quyệt cười cười:

- Nàng nói xem?

Mặc Y nở nụ cười:

- Sao ta biết được, ta cũng có phải Tiên nhi đâu.

- A!

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Cái này cũng có thể ghen tỵ sao? Thật đúng là nàng. Nói miệng không có bằng chứng mà, ta dựa vào đâu phải coi trọng chữ tín với loại tiểu nhân hèn hạ như Sử Sùng Huyền chứ. Chữ tín, cũng chỉ dùng cho những người chính trực trung nghĩa tương ứng, đối với những tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, lại giữ chữ tín, thì đúng là làm nhục chữ “tín” này rồi. Tên Sử Sùng Huyền này, ta đây chẳng những không cầu tình cho lão, mà còn phải đập cho lão một cước thật mạnh, làm cho lão trăm kiếp không thể siêu sinh!

Toàn bộ mọi người trên công đường đều là những người đã theo Tần Tiêu vào sinh ra tử, tâm phúc huyết nhục giao tình, nghe thấy mấy câu này đều ồn ào cười nói. Sử Sùng Huyền bị ném vào trong nhà giam, trong lòng luôn mãi bồn chồn, chỉ cảm thấy khiếp đảm.

Tần Tiêu đang chuẩn bị đi đến Ngự Sử Thai, mời Ngự Sử đại phu Lư Hoài Thận. Dù sao hai bên cũng không quá xa, chỉ qua một con phố là tới. Không ngờ Lư Hoài Thận không mời tự đến, đến cửa bãi phóng.

Dù sao đã xảy ra những chuyện đường này, toàn bộ Hoàng thành đều chấn kinh, lão làm Ngự Sử đại phu mà còn ngồi không nhất định sẽ bị người ta chỉ vào cột sống mà mắng lão bất tài không làm việc.

Tần Tiêu liền mời Lư Hoài Thận vào trong thư phòng ngồi, cười ha ha với lão:

- Xin lỗi, Lư đại nhân, lần này Tần mỗ đúng là vượt quyền rồi, vượt quyền rồi!

Không nghĩ tới Lư Hoài Thận lại cảm động đến rơi nước mắt, kích động đứng lên chấp tay vái lạy Tần Tiêu, chính sắc nói:

- Đại Đô Đốc, nếu không phải có người mang vạn quân lôi đình bắt lấy Kim Tiên Quan, dựa theo quy củ của Ngự Sử Thai, điều tra từng chút từng chút một, căn bản không thể tra được đầu mối. Hơn nữa, triều đình cũng chưa chắc đã phê chuẩn án do Ngự Sử Thai lập. Ài! Nhắc tới chuyện này cũng là do lão phu yếu đuối, tuy rằng sớm đã có người đến mật báo Kim Tiên Quan có quỷ, nhưng vẫn không dám xuống tay thăm dò. Hồ đục này vẫn là sâu khó dò mà!

Tần Tiêu liền vươn tay đỡ lấy Lư Hoài Thận, cười to nói:

- Lư đại nhân, làm gì khách khí như thế, ta với đại nhân vốn là nên hợp tác chặt chẽ mà! Những chuyện mà đại nhân không tiện làm, ta đây liền động thủ. Ta làm xong, sau đó đại nhân lại theo trình tự ti pháp mà làm việc. Không chỉ có Kim Tiên Quan, “hồ đục” Đại Từ Ân tự còn sâu hơn nữa. Nhưng mà bây giờ hai cái “hồ đục” này đều bị ta tháo cạn rồi, cá tôm rác rưởi đều lộ ra hết. Lư đại nhân, phải nhanh chóng dọn hết rác rưởi, sớm định án cho bọn họ đi chứ!

Lư Hoài Thận vuốt râu cười to:

- Tốt! Thật sự quá tốt! Đúng là vô cùng thống khoái, đại khoái nhân tâm! Lão phu giờ cuối cùng cũng có khả năng làm được một việc đáng để hãnh diện rồi!

Giờ Mùi canh ba, Hoàng Thành nổi sóng dữ.

Đại Từ Ân tự vốn được xưng là “thiên hạ đệ nhất tự”, phật đường của hoàng gia cư nhiên lại bị diêm vương Tần Tiêu này đến càn quét. Năm ngàn tăng lữ ở đây đều bị bắt lại, trụ trì Phương trưởng Huệ Phạm cùng mấy đại tăng nổi danh hàng đầu đều bị buộc vào Hoàng thành ngự suất ti.

Lần này, toàn bộ thành Trường An đều muốn nổi điên, trong vòng thời gian có một ngày, đạo quan cùng phật đường nổi danh nhất đều bị tận diệt. A, Tần Tiêu này quả nhiên đúng là tên không sợ trời không sợ đất làm cho người ta đau đầu mà.

Tần Tiêu nhìn Huệ Phạm bị trói tới, không khỏi cười rộ ha ha lên. Lão nhìn chừng năm sáu chục tuổi, chòm râu thật dài đã đổi sang màu hoa râm, mấy vết giới ba trên đỉnh đầu trông thật bất mắt. Hơn nữa tên hòa thượng này béo trắng mập mạp, bộ dạng cù lùn, thịt ở cằm đều chảy hết xuống, không thể nhìn thấy cổ đầu nữa. Từng đồng thịt trên mặt chen chúc nhau thành một đoàn, mày rậm mắt to, nhìn thật hiền lành phúc hậu, không nghĩ tới lại là tên hòa thượng dâm tăng vô cùng.

600. Chương 602: Đến Giờ Lên Diễn. (1)

Chương 602: Đến giờ lên diễn. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nữ tử bị lão tư tàng trong thiền viện cũng bị dẫn theo, người trẻ nhất mới mười hai, mười ba tuổi, lớn tuổi nhất cũng có hơn năm mươi tuổi. Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Ai nha nha, Huệ Phạm đại sư, người đúng là hứng thú dào dạt nha! Trẻ không tha, già không thương, chặc chặc, quả nhiên là già mà chưa nên nét. Chắc không phải là vì làm hòa thượng nhưng vẫn không tìm nổi, còn thêm nữ sắc, thêm tới mức phát hoảng rồi chứ?

Toàn bộ mọi người trong phòng đều cười vang, Huệ Phạm bức bối đến mức chồm râu rung lên, nét mặt dữ tợn, chuẩn bị lên tiếng chất vấn Tần Tiêu, không ngờ Sử Sùng Huyền đang sống dở chết dở lại bị dẫn tới. Nhìn thấy vẻ mặt xanh tím của Sử Sùng Huyền, lòng họ giật thót, nhất thời không còn chút dũng khí nào nữa.

Tần Tiêu đập bàn, ý bảo mọi người yên lặng, sau đó nói:

- Họ đại sư, nhìn thấy người này, người hẳn là hiểu được ta không oan uổng gì người. Người phạm những tội gì, trong lòng người cũng tự biết rõ. Hoàng thành Ngự suất ti tuy rằng có thể tiên trảm hậu tấu, nhưng hôm nay ta không chém người. Ta muốn cho người chết cũng rõ ràng, làm cho toàn bộ người trong thiên hạ nàu đều biết người chết cũng không oan! Người là tên dâm tăng đáng bị ngàn đao băm vằm, tên ngụy quân tử!

Họ giận không kềm được, trợn mắt trừng Sử Sùng Huyền, “bá” một tiếng nhổ ra một bãi nước bọt, bắn lên mặt Sử Sùng Huyền;;

- Tiểu nhân! Tiểu nhân hèn hạ!

Sử Sùng Huyền cũng không hề yếu thế, há miệng nhổ lại một ngụm nước miếng vào họ:

- Ta nhổ vào! Dâm tăng nhà người cũng xứng để mắng ta!

Hai vị tinh tú của đạo, phật Trường An cư nhiên lại phun nước miếng chửi nhau trên công đường.

Tần Tiêu nhìn thấy vừa bức mình vừa buồn cười, mạnh mẽ vỗ bàn:

- Lớn mật! Trên công đường cư nhiên lại làm những hành vi như thế, các người có biết xấu hổ hay không! Người tới, bịt kín hai cái miệng thói của hai lão, đưa đi Ngự Sử Thai!

Vài tên tiểu tốt tiến lên, xé lấy một góc áo, bịt thật chặt miệng của hai lão.

Lư Hoài Thận an vị bên người Tần Tiêu, không khỏi âm thầm cười trộm. Tên Tần Tiêu này làm việc không theo thường lệ, nhìn như hoang đường vô lý, kỳ thật đều vô cùng có lý, hơn nữa lại đại khoái nhân tâm. Chắc chắn, đúng là một người làm nên đại sự.

Tần Tiêu đứng lên, chấp tay nói với Lư Hoài Thận:

- Lư đại nhân, hai nhân phạm kia, ta liền giao cho ngài thôi. Sự tình liên quan tới danh dự của hoàng gia, cùng đạo giáo, phật giáo của Trường An, ngài hãy suy nghĩ làm việc.

Lư Hoài Thận cũng đứng lên đáp lễ:

- Đa tạ Đại Đô Đốc thành toàn. Lư mỗi nhất định theo công mà là, để có được câu trả lời công bằng nhất cho hoàng gia cùng tín đồ phật gia, đạo gia trong dân chúng thiên hạ.

Tần Tiêu gật đầu mỉm cười:

- Người đâu, mang hai nhân phạm này đưa đến Ngự Sử Thai giúp Lư đại nhân đi.

Lư Hoài Thận vẻ mặt mang ý cười nồng đậm:

- Đại Đô Đốc, vậy Lư mỗ xin cáo từ trước, ngay đêm nay thăm vấn hay tên cầm đầu này.

- Tiến Lư đại nhân!

Tần Tiêu nói:

- Sau đó ta sẽ pháp người đưa hết toàn bộ số vàng bạc tịch thu được từ trong Kim Tiên Quan, Đại Từ Ân tư đưa đến Ngự Sử Thai làm vật chứng,

- Làm phiên Đại Đô Đốc!

Lư Hoài Thận mặt mày hớn hở lui ra khỏi đại sảnh Hoàng Thành Ngự suất ti, hãnh diện mang theo mấy tên tội đồ, quay về Ngự Sử Thai.

Tần Tiêu hai chân chéo nhau ngồi bên án lớn, bản thân cũng vui vẻ ha ha cười nói:

- Các huynh đệ hôm nay đều vất vả rồi, đều quay về nghỉ ngơi đi.

Nhóm tiểu tốt đều cười hì hì lui ra ngoài, vui vẻ, loáng thoáng nghe họ nói:

- Hôm nay thật đã nghiền.

- Thật đúng đại khoái nhân tâm.

Hình Trường phong sắp xếp người trông coi đám tội đồ Kim Tiên Quan ở giáo tràng, trong đại sảnh chỉ còn lại hai thủ hạ là Thạch Thu Giản cùng Phạm Thúc Đức. Thạch Thu Giản đi đến bên người Tần Tiêu, hạ giọng nói

- Đại Đô Đốc, Từ Ân tự kia quả nhiên giàu tới mức chảy mỡ nha! Trừ tiền dầu vừng bình thường, phạt khí kim chất, chi phí của mấy ngàn người thường này, lại còn có tiểu kim khí, cứ nhiên chất thành cái rương thật lớn toàn hoàng kim. Chắc chắc, sợ là cũng phải tới chừng ba vạn hai! Ngoài ra còn có bạc trắng, châu báu, đồ cổ, tranh chữ cùng tiền đồng, quả thật chất như núi nha, nhất thời còn chưa kịp làm công tác kiểm kê, phòng chừng tổng số cũng không ít hơn trăm vạn đâu!

- Ta nhổ vào, đám dân tăng này quả nhiên là phát hộ nha!

Tần Tiêu cũng không khỏi âm thầm lú lười:

- Hạ lệnh tìm kiếm thật kỹ cho ta. Tên dân tăng giống như hp khẳng định còn có biệt viện, điền trạch gì đó, toàn bộ đều điều tra rõ ràng. Bất kể lão là cái cóc khô gì đều tịch thu hết! Nếu đã là người xuất gia, làm sao lại tư tài được!

- Tuân mệnh!

Lập tức Thạch Thu Giản lại hạ thấp mấy thanh :

- Đại Đô Đốc, có muốn đem những tang vật này kéo tới phủ Đô Đốc, cẩn thận lại kiểm tra thực hư xem thế nào? Dù sao cũng chưa có ai đụng vào, cũng không ai biết số lượng cụ thể.

Tần Tiêu nhìn Thạch Thu Giản vài lần, cười ha ha:

- Thế thì không cần, bản Đô Đốc cũng không thiếu tiền xài. Những loại như tang vật thế này, chúng ta đừng có dính vào dù là một phân, tránh để người ta nắm thóp, có biết không? Tham, những kẻ như thế chính là bị chết cũng vì một chữ “tham”, tự chúng ta cũng phải lấy đồ làm bài học. Tiền mà, chỉ cần đủ tiêu là đủ rồi, hiểu chưa?

- Vâng, mặt tướng hiểu được!

Thạch Thu Giản cười:

- Đại Đô Đốc anh minh, mặt tướng đi dặn dò các tướng sĩ thủ hạ, nhất định phải để tay chân sạch sẽ.

- Ừm, đi đi.

Tần Tiêu khoát tay:

- Chờ sau khi Đại Từ Ân tự điều tra rõ ràng, tập trung toàn bộ tài vật lại, bản Đô Đốc lại từ mình điểm lại, sau đó toàn bộ giao hết cho Ngự Sử Thái không thiếu một phần. Truyền lệnh của ta, tên nào trộm một phân tiền đồng đều bị chém một ngón tay, nếu hơn mười tiền, chém không tha!

- Dạ!

Thạch Thu Giản ôm quyền, sải bước đi ra ngoài.

Phạm Thúc Đức vuốt râu, chắc chắc lắc đầu, có chút râu rĩ.

Tần Tiêu còn đang vui sướng, thấy bộ dạng này của Phạm Thúc Đức không khỏi cười nói:

- Phạm tiên sinh là cảm thấy đáng tiếc cho những nữ tử kia sao?

Mặc Y đứng đằng sau Tần Tiêu chợt cười khanh khách:

- Đương nhiên rồi.

Phạm Thúc Đức nhất thời dở khóc dở cười:

- Đại Đô Đốc, tam phu nhân, sao lại giều cột lão hủ? Kỳ thật ta đây trời sinh là lão tử nhất gan, cho nên có chút lo lắng.

- Lo lắng gì?

Tần Tiêu không chút để ý nói:

- Tiên sinh không ngại nói ta nghe.

Phạm Thúc Đức đi tới cạnh án, hắng giọng một cái, thấp giọng nói:

- Đại Đô Đốc, lần điều tra này, vậy cũng đều là... người của Thái Bình công chúa nha!

Tần Tiêu làm bộ như sững sốt:

- Cái gì, cái gì công chúa, sao ta lại không biết chứ? Ta chỉ biết là một người là yêu đạo gây chuyện ở sản nghiệp Tần gia ta, tên khác lại chính là dâm tăng do yêu đạo tổ giác. Người như thế, sao lại có quan hệ gì với công chúa chứ?

- Hả?

Phạm Thúc Đức ngây ngẩn cả người.;

- Đại Đô Đốc, người thật sự không hiểu?

Tần Tiêu nín cười:

- Hiểu cái gì?

601. Chương 603: Đến Giờ Lên Diễn. (2)

Chương 603: Đến giờ lên diễn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Phạm Thúc Đức lo lắng nói vào tai Tần Tiêu, khẩn trương nói:

- Đạo sĩ Sử Sùng Huyền cùng đại hòa thượng họ này đều là tâm phúc cùng... diện thủ (trao) của Thái Bình công chúa mà! Đại Đô Đốc lại còn không biết?

- Vừa mới biết đây thôi!

Tần Tiêu nhún nhún vai, giang tay:

- Hơn nữa Phạm tiên sinh không nói ra, vậy chắc ta vẫn còn không biết.

- À, ha ha!

Phạm Thúc Đức nhin không được bật cười:

- Thì ra thế, thì ra là thế! Vẫn là Đại Đô Đốc inh!

Tần Tiêu cũng không nhin được cười ha ha:

- Vốn là như thế mà, ta vốn dĩ cái gì cũng không biết. Trên đời này công việc bề bộn như thế, ta sao có thể biết hết được toàn bộ mọi chuyện! Mặc Y, nàng nói xem có đúng không?

Mặc Y cũng che miệng cười ha ha, gật đầu không ngừng:

- Không thể ngờ rằng lão công cũng có thể mang trò xấu này lên chốn quan trường. Ta còn tưởng rằng lão công chỉ dùng chiêu này trước mặt chúng ta thôi chứ?

- Ha ha, nàng đừng có mà nói lung tung.

Tần Tiêu lại cười lớn:

- Ta chính là người thành thật, chưa bao giờ làm chuyện xấu xa gì đó.

Phạm Thúc Đức lắc đầu cười to:

- Đúng, đúng đúng, đại Đô Đốc luôn trung tín liêm minh, đương nhiên là vị quan tốt ngay thẳng. Chính là lần này phải có nhiều người cảm kích mà ngậm bồ hòn, có đáng mấy cũng không dám rên. Đại Đô Đốc lại không biết nội tình, ai có thể làm gì chứ? Chuyện này đây đúng là đại khoái nhân tâm, hơn nữa hợp tình hợp pháp, mặc cho ai cũng không tìm ra kẻ hở nào.

Tần Tiêu dùng ngón út gãi gãi chòm râu thô ngắn dưới hàm, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa chỉ khi cùng đám lão bà mới có, giống như lằm bằm lầu bầu nói:

- Ta cóc thêm quan tâm bọn họ là trợ thủ hay diện thủ của ai, đến lúc đó ai hỏi cái gì ta cũng không biết, chỉ biết ta tra ra biến chất trong sản nghiệp Tần gia, thanh trừ đám tăng hủy hoại hoàng gia, vậy cũng đều là chuyện của Hoàng thành Ngự suất ti, ai dám bắt măn gì với ta chứ? Ha ha ha!

Tần Tiêu lại nghĩ nói: nói thì nói như thế, nhưng Thái Bình công chúa kia cũng không ngu, cũng không phải đồ dễ chơi. Hai chuyện này cuối cùng vẫn là xâm hại tới lợi ích của nàng ta, ả vô cùng có khả năng có địch ý với ta. Nghĩ cách gì để ổn định nàng ta chứ? Nữ nhân, diện thủ... chắc chắn, không thể tưởng tượng được Thái Bình công chúa cũng có “tính thú” kỳ lạ, chuyên chọn đạo sĩ cùng hòa thượng. Có phải là những người này ngày thường tu thân dưỡng tính không gần nữ sắc nên phương diện kia càng lợi hại hơn không? Giờ lại hay rồi, mấy tên đó lại nuôi công cụ tiết dục, khác gì đội nón xanh cho Thái Bình công chúa rồi! Hắc! Nếu Thái Bình công chúa biết được đương nhiên là cũng giận lắm? Được, liền đánh vào điều này, ta không thể trực diện trở mặt với ả, thì ít nhất ngoài mặt cũng phải duy trì cái gọi là “giao tình”. Lại còn không thể trực diện chọc thủng tờ giấy che, nhắc tới hai chữ “diện thủ” trước mặt ả nữa.

Lát sau, Hình Trường Phong hồi báo, nói rằng toàn bộ mọi người bắt được ở Kim Tiên quan đều giam lại rồi, Tần Tiêu tán dương y hai câu, sau đó nói:

- Những người này tạm giam đã, chờ Thạch Thu Giản kiểm kê tang vật xong, liền toàn bộ giao hết cho Ngự Sử Thái sử lý. Bọn họ nếu không chứa hết, chúng ta liền giúp một hai phần thôi. Ừm, vấn đề cơm gạo, mang lương thực cùng nhà bếp của đạo quan tới, để chuyện này cho bọn họ tự lo. Bên Đại Từ Ân tự kia cũng xử lý như thế. Đám người này không đáng để chúng ta cung phụng ăn uống.

- Dạ!

Hình Trường Phong lĩnh quân lệnh, lại đi làm việc.

Phạm Thúc Đức cũng chấp tay bái biệt:

- Lão hủ cũng đi xử lý việc này. Giờ bao nhiêu người như thế, may là Đại Đô Đốc gọi hai người đắc lực là Bùi Diệu Khanh cùng Lô Bôn tới, bằng không lão hủ nhất định sút đầu mẻ trán.

Tần Tiêu ha ha cười:

- Phạm tiên sinh mau đi, có chuyện gì thì giao cho đám trẻ đi làm, đừng làm việc hành xác thế.

Phạm Thúc Đức hơi cười nhẹ một tiếng, lui ra ngoài.

Tần Tiêu thở dài một hơi, lại đưa tay kéo Mặc Y lại, đặt nàng ngồi lên đùi mình, hôn một cái lên mặt nàng:

- Sao thế? Bực tức hết chưa?

Mặc Y giãy khỏi lòng ngực hắn, mặt đỏ ửng:

- Đây là trong nha môn mà, cũng không chịu kiềm chế một chút! Ta đâu có giận gì, nhưng thật ra chính chàng mới giận không kìm nổi, chàng hết giận chưa?

Tần Tiêu đuổi lưng mệt mỏi, rung đùi đắc ý, tấm tắc nói:

- Hết rồi, mọi chuyện xuôi rồi, thật sự là thoải mái. Giờ đây không còn chuyện gì nữa rồi, chúng ta về nhà thôi!

Trong lòng Mặc Y cũng thấy vui mừng, ôm lấy cùi chỏ Tần Tiêu đi ra ngoài. Tần Tiêu ra vẻ nghiêm túc nhìn Mặc Y, ho khan mấy tiếng:

- Còn trong nha môn mà, kiểm điểm, kiểm điểm!

Hai người cùng cười Đạm Kim mã, ra khỏi Hoàng thành Ngự suất ti, nghênh ngang ra khỏi Hoàng thành. Dọc đường đi gặp phải rất nhiều quan viên vội vàng đi lại, ánh mắt nhìn về phía hai người họ đều là lạ, cũng không biết là e ngại, ghen tỵ hay khó tin. Tần Tiêu mặc kệ những kẻ này, nhàn nhả vỗ lên mông ngựa, công khai ra khỏi cửa Chu Tước.

Đại môn Chu Tước lại có người lo lắng chờ Tần Tiêu, chính là Hoàn Tử Đan. Tần Tiêu nghi hoặc nói: truyện copy từ

- Tử Đan sao nay lại tới đây?

Hoàn Tử Đan đến bên cạnh, thấp giọng nói:

- Sư phụ, Thái Bình công chúa đến quý phủ làm khách! Đại sư nương bảo con đến mời sư phụ nhanh chóng trở về.

- A nha, ha ha, chạy tới thật nhanh nha!

Tần Tiêu cười, lấy mã tiên nhẹ nhàng gõ lên yên ngựa, suy nghĩ một hồi lại nói với Hoàn Tử Đan:

- Người trước giục ngựa trở về, nói ta lập tức về ngay.

Hoàn Tử Đan lên ngựa mà đi.

Tần Tiêu sờ sờ cằm, cười hắc hắc, ôm lấy Mặc Y trước ngực nói:

- Lão bà ngoan, lát nữa nàng phải giúp ta diễn trò thôi.

Mặc Y cười ha ha:

- Diễn thế nào?

Tần Tiêu cũng cười:

- Lát nữa, nàng phải giả bộ thật sự buồn rầu, còn phải khóc sụt sùi, nói xem ở Kim Tiên Quán bị khi dễ cùng đùa bốn chính là do Sử Sùng huyền, biết chưa?

Mặc Y không khỏi nở nụ cười:

- Ai nha, ta cũng phải đi theo học làm trò xấu sao!

Tần Tiêu nhún mi, trong lòng âm thầm cười: đã đến giờ lên diễn rồi.

Tần Tiêu cùng Mặc Y trở lại đại môn Tần phủ, quả nhiên từ xa liền thấy có một hàng xe ngựa dừng đó. Xa giá chuyên dụng cho Trần Quốc công chúa bằng bạch thiết đỉnh mạ vàng, có tua rú của Thái Bình công chúa. Trước sau xa giá có hơn mười bài thủ, ba trăm Thiết Giáp hộ vệ hai bên. Thiết Giáp mở đường từ đầu đến mặt cả người lẫn ngựa đều khoác lọng khải, vừa uy phong lại ngăn nắp.

Thật quá phô trương!

Tần Tiêu liếc mắt nhìn những người đó một cái, quả nhiên người người đều vênh váo tự đắc. Những người này đều là hầu cận tư binh của Thái Bình công chúa, vô cùng cao giá. Đường như trừ bỏ Hoàng Đế, bọn họ không hề quỳ xuống trước bất kỳ thế hệ nào. Xem ra đúng là chủ nào tớ nấy, cho dù là chó giữ nhà, đi theo chủ nhân thế nào thì cũng sẽ có tính tình thế ấy, tên tùy tùng nho nhỏ mà cũng ngẩng mũi lên trời mà xem người khác.

Tần Tiêu âm thầm cười lạnh, cũng không thèm quan tâm đám người này, tự đi vào phủ.

602. Chương 604: Lừa Đảo Cũng Là Một Môn Nghệ Thuật. (1)

Chương 604: Lừa đảo cũng là một môn nghệ thuật. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trước đại môn của Tần phủ cũng đứng một đội Thiết Giáp xếp thành hai hàng, từ bình đài đến cầu thang theo lối đi. Trong lòng Tần Tiêu thăm giận, đến chỗ này của ta mà cũng bãi trận thế này, chẳng lẽ định ra oai cho ta xem, hay muốn làm gì khác? Thái Bình công chúa, người đừng có quá đáng!

Mặc Y cũng có chút hoảng hốt:

- Lão công, này...

Tần Tiêu vỗ vỗ lưng Mặc Y:

- Đi thôi, vào nhà rồi, không có việc gì đâu.

Thân binh canh giữ ở đây lại khách khí hơn đám bên ngoài chút, nhất tề ôm quyền hành lễ:

- Đại Đô Đốc!

Tần Tiêu gật gật đầu, nhìn đến chính sảnh, Thái Bình công chúa ngồi ngay thượng vị, kéo Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt ngồi cạnh trò chuyện. Thượng Quan Uyển Nhi cùng Tử Dịch lại úy khuất đứng thẳng một bên. Thái Bình công chúa đương nhiên không sánh bằng Tần Tiêu, trên xuống dưới đều ngang cấp được, coi trọng xuất thân. Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt đều là công chúa, hơn nữa lại đều là chính thê cùng bình thế, Thái Bình công chúa liền để hai nàng ngồi cạnh mình. Trong mắt Thái Bình công chúa, nữ lưu như Thượng Quan Uyển Nhi cùng Tử Dịch chỉ xứng làm thiếp, đương nhiên không thể ngồi xuống cùng các nàng được.

Tần Tiêu âm thầm giận, được lắm Thái Bình công chúa nhà người, thật đúng cho rằng mình là “thân cô cô” của ta hay sao, chạy tới nhà ta, lại còn quản cả chuyện nhà ta nữa?

Nghĩ thì nghĩ trên mặt Tần Tiêu lại tỏ vẻ vô cùng kinh hãi, tươi cười, vội vàng chạy vào trong đại sảnh, xoay người bái kiến Thái Bình công chúa:

- Tần Tiêu bái kiến Trấn Quốc Thái Bình công chúa! Công vụ vướng thân nên không thể ở nhà xa nghìn, mong công chúa trăm ngàn thứ tội!

Thái Bình công chúa cũng là người cẩn thận mà có lòng dạ, tuy rằng Tần Tiêu đã làm cho nàng giận lôi đình, nhưng vẫn cười dài như trước:

- Tần Đại Đô Đốc, đều là người một nhà cả, cũng đừng khách khí như thế, mau miễn lễ đi thôi. Nào, tới đây, nhanh ngồi xuống tâm sự. Hôm nay rảnh rồi, ta cố ý đến chỗ người, xem Tiên Nhi cùng Trì Nguyệt tân hôn có hạnh phúc mỹ mãn không.

Ba công chúa đều ngồi thượng tịch, Tần Tiêu chủ nhân lại ngồi sườn tịch, ngượng ngùng cười nói:

- Hai vị phân chủ kim chi ngọc diệp, Tần Tiêu nào dám chậm trễ. Về phần hạnh phúc mỹ mãn, thế cũng không biết, chỉ có trong lòng các nàng rõ ràng thôi.

Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt đều cười, Thái Bình công chúa nhìn xung quanh, cười ha ha:

- Xem ra đều không tệ lắm! Hôm qua là đại hôn của người, lễ mừng làm rất đặc sắc, chỉ là vì sao hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên, sao không ở nhà, chăm sóc cho tân nương chứ?

Trong lòng Tần Tiêu cùng Mặc Y đều âm thầm nói: nhanh thế đã nói vào đề chính rồi.

Tần Tiêu bất động thanh sắc, hơi cười nhẹ một tiếng:

- Có chút công sự nên bận rộn, thủ hạ không tiện xử lý, ta đành phải ra mặt. Nói đến thật là có lỗi với hai vị phu nhân, đành phải mong các nàng lượng thứ thôi.

Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt đều cúi mi, thuận mắt:

- Nào dám!

Thái Bình công chúa lạnh nhạt mỉm cười:

- Công sự gì lại quan trọng như thế?

- Khụ... việc này...

Tần Tiêu bắt đầu vào vai diễn, có chút xấu hổ nói:

- Nói ra có thể có chút bất nhã, công chúa điện hạ vẫn là đừng nên nghe. Hơn nữa trong đó lại có một số việc lại là việc xấu trong nhà Tần Tiêu.

- Hả?

Thái Bình công chúa vẫn quần lấy mà hỏi:

- Hay coi ta là người ngoài, không phải là trưởng bối nội gia hử rồi?

Tần Tiêu cười gượng hai tiếng, mười phần không tình nguyện nói:

- Nói ra thật xấu hổ, nếu công chúa không kiêng kỵ, vậy Tần Tiêu cũng không ngại nói, dù sao công chúa điện hạ cũng không phải người ngoài. Sự tình là như vậy, Hoàng Đế bệ hạ ban cho Kim Tiên công chúa một đạo quan, làm nơi nàng thanh tu. Thật không ngờ quan chủ ở đó, cũng chính là sư phụ của Trì Nguyệt, Sử Sùng Huyền cư nhiên lại lợi dụng chức vụ, biến chốn đạo quan vắng vẻ thanh tịnh thành chốn dâm động tặc oa. Không chỉ có để đạo cô cùng tục sĩ trong quán, lại còn tàng trữ dân phụ cùng cung nữ... khụ! Quả thật chính là cực kỳ hoang đường!

Thái Bình công chúa biến sắc, trong mắt lại ánh lên tia tức giận:

- Có chuyện bực này? Hồn trưởng!

Tần Tiêu vừa thấy, hắc, quả nhiên là tức giận! Thái Bình công chúa cũng là nữ nhân, đương nhiên cũng biết ghen tỵ. Ha ha! Vì thế Tần Tiêu liền vội rên rỉ khi còn nóng, lòng đầy căm phẫn nói:

- Còn chưa đủ, một tên Sử Sùng Huyền kia còn xưng là người xuất gia tu đạo, thật đúng là lừa đời lấy tiếng, quả thật bản chất chính là tên gà chó không bằng! Trừ bỏ tội dâm ô, lão còn nuốt công khoản, tham ô kiếm lợi. Trì Nguyệt, lão bản chính thức như nàng sớm bị lão đoạt quyền rồi! Những chuyện lão bí mật làm, quả thật nàng biết đến vô cùng ít, quá ít! Toàn bộ tiền vật lão ăn hối lộ thật đúng là có thể chế tạo thêm một cái Kim Tiên Quan nữa đó!

Lý Trì Nguyệt vẫn là thiếu nữ đầy tình cảm, nghe thấy Tần Tiêu nói những chuyện này, mặt đã đỏ ửng, chỉ đành thì thào nói:

- Có... có loại chuyện này sao... sư phụ cư nhiên....

- Cái gì mà sư phụ, rõ ràng chính là một tên dâm cầu!

Thái Bình công chúa tức giận nói:

- Một ta trước đó còn để mắt hần như thế, cho rằng hần là tên đắc đạo chi sĩ gì, còn tiến cử hai chất nữ làm đồ đệ của lão. Ta nhỏ vào, hần cư nhiên gạt chúng ta làm những việc như thế, đáng chết! Tần Tiêu, người làm tốt lắm, làm rất được! đọc truyện mới nhất tại .

Tần Tiêu làm bộ như vô cùng phẫn nộ, hô thanh đứng dậy, lạnh lạnh nói:

- Công chúa đừng khích lệ Tần Tiêu, những việc này là trách nhiệm của ta, sản nghiệp nhà mình lại xuất hiện chuyện biến chất như thế, sao có thể chấp nhận được! Vả lại, không chỉ thanh danh của Trì Nguyệt cùng Tần gia chúng ta sẽ bị phá hỏng, mà triều đình cũng vì hần mà hổ thẹn! Kim Tiên Quan, đường đường là

đạo quan hoàng gia, sao lại có chuyện như thế chứ? Thật là làm cho người ta nộ bất khả át, nhẫn vô khả nhẫn!

Dứt lời còn đấm thật mạnh xuống cái bàn bên cạnh, nước trà đều bắn hết ra ngoài.

Mặc Y đứng bên cạnh Tần Tiêu trong lòng cười thầm: trình diễn trò của lão công thật tài! Hắn biến hiện càng phần nộ, mà lại càng tỏ vẻ dường như không biết quan hệ giữa Sử Sùng Huyền cùng Thái Bình công chúa... trong chuyện này có đủ loại vi diệu, thật đúng là chỉ có người đứng sâu trong đó mới rõ ràng được! phổng chừng Tiên nhi dịu dàng thiện hiểu lòng người, lại thông minh lanh lợi cũng nhất thời khó mà có thể hiểu được.

Thái Bình công chúa nhìn Tần Tiêu bộ dạng phần nộ khó chịu, không khỏi có chút nghi ngờ. Người kia hay thật sự không biết quan hệ của ta với Sử Sùng Huyền? Trước mặt ta còn dám to miệng mắng Sử Sùng Huyền, chẳng phải là trực diện tát cho ta một cái sao?... không đúng, hẳn khẳng định là không biết quan hệ này. Tần Tiêu này không ngốc, tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế. Đúng, hẳn khẳng định là không biết.

Nói như thế, hẳn không phải là cố ý nhằm vào ta, căn bản chính là đang luận sự mà thôi?

Nghĩ tới đây, Thái Bình công chúa cũng dịu giọng, cười nhạt một tiếng:

- Tần Tiêu, khó có được tấm lòng trung quân ái quốc như ngươi, nên ngợi khen. Kẻ giống như Sử Sùng Huyền, nên giết để răn đe.

603. Chương 605: Lừa Đảo Cũng Là Một Môn Nghệ Thuật. (2)

Chương 605: Lừa đảo cũng là một môn nghệ thuật. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu vẫn tiếp tục mang vẻ mặt giận dữ, dường như thở cũng hổn hển hơn, cảm giận nói:

- Kỳ thật nói ra, Tần Tiêu cũng không đại công vô tư như thế. Nếu không phải là lão mang mấy tên công tử thiếu gia ăn chơi trác táng trên đầu ả thiếp của ta, ta cũng không giận dữ thế! Khá lắm tên đạo sĩ thời sắc đảm che trời, cứ nhiên dám đùa bỡn Anh Dục tướng quân cho Hoàng Đế khâm phong, nương tử ta danh chính môn thuận nâng vào cửa! Ngài nói xem....

Nói lại chợt giật mình dừng lại:

- Ài, thật đúng là vạch áo cho người xem lưng, đủ dọa người, dọa người mà! Tức chết ta mất!

Tần Tiêu đám to, đập bang bang vào trên bàn trà, mọi người trong phòng sợ tới mức kinh hồn táng đảm.

Mặc Y vừa thấy thời cơ đã đến, vì thế học tập chiêu thức của muội muội, “oa” một tiếng liền khóc lớn lên, bổ nhào quỳ xuống đất, ôm lấy đầu gối Tần Tiêu nức nở nói:

- Xin lỗi, lão công, đều là ta không tốt. Là do ta không tốt chiêu phong dẫn điệp, mới làm ả tên người xấu kia đùa bỡn... chàng, chàng hừ ta đi! Ta cũng không có mặt mũi nhìn chàng nữa!

Lý Tiên Huệ không rõ ràng mọi chuyện, thấy một màn như thế liền có chút sợ hãi, vội vàng rời chỗ ngồi chạy tới, nâng Mặc Y lên, giúp nàng lau nước mắt nói:

- Nói cái gì thế kia, đây cũng không phải là lỗi của muội, nói cái gì mà hừ với bổ, thật là!

Mặc Y tiện thể càng phát huy, ôm lấy Lý Tiên Huệ khóc rống lên. Tử Địch thấy tỷ tỷ khóc, cũng không khỏi chua xót, chạy tới ôm lấy tỷ tỷ của mình, oa oa khóc lớn lên.

Tần Tiêu trong lòng âm thầm buồn cười: được, tốt lắm, rất ủy khuất, tỷ muội tình thâm cũng thật cảm động. Quả nhiên là thiên tài diễn trò nha!

Thái Bình công chúa lẳng lẳng nhìn cảnh trước mặt, trong lòng âm thầm cả giận nói: tên cầu tặc Sử Sùng Huyền này, quả nhiên là thấy mỹ nhân nên động tâm tư, há không phải là dám chê ta hoa tàn ít bướm rồi, mới tìm mấy nữ tử tuổi trẻ mỹ mạo xuống tay? Cầu tặc, ta phải tru di cửu tộc nhà ngươi!

Tần Tiêu nhìn Thái Bình công chúa giờ xanh tái mặt, lại chuyển sang đỏ bừng, trong lòng thầm nói: đạt được hiệu quả cần thiết, diễn thêm nữa sẽ thành quá lớn... vì thế hắt liền ho một tiếng, vỗ bàn:

- Thái Bình công chúa còn đang ở đây, các người khóc sụt sụt còn ra thể thống gì, còn định dọa người sao! Đều lui ra cho ta! Muốn khóc thì đến hậu viện mà khóc đi, không khóc đến sáng không được ngừng!

Lý Tiên Huệ nhất thời mở to hai mắt nhìn Tần Tiêu:

- Lão công, điều này...

Tần Tiêu uy vũ trừng mắt:

- Còn không mang các nàng lui ra!

Mặc Y ôm lấy Tử Dịch, hai tỷ muội vừa ôm đầu khóc rống, vừa chạy nhanh xuống hậu viện. Vừa chạy ra hành lang, vào tới cổng vòm hậu viện, Mặc Y còn chưa đợi lau khô nước mắt liền bật cười ha hả lên, làm cho Tử Dịch đứng bên cạnh thót tim, lo lắng trợn mắt hỏi:

- Tỷ, tỷ không sao chứ? Không phải là bị kích thích quá đáng, thất tâm điên rồi chứ?

Trong phòng khách, Tần Tiêu lúng túng cười làm lạnh với Thái Bình công chúa:

- Công chúa điện hạ, những điều này là gia sự của Tần Tiêu, làm công chúa chê cười.

Thái Bình công chúa đang thầm oán giận trong đầu, lúc này mới khôi phục lại, miễn cưỡng chỉnh lại thần sắc, khẽ cười nói:

- Nói rồi, mọi người đều là người một nhà, cần gì khách khí như thế. À, đúng rồi, ta thấy người còn phong Đại Từ Ân tự, trối cả Huệ Phạm, chẳng lẽ nơi này cũng có chuyện tương tự thế sao?

- Đúng là như thế, mà cũng không phải thế!

Tần Tiêu căm giận nói:

- Nhưng mà tên Huệ Phạm này còn đáng giận hơn tên Sử Sùng Huyền kia nữa. Tuy rằng hắt không đùa giỡn ái thiếp của ta, nhưng hành vi dâm ô, quả nhiên là... khụ khụ... hình như còn có Tiên Nhi cùng Trì Nguyệt ở đây, thật sự là nói không nên lời. Dù sao chính là quả thật làm cho người ta trái tim băng giá, chính là đám lưu manh đầu đường xó chợ cũng không bằng! Một hắt còn tự mình rêu rao là cao tăng đắc đạo, cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật. Ta nhổ vào! Quả thật chính là tên cầm thú đội lốt người!

Thái Bình công chúa nhú chặt mày, cuối cùng cũng không giấu nổi giận dữ, oán hận nói:

- Những người này đều là những tên làm mất mặt hoàng gia ta! Giết! Toàn bộ đều đáng chết, tru di cửu tộc, bầm thây vạn đoạn!

Lửa cháy đổ thêm dầu, hung hăng thêm thật nhiều dầu!

Tần Tiêu liên tục vỗ bàn, theo đó cả giận nói:

- Đúng, chính là vạn đao giết, một tên cũng không thể tha được! công chúa điện hạ người biết không, tên hòa thượng đầu béo này quả thật có thể gọi hắt là thủ phủ Trường An luôn! Sản nghiệp hắt lên tầng trứ quả thật còn nhiều hơn kho phủ của một châu huyện dồi dào nhất! Chỉ tính riêng hoàng kim, bạc trắng cùng tiền đồng dễ định giá cũng đã hơn trăm vạn rồi, đủ để nuôi một đội quân! Mặt khác mấy thứ đồ cổ, tranh chữ, quả thật đúng là chứa nguyên một phòng, không có cái nào là không đáng quý! Những thứ khác giống bất động sản, địa thế, trái vậy thì càng khó đánh giá, phỏng chừng còn mất khá nhiều công sức cùng khí lực mới xong!

- Cầu tặc, lại còn cự phú như thế!

Thái Bình công chúa mặt đầy vẻ giận dữ, lạnh lùng nói:

- Tần Tiêu, đi báo với Ngự Sử Thai, lúc điều tra hai người này, nhất định phải nghiêm chỉnh, ngoan tay, tử tôn cao thấp ba đời đều bị không tịch. Những tên đáng chết thì phải giết, những tên nên lưu đầy thì phải chọn chỗ lưu đầy xa nhất, khổ nhất mà lưu đầy, trọn đời không được trở về quê cũ!

- Dạ!

Tần Tiêu thầm cười trộm: thaais không, ngàn vạn lần đừng có đắc tội nữ nhân nhé, tâm tư đúng là đủ ngoan, thủ đoạn độc ác nha!

Lúc này, Thái Bình công chúa giống như cũng phục hồi tinh thần lại, chuyển đề tài, mỉm cười nói:

- Còn nữa, những tên này từ xưa thích nói hươu nói vượn, cổ xúy mấy chuyện thần tiên ma quái, đừng có quan tâm những điều mà bọn chúng nói cái gì đó, toàn bộ đều đừng ghi lại trong hồ sơ, trực tiếp điều tra là được rồi. À, lại nói đến, ta không nên tham dự vào công sự của Đại Đô Đốc, ta chỉ là người ngoài cuộc, lấy góc độ trưởng bối mà đưa ra đề nghị cho Đại Đô Đốc mà thôi!

Tần Tiêu khê cười:

- Điều này công chúa không cần dặn dò, Tần Tiêu tự nhiên hiểu được. Kinh nghiệm của Tần Tiêu không đủ để làm việc, khó có lòng tin, may có công chúa hảo ý nhắc nhở. Thật sự là vạn phần cảm kích mấy tên tặc tử kia, giờ không thể nói chuyện được nữa. Lúc ấy thấy ta liền ngang ngược mắng chửi người, ta bực tức liền cắt lưỡi bọn hán trước, cho dù giờ muốn nói cũng không nói được nữa!

Thái Bình công chúa vừa lòng gật đầu:

- Tốt lắm!

Lại ngẫm nghĩ nói, Tần Tiêu này thật là cố ý hay chính là tên tiểu tử giáo hoạt! Nhưng mà bất kể thế nào, hần lần này vẫn là cố kỵ mấy mặt giúp ta. Ừm, xem chừng là nhân tài có thể tranh thủ...

Nói đến nước này cũng đủ rồi, Thái Bình công chúa chủ động chuyển hướng đề tài, không nhắc lại mấy chuyện này nữa, quay lại nói việc nhà với Tần Tiêu.

Tần Tiêu đương nhiên là cầu còn không được, ở một bên thản nhiên uống trà, nghe mấy người phụ nhân trò chuyện son phấn hoa tram gì đó, trong lòng lại âm thầm cười nói:

604. Chương 606: Lừa Đảo Cũng Là Một Môn Nghệ Thuật. (3)

Chương 606: Lừa đảo cũng là một môn nghệ thuật. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(´v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(´v´)-»

- Thái Bình công chúa, mặc kệ người có nguyện ý tin tưởng hay không, lần này Tần Tiêu ta chính là sắm vai Lang Đầu Thanh (vai tốt). Mặc kệ người cảm kích ta hay hận ta, dù sao Sử Sùng Huyền cùng Huệ Phạm này chết chắc rồi. Nhưng mà dường như những hành động này của hai tên yêu nhân là gạt người... nói không chừng, những cung nữ này lại chính là bắt đi từ chỗ người kia?

- À, đúng rồi, việc này phải đi dặn dò với Lư Hoài Thận một chút, đừng đến lúc đó lại trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Còn có hai tên Sử Sùng Huyền cùng Huệ Phạm này, nhất định phải cắt lưỡi, hoặc thẳng tay cho bọn chúng sớm biến thành người chết, không nói được gì nữa. Hai tên đại yêu nhân, các người cũng đừng oán ta, ha ha, biết nhiều quá hay không biết gì đều đáng chết, đây cũng là báo ứng của các người!

Mấy người phụ nhân nói chuyện hòa hợp, thi thoảng còn cười tíu tít. Tần Tiêu không hứng thú với mấy đề tài của các nàng, tự ngồi một bên uống trà, làm Bồ Tát sống. một lát sau, Thái Bình công chúa đứng dậy muốn cáo từ, Lý Trì Nguyệt cùng Lý Tiên Huệ buồn rầu lôi kéo nàng:

- Cô cô đã đến đây thì phải ở lại dùng cơm rồi mới đi chứ!

Thái Bình công chúa vỗ vỗ tay hai tiểu chất nữ, khê cười nói:

- Đạo này cô cô đang trai giới, đều ở nhà ăn chay. Hơn nữa vẫn còn mấy chuyện phải xử lý, ngày khác lại đến chơi thôi.

Tần Tiêu đứng dậy, ôm quyền hành lễ:

- Công chúa điện hạ khó được đăng môn đến thăm, nên để cho Tần Tiêu cùng Kim Tiên, Ngọc Nguyệt tấn vai chủ nhà, sao không dùng cơm chiều rồi mới đi? Nếu nói là đồ chay, trong phủ cũng có thể làm ra được, chính là sự phụ chuyên làm đồ chay cho Ngọc Nguyệt.

- Không tệ, là trượng phu tinh tế.

Thái Bình công chúa cười dài nói:

- Ta lĩnh tâm ý, còn có chuyện, ngày khác có cơ hội lại đến bái hội.

Tần Tiêu mỉm cười đáp lễ:

- Đừng dùng từ “bái hội” như thế, công chúa điện hạ muốn đến, tùy thời xin tiếp đón. Ta ở Trường An cũng không có thân nhân nào, cũng chỉ có thể thân cận với cô cô mà thôi.

Tần Tiêu mở miệng nói từ “cô cô” làm cho Thái Bình công chúa vô cùng hài lòng, dường như lại quen thân hơn vài phần:

- Được rồi, nếu có thời gian ta nhất định tới. Không làm cản trở cả nhà người hưởng thụ thiên luân chi nhạc nữa, cáo từ.

Dứt lời, Thái Bình công chúa liền khiếm thân, xem như trả lễ cho toàn bộ mọi người, uyển chuyển bước đi. Áo bào màu vàng thướt tha, mơn trớn thắm hoa màu đỏ sậm trên mặt đất, hết sức bắt mắt.

Cả nhà Tần Tiêu tiễn đến trên bình đài, một đội binh giá che chở Thái Bình công chúa ra ngoài. Thái Bình công chúa quay đầu lại nói:

- Không cần tiễn ta, xin dừng bước.

Tần Tiêu nhìn bóng lưng Thái Bình công chúa đã đi xa, trên mặt dần dần nổi lên ý cười, trong lòng âm thầm nói: tối hùng hổ định làm ta sợ, đi lại vội vàng như thế, dường như là muốn trở về phát giận, trốn đi xé chăn đập chén chứ gì? A ha ha, thì ra là diễn kịch lừa người cũng là một môn nghệ thuật, hơn nữa lại vô cùng vui vẻ!

Lý Tiên Huệ giận dữ kéo Tần Tiêu:

- Chàng còn cười được nữa, ta vừa rồi bị hù chết! Chàng không thấy, hôm nay cô cô dường như rất giận, trong mắt đều ẩn hiện sát khí!

- Đúng thế sao, sao ta lại không nhận ra đâu?

Tần Tiêu tự cười ngây ngô, làm ấy giai nhân khó hiểu.

Xa giá của Thái Bình công chúa vừa mới lui khỏi Tần Phủ, hai tỷ muội Mặc Y cùng Tử Dịch liền hi hi ha ha cười chạy ra. Hai tỷ muội giống nhau như đúc, đồng thời làm một cái mặt quỷ. Hai khuôn mặt giống nhau, dáng người giống nhau, lại cùng làm cái mặt quỷ, quả nhiên là vô cùng thú vị.

Tần Tiêu cười ha ha, hai bên ôm hai nàng, liên thanh khen:

- Không sai, được, bản Đô Đốc tự mình phong hai nàng làm nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cùng nữ phụ phối diễn tốt nhất của Oscar. nguồn

- Oscar, cái gì thế?

Năm lão bà cùng nhau hỏi.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Không có gì, cái tên tự ta nghĩ, ý chính là các nàng đều là thiên tài diễn trò. Nhất là Mặc Y, trời ạ, ta còn tưởng rằng nữ hiệp luôn lạnh nhạt trầm mặc sẽ không diễn được nhân vật này chứ, không nghĩ tới... chắc chắn, tiếng than thở khóc lóc cùng ăn vạ, ngay cả ta đều sắp tưởng thật rồi.

Mặc Y hì hì nở nụ cười:

- Còn không phải do lão công chỉ đạo?

Đám người Lý Tiên Huệ đều không hiểu chút nào:

- Lão công, Mặc Y, các người làm trò gì thế? Chúng ta sao lại càng lúc càng hồ đồ này?

- Hắc hắc!

Tần Tiêu xấu xa cười:

- Các lão bà, chúng ta lên lầu hai nói chuyện đi!

Mặc Y cùng Tử Dịch đồng thời vui cười, nhảy nhót chạy lên lầu hai. Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi hai mặt nhìn nhau. Đáng thương nhất chính là Lý Trì Nguyệt, từ đầu tiên nàng đã không hiểu, không biết chuyện này là do đâu, sao lại chấm dứt, ở giữa lại có chuyện gì nữa.

Tần Tiêu dẫn năm lão bà lên lầu hai, giống như mở hội nghị gia đình, đều ngồi xuống bên bàn, Tần Tiêu dương dương đắc ý nói:

- Trận thế hôm nay các nàng cũng thấy, Thái Bình công chúa chính là định hạ mã uy cho ta! Mang theo ba trăm Thiết Giáp đến cửa, chắc chắn, may sao Tiên Nhi phái Hoàn Tử Đan đến báo tin cho ta, để ta chuẩn bị trước, sắp xếp tuồng diễn này, không thì đúng là khó khăn rồi. Đúng lúc Thái Bình công chúa nổi giận, phỏng chừng một tay cũng có thể bóp chết ta!

Lý Trì Nguyệt mềm yếu khó hiểu nhất, liền nói:

- Lão công nói những lời này là có ý gì? Thái Bình công chúa luôn luôn thương ta, cũng rất thương Tiên Nhi tỷ tỷ, sao nàng lại khi dễ lão công chứ?

Tần Tiêu ôn nhu cười với Lý Trì Nguyệt:

- Nguyệt Nhi, nàng tâm địa thuần lương, tâm tư cũng đơn giản nhất, những điều này nói sau, đều là chuyện lục đục trong triều đình thôi!

Lý Trì Nguyệt có chút sợ hãi, xấu hổ đứng lên:

- Nếu lão công không thích Nguyệt Nhi biết, thế Nguyệt Nhi không nghe... ta, ta đi ngồi thiền.

- Này, lão công không có ý này!

Lý Tiên Huệ nhanh chóng ôm lấy Lý Trì Nguyệt:

- Muội muội ngốc, lão công là lo lắng ngươi nghe xong trong lòng không thoải mái, là nghĩ uội, hiểu không? Chúng ta là người một nhà, cho tới giờ đều là có phúc cùng hưởng, có đại sự gì đều cùng nhau gánh vác, ngươi phải tin tưởng lão công chứ!

Lý Trì Nguyệt đỏ mặt, cúi đầu gật gật:

- Chính là Nguyệt Nhi胆子小, sợ là nghe không hiểu...

Tần Tiêu cười nhẹ:

- Nếu không thế này đi, từ đầu đến cuối, Mặc Y đều rõ ràng, để nàng kể cho nghe. Ta còn có chút chuyện quan trọng, muốn đi Hoàng thành.

Dứt lời liền đi đến cửa thang lầu.

- Trở lại dùng cơm không?

Tử Dịch ở sau hô to.

- Có!

Lý Tiên Huệ cười cười:

- Thấy không, Đại tổng quản của chúng ta càng ngày càng quan tâm lão công! Uyển Nhi, Mặc Y, chúng ta cũng nên chọn ngày lành, làm lễ vào cửa cho Tử Định đi thôi!

Tử Định nhất thời vừa thẹn vừa vội, già mồm nói:

- Ai, ai muốn vào cửa! Ta làm Đại tổng quản vui vẻ biết bao!

Nữ tử khác đều cười hì hì, Tử Định quỳnh lên, hận không thể tìm cái động chui vào!

605. Chương 607: Chuyện Đặc Biệt Thì Phải Dùng Những Cách Đặc Biệt! (1)

Chương 607: Chuyện đặc biệt thì phải dùng những cách đặc biệt! (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Năm nữ tử ngồi cùng nhau, nghe Mặc Y kể lại toàn bộ mọi chuyện. Từ khi mang binh tiến vào Kim Tiên Quan, đến khi bao vây tiêu trừ Đại Từ Ân tự, cuối cùng là lập kế hoạch lừa dối Thái Bình công chúa, tất cả đều kể lại. Kỳ thật lúc Mặc Y kể lại, cũng còn có chút cổ kỳ, dù sao Lý Trì Nguyệt cũng không phải quen thân lắm, hơn nữa xem chừng quan hệ của nàng ấy với Thái Bình công chúa cũng không đến nỗi tệ.

Nhưng mà Lý Tiên Huệ liên tục nháy mắt với nàng, ý bảo nàng không cần cổ kỳ gì. Nếu Lý Tiên Huệ đã tin tưởng nữ hài tử này rồi, thế nghĩa là không sao. Mặc Y liền kể lại rõ ràng toàn bộ mọi việc. Nói đến đoạn phấn khích, cả năm nàng đều vỗ tay, hay đều vui vẻ cười lên.

Mặc Y kể xong, Thượng Quan Uyển Nhi có chút kinh nghi nói:

- Lá gan của lão công đúng là càng lúc càng lớn, giờ đúng là người nào cũng dám động vào nha! Thái Bình công chúa là người nào chứ, đương kim Hoàng Đế cùng Thái tử cũng phải kiêng kị ba phần! Hẳn cư nhiên cả Thái Bình công chúa cũng dám “lừa”. Trời ạ, ta thật sự là toát mồ hôi! Nhưng mà ngay từ đầu, hẳn lại cố tình cố lý, làm việc gì cũng cẩn thận! Quan trọng nhất là, tuồng ngày hôm nay diễn thật tốt! Ngay cả Tiên Nhi của chúng ta đều tin là thật. Ai nha, lão công của hcusng ta khi nào thì trở nên gian hoạt như thế chứ?

- Hì hì!

Lý Tiên Huệ che miệng cười khanh khách:

- Hẳn nha, khi phá hư thì đúng là! Ài... không nói cũng thể, các người nếu biết lúc trước hẳn ở Giang Nam thế nào “lừa” “đam” người Từ Tiểu Nguyệt, sẽ hiểu được hẳn xảo trá tới đâu. Nhưng mà nha, lão công của chúng ta lại là một người rất chính nghĩa, rất nguyên tắc nha! Đồng thời quan trọng nhất là hẳn còn là một trong những người đáng quý, vô cùng trọng tình trọng nghĩa, cho nên mới làm ra những việc như thế!

- Ngẫm lại xem, nếu bình thường quan lại, cho dù lá gan lớn hơn nữa, quyền lực lớn hơn nữa cũng không dám ngang nhiên làm khó dễ, bao vây tiêu trừ Kim Tiên Quan cùng Đại Từ Ân tự. Xong, lại còn có nhi tử của Đậu Hoài Trinh, làm cho Đậu Hoài Trinh phải cắt bào đoạn nghĩa, không dám nhận nghịch tử này. Đám phách cùng thủ đoạn như thế là vô cùng hiếm có.

- Di!

Bốn nữ tử còn lại đều kêu lên:

- Nói thật hay!

Lý Tiên Huệ cười:

- Vốn chính là thế mà! Công đạo chính tại lòng người, các người không thấy sao? Hiện tại chúng ta không phải đang cảm thấy vô cùng thống khoái cùng kích thích, phỏng chừng toàn bộ dân chúng Trường An, cùng văn võ bá quan trong triều đều đang vỗ tay khen hay mà! Mặc kệ là xuất phát điểm thế nào, lão công vẫn là làm được một chuyện tốt!

- Như thế...

Mọi người cùng gật đầu thừa nhận.

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ cau mày, lầm bầm nói:

- Không đúng nha, lần này lão công rõ ràng cho thấy có chút chuyện bé xé ra to. Với nhận thức của triều đình về tình hình trầm ổn của hắc, làm sao có thể không biết là chuyện này động tới lợi ích của Thái Bình công chúa chứ? Sau đó hắc còn sơ xuất như thế, dùng sức mạnh cứng rắn, thủ đoạn lời đình sửa trị Kim Tiên Quan cùng Đại Từ Ân tự? Không có khả năng! Lão công mặc dù là một người nhiệt huyết mênh mông, nhưng vẫn luôn làm việc vô cùng chu đáo. Nhưng lần này, ngay cả ta cũng thấy hoang đường nha!

Lý Tiên Huệ nghi hoặc nhìn Thượng Quan Uyển Nhi:

- Uyển nhi, ý người là lão công căn bản cố ý mượn chuyện này? Hắc còn có mục đích khác sao?

- Khó nói nha!

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng lắc đầu:

- Kỳ thật ta quen lão công trước tất cả các người, lần đầu tiên thấy hắc, chính là Thánh Hậu triệu kiến hắc ở Ngự Thư Phòng, khi đó hắc mới tới, cư nhiên có thể đối đáp trôi chảy trước mặt Thánh Hậu, lời nói đều cẩn thận, dễ cho Thánh Hậu lão nhân thật vui vẻ. Bởi vậy có thể thấy được, hắc thật là người tâm tư tinh tế! Người như thế, sẽ không vì một số vấn đề bề ngoài mà nhất thời xúc động, làm việc không chú ý hậu quả đâu.

Tử Dịch nghi ngờ mở to hai mắt nhìn:

- Có ý gì chứ? Lão tử nghe mà không hiểu câu nào. Uyển Nhi, người có thể nói dễ hiểu hơn chút không? Ai nha, đau!

Mặc Y gõ một cái trên đầu Tử Dịch, giận mắng:

- Nếu người không bỏ cái thói xen miệng này đi, nhất định ta gả người cho Thiết Nô!

Thượng Quan Uyển Nhi cười khẽ mấy tiếng:

- Tâm tư lão công ngày càng phức tạp, lòng dạ càng dần thâm sâu. Nếu không tìm hắc hỏi rõ, để chính hắc chủ động nói ra, thì ai hiểu được chứ?

Lý Tiên Huệ cũng nhíu mày, gật gật đầu:

- Đúng thế, từ sau khi lão công đi Mạc bắc đánh giặc trở về, cả người đều thay đổi, giống như tâm sự nhiều hơn, cũng không hay thích nói chuyện nhiều như trước!

- Uy nghiêm, như thế gọi là uy nghiêm!

Tử Dịch vùng tay lên kêu gào:

- Đại Đô Đốc phải có uy nghiêm!

“Phanh”, lại đánh tiếp, Mặc Y cả giận nói:

- Người cầm miệng, âm ỹ quá đi!

Thượng Quan Uyển Nhi lắc đầu:

- Lão công khả năng có chút thay đổi, cũng là đương nhiên, người ở triều đình thân bất do kỷ, từng phe lục đục với nhau, muốn toàn thân đứng vững, đương nhiên phải có lòng dạ, có tâm cơ. Tối tìm hắc hỏi xem rõ ràng, việc hôm nay còn có dụng ý gì nữa không? À, vẫn là để Tiên Nhi người hỏi đi nha! Ha ha!

Lý Tiên Huệ cũng khanh khách cười:

- Cũng là người đi hỏi đi thôi, chuyện chính trị, người hiểu nhiều hơn. Hơn nữa, thiên quỳ của người không phải qua rồi sao?

- Ai nha, đừng cãi, hai người các người cùng hỏi!

Tử Dịch vội chạy sang một bên, tránh khỏi phạm vi công kích của tỷ tỷ, cợt nhả cười hắc hắc:

- 3 P ! 3P!

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi nghi hoặc khó hiểu:

- “3P” là cái gì chứ?

Mặc Y nhất thời đỏ mặt, đuổi theo Tử Dịch ra ngoài. Lý Trì Nguyệt lại đứng một bên ngây ngẩn cả người: mọi người trong nhà này, thật đúng là ai nấy đều rất thú vị, nói chuyện làm mình nghe không hiểu.

Tần Tiêu cười ngửa ra khỏi cửa, chạy nhanh tới Ngự Sử Thai. Lư Hoài Thận đang ở tận lao thẩm vấn đám người Sử Sùng Huyền.

Lư Hoài Thận xử án cũng rất đường hoàng, dùng hình, tách từng nhóm người ra thẩm vấn, điều tra rõ ràng những việc phạm pháp của cả đám, cuối cùng đều phải đồng ý ký cung.

Tần Tiêu đi vào Ngự Sử Thai, Lư Hoài Thận vui mừng đón tiếp:

- Đại Đô Đốc không phải về nhà rồi sao, sao lại quay lại?

Tần Tiêu cười ha ha:

- Mất thấy Lư đại nhân cùng bao nhiêu đồng liêu đều đang bận rộn như thế, sao Tần mỗ lại không biết xấu hổ trốn ở nhà một mình chứ? Đúng rồi, Lư đại nhân, Tần mỗ có một số việc muốn thương lượng với ngài!

Lư Hoài Thận hiểu ý, đưa Tần Tiêu đến thư phòng của mình, đóng cửa lại mới hỏi:

- Đại Đô Đốc có gì chỉ giáo?

Tần Tiêu vội xua tay:

- Nào dám chỉ giáo gì, chẳng qua nói mấy đề nghị hữu dụng thôi.

Lư Hoài Thận lộ vẻ vui mừng:

- Kế sách của Đại Đô Đốc hẳn là vô cùng cao diệu, xin mời chỉ giáo!

Tần Tiêu cười ha ha nói:

- Không tính là kế sách gì, kỳ thật vừa rồi ta vội chạy về nhà chính là tiếp Thái Bình công chúa đặc biệt dâng môn bài phủng.

606. Chương 608: Chuyện Đặc Biệt Thì Phải Dùng Những Cách Đặc Biệt! (2)

Chương 608: Chuyện đặc biệt thì phải dùng những cách đặc biệt! (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Hả?!

Lư Hoài Thận không tự chủ được kinh thanh hô:

- Đến nhanh như thế sao!

Tần Tiêu cùng Lư Hoài Thận liếc nhau, đều mỉm cười. Xem ra lão cũng là người biết nội tình, hai người ngầm hiểu nhau.

Tần Tiêu nói:

- Ý của công chúa, đám yêu đạo cùng dân tăng này phải ngoan tay, xử lý nghiêm khắc. Đáng giết thì phải giết, đáng lưu đầy thì phải lưu đầy đến chỗ cực cùng khổ ải, trọn đời không được về quê.

Lư Hoài Thận nhất thời mở to hai mắt nhìn:

- Sao nàng có thể.... Biến thái như thế? Theo lý thì hẳn...

Tần Tiêu cười ha ha:

- Ngài đừng hỏi, dù sao lần này chúng ta không đắc tội với người nào, hơn nữa lại vô cùng thuận lợi. Thái Bình công chúa không trách cứ cũng không sinh lòng oán hận, lại còn cảm kích chúng ta, biết chưa?

- Thần kỳ thế sao?

Lư Hoài Thận không hiểu chút nào.

- Ha ha, thật!

Tần Tiêu cười nói:

- Nhưng mà, có một chuyện nhỏ Lư đại nhân nhất định phải làm thỏa đáng, chính là khẩu cung của những phạm nhân này không thể nhắc tới tên Thái Bình công chúa. Hơn nữa, hiện tại liền làm cho đám Sử Sùng Huyền cùng Huệ Phạm trở nên câm điếc luôn, đừng để bọn họ phun ra những câu nào không nên nói.... Những điều ta nói, Lư đại nhân hiểu không? Hơn nữa, đám đồng đảng, thân tín của bọn yêu đạo cùng dân tăng này nên xử quyết càng sớm càng tốt!

- À!

Lư Hoài Thận bình tĩnh, không khỏi cười ha ha:

- Thì ra là thế, inh, quá inh! Khác không dám nói, hình lao của Ngự Sử Thai nổi tiếng thiên hạ, muốn làm câm điếc mấy tên hung đồ tội ác tày trời thì vô cùng đơn giản! Mặt khác, những tặc thủ, yếu phạm lớn nhỏ khác đều bị ta thu thập hết rồi. Đại Đô Đốc, ngài có muốn xem qua không?

- Điều này thì không cần rồi.

Tần Tiêu khách khí từ chối.

Lư Hoài Thận không nói câu nào, mang một chồng thật dày tới cho Tần Tiêu xem từng chút một. Tần Tiêu nhìn mấy lần, nhìn thấy mấy cung từ, quả nhiên thấy dòng chữ kể việc Thái Bình công chúa che chở hai tên yêu nhân.

Trên mặt Tần Tiêu nổi lên sát ý lạnh lùng, nhẹ nói:

- Những tờ khai này đều không đúng, những kẻ này đều thật không tốt. Mấy chuyện nói hươu nói vượn, làm chuyện phá hư như thế, Lư đại nhân biết nên làm gì rồi chứ?

- Giết, vốn đều là đám đáng chết. Trước khi chết còn tha ra núi dựa lớn hòng tìm đường sinh cơ inh!

Lư Hoài Thận đúng là người thông minh, liền nói:

- Chính là cung từ này, dường như có hơi khó xử lý. Nếu không... hay là không cần cung từ nữa? Nhưng thế lại không hợp quy củ của Đại Đường cùng quy củ của Ngự Sử Thai.

- Lư đại nhân chính nhân quân tử, có một số việc phải để Tần mỡ dạy ngài thôi. Đối phó với loại đồ đệ gian trá này áp dụng thủ đoạn khác biệt cũng không ảnh hưởng toàn cục. Chỉ cần mục đích trừng trị ác đồ được hoàn thành thì đều có thể làm được!

Tần Tiêu cười ha ha, nhẹ vẫy tay, để Lư Hoài Thận ghé tai lại, nói với lão:

- Cung từ có thể viết lại, người ký tên có thể tìm người nào đó bắt chước ký thay. Dù sao đám này lập tức cũng sẽ thành người chết, chém cái ngón tay xuống, nhấn dấu tay, cũng chẳng có gì là quá đáng cả!

Lư Hoài Thận nhất thời nở nụ cười:

- Đại Đô Đốc, quả nhiên là khéo léo, người làm việc không theo lẽ thường!

Tần Tiêu cười hắc hắc:

- Quy củ là thứ chết, người mới là thứ sống. Một số thời điểm, phải dùng những cách đặc biệt giải quyết!

Lư Hoài Thận là một người cẩn thận chặt chẽ, sợ Tần Tiêu lo lắng, vì thế dẫn hắn tới nhà giam Ngự Sử đài. Nơi này là từ thời kỳ Võ Tắc Thiên, thế nhưng bất kỳ ai cũng đều nói đó là một nơi kinh khủng, hình cụ, hình phạt ở đây có thể làm cho bất kỳ một ai dù là bằng sắt cũng bị mất đi dũng khí, chỉ cần chết nhanh.

Vài người đàn ông vạm vỡ kéo Sử Sùng Huyền và Huệ Phạm đi ra, còn dùng loại thiết câu tử dùng để giết heo vòng quanh toàn bộ đầu lưỡi của hai người, cứ thế cắt xuống.

Đầu lưỡi chảy máu đầm đìa, lắc lư treo ở trên móc sắt, vẻ mặt của mấy người vạm vỡ kia cũng chết lặng, còn gơ lên cho Tần Tiêu nhìn.

Sử Sùng Huyền và Huệ Phạm thì lại lăn lộn trên mặt đất như kẻ điên, máu trong miệng chảy xuống ròng ròng, toàn thân co giật.

Giết người, Tần Tiêu cũng không xa lạ gì, nhưng loại hình phạt tàn khốc này làm Tần Tiêu cảm thấy có chút không nhân đạo, không khỏi lắc đầu không nở nhìn cảnh thảm thương kia, đi tới bên hai người, tay nắm lấy chuỗi Phong Tuyết Dao của mình.

Mấy người giữa sân chỉ thấy trước mắt từng đợt bạch quang chợt hiện rất nhẹ, một tiếng kêu như long ngâm, Sử Sùng Huyền và Huệ Phạm vậy là đã được giải thoát rồi! Hai đầu người bị Tần Tiêu trong khoảnh khắc kéo qua, đao không hề dính máu khí đã tuyệt. Người đàn ông vạm vỡ đi đến kéo thi thể, lại phát hiện đầu người đã rời cổ từ lâu, lúc này mới âm thầm kinh hãi: đao thật nhanh!

Tần Tiêu và Lư Hoài Thận đi ra khỏi nhà giam, lầm bầm nói:

- Sau này nếu không phải đối phó với loại cùng hung cực ác cần phải bức cung, thì bớt dùng loại cực hình này đi, quá vô nhân đạo. Lư đại nhân, hai nghịch tặc này to gan lớn mật vượt ngục, đã bị ngục tốt tử hình tại chỗ, chuyện này, người sớm ghi chép gửi tới các Bộ đi thôi, cũng để nhiều người an tâm.

Trong lòng Lư Hoài Thận thầm kinh hãi, thì ra Tần Tiêu này ngoại trừ làm việc quả đoán, tinh xảo chồng chất, còn là một nhân vật thủ đoạn độc ác...Lư Hoài Thận nói:

- Việc này Lư mỗ đương nhiên sẽ cẩn thận tỉ mỉ chỉnh lý rõ ràng, Đại đô đốc hạ mình đích thân tới, Lư mỗ đã hiểu nặng nhẹ lợi hại trong việc này rồi, không dám có chút sơ sẩy nào, Đại đô đốc cứ yên tâm.

Tần Tiêu cười:

- Lư đại nhân quả nhiên là nhân vật làm đại sự. Tần mỗ nhiều lần vượt quyền hành sự, thật sự tình hình không phải bất đắc dĩ, còn phải mong Lư đại nhân ngàn vạn lần không nên trách tội.

- Nào có, nào có!

Lư Hoài Thận khiêm tốn cười:

- Khuyến tử Lư Bôn đã nhậm chức làm thủ hạ của Đại Đô đốc, rất khờ khạo, chỉ mong được Đại đô đốc có thời gian chỉ điểm nhiều hơn. Lư mỗ không mong nó được làm quan to, chỉ hy vọng nó có thể học được một chút bản lĩnh tài học từ Đại đô đốc, cũng đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Tần Tiêu cười ha hả:

- Lư Bôn là một nhân tài, Tần mỗ nhất định sẽ quan tâm đối đãi, Lư đại nhân cứ yên tâm. Nếu sự việc đã xong, Tần mỗ xin cáo từ, Lư đại nhân mời cứ tự nhiên.

Lư Hoài Thận đương nhiên tiễn Tần Tiêu ra đến cổng lớn Ngự Sử đài mới dừng bước.

Tần Tiêu lên ngựa, cuối cùng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, trầm nghĩ trong lòng: Việc cho tới bây giờ rốt cuộc mới đại công cáo thành! Lăn lộn cả ngày, thật sự là quá sức rồi!

Thấy mặt trời ngả dần về phía tây, một vệt ánh nắng chiều phía tây quét lên tường thành Trường An giống như huyết sắc. Tần Tiêu thầm thở dài: lại tạo sát nghiệt rồi... Vì sao luôn nhiều người yếu như vậy nhảy ra cõ lên đao của ta? Thật bất đắc dĩ!

Mặt trời chiều kéo bóng của Tần Tiêu thật dài ra, bắt đầu tới đường rải đá trắng của đường cái Chu Tước, người ngựa dài gầy, có cảm giác tang thương. Tần Tiêu vỗ nhẹ con ngựa, nó khẽ đề móng, mang theo Tần Tiêu đi về phía Ôn Nhu Oa.

607. Chương 609: Tỉ Mỉ Giải Quyết Tốt Hậu Quả.

Chương 609: Tỉ mỉ giải quyết tốt hậu quả.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Thời gian gần đây, mỗi khi về đến nhà, Tần Tiêu đều vì một việc mà phát sầu: Buổi tối nên vào phòng của người vợ nào đây?

Như hôm nay, Lý Trì Nguyệt gả đến, còn chưa động phòng. Phu thê có danh mà chưa có thực; Lý Tiên Huệ, muốn đi bồi nàng thì cũng phải có lý do thích hợp; thế nhưng Lão oa lại đang ở trong phòng nàng, không tránh khỏi có chút bên nặng bên nhẹ; Thượng Quan uyển Nhi đã hơn một năm không gặp rồi, sau khi gặp lại còn chưa từng chăm sóc nàng, tựa như là cũng nên sang đó với nàng; Mặc Y, Tử Địch... Trời ạ, còn một đôi tỷ muội vô song nữa... Tần Tiêu không khỏi thấy khổ sở, rồi lại không nhịn được bật cười lên. Xem ra ngày hôm nay nên đến phòng của Uyển Nhi rồi. Bên Lý Trì Nguyệt thì e là phải qua vài ngày nữa đi, tiểu cô nương này dường như khá sợ mình.

Trở lại trong phủ, vừa vặn đã đến giờ ăn cơm, Tử Địch đứng ở trên bình đài nhà chính kiễng chân nhìn, thấy Tần Tiêu vào cửa, lập tức chạy vào trong nhà gọi:

- Về rồi, về rồi, ăn cơm thôi!

Tần Tiêu vào trong nhà, hai tỷ muội Mặc Y, Tử Địch ra đón, ba chân bốn cẳng giúp hắn cởi áo choàng, áo giáp cũng mũ giáp. Tần Tiêu thoải mái ngồi xuống bên bàn tròn, nhìn chung quanh, hỏi:

- Ô, sao không thấy Trì Nguyệt đâu?

- Dạ, cô ấy...

Tử Địch nói:

- Người ta là tu đạo, ăn chay mà, hơn nữa không có thói quen nhìn người khác ăn mặn, vì thế đã sai đầu bếp mang cơm bố thí đến Nam Lâu Tú Các để ăn rồi. Hơn nữa cô ấy nói, sau này bọn thiếp phải ở trong này thanh tu đấy!

- À, thật đúng là lập dị nha.

Tần Tiêu cầm lấy chén rượu uống một ngụm, tiện miệng nói.

- Ôi tướng công, đừng nói như vậy!

Lý Tiên Huệ ngồi xuống nói:

- Dù sao Nguyệt nhi còn nhỏ, hơn nữa đó là do thói quen được dưỡng từ nhỏ, chúng ta hẳn là nên để cô ấy từ từ thích ứng với sinh hoạt trong nhà, không thể ép buộc được.

- Ta không vấn đề gì.

Tần Tiêu cười hắc hắc:

- Chỉ cần cô ấy cảm thấy thoải mái, không chạy đến chỗ hoàng đế để cáo trạng, thì ta hài lòng rồi.

Lý Tiên Huệ liếc Tần Tiêu một cái, ngưng ngưng nói:

- Điều này sao có thể? Chàng đừng thấy Nguyệt nhi còn nhỏ tuổi, nhưng từ nhỏ chịu gia giáo thật sự nghiêm khắc, là nữ tử rất hiểu biết! Trong mắt muội ấy, đã gả vào nhà chồng rồi, thì toàn bộ sẽ vì ý chí của phu quân, làm chuyện gì cũng đều hướng về chàng. Chàng không có tình cảm gì với muội ấy, là chuyện không thể miễn cưỡng, nhưng người ta là tiểu cô nương, từ nay về sau trái tim đều đặt lên người chàng rồi đó!

- À, thật sao, ha ha...

Miệng Tần Tiêu đã đầy thức ăn, thuận miệng ứng phó, trong lòng lại thầm nghĩ: Người tu đạo rất hiểu có lý luận âm dương, hơn nữa cô ấy là được gia giáo kiểu lễ giáo phong kiến điển hình, coi chồng là trời tuyệt đối không ngộ nghịch...Xem ra đó thật sự là một nữ tử cực kỳ truyền thống. Ta nên thấy may mắn, nhưng sao vẫn luôn cảm thấy buồn chứ?

Một nhà năm người ngồi quanh bàn, bát đĩa leng keng vang lên, yên tĩnh ăn cơm. Tần Tiêu nhìn không khí hôm nay có chút là lạ, bèn nói:

-Ồ, hôm nay sao không ai nói gì vậy? Hay là đều có tâm sự hết?

Tử Định nhanh mồm nhanh miệng cười nói:

- Thật ra mọi người đều đang nghĩ buổi tối chàng vào phòng ai.

- Người im miệng!

Ba cô gái khác cùng hét to, Tử Định lập tức vùi đầu xuống, bới cơm vào miệng.

Tần Tiêu cười ngưng:

- Cái này có gì....đi cả bốn đi!

- Đi chết đi!

Các cô gái cùng khinh bỉ.

Tần Tiêu cười to:

- Vậy nếu không, chơi đoán số đi...mười lăm hai mươi, ha ha! Trước kia ta dạy các nàng chơi, hẳn là còn nhớ chứ.

- Ai cha, chủ ý thật là kém cỏi.

Lý Tiên Huệ liên thanh cười mắng:

- Đừng nghĩ nhiều nữa, hôm nay chàng đến chỗ Uyển Nhi đi...Hai người lâu rồi chưa ngủ cùng nhau rồi, hi hi!

Mặt Thượng Quan Uyển Nhi đỏ lên:

- Tiên Nhi, thật sự là ...tướng quân muốn đến phòng ai thì cứ đến phòng người đó thôi.

Lý Tiên Huệ cười hi hi nói:

- Có gì chứ, đều là tỷ muội trong nhà, không phải là chuyện ám muội gì.

Tần Tiêu cười mỉa nói:

- Cũng may các nàng không coi ta là vật phẩm đẩy tới đẩy lui, vậy ta quyết định....hôm nay sẽ ở cùng Tiên Nhi và Uyển Nhi, ha ha!

Tử Định cười to:

-

Tử Dịch cười mắng:

- Đánh mộng người!

- Thôi, đừng náo nữa, cũng không gì ngượng cả!

Lý Tiên Huệ cực kỳ xấu hổ đỏ mặt:

- Vừa lúc Uyển Nhi có việc muốn hỏi chàng!

- À, chuyện gì thế?

Tần Tiêu hứng thú.

- Cũng không phải là chuyện lớn bí mật, nói ở đây cũng không sao.

Thượng Quan Uyển Nhi không muốn khiến cho thần bí, giống như mình có đặc, bèn mở miệng nói ngay trong bữa cơm:

- Thật ra Uyển Nhi muốn hỏi một câu, lúc này trượng phu làm ra phản ứng lớn như thế, chẳng lẽ cũng bởi vì nhất thời tức giận sao?

Tần Tiêu để đũa xuống, chậm rãi vuốt vuốt chén rượu, mỉm cười thản nhiên.

Thượng Quan Uyển Nhi ngượng ngừng nở nụ cười:

- Phụ nhân vốn không nên hỏi chính sự, chàng không tiện nói, vậy Uyển Nhi cũng không hỏi . . .

- Ta cũng không phải có ý này.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Ta chỉ không muốn khiến mấy chuyện phiền não này quấy rầy sự yên tĩnh của người nhà, ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người.

Thượng Quan Uyển Nhi rất sâu sắc, lập tức ý thức được ý tứ trong lời nói của Tần Tiêu, không khỏi hơi giật mình:

- Nói vậy, toan tính thật sự của chàng, chẳng lẽ là là...

Tần Tiêu cười:

- Đúng là vậy!

Tử Dịch mở to hai mắt:

- Tỷ tỷ, hai người họ nói gì vậy?

Mặc Y trừng mắt lại:

- Muội hỏi ta, ta hỏi ai?

Trong lòng Lý Tiên Huệ hơi kinh hãi, lắp bắp nói:

- Tướng công, chẳng lẽ là chàng...thật sự tính toán...là đối địch với nàng ấy?

Tần Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu:

- Chưa tới mức là kẻ địch. Việc này, thật sự nhất thời khó mà nói rõ được. Hoàng thành Ngự suất ti là một nha môn kỳ quái, nói trắng ra là một nơi quan trọng để Hoàng đế cân bằng vương quyền. Hoàng đế muốn chơi cân bằng, nhưng thể lực của bà ta lại thể hiện bành trướng quá mức rõ ràng, vì thế...ta không thể không có chút phản ứng.

Tử Dịch đầu óc choáng váng:

- Lão tử hồ đồ rồi!

“Cốc” một cái, Tử Dịch không chút nào lưu tình mà gõ vào đầu nàng:

- Thật sự là không biết hỏi cái, lớn mật!

Tử Dịch cười hắc hắc:

- Ta biết sai rồi, lần sau nhất định...chú ý.

Thượng Quan Uyển Nhi có chút lo lắng nói:

- Nói như vậy, tướng công hẳn là nghe được ý tứ của Hoàng đế ở mấy việc đã làm. Đây vốn không có gì đáng trách, nhưng...chuyện trên quan trường, đúng thật là vô cùng vi diệu! Hiện tại tướng công giống như một cái cân, cần phải làm cho hai phe cân bằng. Nhưng hai phe này đều tranh đấu gay gắt, nếu không cẩn thận, sợ là ngay cả cái cân cũng bị...

Câu nói tiếp theo chính là điềm xấu, Thượng Quan Uyển Nhi cố nhịn xuống, không dám nói tiếp.

Tần Tiêu lạnh nhạt mỉm cười, tràn đầy tự tin nói:

- Đây thật là việc đòi hỏi khéo léo, mặc dù có khó khăn, nhưng ta có lòng tin, mấy nàng cứ yên tâm. Tình huống ngày hôm nay mấy nàng cũng thấy, ta rõ ràng nhờ đi khỏi u ám tính, làm cho ả đầu thấu tim, mà cũng không tỏ vẻ gì, ngược lại còn mang lòng cảm kích ta. Sau này, ta lại tự mình đi Ngự Sử Thai giải quyết hậu quả gọn gàng, làm mọi chuyện cẩn thận. Cứ như thế, ta vô hình chung là gạt bỏ vây cánh của nàng, nhưng lại không chạm tới điểm mấu chốt của nàng ta, các người nói xem, hay không?

608. Chương 610: Một Tầng Đá Sóng Ngàn Trượng. (1)

Chương 610: Một tầng đá sóng ngàn trượng. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Làm gì có chuyện đơn giản thế!

Thượng Quan Uyển Nhi liền nói:

- Ta hiểu nhất Thái Bình công chúa. Năm đó Thánh hậu gặp chuyện gì cần phải ra quyết sách đều gọi nàng ta vào cung thương nghị. Nàng ta cũng không phải nhân vật đơn giản đâu, mà có thể nói là sâu như biển, đa mưu túc trí. Kỹ xảo này của lão công, nàng ta không nhìn ra sao?

Tử Dịch bình tĩnh đại ngộ, dường như kêu lên:

- Hà, ha ha, ta biết các người nói là có ý gì rồi.

Mọi người đều cùng nhìn sang Tử Dịch:

- Người mới biết thôi sao?

Tần Tiêu nở nụ cười hơi lạnh lùng:

- Nhìn thấu thì sao chứ? Bất kể thế nào, về mặt mũi ta đã làm vô cùng đẹp, ít nhất nàng ta cũng không thể trở mặt, cũng cho đủ bậc thang để nàng ta hạ đài. Đổi lại mấy nàng là mụ ấy, sẽ lật mặt với ta vì hai tên cầu tặc rơi xuống nước sao? Thế có phải là thiệt nhiều hơn mất không? Tất cả đều là người thông minh, bình thường ta không thích mạo hiểm, nếu không phải là chuyện nắm chắc rồi, có thể nhìn thấu tâm tư ả ta, sao ta cả gan làm loạn ra chuyện như thế chứ?

Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên nghĩ mà sợ, chặc chặc nói:

- Lão công, chàng... lá gan cũng quá lớn! Mạo hiểm như thế, không sợ nhất chiêu thất thủ hay sao?

- Ha ha, cái này gọi là kẻ tài cao thì gan cũng lớn nha!

Tần Tiêu cười đắc ý:

- Đây phòng kiều thê mỹ thiếp bảo bối nhi nữ, sao ta dám làm chuyện hồ đồ? Thái Bình công chúa, có nhiều điểm rất giống Thánh Hậu, ví như nàng ta cũng là một người ái tài. Ta có thể nhìn ra được, nàng ta rất muốn thu nạp ta,

- Đúng thế...

Lý Tiên Huệ khẽ gật đầu:

- Cô cô không chỉ một lần nói với ta, muốn ta thổi gió bên tai lão công, để cho lão công thiên hướng về nàng ta hơn nữa, còn hứa hẹn rất nhiều chỗ tốt nữa. Tiên Nhi biết việc này nói ra cũng chỉ làm lão công phiền phòng, cho nên cũng không nhắc tới. Tin rằng với tài trí thông minh của lão công, cũng có thể hiểu được, không cần Tiên Nhi phải nói thêm gì.

Tần Tiêu cười cười:

- Ý đồ của nàng ta thật ra hết sức rõ ràng, nhưng điều này đương nhiên không cần nói thêm. Kỳ thật từ đầu tiên, nàng ấy đã chú ý tới ta, muốn mượn sức của ta. Chẳng qua quan hệ của ta với thái tử lại quá mức chặt chẽ, làm ụ sợ ném chuột vỡ đồ, đành phải nói bóng nói gió. Tiên Nhi, nàng cũng đừng trách ta bằng mặt nhưng không bằng lòng, mặt cười mà bụng nghĩ xấu. Trên quan trường chính là như thế. Kỳ thật ta cũng không muốn thế, ta cũng chỉ mong coi mục là thân cô cô thuần túy. Nhưng mà trên thực tế, điều này khó mà làm được.

Lý Tiên Huệ cô đơn gật đầu:

- Ta hiểu được...

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi lại có chút bất ổn; lập trường chính trị của lão công đúng là vô cùng minh xác, vẫn là thiên hướng về Hoàng Đế cùng Thái tử nhiều hơn. Cân bằng, một thần tử phải cân bằng giữa Hoàng tộc, nói dễ hơn là làm! Đấu tranh gay gắt với Thái Bình công chúa, trời ạ, nữ nhân này đáng sợ lắm...

Sau khi ăn xong chính là thời gian thích ý nhất trong ngày. Từ vài ngày trước Tần Tiêu trở lại Trường An thì bận rộn không yên, đến bây giờ mới xem như có chút yên tĩnh. Tần Tiêu không suy nghĩ thêm những vấn đề lục đục phiền toái này, hẩn ném toàn bộ công việc ra khỏi đầu, hảo hảo hưởng thụ niềm vui gia đình.

Trong tòa nhà lớn này, chỗ tốt lớn nhất chính là không cần ra ngoài đi dạo. Phong cảnh bên ngoài cũng không so được với trong phủ bao nhiêu.

Mặc Y cùng Tử Dịch phân biệt ôm đầu to cùng nữ nữ, còn ngâm nga ca hát chọc chúng cười. Tử Dịch đại đầu quý bình thường tay chân vụng về không làm gì tốt, nhưng mà khi ôm nữ nữ thì vô cùng chuyên chú.

Người trong nhà thanh thản dạo chơi trong hành lang gấp khúc, nhảy ra ngoại lan can tiến vào đồng cỏ bên ngoài. Mùa hè đến, cỏ xanh mọc lên tươi tốt. Tay nghề người làm vườn trong phủ không tệ, bọn họ cắt tỉa bãi cỏ rất chỉnh chu, giống như sân bóng vậy. Tần Tiêu nằm ngửa trên đó, hai tay đặt sau đầu, trong miệng kẹp ngậm một cọng cỏ mịn, thấp phần khoan thai tự đắc. Bốn nữ tử lười biếng ngồi bên cạnh hẩn, đặt đầu to cùng nữ nữ vào giữa cùng chơi đùa với chúng.

Đầu to đang học đi, hết sức kích động cùng hưng phấn, thường thường từ bên nường này lại tập tễnh chạy sang nường khác, sau đó đắc ý cười to, giọng cười rất ngây thơ. Nữ nữ thì có chút đáng thương, nàng thường xuyên bị ca ca làm khóc, chỉ u oán nhìn qua mọi người giống như nhận hết ủy khuất vậy. Tần Tiêu ôm nữ nữ qua, đặt nàng lên bụng của mình và treu chọc. Cái bụng của hẩn thở ra hít vào lên xuống làm nữ nữ xem như đang cưỡi ngựa, cười lên khanh khách.

Người một nhà vui vẻ hòa thuận, ấm áp ngọt ngào không nói nên lời.

Lý Tiên Huệ nhẹ nhàng túm lấy cù chỏ của Tần Tiêu, chĩa chĩa vào chỗ cao phía nam. Tần Tiêu quay người nhìn qua, nhìn qua lầu các bên đó và hiểu ý của Lý Tiên Huệ.

- Người ta đang thanh tu, cho nàng thanh tu đi.

Tần Tiêu cười xấu xa.

Lý Tiên Huệ ôm nữ nữ qua, nhìn Tần Tiêu nói ra:

- Coi như là khách nhân. Người làm chủ nhân cũng phải hàn huyên cho người ta ấm bụng chứ? Người nên đi qua đi, dù sao cũng là phu nhân cười hỏi đằng hoàng. Người xem như tận tâm ý, nàng lĩnh tình hay không là ý của nàng, ít nhất đến lúc đó cũng có thể giao đãi trước mặt hoàng thượng.

- Được rồi, ta biết rõ!

Tần Tiêu có chút không tình nguyện ngồi dậy, hôn hai cái lên má của đầu to, nói:

- Ta đi nhìn chút đây!

Dứt lời hắt đi ra hậu viện.

Tần Tiêu đi tới Thanh Tú Các ở phía nam. Cầu thang này là cầu thang xoay. Thanh Tú Các trang trí thanh nhã, khắp nơi vô cùng tú lệ và nhẹ nhàng, xem ra là Lý Trì Nguyệt tìm người quản lý. Nhớ rõ trước kia khi đi qua nơi này, bên trong được trang trí lầu son lộng lẫy.

Đi lên lầu ba thì nhìn thấy Lý Trì Nguyệt đang ngồi trên ban công nhả các, mặt hướng về tây. Bên người đốt một đỉnh hương cổ xưa, hương khí thấm vào ruột gan. Một thân đạo bào thanh lịch và phất trần trắng xóa tung bay trong gió nhẹ lúc chạng vạng tối.

Tần Tiêu nhìn qua bóng lưng thon gầy của nàng, thật sự không thể chán ghét nàng được. Dù sao chỉ là tập quán sinh hoạt và thói quen khác nhau mà thôi, nàng chỉ là tiểu nữ hài không tranh giành danh lợi của ai, cũng không gây phiền hà cho ai cả. Lý Đán bảo nàng lập gia đình, nàng lập gia đình, cho dù là gả ột nam nhân không biết.s

Một tiểu bình hoa xinh đẹp đáng thương, trong lòng Tần Tiêu âm thầm thổn thức, trong lòng cũng bắt đầu thương cảm thay nàng.

Lý Trì Nguyệt đang nhập định, Tần Tiêu đi tới, lúc này lại cảm thấy mình như người dư thừa, cũng không nên đi quấy rầy nàng, vì vậy quyết định dứt khoát đi xuống lầu. Lúc quay người lại không cẩn thận chân chạm vào bậc thang, phát ra tiếng kêu vang. Lý Trì Nguyệt lúc này mới bừng tỉnh quay đầu nhìn qua, nhẹ giọng kinh dị nói:

- Phu... Lão công, sao ngươi tới đây? Sao không gọi ta, Trì Nguyệt thật sự là thất lễ mà.

Dứt lời Lý Trì Nguyệt đứng dậy đi qua bên cạnh Tần Tiêu.

609. Chương 611: Một Tầng Đá Sóng Ngàn Trượng. (2)

Chương 611: Một tầng đá sóng ngàn trượng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Việc đã đến nước này, Tần Tiêu cũng không nên lảng tránh, vì vậy đi tới bên cạnh nàng, nói:

- Lúc ăn cơm không thấy ngươi, vì vậy đi tới đây xem. Thấy ngươi thanh tu không quấy rầy, ta định rời đi.

- Như vậy sao được? Nếu có chuyện gì phải nha hoàn tới thông báo là được. Lão công cần gì tự mình quay đây.

Lý Trì Nguyệt dẫn Tần Tiêu vào trong bàn ngồi xuống, rót chén nước cho hắn, mỉm cười nói:

- Lão công thỉnh uống trà.

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Trì Nguyệt, người một nhà đừng có khách khí như vậy. Hai ngày nay người đã quen chưa? Chúng ta là người một nhà, đều là hòa khí với nhau, không nên câu nệ tiểu tiết, người cứ như vậy là không thân mật đấy.

Lý Trì Nguyệt không dám ngồi xuống, lẳng lặng đứng ở một bên, có chút gật gật đầu:

- Trong nhà đúng là hòa hợp êm thấm, Trì Nguyệt nên cảm giác mọi người là một nhà đi. Chỉ có như vậy mới không phân tôn ti làm cái gì.

Tần Tiêu kéo tay nàng lại, bảo nàng ngồi xuống bên cạnh, sau đó nói:

- Vì cái gì nhất định phải phân tôn ti? Đi ra ngoài vì lễ nghi và mặt mũi như vậy không gì đáng trách. Nhưng mà ở trong nhà không nên như vậy, mọi người là thân nhân, nên dựa vào nhau, cần gì phải phân chia rõ ràng như vậy? Có lẽ nhất ban đầu người còn chưa quen, thường xuyên sẽ tốt hơn đấy. Mọi người đều là người khấn khít thân mật, nhưng có một chuyện vô cùng thoải mái.

Lý Trì Nguyệt có chút mờ mịt lắc đầu:

- Trì Nguyệt chỉ biết phu quân là trời, thê thiếp là tất nhiên. Thê thiếp phải hoàn toàn nghe theo phu quân, bằng không chính là tội đại nghịch. Người phải phân ra chủ yếu và thứ yếu, hành vi quái đản là không thuận sẽ bị tội đại ác, ;ao công, Trì Nguyệt ngu muội, nếu có cái gì không đúng, làm chưa tốt, kính xin lão công chỉ ra chỗ sai. Trì Nguyệt nhất định sẽ sửa.

Tần Tiêu có chút buồn bực. Xem ra trúng độc rất sâu nha, nhất thời sửa chữa không được. Muốn cho nàng dung nạp vài cái nhà này còn phải dụng tâm nhiều hơn.

Tần Tiêu khẽ cười cười, tận lực làm ình hiền hòa.

- Trì Nguyệt nên quay về hậu viện của chúng ta mà ở đi. Người một nhà ở cùng một chỗ mới náo nhiệt, nếu người muốn thanh tu thì tùy thời quay lại đây là được...

- Trì Nguyệt tuân lệnh!

Lý Trì Nguyệt thấp cúi đầu, quả thực là nhu thuận như con dê nhỏ.

‘tuân mệnh’? Tần Tiêu âm thầm cười khổ, nói:

- Khóa thanh tu hôm nay xong chưa? Nếu như xong thì cùng quay về với ta, Tiên nhi các nàng đang chơi đùa cao hứng đấy, người cũng đừng có không thích ở cùng như vậy! Sau này buổi tối có thể nói chuyện chơi mát chược, cho người biết, đây là phương thức giải trí đặc biệt của Tần phủ chúng ta đấy.

Lý Trì Nguyệt đứng dậy đi thu thập kinh thư và lư hương, nghi hoặc hỏi thăm:

- Chơi mát chược là cái gì? Nghe cái tên thật kỳ quái! Là ca múa khúc nhạc hay là cầm kỳ thư họa!

Tần Tiêu cười ha hả, nói:

- Cũng không phải. Là đánh bạc!

Lý Trì Nguyệt lập tức ngây người:

- Đánh bạc, bạc? Nữ tử cũng đánh bạc?

Tần Tiêu thật vất vả mới có thể thỉnh tiểu mỹ nhân tu đạo này ra khỏi Thanh Tú Các, hai người đi ra hậu viện. Lý Trì Nguyệt vẫn rót lại sau lưng Tần Tiêu hai bước, Tần Tiêu mấy lần dừng bước đòi nàng sóng vai cùng đi, nàng cũng dừng lại, không chịu tiến lên.

Trong nội tâm Tần Tiêu cảm giác trong lòng buồn bực, cũng không hề miễn cưỡng, tự đi về phía trước.

Trong nội tâm Lý Trì Nguyệt có chút thấp thỏm lo âu: lão công xem ra không phải rất thỏa mãn với mình...

Thời điểm hai người đi tới đồng cỏ, Lý Tiên Huệ các nàng đang chơi rất cao hứng, đầu to cùng nữ nữ cũng hào hứng tăng vọt, nhao nhao vui sướng cười to. Lý Tiên Huệ nhìn thấy Tần Tiêu dẫn Lý Trì Nguyệt tới. Cảm thấy có chút vui mừng. Liên tục đứng dậy chào đón, kéo tay Lý Trì Nguyệt:

- Muội muội mau tới, chúng ta chơi chung!

Lý Trì Nguyệt cũng khó được cười rộ lên, đi theo Lý Tiên Huệ lên phía trước ngồi lên bãi cỏ. Đầu to lập tức nhào qua phía người xa lạ. Còn muôn cầm tay của nàng dẫn đi chơi. Lý Trì Nguyệt cười hkanh khách, trên mặt lộ ra nụ cười chất phát như hài tử, dùng phát trần trêu chọc đầu to.

Tần Tiêu nhìn ở trong mắt, thầm nghĩ: nàng vẫn là hài tử.

Đúng lúc này hai người hầu từ từ hậu viện chạy tới, nhìn thấy Tần Tiêu thì bấm báo:

- Đại Đô Đốc, có khách nhân tới từ cửa hông.

- Đi cửa hông? Người nào vậy, có bái thiếp không?

Tần Tiêu nghi hoặc, không phải đánh giao tình chứ? Chính mình quay về Trường An vài ngày, vẫn bận rộn việc công. Người lôi kéo làm quen không gặp ai cả.

Người hầu đưa bái thiếp, Tần Tiêu xem xét, có chút giật mình: Diêu Sùng, Tống Cảnh, hai quan to tứ phẩm nha, cũng là người có giao tình với ta tại sao lại đi cửa hông?

- Mau mời bọn họ vào, dẫn tới đại sảnh, không được lãnh đạm.

- Vâng!

Người hầu chạy đi, Tần Tiêu nhìn Lý Tiên Huệ các nàng nói ra:

- Các người ở chỗ này chơi đi, trong nhà khách đến thăm, ta đi xã giao một chút.

Lý Tiên Huệ cầm tay đầu to vẫy Tần Tiêu:

- Bye bye!

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Bye bye, nhi tử!

Lý Trì Nguyệt nghi hoặc mở to mắt nhìn:

- Tiên nhi tỷ tỷ, nó có nghĩa gì?

Lý Tiên Huệ cười khanh khách:

- Còn không phải học từ lão công sao. Còn có rất nhiều đấy, sau này ta dạy cho người.

Tử Dịch ôm nữ nữ đi qua, cười nói:

- Nói thí dụ như, ba cái rắm!

Cũng không lâu lắm, người hầu dẫn Diêu Sùng Tống Cảnh tới, Tần Tiêu nghênh đón:

- Ai nha, nhị vị đại nhân, thật sự là đã lâu không gặp!

Diêu Sùng cùng Tần Tiêu tương đối quen thuộc, lúc này gặp cố nhân nên cao hứng, vui tươi hơn hỏ nói ra:

- Đại Đô Đốc từ vạn dặm xa xăm trở về, xưa đâu bằng nay nha! Vị này chính là đồng cung hữu thứ tử, thẩm tra đối chiếu hình bộ thượng thư Tống Cảnh, Tống đại nhân, hảo hữu chí giao của Diêu mỗ.

Tống Cảnh lạnh nhạt mỉm cười chấp tay nói:

- Đại Đô Đốc từ khi quay về không có chuyện gì chứ?

Diêu Sùng nghi ngờ nói:

- Các người quen nhau từ trước?

Tần Tiêu cười ha hả dẫn hai người đi vào đại sảnh ngồi xuống:

- Ở Lạc Dương bá tử ân sư Dịch công đã gặp một lần.

Người hầu đưa nước trà tới, ba người hàn một hồi, Diêu Sùng nhập chính đề.

- Đại Đô Đốc, kỳ thật hai người chúng ta hôm nay tới là có chuyện yêu cầu nhờ Đại Đô Đốc hỗ trợ.

- Ah?

Tần Tiêu có chút nghi ngờ:

- Không biết là chuyện gì, có gì cần Tần mỗ giúp đỡ? Diêu đại nhân không cần quá mức khách khí, các người xem như bằng hữu cũ, lúc trước người chấp chương Hình bộ, Tần mỗ tại Đại Lý Tự, tính ra người còn là lãnh đạo trực tiếp. Nếu có chuyện không ngại nói thẳng.

Diêu Sùng mỉm cười:

- Không biết trong nhà Đại Đô Đốc nói chuyện có thuận tiện không?

Xem ra là chuyện trọng yếu! Tần Tiêu âm thầm nghĩ ngợi, đứng dậy nói ra:

- Có gian phòng đánh đàn, rất là thanh nhã. Nhị vị đại nhân không chê thì dời bước qua đo.

Diêu Sùng cùng Tống Cảnh nhìn nhau cười cười:

- Rất tốt. Như thế liền quấy rầy Đại Đô Đốc.

Ba người tới phòng đánh đàn ngồi xuống, Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Nhị vị đại nhân tới đây chơi, tất nhiên là có chuyện trọng yếu. Không biết là chuyện gì mà phía giữ bí mật như thế?

610. Chương 612: Bo Bo Giữ Mình. (1)

Chương 612: Bo bo giữ mình. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tống Cảnh vuốt râu, mỉm cười nói:

- Đại Đô Đốc là người tinh ế, chúng ta cũng không nhiều lời. Kỳ thật hai người chúng ta tới đây là có ý chỉ của thái tử, lại đến gặp Đại Đô Đốc.

Tần Tiêu chau mày:

- Thái tử?

Cảm thấy thẳng này lại muốn làm cái gì? Lần trước muốn trị ta và bị dội nước lạnh, lần này phái hai người tới định chơi bịp bợm gì đây?

Diêu Sùng nói:

- Kỳ thật chính là chuyện Đại Đô Đốc hôm nay niêm phong Kim Tiên Quan cùng Đại Từ Ân Tự.

Tần Tiêu thản nhiên cười:

- Quả là thế. Ta biết ngay, những chuyện này thái tử sau khi gặp chắc chắn sẽ rục rịch không yên.

Diêu Sùng cùng Tống Cảnh cười rộ lên, Diêu Sùng nói ra:

- Đại Đô Đốc làm chuyện này quá đẹp, sau khi thái tử biết cực kỳ cao hứng. Không tránh khỏi hiềm nghi, thái tử, chuyện hôm nay Đại Đô Đốc làm hẳn vỗ tay chúc mừng. Điện hạ nhờ hai chúng ta chuyển đạt tâm tình tán thưởng Đại Đô Đốc, ha ha

Tần Tiêu cười cười:

- Những chuyện này không cần nói, Diêu đại nhân, nên nói chính sự đi.

- Ân, tốt.

Diêu Sùng gật gật đầu, âm điệu kéo dài nói ra:

- Lúc này Đại Đô Đốc dùng lời đình vãn quân sửa trị đạo quan và chùa miếu của hoàng gia, đúng là đại khoái nhân tâm. Nhưng mà trong thành Trường An này có không ít đạo quan như vậy. Tuy từ nay về sau sẽ có thu liễm nhưng không thể trừ tận gốc.

Tần Tiêu cười cười:

- Xem ra lại là chủ ý cùi bắp của thái tử rồi. Lại muốn trị đạo phật hai nhà sao? Ta ném một cục đá, hẳn muốn nhắc sóng lớn ngàn trượng à?

Diêu Sùng Tổng Cảnh nhìn nhau cười cười:

- Đúng vậy!

Tần Tiêu đứng dậy, đi hai bước và nói:

- Phật, đạo hai nhà, từ ngày Đại Đường khai quốc đã từ từ cường thịnh. Không chỉ có như thế, các tôn giáo tới từ bên ngoài cũng phát triển lên. Nhị vị đại nhân nếu muốn sửa trị phật đạo hai nhà hiển nhiên chính là đụng một cái động toàn thân.

Ánh mắt Diêu Sùng sáng ngời:

- Đại Đô Đốc nói thật đúng. Kỳ thật Phật cùng Đạo bản thân không có gì không ổn, đều khuyên người ta hướng thiện. Ta muốn sửa trị phật đạo chính là sửa trị bầu không khí ô nhiễm hiện tại.

- Ah?

Tần Tiêu ngồi xuống:

- Không ngại nói rõ nghe xem!

Diêu Sùng nói ra:

- Đại Đô Đốc bình thường không vào triều, có khả năng không biết chuyện vụn vặt trong triều. Vài ngày trước đó Hoa Sơn phía đông Hoàng Hà vùng có nạn châu chấu, náo lòng người bằng hoàng, mắt thấy thu hoạch năm nay không còn gì, rất nhiều lương thực bị châu chấu ăn sạch.

- Về sau thì sao?

Tần Tiêu nghe ra một ít hứng thú. Nạn châu chấu trong điều kiện kinh tế thời cổ đại, với quốc gia cổ đạo lấy nông nghiệp làm gốc thì chính là tai nạn không nhỏ.

Diêu Sùng có chút buồn bực nói ra:

- Một ít quan viên châu huyện là một đám một sách mê tín không biết biến báo, cho rằng nạn châu chấu là thiên tai, không thuộc khả năng của mình. Vì vậy ở ruộng bị châu chấu ăn thì xếp đặt hương nến, mời đến đạo sĩ hòa thượng tổ pháp sự, cảm hóa trời xanh làm cho nạn châu chấu thối lui!

- Hàaaa...

Tần Tiêu cười lạnh một tiếng:

- Còn có chuyện ngu xuẩn như vậy?

Diêu Sùng cùng Tổng Cảnh đồng thời sững sờ:

- Đại Đô Đốc cũng cho rằng, đây không phải thiên tai là chuyện người có khả năng làm gì sao?

- Đó là đương nhiên, còn phải nói sao?

Tần Tiêu không ngớt lời nói:

- Nạn châu chấu chính là nạn châu chấu, có gì không ổn sao?

Diêu Sùng như gặp được tri kỷ, hưng phấn nói ra:

- Diêu mỗ cũng cho rằng như vậy! Thế nhưng mà những những hòa thượng kia nói đó là họa trời, ý chỉ thiên hạ nhiều chuyện, triều đình thi hành biện pháp chính trị vô phương. Mấy ngày hôm trước hoàng đế còn đích thân đi tới phương bắc tế tự, hi vọng trời thứ tội thối lui nạn châu chấu. Đại Đô Đốc có tham gia hay không?

- Nha. Đi phải đi, nhưng mà không tập trung cho nên không nghe hoàng đế nói gì.

Tần Tiêu cười nhạo nói:

- Lúc ấy chỉ nghĩ kết hôn động phòng đấy.

Diêu Sùng cùng Tống Cảnh cười rộ lên, Tống Cảnh nói ra:

- Nói ra thật xấu hổ. Tống mỗ lúc trước cũng tin tưởng châu chấu ứng thần quỷ mà nói. Vì triều đình nhiều chuyện, thiên hạ không yên mà thành. Về sau nghe Diêu đại nhân nói tỉ mỉ mới xem như tỉnh ngộ. Cho nên triều đình hạ chỉ nghiêm lệnh tất cả châu huyện diệt nạn châu chấu, cứu hoa màu. Bằng không thì vùng Sơn Đông năm nay không có thu vào! Kể từ đó lưu dân không nơi yên sống tạo thành họa lớn.

- Ân, có gì không tốt sao. Hẳn là hoàng đế không được?

Tần Tiêu có chút nghi hoặc nhíu mày:

- Còn có người nào cản tay à?

Diêu Sùng bất đắc dĩ cười cười:

- Còn không phải ngày hôm nay Đại Đô Đốc xử quyết yêu đạo Sử Sùng Huyền? Hắn ở trước mặt hoàng đế dốc hết sức thổi phồng cái gì trời hại, cứu cung, tử vi không lưu. Diêu mỗ không có gì giải quyết được, nhưng mà ta chỉ biết nếu không cứu hoa màu, Sơn Đông năm nay chắc chắn có nạn đói.

- Là đạo lý kia.

Trong đầu Tần Tiêu trong đầu nhanh chóng chuyển động vài cái. Không khỏi hơi cười rộ lên:

- Vì vậy nhị vị đại nhân cũng cho rằng đây chính là thời cơ tốt nhất để kích đạo phạt hai nhà sao?

- Đúng vậy.

Tống Cảnh hơi cười rộ lên:

- Sử Sùng Huyền thổi phồng yêu pháp tà thuyết, trước mắt bị Đại Đô Đốc vạch trần xấu xa, vừa vặn bị thể nhân thóa mạ. Hoàng đế và đủ loại quan lại trong triều không tín nhiệm với hắn, đồng thời với những thứ hắn thổi phồng trước kia tự nhiên sinh ra hoài nghi. Kể từ đó không những xin khuyên hoàng đế hạ lệnh bắt giết châu chấu, còn phải chính đồn phạt đạo hai nhà.

- Cụ thể trị như thế nào?

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Sẽ không niệm phong chùa miếu gì đó, sau đó lại thu hút những tăng ni đạo sĩ trong sạch nha? Làm vậy không thực hiện được đâu!

- Tự nhiên không phải.

Diêu Sùng nói ra:

- Tin phật tin đạo không đáng trách. Dùng Phật giáo mà nói từ Thái Tông về sau, phật hiệu đại thịnh. Huyền Trang mang chân kinh truyền Đại Thừa Phật giáo, trong lúc nhất thời Phật giáo mọc lên san sát như nấm sau mưa, như Tịnh Thổ Tông, Thiên Thai Tông, Hoa Nghiêm tông, Thiền Tông dần dần hình thành, muỗi trừ tận gốc là không thực tế, cũng không phải chuyện tốt. Nhưng mà những năm gần đây tất cả hoàng đế đều xây chùa, đạo quan, không chỉ trắng trợn phô trương, còn động hơn vạn lao dịch, dân chúng không chịu nổi gánh nặng. Cho dù Đại Đường quốc lực hùng hậu, chèo chống được rất tốt. Nhưng mà Đại Đô Đốc, người cũng biết chút chuyện mờ ám trong chùa miếu chứ?

Tần Tiêu thật đúng không phải quá rõ ràng, hắn cũng không thích tiến vào chùa miếu gì đó, nghi ngờ nói:

- Chuyện gì? Hắn là mọi nơi giống như Đại Từ Ân Tự sao, đã ăn hối lộ và làm chuyện dâm dục vô đạo?

- Không tới mức như vậy!

Diêu Sùng liên tục khoát tay:

- Như Huệ Phạm đại dâm tăng dù sao cũng là số ít. Rất nhiều tăng viện đại tăng cũng có người tham thiền phật pháp thành công địa đắc đạo cao tăng. Nhưng mà luật pháp Đại Đường chúng ta quá mức dung túng cho phật giáo. Ví dụ như trong một nhà nếu có một người xuất gia làm tăng làm ni thì cả nhà được miễn thuế và lao dịch.

- Ân, chuyện này ta biết rõ!

611. Chương 613: Bo Bo Giữ Mình. (2)

Chương 613: Bo bo giữ mình. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Kỳ thật mà nói ta cũng phản cảm chuyện này. Cạo trọc cũng không cần giao thuế, làm lao dịch, ngược lại còn có người khác nuôi dưỡng, làm vậy là quá phận!

Diêu Sùng nói:

- Đúng vậy a! Kể từ đó trong rất nhiều chùa chiền xuất hiện tăng ni trên danh nghĩa. Chỉ cần động chút ngón tay và xử lý quan hệ với các tăng ni trong chùa là được, có thể có danh tăng ni. Bởi như vậy mặc kệ là dạng người gì cũng được miễn thuế má, còn có thể né tránh hoặc giảm bớt hình phạt. Kỳ thật tu phật tu đạo vốn là mong người ta hướng thiện, hết lần này tới lần khác thành toàn cho rất nhiều kẻ trái pháp luật, sau khi phạm tội chạy vào trong chùa quy y, có trưởng lão trong chùa chiền làm chỗ dựa, nha môn trong châu huyện nhắm mắt bỏ qua, làm cho những kẻ này nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Tần Tiêu nhíu mày:

- Nếu là vậy thì đây là vấn đề xã hội rồi?

- Vấn đề xã hội?

Diêu Sùng cùng Tống Cảnh nghi hoặc nhìn nhau, tuy không nghe hiểu ý này, nhưng cũng miễn cưỡng lý giải được.

Diêu Sùng tiếp tục nói:

- Như người trong thiên hạ mà làm việc lôi lệ phong hành như Đại Đô Đốc thì có thể tránh được nhiều phiền não. Cũng tỷ như Diêu mỗ hiện tại muốn trị phạt đạo vậy, nếu như có mấy chủ trì ra mặt như Đại Đô Đốc thì đó là làm chơi ăn thật.

A, ha ha!

Tần Tiêu không khỏi cười rộ lên:

- Ta hiểu ý của các người rồi, nhị vị đại nhân là muốn Tần Tiêu mượn chuyện Sử Sùng Huyền cùng Huệ Phạm lần này nói với hoàng đế đưa ra pháp luật sửa trị tín đồ phạt đạo?

- Không tệ!

Tổng Cảnh không e dè nói thẳng:

Tuy Đại Đô Đốc hiện tại tuy không trực tiếp tham chính, nhưng mà lời của người rất có lực, cũng có phân lượng. Hoàng đế và văn võ trong triều không có lý do không nghe. Hơn nữa trước mắt xử lý Sử Sùng Huyền cùng Huệ Phạm là ví dụ tốt nhất, nói rõ sửa trị tín đồ phạt đạo chùa chiền là cần thiết. Vừa rồi Diêu đại nhân có nói, trong chiều chiều của phạt môn có quá nhiều tăng ni trên danh nghĩa. Những người này không chỉ không giao thuế phú, không phục lao dịch. Còn phải chi ngân lượng trong quốc khố nuôi dưỡng. Đồng thời cũng làm cho đám phạm tội lợi dụng sơ hở để nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, không tới mức dùng loạn tư pháp. Hơn nữa hiện tại trong chùa chiền phạt môn đều truy cầu xa hoa tráng lệ. Tu kiến chùa chiền chế tạo Kim Thân, động cái là bạc triệu. Những con số này quá lớn. Nếu tùy ý cho chuyện này diễn ra thì không thể nghi ngờ là gánh nặng cho Đại Đường. Cũng như vậy. Đạo gia cũng có tình huống như thế, mặt khác còn có một ít giáo phái tới từ bên ngoài. Như Bái Hỏa Giáo, Ma Ni giáo, Cảnh Giáo, triều đình cũng dốc sức nâng đỡ, cũng có hiện tượng này tồn tại. Thử nghĩ nếu trên đất Trường An tự, miếu, quan có ba vạn tín đồ trên danh nghĩa. Phải nuôi những người này, ăn, mặc, ở, đi lại, nói dễ vậy sao!

Tần Tiêu nghe xong Tổng Cảnh nói như vậy thì trầm ngâm, sau đó lại quay đầu nhìn qua Diêu Sùng:

- Diêu đại nhân nói tiếp đi.

Diêu Sùng lắc đầu:

- Không sai biệt lắm chính là tình huống như vậy, đã giới thiệu xong. Ý tứ cũng rất rõ ràng, chính là muốn Đại Đô Đốc cực lực thúc đẩy việc này.

Tần Tiêu lập tức tiếp nhận:

- Vậy đây là ý của thái tử sao?

- Xem như vậy nhưng không hoàn toàn.

Diêu Sùng cười quỷ dị:

- Nếu chuyện này hoàn thành, tự nhiên là công lao của thái tử; nếu như xử lý không thành là ta và Tổng đại nhân lên làm việc. Đại Đô Đốc chỉ cần gạt đầu nguyên ý ra mặt thúc đẩy, Diêu mỗ và Tổng đại nhân xung phong khải tấu bệ hạ nói rõ việc này.”

- Có chút ý tứ...

Tần Tiêu khê cười, đứng dậy, chậm rãi bước đi cân nhắc, âm thầm suy nghĩ nói: chuyện này có thể cũng coi là ‘ quốc sách ’, muốn ta đi tham dự, kỳ thật cũng có chút vượt quyền. Nhưng mà chuyện này không quan trọng, vấn đề hạch tâm chính là hoàng đế mềm yếu không có chủ kiến, sẽ tiếp nhận ý kiến này sao? Chèn ép phạt đạo, cắt giảm tăng ni đạo sĩ... Đây chính là tôn giáo văn hóa từ khi Đại Đường khai quốc truyền xuống đây! Hẳn có gan này sao? Cho dù hẳn có thì Thái Bình công chúa và đám người kia đồng ý sao? Người khác không nói, Thái Bình công chúa xây Thái Bình Quan ỳnh, còn Võ Tắc Thiên tu vô số miếu tự xa hoa hấn, nâng ta cho phép chuyện này diễn ra sao? Chẳng phải là tát thẳng vào mặt của nàng à? Lý Long Cơ sao có khả năng vì chuyện này mà đối nghịch với Thái Bình công chúa chứ, hẳn biết rất rõ ràng Thái Bình công chúa tín ngưỡng phạt đạo... Từ a man, lần này còn tìm hai tên lừa gạt này kéo ta xuống, sợ ta chết không đủ nhanh sao? Tình thế trước mắt mình mới đứng vững bước chân, vừa mới trải qua đại hỉ sự nhạ. Ai, những chuyện này là do hẳn mới lên làm thái tử, thanh niên nhiệt huyết, nói rõ ràng được sao? Sửa trị

lại trị, phật đạo đều là chuyện tốt, chuyện tốt cường quốc lợi dân. Nhưng mà trước mắt không thích hợp, hần hần là không rõ ràng hay là mượn chuyện này thăm dò công lực của Thái Bình công chúa công?

Đây không phải tìm đánh sao!

Người ta hiện tại nếu sinh lòng độc ác phế thái tử, cũng không phải là không có năng lực này!

Tần Tiêu tự suy nghĩ, Diêu Sùng sau lưng nói khẽ:

- Đại Đô Đốc, nghĩ như thế nào?

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, đi tới ghế ngồi xuống, nhìn vào Diêu Sùng cùng Tổng Cảnh:

- Nhị vị đại nhân, bất kể là sửa trị lại trị, hoặc là cắt giảm tăng đạo đều là chuyện tốt, Tần Tiêu ta trong suy nghĩ nguyện ý làm chuyện này. Nhưng mà chỉ sợ ta cự tuyệt đề nghị của thái tử rồi, không có đồng ý làm Hoàng Thành Ngự Suất Ti cùng Ngự Sử đài cường cường liên thủ sửa trị lại trị, nhị vị đại nhân chắc rõ nguyên nhân trong đó.

Tổng Cảnh thẳng thắn:

- Đúng vậy, thái tử diện hạ từng nói với hai người, lúc ấy chúng ta cũng tỏ vẻ đồng ý với giải thích của Đại Đô Đốc.

- Vậy tại sao bây giờ hai vị lại thế?

Tần Tiêu đề thấp âm thanh:

- Sửa trị lại trị không có gì khác nhau, ta chỉ nói tới hậu quả và tính chất của nó khác nhau mà thôi! Cùng là xâm phạm lợi ích của Thái Bình công chúa, hơn nữa sửa trị lại trị càng tổn thương mặt mũi của nàng. Nhị vị đại nhân hẳn là không biết, Thái Bình công chúa vô cùng tín ngưỡng phật giáo nha?

Diêu Sùng thở dài một hơi:

- Đúng vậy a, làm sao ta không biết rõ. Nhưng mà chuyện này nên làm, cũng không thể mặc kệ như vậy được, nguy hại xã tắc Đại Đường chúng ta. Nếu như bởi vì xúc phạm tới lợi ích tư mà làm cho lợi quốc gia và dân sinh là không được, như vậy...

- Như vậy cái gì?

Tần Tiêu không chút khách khí đánh gãy lời của Diêu Sùng:

- Điều đại nhân. Người là người thông minh, hẳn là biết tình thế trước mắt nha? Hiện tại mặc kệ làm cái gì đều phải cẩn thận, trong triều đình ngoài triều vô cùng mẫn cảm. Người đừng nhìn ta mười phần bá đạo trị Kim Tiên Quan và Đại Từ Ân Tự. Nhưng mà người cho rằng ta không sợ sao? Nếu không phải ước lượng tâm tư của kẻ khác. Lực bảo vệ tự nhiên không dám dấn vào sai lầm được, người cho rằng ta quả thực là người ngu xuẩn làm chuyện sơ suất lớn như vậy?

612. Chương 614: Bo Bo Giữ Mình. (3)

Chương 614: Bo bo giữ mình. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Đúng vậy a, đây chính là điểm Diêu mỗ bội phục Đại Đô Đốc. Đã trị gian nhân lại không rước họa vào thân!

Diêu Sùng nói ra:

- Cho nên chúng ta mới đi tìm Đại Đô Đốc hỗ trợ. Đại Đô Đốc trí tuệ hơn người mưu kế tinh diệu, có thể định ra sách lược vạn toàn. Mang quả sách này phổ biến xuống.

- A, các ngươi quá dễ mất ta. Hẳn là cho ta thành thần còn à, chuyện gì cũng có thể đảo ngược sao?

Tần Tiêu chặc chặc lắc đầu:

- Ta chỉ chui vào khe hở mà thôi, tiểu đả tiểu nháo giày vò một hồi. Muốn nói phổ biến quốc sách này... Ta nói thẳng, hiện tại không phải là thời cơ. Nếu như miễn cưỡng làm việc sẽ rước lấy tai họa.

Ánh mắt Tổng Cảnh sáng quắc nhìn qua Tần Tiêu:

- Tại sao nói vậy, Đại Đô Đốc không muốn ra mặt thúc đẩy?

Trong lòng Tần Tiêu thở dài: hai người này đầu óc cứng nhắc. Hẳn là muốn đụng dao sao? Được rồi, đã không kéo được các ngươi thì ta sẽ bảo trụ mình.

Sắc mặt Tần Tiêu nặng nề lắc đầu:

- Ta nguyện ý liên danh với các ngươi, thỉnh cầu triều đình hạ chỉ cho các châu huyện vùng Sơn Đông đập chết nạn châu chấu. Nhưng mà chuyện chèn ép phật đạo thì thứ cho ta không thể phụng bồi. Thật có lỗi, ta cho rằng bây giờ không phải thờ cơ tốt nhất, cho nên ta xin lỗi!

Diêu Sùng nhìn qua Tổng Cảnh, thấy hẳn cũng có vẻ mặt thất vọng, thở dài một hơi:

- Đã như vậy, vậy được rồi. Người có chí riêng, miễn cưỡng không được. Đại Đô Đốc, chúng ta cáo từ.

Tuy mưu định chưa thành, hai người cũng sinh lòng cảm kích và bội phục Tần Tiêu, ngay ngắn chấp tay từ biệt.

Tần Tiêu tiễn bọn họ ra ngoài cửa, nhìn bóng lưng hai người đi xa thì lắc đầu: lại có người sắp gặp rắc rối, ai! Còn không kéo được! Diêu Sùng Tổng Cảnh, không thể không nói các ngươi là lương thần, có năng lực, có giải thích, cũng có phách lực. Nhưng mà tình hình trước mặt không do các ngươi đâu, phải xem tình thế nữa! Giáo huấn bằng máu của ngũ vương còn đó, chẳng lẽ đã quên sao? Ngay cả thân nhân còn bị phế thì chẳng phải cái gì cũng nói suông? Diêu Sùng, năm đó bển cố Huyền Vũ Môn ngươi và Đường Hưu Cảnh, Trương Giản Chi xem ta trở thành tiên phong, dường như cảm thấy rất thuận tay nha, hiện tại làm đại sự cũng không quên tìm ta. Để mất ta, ta rất cảm kích. Nhưng mà ta bây giờ không phải ta năm đó, ta có giải thích và chủ trương của mình, càng có hành xử của riêng mình. Không quản các ngươi như thế nào, ta chỉ làm việc theo lý niệm của mình. Đồng thời quan trọng hơn là, ta đã học được nói ‘ không ’ với chuyện nguy hiểm, cho dù là hoàng đế, thái bình, thái tử cũng không làm gì được ta.

Lý Long Cơ nha Lý Long Cơ, mặc dù ngươi có khát vọng và lý tưởng, nhưng mà khí huyết phương cương chưa chắc là tốt, sẽ hủy một nhóm người đẩy người biết không? Còn nghĩ kéo ta xuống nước, biết rõ ta sẽ không chút lưu tình dội nước lạnh cho ngươi, vì vậy còn phải hai kẻ lừa gạt đến... Xem ra là dụng tâm lương khổ.

Nhưng mà lúc này ta không thể lẫn vào được. Nếu ngươi một lòng hồ đồ thì náo đi. Trên triều đình huyền náo hung cỡ nào, chỉ cần Hoàng Thành Ngự Suất Ti còn ta ngồi thì ta sẽ bảo vệ đông cung của ngươi không có chuyện gì.

Chuyện cho tới bây giờ, ta là huynh đệ kết nghĩa chỉ có thể cam đoan chuyện này mà thôi, xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ a! Lúc này cũng không nên trách ta bo bo giữa mình.

Tần Tiêu một người đứng ở trên sân thượng nhập thần, Lý Tiên Huệ các nàng ở sau lưng đi trở về còn chưa phát giác.

Tử Dịch nhìn thấy Tần Tiêu đứng ngăn người ở chỗ đó, cười quái dị hai tiếng, sở trường lắm động tác không nói chuyện, trò đùa dai rón ra rón rén đi tới gần Tần Tiêu.

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, sau đó là biết nha đầu quỷ quái này cũng giả bộ như không biết. Tử Dịch nhảy dựng lên, đang chuẩn bị hù dọa Tần Tiêu thì không ngờ Tần Tiêu đột nhiên quay người lại rống to một tiếng làm Tử Dịch sợ quá kêu to lên, nhanh chóng chạy ra phía sau.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Quỷ nha đầu, còn muốn làm ta sợ! Nói cho người biết a, Bổng tướng quân sớm luyện ra tuyệt kỹ tai nghe tám hướng rồi, sau lưng co cung tiễn gì cũng biết rõ ràng, càng không cần nói đại đầu quỷ người đâu.

Tử Dịch trốn ở sau lưng Mặc Y, vỗ ngực còn sợ hãi nói ra:

- Ai nha, tên này thật đáng sợ, hù chết ta rồi.

Lý Trì Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy tất cả, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Một tiểu thiếp cũng dám náo với phu quân như vậy, quả thực chính là đại bất kính đấy... Nhưng mà hết lần này tới lần khác cảm thấy chơi rất tốt, rất tự nhiên, hơn nữa náo ra thân mật.

Đây cũng là Tiên nhi tỷ tỷ nói ‘bác ái’ cùng ‘tha thứ’ sao? Lý Trì Nguyệt hết lần này tới lần khác rất là nghi hoặc cùng cảm thấy hứng thú nhìn qua Tần Tiêu: nam tử thật kỳ quái, hoàn toàn không giống những kẻ nàng từng nhìn thấy.

Màn đêm buông xuống, đế đô Đại Đường sôi trào cũng dần dần lạnh xuống. Nha hoàng nô bộc trong Tần phủ cũng trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ có mấy gia đình hộ viện canh giữ ở cửa lớn, thay phiên nhau trực đêm.

Hai gia đình ngồi bên cạnh bàn xuyên thấu qua phòng chủ nhân ở lầu hai, nghi hoặc nói ra:

- Huynh đệ, người nói cả nhà Đại Đô Đốc mượn như vậy có ngủ được hay không, trời mưa lớn như vậy còn nghe được tiếng cười to, chơi cái gì thế?

- Người hỏi ta, ta hỏi ai? Có gan người đi lên lầu xem đi.

- Tiểu tử người muốn hại ta sao, lầu hai là phòng ngủ của Đại Đô Đốc cùng mấy phu nhân, ai dám đi tới?

- Vậy người cũng đừng đoán. Người ta là Đại Đô Đốc có thời gian, cũng không phải là người như chúng ta.

- Tiểu tử người nói chuyện cũng không ngại miện à, người có từng thấy chủ nhân nào đối đãi với hạ nhân hòa khí như vậy sao?

- Cũng phải!

Trong đại sảnh lầu hai đốt mười cây nến nhỏ, toàn bộ đại sảnh sáng như ban ngày. Người một nhà của Tần Tiêu người ngồi vây quanh một bàn, vui vẻ chơi mạt chược.

Lý Trì Nguyệt cũng bị dụ dỗ, bị kéo ngồi bên cạnh bàn, do Tần Tiêu phụ trách tự mình chỉ điểm chiến đấu với mấy tỷ muội khác. Tử Dịch thì gấp tới độ chạy tán loạn, xem hết bài của bốn nhà, sau đó ở phía sau vung tay múa chân làm ọi người oán hận, lập tức đuổi đi.

Trong lòng Lý Trì Nguyệt bất ổn, chưa từng làm chuyện thế này. Với tư cách nữ tử nên rụt rè cùng ít xuất hiện, sao có thể ngồi đánh bạc chứ? Nhưng mà sau khi ngồi xuống, nàng từ nhỏ tới lớn chưa từng giải trí cái gì cũng bị thú vui này hấp dẫn. Thời gian dần qua đi cũng sinh hứng thú, cũng tươi cười ra tiếng.

Tuy nàng ngồi ở trên bàn, trên thực tế chuyện nàng làm rất ít, ngay cả cầm bài cũng là do Tần Tiêu giúp nàng. Nhưng mà sau khi xem qua mấy ván thì kỳ thật thông minh như Lý Trì Nguyệt cũng tự mình đánh được. Tần Tiêu chỉ điểm còn hồ hai bàn. Người mới đánh bạc như Lý Trì Nguyệt được vận may phù hộ, muốn bài gì cũng có, liên tục thắng trận. Bởi như vậy đổ vương như Lý Tiên Huệ có chút kinh ngạc

- Ai nha, gặp thiên tài!

613. Chương 615: Uyển Nhi Hung Mãnh

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 615: Uyển Nhi Hung Mãnh

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Người một nhà vây quanh một bàn. Chơi tới giờ Tuất mới chấm dứt. Đêm đã khuya. Gương mặt nhỏ nhắn của Lý Trì Nguyệt đã trở nên đỏ bừng, bị trò chơi này hấp dẫn. Hoặc là nói sinh ra hứng thú cực lớn, hơn nữa trong tiềm thức cũng dung nhập vào.

Trong mắt bọn người Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ cũng nhìn ra, vui trong lòng. Dù sao đã là người một nhà cũng nên khấn khít có tiếng nói chung, đây là một chuyện tốt. Lý Trì Nguyệt không tranh quyền thế lại nhu nhược. Vốn không làm cho người ta chán ghét; nếu như có thể ở chung thân mật với mọi người, không thể nghi ngờ là nhiều hơn một thân nhân.

Đương nhiên là chuyện tốt.

Chỉ có một người ước gì chơi mệt chực nên chấm dứt sớm!

Người này tự nhiên là Thượng Quan Uyển Nhi.

Đã hơn một năm, từ khi Tần Tiêu phụng chỉ rời khỏi Giang Nam, đi tây bắc sau đó mang binh đánh giặc. Thượng Quan Uyển Nhi không có ân ái với Tần Tiêu mấy lần. Mấy ngày qua nàng bị giày vò mà vượt qua. Mắt thấy mấy tỷ muội thay phiên được Tần Tiêu sủng ái, chính mình lại trong nguyệt sự, trong nội tâm rất buồn nản. Hôm này ngày tốt lành đã tới, buổi tối có thể vuốt ve an ủi một phen, nhưng mà chơi mệt chực lại hao phí nhiều thời gian như vậy...

Thật vất vả mới chấm dứt, Thượng Quan Uyển Nhi cảm giác thời gian trôi qua như lão thái thái đi lại, đi thật chậm. Ngày thường nàng ưa thích chơi mệt chực nhưng bây giờ không chú ý tới. Con mắt thanh xuân nhộn nhạo, thỉnh thoảng nhìn qua Tần Tiêu, hẩn lại như đầu quỷ, chỉ lo chuyên tâm dạy Lý Trì Nguyệt đánh bài. Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi ảo não, nói thầm: hoa tâm đại củ cải, có mới nới cũ, xem lát nữa ta trị người thế nào! Hừ, hừ hừ!

Thượng Quan Uyển Nhi làm bộ lơ đãng ngáp dài, thông minh như Lý Tiên Huệ lập tức nói ra:

- Uyển Nhi đã mệt mỏi, chúng ta nên tán đi, dù sao chơi mệt chực lúc nào cũng có thể chơi.

- Ân, tốt!

Thượng Quan Uyển Nhi như được đại xá, liên tục đáp ứng. Nhưng mà cảm thấy mình quá vội vã cho nên che miệng lại.

Tử Định ô ô kêu lên:

- Đều nói ta cùng tỷ tỷ mỗi người đánh vài ván, hiện tại đang sắp tới phiên ta ra trận các người lại không chơi, thật sự là!

Lý Trì Nguyệt tươi cười:

- Tử Định tỷ tỷ, không bằng người tiếp nhận chỗ của Uyển Nhi tỷ tỷ, bốn chúng ta chơi.

- Tốt!

Tử Định đại hỉ, muốn kéo Thượng Quan Uyển Nhi dậy:

- Người đi ngủ đi, ha ha!

Thượng Quan Uyển Nhi có chút u oán nhìn qua Tần Tiêu, phát hiện hẩn như đầu gối ở bên cạnh Lý Trì Nguyệt, vẫn còn dạy nàng đánh bạc, trong nội tâm có chút buồn bực, tùy ý nói tiếng:

- Tử Định tới đi, ta đi ngủ đây!

- Ah, đi thôi.

Tần Tiêu đang chuyên tâm dạy bài:

- Ta dạy Trì Nguyệt một lát nữa.

- Ta đi ngủ thật đây!

Thượng Quan Uyển Nhi cảm giận dậm chân.

Tần Tiêu vẻ mặt ngây ngốc nhìn qua Thượng Quan Uyển Nhi:

- Đi ngủ còn làm bộ sao?

Thượng Quan Uyển Nhi cảm giận trừng Tần Tiêu, phiêu nhiên mà đi.

Tần Tiêu lập tức cười rộ lên. Lý Tiên Huệ oán trách nhìn qua Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Lão công, người làm gì thế?

Mặc Y cũng nói:

- Đúng nha, lão công nên đi bồi Uyển Nhi ah!

Lý Trì Nguyệt nhìn thấy tình huống này nói:

- Lão công người đi đi, ta tự đánh được rồi, chỉ đánh chậm thôi.

Tần Tiêu cười cười:

- Gấp cái gì, lại chơi một ván.

Thượng Quan Uyển Nhi đi vào trong phòng đóng cửa lại, tâm hồn thiêu nữ đập rộn, gương mặt đỏ bừng lên. Chạy vào trong phòng ngủ. Rầu rĩ bỏ nhào vào trên giường, cảm giác trên người như lửa thiêu đốt, không tự chủ mà cắn môi của mình..

Xuân ý trong lòng không ngừng trào dâng.

Hết lần này tới lần khác nam nhân xấu xa kia giống như đầu gối, giận điên người.

Thượng Quan Uyển Nhi đã xấu hổ lại giận. Dục niệm bành trướng chưa từng có, không tự chủ được một tay sờ lên ngực của mình, nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ, ngay cả nàng cũng giật mình.

- Ai nha, ta lúc nào trở nên dâm dăng như thế, còn không ngừng tay...

Thượng Quan Uyển Nhi không ngớt trách cứ chính mình. Ngồi dậy, uống một chén trà lạnh. Sau đó cường lực áp chế dục niệm trong lòng, nhưng rất kỳ quái, áp chế lại mạnh hơn; lại không thèm nghĩ nữa nhưng no lại quanh quẩn trong lòng. nguồn

Bên ngoài Tần Tiêu cũng ý nghĩ xấu xa lẻ mề đi tới. Tron nội tâm âm thầm nói: nếu không chậm thì sao nàng có thể nhiệt tình được?

Thượng Quan Uyển Nhi lúc này nôn nóng dùng khăn lau mặt, thời tiết quỷ quái, làm sao lại nóng như vậy?

Nàng nào biết rằng chính là Tần Tiêu vụng trộm đánh tráo mê tình được vào trong nệm.

Đánh một ván, Tần Tiêu cười hắc hắc:

- Tán đi, mọi người đi ngủ.

Bọn người Lý Tiên Huệ hiểu ý cười khê, gật gật đầu. Lý Trì Nguyệt lôi kéo Lý Tiên Huệ:

- Tiên nhi tỷ tỷ hôm nay ngủ cùng ta chứ? Ta có chút vấn đề muốn hỏi người đấy.

- Tốt lắm!

Lý Tiên Huệ các nàng lục tục vào phòng, Tần Tiêu thối tất đèn trong đại sảnh, không có hảo ý xoa xoa tay, lặng lẽ đi tới gian phòng của Thượng Quan Uyển Nhi.

Cửa vừa khép lại, nhẹ tay nhẹ chân đi vào, nệm trong phòng đã cháy một nửa, nhưng không thấy Thượng Quan Uyển Nhi.

Tần Tiêu thò đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó còn đang nghi hoặc, không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi đột nhiên từ sau cửa lao tới, ôm chầm lấy Tần Tiêu.

Tần Tiêu bị giật mình, lập tức cười rộ lên, quay người đóng cửa cài then.

Thượng Quan Uyển Nhi thở gấp liên tục, mê tình cuồng bạo Tần Tiêu.

- Nếu như người không tới ta sẽ kéo người vào.

- Nóng lòng như thế nha, hắc hắc!

Tần Tiêu cười xấu xa, ôm Thượng Quan Uyển Nhi hôn trả lại, hai người cùng tiến vào giường.

Thượng Quan Uyển Nhi dục diễm đã đốt lên đỉnh điểm, một tay cầm lấy tay Tần Tiêu, tay còn lại vuốt ve ngực của mình, sau đó rên rỉ thoải mái, Tần Tiêu nghe tiếng rên thì xương cốt mềm ra.

Thượng Quan Uyển Nhi khép hờ hai mắt, tay của nàng cởi quần áo Tần Tiêu, tay ôm cổ Tần Tiêu và hôn hên nói:

- Dùng sức một chút...

Tần Tiêu nghe vậy cũng cởi quần áo của Thượng Quan Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi cả kinh kêu một tiếng, lập tức càng dùng sức ôm Tần Tiêu.

- Thật kích thích! Lão công, ta, ta muốn!

Tần Tiêu trêu tức trêu tức nhìn qua Thượng Quan Uyển Nhi trước, cố ý làm bộ nghi hoặc:

- Người nghĩ muốn cái gì đấy?

- Xấu, hoại tử!

Tần Tiêu cứ như vậy ôm nàng, hai người ngã xuống giường.

Ngọc thể Thượng Quan Uyển Nhi không ngừng bạo lộ trước mặt Tần Tiêu. Xuất phát từ bản năng ngược nòng, nàng tay che bộ ngực no đủ của nàng, chỉ có thể che khuất một chút nhưng thân thể đều lộ ra, mê chết người không đền mạng.

Thượng Quan Uyển Nhi kéo tay Tần Tiêu đặt lên trước ngực của mình, thân thể đổ mồ hôi rậm rạp, vô cùng ngang ngược nói:

- Ta muốn!

- Muốn cái gì, muốn cái gì chứ? Nói rõ hơn đi.

Tần Tiêu tiếp tục cười xấu xa.

- Muốn. . . Muốn cái này

Thượng Quan Uyển Nhi uốn éo thân thể, trườn eo xuống. Lập tức mang đại gia hỏa nhét vào người của mình. cảm giác khoái cảm truyền ra khắp toàn thân, Thượng Quan Uyển Nhi không tự chủ kích thích nói ra.

Tần Tiêu cũng là cảm giác toàn thân tê rần: thật sự là kích thích ah!

...

Hai người cứ thế chiến đấu cho tới sáng.

614. Chương 616: Quan Lớn Một Cấp Đè Chết Người

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 616: Quan Lớn Một Cấp Đè Chết Người

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Sáng ngày mới, Tần Tiêu nghe âm thanh dị động bình tĩnh. Trợn mắt xem xét thì thấy Thượng Quan Uyển Nhi đang bận việc, bàn tay nhỏ nhắn của nàng sờ nắn hạ tần của hắn, vẻ mặt xuân ý nhộn nhạo cười đầy quyến rũ.

Tần Tiêu hoảng sợ:

- Không phải chứ, giày vò cả đêm còn gì?

- Đúng... Nha!

Thượng Quan Uyển Nhi dùng bộ ngực no đủ cọ qua người của Tần Tiêu, khiến cho dục hỏa của Tần Tiêu bốc cháy và nàng tươi cười bá mị.

- Chúng ta đã rất lâu rồi không có làm buổi sáng đấy.

Tần Tiêu cảnh giác nhìn qua bàn, khá tốt không có ngọn nến, thở dài một hơi.

Thượng Quan Uyển Nhi cười rộ lên, nói:

- Lão công, ngươi sợ sao?

Tần Tiêu nghe vậy thì nghiêng người áp Thượng Quan Uyển Nhi dưới thân, bắt đầu chiến đấu kịch liệt.

...

Lúc này hai người đã mặc quần áo tử tế, Thượng Quan Uyển Nhi mặc quần áo cho hắn xong thì hắn kêu to chạy ra ngoài.

Tử Định thức dậy sớm, đang ăn bữa sáng, nhìn thấy Tần Tiêu vẻ mặt cười xấu xa chạy đến thì nghi ngờ, nói:

- Người đang làm chuyện xấu gì đó?

Tần Tiêu đem mặt Nhất Hồ:

- Đi qua chỗ khác chơi, chuyện của người lớn con nít không nên xen vào.

Tử Định giận dữ, nhào đầu qua muốn cắn Tần Tiêu:

- Dám nói ta là con nít. Ta cắn chết người!"

Tần Tiêu cười ha ha tránh thoát, cầm lấy hia cái màn thầu và chạy xuống lầu:

- Ta đi làm. Hôm nay có nhiều việc.

Tử Định nhìn thấy Tần Tiêu hốt hoảng trốn đi thì nghi ngờ, nói:

- Tại sao lạ vậy? Cũng không thấy Uyển Nhi đi ra.

Tần Tiêu đã sớm cười ngựa, mang theo bọn người Hình Trường Phong chạy tới Hoàng Thành Ngự Suất Ti. Trên đường đi Hình Trường Phong tỉnh tề báo cáo chuyện giam giữ và tra hỏi phạm nhân trong Hoàng Thành Ngự Suất Ti. Trong đó có công tử và kỹ nữ, văn nhân mặc khách, ước chừng có hơn trăm người, thân phận đều đã tra ra rõ ràng, đã chuyển giao cho Ngự Sử đài xử lý. Những ni cô đạo quán kia có một nửa chỉ là người tục gia trên danh nghĩa, có bất động sản tại Trường An, ruộng đồng hoặc là cửa hàng, nhập đạo tịch chỉ vì tránh thuế và lao dịch.

Trong lòng Tần Tiêu rõ ràng, nhớ rõ tình huống và cất kỹ. Đúng như Diêu Sùng cùng Tổng Cảnh đã nói, trong Kim Tiên Quan quả nhiên cũng có sâu một như vậy tồn tại. Những người này bây giờ sẽ bị hình luật trách tội, nhưng mà trong đó có đạo sĩ và tăng nhân, nếu như không sửa luật thì đúng là gánh nặng. Chỉ nhìn trước mắt mà nói, cục diện chính trị có chút mất cân bằng, cũng không dễ chấp hành.

Sau khi trở lại nha môn, Tần Tiêu trước hết bảo Hình Trường Phong mang theo những kẻ tù tội và những người có thân phận khác nhau nhao nhao áp giải đến Ngự Sử đài hoặc là huyện nha Trường An xử lý. Huyện nha Trường An Huyện lệnh đã thay người, chính là thủ hạ của Trương Nhân Nguyên thủ mang ra từ sóc phương doanh, Khâu Tử, kẻ này giao tình với Tần Tiêu coi như không tệ. Tần Tiêu giao cho Hình Trường

Phong vài câu quan trọng, đặc biệt cường điệu không thể đề cập tới chuyện của Thái Bình công chúa, sau đó mới cho Hình Trường Phong đi ra ngoài.

Hình Trường Phong đi rồi, Tần Tiêu chuẩn bị đi tới Thân Dực Phủ, chạy đi dò xét chín cửa và hoàng cung một vòng, không ngờ lúc này có khác tới nhà thăm. Nói như vậy thì đây là thời điểm xử lý công vụ, nha môn còn không phải nơi đãi khách. Nhưng người tới mặt mũi hơi lớn, bắc nha Đại Đô Đốc Trình Bá Hiến, Tần Tiêu cũng phá lệ ời, ngồi chờ trong thư phòng.

Trình Bá Hiến tiến vào, cười tủm tỉm nhìn Tần Tiêu bái lễ:

- Đại Đô Đốc, ty chức hữu lễ! Đại Đô Đốc mấy ngày nay bận rộn, mặt tướng cũng chưa tới quý phủ bái phỏng, kính xin Đại Đô Đốc thứ tội ah!

Tần Tiêu đứng lên, đi qua cười ha hả kéo hần ngồi xuống:

- Trình huynh đệ, chúng ta có giao tình sinh tử, không cần khách khí như thế a! Thế nào, gần đây tốt chứ? Đi tới Giang Nam. Sau khi trở về chuyện vụn vặt quá nhiều, có mấy ngày này không có gặp Vạn Lôi huynh đệ. Các người cùng ở bắc nha chắc gặp thường nhỉ?

- Đúng vậy a, ha ha!

Trình Bá Hiến cười to:

- Vạn huynh đệ cả ngày mang theo lão huynh đệ đi thao luyện. Quả thực đúng là không biết mệt mỏi ah, là đàn ông vì chiến mà sinh, hần luyện vạn kỵ quân vô cùng hung mãnh, đã có thực lực tả vệ suất rồi.

- Ha ha! Là gia hỏa không có tiền đồ a!

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Tả uy vệ cũng bỏ đi, đây chính là mười hai dã chiến quân vương bài của Đại Đường hiện tại; hần lấy tả vệ suất làm chuẩn nha, đây không phải đang đánh giá thấp tả vệ suất sao?

-Ồ, Đại Đô Đốc nói lời này không đúng nha!

Trình Bá Hiến có chút cả kinh nói ra:

- Lại không bàn Đại Đô Đốc làm đại suất lúc trước nha. Quang vinh và truyền thống lưu lại, bồi dưỡng quân phong bửu hần. Hiện tại đại suất tiền nhiệm của tả vệ suất là Quách Tử Nghi tiểu tử kia, hần làm rất nghiêm túc! Những ngày này hần kéo tả vệ suất ra khỏi Trường An huấn luyện dã ngoại, nghe nói cường độ huấn luyện hành hạ chết người đấy. Hết lần này tới lần khác đám binh sĩ tả vệ suất không hề tham vãn, nhao nhao dùng huấn luyện khắc khổ, dốc sức liều mạng làm vẻ vang. Còn muốn trở thành ‘bộ đội đặc chủng’ có cao nhất vinh dự nữa. Chắc chắn, đúng là danh sư xuất cao đồ nha! Đồ đệ của Đại Đô Đốc đúng là inh a!

- Ah? Thì ra là như vậy! Ha ha!

Tần Tiêu cười mở cười ha hả:

- Trách không được những ngày này ta cũng không có gặp Quách Tử Nghi tới phủ của ta ngồi, thì ra là đi huấn luyện. Không tệ. Rất tốt. Hần đi theo chúng ta đánh trận một năm, có thể nói là chịu đựng một ít khảo nghiệm. Có chút kinh nghiệm thực chiến. Hơn nữa thời điểm ở Giang Nam cũng trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Hiện tại luyện binh cũng không kém cỏi. Điều này cũng khó trách Vạn Lôi dồn tâm huyết huấn luyện vạn kỵ quân. Nếu như so với Quách Tử Nghi thống lĩnh tả vệ suất thì hần không bằng, khó trách.

- Ân!

Trình Bá Hiến cũng mãn ý gật đầu, sau đó nói:

- Hôm nay có người ta muốn giới thiệu cho ngài biết!

Tần Tiêu liên tục gật đầu:

- Người đó là ai?

- A, người này...

Trình Bá Hiến dè thấp âm thanh, cười kỳ lạ:

- Ta cũng không muốn dẫn hấn tới quấy rầy Đại Đô Đốc, không ngờ hấn năn nỉ quá mức, ta lại không tốt tổn hại mặt mũi đồng僚, đành phải dẫn hấn đến. Người này vừa mới đảm nhiệm vũ lâm vệ Đại tướng quân Thường Nguyên Giai.

- Thường Nguyên Giai?

Tần Tiêu thản nhiên cười:

- Con của hấn ngày hôm qua ở Kim Tiên Quan bị ta ra sức đánh, sau đó bắt lại. Tại sao hôm nay hấn mới đi tới tìm ta? A, không nói nhiều, người mời hấn vào đi.

Trình Bá Hiến cười cười, đứng dậy ôm quyền nói:

- Đại Đô Đốc công vụ bề bộn, ty chức cũng không dám quấy rầy. Ta đi gọi hấn vào, sau đó ty chức cũng muốn đi bắc nha làm việc.

- Ân, tốt.

Tần Tiêu gật đầu:

- Mấy ngày nữa Lý Tự Nghiệp tới quý phủ của ta, người và Vạn Lôi huynh đệ cùng đến uống rượu.

Trình Bá Hiến tươi cười ra ngoài, không bao lâu một nam tử giáp trụ thân thể cao lớn đi vào, quỳ một gối trước mặt Tần Tiêu:

- Ty chức tả vũ lâm vệ Đại tướng quân Thường Nguyên Giai, bái kiến Đại Đô Đốc!

615. Chương 617: Thọc Gậy Bánh Xe. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 617: Thọc Gậy Bánh Xe. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu ngồi xuống ghế, trên tay làm bộ cầm hồ sơ lên nhìn, không đếm xỉa tới nghiêng mắt nhìn Thường Nguyên Giai, thuận miệng đáp:

- Đứng lên đi, Thường tướng quân.

Thường Nguyên Giai vốn chính là có việc cầu Tần Tiêu mà tới, hiện tại gặp được lạnh nhạt, trong nội tâm càng bất ổn, có chút ngu ngơ, chân tay luống cuống. Hấn đã bốn mươi tuổi rồi nhưng lại quỳ trước một người hơn hai mươi tuổi, trong nội tâm đã có chút buồn bực, nhưng mà thanh danh của Tần Tiêu thật lớn, hậu trường rất cứng ai cũng biết, không phải là người hấn dám lãnh đạm.

Tần Tiêu hơi nghiêng mắt nhìn qua hấn. Ánh mắt Tần Tiêu ánh lại nhìn vào hồ sơ, không đếm xỉa tới nói ra:

- Thường tướng quân mới đảm nhiệm chức vụ, lẽ ra nên sớm đi thẳng tới nha môn Hoàng Thành Ngự Suất Ti báo cáo, ta nhớ lúc trước từng gọi trưởng sử Phạm tiên sinh nói với người rồi. Vì sao đến hôm nay mới đến đây?

Trong lòng Thường Nguyên Giai bồn chồn, không nghĩ tới Tần Tiêu còn vênh vác tự đắc không ai bì nổi, vừa thấy mặt đã hưng sư vấn tội, nhất thời có chút cà lăm, cũng không biết nên ứng đối thế nào, hấn quỳ bái:

- Đại Đô Đốc thứ tội! Ty chức thấy Đại Đô Đốc mấy ngày nay công vụ bề bộn, không dám tới quấy rầy, vì vậy... Đợi đến hôm nay mới tới đây.

- Là vậy à, người đứng lên đi.

Tần Tiêu nhìn vào hồ sơ, qua loa nói ra:

- Được rồi, bản đồ đốc mấy hôm nay công vụ bề bộn, cũng không trách tội người. Người đi gặp trưởng sử đại nhân báo danh đi, lãnh kim ấn xem như đã tới. Không có việc gì, đi thôi. Bản đồ đốc còn có công vụ phải xử lý.

- Cái này...

Thường Nguyên Giai nén giận, đã sớm muốn mở miệng với Tần Tiêu nhưng không biết nên nói thế nào.

- Ân?

Trong âm thanh của Tần Tiêu hiện ra một tia khoan khoái, buông hồ sơ, hơi cau mày nhìn qua Thường Nguyên Giai.

- Thường tướng quân hẳn còn có chuyện khác?

Thường Nguyên Giai nuốt một ngụm nước bọt, lại quỳ bái, kiên trì nói ra:

- Ty chức có việc yêu cầu Đại Đô Đốc!

- Chuyện gì?

Tần Tiêu nói ra:

- Đã là đồng僚, lại là cùng nha môn, nên chiếu cố lẫn nhau nha, có việc không ngại nói nghe một chút.

Trong lòng Thường Nguyên Giai đại hỉ, cổ lấy dũng khí nói ra:

- Ty chức không biết dạy con, hôm qua bị Đại Đô Đốc bắt được ở Kim Tiên Quan. Ty chức muốn xin Đại Đô Đốc mở một mặt lưới, xử lý nhẹ hơn!

Tần Tiêu nhìn qua Thường Nguyên Giai đang vui vẻ, trong lòng một hồi cười thầm: tâm phúc Thái Bình công chúa đúng không? Lá gan rất lớn mà! Ngay cả Đậu Hoài Trinh cũng không dám cầu tình thay cho con mình, biết rõ còn không dám xỉa tới, người rõ ràng còn dám nhảy ra chỉ trích ta. Rất có dũng khí a, cần bản không đặt Đại Đô Đốc ta vào mắt, cho rằng ta không dám động con của người?

Tần Tiêu chậm rãi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống thấp, nhìn qua Thường Nguyên Giai, cất bước thông thả đi tới..

Trong lòng Thường Nguyên Giai lo lắng: tiểu tử này, tuổi còn trẻ còn dám đùa nghịch quan uy, thật đáng hận! Quan ột cấp dè chết người... Huống chi hẳn cao hơn ta hai cấp!

Tần Tiêu lúc này đi tới bên người Thường Nguyên Giai, tự nhiên nói ra:

- Thường Tướng quân, chẳng lẽ người chỉ có một đứa con sao?

Thường Nguyên Giai sợ hãi nói ra:

- Cái này... Đại Đô Đốc làm thế nào biết?

Trong lòng Tần Tiêu khẽ động, trên mặt cười lạnh nhạt, tiến lên trước cầm khuỷu tay của Thường Nguyên Giai:

- Đứng lên đi, Thường Tướng quân, đừng quỳ, có lời gì ngồi xuống từ từ nói.

Thường Nguyên Giai nửa kinh nửa sợ, tâm thần bất định ngồi xuống, đầy bụng hồ nghi và sợ hãi nhìn qua Tần Tiêu, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ: hẳn là hẳn vụ trộm điều tra qua nhà của mình? Còn sớm chú ý tới đứa con không nên thân của mình nữa, chuẩn bị ra tay độc ác trị mình mới cố ý nghe ngóng?

Nghĩ đến đây lưng của Thường Nguyên Giai có mồ hôi lạnh chảy ròng, nếu như không thể bảo hộ được đứa con độc đinh này, Thường gia đúng là tuyệt hậu rồi.

Tuyệt hậu, đối với nam nhân thời nay mà nói là chuyện thống khổ gần với thái giám.

Tần Tiêu khoan thai tự đắc ngồi xuống bên cạnh Thường Nguyên Giai, còn ngồi bắt chéo chân làm cho Thường Nguyên Giai hết sức kinh ngạc, giống như cười mà không cười nhìn hắn, cũng không nói chuyện.

Trong lòng Thường Nguyên Giai chấn động, cảm giác như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, rốt cuộc quỳ đứng lên, hận không thể quỳ trước mặt Tần Tiêu, rung giọng nói:

- Đại Đô Đốc, Thường gia ta chỉ có một tên độc đinh bất tranh khí này, Đại Đô Đốc!

Tần Tiêu liên tục khoát tay ngừng hắn kích động tỏ tình, chĩa chĩa chỗ ngồi:

- Thường tướng quân ngồi xuống đi.

Trong lòng Thường Nguyên Giai giống như có một ngọn lửa đang cháy, cũng không rõ Tần Tiêu muốn thế nào, mười hai vạn phần không vui ngồi xuống, cúi đầu không dám nhìn ánh mắt trên tức của Tần Tiêu.

Tần Tiêu lắc lắc mũi chân, trong nội tâm âm thầm đắc ý: tốt, có bím tóc bị ta bắt được, nếu không phải hảo hảo lợi dụng chẳng lẽ phung phí của trời? Hắc, quan, quan cái gì! Nếu không trị các người thì ta làm sao lẫn lộn trong quan trường được?

Lừa dối một hồi, Tần Tiêu mắt thấy hỏa hầu cũng không sai biệt lắm, mới giả bộ như chăm chú nói ra:

- Thường tướng quân, ta thấy người xuất thân võ tướng, huyết khí phương cương, là một đàn ông, làm sao chỉ có thể sinh một con trai chứ?

Ngụ ý chính là nói móc: nhìn phía trên uy mãnh như vậy. Có lẽ trên giường cũng phải mạnh mẽ mới được, bốn mươi tuổi thế nào cũng phải có bảy tám đứa con trai chứ.

Trong lòng Thường Nguyên Giai cả kinh nghĩ thầm: hắn nói như vậy là có ý gì, hắn là đứa con của ta khó bảo toàn, không giết không được?

Nghĩ đến chuyện này, Thường Nguyên Giai triệt để sợ, thoáng cái quỳ trước mặt Tần Tiêu, cầu xin tha thứ, nói:

- Đại Đô Đốc, ty chức mười sáu tuổi tòng quân, quanh năm ngồi trên lưng ngựa bốn ba, có một lần đông lạnh trong gió tuyết phương bắc, vật kia.. Đã không còn hùng dũng như năm nào. Thê thiếp tuy nhiều. Nhưng mà không ai có thai, chết sống không sinh con trai cho ta! Đại Đô Đốc, Thường gia của ta thật sự chỉ có một đứa con độc nhất này, Đại Đô Đốc nhất định phải khai ân.

Tần Tiêu nhú mày, kéo Thường Nguyên Giai đứng lên, có chút không kiên nhẫn nói:

- Đã nói đừng quỳ, có lời gì ngồi xuống nói. Người kích động như vậy làm gì vậy? Chiếu theo người nói, người hắn là không có khả năng sinh đẻ. Thường gia chỉ còn một người kéo dài hương khói duy nhất... Ân, đúng là không tốt, cũng làm khó người. Ngồi xuống đi, có chuyện gì từ từ nói ra.

Thường Nguyên Giai có chút xấu hổ gật đầu:

- Chuyện cho tới bây giờ đều là đàn ông, ta cũng không gạt Đại Đô Đốc cái gì. Ty chức tuy vẫn còn sinh hoạt phụ thê, nhưng mà không có nữ nhân nào thụ thai. Cho nên mới đi cầu Đại Đô Đốc khai ân, giúp Thường gia nhất mạch có hương khói lưu lại.

- Ah, thì ra là thế...

Tần Tiêu dùng ngón út vuốt ria mép, như có điều suy nghĩ nói:

- Nhưng mà chuyện này khó làm, phạm phải tội thông dâm thê tử của người khác. Hơn nữa còn có cung nữ! Cung nữ nói quý thì quý, nói tiện thì tiện, vận khí tốt còn có thể trở thành phi tử hoàng gia, vận khí kém chỉ là nô tài của hoàng gia, là đồ vật của hoàng gia. Con của người gan không nhỏ nha!

616. Chương 618: Thọc Gậy Bánh Xe. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 618: Thọc Gậy Bánh Xe. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Thường Nguyên Giai nghe ở đây đã hiểu Tần Tiêu nói rõ là đang bắt chẹt, vì vậy đem quyết định chắc chắn, thấp giọng nói ra:

- Đại Đô Đốc nếu có chuyện cần ty chức nguyện ý táng gia bại sản hiểu kính Đại Đô Đốc, không một câu oán hận!

- Sách!

Tần Tiêu trừng mắt giận dữ:

- Người nói gì vậy? Cho rằng Tần mỗ đang lợi dụng chức vụ gây khó khăn cho người để tham ô sao? Cái khác không nói, Tần mỗ người ở chuyện này rất nguyên tắc, chưa bao giờ lạm dụng tư quyền, ta rất có tiền, không thiếu tiền xài, cũng rất thấy đủ, người hiểu chưa?

- Cái này, cái này... Đại Đô Đốc thứ tội, ty chức đường đột.

Thường Nguyên Giai sững sốt, thằng này muốn làm gì?

Tần Tiêu cười nhạt một tiếng, hời hợt nói ra:

- Kỳ thật lúc này sự kiện Kim Tiên Quan nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Nếu huyên náo lớn thì hoàng đế ột đạo thánh chỉ xuống, vậy thì cả đám rơi đầu, ai cũng không ngăn được nếu như xử lý nhỏ, vậy thì Tần mỗ có thể tự tiến hành thanh lý môn hộ, nhiều lắm chính là những kẻ bắt cung nữ của hoàng gia bị xử quyết. Hình phạt nha... Tuy do Ngự Sử đài lư làm những chúng ta thương lượng được. Đứa con Thường Nhân của người kỳ thật cũng không đáng chết, trừ phi...

- Trừ phi cái gì?

Thường Nguyên Giai khẩn trương nói:

- Đại Đô Đốc có gì phân phó, cho dù xuống địa ngục ty chức tuyệt không hai lời, từng đi chấp hành!

- Ai! Thường tướng quân có chỗ không biết.

Tần Tiêu có chút mặt ủ mày chau nói ra:

- Vốn muốn bán mặt mũi cho Thường tướng quân, thả Thường công tử, cũng không phải là không thể được. Nhưng mà ngày trước Trấn Quốc Thái Bình công chúa cố ý phân phó xuống, đối với kẻ phạm tội lần này nhất định phải nghiêm trị, đáng chết giết, nên lưu vong thì đưa đi nơi cực xa, trọn đời không được trở về gia viên. Sách, chắc chắn, có chút khó làm đấy!

- Thái, Thái Bình công chúa?

Trên trán Thường Nguyên Giai đổ mồ hôi lạnh, miệng khô lưỡi nóng run rẩy.

- Như thế nào? Có vấn đề sao?

Tần Tiêu biết rõ còn cố hỏi. Thường Nguyên Giai là tâm phúc của Thái Bình công chúa, hiện tại không có đi cầu Thái Bình công chúa mà là trực tiếp tìm tới chính mình, nhất định là Thái Bình công chúa dưới cơn thịnh nộ cự tuyệt thỉnh cầu của hắn, lúc này mới không có biện pháp đi tìm tới chỗ này. Tần Tiêu sớm dự liệu được điểm này, bằng không cũng không ném Thái Bình công chúa ra hù dọa hắn, để thể hiện ‘siêu cấp độ khó’ khi cứu Thường Nhân.

Thường Nguyên Giai nuốt một ngụm nước bọt, nhanh nói:

- Đại Đô Đốc, thực không dám đầu diêm. Ty chúc kỳ thật lúc đầu đã đi cầu Thái Bình công chúa. Không ngờ, không ngờ nàng giận dữ, suýt nữa chém ty chúc tại chỗ. Ty, ty chúc đã nghi hoặc cũng kinh sợ, cũng không dám làm phiền nàng nữa, vì vậy đành phải đến đây quấy rầy Đại Đô Đốc.

- Ah, tại sao có thể như vậy được?

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm bật cười, người này quá ngu xuẩn, vào lúc Thái Bình công chúa nổi nóng đi cầu nàng! Nữ nhân ghen ghét thì lục thân bắt nhận, nàng hiện tại ước gì chém giết đám người Sử Sùng Huyền cùng Huệ Phạm chết toàn bộ. Người còn đi cầu nàng cứu con mình, ha ha, không bị lãng nhục một phen mới là lạ!

Thường Nguyên Giai thở dài một hơi:

- Tâm tư của Thái Bình công chúa ty chúc là kẻ hời hợt làm sao biết được? Thực không dối gạt Đại Đô Đốc, ty chúc từng cùng Tiết Thiệu có chút giao tình, vì vậy mới quen Thái Bình công chúa từ nhiều năm trước, cũng coi như quen biết. Nàng đã từng xem ta thành tâm phúc. Lần này điều nhiệm đến làm vũ lâm vệ Đại tướng quân cũng là công chúa điện hạ ban cho. Nhưng mà không biết vì sao lần này công chúa đột nhiên giận tím mặt, xem ty chúc như cừu nhân vậy.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm bật cười: người không rõ, vậy đúng rồi. Nếu người hiểu thì ta làm sao chơi? Loại chuyện tư mật này cũng chỉ có ta cùng Thái Bình công chúa hai người biết rõ trong lòng, những người khác tuyệt đối không biết được. Loại hoạt động nội tâm vì diệu này nếu không phải tự nói thì ai nhìn thấu?

Tần Tiêu cũng thở dài một hơi:

- Thường Tướng quân, tình huống này người cũng biết. Thực sự không phải là Tần mỗ không muốn giúp người, uy phong của Thái Bình công chúa người cũng biết rõ, nếu như nàng nhận được tin tức, biết rõ Tần mỗ thả con của người ra, ta đây không đảm đương nổi đâu.

- Ah!

Thường Nguyên Giai tuyệt vọng kêu lên:

- Đại Đô Đốc, nó là con ta, chẳng lẽ không thể bảo trụ sao? Theo như luật lệ hấn phạm tội gì?

Về mặt Tần Tiêu nghiêm túc, bờ môi rung nhẹ, nói ra hai chữ làm cho Thường Nguyên Giai kinh hoàng:

- Nên chém!

Thường Nguyên Giai thiếu chút nữa ngất đi, hoàn toàn không để ý hình tượng chảy nước mắt, quỳ xuống ôm chân Tần Tiêu:

- Đại Đô Đốc, thỉnh người... Cho dù như thế nào nhất định phải cứu đứa con bất tranh khí của ta một mạng! Thường gia ta đời này chỉ còn mình hấn là độc đinh. Nếu Đại Đô Đốc chịu khai ân, Nguyên Giai nguyện làm trâu làm ngựa, chờ đợi Đại Đô Đốc điều khiển!

Trong lòng Tần Tiêu đại hỉ: tốt lắm, đây là người tự nói, hắc hắc...

Về mặt Tần Tiêu nghiêm túc đứng dậy, vịn Thường Nguyên Giai, thật sự thương cảm lắc đầu nhìn hấn:

- Ai, thật sự là đáng thương tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, hết lần này tới lần khác lại có rất nhiều đứa con bất hiếu... Thường tướng quân, người thương con sốt ruột, Tần mỗ cũng là người mới làm phụ thân rất hiểu tâm tình của người. Vậy được rồi, ta cũng giúp người cứu tính mạng của Thường Nhân, giúp người lần này!

- Ah!

Thường Nguyên Giai vui mừng quá đỗi, lập tức cảm động đến rơi nước mắt:

- Đa tạ Đại Đô Đốc! Đa tạ Đại Đô Đốc! Ty chúc nhất định sẽ xây sinh từ cho Đại Đô Đốc, ngày đêm thấp hươu cúng bái! Nếu Đại Đô Đốc có gì sai bảo thì Thường Nguyên Giai muôn lần chết không chối từ!

- Ai, Thường tướng quân quá lời rồi.

Trong lòng Tần Tiêu mừng thầm vì chọc gậy bánh xe thành công! Nói tiếp:

- Nhưng mà tội của Thường Nhân không thể bỏ qua được, hết lần này tới lần khác lại chạm vào cung nữ. Cho dù thế nào tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

- Chỉ cần có thể lưu được một mạng, cam tâm tình nguyện mặc cho Đại Đô Đốc xử lý!

Thường Nguyên Giai dĩ nhiên đại hỉ, mới không để ý cái gì khác.

Tần Tiêu nhin ý, vẻ mặt nghiêm trọng nói ra:

- Như vậy đi, chuyện Ngự Sử đài ta coi như có quen biết; ngự sử đại phu Lưu đại nhân có giao tình với Tần mỗ không tệ, ta tự mình đi nói chuyện, bảo hắn sửa án treo cổ cho Thường Nhân thành tội lưu vong người xem thế nào?

- Tốt, tốt! Toàn bộ bằng Đại Đô Đốc xử trí!

Thường Nguyên Giai than thở khóc lóc.

Tần Tiêu cau mày suy nghĩ một chút:

- Bình thường mà nói thì người bị lưu vong sẽ chịu hết ngược đãi, nhiều người không chịu nổi trọng hình và khổ dịch tự tử là bình thường. Thường Nhân được nuông chiều từ bé, khó nói sẽ không tự sát. Theo ta thấy không cần lưu vong tới Lĩnh Nam vài ngàn dặm, đi Lũng Hữu chặn ngựa đi. Không phải là quá xa, khí hậu cũng không khác quá lớn, chỉ vậy hắn mới chịu được.

Thường Nguyên Giai lập tức đại hỉ:

- Đa tạ Đại Đô Đốc thương tình.

617. Chương 619: Tâm Tư Thái Tử Hoảng Loạn. (1)

Chương 619: Tâm tư thái tử hoảng loạn. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Cũng không cần đa lễ như vậy, đã là đồng liêu, lễ ra phải chiếu cố lẫn nhau! Lũng Hữu nuôi ngựa là cường bức lao động nhưng không khổ lắm, cũng dễ dàng lấy được hảo cảm, nhanh chóng thả ra ngoài. Nếu nói qua một tiếng, biểu hiện của Thường Nhân lại xem được là xong, ta phái người mang một phong thư qua, bảo giám thị lưu đồ bên kia sớm thả người ra.

- Người xem, An Tây bốn trấn như thế nào? Cao Tiên Chi trấn thủ Toái Diệp Trấn hiện giữ tử vệ huân tứ phẩm Trung Lang tướng từng là thủ hạ của ta, tốt xấu gì cũng mua vài phần mặt mũi của ta. Nếu như cho Thường Nhân lưu vong tới đó, chỉ cần ta viết một phong thư, Cao Tiên Chi tất nhiên sẽ không làm khó hắn. Lúc nào muốn thả người trở về cũng là chuyện dễ dàng, theo người thì sao?

Thường Nguyên Giai sớm mừng như điên, trong nội tâm liên tục thầm nghĩ, Tần Tiêu quả nhiên là thần thông quảng đại ah, có người từ trên xuống dưới! Trong miệng chỉ lo tạ ơn:

- Đại Đô Đốc đúng là phụ mẫu tái sinh của Thường gia, ty chức, ty chức nguyện kết cỏ ngậm vành Đại Đô Đốc thề sống chết đền đáp!

Tần Tiêu lạnh nhạt mỉm cười, khoát khoát tay:

- Thường tướng quân không cần nói quá lời. Điều nói chúng ta là đồng liêu, là huynh đệ mà! Làm phụ mẫu không dễ dàng, Tần mỗ cũng bị người làm cảm động. Nhưng mà buổi tối hôm nay người nên đi gấp mặt

đưa con bắt tài của mình đi, nói ra khó xử cùng gian khổ trong đó, đồng thời nói cho hắn biết việc này không tầm thường, bảo hắn ẩn nhẫn ít xuất hiện, không thể mang chuyện này lộ ra ngoài. Bằng không thì chuyện nào vào tai Thái Bình công chúa thì không chỉ hắn, kể cả ta và người đều phải xong đời, hiểu chưa?

Tần Tiêu đề cao âm thanh, làm Thường Nguyên Giai sợ tới mức toàn thân bắn lên, liên tục đồng ý.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm buồn cười: nếu hai người các người không muốn sống thì lộ ra đi, rơi vào tai Thái Bình công chúa thì ta chẳng có chuyện gì cả. Đến lúc đó ta cũng có lí do thoái thác: Thường Nguyên Giai là người do người đề bạt, hắn đến cầu ta, ta vì mặt mũi của người cho nên cứu con của hắn một mạng, hắc! Trái phải thế nào ta cũng không lỗ.

- Được rồi Thường tướng quân, chuyện quyết định vậy đi, người về trước đi. Sau đó ta đích thân đi Ngự Sử đài, tốt xấu gì Lư đại nhân thiết diện vô tư vẫn bán cho ta chút mặt mũi.

Tần Tiêu hạ lệnh trực khách, nói:

- Buổi tối ít người người nên đi gặp mặt con của mình, coi như là tạm biệt đi. Nhớ kỹ dặn dò hắn, đến An Tây Toái Diệp Trấn biểu hiện thật tốt, sớm ngày được thả ra ngoài.

- Vâng, ty chức cáo lui!

Thường Nguyên Giai lập tức một thân nhẹ nhõm, vui mừng lui ra ngoài.

Tần Tiêu nhìn qua bóng lưng của hắn và nghĩ trong lòng: lúc nào thả người còn không phải do ta nói sao? Thường Nguyên Giai, lão tử nắm được người rồi! Tâm phúc của Thái Bình công chúa đúng không? Từ hôm nay trở đi người là nô bộc trung thực của Tần mỗ.

Sau khi đuổi Thường Nguyên Giai, trong lòng Tần Tiêu đắc ý, nhàn nhã đi dạo tìm Phạm Thức Đức, sau đó hắn đi Ngự Sử đài một chuyến, dù sao thông lệ dò xét muện một chút cũng không có vấn đề gì.

Phạm Thức Đức đang ở trong phòng của mình xử lý công vụ, lúc này có đám người Bùi Diệu Khanh cùng Lô Bôn đang vây quanh, thấy Tần Tiêu tiến vào thì bái lễ, Tần Tiêu khoát khoát tay ý bảo bọn họ làm việc của mình đi. Nhìn kỹ vài lần, quân y Lưu Định rõ ràng đứng trong phòng này, nhìn qua như có lời muốn nói.

- Như thế nào, có chuyện muốn nói với ta?

Tần Tiêu có không không hảo ý nhìn qua hắn.

Lưu Định chấp tay bái nói:

- Đại Đô Đốc, kỳ thật hôm nay tiểu nhân là tới tìm trưởng sử đại nhân xin phép nghỉ. Tuổi tác ông ngoại đã cao, lại ở Giang Nam, tuy nói có Đại Đô Đốc cung cấp nuôi dưỡng nhưng mà khó nói không nhớ người thân. Tiểu nhân nghe lệnh mẫu thân, muốn xin nghỉ ít ngày quay về Giang Nam thăm ông ngoại. Vừa chuẩn bị nói với trưởng sử đại nhân thì Đại Đô Đốc tiến vào.

- Là chuyện này?

Tần Tiêu nhìn qua hắn:

- Tiểu tử ngươi không thành thật một chút, còn chưa nói hết.

Lưu Định cười hắc hắc, lấy một bao vải dầu đưa cho Tần Tiêu:

- Mặt khác chính là tặng thứ tốt cho Đại Đô Đốc. Tiểu nhân đi chuyến này phải bốn ba đường xa, đi ít nhất là ba bốn tháng. Những vật này Đại Đô Đốc nhất định phải nhận mới được, vì vậy nha, tiểu nhân mấy ngày nay chế tác tỉ mỉ một chút.

Tần Tiêu xem xét, là một bao bột phấn, hắn lại cười rộ lên, nghĩ thầm: tiểu tặc này, không ngờ làm ra một bao mê tình hương! Tùy tiện trộn vào trong nền và đốt, cho dù liệt nữ cũng biến thành dâm phụ.

Tần Tiêu làm bộ tức giận:

- Tiểu tử ngươi, trong mấy ngày này còn làm cái quỷ này.

Hắn vội vàng đem gói dược phẩm này đưa vào trong ngực, sau đó thấp giọng mắng:

- Người là đồ dâm dăng, đã dùng thứ này hại không biết bao nhiêu nữ nhân nhà người ta rồi! Cánh tay của lão tử cũng bị sắp nên làm phồng rồi đấy.

- Hắc hắc!

Lưu Dịch cười gian:

- Cực lạc nhân gian nha, Đại Đô Đốc không thích sao?

Tần Tiêu nói:

- Đi Giang Nam là chuyện tốt, đi thăm ông ngoại của ngươi. Những huynh đệ Đặc chủng doanh bên kia cũng nên nghỉ, lần này một nửa người sẽ được phê nghỉ bốn tháng đi về quê, đi cùng với ngươi, do Hình Trường Phong dẫn đầu. Đến Giang Nam phải ở với ông ngoại ngươi vài ngày, lão đầu tử thân thể dường như không tốt lắm, thời gian không còn nhiều.

- Ân, Ân, tiểu nhân sẽ, đa tạ Đại Đô Đốc!

Lưu Dịch từ trong lòng ngực lấy một tờ giấy đưa cho Tần Tiêu:

- Đây là cách điều chế dược phẩm do tiểu nhân làm ra, Đại Đô Đốc ăn vào long tinh hổ mãnh một đêm ngủ vài nữ.

Tần Tiêu nhìn qua tại Lưu Dịch cười to, vỗ ót của hắn một cái:

- Người tiểu tử này, tại sao một bụng đầy thứ xấu xa như vậy? Xuân dược, lão tử không cần, ngươi giữ ỉn đi!

Lưu Dịch liên tục khấn trương khoát tay:

- Không phải, không phải, đây không phải xuân dược! Đây là thuốc cổ bản bồi nguyên, ích tinh thuận khí! Dược tính ôn hòa không có độc tính, cho dù nữ tử ăn vào có hiệu quả dưỡng nhan bổ huyết, nam nhân ăn tinh khí sung túc thân thể cường tráng. Đương nhiên Đại Đô Đốc thể trạng kinh người không cần thứ này... Nhưng mà Đại Đô Đốc ngài ngẫm lại, nếu sau ngày ngươi bảy mươi tuổi. Người khó tránh khỏi thể trạng già yếu, nếu như có thuốc cổ bản bồi nguyên này phụ trợ, tự nhiên là... Hắc, càng già càng dai.

Tần Tiêu một tay cầm phương thuốc.

- Lăn, ngươi đi đi!

Lưu Dịch cười hắc hắc:

- Tiểu nhân đi. Đại Đô Đốc nhớ rõ, ba chén nước sắc thuốc làm nửa bát, không nên dùng nước giếng âm hàn. Lấy nước mưa hoặc là nước sông là được.

Tần Tiêu cầm phương thuốc âm thầm buồn cười: cổ bản bồi nguyên? Tuy ta hiện tại trẻ tuổi khỏe mạnh, nhưng mà già yếu hơn hai mươi năm đúng là khó bảo toàn không biến thành củi mục, xem ra có chút cần. Trong nhà có mấy đàn bà, bây giờ một so với một hung mãnh hơn nhiều. Nếu không có mấy sát thủ giản, nói không chừng ngày nào đó bị các nàng làm gục chết...

Tần Tiêu lại quay sang phân phó Phạm Phúc Đức chuyện cho phép đặc chiến doanh nghỉ ngơi. Sau đó Tần Tiêu ghi một phong thư cho Phạm Thức Đức.

618. Chương 620: Tâm Tư Thái Tử Hoảng Loạn. (2)

Chương 620: Tâm tư thái tử hoảng loạn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trên phong thư Tần Tiêu cố ý không có đưa vào bao, cố ý cho Thường Nguyên Giai cùng Thường Nhân nhìn thấy. Trong thư nói rõ ràng, bảo Cao Tiên Chi đối đãi Thường Nhân tốt một chút, không thể ngược đãi, nếu như biểu hiện hài lòng thì viết thư về xin chỉ thị, nếu Tần Tiêu bên này đồng ý (nói rõ là Trường An có tiếng gió thổi qua) thì thả người về.

Bởi như vậy kẻ dần cũng hiểu mạch máu hương khơi của Thường Nguyên Giai không chỉ do Tần Tiêu cứu, còn nằm trong tay của hắn.

Phạm Thúc Đức biết rõ chuyện này trong lòng, cũng không nhiều hỏi, cúi đầu rời đi, đi giải quyết chuyện tư mật này. Loại chuyện này Tần Tiêu là tuyệt đối không ra mặt đi làm, đến một lần sẽ làm Lữ Hoài Thận có chút phản cảm, cho rằng Tần Tiêu dùng quan chức áp người; thứ hai dùng thân phận của mình cũng phải làm rụt rè một chút, không thể biểu hiện quá phận chiếu cố Thường Nhân, bằng không thì nói rõ là đang lôi kéo người. Như vậy phải cấp dưới làm chân chạy, đây là thói quen của quan trường, rơi vào lỗ tai Thường Nguyên Giai cũng biết Tần Tiêu thật khó khăn, không dám tự mình ra mặt để tránh ngại.

Những chuyện này thường thường vi diệu như vậy. Một ít chi tiết, tỉ mỉ cũng không thể lộ ra, tránh lời đuôi.

Tần Tiêu lúc này mang theo vài tên thân binh đi dạo Chu Tước Môn, đi rêu rao khắp nơi trên đường cái Chu Tước. Người gặp đều tránh đường. Một đường đi tới Minh Đức Môn, thủ thành không ngừng chạy ra nghênh đón. Tần Tiêu thông lệ kiểm tra chỗ đứng của quân sĩ và chuẩn bị giáo mác của bọn họ, hết thấy vô sự, đang chuẩn bị rời khỏi.

Đúng lúc này một đội lính ở Minh Đức Môn áp một chiếc xe tù đi qua đường Chu Tước, lập tức làm dân chúng chú ý tới. Tần Tiêu nhìn qua hai xe tù khóa hai nam nhân, tay chân xiềng xích và cổ mang gông nặng, thần sắc hờ hững, lại lộ ra nét cương nghị kiên quyết, không giống như thế hệ hèn mọn bỉ ổi ti tiện, nhìn qua còn có uy phong.

Tần Tiêu có chút tò mò, nhìn qua người bên cạnh:

- Hai người này người nhận ra không?
- Đại Đô Đốc không biết việc này sao?

Thủ thành nắm tin tức từ trước, Trường An muốn mang người nào ra vào, triều đình cũng sẽ phóng tin tức từ trước.

- Biết rõ cái gì?

Tần Tiêu nhìn qua hắn:

- Nói đi, không nên dài dòng.
- Đúng, đúng!

Thủ thành vội vàng nói:

- Trước đó không lâu, đông bắc có chiến sự. Quân Hồ xâm lược Ngự Dương, đốt giết bắt người cướp của. Triều đình ra lệnh cho U Châu Đại Đô Đốc Tôn Kiệm lĩnh tả kiêu vệ thu phục đất bị mất. Tôn tướng quân suất lĩnh tả kiêu vệ Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Để xâm nhập nội địa nhà Hồ, đại chiến gần núi Hình. Không ngờ tả kiêu vệ đại bại, Tôn Kiệm bị bắt giữ... Hai người trên xe tù chính là phó tướng Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Để, bị áp tải ra ngoài Trường An trị tội.

- Biết rõ.

Tần Tiêu phát tay, thủ thành lui xuống. trong lòng Tần Tiêu âm thầm thầm nghĩ: U Châu Đại Đô Đốc trước kia không phải Tiết Nột sao, lúc nào đổi thành Tôn Kiệm? Đại bại trong tay tiểu quốc đúng là mất mặt, chính mình còn bị bắt giữ, Tôn Kiệm này là kẻ bất lực, hiện tại còn làm hại phó tướng của mình khó giữ được mạng nhỏ.

Tần Tiêu cũng không muốn xen vào việc của người khác, binh bại trị tội cũng là chuyện bình thường, trong nội tâm âm thầm thối thức một lúc, mang người tiếp tục đi dò xét các cổng thành khác.

Giữa trưa, Tần Tiêu mang người quay về Hoàng Thành Ngự Suất Ti, chuẩn bị ăn uống, buổi chiều lại tiếp tục mang người đi dò xét hoàng cung, chính mình có đoạn thời gian không xuất hiện, dù sao không phải chuyện tốt. Hình Trường Phong, Thạch Thu Giản cùng Phạm Thức Đức nhao nhao trở về thì tất cả sẽ thuận lợi.

Đang chuẩn bị đi ra ngoài thì Cao Lực Sĩ vội vàng chạy vào nha môn, nói yêu cầu gặp Tần Tiêu. Trong lòng Tần Tiêu nói thầm: có đoạn thời gian không có đi đông cung, Lý Long Cơ không kiên nhẫn sai người tới gặp ta sao?

Tần Tiêu bảo Cao Lực Sĩ tiến vào, chỉ thấy bộ dáng của hần vội vàng, nghi ngờ nói:

- Chuyện gì vậy Cao công công, chớ không phải là mẫu thân của người hoài thai khó sinh sao?

Cao Lực Sĩ lập tức đỏ khốc đỏ cười tiến vào:

- Ôi Đại Đô Đốc, ngài đừng chê cười ta. Là thái tử sốt ruột muốn gặp Đại Đô Đốc, tiểu nhân chạy rã cả chân đây, muốn ta đi mời Đại Đô Đốc đến đông cung một chuyến.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Điện hạ còn có nói là chuyện gì không?

- Cái này... Tuy điện hạ không nói nhưng tiểu nhân biết một ít. Nhưng mà chuyện của điện hạ ta không dám nói.

Cao Lực Sĩ muốn nói lại thôi.

- Nói, bằng không ta cho ngươi ăn xuân dược!

- Khục khục khục!

Cao Lực Sĩ cực kỳ phiền muộn ho khan, áp thấp giọng nói ra:

- Tảo triều hôm nay, đông cung tả hữu vệ suất, Diêu Sùng cùng Tổng Cảnh nhị vị đại nhân mạo hiểm thỉnh cầu trị phạt đạo. Kết quả lúc ấy nhắc lên sóng lớn, cả triều kinh sợ. Rất nhiều người nhảy ra tỏ vẻ phản đối, tình hình này quả nhiên là muốn xé hai người này ra. Kết quả nghị luận tự nhiên hoàng đế không có đồng ý. Nhưng nếu chuyện này dừng lại ở đây thì bỏ đi, Diêu, Tổng hai đại nhân lại thừa cơ giám quan vạch tội Trần Quốc Thái Bình công chúa, nói người trong hậu cung không được tham gia chính sự...

Tần Tiêu lập tức trừng to mắt:

- Bọn họ không muốn sống?

Cao Lực Sĩ cũng uống một ngụm nước:

- Đương nhiên Thái Bình công chúa lúc đó cũng ở trong triều... Còn kém chút là xông lên giết hai người tại chỗ. Hoàng đế giận dữ, lập tức hạ chỉ đuổi hai người ra khỏi triều đình. Thái tử cũng bị dọa hồng mắt, không nghĩ tới chuyện nháo thành như vậy, lúc này đông cung đang loạn, cho nên hiện tại không thể không mời Đại Đô Đốc đi qua nghị sự.

Tần Tiêu cũng có chút ngơ ngẩn, hít sâu một hơi, âm thầm suy nghĩ nói: hai lão tiểu tử này chán sống rồi sao? Thỉnh cầu trị phạt đạo cũng bỏ đi, rõ ràng còn dám giám quan vạch tội Thái Bình công chúa... Bà mẹ nó ah, sợ thiên hạ không đủ loạn sao? Chẳng lẽ là Lý Long Cơ âm thầm sai sử?

Ngư ngốc!

Cao Lực Sĩ thấy Tần Tiêu còn không có ý khởi hành, bắt đầu thúc dục.

- Đại Đô Đốc, ngài lão nhân gia đi thôi!

Tần Tiêu trừng Cao Lực Sĩ, ồm ồm nói ra:

- Đi cái gì? Ta không đi! Trở về nói cho thái tử điện hạ, lúc này ta không đi, ta sẽ chờ hần ở Thiên Khách Vạn Lai trong khu chợ tây, hiện tại công vụ của ta bận rộn, không cách nào đi được.

- À? Cái này...

Cao Lực Sĩ kinh ngạc nhìn qua Tần Tiêu, trong nội tâm suy nghĩ: ngại mặt mũi cực lớn, thái tử ời không đi?

Tần Tiêu trừng mắt.

- Người nói lại lời của ta nói cho thái tử là được!

- Vâng!!

Cao Lực Sĩ vái chào, bắt đầu dĩ thối lui.

Tần Tiêu vẫn mang theo bọn người Hình Trường Phong đi dò xét hoàng cung, trong nội tâm đang suy nghĩ: Diêu Sùng, Tống Cảnh, hồngбет đó là khẳng định, có thể lưu một mạng hay không còn khó nói. Lý Đán vì chiếu cố mặt mũi của Thái Bình công chúa, ổn định cảm xúc của nàng là tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ. Diêu, Tống hai người kỳ thật coi như đã có tâm phải chết, đáng tiếc cũng giống như bọn người Trương Giản Chi, gặp chuyện không đủ thanh tỉnh, hảo tâm xử lý thành chuyện xấu...

619. Chương 621: Đánh Mạnh Nào. (1)

Chương 621: Đánh mạnh nào. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Theo lý mà nói Lý Đán cũng sẽ chiếu cố mặt mũi của Lý Long Cơ, không đến mức chém hai người này. Cứ như vậy xem ra đại khái chính ra giáng chức cho ra khỏi Trường An.

Trong lòng Tần Tiêu có chút rầu rĩ không vui, dò xét qua loa cho xong, thật vất vả xong việc, cũng không có trực tiếp về nhà, lại đi chợ tây tới Thiên Khách Vạn Lai, đi vào gian nhà các Lý Long Cơ đang chờ.

Tần Tiêu ngồi bên cạnh bàn, tùy ý uống chén rượu nhỏ, trong nội tâm âm thầm mắng: Lý Long Cơ, bình thường người không tin tà, hiện tại mới biết sợ sao?

Buổi trưa vừa qua, Lý Long Cơ mặc thường phục xuất hiện. Rầu rĩ ngồi bên người Tần Tiêu, cầm ly uống vài chén.

Tần Tiêu cười mỉa nhìn hắn:

- Như thế nào, trời nóng phát hỏa đầu đầy mồ hôi.

Lý Long Cơ thở dài một hơi:

- Dựa vào, thật phiền muộn!

Tần Tiêu cười lạnh:

- Không tin tà à? Bảo người không nên dây vào, bây giờ nóng lòng cầu thành thấy hậu quả. Theo ta thấy tâm tình của người hiện tại giống như Lý Trọng Tuấn năm đó lắm. Còn tưởng rằng người ổn trọng, thì ra vừa lên làm thái tử thì lập tức lòi đuôi ra rồi.

Lý Long Cơ cảm giận nâng cốc uống cạn, nói:

- Ta thân là thái tử, là huệ duệ Lý gia chính tông, chẳng lẽ không thể làm việc gì giang sơn Lý gia hay sao? Nàng đã là con dâu Lý gia gả ra ngoài, dựa vào cái gì chỉ chỗ bao biện không tha người?

- Ha ha, lý luận cùn!

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Tiếp tục đi, còn có chút nguy biến tà thuyết gì cùng nói ra đi. Có lẽ sau khi nói đồng dục một chút rơi vào trong tai Thái Bình công chúa thì nàng cảm động đấy, chủ động bỏ quyền rời khỏi đây!

- Người...

Lý Long Cơ nghe câu này thì nghẹn lại, lập tức nói không ra lời. Hắn bị đè nén và tức giận, hận không thể xông lên đánh nhua với Tần Tiêu một trận.

- Làm gì mà nhìn ta như vậy? Muốn đánh nhau phải không, người không phải là đối thủ của ta!

Tần Tiêu cười nhìn qua Lý Long Cơ, cười ha hả.

Lý Long Cơ cực độ phiền muộn uống chén rượu, trong lỗ mũi thở hỗn hển:

- Lão, lão tử! Lão tử thực hận không thể liều với người! Người rõ ràng cũng bỏ đá xuống giếng nói lời châm chọc ta.

- Không nói lời châm chọc, chẳng lẽ lại khen người?

Tần Tiêu chậm rãi nói:

- Người là hoàng đế tương lai, tại sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Người trước kia không phải thích giả bộ trang bức sao, tại sao biến thành lỗ mãng như thế? Đúng rồi, lập trường của người xuất phát từ việc tốt, nhưng mặc kệ chuyện gì đều phải nhìn tình hình thực tế. Người liều lĩnh xông lên như vậy, đương nhiên chỉ có thể bị đâm thương tích đầy mình.

- Người... Người mới là nguy biến tà thuyết!

Tần Tiêu ta nói là sự thật:

- Ta nói như vậy là có đạo lý cả đấy. Chính người nghĩ lại cho rõ ràng đi. Chuyện trước mắt không phải khí chất vương giả phun trào là có thể giải quyết được, từ từ sẽ tới. Giống như muốn gỡ rối thì người không tìm lấy đầu sợi rối, càng gỡ càng chắc, càng gỡ càng rối. Hơn nữa càng không cách nào gỡ nó ra.

- Dựa vào ah, người nói nhiều quá!

Mặc dù nói vậy, thế nhưng mà Lý Long Cơ cũng không ngu ngốc, đã có chút hiểu ý của Tần Tiêu, cũng từ tỉnh táo lại.

Tần Tiêu nhìn qua biểu lộ của hắn. Biết rõ chính mình khuyên bảo có hiệu quả. Rèn sắt khi còn nóng nói ra:

- Ngày hôm qua người phái Diêu Sùng, Tống Cảnh tới nhà tìm ta. Lúc ấy ta đã cự tuyệt tham gia trường trị phạt đạo. Người lúc ấy nghe được tin tức khẳng định rất tức giận a? Nhưng mà tình hình hôm nay người cũng thấy được rồi. Cho dù có thêm ta thì có thể ngăn cơn sóng dữ trước văn võ bá quan sao?

Lý Long Cơ không tình nguyện gật đầu:

- Sự thật chứng minh người đã đúng. Diêu, Tống chắc chắn bị giáng chức ra khỏi Trường An. Sau khi tan triều phụ hoàng gọi ta vào ngự thư phòng, lão phụ hoàng để chưa bao giờ tức giận đã chỉ vào cái mũi của ta mà chửi một giờ đấy.

- Ah, khó trách tâm tình của người hồng bét như vậy, ha ha...

Tần Tiêu lại cười rộ lên:

- Không thể ngờ là hoàng đế cũng mắng người, hơn nữa còn là mắng tam lang hắn thích nhất, có ý tứ.

- Câm miệng nha, đừng châm chọc!

Lý Long Cơ phiền muộn trong lòng buồn bực, lông mày vặn thành một đoàn, nói:

- Kỳ thật lúc này có kết quả như thế vẫn nằm trong dự liệu của ta đấy. Vừa mới bắt đầu kỳ thật ta cũng không định hi sinh Diêu, Tống hai người. Bọn họ là nhân tài khó có được, có tấm lòng son. Nhưng thật ra hai người bọn họ chủ động tới tìm ta, đưa ra chuyện này. Ta liền bảo bọn họ tìm người hỗ trợ, ta biết rõ nếu ta là người ta sẽ cự tuyệt. Vì vậy vẫn cho bọn họ đi..

- Ta cũng biết, chuyện này không phải ý của người...

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Thế nhưng mà người biết rõ không có kết quả tốt, vì cái gì còn muốn bọn họ nhảy ra tìm chết? Hoặc là trong lòng người có tâm lý may mắn?

- Vâng, ta thừa nhận là có một tia tâm lý may mắn!

Dù sao Lý Long Cơ là lợn chết không sợ nước sôi, tức giận kêu lên:

- Nhưng mà có một số việc nếu không thử còn chưa biết thành công hay không, có lẽ vẫn còn một tia hy vọng.

- Táo bạo!

Tần Tiêu một câu đánh trúng chỗ hiểm của Lý Long Cơ, lắc đầu liên tục nói ra:

- Hôm nay ở đây không có người ngoài, ta muốn dùng thân phận huynh đệ kết nghĩa bảo cho an toàn người, cũng giáo dục người một chút. Trước khi người lên làm thái tử, người khi đó làm người biết ẩn nhẫn và tìm cơ hội, ít xuất hiện và ẩn sâu hùng tài đại lược. Hiện tại tốt rồi, lên làm thái tử thì thay đổi, cho rằng trong thiên hạ trừ hoàng đế thì chỉ còn mình người; độc chiếm thiên hạ sao, người chỉ cần là thái tử thì chuyện cần làm nhất định sẽ thành công, đúng không?

Lý Long Cơ phì cười gật đầu:

- Đúng, ta thừa nhận. Đến bây giờ ta cũng ý thức được vấn đề này. Ta phát hiện trong lúc vô hình ta làm thái tử càng ngày càng giống hảo huynh đệ Lý Trọng Tuấn lúc trước. Thì ra thân phận địa vị khác nhau, phương pháp suy nghĩ chuyện gì cũng cải biến. Lúc trước ta cũng rất không hiểu suy nghĩ của Lý Trọng Tuấn, tại sao phải làm cực đoan như vậy, động cái là muốn binh biến, muốn giết người. Hiện tại ta hiểu rồi. Dã tâm của con người không ngừng bành trướng, hiện trong lòng ta cũng có suy nghĩ giống như đại ca, chuyện này rất đáng sợ.

- Đúng, rất đáng sợ.

Sắc mặt Tần Tiêu có chút nghiêm trọng, những ngày này hắn nhìn thấy Lý Long Cơ đã biến hóa nhiều, ngay cả bản thân hắn cũng biến hóa. Lý Long Cơ đã không còn là Lý Long Cơ phong hoa tuyết nguyệt trước kia. Hắn có khát vọng, có dã tâm, đồng thời cũng có dục vọng quyền lực cao. Nhưng mà tu dưỡng và gia giáo của hắn còn tốt hơn Lý Trọng Tuấn rất nhiều, bằng không chắc chắn đã làm ra chuyện khác người nào đó.

- Vậy người nói ta nên làm cái gì bây giờ?

Lý Long Cơ cau mày, có chút không kỹ khả thì nói ra:

- Mất thấy Diêu, Tổng hai người sắp giáng chức ở đông cung ra khỏi Trường An, mặt khác có một ít đại thần vì tránh hiểm nghi mà rời ta càng ngày càng xa. Bên cạnh ta người có thể sử dụng càng ngày càng ít, có thể nói cũng chỉ còn người và Trương Cửu Linh.

620. Chương 622: Đánh Mạnh Nào. (2)

Chương 622: Đánh mạnh nào. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Trương Cửu Linh?

Trong lòng Tần Tiêu khẽ động:

- Đại sự này người đã hỏi qua ý của hần chưa?

- Ai...

Lý Long Cơ thở dài một hơi:

- Hần nói chuyện, ý của hần giống như đại ca. Không thể ngờ hai người các người là cá mè một lứa! Đáng hận!

- A, xem lời này của người nói thì cái này là anh hùng trọng anh hùng.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Sự thật cũng chứng minh chúng ta là đúng. Chỉ tiếc ta và Trương Cửu Linh đều là người nhỏ, lời nhẹ, không kéo được con lừa máu dồn lên não như người lại.

- Móa, nói gì đó!

Lý Long Cơ phiền muộn trừng Tần Tiêu, hần lại rót rượu ình.

- Lại nói tiếp, mặc dù ta có mấy hảo huynh đệ, nhưng mà tính cách của bọn họ gần giống phụ hoàng. Mặc kệ tất cả đại sự, không nói tới các chủ đề mẫn cảm. Hiện tại ta chỉ có thể tìm người mà thôi. Người cũng đừng chỉ lo ‘trang Bức’ mắng chửi người, nghĩ biện pháp thực tế giúp ta đi.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Người nhìn người đi, quả thực là có bệnh vái tứ phương, hoặc là nói, sợ lâm vào đường cùng chứ gì. Ta làm tướng quân làm sao có kế gì cho người? Loại chuyện này người nên đi hỏi Trương Cửu Linh.

- Bà mẹ nó. Còn ngồi đó trang bức!

Lý Long Cơ giận không kềm được, lúc này nhảy dựng lên lao qua Tần Tiêu.

- Lão tử liều với người.

Tần Tiêu kinh hãi, không nghĩ tới Lý Long Cơ thực nổi điên, vội vàng không kịp chuẩn bị cho nên bị nắm áo. Lý Long Cơ đắc thế không buông tha người, dùng lực lượng toàn thân đẩy tới trước, Tần Tiêu ngồi trên ghế ngã xuống đất.

Lý Long Cơ liều mạng đè nặng Tần Tiêu, oán hận bóp cổ của hần:

- Người ‘trang Bức’ thành thần rồi, lão tử liều với người!

Tần Tiêu đỏ khốc đỏ cười, cũng không nên ra chiêu đánh thái tử này, hai tay chỉ vào cổ và nói:

- Thật sự muốn đánh sao?

- Đúng vậy a, đánh đi! Lão tử ghen một bụng khí, muốn tìm người đánh nhau đấy! Võ Trạng Nguyên là hay lắm sao? Người khác sợ người chứ lão tử sợ cái lông.

Lý Long Cơ kêu to, hai người bình thường du côn vô lại, không ngờ bây giờ lại đánh nhau.

Tần Tiêu nhanh chóng ra tay đánh Lý Long Cơ một đấm, nói:

- Được, đánh thì đánh, lão tử còn sợ người sao?

“Phanh” một quyền! xem tại

- Ah nha!

Hét thảm vang lên!

Âm thanh bàn ghế và chén đĩa vỡ tan vang lên.

Tần Tiêu thản nhiên đứng lên, đi qua mặt đất kéo Lý Long Cơ dậy, vui vẻ khi người gặp họa, nói:

- Còn đánh không?

- Đánh!

Hai nhân vật thân phận cực kỳ hiển hách ở trong tửu điểm đánh nhau như du côn phố phường, lời lẽ thô tục bay loạn xạ, cũng không để ý có ai nghe được.

- Dựa vào, người dám nắm đầu của ta! Người là đàn bà chanh chua!

Tần Tiêu cũng giận dữ tiến lên một bước gần Lý Long Cơ và không chút lưu tình vung quyền lên. Tuy chỉ dùng hia ba thành lực lượng cũng làm cho Lý Long Cơ kêu thảm bay ngược ra sau, nằm trên giường.

Tần Tiêu hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, bước nhanh tới trước áp lên thân thể của hắn, hắn đánh ra hơn mười tát.

Lý Long Cơ cảm giác trước mắt nổ đom đóm, lớn tiếng kêu lên.

- Cầu xin tha thứ không?

- Nói láo! Đánh chết lão tử cũng không cầu xin!

Lý Long Cơ không cam lòng yếu thế dùng chân đá.

trong lòng Tần Tiêu cả kinh nói: đúng là con lừa! Đánh hắn hỏng là không tốt, cho hắn phát tiết đi.

Tần Tiêu buông ra đứng dậy, vỗ vỗ tay:

- Không phải tuyển thủ cùng cấp bậc, đánh với người không có ý nghĩa, không đánh.

Lý Long Cơ giận dữ, lập tức đứng lên:

- Rõ ràng coi rẻ ta!

Một cước đá vào người Tần Tiêu. Tần Tiêu không muốn trốn tránh, bị trúng một đá té xuống đất.

Lý Long Cơ ở phía sau cười to:

- Hắc hắc hắc! Huề nhau! Mẹ hắn đã ghiền ah!

Tần Tiêu bò dậy, Lý Long Cơ chỉ vào hắn cười ha ha:

- Ha ha...

Tần Tiêu khinh bỉ chỉ vào Lý Long Cơ cười to:

- Người là con lừa mà!

Lúc này lão bản khách điểm chạy vào trong, quỳ gối trước mặt Lý Long Cơ, cũng không dám nhìn hai người.

Lý Long Cơ ném một thỏi vàng ở trước mặt hắn:

- Đi mua cho hai chúng ta hai bộ quần áo, số còn lại bồi thường cho người, chuyện này mà truyền đi...

Lão bản lập tức lắc đầu liên tục khoát tay:

- Tiểu, tiểu nhân dù có một vạn lá gan cũng không dám nói ra chuyện này.

Tần Tiêu vịn cái ghế ngã lên, hai người ngồi xuống, thở hổn hển nhìn đối phương, cười rộ lên.

Lý Long Cơ thở dài một hơi.

- Kỳ thật, nếu có lựa chọn thì ta càng muốn làm Tần Tiêu, mà không phải Lý Long Cơ!

Bọn tay chân khách sạn làm rất nhanh, trước tiên thay đi chợ tây mua cẩm bào tốt nhất cho bọn họ, mang theo nước ấm cho hai người rửa mặt.

Tần Tiêu rửa mặt xong thì chê cười Lý Long Cơ:

- Như thế nào, vừa gặp chút ngăn cản đã muốn lùi bước? Đây không giống a man mà ta quen biết nha.

Lý Long Cơ yên lặng thay quần áo và rửa mặt, cũng không đáp lời.

Bọn sai vật hầu hạ hết hai người thay quần áo, lập tức thay cái bàn, bày tiệc rượu. Cả gian phòng cũng không còn chút dấu vết đánh nhau nào nữa, không ngờ hiệu suất của quán rượu này quá là nhanh chóng.

Hai người ngồi vào bàn và cảm thấy rất đói, liền ăn như hổ báo, trong lúc ăn uống Lý Long Cơ thường xuyên đưa tay lên xoa mặt, xoa vào những chỗ đau đớn. Tần Tiêu thấy vậy thì vui sướng khi thấy người gặp họa nên châm chọc vào.

Sau khi ăn no, Lý Long Cơ dường như không còn kích động nữa, thở dài một hơi, cầm khăn nóng lau mặt.

- Thoải mái!

Lý Long Cơ giống như trút được gánh nặng.

Tần Tiêu cười mỉa, cũng im lặng.

Lý Long Cơ chép miệng nói ra:

- Nói đi, chuyện bây giờ ta nên làm gì cho phải?

Tần Tiêu cũng không dong dài nói giỡn với hắn cái gì, ngắn gọn nói một câu:

- Nhẫn.

- Nhẫn là không có vấn đề sao?

Lý Long Cơ khôi phục bình thường, không hề quan tâm hỏi ngược lại.

- Cho dù không thể giải quyết vấn đề, cũng không làm vấn đề lớn hơn.

Tần Tiêu nói ra:

- Có lẽ ánh mắt của ngươi nên nhìn xa một chút, đứng cao hơn một chút. Chính ngươi nghĩ lại đi, vài năm gần đây vận mệnh Đại Đường lên xuống bất định. Nhân tâm không an, bây giờ là lúc phát triển thái bình. Thái Bình công chúa sa vào quyền lực, đã không còn là công chúa sống vai người chiến đấu với cái ác, mưu cầu khôi phục Lý Đường. Có lẽ chính nàng ta còn chưa ý thức được một ít hành vi của nàng ta đã trở ngại bước đi của luật pháp, trở thành chướng ngại cho giang sơn Đại Đường. Nhưng mà trên phương diện chính trị không có ai đúng ai sai, nhưng mà từ đại cục mà nhìn thì nàng chính là đại địch của cả thiên hạ, là địch nhân của lịch sử, cũng là địch của lợi ích dân chúng. Cho nên nàng bại vong là tất nhiên.

Lý Long Cơ có chút ngu ngơ nhìn qua Tần Tiêu, khăn mặt trong tay không tự chủ rơi xuống bàn, nửa miệng mở rộng, nói không ra lời.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Đừng nhìn ta như vậy. Kỳ thật chính ngươi tính hạ tâm lai cần thận suy nghĩ đi, chỉ một việc như vậy ngươi còn không nghĩ ra được sao?

- Đúng, đúng. . .

Lý Long Cơ chậm rãi gạt đầu, đại triệt đại ngộ nói ra:

- Thái Tông và Ngụy Chính từng nói qua nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền. Chính là đạo lý này. Đại ca, thì ra ta bất tri bất giác đi đầu pháp với nàng ta. Thật sự là quá ngu muội! Ta có lẽ nên cao hứng mới đúng, nhìn càng xa một chút. Đại thể nằm ở nhân tâm, đúng quá!

621. Chương 623: Lộ Át Chủ Bài.

Chương 623: Lộ át chủ bài.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Hiểu là tốt rồi, nên bảo trì bình thần đi.

Tần Tiêu nói ra:

- Chỉ cần vững vàng thì vị trí thái tử của ngươi sẽ vững vàng, cũng không điên cuồng như hôm nay, cũng không dẫn lửa thiêu thân, cũng không đâm đầu vào tường chảy máu. Ngươi là người có hùng tài đại lược, sao có thể chấp nhận với nữ nhân như nàng, tranh giành một ngày có được sao? Ngươi bây giờ là thái tử, là hoàng đế tương lai, là phải trị thiên hạ. Ngươi xem ngươi bây giờ này, đã nghĩ ngợi đầu đầu với nữ nhân, ngươi có khác gì đàn bà chanh chua chữ đồng chữ? Cho dù nàng có thể lực lớn, có năng lực cao, nhưng mà nàng có thể lật nghiêng triều chính sao? Có thể giết ngàn vạn dân trong thiên hạ sao?

- Chữ giỏi lắm, chữ giỏi lắm!

Lý Long Cơ như hiểu ra, vui vẻ ra mặt, rót chén rượu cho Tần Tiêu sau đó cùng hắn uống cạn.

- A man...

Tần Tiêu lạnh nhạt mỉm cười, ánh mắt sáng nhìn qua Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ có chút ngạ:

- Cái gì?

- Nếu ngươi làm hoàng đế sẽ bỏ qua cô cô của ngươi, Thái Bình công chúa không?

Tần Tiêu bình tĩnh hỏi thăm.

- Ta biết rõ vấn đề này rất đường đột, ngươi có thể không trả lời. Về sau ta cũng không hỏi lại.

Lý Long Cơ sững sờ nhìn qua Tần Tiêu nửa ngày, chậm rãi đứng dậy, bước đi thong thả một hồi sau đó nói:

- Ta cũng không biết...

Đột nhiên Tần Tiêu phát hiện mình lẩm miệng.

Đồng thời cũng phát hiện Lý Long Cơ trước mắt này dần dần khó nắm bắt.

Hắn là thái tử, là hoàng đế tương lai... Một câu có thể làm người ta máu chảy đầu rơi, tru diệt thế tộc.

Tần Tiêu cảm thấy có lẽ đây là lần cuối cùng mình có thể cùn ăn rượu như vậy với Lý Long Cơ, còn đánh nhau, chửi mẹ, nghĩ cái gì thì nói cái đó, không chỗ cổ kị. xem tại

Vật cực tất phản, gần vua như gần cọp. Như vậy có phải quá mức thân mật hay không? Trong lòng Tần Tiêu có chút loạn, đột nhiên vô hình cảm thấy lạnh cả người. Hồi tưởng lại mấy năm trước Lý Long Cơ mang chính mình đi gặp mặt Thái Bình công chúa, lúc đó tự hào và vinh quang cỡ nào. Khi đó hắn còn lấy cô cô này làm vẻ vang; Thái Bình công chúa cũng thập phần yêu thương hắn. Nhưng bây giờ thì sao?

‘ Nếu ngươi trở thành hoàng đế có bỏ qua cô cô của mình không? ’ Ta cũng không biết! ‘ có lẽ Tần Tiêu muốn nói sau khi ngươi làm hoàng đế, nếu như ngày nào đó kiêng kỵ ta sẽ bỏ qua ta không? Lý Long Cơ lại có cảm tưởng gì?

Thế sự vô thường, lợi ích xung đột, thân nhân cùng bằng hữu cũng có thể biến thành cừ địch.

Đột nhiên Tần Tiêu cảm thấy chán nản.

Tàn khốc, lãnh huyết. Độ sức trên chính trị còn khó khăn hơn độ sức trên chiến trường.

Không có bằng hữu vĩnh hằng, cũng không có địch nhân vĩnh hằng, chỉ có lợi ích vĩnh hằng. Trước mặt lợi ích tuyệt đối, thân tình và huyết tính đều vô ích, hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Lý Long Cơ thấy Tần Tiêu cầm chén rượu mà ngây ngốc, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Nhẹ nhàng đụng hắn một cái:

- Nghĩ cái gì vậy?

- Không có gì.

Tần Tiêu giả bộ như vô sự khẽ cười cười:

- Kỳ thật hoàng đế đã sớm giao phó với ta một chuyện. Ta vốn không nên nhắc tới trước mặt của người, nhưng mà hiện tại ta phải nói rõ ngọn ngành với người thôi.

Lý Long Cơ lập tức hứng thú:

- Là cái gì?

Tần Tiêu bình tĩnh nói ra:

- Ta từng cam đoan với hoàng đế, chỉ cần Tần Tiêu ta vẫn còn làm ở Hoàng Thành Ngự Suất Ti một ngày. Sẽ không làm cho Trường An cùng trong hoàng cung phát sinh dấu đá đổ máu thêm lần nào nữa.

Lý Long Cơ hồn nhiên tỉnh ngộ. Lắm bầm:

- Ta cùng Thái Bình công chúa đều không thể, đúng không?

Biểu lộ của Tần Tiêu có chút nghiêm túc:

- Người cứ nói đi?

- Được rồi, ta hiểu.

Lý Long Cơ gật gật đầu:

- Đại ca có thể nói lời này với ta, ta xem như hiểu tâm tư của phụ hoàng và dụng ý của đại ca, kỳ thật trong lòng của ta vẫn kính yêu cô cô này, nhưng mà luân phiên tranh đấu cho nên có chút mâu thuẫn. Quên thân tình. Không nói nhiều, về sau ta sẽ chú ý điều chỉnh tâm tình của mình, sẽ không làm ra chuyện khiến người ta buồn phiền. Có câu nói của đại ca, ta yên tâm thoải mái ở lại trong đông cung rồi. Một chút lợi nhỏ mà thôi, nàng muốn chiếm tụt thì chiếm đi. Chỉ cần không xâm phạm tới căn cơ của Đại Đường, không đột phá điểm mấu chốt của ta, ta đều nhẫn.

- Cạn ly!

Tần Tiêu cũng không nhiều lời. Cầm ly rượu lên uống cạn. Hắn hiểu được, Lý Long Cơ là người thông minh, nhất định cũng hiểu ý trong lời của mình. Lý Đán đã tìm Tần Tiêu nói chuyện này, muốn hắn hết sức giữ gìn Trường An và hoàng thành an toàn, cực lực bảo vệ đông cung không mất. Cho dù Lý Đán cũng chiếu cố Thái Bình công chúa, nhưng mà hắn cũng không ngu ngốc, hắn hiểu được chỉ có Lý Long Cơ mới là người thích hợp nhất cầm lái tương lai của Đại Đường. Hy vọng duy nhất của hắn chính là không để xảy ra đổ máu gì đó.

Những đạo lý này, Lý Long Cơ đang táo bạo cũng không rõ, Lý Long Cơ sẽ hiểu được.

Hai người uống rượu tới chạng vạng. Khí trời mát mẻ hơn không ít, trong lòng Lý Long Cơ cũng không nóng như lúc trước, nhẹ nhàng rất nhiều. Tần Tiêu cho hắn quân át chủ bài thì hắn đã hiểu rõ, chỉ cần có hắn thì Thái Bình công chúa nào cũng không thể lật trời, không thành khí hậu. Hơn nữa đúng như hắn nói, Thái Bình công chúa đã là chướng ngại của vương triều. Nàng bị diệt là không thể tránh khỏi, chỉ là vấn đề thời gian.

Lý Long Cơ không thể không lần nữa xem kỹ đại ca kết nghĩa này. Vốn cho là hắn chỉ là người trẻ tuổi trí tuệ và võ nghệ hơn người. Không nghĩ tới hắn suy nghĩ sâu hơn người thường nhiều, góc độ vấn đề mà hắn nhìn luôn khác hẳn người ta.

Trên thân một người vì sao có đủ loại ưu điểm như vậy? Lý Long Cơ rất buồn bực: vì cái gì, ta cuối cùng cảm giác hắn và tất cả mọi người không giống nhau? Từ lời nói cử chỉ cho tới sinh hoạt đều không giống người cùng tuổi, đồng thế hệ. Đầu óc của hắn sao linh hoạt như vậy?

Trong lòng Tần Tiêu cũng có chút cảm xúc xen lẫn. Hôm nay hắn nói nhiều như vậy với Lý Long Cơ, không thể nghi ngờ đã cho hắn liều thuốc an thần. Bởi như vậy đã có thể cho hắn bớt táo bạo, cũng có khả năng không còn sợ hãi nữa.

Đồng thời chuyện làm cho hắn uất ức nhất là thân phận của mình bây giờ đã quá mức nguy hiểm. Quá bình công chúa và thái tử cũng không thể làm ra chuyện gả nhà bôi mặt đá nhau.

Nhưng mà hai người này đều muốn như vậy thì Tần Tiêu hẳn phải làm sao?

Nghĩ đến đây Tần Tiêu lạnh run cả người, trong nội tâm xuất hiện cảm giác nguy cơ.

Hai người đều có tâm sự tạm biệt nhau, mỗi người đi mỗi ngã.

Thời điểm về phủ, vừa vận trời tối và người hầu đi ra ngoài thắp sáng đèn lồng, Tần Tiêu xuống ngựa, giao cương ngựa và ngựa cho nô bộc xử lý, bước chân có chút nặng nề đi vào trong phủ.

Trong đại sảnh chỉ có Lý Tiên Huệ ở đây, ôm đầu to nhẹ giọng dụ dỗ nó ngủ, bên cạnh còn có vú em đang vây quanh, đang dùng cây quạt quạt, giúp đỡ xua đuổi con muỗi. Trong sảnh đốt đèn lưu ly, ánh sáng làm gương mặt Lý Tiên Huệ đỏ bừng.

622. Chương 624: Tể Tướng Không Vương Miện Thượng Quan Uyển Nhi. (1)

Chương 624: Tể tướng không vương miện Thượng Quan Uyển Nhi. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu khê cười cười, ném bao vải cho vú em. Trong đó là quan bào của Hoàng Thành Ngự Suất Ti cùng quần áo của Lý Long Cơ đánh nhau tràn ngập dầu mỡ. Quan phục triều đình cho dù bị rách hư hại cũng không thể tùy tiện vứt bỏ, phải giao lại cho hoàng cung và lãnh cái mới.

Lý Tiên Huệ nhìn bộ dáng của Tần Tiêu và có chút nghi ngờ. Mang đầu to giao cho vú em, bảo các nàng ôm tiểu tử này đi ngủ đi. Sau đó đi đến bên người Tần Tiêu ngồi xuống, nghi hoặc hỏi:

- Hôm nay làm sao vậy? Nhìn qua ủ rũ lắm đấy! Ồ, sao ngươi mặc quần áo này, quan bào đâu?

Tần Tiêu thở dài một hơi, ôm Lý Tiên Huệ vào trong ngực:

- Cưỡi ngựa uống say trượt chân ngã vào cống, quan bào bị dơ rồi.

Lý Tiên Huệ cười rộ lên:

- Xem ra đúng là quá say rồi! Người một nhà chờ người dùng cơm đấy, ăn xong còn chưa thấy người về. Lại uống đến say khướt như vậy mới trở về.

Tần Tiêu lười biếng dựa vào ghế, vuốt ve đầu vai mềm mại của Lý Tiên Huệ:

- Uyển Nhi các nàng đâu, tại sao không thấy người?

- A, người còn không biết xấu hổ hỏi Uyển Nhi đâu à, hi hi!

Lý Tiên Huệ nói:

- Uyển Nhi hiện giờ đang đánh đàn một mình. Mặc Y cùng Tử Dịch hai tỷ muội ăn cơm xong thì ra hậu viện cưỡi ngựa luyện kiếm, vẫn chưa về. Trì Nguyệt đi Thanh Tú Các nhập định rồi. Cũng chỉ còn lại cámbã như ta chờ người về thôi.

- A, ha ha...

Tần Tiêu phát hiện chính mình cười vô cùng mệt mỏi và vô lực, vỗ nhẹ Lý Tiên Huệ nói ra:

- Hảo tỷ muội của người ta không có ý quấy rầy, nếu không người đi đi qua Thanh Tú Các đi, hỏi nàng buổi tối có tối ngủ hay không. Ta đi Uyển Nhi Cư tìm Uyển Nhi. Ta có chút vấn đề cần hỏi nàng.

Lý Tiên Huệ đánh giá gương mặt Tần Tiêu một chút.

- Lão công, khí sắc của người hiện tại không tốt, có tâm sự nặng nề à? Hẳn là trong triều có đại sự khó giải quyết?

- Không có, người đừng nhạy cảm.

Tần Tiêu đứng lên, kéo Lý Tiên Huệ cùng đi.

- Đi thôi, chúng ta cùng đi hậu viện.

Lý Tiên Huệ hiểu rõ Tần Tiêu nhất định là gặp tâm sự phiền toái, chỉ không muốn nhắc tới mà thôi. Những chuyện này chỉ có hắn và Uyển Nhi tình thông triều chính mới hiểu, ai, mình cuối cùng quá vô dụng, không giúp được cái gì.

Uyển Nhi Cư, Thượng Quan Uyển Nhi đang đốt đàn hương xua muỗi đi, bàn tay trắng nõn đang lướt qua dây đàn, u hương tỏa ra khắp nơi. Khi nàng đánh đàn thì càng xinh đẹp điều đặn hơn, trong nội tâm của nàng đang chửi nhỏ xíu nam nhân thì nghe được tiếng bước chân vang lên, trong nội tâm của nàng lại cười mắng: có đảm lượng nha, không ngờ còn dám tới tìm ta!

Tần Tiêu chận rãi đi vào đình nghỉ mát, đặt tay lên vai Thượng Quan Uyển Nhi sau đó nhẹ nhàng vuốt ve.

Thượng Quan Uyển Nhi muốn cười nhưng lại nhịn xuống, giả bộ như không đếm xỉa tới tiếp tục đánh đàn, có chút chuyện còn không nghĩ ra, lần điệu đã tán loạn. Tần Tiêu vuốt làn áo mỏng của nàng, làm cho nàng có cảm giác khác thường, cảm giác lạ từ đầu vai truyền xuống, trong nội tâm cũng có cảm giác xúc động.

Tần Tiêu cũng không nói chuyện, nhẹ tay tiến vào sa mỏng sờ mó.

Thượng Quan Uyển Nhi rốt cục nhịn không được, thân thể run lên và cười khanh khách:

- Ngứa chết người, còn không ngừng tay!

Tần Tiêu cười nói:

- Ai bảo người làm bộ không quan tâm tới ta?

- Hừ, còn nói nữa.

Thượng Quan Uyển Nhi vẻ mặt mắc cỡ đỏ bừng, thấp giọng mắng:

- Thể diện của ta bị người làm mất hết cả rồi.

Tần Tiêu vuốt ve lưng ngọc trơn bóng của nàng, sau đó thỉnh thoảng qua nách đặt tay lên ngực của nàng. Thượng Quan Uyển Nhi cả kinh kêu lên, bản năng thò tay bắt tay của Tần Tiêu. Không ngờ bàn tay tặc của hắn chạm vào nhanh rút lại cũng nhanh. Thượng Quan Uyển Nhi giận dữ đứng dậy đuổi theo đánh, hai người đùa giỡn trong nội viện.

Đôi bàn tay trắng Thượng Quan Uyển Nhi vung lên, Tần Tiêu bắt được cổ tay nàng và ôm nàng, ôn nhu nói:

- Đừng làm rộn, có chính sự hỏi người.

Thượng Quan Uyển Nhi nhăn cái mũi:

- Lại đùa nghịch mánh khéo như vậy, chuyển hướng chủ đề ah!

- Là thật, tới đây!

Tần Tiêu dứt khoát ôm Thượng Quan Uyển Nhi đi vào phòng.

Trái tim Thượng Quan Uyển Nhi đập rộn lên, trên mặt đã hồng nhuận. Không tự chủ mà kéo cổ Tần Tiêu, đôi chân hân hoan đá nhẹ.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Người vui vẻ như vậy làm gì? Giống như muốn ta sung hạnh người vậy.

- YAA.A.A..!

Thượng Quan Uyển Nhi phiền muộn kêu lên, tức giận nện vào ngực Tần Tiêu, trên mặt mắc cỡ đỏ bừng.

Tần Tiêu cười ha hả, mang Thượng Quan Uyển Nhi vào phòng và đặt lên giường.

- Tốt rồi, đừng làm rộn. Thực sự có chuyện.

Thượng Quan Uyển Nhi oán hận nhìn hấn:

- Chuyện gì?

- Khúc, là như thế này...

Tần Tiêu vội ho một tiếng, hấn kể lại từ đầu.

- Cái gì nha?

Thượng Quan Uyển Nhi cố ý ngắt lời.

- Không nên ngắt lời.

Tần Tiêu cầm giận một tay ôm nàng vào ngực, không cho nàng lộn xộn.

Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách, dứt khoát xoay người lại chọn tư thế thoải mái nằm trên đùi Tần Tiêu, hơi chăm chú nói:

- Nói đi.

- Ân.

Tần Tiêu khẽ cười cười, vỗ về Thượng Quan Uyển Nhi, nói tiếp:

- Uyển Nhi, ta ra làm quan mấy năm, cũng trải qua nhiều việc. Mấy lần trước ta là thân bất do kỷ, bị người ta xem như công cụ sai sử. Nhưng mà bây giờ ta lại cảm giác mình bị cuốn vào vòng xoáy lớn, hơn nữa bất tri bất giác thành hạch tâm của vòng xoay chính trị. Người nói ta có nên làm ra chút gì đó, làm cho chính mình thoát ra ngoài nguy hiểm này hay không?

Thượng Quan Uyển Nhi nháy mắt nhìn qua Tần Tiêu. Biết rõ hấn không phải đang trêu chọc mình, suy tư nói ra:

- Lão công, trước mắt có phải bắt đầu từ Thái Bình công chúa và thái tử không?

- Xem như thế đi.

Tần Tiêu hơi thở dài một hơi, có chút phiền muộn nói ra:

- Bọn họ có mâu thuẫn không thể điều hòa. Thái Bình công chúa không ngừng bành trướng thế lực. Thái tử là hoàng đế tương lai, khó tránh khỏi sinh ra cảm giác nguy cơ. Hai người bọn họ sẽ có một phương bại vong. Mà ta chính là đòn gánh ở giữa hai người.

Thượng Quan Uyển Nhi cảm giác gập lên, có chút nhăn mày:

- Lão công, người chấp chương Hoàng Thành Ngự Suất Ti, chỉ huy toàn bộ cấm vệ hoàng thành, cho dù phương nào mạnh hơn đi nữa cũng không thể làm gì được người, không phải sao?

- Đúng!

Tần Tiêu cười khổ:

- Vì vậy ta bị bọn họ kẹp vào giữa.

- Hoàng đế có biểu hiện gì không?

Thượng Quan Uyển Nhi nghi hoặc.

- Có.

Tần Tiêu nói:

- Ý của hoàng đế rất mờ昧, nhưng mà tâm của hấn hơi hướng về thái tử. Nhưng mà hấn nhiều lần cường điệu không muốn thái tử và Thái Bình công chúa hai người xảy ra tranh đấu đổ máu. Hấn hy vọng dùng phương thức bình thường giải quyết mâu thuẫn và tranh chấp của hai người.

- Vậy có thể sao?

Thượng Quan Uyển Nhi không thể tin lắc đầu:

- Ta thấy không thể. Lão công vừa rồi cũng đã nói mâu thuẫn của hai người không thể điều hòa, trừ phi là một hương hoàn toàn ngã xuống. Cho nên lão công, người nhất định phải đứng qua một bên... Uyển Nhi lắm miệng, nếu như ta là lão công, nhất định sẽ đứng về phía hoàng đế và thái tử. Dù sao bọn họ mới là chính thống, là người trong thiên hạ nhận định là hoàng tộc. Thái Bình công chúa mặc dù có dã tâm, có năng lực, nhưng mà nàng còn kém thánh hậu nhiều, nàng không có năng lực thay thế Đại Đường.

623. Chương 625: Tể Tướng Không Vương Miện Thượng Quan Uyển Nhi. (2)

Chương 625: Tể tướng không vương miện Thượng Quan Uyển Nhi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Ân, có một câu không sai, quả nhiên không hổ là tể tướng không vương miện Thượng Quan Uyển Nhi!

Tần Tiêu khen ngợi gật gật đầu, đồng thời bóp ngực của nàng vài cái.

Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách, toàn thân ngứa ngáy uốn éo đứng dậy.

- Xem như ban thưởng sao?

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Người cũng là nữ nhân, hơn nữa còn quá hiểu Thái Bình công chúa. Có biện pháp tốt dạy ta đi!

- Biện pháp gì?

Thượng Quan Uyển Nhi giảm âm thanh:

- Giải quyết Thái Bình công chúa sao?

- Không nói ‘giải quyết’ a.

Tần Tiêu có chút lắc đầu:

- Chỉ cần nàng không uy hiếp tới ổn định của Đại Đường, không uy hiếp tới thái tử thuận lợi đăng cơ, không uy hiếp tới lợi ích của đa số người.

- A, có cách giải quyết.

Thượng Quan Uyển Nhi không chút nào giấu diếm thẳng thắn. Sau đó nghi hoặc nhìn qua Tần Tiêu.

- Lão công, người đã biến hóa rồi!

- Thật sao?

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Phương diện nào?

Thượng Quan Uyển Nhi chăm chú nói ra:

- Người vừa nhập sĩ ta đã gặp người. Khi đó người là người nhiệt huyết, làm chuyện gì cũng làm trước nghĩ sau, cũng không lo trước lo sau. Hiện tại người suy nghĩ nhiều và có cố kỵ, tuy không phải dây dưa dài dòng, nhưng mà tâm tính càng thành thực. Nếu là trước kia người chẳng lo lắng cái gì, ai cũng có thể dùng người biến thành lợi kích. Nghịch đảng ở Giang Nam thánh hậu mặt ngoài phái người làm khâm sai.

- Kỳ thực chính là phái đi bình định; lần sau tam đại nguyên lão mượn tay người tru Chi; ra sức đánh người Đột Quyết không cần nói, bọn người hoàng đế cho người nhậm chức và về ra mỗi nhữ; về sau một đảng của

Vi hậu tuy cũng ép làm khó dễ cho người, nhưng mà cẩn thận nghĩ lại không phải là người cùng vương công Lý gia quan hệ mật thiết mới sẽ xuất hiện mâu thuẫn như vậy sao? Một ví dụ đơn giản, bọn họ vì cái gì không có lựa chọn bọn người Trương Nhân Nguyên. Hẳn lúc ấy là thống soái, người chỉ là tướng quân nha.

Tần Tiêu gật đầu:

- Hiểu rồi. Nói rất đúng. Kỳ thật cho tới nay ta cũng có cả giác như vậy. Từ khi ta nhập sĩ đã bị đủ loại người lợi dụng để đối phó địch nhân của bọn họ. Nhưng mà ta vẫn may mắn, ta chỗ đứng trận doanh, vẫn là phương thắng lợi. Nhưng mà hiện tại ta đã nghĩ kỹ rồi, là tự nhiên có lập trường, cho nên mới lo trước lo sau như vậy. Kỳ thật ta có giải thích giống như Uyển Nhi, Thái Bình công chúa tất bại, thái tử tất thắng.

- Nhưng mà Uyển Nhi, vòng tròn tranh đấu này quay liên tục, ta cuối cùng chỉ nhìn thấy phản bội và giết chóc, cốt nhục tương tàn đổ máu, nói thật tâm của ta lạnh rồi. Trong nội tâm thập phần kháng cự chuyện như vậy xảy ra lần nữa, nhất là nó sẽ phát sinh trên tay của ta. Thái Bình công chúa đã từng là minh hữu cùng trận doanh với ta, cùng vào sinh ra tử.

- Đại Đường phục hưng thì công lao của nàng không thể bỏ qua. Đồng thời nàng có ân tình với thái tử và ta. Ta cũng là người, tim của ta là thịt. Ta không làm được chuyện lãnh khốc vô tình. Cho nên trong nội tâm của ta còn có giằng dụa. Còn có bàng hoàng. Ta không muốn Thái Bình công chúa chết ở trước mắt ta, lại không thể cho phép nàng hại nhiều người. Uyển Nhi, người nói đúng, ta đã biến hóa rồi, trở nên nhu nhược, trở nên khiếp đảm.

- Không phải...

Thượng Quan Uyển Nhi lần đầu tiên nghe Tần Tiêu nói nhiều như vậy, nói ra lời trong lòng, có chút bị chấn động, si ngốc nói ra:

- Đây là tính tình chân thật, lý trí cùng cảm tính cùng tồn tại. Lão công, mặc kệ người giết bao nhiêu người, làm ra bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa, người cuối cùng chỉ là người bình thường, không phải thiên thần, không phải ma tướng, là người có tình, đây là chuyện tự nhiên thôi. Uyển Nhi trong cung nhiều năm, gặp nhiều chuyện cốt nhục tương tàn.

- Cái khác không nói, thánh hậu từng xử lý không biết bao nhiêu vương công Lý gia, kể cả chính con gái thân sinh của mình. Kỳ thật trong nội tâm nàng chưa từng thống khổ giằng dụa, chưa bao giờ chảy nước mắt đau xót. Kỳ thật nàng cũng không có lựa chọn. Nàng không giết người thì sẽ bị người giết. Sự thật đúng là tàn khốc như vậy, không cho người ta lựa chọn.

- Nhưng mà người ngoài nhìn vào thì thấy nàng lãnh khốc, vô tình, hung tàn, hoang dâm, nhưng mà cuối cùng lão công vẫn nhìn ra được nữ hoàng cường quần thiên hạ phong vân một cõi trước khi nằm xuống cũng là nữ nhân bình thường. Ngay cả thánh hậu cũng có hỉ nộ ái ố thương tâm như người thường, huống chi là lão công là nam tử bác ái?

- Người có chân tình thật ra là chuyện rất tự nhiên. Mấu chốt nằm ở chỗ lão công muốn xử lý cảm tình và sự thật không cho xung đột. Nhưng mà thời điểm này người nên cân nhắc nhiều một chút. Dù sao người không có lựa chọn nào cả.

- Không có lựa chọn...

Tần Tiêu nói ra từng chữ một, trong nội tâm hiện ra thê lương và cô đơn.

- Uyển Nhi, ý của người là trừ giải quyết Thái Bình công chúa, ta đã không có lựa chọn, đúng không?

Thượng Quan Uyển Nhi thập phần chăm chú nhìn qua Tần Tiêu, quyết đoán gật đầu:

- Vâng!

- Vì sao khẳng định như thế?

Tâm của Tần Tiêu đã chấn động. Kỳ thật chính hắn cũng biết rõ tình huống này, nhưng mà luôn có chút ít khúc mắc không bỏ được.

- Bởi vì...

Thượng Quan Uyển Nhi cũng cười khổ bất đắc dĩ.

- Nếu lão công muốn bảo toàn chính mình, bảo trụ gia đình chúng ta phải đứng cùng lợi ích nhất trí với hoàng đế cùng thái tử, hơn nữa không thể thiên hướng ra bên khác, không được có bằng hoàng. Chỉ có như vậy mới có thể chiếm được tín nhiệm hoàn toàn từ thái tử và hoàng đế, mới có chính thức an toàn.

Tần Tiêu thở dài một hơi, nói: truyện copy từ

- Có lẽ chính là như vậy!

Trong đầu của hán hồi tưởng lại câu nói của Lý Long Cơ: ‘ sau khi người người làm hoàng đế có bỏ qua cô, Thái Bình công chúa không? ’, ‘ ta cũng không biết’. Trong lòng người phải chăng có bất định như ta không? Phải chăng cũng đang tự hỏi vấn đề này?

Thân tình cùng quyền lực, ân tình cùng lợi ích, vì sao luôn dây dưa không ngớt?

Trong lòng Tần Tiêu có chút buồn bực, oán hận nói một câu:

- Nếu án là như vậy, ta dứt khoát bỏ gánh rời đi quay lại Giang Nam làm ruộng sinh em bé đi!

- Có thể nha!

Không nghĩ tới Thượng Quan Uyển Nhi lập tức lên tiếng tỏ vẻ tán thành:

- Vì cái gì không thể chứ? Người cho rằng người thực không thể thiếu sao? Trên triều đình, kể cả thiên hạ hôm nay, thứ cho Uyển Nhi nói thẳng. Không có ai là không thể thay thế! Kể cả hoàng đế. Huống chi người chỉ là tướng quân. Không có người thiên hạ Đại Đường cũng vận chuyển, Hoàng Thành Ngự Suất Ti cũng sẽ có người thống lĩnh, triều đình sẽ không tê liệt, tình huống không nghiêm trọng như người tưởng tượng. Thái tử cùng Thái Bình công chúa sớm muộn cũng phân thắng bại.

Tần Tiêu có chút ngạc nhiên, giống như trong lòng có người mở cánh cửa ra vậy. Lộ ra một tia ánh sáng, kinh hỉ nửa nọ nửa kia nói ra:

- Uyển Nhi, người là Uyển Nhi thật tốt ah! Một câu bưng bít người trong mộng! Cho tới nay ta đã đặt vị trí của mình lên quá cao, cho rằng trong hoàng thành Trường An là không thiếu thiếu Tần Tiêu ta... Không phải ta muốn chạy tránh, muốn làm đào binh nhu nhược. Nhưng mà người nói câu này ta đã nhẹ bớt, đột nhiên gánh nặng của ta giảm nhiều! Cảm ơn người lão bà tốt! Hôn nào!

624. Chương 626: Chiến Sự Nổi Lên, Đi Con Đường Nào. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 626: Chiến Sự Nổi Lên, Đi Con Đường Nào. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Thượng Quan Uyển Nhi cười khanh khách. Ôm cổ Tần Tiêu hôn một cái, sau đó cười mỉm nói ra:

- Kỳ thật ta cũng không có kiến thức ĩnh gì, chỉ là ngẩn lâu trong triều nên hiểu nhiều chuyện. Những năm đó Uyển Nhi cả ngày làm bạn bên người thánh hậu, nhìn thấy triều thần thay đổi, thay thế như cá diếc sang sông. Có ít người có lẽ phong quang nhất thời, nhìn qua địa vị trong triều không ai bì nổi, không ai có thể thay thế. Nhưng mà trên thực tế thì sao?

- Thứ cho ta bất kính, ân sư Dịch công của lão công lúc ấy trong triều thế là ngôi sao sáng. Thủ phụ các thần, ngay cả thánh hậu cũng không gọi thẳng tên của hắn. Mà là xưng hắn ‘ Các lão ’ hoặc là ‘ Hoài Anh

! Nhưng mà Địch công đi về côi tiên thì triều đình chẳng phải vẫn vận chuyển như trước sao? Người chỉ là tiểu tướng quân, người còn mạnh hơn Địch công năm đó sao?

- A ha ha, đúng vậy!

Áp lực trong lòng Tần Tiêu giảm đi không ít, ngậy ngốc cười rộ lên, cũng khôi phục sắc mặt bình thường. Một tay không thành thật chui vào bộ ngực đầy đặn của Thượng Quan Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ cắn bờ môi, nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng:

- Có phải cảm kích ta hay không? Vậy có phải nên báo đáp ta một chút?

- Tốt. Lão gia hôm nay sẽ hân hạnh sung hạnh người vậy!

Tần Tiêu quá cười rộ lên, một tay tiến vào áo lót của Thượng Quan Uyển Nhi sau đó mò nụ hoa nhỏ của nàng.

Thượng Quan Uyển Nhi bắt lấy tay của hắn làm nũng, ỏn ẻn nói:

- Hoại tử... Ở ngay chỗ này sao?

Tần Tiêu cảnh giác nhìn chung quanh, hắc hắc, không có ngọn nến, khá tốt! Vì vậy cười xấu xa nói:

- Không thể sao? Nơi này thật tốt!!

Thượng Quan Uyển Nhi lập tức như biến thành người khác, nghiêng người ngồi xuống, áp Tần Tiêu dưới thân, nói:

- Như thế nào, người hơi sợ à?

- Uyển Nhi...

Tần Tiêu không sợ hãi nói ra:

- Chúng ta có nên như hôm qua hay không...

- Không!

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng nhả cái mũi, oán hận nói ra:

- Ta mới không phải cố ý đâu, chỉ là nhất thời hiếu kỳ a. Có thể là áp lực quá lâu, muốn làm chút chuyện kích thích, về sau không được!

- Vậy thì tốt.

Tần Tiêu lúc này mới yên tâm, thở dài một hơi..

Tần Tiêu lúc này nhanh chóng cởi quần áo của Thượng Quan Uyển Nhi ra, hai người nhanh chóng điên loạn đảo phượng!

Vài ngày kế tiếp sóng yên gió lặng.

Bị Tần Tiêu đánh Lý Long Cơ mặt mũi xưng vù, cơ hồ không thể rời giường, không dám đi ra ngoài gặp người. Cùng lúc đó, Thái Bình công chúa không hẹn mà cùng trốn vào trong phủ.

Ai cũng không biết hai người bọn họ nghĩ vì trong lòng.

Tần Tiêu vẫn mang theo binh dò xét Trường An cùng hoàng cung. Sau khi về nhà thì phiền não nên tiến vào phòng của người. Kim Tiên công chúa Lý Tri Nguyệt đã triệt để ở nhà làm đạo cô, mỗi ngày đều trốn ở Thanh Tú Các thanh tu ăn chay. Về sau Lý Tiên Huệ cũng chẳng muốn đi quấy rầy nàng, tùy ý nàng đi. Tần Tiêu lấy nàng về nhà chưa từng tình thú cái gì, nhưng mà cũng bớt phiền não là không cần suy nghĩ có nên vào phòng nàng hay không.

Thăng đến ngày hôm nay. nguồn

Tần Tiêu vừa mới về đến nhà, đang ở lầu một ăn cơm với bọn người Lý Tiên Huệ thì một đội thiên ngư vệ mang theo thánh chỉ tới.

Tần Tiêu ngày mai vào triều sớm.

Có chuyện gì? Trong lòng Tần Tiêu âm thầm nói thầm: nói như vậy, ta không phải quan viên tam tỉnh lục bộ, cũng không phải mười hai vệ quân chính quy Đại tướng quân, nếu như không phải chuyện không liên quan tới ta thì ta chẳng vào triều.

Mấy lão bà cũng thấp thỏm không yên, chớ không phải là chuyện gì xảy ra sao?

Sáng ngày thứ hai, Tần Tiêu theo như chỉ vào triều, sớm xuất hiện trong phòng nghỉ triều đình. Làm cho hấn nghi hoặc là nam bắc hai nha Đại Đô Đốc Trình Bá Hiến, Tiết Sùng Giản cùng với mười hai vệ Đại tướng quân đều đến đông đủ, chỉ cần là gần Trường An thì phải chạy vào triều. Lý Tự Nghiệp cũng mặc quan phục tam phẩm đại tướng quân đi vào, thấy Tần Tiêu thì cười lên ha hả.

Tần Tiêu cùng mấy người bọn họ tiến tới nghỉ hoặc hỏi nhau:

- Chư vị tướng quân, cũng biết hôm nay đột nhiên gọi chúng ta tới là có chuyện gì không?

Mọi người nhao nhao nghỉ hoặc lắc đầu:

- Hôm qua có thánh chỉ bảo hôm nay vào triều.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm nghỉ hoặc: chắc có chuyện lớn, cho gọi nhiều tướng quân tới? Chẳng lẽ có đại chiến sự?

Thời cơ đã đến, tiếng chuông vang lên, đủ loại quan lại vào triều. Tây triều đình là phòng nghỉ của võ tướng, sắp xếp Tần Tiêu và những tướng quân này cùng vào.

Tần Tiêu âm thầm nhìn qua bọn người Đậu Hoài Trinh, phát hiện bọn họ chỉ lo cúi đầu đi về phía trước, nhìn không thấy manh mối gì.

Hôm nay hoàng đế Lý Đán giá lâm, âm thanh thái giám cao vút, đủ loại quan lại và thái tử hạ bái, chỉ có Thái Bình công chúa hơi cong người chấp tay bái mà thôi.

Trần Quốc Thái Bình công chúa được đặc cách không cần nạy giá, trong triều chỉ có mình nàng là như vậy. Xem ra những quan viên này mỗi ngày vào triều đã quen như vậy không, không có biểu hiện kinh ngạc. Tần Tiêu thì cảm thấy Thái Bình công chúa đứng ở nơi đó thập phần chướng mắt. Sau khi Lý Đán ngồi xuống và ban thưởng quan lại đứng lên. Duy Thái Bình công chúa ban thưởng kim tòa, ngồi vào kim loan trước điện rồng.

Lý Đán nhìn thẳng quan alij trong triều, cố ý nhìn qua Tần Tiêu một lúc và nói:

- Chư vị ái khanh, trẫm hôm nay có đại sự hạng nhất cần thương nghị với mọi người. Binh Bộ Thượng Thư Quách Nguyên Chấn.

- Có vi thần!

Quách Nguyên Chấn đứng ra nói.

Lý Đán nói ra:

- Người nên nói tình huống chiến sự đông bắc cho các ái khanh nghe đi.

- Vâng, bệ hạ.

Quách Nguyên Chấn hắng giọng nói:

- Hai mươi bảy tháng ba năm nay, bắc thu man di Hề và Khiết Đan xâm lấn Đại Đường U Châu, bắt giết dân chúng làm nô lệ, khiến dân chúng phải chạy nạn khắp nơi. Tân nhiệm U Châu Đại Đô Đốc Tôn Kiêm phụng chỉ suất lĩnh tả kiêu vệ thu phục đất đai bị mất, lại truy kích quân đội Hề và Khiết Đan, quyết chiến với thủ lĩnh Hề Lý Đại Phụ ở Hình Sơn. Tả kiêu vệ chết tổn thương hơn hai vạn người, cơ hồ toàn quân bị diệt. Tôn Kiêm bị Lý Đại Phụ bắt giữ. Tả kiêu vệ Đại tướng quân Lý Giai Lạc, tướng quân Chu Dĩ Thê chạy thoát, hiện đã giam giữ trong đại lao bộ binh Trường An, đang chờ xử lý.

Quách Nguyên Chấn nói hết lời, cả sảnh đường yên tĩnh. Kỳ thật cũng không tính là tin tức mới và trọng yếu, cơ hồ là tất cả mọi người biết rõ. Nhưng mà hiện tại hoàng đế nói ra khẳng định chính là sắp có đại

sự động binh. Ai lãnh binh đi đây? Đây chính là chuyện mọi người đang suy nghĩ. Tần Tiêu chưa bao giờ vào triều hôm nay đứng trong hàng võ tướng, trong lòng văn võ bá quan đang nói thầm: có lẽ chính là hắn!

Lý Đán phát tay, Quách Nguyên Chấn quay về hàng. Sau đó Lý Đán nói ra:

- Chư vị ái khanh, nghĩ tới Đại Đường ta đại quốc mệnh mông, không ngờ bị Hề cùng Khiết Đan khi nhục, thật sự có thể nhẫn nại, không có thể nhẫn nhục! Hôm nay tảo triều, trẫm muốn chọn ra đại tướng tài đức dẫn binh, tiếp nhận chức U Châu Đại Đô Đốc phủ Đại Đô Đốc, dẫn binh thu phục Ngự Dương, trọng chấn quân uy Đại Đường tại phương bắc, đánh tan Hề cùng Khiết Đan, rửa sỉ nhục.

625. Chương 627: Chiến Sự Nổi Lên, Đi Con Đường Nào. (2)

Chương 627: Chiến sự nổi lên, đi con đường nào. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Chư vị ái khanh cứ tích cực tiến cử, cũng có thể tự đề cử mình. Ai nguyện ý đảm nhiệm chức U Châu Đại Đô Đốc phủ Đại Đô Đốc thì tiến ra, thụ kim ấn, phong nhị phẩm quận vương, thực ấp bách hộ!

Trong lòng Tần Tiêu suy nghĩ, chuyện này nói rõ là ta gánh vác sao? Nhưng mà nếu ta đi U Châu, Hoàng Thành Ngự Suất Ti làm sao bây giờ? Tuy thiếu ta nó vẫn vận chuyển, thế nhưng mà Lý Long Cơ hiện tại đang dùng ta như át chủ bài của hắn, nếu như ta đi...

Tần Tiêu đang do dự, Thượng thư tả phó xạ, bình quân quốc Đậu Hoài Trinh đi ra tấu:

- Bệ hạ, thần tiến cử một người hiền tài, có thể thu hết đất đai bị mất ở phương bắc, đánh tan Hề cùng Khiết Đan, trọng chấn quân uy Đại Đường!

Lý Đán nhìn qua võ tướng, không thấy ai có biểu lộ, trầm giọng nói:

- Ái khanh tiến cử hiền tài người bảo lãnh?

Tần Tiêu nhìn thấy Đậu Hoài Trinh nhìn qua mình, vẻ mặt cười rộ lên, lớn tiếng nói:

- Vi thần cho rằng, việc này trọng đại, không phải văn võ gồm nhiều mặt, tài đức song tu không thể đảm nhiệm. Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc Tần Tiêu, trí dũng song toàn, võ nghệ cao cường, dùng binh như thần, quân uy cực cao. Lần trước ba lượt đại bại Đột Quyết, Tần Đại Đô Đốc không thể bỏ qua công lao.

- Hiện nay đang Lang Ma tướng quân của Bắc Địch đang sợ hãi Đại Đô Đốc như thần, theo ý của ngu thần, chỉ cần Đại Đô Đốc xuất hiện tại U Châu, sĩ khí Đường quân đại chấn. Bắc Địch nhất định hoảng hốt e sợ không dám chiến. Dùng tài trí của Đại Đô Đốc thì thu phục Ngự Dương, đánh tan Bắc Địch chỉ là tiện tay.

Trong lòng Tần Tiêu thầm mắng to: lão tặc con lừa! Tăng bốc cho lắm. Ta không chính là phế con của người sao. Người bây giờ muốn quan báo tư thù xa lánh ta ra khỏi triều đình sao?

Lý Đán có chút gật đầu:

- Ân, rất tốt. Chư ái khanh nên tiến cử thêm mấy cưỡi, cũng tốt so sánh, chọn ra người hiền tài.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm nói: ồ, Lý Đán rõ ràng không có đánh nhịp, nói như vậy hắn không phải rất nguyện ý cho ta đi U Châu? Xem ra hắn càng hy vọng ta ở lại Trường An?

Nghĩ đến đây Tần Tiêu nhìn qua Trình Bá Hiến làm thủ thế. Trình Bá Hiến ngậm miệng. Đi ra nói:

- Bệ hạ, giết gà cần gì dùng dao mổ trâu! Vì thần nguyện ý tự tiến cử đi U Châu. Thu phục Ngự Dương và đánh lui Hề cùng Khiết Đan. Tần Đại Đô Đốc đang trấn thủ hoàng thành, không thể tự rời đi, vì thần nguyện ý thể thân làm Đại Đô Đốc, tiến về U Châu!

Tần Tiêu nhìn Trình Bá Hiến tỏ vẻ khen ngợi. Trình Bá Hiến âm thầm cười cười. Xem ra hần ước lượng đúng rồi!

Trên mặt Lý Đán hiện ra vui vẻ nhẹ nhõm:

- Ân. Trình Tướng quân quả nhiên là trung dũng chi tướng, có thể khâm điểm!

Nhìn thấy Trình Bá Hiến đi ra tự tiến cử, Lý Tự Nghiệp gần đây nóng vội liên tục không ngừng tiến ra.

- Bệ hạ, cho ta đi đi! Ta, ah, mặt tướng nhất định sẽ làm thịt mọi rợ Hề và Khiết Đan, đánh ra uy phong của Đại Đường chúng ta.

Lý Đán cười rộ lên:

- Rất tốt, rất tốt! Đại Đường ta quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp, trăm thập phần thoả mãn.

Đậu Hoài Trinh nhìn thấy tình hình không đúng, liên tục tấu ra:

- Khải tấu bệ hạ, thần cho rằng chức U Châu Đại Đô Đốc không có người nào cũng đảm nhiệm được. Nơi này chống cự nhiều quân địch, bên trong lo cho dân chúng, tuyên giáo thay cho thiên tử, không phải văn võ toàn tài thì không làm được. Trình Tướng quân cùng Lý tướng quân dũng thì dũng, quả quyết có thể suất quân đánh lui Hề và Khiết Đan, nhưng mà nội tình còn thiếu, không thể đảm nhiệm chức U Châu Đại Đô Đốc. Theo ý của thần ngu thì chỉ có Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc Tần Tiêu là có thể đảm nhiệm chức này. Trình, Lý nhị vị tướng quân có thể làm phó tướng.

Tần Tiêu trong lòng giận dữ: hung ác, con lừa này! Không chỉ cho ta đi, Trình Bá Hiến cùng Lý Tự Nghiệp cũng muốn mang đi! Con mẹ nó, chúng ta vừa đi thì người lật trời sao?

Lý Đán có chút gật gật đầu:

- Ái khanh nói đúng. U Châu là cánh cửa phòng hộ phía bắc Đại Đường chúng ta, không thể cử ai cũng được. Trình Bá Hiến cùng Lý Tự Nghiệp đều là tướng tài, nhưng mà phương diện trị dân hơi có khiếm khuyết, không phải chọn lựa tốt nhất.

Trình Bá Hiến cùng Lý Tự Nghiệp rất phiền muộn. Ánh mắt triều văn võ bá quan nhìn qua Tần Tiêu nghiễm nhiên như không có chuyện gì. Tần Tiêu như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, trong nội tâm bồn chồn.

Đúng vào lúc này Binh Bộ Thượng Thư Quách Nguyên Chấn đi ra, tấu:

- Khải tấu bệ hạ, vì thần cho rằng cũng không phải nhất định chỉ có Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc Tần Tiêu mới có thể đi tới U Châu. Thần tiến cử ba người hiền tài, đều có thể đảm nhiệm chức này, hơn nữa đều phù hợp hơn cả Tần Đại Đô Đốc.

Thái Bình công chúa vốn vững như thái sơn cũng xoay đầu lại, có phần tức giận nhìn chằm chằm vào Quách Nguyên Chấn, trên mặt thái tử Lý Long Cơ hiện ra vẻ vui mừng, Lý Đán vẫn bất động thanh sắc:

- Ái khanh nói đi.

- Vâng, bệ hạ.

Quách Nguyên Chấn ngày thường phong lưu tiêu sái, dáng người cực kỳ cao lớn, so với Tần Tiêu còn cao hơn nữa cái đầu, ngoài năm mươi tuổi, râu dài mỹ tu, người xưng ‘mỹ tu công’ đúng là có vài phần phong độ. Lúc này hần không nhanh không chậm nói:

- Thần tiến cử hiền tài đầu tiên chính là Bắc Đình đô hộ phủ vừa trở về, tả vệ Đại tướng quân Trương Nhân Nguyên. Trương công văn võ song toàn, nhân sở cộng tri. Lần trước đảm nhiệm sóc phương quân Đại Nguyên Soái, Bắc Trúc ở Hàng Thành trực người Đột Quyết đi hơn ba trăm dặm, công lao hiển hách, danh vọng cực cao. Hơn nữa Trương công khéo mưu lược, giỏi về thống binh, tinh thông lại trị, từng đảm nhiệm

Lạc châu trưởng sử, chiến tích còn đó, đây là người tốt nhất. Vì thần cho rằng nếu bàn về chức U Châu Đại Đô Đốc thì Trương công nên là nhân tuyển đứng đầu.

- Ân!

Lý Đán âm thầm ngâm nga, có chút gật gật đầu:

- Ái khanh nói tiếp đi.

Quách Nguyên Chấn tiếp tục nói:

- Thần tiến cử hiền tài thứ hai chính là Binh Bộ Thượng Thư Quách Nguyên Chấn, tức là vi thần. U Châu chính là mặt phòng hộ phía bắc Đại Đường, không thể khinh suất. Vì thần nguyện ý tự mình đi chế ngự Bắc Địch, củng cố Bắc Cương.

- Ồ!

Lời vừa nói ra, người trong triều kinh ngạc. Lý Đán cũng có chút cả kinh nói:

- Quách ái khanh tiến cử chính mình? A, người trước nói hết đi, người thứ ba là ai?

Quách Nguyên Chấn không kiêu ngạo không siểm nịnh nói ra:

- Lũng Châu trưởng sử, nguyên U Châu Đại Đô Đốc Tiết Nột!

- Cái gì, người!

Rốt cuộc Đậu Hoài Trinh không nín được, vội vàng nhảy ra, tấu:

- Bệ hạ, Quách đại nhân chính là quấy rối, nghe nhìn lẫn lộn! Tiết Nột đảm nhiệm U Châu Đại Đô Đốc tham ô quân lương, trị quân không nghiêm, bệ hạ niệm niệm hấn là hậu nhân Tiết Nhân Quý nên tha tội chết, cách chức làm làm Lũng Châu trưởng sử là khai ân, hôm nay há có thể lại dùng người này.

Quách Nguyên Chấn gờ mũi của mình ra, quỳ xuống, hai tay giơ mũ lên, nói:

626. Chương 628: Tranh Phong. (1)

Chương 628: Tranh phong. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Bệ hạ! Lần trước Yến Châu thích sử Lý Tiến gán tội danh này cho Tiết Nột vì thần cho rằng là lời phiến diện, không ai tra ra chứng cứ. Tiết Nột tại U Châu đóng quân hơn mười năm, bách tính an cư lạc nghiệp, nước ngoài không dám xâm phạm, công tại xã tắc, dân chúng kính yêu. Thần tự biết có tội, cả gan dùng lời bản thân nói rõ: thần cùng Tiết Nột quen biết nhiều năm, biết rõ hấn làm người trung dũng rộng lượng, tuyệt không tham ô quân lương, ngược đãi quân sĩ.

Đậu Hoài Trinh giận dữ:

- Quách Nguyên Chấn, người thật can đảm! Người đang quả trách hoàng thượng không có mắt đúng không?

Quách Nguyên Chấn vội vàng quỳ bái:

- Thần cả gan nói thẳng, thỉnh bệ hạ trị tội!

Trên mặt Lý Đán cũng hiện ra thần sắc giận dữ, ở trước mặt cả triều văn võ hấn phán phạt Tiết Nột, nếu bây giờ lật lại chẳng phải tát vào mặt của mình sao? Quách Nguyên Chấn quả nhiên thẳng tính, không hiểu biến báo... Nhưng mà trong lòng Lý Đán cũng rõ ràng Quách Nguyên Chấn chỉ đang luận sự, đang chọn ra người làm U Châu Đại Đô Đốc, xác thực không được phép có nửa điểm qua loa. Không thể không thừa nhận, hấn tiến cử rất khách quan, trực tiếp mà hữu hiệu.

Tần Tiêu nhìn vẻ mặt âm tình bất định của Lý Đán, trong nội tâm âm thầm thổn thức nói: hoàng Đế lão gia tử, người quả nhiên là khó xử chống Tần Tiêu ta lên! Kỳ thật, ta cũng muốn rời khỏi Trường An đến biên cương chiến tranh đấy, ở đó an nhàn hơn hiện tại nhiều.

Đúng lúc này Thái Bình công chúa nhìn thấy triều đình âm ỉ, rốt cục đứng dậy, mở miệng nói muốn ra.

Ánh mắt của mọi người nhìn qua Thái Bình công chúa.

Thái Bình công chúa hơi cúi người, chấp tay nói:

- Khỏi tấu bệ hạ, thần muội có lời cần nói.

Lý Đán gật đầu:

- Trấn quốc công chúa thỉnh giảng.

- Tạ bệ hạ.

Thái Bình công chúa chậm rãi đi ra hai bước, đi vào giữa triều đình, từ từ nói ra:

- Thần muội cho rằng, Đậu đại nhân cùng Quách đại nhân tấu đều có đạo lý. Đều là lời chân thành, vì nước vì dân suy nghĩ. Phương bắc chính là cánh cửa của Trung Nguyên, an nguy của Đại Đường không được sơ sẩy. Nhị vị đại nhân tiến cử nhân tài, Trương Nhân Nguyên, Quách Nguyên Chấn, Tiết Nột, cùng với Tần Tiêu, thần muội cho rằng dùng Tần Tiêu nhất thích hợp.

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường không ai nói gì.

Trong lòng Tần Tiêu tim đập mạnh nói: Thái Bình công chúa, người rốt cục tin ta hay là đuổi ta ra khỏi Trường An?

Tần Tiêu nghiêng mắt nhìn qua Lý Long Cơ, chỉ thấy hần khê cúi đầu, chỉ lo nhìn mũi của mình, trên mặt không có lúng túng. Quách Nguyên Chấn vẫn đang quỳ trên đất, không nói cái gì; Đậu Hoài Trinh lui sang một bên, dương dương đắc ý cười lạnh.

Lý Đán vẫn không biến hóa, chậm rãi nói:

- Công chúa vì sao cho rằng như vậy, cụ thể có cao kiến gì không ngại nói ra.

- Vâng, bệ hạ.

Thái Bình công chúa chậm rãi bước tới vài bước, không coi ai ra gì nhìn quét qua đủ quan viên, sau đó đầy thâm ý vừa yêu vừa hận nhìn sang Tần Tiêu vài lần, nói ra:

- Lần trước bệ hạ đã nhận đồng, như Trình Bá Hiến, Lý Tự Nghiệp đúng là danh tướng, không thể đảm nhiệm chức U Châu Đại Đô Đốc, việc này đã l công luận. Nhưng Trương Nhân Nguyên cũng không thích hợp chức này. Nguyên nhân có ba. Thứ nhất, Trương Nhân Nguyên tuổi tác đã cao, trấn thủ biên cương một năm thì thân nhiều tật bệnh, hiện nay vừa mới trở lại Trung Nguyên dưỡng bệnh.

- Như triều đình còn bắt hần xuất chinh, Trương Nhân Nguyên tuy không chối từ. Nhưng mà hần tới U Châu nếu thân thể không khỏe, lực bất tòng tâm, chẳng phải là làm hư đại sự? Thứ hai. Cho dù Trương Nhân Nguyên già cẩn thận, thân thể không việc gì, nhưng đạo quân trấn thủ Lũng Hữu có Đường Hưu Cảnh, Trương Nhân Nguyên, Quách Nguyên Chấn ba người quen thuộc nhất, Đường Hưu Cảnh năm hơn bát tuần, tuy miễn cưỡng tọa trấn Lũng Hữu, cuối cùng không phải kế lâu dài, Quách đại nhân phải tọa trấn bộ binh, cũng không nên rời đi.

- Lũng Hữu Sớm muộn vẫn phải dùng Trương Nhân Nguyên. Thứ ba, cũng là trí mạng nhất, Trương Nhân Nguyên lập trường mơ hồ, cũng không phải tâm phúc ái tướng của bệ hạ. Đông bắc không thể so với Lũng Hữu, nơi đây có khả năng hình thành ủng binh tự trọng nhất. Thần muội cả gan, không tiếc lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Nhưng việc này cũng không thể không phòng!

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường phải sợ hãi. Lập tức xôn xao. Thiên hạ hôm nay cũng chỉ có Thái Bình công chúa dám gọi thẳng Trương Nhân Nguyên ‘ lập trường mơ hồ ’ và có khả năng ‘ ủng binh tự trọng ’.

Lý Đán nhú mày, khoát tay nói ra:

- Yên lặng! Cứ nghe trần quốc chúa nói hết!

- Tạ bệ hạ!

Thái Bình công chúa chấp tay bái chào, trên mặt đắc ý cười lạnh, tiếp tục nói:

- Binh Bộ Thượng Thư Quách Nguyên Chấn Quách đại nhân tự tiến cử đi U Châu, thần muội cho rằng cũng nhất không ổn. Bộ binh điều hành mấy trăm vạn đại quân của Đại Đường. Gánh vác phòng ngự biên quan và điều binh các nơi. Hôm nay Quách đại nhân đưa ra việc đi Bắc Cương, quả thật là đại tài tiểu dụng.

- Được không bù mất. Quách đại nhân lẽ ra nên tọa trấn bộ binh triều đình, điều binh khiển tướng, phân phối lương thảo quân khí, công việc chỉ huy U Châu tác chiến. Mà không phải đi sinh cái dũng thất phu, muốn đi đông bắc giết địch. Bộ binh chính là nơi khổng chế toàn cục. Mà không phải là nơi ăng phu sinh oai.

Quách Nguyên Chấn lập tức tức giận toàn thân run lên, vẫn quỳ xuống không nói. Bờ mông phát run.

Cả triều văn võ bá quan dường như cũng nghe Thái Bình công chúa tát vào mặt của Quách Nguyên Chấn, trong nội tâm có chút khó chịu thay cho Quách Nguyên Chấn. Thái Bình công chúa với chức Binh Bộ Thượng Thư này vẫn bất mãn canh cánh trong lòng, lúc này thật vất vả bắt được một cơ hội, tự nhiên phía chế nhạo Quách Nguyên Chấn một phen.

Đậu Hoài Trinh ở bên cạnh cười rộ lên, còn kém cười ra mặt, làm ra bộ dạng ‘ công chúa giỏi quá ’. Sắc mặt Lý Dán cũng khó coi. Bất kể như thế nào ở trước mặt mọi người chế nhạo tam phẩm tể tướng, Thái Bình công chúa xác thực là có chút quá phận, thậm chí có thể nói là không coi ai ra gì.

Xác thực, Thái Bình công chúa làm việc này chính là nhắm vào Tần Tiêu và thái tử, cũng khó mà nhận được..

Tần Tiêu lẳng lặng đứng đấy, trên mặt không có biểu lộ, trong nội tâm âm thầm trầm ngâm: được rồi, nói nhiều như vậy đơn giản là muốn mang Tần Tiêu ta đá văng ra. Nhanh như vậy ‘ kết án từ trần ’ a, ta nhận thức, người cũng đừng có chà đạp người khác. Ta cũng nên mang theo già trẻ lão ấu đi U Châu, rời xa Trường An đã!

Thái Bình công chúa đắc ý, lộ ra nụ cười vui vẻ, tiếp tục nói:

- Lũng Châu trưởng sử Tiết Nột thì không cần nói. Ý vào uy danh và công tích của phụ thân, gần đây cực kỳ cao ngạo, không xem ai vào mắt. Hắn tại U Châu nhiều năm, chỉ lo bồi dưỡng thân tín, ủng hộ tự trọng, tham ô lương hưởng, ngược đãi sĩ tốt, cũng là chuyện ai cũng biết, Quách đại nhân nói có quan hệ sâu với hắn, đây chính là tự tiến cử bắt lương. Thần muội cho rằng, Tiết Nột người này không đủ tư cách làm trưởng sử, bệ hạ niệm phụ thân hắn lập nhiều công huân cho Đại Đường, liền ban thưởng hắn không chết, giải ngũ về quê là được.

627. Chương 629: Tranh Phong. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 629: Tranh Phong. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Trong lòng Tần Tiêu có một ít nóng tính: Thái Bình công chúa, ta thấy người đã cuồng vọng tự đại rồi. Cho dù là thánh hậu, năm đó phụ trợ Đường Cao Tông cũng không có bá đạo như người vậy. Ở trước mặt cả triều văn võ vung tay múa chân bảo hoàng đế phải làm cái này cái nọ. Cũng khó trách vì cái gì Thượng

Quan Uyển Nhi nói người có dã tâm, có năng lực nhưng mà so ra vẫn kém Võ Tắc Thiên. Người đứng là còn thiếu một chút, tối thiểu nhất đã bộc lộ chuyện không tôn trọng hoàng đế, rước lấy đại họa.

Tần Tiêu nghĩ chuyện này, lại nhìn qua thái tử Lý Long Cơ, rốt cuộc ngồi không yên, giận dữ đi ra, nghiêm nghị nói:

- Bệ hạ, nhi thần có việc khải tấu.

Lý Đán sắc mặt trắng xanh bất định, miễn cưỡng chậm rãi bình tĩnh nói ra:

- Thái tử có gì cứ nói đi? Đứng lên mà nói.

- Tạ bệ hạ!

Lý Long Cơ đứng lên, run áo bào, lớn tiếng nói:

- Trần Quốc Thái Bình công chúa diện hạ, Đâu đại nhân. Quách đại nhân, cả triều quan lại! Chuyện Bắc Cương chính là đại sự của điều quân của Đại Đường, cần thương nghị, các quan lại nên thương thảo với nhau. Vốn hoàng đế bệ hạ gọi các vị tới đây thương nghị cũng là ý này. Chớ nói phế lời luận người.

- Ta cho rằng Trần Quốc Thái Bình công chúa nói vậy có quá nhiều ý riêng rồi, có mất công sung, không thể coi là công luận. Trương Nhân Nguyên có năng lực, có tư lịch, đủ để đảm nhiệm chức U Châu Đại Đô Đốc. Nhưng Trần Quốc Thái Bình công chúa không có chứng cứ và điều tra gì đó, vọng động nói hấn lập trường bất định, trung tâm không đủ.

- Đây chính là lời vớ vẩn và không có trách nhiệm! Trương Nhân Nguyên lãnh binh nhiều năm, thương cảm sĩ tốt, lập nhiều vô số chiến công hiển hách, ai cũng biết cả. Nếu hấn không trung tâm, ai dám giao binh sĩ ở Tây Bắc đối chiến đẫm máu với người Đột Quyết đây? Nếu hấn không trung tâm sao hấn không quên tuổi già mệt mỏi tiếp tục trấn thủ Bắc Đĩnh?

- Ta nói những lời này không phải nhằm vào Trần Quốc Thái Bình công chúa, mà là luận sự. Ta cho rằng, Trương Nhân Nguyên trung tâm không cần hoài nghi. Còn phải chờ điều tra. Cũng không thể dựa vào kết luận của bản thân mà luận sự, như thế chẳng khác gì phỉ báng công thần. Chẳng phải là làm cho tướng quân trong thiên hạ thất vọng sao?

-Người...

Thái Bình công chúa lập tức tức giận đến phát run lên, hận không thể xông lên xé Lý Long Cơ.

Hào khí trong triều trở nên khấn trương. Lý Đán đứng ngồi không yên, đứng lên đi xuống nâng Lý Long Cơ lên, không cho hấn nói ẩu tả.

Thế nhưng mà Lý Long Cơ đã quyết tâm làm con rùa, không muốn chiến tranh miệng. Hấn bỏ qua Thái Bình công chúa đang tức giận, tiếp tục nói:

- Nhưng mà đúng như Trần Quốc Thái Bình công chúa nói, Trương Nhân Nguyên thời khắc chuẩn bị tiếp nhận vị trí của Đường Hữu Cảnh tuổi tác đã cao, lại thủ Lũng Hữu, đúng không thích hợp đi U Châu.

Trước là tát sau đó vuốt mông ngựa. Về mặt của Thái Bình công chúa khó coi.

Lý Long Cơ nhìn không chớp mắt, tiếp tục nói:

- Binh Bộ Thượng Thư Quách Nguyên Chấn, hấn chăm lo bộ binh vất vả, chủ quản quốc phòng của Đại Đường chúng ta, toàn bộ do hấn chủ trì cả. Ta cũng không đồng ý cho Quách đại nhân tự tiến cử đi U Châu. Nhưng ta cho rằng Quách đại nhân sở dĩ tự tiến cử là xuất phát từ lòng son trung quân ái quốc, thực sự không phải sính cái dưng của thất phu. Thử nghĩ Quách đại nhân thống lĩnh bộ binh còn tự tiến cử, tương quân cả triều còn có ai không đi U Châu? Quách đại nhân dụng tâm lương khổ chính là muốn bớt việc cho bệ hạ, cả triều minh giám.

Trong lòng Tần Tiêu hồi kích động: nói hay lắm! Lý Long Cơ, xác thực vẫn có mấy phần tỉnh táo. Lúc này đây không phải người đàn bà chanh chua chửi đồng, bây giờ là bạt tai Thái Bình công chúa. Tiểu tử này dũng khí càng ngày càng đủ ah!

Thái Bình công chúa dĩ nhiên tức giận không chịu nổi, bộ ngực sữa phập phồng. Tần Tiêu nhìn qua buồn cười, hần âm thầm quan sát bộ ngực sữa của Thái Bình công chúa, lại nghe Lý Long Cơ nói đến đây ngữ điệu cũng đồng dạng, hần quỳ xuống và nói:

- Bệ hạ, vi thần cho rằng Tiết Nột chính là hậu nhân tướng môn trung dũng, làm người phẩm hạnh, nhiều năm qua được dân chúng U Châu tán thành. Cho dù ít có việc xấu cũng không ảnh hưởng toàn cục, không thể lần át tài năng quân sự của hần được. Lúc này là lúc dùng người, chỉ cần hoàng ân hàng lâm hần nhất định có thể nghênh ngang bước ra, quyết chí tự cường không có nhục sứ mạng.

- Huống chi người này tại U Châu hơn mười năm, hần biết rõ thể thái hơn người khác nhiều. Bất kể là Trương Nhân Nguyên, Quách Nguyên Chấn hay là Tần Tiêu lần này đi tới cũng cần thời gian dài mới thích ứng được. Mà Tiết Nột chỉ cần tiền nhiệm là có thể lập tức chinh đồn binh mã, đại chiến Hề cùng Khiết Đan, trọng dương quốc uy Đại Đường. Nhi thần nguyện dùng vị trí thái tử bảo đảm, tiến cử hiền tài Tiết Nột làm U Châu Đại Đô Đốc!

Lý Long Cơ nói lời này ai cũng cho rằng hần điên rồi! Lập tức thổn thức. Thái Bình công chúa cũng có chút kinh nghi, tiểu tử này hôm nay hần là uống nhầm thuốc?

Dùng vị trí thái tử bảo đảm, nào có người nào nói chuyện này? Nếu như Tiết Nột binh bại, Lý Long Cơ phải cút ra khỏi... Rất rõ ràng, hần đang đánh bạc.

Chỉ có Tần Tiêu hiểu, tình thế trước mắt cực kỳ bất lợi mình và Lý Long Cơ. Thái Bình công chúa nói những lời này này có thể nói là hùng hổ dọa người, không cho thương lượng. Tuy nàng còn chưa khoa trương tới mức lệnh cho Tần Tiêu thống binh rời đi, nhưng mà chỉ kém bao biện làm thay mà thôi! Lý Đán dường như không tìm ra lý do không đồng ý. Chuyện cho tới bây giờ Lý Long Cơ cũng chỉ bất chấp toàn bộ. Nếu như Tần Tiêu bị dời khỏi Trường An, hần sẽ không có át chủ bài. Không có vương bài, không có phần thắng, chẳng khác gì bị phế chức thái tử.

Lúc này hần chỉ có thể đùa nghịch mang vị trí thái tử ra đánh bạc, muốn Tần Tiêu ở lại Trường An, ở lại Hoàng Thành Ngự Suất Ti.

Quách Nguyên Chấn nghe được chuyện đó, cũng dập đầu:

- Bệ hạ, vi thần nguyện ý dùng chức Thượng thư và tính mạng lão ấu cả nhà ra bảo đảm. Tiến cử Tiết Nột làm U Châu Đại Đô Đốc!

Nhìn thấy tình hình này mấy thị lang, tùy tướng của binh bộ cũng đứng ra, cùng thân tín không nhiều của Lý Long Cơ nhao nhao đứng ra cùng với Quách Nguyên Chấn, ngay ngắn nói:

- Vi thần tán thành! Nguyện dùng tính mạng già trẻ một nhà giới thiệu Tiết Nột làm U Châu Đại Đô Đốc! nguồn

Lý Đán thăm.

Rất thăm.

Lúc này đây Thái Bình công chúa cùng Lý Long Cơ không cho hoàng đế hần bậc thang đi xuống. Thái Bình công chúa nói hùng hổ dọa người. Lý Long Cơ ném vị trí thái tử ra làm điểm mấu chốt đặc cược. Mặc kệ Lý Đán đưa ra quyết định gì cũng phải đắc tội một phương.

Chơi Thái Cực? Làm cân bằng? Lúc này đây chỉ sợ không làm được.

Lý Đán cầu cứu nhìn qua Tần Tiêu, tiểu tử người mau ra đây nói đi! Chính người có nguyện ý hay không đấy? Bây giờ đang tranh luận giữa người và Tiết Nột hai người!

Tần Tiêu làm sao không rõ?

Vì vậy dưới ánh mắt của mọi người, đi ra nói:

- Bệ hạ, vi thần có việc khải tấu!

Lý Đán như bắt được cọng cỏ cứu mạng.

- Ái khanh thỉnh giảng!

- Tạ bệ hạ!

628. Chương 630: Tranh Phong. (3)

Chương 630: Tranh phong. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu cũng nhìn không chớp mắt, nói:

- Đậu đại nhân tiến cử vì thần đi U Châu ra sức vì nước, vì thần nguyện ý tiến ra giải nạn cho quốc gia, phân ưu cùng hoàng thượng. Thái Bình công chúa nói cũng rất có đạo lý. Trương tướng quân cùng Quách đại nhân đều không rất thích hợp đi U Châu. Kỳ thật chỉ cần bệ hạ ra lệnh thì vì thần nhất định muốn lần chết không chối từ đi đông bắc, tiền nhiệm U Châu.

- Nhưng đúng như thái tử nói, vì thần đi U Châu không thể ít hơn một năm thích ứng với hoàn cảnh, phải điều binh khiển tướng, lại thích ứng bố trí quân sự của U Châu, quen thuộc phong cách tác chiến của Hề và Khiết Đan. Từ đầu phải làm quen với tình thế. Tiết Nột này thần có gặp qua một lần, vì thần cho rằng tuy không biết hần phẩm tính thế nào, nhưng người này so với thần thích hợp làm U Châu Đại Đô Đốc.

- Nếu bệ hạ cho thần đi U Châu, cũng không dám đảm nhiệm chức Đại Đô Đốc, chỉ dám phụ tá cho Tiết Nột, từ trên tổng hợp lại vì thần cho rằng có thể điều Tiết Nột đi làm U Châu Đại Đô Đốc, vì thần làm Phó Đô đốc hoặc là thống binh đại tướng quân. Như thế có thể bảo vệ U Châu không ngại, có chiến tất thắng, không phụ hoàng ân.

Trong lòng Lý Long Cơ có cảm giác xúc động, hận không thể ôm hai chân Tần Tiêu mà hôn, trong nội tâm thầm hô lên: ỳnh, ỳnh ah! Cũng không từ chối, cũng không ngại đầu lên. Phó Đô đốc? Người cho rằng khắp thiên hạ ai cũng ngốc à, người đi làm Phó Đô đốc, Tiết Nột làm Đại Đô Đốc, hắc! Cho Tiết Nột mấy lá gan hần cũng không dám làm! Hết lần này tới lần khác chỉ có Tiết Nột toàn bộ quân lỵ U Châu, xác thực thích hợp hơn Tần Tiêu nhiều. Ta lại góp vài lời, như vậy đúng là không chê vào đâu được.

Nghĩ đến đây Lý Long Cơ không cho Lý Đán cùng Thái Bình công chúa kịp phản ứng, lập tức nói:

- Bệ hạ, nhi thần cho rằng Tần Đại Đô Đốc nói không sai! Tần Đại Đô Đốc đang gánh vác trọng trách Hoàng Thành Ngự Suất Ti, phụ trách an toàn của triều đình, gánh vác trị an và ổn định của Trường An. Nếu hần đi U Châu, an toàn của Trường An không đảm bảo, còn nói gì tới biên cương vững chắc?

- Thử nghĩ cả triều cao thấp, trừ Tần Đại Đô Đốc, ai có thể quản lý Hoàng Thành Ngự Suất Ti ngay ngắn rõ ràng? Ai có uy vọng trấn thủy nam bắc hai nha? Xin thứ cho nhi thần vô lễ, nếu như Tần Đại Đô Đốc đi U Châu làm thất phụ, làm cái gì Phó Đô đốc mới là đại tài tiểu dụng, bởi vì nhỏ mà mất lớn. Tần Đại Đô Đốc làm vậy chính là trốn tránh trách nhiệm. Bệ hạ không được đáp ứng! truyện copy từ

Rõ ràng là đang mắng nhưng tất cả mọi người nghe ra, Lý Long Cơ đang bảo vệ Tần Tiêu. Trong lòng Tần Tiêu cười rộ lên: tốt cho thằng nhãi Lý Long Cơ, lúc này còn không quên nói móc ta hai câu. Hóa ra là bảo thù ta đánh người mấy hôm trước?

Thái Bình công chúa thấy Lý Long Cơ cùng Tần Tiêu một hát một hò, trong nội tâm đã dề nén rất nhiều, tiến lên vài bước đứng ở trước mặt Lý Long Cơ nói ra:

- Bệ hạ, thần muội cho rằng thái tử nói có phần bất công. Hoàng Thành Ngự Suất Ti tuy trọng yếu, nhưng thật sự không phải trừ Tần Tiêu ra thì không ai đảm nhiệm được. Nam nha Đại Đô Đốc Tiết Sùng Giản gần đây trung thành và tận tâm trung vì nước, hơn nữa Tiết tướng quân nhiều năm thống binh, phụ trách hoàng thành cấm vệ, không chỉ có quen thuộc quân sự, hơn nữa quân uy trong quân cũng đủ.

Đứng trong hàng ngũ Tiết Sùng Giản nghe thế toàn thân rung động, liên tục không ngừng đi ra quỳ nói:

- Khỏi tấu bệ hạ, vi thần không tài không đức, thẹn với chức nam nha đô đốc, còn sợ không thể xứng chức, ngày đêm khó có thể ngủ say. Đang có ý từ chức nam nha đại đô đốc... Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc, vi thần không dám làm! Nếu như Thái Bình công chúa nói như vậy bỏ nhiệm vi thần làm Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc... Vi thần cũng chỉ có từ quan quy điền, không hề ra làm quan!

Thái Bình công chúa thiếu chút nữa nhảy dựng lên, con mắt như phun lửa nhìn qua Tiết Sùng Giản, mắt trái mắt phải như viếc hai chữ: nghịch tử!

Lý Đán có chút tức giận. Hắn cảm giác chính mình làm hoàng đế giống như con khỉ bị người ta mang ra trưng bày, hắn vỗ bàn, lớn tiếng nói:

- Tiết Sùng Giản cả gan, ai chuẩn cho ngươi nói chuyện? Trước mắt đã bỏ nhiệm ngươi làm Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc sao? Đồng dạng còn muốn giải ngũ về quê, không có chút bộ dáng tướng quân! Thật sự là tức chết trăm mà! Người tới, mang xuống cho ta, đánh mười trượng đình.

Lập tức có mấy tên thiên ngự vệ chạy vào, mang Tiết Sùng Giản kéo ra ngoài. Trong lòng Tiết Sùng Giản lại thở dài một hơi: đánh, đánh thì đánh đi! Ít nhất cũng không nên cho ta làm Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc. Kéo ta ra ngoài còn tốt hơn, đánh, đánh mạnh cho ta, tốt nhất là mười ngày không thể vào triều, cũng không cần đối diện cảnh này.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm bật cười: lợi hại nha, ‘trang Bức’ chi hoàng. Cũng không chỉ trích Lý Long Cơ, cũng không tán thành Thái Bình công chúa, mang một Tiết Sùng Giản đi ra ngoài đánh mấy cây là xong. Bởi như vậy có thể nói là vẫn hồi mặt mũi cho Thái Bình công chúa... Quả nhiên có chút thủ đoạn!

Thái Bình công chúa tức giận quả nhiên biến mất không ít, nói:

- Thần muội thất lễ, xin bệ hạ thứ tội!

Lý Đán thập phần rộng lượng khoát khoát tay:

- Bỏ đi, trấn quốc công chúa cũng là lo lắng quốc sự. Hôm nay ời các vị tới chính là thương nghị việc quân. Nên nhao nhao âm ỉ cũng là bình thường. Nếu như chuyện này dễ dàng như vậy, cũng không cần bảo mọi người tới đây. Thái tử, chư vị ái khanh, đứng lên đi, trăm có quyết định.

Bọn người Lý Long Cơ đứng dậy, nhao nhao trở lại vị trí của mình. Tất cả mọi người cũng bắt đầu nhìn chằm chằm vào ‘trang Bức’ chi hoàng ít khi phát biểu này.

Trong lòng Lý Đán rất rõ ràng, chuyện cho tới bây giờ nếu mình không đánh nhịp, thái tử cùng Thái Bình công chúa sẽ không ngừng náo loạn. Như thế nào có thể lưu Tần Tiêu theo ý của thái tử, lại không xúc phạm tới mặt mũi của Thái Bình công chúa quả thực là làm hắn loạn thành một bầy. Cũng may hắn không phải ngu xuẩn, bất kể là bận tâm lợi ích của ai, quốc phòng đại sự là không thể trò đùa, ích lợi nhà mình cũng tăng nhiều. U Châu kia ai làm Đại Đô Đốc cũng không nhiều.

Nếu Thái Bình công chúa cùng Lý Long Cơ không thể bị đả kích, vậy tự tát mình đi.

Lý Đán hắng giọng, nói ra:

- Tổng hợp ý của các ái khanh, trăm quyết định một lần nữa dùng Lũng Châu trưởng sử Tiết Nột. Bỏ nhiệm hắn làm nhị phẩm U Châu Đại Đô Đốc, chỉ huy toàn bộ binh mã U Châu, kinh lược quyền hành quân chính dân sinh. Trước kia trăm nghe lầm phé Tiết Nột. Bắt đầu dùng Tôn Kiệm tài trí bình thường, đến nỗi Hề cùng Khiết Đan còn thừa cơ xâm lấn U Châu, đây là thất trách của trăm, cùng chư vị ái khanh vô can.

- Hôm nay trăm ở trước mặt triều thân ban ra lệnh cho Tiết Nột. Tịnh phong Tiết Nột làm tả võ vệ Đại tướng quân, kim ngã tướng, bá quốc công, thực ấp bách hộ. Khác, Lý Tự Nghiệp và tả uy vệ lập tức đi đến U Châu, chờ đợi Tiết Nột điều khiển. Trăm phong Lý Tự Nghiệp làm tả uy vệ đại tướng quân, võ uy hậu, U Châu Đại Đô Đốc hộ phủ hành quân tư mã.

629. Chương 631: Hoàng Đế Trang Bức Giải Quyết Dứt Khoát.

Chương 631: Hoàng đế trang bức giải quyết dứt khoát.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Quả nhiên là tiếng nổ. Cả triều thần công đều biết rõ hoàng đế muốn lưu Tàn Tiêu, không quan tâm tự sát mình ủng hộ Tiết Nội.

Thái Bình công chúa dù cuồng vọng cần quấy cũng không dám nhảy ra y kiến.

Trong lòng Lý Đán cũng biệt khuất, vì vậy tự tìm lối thoát nói ra:

- Công đạo tự tại nhân tâm, thị phi đều có kết luận. Trẫm cũng có thời điểm phạm sai lầm, cổ nhân nói biết sai có thể thay đổi, đây là việc thiện lớn! Trẫm cũng sẽ không vì tình cảm bản thân mà làm quân quốc đại sự, bị người ta mắng là hôn quân vô năng. Chuyện hôm nay như vậy đi! Tiêu Chí Trung nên hạ chỉ theo ý trẫm, Binh Bộ Thượng Thư Quách Nguyên Chấn, việc này còn cần người kiệt lực điều phối, không thể lười biếng!

Tiêu Chí Trung cùng Quách Nguyên Chấn đi ra quỳ xuống nói:

- Vi thần linh chỉ!

Một thùng thuốc súng cũng dập tắt, rốt cục cũng dừng lại. Tất cả mọi người đề nghị tới một vấn đề: Thái Bình công chúa đã triệt để vạch mặt với Tàn Tiêu. Mà Tàn Tiêu cũng hết sức rõ ràng đứng về phía thái tử. Mặc kệ hoàng đế Lý Đán che dấu cỡ nào, vẫn hồi cỡ nào thì đã là sự thật.

Thái Bình công chúa cảm giác lúc này đứng lại trong triều chỉ thêm nhục. Nàng không còn muốn ngây ngốc nữa, vì vậy đi ra nói:

- Bệ hạ, thân thể thần muội không khỏe, muốn ra sớm!

Lý Đán thoáng gật đầu:

- Chuẩn tấu. Trẫm quốc công chúa cũng nên chú ý thân thể nhiều, vì nước vất vả đúng là vất vả!

- Đa tạ bệ hạ, thần muội cáo lui!

Thái Bình công chúa nói xong chậm rãi lui ra, đi qua người của Tàn Tiêu thì trong mắt có hàn quang và sát cơ bắn ra ngoài.

Tàn Tiêu rõ ràng nhìn ra, Thái Bình công chúa đã động sát cơ với mình.

Thái Bình công chúa lùi vài bước và xoay người, phẩy tay áo một cái kéo váy dài đi ra ngoài.

Cơ hồ tất cả mọi người đồng thời thở dài một hơi!

Nghe được thập phần rõ ràng.

Lý Đán cũng thở dài một hơi, miễn cưỡng tiếp tục nói:

- Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Để, tướng bên thua tổn hao nhiều uy. Nhưng chủ soái bị bắt, phó tướng bình yên quay về, chuyện này chưa vị ái khanh cho rằng nên xử trí thế nào?

Đậu Hoài Trinh thân là người chấp chương hình phạt, lúc này hẳn có quyền phát biểu nhất. Thái Bình công chúa không ở đây, hẳn cũng muốn nghiêm khắc quán triệt chủ ý của mình, liên tục nói:

- Bệ hạ, tội binh bại không thể tha thứ. Huống hồ hai người không quan tâm chủ soái chết sống mà quay về, càng là trọng tội trong quân. Thần theo quân luật nên chém hai người, tru di tam tộc.

- Bệ hạ!

Binh Bộ Thượng Thư Quách Nguyên Chấn nhảy ra, không ngớt nói:

- Vi thần lại cho rằng hai người vô tội, đại tướng quân Lý Giai Lạc còn phải ca ngợi.

- Ah?

Lý Đán có chút nghi ngờ:

- Chỉ giáo cho?

Quách Nguyên Chấn nói:

- Vi thần điều tra từ trong miệng binh sĩ bại trận quay về. Trước U Châu Đại Đô Đốc Tôn Kiệm chỉ vì cái trước mắt, tùy tiện xâm nhập lãnh thổ Hề. Hắn không để ý lời của Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Đề khuyên can, phân đại quân thành ba đường, dưới tình huống không rõ địa lý mà dám phân binh.

- Trận chiến mở màn đại bại, Tôn Kiệm không dám cầu cứu Lâm Châu, bảo thủ cố thủ tại tuyệt địa Hình sơn. Hề tộc đại thủ lĩnh bắt Tôn Kiệm, đây mới là làm nhục quốc uy, đây không phải là tội của Lý Giai Lạc. Chuyện đại quân xâm nhập lãnh thổ của Hề. Đổ lên người phó tướng Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Đề là không phục. Lý Đại Phụ đã thu hết vàng bạc, găm vóc trong quân.

- Thời điểm quay về Tôn Kiệm chỉ lo trốn chạy để khỏi chết. Đường quân đại loạn. Lý Đại Phụ lúc này mới thừa cơ truy kích, cơ hồ toàn diệt tả kiêu vệ cũng bắt giữ Tôn Kiệm. Đại tướng quân Lý Giai Lạc dẫn đầu đội ngũ anh dũng chém giết đầm máu muốn cứu Đại Đô Đốc Tôn Kiệm, không ngờ lực có mà tâm không còn, cuối cùng không thành, vẹn vẹn cứu được tướng quân Chu Dĩ Đề. Nhị tướng quay về U Châu. Xấu hổ không dám nhìn ai, vì vậy bảo thuộc hạ tự trói mang về Trường An.

Trong lòng Tần Tiêu bội phục: chiếu nói như vậy, Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Đề chính là tướng quân tốt! Đáng hận Tôn Kiệm thùng cơm, ngu ngốc, mất mặt. . .

Đậu Hoài Trinh nghe những lời này cười rộ lên:

- Quách đại nhân nói có đạo lý rõ ràng, giống như tận mắt nhìn thấy vậy. Hắn là lúc ấy người cũng ở trên chiến trường?

Quách Nguyên Chấn không nhanh không chậm mỉa mai:

- Nguyên Chấn lúc ấy tuy không ở chiến trường. Nhưng những lý chuyện này là do Nguyên Chấn ta điều tra có được, mới dám nói ở trong triều. Còn tốt hơn kẻ khác, không hề chứng cứ ngậm máu phun người. Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Đề dưới tình huống chủ tướng bị nhục, còn có thể phản kích không mất khí tiết, quả thực là mẫu mực! Đậu đại nhân, người chưa từng ra chiến trường, cũng không có man binh bao giờ, loại chuyện này người không cách nào hiểu được!

- Người, người! Người khinh người quá đáng!

Đậu Hoài Trinh tức giận tím mặt, hận không thể xông lên cắn Quách Nguyên Chấn một cái. Nhưng thấy hắn đứng thẳng ở đó, khí thế không cho xâm phạm, lại vô kế khả thi.

Lý Đán tức giận, rõ ràng là ở trong triều mà nhao nhao như vậy, hoảng để như ta bài trí sao? Vỗ long ỷ:

- Tạo phản sao? Trên triều đình mắng chửi như lưu manh trên phố, quả thực không ra thể thống gì!

Đậu Hoài Trinh cùng Quách Nguyên Chấn lập tức ỉu xiu, cuống quýt quỳ gối xuống:

- Vi thần biết tội, thỉnh bệ hạ bớt giận!

Trong lòng Tần Tiêu buồn cười: các người là đồ ngu, hoàng đế ăn không chọc thái tử cùng Thái Bình công chúa, chẳng lẽ sợ hai tên các người sao? Thật sự là tìm đánh ah!

Lý Đán tức giận nhìn hai người, cố nén nộ khí, không ngốt nói:

- Đã có nguyên nhân thì giao cho Ngự Sử đài thẩm tra xử lý. Lư Hoài Thận, chuyện này giao cho người.

Ngự sử đại phu Lư Hoài Thận đi ra quỳ gối:

- Vi thần lĩnh chỉ!

Tần Tiêu âm thầm đặc ý: giao cho Lư Hoài Thận? Vậy thì tốt! Hắc hắc, nếu như Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Đề quả nhiên là trung lương, vậy có thể dùng, ta không ngại thi viện thủ cứu bọn họ một lần. Trước mắt đã đối địch với Thái Bình công chúa, bên người nhiều người sẽ có phân lượng. Các người trăm phương ngàn

kế muốn giết người, ta sẽ đi cứu người, Thái Bình công chúa, muốn ăn ta dường như không dễ dàng! Thấy không, hoàng đế cùng thái tử không đồng ý đấy.

Chuyện đã nói xong, Lý Đán vùng tay lên:

- Bãi triều!

Sau đó đi vào trong ngự thư phòng.

Văn võ bá quan theo thứ tự rời đi, không dám ngự ngày xưa nghị luận với nhau, nhao nhao xám xịt mà đi.

Tần Tiêu thở dài sờ trán, mồ hôi lạnh đầm đìa a. Hôm nay là chiến tranh không khói thuốc, đúng là đánh thảm thiết nha! Nếu không có Lý Long Cơ cuối cùng giống như lưu manh vô lại ném quả bom, Quách Nguyên Chấn cùng ra tuyệt chiêu, sợ là là bại trong tay Thái Bình công chúa.

Tần Tiêu suy nghĩ đi về phía trước, chuẩn bị đi Hoàng Thành Ngự Suất Ti. Sau lưng truyền ra tiếng gọi:

- Đại Đô Đốc!

Tần Tiêu nhìn lại, cười nói:

- Lý Tự Nghiệp!

- A, ha ha!

Lý Tự Nghiệp cười ngây ngô:

- đi tạm biệt Đại Đô Đốc. Đến mai thì ta mang theo tả uy vệ đi U Châu. Cũng không biết năm nào tháng nào chúng ta mới gặp lại nha!

630. Chương 632 : Phòng Hoạn Không Đốt. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 632 : Phòng hoạn không đốt. (1) truyện copy từ

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 632 : Phòng hoạn không đốt. (1)

Tần Tiêu vỗ vai của hắn một cái, nói:

- Hảo huynh đệ, người cứ bảo trọng ah! Đến U Châu phải nghe theo ý của Tiết Nột làm việc. Hắn là tướng soái tài, nắm U Châu như lòng bàn tay. Người cũng không nên phát cẩu, nói không chừng người ta Tiết Đại Đô Đốc lôi đình giận dữ chém người là kẻ không hiểu quy củ đấy.

- Hắc hắc! Đại Đô Đốc yên tâm đi, ta bây giờ là tướng quân, sẽ không xằng bậy a.

Lý Tự Nghiệp xoa tay, bộ dáng kích động, có chút sững sờ nói ra:

- Kỳ thật lão Lý còn nguyện ý hợp tác với Đại Đô Đốc đấy! Đại Đô Đốc, vừa rồi trên triều lợi hại như thế, không ngừng tranh luận người và Tiết Nột thống lĩnh U Châu Đại Đô Đốc phủ nha? Người vì sao... Ta không rõ lắm!

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Nếu như người cũng hiểu thì chuyện này còn tranh luận làm gì? Người cũng đừng quản nhiều, nên lo chiến tranh ở U Châu đi là được. Tả ụy vệ tu dưỡng một đoạn thời gian, hiện tại đang sung sức; không gì cần nổi. Người mang bọn họ đi U Châu chính là trợ tim, Tiết Nột cũng có suy nghĩ.

Lý Tự Nghiệp liên tục gật đầu:

- Ta nghĩ trước đó nên đi tới nhà Đại Đô Đốc một chuyến, ôm tiểu công tử chưa gặp mặt đã.

- Đi, đi thôi!

Tần Tiêu vỗ bả vai hắn:

- Đến nhà của ta ăn cơm trưa!

- Tốt, đi!

Lý Tự Nghiệp cười ha ha, hai người liền chuẩn bị xuất cung. Tần Tiêu thuận tay gọi tiểu tốt lại nói với hắn đi mời bắc Đại Đô Đốc Trình Bá Hiến cùng vạn kỵ tướng Vạn Lôi, giữa trưa cùng tới nhà hắn dự tiệc.

Còn chưa kịp ra hoàng cung, Cao Lực Sĩ đuổi theo sau và hô to:

- Đại Đô Đốc xin dừng bước!

Tần Tiêu nở nụ cười khổ:

- Xem ra bữa cơm hôm nay không thành rồi!

Tần Tiêu dừng bước, cười cười nhìn qua Cao Lực Sĩ:

- Lại có chuyện gì chạy nhanh vậy!

Cao Lực Sĩ dừng bước, vỗ ngực nói:

- Chạy, chạy chết ta! Đại Đô Đốc, có người bảo ta mang đồ vật cho ngài.

- Lấy ra!

Tần Tiêu hơi vui, khá tốt không gọi ta đi đông cung.

Cao Lực Sĩ lấy một khối mặt chược giao cho Tần Tiêu, sau đó cáo từ rời đi, Tần Tiêu cầm lên xem xét, là quân 'nhất vạn', trong nội tâm thầm nghĩ: Lý Long Cơ tiểu tử này vẫn còn sợ nha, lo lắng Thái Bình công chúa đột nhiên trở mặt làm ra gì đó. Nhất vạn, nhất vạn, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Hắn đang dằn dò ta phải cẩn thận đề phòng, bảo hộ đông cung.

Tần Tiêu âm thầm buồn cười: Thì ra tiểu tử người cũng sợ nha! Vừa rồi tại triều còn kiêu ngạo như vậy, cầm vị trí thái tử ra cầu hiền tài Tiết Nột... Ha ha!

- Phát tài, thật sự là phát đại tài!

Âm thanh tục tăng vang lên, ở xa như Thanh Tú Các của Lý Trì Nguyệt cũng nghe rõ ràng. Bọn người Lý Tiên Huệ hiểu kỳ nhìn qua ban công, Tử Dịch ở xa kêu lên.

- Đại tinh tinh tới, hôm nay lại đụng rượu, liều chết hắn đi! Ta muốn báo thù!

Tần Tiêu cười rộ lên, mang theo Lý Tự Nghiệp đi tới đại sảnh. Lý Tự Nghiệp như tiểu quan viên, hết nhìn trái nhìn phải, liên tục chặc chặc tán thưởng. Lý Tiên Huệ và Lý Tự Nghiệp vô cùng quen thuộc nhau, từ lâu hai xuống chào hỏi hắn, Tử Dịch thì nhanh chóng an bài tiệc rượu.

- Hảo huynh đệ, người hành quân tác chiến không phải lần nào cũng vận khí tốt đâu, nhớ phải mặc khôi giáp, đừng như tên điên xông loạn chém giết lung tung.

Lý Tự Nghiệp cười hắc hắc:

- Huynh đệ, người như nương của ta sao?

- Móa, người tên ngốc!

Tần Tiêu vỗ vai hắn:

- Chúng ta là hảo huynh đệ nha, lão tử quan tâm người mới dong dài. Đúng rồi, nương người vẫn khỏe chứ? Người cũng lấy mấy phòng rồi? Người cũng là đại tướng quân đấy. Quan to tam phẩm, đừng cứ mãi như lục bình không rễ.

Lý Tự Nghiệp gãi đầu cười rộ lên:

- Nương của ta vẫn tốt, muốn ta lấy thê tử, nhưng mà ta trời sinh thích trong quân, không muốn ở nhà... Đợi đến lúc U Châu xong việc thì ta nghe lời của nương!

- Hảo huynh đệ....

Tần Tiêu vỗ vai hắn, có chút động tình nói ra:

- Chúng ta quen nhau vài năm, cùng trải qua nhiều chuyện, hiện tại sắp tách ra ta không nỡ nha! Người đến U Châu cũng không biết khi nào về. Chúng ta hôm nay sau khi từ biệt thì người phải保重 đấy.

Hai người cười rộ lên.

Lúc này các huynh đệ của Tần Tiêu lại tới.

Đột nhiên trong đó có vũ lâm vệ Đại tướng quân Thường Nguyên Giai tới bái phỏng, Tần Tiêu mời mọi người vào đại sảnh. Hiện tại hắn không bỏ cơ hội làm quen với Tần Tiêu, dù sao hương khói của Thường gia còn nằm trong tay của hắn.

Tần Tiêu nhìn người tới uy phong bát diện đi vào đại sảnh, ngồi xuống. Thường Nguyên Giai cúi đầu tự giễu.

- Đại Đô Đốc. Ty chức không mời mà tới, đường đột vô lễ. Còn xin đừng trách tội!

Tần Tiêu cười to:

- Đều là huynh đệ sao, không cần giữ lễ tiết như vậy!

Không bao lâu tiệc rượu mang lên, đổi thành bàn tròn, hơn hai mươi người ngồi chung bàn.

Các nữ quyến thì dùng cơm ở lầu hai làm cho Tử Dịch tốt phiên muộn.

Tần Tiêu đứng lên nâng chén nói:

- Chén đầu hôm nay làm tiền Lý Tự Nghiệp Lý tướng quân bắc thượng. Mọi người chúng ta cùng chúc hắn đắc thắng ngay từ trận đầu, chiến thắng trở về!

Mọi người đứng lên nói chúc mừng, khiến cho Lý Tự Nghiệp cười ngây ngô, cùng mọi người uống cạn.

Đều là chiến hữu vào sinh ra tử, nói chuyện rất hợp ý nhau, mà Thường Nguyên Giai là ‘ngoại nhân’ cảm giác có chút không được tự nhiên, lẳng lặng ngồi ở một bên, cũng không biết nên nói cái gì. Tần Tiêu nhìn vào trong mắt, nói thầm, cũng không thể làm cho Thường Nguyên Giai bị ủy khuất. Vì vậy mời hắn một chén, vẻ mặt mỉm cười nhìn qua Thường Nguyên Giai cử động đưa ly lên. Thường Nguyên Giai lập tức thụ sủng nhược kinh, liên tục không ngừng đứng lên đáp lễ. Tần Tiêu liên tục khoát tay, ý bảo hắn ngồi xuống, sau đó kính trước.

Nhìn thấy Tần Tiêu cử động như vậy, Trình Bá Hiến cùng Vạn Lôi xem như hiểu ý của Tần Tiêu, nhao nhao mời rượu Thường Nguyên Giai, xem như chủ động lôi kéo làm quen. Khiến cho Thường Nguyên Giai cảm động rơi nước mắt, ai tới cũng không cự tuyệt, uống mười ly, có chút say khướt.

Tần Tiêu lúc này cũng uống say chệnh choáng, phiên muộn khi vào triều hôm nay ném ra khỏi đầu.

Đang lúc hoàng hôn, tiệc rượu cũng tán đi, Lý Tự Nghiệp đã sớm say như bần, bị Tần Tiêu an bài một xe ngựa đưa hắn về quân doanh tả uy vệ bên ngoài Trường An, Trình Bá Hiến, Thạch Thu Giản cùng Phạm Thúc Đức cũng cáo từ.

Tần Tiêu đã cố ý lưu Thường Nguyên Giai cùng Vạn Lôi lại, mời vào trong mật thất.

Thường Nguyên Giai cũng uống say, nhưng trong lòng vô cùng hiểu dụng ý của Tần Tiêu!

Ba người uống trà xanh giải rượu, Tần Tiêu chậm rãi mở miệng nói ra:

- Vạn Lôi huynh đệ, chúng ta đã lâu không có gặp nhau ah! Người cả ngày chỉ biết thao luyện binh mã, lại ném huynh đệ chúng ta ra khỏi đầu.

Vạn Lôi xấu hổ cười rộ lên:

- Ta xuất thân hàn vi, toàn bộ nhờ Đại Đô Đốc đề bạt mới từ Nhạc Châu đi vào kinh thành. Có thể nói là phong quang vô hạn. Nếu không phải hảo hảo dụng công, chẳng phải uống lòng tốt của Đại Đô Đốc? Nếu ta hèn nhát chắc chắn sẽ bị mắng, liên lụy lấy Đại Đô Đốc hổ thẹn, Vạn Lôi tuyệt đối không phạm lỗi này!

Thanks

631. Chương 633 : Phòng Hoạn Không Đốt. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 633 : Phòng hoạn không đốt. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 633 : Phòng hoạn không đốt. (2)

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Vạn huynh đệ, người quá khách khí! Chúng ta có giao tình vào sinh ra tử trên chiến trường! Nhưng mà ta rất tán thành tác phong của người. Rất tốt, mặc kệ mang binh ở đâu, đều phải khiến binh sĩ ra dáng.

Trong lòng Thường Nguyên Giai nói thầm: Thì ra vạn kỵ tướng chính là tâm phúc của Tần Tiêu! Hoàng thành cấm vệ là tinh nhuệ nhất, gác ở hiểm địa cũng nằm trong lòng bàn tay của Tần Tiêu, xem ra người này quả nhiên là không đơn giản ah!

Tần Tiêu mỉm cười nhìn qua Thường Nguyên Giai:

- Thường Tướng quân, người và Vạn tướng quân là đồng liêu, hấn đóng ở Đại Minh cung và Hoàng Cung Uyển cùng Huyền Vũ môn, mà người thì đóng giữ ở hai bên Huyền Vũ môn. Các người có lẽ quen thuộc nhau nha!

Thường Nguyên Giai nhìn qua Tần Tiêu cùng Vạn Lôi ôm quyền cúi đầu:

- Ty chức đến vũ lâm vệ làm một thời gian ngắn. Người quen không nhiều, Vạn tướng quân, ty chức thường xuyên nghe đại danh, hôm nay mới có thể tương giao, thật sự là hạnh ngộ, hạnh ngộ!

Vạn Lôi cũng ôm quyền hơi cười:

- Thường Tướng quân, hạnh ngộ!

Hàn huyền đã bỏ đi, Tần Tiêu nói ra:

- Thường tướng quân. Đã có gặp lệnh lang chưa?

Thường Nguyên Giai lập tức có chút hổ thẹn cúi đầu xuống:

- Bẩm Đại Đô Đốc lời nói, ty chức đã gặp qua tiểu tử bất tài... Ba ngày trước hấn đã đi tới Toái Diệp Trấn. Có được Đại Đô Đốc chiếu khán, mới khiến cho tiểu tử này giữ được mạng. Ty chức thật sự là xấu hổ! Chỉ có đa tạ ân đức của Đại Đô Đốc!

Tần Tiêu liên tục khoát tay.

Tần Tiêu khẽ mỉm cười:

- Thường Tướng quân. Người sáng mắt không nói tiếng lóng, ta và người cũng là người mang binh. Ta hôm nay không ngại người nói gì. Ta biết rõ người là người của Thái Bình công chúa, thật không?

Thân hình Thường Nguyên Giai hơi khẽ chấn động, liên tục cúi đầu:

- Vâng!

- Chớ khấn trương!

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Ta không có ý gì. Vốn chúng ta là người trong quân, không nên thảo luận quá nhiều chuyện triều chính. Nhưng mà tổ chim bị phá trứng không an toàn, cũng phải hiểu. Thái Bình công chúa có thể an bài người tới tả vũ lâm vệ làm Đại tướng quân, đủ nói rõ người được nâng tìn nhiệm. Nhưng mà Thường Tướng quân, thứ cho ta nói lời bất kính, nếu Thái Bình công chúa nghĩ cách làm loạn...

Thường Nguyên Giai lập tức trừng to mắt, liên tục nói nhỏ:

- Đại Đô Đốc, những lời này không nên nói.

- Xem ra người vừa nghe lời này thì khấn trương rồi!

Tần Tiêu cười ha hả:

- Người cũng biết chuyện này nghiêm trọng đúng không? Những vấn đề này ta chỉ nghĩ trong lòng, chỉ không nói ra miệng! Người bây giờ là người của Thái Bình công chúa, là tả vũ lâm vệ Đại tướng quân. Thử nghĩ thoáng chút, đợi đến lúc thái tử đăng cơ có tha cho người không?

Toàn thân Thường Nguyên Giai phát run lên, tỉnh rượu hơn phân nửa, nói thầm: Tần Tiêu này cái gì cũng dám nói, chẳng lẽ hắn đã tính trước?

Tần Tiêu lẳng lặng nhìn hắn, cũng không nói chuyện. Vạn Lôi thì yên tĩnh, con mắt không chớp nhìn thẳng vào Thường Nguyên Giai.

Thường Nguyên Giai như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, cuối cùng cắn răng một cái, nói ra:

- Đại Đô Đốc, người có lời gì cứ trực tiếp phân phó a! Nguyên Giai là dũng phu, không hiểu chính trị. Chỉ biết là tri ân đồ báo (*có ơn tất báo), đi theo chủ tử, Thái Bình công chúa trước kia là chủ tử của ta, đối đãi ta rất không tồi. Nhưng hôm nay như Đại Đô Đốc đã nói, tổ chim bị phá trứng đâu có an toàn, Nguyên Giai không vì mình cũng phải vì người nhà của mình mới được.

Tần Tiêu lạnh lùng cười rộ lên, gật đầu nói:

- Rất tốt, rất có giác ngộ. Kỳ thật cũng không cần người làm cái gì, thề nói muốn thuận phục ai. Thái Bình công chúa nếu như an phận, nàng cũng sẽ vững như thái sơn, không có người nào đi động tới nàng, người cũng có thể như xưa tiếp nhận ân huệ của nàng. Nhưng mà khi nàng mưu đồ gì đó... Không phải Tần Tiêu nói cuồng vọng, nàng tuyệt đối không cách nào thành công được! Bại vong là kết quả duy nhất, người tin tưởng không?

- Tin, ta tin!

Thường Nguyên Giai đỏ mặt hơi lạnh.

Tần Tiêu nhìn bộ dáng của hắn khấn trương, biết rõ lời nói đã có hiệu quả, thừa cơ rèn sắt nói tiếp:

- Kỳ thật ta chỉ yêu cầu một việc. Nếu như Thái Bình công chúa có động tác gì, người trước tiên báo lại với ta. Bởi như vậy người chính là đại công thần. Không phải nói đại công thần bình phản loạn, đây là đại công thần vẫn hồi tởn thất. Cho dù không có Thường Nguyên Giai người, bản đô đốc cũng có thể trấn thủ cả Trường An cùng hoàng thành! Nhưng mà hoàng đế, thái tử cùng bản đô đốc không muốn tạo sát nghiệp chết bao nhiêu người. Nếu người sớm nói tin tức cho ta biết có thể tránh được chuyện xảy ra sau đó, chiến sự bị trừ khử trong vô hình. Người hiểu ý của ta chứ?

- Hiểu rõ!

Thường Nguyên Giai tỉnh rượu hoàn toàn. Thoáng cái quỳ xuống, liên tục dập đầu nói:

- Đại Đô Đốc, một nhà già trẻ của ta cầu Đại Đô Đốc cho đường sống! Cũng không phải tỵ chức thay đổi thất thường phản bội Thái Bình công chúa, chiều hướng phát triển, chiều hướng phát triển ah!

- Được rồi!

Tần Tiêu kéo hần ngồi xuống, vỗ bả vai hần nói ra:

- Rất tốt. Thường Tướng quân. Người có giác ngộ như vậy thật sự là may mắn của Đại Đường. Tương lai nếu có một ngày như vậy, ta sẽ ở trước mặt hoàng đế cùng thái tử báo công của người. Già trẻ của gia đình người do Tần Tiêu ta bảo trụ. Mặt khác đứa con của người ta cũng nghĩ cách cho hần về sớm.

Thường Nguyên Giai liên tục vung tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán. Trong nội tâm thì trào thầm nghĩ: Giao dịch, đây là giao dịch ah! Nhưng mà ta cũng không có lựa chọn!

Chiếu tình thế hiện tại, Thái Bình công chúa nhất định sẽ có dị động, mà nàng không có phần thắng. Tần Tiêu này rất lợi hại, hậu trường của hần nói rõ là hoàng đế cùng thái tử!

Hần còn chủ động tới chiêu hàng, nếu ta còn không đầu nhập chẳng phải tìm chết? Hần chỉ cần tùy tiện nhúc nhích một cái, không nói hương khói Thường gia đoạn tuyệt, cho dù ta và già trẻ cả nhà cũng không an toàn.

Trên mặt Tần Tiêu tươi cười thân mật, nói:

- Thường Tướng quân, bởi như vậy chúng ta có chính là hảo huynh đệ! Sau này có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu! Bắc nha Đại Đô Đốc Trình Bá Hiến là huynh đệ sinh tử của ta. Người như có chuyện gì khó xử cứ tìm hần; Vạn Lôi cũng là hảo huynh đệ của ta, các người có thể thân mật hợp tác ah! Về sau nếu có chỗ tốt nhất định chiếu cố người trước.

- Đúng, đúng!

Thường Nguyên Giai liên tục ôm quyền hành lễ với Vạn Lôi, trong nội tâm thầm nghĩ: Lời của hần chính là quan vận của ta cũng có thể đạt được bảo đảm? Xem ra hợp tác với hần xác thực tốt hơn làm con chó của Thái Bình công chúa!

Tần Tiêu cười nói:

- Thường Tướng quân, ta là người không thích làm dáng, ra oai chơi một ít hư chỗ. Đồng thời ta nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người. Ta nói như vậy là ta tín nhiệm với người. Lời nói không lo, Thái Bình công chúa bên kia ta toàn quyền ủy thác cho người.

Trong đầu Thường Nguyên Giai chấn động, liên tục không ngừng quỳ nói:

- Tỵ chức hôm nay phát thẻ độc, thẻ sống chết thuần phục hoàng đế, thuần phục thái tử, nghe theo Đại Đô Đốc làm việc! Nếu có nửa câu nói ngoa, thiên lôi đánh xuống chết không yên lành, phần mộ tổ tiên Thường gia bị đào, đoạn tử tuyệt tôn.

Thanks

632. Chương 634 : Đại Đô Đốc Bận Rộn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 634 : Đại Đô Đốc bận rộn. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 634 : Đại Đô Đốc bận rộn. (1)

Trong lòng Tần Tiêu an lòng, cười cười:

- Rất tốt! Nghe lời này ta sẽ nói cho hoàng thượng và thái tử.

Trong lòng Thường Nguyên Giai mắng thầm: Trời ạ, thật sự là ý của hoàng đế cùng thái tử! Xem ra hoàng đế cùng thái tử đã có kiêng kỵ Thái Bình công chúa thật sâu cho nên mới cho Tần Tiêu động thủ làm chuyện này. May mắn, may mắn ah, ta có đủ thông minh đi ăn máng khác rất nhanh, bằng không mạng nhỏ xong rồi!

Tần Tiêu nhìn vẻ mặt khấn trương của hắn thì cười rộ lên, nói:

- Chớ khấn trương nha, đã nói chỉ là dự phòng. Nếu Thái Bình công chúa không làm ra cái gì khác người chính là tốt nhất, Thường Tướng quân người làm mọi việc thuận lợi. Nếu như phát sinh cái gì, người chính là công thần. Đây chính là một lần hành động làm được mấy chuyện nha, người hiểu chưa?

- Hiểu rõ!

Thường Nguyên Giai lập tức tươi cười, liên tục ôm quyền nói:

- Ty chúc cũng cảm tạ Đại Đô Đốc tài bồi!

Tần Tiêu vuốt râu, nói:

- Lại nói tiếp, Hoàng Thành Ngự Suất Ti còn thiếu hai đô đốc. Làm rất tốt, làm chút thành tích cho ta xem. Nếu tương lai có đề bạt sẽ nghĩ tới người.

Thường Nguyên Giai lập tức vui mừng quá đổi:

- Đa, đa tạ Đại Đô Đốc! Ty chúc nguyện ra roi thúc ngựa cho Đại Đô Đốc, muôn lần chết không chối từ!

Vạn Lôi bên cạnh buồn cười, trong nội tâm mắng thầm: Quả nhiên là tiểu nhân!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Đừng nói nghiêm trọng như vậy, đều là hảo huynh đệ nha, trợ giúp lẫn nhau là nên làm!

Ba người vừa rồi rảnh trò chuyện một ít chủ đề râu ria, trong lòng Thường Nguyên Giai cũng an lòng, sắc mặt cũng khôi phục bình thường. Tần Tiêu an bài xe ngựa tiễn hắn về, đi vào rừng lúc dần dờ:

- Thường Tướng quân hôm nay dừng ở đây, về sau cũng không thường gặp, có biết không? Như có chuyện trực tiếp tìm Vạn Lôi huynh đệ.

Thường Nguyên Giai liên tục ôm quyền đồng ý:

- Ty chúc hiểu, Đại Đô Đốc chớ quan tâm!

Tần Tiêu mỉm cười gật đầu, vung tay lên, xe ngựa lái đi.

Vạn Lôi đi tới, nói khẽ:

- Đại Đô Đốc, người này rõ ràng là tiểu nhân, có thể đáng tin sao?

Tần Tiêu cười lạnh:

- Tiểu nhân cũng có tác dụng của tiểu nhân. Nếu hắn không phải tiểu nhân, ta thật đúng không có nắm chắc hắn được, nhược điểm lớn nhất của hắn là sợ chết, sợ đoạn hương khói. Chỉ cần hắn dám không cố kỵ những chuyện này, ta không còn gì để nói. Nói thật, chuyện cho tới bây giờ ta cũng không có biện pháp tốt, biện pháp gì cũng phải thử một lần.

- Đã không có lựa chọn thì cứ buông tay đánh cược một lần đi! Nhưng mà ta càng hy vọng, Thái Bình công chúa không nên làm cái gì mới tốt. Vạn Lôi huynh đệ, hôm nay trong triều người cũng thấy rõ ràng, Thái Bình công chúa chủ động vạch mặt với ta, đồng thời công khai tuyên chiến với thái tử. Có một số việc chúng ta không thể không dự phòng từ sớm.

- Đúng rồi, Đại Đô Đốc nói đúng, hôm nay tảo triều ty chúc cũng ở đó, cũng tận mắt thấy.

Vạn Lôi gật đầu nói:

- Thái Bình công chúa khí diễm cũng quá kiêu ngạo, ngay cả hoàng đế đều có chút không đặt vào mắt. Người như vậy không bại vong sao? Đại Đô Đốc, cần ty chức làm gì không?

- Người?

Tần Tiêu suy tư một chút nói ra:

- Trừ tăng cường đề phòng không thể thư giãn, mặt khác còn có chuyện cần xử lý. Trong tướng lĩnh Vạn kỵ quân có không ít thân tín của Thái Bình công chúa. Ta mặc kệ người dùng phương pháp gì, phải điều tra thân tín của Thái Bình công chúa cho ta, sau đó nhìn chăm chăm vào, không thể lộ chút tin tức trước mặt của họ, nhất là có quan hệ tới Thường Nguyên Giai. Đến khi cần thiết phải nghe lệnh của ta.

Tần Tiêu vung tay lên, làm ra động tác cắt yết hầu.

Vạn Lôi xoay người ôm quyền cúi đầu, nói:

- Đại Đô Đốc yên tâm, giao cho ta là được!

Tần Tiêu râu rì thở dài một hơi:

- Người làm cũng là chuyện mình không thích. Kỳ thật ta rất phiền chán giết chóc và lục đục với nhau. Vạn Lôi huynh đệ, có lẽ ta ở Trường An không lâu đâu.

Vạn Lôi lập tức kinh nghi nói:

- Đại Đô Đốc có gì nói lời ấy? Hiện nay hoàng đế cùng thái tử coi trọng Đại Đô Đốc như vậy nha!

Tần Tiêu lắc đầu cười khổ:

- Chính là quá coi trọng, quá dựa vào, hiểu chưa?

Vạn Lôi có chút nghi hoặc lắc đầu.

Tần Tiêu cười nhạt một tiếng:

- Không rõ cũng không có sao, chúng ta không nói chuyện này, đi tới Ngự Sử đài đi, ta muốn đi gặp Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Đề hai bại tướng kia. Hai người này không dễ dàng gì, đi theo đại soái bất lực, thật vất vả nhất được cái mạng quay về. Suýt nữa bị chém. Người như vậy không dễ sống, ta cảm thấy hứng thú với bọn họ đấy.

Hai người lúc này lại đi tới Ngự Sử đài.

Lư Hoài Thận đang ập thăm điều tra chứng nhận. Thăm tra xử lý Lý Giai Lạc.

Đang chuẩn bị tan tầm về nhà, gặp Tần Tiêu tới thì tươi cười nghênh đón.

Tần Tiêu đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng:

- Lư đại nhân, Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Đề thăm tra thế nào?

Lư Hoài Thận hơi có chút kinh nghi nói ra:

- Quái nha, tại sao hôm nay ai cũng tới hỏi chuyện này vậy. Vốn Thượng thư tả phó xạ Đậu đại nhân, sau đó là Binh Bộ Thượng thư Quách đại nhân. Hiện tại là Đại Đô Đốc. Hai người này đúng là được chú ý nha!

Tần Tiêu cười một cái, tiếp tục chờ đáp án của Lư Hoài Thận.

Lư Hoài Thận nghiêm mặt, nghiêm túc nói ra:

- Hoàng đế phân công Lư mỗ không dám lãnh đạm. Chuyện của hai người này hôm nay đã thăm tra. Đã không sai biệt làm rõ ràng rồi. Đại Đô Đốc cũng là người biết chuyện, Lư mỗ cũng không ngại cáo tri. Tình huống không khác gì lời Quách đại nhân nói trên triều. Nhưng mà còn chờ kiểm chứng nữa. Bởi vì chỉ là chứng nhận của quân tốt áp giải mà thôi, có chút phiền diện. Lư mỗ chuẩn bị phái Ngự Sử đi U Châu tỉnh tế kiểm chứng một phen.

- Có cần phải như vậy?

Tần Tiêu cau mày nói:

- U Châu, qua lại cũng mấy tháng đấy. Mấy tháng này cũng làm hai người này chịu khổ trong tù?

Lư Hoài Thận gật gật đầu:

- Đại Đô Đốc nói đúng, nếu như tình huống của nhị tướng đúng như Quách đại nhân đã nói. Như vậy quá ủy khuất bọn họ rồi. Đại Đô Đốc còn có diệu kế?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Có thể cho ta tương kiến bọn họ hay không?

Lư Hoài Thận cười nói:

- Đương nhiên có thể! Sao không thể chứ? Đại Đô Đốc mời, Lư mỗ tự mình mang Đại Đô Đốc đi!

Tần Tiêu cùng Vạn Lôi nhìn nhau cười cười. Đi theo Lư Hoài Thận vào nhà giam của Ngự Sử đài. Nhà giam của Ngự Sử đài tuyệt đối không cho thăm tù, trừ phi có xá lệnh đặc biệt. Lư Hoài Thận cùng Tần Tiêu hợp tác xử lý Kim Tiên Quan và Đại Từ Ân Tự xong, được hoàng đế ngợi khen, vì vậy quan hệ với Tần Tiêu cũng thân mật. Đặc biệt cho hắn vào nhà giam của Ngự Sử đài, cũng không cần chờ.

Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Dĩ bị giam hai phòng giam, trên người mặc dù có chút bẩn và thất thần, nhưng đó có thể thấy không thụ hình, tinh thần cũng coi như tốt. Dù sao bọn họ không phải là quan lại tham ô bị hoàng đế hạ lệnh bắt, Lư Hoài Thận cố ý không dụng hình.

Nếu như bọn họ là người vô tội, sau khi rời khỏi đây vẫn là đại tướng quân, Lư Hoài Thận cũng không muốn có thêm địch nhân.

Thanks

633. Chương 635 : Đại Đô Đốc Bận Rộn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 635 : Đại Đô Đốc bận rộn. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 635 : Đại Đô Đốc bận rộn. (2)

Tần Tiêu và ba người đi vào thì Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Dĩ có chút kinh ngạc nhìn qua, cảm thấy hứng thú nhìn Tần Tiêu xa lạ.

Lý Giai Lạc nhìn chằm chằm vào Tần Tiêu hồi lâu, lẩm bẩm nói:

- Lư đại nhân, vị này hẳn là Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc, Tàn Tướng quân?

Tần Tiêu nghi ngờ nói:

- Lý tướng quân nhận ra ta?

Lý Giai Lạc tuổi không lớn lắm, cũng chừng ba mươi, cao không kém gì Tần Tiêu, mắt hổ râu quai nón, mũi ôi dày, ngược lại có phần giống người Hồ. Trên cổ tay Lý Giai Lạc còn đeo xiềng xích, ôm quyền thi lễ với Tần Tiêu, khẽ cười nói:

- Giai Lạc chính là người Khiết Đan, vào triều làm quan trong triều thánh hậu, có thể làm tả kiêu vệ Đại tướng quân, vẫn trấn thủ ở U Châu. U Châu có nhiều người Đột Quyết cùng Khiết Đan và người Hồ, những dân cư người Hồ kia vẫn truyền tai nhau Sói ma Đại tướng quân Tần Tiêu nha, thậm chí còn có người hiểu chuyện họa bức họa của Đại Đô Đốc. Vì vậy giai Lạc xem như nhận ra Đại Đô Đốc.

- Ha ha, thì ra là thế!

Tần Tiêu cười rộ lên, nhìn Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Đề ôm quyền thi lễ:

- Lý tướng quân thật đúng là quá mức ca ngợi Tần mỗ. Kỳ thật cũng chỉ là cái dũng thất phu mà thôi, người Đột Quyết ưa thích vận truyện tả quá lên thôi.

- Thật ra lần này ta tới đây là vì biết hai người các người bị oan!

Tần Tiêu nói khẳng định.

Chu Dĩ Đề cùng Lý Giai Lạc nhìn nhau:

- Vì cái gì? Đại Đô Đốc có thể khẳng định?

Tần Tiêu khẽ cười nói:

- Bởi vì các người sùng bái dũng sĩ, kính trọng dũng sĩ. Người như vậy chắc chắn sẽ không đào binh bỏ lại chủ soái. Hơn nữa Lý tướng quân chính là người Khiết Đan, binh bại còn có thể nương nhờ Hề và Khiết Đan. Hai nước này không phải đồng chí sao? Nhưng mà các người lại cho binh sĩ áp tải về Trường An thụ thẩm. Chỉ đảm phách này đáng cho người ta tôn trọng, nhân phẩm này đáng tin nhiệm rồi.

Lý Giai Lạc kích động, liên tục gật đầu nói:

- Đại Đô Đốc nói đúng! Giai Lạc gần đây không cầu công danh, không cầu ban thưởng, chỉ nguyện lấy cái chết tỏ rõ trong sạch! Hôm nay có thể có Đại Đô Đốc nói ra lời đáy lòng của Giai Lạc, Giai Lạc có chết cũng không tiếc.

Tần Tiêu có chút gật gật đầu. Thăm nghĩ trong lòng: Lý Giai Lạc đúng là đàn ông.

Không mang qua binh thì không hiểu tình cảnh này. Nhân tài như vậy phải dùng mới được. Chu Dĩ Đề sao, có lẽ cũng không thể yếu kém được.

Tần Tiêu cũng không có nói thêm gì, cùng bọn người Lư Hoài Thận rời khỏi nhà giam.

Lư Hoài Thận vội hỏi:

- Đại Đô Đốc nghĩ như thế nào?

Tần Tiêu nói ra:

- Lý Giai Lạc là hảo hán tử. Bằng không thì hẳn rõ ràng không cần làm vậy, vì cái gì không đầu nhập vào Khiết Đan hoặc Hề. Nhưng lại về đây nhận cái chết? Lư đại nhân, pháp luật cũng không ngoài tình người. Ta thấy có thể kết án rồi! Người trung nghĩa như vậy ở trong nhà lao cũng không phải là chuyện tốt đâu.

Lư Hoài Thận vuốt râu mỉm cười:

- Kỳ thật Lư mỗ cũng sớm có ý đó. Nhưng mà Đậu Hoài Trinh hùng hổ dọa người, bảo ta nghiêm hình bức cung tra rõ. Hẳn mất mặt trên triều, lại muốn Lư mỗ lạm dụng hình riêng ở Ngự Sử đài vu oan giá họa, giúp hắn văn hồi mặt mũi. Đúng là buồn cười mà! Lư mỗ tuy không phải đại thanh quan cái gì đó, nhưng cốt khí vẫn có! Việc này không cần Đại Đô Đốc quá lo, Lư mỗ tự nhiên đã có chủ trương.

Tần Tiêu khen ngợi gật gật đầu, thăm nghĩ trong lòng: Lư Hoài Thận này vẫn có chút cốt khí.

Tần Tiêu cùng Vạn Lôi rời Ngự Sử đài, đang chuẩn bị tách ra. Tần Tiêu nhìn hắn nói ra:

- Vạn Lôi huynh đệ, vạn kỵ quân thủ nơi hiểm yếu, nửa hoàng cung cấm vệ đều phải nhờ người rồi. Người có thể đả điểm tinh thần lên. Từ ngày hôm nay, mỗi ngày mang theo ba ngàn kỵ sĩ binh thủ ở cung Thái Cực, trọng điểm chính là đông cung. Người hiểu ý của ta chứ?

Vạn Lôi ôm quyền thấp giọng nói:

- Ty chúc hiểu, Đại Đô Đốc yên tâm là được. Đông cung ty chúc nhất định lưu tâm nhiều hơn, tự mình thu xếp đóng giữ ở đó.

- Rất tốt.

Tần Tiêu mỉm cười, cười rộ lên:

- Quách Tử Nghi tiểu tử này, đã theo ta quay về Trường An nhưng còn chưa gặp hấn, còn vẫn đang thao luyện bên ngoài sao?

- Đúng vậy a!

Vạn Lôi nói:

- chàng trai này dốc sức liều mạng thật! Hấn đang luyện tinh binh đấy.

Tần Tiêu cười rộ lên sau đó chấp tay cáo từ với Vạn Lôi!

Dựa vào, ta đúng là bận rộn.

Trong lòng Tần Tiêu cười khổ một hồi, đi tới thượng thư tỉnh. Ngự Sử đài, Hoàng Thành Ngự Suất Ti cách thượng thư tỉnh không xa, chỉ cách con phố mà thôi. Lục bộ quan viên đang tan tầm, nhưng Tần Tiêu biết rõ Quách Nguyên Chấn còn chưa về, khẳng định còn ở lại xử lý công vụ. Ngày mai tả ụ vệ Lý Tự Nghiệp phải xuất chinh, hấn khẳng định đang bận rộn điều phối quân lương.

Quả nhiên Quách Nguyên Chấn đang ở trong phòng ghi chép các con số. Tần Tiêu mời tiểu quan thông báo trước, Quách Nguyên Chấn cũng vui vẻ đi ra đón, tự mình dẫn Tần Tiêu vào thư phòng ngồi.

Quách Nguyên Chấn là người sau Đường Hưu Cảnh, Trương Nhân Nguyên, là nho tướng khó có của Đại Đường, văn võ song toàn. Không chỉ quen quân sự, càng có phong phạm nho nhỏ. Hấn cười ha hả nhìn Tần Tiêu nói:

- Đại Đô Đốc hôm nay tại sao nhân rồi tới bộ binh làm khách?

Tuy nói Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc cùng Binh Bộ Thượng Thư đều là Tam phẩm, hơn nữa văn bản rõ ràng quy định Đại Đô Đốc còn thấp hơn Thượng thư một cấp, nhưng Hoàng Thành Ngự Suất Ti binh mã không do binh bộ tiết chế, hai người cũng không phân chủ thứ, càng đừng nói thượng hạ cấp.

Tần Tiêu trả lời:

- Người sáng mắt không nói tiếng lóng. Tần mỗ hôm nay tới đây là đòi người với Quách đại nhân!

- Đòi người?

Quách Nguyên Chấn nghi ngờ nói:

- Hấn là Quách mỗ người có mỹ nhân Đại Đô Đốc ngưỡng mộ trong lòng?

- Ha ha, Quách đại nhân đúng là biết nói đùa!

Hai người hiểu ý lẫn nhau, đều là chiến hữu của thái tử, xem như người đồng đạo, nói chuyện cũng dễ dàng hơn. Tần Tiêu cười nói:

- Quách đại nhân, ta nói chính là kẻ thô kệch Lý Giai Lạc hiện nay đang nhốt tại Ngự Sử đài đấy!

- Muốn hấn?

Lý Giai Lạc kỳ lạ cười rộ lên:

- Đại Đô Đốc đi Ngự Sử đài gặp hấn rồi?

- Đúng rồi, ta không phủ nhận.

Tần Tiêu cười nói:

- Ta cũng dám đoán chắc hấn nhất định là không có tội, qua mấy ngày là được thả ra. Vì vậy ta tiên hạ thủ vi cường, đến tìm Quách đại nhân đòi người.

- Ha ha, người nha!

Quách Nguyên Chấn cười rộ lên, chỉ vào Tần Tiêu cười nói:

- Xem xét cũng là người biết mang binh, một thân vô lại, bụng dạ thẳng thắn, nhưng mà đúng khẩu vị của lão Quách ta! Nhưng mà người này cho người! Hoàng Thành Ngự Suất Ti cũng là nha môn hương khói tốt, không có quá bạc đãi Lý Giai Lạc. Chu Dĩ Để sao, tính ra có tội chiến bại, dù sao cũng là bị bắt cứu trở về. Ta bảo hắn đi tới U Châu lập công chuộc tội đi!

Tần Tiêu đại hỷ đứng dậy vui mừng ôm quyền thi lễ:

- Đa tạ Quách đại nhân!

Thanks

634. Chương 636 : Tối Hậu Thư Của Công Chúa. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Su

Chương 636 : Tối hậu thư của công chúa. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 636 : Tối hậu thư của công chúa. (1)

Vài ngày về sau Tần Tiêu quả nhiên như nguyện kéo Lý Giai Lạc vào Hoàng Thành Ngự Suất Ti, đảm nhiệm chức Thân Dực Phủ hữu lang tướng. Lý Giai Lạc cũng vui mừng, tại biên cương ăn khổ mấy năm, hiện tại thoáng cái vào kinh làm lão quan gia, là ai cũng phải vui mừng, huống chi trong suy nghĩ của hắn là người hầu của ‘chiến thần’.

Quách Tử Nghi cũng nghe lời kéo quân tới đông cung. Tiểu tử này vội vàng huấn luyện bộ đội ngay cả hôn lễ của Tần Tiêu cũng không tham gia, sau khi trở về lại chạy tới phủ Tần Tiêu xin nhận lỗi.

Tần Tiêu lúc này đang xử lý việc vặt, vừa chú ý tới hướng đi của Thái Bình công chúa. Vượt quá dự kiến của mọi người là Thái Bình công chúa từ sau ngày đó thì không thấy bóng dáng. Cũng không vào triều, cũng không xuất hiện ở nơi công cộng, nhiều lắm là đi Vọng Cực Tự, trốn ở đại điện tham thiền niệm phật. Cuối cùng mang theo thân binh đi Bắc đô Thái Nguyên, nói là đi cúng tổ mộ lịch đại hoàng đế.

Không có Thái Bình công chúa thành Trường An cùng triều đình lập tức biến hóa rất nhiều. Đậu Hoài Trinh cũng không kiêu ngạo như xưa, không có chủ tử ở sau lưng làm chỗ dựa, dũng khí cũng chưa đủ, cũng nhụt nhụt nhiều.

Nhưng mà Thái Bình công chúa làm vậy, trừ cố ý lảng tránh mâu thuẫn trước mắt trời lên mặt đất, càng tránh hiềm nghi chính trị. Nàng đi cúng lịch đại hoàng đế ở Bắc đô, đơn giản chính là tỏ vẻ Thái Bình công chúa ta tuy gả ra khỏi Lý gia, nhưng trong lòng vẫn còn Lý gia, là người Lý gia. Trong lúc miễn cảm này nàng làm thể đơn giản chính là chiếm ủng hộ của hoàng đế, thẳng được cảm tình.

Kỳ thật chỉ có Tần Tiêu rõ ràng hơn, Thái Bình công chúa đi Bắc đô trừ những ý tứ này, hơn nữa chính là đi tới hành cung ở Thái Nguyên nghỉ mát. Triều đình quốc khổ căng thẳng, thu thuế trăm ngàn chỗ hở, thân tín của Thái Bình công chúa cũng rầm rộ xây dựng hành cung ở Thái Nguyên xây, thay nàng tu kiến một tòa nhà nghỉ mát.

Nghe nói hoa lệ không kém hoàng cung, chỗ đó xây hầm ngầm, là tổn hai vạn nhân lực vất vả mang bằng từ phương bắc tới dùng cung cấp Thái Bình công chúa tránh nóng. Sẵn uyển còn có nhiều thú thú không kém gì hoàng cung, ca sĩ nữ vũ còn xuất sắc hơn Đại Minh Cung.

Nếu dùng một từ hình dung thì sinh hoạt của Thái Bình công chúa hiện tại còn xa xỉ hơn hoàng đế.

Trong mấy ngày này thân tín của Lý Long Cơ gặp nhau vài lần, mỗi lần đều không tự chủ nói chuyện của Thái Bình công chúa. Lý Long Cơ mỗi lần đều cảm thán một hơi, có phần nộ cũng đành chịu. Lý Long Cơ nói:

- Tuy Thái Bình công chúa hiện tại không giống như Vi hậu như vậy hiển nhiên tai họa thiên hạ, nhưng mà thực tế không khác gì. Nàng ám thông triều thần bán quan bán tước, tham quyền quyền thế và xa hoa, dĩ nhiên trở thành u ác tính của Đường vương triều!

Lý Long Cơ thậm chí nghĩ thừa dịp Thái Bình công chúa đi Thái Nguyên mấy ngày này. Dùng thủ đoạn gì đó lột bỏ thực quyền của nàng. Nhưng lại cố kỵ Lý Đán ở trên, hẳn tuyệt không cho phép Lý Long Cơ làm như vậy. Trừ thử dài Lý Long Cơ cũng không có biện pháp tốt.

Thái Bình công chúa đi chuyến này là mấy tháng không thấy bóng dáng, trên triều đình cũng không xảy ra đại sự gì. Thẳng đến ngày hôm nay...

Giống như ngày xưa, Tần Tiêu tại Hoàng Thành Ngự Suất Ti làm xong công việc chuẩn bị về nhà. Lúc này nhận được tin Thái Bình công chúa quay trở lại Trường An. Trong lòng Tần Tiêu phiền muộn: Đại phiến toái trở về!

Tần Tiêu về đến nhà thì thấy Mặc Y cùng Tử Dịch có chút khẩn trương đứng ở cửa ra vào, bộ dáng nóng lòng. Trong lòng Tần Tiêu cảm giác không ổn, liên tục hỏi các nàng:

- Xảy ra chuyện gì?

Tử Dịch nhanh miệng, kinh hoảng nói ra:

- Vừa rồi Thái Bình công chúa phái mấy người đến, dùng một chiếc xe đón Tiên nhi cùng Trì Nguyệt đi tới phủ của nàng.

- Cái gì?

Tần Tiêu lập tức quá sợ hãi:

- Chuyện lúc nào?

- Là vừa rồi! Không đến một nén nhang. Ta cùng tỷ tỷ đang chuẩn bị vào cung tìm người đấy.

Tử Dịch kêu to:

- Ngay cả đầu to cũng ôm đi!

- Bà mẹ nó!

Tần Tiêu tức giận kêu lên:

- Nàng muốn làm gì?

Tần Tiêu run dây cương, đang chuẩn bị thúc ngựa tới phủ của Thái Bình công chúa. Mặc Y kéo dây cương nói ra:

- Lão công, trước đừng xúc động! Theo ta thấy Thái Bình công chúa cũng không có ác ý!

- Thật sao?

Tần Tiêu tỉnh táo lại, cũng đứng nha, Thái Bình công chúa không đáng khai chiến với ta lúc này. Bất thê tử ta đi chẳng là định dốc sức liều mạng?

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Vậy được rồi, ta biết rõ. Các người vào nhà đi, ta đi phủ Thái Bình công chúa một chuyến. Mặc kệ nàng có ác ý hay không, một mình mang thê tử ta đi là quá vô lễ.

Dứt lời quay đầu ngựa lại chạy tới phủ của Thái Bình công chúa.

Mặc Y cùng Tử Dịch lo lắng nhìn bóng lưng Tần Tiêu, trong nội tâm bồn chồn. Tử Dịch liền nói:

- Người nói với Uyển Nhi chưa? Phát sinh chuyện lớn như vậy mà Uyển Nhi còn đang đánh đàn đây! Đường như không phải bắt con nàng đi vậy!

- Cái gì mà bắt, người đứng là!

Mặc Y oán trách nói ra:

- Đối với những chuyện này, Uyển Nhi còn hiểu hơn chúng ta. Nàng nhất định là liệu định không có chuyện gì mới an tâm thoải mái như vậy. Có lẽ chúng ta cũng quá kinh hoàng, làm cho lão công khẩn trương lên. Ai nha. Hy vọng hần không vọng động.

- Dọa, nếu ta nói xông vào phủ bắt lão bà đi, trực tiếp một đao chém nàng ta thì trời êm biển lặng.

Tử Địch tà ác cười rộ lên, nói:

- Không phải là nữ nhân sao! Trăm ngàn nam nhân cũng không làm gì được hần, còn sợ một nữ nhân? Hừ, hừ hừ!

Mặc Y ngơ ngác nhìn qua Tử Địch, lắc đầu liên tục thở dài:

- Quả nhiên là ngu xuẩn!

Bọn thị vệ ở phủ Thái Bình công chúa nhìn thấy Tần Tiêu phóng ngựa chạy tới, liên tục không ngừng bỏ chạy đi vào thông báo. Đợi đến lúc Tần Tiêu tới trước cửa phủ Thái Bình công chúa xuống ngựa, binh sĩ đã chạy ra chào đón:

- Thái Bình công chúa có lệnh, Đại Đô Đốc đến trực tiếp vào phủ. Thái Bình công chúa ời!

Trong lòng Tần Tiêu cả kinh: Làm cái gì, Hồng Môn Yến sao? Không phải là muốn dùng Tiên nhi và Trì Nguyệt áp chế ta chứ? Ngu xuẩn như vậy? Mặc kệ nhiều như thế, đi vào nói sau, nhìn người chơi trò gì!

Tần Tiêu đi vào trong. Đi tới phủ đệ của Thái Bình công chúa, nơi này còn tráng lệ hơn chỗ của Tần Tiêu không ít, quả thực giống như hoàng cung vậy. Tần Tiêu dọc theo bình đài tiến vào trong đại sảnh, Thái Bình công chúa còn đang ôm đầu to chọc nó cười. Đầu to hồn nhiên cười ha hả, Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt bên cạnh mỉm cười, không chút nguy hiểm nào cả.

Tần Tiêu phát hiện mình vội vã hùng hực xuất hiện, biểu lộ nhất định là không tốt, hoàn toàn không giống không khí trong phòng. Vì vậy lập tức điều chỉnh tâm tình, cuối cùng nặn ra nụ cười đi vào trong nội đường.

Không chờ Tần Tiêu bái lễ, Thái Bình công chúa mỉm cười khoát tay:

- Bỏ đi, không cần đa lễ. Đây là người nhà, không có người ngoài!

Tần Tiêu miễn cưỡng nói:

- Công chúa điện hạ, nhi tử của ta vô cùng nghịch ngợm, thích nhất tiểu loạn, ngài cần phải cẩn thận một chút!

Thanks

635. Chương 637 : Tội Hạng Thư Của Công Chúa. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 637 : Tội hạng thư của công chúa. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 637 : Tội hậu thư của công chúa. (2)

Lý Tiên Huệ cười khanh khách nói:

- Đúng nha cô cô, nên cho ta ôm đi!

Thái Bình công chúa cười rộ lên, ôm đầu to không chịu buông tay:

- Như thế nào, ta đã làm mẫu thân mấy lần rồi, còn sợ chuyện này sao? Đứa nhỏ này khỏe mạnh kháu khỉnh, ta nhìn rất ưa thích, vì vậy muốn ôm nhiều một chút. Tần Tiêu nha, đúng là hổ phụ không khuyến tử ah, tiểu tử này tương chắc chắn là hổ lang chi tướng!

Tần Tiêu qua loa cười cười, ngồi bên cạnh Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt. Lý Trì Nguyệt hôm nay đi ra ngoài cũng không có mặc đạo bào như ngày thường, ăn mặc phục trang đẹp để chói lọi, khó có được xinh đẹp hơn nhiều.

Thái Bình công chúa cũng không như người ta, chỉ lo dụ dỗ đầu to, nói cười với Lý Tiên Huệ, Lý Trì Nguyệt về chuyện đầu to.

Qua một hồi, Thái Bình công chúa trả đầu to cho Lý Tiên Huệ, sau đó nói:

- Tần Tiêu ah, hôm nay có chút chuyện cần thương lượng với người, hơn nữa ta có chút chuyện cần thỉnh Tiên nhi cùng Trì Nguyệt, vì vậy đành phải mời các nàng tới. Ta đường đột như vậy người sẽ không để tâm chứ?

- Không dám!

Tần Tiêu cười nói:

- Công chúa có hảo ý, Tần Tiêu biết rõ.

Thái Bình công chúa phẳng mang chuyện lúc trước bỏ qua, mười phần thân mật mỉm cười nói:

- Kỳ thật ta có chuyện sớm định nói với người rồi. Người còn nhớ rõ, ước chừng hai ba năm trước chúng ta gặp mặt tại đông cung không? Khi đó chúng ta đang có kế hoạch chính biến Huyền Vũ môn, cứu phục Lý Đường.

Tần Tiêu cẩn thận suy tư một phen:

- Đại khái nhớ một chút.

Thái Bình công chúa mỉm cười:

- Khi đó ta nghe nói người chưa có thê tử, muốn làm mai cho người, hứa gả cô nương tốt cho người đấy. Lời này ta từng nói qua, người còn nhớ rõ không?

Tần Tiêu bình tĩnh đại ngộ: truyện copy từ

- Nhớ rõ, công chúa điện hạ đúng là có nói. Kỳ thật lúc ấy Tần Tiêu đã có tư định với Tiên nhi rồi, vì vậy cho nên cự tuyệt ý tốt của công chúa, nói đại sự hoàn thành nói sau. Cái này... Kính xin điện hạ thứ tội!

Thái Bình công chúa cười khanh khách nói:

- Nói nghiêm trọng, người có tội gì nha? Khó được hữu tình lang mà, người lúc ấy trong lòng cũng chỉ có Tiên nhi, tự nhiên chẳng thèm nghĩ tới bà mối này rồi. Nhưng mà ta cần phải nhắc chuyện xưa! Kỳ thật ta lúc ấy muốn nói chỉ là cái này, con gái ta năm nay mười lăm tuổi, đã tới tuổi cập kê, vì vậy kéo dài tới hôm nay đây!

Tần Tiêu cả kinh:

- Công chúa điện hạ... Con gái?

Thái Bình công chúa tươi cười hòa ái, nói:

- Chính sự! Là ta tuyển phò mã cho con gái của mình, cũng là Lam Điền quận chúa mà ta yêu thương trước. Hai tháng trước nàng vừa vặn đầy mười lăm tuổi, vì vậy nhớ tới chuyện này, lập tức chạy về Trường An, tới tìm người Đại Đô Đốc người tự mình cầu hôn.

Tần Tiêu có chút ngây người:

- Cái này...

Trong nội tâm hồi hận nói: Làm cái gì ah, Thái Bình công chúa cũng chơi chiêu này? Cứng rắn không được chơi mềm sao? Không cách nào đem trừ ta ra khỏi Trường An, vậy thì gả con gái cho ta, chẳng phải là làm ta khó chịu sao? Cưới cũng không phải, không cưới cũng không phải... Thủ đoạn hèn hạ vô sỉ nha! Con gái cũng là công cụ sao? Hôn nhân chính trị đấy! Hơn nữa là hôn nhân chính trị hiểm ác cực điểm! Thái Bình công chúa dùng Lam Điền quận chúa biến Tần Tiêu ta thành con châu chấu, hoặc nói là cản tay ta khắp nơi? Hoặc cản bản đây là tối hậu thư, nếu như không hợp tác với người, người sẽ ra tay độc ác dễ dàng dọn dẹp thế nhĩ của ta sao?

Thái Bình công chúa nhìn qua sắc mặt Tần Tiêu biến ảo bất định, cười rộ lên, nhìn Lý Tiên Huệ nói ra:

- Tiên nhi, người nhìn phu quân của người này, vừa nghe nói lại có thể cười thê tử, hấn ngay người ra đây này! Cũng không biết trong lòng hấn vui mừng hay khẫn trương nha!

Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, hết sức khó xử cười cười:

- Công chúa điện hạ chê cười, tin tức quá đột ngột, không có chuẩn bị tâm lý.

Thái Bình công chúa cười nói:

- Nam hôn nữ gả, cũng thuộc bình thường, nếu phụ mẫu của người đi về cõi tiên, không bằng cho ta làm chủ! Huống chi ta đã thương lượng với hai phu nhân của người rồi, các nàng đều không có ý kiến gì, tỏ vẻ tán thành mối hôn sự này.

Tần Tiêu nhìn qua Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt, trên mặt hai nữ máy móc cười cười, ngay ngắn gật đầu.

Thái Bình công chúa thập phần đắc ý cười rộ lên:

- Nhưng mà cũng tôn trọng ý kiến của người. Nếu không, người gắp con gái của ta hôm nay nhé?

Tần Tiêu chết lặng cười ngây ngô:

- Hôm nay thì không cần! Hay là chọn ngày lành tháng tốt, chúng ta gắp lại đã. Nếu công chúa ý đẹp như thế, Tần Tiêu cũng đành phải áy náy...

Thái Bình công chúa lòng thâm ý gật đầu mỉm cười:

- Chỉ cần người đáp ứng thì dễ xử lý. Chuyện khác sau có thời gian sẽ nói.

Tần Tiêu cực lực làm ình bình tĩnh thông dong, cuối cùng vẫn giãy vò qua thời gian này. Thái Bình công chúa muốn lưu một nhà Tần Tiêu ăn cơm chiều lại đi, Lý Tiên Huệ lấy cớ mang đầu to về nhà cho nhũ mẫu ăn, cuối cùng đã thoát thân, Thái Bình công chúa lúc này cho bọn họ về.

Tần Tiêu ôm nhi tử, hai phu nhân hai bên đi ra đại sảnh. Tần Tiêu lơ đãng nhìn các nơi, phát hiện hoa viên phía tây có một người đi qua, xa xa chỉ nhìn bóng lưng hơi còng, nhưng nhìn rất quen mắt. Tần Tiêu lúc trước cũng lơ đãng, dù sao Thái Bình công chúa nhiều người như vậy, gặp một người cũng là bình thường.

Thẳng đến khi ra khỏi cửa Tần Tiêu mới bừng tỉnh đại ngộ: Trách không được người kia quen mắt như thế, đây không phải là hộ bộ thượng thư, thái tử thiếu bảo, đại họa sĩ Tiết Trắc sao? Người này trước kia vô cùng quen biết với Tương Vương Lý Đán, Lý Đán lên ngôi thì đưa hấn liên tục thăng quan, cho tới giờ đã làm hộ bộ thượng thư, còn làm thái tử thiếu bảo.

Lý Long Cơ ngưỡng mộ hội họa của hấn, thường xuyên đưa hấn thỉnh vào đông cung dạy hấn vẽ tranh, đối với hấn xem như tín nhiệm. Tần Tiêu mấy lần đi đông cung đều gặp qua hấn. Lão đầu tử sáu mươi tuổi, mặt mũi hiền lành. Không nghĩ tới hấn cũng là người của Thái Bình công chúa sao?

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm nói thầm: Xem ra bên người Lý Long Cơ cũng có không ít ánh mắt của Thái Bình công chúa! Nàng từ Thái Nguyên vừa trở về, lập tức có người bẩm báo kỹ càng chuyện của Lý Long Cơ mấy ngày này cho nàng nghe... Xem ra sau này phải chú ý nhiều hơn.

Trong lòng Lý Tiên Huệ cũng đang lo lắng, nàng biết rõ Tần Tiêu cùng Thái Bình công chúa có mâu thuẫn, vừa rồi hứa thân nhìn thì ấm áp hòa khí, kì thực che dấu vô số nguy hiểm cùng sát cơ. Lúc này có thể đi ra được thì Lý Tiên Huệ phải sợ hãi, lại ôm cánh tay của Tần Tiêu.

Lý Trì Nguyệt hồn nhiên cảm thấy không có gì không ổn, chỉ cảm thấy Tần Tiêu hôm nay tâm tình dường như áp lực. Hiện tại đi ra khỏi phủ Thái Bình công chúa thì sắc mặt có chút tái nhợt, cũng không dám đến hỏi cái gì, đành phải cúi thấp đầu như nha hoàn đi theo Tần Tiêu.

Hai nữ đi lên xe ngựa, Tần Tiêu đưa cho hai nàng, chính mình cỡi ngựa đi theo bên cạnh xe, cùng quay về nhà..

Thanks

636. Chương 638 : Mưa Gió Nổi Lên. (1)

Tác giả: Tầm Hương Sur

Chương 638 : Mưa gió nổi lên. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 638 : Mưa gió nổi lên. (1)

Tuy đã rời phủ Thái Bình công chúa, thế nhưng mà trong lòng Tần Tiêu giống như có tảng đá đè nặng. Nặng tới mức không thở được, trong nội tâm âm thầm nghĩ: Rất rõ ràng Thái Bình công chúa đang làm đại động tác. Nàng có chút kiêng kỵ với ta, vì vậy dùng ‘gả nữ’ lôi kéo ta, hoặc là nói để cho ta ở thế khó xử.

Con gái nàng tự nhiên là kim chi ngọc diệp, không thể kém so với hoàng đế gả nữ, ta thì không cách nào cự tuyệt. Cự tuyệt chính là địch với nàng. Nếu như không cự tuyệt con gái của nàng, vậy làm sao nói. Như vậy hẳn thành con rể của nàng, là vận tốt của nàng.

Người ngoài nhìn vào thì Tần Tiêu ta lập trường lập lờ nước đôi, sẽ bị người ta xem là cỏ đầu tường. Nếu cuối cùng ta cự tuyệt, trên phương diện đạo nghĩa sẽ bị chỉ trích. Hoặc là hãm hại ta bất trung, hoặc chính là bất nghĩa, nữ nhân thật độc ác.

Tần Tiêu nghĩ đến phiền muộn, biểu lộ cũng càng ngày càng khó coi. Lý Tiên Huệ vén cửa sổ lên. Nhẹ giọng nói:

- Lão công, thả lỏng chút ít đi. Có lẽ Thái Bình công chúa có hảo ý thì sao?

Tần Tiêu miễn cưỡng cười cười:

- Ta biết rõ. Tiên nhi không cần lo ngại.

Lý Tiên Huệ thở dài một hơi. Buông cửa sổ ngồi xuống. Lý Trì Nguyệt nhẹ nhàng lay tay của Lý Tiên Huệ:

- Tiên nhi tỷ tỷ, cô cô gả con gái cho lão công, lão công làm sao biểu hiện kỳ quái vậy? Đây không phải chuyện tốt sao, thân càng thêm thân!

Lý Tiên Huệ ôm đầu to ngủ say, cười khổ lắc đầu:

- Chuyện của nam nhân. Chúng ta không nên quản, bàn luận cũng vậy!

Trong nội tâm nàng biết rõ, những chuyện này không thể giải thích rõ ràng với Lý Trì Nguyệt được.

Về đến nhà, sắc trời đã hoàng hôn. Lúc đã cuối mùa thu, khí trời lạnh giá, một cơn gió lạnh thổi qua hoa cỏ phát phơ.

Mặc Y cùng Tử Định sớm chào đón, tiếp Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt xuống xe, Tần Tiêu ôm đầu to, hơi cau mày suy nghĩ nói:

- Thời tiết trở lạnh. Trường An nơi này mùa đông quá giá lạnh. Tiên nhi, các nàng quay về Giang Nam đi!

Lý Tiên Huệ có chút cả kinh, cũng hiểu rõ ý trong lời của Tần Tiêu, chà xát tay nói:

- Trời lạnh, vào nhà nói sau!

Tần Tiêu khẽ cười cười, đi vào chủ sảnh. Mặc Y, Tử Định cùng Lý Trì Nguyệt có chút kinh ngạc, không biết Tần Tiêu vì sao đột nhiên nói như vậy, cảm thấy tâm thần bất định đi vào nhà.

Thượng Quan Uyển Nhi đang ôm nũu nũu dụ dỗ nó ngủ, nhìn thấy Tần Tiêu trở về, nô bộc và nha hoàn chuẩn bị mang cơm lên.

Người một nhà ngồi xuống, Tần Tiêu bảo hạ nhân ra ngoài, nhìn mấy lão bà nói:

- Thời tiết càng ngày càng lạnh, ta suy nghĩ có nên dời gia đình về phương nam không!

- Khanh khách, chúng ta cũng không phải chim chóc, còn đi tránh lạnh mùa đông sao?

Tử Định không hiểu thấu cười rộ lên, nhưng mà thấy hần và mọi người không cười, cũng cảm giác mình rất là đường đột, vì vậy dừng lại, cúi đầu ăn cơm.

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Trường An nơi này xác thực không rất thích hợp cho chúng ta ở lại! Nghĩ lại ở Giang Nam mới tốt.

Thượng Quan Uyển Nhi có chút bất đắc dĩ cười cười:

- Lão công, hần là có gì không đúng sao? Cả nhà chúng ta tự nhiên nghe lão công an bài. Nhưng mà người dời toàn bộ chúng ta ra khỏi Trường An, không phải đào thoát sao, nói cho tất cả mọi người nghe đại sự gì xảy ra vậy? Bởi như vậy chẳng phải lòng người bàng hoàng sao?

Tần Tiêu râu rĩ thở dài một tiếng:

- Nói cũng phải...

Lý Tiên Huệ lạnh nhạt cười nói:

- Lão công, người còn nhớ lúc đi Giang Nam tiếp ta tới đây nói cái gì không? Người nói chúng ta là người một nhà, mặc kệ chuyện gì cũng phải thần nhiên đối mặt. Cho dù phát sinh đại sự gì thì trốn ở Giang Nam có thể an bình sao? Cho nên chúng ta sẽ ở bên cạnh lão công. Nhìn qua có chuyện gì xảy ra!

Lý Trì Nguyệt hôm nay khó có được ngồi cùng bàn, có chút e sợ nói ra:

- Sẽ phát sinh cái gì sao?

Tần Tiêu cười nói:

- Không có việc gì, không có chuyện gì! Ăn cơm!

Lý Tiên Huệ cảm thấy nội tâm nặng nề. Nhưng là mà các nàng cũng vô cùng kiên định, chỉ cần một nhà đoàn kết thì còn sợ gì. Người một nên như dây thừng, mặc kệ chuyện gì cũng nên thần nhiên đối mặt.

Tần Tiêu cũng không hề muốn đi Giang Nam. Bởi vì đưa ra quyết định này làm hần vô lực.

Sau khi ăn xong Tần Tiêu lập tức đi hậu viện, tìm được bốn người Hình Trường Phong vừa quay về Giang Nam nghỉ ngơi, bảo họ nghiêm mật bảo vệ người nhà của mình.

Làm xong những chuyện này, Tần Tiêu cuối cùng an tâm một chút.

Chẳng phải liệu, ngày hôm sau đã xảy ra đại sự, cả triều đình đều nổ tung.

Thái Bình công chúa vừa từ Thái Nguyên quay về. Xuất hiện trong triều đình. Hơn nữa nàng liên hợp mấy Tể tướng và tự tập mấy quan viên tư thiên giám. Gọi tên ‘trời sinh dị tướng, ý chỉ đông cung’.

Tần Tiêu không có vào triều, nghe được đám quan viên nói lại bọn người Thái Bình công chúa dùng tử vi giải thích các loại dị tướng, cũng liên lạc với ‘đông cung dị tướng’ ở Trung Tông năm đó ‘hù dọa’ hoàng đế Lý Đán, nếu như bỏ qua dị tướng này sẽ có bạo động.

Năm đó ở thời Trung Tông, Lý Hiễn bỏ qua tư thiên giám báo cáo ‘dị tướng’, kết quả làm cho Lý Trọng Tuấn khởi binh mưu nghịch, bọn người Vi hậu giết hoàng đế bằng thuốc độc.

Hơn nữa bọn người Thái Bình công chúa hôm nay khí diễm thập phần hung hăng càn quấy, thái độ cực độ cường ngạnh, chỉ vào Lý Long Cơ nói hấn vốn không phải là con trai trưởng, không tài không đức ở đông cung, là họa làm hại Đại Đường.

Hơn nữa Thái Bình công chúa ‘đề nghị’ liên danh với nhau. Muốn hoàng đế Lý Đán hoặc là lập thái tử khác, hoặc là nhường vị cho thái tử để được ‘trời giúp’. Chỉ có như vậy mới có thể miễn bị tai họa!

Tần Tiêu nghe được mấy tin tức này. Thiếu chút nữa há hốc mồm: Phế đông cung lập thái tử khác, hoặc là hoàng đế thoái vị... Trời ạ, ai nguyện ý làm hoàng đế mà thoái vị chứ?

Phản ứng đầu tiên của Tần Tiêu chính là điều thiết giáp từ Thân Dực Phủ đi vào Thái Cực điện. Cũng hạ lệnh bắc nha vạn kỵ nghiêm mật đề phòng cả hoàng cung, phái người hạ lệnh cho Quách Tử Nghi. Nghiêm mật gác đông cung, bảo hộ thái tử!

Đại sự sắp xảy ra.

Mấy ngàn người tức thì bố phòng các nơi ở Thái Cực điện, âm thầm làm thành một thùng sắt.

Tất cả mọi người rõ ràng, đều mướt mồ hôi. Ở đuôi rồng toàn là binh sĩ, nhìn thấy trận thế này thì mồ hôi chảy ròng, không biết sẽ xảy ra đại sự gì.

Cả hoàng cung giống như thùng thuốc súng, hết sức căng thẳng!

Tần Tiêu cỡi ngựa cầm theo binh khí của mình nhìn qua Thái Cực điện lộng lẫy ở xa xa, lẳng lặng đứng thẳng. Mặc cho gió thu lạnh giá thổi vào người, trong nội tâm âm thầm trầm ngâm nói: Đến đây đi, nên đến thì phải đến.

Không ngờ hoàng đế phái tiểu thái giám đi ra, tiến tới bên tai Tần Tiêu nói nhỏ: Hoàng đế có chỉ, Đại Đô Đốc có thể đi nơi khác dò xét, chớ để phòng Thái Cực điện...

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm nghi hoặc, thời điểm sắp loạn tới nơi, Lý Đán còn muốn ổn định thế cục, không muốn làm chuyện này trôi lên mặt nước?

Thanks

637. Chương 639 : Mưa Gió Nổi Lên. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 639 : Mưa gió nổi lên. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 639 : Mưa gió nổi lên. (2)

Vậy được rồi... Tần Tiêu có chút không cam lòng hạ lệnh, ‘binh mã Thân Dực Phủ toàn bộ rút lui khỏi Thái Cực điện, tạm thời đi bắc nha phụ cận dò xét’.

Hơn năm ngàn người tới cũng nhanh, đi cũng cực nhanh. Giống như cơn gió vậy, làm cho người nào ở cuối đuôi rồng lạnh thấu xương.

Trên Thái Cực điện, Thái Bình công chúa cùng Đậu Hoài Trinh, Tiêu Chí Trung và đám đại thần tâm phúc đang ngồi trong phòng chờ Lý Đán quyết định.

Lý Đán vẻ mặt trắng bệch, thân thể có chút phát run, trong ánh mắt trống rỗng. Hắn thật không ngờ Thái Bình công chúa vừa về đến đã ra tuyệt chiêu như vậy, muốn quyết đấu với thái tử tới cùng.

Hắn không có cách, đúng là không thể không chế.

Sắc mặt Lý Long Cơ như tro tàn đứng ở dưới điện Kim Loan, con mắt cũng như cá chết không có thần thái. Hắn cũng thật không ngờ Thái Bình công chúa lại nói trời hại vô căn cứ này, dùng nó làm vũ khí cuối cùng.

Thái Bình công chúa quỳ trên mặt đất, khẽ cúi đầu, trong nội tâm âm thầm đắc ý cười lạnh, rên sát khi còn nóng nói ra:

- Bệ hạ, thần muội cũng là lo lắng an nguy xã tắc Đại Đường, mới mạo hiểm nói ra như vậy, thần muội chịu thỉnh bệ hạ giáng tội trách phạt... Nhưng nếu như trách phạt thần muội có thể giúp giang sơn xã tắc Đại Đường không việc gì thì không có gì cả, thần muội không hề oán hận!

Thái Bình công chúa tiếp tục nói:

- Lần này đi Bắc đô tế tổ, thần muội thành tâm cầu xin, cuối cùng lấy được tổ tiên chỉ rõ, trời giáng dấu hiệu. Trên không Thái Nguyên có mây mù ngũ sắc và bắc đầu hàn quang. Thần muội mời thuật sĩ tư thiên giám Bàng đại nhân giải thích, Bàng đại nhân nói dấu hiệu này năm trước đã hiện ra một lần, ý chỉ đồng cung xông tới hoàng đình.

- Thái tử cùng hoàng đế mệnh không hợp... Lúc ấy tư thiên giám có mang việc này cáo tri Trung Tông hoàng đế, không ngờ Trung Tông lơ đãng. Vì vậy sau đó có chuyện thái tử Lý Trọng Tuấn ý muốn khởi binh mưu nghịch, tiên đế Trung Tông bị hạ độc chết. Có giám như thế, thần muội không thể không cả gan nói thẳng. Bệ hạ không thể không tiếp tục bỏ qua dị tượng, nếu muốn cho triều đình Đại Đường an ổn, thỉnh bệ hạ lập thái tử khác.

Bọn người Đậu Hoài Trinh cùng kêu to lên:

- Thỉnh bệ hạ lập thái tử khác.

Trong lòng Lý Đán phát run: Hoàng đế cùng thái tử không hợp? Hắn là có chuyện này sao? Lập thái tử khác, có thể lập người nào? Người nào có được năng lực như tam lang gánh vác quốc vận Đại Đường?

Trong đầu Lý Long Cơ thì trống rỗng. Chuyện cho tới bây giờ, chính hắn nhảy ra cũng không được chuyện gì. Trời giúp, thần dị, đây không phải phạm nhân nói được. Cho dù mình tranh luận, tại đây có chút ít ‘thần côn’ cũng không làm được gì.

Chiêu số thật hèn hạ! Trong lòng Lý Long Cơ âm thầm tức giận, nhưng mà không biết phát tiết thế nào. Đám thần côn tư thiên giám rõ ràng là tâm phúc của Thái Bình công chúa, nổi danh xem số tử vi, giải tử vi! Bọn chúng muốn phế ta lập thái tử khác, như vậy dễ dàng không chế!

Quách Nguyên Chấn và một ít tâm phúc của Lý Long Cơ bây giờ không biết nên làm gì. Chuyện này bọn họ là người thường. Trời giúp? Căn bản không hiểu! Có khúc nhạc đệm này rõ ràng không thể nói gì hơn. Thái Bình công chúa cười lạnh, trong mắt giống như nhìn thấy Lý Long Cơ bị phế.

Tần Tiêu mang theo các binh sĩ Thân Dực Phủ đi tới bắc nha, Vạn Lôi dừng thao luyện binh sĩ, sớm mang vạn kỵ binh tụ tập lại, chỉ đợi hiệu lệnh của Tần Tiêu, Tần Tiêu bảo hắn mang người đi huấn luyện, không cần giường cung bạt kiếm như vậy.

Vũ lâm vệ bên ngoài Huyền Vũ môn biểu hiện có chút khẩn trương. Nhìn thấy Tần Tiêu mang theo người của Thân Dực Phủ đi ra Huyền Vũ môn dò xét, lại nhao nhao giả bộ như đang huấn luyện binh sĩ. Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cười lạnh: Quả nhiên trong nội tâm có quỷ!

Trên triều đình một hồi chiến tranh không khói thuốc súng đang diễn ra. Tần Tiêu ảm ảm cảm giác một đạo khí thể gió nổi mây phun đang ập tới.

Mặc dù Tần Tiêu không có mặt ở trong triều, nhưng mà hắn hoàn toàn có thể hiểu rõ tình cảnh trong đó. Lý Đán có thói quen ‘trang Bức’, hiện tại đã không có đường lui, cơ hồ sẽ bị muội muội của mình bức điên lên, trở thành người đáng thương nhất trên đời.

Thái Bình công chúa nhất định là đặc ý phi phạm. Kỳ thật mặc kệ nàng dùng chiêu thức gì đi phé Lý Long Cơ, đều là lẽ thắng khí hùng. Bởi vì nàng có thực lực này! Huống chi hiện tại còn tìm được cơ xảo trá như vậy.

Tần Tiêu ở Hoàng Thành Ngự Suất Ti, hiện tại cũng là nơi được người ta chú ý tới. Trong hoàng thành hai phe thế lực đang quyết chiến, Đại Đô Đốc như hắn đứng về phe nào?

Kỳ thật trong lòng Tần Tiêu phi thường rõ ràng, Hoàng Thành Ngự Suất Ti tổ kiến thời gian quá ngắn, uy tín còn chưa đủ. Trên tay mình có thể khống chế quân đội, cũng chỉ có Hoàng Thành Ngự Suất Ti Thân Dực Phủ, vạn kỵ cùng đông cung lục suất. Những người này cộng lại chỉ có một số ít tả vũ lâm vệ. Tả vũ vệ Đại tướng quân Thường Nguyên Giai vốn còn là tâm phúc của Thái Bình công chúa, vừa mới bị Tần Tiêu đào góc tường.

Nhưng mà còn có hữu vũ lâm vệ, tả hữu vệ thiên ngư vệ, kim ti vệ, cơ hồ tất cả đều là tâm phúc của Thái Bình công chúa. Những người này đối với Tần Tiêu cũng bằng mặt không bằng lòng, trong lòng chỉ nghe Thái Bình công chúa.

Nam nha bên kia đô đốc Tiết Sùng Giản là con của Thái Bình công chúa, tuy có quan hệ thân thiết với Lý Long Cơ, nhưng mà thân phận phức tạp. Nhưng mà kỳ thật hắn không phải người quan trọng. Nam nha bên kia có tính lưu động lớn, phiên binh thường xuyên thay đổi.

Lý Tự Nghiệp đi rồi, hiện tại lại là tướng quân lãnh binh, cũng đã mang đi một nửa, còn lại chính là người của Thái Bình công chúa. Chuyện tới khẩn cấp thì những người này chỉ nghe Thái Bình công chúa, đối với nam nha đô đốc Tiết Sùng Giản chẳng thêm ngó tới là khẳng định.

Trên triều đình không cần nói! Từ thư tỉnh tới thượng thư tỉnh, người chủ sự đều là tâm phúc của Thái Bình công chúa! Tiêu Chí Trung đảm nhiệm chức Trung Thư Lệnh, Đậu Hoài Trinh là Thượng thư tả phó xạ bình quân quốc chương sự, mấy Thượng thư cùng Tể tướng đều là người của nàng.

Trước khi còn có Diêu Sùng, Tống Cảnh là người của Lý Long Cơ, hiện tại chỉ còn sót lại một Quách Nguyên Chấn cùng tiểu quan viên không có ý nghĩa đứng qua phía Lý Long Cơ.

Trương Thuyết, Lưu U Cầu mặc dù không phụ thuộc Thái Bình công chúa. Nhưng mà cũng không động thân đứng bên phía Lý Long Cơ kiệt lực tương trợ. Bọn họ chỉ nghe ý của hoàng đế Lý Đán, kiệt lực bảo trì trung lập, chơi cân đối. đọc truyện mới nhất tại .

Huống chi Thái Bình công chúa bán quan bán tước và thu mua nhân tâm. Cả Đại Đường từ triều đình tới địa phương không chỗ nào không có thân tín của nàng. Muốn nói nàng hiện tại một tay che trời cũng không quá phận!

Nghĩ tới những thứ này, trong lòng Tần Tiêu âm thầm loạn thành một đoàn, rầu rĩ trầm nghĩ: Thái Bình công chúa thế lực khổng lồ như thế, lớn tới mức thay đổi thế cục thiên hạ, thay đổi cả tiến trình lịch sử. Lúc này hắn là sẽ điên đảo một phen, làm cho Thái Bình công chúa thực hiện được, Lý Long Cơ xuống đài, xuất hiện nữ hoàng thứ hai?

Thanks

638. Chương 640 : Trò Khôi Hải Đã Kết Thúc.

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 640 : Trò khôi hài đã kết thúc.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 640 : Trò khôi hài đã kết thúc.

Nghĩ đến đây Tần Tiêu rung động trong lòng, hẳn khó có thể tưởng tượng nữ nhân có dã tâm và lòng tham như Vô Tắc Thiên, nhưng mà năng lực không đủ làm hoàng đế như nàng ta xuất hiện, thiên hạ sẽ thành cái dạng gì? Vô Tắc Thiên không chỉ có quyền lực cùng tham lam, đồng thời ở phương diện trị quốc rất có năng lực. Nhưng mà Thái Bình công chúa thì sao? Chuyện cho tới bây giờ nàng chỉ làm qua một ít chuyện chính trị mà thôi, chỉ tranh giành quyền lực và lợi ích...

Ra khỏi Huyền Vũ môn, nhìn thấy trên đường cái Chu Tước người đi lại hối hả như lúc trước, những người này nào biết đâu rằng trên triều đình đang xảy ra đại sự to lớn.

Tần Tiêu mang người tuần tra Trường An cứu môn. Phát hiện quả nhiên nhiều người lạ mặc thủ thành. Nam nha đô đốc Tiết Sùng Giản cáo bệnh ở nhà trốn không gặp người.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm bồn chồn, xem ra Tiết Sùng Giản thời gian lâu không ra ngoài. Trước khi bị hoàng đế đánh đòn, hiện tại đang bị kẹp ở giữa Lý Long Cơ cùng Thái Bình công chúa, đành phải cáo bệnh trở về nhà.

Tần Tiêu đã nghĩ được khí tức khẩn trương lúc này, đây là điềm xấu đại chiến sắp bộc phát!

Đô thành Trường An chẳng lẽ lại trải qua huyết tẩy lần nữa sao? Tần Tiêu cảm giác bất đắc dĩ và tức giận, Thái Bình công chúa chỉ vì lợi ích của mình. Muốn cho cả đế đô, cả Đại Đường lâm vào chiến loạn lần nữa, tự giết lẫn nhau và tổn thương nguyên khí! Mặc kệ nàng trước kia cống hiến thế nào. Nếu làm ra chuyện như vậy thì khó thoát cái chết.

Tần Tiêu đi tuần tra cứu môn một lần, lần nữa trở lại hoàng cung thì tin tức kinh thiên từ Lý Đán truyền ra, hẳn rõ ràng đáp ứng thoái vị, cho Lý Long Cơ đăng cơ!

Cả hoàng cung đều sắp điên!

Trong đầu Tần Tiêu lập tức hiện ra gương mặt tức giận phát điên của Thái Bình công chúa, nàng bỏ bao công sức muốn phế Lý Long Cơ, thậm chí không tiếc uy hiếp hoàng đế hoặc lập đông cung khác, hoặc là thoái vị nhường chức. Nàng không nghĩ tới không có người nào bắt lực tới mức lại nhường chức hoàng đế.

Cho dù Lý Đán nhu nhược đến bỏ đi, nhưng mà không bao giờ bỏ chức hoàng đế. Phế bỏ đông cung Lý Long Cơ đã thành chuyện chắc chắn. Nhưng mà khiến cho nàng đỡ khóc đỡ cười, phiền muộn đến muốn đập đầu vào tường là Lý Đán lại thoái vị, làm cho Lý Long Cơ đăng cơ bởi vì cái nàng gọi là ‘trời giúp’ cùng ‘thần dị’!

Tần Tiêu muốn cười, nhưng mà hẳn cười không nổi. Lúc này thời điểm hẳn nên cảm giác, Lý Đán thật sự là hoàng đế siêu cấp, có thực lực trang bức siêu cường! Thái Bình công chúa náo lớn như thế làm hẳn xuống đài, kỳ thật hẳn đã sớm muốn bỏ không làm hoàng đế, cho Lý Long Cơ thượng vị. Thái Bình công chúa bức như thế vừa đúng lúc cho hẳn bậc thang, hẳn lập tức đi xuống.

Thật không ngờ trong cung tranh đấu hoàng quyền người sống ta chết, rõ ràng lại có hí kịch như vậy!

Tần Tiêu có chút ngẩn người ngồi trong chính sảnh Hoàng Thành Ngự Suất Ti, vô ý thức gõ mặt bàn, thỉnh thoảng cười mỉa, cười ngậy ngậy, khiến cho Phạm Thúc Đức cho rằng Tần Tiêu không bình thường..

Tảo triều hôm nay cho tới trưa. Thái Bình công chúa xa giá rời đi, lập tức đi tới phủ Trấn Quốc Thái Bình công chúa phủ. Không có ai nhìn thấy Thái Bình công chúa trong xe có biểu lộ gì. Tần Tiêu suy nghĩ, nếu đối mình hiện tại là Thái Bình công chúa, chuyện cần làm nhất là đập nát đồ vật phát tiết.

Tự cho là tuyệt chiêu không chê vào đâu được! Thái Bình công chúa như càng không ngờ Lý Đán ngu xuẩn tới bỏ đi như vậy, rõ ràng tình nguyện thoái vị cũng không phế đông cung.

Dùng hoàng cung Chu Tước môn làm giới tuyến, ngoài cửa là dòng người náo nhiệt của thành Trường An, các dân chúng hồn nhiên chưa phát giác ra chuyện này, vẫn đang trải qua hỉ nộ ái ố như bình thường. Trong Chu Tước môn thì như có khối thiên thạch nện xuống, trong không khí hào khí khấn trương và áp lực, mỗi người đều rút cổ bước nhanh, giống như gió thu quá lạnh nên không ai nói gì.

Lý Long Cơ muốn đăng cơ, muốn làm hoàng đế? Trong đầu Tần Tiêu có cảm giác không chân thực! Đây là trò khôi hài?

Hoàng Trung đưa tới một bàn đồ ăn cho Tần Tiêu, Tần Tiêu không có chạm vào, khoát khoát tay cho hần lui xuống, cẩn thận suy nghĩ thì chuyện này chỉ có đi tới đông cung gặp Lý Long Cơ một lần mới hiểu được.

Tần Tiêu bảo Hình Trường Phong cùng Thạch Thu Giản mang người. Đi dò xét một vòng, cẩn thận phòng ngự các nơi, chính mình lẻ loi một mình đi đông cung.

Trên đường cái của hoàng cung quanh quẽ, không sai biệt lắm là người trốn đi các nơi, đang ở cửa nhìn ra bên ngoài. Ở cửa đông cung Tần Tiêu nhìn thấy Lý Long Cơ xe ngựa trận pháp đón đầu. Quách Tử Nghi mang theo hai nghìn thiết giáp bao quanh đông cung của Lý Long Cơ!

Sắc mặt Lý Long Cơ tái nhợt, ánh mắt ảm đạm, thoáng cái nhìn qua Tần Tiêu, vung tay với hần, bản thân hần không quay đầu đi tới thư phòng ở Minh Đức Điện. Tần Tiêu yên lặng đi theo sau hần, cùng đi vào thư phòng. Cao Lực Sĩ chào đón, Lý Long Cơ nghiêng răng nghiêng lợi nói mấy chữ:

- Đi gọi Trương Cửu Linh!

Toàn thân Cao Lực Sĩ run lên, chạy nhanh ra ngoài.

Tiến vào thư phòng. Tần Tiêu vừa trở tay kéo cửa lại, Lý Long Cơ nổi điên quét sạch đồ trên bàn, giấy bút mực và một đồng lớn đồ vật rơi xuống.

Âm thanh ầm ầm vang lên.

Hần giống như dã thú ngày đó, hần bắt đầu nện đồ như mưa.

Đồ cổ bình hoa, ngọc khí kỳ lân, chén rượu, chậu hoa chạm khắc gỗ, đàn cổ sáo ngọc, toàn bộ bị ném trên mặt đất, âm thanh ùng ùng vang lên không dứt.

Tần Tiêu hờ hững đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn qua Lý Long Cơ làm như vậy, thỉnh thoảng còn tránh mảnh vỡ bay tới, trong nội tâm âm thầm thầm nghĩ: Thái Bình công chúa, người quả thực không còn cách cứu rồi. Những vật này nện xuống chính là một ít ân nghĩa và tình nghĩa củ của Lý Long Cơ với người, chúng không còn sót lại gì.

Từ động tác của Lý Long Cơ thì hần đúng là vô cùng tức giận! Trước mắt nếu có Thái Bình công chúa xuất hiện ở đây thì hần chắc chắn sẽ liều lĩnh xông tới xé nát nàng ra.

Trương Cửu Linh đến, lẳng lặng đứng ở ngoài cửa, nghe tiếng đập mạnh trong phòng thì buồn bực không lên tiếng, chờ Lý Long Cơ phát tiết hoàn tất xong, hần chưa từng gặp qua Lâm Truy Vương hào hoa phong nhã, Sở vương, thái tử Lý Long Cơ sau khi biết mình sắp làm hoàng đế lại tức giận như vậy, quả thực biến thành người khác.

Lý Long Cơ cuối cùng không có khí lực, hần như bùn nhão ngồi lên mặt ghế, nhìn qua nóc nhà thở hển hển.

Tần Tiêu nhẹ nhàng kéo cửa ra cho Trương Cửu Linh tiến vào. Hai người bước lên đồ vật lộn xộn, chậm rãi đi đến bên gười Lý Long Cơ.

- Thái tử điện hạ...

- Đừng gọi ta là thái tử!

Lý Long Cơ vụn tay lên, giống như sắp kích động.

- Các người hần là không biết sao, ta sắp làm hoàng đế, hoàng đế! Hoàng đế! Hoàng đế có biết không?

Âm thanh của Lý Long Cơ càng lúc càng lớn, giống như muốn phát tiết oán hận trong lòng. Sau đó hắn như bóng da bị xệp ngồi xuống. Có lẽ người khác không hiểu làm hoàng đế còn không tốt sao, tại sao tức giận?

Thanks

639. Chương 641 : Ngày Dơ Bẩn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư nguồn

Chương 641 : Ngày dơ bẩn. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 641 : Ngày dơ bẩn. (1)

Thế nhưng mà Tần Tiêu cùng Trương Cửu Linh hiểu rõ, Lý Long Cơ bị buộc lên đài, Lý Đán cũng bị buộc xuống đài. Phụ tử hai người cũng bởi vì một nữ nhân mà biến thành trò cười cho thiên hạ.

Đồng cung cùng hoàng đình tương trùng, không phế đồng cung nhưng mà hoàng đế thoái vị, chuyện này truyền ra thì Lý Long Cơ hẳn biến thành vô lễ bức vua thoái vị!

Hoàng uy còn gì?

Lý Long Cơ dùng hiểu nghĩa làm đầu, mặt mũi còn đâu?

Huống chi còn vì nữ nhân hùng hổ dọa người, phụ tử hai người đều nhượng bộ!

Tần Tiêu cùng Trương Cửu Linh đều lảng lảng đứng đấy, trong lòng vô cùng phức tạp!

Qua hồi lâu hai người đều dừng đó, ngoài cửa sổ sắc trời đã tối lại. Lý Long Cơ rốt cục nhẹ nhàng nhúc nhích thân thể hơi cứng ngắt của hắn, hắn ho khan, vô lực nói ra:

- Các người tìm chỗ ngồi đi... Nén ở bên này.

Trương Cửu Linh quen thuộc thư phòng một chút, lập tức mọi đi thấp sáng nển, đặt lên hai cái ghế.

Hai người ngồi xuống, Lý Long Cơ nhìn ra ngoài kêu lên:

- Lực Sĩ, lấy vài chén trà tới đây.

Rất nhanh, Cao Lực Sĩ tự mình bưng nước trà đi vào, sau đó xám xịt lui ra ngoài, quay người đóng cửa lại. Tần Tiêu xuyên thấu qua khe cửa nhìn ra bên ngoài, Quách Tử Nghi đang dẫn binh dò xét bên ngoài, trước Minh Đức Điện có mấy ngàn thiết giáp đang vây chặt như nêm cối.

Lý Long Cơ cầm chén trà uống một ngụm, rốt cục con mắt nhìn qua Tần Tiêu cùng Trương Cửu Linh, vẻ mặt cô đơn và cười khổ:

- Đây là chuyện khôi hài!

Trương Cửu Linh lập tức nói ra:

- Điện hạ, chuyện cho tới bây giờ vãn đã đóng thuyền, không cần vì chuyện trước kia mà phiền não. Trước mắt trọng yếu nhất là hoàng quyền quá độ, điện hạ thuận lợi đăng cơ.

Tần Tiêu khen ngợi gật đầu một cái:

- Đồng ý.

Lý Long Cơ rầu rĩ thở dài một hơi:

- Được rồi, ta hiểu rõ. Nên nổi giận cũng đã làm rồi, ta mời hai người tới chính là muốn thương nghị một chút, rốt cuộc có biện pháp gì giải quyết nguy cơ trước mặt không?

Trương Cửu Linh nhìn qua Tần Tiêu, sau đó nói:

- Có Đại Đô Đốc tọa trấn Hoàng Thành Ngự Suất Ti, tin tưởng Thái Bình công chúa không dám có động tĩnh gì.

Tần Tiêu bĩu môi một cái:

- Khó nói, có một số chuyện không phải có dám hay không, đây chính là chuyện khác.

Lý Long Cơ nhướng mày:

- Ý của ngươi là nàng dám động thủ?

Tần Tiêu vẫn biểu lộ đó:

- Khó nói.

Lý Long Cơ phiền muộn vỗ bàn:

- Tại sao lại là 'khó nói'? Vậy được rồi, ta đổi phương thức hỏi, nếu như nàng động thủ, ngươi có mấy phần thắng!

- Chỉ là 'nếu như'...

Tần Tiêu không trốn tránh nhìn qua Lý Long Cơ:

- Sáu thành phần thắng.

Lý Long Cơ nhíu mày, nói:

- Vì cái gì không phải mười thành?

Tần Tiêu cười lạnh:

- Trong thiên hạ không có chuyện gì là mười thành nắm chắc cả. Ta nói sáu thành kỳ thật chính là lạc quan nhất, sợ làm sợ người. Kỳ thật chuyện xấu lớn nhất là trên triều đình, nói thí dụ như ý của hoàng đế. Điện hạ, trước phải nói một câu, hoàng đế tổ thái độ như thế nào? Tình hình cụ thể như thế nào?

Tần Tiêu nói lời này chạm vào chỗ mẫn cảm nhất trong thần kinh của Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ cắn chặt hàm răng, gương mặt anh tuần của hấn lúc này vằn vệt dữ tợn.

Sau đó tràn đầy phẫn uất cùng thương cảm nói ra:

- Ta chưa từng thấy phụ hoàng dùng biểu lộ này với ta!

- Ở trước mặt quan lại trong triều hấn nói, vì an nguy thiên hạ Đại Đường, cam nguyện thoái vị, thoái vị cho thái tử Long Cơ!

- Lúc ấy toàn bộ triều đình như sắp điên lên.

- Thái Bình công chúa cũng điên lên. Nàng quên chính mình là thần tử, đột nhiên từ trên đất nhảy dựng lên, liên tục kêu gào 'bệ hạ vạn lần không được'.

- Phụ hoàng chưa từng kiên quyết và quyết đoán như hôm nay. Hấn tuyên bố một ít chuyện vì dị tượng, cũng chỉ nói một câu 'ý trẫm đã quyết, chớ có nói nữa', hấn tuyên bố bãi triều.

Lý Long Cơ trường thở dài một hơi:

- Ta tới thư phòng của phụ hoàng, phát hiện hấn trong một ngày như già đi mười tuổi. Trên người của hấn đầy mệt mỏi và thương cảm. Hấn nói với ta, 'tam lang, ngươi là minh quân mà thiên hạ cần, phụ hoàng vô năng đành giao cục diện rối rắm này giao cho ngươi. Ngươi nên hiểu tâm nguyện của phụ hoàng, không nên chờ tới lúc tới bên linh cữu của ta'.

Lý Long Cơ nắm chặt bàn tay:

- Các người nói, các người nói đi, ta có thể làm sao? Ta còn chỗ lựa chọn sao? Phụ hoàng thoái vị tự xưng thái thượng hoàng, mỗi năm ngày vào triều một lần, xử lý quân quốc cùng dân chính đại sự. Ta lên làm hoàng đế vẫn như lúc làm thái tử! Cả triều trọng thần, quân đội nhân viên quan trọng đều nằm trong tay Thái Bình công chúa!

- Nàng không chỉ có ý nguyện làm Trần Quốc Thái Bình công chúa, như chuyện tông quân, đại sự triều chính, quan viên ngoài tam phẩm không nói gì với ta, vẫn toàn bộ do Thái Bình công chúa cùng phụ hoàng tham chính giải quyết. Phụ hoàng còn muốn ta cho nàng thêm thực ấp, ban thưởng thêm cho nàng ta còn nhiều hơn cả quốc khố! Nàng có thể dễ dàng tham gia bất cứ chuyện gì trong triều! Quân đội trong tay của nàng có thể tẩy trừ Trường An! Ta làm hoàng đế có ý gì? Có ý nghĩa gì đây?

Trương Cửu Linh hơi cau mày, chậm rãi thở dài:

- Điện hạ, thỉnh tỉnh táo! Tà bất thắng chính, sẽ có cách giải quyết.

Tần Tiêu lắng lắng, lạnh lùng nhìn qua Lý Long Cơ, không nói một lời.

Lý Long Cơ cũng phát hiện khác thường của Tần Tiêu địa, nói ra:

- Người làm gì nhìn ta như vậy? Người không phải có nhiều chủ ý sao? Người không phải bảo đảm với ta. Bảo rằng đông cung không mất sao? Vì sao chuyện cho tới bây giờ người không nói lời gì?

Hùng hổ dọa người!

Tần Tiêu vẫn như trước nhìn qua hắn, chậm rãi nói ra:

- Ta đang đợi người tỉnh táo lại.

Lý Long Cơ giật mình cả kinh, trên người rung mình một cái, gật đầu nói:

- Đúng, người nói đúng... Tức giận quá nhiều, ta dường như quên trước kia đã nói gì với người. Đầu ném ra khỏi đầu rồi.

Trương Cửu Linh nghi hoặc nhìn qua Tần Tiêu:

- Đại Đô Đốc từng nói qua cái gì?

- Cũng không có gì, chỉ là sớm phân tích qua mà thôi, Thái Bình công chúa tất bại.

Tần Tiêu lạnh nhạt nói ra:

- Đầu tiên, điện hạ nhất định phải có tín niệm tất thắng. Nếu như ngay cả tín niệm còn không có, trước mắt chỉ thấy nguy cơ và khó khăn, vậy thì cái gì cũng không cần làm. Phải nhìn hy vọng và thời cơ, như vậy mới có cơ hội lật bàn hắng lợi.

Trương Cửu Linh cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy a! Điện hạ. Đại Đô Đốc nói có lý. Điện hạ là chính thống hoàng gia, Thái Bình công chúa chỉ là sủng thần lộng quyền, làm sao có thể bao trùm lên đầu hoàng đế chứ? Nàng muốn làm nữ hoàng thứ hai, hoặc dã tâm như Tư Mã Chiêu thì ai cũng biết. Cho dù nàng có năng lực và thực lực này, nhưng cũng không có thiên đạo! Nghịch thiên mà đi tất bại vong. Cửu Linh hoàn toàn đồng ý với lời của Đại Đô Đốc!

Lý Long Cơ liên tục gật đầu:

- Đúng! Mặc kệ tình thế ác liệt như thế nào. Chúng ta cũng phải có lòng tin, không thể bị con cọp giấy hù ngã được. Nhìn xa trông rộng, bắt tay vào việc nhỏ mà làm. Đại Đô Đốc, người phân tích một chút, thế cục trước mắt như thế nào, nhất là quân đội trong thành Trường An.

Thanks

640. Chương 642 : Ngày Dơ Bẩn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 642 : Ngày dơ bẩn. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 642 : Ngày dơ bẩn. (2)

- Tốt, lập tức.

Tần Tiêu mỉm cười. Biết rõ Lý Long Cơ tỉnh táo và hùng tài đại lược đã trở về, vì vậy cầm qua một bộ giấy bút. Ghi vào trong đó:

- Đây là cả thành Trường An, cửu môn, chín tướng thủ thành, có sáu là người của Thái Bình công chúa, ta hôm nay đã xem xét qua. Một khi có chuyện đột nhiên xảy ra, bọn họ có thể mở cửa thành và phủ binh đóng bên ngoài sẽ tiến vào thành. Đông, tây, nam ba hướng của thành Trường An có tới chín vạn phủ binh, trong đó có chừng năm vạn là thân tín đáng tin của Thái Bình công chúa. Cả nam nha đều nằm trong tay của Thái Bình công chúa cả rồi.

Lý Long Cơ nhíu mày gật đầu nói:

- Cho nên nàng lần này từ Thái Nguyên trở về mới không có sợ hãi như vậy, thì ra đã sớm an bài và bố trí, điều chỉnh phân phối quyền lực Trường An. Nếu nói như vậy Quách Nguyên Chấn cũng khó làm được gì.

- Không, không liên quan Quách Nguyên Chấn, thậm chí không kéo quan hệ tới nam nha Tiết Sùng Giản!

Tần Tiêu nói ra:

- Thái tử khả năng không quá hiểu an bài quân vụ trong triều đình rồi. Những phủ binh này là từ địa phương đều tới, đều có quy định luân phiên tới Trường An. Thái Bình công chúa rất khôn khéo, nàng chỉ xếp thân tín của mình làm chủ tướng của các địa phương, sau đó nàng cho những người này tới phiên lên Trường An.

- Quách Nguyên Chấn cùng Tiết Sùng Giản cũng không phải thần tiên, những người này còn chưa tới thì làm sao có thể biết rõ bọn họ là thân tín của Thái Bình công chúa? Vì vậy Thái Bình công chúa chọn thời cơ thật tốt vạch tội thái tử. Lúc này đã tới rồi. Hiện vào tới phiên phủ binh điều chỉnh, người nàng chiếm đoạt tỉ lệ lớn nhất.

- Có thể nhìn ra được ở trong đó không thiếu Đậu Hoài Trinh đang giúp nàng ra chiêu. Đậu Hoài Trinh tham gia hạch tâm đại sự này, điều phủ binh là chuyện nhỏ, hần tất nhiên rõ như lòng bàn tay. Sau đó Thái Bình công chúa nhìn đúng thời cơ, lợi dụng các loại thủ đoạn thu nạp những người này vào dưới trướng.

- Thủ đoạn âm hiểm thật!

Lý Long Cơ oán hận mắng, bắt đầu sợ hãi:

- Người làm sao biết nguyên nhân trong đó?

Tần Tiêu khẽ cười cười:

- Đừng nóng lòng, nghe ta nói hết đã, điện hạ dĩ nhiên là hiểu rõ mà. Mới vừa nói nam nha, cả Trường An cửu môn đều rõ trong lòng bàn tay của Thái Bình công chúa, muốn giải quyết tình huống này chỉ có một biện pháp.

- Biện pháp gì?

Lý Long Cơ cùng Trương Cửu Linh trầm miệng một lời hỏi tới.

Tần Tiêu nói ra:

- Mời được ngoại viện vào kinh!

Lý Long Cơ lập tức buồn nản không thôi:

- Ta không có thân tín lãnh binh nha!

- Có!

Tần Tiêu chém đinh chặt sắt.

- Ai?

Lý Long Cơ cùng Trương Cửu Linh nghi hoặc khó hiểu.

- Trương Nhân Nguyên!

Tần Tiêu quyết đoán nói ra:

- Thái Bình công chúa đối với Đại Nguyên Soái quân công hiển hách này kiêng kỵ thật sâu, lần trước ở trong triều hết lời phỉ báng hấn, tin tưởng những lời này đã vào tai của Trương Nhân Nguyên rồi. Trương Nhân Nguyên tuy quan hệ bình thường với điện hạ, nhưng khi hấn nghe vậy thì lập trường chắc chắn có chuyển biến rồi.

- Đúng rồi!

Lý Long Cơ lập tức vỗ tay:

- Đúng là có chính nghĩa thì được ủng hộ, mất đạo thì không làm gì được! Không cần ta đi lung lạc, tự nhiên sẽ có người giúp ta!

Trương Cửu Linh cũng có chút hưng phấn lên:

- Chiếu theo lời Đại Đô Đốc nói vậy, Trương Nhân Nguyên thật đúng là có khả năng cần vương đấy! Hấn vừa mới từ Bắc Đình đô hộ phủ trở về, đảm nhiệm tả uy vệ Đại tướng quân, suất lĩnh tả uy vệ đóng ở Lạc Dương.

- Lạc Dương cách Trường An không gần cũng không xa, hành quân gấp hai ngày một đêm là đủ!

Tần Tiêu vừa nói.

Về lên giấy.

- Dùng quân uy của Trương Nhân Nguyên trong quân, nhất định vung tay lên sẽ có người tụ tập, toàn bộ điều động tả uy vệ là không có vấn đề. Mặt khác Thái Nguyên Vương Dịch Tông chính là tướng quân thủ hạ của Trương Nhân Nguyên, lần trước cùng khởi binh cần vương với ta.

- Người này can đảm hơn người, nếu như có một tờ mật lệnh của hoàng đế và Trương Nhân Nguyên triệu hoán, nhất định vui vẻ vào kinh cần vương! Tả uy vệ cùng hữu uy vệ. Cộng lại cũng là mười vạn đại quân, trấn trụ Trường An tuyệt không là vấn đề! Hơn nữa dùng uy tín của Trương Nhân Nguyên thì chỉ cần hấn tới Trường An, thủ hạ của Thái Bình công chúa khó bảo toàn không lo âu thấp thỏm.

- Tốt, tốt! Tốt lắm!

Lý Long Cơ lập tức kích động nói năng lộn xộn:

- Đại ca... Ah đô đốc, những chuyện này toàn bộ ủy thác người làm! Trương Nhân Nguyên, Vương Dịch Tông là người có giao tình sinh tử với người nha!

Trương Cửu Linh nghe được rõ ràng, Lý Long Cơ lỡ lời đã gọi Tần Tiêu một tiếng ‘đại ca’, hấn cũng lơ đãng, giả như cái gì cũng không biết. Tiếp tục nghe Tần Tiêu giảng giải.

Tần Tiêu cũng giả bộ như không có nghe được, tiếp tục nói:

- Có thể chúng ta không thể trực tiếp ra lệnh cho Trương Nhân Nguyên vào kinh đóng giữ. Bởi vì phủ binh có quy củ luân phiên. Khả năng bộ binh cùng Đậu Hoài Trinh sẽ không thông qua; thứ hai, cũng dễ dàng

đánh rần động cỏ, có thể sẽ làm cho Thái Bình công chúa sớm động thủ, đến lúc đó lại không kịp chuẩn bị. Đúng rồi, thái tử điện hạ. Hoàng đế nói lúc nào người đăng cơ.

- Hai mươi một tháng chạp!

Lý Long Cơ nói ra:

- Còn có có nửa tháng đấy.

- Thời gian đã đủ.

Tần Tiêu nói ra:

- Nhưng mà. Đối với Thái Bình công chúa mà nói cũng là thời gian đủ dài. Điện hạ, người nhất định phải trước khi đăng cơ tìm được hoàng đế, hoàn thành một chuyện mới được. Chính là điều Trương Nhân Nguyên trở lại Lũng Hữu tọa trấn, suất lĩnh tả ụ vệ cùng hữu ụ vệ, gây dựng lại Sóc Phương quân, mang Đường Hưu Cảnh đổi về đây. Bởi như vậy Trương Nhân Nguyên mới có cơ mang binh về Trường An. Lấy ví dụ không thỏa đáng, cái này gọi là ‘giả đồ diệt quốc’. Tên là đi Lũng Hữu, kỳ thực là tới đây trấn thủ Trường An.

- Diệu kế!

Trương Cửu Linh liên tục nói:

- Bởi như vậy, Thái Bình công chúa cũng không có sinh nghi. Mang Trương Nhân Nguyên điều ra xa, nàng cao hứng còn không kịp!

- Đúng vậy!

Lý Long Cơ hưng phấn nói ra:

- Hơn nữa chuyện này dùng ý chỉ của phụ hoàng phát ra, Thái Bình công chúa còn tưởng rằng phụ hoàng cố ý chiều cố cảm xúc của nàng, giúp nàng gạt bỏ họa lớn trong lòng! Rất tốt, chuyện này ta sẽ xử lý ngay lập tức. Đại Đô Đốc, Trương Nhân Nguyên bên kia thế nào là nhờ người đấy.

- Giao cho ta đi!

Tần Tiêu nói tiếp, hắc lại cười khổ: Phong thủy luân chuyển, lúc này ta lại phải làm binh khí trong tay của người khác rồi. Trương Nhân Nguyên lão huynh, xin lỗi.

- Nam nha bên kia tận lực không nên gây động tĩnh lớn

Tần Tiêu tiếp tục nói:

- Điện hạ đăng cơ vào hai mươi một tháng chạp, chúng ta ước định trước hai mươi tháng chạp toàn bộ giải quyết vấn đề. Trương Nhân Nguyên cũng trước ngày hai mươi quay về trấn thủ Trường An. Cùng lúc đó ta sẽ nghĩ biện pháp bắt lấy tâm phúc của Thái Bình công chúa thủ cửu môn. Rắn không đầu không được, không có hiệu lệnh của tướng quân, sĩ tốt không dám tùy ý làm bậy.

- Ta lại phái Hoàng Thành Ngự Suất Ti Thân Dực Phủ tiếp quản cửu môn, Tiết Sùng Giản nhất định phải đứng ra rồi. Thân phận của hắn rất đặc thù, nếu có hắn đứng ra phản đối Thái Bình công chúa, cho dù là tư lệnh nam nha không quân cũng đưa tới hiệu quả không tưởng.

Thanks

641. Chương 643 : Ngày Dơ Bản. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 643 : Ngày dơ bẩn. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 643 : Ngày dơ bẩn. (3)

- Không có vấn đề!

Lý Long Cơ quyết đoán nói ra:

- Tiết Sùng Giản là huynh đệ bà con tốt nhất của ta. Tuy là con của Thái Bình công chúa, nhưng mà hai mẫu tử bọn họ trước giờ không hợp, hẳn sẽ nghe ta! Chuyện này ta có thể làm được!

Tần Tiêu mỉm cười gật đầu:

- Rất tốt! Nam nha bên này giải quyết không phải vấn đề lớn! Bắc nha cùng trong hoàng cung. Cửu Linh huynh đệ, còn phải nhờ người bày mưu đặt kế rồi.

Trương Cửu Linh cười cười:

- Cửu Linh không ngại học Đại Đô Đốc, đi bắt giặc bắt vua. Trên triều đình những người kia có quyền lợi thế nào cũng không thể trong ngày điều thủ hạ thân tín tới bên người. Chúng ta có thể thiết lập ván cược, bắt bọn người Đậu Hoài Trinh, Tiêu Chí Trung lại và giết gà dọa khỉ! Cho dù không thể chấn nhiếp quân đội. Ít ra cũng làm bọn họ quần long vô thủ! Thái Bình công chúa cuối cùng là thế hệ nữ lưu, nàng làm gì có năng lực chủ huy quân lính? Nếu không có đám người này giúp đỡ thì năng lực giảm nhiều.

Tần Tiêu gõ bàn:

- Những tâm phúc triều thần có thể giao cho người xử lý?

Trương Cửu Linh chấp tay cúi đầu:

- Cửu Linh nhất định kiệt lực phụ trợ thái tử diện hạ thành đại sự!

Lý Long Cơ cười rộ lên:

- Tốt, tốt! Phải bắt đám vương bát đần này chém đi! Hai mươi tháng chạp, định ngày đó đi... Thế nhưng mà có vấn đề trí mạng đấy! Vũ lâm vệ chủ lực của hoàng cung là người của nàng.

Tần Tiêu tràn đầy tự tin cười cười:

- Thái tử nói đúng. Đây chính là vấn đề trí mạng. Tính sổ đi, thủ hạ ta bây giờ có thể điều động chính là năm ngàn Hoàng Thành Ngự Suất Tì Thân Dực Phủ, một vạn năm ngàn vạn kỵ, cộng thêm đông cung lục suất là một vạn năm ngàn người, tổng cộng chỉ có ba vạn năm ngàn người. Nhưng mà tả vũ lâm vệ thì có bốn vạn người! Mặt khác còn không có tính hữu vũ lâm vệ, tả hữu giám môn vệ, kim ngô vệ và thiên ngưu vệ.

- Thiên ngưu vệ không có vấn đề!

Lý Long Cơ nói:

- Thiên ngưu vệ Đại tướng quân sắp đổi thành nhị ca Lý Thành Nghĩa của ta. Hơn nữa thiên ngưu vệ không nhiều người, hơn nữa tất cả đều là người trung với hoàng đế. Cho dù có thân tín của Thái Bình công chúa có lẽ cũng không cầu thành uy hiếp. Kim ngô vệ cũng có tình huống như vậy, hơn nữa nhân số càng ít, cơ bản đều là thân tín của phụ hoàng ta. Tuy cũng nghe lệnh của Thái Bình công chúa, nhưng mà bảo bọn họ tạo phản là không được!

- Rất tốt!

Tần Tiêu liên tục gật đầu:

- Bởi như vậy cũng chỉ còn là hữu vũ lâm vệ và tả hữu giám môn vệ.

- Không phải còn có tả vũ lâm vệ sao?

Lý Long Cơ cùng Trương Cửu Linh đồng thời kỳ quái hỏi.

Tần Tiêu cười cười, ý vị thâm trường nói ra:

- Chuyện này nói có chút dài dòng.

Tần Tiêu nhìn ra nghi hoặc của Lý Long Cơ cùng Trương Cửu Linh, dứt khoát nói:

- Dù sao hiện tại tình hình đã định. Tả vũ lâm vệ nếu không nghe lệnh của Thái Bình công chúa, cũng chỉ có thể trở thành trung với thái tử điện hạ mà thôi. Vốn uy hiếp trí mạng của chúng ta là tả vũ lâm vệ. Hiện tại trở thành chỗ hiểm của Thái Bình công chúa! Hiện tại các nàng biết rõ vì cái gì ta biết rõ thân tín của Thái Bình công chúa chưa?

Lý Long Cơ cùng Trương Cửu Linh đồng thời cả kinh nói:

- Ý của người chính là tả vũ lâm vệ Đại tướng quân, Thường Nguyên Giai giúp người?

Tần Tiêu cười cười:

- Đúng vậy!

- Nhưng mà hắn là tâm phúc của Thái Bình công chúa đấy!

Lý Long Cơ vội hỏi:

- Người này có quan hệ mật thiết với Tiết Thiệu, là tri kỷ của Tiết Thiệu, Tiết Thiệu sau khi chết thì Thái Bình công chúa yêu ai yêu cả đường đi, nàng tiến cử hắn ra và liên tục lên chức, thăng tới khi làm tả vũ lâm Vệ tướng quân. Hắn dựa vào cái gì nghe theo Đại Đô Đốc?

- Ta không phải nói sao, chuyện này rất dài dòng!

Tần Tiêu cười nói:

- Việc khác tình không dám đánh cược, chuyện này không thành vấn đề. Nguyên do trong đó giải thích sau đi.

Tần Tiêu nhìn qua Lý Long Cơ biểu lộ kinh nghi, trong nội tâm âm thầm nói: Cũng được a, suy nghĩ vì đại cục, chuyện chúng ta cân nhắc phải làm hết. Ta cũng phải lung lạc đại thần, thật sự là họa lớn trong lòng hoàng đế... A man, ta xem như hết lòng với người rồi, chuyện sau này thế nào người suy nghĩ xử lý đi. Nếu như kiêu kỳ ta. Yên tâm đi, ta là người thức thời, sẽ không cho người cơ hội tá ma giết lừa.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm lạnh một chút, nhưng vì đại cục không được phép ỉn có những tâm tư này, tiếp tục nói:

- Hôm nay xem ra từ vũ lực thì chuyện xấu lớn nhất chính là tả vũ lâm vệ. Chuyện nơi này ta toàn lực giải quyết. Nhưng mà trên triều đình cũng phải ổn định Thái Bình công chúa, không bức nàng gấp. Chiều theo quan sát mấy ngày qua, Thái Bình công chúa đã bị quyền lực làm đầu óc choáng váng, sớm đã nộ hỏa công tâm, mất phương hướng của mình. Một khi bức nàng ta, khó bảo toàn sẽ không có chuyện ngoài ý muốn.

- Ta hiểu!

Lý Long Cơ thở dài nói ra:

- Ta sẽ chủ động hòa hoãn với nàng. Làm như thế nào cũng phải gia tăng thực ấp, phụ hoàng cho bao nhiêu, ta cho nàng gấp bội! Nàng nói cái gì, ta sẽ nghe nàng, tuyệt không hai lời.

Trong lòng Tần Tiêu cười cười: Quả nhiên là có chân truyền của Lý Đán...

Tần Tiêu đặt bút xuống, nói ra:

- Lại nói tiếp, những chuyện này đã định. Không đến mức thúc thủ vô sách, tận lực không cần nhờ vũ lực đi giải quyết vấn đề. Ta mới vừa nói một ít, có thể chính là sách lược mấu chốt nhất. Kỳ thật kế sách tốt nhất chính là ít đổ máu mà giải quyết vấn đề.

Lý Long Cơ hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra một tia sát khí làm cho trái tim Tần Tiêu băng giá.

- Có một số việc trên triều đình không thể giải quyết, đành phải dùng tới vũ lực vậy. Không phải đổ máu, không thể rửa sạch dơ bẩn trong đó.

Không phải đổ máu, không thể rửa sạch cái này tinh ngày phía dưới dơ bẩn!

Không phải dùng máu thì không thể rửa dơ bẩn này!

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm trầm ngâm, trên người cảm giác được một cổ hàn ý cuộn cuộn đánh úp lại.

Tần Tiêu rời đông cung, cảm giác trên vai vô cùng nặng nề, giống như trên người gánh nặng ngàn cân vậy, hoàn toàn không thể đi nhanh được.

Tần Tiêu không ngờ rằng hắn là một tiểu tử tóc húi cua xuyên việt qua thời đại này, hôm nay đã biến thành mấu chốt cho vận mệnh của Đại Đường. Mấy lần chính biến trước kia là do hắn thân bất do kỷ. Còn lần này biến thành hắn chủ đạo. Vì cho Lý Long Cơ thượng vị, muốn tự tay đối phó Thái Bình công chúa.

Trên mặt Tần Tiêu cười thâm đạm, Thạch Thu Giản cùng Lý Giai Lạc đang chờ hắn ở cửa đông, bọn họ mang theo vài tên tướng sĩ đặc chủng doanh, đang chờ Tần Tiêu cùng nhau về nhà. Hình Trường Phong đã sớm mang năm trăm thiết giáp quay lại phủ của Tần phủ đề phòng.

Tần Tiêu cũng không muốn nói cái gì với bọn họ, nói:

- Đi thôi!

Bữa tối hôm nay ăn cũng áp lực. Tuy Tần Tiêu quay về nhà nhưng mà tâm của hắn đang ở trong hoàng cung, không yên lòng ăn một chút đồ vật, cuối cùng trong chén còn thừa nhiều rau do các lão bà gấp vào..

Thanks

642. Chương 644 : Trước Bia Không Chữ. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trọng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 644 : Trước bia không chữ. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 644 : Trước bia không chữ. (1) truyện copy từ

Bọn người Lý Tiên Huệ thấy Tần Tiêu buồn bực không vui, cũng không quấy rầy hắn cái gì, tùy ý sau khi ăn cơm cho hắn đi ra ngoài tản bộ.

Tần Tiêu chấp tay mà đi, bất tri bất giác đi tới Uyển Nhi cư, ngồi vào trong đình nghỉ mát. Nhìn dòng suối nhỏ chung quanh đang chảy mà nhập thần, ngay cả cái lạnh cuối thu hắn còn chưa phát giác ra được.

Qua hồi lâu, trên người Tần Tiêu phủ thêm một bộ áo khoác, lúc này hắn mới khôi phục tinh thần lại. Nhìn qua thì thấy Thượng Quan Uyển Nhi ôn nhu mỉm cười với hắn, thấp giọng oán trách nói:

- Nhập thần như vậy làm gì, ngay cả ta tới gần cũng không biết. Trời lạnh còn ngồi đây làm chi?

Tần Tiêu khẽ cười cười, kéo Thượng Quan Uyển Nhi ngồi lên gối của mình. Thượng Quan Uyển Nhi ôm cổ của Tần Tiêu, đầu tựa vào ngực của hắn, thì thào nói ra:

- Lão công... Nếu không ngươi đừng làm quan nữa. Thực sự, Uyển Nhi thấy nhiều, làm quan khó có mấy người có kết quả tốt. Bất kể là bao nhiêu quan, quan tốt quan xấu gì ai cũng có hại chịu thiệt, thậm chí là không được chết già. Thực không đối gặt người, trong lòng mấy tỷ muội chúng ta vô cùng áp lực đấy.

- Uyển Nhi...

Tần Tiêu không trả lời chính diện, lại hỏi:

- Người nói với tư cách một nam nhân trọng yếu nhất là cái gì?

Thượng Quan Uyển Nhi có chút sững sờ nhìn qua Tần Tiêu, chậm rãi lắc đầu:

- Tín nghĩa? Trung thành? Hay là...

- Là trách nhiệm.

Tần Tiêu khẽ thở dài một cái nói ra:

- Có một số việc vẫn phải có người đi làm. Nếu như tất cả mọi người tránh đi và thoát đi, chuyện này phải giải quyết thế nào? Ta không phải nói ta có bao nhiêu vĩ đại, nhưng mà chuyện trước mắt nhất định phải có ta đi làm. Nếu như ta trốn tránh, vậy thì không xứng với hai chữ nam nhân này rồi. Có lẽ sẽ đạt được bình an, nhưng mà ta sẽ mất đi thú vui còn sống, nàng hiểu chứ?

- Hiểu rồi. Kỳ thật chúng ta vẫn hiểu...

Thượng Quan Uyển Nhi cũng thở dài, nói:

- Nhưng mà... Kỳ thật ta cũng biết. Khuyên người không được, người muốn làm cái gì thì toàn tâm toàn ý đi làm. Cả gia đình chúng ta sẽ ủng hộ người. Nhưng mà thật đáng hận, hết lần này tới lần khác luôn có một ít nữ nhân lòng tham chưa đủ ah! Có một thời gian tốt lại giày vò, giày vò thế nào cũng không thể làm hoàng đế được...

- Ha ha, Uyển Nhi, ta hỏi người.

Tần Tiêu nói ra:

- Người còn nhớ rõ. Người khi còn bé từng có lý tưởng gì?

- Nhớ rõ nha!

Thượng Quan Uyển Nhi nói ra:

- Khi còn bé ta cùng mẫu thân là nô dịch trong nội cung. Khi đó ta nguyện vọng của ta chính là mỗi ngày mẫu thân không cần phải làm việc vất vả. Tốt nhất là có nô bộc lo mỗi ngày. Nếu như mẫu thân có thể dẫn ta đi chơi một vòng, chơi một chút thôi ta cũng vui vẻ.

- Về sau khi ở với thánh hậu thì thế nào?

Thượng Quan Uyển Nhi vỗ nhẹ vào ngực Tần Tiêu, cười nói:

- Giấu cọt ta nha? Khi đó nguyện vọng lớn nhất của ta chính là rời hoàng cung, ở cùng chỗ với nười!

- Vậy bây giờ?

Thượng Quan Uyển Nhi làm ra bộ dáng trầm tư.

- Hiện tại nguyện vọng lớn nhất của ta chính là cả gia đình chúng ta bình an, nữ nữ có thể khỏe mạnh phát triển, trên triều an bình một chút, thiên hạ không còn nhiều phiền toái nữa, không cần chiến tranh. Như vậy lão công có thể nhẹ nhõm an nhàn hơn rồi.

- Cho nên nói nha, người sẽ không ngừng nâng cấp lý tưởng của mình. Không cùng lúc suy nghĩ thứ này lại làm cái khác.

Tần phân thưởng nói ra:

- Có thể tưởng tượng trước kia Thái Bình công chúa có khả năng cũng không nghĩ qua sẽ có ngày hôm nay. Nàng cũng là nữ nhân trong thời đại này, có tình cảm ấm áp như người bình thường. Nhưng mà những năm này nàng không chỉ có hứng thú với chính trị, đồng thời cũng bị chính trị vô tình cản trở.

- Cứ như vậy nàng không ngừng nâng cấp dã tâm của mình, nàng suy nghĩ cái gì chúng ta có thể không hiểu được. Chuyện này không như nàng tưởng tượng đâu, nhưng mà hết lần này tới lần khác nó chính là sự thật.

- Nàng trầm luân trong việc mất phương hướng, trong tiềm thức phải nghĩ cách bò qua nơi cao hơn, quên phong hiểm, đánh rơi bản tính. Kỳ thật đây cũng là nhân tính. Uyển Nhi, có lẽ người cũng không thể bảo chứng nếu như người là Thái Bình công chúa, có lẽ cũng sẽ xuất hiện suy nghĩ như vậy đấy.

- Đúng nha, nhân tâm luôn chưa đủ.

Thượng Quan Uyển Nhi có chút kinh sợ nói ra:

- Cho nên, lão công... Nếu có cơ hội, người nguyện ý từ quan không?

- Rồi nói sau.

Tần Tiêu nhàn nhạt mỉm cười nhìn qua Thượng Quan Uyển Nhi. Tần Tiêu hiểu ý của Thượng Quan Uyển Nhi, nàng là đang lo lắng Tần Tiêu quan càng làm càng lớn, dã tâm cũng bành trướng, cũng sẽ như Thái Bình công chúa vậy, mất phương hướng trong dục vọng quyền lực.

Thái Bình công chúa vẫn như ngày xưa, mỗi ngày vào triều, tham gia một ít đại sự quốc quân quyền chính. Lý Long Cơ giống như gà trống ỉu xiu, đối với Thái Bình công chúa theo lệnh mà làm. Một màn này nhìn thì không tưởng tượng nổi, mắt thấy một người sắp làm hoàng đế nhưng lại không có chút dũng khí nào cả.

Nhưng mà người biết nội tình thì hiểu rõ, Thái Bình công chúa có can đảm công nhiên giám quan vạch tội thái tử, có thể bức vua thoái vị.

Thái Bình công chúa tràn đầy uy nghi và trang nghiêm, giống như đang tôn vinh chuyện mình làm.

Không có mấy người biết rõ nàng làm gì trong mấy ngày qua.

Thời gian trôi qua đầy áp lực, chậm rãi tiến vào trong lòng bọn người Tần Tiêu.

Mười tám tháng chạp, bây giờ đã vào đầu đông. Khó có được khi thời tiết tốt. Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ, Lý Trì Nguyệt lại được mời vào trong phủ Thái Bình công chúa.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân thời tiết. Có lẽ là nguyên nhân gì đó, Thái Bình công chúa hôm nay xem ra tâm tình không tồi. Qua mấy ngày thái tử Lý Long Cơ sắp đăng cơ, nàng không có biểu hiện bất an và bức bối gì, mà là nhẹ nhàng tiếp đãi cả nhà của Tần Tiêu.

Lam Điền quận chúa không biết lớn lên ăn cái gì, mới mười lăm mười sáu tuổi đã như cô nương hai mươi, thân hình đầy đặn, rất có bộ dáng thủy mị của Thái Bình công chúa. Đôi mắt hạnh lung linh, lưu chuyển như hồ thu. Hận không thể hiện tại tiến vào động phòng với Tần Tiêu.

Tần Tiêu kiên trì uống cạn một chén, Lam Điền quận chúa nhanh nhẹn rót đầu, xem như lễ gặp mặt.

Thái Bình công chúa mỉm cười nhìn qua Tần Tiêu:

- Tần Tiêu nha, người có thỏa mãn với con gái của ta không? Thực không dối gạt người, uy danh lòng lấy của người như sấm bên tai con gái của ta đấy! Ta cũng không phải mẫu thân không chú ý cảm thụ của con gái mà cưỡng ép giao cho người. Kỳ thật ta biết tâm tư của nó đấy, ha ha!

Tần Tiêu xấu hổ cười một cái. Quay đầu đi.

Trong nội tâm trầm mồi cảm xúc ngổn ngang!

Thái Bình công chúa mấy ngày nữa. Mặc kệ giữa chúng ta thắng bại thế nào cũng thành cừ địch sinh tử. Người lại chọn lúc này bàn hôn sự...

Thái Bình công chúa lại chậm rãi nói ra:

- Ngày mai chính là ngày giỗ thánh hậu của ta, ta muốn mang con gái đi tế bái lão nhân gia. Sau khi thái tử đăng cơ lại gả nó cho người. Tần Tiêu. Ta nghĩ các người nên mang tin tức tốt này nói cho thánh hậu nghe, người có bằng lòng đi cùng ta hay không? Ta biết rõ Tiên nhi cùng Trì Nguyệt nhất định sẽ đi, đúng không?

Thanks

643. Chương 645 : Trước Bia Không Chữ. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 645 : Trước bia không chữ. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 645 : Trước bia không chữ. (2)

Lý Tiên Huệ mỉm cười gật đầu, trong mắt nhìn qua Tần Tiêu hốt hoảng không hiểu. Lý Trì Nguyệt vui vẻ nói ra:

- Tự nhiên nên đi. Càn lăng còn chôn cất hoàng gia gia và hoàng nữ nữ đây.

Ta còn có thể cự tuyệt sao? Trong lòng Tần Tiêu cười khổ.

Tần Tiêu buông đầu xuống, nghiêm mặt nói:

- Tự nhiên nên đi!

Khóe miệng Thái Bình công chúa mỉm cười như sương lạnh.

- Tốt lắm!

- Tiên nhi cùng Trì Nguyệt. Đêm nay ở lại với cô cô đi, các người nói chuyện tâm tình với Lam Điền.

Tần Tiêu nhìn qua Lý Tiên Huệ. Thấy trên mặt nàng tràn ngập thông dong và bình tĩnh, nhưng trong lòng cảm giác căng cứng.

Thái Bình công chúa, đến thời khắc này còn dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ đối phó ta sao? Tần Tiêu rất có một loại xúc động muốn cưỡng ép mang Lý Tiên Huệ ra khỏi phủ của Thái Bình công chúa.

Nhưng mà hắn vẫn nhịn xuống.

Thời điểm ra khỏi phủ Thái Bình công chúa thì Tần Tiêu phát hiện hai chân mình kẹp lên bụng ngựa rõ ràng đang phát run, toàn thân căng cứng.

Hít sâu một hơi, đại cục làm trọng...

Tiên nhi, bảo trọng!

Một đêm này cuối cùng là đêm không ngủ.

Hơn ba mươi bóng đen biến mất trong màn đêm, Tần Tiêu ngửa đầu nhìn qua góc trăng, lẩm bẩm:

- Rạng sáng đã qua, mười chín tháng chạp trăng vẫn còn khuyết, người có trăng tròn. Nên đến thì phải đến.

Mặc Y cùng Tử Dịch đang mặc quần áo nha hoàn, mang theo đầu to cùng nữ nữ vụng trộm chuồn ra khỏi cửa hồng.

Tần Tiêu nói, nếu như lúc này ta thất bại. Các người nên mang bọn nhỏ trốn đi xa, vĩnh viễn không nên xuất hiện tại Trường An, vĩnh viễn không nên xuất hiện tại Trung Nguyên, vĩnh viễn đừng cho bọn nhỏ biết được mình họ Tần.

Mặc Y cùng Tử Dịch im lặng nghẹn lời, dưới bóng đêm nước mắt đầy chưa xót, cực kỳ không tình nguyện nhưng mà vẫn phiêu nhiên rời đi.

Kỳ thật Tần Tiêu đã sớm muốn dàn xếp cho con mình đi ra ngoài, nhưng mà lo lắng làm vậy sẽ đánh rần động cỏ, vì vậy dần xuống được. Hôm nay là thời khắc cuối cùng quyết thắng bại, hắn mới dám làm như thế.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng ở ban công lầu hai, nhìn qua ánh trăng và nhìn Tử Địch, Mặc Y mang hai đứa nhỏ rời đi.

Tần Tiêu ở sau lưng nàng, vuốt nhẹ vai của nàng, thấp giọng nói ra:

- Người phải học thành thực.

Giọng của hắn rất nhẹ.

Hắn không muốn đánh vỡ an tĩnh này, an tĩnh thật đẹp. Cũng không muốn làm cho Thượng Quan Uyển Nhi nghe được ưu thương và lo nghĩ của mình.

Thượng Quan Uyển Nhi dấy mắt xuất hiện tầng nước nhộn nhạo.

Rốt cục nước mắt lắng dài trên má.

Tiếng ca như trước, tiếng đàn du dương.

Tần Tiêu nhắm mắt lại cảm thấy nội tâm trống rỗng.

Sáng sớm mặt đường và trên cành cây phủ một tầng sương lạnh, hàn khí bức người.

Trong mũi những con ngựa phun khói sương, chở Tần Tiêu đến phủ Thái Bình công chúa.

Một loạt xa giá đã chuẩn bị xong cả. Thái Bình công chúa, Lý Tiên Huệ, Lý Trì Nguyệt và Lam Điền quận chúa ngồi trên bốn chiếc xe. Một trăm thiết giáp kỵ đi ra ngoài Trường An.

Thái Bình công chúa hôm nay mặc cẩm bào, tóc cũng làm đơn giản, không có mang quá nhiều trang sức. Chỉ thấy sắc mặt của nàng bình tĩnh, so với lúc trước còn đặc ý và kiên cường hơn nhiều, không có chút ý tứ gì đang đi bái tế tổ tiên cả.

Lý Tiên Huệ vẫn cúi đầu suy nghĩ, chỉ quét nhìn qua Tần Tiêu vài lần, sau đó an vị trên xe. Lý Trì Nguyệt cũng yên tĩnh lại, náo nhiệt nhất chính là Lam Điền quận chúa. Vui sướng giống như đang đi du lịch, có chút hưng phấn lên xe, còn vén màn cửa lên nhìn qua Tần Tiêu vài lần, dường như còn cười khanh khách.

Tần Tiêu cũng tận lực bình tĩnh lại, làm bạn bên xe Lý Tiên Huệ đi ra khỏi Trường An.

Càn lăng cách Trường An tây bắc hơn trăm dặm, tọa lạc trên Thạch Sơn. Từ xa nhìn lại đã thấy sương mù dày đặc, hai tòa núi lớn có một con đường nhỏ, nổi thẳng càn lăng. Bên cạnh lăng mộ có cung điện lừng lầy, lầu khuyết, biển hoa, xa xa cũng có thể nhìn thấy không ít thạch điêu.

Tới nơi đoàn xe dừng lại.

Thái Bình công chúa, Tần Tiêu, Lý Tiên Huệ, Lý Trì Nguyệt cùng Lam Điền quận chúa năm người cùng đám vệ sĩ lên đường, sau đó đi thẳng vào Càn lăng.

Hai bên đường là cây phách từng xanh mát, ở hai bên lối nhỏ có điêu khắc người và ngựa.

Năm người đều lặng lẽ đi tới, tiếng giày vang lên. Một cơn gió nhẹ thổi qua mang theo hơi lạnh, từng cây phách từng run lên.

Năm người mang theo năm tâm tình đi lên lối nhỏ, rốt cục đi đến trước càn lăng, nhìn qua Thánh Thuật Ký Bìa ca tụng công đức của Cao Tông hoàng đế và Võ Tắc Thiên là một khối vô tự bia, Thái Bình công chúa chậm rãi đi tới trước vô tự bia, lặng lẽ vuốt ve vô tự bia cao cao, sâu kín nói ra:

- Mẫu thân, con gái tới thăm ngài đây!

Gió núi rất lạnh, rất lạnh. Một đài đá không nhiễm hạt bụi nào, trên mặt Thái Bình công chúa bị gió thổi qua làm như không thấy gì. Nàng vẫn đứng nguyên như tượng đá, nàng đứng yên trước vô tự bia, nhìn qua bia đá trống rỗng mà xuất thần Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt, Lam Điền quận chúa dọn tể phẩm và hương ra bắt đầu cúng bái.

Đây không phải là nghi thức tế lễ của hoàng gia, mà bài tế phẩm ra thấp hương giống như dân chúng bình thường cúng tế tổ tiên.

Tần Tiêu lẳng lặng đứng sau lưng Thái Bình công chúa, biểu lộ có chút ngưng trọng nhìn qua Võ Tắc Thiên từng là nữ nhân phong vân một cõi.

Thái Bình công chúa đang đứng đó, mấy túm tóc bay phất phơ trong gió. Trên gương mặt hiện ra nét ai oán.

Tần Tiêu giống như nhớ lại, trong nội cung Lạc Dương Thái Bình công chúa trong nghi thức tế lễ của Võ Tắc Thiên ôm quan tài của nàng mà khóc rống lên, Thái Bình công chúa khi đó là nữ nhân bình thường mất đi mẫu thân của mình.

Nàng cũng có tất cả thiên tính như nữ nhân bình thường.

Ở ngọn núi xa xa mông lung, Càn lăng có nhiều mộ thất và cung khuyết giống như khung cảnh tiên nhân vậy.

Bọn người Lý Tiên Huệ rất thức thời đứng qua một bên, gương mặt tinh tế hiện ra nét bi thương.

Tần Tiêu cũng đang chuẩn bị dời bước rời khỏi, Thái Bình công chúa có chút thấp giọng nói:

- Tần Tiêu...

Tần Tiêu dừng bước lại, nghe được tiếng gió vu vu bên tai:

- Đến ngay đây.

Thái Bình công chúa giống như vuốt gương mặt của Võ Tắc Thiên trên vô tự bìa, nhẹ giọng nói:

- Người biết vì sao mẫu thân của ta lập vô tự bìa không?

Thái Bình công chúa nhẹ giọng nói ra, giống như sợ làm kinh động Võ Tắc Thiên ngủ say. Nhưng mà Tần Tiêu hết lần này tới lần khác nghe được rất rõ ràng, còn từ trong giọng nói của nàng nghe ra được thê lương và ưu thương.

- Tần Tiêu không biết.

Tần Tiêu nói ra:

- Thánh hậu trí sâu như biển, Tần Tiêu nô độn không nhìn thấu.

Thái Bình công chúa ngón tay bị lạnh đỏ bừng, còn đang dùng tay lau bụi bặm trên vô tự bìa, ôn nhu nói:

- Kỳ thật ý của mẫu thân là công tích sự nghiệp của đời này dùng bất cứ văn chương nào đi tự thuật cũng không đủ, vì vậy lập nên một khối vô tự bìa.

- Có lẽ là vậy!

Trong lòng Tần Tiêu cười cười, làm con gái có lẽ nàng không có tâm tư. Nhưng mà lúc Võ Tắc Thiên thở hơi cuối cùng đã từ một nữ hoàng tâm tính như thép biến thành một nữ nhân bình thường sắp rời khỏi thế gian. Trong nội tâm nàng làm sao nghĩ nhiều như vậy?

Thanks

644. Chương 646 : Ngả Bài Cuối Cùng. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 646 : Ngả bài cuối cùng. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 646 : Ngả bài cuối cùng. (1)

Thái Bình công chúa nhếch miệng, lộ ra nụ cười nhạt đáng tự hào.

- Mẫu thân là nữ nhân vĩ đại nhất trên đời này. Công tích của nàng không ai có thể vượt qua được, kể cả nam nhân.

Tần Tiêu lơ đãng gật gật đầu, cũng mặc kệ Thái Bình công chúa đưa lưng về phía hắn, phải chăng là xem được hay không!

Thái Bình công chúa cũng không quan tâm đến biểu hiện của Tần Tiêu, lầm bầm lầu bầu nói:

- Mẫu thân, người vĩ đại như vậy, vĩ đại đến mức không có người nào vượt qua, vĩ đại đến ngay cả con cháu của người cũng mặc cảm. Người biết không, người tần tần khổ khổ mấy chục năm thành lập vương triều, chính nó từng bước đi tới sa đọa và hủ hóa. Đại Chu ngày xưa là huy hoàng và phồn vinh bậc nào. Nhưng mà từ khi người ra đi thì giang sơn Đại Đường ngày càng lụn bại, khí tượng không như trước kia.

Tần Tiêu lẳng lẳng đứng đấy. Hắn biết rõ Thái Bình công chúa nói những lời này kỳ thật là ỉn nghe.

Trong lòng Thái Bình công chúa tràn ngập sầu bi và hoài niệm, lầm bầm nói:

- Mẫu thân, người biết không. Mặc kệ năm đó người làm bao nhiêu chuyện tốt, mưu cầu bao nhiêu lợi ích cho giang sơn xã tắc. Nhưng mà trong mắt những nam nhân kia người là yêu phụ cướp đoạt chính quyền. Con gái của người hôm nay cũng bị bọn họ xem là gian thần lộng quyền. Nhưng mà có ai biết vì giang sơn Đại Đường, vì dân chúng thiên hạ ta đã giao ra bao nhiêu? Ông trời chính là không công bằng như vậy đấy, mặc kệ những nam nhân kia làm sai cái gì, nữ nhân chúng ta dù cố gắng như thế nào chúng ta là làm sai!

Tần Tiêu có chút lắc đầu, trong nội tâm thở dài: Để tâm vào chuyện vụn vặt, quá cực đoan!

- Mẫu thân, người đã đúng.

Trên mặt Thái Bình công chúa vẻ kiêu căng và cuồng vọng từ từ sống lại, vuốt vô tự bìa, cũng có chút kích động nắm chắc biên giới của bìa.

- Chỉ có quyền lực chí cao vô thượng mới có thể đi làm được chuyện mình muốn làm, mới có thể làm cho người trong thiên hạ hiểu kỳ thật chính thức có thể làm cho thiên hạ yên ổn và phồn vinh cũng không chỉ có nam nhân.

Tần Tiêu chậm rãi nhắm mắt lại, trong nội tâm lập tức biến mồ hôi lạnh buốt: Nàng rốt cuộc đã nói ra lời này rồi...

Tần Tiêu nhắc chân tới, chuẩn bị bỏ đi.

Nói như vậy thì những lời khác hắn không nghe vào. Hắn chuẩn bị theo thói quen lảng tránh.

Lúc này đây Thái Bình công chúa không có gọi hắn lại, chỉ nói:

- Lúc này ngày mai thái tử Lý Long Cơ sắp đăng cơ.

Tần Tiêu dừng bước lại, bình tĩnh nói ra:

- Công chúa điện hạ, sớm hoàn thành tế tự đi, quay lại kinh thành cũng chuẩn bị tham gia đại điển thái tử đăng cơ.

Thái Bình công chúa nhẹ giọng cười cười, chậm rãi xoay người lại.

Biểu lộ của nàng hắn quá quen thuộc.

Võ Tắc Thiên...

Chỉ mỗi Võ Tắc Thiên hắn mới nhìn thấy thần sắc lạnh lùng, kiêu căng, bề ngỗ thiên hạ chúng sinh, mang theo vui vẻ thần thánh không thể xâm phạm, lẳng lặng nhìn qua Tần Tiêu.

Tâm của Tần Tiêu chậm rãi trầm xuống.

Gió bắc gào thét, lá vàng khô héo đang bay vòng. Trong không khí xuất hiện hương vị gió lạnh và khô hanh.

Giọng của Thái Bình công chúa đã khôi phục nét lạnh như băng, vô cùng rung động.

- Tần Tiêu, ngươi cũng không cần trở về.

Tần Tiêu lẳng lặng nhìn qua Thái Bình công chúa, thăm đạm mà tái nhợt cười cười:

- Thu tay lại đi, cô cô.

Thân thể Thái Bình công chúa hơi khẽ chấn động, giọng điệu và thân thể thay đổi, trong giặt mình còn mang theo vẻ phức tạp.

Kinh ngạc, nghi hoặc và nghi kỵ, Thái Bình công chúa không rõ ràng.

Nàng nghe được Tần Tiêu gọi nàng là 'cô cô'.

Hắn cực ít dùng xưng hô này. Nhưng mà tiếng này vừa gọi ra thì vô cùng thân thiết thân tình, giống như hắn đang nói chuyện phiếm với thân nhân vậy.

Thu tay lại?

Trên mặt Thái Bình công chúa xuất hiện vui vẻ mãnh liệt:

- Ngươi biết ngươi đang nói cái gì không?

Tần Tiêu lạnh nhạt mỉm cười, ánh mắt phức tạp nhìn qua Thái Bình công chúa:

- Đương nhiên.

Thái Bình công chúa lẳng lặng nhìn qua Tần Tiêu, ngây người hồi lâu, đột nhiên thản nhiên cười:

- Ngươi rất buồn cười, Tần Tiêu.

- Thật sao...

Tần Tiêu than nhẹ một tiếng, mỉm cười.

Hai người đối lập trước vô tự bia, áo choàng hoa lệ bay múa.

Trước Càn lăng trống trải, thân ảnh hai người đột ngột. Bọn người Lý Tiên Huệ lúc này kinh sợ đứng ở gần lăng Cao Tông xa xa, nhìn qua hai người bên này.

Thái Bình công chúa tươi cười, tràn đầy tự tin:

- Tần Tiêu, ngươi là một người mới, là nhân tài được mẫu thân của ta thưởng thức. Đồng thời cũng là nhân tài mà ta thưởng thức. Ta hy vọng ngươi có thể nhớ ơn tri ngộ của mẫu thân. Cũng nhận rõ một ít tình thế trước mắt, làm ra lựa chọn sáng suốt. Ngươi là người thông minh, có thể nghe rõ ta đang nói cái gì đấy.

- Kỳ thật ta vẫn rất ngu xuẩn.

Tần Tiêu cười tự giễu, đưa mắt nhìn qua dãy núi xa mờ lung, cảm khái nói ra:

- Ngu xuẩn tới mức tin tưởng trên triều đình còn có người lương thiện, ngu xuẩn đến tin tưởng người khác còn có cảm tình vĩ đại nhất. Chuyện đã chứng minh ta sai, sai quá nghiêm trọng. Một khi con người bị lợi ích làm choáng váng đầu óc, chuyện gì cần làm lại ném ra khỏi đầu, giống như biến thành người điên vậy.

Thái Bình công chúa hoàn toàn không có tức giận.

Lúc này mỉm cười nhìn qua Tần Tiêu:

- Ngươi quả nhiên là một người đa tình.

- Vâng, ta thừa nhận. Thậm chí có thể nói là lạm tình.

Tần Tiêu cười khổ, sắc mặt tái nhợt và thất lạc.

- Khó được hữu tình lang...

Thái Bình công chúa chậm rãi đi hai bước. Tới gần Tần Tiêu một ít.

Nàng đầy đà khuôn mặt, khiết truyệt Như Ngọc; cái trán hoa điền, lại như lửa giống như huyền nát. Mắt phượng chau lên, môi son răng trắng.

Lý Tiên Huệ nói nàng là đệ nhất mỹ nhân của Đại Đường, cho dù một chút nịnh nọt cũng không xem như trái lương tâm.

Một nữ nhân bốn mươi tuổi bộ dạng thù mị có một không hai của thiên hạ.

Thái Bình công chúa mỉm cười. Giống như tỷ tỷ nhân từ hòa ái.

- Tần Tiêu, người rất thông minh, thông minh đến ngay cả ta cũng phải e ngại người đấy, làm cho ta thức trắng đêm khó ngủ. Người có nghĩ tới người thông minh như người thái tử sẽ thả tâm sao?

- Có lẽ vậy.

Tần Tiêu cười khổ tự giễu, hàm hồ suy đoán cho qua chuyện.

Gió lớn và sắc trời lạnh lẽo. Áo bào của hai người không ngừng bay múa.

Thái Bình công chúa nhìn qua bầu trời, con mắt như biết mỉm cười, nói:

- Tuyết sắp rơi, sắp tới đầu đông rồi.

Tần Tiêu tùy ý cười cười qua loa, nhớ tới ba năm trước Lạc Dương đi vấn an Vô Tắc Thiên lần cuối cùng. Ngày hôm đó chính là đầu mùa đông tuyết rơi.

- Trong lòng người rất kinh ngạc, đúng không?

Thái Bình công chúa nhàn nhạt nói ra:

- Vì cái gì là Càn lăng lại không có một người thủ mộ.

- Không tính là kinh ngạc a.

Tần Tiêu bình tĩnh nói:

- Theo ta được biết, nơi này không chỉ có người thủ vệ, còn có đội quân đóng giữ bảo vệ hoàng lăng.

Thái Bình công chúa có chút gật đầu:

- Xem ra người cũng hiểu ý của ta, kỳ thật chúng ta là người hiểu chuyện, không cần phải quần bao nhiêu chuyện. Chuyện cho tới bây giờ Tần Tiêu, người có bằng lòng đi theo ta không?

Thanks

645. Chương 647 : Ngả Bài Cuối Cùng. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 647 : Ngả bài cuối cùng. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 647 : Ngả bài cuối cùng. (2)

Trên mặt Tần Tiêu mỉm cười, lẳng lặng nhìn qua Thái Bình công chúa, không rên một tiếng. Trong lòng của hắn suy nghĩ, đánh tráo người đóng giữ hoàng lăng, sau đó thiết hạ thiên la địa võng tiêu diệt. Loại chuyện này tùy ý làm người ta động đầu óc là được. Người đơn giản là muốn cưỡng nhu bức ta đi vào khuôn khổ, đúng không? Nếu như ta không đáp ứng thì người sẽ ngọc thạch câu phần.

Tần Tiêu mỉm cười làm cho Thái Bình công chúa có chút tức giận. Bởi vì nàng nhìn thấy trong nụ cười có khinh thường, thậm chí là thương cảm.

Nam nhân đáng hận!

Thái Bình công chúa hơi một chút nhú mày:

- Người còn chưa rõ lời của ta sao?

Tần Tiêu có chút lắc đầu:

- Thu tay lại đi, cô cô. Hiện tại thu tay lại còn kịp.

Một đạo hàn khí nổi lên, thân thể Thái Bình công chúa run rẩy, nàng thò tay kéo áo choàng quấn quanh người, mắt phượng tức giận nhìn qua Tần Tiêu:

- Có biết không, có một câu nói ra 'kẻ thức thời mới là tuấn kiệt'. Người là người thông minh, không nên bỏ qua cơ hội, mặc kệ người có nguyện ý tin tưởng hay không, ta vẫn sẽ gả Lam Điền cho người, hơn nữa xuất phát từ tư tâm, ta để mắt người, càng bởi vì không muốn người hồ đồ cuốn vào trong tranh đấu này.

Tần Tiêu có chút chán nản lẳng lặng nói ra:

- Cho dù ta tin tưởng thì tính sao chứ? Cô cô, kỳ thật, người đã mất đi phương hướng. Mất phương hướng trong xa hoa và dục vọng quyền lực, mất phương hướng tại trong tham lam và quyền vị. Chính người suy nghĩ một chút đi, những năm gần đây vì tranh quyền đoạt lợi đã nghĩ tới an nguy của người khác chưa? Vô Tam Tư, Vi hậu làm gì có kết cục tốt. Rõ ràng đã đi vào vết xe đổ, vì sao người còn đi vào vết xe đổ này?

- Im ngay!

Thái Bình công chúa giọng nói bằng phẳng thanh thúy kêu to lên, nhìn qua ánh mắt Tần Tiêu hiện ra oán nộ và sát khí.

Tần Tiêu giống như nghe được âm thanh một tầng giấy mỏng, mà Thái Bình công chúa đang thổi kèn chiến đấu của mình.

Tần Tiêu lắc đầu cười khổ:

- Thực xin lỗi, ta dường như quá mạnh miệng.

Thái Bình công chúa hừ lạnh một tiếng, âm thanh kéo dài, ngữ điệu sâu thẳm.

- Đại Đường vương triều cần một bá chủ trung hưng, mà không phải là một đám người mặc áo khoác lên làm hề. Người trong thiên hạ khen chê cái gì chứ? Ta muốn làm vẫn phải đi làm. Cơ hồ tất cả kẻ nào ngăn ở trước mặt ta đều phải chết cả!

Tần Tiêu lắc đầu cười lạnh:

- Người dựa vào cái gì?

- Lớn mật!

Thái Bình công chúa nghiêm nghị quát lên:

- Tần Tiêu, ta nhẫn nại với người đã tới cực hạn rồi! Vốn ta còn muốn sau khi chuyện thành công bắt kẻ như thế nào cũng lưu người một con đường sống, thậm chí là gia quan được phong hầu. Không nghĩ tới người không biết điều như vậy.

Lý Trì Nguyệt cùng Lam Điền quận chúa lập tức cầm như hến, sợ tới mức co lại thành một đoàn. Sắc mặt Lý Tiên Huệ tái nhợt, lại thông dong và bình tĩnh chậm rãi đi tới bên người Tần Tiêu, nhẹ nhàng ôm cánh tay của hắn, bình tĩnh mà lạnh lùng nhìn qua Thái Bình công chúa.

Thái Bình công chúa nhìn qua Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ, cười lạnh:

- Tốt ột đôi uyên ương số khổ tới chết không rời!
- Cô cô...

Âm thanh Lý Tiên Huệ tràn đầy nhu nhược cùng cầu khẩn:

- Thu tay lại đi!

Thái Bình công chúa khinh thường cười lạnh:

- Tiên nhi, người trừ nam nhân này ra cùng một bề lũ có đúng không? Người đừng quên, trên người của người chảy dòng máu Lý gia, chính là người của đế hậu!
- Nguyên nhân chính là như thế, ta mới nói với cô cô lời này.

Trên mặt Lý Tiên Huệ tràn đầy ai oán:

- Cô cô, chúng ta là thân nhân, là người một nhà máu mủ tình thâm. Chính người nên quay đầu lại nhìn đi, người làm chuyện gì rồi? Vì tư dục của bản thân mà khiến cho bao người khốn khổ, mang lại bao nhiêu tổn thương cho thân nhân của mình?
- Cổ hủ!

Thái Bình công chúa lạnh lùng như băng quất chói tai:

- Lý Tiên Huệ, người là nữ lưu con mắt không nhìn qua khỏi bàn chân! Ta cho người biết, cho dù là nam nhân hay nữ nhân cũng phải có hùng tâm chí khí làm đại sự. Nếu như người trong thiên hạ cũng nhu nhược và mềm lòng như người, vậy thì chuyện gì cũng không cần làm! Ta hỏi lần cuối, người lựa chọn theo nam nhân của người hay là theo ta?

Thần sắc Lý Tiên Huệ cúi đầu xuống, khe thở dài một cái, chăm chú nắm tay Tần Tiêu, dường như không muốn đi đâu.

Trên mặt Tần Tiêu vẫn mỉm cười như cũ làm Thái Bình công chúa cảm hận.

Thái Bình công chúa nghe được, hần không nhanh không chậm nói mấy chữ:

- Thực xin lỗi, ta... A, không, là chúng ta cự tuyệt.

Thái Bình công chúa chậm rãi gật đầu, trên mặt lạnh lùng khắc nghiệt.

- Rất tốt. Hoàng Thành Ngự Suất Ti Đại Đô Đốc, người không cần quay về kinh thành đâu. Ngay ở chỗ này người và thê tử của mình phải dùng máu tươi rửa sạch tội nghiệt và ngu xuẩn của bản thân!

Thái Bình công chúa chậm rãi lui lại ra sau vô tự bìa.

Tươi cười trên mặt biến thành dữ tợn.

Trên mặt Tần Tiêu vẫn nở nụ cười Thái Bình công chúa cực kỳ thống hận và e ngại nhất.

Sau nửa ngày lại không có phản ứng.

Bốn người đều lặng lẽ nhìn qua bàn tay trắng nõn của Thái Bình công chúa.

Thái Bình công chúa nghi hoặc mà tức giận vùng tay lên.

Tràng cảnh như trước như trước.

- Hồn đản, các người đều ngủ chết rồi sao?

Thái Bình công chúa lại vỗ lên tấm vô tự bìa, giận dữ gào thét như sấm:

- Đều đi ra cho ta, tru sát nghịch phi!

Tần Tiêu lắc đầu cười khổ, bình tĩnh nhìn qua Thái Bình công chúa:

- Cô cô, ta lần cuối cùng bảo người thu tay lại! Hiện tại thu tay lại còn kịp!

Trên đường có một trăm thiết giáp binh chạy tới. Tiến quân mãnh liệt chấp đao, hùng hổ.

Thái Bình công chúa đang thất vọng thì nhìn thấy tình cảnh này sau đó đắc ý cười rộ lên:

- Có lẽ là an bài có chút sai sót, nhưng mà chỉ cần một trăm người này cũng đủ đưa các người vào chỗ chết! Lam Điền, tới đây!

Lam Điền quân chúa kinh sợ bước nhanh tới gần Thái Bình công chúa, ôm chặc mẫu thân, trừng mắt nhìn qua Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ. Lại nhìn qua một trăm thiết giáp phía sau.

Lý Trì Nguyệt ngây người như phỗng, làm sao bây giờ?

Lý Tiên Huệ cắn chặt môi, trong lòng lại bình tĩnh. Ôn nhu cầm tay của Tần Tiêu, chuẩn bị cùng đi chịu chết với hắn.

Bước chân rung động.

- Rống, rống rống!

Âm thanh một trăm thiết giáp kỵ chạy tới vang vọng, âm thanh chấn động núi non, cũng không sợ kinh động tới hoàng lăng.

Trên mặt Tần Tiêu hiện ra thần sắc đau thương, chậm rãi nhắm mắt lại, lầm bầm lầu bầu nói ra:

- Vì cái gì... Vì cái gì luôn nhiều người như vậy, bức ta làm chuyện mà mình không tình nguyện..

Giọng của Tần Tiêu càng ngày càng lớn, đến cuối cùng giống như diên hét to lên.

Thái Bình công chúa toàn thân kinh chiến, đột nhiên nàng mở to mắt ra, bởi vì nàng nhìn thấy sau lưng Tần Tiêu vốn rộng tuếch đột nhiên có vài chục bóng người xuất hiện.

Trên lưng mỗi người công một thanh huyết đao. Trên cánh tay mỗi người cầm một thanh thiết nỏ khó hiểu.

- Vèo, sưu sưu!

Trong nháy mắt thiết tiễn bắn vào trăm thiết giáp đang chạy tới.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp bốn phía.

646. Chương 648 : Đầu Đông Chết Non, Hoa Rơi Đứt Ruột. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 648 : Đầu đông chết non, hoa rơi đứt ruột. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 648 : Đầu đông chết non, hoa rơi người đứt ruột. (1)

Những người này dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc tính mạng đám thiết giáp, đây là đại bất kính với hoàng lăng.

Hình Trường Phong rút kiếm bước nhanh qua phía trước.

Tinh khiết quân bảo kiếm. Kiếm như thu thủy, nó tung bay trong đám thiết giáp kia. Ba mươi thanh trường đao huyết sát thu hoạch tính mạng của những người này, biến thành cô hồn làm bạn vĩnh viễn với hoàng lăng.

Cơ hồ trong chớp mắt trên đường đã máu chảy thành sông. Một trăm thiết giáp nằm lộn xộn trên mặt đất.

Trên mặt Thái Bình công chúa tái nhợt, bờ môi phát run, nói:

- Quý... Ma quý!

- Người tới! Người tới!

Thái Bình công chúa ngoan cổ kêu to.

Chỉ có bọn người Hình Trường Phong bước nhanh tới gần Tần Tiêu mà thôi.

Lam Điền quận chúa sợ tới mức khóc lên.

- Mẫu thân. Ta, ta sợ hãi!

Thái Bình công chúa ôm chặt lấy Lam Điền quận chúa, hung ác kêu to:

- Không sợ! Người của ta sắp đến rồi! Năm trăm thiết giáp bắn nỏ sẽ bắn chết bọn chúng.

Dứt lời, nàng ôm Lam Điền lui ra phía sau.

Hình Trường Phong hơi giơ tay lên, ba mươi tướng sĩ đặc chủng doanh vây quanh bia đá..

Gương mặt Thái Bình công chúa sững sốt, lại nhìn qua Tần Tiêu, hấn vẫn có biểu lộ như trước.

Thong dong, bình tĩnh, một đạo oán nộ, vài phần đau thương.

Lý Tiên Huệ rời khỏi người Tần Tiêu địa, chậm rãi tới gần Thái Bình công chúa.

Một bước, hai bước, ba bước...

Đột nhiên Thái Bình công chúa cảm thấy nữ tử nhu nhược này trên người rõ ràng lại có khí thế trầm ổn mà nàng e ngại.

- Người đứng lại!

Thái Bình công chúa kêu to!

- Đứng lại!

Lý Tiên Huệ nghe lời đứng lại. Trên mặt có nước mắt chảy xuống.

- Cô cô...

Thái Bình công chúa ôm chặt Lam Điền quận chúa, lạnh lùng nhìn qua Lý Tiên Huệ.

- Người thực sai rồi, cô cô.

Lý Tiên Huệ nghẹn ngào nói ra:

- Kỳ thật thành bại cũng không trọng yếu, người chỉ cần nói 'được làm vua thua làm giặc' là đủ. Cô cô, người có nghĩ qua chưa, từ khi người chỉ lo cho cảm thụ và lợi ích của mình, người còn nghĩ cho ai chưa?

Thái Bình công chúa cắn môi, trong mắt đầy tức giận:

- Người đang giáo huấn ta sao?

- Tiên nhi không dám.

Lý Tiên Huệ ai oán cúi đầu xuống:

- Cô cô, Tiên nhi cũng là nữ nhân, cũng hiểu thống khổ và khó xử của nữ tử. Thế nhưng mà cô cô... Chúng ta chẳng lẽ không thể yên lặng sống qua ngày làm nữ nhân bình thường sao? Người truy cầu đã không thành hiện thực. Không chỉ có như thế, còn tổn hại bao nhiêu lợi ích của nhiều người, thậm chí còn hại tính mạng của họ.

- Im ngay, im ngay cho ta!

Thái Bình công chúa tức giận kêu to lên:

- Người là nữ oa vô tri thì biết cái gì chứ? Cút!

Nước mắt trong mắt Lý Tiên Huệ chảy ra như suối, rớt cục nàng khóc lên. Nàng quỳ trước vô tự bia:

- Hoàng đế nãi nãi... Người tỉnh lại đi! Người mở to mắt nhìn một cái, nói vài lời đi! Đừng làm cho cô cô hồ đồ như vậy được không!

Thái Bình công chúa nghiêng rằng nghiêng lợi tức giận nói:

- Tiệp nhân vô tri mà!

Hình Trường Phong chạy tới sau lưng Tần Tiêu, ôm quyền nói ra:

- Khởi bẩm Đại Đô Đốc, chỉ cần chút thủ đoạn thì năm trăm quân thiết giáp bắn nổ ở đây tới qua đã bỏ mạng cả rồi.

- Tốt, vất vả người.

Tần Tiêu có chút gật gật đầu, Hình Trường Phong lách mình lui ra phía sau.

Bọn họ nói chuyện không lớn, vừa vặn Thái Bình công chúa cũng nghe rõ ràng. xem tại

Thái Bình công chúa tin tưởng bị đánh sập: Năm trăm người, chỉ bằng mấy gia hỏa này...

Tần Tiêu thở dài một tiếng, hít sâu một hơi, lại đi về phía trước.

Thái Bình công chúa kinh sợ nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu, cảm giác trên người nam nhân này dường như có một đạo khí thể vô hình ập tới.

Nhưng mà đạo uy áp vô hình này rõ ràng còn lạnh hơn cả gió lạnh ở đây.

Tần Tiêu đi tới bên cạnh vô tự bia, vịn vai Lý Tiên Huệ và ôm vào trong ngực, nói:

- Tiên nhi... Chúng ta đã hết sức!

Lý Tiên Huệ tựa vào ngực của Tần Tiêu, giống như hải tử khóc rống lên:

- Lão công, không muốn! Ta không muốn phải nhìn thấy thân nhân chết trước mặt mình! Không muốn, ta cầu người!

- Ta biết rõ...

Tần Tiêu vỗ nhẹ Lý Tiên Huệ, sau đó một mình đi tới gần Thái Bình công chúa.

Thái Bình công chúa cố gắng lấy dũng khí. Cười lạnh nói:

- Không có gì có thể nói, hôm nay ta xem như hồ lạc đồng bằng. Giết ta đi, trở về thỉnh cầu phần thưởng của thái tử của người đi! Nhưng mà chờ người trở lại thành Trường An thì hẳn chắc cũng đầu thân một nẻo rồi.

Tần Tiêu tràn đầy thương cảm nhìn qua Thái Bình công chúa, nhẹ giọng và lạnh lùng nói:

- Cô cô. Không thể ngờ người luôn thông minh như người, chuyện cho tới bây giờ vẫn còn đang nằm mộng.

Thái Bình công chúa cảnh giác và nghi hoặc la lên:

- Lời này của người là có ý gì?

Tần Tiêu có chút lắc đầu:

- Nếu như không ngoài sở liệu, quân của Trương Nhân Nguyên đã tổ kiến Sóc Phương quân rồi, hiện tại có lẽ ban đêm tập kích trăm dặm đi vòng vây quanh thành Trường An. Binh mã tâm phúc của người chẳng là cái gì với hắn cả. Hơn nữa dù có một ít kẻ thoát được cũng không thể tiến vào thành Trường An. Trường An cứu môn đã nằm trong tay chúng ta rồi, dùng lý do cấp lương hưởng gọi những tướng lĩnh các cửa thành đi vào Hoàng Thành Ngự Suất Ti.

- Lúc này những tướng tâm phúc thủ thành của người đang bị Hoàng Thành Ngự Suất Ti tả lang tướng Thạch Thu Giản bí mật chém đầu. Sau đó nam nha đô đốc Tiết Sùng Giản cũng phái người tới thủ chín cửa thành. Vì vậy người của người căn bản không thể tiến vào thành Trường An.

- Người!

Thái Bình công chúa lập tức tức giận hét lên:

- Thì ra người sớm an bài toàn bộ người! Người thật là âm hiểm!

- Cho nên ta bảo người thu tay lại!

Tần Tiêu nói một câu:

- Từ khi vừa bắt đầu người đã chắc chắn thất bại.

- Người là tiểu nhân hèn hạ!

Thái Bình công chúa tức giận quát:

- Nếu không phải bởi vì người, ta làm sao sắp thành lại bại! Tần Tiêu, người là tội nhân, tội nhân vô sỉ.

- Người sai, sai rất nghiêm trọng.

Sắc mặt Tần Tiêu dần dần trở nên nghiêm trọng:

- Cho dù không có Tần Tiêu ta, người cũng không thể thành công. Ta chỉ tận lực mang sai lầm của người làm nó nhỏ lại. Chuyện cho tới bây giờ người còn không nguyện ý tỉnh lại, vẫn còn kíp. Dù sao hành vi của người còn chưa tạo thành ảnh hưởng xấu toàn cục.

- Hừ!

Thái Bình công chúa tuyệt vọng lắc đầu cười lạnh.

- Không kíp! Nếu như không ngoài sở liệu thì hiện tại chúng ta đã huyết tẩy hoàng cung rồi.

Tần Tiêu thở dài một tiếng:

- Thì ra ta cũng sai rồi, trước kia ta cho rằng Thái Bình công chúa là người khôn khéo trí tuệ cực nào, kỳ thật là kẻ chí lớn tài mọn. Thứ cho ta nói thẳng, người ở phương diện quân sự quá mơ hồ, đánh giá tình thế sai lầm. Chính người suy nghĩ một chút, ta đã dám an bài nam nha như vậy, làm sao có thể bỏ qua tai họa trong hoàng cung?

- Tế tướng tâm phúc của người sẽ bị mời tới Đại Minh Cung, Thái Dịch Đình tham gia hội thi thơ trên danh nghĩa của hoàng đế. Đúng vào lúc này bọn họ đã đầu rơi xuống đất. Cùng lúc đó vương bài lớn nhất của người là tả hữu vũ lâm quân đã biến thành trưng bày cho đẹp, không người chỉ huy điều động được rồi, những tướng lĩnh thông minh kia chắc chắn đã hiểu khởi sự đã thất bại!

Thanks

647. Chương 649 : Đầu Đông Chết Non, Hoa Rơi Đứt Ruột. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 649 : Đầu đông chết non, hoa rơi đứt ruột. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 649 : Đầu đông chết non, hoa rơi người đứt ruột. (2)

- Nói năng bậy bạ, người đang hù ta sao?

Thái Bình công chúa vừa sợ vừa lo, quát:

- Làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy! Triều đình nằm trong tay của ta, tướng lãnh trong quân đội sớm ước định với ta rồi, chỉ đợi thời cơ vừa đến sẽ xuất binh khởi sự.

Đúng lúc này trên đường xa có vài tiếng ngựa chạy vang lên, đập mạnh lên đất.

Tần Tiêu nhìn qua, chính là Thạch Thu Giản cùng Lý Giai Lạc cùng với đông cung Quách Tử Nghi.

Tam tướng chạy đến sau lưng Tần Tiêu xuống ngựa, theo thứ tự bái chào, Thạch Thu Giản tiến lên trước:

- Báo Đại Đô Đốc, Sóc Phương quân Đại Nguyên Soái Trương Nhân Nguyên không phé không giết người nào đã thành công trấn áp cửu môn Trường An, tiếp nhận toàn bộ phòng ngự của nam nha!

Quách Tử Nghi tiếp theo:

- Báo Đại Đô Đốc, đông cung Sùng Văn Quán Đại học sĩ Trương Cửu Linh đã thành công dụ Đậu Hoài Trinh, Sầm Hi, Tiêu Chí Trung ra để giết. Hiện nay đang do đông cung lục suất đô đốc Điền Trân suất lĩnh đông cung lục suất bắt giết một đám phản nghịch đi theo Thái Bình công chúa!

Lý Giai Lạc cuối cùng:

- Báo Đại Đô Đốc. Hữu vệ Đại tướng quân Lý Từ, tả hữu giám môn vệ tướng quân đã bị vạn kỵ Vạn Lôi âm thầm bắt giữ, chém đầu thị chúng! Vạn kỵ và Hoàng Thành Ngự Suất Ti Thân Dực Phủ đã bị cấm vệ hoàng cung tiếp nhận.

Toàn thân Thái Bình công chúa lập tức vô lực tê liệt ngã xuống, ánh mắt như tro tàn.

Lam Điền quận chúa ôm Thái Bình công chúa nghẹn ngào khóc rống:

- Mẫu thân!

Thái Bình công chúa thì thào ngậm nói:

- Không ngờ lại thất bại!

Tần Tiêu khẽ thở dài một cái, lắc đầu, đi qua phía Thái Bình công chúa.

- Người đứng lại!

Thái Bình công chúa kêu lên như bệnh tâm thần.

- Không được qua đây!

Tần Tiêu không có dừng bước, đi thẳng tới trước người Thái Bình công chúa. Thò tay đặt tay lên người của nàng, nói:

- Cô cô... Việc đã đến nước này nên buông tha đi! Hoàng đế cùng thái tử đều là người trọng tình. Sẽ không làm khó người, Tần Tiêu cũng nguyện ý dốc hết sức bảo vệ người không chết. Vứt bỏ vinh hoa phú quý thế tục đi quy ẩn đi.

Thái Bình công chúa gương mặt như tro tàn. Hiện ra tươi cười tái nhợt, nói:

- Tần Tiêu, người đúng là quá ngây thơ! Lý Long Cơ, hẳn có khả năng bỏ qua cho ta sao? Kỳ thật rất nhiều chuyện ta là bị buộc. Ta hiểu, toàn bộ của ta là do hoàng đế cho, hẳn muốn cầm về cũng không đáng trách. Nhưng mà chuyện ta muốn làm nhất đó là không phải như vậy. Cách làm hữu hiệu nhất chính là bỏ lên vị trí cao hơn. Hẳn sẽ không bỏ qua cho ta, giống như ta sau khi thành công cũng không bỏ qua cho hẳn. Người hiểu chưa?

Tần Tiêu chậm rãi lắc đầu:

- Có thể vậy. Thái tử đúng là không muốn bỏ qua Thái Bình công chúa đã tâm bưng bưng muốn thoái vị, nhưng mà hẳn sẽ bỏ qua một cô cô đã buông bỏ tất cả. Trong lòng của hẳn vẫn nhớ rõ người cô cô tốt này, khi hẳn còn bé yêu thương hẳn, mấy năm qua vẫn trợ giúp hẳn. Chủ động buông tha danh vị, phong ấp, tài phú của người đi! Chuyện cho tới bây giờ không có biện pháp. Có lẽ như vậy mới có thể giữ cho người một mạng.

- Người cũng nói chỉ là có lẽ thôi...

Thái Bình công chúa thăm đậm mỉm cười:

- Chuyện như thế này ta buông tha có hữu dụng sao? Tần Tiêu, người không hiểu tâm tư của hoàng đế. Hai ngày sau hắc chính là hoàng đế. Phàm là người làm nội tâm của hắc kiêu kỵ sẽ không có kết cục tốt. Không chỉ là ta, cũng kể cả người!

Ánh mắt Thái Bình công chúa sáng quắc nhìn qua Tần Tiêu.

Tần Tiêu lạnh nhạt cười khổ:

- Chuyện của ta không cần cô quan tâm. Cô cô, đúng như Tiên nhi đã nói, ta không muốn nhìn thấy thân nhân chết trước mặt mình. Ta biết rõ ta ngây thơ như vậy, là một bên tình nguyện... Nhưng mà chỉ cần ta nguyện ý buông tha tất cả, ta nguyện ý mạo hiểm sơ sẩy đi tìm thái tử, cầu tình thay cho người. Ta tin tưởng, hoàng đế cũng cầu tình với người. Dù sao người không giống với Vi hậu, người còn không tạo thành sai lầm lớn.

Thái Bình công chúa buồn bã cười khổ:

- Người khoe khoan công tích của bản thân, đúng không? Cứ như vậy một trường hạo kiếp phải hóa giải thành vô hình, cứu cả Trường An. Không tệ nha, Tần Tiêu, người quá vĩ đại rồi, công cao xã tắc không có người chắc chắn không có kết cục tốt.

Gió lạnh bắt đầu tàn sát bờ bãi, bông tuyết đáp xuống.

Tuyết lả tả và tâm tình Lý Tiên Huệ khổ sở.

Tần Tiêu ngửa đầu nhìn qua bầu trời, thì thào nói ra:

- Ba năm trước đây vẫn có tuyết rơi, ta đã gặp mặt thánh hậu lần cuối cùng. Cô cô người biết, thánh hậu cuối cùng có bộ dạng gì không? Có lẽ người chưa từng cẩn thận nhìn đâu.

Gương mặt Thái Bình công chúa co rút lại, ôm sát Lam Điền quần chúa réo rất thảm thiết nói ra:

- Tình hình lúc ấy ta không thể buông công việc mà đi gặp nàng. Chỉ có mỗi ngày trốn trong chùa Võng Cực dâng hương cầu xin mà thôi.

- Người biết không, thánh hậu đã khóc.

Tần Tiêu cười cười, vỗ nhẹ vô tự bia.

- Nàng ôm Lý Tiên Huệ, ăn bánh do nàng làm. Nàng khóc trước mặt chúng ta.

Thái Bình công chúa nao nao, có chút khó tin nhìn qua Tần Tiêu.

Tất cả người khác cũng kinh ngạc nhìn qua Tần Tiêu.

Tuyết rơi lộn xộn trên mặt đất, tiếng gió rít gào trong sơn cốc.

Tần Tiêu vỗ nhẹ vô tự bia, giọng nói trầm thấp.

- Rất khó tưởng tượng đúng không? Một nữ hoàng phong vân một cõi lại có thể chảy nước mắt trước mặt chúng ta chứ, nghẹn ngào khóc rống lên. Không chỉ có như thế. Ngày hôm đó nàng còn nói chuyện với chúng ta rất nhiều. Nàng nói cảm thụ cả đời của nàng, tâm tình khi thoái vị, còn nói tới vô tự bia. Lúc ấy thánh hậu hỏi ta, bi văn nên viết mấy thứ gì trong đó.

- Ta nói, thánh hậu không bằng lập vô tự bia đi, mang tất cả chuyện ưu khuyết thể nào cho người sau bình luận. Cả đời của bệ hạ đã tràn ngập truyền kỳ rồi, cho dù là ghi cái gì cũng không ghi đủ. Thánh hậu nói ta nói chuyện không mưu mà hợp với ý của nàng. Cô cô, người biết không, thánh hậu gần đất xa trời.

- Tâm tình thập phần thê lương. Trong lòng của nàng không có suy nghĩ giống như người đâu. Trong nội tâm nàng có rất nhiều hối hận cùng tự trách. Bằng không cũng không ôm Tiên nhi khóc rống lên.

- Người nói vậy! Điều này sao có thể!

Thái Bình công chúa tuyệt vọng kêu to lên:

- Mẫu thân là thần thánh vĩ đại như vậy, làm sao có thể khóc trước mặt các người được chứ, làm sao có thể có hối hận, làm sao lại tự trách?

Tần Tiêu có chút không thể làm gì lắc đầu cười khổ:

- Đừng có lừa gạt mình. Người biết rất rõ ràng ta nói những lời này đều là thực. Lúc ấy thánh hậu còn có nói với ta một đoạn, nó vẫn còn mới mẻ trong ký ức của ta. Nàng nói: “Con người nhiều khi luôn bị buộc phải làm một ít chuyện mình không muốn làm. Thân phận càng hiển hách địa vị càng tôn sùng thì có khi càng mang lại tổn thương to lớn cho thân nhân và người chung quanh. Tần Tiêu, người còn trẻ, nếu ngày sau không muốn lưu lại tiếc nuối gì, mọi thứ phải suy nghĩ nhiều, tỉnh táo một ít, nên nhẫn thì phải nhẫn, không nên xử trí theo cảm tính!”

Thanks

648. Chương 650 : Đầu Đông Chết Non, Hoa Rơi Đứt Ruột. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 650 : Đầu đông chết non, hoa rơi đứt ruột. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 650 : Đầu đông chết non, hoa rơi người đứt ruột. (3)

- Cuối cùng nàng không quan tâm tới ta. Chúng ta tạm biệt nàng, bởi vì nàng nói: “Nhìn thấy Tiên nhi đứa nhỏ này thì trong lòng của ta áy náy thật nhiều, nàng cũng khóc lên nhăm và nước mắt như mưa.” Cô cô, cho dù là thánh hậu đến cuối cùng cũng còn bị bức thê lương như thế, biến thành phạm nhân. Các người tự vẫn lòng thoáng một chút, trong lòng của người không có cảm xúc sao, không có chỗ mềm sao?

Khóe miệng Thái Bình công chúa run rẩy, thần sắc trở nên kích động và thê thảm. Chạm rài đi tới trước vô tự bia, vỗ về vô tự bia, lẩm bẩm nói:

- Mẫu thân... Vì cái gì, vì cái gì người tới cuối cùng cũng biến thành bộ dạng như vậy? Chẳng lẽ chúng ta truy cầu là sai rồi sao?

Tần Tiêu thở dài một tiếng:

- Tỉnh lại đi! Không cần biết xuất phát từ tâm tính như thế nào, trên thực tế hành vi của người đã trở ngại cả vương triều. Người tham tài tốt liêm, dùng người không khách quan, dùng túng phạt đạo, bán quan bán tước, tranh giành lợi quyền thế. Người vì lợi ích của mình không để ý tiền đồ quốc gia, tổn hại tới lợi ích của vô số người. Cho nên mặc kệ người có làm công chúa hay làm hoàng đế, kết cục cuối cùng chính là bại vong mà thôi!

Bờ môi Thái Bình công chúa run rẩy phần hận nhìn qua Tần Tiêu, miệng mở rộng nói không ra lời.

- Cô cô!

Lý Tiên Huệ đi tới lay tay của Thái Bình công chúa:

- Người xem, Lam Điền muối muối còn nhỏ như vậy, người cũng nên cân nhắc cho người nhà của mình, cũng đừng có cố chấp, lão công mang người đi gặp hoàng đế, giao ra tất cả mọi thứ của bản thân, đổi thành làm người bình thường đi. Kỳ thật sinh hoạt của nữ tử bình thường cũng rất đặc sắc.

Thái Bình công chúa duỗi tay ra, chạm rài sờ gương mặt của Lý Tiên Huệ, giống như ghen ghét giống như ưu thương, buồn bã lắc đầu:

- Không có khả năng!

Tần Tiêu thở dài một tiếng, chậm rãi xoay người chỗ khác. Kỳ thật trong lòng của hắn vô cùng rõ ràng. Muốn mạng sống của Thái Bình công chúa là không có khả năng. Nhưng mà hắn muốn thử một lần.

Thái Bình công chúa không phải Vi hậu yêu nghiệt kia. Nàng đã từng là thiếu nữ nhiệt tình, tình yêu của nàng với Tiết Thiệu làm người ta cảm động, trong dòng nước lũ chính trị kiên trì giữ gìn chính thống Lý gia. Mặc kệ nàng hiện tại không chịu nổi thế nào, trước kia cũng có công với triều đình, có công với thiên hạ.

Huống chi xuất phát từ tâm tư, Tần Tiêu không mong nhìn nàng chết đi. Bất kể là bởi vì Vô Tắc Thiên hay là Lý Tiên Huệ, còn vì tình cảm phức tạp trong lòng của mình.

Đúng lúc này trên đường xuất hiện một đội binh mã. Kỵ binh chỉnh tề, ước chừng có một hai ngàn người, đang chậm rãi đi qua hướng này.

Tần Tiêu nhìn qua đại tướng đầu lĩnh, chính là tả uy vệ đại tướng quân Thường Nguyên Giai.

Thái Bình công chúa cũng nhìn qua hướng này, ánh mắt bắn ra hào quang sáng ngời:

- Ta biết ngay các ngươi đang lừa ta! Xem đi. Họ đã tới rồi! Tần Tiêu, ngươi chớ ngu, nên đi theo ta đi! Hiện đối chủ ý còn kịp!

Tần Tiêu đưa lưng về phía Thái Bình công chúa, phiên muện thở dài một tiếng:

- Tiên nhi. Ngươi tới đây... Cô cô, ngươi còn chấp mê bất ngộ sao?

Lý Tiên Huệ thương tâm, tuyệt vọng lắc đầu. Gương mặt đầy nước mắt chảy xuống.

Thái Bình công chúa liêu lĩnh kéo tay Lam Điền quận chúa chạy tới trước, bọn người Hình Trường Phong muốn vây quanh nhưng Tần Tiêu khoát tay chặn lại, những người này tránh ra nhường đường.

Thái Bình công chúa nhìn qua đội binh mã tới như cọng cỏ cứu mạng. Kéo theo Lam Điền quận chúa thất tha thất thiếu.

Đại đội trưởng kỵ binh ổn như bàn thạch chạy tới gần.

Bọn người Tần Tiêu đứng yên trước vô tự bia, lạnh lùng mà yên tĩnh nhìn qua Thái Bình công chúa ở trước mặt, lộ ra nụ cười như điên, lớn tiếng kêu lên:

- Thường Nguyên Giai, tới rất tốt...

Một 'tốt' chưa nói xong, Thường Nguyên Giai vung trong tay đại đao, lạnh lùng nói:

- Phụng chỉ tru sát yêu phụ mưu nghịch Thái Bình công chúa Lý Lệnh Nguyệt!

- Ngươi! Lớn mật!

Thái Bình công chúa lập tức dừng lại:

- Ngươi hỗn đản này, ngươi nói cái gì?

Trên mặt Thường Nguyên Giai hiện ra nụ cười tà ác, gỡ trường cung trên lưng xuống, nói:

- Nhận lấy cái chết!

- Vèo!

Một mũi tên bắn thẳng vào ngực của Thái Bình công chúa!

- Ah!

Lam Điền quận chúa lập tức hét hoảng kêu to:

- Mẫu thân!

Thái Bình công chúa không thể tin kinh ngạc nhìn qua Thường Nguyên Giai vui vẻ, một tay bịt mũi tên trên ngực, một tay chỉ vào Thường Nguyên Giai:

- Cầu tặc!

Thường Nguyên Giai lạnh giọng khê hừ:

- Người tới, đi lên lấy thủ cấp của hắn!

Đột nhiên truyền ra tiếng hét lớn:

- Dừng tay!

Thường Nguyên Giai lập tức toàn thân run lên, liếc mắt nhìn ra xa, lẩm bẩm nói:

- Đại, Đại Đô Đốc!

Vì vậy vung tay lên, ngừng lại quát lên.

Thái Bình công chúa chán nản ngã xuống đất.

Trên gương mặt tuyệt mỹ hiện ra nét vui vẻ biến thành tro tàn, giống như tức giận và oán hận, con mắt nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm nói:

- Kết... Cục là...

Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt nghẹn ngào khóc lớn, vội vàng chạy tới, ngay ngắn bả nhào bên người Thái Bình công chúa.

Ánh mắt Thái Bình công chúa ngậy ngốc nhìn lên không trung, tùy ý ầu tơi chảy xuống khóe miệng, chảy xuống cằm bào của nàng. Lý Tiên Huệ khóc lớn che ngực đang chảy máu của Thái Bình công chúa, luống cuống tay chân toàn thân phát run.

- Đến đây, người đâu! Gọi ngự y!

Lam Điền quận chúa nghẹn ngào kêu to, sợ hãi khẩn trương.

Tần Tiêu đi đến trước mặt các nàng, đưa mắt nhìn mũi tên cắm vào ngực của Thái Bình công chúa, mắt không đánh lòng nhắm lại..

Ở giữa trái tim, một mũi tên xuyên thấu, thần tiên không cứu được!

Ba nữ tử ôm chặt Thái Bình công chúa, cõi lòng tan nát nghẹn ngào khóc lớn.

Lý Tiên Huệ khẩn trương run rẩy nắm tay Thái Bình công chúa, tuyệt vọng và điên cuồng hô to:

- Cô cô, cô cô! Người tỉnh lại một ít! Ta, chúng ta mang người đi tìm đại phu, lão công, người tới nha! Người mau tới đây!

Tần Tiêu giống như ném bỏ tâm tư của mình, cả thế giới đều trở nên âm trầm. Một cảm giác bi thương âm trầm, chăm chú quanh quẩn trong lòng.

Hắn chỉ có thể lẳng lặng đứng ở nơi đó, cảm giác toàn thân rét run.

Trên mặt Lý Tiên Huệ nước mắt tùy ý lăn dài, máu tươi trong ngực Thái Bình công chúa tràn ra ngoài, lập tức thất tha thất thiếu trong vũng máu, nhìn thấy bóng dáng tiêu điều này. Lam Điền quận chúa giống như nổi điên đơng đưa cánh tay Thái Bình công chúa:

- Mẫu thân, mẫu thân! Người nói chuyện nha, người không nên bỏ ta!

Gương mặt Thái Bình công chúa lại trở nên bình tĩnh, ngơ ngác nhìn qua không trung, cảm thụ được tánh mạng của mình đi tới điểm cuối cùng.

Ngực đau đã dần dần nhạt đi. Giờ phút này nàng quên mất đầy đủ mọi thứ, trong đầu dần dần biến thành trống rỗng. Ánh mắt của nàng đã không còn nước mắt, trong nội tâm cũng không có yêu hận.

Chỉ còn lại chính là cô tịch cùng cô đơn.

Ánh mắt trống rỗng, biểu lộ tái nhợt. Giống như chết lặng, giống như tuyệt vọng, giống như đồn ngộ, giống như hồi hận...

Mặt nàng đã từng quang vinh và tuyệt mỹ như vậy, hôm nay lại tràn ngập màu đen và cô đơn; toàn thân của nàng bây giờ vô lực, bây giờ chỉ còn lại thất thần và thê lương.

Thanks

649. Chương 651: Tru Diệt Cửu Tộc. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 651: Tru Diệt Cửu Tộc. (1)

Thời điểm này nàng như biến thành nữ tử bình thường, bàn tay tràn ngập máu đen nắm tay Lý Tiên Huệ, nghẹn ngào lắm lắm nói:

- Mẫu thân... Con tới rồi, đến rồi! Chờ ta một chút... Thì ra ta làm sai sao?

Lý Tiên Huệ khóc không thành tiếng:

- Cô cô, người sẽ không đi! Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không đi! Ta là Tiên nhi tốt nhất của cô cô, là thân nhân tốt nhất! Tiên nhi tình nguyện dùng tánh mạng của mình đổi lấy bình an và khỏe mạnh cho người! Cô cô, người nhất định phải tỉnh lại đi!

Thái Bình công chúa tái nhợt, thoải mái, vô lực lắc đầu mỉm cười, tay kia vuốt mặt của Lam Điền quận chúa:

- Ta số khổ... Hài tử...

Lam Điền quận chúa nghẹn ngào khóc rống:

- Mẫu thân, không muốn! Người không thể bỏ ta lại, không thể!

Tần Tiêu đưa lưng về các nữ tử, về mặt đầy nước mắt.

- Tần Tiêu...

Thái Bình công chúa dùng tia khí lực cuối cùng của sinh mạng nói với Tần Tiêu.

- Nữ nhi của ta... Là người vô tội, người nên...

Âm thanh tuyệt vọng đã đánh gãy lời của Thái Bình công chúa.

- Mẫu thân!

Bọn người Thường Nguyên Giai lập tức xoay người lại, im lặng lẳng lặng ngậy người. Hình Trường Phong thì quỳ một gối, mặc cho bông tuyết rơi xuống người, trong nội tâm cũng có thê lương và ngàn vạn bất đắc dĩ, tuyết rơi nhiều như trước, hơn nữa càng ngày càng mạnh. Lầu khuyết của Càn lăng, thạch điêu cùng bị vẩn cũng bị bao phủ trắng xóa.

Chỉ có Thái Bình công chúa nằm ở đó có màu hồng bất mất.

Tần Tiêu như tan nát con tim, giống như hóa thành bụi bặm tiêu tán trong gió bắc lạnh giá và bông tuyết rơi nhiều.

Cuồng phong như trước, tuyết rơi như mưa.

Trừ ba nữ tử khóc rống thì những người còn lại đều lẳng lặng đứng đấy, trên người phủ đầy tuyết trắng.

Tần Tiêu cảm giác toàn thân rét run, toàn thân đều có chút căng cứng.

Hồi lâu, hân cuối cùng khôi phục tinh thần lại, xoay người và bông tuyết toàn thân rơi xuống.

Bọn người Hình Trường Phong thấy Tần Tiêu động, cũng nhao nhao đi tới bên cạnh hắn.

Tần Tiêu tiến lên nâng Lý Tiên Huệ. Lý Tiên Huệ dậy, các nàng đã sớm khóc bất tỉnh rồi, máu tím trên tay đã đông thành băng. Nàng vô lực ngã vào trong ngực Tần Tiêu, con mắt còn kinh ngạc nhìn qua Thái Bình công chúa.

Tần Tiêu vỗ vỗ Lý Tiên Huệ, cho nàng đứng vững, sau đó đi kéo Lý Trì Nguyệt cùng Lam Điền quận chúa. Lý Trì Nguyệt ngoan ngoãn đứng lên, nàng lau nước mắt của mình, hai mắt đỏ bừng như quả đào. Chỉ có Lam Điền quận chúa liều mạng ôm Thái Bình công chúa không chịu buông tay, tiếp tục khóc lớn.

Tần Tiêu khẽ thở dài một cái:

- Quách Tử Nghi, tiễn hai sư mẫu vào xe đi!

Quách Tử Nghi ôm quyền đáp ứng ‘ dạ ’, dẫn Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt đi về phía trước. Các tướng sĩ vũ lâm vệ đứng tránh ra một bên.

Tần Tiêu ngồi xổm xuống nhìn Lam Điền quận chúa nói ra:

- Quận chúa... Việc đã đến nước này, kính xin nén bi thương. Chúng ta cùng thỉnh công chúa về cung Lam Điền quận chúa đột nhiên quay người lại đánh Tần Tiêu, hai tay dùng sức đánh vào ngực Tần Tiêu:

- Ngươi, ngươi là đại phiêu dân, là người hại chết mẫu thân của ta!

Tần Tiêu đặt mông ngồi ở trong đồng tuyết, ngạc nhiên nhìn qua Lam Điền công chúa đang tức giận.

Thân thể Thái Bình công chúa đang dần dần lạnh lẽo, trên mặt đã phủ một tầng băng tuyết. Trên mặt nàng vẫn lưu lại nét phiến muộn và bi thương trước lúc chết.

Tần Tiêu lúc này có cảm giác như mộng như ảo. Giống như tất cả tình cảnh trước mặt đều là trong mơ vậy, làm cho người ta không cách nào tin nổi.

Lam Điền quận chúa đang lau nước mắt tức giận đánh qua phía Thường Nguyên Giai:

- Tiểu nhân, ngươi là tiểu nhân! Ngươi là tiểu nhân không bằng cả chó, chết đi!

Đột nhiên trong lòng Tần Tiêu run lên, hắn nhìn lại hét lên.

- Không muốn

“PHỤT” một tiếng, sau lưng Lam Điền quận chúa xuất hiện một mũi đao đâm xuyên qua. Máu tươi như rót phun ra ngoài. Động tác của Lam Điền quận chúa đột nhiên cứng ngắc. Trong cổ phát ra âm thanh không rõ ràng, cực không cam lòng nhìn qua Thường Nguyên Giai.

Thường Nguyên Giai lãnh khốc mà nham hiểm cười nói:

- Phụng mệnh giết chết già trẻ một nhà Thái Bình công chúa, trừ Tiết Sùng Giản ra một người cũng không lưu.

Thường Nguyên Giai rút đao ra, Lam Điền quận chúa giống như băng tuyết ngã xuống, đầu vừa vặn nhìn qua hướng mẫu thân của nàng. Trong miệng nàng lập tức có máu tươi chảy ra ngoài, chậm rãi bò qua phía Thái Bình công chúa, rốt cục một tay đặt lên thân thể mẫu thân khí tuyết mà vong.

Tần Tiêu vẫn ngơ ngác nhìn qua mặt đất. Nhìn một màn trước mặt của mình.

Trong lòng của hắn đã mát lạnh như băng giá. Bên tai của hắn còn vang vọng câu nói trước khi lâm chung của Thái Bình công chúa ‘ Tần Tiêu, nữ nhi của ta là người vô tội, người nên...

Ta phải như thế nào?

Ta nên như thế nào?

Ta có thể như thế nào?

Tần Tiêu ngơ ngác nhìn qua hai mẫu tử nằm đó, thân thể đều có chút si ngốc. Lý Tiên Huệ cùng Lý Trì Nguyệt vừa rời đi nghe được âm thanh thì sợ hãi chạy về. Nhao nhao bỏ nhau tới thi thể Lam Điền quận chúa cùng Thái Bình công chúa, lần nữa khóc rống lên.

Hình Trường Phong tiến lên, thân thể khom xuống nói khẽ:

- Đại Đô Đốc, người chết đã vậy, đại cục như thế. Cũng xin bảo trọng thân thể, sau khi quay về Trường An thì nói sau. Nơi này là vùng băng tuyết, thỉnh đứng dậy!

Dứt lời, hắn vươn tay nâng cánh tay Tần Tiêu.

Tần Tiêu đứng lên, đỡ đỡ xoay người. Ánh mắt như tro tàn nhìn qua Thường Nguyên Giai, dùng âm thanh không có nhiệt độ nói câu này:

- Thường tướng quân, thật sự là vất vả người.

Thường Nguyên Giai cảm giác trên người lạnh giá, kim lòng không được rung lên. Cố gắng nở nụ cười:

- Đại Đô Đốc không cần phải khách khí, đây là chuyện mặt tướng nên làm!

- Rất tốt!

Tần Tiêu cười lạnh, nặng nề nói ra:

- Người mới vừa nói phụng chỉ tru sát yêu phụ mưu nghịch, còn nói phụng mệnh giết Lam Điền quận chúa, xin hỏi người nghe lệnh của ai, phụng chỉ của ai?

Trong lòng Thường Nguyên Giai đột nhiên cảm giác không ổn, Tần Tiêu trên mặt vui vẻ nhưng mà trong mắt của hắn như bùa đòi mạng, tràn đầy sát cơ cùng lãnh khốc. Hắn lẩm bẩm nói:

- Đại Đô Đốc tự nhiên sẽ hiểu, những chuyện này cần phải hỏi sao?

Trong nội tâm thầm nghĩ: người biết rất rõ ràng, còn nói với ta lời này làm gì?

Bỗng nhiên Tần Tiêu động thân! Phi thân giống như một đạo hàn quang lóe lên, đồng tử Thường Nguyên Giai lập tức mở to, toàn thân cứng ngắc!

Tần Tiêu si ngốc nhìn qua bảo kiếm trong tay, hoàn toàn không có chút vết máu nào, hắn lạnh lùng nói:

- Hảo kiếm!

Tiếng rống vang lên, Thuần Quân Kiếm đã trở lại trong vỏ kiếm của Hình Trường Phong, giống như chưa từng rời vỏ qua. Tất cả mọi người lập tức ngạc nhiên, không có ai rõ ràng trong nháy mắt vừa rồi Tần Tiêu đã làm như thế nào.

Lúc này bọn họ chỉ thấy đầu của Thường Nguyên Giai giống như hạt châu rơi xuống đất, ở cổ của hắn có máu tươi bắn ra ngoài, thân thể ngã xuống đất, hắn giống như tảng đá nằm trong băng tuyết.

Tần Tiêu cảm giác trên người rất lạnh, không tự chủ mà dùng áo choàng bao thân thể lại, nhàn nhạt nhìn qua tướng sĩ vũ lâm vệ trước mặt, bình tĩnh nói ra:

- Thường Nguyên Giai quan báo tư thù, giả truyền thánh dụ sát hại hoàng thân quốc thích, tội ác tày trời. Bản đô đốc đã hành quyết hắn tại chỗ, chư tướng sĩ làm chứng.

650. Chương 652: Tru Diệt Cửu Tộc. (2)

Chương 652: Tru diệt cửu tộc. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bọn người Hình Trường Phong lập tức cơ linh quỳ xuống đồng thanh nói:

- Đại Đô Đốc anh minh!

Những tướng sĩ vũ lâm vệ này không phải là người ngu, đây chính là cái chết hợp lý, lý do này trong mắt người làm quan không chê vào đâu được, cùng ngay ngắn quỳ xuống hô “Đại Đô Đốc anh minh!”

Tần Tiêu ngửa đầu nhìn qua bầu trời xanh, trong nội tâm lẩm bẩm nói:

- Thiên thánh hậu, Thái Bình công chúa, Lam Điền quận chúa, Tần Tiêu ta chỉ có thể làm những chuyện thế này rồi. Đại cục như thế không thể cho kẻ nào cải biến cách cục được. Dùng đầu cẩu tặc Thường Nguyên Giai bái tế các vị ở trên trời.

Trong mắt Lý Tiên Huệ ngập nước mắt nhưng đã ngừng thút thít nỉ non, ngơ ngác nhìn qua Tần Tiêu đang chờ dẫn. Nàng còn chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của Tần Tiêu. Trong lòng của hắn rốt cuộc có bao nhiêu tình cảm chưa thổ lộ ra ngoài?

Lý Tiên Huệ chậm rãi đứng dậy, đi đến trước người Tần Tiêu và ôm lấy hắn, ở trong lòng của hắn và nói:

- Lão công, chính ngươi cũng phải bảo trọng.

Lý Trì Nguyệt đã sớm si ngốc đứt từng đoạn ruột. Tuy nàng từ nhỏ đã nghe được tranh đấu trong cung đình không phân biệt ai và ai, chỉ có giết chóc và lừa gạt, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy Thái Bình công chúa chết thảm như vậy thì nàng đã nhát gan càng nhát gan hơn, đồng thời mất hết can đảm.

Tần Tiêu ôm Lý Tiên Huệ vào trong ngực, nhìn qua Lý Trì Nguyệt quỳ trên mặt đất nói ra:

- Đứng lên đi, Nguyệt nhi, chúng ta cùng về nhà!

Thạch Thu Giản bước nhanh đến phía trước, nhìn đám binh lính nói:

- Lên ngựa, xếp thành hàng, nghe hiệu lệnh của ta hộ tống Đại Đô Đốc hồi kinh!

- Rống!

Một hai ngàn người đồng thanh hô to lên, lập tức lên ngựa.

Tần Tiêu biểu lộ vẫn chờ đợi, ngơ ngác nhìn qua thi thể Thái Bình công chúa cùng Lam Điền quận chúa. Nhìn Hình Trường Phong nói ra:

- Kéo xe ngựa vào, mang linh cữu của công chúa và quận chúa hồi kinh!

- Vâng!

Hình Trường Phong lập tức động thủ.

Đúng lúc này đột nhiên đường lớn có một đoàn xe đi vào, đoàn xe này chậm rãi đi lên núi.

Âm thanh “Hoàng Thượng giá lâm” thật dài làm nội tâm mọi người xiết chặt, Tần Tiêu bình tĩnh nhìn qua đại đội nhân mã ở cách xa mình, ở xa cũng có thể thấy xa giá màu đỏ, đó là xa giá của Lý Đán chuyên dụng.

Tần Tiêu mang theo hai phu nhân cùng Thạch Thu Giản các tướng lãnh tiến lên tiếp giá Hơn ngàn tên tướng sĩ thiên ngự vệ bày trận địa sẵn sàng đón quân địch bao quanh xa giá, tướng sĩ sau lưng Tần Tiêu thì đang ngay ngắn quỳ gối trong tuyết.

Lý Đán vén rèm xe lên, chậm rãi đi tới, đi tới trước mặt bọn người Tần Tiêu đang quỳ trong đồng tuyết.

- Đại Đô Đốc xin đứng lên. truyện copy từ

Lý Đán khom lưng đi xuống, vịn Tần Tiêu:

- Chư vị, xin đứng lên!

Tần Tiêu đứng dậy nhìn qua Lý Đán.

Văn gương mặt mo này giống như trong một đêm già đi mười tuổi. Nếp gấp tầng tầng, mặt như than chì, chòm râu cùng tóc cũng có hoa râm. Ánh mắt cực kỳ phức tạp nhưng nhiều hơn chính là thương cảm và cô đơn.

Tần Tiêu vẫn kéo tay của Lý Tiên Huệ, biểu lộ bình tĩnh đứng bên cạnh Lý Đán.

Lý Đán vung tay một cái, mọi người đứng dậy tránh ra một lối nhỏ.

Lý Đán giống như đang công ngàn cân trên người. Đạp trên tuyết đọng chậm rãi đi tới gần thi thể của Thái Bình công chúa.

Mỗi khi đi một bước lòng của hắn đau hơn một một lần; mỗi khi tới gần thì xúc động trong lòng của hắn cũng mạnh mẽ hơn.

Cuối cùng hắn dù sao cũng nhịn xuống. Ngồi xổm xuống khe vuốt gương mặt cứng ngắt và đầy bông tuyết của Thái Bình công chúa, lau vết máu trên khóe miệng của nàng, cau mày, trong ánh mắt nước mắt trào ra ngoài.

Khóe miệng của hắn và da mặt không ngừng run lên, cơ hồ không thể tự chủ mà khóc lên.

Tần Tiêu buông tay Lý Tiên Huệ ra, một mình một người đi đến bên người Lý Đán, phất phất tay, tắt cả mọi người rơi xa ba mươi mét.

Tần Tiêu nói khẽ:

- Bệ hạ, Thường Nguyên Giai quan báo tư thù giết người diệt khẩu, sát hại Thái Bình công chúa cùng Lam Điền quận chúa, vi thần đã hành quyết hắn tại chỗ, đầu của hắn ở đây!

Lý Đán hơi nghiêng mắt nhìn qua đầu của Thường Nguyên Giai, có chút gật gật đầu, khóe mắt đột nhiên xuất hiện sát khí lạnh thấu xương, đứng dậy, trầm giọng nói ra:

- Nghịch tặc Thường Nguyên Giai ở trong thành Trường An chém giết một nhà của Thái Bình công chúa, lại còn giết hại Thái Bình công chúa! Truyền ý chỉ của trẫm tru diệt cửu tộc của Thường Nguyên Giai, già trẻ không lưu!

Tần Tiêu đã sớm lạnh như sắt, với những lời này của Lý Đán không có cảm giác gì. Tuy hắn biết rõ trong lòng Lý Đán có thương tâm cùng phần nộ, nhiều hơn là hướng về mình và Lý Long Cơ. Nhưng mà hắn cũng biết trong lòng Lý Đán khẳng định cũng hiểu được chuyện này, kết quả trước mặt là kết cục không ai có thể thay đổi được. Cho dù hắn là hoàng đế cũng không thể. Vì vậy đành phải mang lửa giận đổ lên người của Thường Nguyên Giai.

Lý Đán suy nghĩ chiều thức này của Tần Tiêu đúng là quá đẹp. Không chỉ trừ khử náo động thành vô hình, tổn thất cùng ảnh hưởng cũng áp xuống nhỏ nhất, hơn nữa cuối cùng ném ra một Thường Nguyên Giai vẫn hồi mặt mũi thay cho hoàng tộc. Tuy người trong thiên hạ sẽ biết đây chỉ là bịt tai trộm chuông, nhưng mà còn hơn là nói chính biến của hoàng tộc huyết nhục tương tàn. Lý Long Cơ sau này sẽ thuận lợi lên đài chấp chính, áp lực dư luận và áp lực trong lòng cũng nhỏ đi thật nhiều. Trong lòng Lý Đán thở dài: Tần Tiêu, người đứng là không phải người bình thường!

Vũ lâm vệ cùng thiên ngư vệ đã bắt đầu im ắng thu thập tàn cuộc. Thi thể một trăm thiết giáp đã được thanh lý xong, máu và đao kiếm đã biến mất. Thi thể Thái Bình công chúa cùng Lam Điền quận chúa cũng được mang lên xe.

Càn lăng đã không còn dấu vết gì cả, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Lý Đán đi tới trước bia của Võ Tắc Thiên và thở dài một mình, sau đó hắn quay lại xa giá. Lúc lên xe Lý Đán quay đầu nhìn qua Tần Tiêu nói ra:

- Đại Đô Đốc, đi lên tùy tùng liền đi.

- Vâng.

Tần Tiêu chấp tay vái chào, tiến vào xe Lý Đán.

Xa giá của hoàng đế rất ẩm áp, bên trong có tăng thêm lò lửa. Lý Đán ngoắc Tần Tiêu ngồi xuống, bảo hẩn sưởi ẩm.

Hai người đều cúi đầu nhìn vào đồng lửa xuất thần. Xa giá cũng rời đi, rời khỏi Càn lăng hướng về Trường An mà đi.

Lý Đán chậm rãi xoa xoa tay, ngơ ngác nhìn qua hỏa diễm, sau nửa ngày rốt cục khô khốc nói:

- Cảm ơn người.

Tần Tiêu gian nan nở nụ cười khổ.

- Không cần phải khách khí, bệ hạ.

Lý Đán khẽ thở dài một cái, lắc đầu nói ra:

- Thì ra sự thật chính là bất đắc dĩ như vậy, dù là ai cũng không thể cải biến cách cục này. Tình hình trước mắt là kết quả tốt nhất, ta biết rõ người hết sức, cho nên ta mới cảm kích người.

Tần Tiêu đờ đẫn nhìn qua đồng lửa, giống như cười mà không cười, cả người đầy mỗi một lòng tràn đầy cô đơn.

- Nói đi, người có thỉnh cầu gì.

Lý Đán cười cười tự giễu:

- Ta còn có thể làm hoàng đế một ngày đấy!

Rốt cuộc Tần Tiêu cười lên, nghiêng đầu qua nhìn Lý Đán, nói:

- Ta muốn từ quan.

651. Chương 653: Không Bằng Quay Lại. (1)

Chương 653: Không bằng quay lại. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Trong ánh mắt Lý Đán hiện ra tinh quang cay độc và hiểu rõ nhân tâm, hẩn cũng ngẫm hiểu lẫn nhau khẽ cười cười:

- Chuẩn.

Tần Tiêu như trút được gánh nặng, cõi quan bào và quỳ xuống bái:

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Lý Đán mỉm cười:

- Đứng lên đi.

Trong lòng Tần Tiêu cảm khái ngàn vạn: đều nói Lý Đán hồ đồ, mềm yếu, kỳ thật hẩn mới là kẻ khôn khéo nhất, cũng không chế tất cả trong tay. Thái Bình công chúa là ai hạ lệnh giết chết? Rốt cuộc là thái tử hay là Thường Nguyên Giai cầm lòng gà làm lệnh tiễn có tâm tư giết người diệt khẩu? Hoặc là nói Thường Nguyên Giai căn bản đã sớm là người của hoàng đế và thái tử? Tâm cơ hai phụ tử này đã sâu tới mức khiến người ta lộn ruột?

Những chuyện này đã không có người nào muốn tra rõ ngọn nguồn, cũng không có ai nguyện ý đi tra làm gì. Bởi vì là kết cục chính là kết cục, mặc kệ trong đó có bao nhiêu quá trình kết cục vĩnh viễn không cách nào cải biến. Một đạo cuối cùng do ai chém xuống cũng như vậy cả thôi!

Trong lòng Tần Tiêu đã sinh ra kính nể và cảm kích với ‘tràng Bức’ chỉ hoàng rồi, cho dù như thế nào thì hắn cũng không gây ra đại sự gì, Lý Long Cơ chung quy vẫn thuận lợi đăng cơ, thiên hạ Đại Đường không có ai kiềm chế nữa. Thậm chí có khả năng hắn sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện của Thái Bình công chúa, chính mình cam nguyện thoái vị làm một hoàng đế giấu đầu lòi đuôi, sau đó thuận lý thành chương đánh bại tuồng kịch mà chính hắn đã vẽ ra? Nhưng mà hắn cũng thông cảm cho khó xử của ta, chuẩn ta từ quan, đúng là đáng giá cho ta tham gia tuồng kịch.

Lý Đán ta xem như hiểu, thì ra ‘tràng Bức’ không phải là chuyện dễ dàng. Người nào làm như vậy phải am hiểu khổng chế tất cả và không ngừng che dấu thân hình, xác thực không phải người bình thường có thể làm được. Người đã có thể xưng là ‘tràng Bức’ nghệ thuật đại sư.

Gió tuyết tung bay và sắc trời đã tối, Lý Đán hạ lệnh nghỉ ngơi tại hành dinh thành trấn gần đó một đêm, cách một ngày phái ra hai ngàn người quét dọn tuyết đọng lúc này mới đến Trường An.

Toàn thân Tần Tiêu mềm nhũn nằm co lại trong xe, vẫn nhắm mắt nghĩ tới tâm sự của mình. Lý Tiên Huệ tựa đầu vào vai của hắn, buồn phiền đại qua đi thì mặt mũi không còn huyết sắc, suy yếu và chán chường. Lý Trì Nguyệt thì chạy vào trong xa giá của Lý Đán, nàng và hoàng đế lão gia tử ngồi chung xe.

Trước thành thành Trường An xa giá dừng lại, Lý Trì Nguyệt từ trong xe Lý Đán chạy vào trong xe của Tần Tiêu.

Tần Tiêu xuống xe, thấy gương mặt thon gầy của Lý Trì Nguyệt tràn ngập thần sắc phức tạp, nghi ngờ nói:

- Nguyệt nhi, có chuyện gì sao?

- Lão công, ta...

Lý Trì Nguyệt ấp a ấp úng.

Tần Tiêu bảo nàng vào xe ngồi xuống, hỏi:

- Chuyện gì?

Lý Trì Nguyệt cắn môi nhìn qua Lý Tiên Huệ suy yếu trong xe, cố lấy dũng khí nói ra:

- Ta suy nghĩ, ta căn bản không thích hợp lập gia đình, ta vừa vặn đã nói qua với phụ hoàng, ta chỉ muốn làm đạo cô chính thức, từ nay về sau đạo chơi thiên hạ, dốc lòng tu đạo.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Hoàng đế có từng đồng ý?

Lý Trì Nguyệt chậm rãi lắc đầu, cõi lòng đầy chờ mong nhìn qua Tần Tiêu:

- Phụ hoàng nói ta bây giờ là người của lão công, nói cái gì, làm cái gì, đều đều phải do người quyết định, hắn không có quyền can thiệp.

Tần Tiêu than nhẹ một tiếng, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ: Lý Trì Nguyệt tính cách nhu nhược, tận mắt nhìn thấy thảm cảnh như vậy cho nên sinh ra chán nản, càng muốn xuất gia. Vốn ta và nàng không có cảm tình. Tuy tương kính như tân nhưng mà vẫn có cảm giác ngăn cách. Dù sao ta hiện tại cũng từ quan về nhà, có treo danh phận con gái của hoàng đế cũng như không... Phân ra chính là giải thoát lẫn nhau.

Tần Tiêu nhìn qua Lý Trì Nguyệt cười cười, nói ra:

- Vậy ý của người muốn ta làm thế nào?

- Ta muốn...

Lý Trì Nguyệt muốn nói lại thôi, phun ra nuốt vào cả buổi miễn cưỡng nói ra:

- Tìm lão công lấy một tờ thư hưu thê, để cho ta xuất gia làm đạo cô...

Tần Tiêu bất đắc dĩ và tự giễu cười rộ lên:

- Hưu công chúa? Loại chuyện này sợ rằng không ai dám làm. Nhưng mà hoàng đế không có ý kiến gì thì ta theo ý người vậy. Mặc dù chúng ta danh nghĩa là phu thê nhưng không phải phu thê chân thật. Sau này nếu tìm được tình lang không ngại gả đi.

Gương mặt Lý Trì Nguyệt nhẹ nhàng run rẩy, lại quỳ trước mặt Tần Tiêu và dán đầu sát xuống sàn xe, nói ra:

- Nguyệt nhi thề với trời, cả đời không lấy hai phu. Đã xuất gia thì không nên tiếp tục có phàm tâm. Cuối cùng cả đời này sẽ thanh đăng cổ phật, dư nguyện là đủ!

Rốt cuộc Lý Tiên Huệ cũng có chút khí lực. Tiến lên nâng Lý Trì Nguyệt, tái nhợt nói ra:

- Hảo muội muội, người có chí riêng, cường lưu người không được. Nhưng mà lão công phúc mỏng, duyên tỷ muội của chúng ta mỏng. Lưu không được người. Sau này chúng ta rời quan trường làm dân chúng bình thường. Người như vậy rời đi cũng là chuyện tốt. Kim chi ngọc diệp cũng không cần theo chúng ta chịu khổ.

Lý Trì Nguyệt lắc đầu liên tục:

- Tiên nhi tỷ tỷ, Nguyệt nhi tuyệt không phải ý này, càng không phải người tham luyến vinh hoa phú quý. Nhưng mà mấy ngày gần đây tâm càng ngày càng lạnh, càng ngày càng cảm giác trần tục không chịu nổi. Hôm qua mất thấy thăm trạng của cô cô, ta thật sự không chịu được. Lúc này mới hạ quyết tâm quyết định xuất gia. Lão công là hảo nam tử, chúng ta mặc dù danh nghĩa là phu thê nhưng không phải phu thê đích thực, nhưng mà ta rất cảm kích đoạn thời gian này. Đây là thời gian chân thực nhất trong đời của ta. Cảm ơn người, Tiên nhi tỷ tỷ, lão công. Ta vĩnh viễn nhớ kỹ các người.

Dứt lời Lý Trì Nguyệt chấp tay xoay người bái chào, trên mặt hiện ra nụ cười thoải mái.

Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ cũng mỉm cười nói:

- Chúng ta cũng vĩnh viễn nhớ rõ người!

Tần Tiêu viết xuống phong thư hưu thê, ý đại khái chính là ‘ cảm tình không hợp, lẫn nhau nguyện ý tách ra. Sau này nam hôn nữ gả tùy ý, mong ước Lý Trì Nguyệt gả cho hảo nam nhi ’. Trong lòng Tần Tiêu trong cũng cười khổ: đây là ly hôn quỷ dị nhất. Không chỉ không có cừ oán, không có hận ý, lẫn nhau đều sinh ra hữu nghị, hơn hẳn thời điểm làm phu thê lúc trước.

Hưu công chúa? Việc này mà truyền ra còn có tác động to lớn đấy.

Lý Trì Nguyệt tiếp nhận phong thư hưu thê của Tần Tiêu, cười nhạt một tiếng:

- Nhị vị bảo trọng, Trì Nguyệt cáo từ!

Dứt lời đã đi xuống xe, đi đến trước xa giá của Lý Đán sau đó quỳ xuống đất nói hai ba lời và đi ra khỏi Trường An.

Lý Đán có chút kích động đi ra khỏi xe, nhìn qua bóng lưng con gái cao gầy, mấy lần đưa tay muốn gọi lại cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Tần Tiêu xuống xe đi tới trước mặt Lý Đán, ôm quyền nói:

- Bệ hạ, thỉnh trị tội vi thần!

Lý Đán lắc đầu thở dài:

- Người có chí riêng, chẳng trách người. Nữ nhi của ta, ta rõ ràng trong lòng, nhìn nàng nhu nhược kỳ thật một khi quyết định chuyện gì thì không ai có thể cải biến chủ ý được. Cũng thế, rời xa Trường An là rời xa thị phi, từ nay về sau tự do tự tại chính là chuyện của nàng, có lẽ như vậy mới là tự tại. Chỉ là ủy khuất người, Tần Tiêu...

652. Chương 654: Không Bằng Quay Lại. (2)

Chương 654: Không bằng quay lại. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu khẽ cười cười:

- Bệ hạ cố gì nói ra lời ấy, Tần Tiêu nào có ủy khuất? Bệ hạ thánh minh, có thể thông cảm tâm tư con gái mình thật sự làm Tần Tiêu cảm thấy kính nể.

Lý Đán thở dài một tiếng, khoát khoát tay:

- Bỏ đi, những chuyện này không nên nói. Chúng ta vào thành đi.

Tần Tiêu nói:

- Bệ hạ thỉnh về xa giá, Tần Tiêu sau đó lại vào thành.

Lý Đán nhìn qua Tần Tiêu sững sờ, gật gật đầu:

- Cũng thế, tùy ý nguyện của người đi.

Đại đội nhân mã rời đi, Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ đứng ở trên đường, mắt thấy đoàn xe vào thành. Hình Trường Phong, Quách Tử Nghi cũng không có đi theo hoàng đế cùng vào thành, ở xa xa nhìn qua Tần Tiêu hai người.

Đoàn xe đi xa, Lý Tiên Huệ toàn thân mềm nhũn tựa vào người Tần Tiêu, như trút được gánh nặng thở dài:

- Rốt cục... Chấm dứt sao?

Tần Tiêu mở áo choàng của mình ra, ôm Lý Tiên Huệ vào trong ngực, tránh tuyết và gió, ôn nhu nói ra:

- Chúng ta cũng đi thôi. Rốt cục có thể rời khỏi vùng đất đau thương rồi.

Lý Tiên Huệ mặt trắng như tờ giấy, cuối cùng hiện ra nụ cười, nhưng trong giọng nói tràn ngập cô đơn. Nhàn nhạt nói ra:

- Đi Giang Nam làm dân bình thường. Làm ruộng, đánh cá, dệt vải, sanh con dưỡng cái, qua thời gian an tâm...

Tần Tiêu cúi xuống hôn nàng, hôn lên trán Lý Tiên Huệ một cái.

- Đúng rồi, qua thời gian an tâm.

Hai người lại lên xe ngựa, đi đi thẳng vào cửa khác của Trường An. Tần Tiêu không có cùng vào kinh với Lý Đán chính là ngăn cản mọi người lấy lòng, tận lực ít xuất hiện. Hai người ngồi trong xe im lặng tiến vào Trường An, trở lại phủ của mình.

Trước Tần phủ có đại đội nhân mã. Tần Tiêu xuống xe và đi vào, là người của đông cung lục suất. Những người này mặt không biểu tình đứng ở cửa ra vào của Tần phủ, xếp thành một hàng thẳng vào chủ sảnh. Thấy Tần Tiêu thì quỳ bái:

- Đại Đô Đốc!

Trong lòng Tần Tiêu đã hiểu rõ: Lý Long Cơ đến.

Lý Tiên Huệ khẽ thở dài một hơi, thầm nghĩ trong lòng: muốn rời khỏi chỗ thị phi này cũng là tăng tăng cách trở. Lý Long Cơ sắp làm hoàng đế sẽ bỏ qua chúng ta sao?

Thượng Quan Uyển Nhi đứng ở trên bình đài chỗ cái đỉnh lớn. Trên người bọc áo choàng dày trông mong nhìn ra. Hoàn Tử Đan ở sau lưng nàng che cây dù, toàn thân giá lạnh và đôi tay đỏ bừng.

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Tần Tiêu thì Thượng Quan Uyển Nhi lập tức rơi lệ đầy mặt, im ắng khóc thút thít.

Tần Tiêu bước nhanh tới trước, ôm toàn thân Thượng Quan Uyển Nhi đông cứng vào trong ngực.

- Ta trở về!

Tần Tiêu cũng không để ý có bao nhiêu người đang nhìn, hôn lên môi lạnh của Thượng Quan Uyển Nhi

Thượng Quan Uyển Nhi liên tục gạt đầu, nước mắt như mưa, ôm thật chặt Tần Tiêu, không chịu buông tay.

Lý Long Cơ từ cửa lớn đi ra ngoài, đứng chấp tay. Lẳng lặng nhìn qua một màn này. Lý Tiên Huệ chậm rãi tiến lên, thấp người thi lễ:

- Thái tử điện hạ!

Lý Long Cơ mỉm cười như xưa, nắm khuỷu tay của Lý Tiên Huệ nâng lên.

- Tiên nhi miễn lễ, đều là người nhà cả!

Trên mặt Lý Tiên Huệ cố gắng tỏa ra trấn định và tùy ý, trong lòng của nàng có tình cảm phức tạp đang dậy dưng.

Tần Tiêu lau nước mắt cho Thượng Quan Uyển Nhi và vỗ lưng của nàng, nói:

- Đồ ngốc, tuyết lớn như vậy tại sao lại đứng ở bên ngoài như thế này?

Thượng Quan Uyển Nhi đỏ hồng, có chút thê lương cười cười:

- Nếu người không quay về thì ta sẽ hóa thành băng điêu, vĩnh viễn đứng ở chỗ này chờ người.

Ánh mắt Tần Tiêu nhìn qua Lý Long Cơ đứng ở cửa lớn, vì vậy nhẹ nhàng nhìn Thượng Quan Uyển Nhi nói ra:

- Vào nhà trước ấm áp thân thể đi. Đông lạnh cảm thì ta đau lòng.

Thượng Quan Uyển Nhi đi theo Tần Tiêu đi vào chủ sảnh.

Lý Long Cơ rõ ràng đang lảng tránh ánh mắt của Tần Tiêu, tận lực nhìn qua Thượng Quan Uyển Nhi, có chút đường đột gượng cười:

- Uyển Nhi không nghe khuyên bảo, không chịu đi ra vào, cho nên...

Tần Tiêu cười một cái nói ra:

- Tiên nhi, người và Uyển Nhi đi lên lầu hai đi, sưởi ấm cho tốt không lạnh đi nào.

Hai nữ thuận theo gạt gạt đầu đi lên lầu hai, trong nội tâm cảm thấy tâm thần bất định.

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ yên lặng không nói gì.

Đóng cửa lại, hai người ngồi đối diện nhau lặng im. Trong phòng không có lửa nhưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng; không có đèn cũng có chút lờ mờ.

Lẫn nhau cách một kỷ trà, tuy cũng phát hiện ngồi đối diện đã trở nên lạ lẫm hơn trước kia.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, trong phòng tĩnh tới đáng sợ, chỉ nghe được âm thanh gió bắc và cây cối rì rào.

Qua hồi lâu hai người đánh võ trâm mặc!

- Chấm dứt.

Sau đó thở dài một hơi, trong lòng cảm xúc ngổn ngang.

Tần Tiêu ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nhìn qua Lý Long Cơ:

- Ta... Từ quan!

Lý Long Cơ nhướng mày, hoảng sợ nhìn qua Tần Tiêu:

- Vì cái gì?

Tần Tiêu bắt đắc dĩ cười khổ:

- Cần lý do sao?

Lý Long Cơ chất vấn:

- Không cần sao?

Tần Tiêu thở dài một tiếng, lắc đầu, hắt đáp nước đôi.

- Có lẽ vậy!

- Có lẽ cái gì? Người nói rõ ràng cho ta nghe!

Ngữ khí của Lý Long Cơ bình thản nhưng mười phần hùng hổ dọa người:

- Vì cái gì? Người phải cho ta một lý do!

Khóe miệng Tần Tiêu nhếch lên, tinh tế nghiền ngẫm thâm lương và cô đơn trong lòng, lạnh nhạt nói ra:

- Không cần một lý do, Nếu có thì chính là một mối. Rất mệt a, thực sự, mệt tới mức gục xuống là không dậy nổi.

Lý Long Cơ nhìn qua Tần Tiêu, ánh mắt sáng ngời:

- Người qua loa với ta!

Tần Tiêu lắc đầu, cười khổ:

- Không có.

- Người rõ ràng không tin ta, đúng không?

Đột nhiên Lý Long Cơ đề cao âm thanh, tức giận dạt dào nói ra:

- Người sợ ta tá ma giết lừa, kiêng kị công lao cùng uy vọng của người, sợ ta hạ độc thủ với người? Người là tiểu nhân hèn hạ, người không tin huynh đệ của mình.

Tần Tiêu cười khổ:

- Tùy người nói như thế nào. Tâm của ta đã chết, không quan tâm những chuyện này. Nếu người tức giận thì hạ lệnh một ly thuốc độc là đủ, không cần đao búa.

- Người, người! Thật sự là tức chết ta!

Lý Long Cơ tức giận vỗ bàn, tức giận quát:

- Người cái là dạng người gì, tự người nói? Người từng có một câu là ‘ lộn chết không sợ nước sôi ’ đúng không? Chính là tính tình của người hiện tại! Người quá làm cho ta thất vọng.

Tần Tiêu ngơ ngác nhìn qua Lý Long Cơ, lẩm bẩm nói:

- Người vốn không nên hy vọng vào ta làm gì!

- Người

Lý Long Cơ khí đến im lặng, oán hận hất tay lên, trợn mắt nhìn chăm chăm vào sàn nhà.

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi ở lầu hai nghe được Lý Long Cơ rống to, trong nội tâm phát run.

Sau nửa ngày hai người không nói gì.

Lý Long Cơ bình phục cảm xúc, bình tĩnh nói ra:

- Ngày mai ta sẽ đăng cơ.

Tần Tiêu hời hợt ném ra hai chữ:

- Chúc mừng.

- Chúc mừng cái gì?

Lý Long Cơ cười khở:

- Từ nay về sau ta không phải là ta. Ta sẽ khoác hoàng bào lên người, bắt đầu bận rộn cả đời, làm một ít chuyện mình cũng cảm thấy tức lộn ruột lên, vĩnh viễn thân bất do kỷ.

Người cũng biết thân bất do kỷ? Trong lòng Tần Tiêu cười khở, nếu ngày nào đó thân bất do kỷ cũng muốn diệt ta, vậy sẽ như thế nào?

653. Chương 655: Xa Nhau. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 655: Xa Nhau. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Tần Tiêu rất muốn mở miệng hỏi như vậy, rốt cuộc là ai hạ lệnh giết cả nhà của Thái Bình công chúa. Nhưng mà cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống, hiểu kỳ như vậy là không cần; loại lời này tốt nhất không nên hỏi. Hơn nữa kết cục dĩ nhiên như thế, quá trình kỳ thật cũng không trọng yếu.

Tần Tiêu lẳng lặng nhìn qua Lý Long Cơ, kỳ thật hắn rất tuần tú, trán rộng mũi cao, mày rậm mắt to, mặt chữ quốc, góc cạnh rất rõ ràng. Nhìn qua có đại khí, rất cương nghị. Đồng thời cũng có thật tình.

Ít nhất tới bây giờ hắn vẫn có tình người. Trong lòng Tần Tiêu nói thầm.

- Nếu số mệnh như vậy thì người nên tiếp nhận sự thật đi, làm một hoàng đế tốt.

Tần Tiêu nói ra:

- Ta thật xin lỗi, sau này không thể giúp người cái gì. Ta đã có ý định và lý tưởng của ta, mặc cho ai cũng không thể cải biến.

Lý Long Cơ gương mặt nhìn qua Tần Tiêu, than nhẹ một tiếng nói:

- Người đang trách ta, đúng không?

Tần Tiêu thần nhiên cười:

- Trách người cái gì? Ta làm sao không biết trong lòng của người cũng rất bàng hoàng cùng thống khổ. Nhưng mà ta may mắn hơn người, ta có thể lựa chọn trốn tránh cùng rời khỏi, mà người thì không thể. Cho nên người đã quyết định làm hoàng đế tốt. Bắt đầu từ ngày mai thiên hạ Đại Đường, vận mệnh dân chúng đều nắm giữ trong tay của người!

Lý Long Cơ nhíu mày nhìn qua Tần Tiêu, biểu lộ càng ngày càng trầm trọng, nói ra từng chữ một:

- Trong thiên hạ chỉ có một mình người là hiểu rõ tâm tư của ta như vậy, tại sao người phải rời khỏi lúc này?

Tần Tiêu cười khở lắc đầu, lặng im không nói. Nhưng trong lòng nói: cũng bởi vì quá hiểu nên ta mới muốn rời khỏi. Người là hoàng đế, cao cao tại thượng khổng chế tất cả, sao có thể bị người ta hiểu như vậy?

Chuyện cho tới bây giờ ta đã không muốn làm chim én, cũng không muốn làm chim sẻ. Ta chỉ muốn làm chim rừng sinh sôi nảy nở, tâm nguyện là đủ!

- Người nói chuyện đi!

Trong lòng Lý Long Cơ hoảng sợ, phiền muộn nhìn qua Tần Tiêu:

- Người hôm nay vì cái gì luôn không nói lời nào?

Tần Tiêu thở dài một tiếng, miễn cưỡng cười cười:

- Thái tử điện hạ, chúng ta sau này từ biệt, hoàng đế đã chuẩn đơn xin từ chức của ta rồi. Sáng sớm ngày mai ta sẽ giao tất cả binh quyền, ấn tín, kể cả tòa nhà này và nô tài được ban thưởng, ta sẽ rời đi. Người cũng nên tỉnh tâm lại, làm chuyện người nên làm!

Lý Long Cơ thất vọng tuyệt đỉnh nhìn qua Tần Tiêu, dời mắt và kinh ngạc nhìn qua vách tường, nói:

- Kỳ thật ta cũng biết người sẽ làm ra quyết định như vậy. Nhưng mà ta rất không cam lòng, bởi vì ta còn có rất nhiều chuyện người giúp ta. Chuyện của cô cô... Nói thật, trong nội tâm của ta khó chịu hơn bất cứ ai. Ai cũng không hy vọng có kết cục như vậy. Nhưng mà tình thế chính là sự thật, ai cũng không có năng lực đi cải biến. Người cũng rất rõ ràng, rất rõ ràng không phải sao? Dùng trí tuệ của người sao không nghĩ ra chuyện này? Đã có thể nghĩ thông vì cái gì lại không giúp ta?

Tần Tiêu hờ hững cười cười, lặp lại một câu kia:

- Bởi vì ta rất mệt a, hơn nữa tâm đã chết!

Lý Long Cơ bất đắc dĩ lắc đầu, cũng nở nụ cười khổ:

- Kỳ thật ta cũng dự liệu được người sẽ có dự liệu như vậy. Vì vậy hôm nay ta mới cố ý tới đây sớm chờ người về. Tuy ta cũng biết người quyết định chuyện gì sẽ không sửa đổi, nhưng mà ta vẫn thử một lần. Bởi vì không thử ta sẽ vĩnh viễn hối hận, trong lòng lưu lại tiếc nuối. Người biết không, ngày hôm qua ta đã gặp Trương Nhân Nguyên. Hắn cũng nói chuyện phiếm với ta về người, hắn nói lúc người còn ở sóc phương quân, ở trên đại thảo nguyên đã có nói qua.

- Nếu như Quốc Tử Giám cùng Sùng Văn Quán thành lập cơ cấu bồi dưỡng võ tướng, hơn nữa phải dạy bảo rất nhiều phương pháp huấn luyện đặc chủng doanh. Ta nghe xong rất kích động, cảm thấy rất có thể thực hiện. Vì vậy khi ta đăng cơ sẽ lập tức bắt tay vào làm. Bắt đầu phổ cập tập võ học văn. Mở thư viện, thành lập võ học, bồi dưỡng nhân tài văn võ. Chuyện như vậy nếu người không giúp ta thì còn có ai có thể xúng xính?

Tần Tiêu lạnh nhạt nói ra:

- Hình Trường Phong, Vạn Lôi, Điền Trân kể cả Quách Tử Nghi cũng có thể. Bọn họ đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng. Am hiểu đạo này.

- Ta thực rất cảm tạ người, người lưu lại một đám nhân tài rất tốt.

Lý Long Cơ trịnh trọng nói ra:

- Ánh mắt của người rất đặc biệt, rất đúng chỗ, không ai mắt sáng như đuốc như người cả. Bất kể là Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi là mãnh tướng trung thành hay là Quách Tử Nghi, Hình Trường Phong là thanh niên tài tuấn. Người đều bồi dưỡng bọn họ thật tốt. Còn có Điền Trân, Thạch Thu Giản, Lý Giai Lạc, kể cả Trình Bá Hiến, Vương Dịch Tông, Hoàn Tử Đan. Bọn họ đều có ngàn vạn liên hệ với người. Ta biết rõ, trong lòng người đang lo lắng ta kiêng kỵ người kéo bè kết phái, nhưng mà ta cũng nói cho người biết, ta không có, thực sự. Người là đại ca của ta, người là người đặc biệt, ai cũng không thể thay thế tác dụng đặc thù của người cả...

Tần Tiêu mỉm cười, Lý Long Cơ sinh sinh dừng nói, thở dài một tiếng:

- Lời này không nên nói cũng được, ai...

Tần Tiêu gật gật đầu, chậm rãi nói ra:

- Thái tử điện hạ, người thực sự có thể làm hoàng đế tốt. Người có tâm cơ, có đảm lược, cũng có phách lực, càng có thưởng thức tài năng. Quan trọng hơn là, người có hùng tâm tráng chí làm đại sự. Bên cạnh người sẽ không thiếu nhân tài, Diêu Sùng, Tống Cảnh, Trương Cửu Linh những người này tài học cao thâm, là nhân tài sử dụng; Trương Thuyết, Lưu U Cầu, Quách Nguyên Chấn, Lư Hoài Thận đều là trung thần già mà cẩn thận; Đường Hư Cảnh, Trương Nhân Nguyên, Tiết Nột đều là soái tài đảm đương một phía. Hơn nữa chỉ cần người nguyện ý đi khai quật và bồi dưỡng, người tài ba trong thiên hạ rất nhiều, nhất định tụ

tập dưới trướng của người. Như Tần Tiêu ta không ôm chí lớn, người nên mở cho ta con đường sống, cho ta trở về quê làm ruộng, trải qua cuộc sống gia đình yên ổn của mình.

Tần Tiêu cười tự giễu.

Lý Long Cơ cũng cười cười, lẳng lặng nói ra:

- Chúng ta vẫn là huynh đệ không?

Tần Tiêu nhàn nhạt cười:

- Qua hôm nay người chính là hoàng đế!

Lý Long Cơ lập tức đánh gãy lời hấn:

- Nếu như nói ta chỉ là an man thì sao?

Tần Tiêu cười nói:

- A man vĩnh viễn là hảo huynh đệ của ta!

Con mắt Lý Long Cơ hồng lên, kinh ngạc nhìn qua Tần Tiêu:

- Ta cũng hy vọng ta là a man! Vĩnh viễn đều là a man! Không phải là thái tử, cũng không phải hoàng đế! A man có một đám huynh đệ tỷ muội tốt: đám người bọn họ sẽ ngồi uống rượu nói chuyện phiếm với ta, ngắm trăng đánh bài; có thể chạy tới nhà của cô cô nghe nàng kể chuyện trong nội cung; có thể cùng các người vì một vấn bài mà đổ mắt...

- Tất cả những chuyện này chỉ để nhớ lại. Người nói đúng ta thật có hùng tâm tráng chí, muốn trung hưng Đại Đường. Nhưng đầu tiên ta là người, sau đó mới là hoàng đế. Ta cũng có đồ vật ta thích, có sinh hoạt ta truy cầu.

654. Chương 656: Xa Nhau. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 656: Xa Nhau. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

- Nhưng mà tới ngày mai ta sẽ vứt bỏ những chuyện này, từ nay về sau quên đi chính mình, mặc hoàng bào với sắc mặt uy nghi, vẻ mặt cứng rắn, lạnh lùng, Ta là hoàng đế uy nghiêm vô hạn, kinh doanh khắp thiên hạ. Từ nay về sau không có tình bạn và thân tình, ở trước mặt ta chỉ có thành bại và lợi ích...

- Đừng quá bi quan.

Tần Tiêu trêu tức cười cười, nói:

- Hoàng đế cũng có chỗ tuyệt vời của hoàng đế, bằng không cũng không có nhiều người muốn đi làm hoàng đế. Nhưng mà chuyển đổi góc độ thì vui sướng cùng khoái hoạt của người phải dùng phương thức khác mà thu hoạch.

Lý Long Cơ cười khổ:

- Kể cả tàn sát cốt nhục thân nhân của mình, đúng không?

Tần Tiêu bắt đắc dĩ lắc đầu:

- Đừng quá cực đoan. Chuyện như vậy dù sao chỉ là số ít, trong tính tình của người thì sinh hoạt sẽ không trống rỗng, sẽ càng thêm đặc sắc.

- Có lẽ vậy!

Lý Long Cơ bắt đầu dĩ cười tự giễu, nói ra:

- Còn nhớ rõ ta ngày đó tại Thiên Khách Vạn Lai nói chuyện không? Ta nói, nếu như ta có thể lựa chọn thì ta hy vọng ta chính là Tần Tiêu. Mà không phải Lý Long Cơ. Bởi vì Tần Tiêu có thể lựa chọn sinh hoạt của mình, mà Lý Long Cơ thì không thể. Hẳn nhất định phải trải lương tâm làm chuyện mình không muốn làm.

Tần Tiêu im lặng, lẳng lặng ngồi đó, cảm giác trên người đau đớn.

Lý Long Cơ chậm rãi nói ra:

- Hôm nay là ngày cuối cùng ta làm a man, ta không biết ta có tính là quý trọng không. Chạy đến tìm người nói chuyện, làm ít chuyện thử vô nghĩa. Kỳ thật từ khi mới bắt đầu đã có chuyện ngày hôm nay rồi. Kỳ thật cô cô của ta là người vô cùng tốt. Từ nhỏ nàng đã thập phần thương ta, những năm gần đây cũng trợ giúp và đề điểm ta nhiều, xem ta lớn lên. Ta chưa từng có nghĩ tới ta và nàng sẽ xa nhau vì phương thức này. Ta thống hận chính mình, thực sự. Ta tình nguyện ngã xuống là ta, như vậy ta sẽ nhẹ nhàng thoải mái mà nhắm mắt, không cần chịu khổ như hiện tại. Kỳ thật chuyện nàng làm cũng không sai. Nàng cũng có nàng lý tưởng cùng trả thù, không phải sao?

Tần Tiêu khẽ thở dài một cái:

- Các người đều không có sai. Sai chính là tạo hóa như vậy. Các người vĩnh viễn chỉ có thành bại, không có đúng sai. Ai cũng cũng không nói trước nghịch chuyển sự thật sẽ như thế nào, lịch sử sau này sẽ như thế nào. Cho nên người không cần tự trách cái gì. Nếu vận mệnh đã lựa chọn người thì người nên tiếp nhận đi.

Lý Long Cơ liên tục cười khổ, lắc đầu, cuối cùng vẫn thúc thít nỉ non, nghẹn ngào kích động nói ra:

- Vận mệnh lựa chọn ta, vì vậy ta không có lựa chọn! Ta giẫm lên thi thể gia đình của cô cô mà bước lên đỉnh phong... Nhưng mà có ai hiểu được ta phải thừa nhận bao nhiêu thống khổ và thất lạc! Ta rất muốn được như Tiên nhi các nàng, bỏ nhào vào thi thể cô cô mà khóc rống lên, giống như hài tử khóc rống lên... Nhưng mà ta không thể, không thể được!

- Bởi vì ta là thái tử, lập tức sắp làm hoàng đế! Ta phải lạnh lùng, vô tình, ý chí sắt đá hạ táng nàng, không thể cho người ta thấy ta có thương cảm, không thể lưu một giọt nước mắt, ngay cả chút thương tiếc cô cô cũng không được!

Tần Tiêu im lặng lẳng lặng ngồi đó, cảm thụ được trong lòng Lý Long Cơ bắt đầu dĩ và bị thương. Hắn lúc này cảm thấy Lý Long Cơ thật sự là người đáng thương, vừa thương vừa tội... Lúc này hắn như thiếu niên bình thường, không phải là a man, cũng không phải là thái tử sắp làm hoàng đế. Cảm tình của hắn đã chìm sâu vào trong lòng, không thể hiện ra ngoài, bởi vì hắn còn không thể tự do thúc thít nỉ non như Lý Tiên Huệ được.

Lý Long Cơ ngơ ngác ngẩng đầu lên, lệ rơi đầy mặt.

Nước mắt của hắn không ngừng rơi xuống đất.

Qua hồi lâu, sắc trời ngoài cửa sổ tối lại. Hai người lại hồn nhiên chưa phát giác ra. Trong bóng tối có chút không nhìn rõ mặt nhau.

Ngoài cửa sổ gió bắc gào thét, Lý Long Cơ rốt cục lấy lại tinh thần, thở dài và chậm rãi nói:

- Trên đời này nếu như có người nào nhìn thấy a man chân thật, vậy nhất định là huynh đệ kết nghĩa của a man. Ta cũng không hiểu vì cái gì sau khi ta tới chỗ của người thì trực tiếp và thẳng thắn như vậy, tuyệt không muốn giấu diếm cái gì. Kỳ thật ta và mấy huynh đệ của ta cảm tình cũng rất tốt, tốt đến mức tuy hai mà một, vô cùng khắn khít. nhưng mà muốn được như hôm nay, ở trước mặt bọn họ nói ra những lời như thế này thì không được!

Tần Tiêu cười cười nói:

- Ta nói rồi, a man là hảo huynh đệ tốt nhất của ta. Vĩnh viễn là như vậy.

Lý Long Cơ thoải mái cười rộ lên, con mắt của hắn tỏa sáng, chăm chú nói ra:

- Ta có thể ra khỏi triều đình nhưng sẽ không cho người đi tới nơi ta không tìm thấy. Ta muốn phong người làm quốc công, cho người thực ấp và tước vị.

- Không, không cần, đừng làm như vậy.

Tần Tiêu liên tục khoát tay:

- Trường An Tần phủ, Giang Nam sở tiên sơn trang, ta đều không muốn. Cái gì Đại Đô Đốc, sở tiên hầu, ta cũng không thích làm, ta chỉ muốn làm dân chúng bình thường, mang theo thê nhi trải qua cuộc sống bình thản. Có lẽ sẽ có một chút giàu có, từ nay về sau áo cơm không lo. Nhưng mà không cần lo, ta không miếng ăn núi lở đầu, nhất định sẽ tìm nghề nghiệp, giao nộp thuế cho Đại Đường!

- Người đang nói lời vô nghĩa sao? Nếu người ngay cả chức quan gì cũng không có, người trong thiên hạ còn không mắng Lý Long Cơ ta là vong bản vứt bỏ ơn sao?

Lý Long Cơ liên tục trách cứ nói:

- Tần phủ là phụ hoàng ban thưởng, sở tiên sơn trang là thánh hậu ban thưởng, sở tiên hầu và thực ấp là tiên đế ban thưởng, ta dựa vào cái gì thu về? Những vật này từ đầu tới cuối chẳng phải của ta!

- A man!

Tần Tiêu hôm nay lần đầu tiên gọi thẳng cái tên này, nói:

- Người vẫn không hiểu tính tình của ta sao? Ta thực sự muốn làm người thường, trải qua sinh hoạt an bình. Có thể làm phú ông ta đã rất thỏa mãn, ta không hề muốn làm quan lại hầu gia gì đó, ngồi lĩnh một tòa nhà lớn vắng vẻ mà ai đi vào cũng sợ hãi!

Lý Long Cơ hít sâu một hơi, thở dài nói:

- Được rồi, ta hiểu rồi. Người có chí riêng, ta cũng không miễn cưỡng người. Một câu cuối cùng, người đi đâu?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Cái này còn trọng yếu sao?

Lý Long Cơ cười nhạt một tiếng:

- Huynh đệ mà a man còn không biết đại ca sinh hoạt ở nơi nào, đây cũng là quá phận nha!

Tần Tiêu lắc đầu cười khổ:

- Kỳ thật... Ta cũng không biết.

Lý Long Cơ im lặng ngây người sau nửa ngày, rốt cục chậm rãi đứng dậy:

- Đã khuya, ta phải về đông cung, ngày mai còn nhiều chuyện chờ ta làm. Người thực không đi xem đại điển đăng cơ của ta sao?

- Không.

Tần Tiêu đứng dậy, mỉm cười nhìn qua Lý Long Cơ:

- Ta biết rõ, người nhất định sẽ là hoàng đế tốt.

- Khó khăn, ta chỉ có thể tận lực.

Lý Long Cơ học theo một câu quen thuộc của Tần Tiêu, cười một cái, nói:

- Chúng ta từ biệt sao?

- Bảo trọng, thái tử điện hạ.

Tần Tiêu ôm quyền, xoay người, thi lễ.

655. Chương 657: Biển Cười. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 657: Biển Cười. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Lý Long Cơ nhắc chân đi ra ngoài, kéo cửa ra đưa lưng về phía Tàn Tiêu, nhẹ giọng nhưng thập phần rõ ràng:

- Bảo trọng, đại ca!"

Tàn Tiêu nhìn qua đại sảnh, ánh đèn chiếu bóng lưng Lý Long Cơ, trong lòng đột nhiên thê lương và thất lạc không nói nên lời, hần bất đắc dĩ cười rộ lên:

- Từ biệt rồi, a man. Ta không biết chúng ta còn có thể gặp lại hay không, nhưng mà ta đã không còn gặp lại a man trước kia. Tối đa chỉ có thể nhìn thấy hoàng đế chúa tể một nước – Lý Long Cơ!

Một đêm không ngủ.

Người một nhà dưới ánh đèn thu thập đồ vật. Hành lý đơn giản, ăn mặc gọn gàng. Tàn Tiêu đi ra ngoài mua mấy chiếc xe ngựa của dân chúng, mượn mấy xa phu và mang một ít vàng bạc chuyển lên xe, tràn đầy mấy xe.

Tàn Tiêu nhìn qua xe và buồn cười, trong nội tâm âm thầm nói: ta ta mang theo khoản tiền tham ô nhiều như vậy! Quý ẩn là quý ẩn, tiền nhất định phải xài, đây chính là dùng mạng đổi lấy, ha ha!

Tàn Tiêu lúc này cầm ấn tín, binh phù, áo giáp cùng binh khí sửa sang một phen, chuẩn bị sáng sớm mai giao cho Hoàng Thành Ngự Suất Ti. Đồ đệ Hoàn Tử Đan vẫn yên lặng nhìn qua Tàn Tiêu. Tàn Tiêu ngẫu nhiên quay mặt nhìn qua hần, nói:

- Tử Đan, người ở lại Trường An lẫn lộn với sư huynh Tử Nghi của người đi. Qua hết năm triều đình sẽ mở võ cử lần nữa, người không ngại cùng sư huynh của người tham gia một lần.

Hoàn Tử Đan ưu tư:

- Sư phụ, ngài đã giúp ta báo đại thù, ta không có gì tiếc nuối. Chỉ hy vọng cả đời này đi theo bên người sư phụ. Giúp ngài dẫn ngựa, chạy chân chạy.

- Không có tiền đồ, nói bậy bạ gì đó!

Tàn Tiêu trừng mắt nhìn hần, đập bả vai của hần, nói:

- Thái tử điện hạ đã sớm thương thức người rồi. Người phải lưu lại. Người không được quên, phụ thân của người là Đại Đường trung liệt lương thần, người cả đời này nhất định phải sống đặc sắc đấy.

Hoàn Tử Đan phiến muộn cúi đầu xuống:

- Ngay cả người như sư phụ còn từ quan, ta còn...

- Im ngay. Đừng nói.

Tàn Tiêu đánh gãy lời hần nói:

- Những chuyện này sau này người sẽ hiểu. Hiện tại người xem sư phụ như đào binh nhu nhược đi. Người không nên học ta, phải có tiền đồ một chút có biết không? Người phải lẫn lộn tốt, có tiền đồ thì mặt mũi ta mới sáng được. Hiểu chưa?

Hoàn Tử Đan hít sâu một hơi, liên tục gật đầu:

- Đồ nhi hiểu rồi!

Còn đang bận rộn, dưới lầu đột nhiên truyền ra tiếng hô to “Đại Đô Đốc” Tần Tiêu vội vàng chạy ra ban công xem xét, dưới lầu có một đám người đang quỳ, trong bóng tối cũng không thấy rõ là ai. Tần Tiêu chạy xuống mở cửa ra, đập vào mắt nhìn thấy Hình Trường Phong, Thạch Thu Giản, Lý Giai Lạc, Phạm Thúc Đức và một đám đồng liêu Hoàng Thành Ngự Suất Ti, còn có Trình Bá Hiến, Vạn Lôi, Điền Trân và rất nhiều đồng liêu đồng cung lục suất, ngay cả Hoàng Trùng cùng quân y Lưu Dịch cũng ở đây. Bọn họ quỳ trên tuyết nhìn qua Tần Tiêu. Lần nữa hô lên “Đại Đô Đốc”, một cảm giác xúc động hiện ra trong lòng Tần Tiêu, Tần Tiêu thiếu chút nữa trào nước mắt. Hắn vội vàng bước nhanh tới trước:

- Hảo huynh đệ các người đứng lên đi.

Dứt lời đi lên vịn Phạm Thúc Đức lớn tuổi nhất đứng dậy.

Phạm Thúc Đức tràn đầy ưu thương, thâm trầm nói ra:

- Đại Đô Đốc, người cứ như vậy vứt bỏ đám huynh đệ này, rời khỏi Trường An... Mọi người chúng ta nội tâm rất thất lạc.

Tần Tiêu tự trách khê cười cười:

- Phạm tiên sinh, lời dư thừa không cần nói. Tần Tiêu rời xa triều đình, chúc các vị tại Trường An vinh hoa phú quý, cả đời bình an!

Tần Tiêu chậm rãi đi qua, nói:

- Trường Phong huynh đệ, có lẽ khi mới bắt đầu ta tu kiến đặc chủng doanh là có tư tâm. Nhưng mà cho tới hôm nay gặp các người như vậy đã không hề chỉ thuộc về mình Tần Tiêu ta. Các người là hảo huynh đệ của ta, nhưng đồng thời cũng là quân nhân Đại Đường, là nhân tài Đại Đường không thể thiếu. Thái tử điện hạ đăng cơ sẽ đại lực bồi dưỡng đặc chủng doanh. Cho nên ,các người rất sớm đã thuộc quân đội Đại Đường, thuộc về cả Đại Đường. Các người phải thay ta làm nhiều việc. Mặc kệ ta đi đâu vẫn vĩnh viễn nhớ các người. Hảo huynh đệ!

Lời này vừa ra một đám nam nhân cũng phải rơi lệ.

Nước mắt nữ nhân hòa tan nam nhân; nước mắt nam nhân cảm động trời xanh.

- Hầu tử, tiểu tử người khi huấn luyện lưỡi biếng nhất, bổn sự kém cỏi nhất.

Tần Tiêu đi tới trước mặt hầu tử, phỉ phỉ bông tuyết trên vai của hắn, nhẹ giọng nói:

- Sau này nếu như lên làm tướng quân. Làm huấn luyện viên cũng không thể như vậy. Có biết không? Nếu như mang binh sai lầm, sẽ bị các huynh đệ khác chê cười đấy....

Hầu tử đứng nghiêm, rơi lệ đầy mặt, dương tay chào theo nghi thức quân đội đặc chủng doanh của thế kỷ hai mươi mốt!

Tần Tiêu gật đầu đi qua bên cạnh hắn.

- Bạch Nhân, tiểu tử người đánh bạc tốt lắm!

- Lại đánh bạc ta sẽ tự chặt tay!

- Tống Tiểu Thất, phụ thân người bệnh lao bớt chưa?

- Không còn tái phát nữa, lão nhân gia ông ta đã quy thiên!

Tống Tiểu Thất âm thanh nghẹn ngào:

- Nhưng ta sẽ thấp hương cho lão nhân gia nói Đại Đô Đốc trước khi rời đi vẫn còn nhớ tới hắn.

Bọn người Lý Tiên Huệ đứng ở ban công nước mắt đầy mặt.

Tần Tiêu cùng chào từ biệt người ở đây, rốt cục cũng không nhìn được nước mắt, mặc cho nó chảy xuống mặt của mình.

- Tử Nghi!

Tần Tiêu đi tới bên cạnh Quách Tử Nghi, gật đầu nói:

- Làm rất tốt, không chỉ làm Võ Trọng Nguyên, còn phải làm tướng quân tốt nhất của Đại Đường, nguyên soái tốt nhất.

Quách Tử Nghi lớn tiếng nói:

- Sư phụ thứ nhất, ta sẽ thứ hai!

- Người phải làm đệ nhất!

Tần Tiêu vỗ đầu vai của hắn:

- Có tiền đồ một chút!

- Ân!

Quách Tử Nghi nặng một tiếng, rưng rưng gật đầu.

Tần Tiêu đi tới cổng chính, quay người ôm quyền cúi chào mọi người.

- Các vị hảo huynh đệ, thiên hạ không có yến hội nào không tàn. Cả đời của Tần Tiêu có nhiều hảo huynh đệ như vậy đã là cảm kích lớn nhất! Chúng ta lúc này từ biệt, ngày mai thái tử đăng cơ chư vị cũng không cần đưa tiễn. Tần Tiêu muốn yên lặng rời đi.

Tất cả mọi người quỳ gối

- Bái biệt Đại Đô Đốc!

Hình Trường Phong tiến lên, cởi mũ giáo kiếm ra, cung kính đưa tới trước mặt Tần Tiêu:

- Đại Đô Đốc, Hình Phong không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại Đại Đô Đốc. Cẩn dùng kiếm này tặng Đại Đô Đốc, làm vật chứng kiến giữa chúng ta.

Tần Tiêu chậm rãi vươn tay ra tiếp kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ hàn quang hiện ra, kiếm khí rung sợ gió tuyết.

- Hảo huynh đệ!

Hai người ôm nhau, Hình Trường Phong nghẹn ngào khóc rống:

- Đại Đô Đốc vĩnh viễn là hảo huynh đệ tốt nhất của Hình Phong.

Cảnh ban đêm tràn ngập gió tuyết như trước.

Mọi người thối lui, Tần Tiêu ngồi trong đại sảnh, ngơ ngác vuốt ve bảo kiếm trong tay, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh. Sau lưng của hắn chính là mảnh hổ đồ ‘ uy phong bát diện ’, bên cạnh có cấm Phượng Sí Lưu Kim Đang. Chiều sáng ngọn đèn và tỏa sáng.

- Tử Đan, người tới.

Tần Tiêu gọi Hoàn Tử Đan từ phòng trong ra ngoài.

Tần Tiêu đứng dậy, rút Phượng Sí Lưu Kim Đang ra đưa tới trước mặt hắn.

656. Chương 658 : Biển Cười. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trọng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 658 : Biển Cười. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 658 : Biển cười. (2)

- Cầm lấy đi! Từ nay về sau ngươi là chủ nhân của nó.

- Sư phụ, cái này, không thể!

Hoàn Tử Đan cuống quýt quỳ gối xuống:

- Phượng Sí Lưu Kim Đang là binh khí yêu thích của sư phụ, Tử Đan làm sao lấy làm của riêng?

Tần Tiêu cầm Phượng Sí Lưu Kim Đang đưa tới đầu của hắn:

- Cầm! Thanh Phượng Sí Lưu Kim Đang này đã uống máu tươi không ít. Nó sẽ không tình nguyện bình tĩnh quy ẩn nông thôn với ta, nó nhất định chỉ thuộc về chiến trường giết chóc. Từ hôm nay trở đi ngươi hảo hảo dùng nó bảo vệ giang sơn Đại Đường, bảo vệ tôn nghiêm của nam nhân.

Hoàn Tử Đan run rẩy đưa tay lên, cẩn thận tiếp nhận, lập tức cảm giác người trầm xuống, nói:

- Đồ nhi nhất định không làm nhục thanh danh của nó!

Ngày hôm sau gió tuyết không ngừng, thiên địa thuần trắng, ánh nắng mặt trời vô cùng chói mắt.

Người một nhà trắng thức suốt đêm thu thập hành lý, lúc sáng sớm hàn khí lạnh thấu xương, lên xe ngựa đi ra ngoài.

Xe ngựa từ hậu viện ra ngoài, người một nhà ngay ngắn lên xe, cảm khái vô hạn quay đầu nhìn qua đại viện vài lần. Tần Tiêu thở dài một hơi. Lớn tiếng nói:

- Đám lão bà lên xe đi!

Hô to một tiếng và bọn người Lý Tiên Huệ không ngừng tỉnh lại, mấy ngày qua giông như bình tĩnh lại, trên mặt thoải mái mỉm cười.

Ôm con của mình xuống, Tần Tiêu vẫn cười kìm mã, trên người khoác hai áo choàng lên người.

Xe ngựa gần đây ở kim quang môn. Lại đi qua phương xa, Tần Tiêu lại lên xa giá, ghìm ngựa dừng lại, quay đầu nhìn qua đế đô Trường An.

Trường An nguy nga, Trường An xinh đẹp; Trường An huy hoàng, thời gian ba năm này ta ở chỗ này lưu lại nhiều câu chuyện đáng nhớ, hết thấy giống như giật mình tỉnh lại.

Đúng lúc này đối diện có một ngựa chạy tới, quan bào phiêu nhiên. Một thân đạo bào tuyết trắng, phi tu râu dài. Tần Tiêu cả kinh nói:

- Kim tiên sinh!

Người tới chính là Kim Lương Phượng dẫn tiền Hoàn Tử Đan, xem bói cho Tần Tiêu. Kim Lương Phượng thúc ngựa đi tới trước mặt Tần Tiêu, chấp tay vái chào:

- Đại Đô Đốc thông minh hơn người, quay người cũng không hối hận. Kim mỗ thật sự bội phục!

Tần Tiêu cười nói:

- Không thể ngờ chuyện này hôm nay cũng có thể gặp được Kim tiên sinh. Tiên sinh hôm nay đến đây chính là vì xem tướng số cho Tần Tiêu sao?

Kim Lương Phượng vuốt râu cười to, cực kỳ tiêu sái:

- Đại Đô Đốc mệnh lý đã nắm giữ cả rồi, cầu người không bằng cầu mình. Cần gì bản đạo tính toán? Bản đạo hôm nay tới đây cố ý đề cử mình, muốn làm thầy dạy học cho tiểu công tử Tần gia. Đại Đô Đốc có thể nguyện ý thu nhận bản đạo không?

Tần Tiêu mừng rỡ trong lòng: Kỳ nhân chính là kỳ nhân! Hắn lúc này tới tìm ta, nhất định có thâm ý, ta có lý do cự tuyệt sao?

Tần Tiêu cười to nói:

- Mỗi tháng hai xâu tiền. Bao ăn bao ở tiền thưởng và tiền bảo hiểm, Kim tiên sinh với đãi ngộ này thỏa mãn không?

Kim Lương Phượng cười lên ha hả. Thúc ngựa đi cùng chỗ với Tần Tiêu, mỉm cười nói:

- Đại Đô Đốc quả nhiên không phải người bình thường! Nói chuyện bần đạo nghe không hiểu bao nhiêu. Nghe xong cũng hiểu kỳ, chỉ có ngày có ba bữa cơm không lo nóng lạnh, bần đạo cái thân già khom này xem như bán cho Đại Đô Đốc!

Hai người cười ha ha, cùng thúc ngựa đuổi theo xa giá bọn người Lý Tiên Huệ.

Lúc này Thượng Quan Uyển Nhi lấy một bao vải xanh ra:

- Thái tử nói, biết rõ ta thích đánh đàn, cho nên tặng tiêu vĩ cầm cho ta, bảo ta sau này dạy đầu to đánh đàn. Hắn nói đầu to là con nuôi của hắn, hắn làm cha nuôi phải tận tâm ý.

Tần Tiêu cười cười:

- Cầm cho ta xem!

Thượng Quan Uyển Nhi theo lời nghe theo đưa cho hắn:

- Người muốn làm cái gì?

Tử Địch bĩu môi một cái:

- Hắn cũng sẽ không đánh đàn, nhiều nhất là đàn loạn mà thôi.

- Vậy làm bữa bãi đi!

Tần Tiêu mỉm cười hào sảng cười lên ha hả, ôm ngang tiêu vĩ cầm trên ngựa, xem nó như đàn tỳ bà, rung đùi đắc ý cất tiếng hát:

- Biển cười cuộn cuộn hai bờ sông chìm nổi theo sóng nước, nhao nhao trên đời triều ai phụ ai thắng ra trời biết hiểu giang sơn cười, mưa bụi xa làn sóng lớn sóng tận hồng trần thể tục...

Gió chưa động, cây chưa động, kỳ thật là lòng chúng ta đang động. Bởi vì có một trái tim không cam lòng bình phàm, một linh hồn không cam lòng vắng vẻ, trong thời thịnh phong lưu, chuyện xưa của võ trạng nguyên Tần Tiêu vẫn chưa chấm dứt – quyền ký.

Ba năm sau, một ngày mùa thu, sông dài như dải lụa.

Mỗi khi đến mùa thu, nước sông Tương Giang sẽ chảy thật chậm, không còn nhìn thấy được dòng nước xoáy chảy xiết của dòng Tương Giang vào mùa xuân hạ trước đó.

Những chiếc thuyền đánh cá rải rác trên con sông rộng lớn, đang thả lưới trên sông.

Những nam tử thường thường lại hát lên vài câu ca dao, những nữ tử thì đang vo gạo chuẩn bị nấu bữa cơm chiều.

Trên một con thuyền đánh cá, một ngư dân thân thể rắn chắc đang chậm rãi thu lưới.

Cách đó không xa lại một con thuyền nhỏ trôi qua, đuôi thuyền có một người đang nằm, một chân gác lên chân kia, đầu ngón chân lắc lư, thập phần nhàn nhã thích ý. Giữa hai chân hắn còn kẹp một cần câu cá, dây cước thả dưới mặt nước, không hề có chút bộ dạng như đang câu cá, hoàn toàn không để ý tới cá có cắn câu hay không, trước ngực còn ôm một cây đàn nằm trên ván thuyền tùy ý gảy nhẹ.

Ngư dân nhích môi cười, dùng tay đưa lên bên miệng làm loa lớn tiếng nói:

- Tần đại thiện nhân, ngài làm như vậy sẽ không câu được cá đâu! Mùa thu đã đến, nếu lưới câu của ngài không chìm dưới nước sẽ khó câu được cá nga, hơn nữa ngài nằm như vậy cá có cắn câu ngài cũng không biết ah!

Người nằm trên thuyền cười ha ha một trận, vô cùng phẫn chán nói:

- Tứ lão ca, trong chốc lát nếu ta không câu được cá về báo cáo kết quả, người phải bán cho ta hai con cá nha!

Tứ lão ca lớn tiếng cười to:

- Hai con cá thoi, cần gì nói mua đây? Nếu đại thiện nhân cần dùng, cứ đi qua lấy là được. Hôm nay vận khí cũng không tệ lắm, lưới được một con cá trắm đen nặng tới bảy cân, hẳn là được rồi đi?

- Cá trắm đen sao, ta thích!

Tần đại thiện nhân vẫn nằm trên thuyền lớn tiếng nói:

- Lưu trữ cho ta!

- Được rồi!

Tứ lão ca ha ha cười đáp, thuyền lại trôi đi. Lão bà hẳn từ trong khoang thuyền đi ra nói:

- Tứ ca, hôm nay lại gặp Tần đại thiện nhân ah. Ông nhớ rõ không thể tiếp tục thu tiền của hắn, lần trước thuyền của chúng ta bị gió làm lật, toàn bộ nhờ hắn tiếp tế tặng thuyền mới cho chúng ta, nhờ vậy mới có thể duy trì cuộc sống!

- Phụ nhân như bà đi ra nhiều chuyện làm gì chứ?

Tứ lão ca nói:

- Chuyện này còn cần bà dặn dò sao? Bà chỉ cần nói cơm chín hay chưa thôi?

- Chín, ăn đi!

Tứ lão ca xa xa nhìn theo con thuyền nhỏ, lẩm bẩm:

- Chỉ tiếc ngư dân như chúng ta không lấy ra được đồ ăn gì ngon, ngược ngược mời hắn dùng cơm đầu.....

Gió thu thổi qua, trời xanh vạn lý trong vắt, nước sông lẳng lặng chảy xuôi, chậm rãi thông dong, là ngày lành đi chơi thuyền.

Tần Tiêu lắc lư bàn chân, một tay gối sau đầu, một tay nhẹ nhàng gảy đàn, nhắm mắt lại thích ý hưởng thụ thời gian nhàn rỗi.

657. Chương 659 : Phong Tuyết Trường Đào Bích Thượng Ngâm. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 659 : Phong Tuyết Trường Đào Bích Thượng Ngâm. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 659 : Phong Tuyết Trường Đào Bích Thượng Ngâm. (1)

Đi tới Đàm Châu đã được ba năm, một nhà ba người ở lại trang viện nằm dưới thôn xóm chân núi ở Nhạc Lộ thôn Trường Cát huyện, trở thành đại thiện nhân trong thôn. Dù sao có nhiều tiền, tùy tiện lấy ra một chút tiếp tế quê nhà đương nhiên nhận được lời khen ngợi. Gia đình Tần Tiêu ở đây sinh sống ba năm, chưa bao giờ gây hấn với bất luận kẻ nào, quan hệ với láng giềng tốt vô cùng, chẳng khác gì là thân thuộc.

- Nơi này dân phong thật là thuần phác, ta thích!

Tần Tiêu nhắm mắt lại, gảy nhẹ dây đàn, miệng ậm ừ ca khúc “Thương Hải Nhất Thanh Tiêu”, cũng không biết là vì sao, trước kia thường xuyên chơi thuyền câu cá ca hát, nhưng ngày hôm nay đặc biệt có cảm giác, giống như nhớ lại tình cảnh ba năm trước rời khỏi Trường An.

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu thở dài một tiếng xoay người ngồi dậy, dứt khoát lớn tiếng quát lên:

- Biển cả cười, cuộn cuộn hai bờ sóng triều, chìm nổi tùy lãng nhớ sáng nay..ai nha, cần câu của lão tử!

Đây chính là cần câu mà Đại Đầu thích đâu, nếu bị tiểu tử kia biết mình đánh mất của nó, chắc sẽ khóc tới chết đi! Tần Tiêu đang chuẩn bị xoay người nhảy vào trong nước vớt lên, lại nghe sau lưng vang lên tiếng kêu to:

- Tần lão đệ, còn không lên đảo sao?

Tần Tiêu nhìn lại, Kim Lương Phượng phiêu phiêu nhược tiên đứng trên bờ tiểu đảo, cười a a nhìn hấn chào hỏi.

Trong lòng Tần Tiêu chợt nói thầm:

- Không nghĩ tới lại trôi qua Kết Tử Châu Đầu, xem ra ta đã nằm lâu thật ah! A nha, cần câu..hoàn toàn không có!

Tần Tiêu xoay người nhìn Kim Lương Phượng mắng to:

- Người a, đều do người làm ta sợ, làm hại ta đánh mất cần câu của đứa con, người phải đền cho ta!

Dứt lời Tần Tiêu đứng lên, thật cẩn thận đem tiêu vĩ cầm bỏ vào khoang thuyền, sau đó cầm mái chèo bơi về hướng đảo.

Kim Lương Phượng đứng ở bờ đảo vuốt râu cười dài, cười ha ha nói:

- Thật không ngờ ah, đại tướng quân uy chấn thiên hạ cũng sẽ giống như hài đồng đùa giỡn lưu manh, tìm bần đạo dọa dẫm một cần câu cá. Việc này nếu rơi vào trong mắt những người ngày trước, bọn hấn còn không choáng váng sao!

Tần Tiêu bơi tới bờ đảo, buộc dây neo, đi chân trần bước tới chỗ Kim Lương Phượng, ra vẻ tức giận nói:

- Lỗ mũi trâu, nếu người nhắc lại việc này ta sẽ trở mặt! Ha ha, hôm nay tới thật đúng là không khéo ah, cây quýt tại Kết Tử Châu Đầu chín rồi, một chút để ta hái về cho lão bà đứa con ném thử!

Kim Lương Phượng cất tiếng cười to, đưa ra ba ngón tay:

- Ba văn tiền một cân! Đừng tưởng rằng người đưa ta Kết Tử Châu Đầu là có được đặc quyền, cho tới bây giờ bần đạo luôn đối xử bình đẳng!

Kim Lương Phượng nhìn Tần Tiêu, híp mắt, trong lòng buồn cười. Xem hấn mặc thanh bố thô y, nửa thân dưới cũng là quần vải bố lộ bắp chân, bên hông tùy ý thắt một dây lưng, đi chân trần, trang phục chẳng khác gì một ngư dân. Nhưng chỉ cần xem kỹ lại, y phục của hấn không có mụn vá cũng không có vấy bẩn, chân cũng không chai sạn, có thể nhìn ra được hấn không phải ngư dân bình thường. Hấn chỉ là rảnh rỗi thích giả dạng chơi thuyền trên sông, cách năm ba ngày lại đi tới Kết Tử Châu Đầu thăm viếng một lần.

Hai người sóng vai đi vào một rừng quýt, Tần Tiêu tùy tiện hái xuống một quả quýt lột vỏ liền ăn, hoàn toàn không để ý hình tượng. Kim Lương Phượng ha ha cười nói:

- Tần lão đệ, người thật sự dự tính đặt chân ở lại Nhạc Lộc thôn Trường Cát huyện cả đời sao?

- Đúng rồi, có gì không tốt sao?

Dưới cằm Tần Tiêu mơ hồ một mảnh râu quai nón, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa:

- Lão tử tiếp tục thử một quả! Mùi vị không tệ ah, năm nay quả quýt đầu mùa thu hoạch rồi!

Kim Lương Phượng cười nhẹ, biết Tần Tiêu muốn đổi đầu đề, cũng nói theo ý tứ của hấn:

- Phải đó, thu hoạch so với năm trước tốt hơn rất nhiều. Qua vài ngày ra đảo mời dân phu tới giúp hái xuống chở đi. Đại thiện nhân, có phải lại định bố thí một ít ra ngoài hay không?

- Quy củ cũ, vật tặng cho người chính là của người, nếu ta cần sẽ bỏ tiền ra mua! đọc truyện mới nhất tại .

Tần Tiêu ăn thêm một quả quýt, không khỏi ợ một tiếng, chép miệng nói:

- Hương vị thật tốt!

Kim Lương Phượng mời hắn đến tiểu đạo quan của mình, đưa cho hắn một đôi giày rơm mang vào chân. Hai người đi tới hậu viện trong đạo quan, nơi đó đặt một chiếc đỉnh đồng, khói nhẹ phơ phất, hai tiểu đồng đang châm củi quạt lửa, trông coi đồng đỉnh.

Tần Tiêu bĩu môi nói:

- Lại mê mẩn những trò này sao, thật không biết có hữu dụng hay không. Nếu như thật sự luyện ra được thần đan, chẳng phải mọi người đều có thể thăng tiên.
- Cho dù không thể thành tiên, cũng có thể cường thân kiện thể đi.

Kim Lương Phượng mỉm cười lấy ra một chiếc hộp đưa cho Tần Tiêu:

- Cầm đi đi, suốt một năm thời gian xem như có thể thành, người thử xem hiệu quả.
- Ai nha, quả nhiên là vật gì đi tới trong tay Kim tiên sinh đều có thể biến thành thần kỳ!

Tần Tiêu cười ha ha tiếp nhận, lấy ra một đồ vật có thể co duỗi, tấm tắc tán thán:

- Quả nhiên là tài nghệ tốt! Ai có thể nghĩ ra một lão đạo sĩ lỗ mũi trâu còn là một thợ thủ công khéo tay đâu!

Kim Lương Phượng dở khóc dở cười vuốt râu lắc đầu:

- Người đang thổi phồng ta hay đang tổn hại ta đây?

Tần Tiêu mở ra món đồ vật bằng thiết đồng kia, đặt lên mắt nhìn ra xa xa, không khỏi lớn tiếng kêu lên:

- Ha ha, lão tử chứng kiến lão tử đang sờ mông vợ hắn đâu! Rốt cục thành công rồi, thật sự là rất tinh tế!
- Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn, nơi đây còn có hài đồng, người còn nói năng lỗ mãng như vậy!

Kim Lương Phượng đoạt lại thiết đồng:

- Ai, thật sự là tính tình phóng đảng không biết tự chủ!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Lão mũi trâu, người không nghĩ tới đi, người luyện đan ra rác rưởi, lại có được diệu dụng như vậy. Vật này gọi là “Vọng Nhân Kính”, cần có loại “thủy tinh” trong lò luyện đan mới có thể chế ra!

Kim Lương Phượng cũng đặt lên mắt nhìn xa xa, gật đầu nói:

- Kỳ thật từ ngày luyện đan liên thường xuyên nhìn thấy đồ vật này. Chẳng qua không có ai biết nó còn có diệu dụng như vậy, cứ ném bỏ, có chút xinh đẹp thì lấy đi làm đồ trang sức. Tần lão đệ, ý nghĩ quỷ quái của người đúng thật là nhiều ah! Chúng ta thử làm lại lần nữa xem!

Tần Tiêu đoạt lại “Vọng Nhân Kính” trong tay Kim Lương Phượng, đi theo hắn vào trong một thạch thất. Kim Lương Phượng từ trong một hòm thiết có khóa lấy ra một cái chai đen nhánh, thật cẩn thận đưa cho Tần Tiêu, dặn dò cẩn thận:

- Nhớ cẩn thận, vật này là đại hung vật nha!

Tần Tiêu nhếch miệng cười:

- Còn cần người dặn dò, ta là chuyên gia chơi mấy thứ này, chỉ vì không có thời gian chuyên tâm nghiên cứu, cũng không tìm được tài liệu thích hợp. Chỗ luyện đan của lỗ mũi trâu người đây, đồ vật thật sự là đầy đủ, vật gì cũng có. Không nói nữa, thử xem uy lực một chút!

Dứt lời tìm một kíp nổ thật dài cắm vào trong bình, đi ra khỏi thạch thất tới cạnh bờ sông. Dùng lửa châm, Tần Tiêu nhanh chân chạy nhanh về phía sau, còn nhanh chóng nằm rạp sau một dãy đá lớn.

658. Chương 660 : Phong Tuyết Trường Dao Bích Thượng Ngâm. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 660 : Phong Tuyết Trường Dao Bích Thượng Ngâm. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 660 : Phong Tuyết Trường Dao Bích Thượng Ngâm. (2)

- Oanh long...

Một tiếng vang thật lớn, rung trời triệt địa. Một cỗ khí lãng khói đen dâng lên trên không, Tần Tiêu cười ha ha:

- Cuối cùng thành công, chính là tỷ lệ này, tốt lắm! Uy lực lớn nhất!

Kim Lương Phượng đứng sau lưng hắn hàm râu chấn rung, lẩm bẫm:

- Đây là uy lực đích thực của hắc hỏa được sao? Nếu dùng công thành nhỏ trại...

Tần Tiêu bò lên, tức giận nói:

- Công thành cái gì, bại trại cái gì, ta dùng để tạc cá!

Kim Lương Phượng chỉ cười, không tranh cãi với hắn.

Tần Tiêu lại hướng chỗ thạch thất đi tới, từ trong lấy ra “Hỏa Nỗ Sàng”, đây là tác phẩm đặc ý nhất của hắn mấy năm qua. Một tấm sắt chắn ngang phía trước, có thể bảo vệ cho binh lính trốn ở phía sau. Trên tấm sắt có ba mươi sáu lỗ thủng, sắp thành ba hàng, từng lỗ thủng đều có thể bắn ra được mũi tên bọc hỏa được, tiếp cận nguyên lý của Thiết Tí Nỏ vô cùng, đều là liên thể kết nối. Vừa có thể phát ra ba hàng, cũng có thể đồng thời phát một lúc, mỗi mũi tên đều cỡ cánh tay hài nhi, chỉ cần bắn lên người ngựa hoặc tường thành, sẽ lập tức nổ mạnh.

Tần Tiêu ha ha cười ngậy ngô:

- Vật này tìm địa phương nào thí nghiệm mới tốt đây? Làm xong rồi lại không thí nghiệm qua, làm trong lòng ta thật sự ngứa ngáy!

Kim Lương Phượng xem thường cười nhìn Tần Tiêu:

- Vật này là lão đệ nghiên cứu dùng bắn chim sao?

- Phải đó, đúng vậy!

Tần Tiêu lại cười ha ha:

- Chỉ cần oanh trúng, trực tiếp nấu chín ăn ngay!

Trong lỗ mũi Kim Lương Phượng hừ lạnh một tiếng, buồn bực nói: truyện copy từ

- Người ngoài đều nói lão đạo sĩ này ở lại Kết Tử Châu Đầu khoái hoạt bậc nào, ai lại biết ta ở đây mỗi ngày làm thợ mộc, thợ rèn, thay người mân mê những đồ vật kỳ cổ quái như vậy!

Tần Tiêu cười hăng hắc, đẩy Hỏa Nỗ Sàng quay về thạch thất, nhìn Phong Tuyết trường đao trên vách tường, trong lòng đột nhiên lay động.

Mỗi lần đi lên hòn đảo này, chứng kiến thanh đao kia, trong lòng Tần Tiêu khó tránh khỏi cảm giác như thế. Hình ảnh trước kia mang thanh đao theo bên mình, hình ảnh như vậy hắn vẫn luôn không tự chủ được hồi ức trở lại.

Hình Trường Phong tặng Thuần Quân kiếm là bảo vật, tín vật, Tần Tiêu luôn đặt ở nhà, có thời gian lấy ra lau chùi một phen. Nhưng thanh Phong Tuyết đao kia, thường xuyên làm cho hắn luôn vô cùng cảm khái, không thể không đặt trong thạch thất trên Kết Tử Châu Đầu.

Cũng không biết có đêm đêm bích thượng ngâm không?

Tần Tiêu mỉm cười đi ra thạch thất. Kim Lương Phượng nhìn hắn đầy thâm ý:

- Nếu như luyện tiếu thì lấy về đi. Miễn cho ta còn phải chiếu cố thay cho người!

- Chiếu cố cái gì, người còn có nữ nhân sao?

Tần Tiêu mĩa mai, đi tới, ném lại một câu:

- Lỡ mũi trâu, ngày mốt ta tìm vài dân phu tới hái quýt giúp người, nhớ rõ dàn xếp chút cơm bố thí chút nước trà. Hôm nay người không cần lưu ta ăn cải thìa đậu hũ, ta muốn nhanh chóng đi lấy con cá trắm đen lớn kia, trong nhà chờ nấu cơm đâu!

Kim Lương Phượng nhìn Tần Tiêu đi xa, không khỏi lắc đầu cười rộ lên:

- Ba năm thời gian, người cuối cùng không còn chịu được đi? Người như người nếu chịu an tĩnh làm một người thường, trừ phi Tam Thanh Đạo Tôn đồng thời hiển linh, đổi đi trái tim của người!

Kim Lương Phượng chậm rãi đi về hướng đạo quan, vào trong một gian phòng. Một nam tử đang ngồi xếp bằng bên trong, ánh mắt đầy chờ mong vọng hỏi:

- Như thế nào?

Kim Lương Phượng vuốt râu mỉm cười:

- Cái gì mà như thế nào? Người không thấy được tình hình hôm nay hay sao?

Nam tử có chút xấu hổ cười:

- Hắn thực sự quá tinh tế, ta không dám lộ mặt, luôn trốn trong phòng không dám đi ra ngoài...

Tần Tiêu cho thuyền rời khỏi Kết Tử Châu Đầu, Thuyền lão tử đã sớm đem con cá trắm đen lớn dùng lưới bao bọc, chết sống không chịu nhận tiền của Tần Tiêu, đem cá ném lên trên thuyền hắn. Tần Tiêu cười ha ha một trận, trong lòng thầm nghĩ trong chốc lát gọi Quang Viễn đại ca đem lương thực tới nhà hắn là được.

Sau khi rời khỏi Trường An ba năm trước, Tần Tiêu dần xếp gia đình ở nơi này, sau đó lại đến Sở Tiên sơn trang một chuyến, đem một số người ở đó an bài. Dịch Quang Viễn cùng Dương Ngọc Hoàn đương nhiên là cùng hắn tới Trường Cát, một ít tiểu thiếp đặc chủng doanh thì đưa tới Trường An.

Tần Tiêu lên bờ, mang theo cá đi về nhà. Bên bờ sông là một làng chài, các ngư dân ra vào đều thân thiết chào hỏi hắn, gọi hắn là "Tần đại thiện nhân", còn sôi nổi mời hắn vào nhà uống rượu ăn cơm. Tần Tiêu cười a a uyển chuyển cự tuyệt, dọc theo con đường đá sỏi hướng Nhạc Lộ thôn đi tới.

Khi xuyên qua Trấn Điện, Tần Tiêu nhìn quanh, cảm thấy bối rối, hôm nay hắn đã đánh mất cần câu cá, nếu không phải tìm vật gì đó về bờ thường mới được, không thì tiểu tử kia sẽ không để yên cho hắn.

Chợ của Trấn Điện không lớn, chỉ có vài con đường cùng mấy khách điểm, tiệm gạo cùng tiệm vải. Tần Tiêu liếc mắt nhìn thấy quán nhỏ bán mít quả, trong lòng vui vẻ liền đi qua mua một đồng mít quả.

Đại Đầu cùng nữ nữ yêu nhất, ha ha! Có thứ này, tiểu tử sẽ không còn nhớ được hôm nay mình lấy cần câu của nó đâu, ngày mai có thời gian làm cần câu khác là được.

Đang chuẩn bị rời đi, nghe được bên tửu quán truyền ra tiếng nói:

- Uống thì uống, lão tử còn sợ người sao!

- Rót đầy cho tứ nương!

- Lão tử uống trước, các người cũng phải uống!

Tần Tiêu buồn bực nhăn mặt, biết được vị phu nhân phiền toái trong nhà lại đi ra nổi điên.

Đây không phải phong nha đầu Tử Dịch đó sao? Đi vào Trường Cát ba năm, cùng cư dân quê nhà hỗn chín, danh khí còn lớn hơn Tần Tiêu. Ngoại trừ một thân hiệp khí thường xuyên bênh vực kẻ yếu, khăng khải trượng nghĩa, còn nổi danh là thùng rượu lớn. Mấy nam nhân hợp lại cũng không đấu qua nàng, rồi sao, được thêm ngoại hiệu “Phong tứ nương”, nhưng người bình thường đều chỉ gọi nàng là “tứ nương”.

Tần Tiêu đi vào tửu quán, nhìn thấy Tử Dịch mặc hồ phục vải bông, một chân đạp lên ghế ngồi, ngẩng đầu cầm bát rượu lớn rót xuống miệng. Uống cạn bát, Tử Dịch lớn tiếng cười to vỗ bàn:

- Uống nha! Mấy tên nam nhân các ngươi, không phải đang sợ nữ nhân như ta đi?

Mấy hán tử đang đụng rượu với nàng cũng thấy được Tần Tiêu đi vào, liền ôm quyền cười nói:

- Đại thiện nhân tới rồi, hôm nay tứ nương còn lợi hại hơn ngày xưa ah, đã uống sáu bát lớn!

Tử Dịch nhất thời cảm thấy da đầu căng thẳng:

- A nha, người này sao lại tới đây?

Chớp mắt, Tử Dịch ngã xuống trên ghế, úp sấp trên bàn, miệng la hét:

- Ai nha nha, lão tử say...

Tần Tiêu cười khở lắc đầu, chào hỏi vài câu với mấy tửu khách, ném ít tiền cho tiểu nhị, khiêng Tử Dịch nhắc lên vai đi ra tửu quán.

Tử Dịch cúi đầu cười hắc hắc, dù bụng bị cắn có chút khó chịu, nhưng còn tốt hơn bị mắng, vì thế dứt khoát thanh thần dựa trên lưng hán giả ngủ.

Tần Tiêu khiêng Tử Dịch đi ra Trấn Điện, cầm xâu nút quả đâm đâm vào mông của nàng, oán hận mắng:

- Còn giả ngủ, không chịu đứng lên đi, muốn bốn lão giả công nàng về nhà sao?

Tử Dịch cười hắc hắc, tuột khỏi lưng hán, vuốt mũi sợ hãi cười nói:

- Đã lâu không đi ra chơi đùa, hôm nay chỉ một lần, một lần thôi!

Thanks

659. Chương 661: Sống Thật Thoải Mái.

Chương 661: Sống thật thoải mái.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Nàng nha, đã làm mẹ người ta rồi, còn không biết xấu hổ lại đi đụng rượu với mấy nam nhân!

Tần Tiêu đem cá trắm đen đưa cho nàng:

- Cầm đi, bữa tối hôm nay toàn bộ nhờ nó!

Tử Định vui vẻ cầm lấy, hì hì cười nói:

- Tứ Đầu có tỷ tỷ chiếu cố, sợ cái gì chứ!

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười, ánh mắt vui sướng đến híp lại. Ba năm nay mỗi lão bà đều sinh một đứa, Lý Tiên Huệ sinh nữ nhi, gọi là Tần Tuyền Khanh. Uyển Nhi cùng Mặc Y với Tử Dịch mỗi người sinh một đứa con trai. Được gọi là Khải Ca, Khải Toàn, Khải Tác...đối với ba tên này, Tần Tiêu đều cảm thấy được

để nhớ, còn có chút dũng mãnh. Chẳng qua Khải Tác thật làm người có chút khó hiểu, Tần Tiêu chỉ cười. Theo thường lệ đặt nhũ danh cho nữ nhi cùng nhi tử, lại là “nhị đầu”, “tam đầu”, “tứ đầu” cùng “nhị nữ nhân”, người ta không biết còn tưởng trong nhà kiếm kê một đàn heo con.

Kiệt tác của Tử Dịch là “tứ đầu” Khải Tác, là đứa nhỏ nhất, còn chưa đầy một tuổi, chưa dứt sữa. Tần Tiêu không dám để nhi tử bú sữa của “Phong tứ nương” ghiền rượu này, đành phải mời thêm vài nhũ mẫu bên ngoài.

Hiện tại không cần kế hoạch hóa gia đình, Tần Tiêu lại rất thích nhi đồng, đương nhiên sinh càng nhiều càng tốt. Nghĩ tới nhi đồng, Tần Tiêu không nhịn được trong lòng ấm áp, cảm giác cuộc sống cực kỳ tuyệt vời.

Hai người đi dọc theo con đường rộng rãi về hướng Nhạc Lộc sơn. Tần gia đại viện xây dưới chân núi, lưng dựa núi mặt hướng sông, tự nhiên do đại thần côn Kim Lương Phượng xem qua phong thủy. Sân không lớn, chủ trạch là nhà gỗ hai tầng, tường vây đơn giản, mặt sau có một tạp viện, trồng chút hoa cỏ đơn giản. Người hầu nha hoàn không nhiều, ngoại trừ mấy nhũ mẫu, cũng chỉ có Dịch Quang Viễn làm quản gia, năm sáu người hầu nấu cơm quét tước vườn tược. Nhìn thấy thế nào cũng giống như một tiểu địa chủ có chút tiền tại nông thôn. Dựa theo cách thực hiện cùng tập quán hiện nay, Tần Tiêu mua vài miếng đất thuê người trồng trọt, xem như là có nghề nghiệp, là một tiểu địa chủ. Chẳng qua hàng năm tới ngày thu tô, hẳn cũng không lấy tiền thuê, chỉ lấy tượng trưng vài gánh gạo đủ người nhà ăn là được. Hơn nữa bất kể là nhà ai gặp khó khăn, gia đình Tần Tiêu luôn nhiệt tâm trợ giúp cũng không làm cư dân thất vọng.

Kết quả là gia đình Tần đại thiện nhân sống trong khu tiểu nông thôn thuần phác cũng được xem là gia đình được hoan nghênh nhất. Đồng thời cũng không ai biết được quá khứ của gia đình hắn. Nếu để họ biết gia đình hắn nếu không phải là đô đốc thì là công chúa, không phải cáo mệnh phu nhân thì là tướng quân, phỏng chừng tháng ngày trôi qua sẽ không được an bình như thế. Huyện nha còn muốn mời Tần Tiêu nhậm chức ở công môn, Tần Tiêu đương nhiên là cự tuyệt. Đô đốc còn không đi làm, còn đi làm việc ở nha môn sao? Chẳng qua nếu huyện nha có việc gì cần trợ giúp, Tần Tiêu chưa bao giờ từ chối. Hơn nữa sau khi Lý Long Cơ lên ngôi thi hành tân chính, đầu tiên chính là chỉnh đốn lại trị, cắt giảm thật nhiều người bỏ tiền mua quan tước cùng tham quan, hiện tại đang thực hiện chính sách thân dân, đại bộ phận đều là những vị quan viên có lương tâm có năng lực, thật sự muốn làm chuyện tốt, mưu phúc cho nhân dân.

Ở lại trong nông thôn, Tần Tiêu nhìn thấy cả Đại Đường bắt đầu phát sinh biến hóa từ địa phương nhỏ, đi bước một chấn hưng, trong lòng vui mừng cùng thoải mái.

Lý Long Cơ đang cố gắng làm một hoàng đế tốt, điều này làm trong lòng Tần Tiêu cảm thấy hết sức vui mừng, mỗi ngày khuôn mặt đều tươi cười, cuộc sống trôi qua thật sự thoải mái.

Cách con đường lớn đi qua thêm con đường nhỏ, là có thể nhìn thấy sân viện nhà mình. Cạnh nhà có một dòng suối nhỏ, hàng năm nước trong vắt nhẹ chảy qua, nơi cửa viện Đại Đầu cùng Nữ Nữ đang chơi trò chơi, bên cạnh vây quanh một nhóm nhi đồng hàng xóm.

Đại Đầu mặc dù chỉ mới hơn bốn tuổi, nhưng đã trở thành nhi đồng vương của bọn trẻ, có trò chơi gì đều do tiểu tử kia mân mê ra trước, sau đó dạy cho những hài tử khác. Hơn nữa trong nhà có vị phụ thân quý quái như Tần Tiêu cùng mẫu thân yêu con như mạng, còn có lão sư tài cao học rộng như Thượng Quan Uyển Nhi, tiên sinh chính quy trí thâm như biển Kim Lương Phượng, sư phụ hiệp khách như Mặc Y, tiểu mục Phong tứ nương như Tử Dịch...từ nhỏ Đại Đầu được hun đúc, tính khí thập phần hoạt bát hiểu động, hơn nữa thông minh hơn người, thật sự bất phàm so với những hài đồng khác.

Tần Tiêu vừa nhìn thấy Đại Đầu, thật giống như từ trên người đứa bé thấy được ảnh tử của mình, không nhịn được vui vẻ.

Nhóm nhi đồng từ xa đã nhìn thấy Tần Tiêu cùng Tử Dịch trở về, Nữ Nữ lập tức lăm lăm chạy tới kêu lên “a cha”, “tứ nương”, Đại Đầu đang chuyên tâm chơi trò chơi, nghe được muội muội kêu to cũng giật mình, vội vàng chạy theo.

Tần Tiêu nhìn thấy hai tiểu bảo bối chạy tới, trong lòng vui vẻ, ha ha nở nụ cười, chạy tới ôm lấy Nữ Nữ bế lên, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn béo đơ đơ của tiểu a đầu, Nữ Nữ cười khanh khách lau gò má nhỏ nhắn nói:

- Râu của a cha đâm đau nha!

Đại Đầu cũng chạy tới, Tần Tiêu đặt Nữu Nữu xuống đất, đem một nắm mút quả đưa cho hai đứa bé, vuốt đầu nhi tử nói:

- Đi phân chia cho tiểu bằng hữu một người một xâu, đừng nhỏ mọn đó!

Đại Đầu liên tục gật đầu:

- A cha yên tâm đi, con là đại tướng quân, không thể cắt xén lương hưởng của các tướng sĩ, con đi phân ra nha!

Tử Dịch không nhịn được cười khanh khách, làm Tần Tiêu cũng bật cười.

Nữu Nữu cùng Đại Đầu vui vẻ chạy tới nhóm hài tử đang chơi, trong ánh mắt vô hạn kính ngưỡng của bọn trẻ, đem mút quả phân chia xuống. Cuối cùng chia xong còn thừa năm sáu xâu, Đại Đầu cùng Nữu Nữu mỗi người chỉ lấy một xâu, còn dư thừa đều trả về cho Tần Tiêu, Đại Đầu thập phần thành khẩn nói:

- A cha đã nói, đại tướng quân cũng không thể làm đặc thù. Phải cùng các tướng sĩ đồng cam cộng khổ, tụi con chỉ ăn một xâu, còn lại a cha cầm đi đi!

Tần Tiêu cười híp mắt vỗ đầu con trai:

- Hảo nhi tử, chơi đi!

Tử Dịch cười hì hì nói:

- Đã về nhà làm nông dân, còn muốn đem đứa con dạy dỗ thành đại tướng quân, huynh có xấu hổ hay không?

- Muội biết cái gì!

Tần Tiêu trừng mắt liếc nàng, nhẹ giọng mắng:

- Chẳng lẽ từ nhỏ dạy đứa con làm một nông dân đủ tư cách? Dù sao cũng phải có tiền đồ một chút thôi! Ngày sau khi Tử Đầu trưởng thành, muội phải dụng tâm dạy dỗ một chút. Nếu biến thành ăn chơi trác táng, ta trước tiên bắt mẫu thân như muội hối tội!

- Hắc hắc hắc...

Tử Dịch cười khanh khách chạy vào nhà. Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng của nàng không khỏi buồn cười, chính nàng vẫn còn trẻ con đó thôi! May mắn nàng còn một tỷ tỷ tốt tràn đầy mẫu tính.

Tần Tiêu đi vào sân viện, Đại Đầu ở sau lưng vung tay hô to:

- Các huynh đệ, tan thôi! Ngày mai chúng ta tiếp tục chơi ah!

Dứt lời cùng muội muội chạy tới nắm tay Tần Tiêu cùng nhau đi vào trong viện. Nhóm hài đồng cũng giống như các binh tướng sĩ cùng nhau tản đi.

660. Chương 662: Có Nữ Sơ Trưởng Thành, Bảo Đao Vẫn Chưa Lão. (1)

Chương 662: Có nữ sơ trưởng thành, bảo đao vẫn chưa lão. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mỗi lần Tần Tiêu nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhìn không được muốn cười. Đại Đầu tính tình thật sự, tuy rằng chỉ mới bốn năm tuổi nhưng lại tích cực chẳng khác gì người trưởng thành bình thường. Biết hẹn thời gian khi nào tập trung đông đủ, có chút tiểu bằng hữu đến muộn còn bị phạt, khi phân chia món ăn vật sẽ bị chia thiếu một ít.

Ý niệm này hình thành trong đầu tiểu hài tử là do Tần Tiêu dạy dỗ. Lúc trước hẳn cũng không phải cố ý làm như vậy, mà chỉ là trong tiềm thức cảm thấy nên làm như thế. Không nghĩ tới Đại Đầu sinh ra đã có thiên phú mang binh quản lý, đối với những việc này vừa học liền hiểu, hơn nữa còn cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Trong lòng Tần Tiêu cũng phải bật cười: Tiểu tử này sinh ra dành cho chiến tranh!

Trở lại trong viện, Thượng Quan Uyển Nhi đầu tiên ra đón, cười híp mắt nói:

- Lão công đã về, Đại Đầu, Nữu Nữu, nên đi rửa tay rửa mặt, một chút nữa ăn cơm!

Tần Tiêu tháo dây đàn trên lưng xuống, cười a a nói:

- Uyển Nhi, đêm nay có thời gian dạy ta đánh đàn đi, vì sao ta học hoài vẫn không được đây? Chẳng lẽ trời sinh không có tế bào âm nhạc?

Thượng Quan Uyển Nhi mặc áo đoàn sam vải xanh, điển hình cách ăn mặc của địa chủ phu nhân, nhưng lại không hề có chút thô tục thấp kém, vẫn thoát tục thanh lệ như trước. Thượng Quan Uyển Nhi dặt tay Đại Đầu cùng Nữu Nữu, vừa đi vừa nói:

- Huynh a, nên tỉnh lại đi. Trời sinh không có thiên phú, còn không bằng một tiểu a đầu bốn tuổi đâu!

Tần Tiêu cười xấu hổ, đi vào trong đại sảnh.

Lý Tiên Huệ ngồi trong đại sảnh, hai bên đều có hài tử, một bên là Nhị Đầu cùng nhị nữ nhân, Mặc Y ngồi bên cạnh, cũng đang vỗ về hài tử, đương nhiên là Tam Đầu cùng Tứ Đầu. Tần Tiêu cười ha ha:

- Ai nha, hai vị thật giống bảo mẫu ấu nhi viên thôi!

Lý Tiên Huệ cười dài đứng dậy, tiếp nhận tiêu vĩ cầm trong tay Tần Tiêu cẩn thận đặt lên bàn, cầm khăn mặt phủi bụi bặm trên người hắn, cẩn thận:

- Sao lại về muộn như vậy đâu, hôm nay lại đi lên đảo sao? Kim tiên sinh vẫn khỏe chứ?

Tần Tiêu ậm ừ gật đầu, ứng tiếng “rất tốt, đều tốt” lại nhìn Mặc Y mỉm cười.

Mặc Y vẫn dùng trang phục tiêu sái lưu loát như ngày trước, mấy năm vẫn không thay đổi. Lúc này nàng đứng lên, lấy một chậu nước ấm, lại lấy ra một đôi giày vải mới:

- Lão công rửa chân đi, mang đôi giày này. Đã là mùa thu, vì sao còn thích đi chân trần, bị lạnh không tốt đâu! Đôi giày rơm kia hẳn là Kim tiên sinh tặng đi!

Tần Tiêu cười ha ha, ngồi xuống rửa chân. Mặc Y nhẹ nhàng ngồi bên người hắn, giúp hắn tạt nước lên chân:

- Nóng không? Hay là lạnh?

Tần Tiêu si ngốc cười:

- Vừa lúc...

Mặc Y nhướn miệng cười, đưa tay giúp hắn rửa chân. Lý Tiên Huệ đi tới đỡ dành hài tử, lại nhìn Tần Tiêu mỉm cười ôn nhu như nước. Thượng Quan Uyển Nhi ở bên ngoài nhẹ giọng trách cứ Đại Đầu cùng Nữu Nữu làm thân thể dơ bẩn. Tử Dịch vẫn là diện mạo phó đại tổng quản ngày trước, ở trong phòng bếp hô to gọi nhỏ, chỉ huy nhóm người hầu mau nhanh chuẩn bị bữa tối.

Cảm giác tình yêu vây quanh thật quá tốt, lại cuộc sống thanh thản mà ấm áp điền viên cũng cực hay.

Tần Tiêu cảm giác mỗi ngày mình đều ở trong giấc mơ trôi qua, quên đi phiền não tồn tại, xem nhẹ thời gian trôi qua.

Đêm thoáng lạnh, gió thu se sắt.

Trong nông thôn không thể so sánh với kinh đô phồn hoa náo nhiệt, đến buổi tối vẫn đèn đuốc huy hoàng, khắp nơi ca múa mừng cảnh thái bình. Ở nơi này, sau khi mặt trời lặn xuống núi cũng mang ý nghĩa lên giường ngủ, bình thường không có hoạt động giải trí nào khác.

Đương nhiên, nếu thật sự không có niềm vui, nông phu cùng thôn cô vui chơi đầu giường chính là giải trí tốt nhất. Thời thái bình thịnh thế, “giải trí” như vậy sẽ giúp dân cư tăng lên thật nhanh. Đối với xã hội thời này mà nói đích thật là một chuyện tốt.

Tần Tiêu cơm nước no nê, ngâm tắm xỉa răng do mình tự chế, lắc lư qua lại trong sân viện nhà mình. Nhóm người Lý Tiên Huệ đang tắm cho hài tử, đồ dành bọn trẻ đi ngủ. Người hầu dọn dẹp xong cũng đi tắm sau đó đi ngủ, trong sân viện nhất thời trở nên thanh tĩnh.

Mỗi ngày tới giờ này Tần Tiêu thích làm một việc chính là luyện võ. Hắn không muốn bản thân nhàn rỗi, bởi vì mình lười biếng mà làm thất bại biến thành một tên mập khó nhìn.

Hay là trong lòng của hắn còn đang chờ đợi điều gì? Mỗi khi nghĩ đến việc này, Tần Tiêu cười tự giễu: nam nhân khó chịu!

Mặc áo lót, cầm Thuần Quân kiếm đi tới hậu viện, một Tần đại thiện nhân mà thôn dân chưa từng nhìn thấy qua bao giờ xuất hiện. Trong hậu viện sắp xếp không ít dụng cụ tập thể hình mà người khác xem nhưng không hiểu, như xà đơn, xà kép, ngoài ra còn có khóa đá, tạ đá. Mỗi ngày Tần Tiêu đều tập luyện những đồ vật này. Đầu tiên chơi kiếm như đùa Thái Cực, làm tâm tình mình bình yên trở lại, sau đó lại luyện một bộ quyền tán thủ, chơi xà đơn xà kép, cuối cùng nâng tạ đá, ngẫu nhiên cũng sử dụng cung tên chế bằng trúc luyện tập bắn cung.

Ba năm trôi qua, Tần Tiêu giống như đại đa số nam nhân, thân thể thô to một vòng, hơn nữa càng thêm cường tráng trầm ổn hơn so với trước kia.

Hắn đã hai mươi sáu tuổi.

Hai mươi sáu, một nam nhân đã đi tới tuổi hoàng kim. Hàm râu quai nón dưới cằm đã chứng minh điểm này. Hiện tại bình thường nhìn hắn có vẻ lồi thối lệch thẹo, thậm chí hắn có chút thích bộ dạng chậm rãi mà đượm chút tang thương của bản thân mình.

Dùng lời nói của hắn diễn tả, đó chính là “vẻ đẹp thành thực của nam nhân”.

Hôm nay chơi kiếm, tựa hồ có cảm giác. Kỳ thật hắn không hiểu thế nào là kiếm pháp chân chính, chỉ tùy ý múa một ít chiêu thức học được từ Mặc Y cùng Tử Dịch. Trước kia hai tỷ muội còn thường xuyên cùng hắn bồi luyện, hiện tại có nhi đồng, lại ít luyện tập, thường thường chỉ có một mình hắn.

Bất tri bất giác hắn nhắm hai mắt lại, cảm giác kiếm tùy tâm động vô cùng tuyệt vời. Có lẽ chiêu thức không có tinh diệu gì đáng nói, thậm chí là lộn xộn, nhưng người trong nghề chân chính có thể nhìn ra, mỗi chiêu thức của hắn đều cất giấu vô số biến hóa, một ít chiêu cực kỳ linh động ứng biến.

Bởi vì hắn đang suy nghĩ mình đang đưa thân vào chiến trường, đang tung hoành trong tư thế hào hùng khí thế...

Chơi đùa sáng khoái một lúc, tiếng đàn tranh phiêu nhiên rơi vào trong tai.

Nhẹ nhàng, linh hoạt kỳ ảo, hơn nữa giống như gọi lên tiếng lòng.

Trong lòng Tần Tiêu thoáng động – Uyển Nhi sao?

Hắn là! Làn điệu kia chẳng phải chính là “Thương Hải Nhất Thanh Tiêu” sao? Nàng vẫn đồng ý đến dạy ta, ha ha! Trong lòng Tần Tiêu thâm nghĩ, lại tiếp tục chơi kiếm.

Một khúc kết thúc, thân hình Tần Tiêu vừa ổn định, nương theo thanh âm tiếng đàn nhìn qua, nhưng chỉ nhìn thấy cửa sổ đang mở.

Gian phòng kia là của Dương Ngọc Hoàn, tài đánh đàn của tiểu cô nương hiện tại không thua kém Uyển Nhi.

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười. Ba năm trước đón Dương Ngọc Hoàn rời khỏi Sở Tiên sơn trang, nàng cao hứng không ít. Nhưng qua hai năm nàng đột nhiên có chút rầu rĩ không vui, thường xuyên trốn trong khuê phòng của mình.

661. Chương 663 : Có Nữ Sơ Trưởng Thành, Bảo Đao Vẫn Chưa Lão. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 663 : Có nữ sơ trưởng thành, bảo đao vẫn chưa lão. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 663 : Có nữ sơ trưởng thành, bảo đao vẫn chưa lão. (2)

Tần Tiêu nghĩ tới có thể vì Mặc Y cùng Tử Định sinh hài tử, không có bao nhiêu thời gian bởi nàng đi. Hơn nữa nhìn gia đình hẳn vui vẻ hưởng thụ niềm vui đoàn tụ gia đình, nàng có chút tưởng niệm người nhà, cảm giác mình cô độc, hoặc có cảm giác như đang ăn nhờ ở đậu. Mỗi khi nghĩ đến việc này, Tần Tiêu không quên dặn dò mấy người Lý Tiên Huệ, để mọi người đối đãi nàng tốt hơn một chút, tận lực đừng làm cho nàng cảm giác không thoải mái.

Nhưng sự thật chính là, Dương Ngọc Hoàn vĩnh viễn không còn vui tươi hoạt bát như ngày trước, tuy rằng nàng vẫn thích cười, nhưng đã mất đi vẻ thẹn thùng.

Về sau Tần Tiêu mới hiểu được, nguyên lai tiểu cô nương sắp trưởng thành, mười ba tuổi, thời Đường tiểu cô nương mười ba tuổi kết hôn cũng không hiếm thấy, nhất là những địa phương như nông thôn.

Nữ nhi mười tám biến, có chút tâm tư cũng là bình thường.

Tần Tiêu hướng gian phòng kia đi tới, khi đi gần cửa sổ có đặc biệt ho nhẹ một tiếng, lộ ra tung tích của mình.

Dương Ngọc Hoàn đi tới bên cửa sổ, nhìn hẳn nhoẽn miệng cười, thanh âm như chuông bạc:

- Hầu gia ca ca!

Tần Tiêu mỉm cười:

- Ngọc Hoàn nha, như thế nào vẫn gọi ta như vậy đây? Hiện tại ta không phải là Hầu gia gì nha!

Khuôn mặt Dương Ngọc Hoàn đỏ hồng, lại như làn da của hài tử, tựa hồ nhìn thấy được tơ máu, ánh mắt cười híp lại như vầng trăng non, khóe mắt tựa hồ đều mang theo hai chữ “hạnh phúc” vĩnh viễn. Nàng vẫn cười khanh khách nói:

- Nhưng Ngọc Hoàn chỉ thích xưng hô huynh là Hầu gia ca ca nga! Thật sự nghĩ không ra xưng hô nào khác!

Tần Tiêu mỉm cười, lật kiềng đưa ra sau lưng:

- Hôm nay vì sao Ngọc Hoàn không ra dùng cơm với mọi người đây? Hiện tại đã ăn chưa?

Dương Ngọc Hoàn cười hì hì:

- Ăn một chút...muội sợ ăn nhiều bị mập, thật không tốt đâu!

Sợ bị mập sao? Trong lòng Tần Tiêu không khỏi thấy buồn cười, nếu như cô không đầy đặn một chút, chẳng phải không phù hợp thanh danh lưu trong lịch sử sao?

Lướt mắt nhìn qua thân thể nàng, quả nhiên đã trở thành đại cô nương, dáng vẻ thướt tha mềm mại, chỗ nên lớn thì lớn, chỗ nên nhỏ thì nhỏ. Hơn nữa...tuy rằng nàng chỉ mới mười ba tuổi, nhưng bộ ngực...khụ, Tần Tiêu đột nhiên cảm giác mình thật sự có chút đáng khinh, vì sao lại đem ánh mắt quét tới trên ngực của nàng.

Nhưng hẳn cũng biết bản thân mình chỉ là không tự chủ được xuất phát từ tiềm thức của nam nhân mà đưa mắt nhìn qua. Bởi vì nơi đó của nàng...thật sự rất lớn, thật to!

Dùng một từ không quá thỏa đáng hơn nữa có chút sỗ sàng mà hình dung, Dương Ngọc Hoàn mười ba tuổi cũng đã “ngực lớn hông tròn”.

Tần Tiêu vội vàng di chuyển ánh mắt của mình, ra vẻ tùy ý nói:

- Muội đang tuổi trưởng thành đâu, vì sao không ăn nhiều thêm một chút đây? Còn nữa, hiện tại muội tự đem mình nhốt trong phòng cả ngày không được, đây không phải là chuyện tốt đâu! Có thời gian nên đi ra ngoài nhiều một chút, đi dạo, đi chơi thuyền, đi chợ đều được. Kỳ thật những trò này vẫn rất thú vị thôi. Còn nữa, nên nhớ rõ, nhất định phải ăn uống chú ý dinh dưỡng, nuôi cho tròn một chút không phải sẽ xinh đẹp hơn sao?

Dương Ngọc Hoàn bĩu môi, trên khuôn mặt mướt mà hiện lên má lúm đồng tiền, cười hì hì nói:

- Hầu gia ca ca không phải không thích nữ hài tử mập mập sao?

Tần Tiêu không khỏi sững sốt, cười ha ha:

- Ngọc Hoàn nghe ai nói?

Dương Ngọc Hoàn che miệng quay đầu nhìn Tần Tiêu:

- Muội cũng không biết nghe ai nói. Dù sao chuyện Hầu gia ca ca không thích nữ hài tử mập mập thì muội biết đó. Vì thế Ngọc Hoàn cũng không dám làm mình mập đâu, chỉ sợ ngày nào đó huynh không thèm quan tâm tới muội vậy!

- Nha đầu ngốc, làm gì có chuyện đó đâu.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Chắc là Tử Dịch nói đi? Nha đầu kia ăn nói lộn xộn, muội đừng nghe nàng nói bậy!

- À không, tứ nương thật thú vị thôi, hì hì...

Dương Ngọc Hoàn nở nụ cười, dựa vào cửa sổ thấp giọng nói:

- Nàng còn nói uội biết, nói Hầu gia ca ca muốn có một trăm hài tử!

Tần Tiêu không khỏi bật cười:

- Đã nói nàng luôn ăn nói linh tinh rồi mà!

Dương Ngọc Hoàn có chút hưng phấn giậm giậm chân, đầy vẻ chờ mong khẩn cầu:

- Hầu gia ca ca, nếu như có rảnh có thể mang Ngọc Hoàn đi chơi sông không? Ngọc Hoàn rất muốn đến Kết Tử Châu Đầu, nhìn rừng tuyết chín mọng đâu!

- Được!

Tần Tiêu liền gật đầu, mỉm cười nói:

- Ngày mốt đi. Ngày mốt ta sẽ dẫn người lên Kết Tử Châu Đầu giúp Kim tiên sinh hái tuyết, muội cùng đi. Nhưng muội phải nghe lời, ăn nhiều một chút. Từ ngày mai trở đi không được trốn trong phòng ăn, phải cùng mọi người ăn cơm chung nga! Ta sẽ đích...thân...canh...chùng!

Tần Tiêu đem mấy từ sau cùng gằn từng tiếng, Dương Ngọc Hoàn cũng gật đầu, thần tình vô cùng vui vẻ.

Tần Tiêu gật gật đầu, sau đó rời đi. Chợt nghe được sau lưng truyền ra thanh âm hoan hô nhảy nhót:

- Quá tuyệt vời!

Tần Tiêu thoáng cười, thâm nghĩ trong lòng, xem ra mấy ngày nay quả thật làm cho nàng buồn bực không ít. Có phải mọi người thật có chút vắng vẻ nàng đây? Dù sao chỉ là một tiểu cô nương cô khổ linh đình đâu...

Còn đang suy tư, khóe mắt đột nhiên cảm giác được có bóng người chớp lên, Tần Tiêu cảnh giác quay đầu quát:

- Ai!

Một đạo hắc ảnh đột nhiên lắc mình nhảy lên đứng trên đầu tường, lại là một hắc y nhân che mặt.

Tần Tiêu không cần suy nghĩ, phi thân bay lên, vung kiếm cả giận nói:

- Thái bình thịnh thế, tiểu tặc phương nào!

Hắc y nhân cũng không đáp lời, nhảy ngược ra sau, thân ảnh biến mất.

Tần Tiêu đang định đuổi theo, nhưng lại sợ trúng kế diệu hổ ly sơn, vội vàng dừng lại. Đúng lúc này người trong viện nghe được tiếng quát của Tần Tiêu liền chạy ra.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn thấy Mặc Y, vội nói:

- Trấn thủ trong nhà, ta đi truy người!

Mặc Y ngưng trọng gật đầu:

- Lão công cẩn thận!

Tần Tiêu gật đầu, hai chân điểm xuống, phi thân lên đầu tường cực kỳ gọn gàng, chợt lóe thân ảnh biến mất trong đêm tối.

Nhóm người hầu nhất thời mở to mắt nhìn, miệng há hốc thật lâu không khép lại, ngạc nhiên nói:

- Lão gia thật lợi hại, thân thể thật lưu loát!

Tần Tiêu nhảy ra ngoài tường vây, lại nhìn thấy đạo hắc ảnh đứng tại địa phương cách xa chừng ba mươi thước, tựa hồ đang chờ mình.

Trong lòng Tần Tiêu nghi hoặc:

- Hắn muốn làm gì? nguồn

Còn đang nghi ngờ, hắc y nhân đột nhiên vung tay, Tần Tiêu theo bản năng lách tránh, tường vây phía sau truyền ra thanh âm leng keng trầm đục – lại là ám khí!

Tần Tiêu nhíu mày giận dữ:

- Tiểu tặc lớn mật, đứng lại cho ta!

Hắc y nhân đánh hụt phi tiêu, cả kinh, nhanh chân bỏ chạy!

Phương hướng chạy của hắn chính là Nhạc Lộc sơn.

Trong lòng Tần Tiêu thầm sốt ruột, nếu lên tới Nhạc Lộc sơn sẽ khó bắt được người. Vì vậy dưới chân phát lực, dần dần kéo gần khoảng cách.

Thân thủ hắc y nhân cực kỳ nhanh nhẹn, nhanh chóng xuyên qua đường nhỏ giữa hàng cây, không hề có chút dừng lại. Hơn nữa thân pháp của hắn... Trong lòng Tần Tiêu âm thầm sinh nghi – vì sao lại quen thuộc như thế?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Tiêu chợt run lên:

- Là hắn?

Liên tưởng đến thủ pháp phóng ám khí kia – không phải thủ pháp tuyệt kỹ phi đao trong đặc chủng doanh của mình sao?

Thanks

662. Chương 664 : Còn Có Thể Làm Huynh Đệ? (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 664 : Còn có thể làm huynh đệ? (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 664 : Còn có thể làm huynh đệ? (1)

Hình Trường Phong!

Nhất định là Hình Trường Phong!

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu dừng chân lại, lớn tiếng kêu lên:

- Hình Phong, là người sao?

Thân ảnh phía trước đột nhiên dừng lại, ngây ngẩn, chậm rãi xoay người.

Tần Tiêu cẩn thận quan sát thân hình người kia, cùng vàng trắng lộ ra – là hắc, thật là hắc!

Hắc y nhân lại đột nhiên lao tới, rút ra thanh đao hướng đầu Tần Tiêu bổ qua!

Ta khát, hay là nhận lầm người? Trong lòng Tần Tiêu căng thẳng, vung kiếm đón nhận – “đương” một tiếng, đốm lửa bắn ra tung tóe!

Tần Tiêu ngăn cản một đao, tránh sang bên cạnh, hắc y nhân lao theo lại chém xuống một đao.

Tần Tiêu xoay người tránh thoát, bay lên không chém xuống một kiếm, hắc y nhân hự một tiếng vung đao ngăn lại mũi kiếm – lực đạo thật lớn khiến cho hắc y nhân bật lui ra sau hai bước.

Tần Tiêu không đợi lực đạo giảm xuống, liền bứt ra phóng lên, một kiếm đâm qua. Hắc y nhân không giám lơ lửng, dùng đao ngăn cản kiếm thế, đột nhiên nghiêng người tung chân đá thẳng vào thắt lưng Tần Tiêu.

Trong lòng Tần Tiêu mừng rỡ, con mẹ nó, còn không thừa nhận mình là Hình Trường Phong? Loại thói pháp này chính là động tác dấu hiệu của người!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Tiêu vui vẻ - nhiều năm không gặp, gặp mặt liền đấu võ, được rồi, cùng người chơi một chút!

Mắt thấy một cước sắp đá trúng mình, Tần Tiêu không lùi tiến tới, khuỷu tay trái biến thành đòn bẩy chín mươi độ, đột nhiên vung lên, bắn ra một kích!

Không chút dao động!

Tần Tiêu nhếch miệng cười:

- Muốn đánh người, trước phải học bị người đánh! Đây gọi là võng như Thái Sơn!

Vừa dứt lời, Tần Tiêu đột nhiên quay người đá tới, thẳng vào mặt hắc y nhân!

Hắc y nhân mới đá ra một cước, đao mới xuôi bên người, chỉ cảm thấy trên mặt có cơn gió ập tới, không kịp suy nghĩ khuỷu tay trái cũng làm ra cùng động tác, ngăn chặn một cú đá của Tần Tiêu!

Đằng đằng đằng, bật lui ra ba bước!

Tần Tiêu cầm kiếm xuống đất, phóng túng cười to:

- Trường Phong huynh đệ, trường kinh không nhỏ ah!

Hắc y nhân cũng cất tiếng cười to, kéo khăn đen che mặt:

- Thân thủ đại đô đốc không kém năm xưa, bảo đao chưa lão!

Quả nhiên chính là Hình Trường Phong!

Hắn cũng đem dao cắm dưới đất, quỳ một gối, trầm giọng nói:

- Trường Phong vô lễ, đại đô đốc thứ tội!

Tần Tiêu vội vàng kéo hắn đứng lên:

- Chúng ta là hảo huynh đệ thôi, ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Hơn nữa ta cũng không phải đại đô đốc gì, chỉ là hương dã thôn phu, bình dân thôi – có thể cùng Sùng Vô Thai Trung Thừa, Thiên Bình Giám đại nguyên soái so chiêu, cũng là tam sinh hữu hạnh!

Hình Trường Phong xấu hổ nở nụ cười:

- Đại đô đốc đừng giễu cợt...cái gì trung thừa, đại nguyên soái gì đó, tôi vừa nghe người khác gọi như vậy trong lòng vô cùng khó chịu, huống chi là đại đô đốc gọi như thế!

Hai người cười vang, đều cầm binh khí đi tới núi đá ngồi xuống.

Tần Tiêu nhìn Nhạc Lộc sơn nguy nga bằng bạc mệnh mông trong bóng đêm, gió thu trập trập, không khỏi vô cùng cảm khái.

Gió nhẹ thổi qua, tâm tư mỗi người đều dễ dàng tản mạn.

Tần Tiêu lấy ra một mảnh da hươu, nhẹ nhàng lau Thuần Quân kiếm, có chút tự giễu nói:

- Trường Phong huynh đệ, chứng kiến bộ dáng của ta, có phải có chút kinh ngạc hay không?

Hình Trường Phong vẫn thật lễ độ cung kính như trước, mỉm cười nói:

- Sao đại đô đốc lại nói lời ấy? Trường Phong nhìn thấy cuộc sống của đại đô đốc thật an ổn, thật phong phú, rất hài lòng, thật có chút không đành lòng quấy rầy!

Tần Tiêu ha ha cất tiếng cười to đứng lên:

- Huynh đệ, người nói gì đây? Có được huynh đệ tốt như người tới thăm ta, trong lòng ta quả thật cao hứng vô cùng!

Kỳ thật trong lòng Tần Tiêu vô cùng rõ ràng, hiện tại Hình Trường Phong thân ở chức vị quan trọng, địa vị hiển hách, đâu có thời gian nhàn rỗi đến tiểu địa phương như Trường Cát thăm mình, khẳng định còn có nguyên nhân khác.

Hình Trường Phong có chút ngượng ngùng cười nói:

- Kỳ thật không dối gạt đại đô đốc, Trường Phong đã đến Trường Cát mấy ngày, vẫn không dám đến quấy rầy đại đô đốc...

Tần Tiêu cười:

- Vì thế người đi gặp Kim tiên sinh sư phụ của người đứng không? Còn ở lại trên đảo.

Hình Trường Phong lắc đầu cười rộ lên:

- Ta đã nói qua, quả nhiên không có chuyện gì giấu diếm được đại đô đốc.

- A, việc này còn không phải oán người sao, tự mình làm lộ hãm.

Tần Tiêu cười nói:

- Mỗi lần ta đi tới đảo, nhất định là muốn tìm hắn làm những đồ vật kỳ quái, làm cho hắn vô cùng phiền toái. Vì vậy hắn thấy ta liền giống như trốn ôn dịch. Lần này lại chủ động ra mặt, còn gọi ta lên đảo, khẳng định là có chuyện mà thôi!

Hai người lại cười, nhất thời không nói chuyện. Giống như có thật nhiều lời trong lòng nhưng nhất thời không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Tần Tiêu phá vỡ yên lặng nói:

- Huynh đệ, nếu đã đến thì tới nhà của ta ở một đêm. Chúng ta uống vài chén rượu, tán gẫu suốt đêm thế nào?

- Tốt, muốn tìm cũng tìm không được!

Hình Trường Phong vui mừng nói:

- Có thể cùng đại đô đốc đối ẩm, là nguyện vọng lớn nhất của Trường Phong!

Tần Tiêu thản nhiên mỉm cười, đứng dậy dẫn hắn đi về hướng trang viện, trong lòng nghĩ thầm:

- Nói như vậy ngoại trừ “nguyện vọng lớn nhất này” còn có ý đồ khác sao?

Hai người trở lại trong trang viện, gia đình nhìn thấy Hình Trường Phong mặc hắc y ban đầu còn kinh ngạc cả kinh, sau đó thấy rõ là ai, liền thở ra một hơi. Hình Trường Phong nhất nhất chào hỏi Lý Tiên Huệ các nàng, không ngừng xưng hô “tẩu phu nhân” thật nhanh nhẹn gọn gàng.

Hình Trường Phong trở thành quan lớn, vẫn mang theo hiệp khí lễ tiết chu đáo như ngày trước. Không hề có chút cái giá của người làm quan, rất dễ dàng tạo hảo cảm.

Tần Tiêu lấy ra một bộ quần áo của mình cho hắn thay, hai người ngồi tại đình nghỉ mát trong hậu viện. Hai bên có ánh đèn lồng, trong phòng bếp làm chút thức ăn đơn giản, hai người ngồi xuống bắt đầu uống rượu nói chuyện phiếm.

Lý Tiên Huệ các nàng vui buồn mỗi nửa có chút bất an ngồi trong phòng, xuyên qua cửa sổ nhìn họ trò chuyện. Trong lòng mỗi người đều nghĩ một vấn đề: Là hoàng đế, là triều đình để cho hắn đến đây sao?

Cùng lúc đó bên trong đình viện Hình Trường Phong cũng vô cùng thẳng thắn nói:

- Thật không dám giấu diếm đại đô đốc, đích thật là hoàng đế phái Trường Phong tới!

Tần Tiêu cầm chén rượu, mỉm cười nhìn rượu trắng bên trong, hồ hững nói:

- Ta biết, hoàng đế sớm hay muộn sẽ có ngày tìm tới. Ba năm, qua ba năm mới tìm, đích xác đã rất có tính nhẫn nại.

Hình Trường Phong nói:

- Đại đô đốc không hỏi xem hoàng đế phái Trường Phong tìm đại đô đốc là có chuyện gì sao?

Tần Tiêu thản nhiên cười:

- Trường Phong là hảo huynh đệ của ta, có lời gì nhất định đều nói cho ta biết, không cần ta nhiều lời.

Hình Trường Phong không khỏi cười sang sảng, nâng chén cộng ly với Tần Tiêu, như có suy nghĩ nói:

- Mấy năm nay có thể nói hoàng đế hạ một phen công phu cực nhọc, làm được nhiều đại sự ích nước lợi dân.

Tần Tiêu nói:

- Hình như là vậy, thật sự hắn đang cố gắng làm một hoàng đế tốt. Tuy rằng ta ở sơn thôn xa xôi, nhưng cảm giác được Đại Đường đang triệt để biến hóa.

- Phải, bề hạ đích thật là hoàng đế tốt.

Thanks

663. Chương 665 : Còn Có Thể Làm Huynh Đệ? (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 665 : Còn có thể làm huynh đệ? (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 665 : Còn có thể làm huynh đệ? (2)

Hình Trường Phong cảm khái nói:

- Kỳ thật Trường Phong thật không muốn chức vị, nhưng vừa nghĩ tới lời nói trước khi chia tay của đại đô đốc, vài lần muốn từ quan quy ẩn nhưng đều ở lại. Hiện tại ta phát hiện, có thể làm quan dưới quyền hoàng đế tốt là một chuyện vô cùng vui vẻ. Hiện tại mỗi ngày của Trường Phong qua thật tốt, mỗi ngày đều làm nhiều chuyện thật có ý nghĩa. Vì vậy ta đã dần dần bỏ qua ý niệm thoái ẩn trong đầu, thậm chí làm một vị quan tốt, vị quan tốt giống như đại đô đốc.

Tần Tiêu cười tự giễu lẫn tang thương:

- Học ai không tốt, học ta? Hiện tại chức vị của người đều là nha môn mới mở, thế nào, làm còn thuận tay sao?

- Còn không trở ngại gì.

Hình Trường Phong khiêm tốn nở nụ cười:

- Sùng Võ Thai chính là bắt chước Ngự Sử Thai xây dựng. Sùng Võ đại phu chính là Trương Nhân Nguyên, nhưng hắn đã ở Lũng Hữu hai năm, đại bộ phận thời gian đều do ta cùng Trương Cửu Linh xử lý.

- Trương Cửu Linh? Tốt lắm.

Tần Tiêu hài lòng mỉm cười. Xem ra Lý Long Cơ đích thật là rất xem trọng cơ cấu võ tướng được bồi dưỡng đặc biệt này, làm cho nhân tài như Trương Cửu Linh cùng Hình Trường Phong cùng hợp tác làm việc, đích xác có thể ích lợi thật lớn. Sùng Võ Thai? Tên thật tốt! Thiên hạ Đại Đường toàn dân sùng võ, xây dựng một học phủ đỉnh cấp võ học như Sùng Võ thai, đúng là được lòng người.

Hình Trường Phong nói:

- Phải, Trương đại nhân thật là tài giỏi, đem nha môn mới xây dựng xử lý thật ngăn nắp. Từ kinh thành đến địa phương, đủ loại biện pháp luân phiên được chấp hành xuống. Chỉ trong ba năm thời gian ngắn ngủi, đã có được một hệ thống bồi dưỡng võ tướng vô cùng đầy đủ mà hữu hiệu. Hiện tại bất kể là binh dân dũng sĩ hay tướng quân trong quân lữ, binh lính, đều có cơ hội tiến vào Sùng Võ Thai hoặc Sùng Võ Viện tại địa phương huấn luyện bồi dưỡng. Nhân tài Đại Đường ừn ừn xuất hiện. Kỳ thật nói tới đại sự này có thể thì hành còn nhờ có đại đô đốc cùng Trương Nhân Nguyên đã nhắc nhở qua đâu! Không nghĩ tới ngày đó lời nói ở Đại Lang Nguyên hiện giờ trở thành sự thật, thật làm người vô cùng cảm khái!

Tần Tiêu khẽ cười:

- Cũng may mắn gặp được vị hoàng đế khai phá tiến thủ, chịu làm thực tế mới được.

- Đó là đương nhiên.

Hình Trường Phong gật đầu nói:

- Thiên Bình Giám thành lập, đều nhờ công lao của đại đô đốc. Trong trại huấn luyện bộ đội đặc chủng của Đại Đường, đến nay đã xây dựng tượng đồng của đại đô đốc!

Tần Tiêu không khỏi bật cười:

- Là chủ ý của người đi?

- Không phải!

Hình Trường Phong vội vàng khoát tay nói:

- Tất cả đều do hoàng đế bệ hạ ra lệnh, Trường Phong tuyệt đối không dám làm loại chuyện này!

Tần Tiêu cười nói:

- Huynh đệ tốt, khẩn trương như vậy làm chi. Ta không có ý tứ muốn trách cứ người. Tốt rồi, nguyên tưởng rằng người đi trà lạnh, không nghĩ tới mọi người còn nhớ rõ ta.

- Làm sao có thể quên!

Hình Trường Phong đột nhiên kích động nói:

- Trường Phong vĩnh viễn không thể quên ngày tháng xưa kia cùng đại đô đốc đi chinh chiến bốn phương! Trong Thiên Binh Giám, thiên binh thừa, thiên binh phủ, thiên binh bác sĩ lớn lớn nhỏ nhỏ, kể cả các học viên chưa từng gặp mặt đại đô đốc đều mong mỗi được nhìn thấy đại đô đốc một lần!

Tần Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Thiên binh thừa, thiên binh phủ, thiên binh bác sĩ?

Hình Trường Phong cười nói:

- Thiên Binh Giám là dựa theo quy mô Quốc Tử Giám xây dựng. Quốc Tử Giám vốn lấy tế tửu làm đầu, nếu Thiên Binh Giám là cơ cấu võ tướng, vì vậy đã đem tế tửu đổi lại làm nguyên soái. Trường Phong tài đức nông cạn, hiện tại đảm nhiệm chức này. Mặt khác bố trí hai gã thiên binh thừa cùng thiên binh phủ, thiên binh bác sĩ làm trợ thủ cho Trường Phong. Trong đó có đồ đệ của đại đô đốc Hoàn Tử Đan, hiện tại là thiên binh thừa, người còn lại là lục suất đô đốc Điền Trân. Những huynh đệ đặc chủng doanh trước kia, hiện tại đảm nhiệm thiên binh phủ cùng thiên binh bác sĩ. Thực tế phụ trách bồi dưỡng huấn luyện các học viên. Hoàng đế bệ hạ còn chưa có người kế thừa, Đông Cung còn trống. Vì thế lục suất Đông Cung tạm thời do hoàng thành ngự suất ti, đại đô đốc Tổng Vương điện hạ thống lĩnh.

- Vậy tốt lắm.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Tổng Vương thống lĩnh hoàng thành ngự suất ti cũng có thể làm người yên tâm. Tiểu tử Hoàn Tử Đan không tệ, chịu khổ, có lòng hăng hái. Tuy rằng đầu óc không bằng sư huynh Quách Tử Nghi của hần, nhưng là một người trẻ tuổi làm việc đến nơi đến chốn.

- Nhắc tới là do đại đô đốc dạy dỗ được hai đồ đệ giỏi!

Hình Trường Phong cảm khái nói:

- Đại đô đốc vừa rời đi Trường An, vào tháng giêng triều đình liền cử hành võ cử. Hoàn Tử Đan vui vẻ báo danh, sư huynh Quách Tử Nghi của hần vì nhường nhịn sư đệ, không tham gia. Kết quả Hoàn Tử Đan cũng giống như đại đô đốc năm đó, lấy ưu thế tuyệt đối giành được võ trạng nguyên. Sau đó quan báii hoàng thành ngự suất ti tứ phẩm tả lang tướng. Về sau không lâu, Thiên Binh Giám thành lập, Trường Phong da mặt dày đi tìm hoàng đế đòi hần tới tay, đảm nhiệm thiên binh thừa cùng Điền Trân phụ trách huấn luyện hàng ngày. Tiểu tử kia cũng thật độc, binh lính huấn luyện đều chẳng khác gì sói hoang. Hiện tại có uy vọng cực cao trong Thiên Binh Giám, hơn nữa hần thường xuyên nói với thủ hạ học viên: “Chúng kiến tượng đồng này hay không? Đây chính là sư phụ của ta, lão tổ tông bộ đội đặc chủng Tần đại tướng quân! Các người có ai làm cho ta mất mặt, là làm Tần đại tướng quân mất mặt, ta nhất định phạt nặng không tha! Ai không chịu nổi khổ cực, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ, chạy về nhà ôm vợ đi!”

- Ha ha, tiểu tử kia năm đó bị chinh thảo, hiện tại lại chọn đại đầu binh trút giận!

Tần Tiêu vui vẻ cười, giống như trước mắt nhìn thấy Hoàn Tử Đan cao lớn đang giáo huấn binh sĩ.

- Ngọc không mài không thành khí thổi, đại đô đốc năm đó dụng tâm lương khổ, bằng không hôm nay Đại Đường không có nhân tài như thế!

Hình Trường Phong nói:

- Tới năm thứ hai, Đông Cung lục suất cơ bản đã giải tán, Quách Tử Nghi tạm thời làm chức quan nhàn tản trong Kim Ngô Vệ. Vì thế hần đi tìm binh bộ thượng thư Quách Nguyên Chấn từ quan, báo danh tham gia võ cử - bình thường võ cử không cho phép quan chức ngoài thất phẩm cùng tướng quân tham gia thôi! Năm

đó Quách Tử Nghi cuối cùng đạt tới vô trạng nguyên, hoàng đế bệ hạ tự mình tiếp kiến tại Túc Vũ Đình, phong hần làm hữu kiêu vệ đại tướng quân, Bắc Đình đại đô hộ. Cùng lúc đó Quách Kiên Quán cũng đạt bằng nhãn, thám hoa là Giải Uyển, đều được phong tướng quân, đồng thời đi Bắc Đình đô hộ phủ. Cùng An Tây Tứ Trấn đại đô hộ Cao Tiên Chi, Sóc Phương quân hành quân đại tổng quản Luận Cung Nhân nghe lệnh Đạo Hạnh quân đại nguyên soái Trương Nhân Nguyên ở Lũng Hữu, trấn thủ tây bộ Đại Đường chúng ta!

- Tốt lắm!

Tần Tiêu cao hứng, hôm nay là lần thứ ba nói lời này. Quách Tử Nghi đạt tới vô trạng nguyên xem như hoàn thành tâm nguyện, còn được trọng dụng, trấn thủ Bắc Đình đô hộ phủ, trông Đại Đường ti hộ. Cả tây bộ Đại Đường có Trương Nhân Nguyên, Cao Tiên Chi, Quách Tử Nghi cùng Luận Cung Nhân làm tướng soái, có thể nói như tường đồng vách sắt, không gì phá được!

Thanks

664. Chương 666 : Huỳnh Độ Người Đi Đi, Ta Càng Ưa Thích Làm Nông Dân. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 666 : Huỳnh độ người đi đi, ta càng ưa thích làm nông dân. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 666 : Huỳnh độ người đi đi, ta càng ưa thích làm nông dân. (1)

Đại Đường hùng mạnh, dị tộc còn dám đến xâm phạm nữa sao?

Nghĩ đến đây, cổ nhiệt huyết ngủ say trong cơ thể Tần Tiêu chợt chảy mạnh! Nhiệt độ cơ thể tựa hồ muốn bay lên.

Hình Trường Phong đầy tự hào nói:

- Không chỉ là phương diện này, Đại Đường đang dần dần cường thịnh, nguyên nhân trọng yếu hơn chính là đương kim bệ hạ thân hiền thần, xa tiểu nhân, trọng dụng lương thần đắc lực. Ba năm trước bệ hạ đăng cơ, bỏ đi viên ngoại quan, thí quan cùng kiểm giáo quan, mạnh mẽ tra xét quan chức tham nhũng, chỉnh lý Phật Đạo. Một ít kẻ mua quan chức bị giáng chức làm thứ dân, những kẻ mua bán thần thánh từ nay không chỗ nào che thân, thật nhiều giả hòa thượng đạo sĩ trốn tránh cưỡng bức lao động cùng đóng thuế má cũng ngoan ngoãn đi làm ruộng cùng lao động. Cứ như vậy từ kinh sư đến địa phương, cơ cấu quan phủ được tinh giản, năng lực làm việc lại được đề cao thật lớn. Hơn nữa trong triều đình có Trì Trọng cùng Diêu Sùng Phân nhậm chức tả hữu thừa tướng – nga, hoàng đế bệ hạ bỏ chức tả hữu thượng thư, sửa thành tả hữu thừa tướng, trở thành thủ phụ nội các. Trong tam tỉnh lục bộ, theo thứ tự là Lưu U Cầu, Lư Hoài Thận, Quách Nguyên Chấn, Tống Cảnh, Lý Thích Chi, Ngưu Tiên Khách đảm nhiệm.

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Thật không tệ, tất cả đều là người làm đại sự, làm hiện thực. Ngoại trừ Lý Thích Chi cùng Ngưu Tiên Khách ta không quá quen thuộc, những người khác ta cũng từng gặp qua, biết một phần. Nếu như đoán đúng, nhân vật thiết diện vô tư công chính cương trực như Tống Cảnh, khẳng định là nắm giữ Hình bộ đi?

- Đúng vậy, đại đô đốc quả nhiên tuệ nhãn!

Hình Trường Phong cười nói:

- Lưu U Cầu làm trung thư lệnh, Lư Hoài Thận làm tể tướng tại ngự sử đài, Quách Nguyên Chấn bên Bình bộ, trừ tính chung thiên hạ binh mã.

- Tổ hợp thật tốt, triều đình thật tốt ah!

Tần Tiêu cảm thán tự đáy lòng, ngưỡng đầu uống rượu.

Hình Trường Phong cười, thành khẩn nói:

- Thật là tốt, nhưng hoàng đế bệ hạ từng nói, hiện tại chỉ thiếu một thái úy chỉ huy binh mã thiên hạ, phiêu kỵ đại tướng quân bách chiến bách thắng!

Thân thể Tần Tiêu không khỏi chấn động, giao hoát nhìn Hình Trường Phong:

- Người không phải đang nói ta đi?

- Tại sao lại không đây?

Hình Trường Phong kích động nói:

- Thật không dối gạt đại đô đốc, lần này mặc dù hoàng đế không minh xác hạ chỉ muốn Trường Phong nhất định mời được đại đô đốc quay về kinh, chỉ phái Trường Phong đến “thăm” đại đô đốc. Nhưng Trường Phong biết trong lòng hoàng đế bệ hạ mỗi ngày đều tưởng niệm đại đô đốc. Bất kể là vào triều, nghị sự hay nói chuyện nhàn rỗi đều thường xuyên nhắc tới ngài. Trước khi ta đi bệ hạ đã thầm nói với ta “trong thiên hạ người mà trẫm có lỗi nhất chính là huynh đệ tốt của trẫm – Tần Tiêu”.

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi rung động, trước mắt như hiện ra tình cảnh ngày ly biệt, Lý Long Cơ đã chảy nước mắt.

Chuyện cách ba năm, hắn vẫn còn nguyên vẹn cá tính của ngày trước hay sao?

Chúng ta, thật sự còn có thể làm huynh đệ?

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười khổ tự giễu:

- Trường Phong huynh đệ, hoàng đế bệ hạ thực sự chỉ phái người tới – thăm ta sao?

Hình Trường Phong có chút xấu hổ nở nụ cười:

- Tự nhiên là...nếu có thể mời được đại đô đốc trở về là tốt nhất! Nhưng Trường Phong tuyệt không dám miễn cưỡng ngài, việc này hoàn toàn do tự ngài làm chủ!

Đêm đã khuya, gió thu thoáng lạnh, đèn lồng bị gió thổi qua nhẹ nhàng lay động. Ánh sáng chập chờn chiếu lên mặt Tần Tiêu làm cho Hình Trường Phong có cảm giác có chút không thể nắm bắt.

Tần Tiêu đứng lên, chấp tay sau lưng chậm rãi dạo bước tản bộ, trong lòng thầm suy nghĩ:

- Rất rõ ràng Lý Long Cơ cũng không biết được tâm tính hiện tại của ta, vì vậy phái Hình Trường Phong đến thăm dò trước, thử xem ý tứ của ta, tránh chúng ta khó chịu lẫn nhau. Kỳ thật nếu hắn đưa xuống một tờ thánh chỉ, ta cũng không thể nào không tuân lệnh. Nhưng hắn cũng hiểu biết tính cách của ta, nếu không phải ta cam tâm tình nguyện quay về triều, cường chế ta chỉ sợ không hay. Theo phương diện này mà nói, hắn vẫn tôn trọng ý kiến của ta. Hơn nữa tựa hồ có thể thấy được hắn vẫn thật để ý tình nghĩa giữa chúng ta...Bằng không, đã rời khỏi triều đình không còn là vương thân, hắn muốn chiêu mộ một thôn phu sơn dã sử dụng còn không đơn giản?

Tần Tiêu cau mày, thở dài một hơi, nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, trong lòng thầm nghĩ:

- Hiện tại trong triều tổ hợp quan viên đều đã thập phần lý tưởng, có ta hay không không còn ảnh hưởng toàn cục. Thái úy, phiêu kỵ đại tướng quân? Một người đã rời khỏi ba năm không có công tích muốn quay về ngồi lên vị trí cao như vậy, ai sẽ phục ta đây? Cho dù mọi người vẫn còn nhớ ân tình ta làm ngày trước...nhưng loại chuyện “người đi trà lạnh” ở trên quan trường vô cùng thông thường, nếu ta tùy tiện xuất hiện không tránh khỏi tạo nên nghị luận, làm các quan chức võ tướng trong triều nghĩ hoàng đế dùng người không khách quan. Hơn nữa thái úy thống lĩnh binh mã thiên hạ, phiêu kỵ đại tướng quân đệ nhất võ tướng, còn có thân thể hiển hách như vậy. Lý Long Cơ a Lý Long Cơ, người thật sự không kiêng kỵ ta công cao

chấn chúa sao? Được rồi, cho dù là người không kiêng kỵ, cả triều đại thần kiêng kỵ, âm thầm nghị luận, thiên hạ không có vách tường nào mà không lọt gió, lời người đáng sợ ah. Mà bên tai hoàng đế từ trước tới nay vẫn là mềm nhất...Thôi, đột nhiên quay về làm đại quan khó chịu như vậy, không đi cũng thể!

Chủ ý đã định, Tần Tiêu có chút thoải mái ngồi xuống, mỉm cười nhìn về mặt hoang mang lẫn chờ mong của Hình Trường Phong, rót một chén rượu cho hắn, hai người cùng chén cùng uống cạn.

Tần Tiêu chậm rãi nói:

- Huynh đệ, người cũng đã thấy ta hiện tại quả thật rất tốt.

- Dạ, Trường Phong đích xác thấy được.

- Đã nhiều ngày Trường Phong âm thầm thăm dò tin tức của đại đô đốc, biết được người ở địa phương đều xem ngài là đại thiện nhân. Có thể thấy được hiện tại ngài ở Trường Cát nhân duyên cực tốt, ngày tháng trôi qua đều cực kỳ thoải mái. Vì vậy Trường Phong cũng tuyệt không miễn cưỡng đại đô đốc. Mặc kệ ngài đưa ra quyết định thế nào, Trường Phong đều vì ngài cao hứng!

Tần Tiêu mỉm cười:

- Huynh đệ tốt, cảm ơn người! Sau khi trở về, mời người chuyển tấu hoàng đế bệ hạ, nói ta hiện tại quả thật rất tốt, thập phần cảm kích lòng khoan dung cùng lý giải của bệ hạ đối với ta. Ta vẫn muốn tiếp tục làm thôn phu của ta, nhân nhân đồng ruộng qua ngày. Hiện tại ta không muốn làm quan, chỉ muốn yên lặng vượt qua quãng đời còn lại. Nhưng hiện tại trong Trường Cát huyện có hơn phân nửa dân cư đã theo ta học xây dựng nhà xưởng thủ công, chế tạo một ít bàn chải, tất, bao tay vân vân. Ngày mùa bận rộn, còn có thể kiếm tiền giao nhiều thuế má cho quốc gia, xem như làm chút cống hiến đi!

Gương mặt Hình Trường Phong mang theo vẻ mắt mát, nhưng lập tức vui vẻ nói:

- Một khi đã như vậy Trường Phong nhất định chuyển tấu nguyên lời cho hoàng đế bệ hạ, tin tưởng bệ hạ cũng sẽ lý giải. Trường Phong đã đến Trường Cát nhiều ngày, phát hiện huyện trấn này quả nhiên khác hẳn với địa phương khác, không chỉ có dân phong thuần phác mỗi người hòa hảo, hơn nữa dân chúng tựa hồ cũng thật giàu có! Nguyên lai đều do đại đô đốc dạy cho họ cách buôn bán!

Thanks

665. Chương 667 : Huynh Đệ Người Đi Đi, Ta Càng Ưa Thích Làm Nông Dân. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 667 : Huynh đệ người đi đi, ta càng ưa thích làm nông dân. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 667 : Huynh đệ người đi đi, ta càng ưa thích làm nông dân. (2)

Tần Tiêu ha ha cười nói:

- Người đừng xem thường những nhà xưởng nhỏ này, một năm trôi qua một gia đình nộp lên thuế má có thể vượt hơn gấp mười lần so với ngày trước! Người biết không, một bàn chải đánh răng phí tổn cơ hồ không cần tính. Nguyên liệu chỉ là một ít lông mao lợn cùng giấy trúc, nhánh cây, nhưng bán tới phương bắc hoặc Quan Trung, bán cho nhà giàu có quan gia hoặc là thương nhân, chế tạo thành bàn chải hoàn mỹ hơn, có thể bán được một trăm văn một cây! Mà một cây bàn chải là có thể giao ba bốn mươi văn thuế cho triều

đình, còn kéo theo đủ hạng tiêu phí...Ha ha, người đừng oán ta chi li, hiện tại ta xem như thân hào nông thôn thôi, thích tính sổ sách kiểu này.

Hình Trường Phong cười vui vẻ sáng khoái, liên tục lắc đầu nói:

- Ai nha, thật sự là...đại đô đốc cho dù làm chuyện gì quả nhiên đều là ưu tú nhất. Nếu ngài chuyên tâm làm thương nhân, tiền tài thiên hạ có thể bị ngài kiếm hết! Loại bàn chải kia hôm nay ta còn mua một cây đâu, phối hợp cùng nó có kem đánh răng, thử thử một lần, thật đúng là hết sức thoải mái. Tuy rằng là đồ vật hơn mấy chục văn tiền, nhưng thật đúng là diệu dụng vô cùng ah!

- Ha ha, ta không tham lam, tiền đủ xài là được.

Tần Tiêu cười nói:

- Vừa đi tới Trường Cát, ta mở nhà xưởng đầu tiên, mời một đám công nhân, ước chừng mười bảy mười tám người. Nửa năm thời gian ta kiếm được một vạn quán. Một vạn quán là khái niệm thế nào? Đây còn là kiếm được dưới tình huống đóng thuế nặng, nhưng trừ ra hết chi tiêu, kể cả tiền lương công nhân là còn như thế. Về sau chính mình cũng không cần làm, cho công nhân mượn ít tiền tự mình đi mở nhà xưởng. Hai ba năm trôi qua, cả Trường Cát huyện đã có hơn trăm nhà xưởng, đều đã giàu có. Nhưng ta đã dặn dò bọn hần, không được hoang phí đất vườn, làm vậy chẳng phải đi ngược chính sách xem trọng nông nghiệp của triều đình hay sao! Người xem xem đất đai của Trường Cát, không có chỗ nào bị hoang phí không người cày cấy đi, còn giàu có như vậy...thật tốt!

- Cho nên bọn hần đều gọi ngài là Tần đại thiện nhân đâu!

Hình Trường Phong nở nụ cười, cười thật thư tâm, thở ra một hơi dài nói:

- Hôm nay Trường Phong xem như hiểu rõ một phần tâm sự, nhận được tin chính xác của đại đô đốc. Ngày mai ta phải trở về Trường An phục mệnh với hoàng đế bệ hạ. Ta sẽ nói với bệ hạ, hiện tại đại đô đốc rất tốt, thật sự đóng nhiều thuế cho Đại Đường, kéo một phương dân chúng cùng nhau làm giàu ủng hộ quốc sách.

Tần Tiêu mỉm cười, cụng chén với hần:

- Cảm ơn, huynh đệ!

Thanh âm chạm cốc vang giòn, ở phương đông vừa lộ ra tia nắng ban mai, hai người đã uống suốt cả đêm. Hình Trường Phong đứng dậy cáo từ rời khỏi sân viện. Tần Tiêu tự mình tiễn hần tới cửa, đưa ra đường nhỏ nông thôn, Hình Trường Phong ôm quyền nói:

- Không nhọc tâm đại đô đốc đưa tiễn, Trường Phong cần đến từ biệt sư phụ, hôm nay sẽ khởi hành quay về Trường An.

Tần Tiêu mỉm cười, ôm quyền nói:

- Bảo trọng, huynh đệ!

- Bảo trọng, đại đô đốc!

Hình Trường Phong xoay người rời đi, có vẻ cực kỳ lưu loát. Nhưng Tần Tiêu có thể nhìn thấy được trong ánh mắt của hần có một tia lưu luyến cùng mất mát.

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng Hình Trường Phong, không khỏi thở dài một tiếng, trầm nghĩ trong lòng:

- Xin lỗi, Trường Phong huynh đệ. Có lẽ người cũng không hiểu rõ tâm tính cùng tình cảnh của ta hiện tại. Ta không thể quay về Trường An, không thể làm đại quan làm người ta không phục kia. Ba năm, rất nhiều sự tình đều đã thay đổi, cũng có thể làm cho rất nhiều người quên đi rất nhiều chuyện. Đạo lý bên trong thật sự vi diệu, làm cho ta phải cân nhắc rất nhiều...

Người trong nhà nhìn thấy Tần Tiêu tiễn đưa Hình Trường Phong, tuy rằng không nói lời nào nhưng đều lộ ra thần thái thoải mái. Tần Tiêu cũng không nói gì với các nàng, chỉ tiếp tục sinh hoạt như thường ngày.

Hai ngày sau, Dương Ngọc Hoàn mặc vào y phục xinh đẹp nhất của mình như ngày tết, sáng sớm đã cao hứng phấn chấn đi tới trong viện, chờ đợi cùng Tần Tiêu xuất phát đến Kết Tử Châu Đầu.

Thời tiết mát mẻ, bầu trời trong xanh vạn lý, gió nhẹ thổi qua, Tần Tiêu vẫn ở trên giường ôm Thượng Quan Uyển Nhi ngáy ngủ, nghe được thanh âm nói chuyện lú lú của Tử Dịch cùng Dương Ngọc Hoàn bên ngoài mới tỉnh lại.

Trong lòng suy nghĩ, chợt nhớ tới mấy ngày trước mình đã đáp ứng Dương Ngọc Hoàn cùng đi dạo Kết Tử Châu Đầu.

Trong lòng Tần Tiêu khẽ cười, xoay người đứng lên, Thượng Quan Uyển Nhi để trần thân trên vẫn còn buồn ngủ, ậm ừ vài tiếng, một tay ôm hân không cho hân đứng dậy, dùng cả tay chân ôm chặt lấy hân, mơ hồ nói:

- Còn sớm nha, ngủ thêm một lát...

Tần Tiêu cười xấu xa, đưa tay khều nhẹ nàng vài cái, Thượng Quan Uyển Nhi nhất thời bật cười nhảy dựng lên, oán hận vỗ vai hân:

- Xấu lắm, biết rõ muội sợ nhất là bị nhột, còn trêu cợt muội như vậy!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Lão bà, ngoan, tự mình ngủ đi. Hôm nay ta cần ra ngoài làm việc thôi! Ngày hôm qua đã hẹn với hàng xóm láng giềng hôm nay cùng đi qua Kết Tử Châu Đầu hái quýt đâu.

Thượng Quan Uyển Nhi ngáp dài vỗ vỗ miệng nằm xuống, có chút buồn bực nói:

- Cả ngày luôn bận rộn những việc nhỏ lông gà vỏ tỏi như vậy, còn không bằng ở trong nhà ngủ với muội đâu...

Tần Tiêu cười phóng đàng, đột nhiên vươn tay mò vào giữa ngực nàng, ý xấu xoa bóp vài cái:

- Chỉ có muội là dám đàng nhất, mỗi lần đều phải chơi lâu như vậy!

Trên mặt Thượng Quan Uyển Nhi nhất thời biến thành đỏ hồng, uốn éo thân mình cười khanh khách nói:

- Không có biện pháp thôi, dưỡng thành thói quen!

Kiều nhan như hoa, mị nhãn như tơ!

Tần Tiêu bước xuống giường mặc quần áo, quay đầu nhìn nàng nói:

- Muội ngủ tiếp đi, đúng thật là còn sớm. Tạm biệt, tiểu yêu tinh!

Thượng Quan Uyển Nhi nháy mắt, vô hạn hấp dẫn ném cho hân nụ hôn gió:

- Tạm biệt, siêu nhân!

Tần Tiêu bật cười đi ra phòng.

Trong đình viện nhìn thấy Dương Ngọc Hoàn cùng Tử Dịch. Hai người đang hi hi ha ha trò chuyện, vài người hầu nha hoàn đang bận rộn quét tước lá rụng trong sân, nhũ mẫu mang theo nhóm hài tử ngủ tại hậu viện, mỗi ngày giờ này là bận rộn nhất, tiền viện không thấy được bóng dáng của bọn họ.

Dương Ngọc Hoàn vừa nhìn thấy được Tần Tiêu, lập tức hưng phấn nhảy dựng lại chạy tới gọi hân:

- Hầu gia ca ca, chào buổi sáng!

- Chào buổi sáng!

Tần Tiêu cười nói:

- Sao lại thức dậy sớm như vậy? Nha, hôm nay thật xinh đẹp!

Tử Dịch mang theo ý xấu chạy tới, bại hoại cười nói:

- Ý của huynh là ngày thường Ngọc Hoàn không xinh đẹp sao?

- Hừ, Phong tứ nương, đừng đến ngọt ngọt!

Tần Tiêu vuốt mũi nàng:

- Hôm nay sao muội cũng thức dậy sớm như vậy, đại mèo lười!
- Ha ha, Ngọc Hoàn có thể đi, muội cũng có thể đi thôi!

Tử Dịch giãy thoát khỏi tay Tần Tiêu, vui vẻ kêu lên:

- Kết Tử Châu Đầu, đã lâu không đi qua, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Hôm nay Tiên nhi cùng tỷ tỷ đi chợ, muội cùng mọi người đi Kết Tử Châu Đầu thôi!

Tần Tiêu tức giận trừng mắt nhìn nàng:

- Theo đuôi! Ngọc Hoàn, cùng nhau ăn điểm tâm đi, ăn xong bữa sáng phải đi gọi những người đã hẹn hôm qua, cùng nhau ngồi thuyền đi Kết Tử Châu Đầu!

Thanks

666. Chương 668 : Châu Đảo Ngộ Vương Gia. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 668 : Châu Đảo ngộ vương gia. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 668 : Châu Đảo ngộ vương gia. (1)

Dương Ngọc Hoàn vui mừng nhảy lên, trên người vang lên thanh âm lanh canh thanh thúy. Tần Tiêu vừa xem, nguyên lai tiểu cô nương đeo chuông nhỏ lên cổ tay lẫn cổ chân của mình, không chỉ xinh đẹp mà còn vô cùng độc đáo. Xem ra nàng che bản thân mình quá mập, quá cồng kềnh, cố ý dùng trang sức nhỏ như vậy để che giấu đi.

Một tiểu a đầu mang theo đồ trang sức độc đáo như thế, quả nhiên là thập phần thú vị.

Người nhà lục tục rời giường, cùng nhau ăn bữa sáng, lại cùng ra cửa, trong nhà chỉ còn Quang Viễn với vài người hầu nữ mẫu giữ nhà. Lão đầu tử Chung Diên đã qua đời ba năm trước, ngay thời gian Tần Tiêu đến Sở Tiên sơn trang đón người. Tần Tiêu nghĩ biện pháp đem hắc chôn tại mộ địa quê nhà, xem như làm tròn tâm nguyện lớn nhất cả đời của hắn.

Người một nhà cùng ra cửa, tới cửa thôn phân thành hai đường, đều tự đi tìm niềm vui của mình. Mỗi cách một đoạn thời gian trong nhà đều sẽ ra ngoài đi chơi tập thể, có lúc đi chợ, có khi chơi núi hoặc bơi lội. Thời tiết như hôm nay rất thích hợp đi du lịch thôi.

Ở cửa thôn đã sớm có một nhóm hán tử cao lớn thô kệch tụ họp, ước chừng hai mươi người. Những người này đến hỗ trợ không cần tiêu tiền. Ở địa phương như Nhạc Lộ thôn, dân phong rất tốt, nhà ai có việc hương thân đều đến hỗ trợ. Xong việc chỉ đãi bữa cơm chén rượu xem như là tận tình địa chủ. Huống chi chỉ cần Tần đại thiện nhân lên tiếng, gia đình nào có người rảnh rỗi đều nguyện ý vui vẻ đến hỗ trợ.

Một nhóm hán tử lớn tiếng trò chuyện, đi trước dẫn đường tới bờ Tương Giang. Tần Tiêu mang theo Tử Dịch cùng Dương Ngọc Hoàn đi phía sau, tâm tình cực kỳ thoải mái.

Bóng cây đường núi, đường nhỏ gập ghềnh. Ánh mặt trời li ti chiếu xuống, chiếu lên da thịt như tuyết trắng của Dương Ngọc Hoàn, nhìn qua thật sắc sảo động lòng người. Hôm nay tiểu nha đầu mặc bộ quần áo mình thích nhất, trên đầu đội lụa mỏng duyên dáng.

Cánh tay như phấn, cổ chân thỉnh thoảng lộ ra uyển chuyển, thật sự tuyệt vời mị hoặc.

Càng làm người phun máu là bộ ngực thật lớn của nàng! Tần Tiêu vội vàng dời đi ánh mắt, Tử Dịch liếc mắt nhìn thấy cười khanh khách, nháy tới bên tai hắn gầm nhẹ một câu:

- Dâm tặc!

Tần tiêu đỏ mặt, tức giận vờ kháp cổ Tử Dịch làm nàng thét chói tai bỏ chạy.

Dương Ngọc Hoàn hì hì cười, kiêu mỵ nói:

- Hầu gia ca ca, công muội được không? Trước kia huynh thường xuyên công muội ah, hiện tại lại không thêm công nữa!

Tần Tiêu cười ha ha, liền ngồi xổm xuống:

- Được, muội đi lên!

Dương Ngọc Hoàn vui vẻ nhảy lên lưng của hắn, đôi tay nhỏ bé vòng trên cổ hắn, hương khí lan tràn.

Tử Dịch bị hắn kháp cổ thật cảm tức, lúc này bắt được cơ hội trả thù, cười ha ha nói:

- Người nào đó từng kể chuyện xưa “Tây Du Ký” gì đó ah, bên trong có một đoạn gọi là “Trư Bát Giới công vợ”, hắc! Ai nha, hôm nay được tận mắt nhìn thấy!

Bên cạnh bờ Tương Giang, bốn con thuyền chỉnh tề xếp hàng, nước sông nhẹ nhàng nhộn nhạo.

Dương Ngọc Hoàn nhìn thấy Tương Giang, vô cùng hưng phấn cười rộ lên. Gió sông phẳng phất thổi qua gương mặt của nàng, càng thêm phấn chấn lẫn khả ái.

Bốn con thuyền là do người trong làng chài Tương Giang nguyện ý ướn, là thuyền lớn. Hai mươi hán tử ngồi ba thuyền, Tần Tiêu, Tử Dịch cùng Dương Ngọc Hoàn lên một thuyền. Mọi người cùng nhau chèo thuyền đi thẳng về hướng Kết Tử Châu Đầu. nguồn

Các hán tử thô lỗ lớn tiếng trò chuyện, có người còn hát sơn ca. Mái chèo quấy lên bọt sóng, chim chóc bay lượn bầu trời, thỉnh thoảng còn có vài cá con nhảy lên khỏi mặt nước...những hình ảnh này ở trong mắt Dương Ngọc Hoàn thật tốt đẹp, khuôn mặt nàng hưng phấn đỏ bừng, chẳng khác gì quả táo chín.

Tử Dịch không an phận ở trên thuyền lúc ẩn lúc hiện, thường thường gây rối Tần Tiêu đang chèo thuyền, hoặc khom người tát nước sông rửa mặt, quả thật là một nữ tử tinh lực tràn đầy. Dương Ngọc Hoàn không biết bơi lội nên có vẻ hơi sợ hãi, ngoan ngoãn ngồi trong khoang thuyền ngắm nhìn cảnh sắc trên sông, xuất phát từ bản năng sợ hãi, còn có chút khấn nguyện cùng hạn chế, hai tay nắm chặt boong thuyền.

Tần Tiêu ở đuôi thuyền phe phẩy mái chèo, thường thường liếc mắt nhìn Dương Ngọc Hoàn, trong lòng thâm nhủ:

- Thật là đại cô nương! Hơn nữa còn là một đại cô nương xinh đẹp mê người!

Mọi người chèo thuyền đến Kết Tử Châu Đầu, từ xa xa chứng kiến có thật nhiều thuyền vây quanh đảo, phần lớn là khách thương đến mua quýt. Kết Tử Châu Đầu sản xuất cam quýt nổi tiếng, từ thời Nam Bắc triều chính là nơi sinh sản cam quýt trọng yếu của miền nam. Cam quýt nơi này có thể bán được tới Quan Trung, cống nạp cho hoàng gia. Hàng năm tới mùa này sẽ có thật nhiều khách thương đến chọn mua, giảm đi rất nhiều công sức buôn bán ra ngoài.

Tần Tiêu mang theo hai thiếu nữ cùng một nhóm hán tử hô to gọi nhỏ đi lên Kết Tử Châu Đầu. Những khách thương đều mang theo người hầu khuân vác, đã sớm chờ không kiên nhẫn. Kim Lương Phụng đã sớm chờ tại bờ sông, đợi Tần Tiêu dẫn người đến.

Phân ra thật nhiều giỏ mây, mọi người bắt đầu bận rộn. Những giỏ cam quýt được hái xuống, đựng vào giỏ mây. Trên đảo xây dựng “cân” đơn giản, một bên đặt hòn đá nặng trăm cân, bên kia bỏ lên giỏ cam, hai bên cân bằng tính một giỏ, không hề gian lận. Đây là phương pháp cân nặng mà Tần Tiêu sáng tạo, vừa có thể chuẩn xác lại dùng ít sức. Các khách thương cũng thập phần tín nhiệm Tần đại thiện nhân nổi tiếng, chưa từng tổ ý hoài nghi. Một giỏ cam là một thạch, đây là tiêu chuẩn chuyên chở hàng hóa của Kết Tử Châu Đầu.

Kim Lương Phượng ở một bên kêu gọi các hương thôn làm việc, vừa phân phó các đầu bếp làm thời chuẩn bị rượu cùng thức ăn. Tần Tiêu mang theo hai đại mỹ nhân đi lang thang khắp đảo.

Bất tri bất giác ba người đã đi tới trước thạch thất. Tần Tiêu không tự chủ được nhớ tới Phong Tuyết đao bên trong, liên tưởng tới tình cảnh hôm kia gặp mặt Hình Trường Phong, trong lòng lại sinh ra cảm khái. Vì vậy cho Tử Định cùng Dương Ngọc Hoàn tự mình đi chơi, bản thân mở khóa thạch thất đi vào.

Phong Tuyết đao vẫn treo trên tường, vỏ đao trang trí thực đồng ly vẫn đều, lộ ra vẻ trầm trọng cùng khí thế uy nghiêm. Tần Tiêu không tự chủ được cầm xuống, chậm rãi rút ra. Thân đao tuyết trắng chiếu sáng gương mặt hắn. Tần Tiêu bỗng nhiên phát hiện, ba năm không rút đao, không ngờ nó cũng giống như chính hắn, hình như đã xảy ra một vài biến hóa.

- Làm sao thay đổi đây? Hay là, đao cũng sẽ biến lão?

Tần Tiêu không khỏi thì thào tự nhủ.

Kim Lương Phượng đi theo phía sau vừa lúc tới gần, nhẹ nhàng nói:

- Đao chưa lão, người cũng chưa lão. Chỉ là có chút người nào tâm đã lão.

Tần Tiêu hừ một tiếng, cười tự giễu dứt đao vào vỏ, quay đầu nhìn Kim Lương Phượng:

- Lão mũi trâu, người đang chê cười ta sao?

- Ta còn già hơn so với ngươi, có tư cách gì chê cười ngươi?

Kim Lương Phượng nở nụ cười:

- Thanh đao này, nằm nơi đây ba năm không hề động qua. Hôm nay vì sao ngươi muốn xem nó đây?

- Nhìn xem thì nhìn xem, không có nguyên nhân khác.

Tần Tiêu treo đao lên tường, vỗ vỗ tay ra vẻ thoải mái nói:

- Đi thôi, lão mũi trâu. Ta đi thăm phòng bếp một chút, nhìn xem hôm nay đại đảo chủ cho đám nông phu chúng ta chuẩn bị món ăn nào ngon.

Thanks

667. Chương 669 : Châu Đảo Ngộ Vương Gia. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 669 : Châu Đảo ngộ vương gia. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 669 : Châu Đảo ngộ vương gia. (2)

Kim Lương Phượng cười ha ha cùng hắn đi ra, quay người khóa cửa lại, hai người cùng đi về hướng đạo quan.

Đồng thời hai người đều ăn ý không đề cập tới chuyện Hình Trường Phong đã tới.

Tử Định cùng Dương Ngọc Hoàn hi hi ha ha chạy tới bờ sông, cầm hòn đá ném xuống nước. Tử Định là một nha đầu nhảy nhót chơi diên đã quen, kỹ thuật ném đá nhất lưu. Thường ném ra cục đá sẽ gọi lên từng chuỗi bọt nước xa thật xa. Dương Ngọc Hoàn thân thể nhu nhược lại chưa từng luyện võ, càng không có kỹ

xảo như thế, ném cục đá lại chìm thẳng xuống sông, buồn bực bĩu môi liên tục. Tử Định cười ha ha dương dương tự đắc dạy nàng, hai người ở bờ sông chơi đùa âm ỉ.

Đang chơi vui vẻ, Tử Định nhìn thấy bên bờ sông tựa hồ có dấu vết của con cua, vì thế vui mừng cởi giày chuẩn bị xuống nước đi bắt. Dương Ngọc Hoàn ở một bên giúp nàng giữ giày, cao hứng hoan hô nhảy nhót.

Vừa bước xuống nước, sau lưng Tử Định đột nhiên truyền ra thanh âm trầm thấp của nam nhân:

- Ân, đây không phải Tử Định sao?

Tử Định giống như bị chạm tới dây thần kinh mẫn cảm, suýt nữa nhảy dựng lên, ngây ngốc quay đầu liền thấy được một nam nhân.

Nam nhân kia mặc hồ phục, đỉnh đầu đội mũ chuồn, chừng ba mươi tuổi, có ba chòm râu dài nhỏ, trán rộng mắt to, thân hình rắn chắc, khí chất trầm ổn nội liễm.

Tử Định sợ tới mức suýt nữa rơi vào trong sông, khấn trương kêu lên:

- Tại...tại sao là người? Oa, yêu quái ah!

Nam nhân lắc đầu cười ha ha, ánh mắt híp lại thành đường thẳng, rõ ràng có thể chứng kiến được có nếp nhăn nơi khóe mắt, chỉ vào Tử Định nói:

- Quỷ nha đầu, chúng ta bốn năm năm không gặp, người vừa thấy mặt đã gọi ta là yêu quái. Thật sự là giang sơn dễ đổi, bản tính khó chữa ah!

Tử Định cơ hồ hóa đá tại chỗ, mở to hai mắt ngơ ngác nhìn nam nhân kia, đầu lưỡi như thắt lại:

- Lý...Lý Trọng Tuấn, người...người...người...sao người lại ở chỗ này?

Dương Ngọc Hoàn ở một bên thật hứng thú nhìn nam nhân làm “Phong tứ nương” sợ hãi kia, yêu kiều hỏi:

- Người là ai? Người nhận thức tứ nương sao?

Lý Trọng Tuấn biến mất nhiều năm hiện tại đã trầm ổn hơn năm xưa rất nhiều, vuốt râu nở nụ cười:

- Tiểu muội muội, người gọi nàng là “tứ nương”, chẳng lẽ người họ Tần sao?

- Ta không phải họ Tần, ta họ Dương.

Dương Ngọc Hoàn thật ngây thơ không chút tâm cơ nói:

- Tứ nương là tứ phu nhân của Hầu gia ca ca, chúng ta đều gọi nàng như vậy.

Trên gương mặt tuấn dật của Lý Trọng Tuấn tràn ngập vẻ tang thương cùng vắng vẻ, hần mỉm cười nhìn Tử Định, hồ hững nói:

- Chào cô, tứ nương!

Toàn thân Tử Định run rẩy, nhảy dựng lên khỏi mặt nước, vừa lui về phía sau vừa nói:

- Ta...ta đi nấu cơm. Nha...giặt quần áo. Các người tán gẫu, ta đi trước!

Dứt lời dùng đôi chân trần trụi bỏ chạy vào trong đảo.

Dương Ngọc Hoàn quay đầu nhìn theo bóng lưng Tử Định, nghi hoặc nói:

- Ai da, hôm nay tứ nương thật sự là kỳ quái! Vị đại thúc này, người đã sớm quen biết tứ nương sao? Vậy người có biết hầu gia ca ca ca không?

Lý Trọng Tuấn mỉm cười thân thiện nhìn tiểu a đầu thiên chân khả ái, ôn nhu hỏi:

- Người gọi ta đại thúc? Ta thoát nhìn rất già sao?

- Phải đó, ít nhất là già hơn hầu gia ca ca đâu! Hầu gia ca ca không có râu dài như người.

Dương Ngọc Hoàn lại hỏi:

- Người mau trả lời ta đi, người quen biết tứ nương cùng hầu gia ca ca nhà ta sao?

- Hầu gia ca ca nhà ngươi?

Lý Trọng Tuấn không khỏi nở nụ cười:

- Ngươi là nói Tần Tiêu sao?

- Đúng rồi!

Dương Ngọc Hoàn liên tục gật đầu, lập tức nhú mày, có chút không vui nói:

- Vì sao ngươi không trả lời câu hỏi của ta đây? Hầu gia ca ca nói cho ta biết, khi người khác hỏi chuyện phải trả lời, bằng không chính là không lễ phép!

- Nga? Ha ha!

Lý Trọng Tuấn không khỏi bật cười:

- Xem ra hầu gia ca ca nhà ngươi bình thường đối đãi với người rất tốt. Người lại bênh vực hần như vậy. Được rồi, ta trả lời câu hỏi của ngươi. Ta không những quen biết Tần Tiêu cùng Tử Dịch, còn nhận thức người nhà các người. Tính ra chúng ta còn là thân thích đâu!

- Thân thích?

Dương Ngọc Hoàn nghi hoặc chớp mắt, cảm thấy vô cùng hứng thú nhìn Lý Trọng Tuấn:

- Vì sao ta chưa từng gặp qua ngươi đây? Ta ở trong nhà hầu gia ca ca đã sắp sáu năm rồi đó!

Lý Trọng Tuấn cẩn thận đánh giá tiểu cô nương, trong lòng không khỏi rung động nghĩ:

- Tiểu tử Tần Tiêu kia, bên người không ngờ cất giấu một mỹ nhân bại hoại sắc nước hương trời như thế!

Dương Ngọc Hoàn nhìn thấy Lý Trọng Tuấn không nói lời nào, chỉ nhìn mình ngẩn người, không khỏi cảm thấy mất tự nhiên, mất hứng nói:

- Ngươi thật sự không chút thú vị! Ta về tìm hầu gia ca ca cùng tứ nương chơi, không để ý tới ngươi! xem tại

Lý Trọng Tuấn chỉ cười khẽ, không ngăn cản nàng. Nhìn tiểu cô nương liễu yếu đào tơ uyển chuyển rồi đi, trong lòng không khỏi tự nhủ:

- Tần Tiêu, chuyện qua nhiều năm, thương hải tang điền, ngươi còn có thể nhận thức huynh đệ mắc nạn như ta sao?

Trong đạo quan, Tần Tiêu đang lớn tiếng nói chuyện phiếm cùng một ít khách thương, thu lấy chút tiền mua cam quýt. Mặc dù Kim Lương Phương là đảo chủ, nhưng để người xuất gia làm việc này luôn không tiện hơn nữa mất thể diện. Dù sao Tần Tiêu là người nhân rồi vô sự, giúp người giúp tới cùng, làm chưởng quầy thu tiền một lần. Những đồng tiền rơi xuống trong rương, những giỏ cam quýt vận chuyển lên thuyền, trong tiếng quát to của mọi người, vận chuyển về bốn phương tám hướng.

Đang bề bộn náo nhiệt, Tử Dịch đi chân trần hoảng hốt chạy vào, không nói một tiếng kéo Tần Tiêu sang một bên, thần tình kinh hoảng thở không ra hơi.

Tần Tiêu thấy một mình nàng trở về, không khỏi khẩn trương hỏi:

- Làm sao vậy? Chuyện gì khẩn trương như thế, chẳng lẽ Ngọc Hoàn rơi xuống sông sao?

- Không...không phải!

Tử Dịch kinh hồn chưa định, liên tục vỗ ngực thở hổn hển, sau đó nghiêm túc nói:

- Mọi người nhìn thấy Lý Trọng Tuấn!

Trong lòng Tần Tiêu chấn động:

- Cái gì, Lý Trọng Tuấn, làm sao có thể?

Tử Dịch vô cùng nghiêm túc nhìn Tần Tiêu, giảm thấp thanh âm khẩn trương nói:

- Thật sự đó!

Tần Tiêu xem thường trừng mắt:

- Khăn trương như vậy làm chi, hắn cũng không ăn muối!

Lập tức hiểu ý cười, ha ha nói:

- Nga, ta hiểu được! Muối là có tặc giạt mình!

- Muối...muối có tặc gì! Giữa muối cùng hắn vô cùng trong sạch!

Tử Địch cuống quýt giải thích.

Tần Tiêu làm ra vẻ cười lạnh:

- Ta chưa từng nói giữa muối cùng hắn có gì “không trong sạch”, muối khăn trương như vậy làm chi? Hay là...thật sự để cho ta nói trúng tâm sự, muối muốn hồng hạnh xuất tường?

- Muối...muối liều mạng với huynh!

Tử Địch lập tức nhảy dựng lên, làm như muốn liều mạng với Tần Tiêu.

Tần Tiêu cười ha ha, đưa tay ngăn cản nàng.

Đúng lúc này, Kim Lương Phượng đã trở lại. Tần Tiêu tức giận kéo hắn vào trong sương phòng, giống như tra hỏi phạm nhân, trách mắng:

- Lão mũi trâu, hiện tại ngươi càng ngày càng âm hiểm! Trước đó vài ngày giấu Hình Trường Phong trên đảo, hiện tại lại giấu vị vương gia. Ngươi có ý tứ gì đây?

- Cái gì, cái gì vương gia?

Kim Lương Phượng nghi hoặc nhìn Tần Tiêu:

- Ngươi muốn nói gì?

Thanks

668. Chương 670 : Đan Thư Thiết Khoán Bia. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 670 : Đan thư thiết khoán bia. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 670 : Đan thư thiết khoán bia. (1)

Tần Tiêu cảnh giác liếc mắt nhìn hắn, xem hắn giống như không phải nói dối, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi thật sự không biết?

- Khụ...

Kim Lương Phượng xấu hổ ho khan một tiếng:

- Chuyện Hình Trường Phong ta tự nhiên là biết. Nhưng hắn không muốn ta cho người biết, ta dĩ nhiên là không nói ra. Nhưng ngươi nói vương gia gì đó, ta thật sự không biết là chuyện gì xảy ra.

Tần Tiêu gật gật đầu, trong lòng suy nghĩ:

- Kết Tử Châu Đầu lớn như vậy, nếu như có người muốn lên đảo hẳn đương nhiên khó thể nhìn thấy. Hơn nữa hôm nay lại có nhiều khách thương cùng đến, Lý Trọng Tuấn muốn lên đảo cũng thật dễ dàng, vị thái tử ngày xưa, thái tử bị phế, vương gia bị lưu đày, hôm nay vì sao lại xuất hiện ở đây?

Còn đang nghi hoặc, chợt nghe được thanh âm Dương Ngọc Hoàn vang lên ngoài cửa:

- Người kia thật sự là kỳ quái nha! Luôn hỏi một đằng lại trả lời một nẻo, nói những lời thật kỳ cục, còn nhìn chằm chằm muội đầu! Muội không thích hẳn nên chạy về đây. Tứ nương, chúng ta đi nơi khác bắt cua đi!

Tần Tiêu không khỏi sửng sốt, Dương Ngọc Hoàn cũng đã gặp hắn, xem ra là sự thật!

Tần Tiêu về tới trong đạo quan, để Kim Lương Phượng đi xử lý chuyện thu tiền sổ sách, tự mình đi ra. Mới đi ra khỏi đạo quan, quả nhiên liền thấy được thân ảnh vô cùng quen thuộc của Lý Trọng Tuấn!

Lý Trọng Tuấn cũng đang đi về hướng đạo quan, liếc mắt nhìn thấy Tần Tiêu, ngây ngẩn cả người, thập phần kinh ngạc nhìn bộ trang phục nông phu của hắn, buột miệng:

- Tần huynh đệ?

Là hắn!

Thật sự là hắn!

Tần Tiêu không nhịn được có chút kích động, bước nhanh tới trước lớn tiếng nói:

- Bình Vương điện hạ!

Về mặt Lý Trọng Tuấn giãn ra cười to, hàm râu run lên theo gió, khóe mắt lộ rõ nếp nhăn, vui vẻ kêu lên:

- Thật sự là Tần huynh đệ! Đã lâu không gặp ah!

Tần Tiêu vội vàng lấy ra rượu ngon trong phòng lão đạo sĩ Kim Lương Phượng mà hắn trân quý đã lâu, lôi kéo Lý Trọng Tuấn, hai người cười ha ha đi lên một con thuyền bơi ra giữa sông.

Rượu ngon phải gặp được tri kỷ.

Rượu tinh thuần rơi vào trong chén, hương thơm bốn phía. Hai người cụng chén, uống cạn, sau đó lại thư tâm cười to.

Tần Tiêu vừa rót rượu cho Lý Trọng Tuấn vừa nghi hoặc hỏi:

- Vì sao vương gia lại tới Trường Cát, còn đi lên hòn đảo này?

Lý Trọng Tuấn cười híp mắt nói:

- Tần huynh đệ, người đừng tiếp tục mở miệng gọi là vương gia, nghe được làm lòng ta thật không thoải mái! Nếu như không để ý, gọi ta huynh đệ, như vậy sẽ làm ta dễ chịu hơn!

Tần Tiêu suy nghĩ, cảm thấy có đạo lý. Một vị thái tử mắc nạn luôn bị người gọi là vương gia, thật sự có chút không hay, vì vậy sang sảng nói:

- Được, huynh đệ tốt, người nói cho ta biết vì sao người lại tới đây!

- Tự nhiên là làm việc cho hoàng đế bệ hạ.

Lý Trọng Tuấn có chút tự giễu cười nói:

- Như thế nào, không thể tưởng được đi?

Tần Tiêu hiểu ý mỉm cười:

- Người sáng mắt không nói tiếng lóng, người nói thẳng đi, có phải lại liên quan tới ta?

- Có chút quan hệ, không hoàn toàn bởi vì người, người nghe ta nói tỉ mỉ.

Lý Trọng Tuấn nói tiếp:

- Một năm trước hoàng đế bệ hạ thân lâm Thương Châu tiếp kiến ta. Sau đó nhận ta đến Lạc Dương an cư, cuối cùng không còn bị lưu đầy, vượt qua ngày an nhàn.

- Ân, vậy thật tốt.

Trong lòng Tần Tiêu cao hứng, đồng thời cũng có chút bội phục trí tuệ cùng khí phách của Lý Long Cơ. Thái tử tiền nhiệm bị phế, hẳn lại không ngại đón trở về, đủ thấy được Lý Long Cơ là người không câu nệ tiểu tiết hơn nữa còn trọng tình nghĩa. Bằng không đổi lại là vị hoàng đế nào có lòng dạ độc ác một chút, một phế thái tử có thể mang tới tai họa ngầm ình như Lý Trọng Tuấn, tốt nhất là ném đi thật xa, nếu giết cũng là hiện tượng bình thường.

Lý Trọng Tuấn khê cười:

- Ở bên ngoài lưu đầy hai ba năm, ta xem như chuyện gì đều buông ra. Lúc trước nghe tin tức phụ hoàng băng hà, ta thật sự đau lòng muốn chết, cơ hồ muốn tự sát. Về sau...nhiều chuyện xảy ra, ta dần dần thông hiểu. Nhưng lại bắt đầu dốc lòng lễ phật tu tâm dưỡng tính. Huynh đệ người xem xem, bây giờ không phải có vài phần hương vị của người xuất gia sao?

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Thôi đi người, muốn làm hòa thượng cũng là hòa thượng. Người nên chuyên tâm làm vương gia của người đi thôi!

Lý Trọng Tuấn ha ha cười:

- Mấy tháng trước hoàng đế bệ hạ giá lâm Lạc Dương, đặc biệt tới phủ của ta tụ lại, chúng ta uống rượu cả đêm. Cuối cùng bệ hạ nói, hẳn luôn có một tâm bệnh, chính là Tần huynh đệ đang ở Đàm Châu...Huynh đệ, không phải ta nói người ah, vì sao người lại giống như một hài tử tức giận lên thì từ quan đây?

Lý Trọng Tuấn thấy Tần Tiêu xua tay, đem câu kể tiếp nuốt trở xuống.

Tần Tiêu lắc đầu cười khổ:

- Áo diệu cùng đạo lý bên trong, nói tới thật quá dài, vì vậy không cần nói cũng được. Người cứ nói đi, người tới nơi này để làm chi?

- Lập bia!

Lý Trọng Tuấn lời ít ý nhiều.

- Đan Thư Thiết Khoán Bia!

Lý Trọng Tuấn ngửa đầu uống cạn chén rượu, lớn tiếng nói:

- Nói thật, đương kim bệ hạ đúng là một người ý chí rộng lớn có tín có trách nhiệm. Huynh đệ, người còn nhớ mấy năm trước, phụ hoàng ban cho người “Đan Thư Thiết Khoán” sao?

Trong lòng Tần Tiêu nghi hoặc:

- Nhớ rõ, làm sao vậy?

Lý Trọng Tuấn mỉm cười, trình trọng đặt chén rượu lên bàn, chân thành nói:

- Bệ hạ cho ta tới tìm người, xuất ra Đan Thư Thiết Khoán Bia, sau đó bắt chước kiểu dáng của nó, lập một Đan Thư Thiết Khoán Bia ột tượng, dày một xích dựng lên tại Kết Tử Châu Đầu!

Trong lòng Tần Tiêu khê run lên:

- Làm vậy là có ý gì? Làm cho người trong thiên hạ đều biết tiên hoàng Trung Tông từng ban thưởng Đan Thư Thiết Khoán cho ta sao? Thứ kia, nói trắng ra chỉ là một bảng quảng cáo vô dụng...Đám người Trương Giản Chi ngày trước bị giáng chức đuổi ra Trường An, không phải cũng từng được ban thưởng sao, kết quả còn không phải như vậy...

Ánh mắt Lý Trọng Tuấn sáng ngời nhìn chăm chăm Tần Tiêu:

- Huỳnh đệ, người đang suy nghĩ gì?

Tần Tiêu ngậy ra, tự giễu cười nói:

- Không có gì. Chỉ là...cảm giác có chút ngoài ý muốn thôi. Hoàng đế làm như vậy, rốt cục lại có ý gì đây?

Lý Trọng Tuấn như có thâm ý nhìn Tần Tiêu, chậm rãi nói:

- Thánh ý khó dò thôi, ta làm sao có thể biết đây? Nhưng Tần huynh đệ là người thông minh nhạy bén như thế, không khó nghĩ ra nguyên nhân bên trong đi?

Tần Tiêu không khỏi lâm vào trầm tư.

Lúc trước sở dĩ từ quan rời đi Trường An, một nguyên nhân trọng yếu là bởi vì bản thân mình thật sự công cao chấn chúa, hơn nữa thế lực trong tay quá lớn, khó tránh bị tân hoàng đế kiêng kỵ. Bởi vì tình thế cần giữ mình, hấn bất đắc dĩ trở thành lính đào ngũ.

Đương nhiên, cũng do nhân tố cảm tình khác...Hiện giờ, Lý Long Cơ lại phái phế thái tử Lý Trọng Tuấn đến lập Đan Thư Thiết Khoán Bia... Xem ra hấn là thật sự tỏ vẻ thành ý của mình. Thứ nhất ngay cả phế thái tử tiền nhiệm hấn cũng có thể đón về bên người, đủ thể hiện lòng dạ rộng rãi của hấn.

Thanks

669. Chương 671 : Đan Thư Thiết Khoán Bia. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 671 : Đan thư thiết khoán bia. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 671 : Đan thư thiết khoán bia. (2)

Mặt khác, lập Đan Thư Thiết Khoán Bia, để toàn bộ người thiên hạ biết được rõ mọi chuyện. Cứ như vậy, người trong thiên hạ có thể làm người giám sát, nếu như cuối cùng hoàng đế nuốt lời bất lợi với Tần Tiêu, sẽ bị dân chúng cùng hậu nhân chửi mắng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Tiêu không tự chủ được cảm động.

- Lý Long Cơ, tuy rằng hiện tại người là hoàng đế cao cao tại thượng, không nghĩ tới còn lo nghĩ chu đáo cho huynh đệ kết nghĩa như ta ngày xưa. Ai, ta có phải...thật sự đem lòng tiểu nhân đo lòng quân tử hay không?

Lý Trọng Tuấn nhìn Tần Tiêu đang ngẩn người, cũng không quấy rầy hấn, chỉ bình tĩnh thản nhiên nói:

- Hấn thật sự là vị hoàng đế tốt!

- Vậy sao...

Tần Tiêu còn đang suy nghĩ sâu xa, tùy ý ứng một câu.

Lý Trọng Tuấn mỉm cười nói:

- Chúng ta đã không còn là người tuổi trẻ khinh cuồng, ngày tháng tiên y nô mã đã từng hưởng thụ qua, trải qua không ít chuyện tình. Tần huynh đệ, chẳng lẽ người thật sự muốn chôn vùi cả đời tại nơi hoang dã này sao?

Tần Tiêu không khỏi mỉm cười:

- Không thể tưởng được vài năm không gặp, người lại có tài ăn nói như thế? Xem ra tham thiền tu Phật đích thật là hữu dụng đâu.

Lý Trọng Tuấn thản nhiên cười:

- Ta lười nói nhiều lời vô nghĩa với người như vậy, ta cũng không phải đảm đương thuyết khách. Một chút người xử lý xong chuyện nơi đây, trở về sai người đem Đơn Thư Thiết Khoán cho ta, ta sẽ ở trên đảo chờ người. Vừa rồi ta đã xem xét được một khối địa phương rất tốt, có thể lập bia. Hơn nữa ta cũng đã mời xong người điêu khắc, ngày mai có thể mang theo tài liệu lên đảo.

Tần Tiêu nói:

- Sao vậy, không đến nhà của ta ngồi một chút, thăm muội tử Tiên Nhi của người. Hơn nữa người cũng không muốn gặp mặt cháu trai cùng cháu gái của người sao?

Sắc mặt Lý Trọng Tuấn run rẩy, tựa hồ khơi gợi lên chuyện thương tâm vô hạn, khẽ thở dài một hơi, lắc đầu nói:

- Tạm thời...khoan hãy gặp thì tốt hơn. Trong lòng ta hình như vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý. Nếu như gặp muội tử khó tránh gợi lên chuyện thương tâm. Mấy ngày nữa chờ ta sắp xếp xong chuyện hoàng đế bệ hạ giao phó rồi nói sau...Nhớ kỹ, người khoan hãy nói với Tiên Nhi chuyện ta đến Kết Tử Châu Đầu.

- Được, tùy người.

Tần Tiêu nói:

- Ta chỉ muốn nói cho người biết, thân nhân của Tiên Nhi không còn nhiều lắm, người làm ca ca nếu nhẫn tâm không đi gặp nàng, nàng nhất định sẽ thương tâm, hơn nữa sẽ không tha thứ người.

Sắc mặt Lý Trọng Tuấn có chút khó xem, tràn đầy vắng vẻ uống chén rượu, lặng im không nói.

Hai người ở trên thuyền hàn huyên, bỏ lỡ cả cơm trưa. Khi quay về trên đảo đã tới xế chiều, cam quýt cũng hái xong, nhóm khách thương đã quay về. Nhóm hán tử bận rộn một ngày được Kim Lương Phụng nhiệt tình mời vào đạo quan, mỗi người được phân phát vớ giày cùng khăn mặt làm tạ lễ, ngoài ra còn mời họ ăn uống no đủ.

Khi Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn quay lại đạo quan, nhìn thấy nhóm hán tử đang chuẩn bị rời đảo về nhà. Đầu là người đã có thể tử cùng việc nhà nông, luôn có công việc bận rộn cần làm, ngày mai những người này lại đến hỗ trợ tới khi nào hái xong cam quýt trên đảo.

Kim Lương Phụng hí mắt dò xét Lý Trọng Tuấn, khẽ gật đầu nói:

- Quả nhiên là người của hoàng gia, tuần tú thiên tư như long phượng, bản đạo Kim Lương Phụng bái kiến Bình Vương điện hạ!

Lý Trọng Tuấn cười a a khoát tay:

- Đạo trưởng chính là Kim tiên sinh thanh danh lan truyền đi? Hạnh ngộ, hạnh ngộ! Tiểu vương ngưỡng mộ tiên sinh đã lâu rồi, mấy ngày gần đây cần ở lại trên đảo, xin quấy rầy tiên sinh vài ngày!

Kim Lương Phụng như có thâm ý nhìn Tần Tiêu, lại khách khí đáp lễ:

- Điện hạ quang lâm tiểu miếu hoang đảo tự nhiên là vinh hạnh vô cùng!

Trong lòng Tần Tiêu đang bị khuấy động không yên tĩnh, lúc này cũng không muốn nhiều lời, cáo từ hai người đi về hướng bờ sông. Vừa rồi khi đi tới đạo quan hắn đã nhìn thấy Tử Dịch nắm tay Dương Ngọc Hoàn đi ra bờ sông, nhất định là muốn trốn tránh Lý Trọng Tuấn nên lên thuyền trước.

Đi tới bờ sông, hai nàng quả nhiên đã sớm lên thuyền đang chờ Tần Tiêu. truyện copy từ

Tần Tiêu lên thuyền, yên lặng không nói lời nào vung mái chèo, trong lòng suy nghĩ chuyện của mình.

Tử Dịch bởi vì chuyện hôm nay nên trong lòng có chút buồn bực, nhất là khi nghe Tần Tiêu nói nàng muốn hồng hạnh xuất tường càng cảm tức, hiện tại đứng ngồi không yên, mò tới đuôi thuyền hỏi Tần Tiêu:

- Uy, tên đàn kia tới tìm huynh làm cái gì? Chẳng lẽ muốn mời huynh ra ngoài nhậm chức?

Tần Tiêu tùy ý đáp cho qua:

- Không phải, muội đừng đoán mò.

- Vậy hẳn đến để làm chi? Âm hồn bất tán...

Tử Dịch khoanh tay trước ngực rầu rĩ oán hận.

Tần Tiêu phục hồi lại tinh thần, cười nói:

- Muội nha, đừng tưởng ai cũng mê mình. Người ta là phụng ý chỉ hoàng đế đến làm việc, muội cho rằng người ta đường đường là một vương gia, thật sự vì muội tình cũ không quên sao? Tỉnh lại đi, muội đã biến thành hoa tàn ít bướm thành thê tử người khác rồi, ha ha!

- Huynh! Thật sự là không nhận được huynh nữa!

Tử Dịch kêu to hướng Tần Tiêu bỏ nhào tới:

- Lão tử liều mạng với người!

Bùm một tiếng, Tần Tiêu rơi luôn xuống nước!

Đuôi thuyền vốn nhỏ hẹp, Tần Tiêu lại đứng ngay mép thuyền, Tử Dịch vừa nhào qua mà Tần Tiêu lại không muốn kéo nàng cùng nhau rơi xuống nước, vì thế dứt khoát lật người rơi xuống.

Tử Dịch hừ hừ đắc ý cười to, lại đem Dương Ngọc Hoàn đang nơm nớp lo sợ ngồi trong khoang thuyền hoảng hồn mất vía, hoảng hốt kêu to:

- Tứ nương, tỷ...tỷ sao lại xô hầu gia ca ca xuống sông nha, còn không mau xuống cứu huynh ấy!

Tử Dịch hừ giọng mũi:

- A, nếu hẳn còn cần người cứu, trên đời này không còn ai biết bơi vậy! Nói uội biết đi, hẳn chơi nước từ nhỏ tới lớn, xuống đáy nước còn lưu trôn hơn ở trên bờ!

Dương Ngọc Hoàn cũng không biết chuyện này, theo nàng xem bị rơi xuống nước là chuyện vô cùng khủng bố, vì thế oán hận trừng mắt nhìn Tử Dịch:

- Tứ nương, tỷ xấu lắm!

Sau đó tiểu cô nương lo lắng mò tới mép thuyền nghiêng người nhìn xuống mặt nước lo lắng hô:

- Hầu gia ca ca, huynh ở đâu vậy, huynh mau ra đây đi!

Tử Dịch cũng có chút ngượng ngùng, đi qua chỗ Dương Ngọc Hoàn cười hắc hắc:

- Đừng lo lắng Ngọc Hoàn, không có chuyện gì. Nói không chừng lát nữa xuất hiện trong tay hẳn còn bắt được một con rùa vương bát bô thân đâu!

Dương Ngọc Hoàn thấy thời gian lâu như vậy vẫn không nhìn thấy Tần Tiêu thò đầu lên, trái tim loạn chiến, oán hận đẩy Tử Dịch:

- Không thể ý tới tỷ!

Ai ngờ thuyền vốn đang đóng đưa, Dương Ngọc Hoàn vừa đẩy liền mất thăng bằng xoay người, thê thảm kêu to một tiếng rơi luôn xuống nước!

Tử Dịch không kịp đề phòng oa oa kêu to:

- Ai nha! Lần này xong đời!

Tần Tiêu bị rơi xuống sông, đang chuẩn bị chơi đùa trả thù Tử Dịch kéo luôn nàng xuống nên núp dưới đáy thuyền. Lúc này đột nhiên nhìn thấy sóng nước tung lên, một thân ảnh rực rỡ giãy dụa rơi xuống sông, trong lòng kinh hãi cuống quýt nhào qua ôm lấy thân ảnh kia.

Dương Ngọc Hoàn không biết bơi lội, rơi xuống nước liền vùng vẫy kịch liệt, Tần Tiêu đành phải ôm nàng từ sau lưng nhanh chóng di chuyển.

Thanks

670. Chương 672 : Luân Phiên Oanh Tạc. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 672 : Luân phiên oanh tạc. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 672 : Luân phiên oanh tạc. (1)

Hơn nữa đôi tay hắn vừa vặn ôm lấy ngực của nàng, trời ạ, thật là...rất lớn, thật mềm mại! Trong lòng Tần Tiêu đột nhiên dâng lên cảm giác kích thích mười phần, thiếu chút nữa buông lỏng tay.

Tử Dịch vừa định nhảy xuống chuẩn bị cứu Dương Ngọc Hoàn, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một chuỗi bọt nước thật lớn, sau đó Dương Ngọc Hoàn được di chuyển lên trên. Sau lưng nàng chính là Tần Tiêu, Tử Dịch vừa xem xét kỹ lại đôi mắt không khỏi mở to mồm:

- Đại dâm tặc, tay ôm chỗ nào đây?

- Đừng nói nhảm, cứu người quan trọng hơn!

Tần Tiêu vươn tay ôm mạn thuyền, một tay dùng lực đẩy lên, đem nửa người Dương Ngọc Hoàn nâng lên mép thuyền, Tử Dịch vội vàng đem nàng kéo đi lên.

Tiểu cô nương hoảng sợ tới mức oa oa khóc lớn, liên tục ho khan, thân hình ướt đẫm. Tần Tiêu lật người leo lên thuyền, lắc đầu cười khổ:

- Làm vậy thú vị đi, thật là!

Tử Dịch không ngừng le lưỡi:

- Mọii biết sai lầm rồi!

Dương Ngọc Hoàn khóc nức nở, ôm chặt Tần Tiêu, hung hăng vỗ lên người hắn, khóc sụt sùi nói:

- Hầu gia ca ca, làm mọii sợ muốn chết vậy!

- Đừng sợ, đừng sợ, không có việc gì!

Tần Tiêu vỗ nhẹ bờ lưng ướt sũng của nàng, cảm giác giống như da thịt hai người kề cận cùng nhau. Lúc này hắn phát hiện, nguyên lai...Dương Ngọc Hoàn đã có thể lập gia đình!

Tử Dịch ở một bên đầy ý xấu nháy mắt cười lạnh, ánh mắt liên tục chuyển về hướng bộ ngực Dương Ngọc Hoàn, dùng đôi mắt to khiêu khích ý bảo:

- Có gan người sờ lên ah? Dâm tặc!

Tiểu cô nương bị đông lạnh đến cả người phát run, môi biến tím, đáng thương ôm chặt Tần Tiêu không buông tay. Vải áo nhu sam hơi mỏng dán chặt trên người nàng, liếc mắt nhìn chẳng khác gì không mặc áo, có thể rõ ràng chứng kiến đôi vai, sau lưng lẫn chiếc yếm trước ngực nàng.

Tần Tiêu bị nàng ôm thật chặt, thân thể nàng mềm nhũn dựa sát ngực hắn, vốn hoàn cảnh ôn hương ướm át kiều diễm nhưng lại có một đại bóng đèn Tử Dịch lăm lăm lét bên cạnh không khỏi làm hắn cảm thấy thật xấu hổ. Vì vậy hắn oán hận trừng mắt nhìn nàng:

- Còn không đi chèo thuyền! Nước sông mùa thu dễ dàng bị hàn khí xâm nhập.

Tử Dịch liếc mắt cười hắc hắc quái dị vài tiếng, đi tới đuôi thuyền. Tử Dịch chẳng khác gì một nam nhi, chỉ cần phương diện nào liên hệ tới cuộc sống phóng túng, nàng đều tinh thông. Chèo thuyền đối với người Giang Nam như nàng mà nói quả thật chỉ là chuyện đơn giản.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi trên sông. đọc truyện mới nhất tại .

Dương Ngọc Hoàn vẫn chảy nước mắt, sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy. Tần Tiêu cởi áo, vắt khô nước sau đó phủ lên người nàng, tốt xấu cũng xem như che khuất cảnh xuân, hơn nữa cũng làm nàng cảm giác ấm áp hơn một ít.

Ban đầu Dương Ngọc Hoàn còn chưa có cảm giác, chỉ nghĩ mình giống như trước đây có thể dựa trên người hắn làm nũng. Hiện tại mới phát hiện mình đang ngồi trong lòng hắn, hắn đang cởi trần thân trên, khuôn mặt chột đỏ bừng, nhưng không muốn rời đi, vì vậy dứt khoát dựa vào cúi thấp đầu, bộ dáng chim nhỏ nép vào ngực người phần.

Tần Tiêu cũng có chút cảm giác đối với tiểu cô nương sắp trưởng thành này, trúc trắc cùng mẫn cảm, nũng nịu, sợ người lạ lẫn rụt rè khiếp hãi, thật sự chọc người yêu thương thôi! Nhưng thân hình của nàng lại nóng nảy như vậy...Tần Tiêu lại có một ít ảo tưởng tươi đẹp!

Kháo, lão tử làm sao tà ác như vậy, người ta chỉ mới mười ba tuổi nha!

Tần Tiêu suyết chút nữa ình một cái tát. Sau lưng lại truyền tới tiếng hừ hừ kỳ quái, Tần Tiêu quay đầu nhìn chằm chằm Tử Dịch, giống như toàn thân nàng không hề có một mảnh vải che thân.

Tử Dịch nhất thời mở to hai mắt nhìn hắn, cảm giác lông tóc dựng đứng, đầy cảnh giác lẫn địch ý trừng mắt nhìn hắn:

- Muốn làm gì?

Tần Tiêu một đường công tiểu cô nương về tận nhà. Dương Ngọc Hoàn ngoan ngoãn nằm trên lưng hắn, gương mặt đỏ bừng, lộ ra dáng mỉm cười tươi sáng lẫn thỏa mãn. Tử Dịch luôn quyết miệng, trong lòng âm thầm mắng:

- Tên hỗn đản này, ta đều đã sinh nhi tử cho hắn, cũng chưa từng công qua ta! Vậy không được, nếu có cơ hội ta phải đòi lại cả vốn lẫn lời!

Trở lại trong sân viện, Tần Tiêu đặt Dương Ngọc Hoàn xuống, cho Tử Dịch đưa nàng đi tắm nước nóng thay quần áo, sau đó uống canh gừng chống lạnh. Bản thân Tần Tiêu cũng quay về phòng mình lau thân thể thay quần áo sau đó mới đi ra đại sảnh. Lúc này chợt nghe được thanh âm một nhóm hài tử kêu đánh kêu giết ồn ào náo nhiệt bên ngoài.

Tần Tiêu nhất thời hiếu kỳ đi tới hậu viện nhìn xem, thiếu chút nữa buồn bực phá hủy. Tên hỗn tiểu tử Đại Đầu lại cho Thiết Nô quỳ trên mặt đất làm ngựa cưỡi, còn uội muội cùng nhau cưỡi lên, bản thân lại giống như một tướng quân cầm cây trúc tượng tượng như thanh đao múa may. Sau lưng hắn lại có vài hài tử hàng xóm sắm vai “bộ binh” đi theo đại tướng quân Đại Đầu xung phong.

Nữ Nữ cũng thập phần nhập diễn tay phe phẩy mảnh vải nhỏ, hò hét trợ uy cho ca ca:

- Nga nga! Giết sạch Đột Quyết nô!

Tần Tiêu chạy tới, một tay nhắc Đại Đầu đặt xuống đất, vỗ đầu tiểu tử nói:

- Hỗn tiểu tử, làm cái gì vậy? Ai bảo con đem Thiết Nô bá biến thành ngựa để cưỡi?

Nữ Nữ cũng có chút sợ hãi tuột xuống, Thiết Nô cẩn thận ôm lấy tiểu nữ hài, vẻ mặt ngây ngô cười đứng lên vui vẻ xua xua tay không ngừng kêu “ngô ngô”, ý tứ là không liên quan tới tiểu công tử, chính mình nguyện ý!

Đại Đầu ỷ khuất ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu, sợ hãi nói:

- Ngày hôm qua con nghe tam nương kể chuyện a cha đánh người Đột Quyết, con cao hứng thôi...sau đó Hắc Thủy Ngưu bá bá lại muốn làm ngựa cho con cưỡi, Đại Đầu chỉ muốn giống như a cha, làm đại tướng quân cưỡi ngựa đi ra chiến trường giết sạch Đột Quyết nô!

Tần Tiêu vừa vui mừng vừa tức giận, buồn cười ngồi xổm xuống vuốt nhẹ mũi tiểu tử nói:

- Nhi tử ngoan, muốn làm tướng quân không có gì không đúng. Nhưng mà con phải học được tôn trọng người khác biết không? Thiết Nô bá bá là trưởng bối, sao có thể trở thành con ngựa cho con cưỡi đây? Còn nữa, ai ấy đưa đặt tên lóng cho bá bá đây? Cái gì mà Hắc Thủy Ngưu, thật là! Thật không lễ phép, sau này không được gọi vậy nữa, nhớ kỹ không?

Đại Đầu thập phần nhận chân gật đầu:

- Đại Đầu đã biết!

Nữ Nữ cùng các tiểu bằng hữu cũng rất nghe lời đều gật đầu.

Không cần Tần Tiêu phân phó, Đại Đầu đi tới trước người Thiết Nô quỳ một gối cúi đầu bái:

- Thiết Nô bá bá, Đại Đầu biết sai lầm rồi, xin bá bá tha thứ!

Về mặt Thiết Nô tươi cười, duỗi tay nhắc Đại Đầu đặt lên bờ vai dày rộng của mình, bên kia đặt Nữ Nữ, công hai đứa bé ở trong sân đùa giỡn. Nhóm hài tử lại cười vui đuối theo chạy giỡn, hoan hô nhảy nhót, đều muốn ngồi lên vai người khổng lồ kia cho tận hứng.

Tần Tiêu hí mắt nhìn cảnh tượng này, trong lòng ấm áp cười nói:

- Làm nông dân, thật tốt! Ngay cả Thiết Nô hiền như khúc gỗ cũng vui vẻ hơn ngày trước!

Thình lình từ sau lưng đột nhiên truyền ra một thanh âm.

Một thanh âm trầm thấp, ngân nga, bình đàm, nhưng bao hàm tâm tình phức tạp:

- Tốt lắm, dạy con có cách!

Thân thể Tần Tiêu giống như bị luồng điện xẹt qua, không tự chủ được run lên.

Thanks

671. Chương 673 : Luân Phiên Oanh Tạc. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 673 : Luân phiên oanh tạc. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 673 : Luân phiên oanh tạc. (2)

Là...hắn!

Tần Tiêu xoay người lại, nhìn thoáng qua nam nhân có vẻ phúc hậu, đang mỉm cười, Hình Trường Phong đang đứng sau lưng hắn, khom một gối:

- Thảo dân Tần Tiêu, khấu kiến thái thượng hoàng bệ hạ!

Không đợi Tần Tiêu quỳ hẳn xuống, thái thượng hoàng Lý Đán đã cười a a tiến lên đỡ lấy hắn:

- Mau miễn lễ, đứng lên!

Thiết Nô cùng Đại Đầu và nhóm tiểu bằng hữu cũng học theo bộ dạng của Tần Tiêu bái xuống.

Ánh mắt Lý Đán cười đến híp lại, đi tới phía trước ôm lấy Đại Đầu, ha ha cười nói:

- Hải tử ngoan, vài năm không gặp bộ dáng đã cao như vậy, còn không mau gọi ngoại công!

Đại Đầu có chút ngây người nhìn Lý Đán, có chút kinh hoảng thì thào nói:

- Phụ thân gọi ngài là thái thượng hoàng ah...

Lý Đán sang sảng cười to:

- Là thái thượng hoàng cũng là ngoại công thôi! Mau gọi cho ta nghe một chút, nói không chuẩn ngoại công cao hứng sẽ mang cháu ra ngoài mua mút quả ăn sao!

- Oa! Ngoại công! Ngoại công, ngoại công!

Đại Đầu vừa nghe tới mút quả, nhất thời quá đổi vui mừng liền gọi vài tiếng, vô cùng vui sướng.

Tần Tiêu đỏ khóc đỏ cười, vội vàng đi tới thấp giọng trách mắng:

- Thật vô lễ!

Nữ Nữ thấy ca ca được ưu đãi, không ngừng ôm chân Lý Đán phe phẩy ống quần hân hê lên:

- Ngoại công, Nữ Nữ cũng muốn được ôm một cái thôi! Nữ Nữ cũng muốn ăn mút quả!

- Tốt, tốt! Đều có, đều có ah!

Lý Đán cười tươi rói, bế Nữ Nữ lên. Hôn một cái lên khuôn mặt phấn nộn của a đầu, nhìn qua tràn đầy phong thái trưởng giả từ ái.

Lý Đán ôm hai đứa bé cười đùa một trận, lại đặt xuống, quay đầu nhìn Hình Trường Phong nói:

- Trường Phong ah, ta nói chuyện phải có uy tín, người đi ra Trấn Điện mua mút quả cho những hải tử này đi!

Tần Tiêu vội vàng nói:

- Không cần! Lời trẻ con đừng xem là thật, thái thượng hoàng sao lại xem là thật sự! Để một vị đại tướng quân tam phẩm ra đường phố mua mút quả cho hải đồng, làm vậy còn thể thống gì!

Lý Đán chỉ cười ha ha, khoát tay ý bảo Hình Trường Phong cứ đi mua. Thần tình Hình Trường Phong phấn khởi, theo đám nhỏ vây quanh đi ra ngoài cửa.

Thiết Nô cùng người hầu lui xuống, Tử Dịch cùng Dương Ngọc Hoàn ở trong hậu viện rửa mặt chải đầu, Lý Tiên Huệ các nàng vẫn chưa về.

Trong sân viện nhất thời chỉ còn lại Lý Đán cùng Tần Tiêu.

Ba năm không gặp, thân hình Lý Đán mập hơn một vòng, nhưng tinh thần cùng thân thể vẫn thật tốt. Hắn chậm rãi đi dạo trong sân, nhìn xem mọi nơi, sau đó lại hướng lương đình trong viện đi tới.

Tần Tiêu yên lặng đi theo sau lưng, trong lòng bồn chồn. Trước tiên là Hình Trường Phong đến thăm dò, sau đó là Lý Trọng Tuấn đến lập Đan Thư Thiết Khoán Bìa, hiện tại lại là thái thượng hoàng tự thân đến... Trời ạ, xem ra Lý Long Cơ nhất định là phải đạt được, luân phiên oanh tạc như thế, nhất định muốn ép ta rời núi sao?

Lý Đán đi tới trong lương đình, thở ra một hơi dài, chậm rãi ngồi xuống nói:

- Mấy năm qua xem người sống không tệ đi, Tần Tiêu?

Tần Tiêu đứng một bên chấp tay trả lời:

- Nhờ hồng phúc thái thượng hoàng, còn không có trở ngại.

Gương mặt Lý Đán đã mập tròn, chỉ gật đầu mỉm cười nói:

- Ngồi đi, không có người ngoài. Ta cũng là cải trang đi ra, không cần phải giữ lễ tiết như thế.
- Tạ thái thượng hoàng ban thưởng được ngồi.

Tần Tiêu không khách sáo ngồi xuống bên cạnh Lý Đán.

Lý Đán bình tĩnh nhìn Tần Tiêu, mỉm cười nói:

- Người đừng trách Hình Trường Phong, hắn không phải đã đi rồi quay lại, mà ta gọi hắn dẫn đường. Kỳ thật ta cùng hắn cũng không cùng đi tới. Hắn phụng ý chỉ tam lang, đặc biệt đến Trường Cát thăm người. Còn ta, xuôi nam vì phục xuất tuần du ngoạn. Còn Lý Trọng Tuấn, chúng ta cũng không cùng đường tới.

Tần Tiêu cười cười:

- Thần không có trách hắn. Huống chi thái thượng hoàng có thể tới thăm sơn cùng cốc nơi này, thật sự làm Tần Tiêu cao hứng.
- Thật cao hứng?

Lý Đán ha ha cười rộ lên, nhìn Tần Tiêu, ý vị thâm trường nói:

- Vì sao ta lại cảm giác được người đang khấn trương đây?

Tần Tiêu có chút xấu hổ cười nói:

- Không có đi? Ha ha!

Lý Đán cũng không truy cứu, thập phần tự nhiên khoát tay nói:

- Khó được cơ hội gặp lại, ta và người cũng không cần phải nói những lời này. Nói thật, lúc trước ta bị một ít khổ sở cũng bởi vì người!

Tần Tiêu có chút ngạc nhiên:

- Thái thượng hoàng chỉ giáo cho?

Lý Đán ha ha nở nụ cười:

- Người chớ khấn trương, nghe ta nói cho hết lời. Lúc trước không phải ta cho phép người từ quan sao? Về sau bởi vì chuyện này, tam lang còn theo ta giận dữ không ít đâu! Còn nữa, ta đồng ý cho người tách khỏi Trì Nguyệt, càng làm cho hắn canh cánh trong lòng tới hôm nay. Người thật không biết, tam lang là đại hiếu tử, chưa bao giờ dám ở trước mặt ta biểu hiện chút bất mãn. Nhưng bởi vì hai chuyện này, hắn đã suốt một tháng không phản ứng ta. A! Tần Tiêu, lão đầu tử ta đây công không ít oan cho người đó!

Tần Tiêu xấu hổ nở nụ cười:

- Tần Tiêu hổ thẹn, làm cho thái thượng hoàng khó xử...
- Ha ha, đừng nói như vậy.

Lý Đán thập phần rộng lượng nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Cha con không có thù cách đêm thôi, không qua vài ngày thì tốt rồi. Nhưng việc này đối với người mà nói thì ý nghĩa phi thường. Cha con ta một ít hiểu lầm, đối lấy cho người được phương tiện thật lớn, cũng xem như là đáng được.

Tần Tiêu cảm kích tận đáy lòng, khom người cúi đầu:

- Đa tạ thái thượng hoàng thương hại!
- Ngô...

Lý Đán tùy ý gật đầu:

- Sau khi tam lang đăng cơ, thật sự rất cố gắng. Chỉ cần qua nửa năm, ta hoàn toàn không cần làm bất cứ sự tình gì, hắn có thể dốc sức gánh vác cả thiên hạ. Lão đầu tử ta ở trong cung nhàn rỗi hai ba năm, thật sự

rảnh rồi đến mức có chút bị khùng, vì vậy xuôi nam du lịch một phen, muốn hiểu biết cảnh đẹp Giang Nam một chút. Trước khi tới Đàm Châu, ta đã đi dạo Nhạc Dương Lâu ở Nhạc Châu một chuyến nga! Nam Lâu từ nay về sau đổi tên Nhạc Dương Lâu, hơn nữa có thêm một Trích Bút Đình. Ha ha, thật sự là thú vị!

Tần Tiêu không khỏi đỏ mặt, biết Lý Đán muốn ám chỉ trong Trích Bút Đình mình khoe khoang câu thơ từng đạo văn mà tới “Ưu sầu trước khi thiên hạ ưu sầu, vui sau thiên hạ mà vui”.

Mà hiện giờ, “tác giả” của câu thơ kia chỉ lo thân mình, nhàn rồi cày cấy ở chốn nông thôn núi sâu như thế!

Tần Tiêu hận không thể lấy hang chui vào!

Lý Đán làm như không cảm thấy có gì không ổn, tiếp tục thao thao bất tuyệt nói:

- Cảnh sắc ở Nhạc Châu thật tốt, nhưng cũng không vui sướng hường vinh giàu có như Đàm Châu thôi! Nhất là Trường Cát huyện nhỏ nhỏ này, một huyện mà một năm nộp lên thuế má còn tương đương một nửa Nhạc Châu. Ha ha, Tần Tiêu, đây là công lao của ngươi đi!

Cuối cùng Tần Tiêu cảm giác hơi có chút mặt mũi, ha ha cười khan vài tiếng:

- Hồi thái thượng hoàng, đây...cũng không xem là công lao của thần, chỉ thoáng nhắc nhở dân chúng nơi này một chút mà thôi. Toàn bộ nhờ bọn họ cố gắng cần cù.

Không ngờ lời nói của Lý Đán lại chuyển, có chút sắc bén nhìn Tần Tiêu, nhưng ngữ điệu vẫn nhẹ nhàng nói:

- Chỉ mới chỉ dẫn một chút đã làm dân chúng một huyện được giàu có như thế...Tần Tiêu ah, nhân tài giống như ngươi, nếu vẫn luôn bị mai một trong vùng đất hoang dã, thật sự là hoàng đế thất sách!

Thanks

672. Chương 674 : Thái Thượng Hoàng Cao Minh. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 674 : Thái thượng hoàng inh. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 674 : Thái thượng hoàng inh. (1)

Tần Tiêu không khỏi có chút ngạc nhiên, hỏi:

- Thái thượng hoàng...

Lý Đán vẫn giữ nguyên bộ dáng trưởng giả trung hậu, hồ hững nói:

- Được rồi, hoàng đế không hạ thấp được mặt mũi này, lão già khom như ta cũng không sao. Năm đó ta cho phép người từ quan, hiện tại ta tiếp tục mời người trở về, trợ giúp tam lang, trợ giúp hoàng đế cùng xây dựng một thái bình thịnh thế. Người có nguyện ý hay không nha?

- Việc này...

Vốn đang nói chuyện bình thường Lý Đán lại đột nhiên xoay chuyển lời nói thẳng thắn yêu cầu, không khỏi làm Tần Tiêu cảm giác vô cùng ngoài ý muốn.

Lý Đán mỉm cười nói:

- Ta nói rõ một chút, đây là lời mời. Ân, người xem như là ta lấy thân phận huynh đệ kết nghĩa của phụ thân người phát ra lời mời với người. Không phải thái thượng hoàng, cũng đừng liên hệ tới bất cứ ai. Đây không phải mệnh lệnh, lại càng không phải là ý tứ của hoàng đế, người hiểu được? Người có thể cự tuyệt, thậm chí không cần phải tìm lý do. Bởi vì ta hoàn toàn có thể lý giải tình cảnh cùng ý nghĩ trong lòng của người. Người có đầy đủ lý do cự tuyệt. Cho nên mặc kệ người làm ra quyết định thế nào, ta đều cao hứng cùng đồng ý với người.

Lý Đán cười, mặt mũi vô cùng hiền lành không hề có chút lực sát thương. Nhưng theo Tần Tiêu xem ra, thật sự là quá hùng hổ dọa người!

Ta còn có khả năng cự tuyệt sao?

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cười khở. Tuy Lý Đán nói như vậy, “ta có thể cự tuyệt”, nhưng nếu như ta thật sự cự tuyệt, tổn hại mặt mũi của hắn, chẳng khác gì là tát vào mặt hắn lần hoàng đế đương kim.

Xử lý tốt khoảng cách cùng người, mới có thể thoát thân. Người cần khiêm tốn, mới có vẻ có giá trị. Nhưng nếu khiêm tốn quá độ, chính là không biết điều, già mồm cãi láo làm ra vẻ.

Chuyện cho tới bây giờ, Tần Tiêu không thể không bội phục Lý Đán. Lão gia hỏa này tuyệt đối là âm mưu gia đỉnh nhất. Mặc kệ là làm chuyện gì, đều lưu lại hậu chiêu sau này. Cũng giống như năm xưa hắn thập phần hào phóng thả Tần Tiêu rời đi, hiện tại lại đem đầy đủ mặt mũi tiếp tục cho hắn trở về. Hơn nữa hắn còn biểu hiện ủy khuất như vậy – vì không cho hoàng đế mất mặt, chính mình một vị lão đầu phải “trơ mặt” đi ra tìm mình nói chuyện.

A, inh ah!

Về tình về lý, về công hay tư, Tần Tiêu tựa hồ cũng không khả năng cự tuyệt!

Tần Tiêu cẩn thận, đang chuẩn bị lên tiếng đáp ứng, vừa vặn lúc này Lý Tiên Huệ các nàng đã trở lại, đang đi về hướng hậu viện. Mấy nữ tử còn đang lú lú rú rú thảo luận hàng hóa mình đã mua. Thượng Quan Uyển Nhi mắt sắc thấy được Tần Tiêu cùng Lý Đán ngồi trong lương đình, nhưng chỉ thấy được bóng dáng Lý Đán mặc một thân quần áo bình thường, nói:

- Tiên nhi, có khách nhân đến rồi!

- A, đúng vậy đâu!

Lý Tiên Huệ vội vàng cùng Thượng Quan Uyển Nhi, Mặc Y chuẩn bị hành lễ.

Lý Đán đứng lên xoay người lại vuốt râu, nhìn Lý Tiên Huệ ha ha mỉm cười.

Lý Tiên Huệ các nàng nhất thời cứng ngắc, trong lòng đồng thời cả kinh kêu lên:

- Trời ạ, là hắn!

Ba nữ tử vội bước lên bái xuống đất:

- Dân nữ bái kiến thái thượng hoàng!

Lý Đán đi ra khỏi lương đình, nói:

- Miễn lễ, mau miễn lễ, tất cả đứng lên đi!

Ba nữ tử đứng dậy cúi đầu đứng sang một bên.

Lý Đán cười híp mắt tiêu sái đi tới bên cạnh Lý Tiên Huệ, ha ha cười nói:

- Hai tử, ba năm không gặp, người có khỏe không?

Lý Tiên Huệ cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Nhờ hồng phúc thái thượng hoàng, dân nữ mọi chuyện đều tốt.

Lý Đán có chút không vui nói:

- Ai, đừng mở miệng thì “thái thượng hoàng”, “dân nữ”. Hai tử, cháu không thể gọi ta một tiếng thúc phụ sao? Cháu phải biết mấy năm qua người làm thúc thúc như ta nhớ cháu đến thế nào!

Lý Tiên Huệ ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn Lý Đán, nhẹ giọng nói:

- Thúc...phụ, Tiên nhi cũng nhớ ngài đâu!

- Ha ha, như vậy mới được chứ!

Lý Đán sang sảng cười, nhìn Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y nói:

- Các người đều là hảo hải tử, đừng câu nệ như vậy, hiện tại nơi này cũng không phải triều đình tế tổ hay trong cung, một ít lễ nghi phiền phức miễn được thì miễn đi! Đều ngồi xuống đây, nói chuyện với ta, mấy năm nay qua được không, Tần Tiêu tiểu tử có đối đãi tốt với các người hay không, ha ha!

Ba nàng rốt cục cũng không hạn chế như trước, nhưng vẫn có chút bất an ngồi xuống trong lương đình.

Lý Đán giống như cha vợ khảo sát con rể, liên miên cần nhằn kéo chuyện nhà của Lý Tiên Huệ các nàng, đem lời vừa rồi đã nói với Tần Tiêu ném lên chín tầng mây, không hề tiếp tục nhắc lại.

Trong lòng Tần Tiêu thầm thở ra, Tiên nhi các nàng xuất hiện thật đúng thời điểm, tốt xấu cho hắn được chút thời gian hòa hoãn.

Kỳ thật trong lòng Tần Tiêu cũng hiểu thật rõ ràng, lần thứ hai ra làm quan chỉ là vấn đề thời gian. Chẳng qua làm sao chọn được thời cơ tốt nhất, tìm cái cơ tốt nhất, công khai xuất hiện trong triều đình mới là trọng yếu nhất. Nếu chẳng qua nhờ vào công lao cùng giao tình ngày trước, trở về làm chức quan không hiểu vì sao, tuyệt đối không phải là kế sách tốt nhất. Làm như vậy mình sẽ biến thành một khối gân gà, dù mọi người không để ý, tự trong lòng hắn cũng cảm thấy khó chịu. Thay vì như vậy, còn không bằng tiếp tục ở lại Trường Cát làm một tiểu dân chúng sinh hoạt nhàn rỗi hạnh phúc như bây giờ.

Nhưng lần này Lý Đán lại cố tình sửa hấn tác phong, lại hùng hổ dọa người không cho thương lượng...thật khó khăn, quá khó khăn!

Tử Dịch cùng Dương Ngọc Hoàn rửa mặt thay xong quần áo, đang chuẩn bị đi ra, lại biết Lý Đán đã đến nên dứt khoát không đi ra gặp người. Tử Dịch xuyên qua cửa sổ nhìn Lý Đán xa xa, trong lòng thầm suy nghĩ: Nhất định lại muốn lão công đi ra làm quan, nói không chừng còn phải đánh giặc! Lần này ta nhất định phải đi theo, không thể để ột mình tỷ tỷ đi khoe khoang, ta lại bị người xem là nhi đồng không hiểu chuyện. Hừ, hừ!

Dương Ngọc Hoàn đây tò mò nhìn ngoài cửa sổ, thấp giọng hỏi:

- Tứ nương, người này là phụ thân của hoàng đế sao? Tại sao không nhìn thấy hoàng đế?

Tử Dịch tùy ý trả lời một câu:

- Sao vậy, muội thật muốn nhìn thấy hoàng đế sao?

- Không phải, chỉ tò mò mà thôi!

Dương Ngọc Hoàn cười hì hì nói:

- Hoàng đế không phải là huynh đệ kết nghĩa với hầu gia ca ca sao, muội muốn nhìn xem bộ dạng là tuấn tú hay xấu xí đây? Ách xì! Di, chỉ sợ là bị cảm lạnh!

Tử Dịch lôi kéo nàng tới bên giường, ấn nàng nằm xuống:

- Cảm lạnh thì lên giường ngủ, đừng nghĩ đi gặp hoàng đế gì – hoàng đế là một người quái dị, biết không! A nha nha, lời này muội đừng đi nói ra ngoài, bằng không tỷ sẽ thâm rụng!

Dương Ngọc Hoàn cười hì hì rúc trên giường, thật hứng thú nhìn Tử Dịch, lúng túng nói:

- Tứ nương, nguyên lai trong mắt tỷ, chỉ có một mình hầu gia ca ca là nam nhân nhé!

- Nói vậy bạ gì đó, tiểu nha đầu, muội biết gì đâu!

Tử Dịch vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn nàng, kéo mền đắp lên, suy nghĩ:

- Xú nam nhân kia luôn nhiều lần căn dặn không thể để cho Ngọc Hoàn nhìn thấy hoàng đế...Bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, hẳn đã kiên trì tới như vậy, nhất định là phải có đạo lý!

Thanks

673. Chương 675 : Thái Thượng Hoàng Cao Minh. (2)

nguồn

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 675 : Thái thượng hoàng inh. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 675 : Thái thượng hoàng inh. (2)

Tuy tính tình hồ nháo, nhưng tận sâu trong lòng Tử Định vẫn rất nghe lời lão công cừu nhân của mình.

Lý Đán ngồi trong lương đình trò chuyện hồi lâu, cuối cùng không để ý Lý Tiên Huệ các nàng tận lực giữ lại, kiên trì cáo từ.

Tần Tiêu thập phần tự giác tiễn hần ra khỏi nhà, đưa tới tận cửa thôn. Ở nơi đó có bảy tám người mặc trang phục người hầu dáng người vạm vỡ đang chờ hần. Tần Tiêu không cần quan sát cũng hiểu được những người này là Thiên Ngưu Vệ thị vệ đi cùng Lý Đán từ trong cung đến, là những hảo thủ trung tâm nhất. Hình Trường Phong cũng đã trở lại, bên người đi theo một nhóm nhi đồng, trong tay cầm râu mất quả thật lớn, vui mừng dị thường.

Lý Đán cùng Tần Tiêu đi tránh sang một bên, ánh mắt sáng nhìn hần, nhẹ nhàng nói:

- Tần Tiêu, ta không biết trong lòng ngươi rốt cục có ý tưởng thế nào. Nhưng ta nhìn thấy cuộc sống của ngươi yên ổn mà hạnh phúc, ngay cả ta cũng thật sự e ngại đến quấy rầy ngươi. Nhìn thấy ngươi hưởng thụ thiên luân chi nhạc cùng vợ con, nếu miễn cưỡng đưa ngươi về triều thật sự là có chút ép buộc, như vậy đi, ta không miễn cưỡng ngươi, nhưng cũng không thể buông bỏ ngươi. Hôm nay ngươi cho ta một tin chuẩn xác để trong lòng ta có tính toán – ngươi yên tâm, ta lấy gương mặt già này đảm bảo, tuyệt không đem ý tứ của ngươi nói với tam lang – ngươi chỉ muốn nói cho ta, nếu tam lang có ý cho đòi ngươi về triều, ngươi có nguyện ý hay không?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Thái thượng hoàng có cho phép Tần Tiêu nói vài lời tâm huyết?

Lý Đán sang sắc gật đầu:

- Nói!

- Thái thượng hoàng minh giám, Tần Tiêu hiện tại đích xác rất tốt.

Tần Tiêu thản nhiên nói:

- Nhưng ta không hiểu được, có quốc mới có nhà. Nếu không phải hoàng đế anh minh, thì hành nền chính trị nhân từ thiên hạ yên ổn, ta làm sao có được cuộc sống nhân rồi hạnh phúc như thế? Đồng thời ta cũng thập phần cảm kích thái thượng hoàng cùng hoàng đế khoan dung đối với ta, lý giải cùng xem trọng. Bất quá nói thật, ta đối với chức vị trong triều thật sự không có bao nhiêu hứng thú. Hơn nữa...ta đã rời đi ba năm, không tránh khỏi người đi trà lạnh. Cứ như vậy đường đột trở về, nói không chừng sẽ khiến ột ít nghị luận, làm cho thái thượng hoàng, hoàng đế cùng Tần Tiêu đều bị quấy nhiễu không cần thiết. Hơn nữa hiện

tại trong triều nhân tài đông đúc, thật sự không ngại gì thiếu một mình Tần Tiêu. Nhưng nếu quả thật có chỗ nào cần dùng tới ta, Tần Tiêu nhất định không chối từ động thân mà ra, hưởng ứng hoàng đế cùng quốc gia gọi về!

Lý Đán suy tư một thoáng, vui vẻ gật đầu:

- Tốt! Đây có thể xem là biện pháp tốt điều hòa một chút! Vậy như người mong muốn, nếu thật sự không có chỗ nào đặc biệt cần tới người, ta sẽ để tam lang không tới quấy rầy cuộc sống nhàn rỗi của người, xem như nể tình nghĩa huynh đệ. Nhưng nếu tới thời gian cấp bách cần người ra sức, người cũng không được chối từ!

Tần Tiêu chấp tay cúi đầu:

- Thái thượng hoàng yên tâm, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!

- Tốt lắm!

Lý Đán cười híp mắt vuốt râu, nói:

- Ta chỉ biết Tần Tiêu có một tấm lòng son, vì sao cam chịu tầm thường không để ý tới triều đình quốc gia đây? Nếu người thật là người như vậy, cũng không đáng cho tam lang nhớ nhung, không đáng nhiều người hoài niệm, cũng không đáng cho lão đầu tử này đặc biệt tới thăm người một hồi.

Lý Đán ngừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Tần Tiêu ah, người biết không, hiện tại tam lang thật sự rất cố gắng, thật liều mạng xây dựng một vương triều dồi dào cùng cường thịnh. Tuy rằng bên cạnh hắn có những thần tử tài đức như Diêu Sùng, Tống Cảnh, Trương Cửu Linh, nhưng luôn cảm giác như thiếu cái gì. Kỳ thật chỉ có ta biết hắn thiếu cái gì, hắn khuyết thiếu một thần tử đặc lực chân chính! Mấy huynh đệ của hắn đều thật nghe lời, thành thật, lúc nào cũng giữ gìn cho tam lang. Nhưng ta cũng biết bọn hắn đều không phải nhân tài đại hiện. Cho nên...hiện tại hắn thiếu một vị lương thần tâm phúc, cũng chỉ cần vị lương thần lại là hảo huynh đệ ở bên cạnh thành tâm phụ tá cùng thúc giục –Tần Tiêu, người này ngoài người ra không còn ai khác! Người đừng trách lão đầu tử dông dài, tuy rằng hiện tại ta mặc kệ triều chính mặc kệ chuyện thiên hạ, nhưng ta vẫn luôn suy nghĩ cho tam lang, suy nghĩ cho xã tắc Đại Đường. Hiện tại ta không chút giấu diếm mà nói, năm đó sở dĩ ta thả cho người hồi hương, chính là vì hôm nay có thể tiếp tục mời người rời núi. Người có hiểu được nỗi khổ tâm của ta?

Tần Tiêu không khỏi có chút ngạc nhiên, ôm quyền cúi đầu:

- Tần Tiêu hiểu được. Thái thượng hoàng một lòng vì nước lao tâm lao lực, làm người cảm phục!

- Tốt, tốt. Nếu người thật sự hiểu được, ta cũng không cần nói thêm lời gì.

Lý Đán tươi cười chân thành:

- Chúng ta từ biệt tại đây đi, ta còn muốn đi địa phương khác dạo chơi một chút, sau khi trở về đem chuyện dân sinh lại trị của Giang Nam tận tình nói cho tam lang nghe qua một chút. Hắn không có thời gian xuôi nam đi tuần, lão đầu tử đành phải giúp hắn làm những việc này. Tần Tiêu, thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách. Huống chi người vẫn là nhân tài nhất đẳng khó được đương triều. Người cũng không thể làm lãng phí thiên phú mà trời ban cho ah!

Tần Tiêu mỉm cười:

- Thái thượng hoàng khen ngợi quá lời, làm sao dám đảm đương?

Lý Đán sang sảng cười nói:

- Hôm nay ta thật cao hứng! Không chỉ bởi vì biết được ý tứ của người, càng khó được là gặp lại cháu gái Tiên nhi cùng Đại Đầu, Nữ Nữ. Thiên luân chi nhạc ah, ha ha! Nhưng ta cũng không thể dừng lại quá lâu, miễn quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của các người. Như vậy từ biệt tại đây đi, ngày sau còn gặp lại!

Tần Tiêu ôm quyền xá một cái:

- Cung tiễn thái thượng hoàng!

Lý Đán nhấc chân rời đi, quay đầu lại khoát tay nói:

- Trở về đi, không cần tiễn.

Tần Tiêu kéo Hình Trường Phong, nói với hắn:

- Người giỏi ah! Lại đem ta bán cho thái thượng hoàng!

Hình Trường Phong cười xấu hổ:

- Đại đô đốc đừng trách móc, Trường Phong cũng không có ý này! Vốn ta dự tính rời khỏi Trường Cát về kinh, không ngờ đột nhiên nhận được lệnh truyền của thái thượng hoàng.

Tần Tiêu cười nói:

- Nói đùa mà thôi, đừng xem là thật. Trong lòng ta cũng hiểu thật rõ ràng, sớm hay muộn sẽ có ngày này. Đúng rồi, trước khi người đi nên ghé qua Kết Tử Châu đầu gặp sư phụ của người. Chỗ của hắn có vài thứ tốt, là khi nhàn rồi chúng ta cùng nhau suy nghĩ làm ra được, có tác dụng rất lớn trong quân sự.

Hình Trường Phong cười ha ha:

- Lời của đại đô đốc có phải nhắc tới hỏa dược cùng xe hỏa nổ? Không nhọc đại đô đốc lo lắng, sư phụ lão nhân gia đã đem phối phương cùng tư liệu về hỏa dược cùng xe hỏa nổ đều giao cho Trường Phong rồi.

Tần Tiêu không khỏi sững sờ, ngượng ngùng mắng:

- Lão mũi trâu kia...

Tâm tình Hình Trường Phong thật tốt, liền nói:

- Đại đô đốc, trong lòng Trường Phong thật sự cao hứng! Nhìn thấy có thể tiếp tục cùng đại đô đốc cộng sự, ta... trong lòng ta thật sự vô cùng kích động!

- Kích động cái gì?

Thanks

674. Chương 676 : Mộng Hồi Xuy Giác Liên Doanh.

Thịnh Đường Phong Lưu Vĩ Trọng Nguyên đọc truyện mới nhất tại .

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 676 : Mộng hồi xuy giác liên doanh.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 676 : Mộng hồi xuy giác liên doanh.

Tần Tiêu cười tự giễu:

- Vừa rồi người không nghe được sao? Nếu như không có chỗ nào “dùng được” tới ta, ta vĩnh viễn chỉ là nông dân. Ta sẽ không trở về làm quan viên nhân rồi. Nhưng mà... nếu như có chỗ nào thật sự “dùng được” tới ta, khẳng định cũng không phải là chuyện gì tốt. Ah, cứ như vậy ta chẳng khác gì một tai tinh, nếu như lần thứ hai xuất hiện, khẳng định sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

- Đại đô đốc ngàn vạn lần đừng nói như vậy!

Hình Trường Phong vội nói:

- Đại trưởng phu dùng chí, ra sức vì nước! Nếu quốc gia gặp nạn, mới thật sự nhìn thấy được anh hùng bản sắc của đại đô đốc thôi!

- Ha ha, không thể tưởng được vài năm không gặp, ngay cả Hình Trường Phong tính tình thành thật nhất cũng đã học được thuật nịnh nọt!

Tần Tiêu không khỏi cười ha hả:

- Được rồi, không cần nói nhảm nữa, người mau đi đi!

Hình Trường Phong vui vẻ gật đầu, liền ôm quyền:

- Đại đô đốc bảo trọng! Trường Phong ở kinh đô trông đợi gặp lại đại đô đốc!

Tần Tiêu gật gù đầu, khoát tay:

- Đi thôi!

Hình Trường Phong sải bước rời đi, nhóm tiểu hài tử cùng Đại Đầu đứng phía sau liên tục vẫy tay:

- Tạm biệt thúc thúc!

Tần Tiêu ôm lấy Nữ Nữ, ăn một viên mút quả a đầu đưa qua, nhìn theo bóng lưng Hình Trường Phong xa xa, trong lòng xúc động thở dài:

- Xem ra ngày tháng nhân nhả lưỡi nhác của ta đã chấm dứt!

Đưa tiễn Lý Đan, Tần Tiêu ôm Nữ Nữ cùng Đại Đầu về trong sân viện.

Sắc mặt Lý Tiên Huệ các nàng đều mang theo vẻ u buồn lẫn nghi hoặc, nhưng không nói thêm lời gì, chỉ yên lặng ngồi sang một bên. Hoặc ôm hài tử đùa chơi, hoặc làm ít việc nhỏ vụn vặt, tận lực làm như không xảy ra chuyện gì.

Không khí biến thành xấu hổ.

Tần Tiêu đặt Nữ Nữ xuống, để a đầu cùng Đại Đầu đi chơi. Bản thân đi về phòng ngủ nằm lên giường, hai tay gối sau đầu nhìn lên màn ngăn người.

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi, Mặc Y đều thở dài, cùng nhau đi vào phòng đóng cửa lại, đi tới bên giường.

Tần Tiêu nhìn thấy ba lão bà đều cùng ngồi xuống giường, không khỏi cười trêu chọc:

- Sao vậy, muốn ba chọi một sao?

- Đã lúc này rồi còn không đứng đắn!

Lý Tiên Huệ oán trách vỗ đùi hần, lại nhẹ nhàng nhu nhu cho hần, ôn hòa nói:

- Lão công, huynh có phải...đã đáp ứng thái thượng hoàng, chuẩn bị lần thứ hai ra làm quan?

Tần Tiêu tránh né ánh mắt các nàng, nhìn thẳng lên trần, cười khổ một tiếng:

- Xem như thế đi!

Tuy rằng đây là chuyện trong dự liệu, nhưng hiện tại được chứng thật, ba nữ tử cũng không tránh khỏi phiền muộn.

Thượng Quan Uyển Nhi ngồi xuống bên cạnh Tần Tiêu, cúi người nói:

- Lão công, huynh muốn quyết định chuyện gì chúng tôi không quản được, cũng sẽ ủng hộ huynh. Nhưng mà... chẳng lẽ huynh đã quên ba năm trước chúng ta xấu hổ rời khỏi Trường An ra sao, thoát khỏi trận hung hiểm lần đó ư? Hiện giờ nếu huynh lại lần thứ hai ra làm quan, khó tránh khỏi sẽ tiếp tục gặp phải loại chuyện này, nếu như...

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn thấy sắc mặt Tần Tiêu có chút khó xem, đành ngừng lại.

Mặc Y lắng lặng ngồi một bên, ngẩn ngơ nói:

- Lão công, mặc kệ huynh đi đâu, Trường An cũng tốt, chiến trường cũng thế. Nhất định phải đưa muội theo!

Tần Tiêu cảm kích lẫn vui mừng nhìn Mặc Y, gật đầu.

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi liếc nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy hổ thẹn cùng xấu hổ.

Tần Tiêu nằm trên giường, hưởng thụ Lý Tiên Huệ xoa bóp, ngửi hương thơm cơ thể của Thượng Quan Uyển Nhi, không khỏi có chút như si mê, trong lòng cảm thấy thật có lỗi với vợ yêu con trẻ.

Thật vất vả mới cho các nàng những ngày tháng an nhàn cùng bình tĩnh, lập tức phải trở lại cuộc sống lo lắng đề phòng.

Nhưng mà, nam nhi chí tại bốn phương, có quốc mới có nhà ah!

Tiên nhi, các nàng có thể hiểu được không?

Nghĩ tới đây, Lý Tiên Huệ thấp giọng nói:

- Lão công, chúng tôi thật luyến tiếc cuộc sống điền viên bình tĩnh mà phong phú hiện tại. Nhưng chúng tôi cũng hiểu thật rõ ràng, huynh không chỉ thuộc về gia đình nhỏ này, còn thuộc về cả vương triều Đại Đường. Ba năm nay huynh giấu tài không đề cập tới quốc sự, nhưng chúng tôi cũng hiểu thật rõ kỳ thật huynh mỗi thời mỗi khắc đều vương bận thiên hạ Đại Đường, tưởng niệm hoàng đế, triều đình cùng những hảo huynh đệ của huynh. Vì chiếu cố cảm thụ của chúng tôi nên huynh chưa bao giờ nhắc tới, đem điều này chôn sâu trong lòng. Nhưng chúng tôi có thể hiểu được, hiểu được cảm thụ trong lòng của huynh.

Thượng Quan Uyển Nhi nằm xuống thì cầm lên vai hắn, nhẹ nói:

- Phải đó, Tiên nhi nói đều là tiếng lòng của muội. Lão công, huynh là một nam nhân tốt, rất biết bận tâm cảm thụ của mọi người. Nhưng chúng tôi cũng không thể ích kỷ vì mình mà không bận tâm cảm thụ của huynh. Mặc kệ huynh làm ra quyết định thế nào, chúng tôi đều cũng ủng hộ huynh. Huynh chỉ mới hai mươi sáu tuổi, nếu quả thật quy ẩn điền viên, chúng tôi thật sự biến thành tội nhân đâu! Có câu nói của miệng, ôn nhu hương, mộ anh hùng. Kỳ thật chúng tôi cũng không muốn lão công của mình từ nay về sau tầm thường vô vị, làm vị thổ tài chủ một đời ngu dân. Huynh từ nhỏ đã thuộc về cả thiên hạ, thuộc về vương triều Đại Đường. Kỳ thật từ ngày đầu tiên Uyển Nhi theo lão công, đã hiểu thật rõ đạo lý này! Cho nên yên tâm đi làm chuyện mà mình muốn làm đi, không cần lo lắng chúng tôi, chúng tôi vĩnh viễn ở phía sau, trước sau như một vĩnh viễn ủng hộ huynh!

Tần Tiêu xúc động thở dài, một tay ôm Thượng Quan Uyển Nhi vào lòng, tay kia kéo Lý Tiên Huệ ôm vào ngực, vui mừng nói:

- Nếu cần bình chọn gia đình ngũ hảo, nhà của chúng ta nhất định đoạt giải quán quân! Nếu cần bình chọn nội trợ tốt nhất Đại Đường, lão bà của Tần Tiêu khẳng định chiếm hết ba giải đầu!

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi đều cười khanh khách:

- Còn có Mặc Y đâu, huynh ôm hết được sao?

Tần Tiêu hét lớn:

- Đến đây đi! Hôm nay bốn lão gia đánh bạc cả mạng, cùng các nàng chơi tam anh chiến Lữ Bố!

- Tỉnh lại đi huynh!

Ba nàng nhất thời kêu lên, đều chạy khỏi giường cười hì hì ra ngoài.

Tần Tiêu không khỏi buồn bực, lẩm bẩm:

- Không phải đâu, đi hết? Tốt xấu cho ta một giải an ủi chứ! Tiên nhi, muội...muội lưu lại... Uy, Uyển Nhi chờ đi! Mặc Y, muội nghe lời nhất có phải hay không! Ta kháo!

Ba nữ tử đều ra khỏi phòng, chỉ lưu lại một mình Tần Tiêu nằm trên giường.

Trên mặt hắn ý cười nồng đậm, là ấm áp, là vui mừng, là cảm động.

Lúc này hắn đột nhiên cảm giác một thân thoải mái, không hề còn chút gánh nặng. Mặc kệ Lý Long Cơ có tới tìm mình hay không, hoặc là thời điểm nào tìm mình, cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng. Dù sao trong nhà có những lão bà thông tình đạt lý, khéo hiểu lòng người như thế thôi!

Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ.

Một gia đình không hòa thuận, làm gì bàn trị quốc. Một gia đình không êm thấm, bàn gì tới êm thấm thiên hạ?

Tần Tiêu rốt cục hiểu được, lão bà có đức hạnh tốt đối với nam nhân mà nói là trọng yếu bậc nào!

Nguyên lai ta may mắn và hạnh phúc như thế!

Các nam nhân trong những nhà sĩ tộc giàu có bởi vì nữ nhân tranh đoạt sủng ái mà đầu đầu không thôi, hẳn lại được hưởng thụ tình yêu nồng đậm tới chết của một nhóm lão bà.

Thanks

675. Chương 677 : Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 677 : Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 677 : Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (1)

Khi vương công hoàng tộc cùng nhĩ tử thân nhân tự tàn sát lẫn nhau, hắn lại chìm đắm trong gia đình ấm áp cùng quyến luyến khôn cùng không dứt. Không tranh đoạt tình yêu, không thối lời bên gối, lại càng không bàn tới âm mưu đồ kế...

Hưởng phúc tề nhân có thể hưởng thụ tới nước này, làm một nam nhân, còn có tham vọng nào khác quá đáng hơn nữa sao?

Trên tinh thần mười phần thoải mái, khỏe môi Tần Tiêu lộ dáng mỉm cười ngọt ngào, chìm vào trong giấc ngủ ngon lành.

Ngựa sắt qua sông nhập mộng lai...Thiết kỵ boong boong, đập biến vạn lý non sông; tiếng tù và vang vọng, trăng sao phía chân trời tản lạc mây mờ!

Trên chiến trường cát vàng, quân nhân Đại Đường vung đao giết kẻ địch; trời cao đen nhánh, quân ca cùng lửa trại cùng nhau bay cao...Thiết giáp kim mã, cờ chủ soái rực rỡ hiện rõ chữ Tần, tung bay phần phật!

Giết chóc như ma, tà dương như máu, đại chiến trường cát vàng sa mạc, người Bắc Địch phỉ khí ngập tràn, loan đao Đột Quyết hung mãnh...

Đồng loạt xuất hiện trong mộng của Tần Tiêu!

Nhiệt huyết sôi trào, hơi thở của hắn cũng trở nên dồn dập. Trong lúc ngủ mơ, nhin không được lớn tiếng hô to:

- Các huynh đệ...xông lên ah!

Ở giữa có một câu rống mơ hồ không rõ. Chỉ có Tần Tiêu ở trong mộng biết, mình rống chính là “Vì vinh quang Đại Đường, vì tôn nghiêm nam nhân”!

Lý Tiên Huệ các nàng ở ngoài phòng bị giật nảy mình, nhẹ nhàng đẩy ra một khe cửa nhìn vào trong phòng, chỉ thấy Tần Tiêu đang nằm trên giường, ngã chống vó ngủ say sưa, nắm tay siết chặt đặt ngay trước ngực.

Mặc Y nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên giường, lại có thể chứng kiến... Khóe mắt Tần Tiêu chảy xuống một giọt nước mắt!

Nàng hoảng sợ!

Đều nói nữ nhân thương tâm trong mộng. Vậy nam nhân rơi nước mắt trong mộng là vì cái gì?

Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi đều đi vào phòng, nhìn thấy một màn này đều yên lặng lui đi ra.

Ba nàng lẳng lặng ngồi cùng một chỗ, sau một lúc lâu không nói gì. nguồn

Các nàng đều đang suy nghĩ, suốt ba năm nay trong tim của hấn khẳng định áp lực không nhỏ.

Sinh ra thuộc vương triều Đại Đường, vốn nên đỉnh thiên lập địa, nhưng lại chui rúc trong một nơi nông thôn hẻo lánh, làm bạn cùng vợ yêu con nhỏ, vượt qua ba năm.

Ba năm hoàng kim nhất trong cuộc đời của một nam nhân!

Trong lòng các nàng luôn yên lặng tự trách có phải bản thân mình đã quá mức ích kỷ hay không?

Tần Tiêu cảm giác mình ngủ một giấc thật dài, thật ngon, thật đẹp. Trong mộng hấn giống như quay về trong quân, nghe được làn điệu nhạc cụ trong quân, cùng Lý Tự Nghiệp cụng chén, ăn đùi dê nướng mập mạp vàng óng. Ngửi mùi máu tươi trong cát vàng tung trong gió, mang theo soái kỳ, cưỡi kim mã, chạy chồm trong hào hùng phóng đảng, tung bay trên chiến trường mênh mông.

Nam nhi chí chí, không chỉ như thế!

Đúng như câu “trong cơn say đốt đèn xem kiếm, mộng quay về tù và vang doanh”!

Tần Tiêu cảm giác mình ngủ mãi tới khi thân hình có chút lên men mới tỉnh lại. Ba năm tựa hồ chưa từng được ngủ say như hôm nay. Vừa mở mắt chợt nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, diễn cảm lại nghi hoặc, thần sắc lại cực kỳ cổ quái đang hiện trước mắt mình, Tần Tiêu không khỏi sợ tới mức sửng sốt:

- Muội làm gì thế?

- Hắc hắc hắc, đã tỉnh rồi!

Tử Định ôm cầm ngồi xổm bên giường, ngượng ngùng nói:

- Huynh ngủ đúng thật là say như chết ah! Lại có thể ngủ mãi từ giờ Tuất hôm qua ngủ thẳng tới buổi sáng hôm nay. Chắc chắc, huynh không phải chuẩn bị chăn heo đi?

Bản thân Tần Tiêu không khỏi có chút hoảng sợ:

- Không phải đâu, trời đã sáng? Ha ha, ta thật sự không cảm giác được...Nhưng mà ngủ nhiều đến mức có chút tê dại.

- Ngô...ngô!

Tử Định không yên lòng gật đầu, cảm thấy thật hứng thú nhìn Tần Tiêu:

- Ngày hôm qua thấy huynh ngủ quá say, các tỷ muội không vào quấy rầy huynh, ngay bữa cơm chiều cũng không gọi huynh. Hiện tại ngủ đủ rồi chưa? Nếu ngủ đủ thì chúng ta nên thảo luận một vấn đề rất trọng yếu!

Tần Tiêu không khỏi cười rộ lên:

- Với muội? Có vấn đề gì để thảo luận!

- Ah, huynh đừng cứ mãi xem thường muội!

Tử Định có chút hờn giận tròng mắt liếc hấn, cắn giận nói:

- Ngày hôm qua những lời huynh nói với thái thượng hoàng muội cũng biết. Muội muốn tìm huynh thảo luận một chuyện, chính là mặc kệ huynh ở đâu, lần này nhất định phải mang theo muội đi cùng. Đừng tách hai tỷ muội chúng tôi rồi tự đi, biết không?

Tần Tiêu không khỏi xấu hổ nở nụ cười:

- Muội đang thảo luận đó sao? Rõ ràng là mệnh lệnh thôi! Tiểu nha đầu, muội cũng đừng quên lão tử mới là chủ một nhà, ha, muội lại dám ra lệnh cho ta, không sợ bốn lão gia trừng phạt muội!

Tử Dịch cười quỷ quyệt, oạch một chút leo lên giường, chui vào trong mền quần quýt cổ Tần Tiêu, thân hình mềm nhũn áp lên trên người hắn, quỷ quỷ nói:

- Ngày hôm qua huynh không ăn cơm chiều, sáng nay còn chưa ăn điểm tâm, xem tiểu bà cô làm sao chính chết huynh! Thế nào, sợ chưa? Nếu như sợ thì sớm đáp ứng đi, muội tha cho huynh, hừ hừ!

Tần Tiêu vô cùng tà ác cười ha ha:

- Ha ha, đây là do chính bản thân muội tìm! Vừa lúc ta nín một bụng cơn tức không địa phương phát ra đâu! Sáng sớm đến gây chuyện ta, hôm nay uội biết lợi hại của bốn lão gia!

Tử Dịch khiêu khích dùng một tay chụp xuống thân dưới Tần Tiêu, lại đột nhiên kinh hoảng kêu to lên:

- Di nha! Trời ạ...thật...thật lớn!

Tần Tiêu mặc kệ hết thấy, xoay người đem nàng áp dưới thân thể, một tay áp lên trước ngực nàng, cười xấu xa nói:

- Muội chẳng lẽ không biết nam nhân ở buổi sáng rất mạnh mẽ lợi hại sao? Ha ha, tự mình ném vào miệng cộp, chẳng trách được ai!

Tử Dịch cắn nhẹ môi đỏ mọng, thấy chết không sờn lại mười phần tà ác nở nụ cười:

- Quần không được nhiều như vậy, liều mạng với huynh! Chúng ta nói trước rõ ràng, lát nữa huynh nhất định phải đáp ứng uội đầy đủ!

- Làm xong tiếp tục thương nghị!

Tần Tiêu kéo mền bao phủ hai người, lập tức vang ra tiếng cười to quỷ dị, trong mền bị gây sức ép thành một đoàn hỗn loạn.

Kết quả cuộc chiến là, người nằm ngửa trên giường đổi lại là Tử Dịch, đem cả vấn đề vừa rồi ném ra sau đầu. Tần Tiêu cười xấu xa đứng lên, đắp kín mền cho nàng mặc lại quần áo đi ra cửa.

Khí trời thật tốt, ánh mặt trời tươi sáng. Người một nhà đang ngồi trên bãi cỏ trong hậu viện, lão bà nhi đồng cùng các nhũ mẫu, gia đình Dịch Quang Viễn cùng Thiết Nô, tổng cộng mười mấy người. Nhị Đầu cùng huynh đệ tỷ muội đang tập đi, Đại Đầu cùng Nữ Nữ khẩn trương đi theo một bên chỉ dẫn, thường thường phát ra tiếng cười vui như chuông bạc.

Tần Tiêu nhìn thấy một màn này, trong lòng bất tri bất giác ảm lên, bước nhanh vào giữa, gia nhập đại quân “phối nể”. Hai tiểu nha hoàn đi làm bữa sáng cho Tần Tiêu, Đại Đầu cùng Nữ Nữ tham ăn nhích tới, làm các tiểu đệ tiểu muội còn chưa mọc răng cũng đi qua.

Tần Tiêu đột nhiên cảm giác mình giống nhân viên chăn nuôi, vài chiếc miệng nhỏ nhắn đều gom lại muốn ăn bát cháo của hắn. Một ngụm một tiếng “a cha” kêu to làm lòng hắn mềm mại, tuy rằng mấy tiểu tử kia còn chưa phát âm được rõ ràng.

Lý Tiên Huệ các nàng lẳng lẳng nhìn hắn đang chơi đùa cùng hài tử, trong lòng vừa ảm áp lại vừa mát mát.

Thanks

676. Chương 678 : Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 678 : Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 678 : Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (2)

Chỉ đợi có mệnh lệnh của hoàng đế, hắn phải rời xa gia đình, thay vương triều Đại Đường bán mạng. Hạnh phúc gia đình thế này, hắn còn có thể hưởng thụ được mấy ngày đây?

Chỉ một bữa sáng chỉ sợ mất nửa canh giờ, tốt xấu xem như làm hài lòng nhóm hài tử. Bộ dạng Tần Tiêu uể oải nằm vật trên cỏ, mặc cho các con giống như tranh đoạt địa bàn bò lên bò xuống trên người hắn, còn nghịch ngợm xả lố tai cùng tóc hắn chơi đùa.

Trong đầu của hắn cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Dưới ánh nắng mặt trời, gia đình hạnh phúc vui vẻ, làm cho hắn say cùng hốt hoảng, thật hận thời gian vì sao không vĩnh viễn dừng lại hình ảnh trong một khắc này.

Tới bữa cơm trưa, Tử Định thật khó khăn bò dậy, xấu hổ đỏ mặt chạy ra, gia đình cùng tụ tập ăn cơm. Tần Tiêu suy nghĩ một trận, rốt cục có chủ ý, mang theo Lý Tiên Huệ cùng Đại Đầu Khải Xuyên, Nhị Nữ Nhân Tuyền Khanh đi lên đảo, đến Kết Tử Châu Đầu thăm hảo huynh đệ của mình, cậu cả Lý Trọng Tuấn.

Mặc kệ Lý Trọng Tuấn có nguyện ý hay không, nếu không cho Lý Tiên Huệ gặp mặt tam ca đang ở gần gang tặc với nàng, đối với nàng mà nói là hành động tàn nhẫn!

Khi Lý Tiên Huệ nghe nói Lý Trọng Tuấn đã đến Trường Cát, lập tức khiếp sợ đến ngây dại, trong ánh mắt toát ra thần thái vô cùng khác thường.

Từ sau khi Vi Hậu bại vong, Lý Khóa Nhi đền tội. Bốn con trai của Trung Tông Lý Đán chỉ còn lại Lý Trọng Tuấn cùng Lý Trọng Mậu. Tuy rằng vẫn còn vài nữ nhi còn sống, nhưng cảm tình với Lý Tiên Huệ không sâu, thậm chí còn không nhớ cả tên. Dù là Lý Trọng Mậu cũng không có bao nhiêu cảm tình với nàng.

Chỉ riêng Lý Trọng Tuấn, tuy rằng không phải huynh muội cùng một mẹ, nhưng từ nhỏ cảm tình rất tốt, có thể vì đồng cảm bởi trải qua lưu đầy mà thôi. Hơn nữa tình nghĩa huynh đệ thân mật đáng tin giữa Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn, vì vậy tình nghĩa huynh muội giữa Lý Trọng Tuấn cùng Lý Tiên Huệ cũng đã nồng đậm không cách nào tan vỡ.

Hiện tại Lý Tiên Huệ đã làm mẫu thân, giờ khắc này lại biểu hiện hưng phấn kích động dị thường, nắm tay Đại Đầu đi nhanh phía trước, chỉ hận không lập tức mọc cánh bay tới Kết Tử Châu Đầu gặp mặt vị tam ca làm nàng luôn nóng ruột nóng gan kia.

- Đại Đầu, lát nữa gặp mặt cậu phải nhớ bái lễ nga! Cần quỳ xuống bái, biết không?

- Thấy cậu như thấy mẹ, cậu của con là một người rất tốt đâu!

- Lão công, huynh nhanh lên! Nhanh lên...

Tần Tiêu ha ha cười, ôm nhị nữ nhân chỉ có một tuổi nhanh chân đi tới.

Hãy xem, Tiên nhi vui vẻ bao nhiêu ah! Trong lòng Tần Tiêu cũng cảm giác tốt đẹp.

Lên thuyền, Lý Tiên Huệ cẩn thận chiếu cố hai đứa con, Tần Tiêu ở phía sau huy nhanh mái chèo. Thuyền gỗ hướng Kết Tử Châu Đầu bơi nhanh.

Vừa mới tiến gần bờ, ôm cứng hai đứa con, Lý Tiên Huệ đã không nhịn được lớn tiếng kêu lên:

- Tam ca! Tam ca, huynh nghe được không, muội tới rồi!

Tần Tiêu rõ ràng nhận ra được thanh âm của nàng có chút run rẩy, kích động như muốn khóc nức nở.

Tần Tiêu ôm lấy Nhị nữ nhân, liên tục khuyên nàng:

- Đừng nóng vội, Kết Tử Châu Đầu thật lớn, còn phải đi thêm một đoạn đường đâu, muội đừng kích động như vậy.

Gương mặt Lý Tiên Huệ đỏ bừng, ứa nước mắt, xấu hổ cười:

- Đi nhanh lên thôi!

Tần Tiêu không khỏi mỉm cười, trong lòng thầm nhủ:

- Đã trở thành mẹ của hai đứa con, vẫn kiêu kỳ động lòng người như vậy. Hơn nữa còn có thêm hương vị thành thực...Tiên nhi vẫn xinh đẹp như vậy đâu, cũng không phải vẻ đẹp của bình hoa dung tục theo thời gian trôi qua.

Người một nhà đi nhanh lên Kết Tử Châu Đầu, bên trong rừng cam quýt còn có một ít dân phu đang hỗ trợ hái quả cây, có chút thuyền khách thương bỏ neo xa xa bên tàu.

Tần Tiêu mang theo Lý Tiên Huệ cùng hai con đi tới đạo quan, vừa lúc gặp mặt Kim Lương Phượng đi ra.

Kim Lương Phượng nhìn thấy Lý Tiên Huệ, vội vàng ôm tay làm lễ:

- Gặp qua phu nhân!

Lý Tiên Huệ liên tục đáp lễ:

- Chào Kim tiên sinh! Tam ca của tôi đâu?

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Muội xem muội kia, nóng vội như vậy!

Kim Lương Phượng cũng cười rộ lên:

- Thân nhân gặp lại thôi, có thể hiểu được. Bình Vương điện hạ đang ở sương phòng trong viện...

Không đợi Kim Lương Phượng nói hết lời, cửa sương phòng đột nhiên mở ra, Lý Trọng Tuấn đột nhiên vọt ra ngoài, lớn tiếng kêu lên:

- Tiên nhi, hảo muội tử! Hảo muội tử của ta!

Cảm xúc kích động dâng cao!

Lý Tiên Huệ nhất thời không khống chế được, buông tay Đại Đầu bỏ nhào tới, chui vào lòng Lý Trọng Tuấn, giống đứa bé lớn tiếng khóc lên:

- Tam ca!

Kim Lương Phượng ho nhẹ một tiếng, lôi kéo Tần Tiêu, hai người đi ra ngoài đạo quan. Tiểu tử Đại Đầu rất nghe lời mẫu thân, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Lý Trọng Tuấn cùng Lý Tiên Huệ, ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu:

- Bái kiến cậu!

Lý Trọng Tuấn đang vô cùng kích động, ôm chặt Lý Tiên Huệ, nước mắt giàn giụa, làm sao nghe được thanh âm nhỏ nhẹ kia.

Lý Tiên Huệ lại khóc lớn, đem toàn bộ sự tình ném ra chín tầng mây.

Nhị nữ nhân nghe được tiếng khóc của mẫu thân, lại òa khóc lớn trong lòng Tần Tiêu.

Tần Tiêu hoảng sợ vội vàng đỡ dành, Kim Lương Phượng đứng một bên bật cười.

Đại Đầu quỳ trên mặt đất buồn bực nha, lớn tiếng dập đầu lần nữa:

- Đại Đầu bá kiến cậu vậy! Bá kiến cậu! Có nghe hay không vậy!

Lúc này Lý Trọng Tuấn cùng Lý Tiên Huệ mới hồi phục lại tinh thần, buông nhau ra, đều có chút xấu hổ nở nụ cười, âm thầm lau nước mắt. Lý Trọng Tuấn vội vàng ngồi xổm xuống, ôm lấy Đại Đầu, hôn lên hai má tiểu tử, vui mừng nói:

- Tiểu tử này quả nhiên giống Tần Tiêu như đúc đầu! Tiếp tục kêu cậu lần nữa xem nào!

Lý Tiên Huệ thật vất vả mới nín khóc, vuốt vuốt bàn tay Đại Đầu, nhẹ giọng nói:

- Đại Đầu, đây là cậu của con! Là thân nhân ruột thịt của mẫu thân, biết không?

Đại Đầu nháy mắt, nghi hoặc mà ngây thơ hỏi:

- Cậu là ca ca của mẫu thân sao? Vì sao bộ dạng của cậu lại già như gia gia của Nhị Trụ ở đầu thôn đây?

Lý Trọng Tuấn nghe vậy sửng sốt, lập tức cười lên ha hả, nước mắt lại chảy ra.

Lần này đích thật là bật cười.

Lý Tiên Huệ cũng không nhịn được trách móc:

- Đại Đầu đừng nói lung tung! Không lẽ phép biết không?

Tần Tiêu không dễ dàng được nữ nhi, đành phải tung tăng bế con giao vào trong tay Lý Tiên Huệ. Lý Tiên Huệ dễ dàng vài tiếng, Nhị nữ nhân bĩu môi, trong mắt còn hàm chứa nước mắt nhưng lại mỉm cười.

Lý Trọng Tuấn lại vui mừng ôm lấy Nhị nữ nhân, hôn lên mặt tiểu a đầu một cái, lại khiến cho Nhị nữ nhân lớn tiếng òa khóc, chỉ đành kích động đem người giao trả lại cho Lý Tiên Huệ.

Lý Trọng Tuấn chẳng khác gì si dại ha ha cười nói:

- Nữ oa nhi này có bộ dạng giống Tiên nhi trước kia như đúc thôi! Sau này trưởng thành nhất định sẽ là đại mỹ nhân nhi nhất đẳng! Đặt tên là gì vậy? Ta còn chưa biết tên đâu, tốt xấu ta cũng là trưởng bối, chuyện đặt tên phải có phần của ta!

Tần Tiêu tức giận cười nói:

- Kể làm cậu như người cũng không biết xấu hổ, chuyện gì cũng không từng quan tâm qua đã muốn chạy tới tranh quyền đặt tên. Nói cho người biết đã tới chậm, cha của bọn nhỏ tài hoa bậc nào, đã sớm đặt tên xong rồi. Tiểu tử gọi Khải Xuyên, nữ nhi gọi Tuyền Khanh.

Thanks

677. Chương 679 : Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 679 : Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 679 : Bình Vương Lý Trọng Tuấn. (3)

Lý Trọng Tuấn gặp lại thân nhân trong lòng tràn ngập vui mừng, không tâm tư tranh cãi với Tần Tiêu, chỉ gật gật đầu:

- Không sai, đích thật tên hay!

Đại Đầu nghe những người lớn nói chuyện, thỉnh linh chen vào một câu:

- Cậu, cháu nghe tứ nương nói qua trước kia mẹ cháu là công chúa, vậy cậu là gì đây?

Tuy nói lời của trẻ con không cần cố kỵ, nhưng một câu nói ra thật sự làm Tần Tiêu cùng Lý Tiên Huệ xấu hổ.

Không ngờ Lý Trọng Tuấn lại không chút nào để ý, rất thành tâm giải thích:

- Đại Đầu, trước kia mẹ cháu không chỉ là công chúa, hiện tại cũng là công chúa thôi! Cậu sao, trước kia là vương gia, hiện tại cũng là vương gia, biết không?

- Nga da! Cậu của ta là vương gia!

Đại Đầu vô cùng vui vẻ kêu lên, lập tức buồn bực nhìn Tần Tiêu:

- A cha, vậy vì sao trước kia cha là đại tướng quân, nhưng hiện tại đã không còn là đại tướng quân đây?

Tần Tiêu bị hỏi khó, buồn bực xụ mặt ôm lấy Đại Đầu:

- Mấy vấn đề này đến hỏi mẹ con đi. Mẹ con là bách khoa toàn thư, cho dù có mười vạn câu hỏi vì sao mẹ con cũng đáp được!

Lý Tiên Huệ cười khanh khách, kéo Đại Đầu đến bên cạnh, nhẹ giọng dỗ dành:

- Đại Đầu ngoan, lát nữa mẹ sẽ nói cho con biết được không?

Kim Lương Phượng thật đúng lúc xuất hiện, nắm tay Đại Đầu nói với Lý Tiên Huệ:

- Phu nhân, bần đạo mời phu nhân cùng công tử, tiểu thư vào sương phòng nghỉ ngơi một lát đi?

Lý Tiên Huệ gật gù đầu, mỉm cười nhìn Lý Trọng Tuấn cùng Tần Tiêu nói:

- Tam ca, lão công, hai người trò chuyện trước, muội vào trong dỗ hai đứa nhỏ.

Hai nam nhân cùng cười gật đầu, Lý Tiên Huệ nắm tay con rời đi, vào trong sương phòng.

Lý Trọng Tuấn chột lau khóe mắt, thập phần tự giễu nói:

- Xem ra ta thật sự chưa già đã yếu. Chỉ mới ba mươi tuổi lại chẳng khác gì một lão nhân gia, không những không còn chút tính tình trước kia, còn thích khóc như vậy.

Tần Tiêu ra vẻ nghi hoặc hỏi:

- Di, không phải nhiều năm trước ngươi đã đầy năm mươi rồi sao?

Lý Trọng Tuấn cảm giận quát:

- Cút! Năm đó lão tử quen biết ngươi ở Thiên Khách Vạn chỉ mới hai mươi lăm tuổi!

Tần Tiêu cười ha hả:

- Đây mới là hảo huynh đệ mà ta quen biết thôi!

Lý Trọng Tuấn đánh một quyền vào ngực hắn, tức giận mắng:

- Xú tiểu tử, lại có thể trêu chọc lão tử, biết hai chữ “lẽ nghi” viết như thế nào sao? Ta là anh vợ của ngươi!

Tần Tiêu cười ha ha, cùng Lý Trọng Tuấn đi ra ngoài đạo quan.

Đưa mắt nhìn ra xa, là một mảnh rừng cam quýt xanh biết điểm màu da cam, nhìn xa hơn một chút là dòng Tương Giang sóng nước cuộn cuộn, gió thu thổi qua, sáng khoái vui vẻ.

Tâm tình Lý Trọng Tuấn chột nhẹ nhàng chưa từng có.

xem tại

Tần Tiêu hái xuống hai quả quýt, ném cho hắn một trái, hai người lột vỏ liền ăn, khen ngợi không ngớt.

Kỳ thật sau trận chính biến mấy năm trước, Tần Tiêu vẫn rất muốn gặp lại Lý Trọng Tuấn. Không vì điều gì khác, mặc kệ hần thể nào, ở trong tình cảnh gì, Lý Trọng Tuấn vĩnh viễn là một trong những hảo huynh đệ của Tần Tiêu khi mới đi tới Đại Đường.

Năm đó tổ hợp ba người, hiện giờ một người làm hoàng đế, đã thoát ly, chỉ còn lại hần cùng Lý Trọng Tuấn.

Hồi ức lại những năm tháng trước kia, giống như hết thủy vẫn còn rõ mồn một trước mắt, trong lòng hai người luôn cảm thán không thôi, nhưng bọn họ đều phi thường ăn ý không nhắc nhở chuyện này.

Chuyện đã trôi qua, nhắc tới cũng không còn bao nhiêu ý nghĩa. Kỳ thật lúc trước Tần Tiêu từng xúc động muốn chạy tới gặp mặt Lý Trọng Tuấn, hung hăng đánh hần một trận, chất vấn hần vì sao phải tạo chính biến, còn giống như đà điểu sa mạc không nhìn đầu đuôi, thất bại trong gang tấc, suýt nữa chôn vùi cả Đại Đường.

Nhưng tới bây giờ, hết thủy những chuyện này đều không còn trọng yếu, bởi vì đại sự đã thành ngã ngũ.

Bây giờ nhìn lại, Tần Tiêu không khỏi ngộ đạo, nguyên lai đây có lẽ là chuyện tất nhiên của lịch sử, ông trời đã sớm an bài tốt bố cục. Bất kể là ai, không thể nhảy thoát khỏi cục diện, bất kể là ai, đều là một quân cờ bé nhỏ trong thế cục này. Kết cục vốn không thể thay đổi, quá trình như thế nào đều không còn trọng yếu.

May mắn hai huynh đệ còn ngày gặp lại, Đại Đầu còn có thể gọi hần là cậu.

Như vậy là đủ rồi, không phải sao?

Nghĩ thông suốt chuyện này, trên mặt Tần Tiêu không khỏi hiện lên nụ cười thoải mái. Nhìn xem Lý Trọng Tuấn, cũng vẫn bình tĩnh cùng thong dong, giống như cho tới bây giờ hần chưa từng trải qua những chuyện bi phần cùng thống khổ ngày trước.

Hai người không khỏi nhìn nhau cười, lòng hiểu mà không nói. Những chủ đề nặng nề này, không cần tiếp tục nhắc tới. Hữu tình cùng ăn ý giữa nam nhân, có đôi khi chính là đơn giản như thế.

Một nụ cười kết thúc chuyện cũ, buông trôi theo biển cả, tự ta mãi tiêu dao.

Nguyên bản nhân sinh cũng chỉ nên cười mà thôi.

Lý Trọng Tuấn đưa mắt nhìn ra phương xa, si ngốc nói:

- Tần huynh đệ, ta không biết có phải mấy năm nay tu Phật ngộ đạo. Hiện tại ta xem như nhìn thấu, công danh lợi lộc thật sự chỉ như mây bay, không có gì là vĩnh hằng. Con người khi còn sống chung quy sẽ có ngày chấm dứt, hết thủy trần về trần bụi về đất. Thay vì tranh đoạt một đời, để làm gì đây? Thế gian chỉ có tình nghĩa là vĩnh hằng.

- Chỉ có tình nghĩa vĩnh hằng...

Tần Tiêu thì thảo niệm một câu, không khỏi thở dài một tiếng, nhẹ nói:

- Ta thật cao hứng.

Lý Trọng Tuấn quay đầu lại, kéo theo nụ cười tang thương:

- Cao hứng cái gì?

- Bởi vì huynh đệ tốt của ta hiện tại quả thật rất tốt.

Tần Tiêu mỉm cười, mắt nhìn phía trước:

- Điều này chẳng lẽ không phải là một chuyện thật đáng giá cao hứng sao?

Tần Tiêu đang nói lời tận đáy lòng. Nguyên bản trong tim của hần vẫn còn có chút lo lắng tâm lý gánh nặng của Lý Trọng Tuấn quá lớn, tuy rằng được đón về Lạc Dương, nhưng thân phận thay đổi quá mức chênh lệch sẽ làm ngày tháng của hần biến thành khó khăn nặng nề. Hơn nữa tính tình hần vốn thô bạo mà nóng nảy, hiện tại xem ra Lý Trọng Tuấn của ngày hôm nay đã không còn như ngày xưa. Hần đã trở nên rộng rãi sáng suốt, đạm bạc những gì theo đuổi ngày trước, đã trở thành người thực thành cùng kiên định.

Nguyên lai người thật sự có thể thay đổi!

Lý Trọng Tuấn cười, khóe mắt xuất hiện nếp nhăn, đem quả quýt ném vào trong miệng, trêu chọc:

- Mấy năm trước ngươi sống tốt hơn ta, nhưng không bao lâu ngươi sẽ hăm mộ ngược lại cuộc sống của ta!

Tần Tiêu mỉm cười:

- Chỉ giáo cho.

- Nhìn bên kia đi.

Lý Trọng Tuấn vung tay chỉ vào một địa phương trên đảo, nơi đó có hơn chục người đang bận rộn khâu vá đá, nói:

- Khi Đan Thư Thiết Khoán được lập thành, hạnh phúc của ngươi lại buông trôi, sẽ tiếp tục bận rộn. Mà ta sao, quay về Lạc Dương, thậm chí còn có thể vào ở trong Trường An Thập Vương Trạch, mỗi ngày tiêu điều khoái hoạt. Ngươi nói thử xem, đây có phải là chuyện đáng giá cho ngươi đi hăm mộ hay không?

- Ngươi đây gọi là “khoe khoang”.

Tần Tiêu tức giận trả lời một câu, nhưng miệng lại mỉm cười.

Hắn thật sự cao hứng vì Lý Trọng Tuấn. Bởi vì hắn biết trong lịch sử Lý Trọng Tuấn đã chết trong trận chính biến kia. Hiện giờ vẫn còn có thể cùng hắn đứng một chỗ xưng huynh gọi đệ, cho dù là cãi nhau cũng thật làm lòng người ấm áp.

Thanks

678. Chương 680 : Huỳnh Đệ Tụ Hạp. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 680 : Huỳnh đệ tụ hạp. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 680 : Huỳnh đệ tụ hạp. (1)

Lý Trọng Tuấn kiêu ngạo ngẩng đầu, hoa hoa công tử mà Tần Tiêu hết sức quen thuộc đã trở lại:

- Sau này ta sẽ uống rượu nho tốt nhất, ôm nữ nhân xinh đẹp nhất, mặc trang phục quý nhất, nuôi gà chọi hung hãn nhất, ngươi cứ tận tình ghen tỵ đi, điều này thật sự làm cho ta rất vui vẻ!

Ba tháng trôi qua.

Mùa đông đã bắt đầu, thời tiết càng thêm rét lạnh, đã sắp đến tết.

Nhị nữ nhân mặc một bộ miên cừ thật dày, đã có thể đi đường vững vàng, lẫm chẫm truy theo sau lưng Đại Đầu cùng Nữ Nữ, chạy loạn khắp sân.

Lý Trọng Tuấn vì không muốn quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của gia đình Tần Tiêu, kiên trì không chịu ở lại trong sân viện của hắn, lấy lý do phải trông coi công việc lập bia nên lưu lại Kết Tử Châu Đầu. Nhưng rõ ràng hắn có chút tiêu cực lẫn công, thường thường dẫn theo nhóm công nhân uống say, mỗi lần nghỉ ngơi kéo tới hai ngày. Sau đó thì viện có trời mưa không làm việc, gió lớn không làm việc, tuyết rơi không cần làm, ngay cả những ngày đại tế tự mà triều đình quy định cũng không làm nốt.

Chỉ xây một tấm bia đá lại bị hấn cọ xát kéo dài ba tháng, vừa vắn mới hình thành, còn chưa kịp điêu khắc văn tự. Nhưng đứng bên dòng Tương Giang, đã có thể rõ ràng chứng kiến hình dạng bia đá giống như một quyển sách được dựng đứng cao cao.

Trong lúc nhất thời trong Trường Cát huyện tràn đầy tiếng nghị luận, mọi người sôi nổi suy đoán tác dụng của bia đá kia, cùng suy đoán thân phận lai lịch của Lý Trọng Tuấn.

Lý Trọng Tuấn mặc kệ hết thảy những chuyện này, có thể lưu lại nơi đây thêm một ngày thì tính một ngày. Nếu rảnh rỗi hoặc ở trên đảo buồn bực nhàm chán, hấn lại chạy tới trong nhà Tần Tiêu, cùng người thân của hấn trộn lẫn cả ngày, cộ cơm thật thích thú, còn có thể ôm cháu trai lắc lư khắp nơi, thật sự vô cùng thích ý.

Ngày tháng khoái trá, quả thật trôi qua rất nhanh.

Khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, Lý Trọng Tuấn thập phần hào phóng cho công nhân nghỉ ngơi, phát tiền lương cho họ về nhà ôm lão bà hài tử. Bản thân hấn lại vô cùng vui vẻ xông vào nhà Tần Tiêu, chạy tới bên cạnh lò than ấm áp, uống rượu gạo Giang Nam, cùng người nhà Tần Tiêu chém giết trên bàn mặt chược.

Cảnh tượng này thoát nhìn cũng tương tự như lúc ở Trường An mấy năm trước nhưng ý nghĩa lại bất đồng, hào phú ngày xưa hiện tại đã hiểu được yêu quý tiền tài, tuyệt không chơi lớn, chỉ chơi nho nhỏ, có khi thua còn giở trò vô lại.

Tần Tiêu đối với hành động này cực kỳ xem thường, chẳng không dưới mười lần. Mỗi lần Lý Trọng Tuấn đều ha ha cười ngây ngô:

- Chỉ chơi nhỏ cho vui, chơi nhỏ cho vui! Chơi lớn thật hao tổn tinh thần thôi!

Tần Tiêu biết hấn cũng không phải thực sự không có tiền dùng. Hoàng thân Đại Đường có chán nản thế nào cũng không đến nỗi thiếu thốn tiền tài trên chiếu bạc.

Lý Trọng Tuấn thật sự thay đổi. Trước kia là người cầu thả, không câu nệ chuyện nhỏ.

Hiện tại đã bắt đầu tỉnh tể cảm thụ từng ly từng tý trong cuộc sống, hấn không quan tâm tiền tài bị thua bại, mà là muốn tỉnh tể chơi đùa đạo lý đối nhân xử thế, hưởng thụ cuộc sống vi diệu quanh mình.

Tần Tiêu đột nhiên cảm thấy được loại siêu nhiên cùng tĩnh ngộ của Lý Trọng Tuấn tựa hồ còn vượt xa hơn mình rất nhiều.

Lý Trọng Tuấn đã quyết định, sau khi quay về cho dù bị quan chức bên Công bộ buộc tội hoặc bị hoàng đế mắng cũng phải lưu lại Trường Cát qua năm mới tính sau. Có thể đoàn tụ cùng người nhà trải qua năm mới, thật là một chuyện may mắn cả đời.

Quyết định này của hấn đương nhiên làm Lý Tiên Huệ hoan hô nhảy nhót, Đại Đầu cùng Nhị nữ nhân với những hài tử khác, cho dù là nhi đồng hàng xóm đều cao hứng không thôi. Vì cậu cả thật sự là hào phóng, mỗi lần mua mút quả đều mua cả cây lớn cắm đầy xâu mút mang về. Nếu không phải Tần Tiêu khuyên can, hấn còn muốn mua cả vị sư phụ làm mút, có thể cả ngày phục vụ cho các hài tử.

Lý Trọng Tuấn đột nhiên phát hiện không ngờ bản thân mình lại có nhiều tình cảm như vậy, rất yêu thích nhi đồng.

Ấn tết năm nay là một năm thoải mái nhất trong cuộc đời Lý Trọng Tuấn. Mặc dù không có quan chức đến bái kiến hay khí phái của hoàng gia, nhưng thời khắc đều là cổ thân tình nồng đậm dào dạt khắp trong lòng. Thật giống như trận tuyết đầu mùa rơi xuống đúng lúc, đem thế giới của hấn trang trí thành một mảnh trắng tinh xinh đẹp tuyệt vời.

Hấn thậm chí đi theo Lý Tiên Huệ học làm điểm tâm, làm cả phòng bếp bay loạn bột mì, chương khí mù mịt, tới bữa cơm tất niên lại đem kiệt tác của mình bưng lên bàn khoe khoang. Tuy rằng vô cùng khó ăn, nhưng mọi người vẫn cho hấn mặt mũi, không nhỡ ra tại chỗ, miễn cưỡng ăn được một miếng, còn làm trái lương tâm khen ngợi một trận.

Đây quả thật làm Lý Trọng Tuấn thật tự hào cùng thỏa mãn, thập phần tin tưởng mình có thiên phú trong phương diện nấu nướng, còn phao tin muốn đi làm đầu bếp có một không hai từ xưa tới nay, làm cho những

ngự trù của cung đình về nhà ôm vợ con đi.

Thằng tới khi tự mình ăn vào một miếng, hần không nhin được mắng to mọi người:

- Giả dối!

Lý Trọng Tuấn phát hiện khoái hoạt nguyên lai là có thể đơn giản như vậy, không nhất định phải trở thành hoàng đế làm chủ thiên hạ. Hần cảm giác mình thật sự quá may mắn, nhận thức một huynh đệ tốt như Tần Tiêu, còn để cho hần trở thành em rể của mình!

Ở nơi này hần rốt cục có được cảm giác “gia đình”.

Loại cảm giác này thật sự tốt lắm, làm cho hần vui quên trở về.

Hần cười, mỗi một khắc đều đích thực cùng chân thành. Nếp nhăn nơi khóe mắt giống như khảm vào ẩm áp cùng ngọt ngào. Dù là trong mắt của hần, ánh mắt Tử Dịch luôn ngạo mạn cùng cảnh giác hiện tại cũng trở nên ấm lòng người, vượt xa những lời đồn đãi nhảm nhí cùng đâm sau lưng lục đục lẫn nhau năm xưa. Hần xem như đã hiểu được vì sao năm đó Tần Tiêu lại muốn từ quan.

Nguy cơ chính trị là một chuyện, nhưng từ quan liền có cuộc sống như bây giờ, ai không muốn đây?

Mãi cho tới khi qua khỏi mười lăm tháng giêng Lý Trọng Tuấn mới cùng gia đình Tần Tiêu đến Trấn Điện ngắm hoa đăng xong, sau đó cực kỳ lưu luyến quay về Kết Tử Châu Đầu, tiếp tục đi làm công việc giám sát của hần. Lần này công việc cũng không thể tiếp tục kéo dài, tốt xấu phải hoàn thành trong tháng giêng, sau đó quay về báo cáo công việc với hoàng đế. Tuy rằng Lý Long Cơ thật đại độ cũng sẽ không trách móc hần, nhưng nếu hần làm quá mức, biểu hiện quá tấn mạn, không tránh khỏi bị người chê trách sẽ khiến Lý Long Cơ bị khó xử.

Hiện tại Lý Trọng Tuấn rất hiểu chính mình, càng thêm hiểu được thân phận cùng tình cảnh của mình. Cho dù là chuyện rất nhỏ cũng không thể khiến hoàng đế khó xử. Đây là tôn chỉ hiện tại của hần, cũng là pháp bảo sinh tồn.

Sự thật nói tới có lẽ chưa xót cùng bất đắc dĩ, nhưng dù sao hần đã nhìn thông, không sao cả. Chỉ cần sống được tốt, quản nhiều như vậy làm chi!

Lý Trọng Tuấn đã đi, gia đình Tần Tiêu chợt cảm giác trong nhà như thiếu gì đó, đều có chút không được tự nhiên. Trước kia khi ở Trường An, vị thái tuế kia tuy rằng thường đến trong nhà Tần Tiêu, nhưng không ai xem hần quan trọng.

Thanks

679. Chương 681 : Huynh Đệ Tụ Hạp. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 681 : Huynh đệ tụ hạp. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 681 : Huynh đệ tụ hạp. (2)

Đến thì đến, tận tâm chiêu đãi, đi thì đi, có lẽ còn có người cảm thấy càng thoải mái. Nhưng hiện tại ngay cả những hài tử cũng thường xuyên lại hỏi:

- Cậu đi đâu rồi vậy?

Tần Tiêu mỉm cười đáp:

- Cậu đi về nhà, nếu có rảnh sẽ lại đến chơi.

Nhưng mãi cho tới hết tháng giêng Lý Trọng Tuấn cũng không tiếp tục xuất hiện. Đầu năm, Tần Tiêu thân là địa chủ cũng không tránh khỏi một trận bận rộn, hơn nữa sau mưa tuyết mùa đông thật sự không tiện ra ngoài, vì vậy hắn cũng không mang theo lão bà hài tử đi lên Kết Tử Châu Đầu.

Thẳng đến một ngày, Kim Lương Phượng trong ngày thường không thích ra ngoài nhưng lại đột nhiên xuất hiện trong sân viện, tuy rằng hắn là sư phụ của Đại Đầu nhưng dạy võ lòng luôn giao cho Thượng Quan Uyển Nhi đi làm, vì vậy chưa từng trực tiếp chỉ dạy Đại Đầu lần nào.

Hôm nay hắn đến cũng mang theo tin tức làm Tần Tiêu có chút khiếp hãi, hoàng đế cải trang giá lâm, cần tuyên gặp Tần Tiêu!

Kim Lương Phượng đặc biệt nhấn mạnh, đừng phao tin, chỉ đến một mình là được.

Trong lòng Tần Tiêu nhảy dựng, âm thầm nghĩ:

- Kết Tử Châu Đầu đúng thật là vùng đất phong thủy trù phú, người nào cũng chạy đến. Ngay cả hoàng đế vốn trăm công ngàn việc lại cũng xuất hiện ở nơi này!

Không kịp nghĩ nhiều, Tần Tiêu tùy tiện viện cớ đi cùng Kim Lương Phượng ra ngoài.

Đi tới cửa thôn, Tần Tiêu rốt cục không còn nhịn được đem một câu nín thật lâu trong lòng nói ra:

- Kim tiên sinh, ra tháng giêng, hắn là có thể mắng chửi người rồi chứ?

Kim Lương Phượng có chút khó hiểu:

- Quân tử nên cẩn thận mà làm việc, vô sự mắng chửi người làm gì?

- Cẩn thận? Cẩn thận cái mao người, người là lão mũi trâu!

Tần Tiêu tức giận mắng:

- Ngay vừa mới bắt đầu, ngươi là đến theo dõi đi? Ngươi là người của hoàng đế, đúng hay không? Mấy năm nay từng sinh hoạt của ta, ngươi đều hội báo hoàn toàn có phải hay không? Ngươi là đại gian tế!

Kim Lương Phượng nhìn dáng vẻ lưu manh của Tần Tiêu, không khỏi vuốt râu cười ha ha:

- Đại gian tế? Vì sao lại nói như vậy, chẳng lẽ ngươi cùng hoàng đế là đối địch?

Tần Tiêu được lý không buông tha người, hùng hổ trừng mắt nhìn Kim Lương Phượng:

- Nói như thế ngươi thừa nhận vậy?

- Ha ha! Mỗi người đều nói Tần Tiêu tinh tế hơn người, mắt sáng như đuốc, quả nhiên là không giả!

Kim Lương Phượng cười to nhìn Tần Tiêu:

- Kỳ thật ngay lúc ban đầu ngươi đã biết thân phận của ta đúng không? Sau đó lại làm bộ dạng biểu lộ ra một ít tâm tính cùng ý tưởng, để cho ta chuyển cáo cho hoàng đế. Cao minh, ngươi thật sự là inh!

Tần Tiêu chợt nở nụ cười:

- Lão mũi trâu, ta thật đúng là xem thường ngươi, việc này mà ngươi cũng nghĩ ra được. Được rồi, hòa nhau! Nhưng những lời này cũng không thể nói cho người thứ ba biết, bằng không hai chúng ta sẽ bị tội khi quân!

- Việc này đương nhiên bản đạo hiểu được!

Kim Lương Phượng lại cười gian trá, giả vờ làm ra vẻ đạo mạo:

- Kỳ thật từ hơn mười năm trước, ta chính là mật liệu thiếp thân của Tương Vương cũng chính là đương kim thái thượng hoàng, nhưng chưa từng xuất hiện trước mặt người khác. Thái thượng hoàng xưa nay yêu thích dị thuật xem tướng cùng đoán số tử vi vận mệnh, vì vậy thật xem trọng ta. Ta vốn không muốn dẫn

thân vào nhà danh môn, nhưng bất đắc dĩ thịnh tình không thể chối từ! Người biết không, năm đó đám người Trương Giản Chi bị giáng chức ta đã hiểu được ý tứ của thái thượng hoàng, đem Hoàn Tử Đan giao cho người. Bằng không vốn không quen biết, ta lại có thể đem người quan trọng như thế giao cho người sao? Cái gọi là Thuần Quân bảo kiếm, kỳ thật do thái thượng hoàng chuyển tặng, bản đạo chỉ là thuận nước giong thuyền. Về sau thái thượng hoàng đương nhiên không cam lòng thả người rời khỏi triều đình đi ra thiên hạ, vì vậy đem ta ném tới bên cạnh người thôi!

Tần Tiêu không khỏi bĩu môi dè bủ:

- Quả nhiên đủ gian! Không nói, đi gặp hoàng đế thôi! Thật kỳ quái, hoàng đế vì sao lại xuất hiện tại Giang Nam lúc này? Tính theo lộ trình, hắc hắc từ đầu tháng giêng đã rời Trường An. Nhưng trong tháng giêng tại triều đình có nhiều lễ nghi trọng đại cùng hiến tế, hắc làm sao tách ra ngoài?

Kim Lương Phượng khẽ cười nói:

- Không có gì đáng kỳ quái. Kỳ thật hơn một năm nay hoàng đế cũng không ở trong Trường An. Quốc gia đại sự đều do Trương Cửu Linh, Diêu Sùng, Tống Cảnh xử lý, thái thượng hoàng cùng Tống Vương ở lại triều trấn thủ.

Tần Tiêu không khỏi ngạc nhiên:

- Vì sao ta không hề nghe được chút tin tức nào?

- Loại chuyện này đương nhiên càng ít người biết thì càng tốt chứ sao! Cụ thể trong triều an bài như thế nào ta cũng không rõ ràng lắm.

Kim Lương Phượng nói:

- Kỳ thật ta cũng vừa mới biết được tin tức này.

Tần Tiêu không khỏi buồn bực:

- Suốt một năm không lưu trong triều, đi chơi sao, hắc là không đến mức đi?

Trong lòng Tần Tiêu không tránh khỏi bất an, nhiều cảm xúc giao tạp, cùng Kim Lương Phượng lên thuyền đi tới Kết Tử Châu Đầu. Quả nhiên ở bờ bắc ngừng ba chiếc thuyền lớn.

Tuy rằng không quá hoa lệ nhưng nhìn vào cũng biết là hoàng gia xuất hành, thuyền như vậy xem như đã rất lớn. Trên đảo cũng không có gì khác với trước kia, nhưng ở gần đạo quan xuất hiện mười mấy thị vệ đang giới nghiêm.

Tần Tiêu nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Thạch Thu Giản đang suất lĩnh binh lính hoàng thành ngự suất ti thân dật phủ!

Những người kia nhìn thấy Tần Tiêu, quả nhiên thần sắc vô cùng kích động lẫn hưng phấn, vui sướng không cần nói cũng hiểu. Nếu không phải còn cách một đoạn đường, chỉ sợ họ đã kích động kêu to lên.

Tần Tiêu vẻ mặt ý cười gật đầu chào bọn họ, sau đó đi vào trong đạo quan. Ngay cửa sương phòng có hai binh lính uy phong lẫm lẫm đang đứng, thấy Tần Tiêu cùng Kim Lương Phượng đi tới, gương mặt không chút thay đổi đi ra ngoài đạo quan.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, đi tới trước cửa phòng, đang chuẩn bị vái chào, cửa chợt mở.

Về mặt Lý Trọng Tuấn đầy ý cười nói:

- Đi vào nói sau.

Kim Lương Phượng thật biết điều chấp tay vái chào:

- Bản đạo xin được cáo lui trước.

Lý Trọng Tuấn kéo Tần Tiêu vào phòng, quay người liền đóng cửa lại.

Trong phòng thật ấm áp, đốt một lò than lớn.

Lý Long Cơ mặc một bộ trang phục công tử ca ngồi cạnh bàn, cười dài, ánh mắt hài lòng vui sướng lẫn phức tạp nhìn Tần Tiêu, trong tay còn cầm một chén rượu.

Nhìn hắn thật mập, so với trước kia còn mập hơn vài lần. Tần Tiêu phức tạp lẫn cảm khái cười, khoát vạt áo định bái chào:

- Thảo dân Tần...

- Không được bái!

Lý Long Cơ đột nhiên lớn tiếng quát:

- Hôm nay ở trong căn phòng này, chỉ có huynh đệ, không có vua tôi!

Tần Tiêu khẽ cười, nheo mắt nhìn Lý Long Cơ:

- Thật sao?

Lý Long Cơ không cam lòng yếu thế nhìn hắn cười:

- Quân vô hí ngôn! (Vua không nói chơi).

Lý Trọng Tuấn ở bên cạnh cười ha ha:

- Hắn nói đúng, hôm nay ở trong này chỉ có huynh đệ, không có vua tôi. Tần huynh đệ biết không, trước khi ngươi đến ta cùng A Man đã uống hết bầu rượu, hàn huyên suốt một canh giờ. nguồn

A Man?

Thật sự, vẫn là A Man sao?

Trong lòng Tần Tiêu nhủ thầm, tâm thần giống như lại nhớ tới chuyện sáu bảy năm trước, lần đầu tiên ba người gặp mặt tại Trường An.

Thanks

680. Chương 682: Huynh Đệ Cùng Vua Tôi. (1)

Chương 682: Huynh đệ cùng vua tôi. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Lý Long Cơ thấy Tần Tiêu còn đứng ngẩn người, không khỏi cười:

- Tam ca, người xem đi, vài năm không gặp, người này lại biến thành đồ ngốc, ngay mùi rượu cũng ngửi không ra!

Lý Trọng Tuấn cũng cười to.

Tần Tiêu thoải mái cười, nhưng trong lòng chợt dâng lên cảm xúc đi tới bên cạnh bàn, nghênh ngang ngồi xuống. Hắn cầm chén rượu trước mặt, tận lực làm giọng nói của mình có vẻ bình tĩnh:

- Tam ca, a Man, cạ ly!

Hai người đều cười, ba chén rượu cụng vào nhau. “Phanh” một tiếng vang giòn, rượu ngon chảy ra, hương thơm nồng nàn bốn phía.

- Cạ ly!

Chén không ngừng, đèn chưa tắt, rượu đã qua ba tuần.

Mỗi khi uống cạn một chén rượu, đều có cảm khái cùng mùi vị khác nhau. Giống như bên trong chén chứa đựng không là rượu, mà là nhân sinh trăm thái.

Lý Long Cơ uống xong chén thứ ba hít một hơi dài, vuốt hàm râu mép nhỏ trên môi, nhoẻn miệng cười:

- Đại ca, người hẳn nên sửa chút dung nhan.

Một tiếng “đại ca” gọi thật tự nhiên, trong lòng Tần Tiêu không khỏi khẽ run lên. Sau đó có chút tự giễu cười nói:

- Thôn phu sơn dã cần gì trang điểm nhiều như vậy. Hơn nữa người không biết nhìn hình dạng hiện tại của ta thật gọi cảm, thật có hương vị của nam nhân sao?

Lý Trọng Tuấn liền làm ra dáng vẻ buồn nôn trừng Tần Tiêu:

- Thật sự là người không biết xấu hổ!

Lý Long Cơ ha ha nở nụ cười:

- Đích thật là...khụ! Ta đồng ý với lời nói của tam ca.

Tần Tiêu mỉm cười, trong lòng thầm rung động. Hắn biết hai người Lý Long Cơ cùng Lý Trọng Tuấn đang nỗ lực xây dựng không khí, làm tình hình ngày hôm nay cũng giống như lần đầu tiên ba người gặp mặt mấy năm về trước. Thế nhưng thiếu niên lông bông năm xưa, hiện giờ đều đã biến thành nam nhân thành thực cẩn trọng. Một là quân vương chúa tể thiên hạ, một là vương gia chán nản, cùng một sơn dã thôn phu chìm nổi quan trường khúc chiết mà thôi.

Ba người như vậy thật sự còn có thể giống như năm xưa, tâm không cố kỵ kết giao với nhau hay sao?

Tần Tiêu tinh tế nghiền ngẫm cảm giác cùng tang thương bên trong, thật sự rất muốn nói một câu:

- Nhân sinh như giấc mộng!

Tuy rằng tuổi tác của Lý Long Cơ nhỏ nhất trong ba người, nhưng thân phận của hắn đã chú định biến thành trung tâm trong lần tụ họp này. Lý Long Cơ vẫn như năm xưa không chút để ý nói:

- Đại ca, mấy năm nay người trải qua thật sự thoải mái ah! Cũng không nhìn xem làm đệ đệ khổ thành bộ dáng như thế nào. Suy bụng ta ra bụng người, có phải người thật sự không hiền hậu hay không?

- Người thật khổ sao?

Tần Tiêu nở nụ cười như vui vẻ khi thấy người gặp họa:

- Ta xem người không tệ lắm! Nuôi được mập mập cường tráng, trên mặt hồng quang.

Lý Trọng Tuấn chỉ cười hắc hắc, giúp đỡ đôi bên xây dựng không khí. Kỳ thật trong lòng hắn thật rõ ràng, lần huynh đệ tụ họp hôm nay đối với Lý Long Cơ cùng Tần Tiêu mà nói trọng yếu tới bậc nào. Hắn chẳng qua là người ngoài cuộc, được mời đến làm không khí nhẹ nhàng hơn một chút mà thôi.

Lý Long Cơ bĩu môi, giống như nhi đồng bị ủy khuất mười phần, cảm giận nói:

- Thịt trên người ta bởi vì không có thời gian hoạt động nên chồng chất lên. Về mặt ta đồ ỉm là vì bão cát Mạc Bắc lạnh giá cùng khô ráo cạo ra mà tới. Người xem xét, người quan sát, làn da của ta thô dày chẳng khác gì vỏ cây!

Hắn thậm chí đem mặt của mình kề sát Tần Tiêu để hắn xem xét cẩn thận.

Tần Tiêu cẩn thận nhìn xem, thật sự là làn da thô hơn trước kia thật nhiều, gò má còn hơi bị rám nắng. Tần Tiêu không khỏi nghi ngờ nói:

- Người đi Mạc Bắc sao?

- Còn gì nữa.

Lý Long Cơ có chút dương dương đắc ý:

- Người còn nhớ rõ thật lâu trước kia chúng ta cùng đi xem thánh hậu không? Lúc ấy ta nói ta có thể không có cơ hội cảm thụ không khí trên chiến trường. Hiện tại ta đã bù được tiếc nuối. Ta bỏ ra tròn một năm thời gian thị sát cơ hồ toàn bộ quân trấn biên cảnh cùng phương trấn phương bắc Đại Đường ta. Ta tự mình cảm thụ cuộc sống của dũng sĩ biên cương, cùng họ ăn uống thực vật giống nhau, xem bọn hãn huấn luyện, xem bọn hãn làm việc. Xem bọn hãn dùng mồ hôi cùng máu tươi bảo vệ biên cương Đại Đường.

Sắc mặt Tần Tiêu không khỏi thay đổi:

- Người bỏ một năm thời gian tuần tra biên cảnh phương bắc?

- Không sai!

Sắc mặt Lý Long Cơ trở nên tự hào cùng kiên định:

- Hiện tại ta xem như hiểu được lời nói trước kia của người. Quân nhân, đích thật là bờ lưng vững chắc của quốc gia! Nếu không phải có hơn mười vạn dũng sĩ quên cả sống chết thủ vệ biên cương, Đại Đường làm sao được phồn vinh cùng giàu có? Bọn hãn thật sự là người đáng giá được tôn kính!

- Trước đây tuy rằng ta cũng có thể hiểu được, nhưng không thể hội sâu sắc. Một năm này, đại bộ phận thời gian ta đều tiếp xúc với quân nhân, nghe bọn hãn bình tĩnh kể lại những cuộc chiến tranh tàn khốc huyết tinh, tâm lý của ta thật sự cảm thấy rung động!

- So sánh một chút, nếu như ta trốn trong cung tại Trường An, chỉ cần không cần thận trọng chân một chút, cả hoàng cung đều bối rối, ngự y, thị nữ, cung nhân lao xao không ngớt, phi tử huynh đệ thậm chí là phụ hoàng đều tới thăm ta. Trước kia ta không cảm thấy như vậy có gì là không đúng.

- Nhưng khi ta biết được cuộc sống của tướng sĩ biên cương, ta cảm thấy được ta thật sự quá được chiều chuộng! Những dũng sĩ ăn cơm rau dưa mà ta căn bản không thể nuốt xuống, có khi binh lương không đủ, thậm chí cả ngày không có gì để ăn. Một cuộc chiến tranh nổ ra, nếu chỉ bị thương đã xem như là may mắn.

- Rất nhiều chiến sĩ chỉ có thể yên lặng nâng lên thi thể hảo huynh đệ đem mai táng hoặc hỏa táng. Thậm chí còn không có thời gian buồn rầu ai điếu. Hơn nữa loại chuyện này thật sự là quá mức thông thường...bọn họ...thật sự là không dễ dàng!

Ngữ khí Lý Long Cơ thâm trầm, chậm rãi nói, làm máu huyết trong lòng Tần Tiêu không khỏi bốc lên, không khỏi có chút phấn khởi nói:

- Đích xác, nếu không tự mình kiểm nghiệm, không cách nào hiểu được cuộc sống trong quân đội, cũng không cách nào thể hội được ý chí cùng tín niệm của quân nhân. A Man, một năm này người thật sự thu hoạch được nhiều điều ý nghĩa, chúc mừng người!

- Đích xác, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường.

Lý Long Cơ cảm khái nói:

- Ta đăng cơ ba năm, hai năm trước mỗi ngày ta ở trong hoàng cung, cùng các tể tướng thương thảo quốc gia đại sự, thi hành tân chính, tiến hành một loạt cải cách. Kỳ thật lúc ấy ta nghĩ đến, ta đã hiểu rõ hết thấy chuyện trong thiên hạ. Không nghĩ tới khi ta đi ra hoàng cung, xâm nhập vào dân gian cùng quân đội, ta lập tức liền hiểu được trước đó ta chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

- May mắn có được nhiều lương thần trung thần đi theo phụ tá, nếu không ta thật không biết mình đã làm ra bao nhiêu chuyện hồ đồ! Không sợ xấu hổ nói cho người biết, ta thậm chí không biết Quan Trung không có lúa nước! Nếu không phải Trương Cửu Linh đưa ra đề nghị thử trồng lúa nước tại Quan Trung, Hà Bắc, Hà Nam, ta còn không biết trước kia ta ăn được gạo là do mấy ngàn dân phu tần tảo khổ khổ từ hạ du Trường Giang vận chuyển tới.

681. Chương 683: Huynh đệ Cùng Vua Tôi. (2)

Chương 683: Huynh đệ cùng vua tôi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Trước kia ta đối với việc người hoàng thất sửa miếu thờ cùng đạo quan cũng không có gì cảm giác, cho rằng không có gì đáng trách. Nhưng khi Diêu Sùng đưa cho ta xem một sổ sách tính toán, ta liền hiểu được. Một tòa miếu thờ, một miếu tăng lữ, cần tốn bao nhiêu lao dịch xây dựng, cần bao nhiêu dân chúng đến cung cấp nuôi dưỡng.

- Nếu đem những điều này cung cấp vào đồng ruộng cùng quân sự, sẽ càng hữu dụng bao nhiêu! Một hộ dân chúng bình thường chi phí một năm có lẽ cũng không bằng giá trị một tòa điêu khắc bình thường của chùa miếu. Vì thế ta quyết định chỉnh lý Phật đạo. Hai năm thời gian cả nước trên dưới đã bỏ được bốn thành miếu thờ đạo quan nhưng nhiều dân chúng, cắt giảm hơn vạn tăng lữ hữu danh vô thực, đều đi làm ruộng trồng trọt chăn nuôi!

Tần Tiêu vui vẻ gật đầu:

- Đây đều là hiện thực lợi quốc lợi dân, thật sự làm rất khá. Mặc dù ta ở huyện Trường Cát xa xôi hẻo lánh, cũng cảm nhận được Đại Đường đang vui sướng hướng vinh. Phát sinh biến hóa giống như thay da đổi thịt!

- Không cần vỗ mông ngựa. Kỳ thật những công lao này càng nhiều là phải quy công cho nhóm người Diêu Sùng.

Lý Long Cơ cười mỉa nói:

- Ta từ nhỏ lớn lên trong hoàng thành, cảnh đời bên ngoài không thấy được nhiều, đối với khó khăn trong dân gian có thể nói chỉ được nghe lần đầu, đối với quân đội cũng hoàn toàn không biết. Khi mới đăng cơ, ta thật sự hoảng hốt. Ta không biết ai nói là đúng, ai nói là sai. Bởi vì chính bản thân ta không tự mình thể hội, không thể đi phán đoán.

- Vì thế ta đã khôi phục chế độ chính trị hạng nhất thời Thái Tông. Đó là bất kể tể tướng nghị sự, hay là ta cùng các đại thần nghị sự, đều có quan chép sử cùng gián quan theo giám sát. Cứ như vậy sai lầm sẽ giảm chậm lại có giới hạn. Cũng có thể tránh cho việc ta bị tiểu nhân che đậy, làm ra một ít chuyện hồ đồ. Hiện tại xem ra trong triều đình đã dần dần trở nên trong sáng, đây là chuyện làm cho ta cao hứng nhất.

- Ba năm thời gian ngắn ngủi người có thể làm được như vậy thật là không dễ dàng, vất vả người.

Tần Tiêu cảm khái tự đáy lòng:

- Theo thánh hậu hạ vị xuất hiện, thăng tới mấy năm nay người đăng cơ, triều đình Đại Đường cùng thiên hạ chưa từng được an bình qua. Mấy năm nay vương triều một mực bị xuống dốc, mấy năm có một ít tệ nạn cùng chỗ hỏng người có thể bù đắp lại trong thời gian ngắn như vậy đích xác là một công đức đáng giá được ca tụng.

Lý Long Cơ sang sảng cười:

- Tuy rằng vẫn là lời nịnh nọt, nhưng ta thật thích. Bởi vì ta hình như vẫn nhớ rõ, người chưa bao giờ là người thích nịnh nọt.

Lý Trọng Tuấn ở một bên cười hì hì:

- Lời này ta đồng ý. Tần Tiêu người này, hoặc là nói khó nghe một chút là thích nói móc, hoặc là nói năng bậy bạ lừa dối, khó được một lần vỗ mông ngựa người khác.

Tần Tiêu cũng nở nụ cười:

- Ăn ngay nói thật, luận sự mà thôi. Mấy năm qua người thật sự làm được rất tốt! Mắt thấy Đại Đường ngày càng thịnh vượng, trong lòng ta cũng thật cao hứng.

- Thật sự là cao hứng sao?

Lý Long Cơ huyền diệu khó lường cười cười:

- Ta còn tưởng rằng người luôn trốn tránh xem ta xấu hổ đâu!

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi trầm xuống: xem ra hẳn đối với chuyện ta từ quan ba năm trước đây vẫn canh cánh trong lòng ah...

Lý Long Cơ nhìn thấy không khí chuyển thành có chút ngưng trọng, thoải mái cười, tự cầm bầu rượu rót đầy chén, giơ lên nói:

- Vừa rồi đã nói qua, hôm nay ở đây chỉ có huynh đệ, không có vua tôi. Nếu là huynh đệ có bực tức thì cứ nói, có rắm cũng nên giăng. Nếu như không nhẫn được, đánh nhau một trận cũng là xong! Cạn ly!

Trong lòng Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn không yên, thầm nghĩ: Người này rốt cục muốn làm gì?

Lý Long Cơ uống một chén rượu, đặt xuống, diễn cảm biến thành có chút vắn vẹo, thậm chí có chút tức giận nhìn Tần Tiêu:

- Đại ca, cho tới hôm nay ta thật sự rất muốn mắng người một trận, thậm chí là đánh người một trận – tuy rằng ta đánh không lại người! Người biết không, ba năm nay ta từng vô số lần nảy sinh xúc động, muốn phái một đội quân đem người bắt về Trường An, chỉ vào lỗ mũi của người mắng một trận hoặc là đánh người một trận, sau đó mới ném người trở về. Người có biết là tại sao không?

Tần Tiêu không khỏi xấu hổ cười khổ, có chút thấp thỏm nói:

- Không phải là...từ quan sao? Không đến mức như vậy đi!

- Người muốn theo đuổi cuộc sống thế nào, kỳ thật điều này không có gì đáng trách, ta làm huynh đệ cũng có thể tôn trọng sự lựa chọn của người.

Lý Long Cơ thập phần thẳng thắn nói:

- Nhưng đứng ở góc độ của một quân vương mà giảng, ta cảm thấy người làm vậy chính là làm kiêu! Tự cho là thanh cao, không tín nhiệm triều đình, cũng không tin tưởng hoàng đế! Điều này làm cho hoàng đế rất giận biết không? Nhất là khi quốc gia đang cần dùng người, người lại trốn tới ba năm, còn không chút tin tức! Nếu không phải có Kim tiên sinh nhìn người chăm chăm, ta còn thật sự phải suy nghĩ đi khắp thiên hạ tìm người!

Tần Tiêu không khỏi có chút hoảng sợ, trong lòng cả kinh nghĩ thầm: đây chỉ sợ mới là lời nói thật trong lòng của hoàng đế Lý Long Cơ đi...Nhưng nếu hẳn đã nói ra lời này, cũng ý nghĩa sẽ không có chuyện gì. Sợ là sợ hẳn đem ý niệm này giấu kín trong lòng, đó mới là muốn mạng!

Lý Long Cơ nhìn thấy sắc mặt Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn có chút khó xem, lập tức chuyển giọng nói:

- Nhưng mà huynh đệ a Man của Tần Tiêu đã khuyên giải hoàng đế Lý Long Cơ nhiều lần, Tần Tiêu chỉ bị bắt đắc dĩ, bách bởi tình thế, hoặc là có nỗi khổ riêng. Vì thế hoàng đế cũng nhẫn nhịn xuống, cuối cùng tha thứ cho sự vô lễ của Tần Tiêu!

Trong lòng Tần Tiêu thầm thở dài, cười gượng:

- Vậy thật sự phải cảm ơn hảo huynh đệ a Man của ta!

Lý Long Cơ cười khổ khoát tay chặn lại:

- Không khách khí, đều là huynh đệ thôi!

Lý Trọng Tuấn ở bên cạnh cảm thấy thật nhức đầu, trong lòng thầm nói:

- Đang diễn thế nào đây? Vì sao ta càng nghe càng hồ đồ? Trong chốc lát hoàng đế, trong thoáng chốc a Man, lúc thì oán hận, lúc thì huynh đệ...hôn mê!

Trong lòng Tần Tiêu cũng đang suy tư: Lượn một vòng lớn như vậy, chạy đường xa như thế, đi tới nơi nhỏ bé như Kết Tử Châu Đầu này, chẳng lẽ không còn ý đồ gì khác sao?

Tần Tiêu nhìn Lý Long Cơ với ánh mắt nghi hoặc, Lý Long Cơ hiểu được ý tứ của hẳn, cố tình né tránh nói:

- Thật sự là khó được...không thể tưởng được ba huynh đệ chúng ta sau sáu bảy năm còn có thể tụ họp trên bờ sông phong cảnh như vẽ thế này. Nhân sinh như giấc mộng, thật sự là khó thể đoán trước! Các người

biết không, một năm nay ta không nghe ca múa, không mang theo thị thiếp, không hưởng yến tiệc, không phô trương thanh thế, đứng trên lãnh thổ Đại Đường chẳng khác gì người khổ hạnh.

- Ta xuất phát từ Trường An, trước xem Lũng Hữu Bắc Đình, qua An Tây Tứ Trấn, sau đó lại đi tới Thụ Hàng thành, dọc theo Hoàng Hà, theo Trường Thành, đi mãi tới Hà Bắc. Vốn ta dự định quay về Trường An, cũng không có kế hoạch hạ Giang Nam.

682. Chương 684: Lang Yên Phiêu Khởi. (1)

Chương 684: Lang yên phiêu khởi. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-» truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Tần Tiêu theo ý tứ của hần hỏi:

- Vậy làm sao ngươi lại tới đây? Đừng nói là đặc biệt đến thăm ta. Nếu thật sự muốn gặp ta, phải tiểu thái giám truyền ý chỉ, ta làm sao dám không đi?

Lý Long Cơ “xoẹt” cười lạnh một tiếng:

- Không phải đã nói rồi sao, hôm nay ở đây chỉ có huynh đệ, không có vua tôi. Làm sao ngươi lại nói như vậy? Thật sự là mất hứng!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Được rồi, tự ngươi nói ngươi xuôi nam muốn làm gì?

- Ta tới có ba mục đích.

Lý Long Cơ dựng thẳng ba đầu ngón tay, có chút nhận chân nói:

- Ba chuyện trọng yếu cần phải làm. Nếu như về Trường An rồi lại xuôi nam, không được dễ dàng như vậy. Hiện tại thừa dịp triều cục ổn định, có phụ hoàng cùng hoàng huynh giúp ta trấn thủ, ta vừa lúc rút thời gian làm xong ba chuyện này.

Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn lẳng lặng nhìn Lý Long Cơ, nghe hần tinh tế nói:

- Thứ nhất thuần túy xuất phát từ ưa thích cá nhân. Ta muốn đích thân đi nhìn xem cảnh sắc tuyệt đẹp của Giang Nam, thăm viếng thật nhiều núi non sông ngòi nổi tiếng, danh thắng cổ tích, nhìn xem lại trị dân sinh, thưởng thức sơn hà cảnh tú. Các ngươi cũng biết ta luôn có nguyện vọng này, đến Giang Nam một chuyến du ngoạn.

- Thứ hai chính là đến thăm đại ca, cùng ngươi thương lượng một ít chuyện trọng yếu. Thứ ba, hơn năm trước ta từng hạ lệnh xây dựng Cao Ly thị bạc sử, quản lý mậu dịch biên giới của Đại Đường cùng các nước. Cho nên ta tính toán tự mình đến Nam Cương nhìn xem nơi đó tiến hành như thế nào, vì thế liền nam hạ.

- Cao Ly thị bạc sử? Đó không phải là...hải quan?

Tần Tiêu không khỏi có chút kinh ngạc:

- Quả nhiên thật tinh mắt! Từ trước thương nhân người Hồ đi buôn bán, Trung Nguyên muốn mậu dịch bên ngoài từ đường thủy tới đường bộ đều không được nha môn thống nhất quản lý, khiến mậu dịch hỗn loạn, thật nhiều thuế má xói mòn. Đây thật sự là một hành động hữu hiệu.

Lý Long Cơ mỉm cười:

- Đại Đường Nam Cương xưa nay cần cỗi nhất. Lần này ta muốn đích thân đến Lĩnh Nam một chuyến nhìn xem, nghĩ một biện pháp ổn thỏa tốt đẹp giải quyết địa vực bản cùng nơi này. Đây đều là việc tạm thời không nói tới, đại ca, nghiêm chỉnh mà nói sở dĩ ta đi vòng đến Trường Cát, là muốn tìm ngươi thương lượng một chuyện trọng yếu.

- Nói đi!

Tần Tiêu mỉm cười:

- Ta chăm chú lắng nghe!

Sau đó trong lòng thầm nhủ: nếu người đã đích thân tới, mặc kệ người đưa ra yêu cầu thế nào, ta chỉ có thể đáp ứng mà thôi. Nếu còn tiếp tục chối từ, vậy thật sự...

Lý Long Cơ đổi lại vẻ mặt mà Tần Tiêu quen thuộc, cười hắc hắc hai tiếng mờ ám, ngượng ngùng nói:

- Kỳ thật là như vậy, lần này ta làm một sai lầm, cho nên muốn mời người rời núi hỗ trợ, nhất định phải giúp ta vãn hồi mặt mũi!

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Kỳ quái, ta làm sao nghe được giống như người đánh người mà lại bị đánh thua. Sau đó đi tìm huynh đệ chúng ta tới viện binh đây? Nói đi, cần cục gạch hay gậy sắt, ta đi chuẩn bị, ha ha!

Lý Trọng Tuấn cũng cười rộ lên, Lý Long Cơ cười tự giễu:

- Người khoan hãy nói, thật sự là đánh thua. Nghiêm chỉnh mà nói, chuyện Hà Bắc binh bại các người có nghe nói qua chưa?

Tần Tiêu không khỏi rung mình, nghiêm chỉnh hỏi:

- Không có nghe nói, sao lại thế này?

Lý Long Cơ cũng nghiêm túc lại, nói:

- Cũng khó trách, tin tức còn chưa lâu, có thể còn chưa rơi vào địa phương nhỏ như Trường Cát. Là như vậy, đầu năm trước đại đô đốc Tiết Nột đóng ở U Châu đưa lên một phần tấu chương. Trong tấu chương nói, Bắc Địch(Cách Vị, Cách Hạt) rất muốn quy hàng Đại Đường, chỉ vì Đại Đường không xây dựng Doanh Châu nên không chỗ dựa vào, hơn nữa bị Đột Quyết Khả Hãn Mặc Xuyết quấy nhiễu, Khiết Đan dùng vũ lực trấn nhiếp, cho nên tạm thời dựa vào Đột Quyết.

- Nếu Đại Đường xây lại Doanh Châu, như vậy hai lộ này sẽ lần lượt sát nhập. Vì vậy Tiết Nột dâng tấu chương xin đánh Khiết Đan, xây dựng Doanh Châu. Năm đó sau khi Tôn Kiêm thất bại, Tiết Nột đảm nhiệm đại đô đốc U Châu, tuy rằng đánh lui Khiết Đan cùng Hề, nhưng Doanh Châu vẫn lưu lạc làm đất hoang chiến trường. Đại ca hẳn còn nhớ rõ năm đó Thái Bình công chúa mượn chuyện này muốn đại ca mang binh xuất chinh đi?

- Nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ.

Tần Tiêu nói:

- Sau khi Tiết Nột nhậm chức, lập tức trọng chỉnh đại đô đốc U Châu, đánh lui Hề cùng Khiết Đan, tin chiến thắng truyền khắp cả nước vui mừng, khi đó ta đã từ quan tới Trường Cát, nghe tin cũng thật vui sướng vô cùng. Như thế nào, kỳ thật không thắng sao?

- Không có.

Lý Long Cơ nhíu mày nói:

- Kỳ thật Tiết Nột đã không dễ dàng, cầm bảy vạn nhân mã trong tay đánh lui mười vạn liên quân của Hề cùng Khiết Đan, thu phục Ngư Dương. Nhưng Doanh Châu sa vào cảnh tượng đất hoang chiến trường, lại không có quân đội Đại Đường trấn thủ, không có dân chúng, Doanh Châu lại là chỗ trọng yếu phía đông bắc Đại Đường, là nơi cổ họng giữa Đại Đường cùng Ca Vật Châu đô đốc phủ, Liêu Thành Châu đô hộ phủ, Kiến An Châu đô hộ phủ cùng trấn thủ Tân La An Đông đô hộ phủ.

- Doanh Châu luôn bỏ qua, quyền khống chế của Đại Đường đối với Tân La cùng vùng đông bắc biến thành yếu ớt chưa từng có. Tiết Nột cũng ý thức rõ ràng điểm này, hẳn là đại đô đốc U Châu, gánh vác yếu vụ chính trị và quân sự của đông bắc Đại Đường, tầm quan trọng của Doanh Châu hẳn đương nhiên là hiểu rõ

hơn mọi người rất nhiều. Vì thế hắn cực lực dâng thư thỉnh cầu cử binh đánh Khiết Đan, thu phục Doanh Châu, trọng đoạt quyền khống chế của Đại Đường ở đông bắc.

Tần Tiêu nói:

- Vậy ngươi nhất định là đồng ý?

- Phải, đồng ý.

Lý Long Cơ cười khỏ nói:

- Lúc ấy ta còn chưa bắt đầu tuần tra, cảm thấy được về tình về lý đều nên khởi binh thu phục Doanh Châu, xây lại yếu tắc quân sự này. Nhưng đám người Diêu Sùng cực khổ can gián, nói lúc này không thể tiến binh. Bởi vì Bắc Địch xưa nay không nói chữ tín, tính cách gian hoạt. Cho dù Đại Đường xây lại Doanh Châu, bọn hắn chưa chắc chịu sát nhập. Hơn nữa nói không chừng những bộ lạc kia sẽ biến thành một phe phái, đến lúc đó lâm trận phản chiến trợ giúp Khiết Đan.

- Bởi vì dù sao bọn hắn đều phụ thuộc Đột Quyết, môi hở răng lạnh. Sau đó quả nhiên đúng như lời bọn hắn đã nói, Tiết Nột lại bị đại bại...Hắn suất lĩnh Tả Uy Vệ cùng Tả Kiêu Vệ, tại Loan Thủy Cốc bị Hề, Khiết Đan, Mạt Hạt phục binh đánh tan! Bảy vạn đại quân gãy hơn ba vạn người. Tả Kiêu Vệ đại tướng quân cùng tướng quân toàn bộ chết trận, Tả Uy Vệ đại tướng quân Lý Tự Nghiệp thân trúng mười ba tên, liều chết hộ được Tiết Nột chạy thoát...

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi nhảy dựng lên thành thịch:

- Mười ba tên! Đáng thương hắc đản!

Sắc mặt Lý Long Cơ càng lúc càng khó xem, thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Cuộc chiến này thua bại không phải do Tiết Nột làm sai, mà là do ta. Lúc ấy ta quá mức khờ dại, dễ tin những lời đồn đãi kia, nghĩ Hề cùng Mạt Hạt thật sự cam tâm dựa vào Đại Đường chúng ta. Vì thế ta thúc giục Tiết Nột tiến quân, thật không ngờ gây ra hậu quả binh bại như thế. Các ngươi nói, lần này có phải ta thật sự là quá mất mặt hay không?

683. Chương 685: Lang Yên Phiêu Khởi. (2)

Chương 685: Lang yên phiêu khởi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu cười khỏ lắc đầu nói:

- Thật sự nói không chút khách khí, đích thật là quá mất mặt dọa người. A Man, ngươi không hiểu quân sự, lại không hiểu biết về tình hình vùng U Châu. Hoàng đế hạ chỉ thúc giục Tiết Nột mạnh mẽ tiến quân, hắn không dám không nghe, bị bại như vậy là chuyện bình thường.

- Phải đó, nói tới thật sự là hổ thẹn, hổ thẹn cực kỳ!

Lý Long Cơ liên tục đầm lên bàn, buồn bực kêu lên:

- Ba vạn dũng sĩ, nghĩa sĩ trung dũng chỉ vì ta không hiểu gì về quân sự chỉ huy loạn xạ mà phải ngậm oan chiến trường, phải chết không một chút giá trị! Càng hận chính là đám Bắc Địch Hồ nô không nói chữ tín! Ta nhất định phải đem bọn hắn đều giết sạch!

Tần Tiêu không khỏi hoảng sợ: xem ra Lý Long Cơ thật sự động chân hỏa, hạ quyết tâm lớn như vậy...

Tần Tiêu vội hỏi:

- Có quyết tâm thì tốt, nhưng chuyện này quan hệ tới quốc gia đại sự, là quốc sách, không cho trộn lẫn tình cảm cá nhân. Dọn sạch Bắc Địch Đột Quyết không phải chỉ là chuyện một hai năm, nhất định phải theo chiến lược, chiến thuật cùng lo lắng.

Lý Long Cơ thở ra một hơi dài, gật đầu nói:

- Ta hiểu được. Chờ sau khi ta tuần tra xong phía nam, trở về Trường An sẽ đem chuyện này đưa ra thương nghị.

Tần Tiêu trầm nghĩ trong lòng:

- Nếu muốn chấp hành chỉ sợ rất khó! Theo hướng gió mà xem, Trung Hoa từ cổ chí kim luôn ỉnh là đại quốc hào hân, khinh thường không thèm chấp nhận với man di. Dĩ hòa vi quý, có thể nhẫn thì nhẫn. Vì thế mới có chuyện các triều đại đổi thay mà man di không tiêu diệt, lúc nào cũng làm hại Trung Nguyên. Lý Long Cơ muốn thay đổi tình huống này từ trong tay mình, cũng không phải dựa vào quyết đoán thì có thể giải quyết vấn đề. Nếu hấn khư khư cố chấp muốn làm như vậy, phải thừa nhận áp lực thật lớn! Hơn nữa hiện tại Đại Đường mới bước lên con đường phát triển đúng đắn, lòng người mới yên tĩnh, chính trị kinh tế đang trên đường hồi sinh. Nếu lập tức áp dụng hành động quân sự khổng lồ như vậy, chỉ sợ cả nước phải gánh nặng thật lớn.

Tiêu diệt Bắc Địch? Hiện tại xem ra thật không thực tế!

Trong lòng Lý Long Cơ làm sao không hiểu đạo lý này. Hấn cau mày khổ sở một trận, chuyển chủ đề:

- Đúng rồi, lần trước Tôn Kiệm bị bắt, Hề tộc Lý Đại Phụ đưa hấn cho Mặc Xuyên. Mặc Xuyên vô lễ lại dám dùng tên phỉ vật Tôn Kiệm đến áp chế ta, muốn trao đổi Dương Ngã Chi Đặc Lặc cùng Tả Sương Sát Đốt Phiên Bò mà đại ca bắt giữ tại Sóc Phương, còn dám can đảm lấy việc khai chiến làm áp chế! Ta vốn xem Dương Ngã Chi không vừa mắt, vì vậy hôn sự mà phụ hoàng đã hứa cũng không đồng ý làm xuống tới. Lần này trong cơn giận dữ, ta chém Dương Ngã Chi thả Tả Sương Sát Đốt Phiên Bò trở về. Ta để cho hấn nói với Mặc Xuyên, Đại Đường là đại quốc hào hân, há lại chịu man di tiểu tộc áp chế!

Tần Tiêu vỗ một chưởng:

- Chém rất hay!

Lý Long Cơ nở mày nở mặt luôn miệng nói:

- Cả triều văn võ cũng trầm trồ khen ngợi như thế! Từ sau chuyện kia, ta bắt đầu tuần tra bắc cương Đại Đường, trong lòng có một kế hoạch can đảm hoàn toàn giải quyết chuyện Bắc Địch liên tục nhiều năm phạm biên quấy nhiễu! Lúc thì chiến, lúc thì hòa, vừa mới hòa thân, đảo mắt lại chiến tranh. Thật sự là quá phiền toái, hơn nữa kết quả có hại vẫn luôn là Đại Đường chúng ta! Năm đó Thái Tông hoàng đế dùng Lý Tĩnh tiêu diệt Đột Quyết...Đại ca, người nguyên trở thành một Lý Tĩnh thứ hai không?

Tần Tiêu bật dậy, lảng lảng nhìn Lý Long Cơ, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Trở thành Lý Tĩnh?

Diệt Đột Quyết!

Đây chính là giấc mộng trong lòng Tần Tiêu!

Nhưng chuyện cho tới bây giờ khi bản thân hấn chân chính đối diện, Tần Tiêu mới phát hiện nguyên lai đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Điều hòa chính trị vô hiệu, Lý Long Cơ rốt cục quyết định dùng vũ lực giải quyết chuyện của Bắc Địch! Nhưng chuyện này nói dễ hơn làm! Đánh giặc cũng không phải so đo người nhiều hay tiền nhiều. Muốn tiêu diệt người Đột Quyết du mục hùng bá thảo nguyên Mông Cổ, không phải là một chuyện dễ làm!

Lý Long Cơ liên tục vẫy tay:

- Người ngồi xuống trước đừng kích động, ngồi xuống nghe ta nói tỉ mỉ. Trước kia không phải người thường nói “nhìn xa trông rộng, bắt tay làm từ việc nhỏ” sao? Ta biết muốn định Đột Quyết, nói dễ hơn làm! Bên Bắc Địch Mặc Xuyên đã thống nhất các bộ lạc, điều này cũng khiến cho hấn có dũng khí hướng Đại Đường gọi nhíp, xem thường chúng ta. Hơn nữa từ triều Đại Chu, quân đội của chúng ta trong chiến tranh cùng

bọn chúng đều thắng ít thua nhiều, càng làm cho bọn hán hung hăng càn quấy. Cần bình định Đột Quyết thật không phải là chuyện dễ, cũng không phải công phu một sớm một chiều. Trước mắt việc chúng ta cần làm là thu phục Doanh Châu, xây dựng lại Doanh Châu. Đoạt lại quyền khống chế đông bắc của Đại Đường, như vậy mới có căn bản đi nói tới việc tiêu diệt Bắc Địch, cùng Mặc Xuyết quyết chiến.

- Ý của ngươi là để cho ta đi đông bắc thu phục Doanh Châu trước?

Tần Tiêu nghi hoặc lại hỏi:

- Tiết Nột đâu?

Lý Long Cơ có chút hồ thẹn, có chút bất đắc dĩ cười khổ:

- Một tháng trước ta tự mình hạ chỉ đem hán biếm làm thứ dân...

Tần Tiêu gật nhẹ đầu, không nói một lời, trong lòng thầm nghĩ:

- Đây chỉ là chuyện tự nhiên mà thôi. Cho dù là do hoàng đế hạ chỉ sai lầm, nhưng cũng phải để tướng quân quýt làm cam chịu, không thể để người trong thiên hạ chỉ vào hoàng đế mắng chửi đi...Làm tướng quân, chính là không dễ dàng! Tiết Nột lần này xem như bị ủy khuất. Nhưng tin tưởng Lý Long Cơ cũng là người biết chuyện, sẽ không làm gì hán, sớm hay muộn cũng cho hán một đài ngộ công bình.

Quả nhiên Lý Long Cơ lập tức nói:

- Nhưng có mấy lời bên ngoài không thể nói, huynh đệ chúng ta nói thẳng cũng không sao. Lần này xem như Tiết Nột giúp ta gánh tội, ta cũng không thể bạc đãi hán. Dã tâm của người Thổ Phiên kỳ thật còn lớn hơn cả Đột Quyết, hơn nữa thực lực càng thêm cường hãn. Nhưng bị bách bởi phòng ngự tại Lũng Hữu chính tề, nhóm tướng soái như Trương Nhân Nguyên cũng làm người Thổ Phiên không dám tùy tiện trêu chọc, cho nên tạm thời không có chuyện. Nhưng Kiếm Nam nói vùng Lâm Thao thường có người Thổ Phiên đến quấy nhiễu. Ta quay về triều dự tính sẽ sử dụng lại Tiết Nột, phái hán tới bên Lâm Thao.

- Nơi này nghe thật quen tai ah!

Tần Tiêu khê cười, làm điệu không khí khẩn trương, làm Lý Long Cơ cũng không còn cảm giác quá xấu hổ:

- Năm đó Vi Thứ Nhân không phải tính toán đưa ta tới đó sao? Ha ha!

- Phải, chính là địa phương kia. xem tại

Lý Long Cơ cũng cười nói:

- Trọng địa biên trấn.

Lúc này Lý Trọng Tuấn cảm giác mình chẳng khác gì một nhân vật dư thừa. Hơn nữa hán phát hiện bản thân mình nguyên lai không phải là người đủ khả năng làm hoàng đế. Chuyện quân quốc đại sự hán nghe vào cảm thấy thật đau đầu...Nguyên lai bản thân mình đích thật là người tài mọn chí lớn, làm không được loại chuyện như Lý Long Cơ đã làm. Cũng may mắn vận mệnh lựa chọn Lý Long Cơ mà không phải hán. Bằng không vận mệnh của Đại Đường vương triều thật sự nguy hiểm...Trong lòng Lý Trọng Tuấn thầm cười nhạo chính mình, xem ra hán chỉ có thể làm một vương gia nhàn tản không lo áo cơm mà thôi, như vậy đã rất không tệ rồi! Chuyện quốc gia đại sự, để Lý Long Cơ cùng Tần Tiêu đi quan tâm đi thôi!

684. Chương 686: Đại Nguyên Soái – Tần Tiêu. (1)

Chương 686: Đại nguyên soái – Tần Tiêu. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Lý Long Cơ nhìn Tần Tiêu chăm chú:

- Đại ca, lần này sở dĩ ta tự mình đến tìm ngươi, bởi vì việc này trọng đại. Lần này so với lần trước ngươi đảm nhiệm Tả Uy Vệ đại tướng quân còn quan trọng hơn nhiều lắm. Rất có thể ngươi phải ở lại địa phương đông bắc kia mười năm tám năm, thậm chí là cả đời! Ta muốn đem nền quân sự chính trị của đông bắc Đại Đường đều giao cho ngươi đi làm. Về phần quốc sách bình định Bắc Địch...Hiện tại tuy rằng còn chưa dám nói sẽ thi hành trong thời điểm nào, nhưng ta cam đoan chuyện này sớm hay muộn nhất định sẽ giải quyết cho xong!

Trái tim Tần Tiêu nhảy dựng thành thịch, hít sâu một hơi nhận chân nói:

- Ngươi thật sự quyết định sao?

- Quyết định!

Lý Long Cơ nói như đinh chém sắt:

- Bất kể như thế nào trước hết cần thu phục Doanh Châu, xây dựng lại nơi đó, đem mặt mũi thua bại của Tôn Kiêm cùng Tiết Nột giành trở về! Bằng không Bắc Địch tiếp tục ngang ngược hoành hành, biên cương không yên, dân chúng sĩ binh vĩnh viễn cũng không ngày yên tĩnh. Thậm chí cả Tân La cũng sẽ phản bội tự lập, ta thật sự không còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông! Đám man nô Bắc Địch kia, quả thật khinh người quá đáng!

Nghe lời rít gào phẫn nộ của Lý Long Cơ, lối suy nghĩ của Tần Tiêu giống như rơi vào xoáy nước thật lớn, bắt đầu điên cuồng bốc lên...

Ở lại đông bắc mười năm tám năm, thậm chí là cả đời?

Không thể không nói lời của Lý Long Cơ rất thật thà thẳng thắn. Nhưng những lời này của hắn lại làm trong lòng Tần Tiêu có chút bồn chồn. Biên cương đại tướng, trấn biên tướng quân ở bên ngoài hơn mười năm là chuyện rất bình thường. Ban đầu khi ở Sóc Phương, áp lực lớn kỳ thật nằm trên người Trương Nhân Nguyên, bản thân Tần Tiêu chỉ làm một trận tại đó, kết quả lại lập công lớn, giúp Sóc Phương quân liên tục đạt được thắng lợi. Nhưng bây giờ nếu đi đông bắc, tình hình sẽ hoàn toàn khác hẳn. Rõ ràng ý của Lý Long Cơ là muốn đem gánh nặng đông bắc Đại Đường toàn bộ đặt lên vai Tần Tiêu!

Sự tình quan hệ tới cả biên phòng vương triều cùng quốc sách, nói dễ hơn làm!

Khó khăn cùng áp lực là đương nhiên, vấn đề là...công việc như vậy nếu làm tốt là chuyện đương nhiên; nếu làm được không tốt, sẽ phải gánh một oan ức thật lớn trên lưng, thậm chí không còn cơ hội xoay người!

Hơn nữa nghe trong lời nói của Lý Long Cơ, đem toàn bộ “yếu vụ quân sự cùng chính trị cả đông bắc” đều giao cho hắn, đó quả thật chính là làm phiên vương một địa vực!

Trong lịch sử, Đại Đường từ thịnh chuyển suy cũng bởi vì phiên vương cát cứ, tiết độ sứ lộng quyền, An Lộc Sơn phản loạn, làm ra chính biến An Sử chi loạn, chẳng lẽ Lý Long Cơ đã động tâm tư muốn lập tiết độ sứ?

Nghĩ tới việc này, Tần Tiêu vội hỏi:

- A Man, ngươi vừa mới nói muốn đem toàn bộ “quân sự và chính trị đông bắc” đều giao cho ta, đây là ý gì?

- Không có gì, chỉ muốn đem chế độ đại đô đốc sửa chữa lại một lần, xây dựng quân trấn tiết độ.

Một câu nhẹ nhàng của Lý Long Cơ làm Tần Tiêu giật mình kinh hãi!

Lý Long Cơ nhìn thấy sắc mặt Tần Tiêu đột ngột thay đổi, nghi hoặc nói:

- Sao vậy, có chuyện gì không đúng sao?

Tần Tiêu cũng không biết nên giải thích thế nào, chỉ phải nói:

- Quân trấn tiết độ, làm vậy không tốt! Tuyệt không tốt! Nếu làm vậy, tình hình phiên vương cát cứ sẽ xuất hiện, tập quyền trung ương biến thành tản mạn, quân phiệt địa phương ủng hộ binh tự trọng, người chưa từng suy nghĩ qua sao?

Lý Long Cơ nghe nói như thế cũng giật mình cả kinh, ngượng ngùng cười nói:

- Đại ca, người sẽ không làm chuyện như vậy đi?

- Không, ta không phải chỉ luận chuyện ở địa phương Hà Bắc mà thôi.

Tần Tiêu cũng không bài bác ý tứ của hắn, chỉ nhấn mạnh nói:

- Bất kể là thế nào, cũng phải có triều đình cùng hoàng đế tăng cường quân hạt, không được xuất hiện tình huống quân phiệt cùng phiên trấn địa phương cát cứ! Nếu cần làm cái gì tiết độ sứ, ta là người đầu tiên tỏ vẻ phản đối! Mãnh liệt phản đối! Hơn nữa nếu bảo ta làm tiết độ sứ, ta tình nguyện mang tội danh kháng chỉ bất tuân bị chém đầu cũng quyết không nhậm chức!

Lý Trọng Tuấn nhất thời hoảng sợ, kéo Tần Tiêu hạ thấp thanh âm nói:

- Người uống nhiều quá, nói bậy nói bạ cái gì?

Lý Long Cơ cũng ngạc nhiên lẫn khó hiểu nhìn cảm xúc kích động lẫn kịch liệt của Tần Tiêu, lẩm bẩm:

- Chỉ là một ý tưởng, còn chưa thực hiện, phản ứng của người vì sao lớn như thế?

Tần Tiêu không quản được nhiều, kiên trì nói:

- Tóm lại tuyệt không thể thành lập tiết độ sứ!

Lý Long Cơ khó hiểu phản bác:

- Người được chọn làm tiết độ sứ tự nhiên đều là người trung thành tận tâm. Giống như đại ca, Cao Tiên Chi, Tiết Nột, Trương Nhân Nguyên, Quách Tử Nghi. Chẳng lẽ những người như vậy đều sẽ có suy nghĩ gian dối sao?

- Không, người đừng nghĩ như vậy. Trung tâm đương nhiên là trọng yếu, nhưng lòng người khó dò, hơn nữa người cùng thế cục đều luôn sẽ thay đổi.

Tần Tiêu nói:

- Cho dù những người kia trung tâm như một tuyệt sẽ không có hành vi phản nghịch. Nhưng một khi chế độ này được thi hành xuống, người có thể bảo chứng vài chục năm sau, hơn trăm năm sau toàn bộ tiết độ sứ đều có thể trung tâm như một không xảy ra vấn đề sao? Đông Chu vì sao bị mục ruỗng? Chẳng phải vì phiên vương cùng cát cứ, cuối cùng tạo ra Xuân Thu chiến quốc, quần hùng tranh bá sao? Thủy hoàng đế vì sao tăng cường thi hành trung ương tập quyền, cũng bởi vì những vết xe đổ kia! A Man, trong chuyện này người nhất định phải thận trọng, thận trọng, càng thêm thận trọng! Đây là quốc sách trọng đại quan hệ đến vận mệnh Đại Đường trong tương lai! Chuyện xây dựng tiết độ sứ quân sự cùng chính trị kia, lập trường của ta thập phần rõ ràng, kiên quyết phản đối!

Lý Long Cơ rất ít nhìn thấy Tần Tiêu biểu hiện kích động như vậy ở trước mặt mình, dùng từ thật kịch liệt. Huống chi bản thân hắn hiện tại đã là hoàng đế, Tần Tiêu lại liều lĩnh phản đối, đương nhiên phải có đạo lý của hắn.

Lý Long Cơ cau mày tinh tế suy tư một lúc, chậm rãi gật đầu nói:

- Người nói những lời này, ta sẽ cho quan chép sử cùng gián quan ghi chép lại, sau khi về triều ta sẽ triệu tập các đại thần cùng nhau thương nghị. Người yên tâm, ta sẽ cẩn thận châm chước, dụng tâm xử lý.

Tần Tiêu không khỏi thở ra một hơi dài, lập tức nói đùa:

- Vì sao huynh đệ chúng ta nói chuyện cũng cần quan chép sử ghi chép lại đây? Vừa rồi còn có người nói, muốn chúng ta tìm gây gộc cùng hòn đá giúp hắn đi đánh nhau, có cần ghi chép lại luôn hay không ah? Ha ha!

Lý Trọng Tuấn cùng Lý Long Cơ đều ha ha cười, không khí đã giảm bớt vẻ khẩn trương.

Lý Long Cơ nói:

- Không sai, hôm nay là huynh đệ nói chuyện phiếm, cũng không phải vua tôi nghị sự. Nhưng nếu như là hữu dụng, đề nghị tốt, vẫn đáng giá được ghi chép lại, cần thiết khuyên răn! Đại ca, đúng như lời nói của

người, việc quân chính tạm thời vẫn nên chia lìa mới tốt. Vậy người có nguyện ý đi Hà Bắc, mang binh đánh giặc, thu phục Doanh Châu?

685. Chương 687: Đại Nguyên Soái – Tần Tiêu. (2)

Chương 687: Đại nguyên soái – Tần Tiêu. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Trong lòng Tần Tiêu thở dài, cuối cùng đã tới lúc nói rõ ngọn ngành, là thời gian tỏ thái độ! Về tình về lý, về công hay tư, mình cũng không thể tiếp tục cự tuyệt! Hơn nữa ở đông bắc ta còn có mộng tiêu diệt Đột Quyết! Mặc dù giấc mộng này không biết đến khi nào mới có thể thực hiện, nhưng nếu cố gắng đi tranh thủ, vẫn tốt hơn nói suông mà thôi!

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu uống cạn một chén rượu, vỗ bàn, nghiêm túc nói:

- Vì giúp huynh đệ giành lại mặt mũi, ta bất cứ giá nào!

- Tốt, thống khoái!

Lý Long Cơ mừng rỡ, vỗ bàn, cầm bầu rượu châm cho hần cùng Lý Trọng Tuấn, ba người cạn chén sảng khoái:

- Không hổ là huynh đệ tốt của ta, ha ha, làm đệ đệ đánh thua, còn có ca ca ra mặt đâu!

Uống một chén rượu, Lý Long Cơ có chút kích động lấy ra một bọc nhỏ làm từ khăn lụa màu vàng, nhẹ nhàng mở ra, chính là đồng tiền buộc tơ hồng mà năm đó Tần Tiêu đưa cho hần. Hần cầm đồng tiền trên tay, thập phần xúc động nói:

- Đại ca, tuy rằng hiện tại ta đã trở thành hoàng đế, nhưng ta chưa từng ném bỏ nó đi. Đây không chỉ tượng trưng cho tình nghĩa huynh đệ giữa chúng ta, đồng tiền dùng để mua sắm đồ vật lúc nào cũng nhắc nhở ta cần quan tâm sinh tồn của dân chúng, quan tâm sống chết của bọn họ. Trong tay dân chúng có tiền hay không, có lương thực hay không, chính là chuyện quan hệ tới quốc gia đại sự! Chờ khi ta quay về triều, sẽ lập tức thay đổi danh hiệu Khai Nguyên! Chính là Khai Nguyên của Khai Nguyên thông bảo này! Các người xem được không?

Trong lòng Tần Tiêu rung mình, đổi hiệu Khai Nguyên!

Không thể tưởng được lịch sử có sự can dự của ta, niên hiệu Khai Nguyên cũng mang thêm một tầng ý tứ, vì vậy hai người đương nhiên là tán thưởng!

Lý Long Cơ cẩn thận cất kỹ đồng tiền kia, bỏ vào trong ngực, sau đó lại chân thành nói:

- Tam ca, Đan Thư Thiết Khoát bia xây rất tốt, vất vả người. Nhưng người gọi thợ thủ công điêu khắc thêm hàng chữ trên bia, nói “Đại Đường Khai Nguyên nguyên niên, Đường Minh Hoàng cải nguyên lập bia, hạ lời thề cùng Thiết Khoát. Mặt khác, sau tấm bia cũng khắc lên đồng tiền có sợi tơ hồng này.

Lý Trọng Tuấn hí mắt nở nụ cười, gật đầu nói:

- Ta đã biết.

Trong lòng Tần Tiêu thầm rung động: Lý Long Cơ, tính tình vẫn rộng rãi như thế. Hần vẫn luôn lo lắng lòng ta có điều cố kỵ, vì vậy còn tăng thêm hành động này. Ta...thật sự xấu hổ! Mặc kệ đây có phải thủ đoạn lung lạc lòng người của hần hay không, hay xuất từ tình cảm nội tâm cũng vậy, vị huynh đệ đã trở thành hoàng đế này của ta, cuối cùng đối đãi ta không tệ!

Không nói đến vì dạng hoàng đế này liệu mạng một câu “sĩ vì tri kỷ mà chết”, muốn ta liệu tính mạng này phục vụ, vậy thì đi đông bắc liệu lĩnh một hồi!

Huống chi nơi đó còn có giấc mộng của hần, có thể vì Đại Đường thời thịnh làm ra công hiến! Trong lịch sử Trung Hoa, khó được triều đại như Hán Đường thời thịnh, ta có may mắn đi đến một lần, nếu không mở ra lịch sử, chẳng phải uống sống một lần?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Tiêu hào hùng mênh mông, nghiêm túc nói:

- A Man, mặc kệ người là hoàng đế cũng tốt, là huynh đệ của ta cũng thế, nói đi, người muốn ta làm sao bây giờ, ta đều làm theo!

- Cảm ơn, đại ca!

Lý Long Cơ hết sức vui mừng gật đầu, trên mặt lộ ra dáng mỉm cười phi thường hài lòng, trầm giọng nói:

- Ta muốn phong người làm thái úy, trấn quốc phiêu kỵ đại tướng quân, phong tặng thái tử thái bảo, cùng tử vi hoàng môn tam phẩm. Khâm mạng Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái, có thể tùy thời có quyền chém trước tâu sau, toàn quyền thống lĩnh Hà Bắc quân xa đại sự; ngoài ra phong người làm U Châu đại đô đốc, U Châu hành quân đại tổng quản, thống lĩnh Tả Uy Vệ cùng Tả Kiêu Vệ U Châu quân mới thành lập, thu phục Doanh Châu, xây dựng lại Doanh Châu!

- Khoan khoan, chậm đã!

Tần Tiêu liên tục xua tay:

- Vừa rồi là huynh đệ chúng ta đang nói chuyện, không phải là hoàng đế hạ chỉ đi, chúng ta cũng không bái xuống, hần không tính toán phải không?

Lý Long Cơ sững sờ:

- Làm sao vậy? Lại có chỗ nào không đúng sao? Quân sự cùng chính trị tách ra thôi, người chỉ thống lĩnh quân sự! U Châu đại đô đốc sẽ do trưởng sử chủ quản việc chính trị dân sinh.

Tần Tiêu lắc đầu cười nói:

- Ta không phải ý tứ này. Những danh phong người vừa mới nói thật sự quá nhiều, quá dài, ta quả thật không nhớ nổi. Cái gì thái úy, thái tử thái bảo, trấn quốc phiêu kỵ đại tướng quân, những danh hiệu cùng chức quan kia ta không cần. Còn nữa, đồng tử vi hoàng môn tam phẩm, là có ý gì, ta nghe không hiểu gì hết?

Lý Long Cơ không khỏi cười ha ha:

- Một năm trước ta đem trung thư tỉnh đổi thành tử vi tỉnh, trung thư lệnh đổi thành tử vi lệnh, môn hạ tỉnh làm hoàng môn tỉnh, thị trung đổi tên là “giám”. Trước kia đồng trung thư môn hạ tam phẩm tể tướng, đổi thành đồng tử vi hoàng môn tam phẩm.

- Không cần, ta không cần!

Tần Tiêu xua tay:

- Ta không cần nhiều danh hiệu cùng quan chức như vậy, thật quá bắt mắt, lại không làm được những chuyện liên quan tới nó. Mang binh thì mang binh đi, Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái ta cũng không dám làm, nhiều lắm thì làm U Châu đại đô đốc được rồi.

- Người không thể chối từ chức đại nguyên soái.

Lý Long Cơ kiên trì nói:

- Nếu không bố trí tiết độ sứ, quân trấn bên Hà Bắc ta cũng muốn có người thống nhất quản lý. Hơn nữa đến lúc đó khi thi hành quốc sách trọng đại tiêu diệt Bắc Địch, cũng dễ dàng có ý kiến thống nhất. Trọng trách này người nhất định phải gánh lấy. Cả Hà Bắc mấy phủ đô đốc tất cả phải do người thống nhất chỉ huy. Như vậy mới có thể thuận tiện tập hợp đánh địch nhân đúng không? Miễn cho tới lúc đó đô đốc các phủ không phục điều khiển, quân lệnh hỗn loạn, lại phải tấu chương xin triều đình chỉ thị, xin tới xin lui thật quá tốn thời gian, làm hỏng cơ hội xuất chiến. Phẩm hàm của người nếu không cao hơn bọn hần, thật sự không thể nào nói nổi, ta phong người làm thái úy cùng trấn quốc phiêu kỵ đại tướng quân là vì có ý này.

Tần Tiêu vội nói:

- Ta đã nói rồi, ta thật sự không muốn làm thái úy hay trấn quốc phiêu kỵ đại tướng quân gì. Những danh hiệu trống rỗng này sẽ làm cho ta thoát nhìn giống như bong bóng, chỉ bắt mắt người, lại không có trọng lượng. Ta nên làm chút hiện thực đi. Nếu đại nguyên soái không thể thoái thác, vậy thì đại nguyên soái cùng đại đô đốc đi! Nếu ta nhớ không lầm, U Châu đại đô đốc phủ là thượng phủ, đại đô đốc hẳn là nhị phẩm đi? Mặt khác những đô đốc các phủ khác vẫn thấp hơn ta một cấp. Đủ rồi!

Lý Long Cơ lắc đầu cười khổ:

- Không làm cả tể tướng sao?

Tần Tiêu cười:

- Ta quanh năm mang binh đánh giặc tại U Châu, không thể tham dự quốc sự, cũng không đi tới các bộ nghị sự, làm tể tướng làm chi? Không cần!

Lý Long Cơ không khỏi nhìn Lý Trọng Tuấn cười nói:

- Tam ca hãy xem, người này thật sự chết đầu óc đi! Nào có đại nguyên soái mang binh xuất chinh, đại đô đốc quản lý quân sự không thụ thêm danh hàm hư chức!

686. Chương 688: Đại Nguyên Soái – Tần Tiêu. (3)

Chương 688: Đại nguyên soái – Tần Tiêu. (3)

Nguồn: Vipvanda

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 15 Điểm khi đọc bài viết này:

vipvanda :

Chương 688: Đại nguyên soái – Tần Tiêu. (3)

Tần Tiêu cười nói:

- Không phải cách đây không lâu người mới cắt giảm quan chức tinh binh giản chính sao? Cái gì mà thí quan, viên ngoại quan, kiểm giáo quan đều đã triệt, còn phong cho ta nhiều hư chức như vậy để làm chi? Con người của ta, thích đơn giản. Thêm bổng lộc, thêm thanh danh, nghe danh hiệu cho xinh đẹp, thật không có hứng thú.

- Được rồi, như người mong muốn.

Lý Long Cơ bất đắc dĩ cười nói:

- Khâm mạng Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái, chủ trì quân quốc đại sự Hà Bắc, trao quyền tùy thời chém trước tâu sau; U Châu đại đô đốc phủ kiêm U Châu quân hành quân đại tổng quản. Ân, cứ như vậy, được rồi chứ?

- Còn không được.

Tần Tiêu cười nói, làm Lý Long Cơ tức giận muốn nhảy dựng lên.

- Ta khát, người còn muốn thế nào?

Lý Long Cơ lại ném ra câu mắng thô tục đã ba năm không mở miệng, làm Tần Tiêu nghe được cảm giác thật thân thiết.

Tần Tiêu cười nói:

- Người đừng kích động. Ý của ta là một mình ta đi U Châu khẳng định đánh rắm cũng không xong, ta phải tìm người đòi người.

Lý Long Cơ thở ra một hơi dài:

- Nguyên lai là việc này. Việc này không cần người nói, trong lòng ta luôn có tính toán. Gây dựng lại U Châu quân, ta nghe theo nhóm người Diêu Sùng đã từ Trường An gửi đề nghị, ngay tại địa phương Hà Bắc chiêu mộ binh lính huấn luyện. Cứ như vậy sẽ tránh khỏi nỗi khổ cho sĩ binh bị điều động từ nam tới bắc. Tả Uy Vệ đại tướng quân tự nhiên vẫn là Lý Tự Nghiệp, mặc dù hắn bị trọng thương nhưng không ngại tính mạng. Hán tử thiết huyết này không chỉ là huynh đệ tốt của người, mà ta cũng rất thích hắn, việc này người không có dị nghị đi?

- Không có dị nghị.

Tần Tiêu gật đầu nói:

- Nhưng lời này ta còn muốn nói thêm một lần. Lần này người ở Hà Bắc thi hành “chế độ mộ lính”, cũng là một nguyên nhân hình thành chế độ địa phương cát cứ, người cần phải thận trọng.

- Ân, vừa rồi ta cũng chuẩn bị nói tới.

Lý Long Cơ gật đầu nói:

- Việc này ta nhất định sẽ chú ý. Kỳ thật mấy chục năm nay chế độ quân đội địa phủ binh chế Đại Đường xuất hiện một vài vấn đề, nguồn gốc nằm tại thổ địa cùng “điền chế”. Trong mấy năm kế tiếp, ta sẽ bắt tay giải quyết vấn đề điền chế cùng một ít vấn đề thổ địa Đại Đường. Trung Nguyên là đại quốc nông nghiệp, nếu thổ địa xảy ra vấn đề thật sự là không dễ làm. Trước không nói chuyện này, vẫn tiếp tục nói chuyện trước mắt đã.

Tần Tiêu nói:

- Được, người nói. Nếu như có chỗ nào ta không hài lòng, ta sẽ nói thẳng không khách khí.

- Được, nếu có việc này còn có thể thương lượng, chuyện trong quân sự người hiểu rõ ràng hơn ta.

Lý Long Cơ nói:

- Ba năm trước ta từng nói qua, ta không kiêng kỵ người kéo bè kết phái. Chuyện cho tới bây giờ ta vẫn nói một câu như vậy. Người đã dùng quen người nào, muốn ai, ta sẽ đưa người đó cho người. Tả Kiêu Vệ ở trong tay Tiết Nột bị tổn thất thảm trọng, xem như phải gây dựng lại từ đầu. Ta đem Lý Giai Lạc đưa cho người. Lý Giai Lạc vốn là tù trưởng Khiết Đan, nhưng hắn trung thành tận tâm với Đại Đường, đáng tin cậy. Nếu cho hắn đến U Châu làm thủ hạ của người, hắn là sẽ có hiệu quả.

- Được, người này ta vừa lòng.

Tần Tiêu đồng ý nói:

- Còn chức quan văn đây? Kỳ thật ta càng quan tâm tổ hợp quan văn! Bởi vì ta không quá quen thuộc đông bắc, hơn nữa đã ba năm không mang binh, thật nhiều sự tình không tránh khỏi mới lạ. Không hiểu rõ địa lý, không hiểu phong tục, không hiểu địch tình, như vậy sẽ không thể đánh trận.

- Yên tâm, ta sớm có an bài.

Lý Long Cơ tràn đầy tự tin cười rộ lên:

- Phạm Thúc Đức, người quen biết cũ của người, người học rộng tài cao, hai năm trước ta ném hắn tới U Châu, đảm nhiệm Tư Mã. Hắn khá quen thuộc với ngữ ngôn phong tục của Bắc Địch, có thể cho người trợ giúp rất lớn. Hơn nữa trong U Châu phủ cũng có thật nhiều quan viên có thể dùng, người đến đó sẽ biết. Mặt khác ta còn cấp một người hữu dụng nhất cho người.

- Ai?

Tần Tiêu vội vàng truy hỏi.

Lý Long Cơ nở nụ cười:

- Chính là người mà người thường xuyên chỉ vào mũi mắng “lão mũi trâu” Kim Lương Phượng, Kim tiên sinh! Bổng sự của lão gia hỏa kia hắn không cần ta nhiều lời chứ?

- Ha ha, được! Để cho hấn đảm nhiệm hành quân trưởng sử đi!

Trong lòng Tần Tiêu thầm bật cười. Lão đạo sĩ kia có thể nói tinh thông nhiều tri thức, tinh lo sâu xa, am hiểu quỷ kế, tinh thông mưu lược, quả thật chính là thiên tài quân sự trời sinh, sinh ra chính là tài liệu làm quân sư thôi.

- Tốt, không có vấn đề. Ta phong hấn làm khâm mệnh Hà Bắc đạo hạnh quân hành quân trưởng sử dưới trướng đại nguyên soái, cùng quản đại sự quân quốc tại Hà Bắc.

Lý Long Cơ hào phóng gật đầu đồng ý, nói tiếp:

- Tam quân chưa động, lương thảo đi trước. Lần này ta hạ quyết tâm phải đánh thắng trận. Người quen thuộc Cao Lực Sĩ đi? Vốn hấn luôn theo bên cạnh ta, nhưng ta lưu hấn ở lại Hà Bắc. Ta nhậm mệnh hấn làm Hà Bắc đạo tiền lương đại sứ, chuyên cung ứng lương thảo cho người, quân khí, ngựa, cùng quân lương. Nếu có lãnh đạm làm binh sĩ bị đói hay chiến mã có việc, người cứ một đao chém hấn, không cần cho ta mặt mũi. Đến lúc đó ta sẽ tiếp tục thay người! Nếu còn không hài lòng, chém tiếp! Luôn chém tới khi nào hài lòng mới thôi! Những lời này ta cũng đã nói với hấn.

Tần Tiêu gật đầu, trong lòng thầm nghĩ:

- Mấy năm trước Cao Lực Sĩ đã sớm có quan hệ mật thiết với Lý Long Cơ. Khi ở Đông Cung là chủ quản thái giám chiếm sự phủ, hiện tại hấn ỷ vọng cùng quyền lực không nhỏ đi? Để đại thái giám tâm phúc ở Hà Bắc kiểm thuế vụ quân nhu, đủ thấy được quyết tâm của Lý Long Cơ. Nhưng mà...thật sự muốn chém thì có thể chém sao? A, nói là nói vậy, chém hấn chẳng khác nào cho Lý Long Cơ một tát tai! Thái giám sao, chính là tâm phúc của hoàng đế!

Bất quá cho dù không thể chém, có những lời này của Lý Long Cơ cùng danh hiệu “khâm mệnh”, đủ hù chết một mảnh quan tướng Hà Bắc, xem ai còn dám lãnh đạm quân vụ!

Lý Long Cơ nói tiếp:

- Chẳng qua Hình Trường Phong mà người nể trọng nhất lần này không thể đến cùng người. Hiện tại hấn phải phụ trách thiên binh giám cùng sùng võ thai trọng yếu, không thể phân thân. Đồng dạng thống lĩnh vạn kỵ Vạn Lôi cùng đảm nhiệm hoàng thành ngự suất ti trung lang tướng Điền Trân tạm thời đều không thể rời khỏi Trường An. Nhưng ta sẽ phái Hoàn Tử Đan, Thạch Thu Giản cùng mười lăm bộ hạ đặc chủng doanh của người trước kia, suất lĩnh ba trăm thiên binh giám thiên binh cùng người đi Hà Bắc, đảm nhiệm đội cận vệ đại nguyên soái của người!

- Ba trăm?

Tần Tiêu xoa xoa tay:

- Thích thú! Tuy rằng còn thiếu Hình Trường Phong, nhưng xem như đủ đền bù!

Lý Long Cơ mỉm cười nói:

- Kể cả soáy kỳ sử, quân y, đầu bếp của người ta đều trả lại cho người. Người còn có yêu cầu gì sao?

- Có!

Tần Tiêu kêu lên:

- Binh khí khải giáp của ta đây?

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Mấy thứ này người đi tìm lão mũi trâu lấy đi!

Trong lòng Tần Tiêu thống khoái, ba người đều cất tiếng cười to.

687. Chương 689: Lý Long Cơ Cùng Dương Ngọc Hoàn. (1)

Chương 689: Lý Long Cơ cùng Dương Ngọc Hoàn. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Ba nam nhân càng cười càng lớn, có thể cười ra cả nước mắt. Nhóm người Thạch Thu Giản đứng ngoài viện cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là từ trong tiếng cười kia cảm nhận được một cổ nghĩa khí hào hân hào hùng mà chỉ có nam nhân mới có được.

Tần Tiêu phát hiện, nguyên lai máu tươi trên người mình vẫn luôn luôn sôi trào!

Khi một nam nhân tâm huyết muốn kéo theo tộc nhân của mình đi chống lại một dị tộc xâm lấn, nội tâm luôn mênh mông cùng kích động như thế!

Ba người cười to một trận, đưa tay lau nước mắt, sau đó lại nhìn nhau trêu chọc.

Tần Tiêu bình tĩnh chút tâm tình, sau đó nói:

- Ba năm trước đây khi ta rời khỏi Trường An, đem khải giáp ấn tín trao trả triều đình, binh khí đưa cho Hoàn Tử Đan. Thật không ngờ cho tới hôm nay ta còn có thể quay lại con đường này. Nói thật, a Man, làm huynh đệ ta thật cảm tạ sự lý giải cùng khoan dung của ngươi; làm thần tử, ta cũng phải cảm tạ vị minh quân như ngươi, cho ta cơ hội đền đáp quốc gia! Thật không dám giấu diếm, từ mấy năm trước ta đã có một nguyện vọng, đó là có cơ hội cùng Đột Quyết quyết chiến trên chiến trường! Hôm nay cơ hội này rốt cục đã tới. Trong lòng ta thật sự kích động vô cùng!

- Kỳ thật ta cũng thật kích động! Ta từ sớm đã nghĩ làm ra một sự nghiệp mà một vị đế vương nên làm.

Lý Long Cơ cảm khái nói:

- Chỉ hận ta sinh trong đế vương gia. Không thể xông pha chiến đấu, trên người cũng không có mưu lược cùng võ nghệ, bằng không ta cũng muốn như ngươi, mặc áo giáp, cầm binh khí tung hoành sa trường một phen. Nhưng nếu ta không thể tự mình ra trận, vậy sẽ ở hậu phương toàn lực ủng hộ ngươi! Huynh đệ chúng ta, rốt cục có cơ hội liên thủ làm một phen đại sự nghiệp! Chỉ mong chúng ta có thể mã đáo thành công, xây dựng một sự nghiệp công tích bất hủ, danh vang sử xanh!

Dứt lời, Lý Long Cơ vươn một bàn tay, Tần Tiêu cười to, hào tình vạn trượng cùng hắn nắm tay nhau!

Lý Trọng Tuấn ở một bên sững sờ, nhìn hai người trong mắt phát ra thần thái khác thường, không khỏi nổi da gà, thấp giọng lầm bầm:

- Di...chơi đồng tính!

- Chặt người bây giờ!

Hai người liên thanh mắng.

Lý Trọng Tuấn hắc hắc cười quái dị:

- Đùng mắng, ta không có ghen tỵ. Ta luôn luôn chỉ cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân.

Hai người tự nhiên khinh thường tranh luận cùng hắn. Ba người uống rượu thêm một lát, thức ăn trên bàn đã lạnh mới ngừng lại.

Lý Long Cơ gọi Kim Lương Phượng đi vào, để cho hắn lấy khải giáp cùng binh khí đã chuẩn bị sẵn đưa cho Tần Tiêu. Kim Lương Phượng dẫn mọi người đi tới một gian phòng, bên trong đặt hai giá gỗ, một bộ Minh Quang giáp bằng hoàng kim lóng lánh, ngoài ra là một bộ kim sắc phượng sí lưu kim đang hào quang bốn phía.

Tần Tiêu bước nhanh tới phía trước, rút phượng sí lưu kim đang, hàn thép bằng sương cùng đao lăng đuôi phượng lóe ra sát khí khiến tâm hồn người.

- Tốt! Quả nhiên trời sinh hung khí! Lão mũi trâu, tay nghề này của ngươi so với Lô đại tượng ngày trước còn muốn xuất sắc!

Tần Tiêu không khỏi lớn tiếng khen.

- Trọng lượng vừa tay, rất là thuận tiện!

Kim Lương Phụng đứng một bên cười mỉa:

- Người còn không suy nghĩ xem, tài liệu ta phải hao tổn thật nhiều tâm lực mới tìm tới. Ta chọn dùng kỳ thạch dị quáng, kỹ thuật rèn độc môn không phải người nào cũng có khả năng so sánh.

Tần Tiêu không khỏi cười to:

- Khen người một câu người liền đắc ý. Nói vậy áo giáp cũng không cần thử, hẳn không phải thứ phẩm.

Kim Lương Phụng tức giận đến râu tóc dựng đứng, kêu lên:

- Mỗi khâu nhỏ khi chế tạo khải giáp làm ta tiêu phí công phu cả ngày mới tạo được. Cả bộ áo giáp phải hao tổn ước chừng một năm thời gian mới hoàn thành...thứ phẩm? Tức chết ta!

Mọi người cười ha hả, Kim Lương Phụng lại đem lăng văn chiến ngoa cùng lạc giáp thao giao hết cho Tần Tiêu, như vậy một bộ giáp trụ đều tụ hợp đầy đủ.

Lý Long Cơ nhìn thấy bộ khải giáp, than nhẹ một tiếng nói:

- Nam nhi nhất định cần mặc khải giáp, tay nắm binh khí. Nếu đại nguyên soái mặc vào bộ giáp trụ này, lập tức sẽ biến thành uy phong nghiêm túc, so với bộ dạng nông phu hiện tại thật mạnh hơn gấp trăm lần. Chỉ tiếc ta không có cơ hội tỏ rõ uy phong như thế.

Tần Tiêu cười nói:

- Còn có khải giáp nào uy phong hơn cả hoàng đế đây?

Ba người rời phòng, Kim Lương Phụng quay lưng khóa cửa. Tần Tiêu đi tới bên cạnh hắn, ý cười xấu xa nói:

- Không sai nha, lỗ mũi trâu. Vừa mới bắt đầu người vẫn một mực tính kế ta, ngay binh khí áo giáp đều chuẩn bị sẵn cho ta.

Kim Lương Phụng cười trào phúng, nói:

- Có một số việc mọi người lòng hiểu mà không nói là được. Làm trò trước mặt hoàng đế chọc thủng thật không còn ý nghĩa. Người là đại tướng quân quy ẩn, không phải luôn tâm niệm tới triều đình cùng chiến trường sao?

Tần Tiêu phẫn nộ kêu lên:

- Người cũng đã chọc thủng!

Lý Long Cơ bật cười, chuyển chủ đề:

- Ta sẽ lập tức hạ chỉ về Trường An, để Binh bộ chuyển giao ấn tín cùng binh phù tới đây. Sau đó đám người Hoàn Tử Đan cũng cùng lúc khởi hành đến gặp người. Tự người nói đi, các người muốn ước chừng thời gian nào cùng địa phương nào gặp mặt, sau đó cùng đi Hà Bắc.

Tần Tiêu nói:

- Hiện tại người hạ thánh chỉ cũng phải hơn một tháng mới có thể đến Trường An. Nếu không thì gặp mặt ở Hoàng Hà đi. Tính thời gian thì hai tháng sau vậy!

Lý Long Cơ nghi hoặc nói:

- An bài chặt chẽ như vậy, người không cần cùng gia đình cáo biệt hay sao? Nếu như lưu lại nhà thêm một tháng cũng được. Hiện tại người bắc thượng, không thuận tiện mang theo gia quyến. Tuy rằng sau này có thể đón tới, cũng tốn không ít thời gian. Người xem có nên hoãn chậm một ít hay không.

Tần Tiêu thoáng cười:

- Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường thôi. Ta sợ mình lưu lại càng lâu, lại càng không muốn đi. Ba ngày sau ta sẽ xuất phát bắc thượng. Hôm nay là mừng hai tháng hai đi? Mừng năm tháng tư ước hẹn gặp mặt tại Ký Châu bờ bắc Hoàng Hà. Ân sư ta năm đó từng làm thứ sử ở nơi này, dân chúng địa phương đã xây từ đường, có thể vừa lúc đến bái tế.

Lý Long Cơ than khẽ:

- Lại là mừng hai tháng hai đâu. Ha ha, thật là xảo...thật sự làm khó người. Nghĩ đến Tiên nhi các nàng sẽ hận chết ta.

- Sẽ không, không đâu.

Tần Tiêu nhíu nhíu khóe môi, thật sự nói:

- Ta nói thật.

Lý Long Cơ vui vẻ nở nụ cười:

- Vậy là tốt rồi. Kỳ thật mấy năm nay không gặp, ta thật sự nhớ Tiên nhi các nàng còn có con nuôi Đại Đầu. Lần này ta phải phong cho tiểu tử kia tước vị. Ít nhất không kém hơn kẻ làm cha tước vị hầu gia như người. Dù sao cũng là con nuôi của ta thôi!

- Di, đừng làm loại chuyện này!

Tần Tiêu vội nói:

- Chỉ là một xú tiểu tử, thân không công huân, sao có thể...

Lý Long Cơ liên tục xua tay cắt đứt lời của hắn:

- Người cũng đừng quên người chính là phò mã gia, mẹ của Đại Đầu là công chúa chân chính, chỉ phong quận vương cũng không hề quá đáng! Chỉ là nó có người cha chết cân não như người, không chịu lãnh tước vị, làm hại nó chỉ làm được tiểu hầu gia. Như vậy đi, người làm đại nguyên soái của người, Sở Tiên hầu thì đưa cho Đại Đầu.

688. Chương 690: Lý Long Cơ Cùng Dương Ngọc Hoàn. (2)

Chương 690: Lý Long Cơ cùng Dương Ngọc Hoàn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Tần Tiêu bắt đầu dĩ xòe tay:

- Người đã lên tiếng thì theo ý người đi.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: cũng may Lý Long Cơ không hề đề cập tới chuyện Kim Tiên công chúa Lý Trì Nguyệt... nguồn

Lý Long Cơ chợt cười rộ lên:

- Vừa nhắc chuyện này ta thật sự rất nhớ bọn họ. Như vậy đi, hiện tại ba người chúng ta đi tới nhà người ngồi một chút, ta muốn ôm ôm tiểu tử Đại Đầu một chút. Đúng rồi, hiện tại người có mấy nữ nhi cùng nhi tử nha?

Tần Tiêu cười nói:

- Bốn nhi tử hai nữ nhi.

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Người thật không được rồi! Ta có bảy nhi tử bốn nữ nhi! Tiên nhi lại sinh sao? Nhi tử hay nữ nhi?

- Nữ nhi, nữ danh nhị nữ, tên là Tuyền Khanh.

- Tốt.

Lý Long Cơ cười nói:

- Lưu lại cho nhị tử của ta đi.

Tần Tiêu buồn bực:

- Như vậy sao được? Người cùng Tiên nhi là đường huynh muội, nữ nhi của ta cùng con của người là họ hàng gần đâu! Họ hàng gần kết hôn không tốt!

Những người khác mở to mắt nhìn:

- Họ hàng gần kết hôn?

Lý Long Cơ nghi hoặc hỏi:

- Quả thật không tốt sao?

Tần Tiêu khẳng định gật đầu:

- Tuyệt đối không tốt, dễ dàng sinh ra đứa con dị dạng!

Lý Long Cơ đối với kiến thức của Tần Tiêu xưa nay thập phần bội phục, trong lòng không khỏi run lên, khoát tay nói:

- Vậy... vậy thì thôi đi.

Bốn người tán gẫu, đi ra đạo quan. Xa xa chứng kiến ở trung ương đảo dựng lên một tấm bia đá lớn – Đan Thư Thiết Khoán Bia, bên trên còn đắp mảnh vải lớn.

Lý Long Cơ chỉ vào Đan Thư Thiết Khoán Bia nói:

- Ta muốn làm người trong thiên hạ biết, Lý Long Cơ này dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, quyết không làm ra loại chuyện tá ma giết lừa!

Trong lòng Tần Tiêu thầm rung động, quả nhiên là một người có khí phách, người làm đại sự thôi!

Lý Long Cơ nhìn nhóm người Thạch Thu Giản nói:

- Thạch tướng quân, người giúp ta đi một chuyến, những người khác ở lại trên đảo đợi lệnh. Tần đại soái, dẫn ta đi thôi, đi tới chỗ ở của người nhìn xem.

- Tốt!

Tần Tiêu vui mừng ứng tiếng, lập tức trong lòng chột lộp bộp: phá hủy, Dương – Ngọc – Hoàn!

Lý Long Cơ đột nhiên xuất hiện, Kim Lương Phượng đến gọi hắn đi ra nên nhất thời đã quên đem Dương Ngọc Hoàn ẩn núp. Hiện tại xem ra Lý Trọng Tuấn cùng Kim Lương Phượng còn chưa nói lộ ra miệng, nên Lý Long Cơ vẫn chưa biết trong nhà hắn có a đầu này.

Vạn nhất...

Tần Tiêu không khỏi nhẹ rùng mình: không phải trùng hợp như vậy đi? Thật sự để bọn họ gặp mặt, chẳng phải là đi theo vết xe đổ của lịch sử?

Nghĩ tới đây, Tần Tiêu kiên trì nói:

- Hay là...hôm nay hoàng đế bệ hạ đường xa vất vả đến đây, nên nghỉ ngơi một chút, ta quay về chuẩn bị. Ngày mai lại cung nghênh bệ hạ đến nhà ta dạo chơi?

Lý Long Cơ có chút không vui thấp giọng nói:

- Người nói gì vậy? Không phải đã nói rồi sao, hôm nay chúng ta là huynh đệ, không nói chuyện vua tôi. Còn nữa, còn có chuyện gì để chuẩn bị? Chúng ta là huynh đệ, chẳng lẽ người còn có chuyện gì không thể gặp người? Thật là! Đứng đây dựa, đi thôi. Hôm nay ta nhất định phải gặp Tiên nhi các nàng cùng Đại

Đầu bọn hần. Còn nữa, ta đã hơn một năm không chơi đùa mặt chược, hôm nay phải chơi cả đêm cho thoải mái. Ngày mai quay về đảo nghỉ một ngày, ta cũng phải lập tức nam hạ, không thể kéo dài.

Trong lòng Tần Tiêu trầm xuống, đỏ mồ hôi, bất đắc dĩ nói:

- Vậy...được rồi, mời!

Trong lòng lại nổi điên cầu nguyện: a di đà phật, phật tổ phù hộ để ta có thời gian đem Dương Ngọc Hoàn ẵm núp đi, hoặc Lý Long Cơ nhìn thấy Dương Ngọc Hoàn đừng động ý niệm nào khác...

Lý Long Cơ tâm tình sáng khoái đi nhanh về phía trước, Thạch Thu Giản đi theo sát phía sau, khi đi ngang qua bên người Tần Tiêu nhìn hần cười, xem ra vô cùng cao hứng.

Tần Tiêu cảm giác bước chân mình có chút nặng nề đi theo sau bọn họ, đầu cúi thấp. Lý Trọng Tuấn vẫn luôn không lên tiếng, lúc này lại có chút nghi ngờ hỏi:

- Ta nói người sao vậy, hoàng đế chỉ là đi qua nhà người thăm viếng, cũng không phải muốn cướp lão bà hay hài tử của người, người vì sao lại làm vẻ mặt này?

- Sao vậy, sắc mặt ta hiện tại rất khó nhìn sao?

Tần Tiêu nghi hoặc lại kinh ngạc nói:

- Không đến mức đi?

- Ha...làm sao lại không!

Lý Trọng Tuấn xem thường nói:

- Diễn cảm của người chẳng khác gì bị người đoạt lão bà!

- Câm miệng!

Tần Tiêu tức giận khẽ quát một tiếng, kéo hần cùng đi tới, trong lòng biến thành rối loạn.

Những năm gần đây lịch sử thường thường phát sinh dị biến, nhưng vẫn quanh đi quẩn lại quay trở về con đường vốn có của nó. Chẳng lẽ việc này thật sự không thể tránh né sao?

Lý Long Cơ hiện tại oai hùng, biết tự chủ cùng quyết chí tự cường, có thể cũng sẽ giống như trong lịch sử hay không, tới ngày sau biến thành người hưởng lạc, mê luyến Dương Ngọc Hoàn, sủng ái tiểu nhân làm vương triều Đại Đường đi về hướng suy bại?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Tiêu dâng lên cảm giác nguy cơ – bất kể như thế nào, cho dù phải trả giá lớn cũng không thể để Lý Long Cơ cùng Dương Ngọc Hoàn cấu kết lại!

Loại chuyện này nhất định phải đề phòng cẩn thận, lỡ như làm lịch sử tái diễn, vậy thật sự đã muộn!

Hiện tại Tần Tiêu cảm thấy thật hối hận, lúc trước có phải do mình quá mềm lòng hay không. Nếu đưa Dương Ngọc Hoàn ra phiên ngoại, sẽ không có chuyện hôm nay...nhưng hiện tại Dương Ngọc Hoàn chỉ là một a đầu đáng thương vô tội, cho dù là Dương quý phi trong lịch sử hơn phân nửa cũng là vô tội, vấn đề lớn hơn chính do lỗi của Lý Long Cơ...

Tần Tiêu nghĩ đi nghĩ lại trong lòng càng lúc càng loạn. Nhóm người Lý Long Cơ rõ ràng nhìn ra sắc mặt hần có vấn đề. Nhưng đều nghĩ hần sắp rời nhà đi Hà Bắc, không tránh khỏi luyến tiếc thê tử nên trong lòng không thoải mái, thậm chí Lý Long Cơ còn tự trách bản thân mình.

Mọi người đi lên một con thuyền nhỏ, hướng Nhạc Lộc thôn đi tới.

Mỗi khi càng tới gần hơn, trong lòng Tần Tiêu càng thêm khẩn trương.

Lý Long Cơ, Dương Ngọc Hoàn, hai người nhất định phải gặp mặt sao?

Đoàn người rời thuyền lên bờ, hướng Nhạc Lộc thôn đi tới.

Hôm nay tâm tình của Lý Long Cơ thật tốt, xem ra hứng trí khá cao. Dù sao đi du ngoạn Giang Nam là chuyện mà hắn luôn luôn khát khao, hơn nữa vừa mới “giải quyết” Tần Tiêu, không tránh khỏi cảm thấy an tâm.

Dọc theo đường đi, Lý Long Cơ trong bộ bào phục sĩ tử không ngừng tươi cười trò chuyện, kể về những gì mình đã gặp được khi vào nam ra bắc. Tần Tiêu cùng Lý Trọng Tuấn đi hai bên hắn chỉ lui sau nửa bước, thường thường đáp lại một câu. Thạch Thu Giản cầm một thanh hoành đao đi sau bọn họ cũng không quá xa.

Mặc dù không mặc quan phục nhưng ba người đều có phong thái xuất chúng, khí thế bất phàm, làm các ngư dân đi gần đều âm thầm cảm thán. Hơn nữa nhìn thấy đại thiện nhân Tần Tiêu đi cùng những người kia, chỉ sợ thân phận họ phải là đại quan đi!

Dân chúng vẫn luôn sợ quan, vì thế thường có tâm lý trốn tránh. Lý Long Cơ thập phần hòa ái cũng thật tự nhiên chào hỏi các ngư dân xa lạ, ngẫu nhiên còn gọi người hỏi thăm vài câu, thật bình dị gần gũi.

689. Chương 691 : Điệu Vũ Tuyệt Diệu Của Dương Ngọc Hoàn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 691 : Điệu vũ tuyệt diệu của Dương Ngọc Hoàn. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu thấp thỏm giới thiệu Lý Long Cơ với các ngư dân, gọi hắn là “thân thích làm quan” trong nhà. Các ngư dân nhìn thấy là thân thích của Tần Tiêu, tự nhiên thập phần nhiệt tình, có hai gia đình còn muốn mời Lý Long Cơ vào nhà uống trà. Lý Long Cơ đang muốn đi tìm hiểu trạng huống của dân chúng trong dân gian, vì vậy không chối từ cùng vào nhà họ ngồi xuống.

Tâm tư của Tần Tiêu đã bay về trong nhà mình, luôn mong đợi lát nữa đừng xảy ra sự cố. Thật đáng giận với thân phận “biểu ca” như hắn nên không thể tranh thủ thời gian rời đi, chỉ đành khẩn trương muốn giờ chân.

Chỉ là một làng chài nhỏ nhỏ đi dạo mất hai canh giờ, các ngư dân đều cần nấu cơm. Lý Long Cơ đặc biệt lưu ý trạng huống cơm nước của ngư dân, có rượu, cá, cũng có rau dưa mới mẻ, có hai nhà còn nấu được thịt heo, dùng gạo trắng. Điều này không khỏi làm lòng hắn vui vẻ, không ngớt lời khen:

- Trường Cát huyện không tệ!

Ở một bên Thạch Thu Giản tranh thủ đem lời nói của Lý Long Cơ ghi chép lại. Có được những chữ này, đủ làm cho huyện lệnh Trường Cát huyện thăng quan một bậc, con đường làm quan càng thêm huy hoàng.

Đi dạo chơi hồi lâu, rốt cục Lý Long Cơ tính toán rời đi. Một đường tâm tình thoải mái, hắn nói với Tần Tiêu:

- Đại nguyên soái, người thật sự biết chọn địa phương. Khu Trường Cát này có núi có nước, dân phong thuần phác. Đích thật là một nơi tốt hưởng thụ lạc thú điền viên. Ta chỉ đi dạo nửa ngày đã nghĩ muốn lưu lại thêm mấy ngày mới đi.

Tần Tiêu cười nói:

- Hay là khi ta đi đông bắc, lưu tòa nhà này lại cho người.

- Ha ha, tốt!

Lý Long Cơ cười nói:

- Dù gì cũng xem như là hành cung thôi. Hơn nữa ta đến nơi đây cũng không cần làm phô trương, thật tốt. Đúng rồi, nhị phẩm đại đô đốc là có thể mở phủ. Người tới U Châu có thể khai phủ thiết thự.

Tần Tiêu thoáng sững sờ, sau đó nói:

- Khai phủ thiết thự? Không cần đi! Ta không có tước vị, mở phủ cái gì. Đại tướng biên cương cùng trấn biên tướng quân mở phủ, chưa chắc là một chuyện tốt. Có thân thự tư binh, không tránh khỏi mang tới rất nhiều nghi kỵ, thật sự chán ghét. Ta chỉ muốn an tâm cầm binh đánh giặc, chuyện khác tạm thời không nên nghĩ tới.

- Người nha, thật đúng là chết cân não.

Lý Long Cơ bắt đầu dĩ cười khổ:

- Con của người đã là hầu gia, người làm phụ thân là đại nguyên soái lại không có tước vị. Người tận lực chối từ không quan tâm ta phong người làm tam công, làm vậy thật làm ta khó xử không phải sao? Bao nhiêu nguyên soái cầm binh xuất chinh, cùng tướng quân đều có được hư chức phẩm vị trong triều đình tuy hữu danh vô thực. Hoặc là ở hoàng môn tỉnh hoặc ở tử vi tỉnh, nếu không thì gia đặc tiến, hoặc quốc công. Người thật làm đặc thù thôi!

- Không sao cả, đánh giặc thì lo đánh giặc, con người ta như thế, thích làm chuyện thực tế.

Tần Tiêu nói:

- Chuyện mở phủ thật phiền phức lại phí tinh lực, hơn nữa đối với chuyện đánh giặc mà nói không có ý nghĩa gì, tạm thời không đề cập tới làm chi. Nếu tương lai sau khi đánh trận xong quay về triều, mở cái phủ chơi đùa còn có chút ý nghĩa.

- Người nha, ha ha!

Lý Long Cơ không khỏi cười ha hả:

- Đem chuyện khai phủ làm như đùa giỡn...người biết không, hiện tại Đại Đường bình thường chỉ có hoàng thân khai phủ. Ta cho phép người khai phủ người lại không cần. Thật sự là...đổi lại là người khác đã sớm quỳ xuống tạ ơn. Thật không biết trong lòng người là nghĩ thế nào, ý tưởng lúc nào cũng khác biệt với người khác.

Tần Tiêu tùy ý cười cười, thầm nghĩ trong lòng: Ta thống lĩnh quân đội bên ngoài, trấn thủ đông bắc Đại Đường, quản hạt cả binh phủ Hà Bắc cùng quân trấn, không tránh khỏi bị người đổ kỵ cùng ác ý suy đoán. Nếu còn khai phủ, có tư binh cùng thự liệu, nếu có vài người có ý đồ riêng xúi giục, quả thật chẳng khác gì là cát đất xưng vương... không đáng vì hư danh mà gây họa thực sự. Loại chuyện phiền lòng này, không cần chạm tới tốt hơn.

Trong lòng Lý Long Cơ không phải không biết ý tưởng của Tần Tiêu. Mặt khác khi Tần Tiêu cự tuyệt danh hiệu tam công, trong lòng hắn đã có ý nghĩ. Hắn biết lần này mình chủ động đến mời Tần Tiêu rồi nói, sau này bất kể như thế nào mình cũng phải kiên định tín niệm, là tín nhiệm Tần Tiêu. Vừa rồi tùy ý nói chuyện khai phủ, quả nhiên Tần Tiêu liền cự tuyệt, xem ra trong tim của hắn đã không có ý tránh né vấn đề sẽ bị nghi kỵ.

Trong lòng Lý Long Cơ thầm than: Làm thần tử không dễ, làm quân vương cũng thật khó khăn! Mặc kệ ta biểu hiện rộng lượng cùng thành tín thế nào, vẫn không thể làm cho thần tử toàn tâm toàn ý tín nhiệm... Nhưng có nói nhiều cũng không hữu dụng, cứ để hành động thực tế sau này đến chứng minh đi. Dù sao Đan Thư Thiết Khoán Bì cũng đã xây dựng xong, người trong thiên hạ đã hiểu được rõ ràng, người không phụ ta, ta tất không phụ người!

Trong lòng hai người đều có ý tưởng, chậm rãi đi về hướng nhà Tần Tiêu. Bất tri bất giác đã đi tới dưới chân Nhạc Lộc sơn, Lý Long Cơ ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi khen ngợi:

- Quả nhiên là nơi sơn linh thủy tú! Ở nơi này không cần nói gì khác, khẳng định là duyên niên ích thọ!

Tần Tiêu cũng gạt qua một ít ý tưởng trong lòng, thấp thỏm đưa Lý Long Cơ đi về nhà. Vừa sau giờ Ngọ, mọi người còn chưa dùng cơm trưa, Tần Tiêu định dùng cái cơ này đi nhanh về nhà trước để người nhà chuẩn bị cơm canh, thuận đường đem Dương Ngọc Hoàn ăn núp. Không ngờ Lý Long Cơ lại kéo lại hắn:

- Ăn cơm là việc nhỏ, không vội! Cứ như ngày xưa đi vào, dừng bãi ra trận thế nghênh giá, thật không tốt, không thân thiết chút nào.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cười khổ, chỉ đành bỏ qua.

Lý Long Cơ tràn đầy hưng phấn đi vào cửa sân viện. Theo hắn xem ra sân viện chỉ vây tường đất thấp bé, tiền viện nhỏ hẹp thật sự có chút khó xem. Nhưng so sánh với những nhà khác quanh đây, đích xác đã đủ khí phái. Ở Đường triều hôm nay, có tiền không có gì đặc biệt hơn người, chỉ có làm quan làm tướng hoặc là người có danh khí mới có thể xây dựng nhà cửa hoa lệ.

Tiền viện không có ai, cũng không ai đi ra ngăn cản hoặc nghênh đón. Ngay cả đại sảnh cũng không có người, chỉ có phòng bếp gần bên có một lão phụ nhân đang nấu nước rửa chén. Bà nhìn thấy Tần Tiêu dẫn thêm vài người trở về, chỉ nhìn thêm vài lần, có lẽ là công tử giàu có đi?

Trước đó vài ngày vị ca ca của chủ mẫu đã đến đâu, hôm nay còn có người mang đao, chẳng lẽ là quan gia?

Lão phụ nhân đang chuẩn bị chào đón, Tần Tiêu từ thật xa dặn một câu:

- Hứa đại tẩu, chúng tôi chưa ăn cơm, mau nhanh gọi đầu bếp chuẩn bị một bàn mâm cỗ!

Hứa đại tẩu liền ứng tiếng, nhanh chóng đi chuẩn bị.

Lý Trọng Tuấn ở bên cạnh khẽ cười nói:

- Như vậy rất tốt. Nếu để cho lão phụ nhân kia biết bà ấy đang làm cơm cho hoàng đế, sợ là run rẩy đến mức không thể cử động.

Lý Long Cơ cũng cười, vội vàng hỏi:

- Kỳ quái, tại sao không nhìn thấy Tiên nhi các nàng đây? Tần đại nguyên soái, ngày thường trong nhà của người đều là như vậy sao? Không đóng cổng viện, phòng cũng mở toang, không sợ có tặc?

Trả lời kèm trích dẫn Trả lời kèm trích dẫn

690. Chương 692 : Điệu Vũ Tuyệt Diệu Của Dương Ngọc Hoàn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 692 : Điệu vũ tuyệt diệu của Dương Ngọc Hoàn. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu cười đáp:

- Có lẽ đều ra hậu viện phơi nắng thôi. Người thi hành quốc sách chính trị thật có cách, đạo tặc nhàn rồi đương nhiên không nhiều. Hơn nữa dân phong nơi này vô cùng thuần phác, ai lại chạy tới nhà của ta trộm đạo làm gì. Có đôi khi buổi tối ngủ chúng ta cũng không cần đóng cửa, vẫn không sao cả.

Lý Long Cơ cảm thấy thật vui mừng, vừa mở miệng cười đột nhiên mở to hai mắt, có chút kinh ngạc nói:

- Di, tự dưng đột ngột xuất hiện làm ta sợ nhảy dựng! Lão ca, người không sợ đạo tặc vào nhà là bởi vì có vị huynh đệ này gác cổng đi?

Lúc này Thiết Nô đứng lúc công Đại Đầu từ hậu viện đi ra, vừa liếc mắt liền nhìn thấy đám người Lý Long Cơ, nhất thời mở to hai mắt.

Tuy rằng hắn không thể nói chuyện, cũng có chút chậm chạp, nhưng đầu óc không ngu ngốc. Người trước mắt chính là hoàng đế, điều này hắn cũng đã biết. Hắn vội vàng bế Đại Đầu đặt xuống liền quỳ phục lạy.

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Tốt lắm, đứng lên đi Thiết Nô. Chúng ta xem như là người quen, không cần đa lễ.

Thiết Nô có chút lo sợ không yên ngẩng đầu nhìn Lý Long Cơ, lại dập đầu mấy cái, Tần Tiêu nhẹ nhàng khoát tay:

- Được rồi.

Lúc này Thiết Nô mới đứng lên ngoan ngoãn tránh sang một bên nhìn mọi người không chớp mắt.

Đại Đầu nghi hoặc, ở trong ký ức của nó không nhớ được Lý Long Cơ. Vốn nhìn thấy cậu cả liền vui vẻ, đột nhiên lại thấy Thiết Nô quỳ xuống phục lạy, hơn nữa cha mình cũng đứng bên cạnh người kia, giống như lấy hắn làm chủ, không khỏi buồn bực quay đầu mở to mắt ngơ ngác nhìn Lý Long Cơ.

- Đây là Đại Đầu sao?

Lý Long Cơ mỉm cười, ngồi xổm xuống nhẹ giọng hỏi Đại Đầu:

- Đại Đầu, cháu nhận thức ta không?

Đại Đầu mờ mịt lắc đầu:

- Không biết đâu! A cha, con nên gọi là thúc thúc hay là bá bá?

Tần Tiêu đang định mở miệng gọi con mình quỳ xuống phục lạy, Lý Long Cơ lại cười ha ha bế lên Đại Đầu, vui vẻ nói:

- Đại Đầu, con nên gọi ta là nghĩa phụ biết không? Trước kia ta vẫn thường xuyên bế con thôi!

- Nghĩa phụ?

Đại Đầu nhất thời mở to mắt tròn, vô cùng kinh ngạc kêu lên:

- Nha thúc thúc chính là hoàng đế! Cháu biết nhé, cháu có một nghĩa phụ làm hoàng đế!

- Phải, ta chính là vị nghĩa phụ hoàng đế kia!

Lý Long Cơ cười nói:

- Tiểu tử, còn không gọi nghĩa phụ?

- Nhưng mà...

Đại Đầu vô cùng nghi hoặc gãi đầu, lại nhìn nhìn Tần Tiêu, quần bách nói:

- Mẫu thân nói cho con biết thấy hoàng đế thì không được tùy tiện xưng hô, hơn nữa phải bái lạy đâu!

- Ha ha, vậy nghĩa phụ hôm nay cho phép con không cần quỳ, con gọi ta là nghĩa phụ là được, ta sẽ phong con làm hầu gia!

Lý Long Cơ ôm Đại Đầu đi về phía hậu viện, vừa đi vừa nói:

- Đại Đầu, mẫu thân của con đâu?

Tần Tiêu cũng đang cảm thấy nghi hoặc, Tiên nhi các nàng hôm nay ra ngoài đi chợ sao?

Nếu vậy thật tốt...

Không ngờ Đại Đầu chỉ ra hậu viện nói:

- Mẫu thân cùng nhị nương, tam nương, tứ nương cùng Thu bá bá, Dương tỷ tỷ các nàng đều ở hậu viện, đang xem Dương tỷ tỷ khiêu vũ nga!

Trong lòng Tần Tiêu nhất thời trầm xuống, xong rồi!

Tùy tiện trông thấy thì cũng thôi, nhưng lại ngay lúc Dương Ngọc Hoàn đang luyện múa...nha đầu kia tuyệt đối là thiên tài trong phương diện âm nhạc cùng khiêu vũ, một khúc vũ, tuyệt đối mê chết nam nhân nhìn thấy được!

Hiện tại ở trong thời đại này, không có thần tượng để truy tình hâm mộ hay điện ảnh ti vi, ca múa thanh sắc là một trong những phương thức giải trí mà mọi người thích nhất.

Cô nương nhà ai nếu có tài hoa xuất sắc trong ca múa, chính là danh nhân!

Mặc dù Dương Ngọc Hoàn có được một thân tuyệt nghệ kia, nhưng chưa bao giờ triển lộ ở trước mặt người ngoài, chỉ ở trong nhà tự mình làm mình vui. Thường xuyên luyện tập nhảy múa cho gia đình Tần Tiêu thưởng thức.

Không nghĩ tới, lần này đây lại làm Lý Long Cơ đúng lúc gặp phải, chính là ý trời!

Lý Long Cơ cũng không để ý tới câu nói của Đại Đầu, chỉ nghe được câu “mẫu thân các nàng đang ở trong hậu viện”, không chú ý tới câu nói kế tiếp. Vì thế liền ôm Đại Đầu vừa dỗ dành tiểu tử nói chuyện vừa đi về hướng hậu viện.

Trong hậu viện, chính là hai sương phòng lưu cho Dương Ngọc Hoàn cùng gia đình Quang Viễn ở lại, ngoài ra còn một dãy nhà kho tạp vật, hợp thành kết cấu như tứ hợp viện, ở giữa để trống xây một lương đình. Lúc này Lý Tiên Huệ các nàng đang ngồi trong lương đình, thưởng thức Dương Ngọc Hoàn khiêu vũ. Thượng Quan Uyển Nhi đang chơi đàn làm nhạc đệm cho nàng.

Lý Long Cơ ôm Đại Đầu đi phía trước, vừa đi vòng qua hành lang chợt nghe được thanh âm tiếng đàn truyền tới, không khỏi thất thanh khen:

- Khúc hay! Đàn hay!

Trong lòng Tần Tiêu đã có chút lo sợ bất an, lúc này cố gắng trấn định cười nói:

- Khúc nhạc của Uyển Nhi, đàn lại do người ban cho. Có thể nghe không hay sao?

Đại Đầu không ngớt lời nói:

- Dương tỷ tỷ khiêu vũ cũng tốt nhất!

- Dương tỷ tỷ? Dương tỷ tỷ nào vậy?

Lý Long Cơ tùy ý trêu chọc Đại Đầu:

- Là tiểu thiếp mới của phụ thân con sao?

Đại Đầu liên tục lắc đầu:

- Dương tỷ tỷ là Dương tỷ tỷ thôi! A cha, Dương tỷ tỷ là tiểu thiếp mới của cha sao?

Tần Tiêu tức giận trừng mắt mắng Đại Đầu:

- Tiểu thí hài, đừng lảm miệng!

Vừa nói thì mọi người đã đi qua ngã rẽ, nhìn thấy hậu viện bên trong. Lý Tiên Huệ các nàng ngồi quay lưng ra ngoài, đang chuyên tâm thưởng thức Dương Ngọc Hoàn khiêu vũ, không ai chú ý sau lưng có người vừa đến.

Lý Long Cơ đang chuẩn bị vui vẻ gọi “Tiên nhi” nhưng ánh mắt không tự chủ được bị nữ tử đang khiêu vũ uyển chuyển nhẹ nhàng như tiên hấp dẫn, nhất thời ngây người đứng lại, ngẩn ra dưới mái hiên.

Lý Trọng Tuấn cùng Thạch Thu Giản vẫn đi theo phía sau cũng đi tới, hai mắt tỏa sáng bị kỹ thuật nhảy múa của Dương Ngọc Hoàn hấp dẫn không dời mắt.

Tần Tiêu cảnh giác quan sát thần thái biểu tình của Lý Long Cơ, trong lòng buồn bực kêu lên:

- Mẹ nó, lần này thật phiền phức rồi!

Đang vào mùa xuân, Dương Ngọc Hoàn mặc một bộ quần lụa mỏng màu hồng, lộ ra đôi cánh tay ngọc như củ sen. Chiếc yếm trắng viền tơ vàng, đem bộ ngực vun cao ngạo nghễ. Khi nàng vũ động lượn vòng, cảnh xuân như chợt tiết. Hơn nữa thân dưới là một chiếc váy khiêu vũ thật dài, mắt cá chân đeo chuông nhỏ lướt ra ngoài làn váy, đem tà áo cuốn lên như cánh bướm, nhẹ nhàng sinh tư.

Nhóm người Tần Tiêu đứng khá xa nên còn chưa thấy rõ biểu tình trên mặt Dương Ngọc Hoàn. Làn điệu, vũ bước, biểu tình trên mặt Dương Ngọc Hoàn thiên biến vạn hóa, giống như đã tự mình chìm đắm trong ý cảnh điệu vũ, thật tự nhiên, hài hòa, hoàn mỹ và động lòng người.

Lý Long Cơ cảm giác ánh mắt của mình bị nam châm hút chặt, ngơ ngác mà nhìn, miệng không tự chủ được lẩm bẩm:

- Hay...hay! Điệu vũ tuyệt diệu!

Đại Đầu lại vô tư hô to:

- Mẹ, hoàng đế nghĩa phụ tới rồi!

Lý Tiên Huệ các nàng đang ngồi trong lương đình nhất thời quay đầu lại nhìn – trời ạ, thật là hoàng đế!

Lý Long Cơ bị tiếng gọi to của Đại Đầu làm giật mình hồi phục lại tinh thần, lúc này mới ý thức được vừa rồi mình đã nhìn đến nhập thần, quả thật chẳng khác gì một tên nhà quê chưa nhìn thấy cảnh đời, thật quá xấu hổ!

691. Chương 693 : Vẫn Bị Bại Lộ. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 693 : Vẫn bị bại lộ. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Trong lòng Lý Tiên Huệ các nàng kinh hãi, vội vàng chạy tới. Tử Dịch đang ngồi trong lương đình hoảng sợ che miệng lại, chợt lóe thân nhảy tới bên người Dương Ngọc Hoàn, lập tức kéo nàng chạy về phòng. Dương Ngọc Hoàn nhẹ nhàng giẫy dụa:

- Tử nường, uội xem hoàng đế một chút thôi! Hắn là huynh đệ kết nghĩa của hầu gia ca ca, muội đã muốn xem thử một lần!

Tử Dịch đâu cho phép nàng làm ầu, thập phần cường hãn ôm ngang người nàng kéo mạnh vào nhà, đóng cửa lại.

Lý Long Cơ ôm Đại Đầu nghênh đón Lý Tiên Huệ các nàng, cố ý liếc mắt nhìn thiếu nữ vừa nhảy múa, lại phát hiện nàng đã bị người kéo vào trong nhà, cảm thấy vô cùng mất mát.

Có lẽ là mệnh trung chú định, bọn hắn có ngàn năm túc duyên...cứ như vậy ở xa xa nhìn nàng khiêu vũ, trong lòng Lý Long Cơ lại không còn cách nào bỏ xuống được.

Tần Tiêu cũng nhìn thấy Tử Dịch kéo mạnh Dương Ngọc Hoàn vào trong phòng, trong lòng hắn rối loạn, thật rõ ràng Lý Long Cơ đã bị Dương Ngọc Hoàn hấp dẫn. Hắn là hoàng đế, nếu muốn một nữ nhân là chuyện vô cùng dễ dàng. Trong lịch sử, Dương Ngọc Hoàn là thị thiếp của nhi tử Lý Long Cơ, bị hắn đoạt lấy phong nàng làm quý phi.

Chuyện cho tới hiện tại, chẳng lẽ còn phát sinh trên người của ta sao? Ngàn trốn vạn tránh lại vẫn làm cho bọn họ gặp mặt. Hơn nữa còn lưu lại ấn tượng khắc sâu, vậy chuyện về sau chỉ có thể gặp chiêu đón

chiêu...Tử Định đích xác thật thông minh, cũng rất giữ gìn ta. Thế nhưng trong hoàn cảnh này nàng làm vậy chẳng khác gì giấu đầu hở đuôi.

Lý Tiên Huệ các nàng kinh ngạc, sợ hãi cùng nghi hoặc chạy nhanh tới trước mặt Lý Long Cơ, đang định bái xuống, Lý Long Cơ đặt Đại đầu xuống đất lại giữ lấy tay Lý Tiên Huệ, nói:

- Đều miễn lễ, không cần quỳ bái. Hôm nay ta lấy thân phận huynh đệ đến phủ của đại ca làm khách. Nếu các vị quá giữ lễ, ta phải đi về rồi!

Lý Tiên Huệ vui vẻ lần nghi hoặc nói:

- Bệ hạ sao lại đến nơi đây, lại không cho chúng tôi biết trước để nghênh đón?

- Di, Tiên nhi. Đã nói hôm nay ta chỉ là A Man ca ca của muội, biết không?

Lý Long Cơ vỗ tay Lý Tiên Huệ, lại nhìn Thượng Quan Uyển Nhi cùng Mặc Y đứng sau lưng nàng nói:

- Còn các nàng, cũng đừng quá khách khí xa lạ. Hãy giống như trước kia vậy, biết không!

Ba nữ tử cùng cúi người thi lễ:

- Dạ, bệ hạ!

Lý Long Cơ bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ:

- Nữ tắc nhân gia, vẫn luôn đa lễ như vậy, không chịu phóng khoáng, ha ha!

Tần Tiêu tranh thủ tiến đến bên người Lý Long Cơ nói:

- Bệ hạ, mời đến chủ trạch nghỉ tạm uống trà!

- Cái gì mà “bệ hạ”, gọi ta A Man!

Lý Long Cơ buồn bực kêu lên:

- Vì sao người cũng làm thế này ah? Hôm nay nơi này lại không có người ngoài, thật là!

- Được, đi thôi!

Tần Tiêu gượng cười, cố ý di chuyển chắn trước mặt hắn, ngăn chặn ánh mắt hắn nhìn về phòng Dương Ngọc Hoàn:

- A Man, đi tới chủ trạch ngồi một lát đi!

Ánh mắt Lý Long Cơ đang nhìn về hướng bên kia, lại bị Tần Tiêu chắn ngang tầm mắt, không khỏi thâm ý nhìn hắn vài lần, thản nhiên cười:

- Tốt! Xem ra ngươi sợ ta làm kim ti thước của ngươi kinh hãi đi? Ha ha!

Lý Trọng Tuấn đứng bên cạnh xấu xa cười rộ lên:

- Di nha, lời này nói tới điểm mấu chốt trong lòng ta rồi. Kim ti thước kia hắn chưa bao giờ cho người ngoài nhìn xem nhiều hơn một lần, keo kiệt vô cùng!

Mặc dù có chút không tình nguyện, Lý Long Cơ vẫn xoay người hướng tiền viện đi tới, lại cùng Lý Trọng Tuấn kẻ xướng người họa xấu xa cười nói:

- Tần lão gia người ta là người phong lưu thoải, tiểu mỹ nhân trần quý trong nhà làm sao đồng ý lộ mặt cho người ngoài nhìn thấy đây? Hảo huynh đệ, cùng uống rượu ăn thịt thì được, nữ nhân của hắn cũng không phải dễ dàng trêu chọc như thế đâu!

Một câu này làm vẻ mặt Lý Trọng Tuấn biến thành đỏ bừng, buồn bực quay đầu sang nơi khác, giống như bị người vạch trúng vết sẹo sâu nhất. Lý Long Cơ hắc hắc cười xấu xa, Tần Tiêu đi một bên âm thầm buồn cười không lên tiếng.

Lý Tiên Huệ các nàng thấp thỏm bất an cùng đi tới tiền viện, mọi người cùng vào trong phòng khách.

Lý Long Cơ ngênh ngang ngồi xuống, uống nước trà do nha hoàn dâng lên, hắng giọng, nhìn Lý Tiên Huệ các nàng nói:

- Tiên nhi, Uyển nhi, Mặc Y, mấy năm nay mọi người khỏe chứ? Ta ở đế đô rất tưởng niệm các muội ah!

Lý Tiên Huệ gật nhẹ đầu cung kính trả lời:

- Nhờ hồng phúc bề hạ gia đình dân nữ đều rất tốt. Bề hạ thi hành chính sách rất đúng phương pháp, thiên hạ yên ổn, dân chúc phúc nhạc!

Lý Long Cơ thoáng nhú mày:

- Hảo muội tử Tiên nhi, ba năm không gặp lại biến thành khách khí với A Man ca ca như vậy sao? Hiện tại ta thật khó khăn có dịp tới thăm các ngươi một lần, biến thành xa lạ như vậy, chẳng phải muốn làm cho ta thương tâm sao?

Dứt lời Lý Long Cơ ôm Đại Đầu đặt lên đùi, nhìn hài tử nói:

- Tiểu tử, con còn chưa gọi ta là nghĩa phụ đâu!

Đại Đầu nhẹ nhàng giãy dụa tuột xuống đất quỳ gối cúi đầu:

- Đại Đầu bái kiến nghĩa phụ, khấu kiến hoàng đế bề hạ!

- Nga? Ha ha! Tiểu tử thông minh! Tiên nhi muội xem, con của muội thông minh như vậy.

Lý Long Cơ vui mừng cười to, lập tức tuyên bố:

- Ta đã nghĩ hạ thánh chỉ, phong nhi tử của Tần Tiêu là Tần Khải Xuyên làm Sở Tiên Hầu, kế thừa bốn trăm hộ thực ấp của Tần Tiêu năm đó. Ban thưởng Sở Tiên sơn trang tại Giang Châu. Tiên nhi, qua thêm đoạn thời gian các muội xử lý xong xuôi việc nhà thì quay về Sở Tiên sơn trang đi thôi. Thánh chỉ sẽ lập tức được đưa xuống Giang Châu, thứ sử ở đó sẽ làm tốt hết thấy sự tình, mọi người yên tâm ở lại nơi đó.

Lý Tiên Huệ các nàng kinh ngạc há to miệng đều nhìn về hướng Tần Tiêu. Tần Tiêu khẽ mỉm cười gật đầu, trong lòng Lý Tiên Huệ các nàng đều hiểu rõ hơn phân nửa – xem ra lão công đã đáp ứng đi ra làm quan, vì vậy mới đổi lại trang viện cùng thực ấp ngày xưa. Việc đã đến nước này, các nàng chỉ đành tiếp nhận sự thật, vội vàng tạ ơn hoàng đế.

Lý Long Cơ có chút ngượng ngừng cười nói:

- Tiên nhi, muội đừng trách ta. Lần này ta mời Tần Tiêu đi ra, đảm nhiệm đại nguyên soái đạo hạnh quân Hà Bắc, U Châu đại đô đốc, trấn thủ cửa đông bắc Đại Đường, chống lại dị tộc. Mục đích hôm nay của ta là muốn tự mình thăm viếng mọi người, hi vọng mọi người thông cảm bỏ qua cho.

Trên mặt mấy người Lý Tiên Huệ nhất thời hiện ra thần sắc phức tạp. Tuy rằng chuyện Tần Tiêu lại ra làm quan đều nằm trong dự liệu, nhưng một khi ngày này thật sự đến gia đình cũng không tránh khỏi lo lắng lẫn phiền não. Lãnh binh đánh giặc bên ngoài sinh tử khó liệu, hung hiểm vạn phần. Hơn nữa cho dù đánh thắng trận được bình yên vô sự, cũng không có được nhiều thời gian về thăm nhà. Gia đình thật vất vả được hưởng thụ ba năm hạnh phúc, hiện tại lại phải phân chia hai nơi...

Chuyện đã thành ngã ngũ, Lý Tiên Huệ bất đắc dĩ cười nói:

- A Man ca ca, kỳ thật chúng tôi cũng biết lão công sớm muộn sẽ làm như vậy. Chúng tôi đều hiểu được cũng tuyệt không trách huynh. Chỉ hi vọng lần này lão công rời đi, có thể thắng ngay từ trận đầu, sớm chiến thắng mà về.

692. Chương 694 : Vẫn Bị Bại Lộ. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 694 : Vẫn bị bại lộ. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Nga, Tần Tiêu đi U Châu, chỉ đợi bên kia an định lại, chỉ cần hẩn nguyện ý thì có thể đem gia đình muội đều đón tới nơi đó.

Lý Long Cơ vội vàng nói ra lời an ủi:

- Kỳ thật hẩn còn có thể khai phủ, nhưng hẩn nhất định không đồng ý. Đại tướng biên cương mang theo gia quyến cũng không phải là không được. Việc này gia đình muội tự mình an bài thương lượng, ha ha!

Trong lòng Lý Tiên Huệ các nàng cuối cùng cũng an tâm hơn một chút, sắc mặt trở nên dễ xem hơn rất nhiều.

Tần Tiêu nhìn thấy không khí có chút tản mạn, chỉ sợ Lý Long Cơ nhắc tới Dương Ngọc Hoàn, ánh mắt xoay chuyển một vòng chợt nói:

- Dù sao còn chút nữa mới tới giờ ăn cơm. A Man, người không phải đã nói đã lâu không đánh mạt chược hay sao, hay là chơi một lát chờ ăn cơm vậy?

- Được đó!

Lý Long Cơ nhất thời hứng khởi:

- Tiên nhi, Uyển nhi, Mặc Y, đã lâu không luận bàn, mang lên một bàn chúng ta chơi đùa chốc lát!

Tần Tiêu liên tục nháy mắt với Lý Tiên Huệ các nàng, các nàng liền hiểu, lập tức dời bàn mạt chược. Mặc Y thập phần biết điều nói:

- Bình Vương điện hạ đến chơi đi, tôi ở một bên hầu hạ là được.

Lý Long Cơ cười ha ha không ngớt lời khen ngợi:

- Mặc Y vẫn luôn hiền thực cùng hiểu biết nhất!

Lý Trọng Tuấn ý xấu châm ngòi ly gián:

- Chiếu ý tứ của người, Tiên nhi cùng Uyển nhi không hiền thực sao?

Lý Long Cơ không chút nhường nhịn trào phúng:

- Các nàng tự nhiên đều hiền thực, nhưng đều không thú vị như tứ nương Tử Dịch thôi.

Lý Trọng Tuấn nhất thời ủ rũ, chỉ lo mải miết xào bài.

Không khí trong phòng dần dần trở thành thả lỏng tùy ý, mọi người đã giống như trở lại mấy năm trước, bắt đầu hô to gọi nhỏ ăn bài. Tần Tiêu rốt cục rút được thời gian chạy ra ngoài, liên tục vỗ ngực, lao nhanh về phòng Dương Ngọc Hoàn.

Trong phòng, Dương Ngọc Hoàn đang thay quần áo, nghe Tử Dịch ở một bên cần nhẩn không thôi:

- Hoàng đế có cái gì đẹp chứ? Lại không có tám lỗ tai bảy cái chân, còn không phải đáng vốc như những người khác?

- Muội ngoan ngoãn ở lại trong phòng đi, chẳng qua ta ở lại đây với muội thôi!

Dương Ngọc Hoàn buồn bực quyết mồm nói:

- Tứ nương, vì sao tỷ không uội nhìn xem hoàng đế một chút vậy? Muội chỉ là tò mò nhìn xem, không làm gì khác, thật là!

Tần Tiêu sải bước tới trước phòng, nhất thời không để ý đẩy cửa xông đi vào, miệng còn lớn tiếng kêu lên:

- Ngọc Hoàn...

Dương Ngọc Hoàn nhất thời hoảng sợ kêu lên sợ hãi, vội vàng chụp bộ quần áo che lên người.

Nhưng mà, đã chậm...

Ánh mắt gian tà của Tần Tiêu đã thấy rõ ràng nửa thân trên của nàng. Làn da trắng như tuyết, bộ ngực hùng vĩ, vùng bụng trắng nõn bằng phẳng, vòng eo mềm mướt mà...

Tử Địch kinh hoảng nhảy dựng lên, đưa tay phải che ánh mắt Tần Tiêu đẩy mạnh hắn ra cửa:

- Đại dâm tặc, không được xem! Ai bảo huynh xông vào – Ngọc Hoàn, lên giường trùm mền đi!

Dương Ngọc Hoàn kinh hãi chui vào trong mền, nhất thời xấu hổ đến mặt mày nóng bừng, rúc sâu vào trong.

Tần Tiêu cũng có chút xấu hổ đi theo Tử Địch ra ngoài phòng. Tử Địch xoay người đóng cửa, vẽ mặt hờn giận nhìn Tần Tiêu, thấp giọng oán giận nói:

- Sao huynh lại như vậy, đây là khuê phòng của tiểu cô nương, tùy tiện xông vào làm gì!

- Được, ta sai lầm rồi!

Tần Tiêu vẽ mặt buồn bực, kéo Tử Địch sang một bên:

- Không kịp nói nhiều nữa đâu, muội đem Ngọc Hoàn trộm mang đi ra, giấu vào gia đình nào vài ngày, đừng xuất hiện. Nhớ kỹ, đừng để cho hoàng đế nhìn thấy!

Lần này Tử Địch lại thập phần nhu thuận gật đầu:

- Muội đã biết.

Nhưng nàng lại lập tức nghi ngờ nhìn Tần Tiêu:

- Muội hỏi huynh...vì sao phải khấn trương không muốn cho Ngọc Hoàn nhìn thấy hoàng đế vậy? Trong chuyện này có bí mật gì sao?

Tần Tiêu trầm giọng nói:

- Không thời gian giải thích, một thoáng thật không thể nói rõ ràng. Dù sao muội lập tức mang người chuẩn hướng hậu viện. Sau khi giấu được nàng, muội ở đó trông chừng nàng. Hôm nay phỏng chừng hoàng đế sẽ ngủ lại nhà chúng ta, ngày mai muội quay về thăm dò một chút, nếu hắn đã đi hai người hãy về, biết không?

Tử Địch buồn bực quyết miệng:

- Biết rồi! Cái gì cũng không nói cho người ta, cứ đem người ta xem là nhi đồng, thật là!

Dứt lời rầu rĩ xoay người đi vào phòng.

Tần Tiêu thở ra một hơi dài, lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng âm thầm nói: Cuối cùng...thu phục!

Rời khỏi phòng Dương Ngọc Hoàn, vừa quay người Tần Tiêu lập tức ngăn – Lý Long Cơ đang hướng bên này đi qua, còn đang nhìn quanh tìm kiếm gì đó.

Tần Tiêu nhất thời hoảng hốt, vội vàng nghênh đón chặn ngang trước người hắn hỏi:

- A Man, người không phải đang chơi mạt chược sao? Tại sao lại chạy vào đây?

- Nga, ta muốn đi tiểu, bọn họ nói cho ta biết nhà vệ sinh ở bên nhà, ta tìm một vòng không tìm được đã đi tới nơi đây.

Rõ ràng Lý Long Cơ đang viện lý do. Nhà vệ sinh nằm ngay bên cạnh chủ trạch, gọn gàng xinh xắn như đình nghỉ mát, Tần Tiêu tỉ mỉ thiết kế nhà vệ sinh không mùi hôi, làm sao tìm không thấy? Hơn nữa rất rõ ràng hắn cũng không gọi Thạch Thu Giản hay người nhà Tần Tiêu giúp đỡ, một mình đi ra nhất định muốn tới hậu viện tìm tiểu cô nương khiêu vũ khi này.

Tần Tiêu tiến lên kéo hắn đi về hướng nhà vệ sinh:

- Ta mang người đi đi, ở bên cạnh.

Về mặt Lý Long Cơ nhất thời cười khở, không chút cam lòng đi về hướng nhà vệ sinh, lại đột nhiên quay đầu lại kêu lên:

- Di, đây không phải là tiểu cô nương khiêu vũ vừa rồi hay sao, còn có Tử Dịch nha. Các người muốn đi đâu mà vội vàng như vậy?

Trong lòng Tần Tiêu nhất thời mắng một tiếng giận dữ: Trời ạ! Cuối cùng vẫn bị bại lộ!

Tử Dịch giống như làm tắc bị người đột nhiên bắt được, gương mặt ngây ra đứng tại đương trường, diễn cảm si dại lẫn kinh ngạc. Dương Ngọc Hoàn có chút sợ hãi rúc sau lưng Tử Dịch, trộm liếc nhìn Lý Long Cơ, trong lòng thầm nói:

- Di, đây là hoàng đế sao! Cao cao, mập mập, thật sự thiên tư long phượng nha, rất có uy nghiêm cùng khí độ.

Tần Tiêu áp úng trong cổ họng, mười phần xấu hổ nói:

- Các nàng...phải rời khỏi nhà làm chút công việc, người quản họ làm chi, người có ba việc gấp, ta mang người đi nhà vệ sinh!

Lý Long Cơ cũng cười quỷ dị, đi vòng qua Tần Tiêu hướng chỗ Tử Dịch đi tới, cười xấu xa nói:

- Ta cũng không gấp người gấp cái gì? Khó được gặp lại bằng hữu cũ, chào hỏi không quan trọng sao?

Tử Dịch bối rối nghĩ biện pháp thoát thân, cũng xem như nàng cái khó ló cái khôn, đột nhiên làm ra vẻ mặt thống khổ, ôm bụng kêu rên, ngồi xổm xuống miệng hô:

- Mẹ ơi đau chết mất!

Dương Ngọc Hoàn khờ dại nhất thời liền sợ hãi, kinh hoảng ngồi xổm xuống kéo Tử Dịch hỏi:

- Tứ nương làm sao vậy? Sao đột nhiên lại bị đau bụng đây?

Tử Dịch lại cố ý làm bộ như khẩn trương giảm thấp thanh âm xuống, nhưng lại cố ý nói cho Lý Long Cơ có thể nghe thấy:

- Nhỏ giọng một chút vậy! Đã bảo người theo giúp ta ra ngoài đi xem đại phu đâu...bụng của ta chỉ sợ là có chút khác thường rồi!

693. Chương 695 : Tiểu La Ly Biến Thành Hương Bánh Trái. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 695 : Tiểu la ly biến thành hương bánh trái. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Nữ nhân đau bụng khó bảo đảm là có chuyện gì không tốt trong thân thể, đương nhiên không tiện nói trước mặt nam nhân. Tuy rằng Dương Ngọc Hoàn chỉ mới mười ba tuổi, nhưng xem như cũng hiểu được một ít chuyện của nữ nhân. Lúc này làm ra vẻ mặt tỉnh ngộ nói:

- A a, muội đã biết. Tứ nương mau đứng lên, muội cùng tỷ đi vào trong thôn tìm đại phu đi!

Lý Long Cơ nhướng mày, trong lòng âm thầm suy nghĩ:

- Trùng hợp như thế?

Hắn đi tới trước mặt hai nàng, Tử Dịch ngẩng đầu cực kỳ miễn cưỡng cười khan nói:

- Ngượng ngùng ah, hoàng đế bệ hạ...tôi...tôi thật đau bụng quá, không tiện quỳ xuống hành lễ đâu!

Bên cạnh Dương Ngọc Hoàn cũng thập phần thông minh quỳ xuống cung kính nói:

- Dân nữ Dương Ngọc Hoàn khấu kiến hoàng đế bệ hạ...

Thanh âm uyển chuyển thanh thúy, giống như chim yến nỉ non. Lý Long Cơ đã có mấy tháng không nếm nữ nhân, lúc này nghe được trong tim rung động. Mắt thấy người ngọc đáng thương trước mặt quỳ rạp xuống đất, vội vàng bước lên muốn nâng khuỷu tay nàng:

- Ngọc Hoàn miễn lễ, nhanh đứng lên thôi!

Tần Tiêu có chút ngây ngốc đi theo phía sau hắn. Chỉ cảm thấy có một trận dư cảm bất tường đánh úp lại, trong lòng không ngừng hô to không xong.

Dương Ngọc Hoàn cẩn thận thấp giọng tạ ơn, sau đó chậm rãi đứng dậy. Nàng lén lút ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Long Cơ, lập tức vẻ mặt đỏ bừng xấu hổ, sợ hãi đứng sang một bên.

Đôi mắt Lý Long Cơ giống như hổ đói gặp được sơn dương, gắt gao nhìn chăm chăm Dương Ngọc Hoàn chỉ hận không thể một ngụm đem nàng nuốt chửng. Hai gò má kia, dáng người kia, làn da kia, tay ngọc chân ngọc kia...đối với Lý Long Cơ mà nói quả thật là hấp dẫn trí mạng! Hơn nữa mấy năm nay Dương Ngọc Hoàn đều tránh trong nhà Tần Tiêu, lại thiếu lòng dạ cùng lịch duyệt nhân sinh, vẻ khờ dại cùng thuần khiết biểu lộ bên ngoài càng có vẻ vừa đáng thương vừa khả ái. Bộ dạng ngây thơ mang theo ý nhị thành thực thật sự làm trong lòng Lý Long Cơ giống như bị móng vuốt gãi gãi, hướng chi tiểu cô nương còn có thể khiêu vũ tốt như vậy, thanh âm thanh thúy như âm thanh thiên nhiên, có thể nghe ra tiếng hát cũng cực tốt...Hết thảy những chuyện này thật hợp khẩu vị của hắn! Trong lòng Lý Long Cơ thì trào kêu lên: Vưu vật!

Tần Tiêu dùng khuỷu tay thống Lý Long Cơ còn đang ngăn người, Lý Long Cơ nhất thời bừng tỉnh từ trong mộng, xấu hổ cười nói:

- A, ha ha! Tử Dịch, nếu đau bụng thì nhanh đi xem đại phu đi, trị xong bệnh chúng ta lại về ôn chuyện. Ân, Ngọc Hoàn, cô hãy theo tứ nương cùng đi thôi, kêu thêm hai nha hoàn đi cùng tốt hơn. Chỗ này cũng không cần nhiều người hầu hạ.

Tử Dịch nhất thời như được đại xá, liên tục tạ ơn Lý Long Cơ, đứng dậy, làm ra bộ dáng như hết sức thống khổ dựa trên vai Dương Ngọc Hoàn đi ra ngoài. Mặc dù Dương Ngọc Hoàn tràn đầy tò mò về hoàng đế, nhưng nhìn thấy Tử Dịch thống khổ như vậy, không khỏi lo lắng cẩn thận ôm nàng đi ra ngoài, đem mọi việc đều ném sau đầu.

Ánh mắt Lý Long Cơ giống như đèn pha gắt gao đuổi theo bóng lưng Dương Ngọc Hoàn, thẳng tới khi nàng biến mất bên góc mái hiên. Sau đó tỉnh hồn lại, không ngờ nhìn thấy Tần Tiêu vươn một bàn tay hững hờ cầm mình.

Lý Long Cơ nghi ngờ nói:

- Người làm gì vậy?

Tần Tiêu cười mỉa:

- Để ở chỗ này hứng nước miếng cho người thôi. Vạn nhất làm ướt cẩm bào chẳng phải là dọa người.

- Cút!

- Cút!

Lý Long Cơ tức giận gạt ra tay hắn, sau đó lại có chút xấu hổ cười rộ lên, hắc hắc nói:

- Ah...tiểu cô nương tên Dương Ngọc Hoàn kia quả thật là mê người! Đại ca, trong nhà của người từ khi nào có nhân vật như vậy, xuất thân lại lịch của nàng thế nào đây?

Tần Tiêu xem thường lườm hắn, oang oang nói:

- Người ta chỉ mới mười hai mười ba tuổi!

- Vì sao hỏi một đằng trả lời một nẻo? Ta nói sao người luôn có vẻ khấn trương tiểu cô nương kia như vậy đây?

Lý Long Cơ không ngừng truy vấn:

- Đang hỏi người đầu, xuất thân lai lịch của nàng như thế nào, vì sao ở lại trong nhà người?

Tần Tiêu càng xem thường nhìn hần:

- Người không phải cảm thấy hứng thú đối với tiểu cô nương chưa trưởng thành kia đi?

- Ta kháo!

Lý Long Cơ buồn bực kêu lên:

- Người không thể trả lời vấn đề sao?

Trong lòng Tần Tiêu sợ hãi than một tiếng: Tên vương bát này rõ ràng đã quyết tâm!

Việc đã đến nước này, xem ra cứ trốn tránh cũng không phải biện pháp...Phải nghĩ cách gì đây? Tuy rằng hiện tại hần còn niệm tình huynh đệ giữa chúng ta, ta nói thẳng “nàng là người của ta” thì có thể làm hần bỏ qua, dù sao hần còn đang có cầu ở ta thôi...nhưng không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhử. Tên tiểu tử Lý Long Cơ này cũng là người quen phong hoa tuyết nguyệt, nữ nhân rơi vào mắt hần làm sao dễ dàng buông tha cho, xem ra đành phải làm như thế...

Vừa định chủ ý, Tần Tiêu háng giọng nói:

- Nàng là một cô nhi đáng thương ta nhận về nuôi, phụ thân tên Dương Huyền Diễm, là nhân sĩ Kiếm Nam, đã mất sớm. Vốn định gởi nuôi tại nhà thúc phụ Dương Huyền Khê, Dương Huyền Khê từng đảm nhiệm thổ hào Hà Nam phủ, xem như là nhà quan lại. Không ngờ Dương Ngọc Hoàn vừa đến trong nhà hần thì liền xảy ra hỏa hoạn, một nhà già trẻ đều chết cháy. Chỉ riêng tiểu cô nương này còn sống, khi đó vừa đúng lúc ta đến Lạc Dương thấy nàng đáng thương nên nhận nuôi nàng, đặt ở Sở Tiên sơn trang sai người chiếu cố.

Lý Long Cơ liên tục gật đầu:

- Thân thể thật đáng thương!

- Phải đó, không chỉ có thân thể đáng thương, mạng lý cũng cực kỳ hung hiểm.

Tần Tiêu ra vẻ nghiêm túc, thấp phần nhận chân nói.

Lý Long Cơ nhất thời có chút khấn trương nói:

- Chỉ giáo cho?

Tần Tiêu thấp phần tiếc nuối lắc đầu, than nhẹ một tiếng nói:

- Ngày xảy ra hỏa hoạn, còn có cao nhân biết về tướng số đến xem qua. Nói tiểu cô nương Dương Ngọc Hoàn trời sinh mạng phạm thiên sát cô tinh, trong mạng thuộc hỏa, khắc cha mẹ huynh đệ trưởng bối, còn khắc chồng. Trừ phi ổn định đến nơi ở có nhiều nước, tìm một nam nhân trong vận mạng có thủy tính nặng trong ngũ hành gả đi mới có thể vô sự.

Dứt lời trong lòng Tần Tiêu thầm bật cười, tuy rằng Lý Long Cơ anh minh uy phong, cũng không tránh khỏi giống như thật nhiều người thời cổ đại này, tín ngưỡng quỷ thần âm dương. Ngũ hành của hần vừa lúc nhiều mộc lại thiếu thủy, trước kia mỗi lần nói chuyện phiếm hần thường xuyên nhắc tới, còn nói ra nhiều lần muốn đổi tên tránh hung, hắc!

Quả nhiên Lý Long Cơ nghe được lời này trong lòng lo sợ không yên, thì thào nói:

- Còn...còn có loại chuyện này? Ngũ hành nặng hỏa phạm thiên sát cô tinh sao? Vậy...chẳng phải bị độc thân cả đời?

- Cũng không nhất định!

Tần Tiêu thập phần tự hào đắc ý nói:

- Nàng ở lại vùng sông nước Giang Nam sáu bảy năm, luôn ở nhà của ta, đừng nói là cháy, ngay cả chút dấu hiệu tai họa cũng không có. Về sau ta mới biết được nguyên lai ngũ hành của ta nhiều thủy, đúng lúc là khắc tinh trong mạng lý của nàng, hắc hắc!

694. Chương 696 : Tiểu La Ly Biến Thành Hương Bánh Trái. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 696 : Tiểu la ly biến thành hương bánh trái. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Long Cơ nhất thời buồn bực kêu lên:

- Nói nửa ngày nguyên lai là người hù ta! Chiếu theo ý tứ của người, người đã sớm nhớ tới tiểu cô nương này, chỉ sợ ta hoành đao đoạt ái phải không? Không cần làm chuyện đáng khinh như vậy đi! Chúng ta là hảo huynh đệ, nữ nhân của huynh đệ ta nào dám ngấp nghé, chẳng phải sẽ bị người trong thiên hạ thóa mạ sao? Người chỉ cần mở miệng nói một tiếng Dương Ngọc Hoàn là do người điều động nội bộ chẳng phải là xong việc?

Thật rõ ràng hắn có chút tức giận.

Tần Tiêu ngược ngung nở nụ cười, liên tục giải thích:

- Nói cũng không thể nói như vậy. Nếu người tôn trọng nàng cũng là phúc của nàng, ta cũng không có ý tứ chiếm đoạt. Chẳng qua... vận mệnh sao, huyền diệu vô cùng, không để cho người không tin. Hơn nữa người là hoàng đế! Mỗi hành động tiếng nói của người hay họa phúc bình an đều trực tiếp quan hệ tới cả vận mệnh vương triều Đại Đường. Loại chuyện này thà rằng tin là có, không thể xem là không! Chính người ngầm lại, vận mệnh thiên hạ Đại Đường nhiều gian nan, thật vất vả mới đi tới ngày hôm nay. Người cùng đại thần trong triều cùng chí sĩ thiên hạ tiêu phí bao nhiêu tinh lực, hao phí bao nhiêu tâm huyết mới khiến cho Đại Đường được vui sướng hưởng vinh như bây giờ. Nếu bởi vì một nữ tử bình thường mang đến tai họa, vậy thì...

Tuy rằng Lý Long Cơ tràn đầy nghi hoặc Tần Tiêu chỉ đang nói hoang, nhưng thấy hắn nói chuyện thật sinh động như thật làm cho hắn không thể không có chút tin tưởng.

Hơn nữa nghĩ tới một ít hành động trước đó của Tần Tiêu, lại ngăn cản mình đến trong nhà hắn, sau đó lại đẩy Dương Ngọc Hoàn đi ra ngoài... hay là thật sự sợ ta bị nàng liên lụy lây dính điềm xấu? Trong lòng Lý Long Cơ cũng chợt lo lắng, âm thầm nghĩ, hay là thật sự có loại chuyện này? Không phải quá huyền đi?

Tần Tiêu nhìn sắc mặt dao động của Lý Long Cơ, biết trong lòng hắn còn nửa tin nửa ngờ, rên sát khi còn nóng nói:

- Hơn nữa hiện tại nữ nhân tam cung lục viện của người còn ít sao? Mỗi người đều là đại mỹ nhân thôi. Người đem một nữ tử xuất thân nghèo hèn, tướng mệnh điềm xấu mang về trong cung, không tránh khỏi sẽ mang tới một ít phiền toái không cần thiết. Ta khuyên người nên bỏ bớt tâm đi, nhàn nhái thời sống êm gió lặng mới tốt.

Tần Tiêu vừa nói như thế Lý Long Cơ quả thật có chút nhớ nhung hoàng hậu quý phi trong cung. Dương Ngọc Hoàn chẳng phải chỉ là một tiểu cô nương khiêu vũ có chút xuất sắc thôi sao, cũng không thấy tốt hơn những đại mỹ nhân trong cung bao nhiêu thôi! Rời khỏi Trường An một năm, bản thân mình lúc ấy vì

muốn quyết tâm làm việc nên không mang theo phi tần đi ra, hiện tại đích xác có một chút...nóng nảy sinh lý.

Trong lòng Tần Tiêu nhanh chóng tính toán, trong lịch sử Lý Long Cơ bởi vì Vũ Huệ Phi mà hấn sủng ái nhất chết bệnh nên buồn bực không vui, tinh thần không có chỗ ký thác nên xảo ngộ Dương Ngọc Hoàn, mới động oai tâm tư. Hiện tại Lý Long Cơ đang trẻ tuổi thể thiếp chính tề, xem như là một quân vương anh minh, hẳn là dễ dàng thuyết phục hơn một ít... Nghĩ tới đây, lòng tin của Tần Tiêu tăng cao, thấp giọng nói tiếp:

- Ta lý giải cảm thụ hiện tại của ngươi, không phải là có vài tháng không nếm vị thịt nên khi nhìn thấy heo mẹ cũng cảm giác như nhìn thấy mỹ nữ đi? Khó được, khó được ngươi lại chuyên tâm quốc sự như thế, bản thân mình cũng không màng tới chuyện hưởng thụ. Kỳ thật tư sắc của Dương Ngọc Hoàn cũng chỉ thường thường, chỉ vì ngươi mới gặp mặt nên có cảm giác mới mẻ mà thôi. Kỳ thật tiểu cô nương kia rất không hiểu chuyện, còn là một nhi đồng không hiểu biết thế sự. Một nữ tử như thế làm sao có thể hầu hạ một quân vương? Nếu ngươi còn không e ngại việc đó, dân chúng thiên hạ đều sẽ chê cười!

- Được, được rồi, được rồi.

Lý Long Cơ liên tục xoa tay:

- Ta cũng không có nói nhất định phải mang nàng về cung. Nếu là tai tinh còn là nữ nhân mà ngươi điều động nội bộ, hơn nữa là một nhi đồng không hiểu chuyện, ta cũng sẽ không suy nghĩ. Ta chỉ thấy nàng khiêu vũ đẹp, bộ dạng có vài phần tư sắc mà thôi, cũng không phải thật sự trúng ý nàng. Trong cung còn nhiều mỹ nữ xinh đẹp hơn nàng không ít, đừng nói nhầm, mang ta đi nhà vệ sinh!

Trong lòng Tần Tiêu mừng thầm, dễ dàng như vậy đã thu phục sao? Xem ra là do hấn chuyện bé xé ra to!

Dẫn Lý Long Cơ đi nhà vệ sinh, trong lòng Tần Tiêu cảm thấy thoải mái. Đảo mắt nhìn Lý Long Cơ vẫn còn có chút buồn bực không vui. Dù sao thân làm hoàng đế, ngay cả một nữ tử cũng không lấy được tới tay, đương nhiên là không cao hứng. Kỳ thật trong lòng Lý Long Cơ cũng hiểu thật rõ ràng, Tần Tiêu tự mình tư tàng “vật quý báu” Dương Ngọc Hoàn, làm sao đồng ý cho người khác nhúng chàm? Hơn nữa nữ nhân bên cạnh hấn từ trước tới cũng thật khó động vào. Năm đó phong nha đầu Tử Dịch cũng đã chết sống không chịu làm thái tử phi của Lý Trọng Tuấn, hơn nữa Tần Tiêu từng có ý nhường cho đầu...Hiện tại hấn rõ ràng không chịu nhường lại Dương Ngọc Hoàn, vậy thì thôi, vì một nữ tử mà giận dữ với hảo huynh đệ, còn là đại nguyên soái cầm binh, loại chuyện này rất không đáng. Huống chi nói tới mạng số, thà rằng tin là có không thể xem như là không...Thoạt nhìn lại cho dù miễn cưỡng lấy được tiểu cô nương tới bên người, nhưng phải chuốc lấy nhiều chuyện xui xẻo thiệt thòi như vậy, thật sự là mất nhiều hơn được!

Trong lòng Tần Tiêu vẫn đang cẩn thận tính toán chuyện này, mơ hồ đoán được một ít ý tưởng tâm tư của Lý Long Cơ. May mắn hiện tại Lý Long Cơ vẫn còn là một người anh minh biết phân rõ nặng nhẹ đúng sai, dễ dàng đưa ra lựa chọn chính xác, trong lòng Tần Tiêu không khỏi nhẹ nhõm. Nhưng loại chuyện giữa nam nữ, không có gì là chuẩn xác...hiện tại tuy rằng Lý Long Cơ vẫn còn lý trí, không ai hiểu được ý tưởng chân thật trong nội tâm của hấn, thứ không chiếm được càng muốn có, nói không chừng trên miệng hấn buông tha nhưng trong lòng luôn nhớ, chuyện cho tới bây giờ nhất định phải tiếp tục làm ra phương pháp rút củi dưới đáy nồi, làm Lý Long Cơ triệt để chặt đứt ý niệm với Dương Ngọc Hoàn, một trong tứ đại mỹ nữ lịch sử đó thôi, bốn lão gia nuôi lâu như vậy, về tình về lý không phải nên chiếm trước sao?

Ta cần phải quang minh chính đại, công khai, vô cùng rõ ràng chiếm ngay trước mặt Lý Long Cơ ngươi, hoàn toàn chặt đứt niệm tưởng của ngươi!

Hắc hắc!

Bữa tối đã chuẩn bị xong. truyện copy từ

Lý Long Cơ, Lý Trọng Tuấn cùng Thạch Thu Giản cả buổi sáng lẫn trưa vẫn chưa ăn cơm đã sớm bụng đói kêu vang, Lý Long Cơ đã nói hôm nay không nói tới vua tôi, vì vậy mọi người cùng nhau ngồi xuống bàn bắt đầu dùng bữa tối.

Món ăn là món gà đôn canh, mấy con cá tươi, một ít thịt heo đôn cải trắng, thật sự là món ăn dân dã Giang Nam. Lý Long Cơ ăn uống ngon lành, liên tục khen ngợi, giống như đang ăn được mỹ vị tuyệt hảo trong

thiên hạ.

Kỳ thật Tần Tiêu cũng biết hắn đi thuyền suốt mấy ngày, trước đó lại cùng ẩm thực với tướng sĩ vùng bắc cương, hiện tại lại bị đói bụng cả ngày nên mới ăn ngon như vậy. Bất kể như thế nào đem hắn dỗ dành cho vui vẻ, tâm tình tốt đẹp thì làm chuyện gì cũng dễ hơn...

695. Chương 697 : Gần Bên Ra Tay Trước. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 697 : Gần bên ra tay trước. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Ném xong bữa tối, Lý Long Cơ ợ một tiếng vỗ vùng bụng căng tròn, tùy ý đi dạo một vòng, sau đó gấp gáp đòi ngồi xuống chơi mạt chược. Khó được hôm nay tìm lại được cảm giác của mấy năm trước, thật sự làm cho hắn thật hài lòng vui vẻ. Làm hoàng đế có đôi khi cũng rất nhàm chán, những chuyện lớn nhỏ chồng chất như núi, việc giải trí lại rất ít.

Hơn nữa ở Trường An hắn khó thể tìm được bằng hữu tùy ý ngồi chơi chung như thế này, gia đình Tần Tiêu cũng đã quen cách sống không phân biệt tôn ti, tuy rằng trong lòng còn có chút băn khoăn thân phận hoàng đế của Lý Long Cơ, nhưng nói tóm lại biểu hiện tự nhiên cùng thân mật hơn những người khác rất nhiều. Điều này làm cho Lý Long Cơ cảm thấy thoải mái nhất.

Ngồi xuống chơi mạt chược, Tần Tiêu chơi được hai ván, sau đó lấy lý do đi vệ sinh gọi Thượng Quan Uyển Nhi thay thế. Bản thân hắn chạy ra ngoài đi tìm Dương Ngọc Hoàn.

Lúc ăn cơm tối Tử Dịch cùng Dương Ngọc Hoàn còn chưa về, Lý Long Cơ còn hỏi thăm qua bệnh của Tử Dịch có nặng hay không, còn muốn cẩn thận đến thăm hỏi một chuyến, lúc ấy lại bị Tần Tiêu nói dối cho qua.

Đi ra khỏi sân viện đến cửa thôn, Tần Tiêu tùy tiện tìm người hỏi thăm sau đó liền tìm được tung tích của hai nữ tử. Người trong thôn, ai lại giấu diếm Tần đại thiện nhân chuyện gì chứ? Có thể suy đoán đã tìm được hai nàng ở quán rượu nhỏ trong thôn.

Tử Dịch đang nhàm chán cầm đĩa gỗ bàn, nhìn đĩa thức ăn còn dư cùng bình rượu cạn ngẩn người, nói:

- Thật nhàm chán ah...cơm ăn xong, rượu uống xong, chẳng lẽ ngồi đây chờ trời tối đi ngủ? Ngọc Hoàn, chúng ta đi Trấn Điện dạo một vòng đi?

Dương Ngọc Hoàn ngơ ngác nhìn Tử Dịch, kinh ngạc nói:

- Tử nương, tỷ không phải bị đau bụng sao? Còn uống nhiều rượu cùng ăn nhiều món ăn như thế đây?

Tử Dịch cười hắc hắc:

- Đây gọi là lấy độc trị độc, đem đau bụng làm say chết, sau đó sẽ hết đau.

Dương Ngọc Hoàn ngạc nhiên:

- Vậy cũng được sao?

Tần Tiêu vừa lúc đi tới cười ha ha nói:

- Ngọc Hoàn, muội đừng nghe nàng nói bừa.

Tử Dịch chợt nhảy dựng lên:

- Nha, huynh đã đến rồi thật tốt! Có phải chúng tôi về được rồi không?

Tần Tiêu đẩy nàng ngồi xuống, bản thân ngồi luôn xuống ghế, nhìn Dương Ngọc Hoàn nói:

- Ngọc Hoàn, trong lòng muội đang cảm thấy thật kỳ quái đi?

- Có một chút!

Dương Ngọc Hoàn nháy mắt tò mò nhìn Tần Tiêu:

- Tứ nương rõ ràng không bị tiêu chảy đâu, vì sao phải gọi Ngọc Hoàn cùng ra khỏi nhà đây? Đã trễ thế này còn chưa chịu về nhà, muội thật không thói quen!

Tần Tiêu đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt nhìn xung quanh, trong quán rượu còn có khách đang ngồi, thỉnh thoảng còn đưa mắt nhìn qua đánh giá hai mỹ nữ tuyệt sắc bên này. Tần Tiêu đứng dậy nói:

- Đi ra ngoài một chút, ta từ từ nói với muội được không?

- Tốt lắm!

Dương Ngọc Hoàn vui vẻ nhảy dựng lên, vui mừng nói:

- Đi tới bờ Tương Giang tản bộ được chứ?

- Được.

Tần Tiêu mỉm cười, mang theo Dương Ngọc Hoàn cùng đi ra ngoài. Tử Dịch tràn đầy ghen tuông không chút tình nguyện trả tiền, sau đó đi theo phía sau họ không xa.

Rời khỏi quán rượu, Tần Tiêu mang theo Dương Ngọc Hoàn đi tới một con đường nhỏ trong thôn, hướng bờ Tương Giang đi đến.

Mặt trời chiều đã ngã về tây, ánh hoàng hôn rơi trên cuối thôn. Gió xuân thổi qua, Dương Ngọc Hoàn vẫn như lúc còn thơ ấu, dựa vào người Tần Tiêu tìm kiếm ấm áp. truyện copy từ

Nàng còn vươn tay ôm cánh tay hắn, đem tay mình cùng cổ tay luồn dưới áo hắn. Một bàn tay còn tinh nghịch vẽ vẽ lòng bàn tay của hắn, còn thường thường nghịch nghịch đầu ngón tay của hắn.

Theo Dương Ngọc Hoàn xem ra hết thấy cũng giống như ngày trước, mình ở trước mặt hầu gia ca ca vĩnh viễn là nhi đồng chưa hề lớn lên. Tần Tiêu đối với nàng mà nói là phụ thân, là huynh trưởng, là ân nhân cứu mạng, còn là lão sư cùng người bảo hộ, là...mối tình trong mộng của thiếu nữ mới lớn, nàng chỉ biết mình đối với nam tử này đã vô cùng tín nhiệm cùng ỷ lại. Từ trước kia, bất kể là tận mắt nhìn thấy hay nghe được chuyện xưa, Tần Tiêu đều trở thành thần tượng cao nhất trong lòng nàng, hơn nữa còn ở bên cạnh nàng. Vừa thân thiết cũng vừa thần thánh, thần thánh đến mức trong lòng nàng không chấp nhận mình nghe được bất luận lời nói gì bất lợi đối với hắn.

Tiểu cô nương khờ dại cùng thuần khiết, cùng loại ảo tưởng khát khao khi vừa biết yêu, đã quyết định địa vị của Tần Tiêu ở trong lòng nàng vĩnh viễn đều không thể thay thế.

Tần Tiêu cảm giác trong lòng như lướt qua một luồng điện nhẹ nhàng, thậm chí có chút dao động. Nha đầu này ah, sao lại không có lòng đề phòng đối với ta đây? Thật không biết có phải vì thuở nhỏ nàng đã mất cha, sau đó lại mất thúc phụ, có tình tiết miễn phụ, mới hoàn toàn tín nhiệm ta như thế...Tiểu cô nương này khi ở chung một chỗ với hắn giống như hoàn toàn không biết chuyện “nam nữ hữu biệt” bao giờ. Chẳng hạn như lúc chiều nay, hắn vô tình nhìn thấy nửa thân trần của nàng, nhưng hiện tại nàng đối mặt với hắn lại không hề biểu hiện ra chút nào xấu hổ.

Vừa nghĩ tới chuyện này, trong lòng Tần Tiêu liền trở nên mềm mại... đây làm sao là nữ hài tử mười ba tuổi, rõ ràng là một đại cô nương thôi! Hơn nữa là một đại cô nương có bề ngoài có chút khoa trương! Tuy rằng Lý Tiên Huệ, Thượng Quan Uyển Nhi, Mặc Y cùng Tử Dịch đều có dáng người không tệ lắm, hoặc là lướt hoặc nóng bỏng, mỗi người đều có phong tư riêng. Nhưng so sánh với Dương Ngọc Hoàn vẫn còn thua kém một chút!

Một trong tứ đại mỹ nhân Trung Hoa, lấy danh xưng châu viên ngọc nhuận nổi danh đời sau, quả nhiên là... không giống bình thường!

- Hầu gia ca ca, huynh đang suy nghĩ gì đấy?

Dương Ngọc Hoàn ngây thơ hỏi, còn ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu, hai mắt híp lại như vầng trăng non, lông mi dài run run khả ái.

Tần Tiêu giật mình hồi phục lại tinh thần, có chút xấu hổ cười:

- Không có gì...đúng rồi, Ngọc Hoàn, muội đến nhà của ta đã bao lâu?

Dương Ngọc Hoàn vươn lên một bàn tay, đầu ngón tay thon dài đặt lên đôi môi đỏ mọng, ngẫm nghĩ nói:

- Tinh tế mà tính kỳ thật là sáu năm kém ba tháng nga! Hiện tại muội đã sắp mười bốn tuổi rồi đâu! Lúc ấy khi ở Lạc Dương, muội mới tám tuổi, cùng bà cô được hầu gia ca ca nhặt về.

- Vì sao lại gọi là “nhật” chứ, ha ha, thật là...muội cũng không phải là mèo con chó con.

Tần Tiêu cười trêu ghẹo:

- Những năm gần đây ta chạy đông chạy tây, không có thời gian chiếu cố uội, thật thiếu quan tâm tới muội, muội cũng đừng trách ta.

- Không có, không có!

Dương Ngọc Hoàn làm nũng lắc cánh tay Tần Tiêu, nhẹ đá chân lo lắng nói:

- Hầu gia ca ca là người đối xử với Ngọc Hoàn tốt nhất trên đời này, trong lòng Ngọc Hoàn rõ ràng đâu! Ngọc Hoàn thường xuyên suy nghĩ, mạng của muội vừa khổ lại vừa tốt lắm! Khổ là lúc cha mẹ mới mất, sau sống nhờ nhà nhị thúc cũng mất...nhưng thật may mắn gặp được hầu gia ca ca nha! Những năm gần đây, bên cạnh Ngọc Hoàn mặc dù không có thân nhân cùng huyết mạch, nhưng mọi người đều đối đãi muội như người thân của mình. Ngọc Hoàn thật sự cảm thấy được hạnh phúc, thật thỏa mãn nha!

696. Chương 698 : Gần Bên Ra Tay Trước. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 698 : Gần bên ra tay trước. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu kỳ thật hiểu rõ tâm sự của Dương Ngọc Hoàn như lòng bàn tay. Tiểu cô nương đối với hần hoàn toàn tín nhiệm cùng ý lại. Hiện tại hần lại cố ý gọi cho nàng tự mình nói ra, tuy rằng nghe được thật thoải mái nhưng trong mơ hồ vẫn cảm giác mình có chút bị ỉ. Nhưng chuyện cho tới bây giờ hần làm sao quản được nhiều hơn đây?

Nếu để cho Dương Ngọc Hoàn bị Lý Long Cơ vạch đi rồi, khó tránh sẽ giống như trong lịch sử làm cho Lý Long Cơ biến thành sa đọa trở nên ngu dốt đây? Hơn nữa còn làm cho hần mất đi con đại áp của tốt nhất như vậy...khụ, khụ! Vậy cũng không tính là quá ích kỷ đi! “Con dâu nuôi từ bé” nhiều năm của mình phải chấp tay dâng cho người ta, nói thể nào cũng giằng không qua!

Tần Tiêu nghe tiểu cô nương nói ra những lời thổ lộ như trút hết từ trong nội tâm không chút lòng dạ, không khỏi ha ha cười nói:

- Ngọc Hoàn, muội thật sự đáng yêu. Không chỉ có ta, Tiên nhi các nàng đều thật thích muội đâu! Muội xem muội đi, người thật xinh đẹp cũng thông minh, biết khiêu vũ còn hát hay, ôn nhu lại thiện lương, không tránh khỏi ai cũng thích muội đâu!

Dương Ngọc Hoàn nghe vậy vô cùng vui vẻ, cười hắc hắc, ôm lấy cánh tay Tần Tiêu nhảy nhót, quả nhiên đáng người lả lướt, hết sức liêu nhân.

Tử Định đi theo phía sau, cực kỳ nhàm chán cầm một cọng cỏ cầu vĩ thảo ngắt nhéo trong tay, nhìn thấy tình cảnh trước mắt không khỏi tràn đầy ghen tuông thấp giọng mắng:

- Đại dâm tặc, lại muốn nạp thiếp!

Tần Tiêu nhìn thấy tiểu cô nương cao hứng, biết tới thời cơ, lập tức xoay chuyển lời nói:

- Ngọc Hoàn, muội biết không, hôm nay khi muội khiêu vũ đã làm cho hoàng đế nhìn thấy, hần...

Dương Ngọc Hoàn nhất thời tò mò đứng bên cạnh Tần Tiêu, có chút khẩn trương truy vấn:

- Hoàng đế làm sao vậy?

Tần Tiêu tràn đầy bất đắc dĩ nhún vai:

- Muội đáng yêu như thế, hần...trúng ý muội! nguồn

Dương Ngọc Hoàn nhất thời đứng ngây đờng trường, thần tình đỏ hồng, lẳng lẳng nhìn Tần Tiêu giống như vừa nghe được chuyện không dám tin tưởng nhất trên đời này.

Tần Tiêu đột nhiên cảm thấy có chút không đành lòng, xem ra tiểu cô nương thật sự sợ hãi...

Về vui sướng nhiệt tình của Dương Ngọc Hoàn đã biến mất, sắc mặt biến thành trắng bệch, khẩn trương lắm lắm:

- Hầu gia ca ca, muội không vào cung!

Nàng nói thật ngắn gọn và rõ ràng. Ngữ điệu tuy rằng dịu dàng khinh uyển, lại giống như trút hết quyết tâm của chính mình.

Tần Tiêu nhíu mày, nghi hoặc hỏi:

- Tại sao vậy chứ?

- Muội...muội cũng không biết!

Dương Ngọc Hoàn vội vàng giậm chân, lắc mạnh cánh tay Tần Tiêu kêu lên:

- Muội không muốn, muội không muốn thôi!

Trong lòng Tần Tiêu mừng thầm, xem ra trong lòng Dương Ngọc Hoàn thập phần phản cảm đối với việc “tiến cung”. Không giống như một ít nữ nhân dong chi tục phấn theo đuổi vinh hoa phú quý, chỉ mơ ước tiến cung làm phi, nhảy lên cành cây cao biến thành phượng hoàng.

Tần Tiêu truy vấn:

- Không biết có bao nhiêu người đều mơ ước tiến cung đâu! Vì sao muội lại phản cảm như vậy đây? Ân, có lẽ bây giờ muội còn nhỏ, không hiểu nhiều đi.

- Không phải, không phải! Mới không phải đâu! Muội hiểu rõ!

Dương Ngọc Hoàn vội vàng tranh luận, kinh hoảng áp sát bên người Tần Tiêu ngẩng đầu nhìn hần:

- Tiên nhi tỷ, Uyển nhi tỷ không phải từng ở trong cung sao? Còn có Trì Nguyệt tỷ cùng Lam Điền quận chúa, Thái Bình công chúa mà muội chưa từng gặp mặt, muội đều nghe qua chuyện của họ ah! Muội...muội cực kỳ sợ hãi! Muội thật sự không muốn vào cung! Trong cung không có thân tình cũng không có tình yêu, không bằng ở bên cạnh hầu gia ca ca hạnh phúc tự tại!

Tần Tiêu cảm giác ôn hương nhuyển ngọc áp sát lên người mình, nhìn qua vừa đáng thương lại vừa đáng yêu. Hần không tự chủ được vươn tay nhẹ nhàng ôm quanh đầu vai của nàng, thấp giọng nói:

- A đầu ngốc, ở trong cung sẽ có được ngày lành sung sướng mà muội chưa từng được nhìn thấy qua nga! Đi theo ta chưa chắc được tốt đâu, không chừng còn phải chạy khắp trời nam đất bắc mà tránh họa!

- Muội không cần! Muội muốn đi theo hầu gia ca ca!

Dương Ngọc Hoàn đại quẫn, nghe khẩu khí của Tần Tiêu giống như muốn đem nàng nhét vào trong cung, không khỏi lắc mạnh đầu nói:

- Đời này ngoại trừ đi theo hầu gia ca ca, muội không đi đâu hết! Hầu gia ca ca, nếu huynh không quan tâm muội, Ngọc Hoàn liền nhảy vào Tương Giang, kiếp sau tiếp tục đi theo huynh!

Dứt lời Dương Ngọc Hoàn liền òa khóc, trong đôi mắt thật to không ngừng tràn ra nước mắt, nhìn thật thương tâm!

Tần Tiêu không khỏi cả kinh, hắn thật không ngờ Dương Ngọc Hoàn đã lưu luyến hắn đến tình trạng như vậy. Trước kia hắn chỉ cho rằng nàng tôn trọng mình như phụ thân hay huynh trưởng mà thôi. Hiện tại xem ra chỉ sợ tình yêu của tiểu cô nương đã nở, hơn nữa chỉ nhận thức một mình hắn!

Tần Tiêu cảm giác vừa hài lòng vừa hổ thẹn, hắn đi thử thách nàng như vậy thật sự có vẻ dễ tiện cùng tàn nhẫn... đúng là một tiểu cô nương thật tốt! Hồn nhiên, thiện lương, hiểu được cảm ơn, trọng yếu nhất là có được trái tim kiên trinh!

Thật sự là quá khó được!

Cô nương tốt như vậy nếu còn chấp tay dâng cho người ta, khiến ông trời giáng sét đánh bổ hắn đi! Cho dù là hoàng đế cũng không được lấy! Hiện tại nếu đã xác minh lòng của nàng, hết thấy càng thêm dễ làm.

Tần Tiêu trù mên ôm Dương Ngọc Hoàn vào lòng, giúp nàng lau nước mắt, nhẹ giọng nói:

- Đừng khóc đừng khóc, ta chỉ muốn hỏi ý của muội một chút mà thôi. Hầu gia ca ca thích muội như vậy, như thế nào không cần muội đây? Nếu muội nguyện ý thì ta đương nhiên không thể cản trở muội vào trong cung! Nhưng nếu chính muội không thích, ta tuyệt đối sẽ ủng hộ muội biết không? Bên phía hoàng đế chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp từ chối, đảm bảo không có vấn đề!

Dương Ngọc Hoàn nhất thời quá đỗi vui mừng, nước mắt còn chưa khô đã lập tức bật cười khanh khách, kiễng đầu ngón chân ôm lấy cổ Tần Tiêu, giống như ngày trước hôn lên mặt hắn.

“Ba” một tiếng vang lên, ngay cả Tử Định đứng phía sau ghen tuông khó chịu cũng nghe được rõ ràng!

Tử Định hừ mũi, thấp giọng hô:

- Mọi người đến xem đi! Lừa gạt thiếu nữ đáng hoàng đây! Đại dam tặc lại xuất thủ kìa, thành công lừa dối một thiếu nữ khờ dại đáng hoàng đây!

Thanh âm kia thật giống như kẻ bán rong ngoài phố xá.

Dương Ngọc Hoàn không chút e dè ôm chặt cổ Tần Tiêu, bộ ngực sữa vun cao thiếp chặt trước ngực hắn, quyết mềm nỉ non:

- Tứ nương, tùy tỷ muốn nói sao cũng được! Muội muốn đi theo bên người hầu gia ca ca, không đi đâu hết! Cho dù là hoàng đế cưỡng bức, muội tình nguyện nhảy sông!

Tần Tiêu không khỏi dở khóc dở cười, vỗ nhẹ lưng Dương Ngọc Hoàn:

- Được rồi, buông tay. Trong chốc lát ta đi về trước, sau đó muội cùng tứ nương hãy về nhà, nói trị bệnh xong rồi, biết không? Ta xem có cơ hội an bài muội đi nói rõ ràng với hoàng đế, chặt đứt ý niệm trong lòng hắn là xong thôi. Miễn cho ngày sau sẽ còn quấy nhiễu!

- Dạ!

Dương Ngọc Hoàn ngoan ngoãn buông lỏng tay, lại hôn lên mặt Tần Tiêu, thập phần tín nhiệm nhìn hắn, kiên định nói:

- Hầu gia ca ca là thông minh nhất, giỏi nhất! Ngọc Hoàn nghe theo huynh, huynh bảo muội làm gì thì muội làm đó!

697. Chương 699 : Biểu Diễn Gia Dương Ngọc Hoàn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 699 : Biểu diễn gia Dương Ngọc Hoàn. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tử Dịch đứng phía sau làm ra vẻ đau đớn, mắng:

- Lại một kẻ trúng độc! Ngọc Hoàn nha đầu thật không có đầu óc, quả thật là hoa si, tùy ý cho tên xấu xa kia lừa dối...Ôi, vì sao nàng lại giống như Tiên nhi tỷ bọn họ, đều tin nhiệm tên dâm tặc kia như vậy đây? Nhớ năm đó, ta không cẩn thận bước lên thuyền tặc, biến thành mù già chỉ biết sinh con dưỡng cái...trước kia ta vốn là thiếu nữ thanh xuân không chút ràng buộc đâu. Hiện tại cả ngày phải cùng tắm tã mà qua, thật hoài niệm ngày tháng hành hiệp giang hồ trước kia nhé!

Tần Tiêu nắm tay Dương Ngọc Hoàn đi tới sau lưng Tử Dịch, đột nhiên lên tiếng:

- Lắm bầm cái gì đây?

Tử Dịch “oa” một tiếng hoảng sợ, xoay đầu lại oán hận nói:

- Đang mắng huynh thôi! Cười nhiều lão bà như vậy nhưng không có người nào thật sự yêu thương! Huynh xem muội, hiện tại mỗi ngày mang nhi đồng giặt tã, sắp ngao thành mù già xấu xí!

Dương Ngọc Hoàn hì hì cười rộ lên:

- Tứ nương, tỷ có giặt tã hay mang Tứ Đầu sao? Hình như muội chưa từng nhìn thấy qua đi! Chỉ thấy nhũ mẫu giặt tã, mà hơn phân nửa thời gian đều do nhũ mẫu cùng tam nương trông nom Tứ Đầu thôi, ngay lúc ngủ cũng do nàng chiếu cố vậy! Mỗi đêm tỷ không ở trong phòng muội nói chuyện phiếm, thì lại ở cùng một chỗ với hầu gia ca ca đó thôi!

Tử Dịch oán hận bị nàng vạch trần, nhất thời vẻ mặt đau khổ, reo lên:

- Lại nhiều hơn một người hát đệm cho hần...ngày tháng sau này không cách nào trôi qua!

Tần Tiêu ha ha cười to, một tay ôm lấy nàng, ba người cùng nhau quay về nhà. Tử Dịch không tình nguyện giãy dụa vài cái, cũng ốm ờ đi theo, nhưng trong lòng thầm tính toán: Bốn nữ nhân phân một nam nhân, vốn đã không đủ. Hiện tại lại nhiều hơn một người đầu! Dương muội cũng như thân muội chúng ta, vậy thì dễ tính. Sau này không cho thêm vậy! Ai dám vào cửa ta sẽ chấn ai, bằng không ai cũng nghĩ Tần gia là cái chợ đầu, lưu manh nào cũng có thể đi vào, hừ!

Tần Tiêu mang theo hai nàng chậm rãi đi tới, vừa dặn dò hai nàng tùy cơ hành động, thấp giọng nói:

- Tuyệt không để cho hoàng đế mang đi Ngọc Hoàn, nhưng lại không thể để cho hần cứ nhớ nhung mãi, biết không? Trong chốc lát, các muội cứ làm như vậy, như vậy...

Dương Ngọc Hoàn ghé sát tai nghe được buồn cười, không khỏi che miệng cười khúc khích. Tử Dịch lại há miệng, lớn tiếng cười to:

- Ha ha, lại muốn làm loại thủ đoạn nham hiểm này! Thật thú vị nga!

Tần Tiêu cũng cười, sau đó nghiêm túc nói:

- Nhưng phải chuyên tâm cẩn thận, đừng làm lộ! Nếu làm không tốt khiến cho hoàng đế khó chịu, đây chính là tội khi quân đầu! Tuy nói hiện tại hần tự xưng là huynh đệ của ta, nhưng lòng người đều là thật, nói không chuẩn xác sẽ khiến trong lòng hần có khúc mắc biết không!

Tử Dịch cùng Dương Ngọc Hoàn liên tục gật đầu:

- Biết rồi, yên tâm!

Tần Tiêu cười xấu xa, hắc hắc nói:

- Ngọc Hoàn, một lát phải ủy khuất muội một chút vậy! Nhớ kỹ nga, muội cứ xem như mình đang khiêu vũ, ca hát biểu diễn, nghĩ tới chuyện cực kỳ thương tâm, dùng sức khóc, biết không? Làm xong hôm nay sẽ không còn chuyện gì nữa!

Dương Ngọc Hoàn cười khanh khách:

- Muội biết rồi, hầu gia ca ca! Một lát nữa nếu không khóc được, muội sẽ để tứ nương đánh vài cái là được, hi hi!

Tần Tiêu buồn cười:

- Được, không nói nữa. Ta về nhà trước, trời sắp tối rồi, các nàng cũng đừng về quá muộn. Ước chừng một nén nhang thời gian sau là có thể!

- Được, được!

Hai nàng liên tục gật đầu, trong lòng Tần Tiêu cười thầm, đi nhanh về sân viện.

Về đến nhà, cuộc chiến trên bàn mặt chược đang say sưa kịch liệt. Lý Long Cơ thậm chí xắn lên tay áo, hết sức chăm chú sờ bài, vẻ mặt khẩn trương mười phần, nhìn qua giống như vô cùng đầu nhập.

Thạch Thu Giản thủ vệ ngoài cửa nhìn thấy Tần Tiêu trở về, đang định khom người hành lễ thì Tần Tiêu vung tay ngăn cản, không chút tiếng động đi tới sau lưng Lý Long Cơ. Vừa nhìn xem bài của hắn, cứ thật, thuần một màu đầu! Hồ nhị, ngũ, bát vạn, bài tuyệt hảo thôi!

Lý Long Cơ đang tập trung tinh thần mặc niệm “nhị, ngũ, bát” lại sờ bài, kéo tới trước mắt nhìn xem, nhìn không được liền mắng lên:

- Ta kháo, lại kéo tới tứ vạn trước hai lần! Sớm biết thế đem nó lưu lại, đã bị hồ mấy lần, tức chết ta!

Dứt lời liền phẫn nộ đem tứ vạn ném ra ngoài. Lý Tiên Huệ ngồi bên cạnh không nhịn được che miệng cười trộm, run rẩy hết cả người nói:

- Ai nha, tứ vạn thật tuyệt! Ta tam, ngũ vạn giáp hồ tứ vạn nga, vừa rồi không có biện pháp lấy được lỗ hồng này đâu!

Lý Long Cơ nhất thời tức giận trừng lớn, rầu rĩ bỏ ra tiền túi, cầm giận kêu lên:

- Vận may hôm nay thật sự là kém, liên tục thả bốn pháo, bốn lần đều là đại bài mới giận!

Tần Tiêu đứng sau lưng chợt nói:

- Thính khẩu cùng hồ bài, nghe kém hơn vạn lý sao!

Lý Long Cơ vừa quay đầu lại:

- Di, người trở về lúc nào?

Tần Tiêu làm vẻ nghi hoặc:

- Ta đã sớm trở lại nha, người đánh chuyên tâm không chú ý mà thôi!

Lý Long Cơ nghi hoặc nháy mắt, đột nhiên giống như tỉnh ngộ kêu lên:

- Hay nha, luôn trốn sau lưng ta tiết lộ bài của ta, chẳng thể trách Tiên nhi luôn bắt được pháo của ta đâu, người là gian tế!

Mọi người cười ha hả, tiếp tục chơi bài. Mặc dù trong nhà Tần Tiêu là dân trạch bình thường, nhưng vì thường xuyên chơi mặt chược nửa đêm, cũng làm đèn treo, có hơn mười đèn lơ lửng. Lúc này đều thấp sáng, cả căn phòng vô cùng sáng sủa, vừa lúc có thể chơi đêm.

Đánh qua một vòng, Tần Tiêu xem chừng thời gian hẳn là đã tới lúc, vì vậy nói:

- Vì sao Tử Dịch còn chưa về vậy? Ta đi xem.

Lý Tiên Huệ các nàng cũng không biết nguyên nhân bên trong, có chút khẩn trương nói:

- Phải đó, chúng ta đang chuẩn bị nhắc tới đâu, nên đi xem sao.

Lý Long Cơ cũng nói:

- Nhanh đi!

Tần Tiêu đi ra tới cổng nhìn thấy Tử Dịch cùng Dương Ngọc Hoàn mới vào sân. Tần Tiêu gọi một tiếng làm mọi người trong phòng đều nghe được, lại đi qua giả vờ thì thầm với họ một phen, Dương Ngọc Hoàn liền vô cùng khoa trương kêu lên một tiếng sợ hãi:

- Oa!

Tử Dịch đang ở sau lưng nàng cười gian, trong lòng âm thầm nói: Lần này véo nàng không nhẹ đâu, tiểu cô nương không muốn khóc cũng không được!

Quả nhiên Dương Ngọc Hoàn nhất thời liền tràn ra nước mắt, lớn tiếng khóc rống:

- Muội không cần đâu! Không cần! Muội muốn đi theo bên người hầu gia ca ca!

Vừa làm người trong phòng đều nghe được, vội vàng bỏ bài chạy ra. Lý Long Cơ nhìn thấy Dương Ngọc Hoàn khóc thật thương tâm, không khỏi vội vàng đi tới bên người Tần Tiêu, nghi hoặc hỏi:

- Ngọc Hoàn làm...làm sao vậy?

Tần Tiêu vội vàng gọi Tử Dịch đưa Dương Ngọc Hoàn vào hậu viện, cau mày kéo Lý Long Cơ sang một bên, thấp giọng nói:

- A Man, người đừng trách làm ca ca có tư tâm, không chiều cổ người. Tuy rằng trước đó chúng ta đã nói rõ, nhưng ta vẫn lo lắng thua thiệt người, làm trong lòng người không thoải mái hiểu không? Vừa rồi ta tùy ý nói với Dương Ngọc Hoàn một chút, hỏi nàng có nguyện ý tiến cung với người hay không...

Trong mắt Lý Long Cơ chợt lóe ánh sáng:

- Nàng nói như thế nào?

- Còn nói cái gì, chính người không nhìn thấy sao?

698. Chương 700 : Biểu Diễn Gia Dương Ngọc Hoàn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 700 : Biểu diễn gia Dương Ngọc Hoàn. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu tức giận nói:

- Ý nghĩ trong lòng tiểu nha đầu ta cũng không biết rõ ràng đâu! Ai biết nàng phản cảm tiến cung như vậy chứ, đột nhiên lại khóc thất thanh!

Trong lòng Lý Long Cơ nhất thời tràn đầy thất vọng, mười phần mất mát nói:

- Lại...khoa trương như thế?

- Đúng là thật khoa trương! Ta sớm nói qua a đầu này tuyệt không hiểu biết, vô cùng tùy hứng, động một chút lại khóc rống, thật sự bức mình!

Tần Tiêu có chút buồn bực thấp giọng kêu lên, liếc mắt nhìn Lý Long Cơ thấy vẻ mặt hẩn lộ ra nghi hoặc, không kiên nhẫn nói:

- Nhìn người như vậy hay là còn không tin được ta? Được, ta cũng không ngăn cản người, tự mình ra hậu viện hỏi nàng!

Trong lòng Lý Long Cơ nhất thời sinh ra tia mong ngóng:

- Như vậy thỏa đáng không?

- Đi thôi, đừng nói làm đại ca lừa người, chính mình tận mắt nhìn thấy mới là thật. Nếu như nàng thật sự nguyện ý đi theo người, ta không nói hai lời chấp tay đem nàng đưa lên thuyền của người.

Tần Tiêu khẳng định nói:

- Đi ngay đi thôi, dù sao người cũng tìm được phòng nàng.

Lý Long Cơ cắn răng, cất bước:

- Ta đi đây!

Chứng kiến Lý Long Cơ rời đi, những người khác vây tới thất kinh hỏi:

- Sao lại thế này?

Tần Tiêu thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng vẽ mặt phiến muộn, nhưng trong lòng đang cười nở hoa: Ngọc Hoàn, phải xem thiên tài biểu diễn gia như muội, làm sao phát huy! Hạnh phúc của muội do chính bản thân muội nắm giữ trong tay mình!

Trong sương phòng hậu viện, Tử Dịch rúc bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, liếc mắt nhìn thấy Lý Long Cơ đi vào, liên tục kéo Dương Ngọc Hoàn thì thầm:

- Tới rồi, tới rồi, mau bắt đầu!

Dương Ngọc Hoàn khấn trương nói:

- Tứ nương, muội...hình như muội không khóc được nữa!

Tử Dịch cắn răng lại véo một cái lên đùi nàng.

Dương Ngọc Hoàn nhất thời nhảy dựng lên, đau đến oa oa kêu to, nước mắt liền tràn ra, thuận thế liền oa oa khóc lớn.

Tử Dịch hắc hắc cười trộm, chặt chẽ chú ý bước chân Lý Long Cơ bên ngoài. Thấy sắp đến gần, Tử Dịch liền ôm chầm Dương Ngọc Hoàn kéo lại, lớn tiếng khấn trương kêu lên:

- Đứng! Ngọc Hoàn, muội bình tĩnh một chút! Hãy nghe tỷ nói thôi!

Dương Ngọc Hoàn mười phần thương tâm kêu to khóc lớn:

- Nói cái gì chứ! Muội là người mang điềm xấu, không chỉ làm hại cha mẹ, thúc phụ, hiện tại còn muốn tai họa hầu hạ gia ca ca! Tỷ để uội đi chết thôi, đã chết là xong, làm vậy tốt nhất!

Tử Dịch kinh hoàng kêu to:

- Nói bậy bạ gì đây, sao lại là tai họa? Hoàng đế thích muội là phúc phận của muội, thật ngu xuẩn! Nếu muội vào cung, trên mặt hầu hạ gia ca ca cũng sẽ sáng rọi!

Lời nói này thật sự khơi gợi lên nỗi thương tâm của Dương Ngọc Hoàn, vì thế nàng càng thêm ra sức khóc lớn:

- Muội không cần! Không cần! Chết cũng không tiến cung! Muội ở lại bên cạnh hầu hạ gia ca ca, không đi đâu hết!

Lý Long Cơ vừa đi tới bên ngoài cửa sổ, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên: Tiểu nữ tử tính tình thật mạnh mẽ nha, tình nguyện chết cũng không tiến cung...hôn mê, xem ra lần này hoàn toàn không diễn. Tiểu cô nương kia đã sớm quyết tâm đi theo Tần Tiêu. Tên hỗn đản kia, câu dẫn nữ nhân quả nhiên có một bộ, không ai nâng được góc tường, ngay cả vị hoàng đế như ta cũng không cơ hội!

Tử Dịch biết Lý Long Cơ đã đi tới bên ngoài cửa sổ, nháy mắt ý bảo. Dương Ngọc Hoàn băng tuyết thông minh, làm sao không biết, liền giả vờ muốn thoát khỏi tay Tử Dịch mở cửa bỏ chạy ra ngoài, còn lau nước mắt khóc lớn.

Lý Long Cơ đang đứng bên cửa sổ, nhất thời bị hoảng sợ. Nghĩ tới Dương Ngọc Hoàn quả thật muốn đi ra ngoài tự sát, kinh hoàng đuổi theo đem nàng giữ chặt, không ngớt lời nói:

- Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn, chớ khấn thề, đừng xúc động, có chuyện từ từ nói!

Dương Ngọc Hoàn bị Lý Long Cơ lôi kéo, quả thật có chút sợ hãi. Dù sao nàng còn là hài tử, vì vậy liền quỳ sụp xuống, xem như thực diễn thực làm, vừa lau nước mắt thương tâm, vừa nghẹn ngào nói:

- Hoàng đế bệ hạ, Ngọc Hoàn từ nhỏ là người mang điềm xấu, sẽ mang tai họa đến ọi người...vốn tưởng rằng đi theo hầu gia ca ca sẽ tốt, không nghĩ tới hôm nay cũng mang điềm xấu tới cho hần...tôi...tôi phải đi nhảy sông chết cho rồi, thỉnh hoàng đế bệ hạ đừng ngăn cản tôi!

Lý Long Cơ nhìn thấy tiểu cô nương khờ dại không chút lòng dạ nói năng có nề nếp, cảm thấy hoảng sợ, tay chân có chút bối rối cả kinh nói:

- Người...người nói gì vậy! Vì sao lại mang tới tai họa cho hần đây?

Dương Ngọc Hoàn bật khóc thật thương tâm, oa oa kêu lên:

- Ngài là hoàng đế, ngài muốn tôi tiến cung, nhưng tôi lại không muốn...vì thế ngài khẳng định sẽ trách móc hầu gia ca ca! Ngọc Hoàn thật sự chỉ thích hầu gia ca ca, thậm chí cả đời này ở bên cạnh hần, đây không phải lỗi của hần! Hoàng đế bệ hạ, Ngọc Hoàn không phải mang tới tai họa cho hầu gia ca ca sao? Tôi vốn chỉ là một tiểu nữ tử tầm thường, không thể làm cho hoàng đế bệ hạ cùng hầu gia ca ca xảy ra chuyện không vui, nếu không tôi là người có tội lớn! Nếu Ngọc Hoàn chết đi chính là biện pháp tốt nhất! Ô ô ô...

Dương Ngọc Hoàn chảy nước mắt nói ra những lời tự đáy lòng, thật khiến người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ. Một số người đứng trong sân, không nhịn được có chút thổn thức, vừa cảm thấy tiểu nữ hài hiểu biết, vừa đáng thương vận mệnh đau khổ của nàng.

Cho dù ý chí của Tần Tiêu có sắt đá cũng có chút bị xúc động, trong lòng thầm nhủ: Diễn trò thì diễn trò, xem ra tiểu cô nương Ngọc Hoàn thật sự là cảm tình chân thành tha thiết ah!

Nhìn thấy nhiều người xông tới, Lý Long Cơ cảm giác mình thật sự làm tiểu nhân, khó thể xuống đài. Hần liền vội vàng kéo tay Dương Ngọc Hoàn, thấp giọng khuyên nhủ:

- A đầu gối, mặc dù ta là hoàng đế nhưng cũng là huynh đệ tốt của hầu gia ca ca nhà ngươi! Ta cũng không có nói nhất định phải cho ngươi tiến cung! Người đáng yêu như thế, ai nhìn thấy đều cũng thích cả. Nếu ngươi nhảy xuống sông, ta chẳng phải sẽ trở thành tội nhân sao?

Lần này Dương Ngọc Hoàn càng thêm kinh sợ, nếu bị người chụp tội danh nàng làm cho hoàng đế biến thành “tội nhân”, vậy tội của nàng càng lớn hơn nữa! Vì vậy nàng khóc càng thêm mãnh liệt, ô ô nói:

- Tôi...tôi thật là người mang điềm xấu, vốn không nên sinh ra trên đời này! Tôi chết cho xong đi!

Dứt lời vừa muốn nhấc chân chạy ra ngoài.

Lần này Lý Tiên Huệ, Thượng Quan Uyển Nhi, Mặc Y, Tử Dịch đều tiến lên ôm lấy nàng. Ngoại trừ Tử Dịch những người khác đều không biết rõ tình hình, chỉ nghĩ chuyện xảy ra thật sự, đều vô cùng khẩn trương. Thứ nhất Dương Ngọc Hoàn ngày thường ôn hòa thuần hậu lại ngoan ngoãn, hôm nay biểu hiện cương cường như vậy tự nhiên không ai hoài nghi nàng đang diễn trò. Thứ hai hoàng đế ở đây, việc xấu trong nhà nếu náo loạn đi ra thật sự nhục nhã, còn liên lụy đến hoàng đế...Lý Tiên Huệ các nàng không khỏi có chút khẩn trương, vốn nữ tử thân phận thấp hèn, bị người xem như sủng vật mua bán cũng là chuyện thật bình thường. Nếu bởi vì một nữ tử lại khiến cho Tần gia kết thù với hoàng đế, thật sự là được

không bù nổi mắt!

699. Chương 701 : Ngự Tứ Kim Hôn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 701 : Ngự tứ kim hôn. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Tiên Huệ các nàng khẩn trương, Dương Ngọc Hoàn liều chết không theo, Tần Tiêu thật bất đắc dĩ, ở trong mắt Lý Long Cơ quả thật đã là sự thật. Vào lúc này trong lòng hắn thật sự không thể ngờ hết thấy đều do Tần Tiêu an bài biểu diễn!

Hắn chỉ cảm thấy thân thể làm huynh đệ, làm hoàng đế mà lần này hình như bản thân hắn có chút ép buộc người thật không hiền hậu...mà Tần Tiêu cũng thực sự chiếu cố mặt mũi cùng cảm thụ của vị huynh đệ như hắn, khiến cho hắn có cơ hội xuống đài. Chỉ là không nghĩ đến một tiểu cô nương nhìn qua thật ôn nhu như Dương Ngọc Hoàn lại là một nữ tử cương cường như vậy...

Trong lòng Lý Long Cơ âm thầm than thở: Thôi thôi thôi, chuyện cho tới bây giờ ta tiếp tục miễn cưỡng cũng không còn ý nghĩa gì. Vừa đắc tội huynh đệ tốt, còn làm người chê cười, huống chi Dương Ngọc Hoàn liều chết không muốn tiền cung, cường bức người thật không tốt, không được chút ích lợi, tội gì đây? Chẳng thà hào phóng một chút, làm người tốt một lần, vừa có thể lấy lòng huynh đệ vừa cứu vãn mặt mũi của mình. Lại nói tới gần đây trong cung tuyển chọn không ít mỹ nữ tuyệt sắc từ nam tới bắc, về tư sắc hay tài ca múa còn hơn nàng, đâu chỉ có một mình nàng?

Nghĩ đến đây trong lòng Lý Long Cơ cảm thấy nhẹ nhõm, quyết định chủ ý. Hắn ho nhẹ một tiếng đi tới trước mặt Dương Ngọc Hoàn còn đang khóc ròng, nói:

- Ngọc Hoàn, người thật khiến cho người ta yêu thích, ta mới nghĩ qua đem người đưa vào hậu cung. Nhưng bản thân người lại không muốn, ta làm hoàng đế, cũng không nên ép buộc để người làm ra chuyện gì ngu dốt hiểu không? Người chớ khẩn trương, đừng khóc nữa. Hoàng đế cũng không phải người không giảng đạo lý như trong lòng người vẫn nghĩ đó thôi!

Mọi người nghe được lời này trong lòng liền thoải mái, xem ra đây chính là tin tức tốt nhất!

Dương Ngọc Hoàn càng mừng rỡ trong lòng, nhưng vẫn nức nở nói:

- Hầu gia ca ca đã nói với tôi đương kim hoàng đế là một hoàng đế tốt, là minh quân...Ngọc Hoàn không hiểu chuyện, làm hoàng đế thật khó xử. Hoàng đế bệ hạ, thỉnh ban cho Ngọc Hoàn cái chết!

Dứt lời tiểu cô nương mười phần ủy khuất quỳ xuống cúi dập đầu.

Lý Tiên Huệ các nàng càng thêm hoảng sợ, không nghĩ tới ngày thường nhìn tiểu cô nương ngây thơ như vậy, lại có tính khí cương liệt như thế!

Lý Long Cơ thở dài một tiếng:

- Ngọc Hoàn, người còn trẻ tuổi lại tam trình cử liệt, thật sự làm người khâm phục! Nếu ta ban người chết, chẳng phải sẽ biến thành hôn quân hẹp hòi bị người trong thiên hạ mắng chửi hay sao?

Dứt lời hắn đi lại vài bước, trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi đi tới.

Tần Tiêu vẫn luôn lẳng lặng đi theo một bên, trong lòng mừng thầm, biết âm mưu của mình đã sắp thành công.

Lý Long Cơ chợt dừng lại, diễn cảm biến thành nghiêm túc, cao giọng nói:

- Tuy rằng ta sớm nói hôm nay nơi này không có vua tôi, nhưng mọi người sẽ không để ý ta dùng thời gian nửa chén trà đổi về thân phận hoàng đế tuyên bố một chuyện đi? Đại nguyên soái Tần Tiêu, cùng dân nữ Dương Ngọc Hoàn nghe chỉ!

Tần Tiêu vội vàng đi tới trước mặt Lý Long Cơ, cùng Dương Ngọc Hoàn quỳ xuống nói:

- Thần (dân nữ) tiếp chỉ!

Trên mặt Lý Long Cơ hiện ra dáng mỉm cười thoải mái:

- Trẫm, ban thưởng dân nữ Dương Ngọc Hoàn làm “đệ nhất thiên hạ vũ”, ban thưởng gả cho đại nguyên soái Tần Tiêu. Hai người kết làm phu thê, chung thân làm bạn không được chia lìa! Ngoài ra ban thưởng Dương Ngọc Hoàn làm tứ phẩm cáo mệnh phu nhân, khâm thử!

Trong lòng Tần Tiêu cười to mừng rỡ, không ngớt bái xuống:

- Tạ hoàng đế bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Dương Ngọc Hoàn mừng rỡ bật khóc, cuống quýt dập đầu:

- Hoàng đế bệ hạ anh minh uy phong, thật sự là hoàng đế tốt nhất thiên hạ! Hoàng đế bệ hạ vạn tuế!

Mọi người cũng đồng loạt bái xuống:

- Ngô hoàng anh minh, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Trong lòng Lý Long Cơ lại cảm thấy khoan khoái, không khỏi cười lên ha hả, đi nhanh hai bước tới trước mặt Tần Tiêu cùng Dương Ngọc Hoàn, cùng nâng họ đứng lên, vui vẻ nói:

- Tốt lắm, hiện tại ta cũng không phải hoàng đế, chỉ là huynh đệ kết nghĩa của Tần Tiêu đại ca! Chúc mừng người, đại ca! Chúc mừng người, Ngọc Hoàn! Ngày sau hai người phải ân ái cả đời, bằng không ta sẽ cảm thấy không cao hứng nga!

Trên mặt Tần Tiêu cũng lộ ra dáng mỉm cười vui vẻ, gật đầu nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn, huynh đệ tốt!

Những người khác đều đứng lên, trong lòng nhẹ nhõm, đều nở nụ cười, trong lòng lại thật cảm khái. Vừa cảm khái Dương Ngọc Hoàn tính tình cương liệt thẳng thắn, lại cảm khái Lý Long Cơ khoan dung cùng rộng rãi.

Lý Long Cơ rõ ràng cảm giác ra được ánh mắt cảm kích cùng kính nể của mọi người, không khỏi cảm thấy hưng phấn, thầm nhủ: Xem đi, làm ra quyết định này không ngờ có thể thuận theo lòng người đến vậy! Nếu ta khư khư cố chấp nhất định chiếm Dương Ngọc Hoàn làm của riêng, chẳng phải sẽ làm mọi người oán trách?

Dương Ngọc Hoàn còn lau nước mắt, trong lòng một trận vui sướng, thập phần cảm kích lẫn hổ thẹn nhìn Lý Long Cơ, sợ hãi nói:

- Hoàng đế ca ca, ngài thật sự không trách hầu gia ca ca sao? đọc truyện mới nhất tại .

- Di, Ngọc Hoàn đừng gọi loạn!

Tần Tiêu vội vàng ngăn cản.

Lý Long Cơ nghe được vui vẻ, cười ha ha nói:

- Được rồi, cứ để cho nàng gọi như thế. Ta và ngươi vốn đã là huynh đệ, Tiên nhi cũng là muội muội của ta, nàng gọi như vậy có gì là không đúng? Ngọc Hoàn, ngày sau nếu Tần Tiêu dám khi dễ muội, muội cứ nói với hoàng đế ca ca, hoàng đế ca ca thay muội làm chủ, biết không?

Dương Ngọc Hoàn dựa vào người Tần Tiêu, trên mặt đỏ ửng, vẫn còn vương nước mắt nhưng đã hắc hắc cười khê, rồi lại lắc mạnh đầu.

Lý Long Cơ ra vẻ nghiêm túc nói:

- Nếu muội không nói cho ta, đó là kháng chỉ khi quân nga!

Dương Ngọc Hoàn nhất thời có chút hoảng sợ, kinh hoảng mở to hai mắt nhìn:

- Thật sự! Vậy muội...sẽ không nói cho huynh biết, hì hì! Huynh vừa mới nói qua thôi, hiện tại huynh không phải là hoàng đế, chỉ là huynh đệ tốt của hầu gia ca ca!

Lý Long Cơ cười to:

- Nha đầu kia, lại quỷ quái tinh linh như vậy! Được rồi, hôm nay xem như làm được một chuyện khiến người thấy thống khoái. Trong lòng ta vui vẻ thật sự. Đứng rồi đại ca, thừa dịp ta còn ở đây, ngày mai đem hôn sự giải quyết cho xong đi?

Lý Tiên Huệ vẫn đứng yên lặng một bên nghe vậy đi tới, nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ, làm vậy chỉ sợ là không thích hợp, sẽ vi phạm luật pháp Đại Đường.

Lý Long Cơ tỉnh ngộ:

- Nga, đúng đúng! Ta cơ hồ đều đã quên, Ngọc Hoàn vẫn chưa tới mười lăm tuổi! Xem ra ta thật khó có cơ hội uống rượu cưới của các người rồi! Đại ca, mấy ngày nữa người phải đi U Châu, nhớ rõ sau khi dàn xếp xong bên kia thì đón Tiên nhi cùng Ngọc Hoàn các nàng đến đi. Khi tới tuổi thì làm hôn lễ, đến lúc đó gửi phong thư đến Trường An báo tin cho ta biết, ta có thể cao hứng với các người!

Tần Tiêu gật đầu mỉm cười:

- Yên tâm, nhất định.

- Quân tử thành tựu vẻ đẹp cho người, cơ sao mà không làm, ha ha!

700. Chương 702 : Ngự Tứ Kim Hôn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 702 : Ngự tứ kim hôn. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Long Cơ mười phần hào sảng cười ha hả: nguồn

- Chúng ta tiếp tục đi chơi mặt chược, để cho bọn họ ở lại đây khanh khanh ta ta đi!

Mọi người nhẹ nhõm cười tươi, Lý Tiên Huệ, Thượng Quan Uyển Nhi, Mặc Y đi theo Lý Long Cơ về chủ trạch, vừa quay đầu lại nhìn Tần Tiêu, trong lòng cùng nghĩ: Việc này thật kỳ quặc, vì sao chúng ta không hề biết chút nào đây?

Nhìn thấy Lý Long Cơ đã đi tới tiền viện, Tần Tiêu thở ra một hơi thoải mái nở nụ cười. Tử Định rốt cục đã không nhịn được nữa che miệng cười hăng hắc. Tần Tiêu cùng Dương Ngọc Hoàn kéo nàng vào phòng, ba người không ngừng cười trộm.

Lúc này Dương Ngọc Hoàn mới nhớ tới việc mình sắp gả cho hầu gia ca ca, cảm thấy thật không thói quen, nhất thời vô cùng thẹn thùng, ánh mắt có chút trốn tránh nhìn sang nơi khác. Tần Tiêu hiểu rõ ý nghĩ trong lòng tiểu cô nương, bình tĩnh nói với nàng:

- Ngọc Hoàn, tuy nói là hoàng đế ban hôn, nhưng tuổi của muội còn nhỏ, sau này muội vẫn như dĩ vãng, an tâm sinh hoạt như trước, biết không? Nhưng có một điều muội không cần lo lắng, sau này bất kể là ai cũng không thể cướp muội rời khỏi ta!

Dương Ngọc Hoàn nghe được vô cùng xấu hổ, lại thập phần vui vẻ, liên tục gật đầu nói:

- Dạ! Dạ! Chỉ cần có thể đi theo bên người hầu gia ca ca, muội không đi đâu hết, không cần để ý tới ai! Cho dù làm tiểu nha hoàn cả đời muội cũng nguyện ý!

- Da, muội đã rơi vào miệng hổ rồi!

Tử Dịch ở bên cạnh cười xấu xa, nói:

- Hắn muốn làm thịt muội khi nào thì làm thịt khi đó đều được!

Dứt lời, Tử Dịch còn làm ra động tác như lão hổ vồ mồi dọa nạt Dương Ngọc Hoàn.

Không ngờ Dương Ngọc Hoàn tuyệt không phối hợp, không hề biểu lộ bộ dạng sợ hãi, ngược lại bật cười khanh khách nghịch ngợm ôm mặt Tử Dịch nói:

- Tứ nương, vì sao tỷ còn giống tiểu hài tử hơn muội đâu, thật ngây thơ!

Tử Dịch không khỏi ngây người một lúc lâu nói không nên lời, trong lòng thật buồn bực. Tần Tiêu lại cười to, trong lòng cảm giác cực kỳ thống khoái!

Tử Dịch nhất thời quần bách nhảy dựng lên muốn đi bắt Dương Ngọc Hoàn, chộc lét nàng. Dương Ngọc Hoàn kinh hoảng kêu to, chạy quanh người Tần Tiêu trốn tránh.

Tần Tiêu cười ha ha một trận, tùy ý cho các nàng chơi đùa, bản thân hắn đi ra ngoài cửa, thở ra một hơi dài.

Tần Tiêu đi dạo trong sân, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng, trong lòng thầm suy nghĩ: Sắp phải xuất phát đi đánh giặc, lại có khúc nhạc đệm này. Cũng may kết thúc viên mãn, không để hoàng đế khó chịu, cũng không ảnh hưởng quan hệ tốt đẹp trong “tuần trăng mật” giữa ta và hắn. Hắn làm ra quyết định như vậy thật phi thường anh minh lần chính xác.

Cứ như vậy quan hệ giữa ta và hắn càng thêm thân thiết, Lý Long Cơ chỉ mới trở thành hoàng đế ba năm, phương diện tâm thuật đã tiến bộ không ít! Khó được hắn thấu tình đạt lý như thế, bất kể là vì huynh đệ hay là hoàng đế, hắn xem như không có lỗi gì với ta...

Còn đang suy nghĩ, có một người đi tới bên cạnh. Tần Tiêu quay đầu lại nhìn, là Mặc Y. Nàng đang lặng lẽ đi qua, trên mặt hiện nụ cười ôn nhu như nước.

- Lão công.

Thanh âm của Mặc Y thật nhẹ, mang theo chút ý cười:

- Hiện tại hoàng đế thật cao hứng, thật sự là khó được!

Tần Tiêu mỉm cười:

- Hắn thật sự là một hoàng đế tốt, thông minh và có chủ kiến.

- Phải...

Mặc Y gật nhẹ đầu, sau đó nói:

- Lão công có thể nói với hoàng đế dẫn theo muội ra trận không?

Tần Tiêu thoáng sững sờ:

- Còn chưa có... kỳ thật lần này ta cũng không có ý định đưa muội đi cùng. Hiện tại muội đã làm mẹ, làm sao có thể...

- Lão công!

Mặc Y lập tức cắt đứt lời của hắn:

- Cho tới hôm nay muội đi theo bên cạnh lão công được sáu năm, mặc kệ huynh gặp sự tình gì muội đều không hề lùi bước, không rời khỏi bên cạnh huynh. Mấy ngày trước huynh đã đáp ứng muội, chẳng lẽ đã quên sao? Huynh nói mặc kệ đi đâu đều cũng mang muội theo!

Tần Tiêu biết rõ tính khí của Mặc Y, nàng luôn thật an tĩnh, thật điệu thấp, tính khí lại thẳng thắn, chuyện đã quyết định sẽ không bao giờ thay đổi. Nhưng ra trận đánh giặc không phải trò đùa, trước đó ở Sóc Phương quân hấn khờ dại mang theo nàng xuất trận, nghĩ đến với võ nghệ của hấn sẽ không xảy ra chuyện. Kết quả lại liên tục bị thương, chuyện xảy ra làm hấn hối hận mãi cho tới hôm nay...

Tần Tiêu lắc đầu:

- Không được, lần này không thể!

Mặc Y vẫn kiên trì không từ bỏ ý định:

- Nhưng mà bên cạnh huynh làm sao có thể không có thân nhân chiếu cố?

Tần Tiêu nói:

- Trong U Châu đại đô đốc phủ có thật nhiều thị tốt cùng người hầu, không có vấn đề. Hơn nữa qua không được bao lâu ta sẽ đón muội cùng mọi người đến U Châu. Gia đình chúng ta có thể từ nay về sau định cư tại đó. Lần này ta làm đại nguyên soái, không thiếu thủ hạ, muội cần gì cùng theo ra tiền tuyến mạo hiểm, làm vậy sẽ để ta lo lắng, biết không?

Mặc Y thập phần thất vọng gật đầu:

- Thật xin lỗi, muội đã biết...

Dứt lời yên lặng xoay người đi về hướng tiền viện.

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng mất mát của Mặc Y, trong lòng âm thầm nói: Mặc Y, các nàng đều là người thân nhất của ta, sao có thể mạo hiểm phiêu lưu như vậy đây? Hi vọng muội hiểu được tâm tư của ta...

Đi dạo một lúc, trong lòng Tần Tiêu dần dần bình tĩnh, vì vậy cất bước đi về hướng tiền trạch.

Đêm đã dần khuya, Lý Long Cơ lại chẳng khác gì một đầu trâu rừng tinh lực thịnh vượng, không ngừng chém giết trên bàn mặt chược, hăng hái mười phần. Ba năm nay hấn chưa từng được thống khoái như vậy, hôm nay dứt khoát phóng túng chính mình, chơi thật thoải mái. Những người khác đương nhiên cũng vui vẻ phụng bồi, mười phần phối hợp làm cho không khí biến thành vô cùng nhiệt liệt.

Tần Tiêu đi tới chủ trạch, lúc này Lý Long Cơ đã thập phần cảnh giác lập tức phát hiện được hấn, ha ha cười nói:

- Tránh ra, đừng đứng sau lưng ta, lại muốn làm gian tặc!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Đánh không thắng oán người khác, thật là!

- Ha ha, hiện tại vận may của ta thật tốt bao nhiêu, đã liên tục hồ vài lần!

Lý Long Cơ không ngừng cười to, xem ra đích xác vận khí không tệ. Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi chỉ yên lặng mỉm cười. Trong lòng Tần Tiêu rõ ràng vì cảm tạ vị hoàng đế anh minh rộng lượng này, hai vị phụ nhân thông minh của mình đang nhượng bộ hấn đâu. Chỉ khổ cho Lý Trọng Tuấn chẳng khác gì một con rối gỗ, không những không thắng được bài, mà cũng không có người nào tiếp lời nói chuyện phiếm với hấn. Cũng may sau đó Mặc Y thỉnh thoảng đến sau lưng chỉ điểm bài cho hấn một chút, tốt xấu không để cho hấn có cảm giác mình biến thành người ngoài cuộc.

Đối với ba lão bà tính cách tinh tế hơn nữa rất có hiểu biết của mình, trong lòng Tần Tiêu vô cùng hài lòng lẫn cảm kích. Mọi người là sinh vật có cảm tình thật phức tạp, không ai có thể chân chính đem công tư phân chia triệt để hoàn toàn. Quan hệ cá nhân có thể đem hoàng đế dễ dàng thật vui vẻ, chưa hẳn không phải là một chuyện tốt. Tiên nhi các nàng xem ra đã sớm hiểu rõ chuyện này, hơn nữa làm được rất có chừng mực, lại không cho nhìn thấy họ cố ý nịnh hót lấy lòng, lại thập phần xem trọng mặt mũi của hoàng đế.

701. Chương 703 : Lời Hứa Cùng Quân Lệnh Trạng. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 703 : Lời hứa cùng quân lệnh trạng. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Trong vấn đề xử lý quan hệ xã giao, Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi rõ ràng còn lành nghề hơn Tần Tiêu một ít. Nữ nhân sao, vốn là chính trị gia trời sinh, hướng chỉ với xuất thân của hai nàng, những việc đã từng trải qua cùng trí tuệ của bản thân, không thể nghi ngờ càng là cao thủ trong đó. Điều này đối với Tần Tiêu mà nói đều là những cửa cải vô hình.

Lý Long Cơ hứng trí bừa bừa xào bài, vừa tùy ý nói chuyện phiếm:

- Đúng rồi, vừa rồi ta đã đáp ứng Mặc Y, cho phép người mang nàng ra tiền tuyến, cũng phục chức cho nàng, thụ ngũ phẩm Anh Dực tướng quân, đảm nhiệm U Châu quân du kích tướng quân. Qua hai ngày các người cùng nhau khởi hành đi thôi! Nhưng người phải chú ý nhiều hơn, hiện tại nàng chính là nữ trung hào kiệt duy nhất của Đại Đường, người phải cẩn thận đối đãi, đừng làm cho nàng bị thương như ở Sóc Phương lần trước.

Tần Tiêu không khỏi ngạc nhiên, hoàng đế nhận chân mở miệng vàng, tự nhiên đã không cho phép hắn được phản bác. Lý Long Cơ vẫn giống như không có việc gì tiếp tục xào bài, Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi lại rõ ràng né tránh ánh mắt của Tần Tiêu. Khi nhìn qua Mặc Y, trên mặt nàng lại lộ ra dáng cười xấu xa khi thực hiện được gian kế của Tử Dịch, híp mắt nhìn chăm chăm lên bàn, khóe mắt lại liếc Tần Tiêu.

Tần Tiêu buồn bực hít sâu một hơi, thần nhiên nói:

- Bệ hạ yên tâm, thần đã biết...

Dứt lời hắn nhìn Mặc Y ngoắc ngón tay, Mặc Y đã định liệu trước không chút lo lắng cùng hắn đi ra.

Tần Tiêu mang nàng đi tới chỗ yên tĩnh, cầm giận ôm cổ nàng:

- Nàng thật giỏi ah, không ngờ còn biết học cách dùng ám chiêu với lão công của nàng, tìm hoàng đế tới dọa ta!

Mặc Y che miệng cười ha ha một trận, sau đó lại thật sự nói:

- Lão công, vừa rồi tự huynh nói nếu muội ra trận huynh sẽ lo lắng. Nhưng huynh có từng cân nhắc qua ý nghĩ của chúng tôi hay không, chúng tôi cũng sẽ lo lắng cho huynh? Nếu muội đã có khả năng cùng ra trận với huynh, vì sao huynh không đồng ý uội bồi bên cạnh huynh đây? Có lẽ muội không giúp được huynh chuyện gì... nhưng mà chỉ cần trong mắt nhìn thấy huynh, muội sẽ an tâm hơn rất nhiều, lão công biết không?

Trong lòng Tần Tiêu rung động, không khỏi khẽ thở dài một hơi, chậm rãi lại dịu dàng nói:

- Đã là lão phu lão thê suốt mấy năm, vì sao vẫn xử trí theo cảm tính như ngày trước đây? Chẳng lẽ mỗi ngày đều phải nhìn thấy ta mới yên tâm sao?

- Phải, đúng thế!

Mặc Y khẳng định gật đầu:

- Đối với nam nhân mà nói, có quốc gia, có dân tộc, có gia đình cùng vợ con, nhưng ở trong mắt nữ nhân chúng ta, trượng phu cùng hài tử là hết thảy, tình yêu chính là tất cả, huynh biết không? Nhi đồng đã có

Tiên nhi cùng Uyển nhi chiếu cố, quả quyết không có vấn đề. Nhưng nếu không tận mắt nhìn thấy huynh mỗi ngày, trong lòng muội vĩnh viễn sẽ không kiên định!

Tần Tiêu xúc động than nhẹ, ha ha cười nói:

- Được rồi, xem ra chỉ chiều theo muội! Không nghĩ tới đã thành thân ba bốn năm, muội vẫn tràn đầy tình cảm như thế.

Mặc Y hài lòng cười rộ lên, thản nhiên nói:

- Cho dù là sáu bảy mươi tuổi, lão công ở trong mắt lão bà vĩnh viễn vẫn như thuở ban đầu! Không giống nam nhân các huynh, lão bà vừa già thì ghét bỏ hoa tàn ít bướm, thê tử cảm bã...

Tần Tiêu cười to:

- Ân, cho nên muội mới quyết định, nhất định phải đi theo bên cạnh ta sao? Muội cần phải nhìn kỹ đó, lão công của muội là tình nhân trong mộng rất được nữ nhân yêu thích, nói không chừng đi U Châu, phải dâng thêm mười phòng bát phòng tiểu thiếp.

Mặc Y cũng không bị lời khiêu khích cùng hài hước của hắn lừa gạt, theo ý tứ của hắn nói:

- Nạp nhiều tiểu thiếp cũng không quan trọng. Bởi vì muội biết, trong lòng huynh vẫn luôn có muội, như vậy là đủ rồi!

Tần Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu, lại ôm Mặc Y vào lòng, nhẹ giọng nói:

- Muội nói những câu có đạo lý như vậy, làm cho ta không cách nào phản bác. Trong ngày thường muội ít nói nhất, nguyên lai miệng lưỡi bén nhọn như vậy...Ai, ta là một đại nguyên soái, lại không giải quyết được một vị tướng quân thủ hạ, thật sự là không mặt mũi hỗn đi xuống!

Mặc Y ôn nhu lần hải lòng mỉm cười, đem thân thể gầy gao vùi vào lòng Tần Tiêu, dựa trên lồng ngực dày của hắn, nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của hắn, tâm tư của nàng giống như nhớ lại ở mấy năm trước, hai người cùng nhau tác chiến, trong lòng không khỏi rung động không thôi...

Nửa đêm giờ Tý, Tần Tiêu cho phòng bếp làm một ít điểm tâm, bài cục cũng đã kết thúc, mọi người cùng nhau ăn khuya. Lý Long Cơ cũng đã chơi thật tận hứng, không đến nỗi phải chơi suốt cả đêm. Vì vậy bài cục cũng chấm dứt, ọi người có thời gian đi nghỉ ngơi.

Vào nửa đêm thời tiết có chút lạnh, Tần Tiêu an bài phòng ngủ cho Lý Trọng Tuấn, Lý Long Cơ vẫn ngồi bên bếp lò trong phòng khách. Tần Tiêu ngồi cùng hắn, hai người lấy một bình rượu, vừa uống vừa nói chuyện phiếm. Thạch Thu Giản là thị vệ thiếp thân của hoàng đế, lúc này cũng rất hiểu biết đi ra cửa canh gác.

Lý Long Cơ chà xát đôi tay trên lửa, nói:

- Thời gian khá khẩn trương, ngày mai ta cũng không có ý định lưu lại Trường Cát, ta muốn nhanh chóng xuôi nam tuần tra xong bên kia còn phải vội vàng quay về Trường An, triệu tập các vị đại thần tể tướng, tể tướng thương nghị tình huống chiến tuyến đông bắc. Đại ca, lần này trách nhiệm của ngươi trọng đại, trong lòng có ý tưởng gì không?

Tần Tiêu dùng que gấp than nhẹ nhàn gảy gảy than trong bếp lò, suy tư nói:

- Bên phía đông bắc ta không quá quen thuộc. Địa lý, nhân văn, phong tục cùng trạng huống của U Châu quân ta cũng không quá hiểu biết, không điều tra thì không có quyền lên tiếng! Hiện tại ta cũng không thể nói rõ ràng nên làm thế nào, chỉ có một ít tư tưởng đại khái.

- Nga, nói nghe một chút?

Lý Long Cơ cảm thấy thật hứng thú.

- Ân, là như vậy.

Tần Tiêu nói:

- Lúc trước người cũng nói bên Bắc Địch khi chiến khi hòa, có hại luôn là chúng ta, nếu muốn giải quyết vấn đề này từ trong nguồn gốc, chỉ có một biện pháp, chính là – đại dung hợp dân tộc.

Lý Long Cơ nhất thời tỉnh táo tinh thần, sắc mặt lộ vẻ vui mừng nói:

- Chúng ta thật đúng là huynh đệ tri kỷ ah. Không đối gạt người, trong lòng ta cũng đang có ý nghĩ như vậy! Nhớ năm đó, Thái Tông hoàng đế anh minh uy phong bậc nào, tiêu diệt Đột Quyết. Nhưng chuyện cách vài chục năm sau, hậu Đột Quyết lại lặng yên hừng khởi, biến thành bắc hoạn mới. Lần này ta không chỉ muốn trừng hưng Đại Đường, còn muốn làm một chuyện mưu phúc cho hậu thế, chính là triệt để giải quyết Bắc Địch xâm phạm biên giới, đem bọn hãn dung hợp tới trong dân tộc Đại Hán chúng ta.

Tần Tiêu không khỏi mừng rỡ, liên tục khen:

- Tốt, người hiện tại quả nhiên đứng trên một độ cao phi phàm – nhưng người cũng biết làm như vậy là khó khăn, còn khó khăn thật lớn! Đầu tiên phải đánh bại Đột Quyết cùng Bắc Địch, bắt bọn hãn hàng phục, sau đó mới có thể làm ra hành động như thế. Hơn nữa đến lúc đó, hơn mười vạn thậm chí là trăm vạn người cần di chuyển cùng dàn xếp, đây không phải là chuyện dễ dàng.

702. Chương 704 : Lời Hứa Cùng Quân Lệnh Trạng. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 704 : Lời hứa cùng quân lệnh trạng. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Long Cơ bình tĩnh suy tư, cau mày nói:

- Chuyện do người làm, không thử nghiệm cùng cố gắng thì sẽ không có được ngày thành công. Tóm lại đây là một tư tưởng vĩ đại cùng mục tiêu khổng lồ. Hướng theo điều này cố gắng, dù không thể hoàn toàn thành công, cũng lấy được thu hoạch thật lớn.

Kỳ thật ta cũng rõ ràng, hiện tại nghĩ tới điều này xác thực là có chút sớm. Ta từ Hà Bắc trở về, tuy rằng bị thủ hạ khuyên can không nên đi U Châu nguy hiểm, nhưng cũng biết một ít sự tình. Hiện tại U Châu quân vừa bại trận, ngay Tiết Nột bị cách chức, sĩ khí hạ thấp vô cùng. Sau khi đại ca đi qua, chuyện cần làm đầu tiên chính là phải giải quyết vấn đề sĩ khí. Sau đó thì gây dựng lại Tả Uy Vệ cùng Tả Kiêu Vệ, còn gia tăng huấn luyện. Chuyện mấu chốt thứ nhất cùng điểm quyết định chính là thu phục Doanh Châu, đoạt lại quyền khống chế đông bắc của Đại Đường. Nói thật hiện tại ở bên kia Đại Đường đã lâm vào hoàn cảnh xấu, lúc này mà nói hoàn toàn định Bắc Địch đích thật là có chút quá xa.

Tần Tiêu mỉm cười lắc đầu:

- Ta không cho là như vậy. Đây là một vấn đề về chiến lược, có tư tưởng chỉ đạo minh xác mới có thể dễ dụng binh. Chuyện quân sự vĩnh viễn đều phục vụ cho chính trị. Đem ra so sánh, ý tứ của người chỉ cần ta đánh lui Hề cùng Khiết Đan xây lại Doanh Châu, như vậy khi ta dụng binh liền phải hết sức giết chóc. Đem bọn hãn giết tới mức kinh hãi đảm chiến, giống như năm đó tại Sóc Phương một trận chiến phải giết hai ba vạn người, cam đoan trong khoảng thời gian ngắn bọn hãn không dám tái phạm, sau đó chúng ta tiếp tục chiếm cứ nơi hiểm yếu tử thủ địa bàn của mình. Nếu người suy nghĩ muốn hoàn toàn bình ổn bắc hoạn, ta sử dụng binh không thể giết chóc lung tung, tuy rằng vẫn phải đánh bại kẻ địch trên chiến trường, nhưng trọng yếu hơn là đánh bại bọn hãn từ trong lòng, còn phải thu thập lòng người. Điều này cũng giống như năm xưa Gia Cát Lượng định Nam Châu, chú ý tâm lý chiến làm đầu.

Lý Long Cơ liên tục gật đầu, trong ánh mắt rạng rỡ sinh huy:

- Cho nên ta nói lựa chọn một vị nguyên soái thích hợp mới là trọng yếu nhất. Nói thật trong quân sự ta không hiểu nhiều lắm. Nhưng nghe người vừa nói như vậy ta liền hiểu được. Quân sự đích thật là phục vụ cho chính trị, vị hoàng đế như ta cùng ý nguyện của triều đình mới là mấu chốt chân chính quyết định tính chất của chiến tranh. Chuyện bên đông bắc giao cho người ta mới thực sự yên tâm. Có lẽ Đại Đường vẫn còn người có thể mang binh đánh giặc không kém hơn người, nhưng ánh mắt cùng kiến thức lại tuyệt đối không hơn được người. Như vậy đi, dù sao ta đã giao cho người quyền hạn tùy thời chém trước tâu sau, đại ca đi đông bắc, có sự tình gì đều có thể tự mình giải quyết. Đại sự quan hệ tới quốc sách cùng chiến lược chính người không thể nắm chắc thì có thể cấp tốc gửi tin báo cho ta. Chỉ cần là tấu chương của người, cho dù nửa đêm canh ba ta cũng sẽ thức dậy phê duyệt, lấy tốc độ nhanh nhất làm ra câu trả lời, quyết không để cho người chậm trễ việc quân cơ.

- Tốt, một lời đã định!

Trong lòng Tần Tiêu vui vẻ, có vị hoàng đế làm hậu thuẫn kiên cố, lo gì không thể thành đại sự ah! Nguyên soái cùng tướng quân càng lợi hại, nhưng nếu không có mình quân ủng hộ, chỉ biến thành thất phu mà thôi. Chính trị cứng rắn, quyết đoán cùng trong sáng mới là mấu chốt giúp quân đội thắng lợi!

Về mặt Lý Long Cơ hiện ra nụ cười thật hài lòng, gật đầu nói:

- Nghĩ tới hai huynh đệ chúng ta đã quen biết sáu bảy năm. Nhớ ngày đó chúng ta tuổi trẻ khinh cuồng, không nghĩ tới hôm nay rốt cục có cơ hội cùng nhau nắm giữ vận mệnh một vương triều! Đại ca, thời gian như thoi đưa, đại trượng phu kiến công lập nghiệp khi còn trẻ thôi! Hiện tại ta thật hận ngày tháng trôi qua quá nhanh, ước gì một ngày chém thành hai nửa mà sử dụng!

- Ha ha, người càng cố gắng, Đại Đường càng thêm có hi vọng!

Tần Tiêu cảm khái tự đáy lòng:

- Hơn nữa mặc kệ làm chuyện gì, đều quý tại kiên trì. Người là hoàng đế, nhưng vẫn có thất tình lục dục, cũng có lúc mệt mỏi cùng lối sống. Cho nên ở bên cạnh người có thần tử trung thành ngay thẳng mới càng thêm trọng yếu. Kỳ thật nếu như có thể làm được thân hiền thần, xa tiểu nhân, muốn làm một minh quân cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Trong triều không thiếu thần tử tài giỏi trung thực, rất nhiều chuyện người có thể để cho bọn hán phân ưu giúp người, không cần phải mọi chuyện đều tự mình đi làm, như vậy sẽ khiến cho người lâm vào việc bận rộn khôn cùng, sớm hay muộn có một ngày làm người mệt mỏi.

- Cảm ơn lời khuyên bảo chân thành của người, đại ca!

Lý Long Cơ mỉm cười nói:

- Kỳ thật trong mấy năm qua, ta mỗi ngày đều học tập làm sao làm một hoàng đế tốt. Ta đăng cơ liền làm một chuyện, chính là khôi phục quan chép sử cùng gián quan thu thập ý kiến. Chính là vì giám sát gió hướng trong triều, khiến chính trị trở nên trong sáng cùng công khai, tránh khỏi tiểu nhân cùng quyền thần, lộng thần che đậy. Ta không dám cam đoan ngày sau ta có mệt mỏi hay không, nhưng ta vẫn sẽ không lười biếng! Trùng hưng Đại Đường, chế tạo đại sự nghiệp bất thế, vĩnh viễn cũng sẽ là giấc mộng của ta! Người vừa mới nói câu nói kia ta sẽ nhớ kỹ, quý tại kiên trì!

Tần Tiêu vui mừng gật đầu mỉm cười:

- Làm một nam nhân, khó được cơ hội triển khai khát vọng cả đời. Có thể gặp được huynh đệ tốt như người, một hoàng đế tốt, cũng là Tần Tiêu này có phúc. Ta tin tưởng người, người nhất định sẽ trở thành một trong những hoàng đế tốt nhất trong lịch sử Trung Hoa. Chiến lược bên đông bắc, sau khi người quay về triều cần đi tìm Diêu Sùng, Quách Nguyên Chấn bọn hán cùng nhau thương nghị tỉ mỉ, tận lực tìm một kết quả thích hợp với tình hình trong nước nhất. Lần này ta đi qua bên kia sẽ quan sát thật kỹ, bắt tay giải quyết những vấn đề mà người nói. Có một vị hoàng đế tốt cùng triều đình đoàn kết ủng hộ, ta tuy rằng không dám nói mình chắc chắn mã đáo thành công, nhưng ít ra vẫn có gan làm đến tốt nhất. Ngày nào đông bắc còn Tần Tiêu, sẽ không có người Bắc Địch dám xâm nhập Trung Nguyên! Đây là lời hứa hẹn cùng quân lệnh trạng của một vị tướng soái!

Lý Long Cơ cảm kích vui mừng cười:

- Cảm ơn, đại ca!

Khi tiếng gà gáy đầu tiên truyền đến, Tần Tiêu đang thêm than vào bếp lò. Lý Long Cơ xoay xoay vùng cổ có chút đau nhức, đi ra cửa nhìn nhìn ra ngoài, không ngờ vẫn còn tối đen. Đầu mùa xuân ngày ngắn đêm dài, sau tiếng gà gáy hồi lâu trời mới hừng đông.

Lý Long Cơ nhìn thấy Thạch Thu Giản vẫn đứng thẳng tắp bên ngoài như một cây tiêu thương, không khỏi có chút hổ thẹn lẫn xấu hổ. Chỉ lo nói chuyện phiếm cùng Tần Tiêu, càng tán gẫu càng xâm nhập, lại bỏ quên hẳn đứng bên ngoài đông lạnh suốt một đêm. Hán tử giống như được làm bằng sắt thép kia, vẫn không hề lộ ra chút vẻ lơ lửng hoặc là mệt mỏi.

Lý Long Cơ vội vàng gọi hắn đi vào, tốt xấu cũng để cho hắn ngồi xuống bên cạnh bếp lò.

Thạch Thu Giản là đội trưởng tuần vệ của Lý Long Cơ lần này, hiện tại xem như là nhân vật tâm phúc bên cạnh hoàng đế.

703. Chương 705 : Nhiệt Huyết Chảy Xiết. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 705 : Nhiệt huyết chảy xiết. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Long Cơ nói:

- Thạch tướng quân, hôm nay ta sẽ khởi hành, dọc theo dòng Tương Giang đi xuống Kiếm Nam. Từ hôm nay trở đi người đi theo bên người Tần đại soái, ta hủy bỏ chức vụ hoàng thành ngự suất ti lang tướng của người, phong người làm Tả Uy Vệ tam phẩm tướng quân, làm phó thủ của đại tướng quân Lý Tự Nghiệp, cùng ở dưới trướng Tần đại soái nghe lệnh.

Thạch Thu Giản nhất thời vừa mừng vừa sợ, vội vàng quỳ xuống:

- Bệ hạ! Vi thần thân là đội trưởng thân vệ đội của bệ hạ, làm sao dám tùy tiện rời đi?

Tần Tiêu cũng nói:

- Phải đó, bệ hạ. Ngài còn lộ trình dài mấy ngàn dặm, vào nam ra bắc, bên người làm sao không ai theo chỉ huy hộ giá? Thạch Thu Giản là trung thần lương tướng, ngài nên mang theo bên người đi.

Lý Long Cơ nhắc tay cho Thạch Thu Giản đứng lên, ban ngồi xuống bên cạnh, thản nhiên nói:

- Chính bởi vì là trung thần lương tướng mới khiến cho hắn đến bên cạnh người, cùng nhau ra trận giết địch đền đáp quốc gia. Bên cạnh ta vẫn còn người có thể dùng, việc này người không cần phải lo lắng. Phía nam thái bình, đội trưởng thân vệ chỉ cần dùng được là tốt rồi. Người đưa hắn cùng đến đông bắc, có thể phát huy tác dụng vượt xa ở lại bên cạnh ta rất nhiều.

Tần Tiêu vội nói:

- Bệ hạ là vua của một nước, là mạch máu của Đại Đường, làm sao có thể sơ sẩy?

Lý Long Cơ khoát tay chặn lại:

- Nặng nhẹ ta đều nắm giữ, cứ quyết định như vậy đi. Thạch Thu Giản, năm xưa là Tần đại soái một tay đè bặt người, hiện giờ ta đưa người cho hắn, người phải dốc lòng phục vụ không được lãnh đạm!

Sắc mặt Thạch Thu Giản nghiêm túc, hai chân quỳ xuống bái:

- Bệ hạ yên tâm, vì thần nhất định sẽ sống chết đền đáp bệ hạ, đền đáp Đại Đường, hồi báo ơn tri ngộ của bệ hạ cùng đại nguyên soái!

- Tốt, đứng lên đi.

Lý Long Cơ mỉm cười thản nhiên nói:

- Người có thể được Tần đại soái ngưỡng mộ hẳn là người trung dũng tài giỏi, ta tin tưởng người. Đúng rồi, một chút ta sẽ quay về trên đảo. Hai người cùng đi theo ta, không cần gọi Bình Vương, để cho hắn ngủ.

- Dạ, bệ hạ!

Khi trời vừa sáng ba nam nhân rời khỏi nhà Tần Tiêu, đi về hướng Tương Giang. Thời gian rạng sáng rét lạnh vô cùng. Ba người tăng nhanh bước chân, sau khi lên thuyền, Tần Tiêu khua mái chèo đi tới Kết Tử Châu Đầu. Đội thân vệ hoàng đế vội vàng đi tới nghênh đón, đưa ba người vào đạo quan. Kim Lương Phượng trong bộ đạo bào trắng tinh cung nghênh hoàng đế.

Lý Long Cơ mời Tần Tiêu cùng Kim Lương Phượng đi vào trong đạo quan, chính thức nói:

- Quốc sự ở trước mặt, chúng ta hiện tại nói chính sự. Trẫm chính thức sắc phong Tần Tiêu làm Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái, chấp chương hết thủy quân sự Hà Bắc, có được quyền tùy thời chém trước tâu sau, chuyên xử lý quyền thượng tấu; Ngoài ra đảm nhiệm U Châu đại đô đốc, thống lĩnh U Châu Tả Uy Vệ cùng Tả Kiêu Vệ. Binh bộ sẽ khắc ấn lấy ban thưởng.

Tần Tiêu cung kính vái chào, hô to vạn tuế chuẩn bị tiếp chỉ nhưng vẫn không thấy Lý Long Cơ đưa ra thánh chỉ, chỉ nghe hắn nói tiếp:

- Trẫm phong Kim Lương Phượng làm U Châu đại đô đốc tứ phẩm tư mã, hiệp trợ đại đô đốc trưởng sử Tổng Khánh Lễ. Quản lý chính sự dân sinh dân chúng bát châu. Phong Kim Lương Phượng làm Hà Bắc đạo hạnh quân hành quân trưởng sử, trợ giúp quân sự.

Kim Lương Phượng cũng cung kính hô to vạn tuế chuẩn bị tiếp chỉ.

Lý Long Cơ mở ra một hộp gấm xuất ra một phần thánh chỉ, nhìn hai người nói:

- Hai vị ái khanh, việc Hà Bắc cùng việc U Châu liền nhờ hai vị, trẫm ở Trường An chờ đợi tin chiến thắng truyền đến! Vừa rồi trẫm đã tuyên đọc qua ý chỉ, nơi này có một thánh chỉ trống, Tần đại nguyên soái cầm về mời cáo mệnh phu nhân Thượng Quan Uyển Nhi miêu tả viết vào, tức khắc có hiệu lực.

- A!

Tần Tiêu không khỏi hoảng sợ: Chính mình ghi thánh chỉ, đây chẳng phải tương đương khai ra ngân phiếu không?

Trời ạ! Loại chuyện này mà Lý Long Cơ cũng dám làm, thật sự quá hoang đường!

Nếu truyền đi ra, nhất định sẽ trở thành thiên đại tin tức!

Tần Tiêu vội vàng nói:

- Bệ hạ, thánh chỉ đâu phải trò chơi! Bệ hạ hẳn phải tự mình viết hoặc duyệt qua, sau đó dùng ấn tỳ hạ đặt. Thánh chỉ ủy thác người khác làm thật sự quá mức...

Đang nói Tần Tiêu chợt chứng kiến vẻ mặt cương nghị lộ ý cười của Lý Long Cơ, không khỏi có chút ngáy ngẩn cả người.

Kim Lương Phượng tự nhiên cũng không ngớt lời khuyên can, ngăn cản Lý Long Cơ làm như vậy.

Lý Long Cơ hờ hững nói:

- Việc nhỏ thôi, không cần khẩn trương. Ý của trẫm đã nói là làm, thánh chỉ chỉ là đi ngang qua sân khấu. Lần này đi tuần trẫm vốn dẫn theo thái tử chiếm sự Khương Sư Độ chuyên ghi chép, nhưng trẫm đã lưu người này ở tại Hà Bắc làm khâm sai giám sát sử. Các người đi qua bên kia tự nhiên sẽ gặp mặt, đến lúc đó cần cùng nhau cộng sự. Chữ viết của Thượng Quan Uyển Nhi xuất chúng, quen viết thánh chỉ, làm phiên nòng động tay một chút không phải là không thể được!

Tần Tiêu cùng Kim Lương Phượng đưa mắt nhìn nhau:

- Vậy...

Lý Long Cơ nghiêm mặt nói:

- Hai vị ái khanh, còn không tiếp chỉ?

Hai người Tần Tiêu đành cung kính tiếp nhận thánh chỉ, đứng dậy. Lý Long Cơ thần nhiên mỉm cười nói:

- Tốt lắm, lần này đến Trường Cát có thể nói được thu hoạch rất nhiều. Thứ nhất mời hai vị ái khanh rời núi, thứ hai cũng được gặp mặt người thân cùng huynh đệ. Kim tiên sinh, người đi ra ngoài nói với bọn họ, hiện tại bắt đầu thu thập thuyền chuẩn bị khởi giá xuôi nam.

- Dạ.

Kim Lương Phượng cung kính rời khỏi, cảm thấy thật rõ ràng, hoàng đế cùng Tần Tiêu còn chuyện muốn nói.

Tần Tiêu nhìn thấy Kim Lương Phượng rời đi, cầm thánh chỉ trong tay hỏi:

- Bệ hạ, thánh chỉ trống này có phải do ta tùy tiện điền vào hay không đây?

- Ha ha!

Lý Long Cơ nở nụ cười:

- Tùy ý.

Tần Tiêu lắc đầu cười:

- Bỏ đi, chuyện khi quân ta mặc kệ thì tốt hơn. Tuy chữ của ta khó xem một chút, tốt xấu vẫn có thể gặp mặt người. Nếu không hiện tại tự tay ta viết đi.

- Người không nhìn thấy trong phòng này cũng không có văn phòng tứ bảo sao? Đây là tinh thất tu đạo của Kim Lương Phượng, không phải thư phòng.

Lý Long Cơ cười khê:

- Đừng mãi quan tâm loại chuyện nhỏ nhặt này làm gì, chẳng khác gì một phụ nhân. Nếu ngay cả người mà ta cũng không tin được, còn đi tin nhiệm ai được đây?

Trong lòng Tần Tiêu chấn động, không khỏi nghĩ thầm: Lý Long Cơ, mấy năm không gặp người quả nhiên biến hóa rất lớn! Tuy rằng chỉ là một hành động nho nhỏ thế này, mang theo hiềm nghi lung lạc lòng người thật lớn nhưng ta không thể không bội phục biểu hiện của người thật sự rất đại khí, thật tự tin, rất inh. Lấy thành đối tín, tín nhiệm lẫn nhau, người biểu lộ tin tức này với ta, cho ta uống thuốc an thần sao?

Trong lòng người cũng rõ ràng hiểu được bởi vì chuyện đấu tranh chính trị cùng từ quan mấy năm trước, trong lòng ta nhất định vẫn còn băn khoăn. Vì thế người tỏ rõ chân thành tuyệt đối tín nhiệm ta, đúng không? Vua tôi không cố kỵ, tự nhiên hết thảy dễ làm. Người đem binh quyền Hà Bắc đều giao trên tay ta, sau đó tỏ vẻ người tuyệt đối tín nhiệm ta...ta còn có thể nói cái gì?

704. Chương 706 : Nhiệt Huyết Chảy Xiết. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 706 : Nhiệt huyết chảy xiết. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Có lẽ người đã có thuật làm đế vương cùng lòng dạ vương giả, nhưng hiện tại xem ra người thật sự là một quân vương đại khí, thành tín cùng khai sáng!

Đồng thời cũng là một huynh đệ tốt đáng giá tín nhiệm!

Tuy rằng ta không đến nỗi mở miệng nói sẽ cúc cung tận tụy cho tới chết...nhưng lần này đây người thật sự làm cho ta cảm động không chỉ một lần!

Huynh đệ? Hoặc vua tôi? Thân phận sai biệt thật sự trọng yếu như thế sao? Mặc kệ người là người thế nào, có thể hiểu được tâm tư của ta như thế, luôn suy nghĩ cho ta, xem như là tri kỷ bình sinh của ta!

Nam nhi bình sinh được một tri kỷ như thế, còn gì đòi hỏi?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Tiêu nổi sóng mênh mông, cảm khái hàng vạn hàng nghìn, không khỏi nhìn Lý Long Cơ cười nói:

- Về công hay tư lần này ta nhất định phải làm ra chút thành tích tại U Châu. Người cứ yên tâm đi.

Lý Long Cơ gật gật đầu, hai người lòng hiểu mà không nói, tỉnh táo tương tích nhìn nhau cười.

Tình cảm giữa nam nhân có đôi khi chỉ đơn giản như vậy. Tín nhiệm cùng lý giải, như vậy là đã đủ. Có vài lời không cần làm rõ vẫn có ý nghĩa hơn làm rõ ràng.

Lý Long Cơ duỗi lưng, ngáp dài, bộ dạng uể oải nói:

- Ai nha, trở thành hoàng đế ba năm, hoạt động thật ít, thân thể có chút kém cỏi. Chỉ một đêm không ngủ hiện tại lại buồn ngủ vô cùng! Một chút ta lên thuyền phải về phòng ngủ mới được. Đúng rồi, chuyện trong nhà người cần cẩn thận an bài một chút. Khi nào khởi hành đi Sở Tiên sơn trang, làm sao xử lý nghiệp vụ người phải cẩn thận suy nghĩ, đừng đem toàn bộ mọi chuyện giao cho Tiên nhi các nàng biết không? Kỳ thật lần này ta cảm giác rất có lỗi với bọn họ. Luôn nghĩ làm sao bồi thường mới tốt. Tuy nói đã cấp tước vị cho Đại Đầu, nhưng luôn cảm giác có chút không được đủ. Ai nha, còn có Ngọc Hoàn. Tiểu cô nương khờ dại kia xem ra thật sự bị ta hù dọa mất mật, ha ha! Sau này người phải đối xử tốt với nàng, bằng không thật uống phí nàng say mê quyến luyến người.

Những lời nói của Lý Long Cơ nghe như lời căn nhắc lao đao, lại làm trong lòng Tần Tiêu cảm thấy thật ấm áp. Bởi vì hắn đang lấy thân phận huynh đệ thật sự quan tâm người nhà của mình.

Tần Tiêu ha ha nở nụ cười:

- Vô luận người là hoàng đế hay là A Man huynh đệ, bất kể thế nào, ta thân làm thần tử cùng đại ca, lần này thật sự là cảm kích người. Ta cũng không muốn nói nhiều lời dư thừa, bảo trọng!

Lý Long Cơ gật đầu mỉm cười:

- Người cũng bảo trọng!

- Ta đi đây.

Tần Tiêu nói:

- Hai ngày sau ta sẽ khởi hành đi Hà Bắc. Sau khi đến ta sẽ lập tức thăm dò tình huống, mệnh lệnh về chiến cuộc đông bắc trên triều đình thỉnh sớm truyền xuống, như vậy ta dễ dụng binh hơn.

- Được rồi, đi thôi. Việc này ta đều nhớ kỹ chặt chẽ. Đây chính là chuyện quân quốc đại sự lớn nhất từ khi ta đăng cơ cho tới nay, dám không dụng tâm sao?

Lý Long Cơ có chút lưu luyến nhìn Tần Tiêu, thâm trầm nói:

- Lần này đi Hà Bắc, quan ải trùng điệp, kỵ binh lưỡi mác, vừa đánh thắng trận đồng thời phải bảo trọng chính mình. Ta ở Trường An chờ người, giúp người khánh công đầu. Đến lúc đó để cho Ngọc Hoàn khiêu vũ, chúng ta uống rượu mừng, xem như là hưởng thụ lớn nhất trong đời đi.

Tần Tiêu chứng kiến ánh mắt Lý Long Cơ hơi có chút phức tạp. Vừa có lưu luyến ly biệt, lại có chờ đợi thật sâu, còn có biến hóa kỳ lạ cùng ám chỉ!

Trong lòng Tần Tiêu nghĩ thầm: Tiểu tử này đang ám chỉ chuyện tối hôm qua? Hắn là người suy nghĩ chu toàn lại thông minh lanh lợi như vậy, ngày hôm qua ta bố trí cục diện kỳ thật có chút ngây thơ cùng đơn giản, nói trắng ra là cấp cho song phương một cơ hội giảng hòa bước xuống thang. Với tính tế của hắn không lý do nào không nghĩ ra. Tự nhiên lấy trí tuệ hiện tại của hắn, càng thêm hiểu được làm sao xuống thang, làm sao không tổn thương hòa khí cùng mặt mũi lẫn nhau...Dù sao Dương Ngọc Hoàn không chịu tiến cung cũng là sự thật, nếu ta trái lương tâm miễn cưỡng đưa cho hắn, hắn cũng sẽ không an lòng. Nếu hắn tránh né không nói ra, thứ nhất bản thân hắn lại không dứt khoát bỏ được, thứ hai sẽ làm giữa huynh đệ có ngăn cách. Nghĩ tới hắn tất nhiên là muốn thông qua quan hệ lợi hại trong chuyện này mà làm chuyện thuận nước giong thuyền, ban chỉ tứ hôn, khiến quan hệ giữa vua tôi cùng huynh đệ sẽ không bởi vì việc nhỏ như vậy mà gây ra chuyện khó chịu.

Tiểu tử thông minh, đích thật là nguyên liệu làm hoàng đế!

Tần Tiêu cũng nở nụ cười thâm ý:

- Ta nghĩ cả đời này của Ngọc Hoàn khẳng định sẽ cảm kích vị hoàng đế anh minh như ngươi. Đương nhiên, còn có cả ta, cùng toàn bộ người nhà của ta.

- Nói nhiều như vậy làm gì?

Lý Long Cơ thoải mái mỉm cười:

- Chứng kiến huynh đệ trải qua tốt, ta cũng thật vui vẻ. Lại nhắc tới, ta thật sự tưởng niệm hoàng hậu cùng phi tử các nàng. Chờ sau khi xong xuôi chuyện xuôi nam, ta phải đi về hưởng thụ niềm vui đoàn tụ một chút. Đúng rồi, ngươi cũng đừng quên ngươi cũng là nghĩa phụ của Tự Trực. Tuy rằng hiện tại ta là hoàng đế, hắn là thân vương, nhưng kẻ làm nghĩa phụ như ngươi đừng làm ra chuyện không tiếp thu hắn!

- Ha ha!

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Đánh giấc xong nếu có cơ hội quay về Trường An ta sẽ đi gặp hắn.

Lý Long Cơ gật đầu mỉm cười, khoát tay áo:

- Đi thôi, chúng ta từ biệt tại đây. Hi vọng ngày gặp lại nghe được tin chiến thắng của ngươi, cũng có được tin bình an của ngươi.

Trong lòng Tần Tiêu có chút kích động cùng cảm khái, ôm quyền cúi đầu:

- Bảo trọng, cáo từ!

Sắc mặt Lý Long Cơ thâm trầm ôm quyền đáp lễ:

- Bảo trọng!

Tần Tiêu đi ra khỏi tỉnh thất, chậm rãi đi ra đạo quan, cảm giác thánh chỉ trong tay nặng trĩu. Bên trong đây vừa có lòng phó thác cùng tín nhiệm của quân vương, cũng có được lòng đối đãi chân thành của huynh đệ.

Đội thân vệ của Lý Long Cơ đang bận rộn, không bao lâu sau hắn đã lên thuyền rời đi.

Kim Lương Phượng cùng Thạch Thu Giản đi tới bên người Tần Tiêu, trên mặt đều lộ ra ý cười vui vẻ.

Tần Tiêu cười hỏi:

- Các ngươi cười cái gì?

- Ta đang cười, người nào đó chờ đợi ngày lành cực khổ suốt ba năm nay, cuối cùng đã đến.

Kim Lương Phượng nói:

- Phong Tuyết đao đã tới thời điểm phá quan mà gặp lại ánh mặt trời phải không?

Thạch Thu Giản liền nói:

- Ty chức chỉ là cao hứng, rốt cục có năng lực đi theo đại nguyên soái ra trận giết địch!

Tần Tiêu ngược mắt nhìn tia nắng ban mai chiếu xuống sương mù phía trước, nhìn vào Đan Thư Thiết Khoán Bì vẫn còn phủ vải lớn, trong lòng không khỏi cảm khái vô cùng, dòng máu trong huyết quản dần dần chạy chồm lên.

Gió xuân thổi, nước xuân trôi. Thuyền lớn nhỏ neo, thuận gió xuôi về hướng nam.

Nhóm người Tần Tiêu cũng lên một chiếc thuyền nhỏ trôi ra giữa sông, cùng nhau đứng trên khoang thuyền nhìn theo Lý Long Cơ đi xa.

Trên người Lý Long Cơ phủ thêm một chiếc áo cừu dày, đang đứng ngay mũi thuyền, mày nhíu lại, đưa mắt ngắm nhìn dòng Tương Giang cuộn cuộn cùng Nhạc Lộ sơn nguy nga, trong lòng không khỏi dâng lên hào khí.

705. Chương 707 : Ôn Nhu Hương Tình Nồng Tha Thiết. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 707 : Ôn nhu hương tình nồng tha thiết. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lần này đi tuần, ý tưởng xuôi nam chỉ nằm ngoài kế hoạch của hắn. Nhưng hiện tại xem ra, chuyến đi đến Trường Cát làm cho hắn cảm khái nhiều nhất trong toàn bộ lộ trình. Lý Long Cơ tự nhận mình vẫn tương đối hiểu biết Tần Tiêu. Hắn là một người kỳ lạ, kỳ lạ tới mức hoàn toàn không giống bất kỳ kẻ nào. Ý tưởng của hắn cùng ánh mắt luôn dị thường độc đáo, tâm tư tinh xảo tỉ mỉ, nhưng lại không mất vẻ hào sảng lẫn rộng rãi.

Trọng yếu hơn là chuyện hắn đã cam đoan, sẽ đáng giá tín nhiệm!

Trên mặt Lý Long Cơ hiện lên dáng mỉm cười tự hào cùng vừa lòng, thậm chí: Tần Tiêu, làm huynh đệ, mặc dù thân phận của ta cao quý hơn so với ngươi, nhưng luôn kính trọng ngươi, bồi phục ngươi, cơ hồ đối với ngươi luôn nói gì nghe nấy; làm quân vương, đứng trên gốc độ của quốc gia mà xem, ngươi thật sự là cột trụ mà người bên ngoài không thể thay thế, là cánh tay kiên cố của ta! Cuộc đời này quen biết với ngươi, hiểu nhau, xem như là chuyện may mắn bình sinh của nam nhi, là chuyện may mắn bình sinh của một vị quân vương!

Nước sông chạy chồm, buồm căng gió lớn. Khoảng cách đội thuyền của Lý Long Cơ cùng chiếc thuyền nhỏ của Tần Tiêu dần dần kéo xa. Tần Tiêu cũng lặng lẽ đứng trên đầu thuyền, hí mắt nhìn chăm chú đội thuyền sắp biến mất nơi phương xa.

Trong tim của hắn lúc này giống như nước sông, chưa từng bình tĩnh qua một khắc nào. Rời khỏi triều đình ba năm, giấu tài không hồi thế sự. Cho tới bây giờ rốt cục lại có năng lực thúc ngựa ra chiến trường, thỏa mãn chí khí nam nhi, đền đáp quốc gia!

Trong người hắn giống như được tiêm vào thuốc kích thích, sóng lòng mênh mông mãnh liệt, cảm xúc phập phồng kích động. Thân làm một quân nhân, ngựa chiến vung đao chém giết địch, là một việc khiến người thống khoái biết bao nhiêu!

Cảm ơn, huynh đệ tốt A Man, hoàng đế tốt Đường Minh Hoàng!

Khi về đến nhà, khói bếp dâng lên, sương khói vờn quanh Nhạc Lộ sơn, mỹ lệ mộng lung.

Tiếng chó sủa, tiếng gà kêu rả rác, hài đồng đang vui chơi. Nam nhân bắt đầu bận việc sinh kế, nữ nhân đang chuẩn bị cơm canh. Cuộc sống điền viên yên tĩnh ầm ập đã bắt đầu rời khỏi Tần Tiêu. Trong lòng hắn lại dâng lên nỗi lưu luyến cùng không muốn xa rời.

Vừa mới đi vào trong sân, Đại Đầu đã vọt ra nhào vào trong lòng Tần Tiêu, vô cùng ngây thơ kêu lên:

- A cha, hoàng đế nghĩa phụ đâu?

Tần Tiêu cười a a ôm lấy hài tử, nhìn Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi, Mặc Y đang đứng ở cửa phòng nhìn hắn mỉm cười đầy thâm tình, lại nhìn Đại Đầu đáp:

- Hoàng đế nghĩa phụ đi làm chuyện đại sự quốc gia rồi!

- A cha sắp trở thành đại tướng quân sao?

- Đúng rồi!

- Nga da, quá tuyệt vời!

Đại Đầu kích động hoa chân múa tay vui sướng:

- Con trưởng thành cũng sẽ làm đại tướng quân như a cha! Ngồi trên ngựa, tay cầm đao, ra chiến trường giết địch!

Tần Tiêu từ trong ánh mắt của Lý Tiên Huệ, Thượng Quan Uyển Nhi nhận ra được vẻ quyến luyến, vẻ lo lắng cùng nỗi bất đắc dĩ tràn đầy.

Tần Tiêu ôm Đại Đầu đi tới trước mặt các nàng, có chút hổ thẹn nói:

- Thật xin lỗi, ta lại muốn đi.

Lý Tiên Huệ ôm Đại Đầu, dùng tay che phủ gò má lạnh giá của hài tử, thản nhiên nói:

- Đi thôi, làm việc của huynh.

Mỗi một lần Tần Tiêu cần “ra ngoài”, Lý Tiên Huệ vẫn luôn nói một câu như vậy. Mỗi một lần Tần Tiêu đều có thể nghe ra hương vị bất đồng, trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn.

Thượng Quan Uyển Nhi mỉm cười:

- Huynh từ thuở nhỏ đã là nam nhân như vậy, chúng tôi vẻ vang vì huynh. Việc trong nhà hết thảy không cần lo lắng, hết thảy có chúng tôi.

Tần Tiêu mỉm cười gật đầu, lòng cảm kích không cần nói cũng hiểu được, tình cảm sâu nặng chỉ nằm trong nụ cười.

Mặc Y thoải mái hơn rất nhiều, hơi có chút tự hào nói:

- Mọi người nỗ lực cùng huynh đồng hành, rong ruổi nơi sa trường.

Kim Lương Phượng cùng Thạch Thu Giản đều biết điều đi vòng sang một bên, hàn huyên cùng nhau.

Tần Tiêu nói:

- Sao không thấy Tử Dịch cùng Ngọc Hoàn, chẳng lẽ còn đang ngủ sao? Bình Vương đâu?

- Bình Vương vẫn còn ngủ say.

Lý Tiên Huệ nói:

- Sau đêm qua đã không còn thấy Tử Dịch cùng Ngọc Hoàn, chỉ sợ là chui trong mền nói chuyện cả đêm, đến bây giờ còn chưa thấy đi ra.

Tần Tiêu không khỏi thâm bất cười: Hai người này!

Cho mãi tới khi cơm đã chín Lý Trọng Tuấn mới rời giường, tìm Tần Tiêu mới biết được hoàng đế đã rời đi. Lý Trọng Tuấn biết hai ngày nữa Tần Tiêu cũng đi, vỗ ngực nói:

- An tâm đi thôi, hôm qua hoàng đế giao ít công việc cho ta, ta có thể lưu lại nơi này thêm vài ngày. Người đem mọi chuyện giao cho ta xử lý là tốt rồi. Người làm ca ca như ta cũng khó được cơ hội làm chút chuyện cho em rồi.

Tần Tiêu chỉ cười:

- Người muốn nhân cơ hội lưu lại Giang Nam thêm thời gian đi?

Lý Trọng Tuấn ha ha cười to:

- Người hiểu ta, chỉ có Tần Tiêu! Nhưng người yên tâm, không cần xếp xong Tiên nhi bọn họ tại Sở Tiên sơn trang ta cũng sẽ không đi. Địa phương kia thật sự có nhiều hồi ức, ha ha!

Trong tiếng cười to của Lý Trọng Tuấn đều bao hàm vẻ tang thương cùng ký ức.

Nhìn thấy sắp đến giờ ăn cơm, Tử Dịch cùng Ngọc Hoàn chưa thấy bóng dáng. Tần Tiêu không khỏi có chút buồn bực, chạy tới ngoài phòng Dương Ngọc Hoàn, chỉ nghe bên trong có tiếng bàn tán xì xào, nghe không rõ lắm.

Tần Tiêu đi tới gõ cửa:

- Hai người có thể ra rồi chưa? Sắp ăn cơm rồi.

Chợt nghe trong phòng vang ra thanh âm, tiếng bước chân cùng tiếng chuông lanh canh truyền đến. Cửa mở ra, sắc mặt Dương Ngọc Hoàn ưu tư tội nghiệp nhìn Tần Tiêu.

Tần Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Làm sao vậy?

- Hầu gia ca ca, có phải huynh sẽ lập tức rời nhà phải không? Phải đi ra ngoài đánh giặc thật sao?

Dương Ngọc Hoàn tràn đầy vẻ thương tâm nói:

- Muội thật không muốn đâu!

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Ngày hôm qua muội cùng tứ nương tự nhốt trong phòng đang thảo luận chuyện này sao?

- Không phải, tới sáng nay muội mới biết được, tứ nương nghe tam nương nói.

Dương Ngọc Hoàn nỉ non:

- Đêm qua, tứ nương dạy muội làm sao làm vợ của huynh đâu!

- Di, muội là đồ đàn!

Tử Dịch từ trong phòng nhảy ra, vừa kéo quần áo trên người Dương Ngọc Hoàn, vừa che miệng của nàng:

- Loại chuyện này làm sao có thể tùy tiện nói ra!

Tần Tiêu không khỏi thấy buồn cười: Tử Dịch ah, chính muội cũng còn chưa biết nên làm sao, hiện tại còn lên mặt đi chỉ dạy người khác, dạy người làm sao “làm vợ”. Dọa! Muội có thể dạy được cái gì, truyền thụ kinh nghiệm sinh hoạt vợ chồng chuyên nghiệp sao?

Dương Ngọc Hoàn giãy nhẹ:

- Có gì quan trọng đâu chứ, hầu gia ca ca cũng không phải người ngoài. Còn có chuyện gì mà không thể nói với hầu gia ca ca đây?

Tử Dịch liên tục lắc đầu thở dài:

- Rốt cục phát hiện một người còn ngu ngốc hơn ta!

Tần Tiêu nhún nhún không bật cười:

- Đi ra ngoài, ăn cơm.

- Chờ muối rửa mặt đánh răng!

Tử Dịch không ngớt lời kêu la:

- Muội còn có chuyện nói với huynh!

Trong lòng Tần Tiêu chợt suy nghĩ: Chẳng lẽ còn muốn liều lĩnh đi theo ra tiền tuyến? Như vậy sao được!

- Ngọc Hoàn có rửa mặt chải đầu chưa?

- Muội làm xong lâu rồi, chỉ là tứ nương cứ ở mãi trên giường không chịu ra ngoài.

706. Chương 708 : Ôn Nhu Hương Tình Nồng Tha Thiết. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 708 : Ôn nhu hương tình nồng tha thiết. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Vậy thì chúng ta đi!

Tần Tiêu lôi kéo bàn tay của Dương Ngọc Hoàn bỏ chạy, Tử Dịch ở phía sau oa oa kêu to oán hận.

Dương Ngọc Hoàn khanh khách cười to, dưới chân cũng vội vàng chạy nhanh hơn.

Tần Tiêu không khỏi thảm nhủ: Đúng là hài tử a, ngây thơ, hồn nhiên vô cùng!

Dương Ngọc Hoàn thoát khỏi hoàng đế, trong lòng thật khoan khoái, nhưng nhìn thấy Tần Tiêu sắp rời đi, cực kỳ không muốn, không khỏi ôm chặt cánh tay Tần Tiêu, sợ hãi nói:

- Hầu gia ca ca, huynh nguyện ý mang theo muội đi đông bắc không?

Tần Tiêu hơi sững sờ, qua loa nói:

- Được, qua một thời gian cả gia đình chúng ta đều sẽ di chuyển qua đó.

- Không phải, ý muội muốn nói là hiện tại!

Dương Ngọc Hoàn không ngừng gật đầu, vừa nói nhanh:

- Chính là hai ngày sau đó!

Tần Tiêu không khỏi cười khổ:

- Ta đang vội vàng đi đánh giặc, không phải đi du sơn ngoạn thủy đâu! Sau khi đi qua đó, chẳng những không có thời gian chiếu cố muội, còn có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, biết không?

- Không sao cả, huynh không thời gian chiếu cố muội, nhưng muội có thể chiếu cố cho huynh!

Dương Ngọc Hoàn có chút kích động, giống như tìm được lý do có thể thuyết phục Tần Tiêu đồng ý mang nàng đi theo:

- Muội sẽ không liên lụy huynh đâu!

Tần Tiêu không khỏi lắc đầu cười khổ: A đầu này, nói gì đây? Chiếu cố ta? Ha ha...thật khó được nàng có lòng tốt như vậy.

Tần Tiêu nói:

- Đi tới quân đội, sẽ không thể giống như trong nhà, quy củ rất nghiêm khắc, không thể tùy tiện mang gia quyến, biết không? Hơn nữa có lẽ không cần qua bao lâu muội có thể cùng Tiên nhi các nàng đều đến đông bắc, không vội trong nhất thời đi?

Dương Ngọc Hoàn cực kỳ thất vọng đứng lại, đầy mặt ưu thương nhìn Tần Tiêu:

- Thật sự...không thể sao?

Tần Tiêu bất đắc dĩ cười cười:

- Không thể.

Nói xong Tần Tiêu đột nhiên cảm thấy quả quyết cự tuyệt nàng như thế thật có chút tàn nhẫn. Nhưng loại chuyện này cũng không thể thương lượng, trong lòng hắn cũng có chút bất đắc dĩ.

Dương Ngọc Hoàn nhất thời quyết miệng, trong ánh mắt đã có mưa bụi mông lung:

- Vậy Ngọc Hoàn cần đợi bao lâu mới có thể gặp lại hầu gia ca ca đây?

- Yên tâm, sẽ không quá lâu.

Tần Tiêu khuyên giải an ủi lập lờ nước đôi, chỉ sợ làm cho nàng thương tâm chảy nước mắt.

Dương Ngọc Hoàn hít sâu một hơi, miễn cưỡng nở nụ cười:

- Hầu gia ca ca nói sẽ không quá lâu, vậy chắc chắn sẽ không lâu lắm. Ngọc Hoàn tin tưởng huynh! Muội nghe tam nương nói, phương bắc thật nhiều thảo nguyên, sa mạc cùng rừng rậm. Ở nơi đó còn có thể cưỡi ngựa săn thú, còn có thể săn được hồ ly hay sói hoang. Hầu gia ca ca, chờ khi nào đi đông bắc, huynh dạy muội cưỡi ngựa được chứ?

- Được!

Tần Tiêu âm thầm thở ra một hơi, cuối cùng đã dễ dàng được nàng. Vì vậy liền nắm tay nàng, cùng nhau đi về hướng chủ trạch, chuẩn bị ăn cơm.

Trên mặt Dương Ngọc Hoàn vẫn lặng lẽ chảy ra hai dòng nước mắt. Nàng rất muốn khóc, nhưng lại không muốn làm Tần Tiêu phiền lòng, nhưng nước mắt làm thế nào cũng không nhẫn nhịn được.

Tần Tiêu vừa quay đầu lại nhìn thấy Dương Ngọc Hoàn đang lau nước mắt, lại cảm thấy thật đau lòng...

Trên bàn cơm, một cỗ cảm xúc khổ sở biệt ly bao phủ. Tần Tiêu vì muốn làm không khí sinh động, trêu ghẹo nói:

- Kim tiên sinh, đạo sĩ rượu thịt như người không sợ bị tổ sư gia trách móc sao?

Kim Lương Phương cười nói:

- Trong lòng có đạo, hết thấy đều là đạo, làm gì câu nệ cho chuyện nhỏ.

Lý Trọng Tuấn nở nụ cười xấu xa:

- Hay là ta phụ trách cấp hai phòng tiểu thiếp cho Kim tiên sinh?

Kim Lương Phương cười ha ha:

- Hậu ý của Bình Vương, bần đạo thật sự muốn tìm cũng không tìm được!

Trong bữa ăn cuối cùng cũng có tiếng cười. Tử Dịch vẫn rầu rĩ không vui, tức giận chỉ lo mãi miết ăn cơm. Mặc Y ngồi bên cạnh nhìn thấy chỉ âm thầm bật cười.

Sau khi ăn xong, Tử Dịch vội vàng kéo Tần Tiêu sang một bên, oán giận nói:

- Vì sao huynh không nói với hoàng đế dẫn muội cùng đi đông bắc?

Tần Tiêu nghiêm sắc mặt, nói:

- Loại chuyện này đâu phải chuyện đùa? Chuyện khác nháo sự thì cũng thôi, chuyện hành quân đánh giặc, sự tình quan hệ tới sinh tử tồn vong, há có thể xằng bậy? Tỷ của muội còn lướt qua mặt ta, trực tiếp tìm

hoàng đế xin hoàng mạng đem áp ta, ta đành phải mang theo. Muội? Chuyên tâm ở nhà là tốt rồi, đừng nghĩ mấy thứ này. Khi nào đến thời cơ thích hợp, ta sẽ đem gia đình đón tới đông bắc.

Sắc mặt vốn luôn phẫn uất của Tử Dịch dần dần biến thành ưu tư, căn môi thất vọng mười phần nói: truyện copy từ

- Huynh mãi cho tới bây giờ chưa từng xem muội là lão bà của huynh, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới cảm thụ trong lòng muội! Huynh chỉ xem muội là nhi đồng ham chơi, xem muội là phế vật có cũng như không!

Dứt lời liền giậm chân bỏ chạy.

Tần Tiêu không khỏi có chút ngạc nhiên: Nha đầu kia từ khi nào đã thích nghĩ những chuyện thâm trầm như vậy đây? Không lo lắng cảm thụ trong lòng nàng? Ta có làm như vậy sao?

Từng phút từng giây kế tiếp Tần Tiêu chỉ hận không vạch ngón tay đếm qua. Mỗi thời mỗi khắc đều làm người ta thật quyến luyến cùng không muốn xa rời. Thân tình nồng đậm làm hắn cảm giác mình càng thêm xem trọng người đối diện. Cùng lúc đó, vấn đề của quốc gia cũng vô cùng mãnh liệt.

Thời gian hai ngày cuối cùng trôi qua.

Kim Lương Phượng đã đem chuyện trên Kết Tử Châu Đầu xử lý hoàn tất, đem khải giáp của Tần Tiêu mang tới.

Tần Tiêu cởi bỏ cẩm phục trên người, đứng trước gương đồng, ngưng thần đánh giá bộ dáng của mình.

Người một nhà đều vây trong phòng. Lý Tiên Huệ tiến tới giúp hắn phủ thêm áo choàng, cẩn thận buộc lại, sau đó thâm tình mỉm cười:

- Đi thôi, đến thời gian. Sự tình trong nhà giao ọi người. Khi tới chiến trường, nhất định phải bảo trọng chính mình.

Tần Tiêu gật đầu, nhìn lướt qua người nhà.

Lý Tiên Huệ mỉm cười, Thượng Quan Uyển Nhi bình tĩnh, Tử Dịch phúc tạp, Dương Ngọc Hoàn muốn rơi nước mắt, còn có bốn nhi tử, hai nữ nhi.

Tần Tiêu hơi nhếch môi, nhẹ giọng nói:

- Tạm biệt, các bảo bối!

Một câu nói thật nhẹ nhàng của Tần Tiêu làm mấy mỹ nhân chợt ứa nước mắt. Dương Ngọc Hoàn đã nức nở, nắm chặt cánh tay Tần Tiêu, vuốt ve hoàng kim giáp trên người hắn, khóc thật thương tâm.

Chính bản thân Tần Tiêu tựa hồ cũng có chút mê muội trong cảm xúc biệt ly, trong lòng vô cùng âu sầu.

Bên ngoài vang lên tiếng ngựa hí dài, trong lòng Tần Tiêu chợt động, tự nhủ mình có nghe được tiếng kêu gọi từ chiến trường hay không? Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản, nếu còn tiếp tục dây dưa, chỉ sợ hắn không đi được nữa!

Tần Tiêu vỗ vỗ lưng Dương Ngọc Hoàn, hít sâu một hơi, cất bước đi ra cửa phòng.

Hắn tiếp nhận cương cùng roi ngựa Thạch Thu Giản đưa qua, nhìn người nhà cùng Lý Trọng Tuấn vung tay:

- Đi rồi! Mọi người bảo trọng!

- Hầu gia ca ca, nhất định phải bảo trọng, nhớ tranh thủ thời gian đón chúng tôi!

Dương Ngọc Hoàn kêu to, Lý Tiên Huệ các nàng đều rơi nước mắt, nhưng chỉ gật đầu với Tần Tiêu, vẫy tay. Đại Đầu cùng Nữu Nữu đều nắm tay Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi, hướng Tần Tiêu vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé.

707. Chương 709 : Gót Sắt Phi Dương Hướng Cường Mạc. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 709 : Gót sắt phi dương hướng cường mạc. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Mặc Y ngồi trên Tuyết Hoa mã, cực kỳ lưu luyến nhìn chằm chằm Tử Địch, cùng nàng ôm Tam Đầu, Tứ Đầu, cắn răng quay đầu.

Tần Tiêu nhắc cương ngựa, Đạm Kim mã kêu ngạo lẫn hưng phấn dựng lên, tiếng hí vang rền! truyện copy từ

Đại Đầu hưng phấn kêu to:

- A gia thật giỏi! Tạm biệt a cha, nhất định phải bảo trọng. Con cùng đệ đệ muội muội nhất định sẽ nghe lời của mẫu thân!

- Giá!

Tần Tiêu vung lên roi ngựa, dẫn đầu chạy đi.

Hắn không muốn để người nhà chứng kiến trên mặt mình cũng đã rơi xuống nước mắt.

Gió lớn quất vào mặt, nước mắt nhanh chóng bay hơi. Trong lòng Tần Tiêu dâng lên một cỗ phiền muộn dày đặc không cách nào phai nhạt.

Mặc Y, Thạch Thu Giản cùng Kim Lương Phương theo sát phía sau, bốn con ngựa chạy ra cửa thôn, đi về hướng bắc. Hương thân trong thôn hôm nay đều có chút kinh hãi, nguyên lai Tần đại thiện nhân đại khí rộng rãi, hào sảng thẳng thắn lại là một vị tướng quân!

Gót sắt giẫm bụi gai, ngựa phi hướng đông bắc.

Tình cảnh này làm Tần Tiêu không khỏi nghĩ đến ngày tuyết rơi mấy năm về trước. Ngày nào đó, bản thân hắn mang theo ba mươi lăm kỵ hướng quan nội kinh thành mà đi.

Thời gian trôi qua, hôm nay lại có một màn tương tự xuất hiện, không thể không làm kẻ khác cảm khái.

Mặc Y mặc một thân trường bào màu đen cùng áo tơi, mái tóc buộc cao, có vẻ càng thêm gọn gàng tiêu sái. Tần Tiêu giao Thuần Quân kiếm cho nàng, thói quen sử dụng Hỏa Trúc Xà Nhi kiếm dài nhỏ không thích hợp sử dụng trong quân. Tay nàng luôn vuốt ve chuôi kiếm, ánh mắt nhìn nam nhân áo bào tung bay trước mắt, trong lòng tràn ngập nỗi tự hào cùng may mắn.

Một đường xuyên châu vượt huyện, vượt Động Đình, qua Trường Giang, nhập Tần Hoài, chuyển Hà Nam, rốt cục nhìn thấy được Hoàng Hà.

Mọi người dừng ngựa tại bờ sông mênh mông. Suốt hai tháng thời gian ngày đi đêm nghỉ, không khỏi đều có chút thốn thức cùng cảm khái.

Tần Tiêu không tự chủ được quay đầu nhìn lại, nhưng gia đình đã cách xa ngàn dặm, làm sao có thể nhìn thấy? Bất quá dù cho thiên nhai cách trở, Tần Tiêu vẫn có thể cảm nhận được khí tức của bọn họ, giống như hiện tại đang ở bên người hắn. Hắn nhắm mắt lại, từng khuôn mặt tươi cười hiện lên thật rõ ràng, giọng nói cùng vẻ mặt tươi vui như đang ở bên cạnh.

Kim Lương Phương hít mắt lại nhìn dòng Hoàng Hà cuộn cuộn, thản nhiên nói:

- Qua Hoàng Hà chính là Ký Châu. Địa phương đại soái ước định chính là nơi đó đi?

- Phải.

Tần Tiêu gật gật đầu, vỗ cổ Đạm Kim mã:

- Từ Trường An xuất phát gần hơn so với chúng ta nhiều. Phỏng chừng bọn họ đang ở trong thành Ký Châu chờ chúng ta. Nước sông nơi này không chảy xiết, hẳn là có bến tàu, chúng ta tìm thuyền qua sông.

Thạch Thu Giản nói:

- Đại soái không đồng ý quấy nhiễu quan viên địa phương, nhưng loại chuyện cần qua sông gọi bọn họ làm cũng không sao đi? Từ xưa tới nay muốn vượt sông Hoàng Hà thật sự không dễ dàng, nếu có thuyền do quan phủ an bài sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Tần Tiêu nhìn nhìn dòng Hoàng Hà cuối xuân, gật gật đầu nói:

- Cũng được. Người đi tới Vận Châu phủ thứ sử nói rõ ý định của chúng ta. Gọi bọn họ cũng không cần làm ra lễ nghi nghênh đón, an bài thuyền cho chúng ta qua sông là được.

- Dạ!

Thạch Thu Giản ôm quyền đáp, đang chuẩn bị thúc ngựa rời đi, Tần Tiêu lại đột nhiên lên tiếng gọi lại:

- Khoan đã!

Trên sông Hoàng Hà, một con thuyền quân đội lớn đang rẽ sóng đi tới. Trên đầu thuyền vài người mặc giáp trụ đang đứng thẳng.

Một mặt đại kỳ đón gió phấp phới, phần phật tung bay!

Tuy rằng Tần Tiêu nhìn không rõ khuôn mặt người trên thuyền cùng đại kỳ, nhưng theo bản năng cảm giác, hẳn cảm thấy đại kỳ vô cùng quen thuộc!

Đại kỳ vàng óng, không phải là Hoàng Long Phụ Đồ kỳ trong quân thường dùng sao?

Trong lòng Tần Tiêu khẽ run, có chút kích động lên:

- Là bọn họ sao?

Bốn người dừng ngựa cùng nhìn ra sông, khi thuyền đến gần, là một chiếc quân thuyền đại khí hùng vĩ, trên boong có mười mấy người đang đứng.

Đến gần liền thấy được rõ ràng!

Tần Tiêu không khỏi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào lên:

- Thật sự là bọn họ! Hoàn Tử Đan, Lý Giai Lạc, còn có La Vũ Phong tay cầm soái kỳ đang đứng phía trước! Sau lưng ba người bọn họ còn có mười lăm hán tử cùng đứng thành hàng, đây không phải là các tướng sĩ trong đặc chủng doanh mà Tần Tiêu mang đi ra sao?

La Vũ Phong từ xa xa nhìn thấy người trên bờ, không khỏi kích động, sắc mặt nghiêm túc động thân đứng thẳng, hai tay giơ cao đại kỳ, lớn tiếng nói:

- Cung nghênh đại nguyên soái!

Đám người Hoàn Tử Đan cùng vung áo bào, quỳ một gối trên boong thuyền cùng lớn tiếng hô lên:

- Cung nghênh đại nguyên soái!

Tần Tiêu xoay người nhảy xuống ngựa, đứng bên bờ sông ôm quyền đáp lễ:

- Các vị hảo huynh đệ, đã lâu không gặp! Không cần đa lễ!

Thuyền lớn cập bờ, Tần Tiêu lúc này mới nhìn thấy được soái kỳ thêu chữ “Khâm mệnh đại nguyên soái, Tần”!

Một chữ Tần đỏ đậm, chói mắt lóa sáng! Trên lá cờ thêu ngũ trảo kim long bay vút lên trời.

Bất đồng với quân kỳ trong dĩ vãng, trên soái kỳ bình thường thêu kim long chỉ có tam trảo, mà cờ của khâm mệnh đại nguyên soái được dùng ngũ trảo kim long chuyên dụng của hoàng đế! Điều này cũng có dấu hiệu, Tần Tiêu có được quyền tùy thời chém trước tâu sau, quyền lợi nắm giữ quyền sinh sát trong tay, những nơi soái kỳ xuất hiện giống như hoàng đế thân lâm.

Các tướng quân bước lên ván thuyền đồng loạt bước lên bờ, lại cùng nhau quỳ một gối:

- Cung nghênh đại nguyên soái!

Tần Tiêu tiến tới đem Lý Giai Lạc cùng Hoàn Tử Đan kéo lên, nhìn họ khoan khoái cười nói:

- Tốt! Không thể tưởng được cách nhau ba năm, chúng ta có một ngày lại ở chung một chỗ! Lần này chúng ta cần thúc ngựa biên cương, vì nước kiến lập công huân!

Tần Tiêu nhìn qua mười lăm huynh đệ đặc chủng doanh, hiện tại họ đều đã là tướng quân thiên binh ngũ phẩm. Tuy rằng đã lên chức không còn như ngày xưa, nhưng trên mặt bọn họ vẫn tràn đầy thần sắc khiêm cung cùng kính phục như năm đó, nhìn Tần Tiêu với vẻ mặt cười vui.

Lý Giai Lạc kích động nói:

- Đại nguyên soái, ý nguyện lớn nhất suốt đời tỳ chức chính là có một ngày có thể cùng đại nguyên soái cùng nhau ra trận giết địch! Hiện giờ tâm nguyện được đền bù, cuộc đời này quả thật không uổng!

- Giai Lạc huynh, người thật sự là quá khách khí! Lần này đi U Châu, còn phải nhờ vào người ủng hộ thật nhiều!

Tần Tiêu lớn tiếng cười to. Lý Giai Lạc cũng cười lớn, nói:

- Tỳ chức sống tại đông bắc, hiểu tình hình nơi đó, cũng xem như quen thuộc. Nếu đại nguyên soái có chỗ nào dùng tới tỳ chức cứ mở miệng, nếu đã có lệnh, muôn lần chết không chối từ!

- Ai, đều là huynh đệ, đừng nói nghiêm trọng như vậy!

Tần Tiêu cười cười, sau đó quay đầu nhìn qua Hoàn Tử Đan.

Tiểu tử này, thân thể đã rắn chắc như tấm sắt, nhìn qua không chút dư thừa. Trên gương mặt màu đồng cổ lộ ra vẻ cương nghị cùng oai hùng. Mấy năm trước nhìn hắn chỉ là một tiểu tử ghé con ngựa ngô, hiện tại đã là nhân tài đại tướng hạng nhất hạng nhì. Thân là thiên binh thừa của Thiên Binh Giám, mỗi ngày mang theo binh sĩ huấn luyện, bản lĩnh đương nhiên cũng tăng mạnh tiến triển. Ngoài ra trên người hắn cũng truyền thừa về yên lặng nội liễm của Tần Tiêu, đây là tố chất nhất định của bộ đội đặc chủng.

708. Chương 710 : Gót Sắt Phi Dương Hưởng Cương Mạc. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 710 : Gót sắt phi dương hưởng cương mạc. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu mỉm cười nhìn hắn, gật gật đầu:

- Tốt lắm.

- Đại nguyên soái.

Hoàn Tử Đan tràn đầy kích động cùng chờ mong nhìn lên Tần Tiêu, ngữ điệu lại cực kỳ vững vàng:

- Tỳ chức rốt cục có cơ hội đi theo bên cạnh đại nguyên soái ra trận giết địch!

Trên chiến trường không có cha con, đây là lời Tần Tiêu luôn chỉ dạy hắn. Đi tới trong quân, trên chiến trận, chỉ có tướng quân cùng binh lính, không chấp nhận xen lẫn tình cảm riêng tư quá nhiều, xưng hô lẫn nhau đều phải chú ý.

Tần Tiêu cười nói:

- Là người tự mình triển lộ thân thủ, tự mình cố gắng!

Dứt lời một tay chụp lên đầu vai rắn chắc của hắn, dùng sức nhéo hai cái, quả nhiên đủ cứng rắn!

- Dạ!

Hoàn Tử Đan nhận chân gật đầu, tin tưởng gấp trăm lần.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn mọi người chung quanh, các tướng sĩ đặc chủng doanh đều có thật nhiều lời như muốn nói với hắn.

Tần Tiêu nói:

- Các huynh đệ, trước tiên hãy lên thuyền, ngày sau chúng ta còn thật nhiều thời gian ôn chuyện. Trước tiên nhập Ký Châu rồi nói sau!

- Đại nguyên soái, mời!

Lý Giai Lạc cùng Hoàn Tử Đan ôm quyền, những người khác đi giúp dắt ngựa, vây quanh hắn đi lên quân thuyền.

Gió xuân thổi cánh bướm, thuyền lớn lướt trên sóng nước Hoàng Hà, hướng bờ bắc đi tới.

Tần Tiêu giới thiệu Kim Lương Phụng cho nhóm người Hoàn Tử Đan, sau đó mọi người ngồi vây quanh trong khoang thuyền lớn, lớn tiếng cười nói, mồm to uống rượu, trút hết tâm sự.

Suốt mấy ngày liên tiếp Tần Tiêu luôn tưởng niệm gia đình, lúc này cùng một nhóm nam nhi nhiệt huyết tụ hội cùng nhau, rốt cục đã tìm về loại cảm giác quen thuộc, tâm tư cũng chìm đắm trong tình cảm hào phóng của nam nhi. Ngay cả Mặc Y cũng thay đổi tính tình trầm mặc của ngày thường, giống như nam nhi cùng các nam tử lớn tiếng cười nói, chén lớn uống rượu.

Đại quân thuyền theo gió vượt sóng, thẳng qua bờ bắc. Tần Tiêu cùng mọi người đi ra mũi tàu, soái kỳ tung bay.

Trên con đường ngay bến tàu, đang có vài trăm người xếp thành hình vuông, mặc áo giáp màu đen, lưng đeo thanh trường đao. Xem ra đây là “thiên binh” mà Thiên Binh Giám mới đào tạo ra, trước trận hình còn có mười mấy tướng quân mặc áo giáp cùng quan bào, cùng hướng trên thuyền chấp tay ôm quyền hỏi thăm.

Lý Giai Lạc ở bên cạnh nói:

- Đại nguyên soái, đây là Hà Bắc đạo khâm sai Tổng Khánh Lễ Tổng đại nhân, cùng Hà Bắc đạo tiền lương Cao Lực Sĩ Cao đại nhân, đang đợi nghênh đón đại nguyên soái!

Tần Tiêu mỉm cười gật đầu:

- Không cần phải bày loại trận thế này đi.

Thuyền dần dần cập bờ, một hàng quan viên tướng quân cung nghênh đều chỉnh tề đội ngũ đứng thành hai hàng, do Tổng Khánh Lễ cùng Cao Lực Sĩ làm đầu lĩnh, đứng thẳng hai bên. Ba trăm thiên binh cùng xoay người xuống ngựa, đứng thật thẳng thắn.

Thuyền cập bờ, Tần Tiêu cất bước rời thuyền, La Vũ Phong theo sát phía sau, những người còn lại tách một khoảng cách theo thứ tự rời thuyền.

Tần Tiêu vừa bước xuống đất, lại nghe một tiếng hô to:

- Cung nghênh đại nguyên soái, bái!

Tay Tần Tiêu giơ cao thánh chỉ, lớn tiếng tuyên đọc:

- Trẫm phong Tần Tiêu làm Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái, chấp chương hết thảy quân sự Hà Bắc, toàn quyền chém trước tâu sau, chuyên quyền thượng tấu; ngoài ra đảm nhiệm U Châu đại đô đốc, thống lĩnh U Châu Tả Uy Vệ cùng Tả Kiêu Vệ, khâm thủ!

Mọi người cung kính hô to:

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Làm xong việc đi ngang qua sân khấu, biểu lộ ra thân phận của mình, Tần Tiêu giơ cao thánh chỉ lớn tiếng nói:

- Thánh thượng cung an, chư vị ái khanh bình thân!

Đứng trước nhất là một quan viên chừng bốn năm mươi tuổi, thân mặc quan bào, xem ra là quan chức ngoài tam phẩm. Tần Tiêu nhìn thấy nụ cười chân thành, hình thể phúc hậu của hắn, hồng quang đầy mặt, thần thái đúng mức. Người này lưu vài chòm râu hoa râm, mày rậm mắt to, mũi quan đội thật ngay ngắn, quan bào chỉnh tề, thập phần tinh thần, nhìn qua liền biết là một người trầm ổn làm việc giỏi giang ổn định.

Người này chính là Tổng Khánh Lễ.

Tổng Khánh Lễ đứng thẳng người, ôm quyền nghiêm túc nói:

- Thái tử chiêm sự, ngự sử trung thừa, Hà Bắc đạo giám sát kiêm chi độ doanh điền sứ Tổng Khánh Lễ, cùng Hà Bắc đạo tiền lương sử Cao Lực Sĩ, cùng dẫn theo quan chức trên dưới Ký Châu cung nghênh đại nguyên soái!

Những người khác cùng kêu lên:

- Cung nghênh đại nguyên soái!

Lại một lần bái xuống, lần vừa rồi là bái hoàng đế xa tận chân trời, lần này chính là bái chào đại nguyên soái Tần Tiêu.

Tần Tiêu thu hồi thánh chỉ, vội vàng nói:

- Các vị đồng liêu, miễn lễ, xin đứng lên!

Mọi người đứng lên, Tần Tiêu đi đến trước mặt Tổng Khánh Lễ ôm quyền nói:

- Đã lâu không gặp, Tổng đại nhân, Cao đại nhân!

Tổng Khánh Lễ thân là Hà Bắc khâm sai, tự nhiên là người đứng đầu các quan viên Hà Bắc, cười híp mắt nói:

- Bình sinh người mà ty chức ngưỡng mộ nhất chính là Dịch Công Hoài Anh. Cuộc đời này hận không thể cùng ngài cộng sự, thường cảm thấy ăn năn. Hiện giờ có thể cùng cao đồ của Dịch công cộng sự một lần, đủ an ủi bình sinh, cuộc đời này xem như không uống rồi!

Tần Tiêu chấp tay trả lời:

- Tổng đại nhân khen ngợi quá mức, Tần Tiêu thật là vô cùng lo sợ, thật sự sợ hãi làm dơ bẩn uy danh tiên sư!

Hai người hàn huyên vài câu, Tần Tiêu quay lại hướng Cao Lực Sĩ, cười nói:

- Đã lâu không gặp, Cao đại nhân.

Cao Lực Sĩ khiêm cung khom người vái chào:

- Đại nguyên soái đừng giễu cợt, ngài vẫn gọi ta một tiếng “Lực Sĩ” nghe tự tại hơn đó.

- Ha ha!

Tần Tiêu cười cười, nhìn các quan chức cùng tướng quân Ký Châu nói:

- Chư vị đồng liêu, Tần Tiêu thật không tiện chào hỏi từng vị, chúng ta vào thành trước, sau đó tiếp tục trò chuyện đi!

- Mời đại nguyên soái!

Mọi người đồng thanh mời hấn đi trước. Các tướng sĩ Thiên Binh Giám cùng đi hai bên mở đường, mỗi người phấn khởi thầm nghĩ: Rốt cục nhìn thấy “lão tổ tông” của chúng ta! “Lão tổ tông” không ngờ còn trẻ như vậy đâu!

Tần Tiêu lên ngựa mang theo mọi người đi vào Ký Châu.

Một đường gió bụi, rốt cục đi tới Hà Bắc, kiếp sống đại nguyên soái cứ như vậy bắt đầu.

Lưu lại Ký Châu nghỉ ngơi chỉnh đốn ba ngày, cuối cùng đã không còn mệt mỏi, Tần Tiêu liền bắt tay chuẩn bị các hạng công tác.

Suốt mấy ngày nay Tần Tiêu chủ yếu hỗn chung một chỗ cùng Tổng Khánh Lễ và Cao Lực Sĩ, tìm hiểu thể cục Hà Bắc, nhất là tình huống cung cấp hậu cần điều phối quân nhu. Sau khi lấy được kết quả, làm cho Tần Tiêu vô cùng lo lắng.

Trước khi Lý Long Cơ đăng cơ, Lý Đán trị vì thì Hà Bắc, nhất là vùng hạ du sông Hoàng Hà, liên tiếp bùng nổ nạn châu chấu, Hoàng Hà cũng bị tràn đê hai lần. Tuy rằng sau đó Lý Long Cơ cưỡng chế hạ lệnh các châu huyện dập tắt nạn châu chấu, giải quyết lụt Hoàng Hà, nhưng tổn thất do tai họa mang đến trên đồng ruộng vẫn không cách nào cứu vãn, thậm chí xuất hiện tình trạng nông dân bỏ xứ rời đi, biến thành dân lưu lạc.

Về sau Lý Long Cơ đi tuần đến nơi đây, đặc biệt phái Tổng Khánh Lễ ở lại phụ trách cứu trợ sau tai họa, chủ trì khôi phục sản xuất. Chức vị “chi độ doanh điền sử” của hấn chính vì vậy mà có.

709. Chương 711: Ở Trước Mặt Ta Đùa Giỡn Hoa Thương? (1)

Chương 711: Ở trước mặt ta đùa giỡn hoa thương? (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tổng Khánh Lễ từng ở Hà Bắc nhiều năm, nhiều lần đảm nhiệm thứ sử địa phương, rất giỏi về việc xử lý ruộng đồng, tu sửa thủy lợi. Lần này xem như Lý Long Cơ dùng người đúng chỗ.

Chẳng qua những lời giải thích của Tổng Khánh Lễ thật sự làm trong lòng Tần Tiêu cảm thấy lạnh cả người.

Tổng Khánh Lễ nói:

- Trong vòng năm năm, vùng Hà Bắc, Hà Đông liên tiếp bùng nổ nạn châu chấu tới hai lần, mà Hoàng Hà lại nạn lụt hai lần. Vùng Hà Bắc xuất hiện hơn ba mươi vạn nạn dân sống lang thang. Triều đình vì cứu tế vỗ yên nạn dân đã tiêu phí số tiền tài lên tới mấy trăm vạn quán, nhưng vẫn không cách nào hoàn toàn giải quyết vấn đề. Hơn ba mươi vạn người, chẳng những không thể đầu nhập sản xuất còn cần chữa bệnh, xây nhà, ăn cơm, quần áo, sinh con dưỡng cái, hao tổn cực lớn.

Nguyên bản trong lòng Tần Tiêu tràn đầy hưng phấn, lúc này đã hoàn toàn mất sạch, cau chặt mày nói:

- Tổng đại nhân, ý của ngươi là việc cung cấp quân nhu cho U Châu sẽ xuất hiện vấn đề?

Sắc mặt Tổng Khánh Lễ lo lắng nói:

- Dích xác sẽ xuất hiện phiên toái lớn. Đầu tiên vùng Hà Bắc là vùng bị tai họa, lương sản giảm mạnh. Cần từ những châu huyện khác chuyển vận lương thực hao tổn nhân lực vật lực thật lớn, điều này còn chưa phải là điểm tựa, yếu hại nằm ở chỗ qua Hoàng Hà, đối vận lương thực lên hướng bắc toàn bộ bằng xe ngựa nhân lực, đường gập ghềnh khó đi. Xuân hạ lại nhiều bão cát, thu đông lại gặp cực lạnh. Nếu đi đường biển lại

gặp thật nhiều cơn bão đá ngầm, thủy triều mãnh liệt. Cho nên thật khó cam đoan lương thảo được đưa tới đúng giờ mà không xảy ra sai lầm.

Tần Tiêu buồn bực hít vài hơi, quay đầu nhìn Cao Lực Sĩ hỏi:

- Lực Sĩ, người cảm thấy thế nào? Người là Hà Bắc tiền lương sứ, chuyên phụ trách chọn mua lương hướng.

Cao Lực Sĩ đáp:

- Hồi đại nguyên soái, Tổng đại nhân ở Hà Bắc nhiều năm biết rõ tình huống nơi đây còn hơn Lực Sĩ rất nhiều. Lực Sĩ chỉ mới ở lại đây chưa đầy nửa năm, nhưng biết rõ chỗ khó khăn của việc cung cấp quân nhu U Châu quân.

Tần Tiêu buồn bực nói:

- Vậy chiếu theo ý của các người, U Châu quân không còn được ăn cơm sao? Không ăn cơm làm sao đánh giặc? U Châu không có, cả Hà Bắc đều phải xong đời. Các người không rõ ràng điều này sao?

- Đại soái! Đại soái an tâm khoan hãy nóng nảy!

Tổng Khánh Lễ vội vàng nói:

- Chúng tôi làm sao không biết chuyện quân quốc đại sự không thể chậm trễ? Nhưng khó khăn cũng đang xảy ra trước mắt, rõ ràng mười phần. Vốn vùng U Châu đều có ruộng tốt quân truant. Thế nhưng gặp phải một hồi nạn châu chấu hoành hành, hơn nữa lần trước Tiết Nột binh bại, làm đồng ruộng hoang vu. Cả quân trấn U Châu lớn như vậy nhu cầu vận chuyển quân lương tăng lớn chưa từng có, cho nên mới xuất hiện một ít vấn đề như thế. Chúng tôi nói chuyện này với đại soái cũng không phải đang nghĩ biện pháp đùn đẩy trách nhiệm mà chỉ muốn để đại soái càng thêm hiểu rõ thế cục trước mắt, trong lòng sẽ có tính toán. Như vậy dễ dàng dẫn dắt chúng tôi đồng tâm hiệp lực giải quyết mấy vấn đề này.

- Phải, Tổng đại nhân nói đúng.

Tần Tiêu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trong lòng thâm suy nghĩ:

- Nạn châu chấu, nạn lụt Hoàng Hà, cộng thêm Tiết Nột binh bại, cả Hà Bắc phải nói đại thương nguyên khí. Không chỉ là lực lượng quân sự gặp phải đả kích trầm trọng, sản xuất cùng hậu cần cũng biến thành hỗn loạn. Hơn nữa mấy năm trước vương triều Đại Đường gặp nạn Vi Hậu, từ triều đình đến địa phương nội bộ luôn lục đục, chính trị bắt đầu rung chuyển. Hiện giờ rơi xuống trên tay Lý Long Cơ, không thể nghi ngờ là một tàn cục vỡ nát. Cũng khó trách hẳn phải hạ nhãn tâm cần giải quyết mấy vấn đề tại Hà Bắc này.

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm cười khổ: đám người Vi Hậu tạo xuống ác nghiệt, muốn để Lý Long Cơ bổ cứu xoay chuyển tình thế bất lợi. Hiện tại vị chương quầy vung tay kia lại đem nó giao cho ta cùng đám người Tổng Khánh Lễ...cứu tế, an dân, khôi phục sản xuất, chỉnh đốn binh mã, chống giặc ngoại xâm, thu phục mất đất, còn phải dọn sạch Hà Bắc...

Trời ạ, dễ dàng như vậy sao? Trước mắt chỉ là vấn đề dùng cơm còn không dễ giải quyết!

Hiện tại Tần Tiêu rất cục cảm giác, không lo gia không biết củi gạo mỡ muối đắt giá. Trước mắt U Châu đại đô đốc phủ có mười vạn đại quân cần ăn cơm, bản thân hắn còn chưa kịp nhậm chức đã bị xối một chậu nước lạnh vào đầu – lương thảo xảy ra vấn đề!

Hai tay Tần Tiêu chống lên trên bàn, nhìn chằm chằm vào bản đồ bên trên, suy nghĩ nhập thần, trong miệng thì thào nói:

- Thời Trung Tông từng làm công tác thống kê. Ta nhớ vào lúc ấy cả nước có tám trăm vạn hộ, ước chừng năm ngàn vạn người. Ngoài ra cộng thêm dân cư ẩn nấp, ta phỏng chừng phải có hơn sáu ngàn vạn, thậm chí là bảy ngàn vạn. Mà quân đội có chừng tám mươi vạn, năm sáu ngàn vạn người nuôi tám mươi vạn người vẫn đề vốn không lớn. Các người có biết Tần triều thời cường thịnh chinh chiến sáu nước thời ấy tình huống thế nào không? Lúc ấy thời gian khoa trương nhất là hai trai tráng quốc nội Tần quốc phải nuôi một binh lính chinh chiến bên ngoài. Hơn nữa trình độ sản xuất ở thời ấy rất thấp. Cho đến ngày nay, ta thật

không tin với vương triều Đại Đường cường thịnh giàu có lại có thể làm U Châu đại quân trần thủ phải chịu đói!

- Nói thì đúng vậy, đừng nói U Châu quân chỉ có mười vạn người, cho dù là trăm vạn người Đại Đường cũng nuôi được nổi. truyện copy từ

Tổng Khánh Lễ nói:

- Nhưng vấn đề trước mắt lại hết sức rõ ràng. Đó chính là việc vận chuyển lương thực quá khó khăn, nước xa không cứu kịp lửa gần. Năm trước Tiết Nột xuất binh hơn bảy vạn người mang quân nhu lương thủ gần một năm cơ hồ đánh rơi toàn bộ, hoàn toàn bị người Khiết Đan lấy đi. Khoản nợ này đại nguyên soái không thể không tính kỹ một chút thôi! Hơn nữa vùng Doanh Châu bốn là nơi sản xuất lương thực cùng chăn nuôi trọng yếu tại Hà Bắc, hiện giờ đã bị chiếm đóng vài năm, đối với Hà Bắc mà nói cũng là tổn thất thật lớn. Cho tới bây giờ toàn bộ quân dân Hà Bắc cơ hồ phải nhờ vào nơi khác tiếp tế hơn phân nửa lương thực mới có thể qua ngày.

Tần Tiêu hiểu rõ những tình huống này, trong lòng nhất thời rét lạnh. Chính mình lúc trước làm sao cam đoan với Lý Long Cơ? “Ngày nào Tần Tiêu còn ở U Châu, cam đoan không cho người Bắc狄 xâm nhập Trung Nguyên”. Nhưng hôm nay những binh sĩ tham gia quân ngũ ngay cả cơm cũng không có mà ăn, còn dám cam đoan cái gì? Đừng nói là giải quyết vấn đề sĩ khí, cứ theo đà này không cần bị địch công kích cũng đã tự tan vỡ.

Ánh mắt Tần Tiêu sắc bén nhìn Cao Lực Sĩ, nhướn mày nói:

- Lực Sĩ, người là tiền lương sứ Hà Bắc, hoàng đế khải định cho người quyền lực điều động dân phu kiểm lương thảo nơi đây. Ta mặc kệ người dùng phương pháp gì, dưới điều kiện không xâm phạm lợi ích dân chúng làm tiên quyết, bên U Châu quân không thể có người ăn đói mặc rách, bị chặt đứt lương thảo dù chỉ một ngày. Nếu không sự tình quan hệ tới quân quốc đại sự, cả ta và người đều không gánh vác nổi!

710. Chương 712: Ở Trước Mặt Ta Đùa Giỡn Hoa Thương? (2)

Chương 712: Ở trước mặt ta đùa giỡn hoa thương? (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Toàn thân Cao Lực Sĩ khẽ run rẩy, vội vàng nói:

- Đại nguyên soái đừng kích động, tuy rằng khó khăn thật không nhỏ, nhưng không phải là không có biện pháp giải quyết. Lực Sĩ đã điều động năm vạn dân phu chuyên trách thu mua lương thực tại Hà Nam, Hà Đông thậm chí là vùng Hoài Nam. Nhóm lương thảo đầu tiên đã có, là lương thực thu hoạch sau vụ thu năm trước. Thảo lương sứ các lộ cũng không dám chậm trễ đều đang tích cực vận chuyển tới đây. Hơn nữa đã có hoàng mạng ban xuống, không ai dám lãnh đạm. Tuy rằng muốn vận chuyển thập phần gian nan...nhưng Lực Sĩ cam đoan cho dù mỗi người phải khiêng một túi lương thực đi bộ hơn ngàn dặm cũng phải đem tới U Châu!

- Vậy không phải được rồi, nói nhiều vô nghĩa vậy làm gì!

Trong lòng Tần Tiêu có chút tức giận. Những kẻ làm quan, đều thích kẻ khổ với thượng cấp, than thở mình thật khó khăn. Đến lúc đó khi hoàn thành xong nhiệm vụ tự nhiên “càng vất vả công lao càng lớn”, “thuộc hạ nỗ lực”, nếu như không thể hoàn thành, cũng có thể tha thứ được. Bọn hắn chỉ vì muốn sắp xếp đường rút quân ỉnh mà thôi. Nhưng tình huống thực tế chính là như vậy sẽ làm việc cung cấp cho quân đội không được đảm bảo.

Trong lòng Tần Tiêu vô cùng rõ ràng, đâu dễ dàng cho bọn hắn lấy cớ, mặt lạnh như sương nói ra lời như đinh chém sắt:

- Tổng đại nhân, Cao đại nhân! Biên cương Đại Đường gặp nạn, lấy Hà Bắc làm trọng; vùng Hà Bắc lấy U Châu làm trọng. U Châu chính là lối vào cùng cổ họng của Đại Đường. Cổ họng bị mất, cả Hà Bắc đều phải xong đời, đến lúc đó không chỉ là mấy chục vạn nạn dân, vài lần nạn châu chấu đơn giản như vậy. Chính là trăm vạn người bị tàn sát! Ta hi vọng các người có thể nhận thức được nặng nhẹ, không tiếc trả giá, cam đoan cung cấp hậu cần quân nhu cho U Châu quân.

Hai người đều động dung, không khỏi có chút hoảng sợ vội vàng chấp tay nói:

- Lời của đại nguyên soái rất đúng!

Tần Tiêu cau chặt mày, gõ lên bàn đồ, chỉ vào U Châu nói:

- Các người nhìn xem, vùng U Châu đặc thù thế nào, trọng yếu ra sao! Năm đó thời Thánh Hậu thì Khiết Đan phiến loạn công hãm U Châu, thẳng tới khi Ngụy, Ký tạo thành phá hư cực lớn. Cho đến ngày nay, chúng ta cũng không thể tiếp tục làm người gánh tội. Không những hoàng đế sẽ không tha cho chúng ta, muốn chém đầu chúng ta, ngay cả con cháu đời sau cũng dùng ngòi bút làm vũ khí đem chúng ta thóa mạ thành tro bụi dơ bẩn!

Nói tới đây, Tần Tiêu bỗng nhiên lớn tiếng:

- Các người rõ ràng không?

Hai người cùng chấn động, kinh hãi nói:

- Dạ, dạ!

Tần Tiêu thở ra một hơi dài, ngữ khí hòa hoãn nói:

- Hai vị đại nhân đừng trách móc Tần Tiêu vô lễ, Tần Tiêu chỉ vì lo lắng quốc sự, thật đã đắc tội.

Hai người cũng thư giãn sắc mặt, vội vàng nói:

- Đại nguyên soái nói quá lời, chúng tôi đều là chúc liêu dưới trướng đại nguyên soái, lẽ ra nên cùng đại nguyên soái cùng tiến lui, cùng vinh nhục.

Trên mặt Tần Tiêu hiện lên một tia cười, dùng ngón tay chỉ vào địa đồ nói:

- Hai vị đại nhân, các người xem. Hiện tại chúng ta đang ở Ký Châu, tới gần Hoàng Hà, mà nơi này bị nạn lụt, còn gặp nạn châu chấu, đây là địa phương gây họa hung hãn nhất. Nhưng phía nam Hoàng Hà là Hoài Nam, có thật nhiều địa phương mấy ngày trước khi ta đi ngang qua đều thật bình yên vô sự, còn giàu có lẫn thịnh vượng. Trong nhà kho của những châu huyện này chỉ sợ có lương thực nhiều đến nỗi mốc meo. Các người đại khái có thể vươn tay xa hơn một ít, ngoan độc hơn một ít, tìm quan phủ những nơi này đòi lương thực. Không muốn cấp cho, hoặc cấp không dứt khoát, đều theo pháp hành sự!

Cao Lực Sĩ không khỏi có chút hoảng sợ:

- Đại nguyên soái, làm như vậy thỏa đáng sao? Lực Sĩ chỉ dám phái ra dân phu mượn dùng thương nhân thu mua lương thực ở những chỗ này, phải dùng Khai Nguyên thông bảo mà thu cầu. Đưa tay đòi lương thực từ những châu huyện kia, chỉ sợ là không ổn đi? Theo như luật lệ mà nói, thuế má châu huyện địa phương đều phải tổng kết nộp lên Hộ bộ, trải qua Hộ bộ xét duyệt nhập án sau đó mới thống nhất điều phối trong cả nước, cuối cùng mới phân phát xuống dưới.

Tần Tiêu nhú nhú khóe môi, cười lạnh nói:

- Đúng là không hợp quy củ. Nhưng gặp thời kỳ phi thường, luôn phải dùng biện pháp phi thường. Thuế má những chỗ này chuyển giao lên Hộ bộ, sau đó Hộ bộ mới phân phối người phát xuống, thời gian lãng phí phải tính tới bao nhiêu tháng? Người cũng biết trong quân một ngày cạn lương thực sẽ gây ra hậu quả gì hay không? Không ai có thể cam đoan quân đội không có cơm ăn sẽ biến thành bộ dáng như thế nào! Quy củ là chết, người là sống. Các người cứ đi đòi, chuyện lớn thế nào cũng có ta gánh vác. Bên phía hoàng đế ta phụ trách thượng tấu lên, nhưng mà...

Tần Tiêu trầm mặt, nghiêm túc nói:

- Ta chỉ nói người chọn mua quân lương, quân lương, không nói phải làm thu làm nộp. Chuyện lương hướng giúp nạn dân thiên tai gì đó, ta mặc kệ, ta chỉ cần quân nhu cho U Châu quân. Hơn nữa nếu có người ý vào danh nghĩa này tham ô cho dù chỉ một đồng tiền, bổn soái nhất định tự tay vung đao chặt hẳn!

Trong mắt Tần Tiêu chợt lóe hàn quang, làm Cao Lực Sĩ hoảng sợ tới mức lạnh cả người, vội vàng cười khan nói:

- Lời của đại nguyên soái rất đúng! Lực Sĩ nhất định tự mình đi làm chuyện này, nghiêm khắc quản thúc thủ hạ. Nếu có người dám can đảm tham ô, Lực Sĩ cũng không tha cho hẳn, tốt xấu không cho hẳn được yên thân!

Tổng Khánh Lễ nghe xong lời này, không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm, sắc mặt dễ nhìn hơn rất nhiều, vội vàng nói:

- Đại nguyên soái quả nhiên không phải người tầm thường, hiểu được cách biến báo khi làm việc, vừa đến liền giải quyết vấn đề lớn quấy nhiễu chúng tôi bao ngày! Nhưng bên phía Hộ bộ, đại nguyên soái có cần đi trưng cầu ý kiến một chút tốt hơn không? Hiện tại Hộ bộ thượng thư là Diêu Sùng kiêm nhiệm. Diêu lão nếu hiểu được nguyên do bên trong, quả quyết sẽ ủng hộ, cũng sẽ không tỏ vẻ dị nghị đối với hành động này của đại nguyên soái.

Tần Tiêu suy nghĩ một trận, sau đó nói:

- Hiện tại quan trọng nhất là thời gian. Nếu phải đợi tin tức Hộ bộ mới đi làm thì sẽ không kịp lúc. Như vậy đi, Lực Sĩ, hiện tại người lập tức bắt tay vào làm chuyện này. Người đã điều động được một nhóm lương hướng, ta sẽ tự mình mang tới U Châu. Còn lại tiếp tục cung cấp, người phải lập tức đưa tới, không được kéo dài thêm dù chỉ nửa ngày! Những chuyện bên phía triều đình cùng hoàng đế, ta tự có biện pháp.

- Dạ!

Chuyện quan hệ trọng đại, Cao Lực Sĩ cũng không dám dây dưa:

- Có đại nguyên soái chủ trì Lực Sĩ làm việc sẽ lớn mật hơn rất nhiều! Đại nguyên soái yên tâm, cung cấp kế tiếp cho U Châu quân Lực Sĩ nhất định sẽ đưa đến đúng giờ!

Tần Tiêu nhìn Tổng Khánh Lễ nói:

- Tổng đại nhân, đối vận lương hướng kỳ thật chỉ là hạ sách mà thôi! Mấu chốt nhất là phải nhanh chóng xử lý việc an dân tại Hà Bắc. Những chuyện dân sinh chính sự ta sẽ không hỏi tới, cũng không quyền hỏi đến. Nhưng hi vọng Hà Bắc có thể sớm khôi phục sản xuất, dàn xếp dân lưu lạc, nếu như có thể độc lập mới là cách giải quyết tốt nhất từ nguồn gốc!

711. Chương 713: Oan Là Của Người, Chỗ Tốt Là Của Ta. (1)

Chương 713: Oan là của người, chỗ tốt là của ta. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tổng Khánh Lễ liên tục vỗ tay nói:

- Đại nguyên soái yên tâm, sự tình quan hệ tới quân quốc đại sự, trăm vạn dân sinh, Khánh Lễ làm sao không hết lòng lo lắng, tận trung báo quốc?

Tần Tiêu hí mắt nhìn bọn họ, khẽ gật đầu trầm giọng nói:

- Tốt lắm!

Trong lòng hấn lại nhủ thầm: tốt nhất đừng dưng thành thói quen xấu đùa giỡn hoa thương trước mặt của ta!

Tam quân chưa động, lương thảo đi trước. Hiện tại chuyện Tần Tiêu quan tâm nhất chính là vấn đề ăn cơm. Sau khi hăm dọa Tống Khánh Lễ cùng Cao Lực Sĩ một trận, Tần Tiêu biết được hai người kia sẽ không còn dám lãnh đạm, tốt xấu cũng làm bọn họ bỏ qua tâm lý may mắn. Mặc dù như thế trong lòng Tần Tiêu vẫn không tránh khỏi có chút lo lắng. Bởi vì vấn đề lương thảo vẫn luôn là chỗ uy hiếp máu chốt, chỉ cần có chút sai lầm sẽ mang tới ảnh hưởng cực lớn.

Tống Khánh Lễ cùng Cao Lực Sĩ chỉ mới ở chung với Tần Tiêu vài ngày trong lòng đều đã có một ít ý tưởng. Tống Khánh Lễ nói thầm với Cao Lực Sĩ:

- Vị Tần đại soái này không ngờ còn trẻ tuổi như thế nhưng tâm tư thủ đoạn lại danh đá chua ngoa như vậy. Chẳng thể trách hoàng đế muốn đích thân đến Giang Nam mời hấn rời núi. Cao đại nhân, sau này hai chúng ta nếu còn dám lãnh đạm, chỉ sợ phải ăn quả đắng mà thôi.

Về mặt Cao Lực Sĩ đau khổ lắc đầu nói:

- Tống đại nhân, người không hiểu rõ Tần đại soái. Ta đã sớm nhận thức hấn mấy năm trước, biết rõ thái độ làm người lẫn thủ đoạn của hấn. Người ngấm lại, năm đó hấn nhập sĩ gần ba năm, lại tham dự rất nhiều đại sự! Như là định nghị đẳng Giang Nam, vận ngã nhị Trương, khôi phục Lý Đường; tại Sóc Phương đại bại Đột Quyết, xua binh hồi triều tể nan, diệt trừ Vi Thứ Nhân cùng Võ Tam Tư nhất đẳng, đem thái thượng hoàng đẩy lên hoàng đình. Về sau còn tự mình mưu đồ buộc tội Thái Bình công chúa...Trời ạ, vô luận là ai tùy tiện tham dự một chuyện như vậy đều là kinh thiên động địa, nhưng hấn lại không bỏ sót chuyện nào! Người từng trải qua nhiều tẩy lễ như vậy, còn không cay độc sao? Hơn nữa đại nhân nghe cho kỹ, Lực Sĩ chỉ âm thầm báo cho đại nhân biết vị Tần đại soái kia chính là người mà đương kim hoàng thượng tín nhiệm nhất, nể trọng nhất. Trước khi hoàng đế bệ hạ đăng cơ, từng kết nghĩa huynh đệ kim lan với hấn, tuy hai mà một!

Nói tới đây, Cao Lực Sĩ lại cảm thán:

- Hà Bắc có hấn, không khác đúc được một cột trụ trời, từ nay về sau hấn không còn gì đáng lo! Những người như chúng ta, nếu kéo chân hấn làm không xong công việc. Sách! Chắc chắn, Tống đại nhân, bản thân người suy nghĩ đi!

Trong lòng Tống Khánh Lễ không khỏi nổi trống. Kỳ thật hấn cũng từng nghe qua đại danh của Tần Tiêu đã lâu. Nhưng Tần Tiêu quy ẩn ba năm, không tránh khỏi việc ẩn tượng mơ hồ. Hơn nữa hấn tự cho rằng hoàng đế xem trọng cự thần, vì thế trong ẩn tượng có chút coi khinh vị bạch diện tướng quân đi cửa sau kia. Hơn nữa hấn biết Cao Lực Sĩ là một vị hoạn quan được hoàng đế thập phần tín nhiệm trọng dụng. Lần này phái hấn đi ra chuyện đảm nhiệm việc quân nhu lương thảo, xem như có chút hương vị không biết trọng nhân tài. Nhưng hôm nay ngay cả Cao Lực Sĩ cũng ngoan ngoãn phục tùng Tần Tiêu, thậm chí còn có chút sợ hãi hấn, trong lòng Tống Khánh Lễ không khỏi có chút nổi trống: thật đúng là hậu sinh khả úy! Một người còn chưa tới ba mươi tuổi, lại có được danh hiệu cùng uy vọng như thế, thật là đáng sợ! Lần này lão phu cũng không thể kéo chân sau của người trẻ tuổi để bị người chê cười. Chuyện an dân thiên tai Hà Bắc phải nhanh chóng thúc giục, bên triều đình hấn cũng không cần mặt mũi, phải đi yêu cầu xin phát xuống thêm tài chính mới có thể làm việc càng tốt hơn...

Tần Tiêu trút xuống một trận bóng gió, vừa trào phúng vừa đe dọa làm cho hai vị đại thần trọng yếu Tống Khánh Lễ cùng Cao Lực Sĩ căng thẳng trong lòng, cũng không còn tâm lý may mắn làm kẻ lười biếng. Quan mới nhậm chức phải lấy uy, chỉ cần một mối lửa Tần Tiêu đã đem cây đuốc ném về hướng hai người kia, trực tiếp nhắm vào vấn đề cung cấp hậu cần cho đại quân.

Quân vụ khẩn trương, Tần Tiêu cảm giác gánh nặng trên vai càng lúc càng trầm trọng, vì vậy hấn cũng không muốn ở lâu tại Ký Châu, chuẩn bị ngựa bắc thượng.

Cao Lực Sĩ cũng giống như được tiếp năng lượng, lập tức ra tay chuẩn bị đi qua Hoàng Hà, đến Hoài Nam “giật tiền cướp lương”, tuy rằng Tần Tiêu không nặng không nhẹ dọa nạt hấn một chút, nhưng hấn ở trong tướng tượng vẫn thật cảm kích Tần Tiêu, bởi vì hiện tại việc cung cấp quân lương cho U Châu quân đích thân là một chuyện phiền toái cực lớn. Có được Tần Tiêu đứng ra gánh vác trách nhiệm, những châu huyện

giàu có thịnh vượng của Hoài Nam đều biến thành kho thóc kho tiền. Cứ như vậy không cần sâu nguồn cung cấp quân nhu, thay vì đi cò xát không chủ định ở các nơi trong Hà Bắc, còn phải mượn danh nghĩa một ít thương nhân đi khắp nơi mua lương, biện pháp như vậy làm hao tổn không biết bao nhiêu tài chính nhưng hiệu suất làm việc lại không cao.

Hai người chuẩn bị trước khi khởi hành Cao Lực Sĩ mời Tần Tiêu đi tới xem lương khố tại thành Ký Châu. Nơi này có tám vạn thạch lương thực mà Cao Lực Sĩ vừa điều động được trước đó không lâu. Quân lương không thiếu, khi hoàng đế mang theo Cao Lực Sĩ đi tới đây đã đặc biệt hạ chỉ điều một trăm vạn quán trong quốc khố đến, ít ngày sau đó vừa lúc vận chuyển tới. Tần Tiêu nhìn thấy xe lương thực cùng xe tiền, để Cao Lực Sĩ đi theo bên cạnh mình, chậm rãi tản bộ, suy tư nói: nguồn

- Lực Sĩ, chúng ta tính toán một chút xem. Tám vạn thạch lương thực, cũng chính là tám trăm vạn cân. Người tham gia quân ngũ cho dù không có thịt nhưng cũng ăn rất mạnh, một ngày phải ăn một hai cân. Được rồi, chúng ta chỉ tính mỗi người một ngày một cân đi, mười vạn người một ngày phải mười vạn cân, xem như là một ngàn thạch. Tám vạn thạch nhiều nhất chỉ duy trì được tám mươi ngày. Một đường di chuyển dân phu vận chuyển cùng người của chúng ta cũng cần ăn, lại tính chiết khấu, nhiều lắm chỉ chống đỡ được hai tháng.

Sắc mặt Tần Tiêu trở nên có chút ác liệt:

- Thời gian cấp bách, người phải tranh thủ, quân lương xem như cũng đủ rồi, một trăm vạn quán quân lương bên U Châu tạm thời sẽ không có công trình gì lớn cần đặc biệt kiến tạo, có thể sử dụng được thêm nửa năm, nhưng có tiền thì sẽ dễ làm, người đi một chuyến giúp ta lấy hai ba trăm vạn quán, có vấn đề gì không?

Cao Lực Sĩ lau mồ hôi lạnh trên trán, liên tục gật đầu:

- Việc này...hai ba trăm vạn quán sao! Không phải hai ba trăm vạn tiền đồng, số lượng thật sự có chút lớn. Không biết đại soái khi nào sẽ cần?

Tần Tiêu nhìn vẻ lúng túng của hắn, không khỏi nở nụ cười:

- Đương nhiên càng nhanh càng tốt. Có thể cùng vận chuyển với lương thảo thì là tốt nhất. Người đừng quên, hiện giờ đang mùa xuân hạ, còn chưa cần vận chuyển cỏ khô cho lừa ngựa. Nếu như kéo dài tới thu đông, khi đó càng thêm rối loạn. Số tiền này phải dùng chọn mua vật liệu gỗ đá, an ủi dân chúng địa phương, kiến tạo thành trì công sự, thưởng cho tướng sĩ quân binh.

712. Chương 714: Oan Là Của Người, Chỗ Tốt Là Của Ta. (2)

Chương 714: Oan là của người, chỗ tốt là của ta. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

- Con người của ta không thích làm kẻ không có tiền, cũng không muốn bạc đãi tướng sĩ dưới trướng. Những quan chức dân chúng nội địa, có thể được hưởng an tĩnh thái bình, trải qua cuộc sống giàu có thịnh vượng, lấy ra chút tiền ủy lạo tướng sĩ biên cương cũng là chuyện đương nhiên mà thôi!

Cao Lực Sĩ có chút sợ hãi nói:

- Đại soái nói thật có lý. Chỉ là sợ...chúng ta mạnh mẽ cưỡng chế thuế má của châu huyện nha môn địa phương, có chút làm trái quy củ, đến lúc đó sẽ có ngự sử dâng sớ buộc tội ah! Lực Sĩ chỉ là nội quan, thật sự không sợ bị đánh mất chức vụ, nhưng nếu đại nguyên soái vì chuyện này mà bị liên lụy thì thật không tốt.

Tần Tiêu cau mày, ngón tay út sờ sờ râu quai nón, suy nghĩ một lúc nói:

- Nếu như vậy người thu bao nhiêu tiền hay bao nhiêu lương thì đăng ký trong danh sách cho ta, xem như ta vay mượn của châu huyện Hoài Nam. Viết ra giấy vay nợ, làm cho quan chức địa phương ký tên đóng ấn. Giấy vay nợ chia thành hai phần, một phần lưu cho những châu huyện địa phương, để cho họ cầm lên Hộ bộ báo cáo kết quả công việc; một phần lấy tới cho ta, ta thẩm tra đối chiếu số lượng tài chính cùng lương thực chuyển đến xong sẽ ký tên đóng ấn vào, gửi lên cho hoàng đế. Những khoản đó ta sẽ để cho hoàng đế giúp ta trả nợ.

- A? Ah!

Cao Lực Sĩ hoảng sợ nói:

- Vậy...vậy không tốt đâu!

Tần Tiêu cười hắc hắc nói:

- Nào có gì không tốt? Hoàng đế gọi ta đi đánh giặc, ta không có tiền không có lương chẳng lẽ không thể tự mình động thủ tìm sao? Ta không cướp, không trộm, không ăn hối lộ hay làm trái vương pháp. Chỉ là mượn mà thôi! Hơn nữa mượn tới là dùng trong quân đội, dùng làm quốc sự, không phải để cho hoàng đế cùng triều đình đi trả nợ sao? Nói toạc ra, chính là đem tiền của Đại Đường lấy ra khỏi túi trái, bỏ vào túi phải. Chẳng qua là việc làm này đi lướt qua thật nhiều nha môn cùng đại thần xét duyệt, giảm đi thật nhiều trạm phân phối mà thôi. Người yên tâm, việc này ta hiểu rõ, không có vấn đề gì. Đến lúc đó giấy tờ của người phải rõ ràng, trước tiên lấy danh nghĩa của người đi mượn tiền cùng lương, số lượng phải đăng ký cho rõ ràng. Tới U Châu ta tự mình đếm rõ số lượng không lầm, sau đó mới có thể ký tên, biết không?

Cao Lực Sĩ lại lau mồ hôi lạnh, chỉ đành liên tục gật đầu, trong lòng thầm nghĩ:

- Người này...thật là chuyện gì cũng dám làm! Đánh chiêu bài của hoàng đế đi “mượn lương”! Làm sao là mượn, rõ ràng là cướp! Còn có người nào dám không cho sao? Châu huyện địa phương vốn cần nộp lên thuế má, đến lúc đó chỉ phải nộp lên hóa đơn tạm, trên đó viết thuế má bị Cao Lực Sĩ này mượn đi. Thật buồn bực ah, giống như loại chuyện này do chính tay ta làm vậy? Đến lúc đó hoàng đế, triều đình, Hộ bộ, cùng các ngự sử tra xét ra, tìm ta hỏi chuyện. Ta chỉ phải đem đầu đuôi sự tình giải thích rõ ràng, người đứng sau màn chỉ huy chẳng những không bị chỉ trích, ngược lại còn được ca tụng vì hiểu được làm sao linh hoạt biến báo. Hoàng đế vốn xem trọng cùng thưởng thức người như vậy, tự nhiên người làm gì đều là đúng cả! Tần Tiêu, người đứng là đủ âm! Mượn tiền lương đi dùng chính là người, gánh vác oan ức lại là ta. Người bố trí kế hoạch không lưu cho ta chút khe hở, trong danh sách ghi chép số lượng tiền lương đều ghi rõ trong giấy, phải để cho người kiểm soát qua mới xem như tính vào trưởng nợ của U Châu đại đô đốc phủ, bằng không người còn không nhận trưởng...Mắt thấy công việc màu mỡ nhất trong thiên hạ trước mắt, biến thành công việc khổ nhất nghèo nhất ah! Thật sự là mạng khổ, lại có thể vướng vào công tác làm người hầu cho vị đại nguyên soái vất vả cổ chày ra nước như thế!

Trong lòng Tần Tiêu buồn cười:

- Lực Sĩ, lần này xem như ủy khuất người. Vừa phải giả dạng mặt đen, lại không có lợi lộc gì. Không có biện pháp, nếu không nghiêm khắc quản lý xung quanh đều là một ít tham quan quấy phá, người khẫu trừ một chút, ta tham lam một chút, rơi vào trong tay tướng sĩ sẽ cực ít. Ta cần một biện pháp hữu hiệu nhất lần nhanh nhất thu được lương hướng, không thể vì hành động này phá hủy một vài quy củ, rơi xuống bên danh ăn hối lộ làm trái vương pháp. Muốn bỏ lên Tần Tiêu này để phát tài quốc nạn? Không nên có ý tưởng như vậy là tốt nhất. Về phần giả dạng mặt đen làm “cướp phỉ” sao...hiện tại ta là “anh hùng dân tộc” đại soái một phương, đành phải ủy khuất người một chút. Nếu hình tượng của ta không đủ chói lọi, địa vị trong lòng các tướng sĩ sẽ bị giảm sút, điều này sẽ làm ảnh hưởng đến uy tín của ta. Vì suy nghĩ cho đại cục, vậy hi sinh một chút đi, hắc hắc!

Tần Tiêu nhìn thấy trên mặt Cao Lực Sĩ lộ vẻ khổ sở, không khỏi vỗ vai hấn nói:

- Lực Sĩ, đừng nhăn nhó mặt mày như vậy. Quân quốc đại sự tại Hà Bắc là đại sự mà hoàng đế quan tâm nhất. Nếu chúng ta làm tốt chuyện này, tương lai sẽ được trọng thưởng trọng dụng. Hiện tại chịu khổ, chịu mệt thậm chí là gánh oan cũng phải nhẫn nhịn. Người thành đại sự phải thừa nhận lời khen chê vẫn cảm thấy thần nhiên thôi! Quan lại ở những địa phương kia tuy rằng sẽ hận người, nhưng chỉ cần sau này người cho bọn hấn chút ngon ngọt, nói vài lời hay cho họ trước mặt hoàng đế, bọn hấn sẽ không còn gì bất mãn.

Dù sao cướp lấy không phải bạc trong túi bọn hán, vận chuyển lương thực cũng không phải lấy trong nhà kho bọn hán.

Cao Lực Sĩ cười khổ gật đầu:

- Đại soái phân phó như thế nào Lực Sĩ sẽ làm như thế thôi. Lực Sĩ chỉ là cung nhân, không cầu có công, chỉ cầu không tội. Có thể làm tốt chuyện mà đại nguyên soái dặn dò Lực Sĩ đã cảm thấy vạn hạnh. Khen thưởng ngày sau thật sự cũng không dám nghĩ.

- Đừng nản chí, tiểu tử!

Tần Tiêu đánh nhẹ vào bả vai có chút gầy yếu của hán:

- Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, ta cũng chưa từng nhìn thấy người buồn rầu đến như vậy đi? Hoàng đế tín nhiệm người như thế, cho người phụ trách cung cấp hậu cần cho Hà Bắc, đây là vinh hạnh cùng xem trọng người bao nhiêu. Người cần phải giữ vững tinh thần, đừng làm cho người xem thường. Làm như vậy sẽ khiến cho hoàng đế mất mặt biết không?

Thân thể Cao Lực Sĩ run lên, chuyện làm cho hoàng đế mất mặt một thái giám như hán làm sao dám làm? Vì vậy hán vội vàng nói:

- Lực Sĩ biết sự tình nặng nhẹ, đại nguyên soái yên tâm đi. Chuyện cung cấp hậu cần cứ giao cho Lực Sĩ. Nếu không mượn được tiền lương, Lực Sĩ dứt khoát làm mặt đen tối cùng, cần cướp đoạt công khai cũng phải cướp!

Tần Tiêu ha ha cười to:

- Vậy mới đúng thôi! Làm tốt, bên phía triều đình cùng hoàng đế ta sẽ chuyên môn đem thưởng tấu giải thích rõ ràng, thay người cởi tội danh trước tiên. Nếu tình hình tai nạn tại Hà Bắc hòa dịu, trước khi khôi phục sản xuất đòi tiền cần lương cứ chiếu biện pháp này đi làm. Nếu cứ làm theo quy củ cũ, giải quyết theo cách nhả nhận, binh lính U Châu có khả năng phải chịu đói khát.

Cao Lực Sĩ không ngừng cười khổ:

- Xem là nghề làm cướp phải còn phải giả dạng không chỉ một lần! Cứ như vậy xú danh của Lực Sĩ ở những địa phương kia sẽ vang dội rõ ràng. Nhưng vì đại cục, xấu mặt một mình Lực Sĩ cũng xem như đền bù hết thấy, Lực Sĩ cũng cam tâm tình nguyện!

713. Chương 715: Đại Nguyên Soái Giá Lâm. (1)

Chương 715: Đại nguyên soái giá lâm. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu gật đầu cười nói:

- Tốt lắm, có giác ngộ, có tiền đồ! Đúng rồi, dân phu vận lương đã chuẩn bị xong chưa?

- Đã chuẩn bị xong. Tám vạn thạch lương thực, một trăm vạn quán tiền toàn bộ đã khuôn vác xong. Hơn vạn dân phu, hơn vạn lừa ngựa cũng đã xong.

Cao Lực Sĩ nói tiếp:

- Hơn nửa trước đó Ký Châu cùng Ngụy Châu mới tân mộ binh lính lên tới hai vạn người, hôm nay đã tập kết ngoài thành Ký Châu, do tướng quân Chu Dĩ Độ suất lĩnh đang chờ đại nguyên soái cùng nhau khởi hành đến U Châu.

Tần Tiêu vừa xoay chuyển ý nghĩ, lập tức nói:

- Cần nhiều dân phu như vậy để làm chi? Chỉ cần một hai ngàn người đến lúc đó ngồi xe lừa ngựa trống quay về thì tốt hơn. Dọc theo đường đi mang nhiều người còn phải quản ăn ở, tốn càng nhiều lương thực của ta. Gọi Chu Dĩ Đệ mang theo hai vạn tân binh vào thành vận lương thực cho ta. Mời bọn hán làm binh cũng không phải làm lão gia. Hiện tại xem ra lại có thêm hai vạn người, tám vạn thạch lương thực càng không đủ ăn. Người phải gia tăng, biết không?

Cao Lực Sĩ cảm giác trên người giống như bị tảng đá ngàn cân đè nặng, chỉ đành buồn bực cười khổ:

- Đại soái yên tâm, cho dù Lực Sĩ không ăn không ngủ cũng sẽ đem quân nhu đúng lúc vận đến U Châu.

Tần Tiêu khẽ cười:

- Thật tốt! Vậy chúc chúng ta hợp tác khoái trá, tương lai cùng nhau thăng quan phát tài!

Cao Lực Sĩ vâng vâng dạ dạ từ biệt Tần Tiêu, mang theo thủ hạ quân binh cùng mấy vạn dân phu chậm rãi vượt Hoàng Hà đi “vay mượn” tiền lương. Hà Bắc bị nạn châu chấu, mắt thấy Hoài Nam cũng sắp bị “nạn châu chấu”, đám người Cao Lực Sĩ xuất hiện đối với những phủ khổ châu huyện tại Hoài Nam mà nói so với nạn châu chấu càng thêm hung mãnh.

Tần Tiêu có chút buồn cười, làm cho Kim Lương Phượng cùng Hoàn Tử Đan mang theo người của Thiên Binh Giám đem lương thực của Ký Châu kiểm điểm một lần, đăng ký vào sổ sách. Sau đó Lý Giai Lạc liền mang theo Chu Dĩ Đệ vào Ký Châu bá kiến Tần Tiêu.

Chu Dĩ Đệ trước kia từng cùng Lý Giai Lạc đảm nhiệm chức vụ tại Tả Kiêu Vệ U Châu. Tôn Kiệm đại bại, hai người bị áp giải tới Trường An, Tần Tiêu nhận thức bọn họ tại nhà giam của ngự sử thái. Chu Dĩ Đệ cùng Lý Giai Lạc là huynh đệ sinh tử, đồng dạng cũng vô cùng ngưỡng mộ Tần Tiêu. Lần này cố nhân gặp lại, không tránh khỏi một trận hàn huyên, thập phần thân thiết.

Hai vạn tân binh còn mặc áo giáp cùng quân phục mới tinh, đao thương trong tay còn chưa rút vỏ, đã phải lập tức làm dân phu, trước tiên làm cu ly một lần rồi tính sau.

Tám vạn thạch lương thực cùng trăm vạn quán quân lương cần dùng mấy ngàn chiếc xe chuyên chở, chậm rãi chạy ra khỏi thành Ký Châu, trên quan đạo soái kỳ pháp phối, người người tránh né.

Tần Tiêu cười ngựa đi phía trước, trong lòng thâm suy nghĩ:

- Nếu cùng đi với đội lương thảo, không tránh khỏi phải chậm trễ thật nhiều thời gian. Trọng yếu nhất trước mắt chính là phải nhanh chóng thăm dò rõ ràng tình thế cụ thể của U Châu, mỗi phút mỗi giây đều là thời cơ khẩn thiết. Càng sớm đi vào U Châu lại càng sớm nắm được cục diện trong tay.

Vì thế Tần Tiêu quyết định trước tiên mang người của Thiên Binh Giám đi gấp ngày đêm, lưu lại Chu Dĩ Đệ phụ trách vận chuyển lương thảo ở phía sau.

Chu Dĩ Đệ đương nhiên gánh vác:

- Đại nguyên soái yên tâm, ty chức nhất định nhanh chóng đem lương hướng an toàn vận chuyển tới U Châu. Hiện tại trong bụng các huynh đệ tại U Châu đều chỉ còn dư thừa chút canh sương nước lã, trong nhà kho của đại đô đốc phủ cũng chẳng còn bao nhiêu lương thực, họ đang ngóng trông số lương hướng này đâu.

Tần Tiêu gật gù đầu:

- Trên đường hết thấy phải cẩn thận, những người này đều là tân binh. Không dễ dàng thống lĩnh, lúc nào cũng cần chú ý ước thúc. Còn nữa, ven đường không thể nhiều dân, nơi đóng quân nghỉ ngơi nhất định phải cách thành mười dặm. Truyền quân lệnh xuống dưới, người nào lấy của dân chúng dù một cây kim hay sợi chỉ hoặc giày xéo đồng ruộng, khi nhục dân chúng, chém!

- Dạ!

Chu Dĩ Đệ nghiêm túc đáp, âm thầm tự nhủ: vị đại nguyên soái này trị quân cực nghiêm!

Tần Tiêu nhìn nhóm người Kim Lương Phượng nói:

- Kim tiên sinh, mỗi người chúng ta mang theo lương khô trong mười ngày, ngày đêm đi gấp, tranh thủ trong mười ngày phải tới U Châu!

- Lời của đại soái thật quá tốt.

Kim Lương Phương nói:

- Quân tình như lửa, thời gian khẩn cấp, đích thật là cần nhanh chóng. Hiện giờ tại U Châu không có chủ soái, đại sự không người điều hành. Nếu như Bắc Địch xâm phạm, sự tình càng thêm phiền toái.

- Phải!

Tần Tiêu gật gật đầu, lớn tiếng nói:

- Huynh đệ Thiên Binh Giám, theo ta nhanh chóng chạy tới U Châu!

- Dạ!

Hơn ba trăm người cùng kêu lớn, uy vũ bất phàm. Những tân binh giống như được mở rộng tầm mắt, tò mò nhìn nhóm người mặc áo giáp màu đen, xì xào bàn tán:

- Đây là người của Thiên Binh Giám trong truyền thuyết sao?

- Nghe nói bọn hần mỗi một người đủ sức đánh trăm, thần kỳ như vậy sao?

- Hình như Đại Đường Thiên Binh Giám đặc biệt bồi dưỡng những chiến sĩ như vậy đi? Một ngàn hán tử cường tráng cũng khó cơ hội được tuyển vào. Hơn nữa huấn luyện cực kỳ tàn khốc, nhiều người được tuyển cuối cùng cũng bị loại bỏ.

- Di, nếu cho ta một cơ hội ta cũng nguyện ý đến Thiên Binh Giám...người xem, thật uy phong! Ngựa cao lớn, trường đao hắc bào, áo giáp trên người cũng thần khí như vậy!

Chu Dĩ Đệ trầm giọng quát:

- Đừng có thì thầm với nhau! Các ngươi là quân nhân, không có quy củ như vậy sao? Còn nghĩ mình đang buôn rau dưa trong phố xá phải không? Các tướng quân đang nói chuyện với nguyên soái, không cho lên tiếng thì phải đứng thẳng cho ta, biết không?

Tiếng rống khiến đám tân binh nhất thời sửng sốt, vội vàng nín bật đứng thật thẳng.

Tần Tiêu cười ha ha, vung roi thúc ngựa phóng ra ngoài. Mặc Y, Kim Lương Phương, Hoàn Tử Đan, Thạch Thu Giản cùng đám người Thiên Binh Giám gắt gao theo sau. Hơn ba trăm kỵ mỗi người đều là tinh anh, khí thế bốn đào như sấm hừng phương bắc bay nhanh, thoáng chốc đã biến mất trong một mảnh bụi mù.

Chu Dĩ Đệ nhìn theo đoàn người ngựa phía xa lưu lại bụi mờ, âm thầm thổn thức: Hà Bắc cuối cùng có người có thể làm đại sự! Mẹ nó, lần này nên tới thời gian đánh thắng trận rồi chứ? Chiến thần Đại Đường đều đã đến!

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Dĩ Đệ vô cùng vui sướng, nhảy lên ngựa vung tay, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, giữ vững tinh thần, sớm tới U Châu, đi theo chiến thần tướng quân ra trận giết man di!

- Hống!

Hai vạn người cùng rống to chẳng khác gì sóng thần rít gào, mỗi người đều dốc hết sức lực bắt đầu đẩy xe đi nhanh.

Trong không khí toàn dân thượng võ như Đường triều, nam nhân bình thường đều lấy việc luyện võ tòng quân, ra trận giết địch làm vẻ vang. Có thể đi theo dưới trướng chiến thần, tự nhiên đều cảm giác trên mặt mình thật rạng rỡ. Chỉ vài lời đơn giản của Chu Dĩ Đệ, không thể nghĩ ngờ là những lời có thể điều động tính tích cực của tân binh nhất.

Nhóm người Tần Tiêu một đường thúc ngựa, xuyên qua cảnh nội Ngụy Châu. Gặp con sông ngăn trở đường đi, phải cần đi đường vòng hoặc vượt sông.

714. Chương 716 : Đại Nguyên Soái Giá Lâm. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 716 : Đại nguyên soái giá lâm. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Khi Tần Tiêu nhìn mặt sông, con sông không rộng lắm, ước chừng khoảng vài chục thước. Trong lòng hẳn không khỏi suy nghĩ:

- Vận chuyển lương thảo hướng bắc, chẳng lẽ không thể mượn đường thủy mà đi sao? Đúng rồi, Hà Bắc U Châu chẳng phải chính là Kinh Hàng Đại Vận Hà giữa Bắc Kinh cùng Thiên Tân sao? Nga, đúng rồi, hiện tại còn chưa hoàn toàn khai thác ra đi. Tới triều đại nào mới phát triển đây... Là thời Nguyên định ra Đại Đô (Bắc Kinh) đi? Tới lúc đó mới giải quyết được đoạn đường bắc thượng này. Việc này nếu người Nguyên triều có thể làm, sao ta không thể làm đây? Hiện tại còn có một vị khâm sai đại nhân chuyên làm loại chuyện này, chẳng phải càng thêm thuận tay? Trần thủ U Châu không phải là chuyện một hai ngày, không nói có thể mở ra hoàn toàn Kinh Hàng Đại Vận Hà, ít nhất cũng phải liên kết tới Hoàng Hà Ký Châu, thật thuận tiện cho ta đến Hoài Nam cướp bóc!

Nghĩ tới đây, Tần Tiêu gọi Lý Giai Lạc vốn biết rõ địa lý Hà Bắc tới gần, nhìn hắn hỏi:

- Lý tướng quân, con sông này gọi là gì?

- Nga, đây là Ngụy Thủy.

Lý Giai Lạc đáp:

- Từ Doanh Châu lên, trải qua Thương Châu, có chỗ đứt quãng, hoặc chật hoặc rộng, kéo dài hơn bốn trăm lý, thẳng tới Ngụy Châu, sau đó tới Chương Thủy hợp lại. Đi vòng Hình Châu, Tương Châu. Phân ra vô số nhánh sông, tiến vào Hoàng Hà. Đồng ruộng Ngụy, Thương, Doanh tam châu đều nhờ sông này tưới nước. Sau đó lại trở thành một đạo ngăn cản Nam Lương Bắc Diêu. Bởi vì đường sông không đồng đều, hoặc sâu hoặc cạn, hoặc xiết hoặc chậm, hoặc có rãnh khô, vì thế thuyền đi không được.

Tần Tiêu gật gù đầu, khẽ cười nói:

- Đã ngăn cản cũng có thể đem ra lợi dụng. Đoạn đường này theo ta xem Ngụy, Ký hai châu đã có thật nhiều hồ nước lớn nhỏ thiên nhiên, đại khái đều có thể liên kết được, trực tiếp đón nhập nước Hoàng Hà. Đúng rồi, ngày hôm qua ta xem bản đồ quân sự, từ Doanh Châu đến U Châu hình như cũng không thiếu những con sông cùng ao hồ lớn nhỏ đi?

Lý Giai Lạc cười nói:

- Đại soái nhớ rất rõ, đích thật là có không ít. Ven đường chúng ta đi qua đã gặp được ít nhất hơn mười con sông cùng ao hồ. Hoặc lớn hoặc nhỏ, rất nhiều.

Tần Tiêu nhếch môi cười nói:

- Tốt lắm, xem ra lần này ta không những cần mang binh đánh giặc, còn phải làm một ít chuyện đắc lợi cho phương bắc lâu dài. Tổng Khánh Lễ gì đó, các người quen thuộc không?

Lý Giai Lạc lắc đầu:

- Trước kia tỳ chức ở trong U Châu quân quanh năm, không quen thuộc hẳn.

- Ta biết.

Kim Lương Phượng thản nhiên nói:

- Người này tinh thông lại trị, học rộng tài cao. Tuy tâm tư cao ngạo nhưng làm việc ôn hòa vững chắc. Hơn nữa am hiểu xử lý đường sông, đồng ruộng. Nếu đại soái muốn mời hắn khai thông sông lớn, có thể làm được.

Nhất thời mọi người không khỏi nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Chỉ vài lời đơn giản lại một câu trúng đích, trực tiếp đánh trúng yếu điểm ý tưởng của Tần Tiêu.

Tần Tiêu không khỏi cười rộ lên:

- Kim tiên sinh quả nhiên biết rõ lòng ta. Một khi đã như vậy sáng kiến khai mở Đại Vận Hà giao cho vị Tổng đại nhân kia đi. Kim tiên sinh, làm phiền người tự tay viết một lá thư đóng ấn tín của ta nói tới việc này. Nói vậy Tổng đại nhân sẽ không từ chối mà nhất định vui vẻ tiếp nhận công việc đó. Hơn nữa hiện tại triều đình xem trọng việc an dân thiên tai cùng phát triển sản xuất tại Hà Bắc. Mở kênh đào chẳng những làm cho dân lưu lạc có việc để làm, có lương thực để lấy, cũng là chuyện lợi quốc lợi dân công tại thiên thu thời!

- Lời của đại soái thật rất đúng!

Kim Lương Phượng mỉm cười nói:

- Hành động lần này đúng là lợi cho đương đại, công tại thiên thu. Năm đó Ngụy Võ Tào Tháo bắc phạt từng ở U Kế đương kim “Bàng hải xuyên Tào” kiến tạo thành “Bình Lỗ Cừ” vận chuyển lương thảo, tiết kiệm rất nhiều nhân lực vật lực, do đó phát huy tác dụng cực lớn ổn định phương bắc. Hiện giờ nếu kiến thành Đại Vận Hà, cửa đông bắc Đại Đường từ nay về sau không cần lo lắng việc vận lương nữa!

Tần Tiêu biết tên đạo sĩ thú vị Kim Lương Phượng tuy thân ở bên ngoài nhưng quan hệ chặt chẽ với đám người Lý Đán, hiểu biết nhiều cự thần cũng tuyệt không kỳ quái. Hơn nữa hiện tại hắn không tự xưng “bàn đạo”, uống rượu ăn thịt còn nhanh hơn ai khác, thật sự là thú vị. Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Đừng lấy ta so sánh với cấp bậc hùng tài như Tào Tháo. Ta nghĩ chỉ là vấn đề ăn cơm của mười vạn huynh đệ tại U Châu, ta còn chưa đạt tới độ cao kia đâu. Tạc mở sông lớn, nhất định phải dùng tới mười mấy hai mươi vạn người. Cứ như vậy có thể làm dân lưu lạc có việc làm, so với việc để mặc cho bọn hắn ăn không ngồi rồi thậm chí nháo sự các nơi vẫn tốt hơn. Như vậy chẳng những có thể giải quyết một ít tai họa ngầm cho Hà Bắc, cũng có thể cung cấp phương tiện cho việc vận lương sau này, một công đôi việc mà thôi. Kim tiên sinh, chuyện này giao cho người đi đốc xức.

- Đại soái yên tâm, ty chức nhất định cẩn thận làm việc chu đáo.

Kim Lương Phượng nói:

- Chỉ là không biết nếu tạc thành Đại Vận Hà, vậy phải đặt tên là gì?

Tần Tiêu khẽ cười:

- Gọi là Kinh Hàng Đại Vận Hà đi! Đi thôi, tìm thuyền qua sông!

Mọi người lại thấy buồn bực: Kinh Hàng Đại Vận Hà? Kinh – Hàng, giải thích như thế nào, tên kỳ quái! Cũng thế, xem như chỉ là tên đi, có lẽ trong lòng hắn còn có ý nghĩ cùng thâm ý khác đâu, chúng ta cũng không cần suy đoán.

Đi qua Ngụy Thủy đã tới cảnh nội Doanh Châu, như vậy chỉ còn cách U Châu không bao xa. Đi tới nơi đây đã có thể rõ ràng cảm nhận được hương vị cát vàng bay trong gió. Vượt qua một ngày đường, trên người đã phủ lên một tầng cát bụi, khí hậu đã biến thành khô ráo hơn thật nhiều. Tần Tiêu, Mặc Y cùng Kim Lương Phượng đã ở phía nam khá lâu, nhất thời cảm thấy không thói quen, cảm giác môi thường xuyên phát khô, làn da cũng khô khốc. Độ ẩm trong không khí giảm thấp khá nhiều, khó tránh làm cho người phương nam nhất thời có chút không thích ứng, nhất là đoạn thời gian này liên tục di chuyển ngày đêm.

Mấy ngày sau cuối cùng đã đi tới cảnh nội U Châu. Cảm giác trong không khí rõ ràng có chút bất đồng, vô cùng áp lực cùng khẩn trương, không khí giống như trở nên nặng nề hơn rất nhiều, ở cửa nam U Châu có đại đội binh lính đứng gác, tỉ mỉ kiểm tra lũ khách thương lũ ra vào.

Quân trấn biên cảnh hiện tại đang lâm vào thời kỳ phi thường, tự nhiên cần phòng thủ nghiêm mật, trên mặt mỗi người đều mang theo thần sắc khẩn trương. Trên tường thành cao cao đặt trống trận cùng tinh kỳ chỉnh tề, nhìn qua giống như tùy thời chuẩn bị đối phó quân địch cùng báo hiệu. Bốn cửa thành U Châu mở ra, phân biệt đóng bốn lộ quân U Châu, duy nhất trung quân phòng giữ đại đô đốc phủ cùng phụ trách đề phòng cửa thành.

Một châu lại có mười vạn nhân mã, có thể thấy được xem trọng nơi này như thế nào.

Tần Tiêu nhìn ra xa xa một lúc, cảm thấy có chút vừa lòng. Xem ra hiện tại binh tướng tại U Châu cũng không hề lãnh đạm, xem như canh gác khá cẩn thận chặt chẽ.

715. Chương 717 : Nhập Chủ U Châu. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 717 : Nhập chủ U Châu. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Binh tướng thủ thành đã sớm chú ý phương nam có một đại đội người ngựa đi tới, sớm phái ra vài tên thám báo thăm dò, nhìn thấy là Tần Tiêu cuống quýt vội chào sau đó nhanh chóng chạy về hồi báo. xem tại

Trên cổng thành U Châu nhất thời tù và chiêng trống vang xa, cờ xí phấp phới. Trong thành truyền ra thanh âm hoan hô thật lớn, nhìn qua giống như là U Châu quân dân phát ra.

Nhóm người Tần Tiêu chỉnh tề dừng lại bên ngoài thành, nhìn thấy cửa nam mở rộng, từ bên trong một đại đội kỵ binh phóng ra, trong tay cầm tù và sắp xếp thành hàng.

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa, gương mặt mỉm cười, trong lòng nghĩ thầm: Mẹ nó, tên hắc đầu kia hiện tại đã biết học được thuật khoe khoang làm ra những trò này sao? Ha ha! Quả nhiên khi mã đội danh dự vừa xếp xong trận thế, từ trong thành lại phóng ra một chiếc xe ngựa.

Trên xe đặt một quân trống thật lớn, một đại hán mặt đen cường tráng đang kích động cầm hai chùy trống đang đánh mạnh mặt trống vang rền.

Tần Tiêu cẩn thận nhìn qua, không khỏi cười to nói:

- Lý Tự Nghiệp! Ha ha! Lý tướng quân ra thành đón chúng ta đây!

Lý Tự Nghiệp giống như dốc hết khí lực suốt ba năm cùng nhau bùng nổ trong lúc này, dùng sức đánh lên mặt trống, đánh ra thanh âm cổ nhạc tiến quân của Đường triều!

Thanh âm tù và xông lên trời cao, vang vang thật lớn, chấn đến tường thành hồi âm, khiến chim chóc trên bầu trời kinh hoàng bay loạn.

Tần Tiêu xuống ngựa, đem roi ngựa ném cho binh sĩ bên cạnh, nhắc chân đi về hướng Lý Tự Nghiệp.

Lý Tự Nghiệp mở to mắt nhìn Tần Tiêu, trong ánh mắt nhất thời tràn nước mắt, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, tiếp tục thổi mạnh hơn nữa đi!

- Ô...

Lý Tự Nghiệp lại dồn sức đánh trống vang rung trời.

Đột nhiên “xì” một tiếng vang lớn, mặt trống đã bị hắc đầu đánh thủng thành lỗ lớn.

Tần Tiêu cảm giác trái tim mình nhảy dựng thành thịch. Đây là quân uy, đây là tình hữu nghị không thể ma diệt giữa quân nhân cùng huynh đệ!

Lý Tự Nghiệp ném chùy, nhảy xuống xe hướng Tần Tiêu chạy tới, nước mắt đầy mặt nghẹn ngào quát:

- Huynh đệ tốt, đại nguyên soái! Lão Lý cùng U Châu thành cuối cùng đã chờ được người đến!

Lý Tự Nghiệp là một hán tử thô lỗ, đường đường đại tướng quân, lại có thể nước mắt đầy mặt trước mặt nhiều người như thế, không khỏi làm sắc mặt mọi người đều thay đổi. Trong lòng Tần Tiêu cũng cảm thấy hoảng sợ: Hán tử kia vì sao lại xúc động như vậy đây?

Lý Tự Nghiệp chạy nhanh tới trước mặt Tần Tiêu, quỳ một gối ngẩng đầu lớn tiếng nói:

- Đại soái, cuối cùng ngài đã đến đây!

Tần Tiêu vội khom người kéo cánh tay hắn:

- Huynh đệ tốt, mau đứng lên! Người...chịu khổ!

Bộ dạng Lý Tự Nghiệp vẫn uy mãnh như năm đó, hôm nay lại có vẻ nặng nề cố sức, chống đầu gối có chút gian nan đứng dậy, xúc động thở dài nói:

- Lão Lý này sống nửa đời người, chưa từng phải uất ức như một năm vừa rồi, chưa từng cao hứng như ngày hôm nay! Không nói những chuyện khác, đại soái, mời vào thành U Châu! Hiện tại ngài chính là hi vọng của toàn bộ quân dân U Châu, mọi người đều tha thiết chờ mong ngài tới, ánh mắt thật sự muốn vọng xuyên!

Tần Tiêu không khỏi có chút nghi hoặc: Lý Tự Nghiệp này ah, trở thành đại tướng quân ba bốn năm, ở bên ngoài đồn trú hơn ba năm, sao giống như thay đổi thành người khác? Trước kia là một người thẳng thắn không có chuyện gì giấu được trong lòng, hiện tại lại như tâm sự đầy bụng, mà hình như còn có chút đa sầu đa cảm đây? Trong khoảng thời gian này hắn đã bị ủy khuất thế nào ah? Hôm nay lại có thể ở trước mặt nhiều người như vậy không để ý mặt mũi đã chảy đầy nước mắt, ai...

Tần Tiêu nhìn mặt Lý Tự Nghiệp, tựa hồ còn đen hơn trước kia, hơn nữa có thêm thật nhiều vết thương tang lằn đau thương. Trước kia tuy rằng đen, nhưng xem như hồng hào lúc nào cũng cười tươi rói. Hiện tại xem ra chẳng khác gì trái khổ qua bị mốc meo, còn là khổ qua đen, nhìn qua thật có chút kỳ lạ.

Nghi trọng kỵ binh lại thổi tù và, sau đó xếp thành hai đội mở đường trước mặt Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp.

Tiểu tốt dắt tới một con ngựa cho Tần Tiêu, Tần Tiêu nhìn xem trên bả vai con ngựa cùng eo chân có vết thương vô cùng rõ ràng, thịt non còn lộ ra ngoài, hình như miệng vết thương chỉ vừa khép lại. Con ngựa đen này là năm xưa khi Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp còn ở trong Đông Cung tả vệ suất, tuyển chọn trong chuồng ngựa vườn thượng uyển hoàng gia. Lý Tự Nghiệp khó được tuyển chọn một vật cưỡi vừa ý, xem nó như thân huynh đệ. Nhìn con ngựa hiện tại bị thương không nhẹ, nhìn vết thương có thể thấy rõ ràng, còn hơn mười chỗ.

Lý Tự Nghiệp có chút đau lòng vỗ về cổ ngựa, tự giễu nói:

- Lần trước đại bại, con ngựa này thiếu chút cũng chôn vùi nơi trận địa. Sau đó trên người nó cắm đầy bảy tám mũi tên, hơn hai mươi vết thương, chính mình tự chạy về tìm được ta. Nói ra thật xấu hổ, lúc ấy rơi trong tình huống kia ta bỏ nó mà đi. Nó lại không mang thù oán quay về tìm ta. Nghĩ đến hán tử như ta còn không có nghĩa khí bằng một con ngựa!

Con ngựa giống như hiểu được lời nói của Lý Tự Nghiệp, nhẹ nhàng hí khê hai tiếng, dùng cổ đi cọ mặt của hắn, Lý Tự Nghiệp ha ha cười:

- Huynh đệ tốt, trong chốc lát cùng nhau vào thành. Đại soái, mời lên ngựa, tỳ chúc dẫn đường cho ngài!

Trong lòng Tần Tiêu có thật nhiều lời muốn nói, lúc này chỉ đành nuốt trở vào, gật gật đầu nhảy lên ngựa. Lý Tự Nghiệp có chút cứng ngắc bò lên trên ngựa, giương tay:

- Cùng nghênh đại nguyên soái vào thành!

Mấy trăm binh sĩ cùng binh sĩ giữ trống trận tại cổng thành đồng thời đi theo hô vang. Lại một trận trống trận vang lên kinh thiên triệt địa. Lý Tự Nghiệp mang theo nghi trượng binh đi phía trước mở đường, nhóm người Tần Tiêu đi theo phía sau, chậm rãi cưỡi ngựa đi vào U Châu thành.

Từ trước tới nay U Châu là trọng trấn quân sự, tường thành thật dày cùng cao lớn. Bị chiến tranh tàn phá nhiều lần, cũng nhiều lần được trùng tu sửa chữa. Khắp chung quanh nhìn thấy được dấu vết gạch đá mới. Trên mặt đất trải đá xanh, thường thường chứng kiến nhiều phiến đá mới. Nhìn vậy có thể thấy được Lý Tự Nghiệp bọn họ tại U Châu không hề nhàn rỗi, thường xuyên giữ gìn tường thành cổng lầu, nghiêm ngặt đề phòng.

Dân chúng U Châu vô cùng vui mừng tò mò chạy ra khỏi nhà chen chúc đến cửa nam U Châu.

Từ cửa thành đi tới U Châu đại đô đốc phủ, hai bên dân chúng đứng đầy. Mặc dù có binh lính đi phía trước mở đường, trật tự xem như chỉnh tề, nhưng đầu người cũng chen chúc nhộn nhịp. Mọi người nghị luận sôi nổi:

- Vị mặc kim giáp hồng bào chính là U Châu đại đô đốc tân nhậm sao?
- Các người nói hắn có lợi hại hơn được Tiết Nột hay không? Ngay Tiết Nột cũng chiến bại, hắn được không?
- Ai! Ai biết được! Đây là chuyện giữa triều đình cùng quan gia thôi. Vị đại đô đốc tân nhậm này còn trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể lợi hại hơn Tiết Nột? Các người không động não ngẫm lại, Tiết Nột là ai? Hậu nhân của Tiết Nhân Quý! Mang binh đánh giặc hơn ba mươi năm!
- Vậy thì không chắc đâu! Ta nghe nói vị đại đô đốc mới đến này, vài năm trước từng đánh lui Đột Quyết, danh xưng “Kim Giáp Chiến Thần” gì đó, là vị tướng quân mà đương kim hoàng đế bệ hạ nể trọng nhất đâu!

716. Chương 718 : Nhập Chủ U Châu. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 718 : Nhập chủ U Châu. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa cao cao, tuy rằng không nghe được thật rõ ràng nhưng ngẫu nhiên cũng nghe được vài câu. Ánh mắt các dân chúng ngoại trừ tò mò còn mang theo vẻ hoài nghi. Mặc Y, Thạch Thu Giản, Hoàn Tử Đan bọn họ đi phía sau hắn đều không tránh được có chút tức giận, chỉ muốn xông lên mắng những kẻ lảm nhảm vài câu. Trong lòng Tần Tiêu thản nhiên, nghĩ thầm: Tiết Nột ở Hà Bắc hai ba mươi năm, rất được lòng dân, uy vọng khá cao.

Hiện giờ cách chức hắn, lại sử dụng một hậu bối tuổi trẻ đã từ quan ba năm như ta đây, có người hoài nghi cũng là chuyện hợp tình lý. Mặt mũi là người cấp cho, nhưng muốn có mặt mũi thì phải chính mình tìm lấy. Loại chuyện này không cần tranh luận, lâu ngày sẽ hiểu lòng người, khi tới thời gian nhất định dân chúng sẽ hiểu được hết thấy.

Cùng lúc đó trên người Tần Tiêu cũng cảm giác áp lực thêm trầm trọng, khó khăn càng thêm lớn. Một tòa thành lũy thâm nghiêm như thế, lại là cổ huyệt của Đại Đường vương triều đối mặt cùng Bắc Địch. Mà Tần Tiêu chính là vị tướng quân trấn thủ cổ huyệt này!

Ngàn vạn gánh nặng tập trung trên một thân, áp lực to lớn thế nào liền biết được. Nhìn nhìn lại, quân dân nơi đây chỉ thản nhiên sống được tốt một chút, an toàn hơn một chút.

Mà Tần Tiêu chính là người chịu trách nhiệm mang tới điều này. Sau lưng hắn có ngàn vạn dân chúng Hà Bắc, lại thêm toàn bộ thiên hạ dân chúng Đại Đường. Nói nghiêm trọng hơn một chút, U Châu luân hãm, cửa đông bắc mở rộng, Bắc Địch sẽ tràn vào như nước thủy triều, địa phương bị xâm chiếm tiếp theo sẽ là Hà Bắc cùng Hà Đông.

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu hít sâu một hơi, siết chặt roi ngựa trong tay.

Nhóm người Tần Tiêu đi theo Lý Tự Nghiệp chuyển qua vài ngã tư liền thấy được một tòa nhà lớn. Trên cổng có một tấm biển hoàng kim, rõ ràng là vừa mới thay vào, bên trên điêu khắc bốn chữ “Đại đô đốc phủ”. Tần Tiêu nhìn thoáng qua, cau mày nói:

- Tấm biển này không được, thay đổi cho ta. Đổi thành “U Châu đại đô đốc phủ”.

Lý Tự Nghiệp nghi hoặc hỏi:

- Có gì khác nhau sao?

- Đương nhiên có.

Tần Tiêu nói:

- Đại đô đốc phủ rõ ràng cho thấy là khai phủ lập chúc phủ bắc, U Châu đại đô đốc phủ chính là trọng địa quân cơ cùng nơi làm việc, ta chỉ là vì phương tiện mà sống nhờ trong này. Ta đã nói qua với hoàng đế, không cần khai phủ. Tấm biển này không được.

Lý Tự Nghiệp thoáng ngần ngừ, gật đầu nói:

- Nga, tốt lắm. Người nói thế nào thì làm thế đó đi, người đâu, dỡ tấm biển xuống, sau đó lập tức đổi biển mới!

Mấy binh tốt lập tức đi làm.

Lý Tự Nghiệp không giải thích được, nói:

- Đại soái, làm gì có vị đại đô đốc nào không khai phủ đây? Hơn nữa bây giờ người còn là đại nguyên soái Hà Bắc đạo hạnh quân, tướng quân dưới trướng của người đều khai phủ. Vì sao người không khai phủ?

Tần Tiêu cười nói:

- Ta chỉ là lấy ra chút ít thời gian cùng tinh lực thực hiện một chút chuyện thực tế mà thôi. Lần này đi tới U Châu trách nhiệm trọng đại, áp lực càng lớn. Ta không muốn lãng phí thời gian cùng tinh lực vào những chuyện không ý nghĩa. Không cần nói nhiều về chuyện này, vào phủ đi. Ta còn rất nhiều sự tình muốn hỏi người.

- Được, được!

Lý Tự Nghiệp liên tục gật đầu, cuối cùng làm cho Tần Tiêu thấy được một ít ảnh tử của hắn năm xưa. Hắn cười nói:

- Ta cũng nín một bụng uất ức cần giảng với đại soái!

Tần Tiêu ha ha nở nụ cười, nắm tay hắn chuẩn bị đi vào phủ. Nhưng chợt cảm giác thân thể Lý Tự Nghiệp theo bản năng lui một chút, cánh tay phát run. Tần Tiêu nhìn lại, biểu tình của Lý Tự Nghiệp có chút vặn vẹo, đang đau đến nghiêng răng.

Tần Tiêu hoảng hốt buông ra cổ tay hắn, ngưỡng nhìn hắn cười cười, trong lòng biết mình động tới vết thương của hắn. Lý Tự nghiệp cười ngây ngô, lắc đầu ý bảo không có việc gì. Đại đô đốc phủ quân trấn không giống như hào trạch tại thành Trường An, tráng lệ nhưng có chút vị sơn phần. Nơi này đi theo phong cách đơn giản, cứng cáp cùng đại khí. Từng khối lớn thanh gạch sắp xếp, tường vây cao ngất, cổng lớn bằng sắt có chút gỉ sét, vòng đồng thật lớn. Ngay bậc thang đá cũng không trang trí hoa văn, chỉ đơn giản xếp lên, có thể tùy tiện chạy bên trên. Trong viện cũng không có nhiều hoa cỏ, mấy gốc đại thụ lâu năm, bên cạnh là bãi cỏ xanh mướt cùng vài chiếc ghế đá, nhìn qua thật đơn giản sơ sài, không có chút vẻ xinh đẹp. Trong mắt chứng kiến là một tòa nhà ngói mái cong, vách gỗ màu than chì, cột trụ xanh đen. Mái ngói màu đen, trang trí duy nhất là giữa nóc nhà có một đầu Vĩ Ly đang giương nanh múa vuốt.

Đơn giản mà đại khí, đây kỳ thật mới là phong cách mà Tần Tiêu yêu thích. Đi đến nơi này tinh thần mơ hồ lâm vào phần chấn, không khí tự nhiên biến thành nghiêm túc cùng trang trọng. Khu hào trạch tại Trường An tuy rằng hết sức hoa lệ nhưng kỳ thật Tần Tiêu không quá ưa thích, hơn nữa luôn cảm giác không được thoải mái, giống như bản thân mình là nhà giàu mới nổi. Đi tới nơi này, hắn cảm thấy thập phần kiên định, chân thật vô cùng. Hắn là tướng quân mang binh đánh giặc, những hình ảnh lêu lẹt chỉ là vật dư thừa. Có ăn có ở là được rồi, muốn hưởng thụ thì không nên đi tới nơi này.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn chung quanh, gật đầu khen:

- Không sai! Lúc trước Tiết Nột cũng ở lại nơi này làm việc sao?

- Đúng vậy.

Lý Tự Nghiệp nói:

- Tiết Nột không thích xa hoa, cuộc sống mộc mạc, chưa bao giờ trang trí vật gì đó. Trước kia tòa nhà này phần lớn dùng xử lý công vụ, gặp mặt chúc liêu cùng địa phương nổi trống điểm tướng. Hơn một năm trước trống lớn trên bậc thang này là do tự ta đánh vang lên. Lúc ấy hào hùng cùng hưng phấn bậc nào, thật không ngờ chiến bại một trận thì gặp cảnh tượng như thế, ai!

Tần Tiêu cười cười, an ủi hắn:

- Thắng bại là chuyện thường của binh gia, người đừng để trong lòng. Từ nay về sau chúng ta tiếp tục đánh thắng trận, đem mặt mũi đánh mất trước kia tiếp tục thắng ngược trở về không phải là được sao!

Cuối cùng Lý Tự Nghiệp có chút bình thường trở lại, ha ha cười nói:

- Có đại soái đến đây, trong lòng ta đã vững chắc. Chỉ cần đi theo người, trong thiên hạ không có việc gì mà không thể làm! Nói không chừng ngày nào đó, san bằng Hề cùng Khiết Đan, giết sạch đám man di Mạt Hạt không chữ tín!

Tần Tiêu cười nói:

- Đã nói đừng kích động như vậy, nhìn người kia, vừa vùng quỳen vừa nước bọt bay tứ tung, không sợ người chê cười vị đại tướng quân như người!

Quả nhiên Mặc Y luôn đi theo sau lưng Tần Tiêu vẫn luôn im lặng không lên tiếng, chợt che miệng khẽ bật cười.

Lý Tự Nghiệp quay đầu nhìn về phía Mặc Y, cẩn thận đánh giá một trận, buồn bực nói:

- Mấy năm không gặp thật sự có chút nhận không ra...Đây là Mặc Y đi? Hắn là Mặc Y! Nếu là Tử Địch đã sớm xông lên gọi ta đại tinh tinh, ha ha!

Mặc Y hì hì cười rộ lên:

- Đại tinh tinh!

Lý Tự Nghiệp nhất thời há to miệng, ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ là Tử Địch sao?

Lần này cả Kim Lương Phượng cùng Thạch Thu Giản bọn họ đều ha ha nở nụ cười, Lý Tự Nghiệp thật buồn bực nhưng không ai nói cho hắn biết rốt cục là Mặc Y hay là Tử Địch.

717. Chương 719 : Tàn Cục Hoang Tàn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 719 : Tàn cục hoang tàn. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Vừa nháo như vậy, không khí rõ ràng hòa hoãn hơn rất nhiều. Tần Tiêu nhìn mọi người đi phía sau, trên đường ai cũng mệt mỏi, dù sao cũng nên dần xếp nghỉ ngơi mới tiếp tục bàn lại việc công. Vì vậy cũng không vội vã tiến phòng nghị sự, đi vòng ra hậu viện trong phủ, hậu viện này là chỗ ở của Tiết Nột trước kia.

Ba tòa nhà ngói, một cho người nhà, một cho tùy tùng thân binh, một cho tôi tớ người hầu. Cách cục cũng cực kỳ đơn giản, là một tòa lầu thanh gạch hai tầng rắn chắc, có khoảng bảy tám gian phòng, hai phòng khách, đây là chỗ ở của đại đô đốc. Bên cạnh là hai nhà trệt, là nơi ở của thân binh cùng người hầu, có thể ở được vài trăm người. Phòng của người hầu nằm phía tây, cũng là phòng bếp cùng nhà kho nơi đó. Cuối dãy phòng phía tây là chuồng ngựa cùng nơi ở của mã phu. Sau chủ trạch có hai hành lang đơn giản thông hướng hai sân viện, xem như nơi ở cho khách nhân, hoặc địa phương mở tiệc đãi khách.

Có thể nói loại cách cục cùng khí phái này đối với một vị đại đô đốc khai phủ mà nói thật sự là có chút bủn xỉn. Địa phương giàu có nhộn nhịp như Quan Trung, chỉ là một quan chức lục thất phẩm hoặc là tiểu thương có chút tiền trong nhà còn xinh đẹp hơn như thế. Hiện tại tòa nhà này được dựa theo nguyên tắc “dùng vào thực tế” đến kiến tạo, hết thảy những gì không cần thiết toàn bộ không hề được nhìn thấy.

Trong quân lữ, luôn là cảnh tượng như thế này. Hết thảy dùng vào thực tế làm chủ yếu, đơn giản và đại khí, mộc mạc nhưng không mất trang nghiêm.

Lý Tự Nghiệp mang theo nhóm người Tần Tiêu đi vào, Tần Tiêu để Thạch Thu Giản cùng Hoàn Tử Đan thu xếp chỗ ở cùng ăn uống, trang phục cho thân binh Thiên Binh Giám. Sau đó hắn chỉ mang theo Mặc Y, Lý Giai Lạc, Kim Lương Phương cùng Lý Tự Nghiệp đi tới phòng nghị sự.

Trở lại tiền trạch, Tần Tiêu nhìn thấy La Vũ Phong đã sớm đem soái kỳ thêu chữ Tần treo cao lên cột cờ, soái kỳ theo gió tung bay, trở thành điểm cao nhất trong thành U Châu.

Chẳng hề quan tâm nghỉ ngơi, Tần Tiêu vô cùng bức thiết muốn biết rõ tình huống của U Châu hiện tại. Còn có vị huynh đệ Hắc Đản đáng thương này của hắn rốt cục bị thương nặng bao nhiêu, trong lòng uất ức đến bao nhiêu!

Đẩy ra cửa phòng nghị sự, Tần Tiêu bước vào.

Trong tầm mắt liền thấy được trên vách tường đối diện cửa có một bản đồ thật lớn, cao hơn thân người. Ở góc bên trái phía dưới có vài dòng chữ lớn: Liêu Đông Bình Lỗ Đồ.

Lý Tự Nghiệp bước theo sau, chỉ vào bản đồ nói:

- Đây là do Tiết Nột dựa theo Liêu Đông đồ mà Lý Tĩnh lưu lại năm xưa, sau có căn cứ theo bản thân khảo sát nhiều năm tự tay vẽ xuống, là bản đồ chi tiết về vùng đông bắc cùng Bắc Địch. Bên trên này có núi cao sông ngòi, quan ải cây cối toàn bộ đều được vẽ rõ chi tiết. Khi Tiết Nột rời đi, tổng cộng chỉ có hai xe. Một xe là chở gia quyến, một xe chỉ có chút quần áo cùng thật nhiều bộ sách. Trước khi hắn rời khỏi có nói qua, mặc kệ đại đô đốc U Châu hạ nhiệm là ai, khẩn cầu hắn nhất định phải bảo quản thật tốt bức bản đồ này.

Tần Tiêu chậm rãi đi về phía trước, bước lên từng bậc thang, đi tới bên cạnh bản đồ. Dích thật là một bức bản đồ được vẽ thập phần tinh tế. Nơi nào có núi, có nước, nơi nào cần tăng cường đề phòng, nơi nào có thể đóng quân hạ trại, biểu thị thập phần rõ ràng. Còn có địa lý địa hình quốc nội của Hề, Khiết Đan, Mạt Hạt, Thất Vi, Đột Quyết cũng được miêu tả vô cùng tường tận.

Tần Tiêu không khỏi cảm thán nói:

- Đây chính là tâm huyết mà Tiết Nột tích lũy suốt mấy chục năm tại Hà Bắc, ta làm sao dám không kỹ càng bảo quản cùng tiến hành vận dụng đây? Lý Giai Lạc, người đi gọi Hoàn Tử Đan đến đây.

Lý Giai Lạc ôm quyền ứng tiếng, thối lui ra khỏi phòng nghị sự.

Tần Tiêu nhìn bản đồ, không khỏi ngẩn người. Hiện tại địa phương hắn đang đứng, U Châu, ở trên địa đồ cũng là một khối địa phương lớn cỡ nắm tay. Xa về phương hướng đông bắc đi tới chính là Doanh Châu. Mà phương bắc U Châu trực tiếp đối diện Đột Quyết, Hề cùng Khiết Đan. Cũng may còn có quan ải Trường Thành. Bằng không U Châu đã sớm trở thành một địa phương thụ địch bốn phía.

Nếu muốn từ một địa phương chật hẹp như vậy đánh đi ra, thu phục Doanh Châu sẽ rất khó khăn, còn muốn định Bắc Địch...nói dễ hơn làm!

Qua một lúc, Hoàn Tử Đan đi vào. Tần Tiêu gọi hắn tới bên người, chỉ vào bản đồ nói:

- Tử Đan, trong Thiên Binh Giám có truyền thụ kỹ thuật chế tạo sa bàn không?

- Có.

Hoàn Tử Đan nói:

- Kỹ năng mà đại soái dạy xuống đều không hề bỏ qua môn nào. Hơn nữa Hình đại các lĩnh còn đặc biệt tự mình truyền thụ chế tạo sa bàn. Bởi vì các huynh đệ đặc chủng doanh trước kia chưa từng chế tạo trong thực chiến, khi ở Sóc Phương một năm, bình thường chỉ tranh thủ thời gian đánh tao ngộ chiến cùng trú đóng.

- Tốt.

Tần Tiêu hài lòng gật đầu nói:

- Người cho các huynh đệ Thiên Binh Giám nghỉ ngơi một ngày hôm nay. Từ ngày mai trở đi, dựa theo dấu hiệu địa điểm trên bức bản đồ này đi ra ngoài dò hỏi tình huống. Ta muốn có một bức bản đồ sa bàn lấy U Châu làm cơ sở, thẳng đến Doanh Châu, cùng giao giới Hề tộc Khiết Đan. Một tháng thời gian có đủ không?

- Ty chức lập tức mang theo các huynh đệ xuất động!

Hoàn Tử Đan nghiêm túc đáp:

- Đại nguyên soái không ngại lao khổ còn chuyên cần như thế, những huynh đệ chúng tôi làm sao có thể ham hưởng thụ? Đừng nói là làm sa bàn, chính là trực tiếp xâm nhập Hề cùng Khiết Đan tạo sa bàn thể công hành quân cũng có thể làm ra được.

- Hiện tại không vội.

Tần Tiêu nói:

- Trước tiên người làm theo lời ta nói, ta muốn đầu tiên hiểu rõ địa lý diện mạo của vùng Liêu Đông này thật rõ ràng. Trước khi biết người phải biết rõ mình trước. Về phần sa bàn hành quân, đến lúc đó nói sau, tự nhiên sẽ phái các người đi ra.

- Dạ, ty chức lĩnh mệnh!

Hoàn Tử Đan ôm quyền, nghiêm túc xoay người đi ra ngoài.

Lý Tự Nghiệp nhìn theo bóng lưng của hắn, ha ha cười nói:

- Không tệ ah. Nghe con năm xưa hiện tại đã trưởng thành lão hồ, rất có phong thái của đại nguyên soái đâu. Một đôi sư đồ võ trạng nguyên các người, lần này xem như cùng sân khấu biểu diễn tài nghệ.

Tần Tiêu thoáng cười:

- Tiểu tử Tử Đan đích xác không tệ, chịu khổ, cầu tiến. Nhưng so sánh với Hình Trường Phong, còn có chút chênh lệch. Tâm huyết có thừa, trầm ổn không đủ. Các người đừng ngay mặt thổi phồng hắn, miễn cho hắn kiêu ngạo, không muốn phát triển.

Mặc Y nở nụ cười:

- Xem đi, người đã làm cha nói chuyện đều không giống với lúc trước đâu! Lúc còn ở nhà, thường xuyên nói với chúng tôi, làm sao làm sao giáo dục nhi đồng.

Tần Tiêu cười cười, sau đó nói với Lý Tự Nghiệp:

- Hắc Dẫn huynh đệ, vài năm không gặp người đã có thể thiệp có hài tử rồi đi?

Lý Tự Nghiệp hắc hắc cười:

- Cưới hai người, chỉ sinh một hài tử, còn chưa đầy một tuổi. Nhà của ta nằm ở địa phương cách đại đô đốc phủ không xa, sắp tới mời đại nguyên soái qua ngồi chơi một chút. Ta đón mẫu thân đến được hai năm, còn thường xuyên nhắc tới đại soái đâu!

718. Chương 720 : Tần Cự Hoang Tàn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 720 : Tần cự hoang tàn. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Được!

Tần Tiêu đầy mặt tươi cười:

- Nhất định phải đi bái kiến lão phu nhân một chút, đi thăm viếng tẩu tử cùng diệt nhi! Đúng rồi, U Châu trưởng sử Khương Sư Độ cùng lão bằng hữu của chúng ta, Tư Mã Phạm Thức Đức vì sao không thấy?

- Nga, lão cổ hủ kia cùng trưởng sử đại nhân mấy ngày trước đã đi theo Tang Kiên Hà cùng đi Vân Châu. Thứ nhất thu thuế, thứ hai an ủi dân chúng cùng các tướng sĩ đóng tại Trường Thành. Nghĩ đến cũng sắp trở về rồi. Nếu nghe nói đại soái đã già lắm, tất nhiên sẽ chạy tới đại đô đốc phủ bái kiến.

- Ân, chuyện trọng yếu nhất trước mắt chính là làm yên lòng quân dân bát châu dưới sự quản hạt của U Châu đại đô đốc phủ.

Tần Tiêu nói:

- Hành quân đánh giặc, lấy người làm gốc, không được quên dân chúng khó khăn, tướng sĩ chết sống. Lần này ta bắc thượng mang tới tám vạn thạch lương thực cùng một trăm vạn quán quân lương, có lẽ sẽ giải quyết được nhu cầu nhất thời đi.

- Lương thực đến vừa lúc!

Lý Tự Nghiệp vui vẻ ra mặt:

- Nói thật, một năm trước sau khi Tiết Nột chiến bại, quân đội tổn thất cực kỳ thảm trọng, quân nhu lương thảo cơ hồ đánh rơi không còn. Hiện tại U Châu đang cần lương, trưởng sử cùng Tư Mã bọn họ ngày đêm khẩn cấp ngủ không yên. Đại soái mang tới nhóm lương thảo quân lương lần này, có thể giải quyết được khẩn cấp trước mắt.

- Sau này tướng sĩ dân chúng đã có thể yên tâm. Hoàng đế đã hạ quyết tâm làm lớn một trận tại Hà Bắc, cung cấp hậu cần đều có người chuyên môn phụ trách.

Tần Tiêu nói:

- Kỳ thật các tướng sĩ yêu cầu cũng không cao. Có cơm ăn, có y phục mặc, có thể lấy được quân lương cung cấp nuôi dưỡng người nhà là đã thỏa mãn. Nếu như ngay cả những điều này cũng không đáp ứng được, những kẻ làm tướng soái như chúng ta thật sự phải xin lỗi các tướng sĩ. Cho nên trước khi ta bắc thượng,

đã đặc biệt bắt tay giải quyết hậu hoạn này. Ta cũng không muốn thủ hạ tướng sĩ phải đối bụng tay trần đánh giặc.

- Tốt, tốt!

Lý Tự Nghiệp kích động không thôi, liên tục lặp lại không ngừng, sau đó nói:

- Kỳ thật các huynh đệ U Châu quân rất không dễ dàng. Đã có hai tháng không quân lương, trước kia mỗi bữa có bốn bánh bao lớn cùng dưa muối, có khi còn có canh thịt dê, có lẽ còn gặm được chút xương cốt. Hiện tại...hai ba tháng nay một ngày có được một bữa ăn no đã thật không dễ dàng. Hơn nữa trước đó chiến bại, sĩ khí đã hạ thấp vô cùng. Có thể kiên trì cho tới hôm nay mà không có lính đào ngũ, trong lòng ta quả nhiên bội phục các huynh đệ, hiện tại thật sự thập phần hổ thẹn, hổ thẹn ah!

Nói tới đây, Lý Tự Nghiệp giống như động tới tâm sự, cảm xúc thập phần kích động, nước mắt ứa ra.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, vỗ vỗ vai hắn:

- Huynh đệ, thả lỏng một chút. Quân nhân Đại Đường đều là tốt lắm! Bọn họ là bờ lưng của cả vương triều, là cây trụ của thiên hạ! Chính bởi vì có nhiều huynh đệ tốt như vậy, Đại Đường mới có thể vui sướng hướng vinh, từng bước đi tới huy hoàng! Ánh mắt dân chúng sáng như tuyết, hoàng đế cùng các đại thần trong lòng đều hiểu rõ. Hơn nữa chỉ cần có ta ở đây, sẽ không tiếp tục thua thiệt quân dân U Châu!

- Tốt, tốt!

Lý Tự Nghiệp kích động gật đầu, trộm quay đầu lau nước mắt.

Những người còn lại đều thổn thức không thôi, một trận khí huyết bốc lên, sắc mặt thay đổi. Người rắn rỏi sắt đá như Lý Tự Nghiệp hôm nay đã rơi nước mắt lần thứ hai... quân nhân ah! Thật không dễ dàng! Liều sống chết phòng thủ biên cương, liều chính là tính mạng, chỉ cần một bữa cơm no, nhưng lại khó khăn như thế.

Không tự mình đến biên cương chứng kiến, không sâu sắc thể hội cuộc sống của các tướng sĩ, thật khó lý giải nỗi khổ của bọn họ, không cách nào cảm nhận được sự vĩ đại của họ. Thật khó trách Tần Tiêu khi ở Ký Châu dùng hết thủy thổ đoạn cam đoan cung cấp hậu cần cho U Châu quân ngày sau. Nghĩ đến hắn cũng là người từng lăn lộn tại biên cương, biết rõ nỗi khó khăn của các tướng sĩ.

Tần Tiêu nhìn về kích động của Lý Tự Nghiệp, trong lòng không bình tĩnh. Một khi đại bại, sĩ khí của U Châu quân đã xuống dốc không phanh. Hiện giờ tân thành lập, lại khuyết thiếu huấn luyện. Cung cấp hậu cần xuất hiện vấn đề thật lớn, sĩ khí của quân đội cùng sức chiến đấu còn thừa lại mấy thành? Trong lòng Tần Tiêu thật không quá lạc quan.

Đúng lúc này binh lính canh cửa vào hồi báo, U Châu trưởng sử Khương Sư Độ cùng Tư Mã Phạm Thúc Đức cầu kiến!

Tần Tiêu vung tay lên:

- Mau mời bọn hắn vào đi! Sau này phạm là quan tướng đến gặp, không cần thông báo, trực tiếp mời vào. Dù đêm hôm khuya khoắt ta đã ngủ cũng gọi tỉnh ta!

Binh sĩ có chút ngạc nhiên, ngăn người, ồm quyền nói:

- Dạ!

Sau đó bước nhanh ra ngoài.

Một lát sau Khương Sư Độ cùng Phạm Thúc Đức được mời vào, cuống quýt chạy tới trong phòng nghị sự bái kiến Tần Tiêu.

Tần Tiêu tiến lên cho bọn họ đứng dậy, Phạm Thúc Đức kích động không thôi, như muốn lão lệ tung hoành:

- Đại...đại soái! U Châu quân dân xem như đợi được ngài đến đây! Lão già như ta trước khi xuống mồ còn có thể gặp lại đại soái, thật chết cũng không hối tiếc!

Tần Tiêu vội nói:

- Phạm tiên sinh chỉ mới năm mươi tuổi, làm sao lại nói lời như vậy? Vài năm không gặp, người vẫn chưa già đi!

Phạm Thức Đức xúc động thở dài nói:

- Người chưa già nhưng tâm đã già lão vô cùng. Một năm trước U Châu đại bại, từ đó về sau ty chức chưa từng được ngủ qua một ngày an ổn, không trải qua một ngày thư tâm bao giờ. Chỉ ngóng trông hoàng đế cùng triều đình có thể nhìn xem những quân dân U Châu đáng thương nơi đây! Trời có mắt ah, rốt cục để cho đại soái đến U Châu! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Phạm Thức Đức cảm xúc kích động mặt hướng phương bắc quỳ xuống, nước mắt giàn giụa khải đầu.

Mọi người đều thổn thức cảm khái, chỉ cảm giác trong ngực có đồ vật gì đó đè ép, thương cảm lẫn khí phách hào hùng.

Tần Tiêu khom người kéo Phạm Thức Đức đứng dậy, trầm giọng nói:

- Phạm tiên sinh không cần kích động như thế. Từ hôm nay trở đi Tần Tiêu còn cần người cùng các vị đồng liêu tận tâm phụ trợ, trọng chỉnh U Châu, phát huy thanh danh của Đại Đường.

- Dạ...phải...

Phạm Thức Đức có chút hổ thẹn nghiêng đầu lau nước mắt, không ngừng đồng ý.

Bên cạnh hắn là một nam nhân chừng bốn năm mươi tuổi đang đứng, thân thể có chút khô gầy, trên mặt bị cát vàng thổi qua nhiều năm mang theo dáng vẻ mệt nhọc, khô khốc, nếp nhăn rất nhiều. Nhưng ánh mắt của hắn thập phần lợi hại, tinh thần phần chấn, thân thể đứng thẳng thắn. Mặc dù là một thân thể khô gầy cùng suy nhược nhưng vẫn lộ ra cỗ khí thế nghiêm túc.

Tần Tiêu nhìn hắn mỉm cười nói:

- Khương đại nhân, đã lâu không gặp.

Khương Sư Độ mỉm cười:

- Đại soái quá khách khí, uy danh của đại soái ty chức nghe như sấm bên tai, hôm nay gặp mặt an lòng bình sinh. Nghĩ tới hơn mười vạn quân dân U Châu sau này rốt cục đã có người làm chủ, trong lòng ty chức thật sự cao hứng!

Chỉ vài lời đơn giản, nghe qua như hàn huyền mà thôi, nhưng làm ọi người cảm nhận được một cỗ tha thiết cùng nhiệt thành.

719. Chương 721: Thu Thập Lòng Người. (1)

Chương 721: Thu thập lòng người. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Sau này Tần Tiêu còn phải dựa vào Khương đại nhân chỉ giáo cùng trợ giúp nhiều hơn. Chính trị dân sinh của U Châu toàn bộ phải nhờ Khương đại nhân dẫn dắt, chủ trì rồi. Nga, mặt khác, vị này là U Châu đại đô đốc phủ tư mã tân nhậm, sẽ cùng Phạm đại nhân làm trợ thủ cho người, hiệp trợ người cùng nhau xử lý việc chính trị cùng dân sinh U Châu.

Kim Lương Phụng tiến lên gặp lễ cùng Khương Sư Độ. Khương Sư Độ nhìn thấy Kim Lương Phụng khí vũ bất phàm, cử chỉ tiêu sái, còn là hành quân trưởng sử dưới trướng đại nguyên soái đạo hạnh quân Hà Bắc, không khỏi sinh ra vài phần hảo cảm cùng kính nể. Cùng là văn nhân sĩ tử, đặc biệt dễ dàng hòa hợp. Lý Long Cơ đặc biệt an bài Kim Lương Phụng đảm nhiệm chức vị tư mã tại U Châu, chính là vì giúp cho Tần Tiêu dễ dàng hợp tác thân mật cùng quan viên địa phương. Mặc dù chia lìa quân sự cùng chính trị, quan văn cùng võ tướng phối hợp cũng hết sức trọng yếu. Nếu không đồng tâm đồng đức, quân dân không thể một lòng, mảnh đất U Châu này thật sự rất khó thể khởi sắc. Kỳ thật công tác bản chức của Kim Lương Phụng chính là bày mưu tính kế trong hành quân đánh giặc cho Tần Tiêu, tương đương như một “quân sư” nhỏ bé mà thôi.

Hiện tại trong những quan văn hạch tâm U Châu, chỉ có Phạm Thức Đức mà Tần Tiêu thân mật quen biết, ngoài ra có thêm Kim Lương Phụng, như vậy khoảng cách với Khương Sư Độ càng được kéo lại gần.

Tần Tiêu mời mọi người đi tới bên bàn đồ, nói:

- Khương đại nhân, hôm nay ta mới đến U Châu, nhưng đã hiểu được hiện tại U Châu rất cần tiền thiếu lương, thật không?

- Dạ.

Khương Sư Độ ngắn gọn đáp:

- Các quan viên lớn nhỏ châu huyện bát châu dưới quản hạt của U Châu đại đô đốc phủ đã có hai tháng không được phát lương hưởng. Trước đó tài chính trong các châu huyện đều quyên góp giúp đỡ quân đội tác chiến cùng Bắc狄. Chợ mậu dịch cùng bắc cương đã đóng cửa, rất nhiều thương hộ dân chúng mất đi sinh kế. Lần trước binh bại, người nhà các tướng sĩ hi sinh cũng chưa nhận được tiền tử của họ. Binh lính trong quân dừng nói là được nhận quân lương, hiện tại muốn có một bữa ăn no đã vô cùng khó khăn.

Tần Tiêu không khỏi cau chặt mày: tình huống còn nghiêm trọng hơn cả trong tưởng tượng! U Châu đại đô đốc phủ lại biến thành một cục diện hoang tàn như thế!

Mọi người nghe được Khương Sư Độ nói những lời này, trong lòng đều có chút không dễ chịu. Vừa mới đến liền phải đối mặt với cảnh tượng tan hoang xơ xác như thế, thật sự không phải là tin tốt lành gì. Tần Tiêu lại cảm giác mình phải đối mặt với áp lực càng lớn hơn nữa, khó khăn càng nhiều hơn nữa.

Khương Sư Độ nói tiếp:

- Tình huống của đông bắc từ trước tới nay đều là như thế này, không thoát khỏi tình cảnh lạc hậu cần cõ bao giờ. Chỉ cần có chiến sự, thương nhân nam bắc không đến, dân chúng cũng bỏ quên đất vườn trốn về hướng nam. Cho nên dân cư tại đông bắc không cố định, đương nhiên không thể nói tới có thể làm cho trăm họ an cư lạc nghiệp, vì vậy luôn bị cần cõ hoang vắng. Vốn có mở ra vài khối đồng ruộng quân truant, quân đội còn có thể miễn cưỡng độc lập. Nhưng suốt hai năm qua lại liên tục xảy ra nạn châu chấu cùng ôn dịch, còn thêm binh bại, chết thật nhiều người, dân chúng sợ hãi bất an bỏ trốn...đồng ruộng hoang vu, phương tiện thủy lợi cũng hoang tàn, thị chợ cửa hàng đều phá hủy, không có người ở lại. Việc khẩn cấp trước mắt là phải tiến cử thuế má từ bên ngoài đến, an ổn lòng người, như vậy may ra có thể trồng cấy vào xây dựng lại Hà Bắc, đối kháng kẻ thù bên ngoài.

Tần Tiêu giống như tiếp tục bị xối một thùng nước lạnh vào đầu, thâm kêu rên, cau chặt mày. Hắn chậm rãi đi lại trong phòng, sau đó đi tới ghế đại đô đốc ngồi xuống, trầm thấp nói:

- Kim tiên sinh, lập tức viết hai phong thư. Một phong cấp cho Chu Dĩ Độ, gọi hắn tăng nhanh tốc độ đem nhóm lương hướng đầu tiên vận chuyển tới. Một phong thư khác cấp cho Cao Lực Sĩ tại Hoài Nam, nói cho hắn biết ta muốn gia tăng tài chính lên bốn trăm vạn quán. Trong vòng hai tháng ta muốn nhìn thấy số tiền kia tại phủ đại đô đốc.

Kim Lương Phụng chấp tay cúi đầu, liền ngồi xuống cạnh bàn vung tay lập tức viết thư.

Trong lòng mọi người nhảy lên thành thịch: mở miệng liền đòi bốn trăm vạn...miệng sư tử há lớn chẳng khác gì bốn máu ah!

Tần Tiêu bắt chặp hết thấy, trước đó hấn thật sự quá ngây thơ, nghĩ rằng chỉ trăm vạn quán đã đủ dùng nửa năm. Theo hiện tại mà xem, số quân lương còn thiếu nợ mười vạn binh sĩ cộng thêm quân lương tháng này đã xài hết một nửa. Mặt khác còn phải bỏ vốn làm yên lòng dân chúng, mua nông cụ từ những châu huyện khác, mua mầm móng khôi phục trồng trọt sản xuất, xây chợ, việc nào cũng là việc đốt tiền. Mà cần tiền lớn nhất lại là tiền tử của những binh sĩ đã hi sinh. Những binh sĩ này đều là cây trụ cùng sức lao động chủ yếu của một gia đình. Hiện tại người đã chết, trong nhà chẳng những mất cột trụ, ngay cả tiền tử cũng không lấy được...họ sẽ thất vọng đau khổ ra sao! Không phải quân nhân, sẽ không ai lý giải tâm tình này. Dùng tính mạng đổi lấy chút tiền trợ cấp gia đình nhưng lại không nhận được, thật sự sẽ hoàn toàn làm mất lòng quân!

Hi sinh ba bốn vạn người, đừng nói chi nhiều, mỗi nhà cần chi bốn năm mươi quán. Tần Tiêu càng muốn cấp nhiều hơn một chút cho gia đình liệt sĩ, cấp một trăm hay tám mươi quán cũng không quá đáng...chỉ tiếc trước mắt hấn lấy không ra!

Tần Tiêu vuốt vuốt mi tâm, chậm rãi nói:

- Lý Tự Nghiệp, Lý Giai Lạc, hai người là đại tướng quân Tả Uy Vệ cùng Tả Kiêu Vệ, truyền quân lệnh của ta, nói kể từ hôm nay lương hưởng sẽ không xảy ra vấn đề, để các huynh đệ yên tâm. Nhưng khoản tiền được vận tới ban đầu ta muốn trước tiên cầm đi trợ cấp cho gia đình tướng sĩ đã hi sinh. Hi vọng các huynh đệ thông cảm. Nói cho bọn họ biết, Tần Tiêu này đảm bảo, nhất định nhanh chóng đem quân lương phát xuống, tuyệt không thiếu các huynh đệ một đồng tiền.

Lý Tự Nghiệp cùng Lý Giai Lạc bước tới trước bàn, chấp tay bái nói:

- Đại soái yên tâm. Các huynh đệ đều cùng nhau vào sinh ra tử, sẽ hiểu được dụng tâm của đại soái. Người chết lớn nhất, đại soái tôn trọng huynh đệ đã chết, cũng sẽ làm các huynh đệ cảm thấy tri kỷ.

Tần Tiêu thở nhẹ một hơi, nói tiếp:

- Như vậy đi! Khương đại nhân, phỏng chừng thêm vài ngày nữa số quân lương đầu tiên sẽ tới. Người cần thận tính toán một chút, có bao nhiêu tướng sĩ hi sinh, gia đình nào hiện tại có thể phát xuống, gia đình nào ở nơi xa xôi cần phái người đi phát cho họ. Việc này người có thể cùng hai vị tướng quân Lý Tự Nghiệp cùng Lý Giai Lạc đi làm.

- Không cần tra xét, đã đăng ký trong danh sách.

Khương Sư Độ lấy ra một quyển sách nhỏ, mở ra đọc:

- Vùng Hà Bắc cùng Hà Đông có người nhà của hai vạn tướng sĩ hi sinh. Trong đó có hai ngàn người là nhi tử độc nhất trong nhà. Mặt khác có tám ngàn bốn trăm bốn mươi một người xuất thân ở phía nam Hoàng Hà, hoặc trong quan nội, trong vùng Lũng Hữu.

720. Chương 722: Thu Thập Lòng Người. (2)

Chương 722: Thu thập lòng người. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tiền tử của những người này muốn chuyển tới những nơi đó cực kỳ khó khăn, có thể tạm thời gác xuống. Mặt khác còn có hơn ba ngàn bốn trăm người không tra được quê quán, phỏng chừng là dân lưu lạc ngày trước hoặc là ẩn dân do công tác thống kê của Hộ bộ không ghi vào hộ tịch. Tiền tử của những người này cũng không thể phóng ra. Nhiều nhất chỉ có thể chờ đợi người nhà của họ tự tìm tới, sau khi chúng ta thăm tra đối chiếu mới phát cho bọn họ.

Tần Tiêu không khỏi có chút bội phục đối với Khương Sư Độ, gật đầu nói:

- Khương đại nhân quả nhiên hiểu rõ chi tiết, ghi nhớ trong lòng đến như vậy. Thế này đi, những liệt sĩ vùng Hà Bắc cùng Hà Đông có hơn hai vạn người phải không? Mỗi hộ bốn mươi quán, nhất định phải nghiêm khắc đưa tận nơi. Nếu muốn di dời về an táng, mỗi hộ cho thêm năm quán tiền, xem như phí tổn dời táng. Mặt khác nếu còn được một ít, người tiếp tục tính toán phát chút lương bổng cho quan viên bát châu đi. Nếu cần xây lại Hà Bắc còn phải dựa vào bọn họ.

Khương Sư Độ không khỏi có chút hoảng sợ:

- Đại soái, bốn mươi lăm quán có phải hơi nhiều hay không? Trước kia U Châu đại đô đốc phủ phát ra tiền trợ cấp chưa từng có tiền lệ vượt qua hai mươi quán!

Tần Tiêu nhếch nhẹ môi, chậm rãi nói:

- Từ khi đương kim bệ hạ đăng cơ tới nay, quốc nội một mảnh phồn vinh giàu có. Chẳng lẽ các tướng sĩ quên mình vì nước cũng không có quyền lợi hưởng thụ loại phồn vinh này sao? Thời thịnh như vậy là do bọn họ dùng tính mạng đến bảo vệ ah! Trước mắt khổ nỗi trong tay ta không có tiền. Bằng không mỗi hộ một trăm quán ta cũng muốn phát xuống. Khương đại nhân, người ngẫm lại xem...một hán tử, tính mạng đột nhiên biến mất. Người trong nhà bị thương không nói, từ nay về sau cũng đánh mất sức lao động chủ yếu. Hoặc cô nhi quả mẫu, hoặc cha mẹ già nua, cuộc sống sau này làm sao sắp xếp? Ngoại trừ tiền tử, ta còn phải thượng tấu hoàng đế, phàm là gia đình người nhà của tướng sĩ hi sinh, từ nay về sau miễn giao thuế má, miễn phục lao dịch. Nơi quê nhà cũng phải theo tình huống thực tế từng gia đình tiếp tế trên vấn đề kinh tế, hoặc chiếu cố trên sinh hoạt. Xem như một cách tôn trọng cho các tướng sĩ đã hi sinh vì nước đi!

Trên khuôn mặt khô héo của Khương Sư Độ nhất thời trở nên ngưng trọng mà nghiêm túc, cảm thán nói:

- Đại soái thương binh như con mình, nhân hậu bác ái, thật làm ty chức cảm phục! Quân dân U Châu được phúc ầm của đại soái, từ nay về sau không lo rồi!

Hai hán tử mang binh đánh giấc như Lý Tự Nghiệp cùng Lý Giai Lạc lại kích động không thôi, liên tục nói:

- Hành động này của đại soái nhất định sẽ làm các tướng sĩ quy tâm, cùng nhau kháng địch!

Tần Tiêu mỉm cười:

- Kỳ thật điểm xuất phát của ta cũng không phải muốn mượn sức của ai, cần ai trung tâm. Ta cũng là người tham gia quân ngũ, chỉ là tôn kính các tướng sĩ từ trong đáy lòng. Nhưng trọng yếu nhất trước mắt chính là thu thập lòng người trước tiên.

Kim Lương Phượng viết xong phong thư, đưa tới cho Tần Tiêu xem qua. Tần Tiêu lấy ra kim ấn của mình, đóng ấn tín, sau đó nói:

- Phái ra khoái mã đem thư nhanh chóng đưa cho Chu Dĩ Đệ. Khương đại nhân, lương hướng vừa đến người có thể bắt tay vào an bài việc này. Phạm tiên sinh, người đi theo hỗ trợ, nếu có vấn đề gì khác thì báo cho ta hay.

- Dạ!

Hai người chấp tay ứng tiếng, tiếp nhận phong thư trong tay Tần Tiêu, cảm giác trong tay nặng trĩu nhưng trong lòng vô cùng ấm áp.

Tần Tiêu cầm phong thư còn lại đưa cho Kim Lương Phượng, nói với hắn:

- Kim tiên sinh, phong thư này do trạm dịch phát ra, sáu trăm dặm gia tốc đưa tới Hoài Nam, cần phải ở trong thời gian ngắn nhất đưa tới trên tay Cao Lực Sĩ.

Kim Lương Phượng tiếp nhận phong thư, lập tức ra ngoài làm việc. Kim Lương Phượng là hành quân trưởng sử, chuyện đại nguyên soái cần làm tự nhiên phải qua tay hắn.

Tần Tiêu chống một tay, dùng ngón tay vuốt vuốt mi tâm, tinh tế suy nghĩ. Khương Sư Độ nhìn thấy vẻ u buồn trên mặt hắn, không khỏi nói:

- Vừa rồi đại soái mới đến, còn chưa kịp dùng cơm tẩy trần, chưa kịp nghỉ ngơi cho tốt, Khương mỗ cùng đồng liêu thật sự hổ thẹn. Hay là đại soái nghỉ tạm hai ngày, sau đó hãy đến sắp xếp công việc thế nào?

- Không cần.

Tần Tiêu miễn cưỡng cười:

- Ta tới làm việc mà không phải hưởng thụ cuộc sống. Mất thấy cuộc sống quân dân quần bách đến như thế, ta không thể không vội vã quan tâm ah! Mặc Y, lấy giấy bút, ta muốn thượng tấu hoàng đế.

Mặc Y mang tới giấy bút, lấy ra bài thiếp màu vàng mở ra đặt tới trước mặt Tần Tiêu. Đây là loại bài thiếp hoàng đế ngự tứ chuyên dùng thượng tấu lên hoàng đế. Ngay cả các tể tướng các bộ cũng không có quyền lực mở ra xem.

Tần Tiêu cau mày suy tư một lúc, cầm bút viết thiếp thượng tấu đầu tiên. Bên trong tấu chương, đại khái có ba tầng ý tứ: thứ nhất nói rõ tình huống cướp bóc đích thực tại Hoài Nam, hơn nữa yêu cầu sau này vẫn được quyền lực tiếp tục cướp bóc như thế, thẳng đến khi nào Hà Bắc có thể độc lập, hoặc triều đình gầy tiền xuống dưới, lương thực đủ dùng. Thứ hai thỉnh cầu khai mở Kinh Hàng Đại Vận Hà. Thứ ba, đưa ra lời đề nghị giúp đỡ trợ cấp cho người nhà của tướng sĩ bị hi sinh.

Lúc viết xong, Tần Tiêu rốt cục thở ra một hơi dài. Hắn cũng không cần đóng ấn tín, chỉ trực tiếp viết lên tên mình bên dưới là được. Lý Long Cơ nhận được bút tích của hắn, vậy là đủ rồi.

Viết xong tấu chương, Tần Tiêu lấy qua một hộp gấm bỏ vào, bên ngoài dán giấy niêm phong, viết lên dòng chữ “Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái Tần Tiêu chuyên chiết thượng tấu”. Mặt khác viết cho Hộ bộ cùng các bộ khác từng phong thư, đồng dạng cũng nói rõ đồng thời thỉnh cầu thông cảm chuyện mình đánh cướp tại Hoài Nam. Tuy rằng chỉ là đi ngang qua sân khấu, nhưng nhất định phải làm. Bởi vì tuy rằng hoàng đế đã ban cho quyền lực như thế, nhưng sẽ khó tránh khỏi làm các vị đại thần quản lý các bộ cảm thấy trong lòng không thoải mái. Kiểu “xin chỉ thị” như vậy, xem như đã cấp mặt mũi cho bọn họ, có thể giúp nhau bước xuống đài, ngày sau cũng dễ gặp mặt, miễn sinh ra khúc mắc. Hành quân bên ngoài, nếu ở trong triều bị thụ địch, ngày tháng trôi qua sẽ không được dễ chịu.

Những phong thư này đều do Tần Tiêu tự mình đóng ấn tín, giao cho trạm dịch phát ra, sáu trăm dặm cấp tốc đưa thẳng tới Trường An. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ trong vòng bảy ngày có thể đến trên tay hoàng đế.

Khi xong xuôi những việc này, sắc trời đã tối. Trong bụng Tần Tiêu đã kêu lên, lúc này mới nhớ được từ buổi sáng ở ngoài thành U Châu mình chỉ ném qua vài chiếc bánh mì, hiện tại bụng đã đói kêu vang.

Đầu bếp trong đại đô đốc phủ đã sớm chuẩn bị xong cơm canh, chỉ là vì thấy Tần Tiêu vẫn bận rộn nên không dám đến báo. Tần Tiêu mời mọi người cùng nhau ra hậu viện ăn chung bữa cơm, xem như chào hỏi lẫn nhau, sau này cùng nhau cộng sự.

Buổi tiệc của đại đô đốc phủ thật đơn giản, chỉ có thịt dê, đôn một con gà. Không có cá, cũng không có rau dưa. Trên bàn chỉ có một ít bánh mì, một ít rau ngâm, mấy bình hồng rượu, không hơn.

721. Chương 723 : Giúp Người Khi Gặp Nạn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 723 : Giúp người khi gặp nạn. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Nói thật Tần Tiêu chưa từng soi xét về thức ăn, nhưng loại cơm canh thế này hắn thật sự có chút không quen. Không có gạo cơm, mỗi bữa đều phải ăn bánh mì. Đối với người luôn ở Giang Nam suốt mấy năm nay như hắn mà nói, đích thật là khảo nghiệm.

Nhưng Tần Tiêu cũng biết có thể lấy ra món ăn như vậy đã rất không dễ dàng. Các tướng sĩ chỉ sợ mỗi bữa cũng chỉ có một hai cái bánh bao mà thôi.

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu càng thêm cảm thấy được bàn ăn trước mặt rất khó được, vì vậy cười nói:

- Chư vị, mọi người ăn uống no đủ! Từ ngày mai trở đi, chúng ta cùng nhau hiệp lực xây dựng lại U Châu, xây lại Hà Bắc!

Mấy ngày sau, trong cung điện trắng lệt tại Trường An.

Lý Long Cơ vừa mới trở lại kinh thành, còn chưa kịp cùng người thân hưởng thụ thiên luân chi nhạc, phải lập tức đi tới ngự thư phòng. Bởi vì ngự sử đại phu Lư Hoài Thận ngàn dặm thượng tấu, nói có thật nhiều quan viên địa phương buộc tội Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái Tần Tiêu mới nhậm chức.

Lý Long Cơ cho triệu Trương Thuyết, Lưu U Cầu, Diêu Sùng, Tống Cảnh, Quách Nguyên Chấn cùng Lư Hoài Thận đến cùng thương nghị. Lư Hoài Thận đầu tiên đưa lên tấu sớ buộc tội Tần Tiêu cùng Cao Lực Sĩ của quan địa phương Hoài Nam.

Lý Long Cơ cau mày, tinh tế xem qua một lần. Các thần tử đều khom người đứng bên dưới bàn sách, trong lòng có chút bất an.

Sau một lúc lâu, Lý Long Cơ nói:

- Có tấu chương từ Hà Bắc tới không?

- Hồi bệ hạ, có.

Diêu Sùng nói:

- Có chiết tử của Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái phát đến Hộ bộ cùng các bộ, giải thích chuyện tại Hoài Nam. Mặt khác còn có một tấu chương chuyên chiết chỉ chờ bệ hạ xem qua.

- Đưa lên!

Trong lòng Lý Long Cơ rung động, Tần Tiêu chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ làm ra loại chuyện hỗn trướng này!

Tấu chương đưa lên, Lý Long Cơ mở ra xem, tinh tế đọc qua một lượt. Các đại thần chứng kiến, nguyên bản sắc mặt Lý Long Cơ có chút xanh mét, trên mặt lại dần dần hiện ra vẻ mỉm cười. nguồn

Lý Long Cơ lại đem những phong thư mà Tần Tiêu phát tới Hộ bộ cùng các bộ xem qua, sau đó đặt sang một bên, nhìn các thần tử nói:

- Trương Thuyết, Diêu Sùng, hai người là tả hữu thừa tướng, đối với việc này có ý nghĩ thế nào?

Trương Thuyết là tử vi lệnh, cũng là thượng thư hữu thừa, xem như đương triều thủ phụ, trước tiên bước ra tâu:

- Bẩm báo bệ hạ, thần nghĩ đến hành động của Tần Tiêu có chút hao tài tốn của, tùy hứng hồ đồ. Hẳn làm như vậy chẳng phải muốn hoàn toàn đánh vỡ chế độ thuế má địa phương Đại Đường, biến thành dân chúng lâm than, quan viên không yên? Nếu còn dung túng, sẽ làm hấn đuôi to khó chém, biến thành hại hoạn.

- Bệ hạ!

Thượng thư tả thừa Diêu Sùng lập tức bước ra tâu:

- Thần lại nghĩ đến, hành động của Tần Tiêu lần này là thích hợp! Hẳn có thể căn cứ tình thế tùy thời ứng biến, hơn nữa còn có thể bảo chứng làm cho nhóm người Cao Lực Sĩ cùng các quan lại không có chỗ trống để chui, tuy rằng theo trình tự có chút không thích hợp, nhưng trên thực tế lại có thể hữu hiệu giải quyết nguy cơ tại Hà Bắc. Hơn nữa quân quốc đại sự Hà Bắc, sự tình quan hệ trọng đại. Hành động của Tần Tiêu chỉ xuất phát từ hoàn cảnh mà quyết định. Tuy rằng ngày sau không nên đề xướng, nhưng hiện tại không ảnh hưởng toàn cục, không gì đáng trách!

Trên mặt Lý Long Cơ hiện vẻ mỉm cười nhìn hai người bọn họ, trong lòng đã có tính toán.

Trong ngự thư phòng nhất thời có chút im ắng. Trương Thuyết cùng Diêu Sùng đều là tả hữu thừa tướng, đại biểu cho hai cổ trường phái hoàn toàn bất đồng trong triều đình.

Lấy Trương Thuyết cầm đầu đại biểu cho cựu thần, thuộc phái bảo thủ. Lấy Diêu Sùng cầm đầu đại biểu cho thanh tráng niên thần tử, thuộc phái cấp tiến.

Trong lòng Lý Long Cơ rõ ràng, tuy rằng hiện nay hai phái còn chưa hình thành đảng tranh tồi tệ, nhưng thường thường không hợp chính kiến, chuyện này mỗi người đều biết.

Thật khó trách, các lão thần chỉ biết trung tâm làm việc theo quy củ, nhưng khi làm việc khó trách luôn nhìn trước ngó sau không đủ nhiệt tình. Mà đám người Diêu Sùng là những người dám cách tân dũng cảm quyết đoán. Hai loại người này, mỗi bên đều có kỳ diệu riêng, đều có khuyết điểm lẫn sở trường, không thể dùng từ “Tốt” hay “Xấu” mà đi cân nhắc họ.

Trong lòng Lý Long Cơ vốn đã có tính toán, không muốn vì chuyện của Tần Tiêu gây ra quá nhiều tranh luận, làm lòng người bàng hoàng. Hắn chỉ cười nói:

- Trương các lão nói có lý. Hành động của Tần Tiêu đích thật là có chút liều lĩnh, vi phạm luật pháp Đại Đường ta. Nhưng Diêu Sùng nói cũng có chỗ đáng khen. Người làm hiện thực, làm đại sự không câu nệ tiểu tiết. Tuy rằng trăm không khen ngợi Tần Tiêu làm như vậy, nhưng nghĩ tới hoàn cảnh vị trí của hắn, trăm có thể tạm thời tha thứ hành động của hắn đã làm.

Trương Thuyết có chút không phục, đang chuẩn bị nói gì đó. Lư Hoài Thận đứng bên cạnh cùng Lưu U Cầu vội dùng ánh mắt ý bảo hắn đừng nên hành động thiếu suy nghĩ, vì thế Trương Thuyết đành nhẫn nhịn xuống.

Lý Long Cơ nhìn ở trong mắt, trong lòng hiểu thật rõ ràng. Trương Thuyết là đương triều thủ phụ, mắt thấy một nguyên soái Hà Bắc không để ý luật pháp đi làm ẩu, hắn đương nhiên không chịu được. Đây cũng chính là chức trách của hắn, không thể nói hắn có thành kiến gì với Tần Tiêu. Nghĩ đến đây, Lý Long Cơ nhẹ nhàng chậm rãi nói:

- Trương các lão, bên đông bắc từ ngày hôm nay trăm sẽ đích thân quản lý việc này. Đảm bảo sẽ không xuất hiện đường rẽ gì khác. Lời của các lão đã nói trăm sẽ ghi nhớ kỹ, sẽ tinh tế chăm chú làm việc.

Trương Thuyết nhất thời vô cùng lo sợ:

- Bệ hạ nói quá lời. Thần...hỗ thẹn!

Lý Long Cơ lại mỉm cười, quay đầu nói với Diêu Sùng:

- Diêu Sùng, bên Hộ bộ liên hợp Công bộ cùng Tương Tác Giám gần đây nên chuẩn bị một chút, trăm cần khai mở một kênh đào từ U Châu đi thông Hoàng Hà, đặt tên Kinh Hàng Đại Vận Hà. Nói vậy khâm sai Hà Bắc Tổng Khánh Lễ đã dâng tấu chương lên chứ?

Diêu Sùng biết hắn do Tần Tiêu có nhắc đến trong chuyên chiết thượng tấu, vì thế nói:

- Bẩm báo bệ hạ, vừa rồi mới nhận được chiết tử của Tổng đại nhân đưa tới. Chúng thần đang thương nghị tại các bộ.

- Không cần thương nghị, cho phép.

Lý Long Cơ đứng dậy, nhận chân nói:

- Hành động này lợi quốc lợi dân, được nhiều lợi ích, không thể dây dưa lờ việc. Mặt khác trăm muốn thành lập Liêu Đông Quân Cơ Xứ, lệnh Diêu Sùng đảm nhiệm thủ thần Quân Cơ Xứ. Mặt khác, gia phong Trương Cửu Linh làm Bình bộ thị lang, vào Quân Cơ Xứ nghị sự. Bình bộ thượng thư Quách Nguyên Chấn là phó thần. Các bộ tể tướng cùng quan chức Bình bộ phạm là ngoài thị trung đều gia nhập Quân Cơ Xứ nghị sự. Trăm cần mỗi ngày hỏi chuyện của Quân Cơ Xứ.

Sắc mặt quần thần không khỏi thay đổi: Xem ra hoàng đế đã hạ quyết tâm giải quyết chuyện tại Liêu Đông!

Các thần tử vội vàng bái xuống lĩnh chỉ. Trương Thuyết cũng không còn cảm thấy trên mặt có gì nhục nhã, bởi vì vừa rồi hoàng đế đã nói, nhớ kỹ lời của hắn đâu, đây chính là lời khen ngợi lớn lao.

Lý Long Cơ nói tiếp:

722. Chương 724 : Giúp Người Khi Gặp Nạn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 724 : Giúp người khi gặp nạn. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Việc giúp nạn thiên tai, an dân, khai thông sông ngòi ở Hà Bắc, bên ngự sử thái còn phải phải nhân thủ ra ngoài. Xem như là an phủ sứ cùng phó sứ Hà Bắc, tiến đến hiệp trợ Tổng Khán Lễ. Làm cho dân lưu lạc đầm đưng dân phu đi khai mở kênh đào, vậy thì tốt lắm, vừa lúc có nhân lực. Một khi khai mở thành công, những người đó có thể xây dựng lại quê hương ngay tại chỗ. Hộ khẩu đông bắc không nhiều lắm, những người kia dời qua có thể đầu nhập vào công tác. Đây là một hạng quốc sách không sai, nên làm cho tốt nhất. Điều Sùng, người là Hộ bộ thượng thư, chuyện này người phải xem chừng thật kỹ.

- Thần tuân chỉ!

Điều Sùng vui vẻ lĩnh mệnh, trong lòng một trận vui sướng.

- Tốt lắm, hôm nay thương nghị đến đây đi.

Sắc mặt Lý Long Cơ hòa thiện nhìn Trương Thuyết nói:

- Trương các lão tuổi tác đã cao, nên chú ý thân thể nhiều hơn, trăm vẫn luôn chờ lắng nghe lời dạy dỗ!

Trên mặt Trương Thuyết nhất thời lo sợ bất an lẫn vui mừng, vội vàng tạ ơn. Mặc dù hoàng đế không tiếp thu chính kiến của hắn, nhưng vẫn thật xem trọng hắn. Cả hai bên đều không bị trách móc, chính bởi vì những vị thần tử này chỉ suy nghĩ vì nước vì dân, trong lòng Lý Long Cơ vô cùng rõ ràng.

Nửa tháng sau, U Châu đại đô đốc phủ. xem tại

Tần Tiêu ngồi trong phòng nghị sự, cầm chiết tử phê duyệt mà hoàng đế gởi tới bật cười. Trong tấu chương của Tần Tiêu, Lý Long Cơ còn mắng thêm vài câu phía sau:

- Người là tên cường đạo ra vẻ đạo mạo nhất từ xưa tới nay! Ta rất muốn xử người theo vương pháp, nhưng lại càng muốn cùng người đi cướp bóc, làm vậy nhất định là rất sung sướng! Thuế muối Hoài Nam năm nay chỉ sợ không còn trông cậy vào, người lấy hết toàn bộ đi! Mặt khác, đề án khai thông đường sông, trợ cấp tướng sĩ cũng thông qua. Ta còn thành lập Liêu Đông Quân Cơ Xứ, cho Điều Sùng, Quách Nguyên Chấn, Trương Cửu Linh cùng nhau nghị sự, mỗi ngày ta tự mình hỏi đến. Người muốn cái gì, ta cho cái đó. Nhất định phải có tin chiến thắng, người xem rồi làm đi! Còn nữa, gần đây ta mới thu một phi tử cực kỳ xinh đẹp, người hâm mộ không?

Đây là câu trả lời của hoàng đế dành cho Tần Tiêu.

Tần Tiêu lật xem vài lần, trong lòng vừa vui sướng lại vừa cảm động. Vị hoàng đế này, ở trước mặt hắn vẫn luôn lấy tư thế của một vị huynh đệ tri kỷ. Huynh đệ đồng tâm, vua tôi đồng đức, mới có thể làm tốt mọi sự thôi!

Hoài Nam là một trong những địa phương giàu có nhất Đại Đường. Bởi vì nơi này là nơi sản xuất muối của quốc gia. Cả nước trên dưới chỉ ít có một nửa muối sản xuất từ nơi đó. Thu nạp thuế muối cũng thập phần khả quan. Sau khi Lý Long Cơ lên ngôi, đã bắt tay chinh đồn mỏ muối Hoài Nam, thu nhập thuế đã tăng nhiều. Vốn trông cậy ngân khố quốc gia năm nay có thể đầy đủ hơn, nhưng không ngờ đều bị Tần Tiêu đánh cướp. Nghĩ tới việc đó, trong lòng Tần Tiêu lại cảm thấy buồn cười.

Cùng lúc đó thánh chỉ của hoàng đế cũng truyền xuống. Cho phép U Châu đại đô đốc phủ đưa ra đề xuất xây dựng Kinh Hàng Đại Vận Hà thông qua nghị sự, phái ra Khương Sư Độ hiểu biết xây dựng thủy lợi cùng hợp tác làm việc chung với Tổng Khánh Lễ. Mặt khác tiền bạc cướp được từ Hoài Nam xem như là Hộ bộ đưa xuống, tổng cộng là tám trăm vạn quán, tám mươi vạn thạch lương thực.

Tần Tiêu không khỏi bội phục Lý Long Cơ. Hắn làm hoàng đế ở cách xa mấy ngàn dặm nhưng có thể biết được hiện tại U Châu thiếu thốn nhất là cái gì. Hoàng ân ban xuống, ổn định lòng quân dân. Có được số quân lương này, bắt đầu khai mở sông là tốt nhất, là biểu thị thực tế nhất. Dân chúng U Châu sẽ biết được hoàng đế cùng triều đình đang xem trọng bọn họ, như vậy cuộc sống ngày sau sẽ được bảo đảm, lòng người sẽ có thể an định lại.

Điều này không thể nghi ngờ chính là giúp người khi gặp nạn, đối với Tần Tiêu mà nói chính là tin tức tốt nhất.

Tần Tiêu lập tức tuyên bố thánh chỉ của hoàng đế, cho truyền ra khắp trên dưới U Châu. Quân dân nhất thời một mảnh vui mừng, mỗi người đều vỗ tay mừng rỡ. Vốn Tần Tiêu cho Lý Tự Nghiệp cùng Lý Giai Lạc truyền xuống quân lệnh, tuy rằng các tướng sĩ cao hứng nhưng dù sao còn chưa tận mắt được chứng kiến thực tế. Tuy rằng vấn đề dùng cơm tạm thời giải quyết, nhưng quân lương vẫn chưa nhận được trong tay. Có được đạo thánh chỉ này, các tướng sĩ rất cực tin tưởng lời Tần Tiêu không nói sai, đều vô cùng cao hứng, đối với hành động của Tần Tiêu cảm động rơi nước mắt.

Đi tới U Châu gần một tháng, tâm tình của Tần Tiêu rất cực tốt hơn một chút. Trong lòng cất giữ chiết tử trả lời của hoàng đế, hắn nhàn nhã đi ra ngoài dạo. Hiện tại nhìn vách tường màu than chì trước mặt giống như đã đẹp hơn rất nhiều. Hơn nữa hôm nay khó được có chút nhàn rỗi, điều này không khỏi làm trong lòng hắn thật thoải mái.

Mới ra khỏi phòng nghị sự, liền chứng kiến ở quân tốt canh gác ở cổng phủ đang cùng vài người nói gì đó. Tần Tiêu chậm rãi đi tới, không khỏi chột nả nụ cười: Đây không phải là quân y Lưu Dịch cùng bàn trù Hoàng Trùng sao?

Quân tốt không cho họ đi vào, hai người còn đang mãi cầu tình đâu!

Tần Tiêu đi lên gọi vài tiếng, cho hai người tiến vào. Hai người vô cùng vui sướng bái lạy Tần Tiêu, Tần Tiêu cười hỏi:

- Hoàng đế đã sớm nói đem hai người cho ta. Ta còn kỳ quái vì sao vẫn luôn không thấy hai người đây?

Lưu Dịch đáp:

- Ba năm trước đại soái rời khỏi hoàng thành ngự suất ti, tiểu nhân cùng Hoàng Trùng trở về Tả Uy Vệ, vẫn ở trong quân. Trước đó vài ngày nghe nói đại soái đến U Châu, cao hứng suốt mấy đêm không ngủ. Gần đây thấy đại soái bận rộn, luôn không dám đến quấy rầy. Cho đến hôm nay mới ngẫu nhiên gặp được Lý tướng quân, mời lão nhân gia phê chuẩn chúng tôi rời quân trại đến gặp đại soái!

- Ha ha, tốt.

Đất khách gặp bạn cũ, Tần Tiêu không khỏi cảm thấy vui vẻ:

- Các người đều lưu lại đi, ở trong phủ đại đô đốc nghe lệnh. Hoàng Trùng ah, ta vẫn đang cảm tức đâu, đi tới nơi này không quen ẩm thực tại đây. Hơn nữa cả ta cùng Mặc Y hình như đều có chút không hợp thủy thổ.

Hoàng Trùng cười ha ha:

- Đại soái yên tâm, đêm nay tôi chỉnh một bữa ăn ngon cho đại soái, đảm bảo ngài ăn được thoải mái.

Lưu Dịch cẩn thận nhìn sắc mặt của Tần Tiêu, ngưng mảy nói:

- Đại soái đích thật là có chút thủy thổ bất phục. Người phương nam đi tới bên này sẽ phải mất thời gian thật dài mới thích ứng. Như vậy đi, tôi thay đại soái cùng phu nhân mở một phương thuốc, điều dưỡng một chút. Chỉ trong ba ngày cam đoan thân thể đại soái cùng phu nhân sẽ khỏe mạnh!

- Được!

Tần Tiêu thật cao hứng:

- Vậy làm phiền hai người các người. Đi ra hậu viện báo tin, nói là ta mời các người tới.
- Tạ đại soái!

Hai người vui mừng cảm ơn, bước nhanh về hướng hậu viện.

Tâm tình của Tần Tiêu càng tốt hơn, có bàn trù giúp đỡ làm cơm nước, có Lưu Dịch điều chỉnh thân thể, cuộc sống ngày sau sẽ tốt hơn rất nhiều. Trước mắt hẳn vui vẻ đến mức ậm ừ vài câu ca khúc, đi ra ngoài đường dạo một chút.

723. Chương 725 : Oan Gia Ngõ Hẹp. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 725 : Oan gia ngõ hẹp. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Nhưng hôm nay hẳn còn hẹn nhóm tướng quân Lý Tự Nghiệp, cùng nhau đi ăn tối, thương nghị chuyện huấn luyện đại quân trọng yếu hơn. Đã đến lâu như vậy, vẫn luôn xử lý thật nhiều công việc tồn đọng lại, hẳn còn chưa cần thận hời qua chuyện liên quan tới quân sự.

Đối với việc này, trong lòng Tần Tiêu nghĩ thật rõ ràng. Hậu viện không xong, đừng nói tới chuyện đi đánh giặc. Hiện tại nơi này không phải là việc hành quân đánh giặc thuần túy như lúc ở Sóc Phương. Trụ cột quân chúng cùng lòng dân lòng quân, đây mới là nền đặt ở trước nhất. Như vậy cũng tốt hơn là một người ăn không đủ no, hai chân đứng không vững, sẽ không cách nào ra chiến đấu. Chỉ phải giải quyết vấn đề dân sinh trước mắt, ổn định quân dân tâm mới có thể nói tới việc huấn luyện cùng chiến đấu. Bằng không cho dù quân nhân Đại Đường có bao nhiêu lòng nhiệt huyết, nhưng ăn không no thì lòng quân cũng tan rã, làm việc sẽ không còn cố sức.

Tần Tiêu chậm rãi đi dạo tới hậu viện. Chứng kiến Mặc Y đang luyện kiếm bên trong. Ở Giang Nam suốt ba năm, tuy rằng ngẫu nhiên Mặc Y cũng luyện tập một chút, nhưng dù sao cũng không chuyên cần. Nàng chỉ sợ mình sẽ cảm thấy mới lạ, vì vậy suốt một tháng nay đều siêng năng luyện tập hàng ngày, dần dần đã khôi phục lại tiêu chuẩn ngày xưa.

Tần Tiêu nghỉ chân quan sát, thưởng thức kiếm chiêu như mây bay nước chảy lại không mất vẻ sắc bén cùng sát ý của đại mỹ nhân trước mặt. Hình Trường Phong đưa tặng Thuần Quân kiếm, đi tới trong tay Mặc Y lại giống như gặp được chủ nhân chân chính, như cá gặp nước, nhân kiếm hợp nhất.

Nhìn Mặc Y huy sái tự nhiên cùng dáng người mềm mại thướt tha, thật sự khó tưởng tượng nàng đã là một mẫu thân, nhìn qua thật sự vẫn tao nhã thoát tục, hiên ngang mạnh mẽ như ngày xưa. Nhìn thêm một lát, Tần Tiêu bất giác có chút ngứa tay, đột nhiên rút đao phi thân phóng tới.

Mặc Y sớm biết Tần Tiêu đã đến, lúc này ngưng mày quát, huy kiếm đón nhận đao thế của Tần Tiêu.

Đao của Tần Tiêu đơn giản mạnh mẽ, không có chiêu thức, đều chỉ áp dụng đao pháp nơi chiến trường. Mặc Y thiên về kỹ xảo võ học, kiếm đi nhẹ nhàng, phiêu dật vô chừng. Hai người đều có sở trường, gặp chiêu triết chiêu, không ngừng đối luyện.

Thanh âm thô lỗ của Lý Tự Nghiệp chột vang lên:

- Đại soái, ngay cả lão bà mà người cũng có thể hạ độc thủ như vậy sao? Ha ha!

Tần Tiêu thu đao, ha ha cười to:

- Ngày thường không đổ chút mồ hôi, ra trận phải đổ máu ah! Mặc Y biết dụng ý của ta, không phải sao? Mặc Y cũng thu hồi kiếm, xuất khăn tay chạy tới lau mồ hôi cho hắn, ôn nhu cười nói:

- Huynh nói gì thì chính là cái đó đi. Muội chỉ biết là huynh đến bao ngày rồi mà chưa viết thư về nhà đâu.

Lý Tự Nghiệp ha ha cười:

- Huynh đệ, từ sau khi chúng ta cùng ra trận tại Đại Lang Nguyên, ta chưa từng gặp qua thân thủ của ngươi. Vài năm không gặp, ngươi vẫn bảo đao chưa lão ah! Không giống như đồ vô dụng như ta, ra trận bị người đánh tổn thương đầy mình! Nói đến cùng thô lỗ như ta, nói thế nào cũng không bằng võ nghệ của ngươi!

Tần tiêu nở nụ cười, vỗ lưng Lý Tự Nghiệp, dẫn hắn đi cùng:

- Hôm nay giới thiệu cho ngươi một người. Kỳ thật ngươi cũng nhận thức, quân y Lưu Dịch. Kể từ hôm nay để cho hắn điều dưỡng cho ngươi một chút. Qua không bao lâu ta bắt đầu huấn luyện đại quân U Châu. Đại tướng quân như ngươi nhất định phải mạnh mẽ lên cho ta!

Trong một gian tĩnh thất, Lý Tự Nghiệp cởi bỏ quần áo trên người, Tần Tiêu cảm giác rét lạnh ghê người!

Hán tử giống như một đầu ngư kìa, trên người có hơn mười vết thương, có vết thương đã đóng vảy, có vài chỗ còn tràn ra nước mủ. Lớp thịt đỏ tươi lộ ra bên ngoài, hình thành những vết nổi phập phồng thật đáng sợ.

Lưu Dịch cau mày, dùng nước thuốc nhẹ nhàng lau miệng vết thương. Dù Lý Tự Nghiệp là một hán tử cứng rắn như sắt thép cũng đau đến nhe răng trợn mắt, mồ hôi lạnh ứa đầy trên trán.

Tần Tiêu oán giận mắng:

- Tên ngu xuẩn ngươi, trên người bị tổn thương nặng như vậy vì sao không cẩn thận trị liệu một chút? Nếu hạ xuống gốc bệnh, hãy xem có làm ngươi chết tươi hay không!

Lý Tự Nghiệp nhếch môi cười:

- Vốn đã tốt hơn rất nhiều, gần sắp khỏi hẳn. Mấy ngày nay thời tiết chuyển nóng, trên người tôi lại luôn chảy mồ hôi, lại quên uống thuốc, vì vậy...ôi, mẹ nó, thật đau!

Lưu Dịch bình tĩnh nói:

- Đại tướng quân kiên nhẫn một chút, tôi phải đâm vỡ mủ độc, sau đó mới dùng nước thuốc rửa sạch cuối cùng mới có thể khâu lại!

Tần Tiêu cau mày nói:

- Ngoại công ngươi không có dạy ngươi phối chế canh gây tê sao?

- Có.

Lưu Dịch chuyên tâm trị thương cho Lý Tự Nghiệp, không chuyển mắt nói:

- Ngoại công xem qua dược kinh của tổ sư gia, tìm được đơn thuốc phối chế Ma Phí Tán của tổ sư gia nghiên cứu được từ Hoa Đà. Nhưng hiện tại U Châu không có dược liệu để phối chế, đành phải làm khó Lý tướng quân.

Tần Tiêu râu rĩ hừ một tiếng:

- Địa phương quỷ quái này thật sự là nghèo đến buồn bực! Chờ thêm một thời gian, ta cho ngươi một kỳ nghỉ, ngươi mang theo vài người đến những châu huyện khác thu mua dược liệu. Nếu các huynh đệ bị bệnh hay bị thương cũng dễ trị liệu.

Lưu Dịch gật gật đầu, dùng nước thuốc lau nước mủ chảy ra trên lưng Lý Tự Nghiệp.

Lý Tự Nghiệp nằm sấp trên giường đau đến cắn răng.

Tần Tiêu nói chuyện với hắn, giúp hắn đổi lực chú ý, có lẽ sẽ không cảm thấy đau đớn nhiều như vậy:

- Huynh đệ, trận chiến kia vì sao Tiết Nột lại dễ dàng trúng kế phục binh đây? Hẳn dụng binh nhiều năm, hẳn phải rất cẩn thận, rất lão đạo mới phải.

- Cho tới hôm nay tôi cũng không biết rõ, thật sự là quá tà môn!

Lý Tự Nghiệp buồn bực kêu lên:

- Kỳ thật Tiết Nột chuẩn bị rất đầy đủ, trước sau tìm hiểu bảy tám ngày, lại phái ra hơn ba ngàn thám báo. Nhưng lúc ấy căn bản không phát hiện được có phục binh của Hề cùng Khiết Đan. Nhưng khi đại quân đi tới khe núi Loan Thủy thì phát hiện cung nỏ mai phục của Khiết Đan trên đỉnh núi. Sau đó lại bị kỵ binh Hề tộc ngăn trở ở hai đầu khe núi, đem đại quân vây quanh tàn sát! Trời ạ...ôi!

Lý Tự Nghiệp dùng sức đập lên giường, động tới vết thương:

- Tình cảnh ngay lúc đó cả đời này tôi cũng không quên được! Bên trong khe núi Loan Thủy, các huynh đệ tử thương vô số, máu chảy thành sông, hài cốt như núi. Tôi mang theo Mạch Dao đội cùng trung quân kỵ binh che chở đại đô đốc Tiết Nột mở con đường máu, trốn ra khỏi Loan Thủy. Không ngờ dám mạo hiểm (Cách Vị) (Cách Hạt) đã hứa quy hàng Đại Đường lại mượn đường Khiết Đan giết đi ra! Tôi bỏ ngựa tử chiến ngăn cản phía sau, vốn định đem tính mạng vứt bỏ ở đó bởi các huynh đệ đã chết trận! Cuối cùng một huynh đệ trong Tả Uy Vệ lại công tôi đi ra! Lúc ấy sau lưng tôi đã bị bắn trúng mười ba mũi tên, cánh tay trái trúng một đao, đã sớm hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Tần Tiêu nghe được kinh hãi đảm chiến, có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng thảm thiết trên chiến trường lúc ấy. Lý Tự Nghiệp càng nói càng kích động, thân hình cũng căng cứng ngắc. Tần Tiêu vội vỗ vai cho hắn thả lỏng, nói:

- Thắng bại là chuyện thường của binh gia, huynh đệ người đừng quá để trong lòng, người to con như vậy mà lại có người công được người từ trong đồng xác chết chạy đi ra, người này thật không đơn giản ah!

724. Chương 726 : Oan Gia Ngõ Hẹp. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 726 : Oan gia ngõ hẹp. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Tự Nghiệp tràn đầy vẻ bi thương mà tự giấu cười:

- Vị huynh đệ kia bộ dạng vóc dáng cũng giống như tôi, toàn thân chẳng khác gì một khối sắt lớn. Nghe nói trước khi nhập ngũ từng luyện võ, một thân công phu khổ luyện, song chẳng có khí lực ngàn cân, người thường đánh một côn lên lưng hắn không hề tổn thương chút nào.

- Ân, còn có người như thế?

Tần Tiêu nghi hoặc nói:

- Tên là gì?

- Triệu Thiết Đầu, mới nhập ngũ. Tôi thấy hắn bộ dạng rắn chắc nên mang theo bên người trở thành trung hậu.

Lý Tự Nghiệp nói:

- Vị huynh đệ kia vẫn luôn công tôi chạy vài chục dặm, cuối cùng gặp được quân đội Đại Đường để cho tôi nhặt lại được tính mạng!

Tần Tiêu cảm thấy thật hứng thú:

- Lát nữa khi ăn cơm người gọi hắc tới cho ta. Kỳ nhân như vậy chính là bảo bối trong quân đội ah!
- Được!

Lý Tự Nghiệp vui mừng đáp:

- Kỳ thật trước khi hắc đến Hà Bắc tông quân, từng muốn đi vào Thiên Binh Giám. Chỉ là vóc dáng quá lớn như tôi, học không được những võ nghệ tinh tế nên không được tuyển.
- A, ha ha, có ý tứ.

Tần Tiêu không khỏi cười rộ lên:

- Đợi lát nữa đem các tướng quân Tả Uy Vệ cùng Tả Kiêu Vệ đều gọi đến đây đi. Ngoài lục phẩm đều gọi tới, nhưng cái gì mà thị xa, đô úy hay tư giai, chấp chưởng nghi trượng gì đó thì miễn. Đại tướng quân, tướng quân, kỵ tào tham tướng, những người này đều là tuyển đầu ra trận, ta muốn gặp mặt một lần.
- Được, ngài vừa nói như thế làm tôi nhớ tới một việc.

Lý Tự Nghiệp nói:

- Lần trước sau khi Tiết Nột chiến bại, tuy rằng cách chức của hắc, nhưng thật nhiều tướng quân khác đều bị chém đầu. Trong Tả Uy Vệ cùng Tả Kiêu Vệ chỉ còn lại có tôi, cùng Tả Uy Vệ tướng quân Đỗ Tân Khách. Nhưng Đỗ Tân Khách cũng đã bị biếm làm kỵ tào.
- Đỗ Tân Khách? nguồn

Tần Tiêu nghi hoặc nói:

- Vì sao phải giết những người kia mà chỉ riêng lưu lại Đỗ Tân Khách?
- Bởi vì lúc trước Đỗ Tân Khách từng góp lời không nên xuất binh. Hắc nói ngày hè xuất binh, thời tiết nóng bức trên đường nhiều cỏ cây, thật dễ dàng bị hỏa công trúng mai phục. Hơn nữa binh lính lẫn ngựa đều dễ dàng sinh bệnh. Nhưng Tiết Nột đã nhận hoàng mạng, làm sao dám không ra binh, kết quả đại bại. Sau khi trở về chỉ riêng tận lực bảo hộ tôi cùng Đỗ Tân Khách, những người khác... đều vì đủ loại nguyên nhân nên bị chém.

Lý Tự Nghiệp tràn đầy cảm khái nói:

- Những kẻ làm tướng quân như chúng ta, thắng lại là đương nhiên, bại phải bị chém đầu...

Tần Tiêu xua tay, ý bảo hắc dừng lại.

Tần Tiêu nói:

- Vậy Đỗ Tân Khách kia đích thật cũng là một nhân vật sao? Thật đáng giá gặp mặt. Sau khi ăn cơm xong, ta mang các huynh đệ cùng đến phòng nghị sự, nhìn xem U Châu sa bàn mới làm xong. Chúng ta xem địa điểm, phân tích nguyên nhân thực sự bị đại bại lần trước. Ăn một lần thua thiệt không biết khôn ngoan nhìn xa trông rộng, bị bại thật sự oan uổng. Trước mắt là ngày hè nóng nực, đối với người du mục Bắc Địch mà nói là ngày tháng trọng yếu nhất, bọn hắc đang phải tìm thảo nguyên chăn nuôi dê bò, tạm thời còn chưa có ý định tấn công. Thừa cơ hội này chúng ta phải làm nhiều chuẩn bị, trước tiên đem gót chân của mình dựng đứng vững vàng.

- Dạ!

Lý Tự Nghiệp oán hận gật đầu.

Lúc này Lưu Địch cũng là xong việc, dặn dò:

- Đại tướng quân ít nhất phải nghỉ ngơi điều dưỡng nửa tháng. Không được dùng sức quá nhiều, cũng không thể nổi giận. Mỗi ngày kiên trì uống thuốc ba lần, miệng vết thương phải đổi thuốc mỗi ngày mới khỏi hắc. Nếu lưu lại gốc bệnh, tướng quân sẽ gặp hậu họa vô cùng.
- Nửa tháng? Trời ạ!

Lý Tự Nghiệp oán hận đứng lên, vừa mặc quần áo vừa than thở. Muốn một hán tử mãnh liệt như hán im lặng nửa tháng, quả thật là quá khó tiếp thu. Tần Tiêu đứng một bên khuyên bảo:

- Lần này bất kể như thế nào cũng phải dưỡng tốt tổn thương, không thể tiếp tục tái phát lưu hậu hoạn. Đến khi đó cần đánh trận, nếu như không có người ta sẽ thiếu đi một cánh tay!

Lý Tự Nghiệp cười hắc hắc:

- Nghe huynh đệ!

Trị xong tổn thương, Lý Tự Nghiệp mang theo vài người ra ngoài triệu tập người đến. Không qua bao lâu có bảy tám tướng quân cùng nhau đi tới hậu viện bái kiến Tần Tiêu. Kỳ thật đại đa số là người quen. Tả Kiêu Vệ đại tướng quân Lý Giai Lạc mới nhậm chức, tướng quân Chu Dĩ Đệ; Tả Uy Vệ đại tướng quân Lý Tự Nghiệp, tướng quân Thạch Thu Giản. Mặt khác còn có vài người không quen, Lý Tự Nghiệp đứng ra giới thiệu. Một người là Tả Kiêu Vệ tướng quân Thiệu Hoàn (Mỗi vệ một đại tướng quân, hai tướng quân làm trợ thủ). Mặt khác có một người là từng là Tả Uy Vệ tướng quân Đỗ Tân Khách, đương nhiệm Tả Uy Vệ lục phẩm kỵ tào, là một nam nhân bốn mươi mấy tuổi lão luyện thành thực; Tả Kiêu Vệ kỵ tào tham tướng Quách Tri Vận còn chưa đầy ba mươi tuổi, là một vị tướng quân thô mãnh, dấu hiệu rõ ràng nhất là miệng lớn, đầy râu, tay dài, trời sinh chuyên sử dụng vũ khí sóc (một loại binh khí cổ, cán dài hơn mâu), thân hình cực kỳ cường tráng. Một người khác là “khách quý mời riêng” của Tần Tiêu, thất phẩm Tả Uy Vệ trung hậu, ân nhân cứu mạng của Lý Tự Nghiệp – Triệu Thiết Đầu.

Tần Tiêu chào hỏi xong những người này, mời bọn họ ngồi xuống cạnh bàn tròn mà hán đặt làm. Mọi người không chịu cùng ngồi chung, Tần Tiêu nói:

- Những người như chúng ta đều cần ra trận cùng nhau giết địch, là huynh đệ sinh tử. Làm huynh đệ có kiếp này không có kiếp sau, hữu duyên tụ lại cùng nhau, nên thân mật cởi mở khăng khít lẫn nhau. Tần Tiêu này từ trước tới nay không thích bái cái giá, trên chiến trường ta là đại soái, các người đều phải phục tùng quân lệnh của ta, người trái lệnh xử theo quân pháp; Nói riêng tư, chúng ta đối đãi như huynh đệ bình thường, không cần phân chia rõ ràng như vậy, đừng tiếp tục nói nhảm, ngồi xuống đi! Ta đặc biệt mời người làm loại bàn tròn này chính là muốn cùng các huynh đệ cùng nhau ngồi chung uống rượu!

Lý Tự Nghiệp nhếch miệng cười to:

- Các huynh đệ, tôi đi theo đại soái lâu nhất, hiểu rõ cách làm người của đại soái. Những lời của đại soái đều là thật lòng, đại gia hỏa, đừng khách khí với hán. Ngồi xuống, uống rượu ăn thịt là được rồi!

Mọi người đều là hán tử tâm huyết, cũng không dây dưa ha ha cười to ngồi vào. Tần Tiêu giơ chén, mời mọi người cạn trước một chén, xem như chào hỏi lẫn nhau.

Vừa mới uống chén kế tiếp, quân y Lưu Định xuất hiện cứng rắn đoạt đi chén rượu của Lý Tự Nghiệp, đổi lại chén nước cho hán. Lý Tự Nghiệp muốn liều mạng với hán, nhưng Tần Tiêu nói một câu “đại phu phụ mẫu tâm”, cuối cùng làm cho Lý Tự Nghiệp phải nhẫn nhịn dùng nước thay rượu cùng uống với mọi người.

Rượu qua ba tuần, Tần Tiêu nói:

- Các vị tướng quân, ta tới đã sắp một tháng, cho đến hôm nay mới mời các vị đến nghị sự, tin tưởng mọi người hiểu được nỗi khó xử của ta. Trước mắt U Châu tan hoang xơ xác, dân chúng lầm than, lòng quân bất ổn. Mấy ngày nay ta đều phải vội vàng trợ giúp trưởng sử đại nhân xử lý công việc dân sinh. Mấy ngày nay cuối cùng có được một ít hiệu quả. Tin tưởng không qua bao lâu, thế cục tại U Châu có thể ổn định lại. Vì vậy ta nghĩ hán có thể bắt tay huấn luyện đại quân.

725. Chương 727 : Liêu Đông Mãnh Hổ. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 727 : Liêu Đông mãnh hổ. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Mọi người gật đầu, không hề tỏ vẻ dị nghị. Tần Tiêu nhìn Đỗ Tân Khách, ra vẻ càng giống một quan văn, nhã nhặn ôn hòa, lẳng lặng ngồi nơi đó không hề nói gì.

Tần Tiêu nói với hắn:

- Đỗ tướng quân tham gia cuộc đại chiến lần trước, không biết hiện tại có ý kiến gì không?

Đỗ Tân Khách đứng dậy, hai tay ôm thành quyền:

- Đại soái, mặt tướng chỉ là tướng thua trận, tại hạ lời nhẹ, thật sự khó thể nói gì.

Tần Tiêu nhướng mày:

- Người nói gì vậy? Vừa rồi ta mới nói những người như chúng ta, ở chung như huynh đệ bình thường, thân mật khắng khít lẫn nhau. Có chuyện thì nói, có rắc rối thì phóng. Tới thời gian nên chửi mẹ nó thì chửi mẹ nó, muốn làm gì...thì cứ mà làm! Người giấu diếm che đậy kiểu này, còn giống tướng quân mang binh sao? Còn đem chúng ta xem là huynh đệ sao?

Đỗ Tân Khách ngạc nhiên cả kinh, cầm chén rượu uống cạn, cả gan nói:

- Đại soái, xin thứ cho ty chức nói thẳng, trước mắt vấn đề lớn nhất trong U Châu quân là hậu cần khó giữ, lòng quân không xong. Hơn nữa lần trước đại bại, sĩ khí hạ cực thấp. Nếu không giải quyết vấn đề sĩ khí đầu tiên, chuyện khác đều là nói suông.

- Nói rất đúng, ngồi xuống nói chuyện.

Tần Tiêu khen:

- Nói thử xem, người có biện pháp gì hay không? Phương diện hậu cần không cần lo lắng. Trong vòng một tháng ta đã phái người mua lương hướng tại Hoài Nam vận chuyển tới đây. Mặt khác, vì giúp các huynh đệ cải thiện cơm nước, ta đã phái tư mã Phạm Thức Đức cùng Kim Lương Phượng đi tới thảo tràng Hà Đông mua thật nhiều dê bò.

- Vậy quá tốt!

Gương mặt Đỗ Tân Khách lộ vẻ vui mừng, nói:

- Các tướng sĩ sau trận chiến bại, cần có nhất là một trận thắng lợi lấy lại tin tưởng. Mặt khác tướng soái mạnh mẽ thì binh không kém. Đại soái hẳn nên ở trước mặt binh sĩ thể hiện ra uy phong của Kim Giáp Chiến Thần ngày xưa, làm trong lòng các huynh đệ có được cột trụ tinh thần.

- Tốt lắm, nói rất khá!

Tần Tiêu vỗ bàn, không ngớt lời khen:

- Mặt khác giăng một chút, lần trước vì sao người ngăn cản Tiết Nột tiến binh?

- Bởi vì với tình huống lúc đó mà xem, tiến binh tất bại.

Sắc mặt Đỗ Tân Khách ngưng trọng nói:

- Đại soái cùng chư vị chớ nên trách ty chức mã hậu nã pháo. Theo tình huống lúc đó, Mạt Hạt cùng Hề tộc rõ ràng là bị người sai khiến đến trá hàng, xúi giục Tiết Nột xuất binh. Sau đó mai phục liên hợp với nhau tấn công chúng ta. Quân ta làm sao có thể không bại?

- Làm sao người biết Hề cùng Mạt Hạt là trá hàng?

Tần Tiêu truy vấn, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Đỗ Tân Khách.

- Bởi vì...

Đỗ Tân Khách cau mày, diễn cảm thập phần ác liệt nói:

- Mặt Hạt cùng Hề là phụ thuộc vào Khiết Đan, mà những bộ lạc này đều lệ thuộc Đột Quyết. Theo đại cục mà xem, người Đột Quyết trước đó không lâu giết đại đô đốc U Châu Tôn Kiệm mà Hề tộc đại tù Lý Đại Phủ đưa tới, Đại Đường lại giết Dương Ngã Chi Đặc Lặc, đôi bên đã bất hòa, việc khai chiến chỉ là chuyện sớm muộn. Hơn nữa tôi chú ý tới một chi tiết, Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền của bọn hắc đã hơn một năm không thấy bóng người, có tin tức nói từng gặp được hắc tại Khiết Đan cùng Hề. Tôi liền phỏng chừng, nhất định hắc đang trù hoạch âm mưu! Quả nhiên, ngày đó tại khe núi Loan Thủy chiến đấu kịch liệt thì xuất hiện một đoàn Đột Quyết lang kỵ đứng trên đỉnh núi phương xa đang xem cuộc chiến. Nhìn cờ xí, chính là Chu Hồng kỳ của Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền!

Tần Tiêu chợt rung mình, gần từng chữ hỏi:

- Người đang nói, người thấy được Đột Quyết trí giả Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền?

Đỗ Tân Khách không khỏi có chút kinh ngạc:

- Đại soái cũng biết người này?

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lão gia hỏa kia đại danh鼎鼎, đương nhiên nhận thức. Tính ra chính là tử đối đầu. Đáng tiếc vẫn luôn không có ngay mặt giao thủ! Không nghĩ tới hắc lại thật gian hoạt, tính ra đã bảy mươi tuổi, không ngờ vẫn còn có thể nhảy nhót khắp nơi gây chiến loạn!

Lý Tự Nghiệp nhất thời kêu to lên:

- Đỗ Tân Khách, ngươi là vương bát đần, những lời này trước kia vì sao không nói với Tiết Nột, làm hại nhiều huynh đệ phơi thây bên ngoài như thế?

- Lý tướng quân!

Đỗ Tân Khách đối chọi gay gắt rống lên:

- Lúc ấy ty chức cũng chỉ là suy đoán, không hề có chút bằng chứng nào chứng thực! Tình cảnh ngày đó chẳng lẽ ngươi không biết sao? Tên đã lên dây, không phát không được! Ty chức cũng đã từng góp lời, nói thời tiết nóng bức rất bất lợi, đừng nên tiến binh! Nhưng mà kết quả thì sao?

- Con mẹ nó, người...!

Lý Tự Nghiệp chán nản, nhất thời nói không ra lời, chỉ oán hận căm tức nhìn Đỗ Tân Khách, hận không thể xé xác hắc.

Tần Tiêu khoát tay ý bảo bọn hắc đừng gây cãi, sau đó nói:

- Hành động quân sự trọng đại như vậy, nếu bởi vì một ít suy đoán không căn cứ mà hủy bỏ, Tiết Nột cũng không dám gánh tội danh như thế. Nếu thật sự làm như thế, Tiết Nột phải gánh tội kháng chỉ bất tuân, khiếp chiến không dám tiến công. Việc đã đến nước này, oán hận không thể giải quyết được vấn đề, Đỗ Tân Khách!

Trong lòng Đỗ Tân Khách cũng rất khó chịu, đang buồn bực tức giận, lúc này theo bản năng đứng lên ôm quyền đáp:

- Ty chức tại!

- Ta tiến cử ngươi phục chức, cùng Thạch Thu Giản đảm nhiệm Tả Uy Vệ tướng quân, phụ trợ đại tướng quân Lý Tự Nghiệp.

Tần Tiêu tiếp tục nói:

- Mặt khác, ta cũng muốn đề cử ngươi làm tư mã dưới trướng Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái. Nếu ngươi không có ý kiến gì, ta sẽ lập tức thượng biểu triều đình.

- Việc này...

Đỗ Tân Khách không khỏi có chút sợ hãi cùng khó hiểu:

- Ty chức trong thân mang tội, làm sao dám nhận đại soái đề bạt?

Lý Tự Nghiệp ở một bên cũng kêu lên:

- Ta cũng không muốn có một thủ hạ nham hiểm không dứt khoát ở dưới trướng! Con mẹ nó, khó tránh khỏi có lúc nào đó hần nói chuyện không gọn gàng, không dứt khoát, làm đại sự của lão tử!

- Lý Tự Nghiệp, còn không câm miệng!

Tần Tiêu quát một tiếng:

- Lần trước đại bại làm sao lại là trách nhiệm của Đỗ Tân Khách đây? Thắng bại vốn là chuyện thường của binh gia, khó được hần nghĩ ra sơ hở này, đáng tiếc không được chủ soái tiếp thu ý kiến. Dưới tình huống ngay lúc đó, cho dù ta là thống soái cũng không dám bởi vì một ít suy đoán không bằng chứng của Đỗ Tân Khách mà hủy bỏ kế hoạch tiến binh trừ kiến đã lâu! Người như vậy, vừa có chủ kiến vừa có khả năng dụng binh, chính là trợ thủ đắc lực cho người thô lỗ như ngươi. Hơn nữa có Thạch Thu Giản ổn trọng mang binh, ba người các ngươi vừa lúc hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh. Giữa tướng soái nên hiểu cùng bỏ qua, khoan dung cởi mở lẫn nhau. Ngươi sao lại giống như một đứa trẻ, không để ý đại cục tranh cãi âm ỉ?

Lý Tự Nghiệp nhất thời nín bặt, không dám tiếp tục làm ầm ĩ. Kỳ thật trong lòng hần cũng rõ ràng, Đỗ Tân Khách đích thật là một nhân tài, chỉ là hần tức giận lúc trước Đỗ Tân Khách không tận lực ngăn cản cuộc chiến kia, khiến cho thật nhiều tướng sĩ phải hi sinh nơi chiến trường.

Đỗ Tân Khách ôm quyền hành lễ với Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp:

726. Chương 728 : Liêu Đông Mãnh Hổ. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 728 : Liêu Đông mãnh hổ. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Đại soái, đại tướng quân. Ty chức không tài không đức, hơn nữa thân mang tội, thật sự không dám nhận quân hàm tướng quân. Tôi vẫn nên an tâm làm kỵ tào tham tướng của mình đi!

- Đỗ Tân Khách, vừa mới mắng Lý Tự Nghiệp, tới ngươi cũng biến thành già mồm cãi láo đây?

Tần Tiêu cau mày trừng mắt nhìn hần:

- Ngươi đang hoài nghi ánh mắt xem ngươi của ta, hay là tỏ vẻ bất mãn, đúng không? Nam nhân, nên xuất ra khí phách cùng can đảm. Bởi vì một chút việc nhỏ lông gà vỏ tỏi mà giận lẫy, còn không bằng một nữ tử! Chúng ta là tướng quân mang binh, không có chút khí độ, làm sao để thủ hạ tướng sĩ phục chúng ta?

Lý Tự Nghiệp nghe xong Tần Tiêu nói như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu, lập tức đứng lên, đoạt lấy chén rượu của Thạch Thu Giản ngồi bên cạnh, giơ về hướng Đỗ Tân Khách:

- Đỗ tướng quân, vừa rồi là ta xúc động nên nói bậy. Chén rượu này ta xin lỗi ngươi! Sau này chúng ta nên hòa khí một chút, đừng làm cho đại soái thất vọng. Trong Tả Uy Vệ cũng không thể thiếu một vị đại tướng trí dũng song toàn như ngươi giúp ta. Sau này nếu ta có chỗ nào làm được không đúng, ngươi cứ việc nói, ta nhất định nghe!

Lý Tự Nghiệp vừa nói như thế, Đỗ Tân Khách cũng có chút hổ thẹn, giơ chén rượu chân thành nói:

- Đại tướng quân, tỵ chức hổ thẹn! Sau này chỉ cần đại soái cùng đại tướng quân có gì sai phỏ, tỵ chức muôn lần chết không chối từ!

Hai người cụng chén, ngưỡng đầu uống một hơi cạn sạch.

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Vậy mới đúng thôi! Nam nhân chúng ta, nhất là người cầm binh nên có điểm hào khí, có điểm độ lượng. Kể từ hôm nay chúng ta đều là huynh đệ sinh tử, không có lời gì là không thể nói. Nếu nói không thoả mái thì cứ như hôm nay chửi mắng đều được, đừng đem lời uất ức nuốt vào trong bụng để mọc meo. Tục ngữ nói ba thợ giày thối bằng một Gia Cát Lượng thôi! Bên ngoài hành quân đánh giặc đương nhiên cần phục tùng quân lệnh là quan trọng nhất. Nhưng không có ai có thể cam đoan bản thân mình không phạm sai lầm. Chứng kiến huynh đệ phạm lầm lỗi, cần thẳng thắn nói ra. Hiện tại Đỗ Tân Khách ngoại trừ là Tả Uy Vệ tướng quân, còn là tư mã dưới trướng của ta. Ngày khác ta sẽ giới thiệu hành quân trưởng sử Kim Lương Phượng cho người quen biết. Sau này hai người các người nên cùng nhau thương nghị nhiều hơn, bày mưu tính kế cho ta!

Đỗ Tân Khách khom người vái dài:

- Đại soái khí độ như biển, trí dũng song toàn, tỵ chức bội phục tỵ đáy lòng! Đỗ Tân Khách nguyện tận lực phụ trợ đại soái!

- Được, được, đừng nói nghiêm trọng như vậy, ha ha!

Tần Tiêu khoát tay ý bảo Lý Tự Nghiệp cùng Đỗ Tân Khách ngồi xuống, sau đó nói:

- Đỗ Tân Khách phục chức tướng quân, chức kỵ tào lại trống. Triệu Thiết Đầu, trước kia người thuộc kỵ binh hay bộ binh?

Hôm nay Triệu Thiết Đầu đều gặp được đại quan, không tránh khỏi có chút câu nệ. Lúc này nghe được Tần Tiêu gọi hần, lập tức theo phản xạ liền đứng lên, ôm quyền nghiêm túc lớn tiếng nói:

- Hồi đại soái, tỵ chức là trung quân kỵ binh, là trung hậu bên người đại tướng quân!

Tần Tiêu không khỏi ha ha cười:

- Thả lỏng một chút, khẩn trương như vậy làm chi! Chuyện của người ta đã được nghe nói. Khó được ah, là thiên tài đánh giặc. Như vậy đi, chức vị kỵ tào bỏ trống của Đỗ Tân Khách do người đảm nhiệm.

- A? Đại soái, tôi...tôi mới tòng quân chưa đầy một năm!

Triệu Thiết Đầu lúng túng nói:

- Hiện tại làm tới thất phẩm trung hậu xem như đã được ban ân lớn, làm sao còn dám nghĩ thăng quan?

- Đừng không tiền đồ như vậy!

Tần Tiêu nói:

- Kỳ thật quan lớn bao nhiêu đều phải làm việc. Quan càng lớn trách nhiệm càng áp lực càng lớn hơn nữa. Trở thành kỵ tào, đem kỵ binh huấn luyện cho tốt, mang binh cho tốt. Nếu người làm không tốt, ta cũng sẽ cách chức người!

- A? Dạ!

Triệu Thiết Đầu nhìn vị đại nhân vật cấp thần tượng trước mặt, rõ ràng có chút không biết phải làm sao. Lúc ấy hần mơ ước được tuyển vào Thiên Binh Giám, sau khi thất bại luôn canh cánh trong lòng. Hiện tại thấy được tổ tông sáng lập Thiên Binh Giám, lại cảm thấy vô cùng lo sợ.

Không ngờ hần lại thăng quan ỉnh sao! Dù phải liều cả tính mạng này cũng phải làm tốt nhất! Trong lòng Triệu Thiết Đầu thầm nói, vô cùng kích động.

Tần Tiêu cầm chén rượu, lại nói với Thiệu Hoành mới nhận thức:

- Thiệu tướng quân, lần đầu gặp mặt ngày sau cần hỗ trợ nhiều hơn! Lần này Tả Kiêu Vệ phải gây dựng lại từ đầu, hiện tại Lý Giai Lạc Lý tướng quân trở về Tả Kiêu Vệ, các người cần đem Tả Kiêu Vệ khởi động lại cho ta!

Thiệu Hoàn cùng Lý Giai Lạc, Chu Dĩ Độ đều giờ chén cảm tạ Tần Tiêu mời rượu.

Không khí bữa tiệc có vẻ tùy ý cùng nhiệt liệt. Tần Tiêu khoan hồng rộng lượng cùng gần gũi bình dị khiến người như tắm rửa trong gió mùa xuân, khiến mọi người cảm thấy thoải mái tận đáy lòng.

Sau khi ăn xong, Tần Tiêu mời bọn họ đi tới phòng nghị sự. Lúc này Kim Lương Phương đều đã trở lại, Tần Tiêu mời luôn hẳn đến, mặt khác còn có Thiên Binh Giám Hoàn Tử Đan.

Tần Tiêu đi tới trong sảnh, nơi này đặt một chiếc bàn thật lớn, bên trên chính là sa bàn địa lý quân sự của U Châu.

Tuy rằng hiện tại kỹ thuật chế tạo sa bàn còn không cách nào so sánh với thế kỷ 21, nhưng đã làm được rất không tệ. Bên trên có núi, có nước, có bình nguyên, có rừng rậm. Địa hình đều được biểu thị rất rõ ràng. Một ít hiểm khẩu quan ải cũng được biểu thị bằng mô hình vô cùng chi tiết.

Mọi người tự nhiên cảm thấy vô cùng hứng thú đối với đồ vật này, vây quanh tỉ mỉ quan sát, cảm thấy giống như kỳ quan.

Lý Tự Nghiệp xoay tới xoay lui nhìn một lúc, lớn tiếng nói:

- Di! Nơi này chính là địa phương chúng ta tiến binh ngày đó! Đan Châu! Chúng ta từ nơi này đi ra ba ngày, trải qua chỗ giao giới giữa Đại Đường cùng Hề. Sau đó tiến vào phụ cận Loạn Thủy hà cảnh nội Khiết Đan, ở khe núi này bị mai phục, sau đó bị Hề tộc cùng Mạt Hạt bao vây chặn đánh!

- Phải!

Tần Tiêu gật gật đầu, cầm một cây gậy gỗ nhỏ chỉ vào sa bàn nói:

- Hiện tại chúng ta vừa nhìn, liền trực quan hơn rất nhiều. Mọi người nhìn xem địa phương bây giờ của chúng ta. Nơi này, U Châu. Sau lưng cùng trái phải chúng ta đều là Trường Thành. Hề cùng Khiết Đan muốn đánh vào thật sự khó khăn. U Châu đối mặt đông bắc thế này thật giống như cổ họng, bóp chặt con đường bọn họ muốn xuôi nam. Lúc trước Tiết Nột ở nơi này trấn thủ nhiều năm luôn không hề xảy ra vấn đề. Về sau Bắc Địch liền nghĩ câu dẫn chúng ta ra ngoài để đánh. Vốn có Tôn Kiệm bại bởi Hề, sau lại có Tiết Nột bại bởi Khiết Đan. Kỳ thật địa phương U Châu bóp chặt hiểm yếu, đích thật là dễ thủ khó công. Có thể nói chỉ một người đủ giữ quan ải, vạn phu khó địch. Trừ phi làm chúng ta trùng kế đánh ra ngoài, sau đó ở trên một mảnh bình nguyên chém giết với kỵ binh của bọn họ. Đây đích xác không phải là phương pháp tốt.

Trước kia Lý Giai Lạc là thủ lĩnh Khiết Đan bị buộc phản bội quy hàng Đại Đường, lúc này nói:

727. Chương 729 : Đại Duyệt Binh. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 729 : Đại duyệt binh. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Bất kể là Hề, Khiết Đan hay Đột Quyết, am hiểu nhất chính là cưỡi ngựa bắn cung. Người ở đó tám tuổi đã có thể lên ngựa săn bắn trên thảo nguyên, cả đời đều luyện tập như thế, nếu phải đã chiến trên bình

nguyên, quân đội chúng ta đích xác sẽ có hại. Trừ phi đem bọn hán vây quanh trong một phạm vi tương đối nhỏ bao vây tiêu diệt mới có thể biểu hiện ra ưu thế Mạch Dao trận chúng ta.

- Kỳ thật kỵ binh của chúng ta cũng không kém.

Đỗ Tân Khách nói:

- Tại Bắc Địch phần lớn đều là ngựa Đột Quyết có sức chịu đựng thật mạnh nhưng năng lực xung phong không tốt lắm. Ngựa Đại Đường chúng ta lại có sở trường từ các nơi, mấy chục năm qua tập giao gây giống, năng lực xung phong mạnh mẽ, sức chịu đựng cũng không kém bao nhiêu. Mấu chốt nằm ở phương pháp huấn luyện kỵ binh của chúng ta, mặc kệ có bao nhiêu dụng tâm nhưng cuối cùng so sánh với người du mục chuyên sinh hoạt trên lưng ngựa mà nói luôn có chút chênh lệch. Nhưng chúng ta có thể dùng chiến pháp cùng trận thế để đền bù sự thiếu hụt trong phương diện này. Quân đội Bắc Địch cũng giống như bầy sói cuồng dã, luôn lấy sự hung mãnh cùng cường hãn đánh gục địch nhân, khí thế rất lợi hại. Nhưng kỵ binh của chúng ta chỉ cần trên khí thế, vô luận là tổ chức hay là chiến pháp vẫn vượt xa bọn hán. Đương nhiên, quân đội Đại Đường chúng ta bộ đội chủ chiến là bộ binh, là Mạch Dao đội.

Tần Tiêu cau mày suy tư hồi lâu, sau đó nói:

- Tuy nói lấy sở đoản của mình đánh sở trường là chuyện không quá sáng suốt. Nhưng Bắc Địch cũng sẽ không an ổn đứng yên chờ theo chúng ta cùng nhau quyết chiến. Chiến thuật của bọn hán phần lớn là đánh du kích, tính cơ động thấp phần mạnh mẽ. Mạch Dao trận có thể làm họ thuận tiện cường, bao vây tiêu diệt, chủ lực tao ngộ chiến cùng công thành bặt trại, nhưng kỵ binh U Châu cũng nên bắt tay cẩn thận huấn luyện. Ta cũng không tin đại quốc cường thịnh như Đại Đường chúng ta lại còn kém hơn hoang man Bắc Địch? Ngựa của chúng ta tốt hơn bọn hán, trang bị tốt hơn bọn hán, chiến lược chiến thuật cũng tốt hơn càng nhiều. Dựa vào cái gì đánh không thắng được, đây không phải quái lạ sao! Từ ngày mai trở đi bắt đầu mạnh mẽ bắt tay huấn luyện kỵ binh! Người Đột Quyết tự xưng kỵ binh của bọn hán là “lang kỵ”, địch nhân của bọn hán đều là sơn dương. Lần này ta cần huấn luyện ra một đội “hổ kỵ” cho bọn hán nhìn xem! Không quản là đánh dã chiến hay tao ngộ chiến, bao vây tiêu diệt, đều không cần sợ bọn hán! Đây là mấu chốt chiến thắng của quân đội chúng ta, nhất định không thể lơ là!

- Đại soái nói có lý!

Đỗ Tân Khách nói:

- Kỵ binh U Châu khi đối mặt Bắc Địch trước kia luôn là uy hiếp. Kỳ thật cũng không phải kỵ binh của chúng ta kém, mà là kỵ binh Bắc Địch, nói thật, đích xác quá cường hãn!

- Ta biết, ta từng kiến thức qua.

Tần Tiêu nói:

- Năm đó khi ở Linh Châu, Sóc Phương quân chúng ta cùng lang kỵ sư do Khuyết Đặc Lặc suất lĩnh đã giao thủ. Lúc ấy chúng ta đã bố trí vòng vây thỏa đáng, lại bị hán kéo ra một đường vết rách mà giết tiến vào. Bao vây tiêu diệt chiến cũng trở thành tao ngộ chiến. May mắn là trên nhân số khí thế đều chiếm ưu thế tuyệt đối, hơn nữa lúc trước đánh giết chủ soái của bọn hán Di Niết Tham Hãn, đã kích tinh thần của bọn hán nặng nề. Bằng không kết quả chiến cuộc thật khó mà đoán trước!

Lý Tự Nghiệp nghe Tần Tiêu nhắc tới tình cảnh tại Sóc Phương, không khỏi liền kích động:

- Trận chiến năm đó đánh vô cùng thoải mái, nở mày nở mặt biết bao nhiêu ah! Đại soái chém Lực Hạ Đạt, đánh chết Di Niết Tham Hãn, đánh bại Khuyết Đặc Lặc, từ đó về sau nhất chiến thành danh. Trận chiến như vậy ta đánh cả đời đều nguyện ý!

- Ha ha, hảo hán không đề cập tới chuyện năm xưa, việc đó cũng chẳng đáng là gì. Kỳ thật công lao hán là thuộc về chủ soái Trương Nhân Nguyên mới đúng.

Tần Tiêu nói:

- Vừa rồi chúng ta đã xem kỹ địa hình phương hướng đông bắc U Châu. Theo ta biết càng đi về hướng đông bắc thì địa thế càng bằng phẳng. Nơi đó là một đại bình nguyên, hiện tại đặt tên là Tùng Liêu bình nguyên đi. Tuy rằng trên sa bàn không có nhưng trong lòng chúng ta đều biết. Vùng đông bắc này đi xa về hướng

bắc là đại thảo nguyên cùng hoang mạc, có một điểm quyết định chính là chúng ta phải có được một đội kỵ binh phi thường cường hãn giống như hổ đông bắc! Có Liêu Đông mãnh hổ thì cần gì sợ hãi Bắc Địch lang kỵ!

Lời nói của Tần Tiêu làm những vị tướng quân nhiệt huyết sôi trào, mỗi người xoa tay nóng lòng muốn thử.

Kim Lương Phượng vốn không lên tiếng lúc này lại thản nhiên nói:

- Ý tưởng cùng kế hoạch của đại soái đều là con đường chính xác nhất. Nhưng công phu trên ngựa của quân nhân Đại Đường so ra kém dân tộc du mục phương bắc, đây cũng là sự thật, thực sự không phải bằng vào quyết tâm cùng cố gắng liền có thể giải quyết. Tuy rằng Đại Đường toàn dân thượng võ, dân gian cũng không thiếu người tập võ luyện ngựa. Nhưng người Bắc Địch lấy lưng ngựa làm nhà, sống bằng nghề săn bắn, quan hệ giữa bọn họ cùng ngựa chẳng khác gì là thân nhân. Người Bắc Địch đã tập luyện cả đời mà quân nhân Đại Đường chúng ta muốn vượt qua chỉ trong thời gian ngắn ngủi thật không quá thực tế.

Tần Tiêu nhíu mày, nhìn Kim Lương Phượng dò hỏi:

- Tiên sinh có cao kiến gì?

Kim Lương Phượng cũng không khách khí, mỉm cười nói:

- Tránh sở đoản lộ sở trường mới có thể làm ít công to. Kỹ thuật ở các hạng của Đại Đường viễn siêu dân tộc Bắc Địch. Nếu không tận tình lợi dụng, chẳng phải là không chí tiến thủ mà lại bỏ đi sở trường lấy sở đoản?

- Ý của người muốn nói đem trang bị bù đắp lại kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung không đủ?

Tần Tiêu khẽ thở dài một hơi nói:

- Kỳ thật ta cũng từng có ý tưởng như vậy. Chẳng qua hiện tại U Châu vẫn thiếu lương thiếu tiền, làm sao mua được vài thứ kia? Muốn đánh tạo hổ kỵ tối thiểu phải sửa lại toàn bộ bàn đạp. Đổi lại bàn đạp song cước của Thiên Binh Giám, hoàn toàn giải phóng hai tay. Từ mấy năm trước khi chúng ta ở Sóc Phương từng trải qua, cho công tượng trong quân tạo ra song bàn đạp. Bất quá khi đó nguyên liệu thiết không đủ, không thể mở rộng toàn diện. Hiện tại ở trong này nhìn qua càng thêm khó thi hành, nghèo tới mức ngay cả cơm cũng không có mà ăn, còn có thể làm được những vật đó sao?

- Mặt khác thói quen của mã binh là dùng hoành đao, tất thương hoặc là trường sóc, kỳ thật không quá thích hợp đối chiến trùng kích Bắc Địch. Mà hoành đao do ta cải tạo hiện tại dùng trong Thiên Binh Giám chính là thích hợp dùng trên ngựa nhất. Hoành đao của chúng ta hiện giờ rất thẳng, không thích hợp phách khảm, uy lực không đủ.

- Người Đột Quyết dùng loại đao gì các người có chú ý không? Loạn đao! Khi thúc ngựa chạy như điên, chém xuống, uy lực cực lớn, có thể bổ ra giáp trụ của chúng ta. Hơn nữa thật dễ dàng rút đao trở về, liên hoàn chém giết. Mặt khác ta còn nghĩ qua cho từng chiến sĩ dùng loại thủ nỏ đặc thù...nhưng không thực tế! Tương Tác Giám chế ra một trăm thủ nỏ phải dùng thời gian một tháng. Công tượng trong quân làm sao đủ khả năng chế tạo?

728. Chương 730 : Đại Duyệt Binh. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 730 : Đại duyệt binh. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Kim Lương Phương ha ha cười:

- Đại soái, xem ra người đã đi vào một sự lầm lẫn.

Tần Tiêu nghi hoặc:

- Sao nói như vậy?

- Trấn thủ U Châu không chỉ một ngày một tháng, thậm chí là vài năm. Đây là một chiến dịch trường kỳ.

Kim Lương Phương nói:

- Lần này không giống như lần trước đại soái ngăn địch tại Sóc Phương, mà là trú đóng biên cương. Chúng ta còn nhiều thời gian, còn sợ làm không xong việc này sao? Nắm chặt cổ họng U Châu, chúng ta muốn khi nào đầu vô thì tùy vào chúng ta, không phải do man tộc Bắc Địch. Bất kể là huấn luyện hay chế tạo trang bị, thời gian đều có đầy đủ. Chỉ chờ khi Kinh Hàng Đại Vận Hà hoàn toàn khơi thông đến U Châu, chúng ta có thể tiến cử gang khắp nơi, tạo ra những vật mình cần đến. Hơn nữa chẳng lẽ đại soái đã quên trước khi rời Giang Nam, ta từng đem phối phương hỏa dược cùng bản vẽ xe hỏa nổ đưa cho đại các lĩnh Thiên Binh Giám?

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Nhớ thì nhớ rõ. Nhưng chẳng lẽ chờ Hình Trường Phong gửi thuốc nổ cùng xe hỏa nổ đến cho chúng ta thì chúng ta mới đánh giặc? Đây chẳng phải là quá bị động! Mười vạn người, một ngày cần ăn uống bao nhiêu, đây là một con số không nhỏ!

- Đương nhiên là không cần, chúng ta quân công tượng mà triều đình cần là được!

Kim Lương Phương nói:

- Ngoại trừ đòi tiền cần lương, đại soái còn có thể đòi người thôi! Công nhân tượng sư trong Tương Tác Giám có hơn hai vạn người, trong ngày thường chỉ chờ đợi xây nhà cho hoàng thân quý tộc hoặc xây trang viện. Đại soái thượng tấu lên trên, hoàng đế chẳng lẽ không phái người xuống sao? Không cần nhiều lắm, năm ngàn công tượng là đủ rồi! Thợ rèn trong quân tay nghề dù sao thô kệch một ít, làm không được những đồ vật mới mẻ. Có được nhóm công tượng kia, sau đó lại có tiền, còn sợ không tạo ra được trang bị? Có được trang bị cấp cao, còn sợ không bù lại được sự chênh lệch trong việc bắn cung cưỡi ngựa của chúng ta sao? Đây là địa phương kém cỏi duy nhất của chúng ta so với Bắc Địch, nếu như có thể giải quyết vấn đề này, sự tình khác đều sẽ dễ làm. Đương nhiên đây chỉ là trị phần ngọn mà thôi, phương pháp trị tận gốc vẫn nằm trên người đại soái. Nhất định phải nhắc lên sĩ khí chiến đấu của U Châu quân. Mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng khí thể như hồng, cộng thêm trang bị hoàn mỹ, chỉ huy ỉn, chúng ta muốn bại trận cũng thật khó khăn.

Mọi người cùng nhau vui vẻ nở nụ cười. Ý nghĩ của Kim Lương Phương bình tĩnh rõ ràng, những câu nói có tình có lý, nói rất đúng chỗ, mọi người giống như đều nhìn thấy được hi vọng vô cùng. Tần Tiêu mỉm cười gật đầu:

- Kim tiên sinh nói thật có lý. U Châu là một chiến dịch trường kỳ, không phải là vấn đề có thể giải quyết trong một hai ngày. Nếu là như vậy tạm thời không luận Tần mỗ có thể ở lại nơi này bao lâu, đem những việc mà Kim tiên sinh đã nói làm xuống, cũng là một chuyện tốt phúc trạch vô hạn. Được rồi, ta lập tức thượng tấu Liêu Đông Quân Cơ Xứ, đòi hỏi vật liệu cùng người.

- Còn có ngựa.

Lý Tự Nghiệp xen vào một câu:

- Lần trước chiến bại mất hơn bốn vạn con ngựa. Hiện giờ U Châu chỉ còn lại hơn một vạn chiến mã, hơn hai vạn ngựa thường, thật sự không đủ dùng.

Tần Tiêu nhún mày:

- Xem ra chuyện chúng ta muốn làm thật đúng là nhiều ah. Một vạn chiến mã, hai vạn tạp mã, đối với mười hai vạn đại quân U Châu mà nói đích thật là quá ít. Năm đó Sóc Phương quân có chín vạn người, còn có kỵ binh chính quy hơn hai vạn, bộ quân cơ hồ một người một ngựa dùng hành quân hoặc chở vật. Không nói

quá nhiều, ít nhất còn cần hai vạn chiến mã, ba vạn tạp mã. Ha ha, đây chính là con số thiên văn! Làm sao có thể một thoáng lấy ra được nhiều ngựa như vậy? Mã tràng lớn nhất Đại Đường tại Lũng Hữu xa mấy ngàn dặm, muốn chuyên chở tới đây thật không thực tế.

Kim Lương Phượng mỉm cười:

- Chiến mã có thể thu mua một ít ở mã tràng vùng gần Hà Đông. Tuy rằng hai năm qua tai họa liên tục xảy ra khiến thảo tràng bị hủy hoại thật lớn, nhưng nhiều ít một hai vạn con vẫn có thể tìm được. Tạp mã có thể thu mua của dân chúng ở vùng châu huyện Hà Bắc, Hà Đông, chẳng qua dùng nhiều tiền hơn một chút. Nếu như vẫn còn thiếu...chúng ta có thể cướp thôi, tựa như cách làm của đại soái ở Sóc Phương năm đó.

Tần Tiêu không khỏi thất thanh cười:

- Xem ra bất kể như thế nào lần này chúng ta cần hung hăng báo thù một chút, ít nhất đem số ngựa bị mất cướp trở về. Vậy thì tốt, ta vừa có thể đưa tay đánh cướp với hoàng đế, cũng không biết hắn có bị giận dữ mà cách chức của ta hay không, ha ha...Lấy giấy bút, ta lập tức thượng tấu, Kim tiên sinh, người...

- Sáu trăm dặm gia tốc chuyển thẳng Trường An thôi!

Kim Lương Phượng cũng nở nụ cười, Tần Tiêu cùng mọi người đều lớn tiếng cười to.

Trong lòng Tần Tiêu băn khoăn, cần công tượng thì không sao, nhưng không thể tiếp tục mở miệng đòi tiền, bằng không làm người thật phản cảm. Không bằng trực tiếp đòi thiết cùng ngựa. Người trong triều đình sẽ không ngu xuẩn tới mức thật sự vận chuyển thiết cùng ngựa đến, nhất định sẽ chi tài chính. Ân, cứ làm như thế đi...

Viết xong tấu chương, Tần Tiêu đóng ấn soái, giao cho Kim Lương Phượng đi xử lý. Đây cũng không phải mật tấu, dù sao việc này vẫn cần có đương gia của Liêu Đông Quân Cơ Xứ xử lý. Hơn nữa nếu chuyên môn mật tấu, không tránh khỏi sẽ làm đám người Diêu Sùng phản cảm.

Làm xong việc này, Tần Tiêu cảm giác một trận thoải mái. Tuy rằng muốn chế tạo trang bị cùng mua ngựa cũng không phải cách nào thiết thực nhất, nhưng xem như ích lợi cho chiến cuộc. Kế tiếp là trọng yếu nhất, chính là nhắc lên sĩ khí cùng ý chí chiến đấu của các tướng sĩ.

Đây là một vấn đề khó giải quyết.

Đầu tiên, hiện tại đại bộ phận quân nhân U Châu là tân binh. Tín ngưỡng cùng ý chí chiến đấu của họ còn thật lâu mới có thể so sánh với lão binh chinh chiến sa trường lâu năm. Nhưng mà...bọn hãn cũng có một đặc điểm, chính là khờ dại một ít, thật dễ kích động!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Tiêu không khỏi hồi tưởng lại thật nhiều sự tình của “kiếp trước”, những lão quân cách mạng – hồng quân, ở tình huống không lương thực lại khởi hành một chuyến trường chinh hai vạn năm ngàn dặm, hơn nữa trải qua cuộc chiến tranh gian khổ trắc tuyệt, lấy được giải phóng thắng lợi trong cả nước. Tình hình như vậy so với U Châu quân trước mắt càng thêm khó khăn hơn. Đây là một hành động mà cần có tín niệm cuồng nhiệt chống đỡ. Cần đề cao sĩ khí bộ đội, tiêu trừ áp lực chiến tranh chỉ có ba cách, thứ nhất là giết chóc cùng phá hư, thứ hai là giảm sức ép bằng tính dục, thứ ba là tín ngưỡng cuồng nhiệt!

Trước mắt yêu cầu U Châu quân đi giết chóc cùng phá hư là chuyện không thực tế. Dùng tính dục? Làm ơn, hiện tại trong U Châu thành gà trống còn nhiều hơn gà mái. Nữ nhân, lão nhân, hài tử đã sớm được di chuyển khỏi đại quân trấn này từ sớm.

Xem ra biện pháp duy nhất chính là làm cho các chiến sĩ có được tín niệm cố định, tín ngưỡng cuồng nhiệt! Đây chính là kỹ thuật sống. Không phải chỉ nói “các huynh đệ cố lên, liều mạng cho lão tử” thì có thể giải quyết vấn đề... thân là chủ soái một phương, đầu tiên cần từ trên người mình thể hiện ra loại cuồng nhiệt này, ảnh hưởng đến các tướng quân cùng binh lính bên người, vậy thì mới được!

729. Chương 731 : Đại Duyệt Binh. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 731 : Đại duyệt binh. (3)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Được rồi, ta cuồng nhiệt!

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu ngưng thần nói:

- Ngày mai đem trú quân bốn cửa thành cùng trung quân hộ quân, toàn bộ tập trung đến đại giáo trường thành nam. Ta, muốn đích thân duyệt binh, bắt đầu huấn luyện!

- Tuân mệnh!

Tình cảm trào dâng.

Ngày hôm sau, thời tiết có chút âm u, gió nam thổi mạnh. Vốn U Châu là nơi có nhiều bão cát, nhất thời nơi nơi cát vàng cuộn cuộn, huyền ảo đầy trời. Thời tiết không quá nóng bức, trận gió cát lại làm người cảm thấy có chút bức bối. Đi bên ngoài một ngày khi trở về trên người tung bay một tầng bụi cát.

Tần Tiêu mặc kim giáp hồng bào, lưng đeo trường đao, tay cầm phượng sí lưu kim đang, cưỡi chiến mã, mang theo hơn ba trăm thiên binh hổ hổ sinh uy, tay nắm soái kỳ tung bay phấp phật rời khỏi phủ đại đô đốc.

Hơn một tháng qua, đây là lần đầu tiên hãn ngang nhiên làm nổi bật trước mặt đại quân U Châu, lần đầu tiên chính thức duyệt bộ đội. Trước đi hãn rút thời gian đi qua quân doanh một hai lần, đại khái xem xét tình huống đóng quân của bốn cửa thành. Nhưng tập trung đối diện cùng đại quân như hôm nay vẫn là lần đầu, trong lòng không tránh khỏi có chút hưng phấn.

Đồng dạng mười hai vạn đại quân trong lòng cũng có hưng phấn cùng kích động.

Đại nguyên soái đến đây hơn một tháng, lần đầu ngang nhiên xuất hiện công khai. Nghe nói người này không đơn giản, ở Sóc Phương được xưng là Kim Giáp Chiến Thần, người Đột Quyết cũng xưng hãn là Lang Ma tướng quân. Đến tột cùng hãn có địa phương nào độc đáo đây? Mọi người đều mỗi mắt mong chờ!

Dân chúng U Châu tuy rằng đã quen với trống trận vang rền, nhưng loại khí thế bàng bạc hôm nay cũng làm bọn họ có chút kinh hãi. Tần Tiêu mang theo đội thân vệ thiên binh đi tới cửa nam U Châu, bảy mươi hai trống trận khổng lồ cao ngất trên tường thành đồng thời chấn vang, giống như cả tòa thành trì đều run rẩy lên, đỉnh tai nhức óc. Một trăm quân kỳ bảy sắc nghênh gió bay cao, thanh âm tù và vang vang không dứt, thanh thế rung trời.

Chân cá cổ giác khiêu thiên chiến kỳ dương, thiết mã kim qua chấn kim thang! (Trống trận tù và vang tận trời, ngựa thiết kim qua chấn kim thang).

Trong phạm vi trăm dặm, cỏ cây bụi cát trương dương, nhân mã khí huyết sục sôi.

Dù là người từng ra chiến trường như Tần Tiêu, cũng không nhịn được nhiệt huyết sôi trào, tim đập thành thịch. Loại khí thế rộng lớn bao la mà hùng vĩ hạo hãn hôm nay, đủ làm mọi người bị chấn ngất, thậm chí trong lòng run rẩy!

Ra cửa nam, ngoài mười dặm.

Đại quân U Châu trú đóng ở ngoài cửa thành đang theo các tướng quân dẫn dắt tập trung đi về hướng đại giáo trường.

Mười hai vạn người!

Mười hai vạn người đều nhịp chạy băng băng mà đến, ở trước điểm tướng thai cao cao, xếp thành mười lăm trận hình. Tả Uy Vệ cùng Tả Kiêu Vệ phân ra tám đội quân, mỗi đội giơ cao quân kỳ màu sắc khác nhau, mỗi đội có một người cầm kỳ, đều có đô úy thống lĩnh. Hơn nữa thêm trung quân dưới trướng Tần Tiêu, tổng cộng mười lăm trận hình, đều nhịp tập kết xong.

Tần Tiêu đứng sững trên đài điểm tướng, đem phượng sí lưu kim đang cầm bên cạnh, tay phải nắm chặt, tay trái gác trên hông, nắm chuôi Phong Tuyết đao. Đôi mắt hắn híp lại, nhìn mười hai vạn nam nhi tâm huyết tập kết chỉnh tề trong cát vàng cuộn cuộn, linh hồn đều rung chuyển lên.

Đây là quân nhân Đại Đường! Là quân nhân dùng tính mạng cùng máu tươi của mình bảo vệ quê hương cùng vinh dự, không cầu được hồi báo!

Thật sự khả ái!

Mười hai vạn người, tập kết xong. Mười lăm trận hình, chỉnh tề bày ra trên giáo trường đầy gió cát, hàng ngũ thẳng băng. Gió nam thổi đại kỳ, tung bay phần phật. Chiến mã phát ra thanh âm tiếng thở phì phì trong mũi, các chiến sĩ sừng sững như tiêu thương.

Hơn mười vạn nhân mã hô hấp giống như đều có thể làm cuồng phong ngừng lại.

Trên đài điểm tướng, Lý Tự Nghiệp, Lý Giai Lạc hai vị đại tướng quân hai vệ cùng nhau đứng trên đài. Lần này U Châu quân mới thành lập, họ cũng lần đầu tiên tập trung duyệt binh. Quả nhiên là khí tráng sơn hà, uy vũ bất phạm. Ngược mắt nhìn lại, trong cát vàng cuộn cuộn tựa hồ nhìn không thấy biên giới trận hình. Từ đầu đi tới cuối cho dù chạy như điên cũng tốn thời gian một chén trà.

Thời đại này không có loa phóng thanh, Tần Tiêu đành phải điểm danh ba ngàn trung quân đứng trước đài điểm tướng đảm đương trang bị khuếch đại âm thanh ỉn.

Một trận gió to thổi tới, trên đại giáo trường truyền ra tiếng thét to. Trong đại quân yên tĩnh không chút tiếng động. Ánh mắt mọi người đều tập trung lên đài điểm tướng – nhìn lên vị tướng quân mặc kim giáp hồng bào, tay cầm thần binh!

Tần Tiêu giống như cảm nhận được ánh mắt động lại như thực chất rơi lên trên người mình.

Giống như chờ đợi, nghi hoặc, kính ngưỡng, sợ hãi, hoài nghi...đủ loại cảm xúc.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, trong ánh mắt hiện lên thần thái nghiêm túc, nâng lên tay phải, đem phượng sí lưu kim chấn mạnh xuống đài điểm tướng.

- Đường...

Thanh âm tầng tầng vang xa.

Dưới một kích của phượng sí lưu kim đang, chấn động minh hưởng, giống như sóng nước nhộn nhạo tản ra, lướt qua lòng mỗi người.

Kỳ thật các tướng sĩ cách khá xa căn bản không nghe được thanh âm gì, thậm chí có người còn không thấy rõ được biểu tình của Tần Tiêu.

Nhưng con người luôn là một sinh vật kỳ quái, dễ dàng bị không khí hoàn cảnh làm ảnh hưởng, bị cảm xúc người bên cạnh lây nhiễm. Một động tác thật nhỏ của Tần Tiêu làm các tướng sĩ bên cạnh đài điểm tướng chấn động toàn thân, đứng thẳng cao ngất. Trên vầng trán mỗi người đều toát ra thần sắc kiên nghị cùng cương quyết.

Lấy đài điểm tướng làm trung tâm, một cỗ khí tức lạnh thấu xương lan tràn truyền ra.

Tần Tiêu ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới hai bước, mày kiếm nhướng cao, ánh mắt lăm lăm nhìn các tướng sĩ chung quanh, đột nhiên vung mạnh phượng sí lưu kim đang, rồng lớn:

- Hướng các anh hùng trí kính!

Lý Tự Nghiệp cùng Lý Giai Lạc cùng ba ngàn hộ vệ trung quân đồng thời vung cao binh khí trong tay, đi theo rồng lớn:

- Hưởng anh hùng trí kính!

Sóng âm thật lớn cuộn cuộn đẩy ra, tựa hồ đem cờ xí thổi tung quay cuồng.

Các tướng sĩ cầm đại kỳ cùng đô úy đứng phía trước đều cảm giác trong lòng chấn động một trận, cả người nhất thời bị lạc trong loại khí thế bàng bạc kia!

Lấy Tần Tiêu làm trung tâm, khí thế phun trào mãnh liệt!

Trên đại giáo trường truyền ra hồi âm thật lớn:

- Hưởng anh hùng...hưởng anh hùng...trí...kính!

Không ai nghĩ đến Tần Tiêu sẽ dùng lời nói như vậy làm đạo đầu, mà không phải lời đối thoại giọng quan khách sáo mướt phần. Một câu rống đi ra, nguyên bản các tướng sĩ trong lòng còn chút ử rữ đứng phía sau cũng bị hiện trường hấp dẫn lực chú ý. Những người sớm nhìn chăm chú càng không cần phải nói, lập tức bị lời đạo đầu đặc thù hấp dẫn thật sâu, nhất thời liền cảm thấy vô cùng hứng thú đối với Tần Tiêu.

Tần Tiêu nhìn thấy phản ứng của mọi người, trong lòng thầm vừa lòng. Phượng sí lưu kim đang trong tay chậm rãi hạ xuống, vẫn để xuôi bên cạnh mình, nổi lên chân khí lớn tiếng nói:

- Các ngươi là nam nhi tâm huyết! Là chỗ dựa của dân tộc! Là kiêu ngạo của Hoa Hạ!

Mỗi một câu nói của Tần Tiêu đều tạm dừng nửa khắc, “loa phóng thanh” dưới đài đem những câu rống lớn của hắn truyền khắp đại giáo trường.

730. Chương 732: Các Ngươi Là Anh Hùng!

Chương 732: Các ngươi là anh hùng!

Trong lòng mỗi người đều nhiệt liệt run rẩy!

Cách ca ngợi thẳng thừng, sự khoa trương đầm đìa, nhiệt tình tràn trề nhất thời lây nhiễm mọi người thật sâu.

Cảm xúc kích động giống như cỏ xanh sinh trưởng dưới mưa xuân, lan tràn cực nhanh trong lòng mười hai vạn người.

Lòng mỗi người đều đang run rẩy, nhiệt huyết chạy chồm. Trong cơ thể giống như có thứ gì trùng kích, khí huyết sôi trào không ngớt.

- Phụ mẫu lấy ngươi về vang; thê tử lấy ngươi về vang; hoàng đế lấy ngươi về vang; Đại Đường lấy ngươi về vang!

- Các ngươi là tượng trưng cho vinh dự cùng tôn nghiêm, là nam nhân đáng giá tôn kính nhất thiên hạ!

Thân làm một quân nhân, tự đáy lòng Tần Tiêu tôn kính những vị tướng sĩ này. Tuy rằng hiện tại hắn dùng lời lẽ tuyệt hảo đến khơi dậy tính tích cực của các binh sĩ, nhưng cũng là một loại ý tưởng chân thật cùng lý do tốt nhất. Cũng chỉ có những lời nói chân thật chuẩn xác mới có thể chân chính cảm động những vị binh sĩ kia. Tần Tiêu hiểu được cùng các tướng sĩ giảng giải lý lẽ đạo lý cái gì là “đại nghĩa dân tộc”, “trách nhiệm cùng lý tưởng” đều không có hiệu quả gì. Đại đa số bọn họ đều không có văn hóa cùng kiến thức. Bọn họ chỉ hiểu được những lời nói thẳng thừng nhất dễ hiểu nhất. Chỉ có thể thừa nhận ý tứ trắng ra. Cần điều động tính tích cực của bọn họ, biện pháp hữu hiệu nhất là làm trong lòng họ tràn ngập cừ hận đối với địch nhân,, đối với bản thân mình cảm giác thật kiêu ngạo, tự hào thậm chí là cuồng vọng! Tín niệm kiên định duy nhất chính là giết địch, tiếp tục giết địch!

Đây là cuồng nhiệt đơn giản nhất! Có loại cuồng nhiệt này, người không sợ chết, liều lĩnh xông về phía trước. Tối trên chiến trường, không có ai đáng sợ hơn người liều mạng không sợ tử vong.

Quân đội không sợ chết trăm trận trăm thắng!

Tần Tiêu lý giải ý tứ này thật sâu.

Quả nhiên nói xong những lời này, các tướng sĩ giống như đạt được tri kỷ, cảm động không thôi. Bọn họ rời khỏi quê hương, cáo biệt thê tử, bỏ qua cuộc sống bình an đi tới địa phương sinh tử khó dò này, không cầu phú quý, không cầu vinh hoa, chỉ cầu được thông hiểu không phải sao?

Lý giải nỗi khổ của họ, lý giải sự vô tư kính dâng của họ, lý giải chua xót của họ!

Tần Tiêu làm được. Hắn biết những đứa con đi xa ngàn dặm, người nhà sẽ tưởng niệm họ, các tướng sĩ đồng dạng cũng tưởng niệm người nhà. Nói ra những lời cha mẹ thê tử vinh hạnh vì họ, rất nhiều tướng sĩ cảm khái kích động lên. Các tân binh đầy bụng ủy khuất trong mắt đã ướm. Mới trở thành binh sĩ vài tháng, đời này họ chưa từng ném qua khổ sở như thế.

Hết thấy đều chỉ vì vinh dự cùng tôn nghiêm!

Nói xong những lời này, bản thân Tần Tiêu cũng bị cảm xúc lây nhiễm, thật sự biến thành cuồng nhiệt, khàn giọng quát:

- Tần Tiêu, lấy các huynh đệ về vang!

Mười hai vạn tướng sĩ, nhất thời bộc phát ra tiếng rống to như sóng thần, vũ động binh khí trong tay rống lớn:

- Đại Đường! Đại soái! Đại Đường! Đại soái!

Cả giáo trường nhất thời run rẩy, cuồng phong thổi quét, mây đen âm u trên bầu trời phiêu tán vô ảnh!

Khí thế như lửa! Khí thế như sấm sét!

Dân chúng U Châu thành sợ hãi, ngỡ rằng tiếng sấm sét giáng xuống khiến cả tòa thành trì đều run rẩy lên.

Đao thương nhấp nháy hàn quang, thanh âm tiếng rống giống như tiếng nhạc giao hưởng hùng hồn.

Các chiến sĩ thật sự rất đơn giản, thật đơn thuần, cũng rất khả ái. Bọn họ cần chỉ là một ngày ba bữa cùng sự lý giải của người khác. Nếu như được một lời ca ngợi sẽ càng thêm thỏa mãn. Vì điều này bọn họ có thể dùng tính mạng đi trao đổi, vô oán vô hối. Trên chiến trường nhiều liệt sĩ ngay cả tính danh cũng không thể khảo chứng, đến khi họ chết cũng chỉ chờ đợi được những điều nhỏ nhoi này. Quan tước, phú quý, thanh danh cùng hạnh phúc đều xa xa không thể chạm.

Nếu nói sâu hơn, Tần Tiêu đích thật là tri kỷ của các tướng sĩ. Hắn tường tận hiểu rõ một quân nhân cần điều gì, trong lòng kiên trì là cái gì.

Cuồng nhiệt sôi nổi, trên đại giáo trường mệnh mông vang vọng không thôi. Tần Tiêu đứng trên đài điểm tướng, cảm thụ linh hồn mình tràn ngập hưng phấn lẫn kích động.

Thật lâu.

Tần Tiêu giơ lên phượng sí lưu kim đang, mười hai vạn người lục tục an tĩnh lại.

Tần Tiêu cau mày, lớn tiếng nói:

- Nhưng mà, chúng ta đã có mấy vạn anh hùng ngã xuống nơi cương thổ Bắc Địch!

Toàn trường im ắng, không khí có chút bi thương. Gió lớn thổi qua, lòng mỗi người đều tràn ngập âm u, thương cảm cùng phẫn nộ.

- Bắc Địch, giết phụ mẫu chúng ta, giết huynh đệ chúng ta, giết thân nhân chúng ta!

- Bắc Địch, cướp đoạt nữ nhi chúng ta, cướp đoạt thê thiếp chúng ta, cướp đoạt dê bò cùng của cải của chúng ta!

- Những anh hùng, các người thừa nhận được sao?

Mười hai vạn chiến sĩ bùng nổ, diên cuồng rống to:

- Không thừa nhận!

Sóng âm thật lớn, vượt qua bất kỳ thời khắc nào trong dĩ vãng.

Mười hai vạn người, cuồng nhiệt!

Nam nhân tràn ngập vinh dự cùng tự hào kiêu ngạo, ngay lập tức bị sự thật đánh tạt tai, tràn ngập trắng chỉ cùng thô bạo!

Đây là phản ứng bản năng nhất trong lòng người, Tần Tiêu hiểu rõ việc này. Hắn lý giải thập phần thấu đáo. Chỉ bắt tay từ lòng người mới có thể chân chính kích động tâm tình của bọn họ, gọi lên sự ngỗ ngược cùng sát ý trong lòng họ!

Sóng âm vừa qua, Tần Tiêu lại quát:

- Nhưng bọn hắn đã làm như vậy!

- Cướp về!

- Báo thù rửa hận!

- Giết sạch Bắc Địch!

- San bằng man di!

Lúc này mười hai vạn người hô hào không theo khẩu hiệu thống nhất, trong lòng mỗi người tràn ngập cừu hận rống đi ra ý tưởng trực tiếp nhất trong lòng mình.

Lực lượng cừu hận, lực lượng oán hận! Vô cùng vô tận, muốn lấy tính mạng mình trao đổi!

Đây là cuồng nhiệt đơn giản nhất, cuồng nhiệt bản năng nhất. Bị người đoạt đi đồ vật, bị người nhục nhã, bị người giết thân nhân, điều này có thể gọi lên cừu hận bản năng nhất trong lòng người. Đối với những quân nhân Đại Đường vốn không có văn hóa, phương pháp như vậy quả nhiên là hiệu quả nhất.

Tần Tiêu rất hài lòng, cũng không đi ngăn cản sự cuồng nhiệt giận dữ kia, mặc cho các tướng sĩ tận tình rống to phát tiết. Phát tiết càng lợi hại thì ảnh hưởng cuốn hút càng sâu, cuồng nhiệt càng thâm căn cố đế. Tuy rằng hôm nay không phải hoàn toàn khơi gợi lên tín ngưỡng, nhưng nếu tiếp tục như thế, bầu không khí trong quân đội sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từ nay về sau chuyện họ hiểu nhất chính là báo thù rửa hận, giết sạch Bắc Địch!

Thật lâu sau nỗi cuồng nhiệt của đại quân mới dần dần bình tĩnh xuống dưới. Mọi người đều đem lực chú ý tập trung lên trên nam nhân có danh xưng Kim Giáp Chiến Thần kia. Từ giờ khắc này Tần Tiêu đã trở thành cột trụ tinh thần của bọn hắn. Bởi vì vị đại soái này thật lý giải tinh thần của bọn họ, như vậy là đủ rồi!

Tần Tiêu định thần, xuất ra một quyển trục, lớn tiếng nói:

- Hôm nay là lần đầu tiên ta gặp mặt cùng các tướng sĩ. Ở nơi này ta lập ba lời thề, ban bố mười trăm quân lệnh. Từng tướng sĩ đều phải ghi nhớ vào trong lòng.

- Lời thề thứ nhất: quyết không bỏ qua tướng sĩ nào! Từ hôm nay trở đi, Tần Tiêu xem các tướng sĩ là huynh đệ cốt nhục, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu! Trên chiến trường quyết không bỏ qua người nào!

731. Chương 733: Hồ Kỵ Sư. (1)

Chương 733: Hồ kỵ sư. (1)

- Lời thề thứ hai: quyết không xem nhẹ bất kỳ một tướng sĩ! Cơ hội thăng chức mỗi người như nhau. Mặc kệ ngươi là tướng quân, là binh lính, có khó khăn có ý tưởng đều có thể đưa ra. Có công thì thưởng, có tội thì phạt. Người có tài đề thăng, không tài bãi miễn. Đối với mỗi người đều là công bình! Chỉ cần có

tin tưởng, có năng lực đều có cơ hội thăng chức! Hi vọng các huynh đệ cũng phải có tinh thần muốn làm nguyên soái. Binh không muốn làm soái, không phải hảo binh!

- Lời thề thứ ba: quyết không làm cho các huynh đệ có nỗi lo về sau! Bất kể là lương hướng hay là trang bị đều sẽ nhanh chóng phân phát xuống. Nếu người anh dừng hi sinh, Tần Tiêu lấy danh nghĩa tổ tiên xin thề, vương triều Đại Đường sẽ cung cấp nuôi dưỡng người nhà của người, cả đời áo cơm không lo!

Ba lời thề đều thật chân thành. Các tướng sĩ đều ghi tạc trong lòng chặt chẽ, đều có được hi vọng tương lai, không tránh khỏi kích động rống to:

- Đại Đường, đại soái!

Kế tiếp Tần Tiêu cho quân sư Kim Lương Phụng tuyên đọc “mười trăm quân lệnh”:

- Người chống quân lệnh, chém; nổi trống không người, chém; không tiến mà lùi, chém; giờ kỳ không thẳng, chém; không phục theo kỳ, chém; gặp địch lùi bước, chém; tự chạy cách quân, chém; phá hư tham ô, trộm bán quân tư quân khí, chém; ức hiếp dân chúng, cướp đoạt tài vật, dâm loạn thê tử người khác, chém; tự giết lẫn nhau, sát hại, ô nhục người khác, chém!

Mặt khác còn có quân quy cùng quy tắc lớn nhỏ, cùng in ấn thành sách, phát đến mỗi doanh trưởng. Kết hợp cương nhu mới có thể trị quân. Vừa cần lý giải sự đau khổ của các tướng sĩ, cũng phải nghiêm trị luật pháp, tiến hành ước thúc. Bầu không khí cuồng nhiệt nhân tính hóa cộng thêm quân đội nghiêm minh kỷ luật, sẽ là mảnh đất màu mỡ bồi dưỡng hổ lang chi sư.

Tần Tiêu cuối cùng tuyên bố một tin tức, làm mọi người càng thêm tin phục cùng cảm kích vị đại soái như hần, chính là đầu tháng sau sẽ phát hết quân lương còn thiếu cho binh sĩ. Ngoài ra thu mua dê bò từ Hà Đông từ nay về sau ba ngày được ăn một bữa thịt!

Điều này đối với các tướng sĩ mà nói chính là tin tức tốt nhất.

Tần Tiêu nhìn vẻ mặt cảm kích của mọi người, biểu tình cuồng nhiệt thỏa mãn, nhếch môi nở nụ cười.

Trường An, Liêu Đông Quân Cơ Xứ.

Diêu Sùng có chút sững sờ cảm thượng biểu mà Tần Tiêu gọi tới, âm thầm cười khổ. Vừa lúc Trương Cửu Linh đi vào, vừa nhìn thấy biểu tình của Diêu Sùng liền hiểu được nguyên nhân, ở một bên cười nói:

- Diêu các lão, có chiết tử từ Hà Bắc gọi đến?

- Cửu Linh ah, người xem xem.

Diêu Sùng dở khóc dở cười đem thượng biểu đưa cho hần:

- Tần Tiêu lại muốn đánh cướp. Lần này không cần tiền cần lương, sửa lại đòi người, đòi ngựa, đòi tài liệu thiết. Năm ngàn công tượng, năm vạn con ngựa, ba trăm vạn cân thiết. Sư tử há to miệng ah!

Trương Cửu Linh ha ha nở nụ cười:

- Ý tứ của các lão như thế nào?

Diêu Sùng lại cười khổ:

- Người nghĩ thế nào đây?

Trương Cửu Linh cười:

- Xem ra chỉ có thể cho hần. Ngựa cùng thiết thật khó vận chuyển, đành phải tính thành tiền chuyển giao cho hần.

Diêu Sùng lắc lắc đầu, khẽ thở dài một hơi:

- Hần có thể phái người đến Hoài Nam đánh cướp, hiện tại dâng thư thỉnh cầu xin cung ứng, đây đã thật nể tình. Cấp đi, cấp đi... Tâm tư của hoàng đế đều tập trung tại Hà Bắc. Hiện tại Đại Đường đang toàn lực ủng hộ chiến sự Hà Bắc, kỳ thật áp lực trên người Tần Tiêu thật sự rất lớn. Những người như chúng ta

cũng không thể kéo chân sau của hắn. Bằng không đến lúc đó cuộc chiến tại Hà Bắc bất lợi, chúng ta gánh chịu không nổi.

Trương Cửu Linh mỉm cười:

- Năm ngàn công tượng cũng cấp sao? Ngày hôm qua trong triều hoàng đế còn đang gọi vài quan chức Công bộ, nói là muốn xây Phù Dung Viên làm hành cung, đang cần nhân công.

Diêu Sùng cau mày trầm tư:

- Đi, chúng ta đi gặp hoàng đế, mời ngài định đoạt là tốt rồi.

Trương Cửu Linh hiểu ý cười:

- Các lão anh minh!

Trong ngự thư phòng, Lý Long Cơ cầm thượng biểu của Tần Tiêu xem một chút, suy nghĩ: Lại tới nữa? Lần này thứ phải làm càng thêm cổ quái.

Suy tư một lúc, Lý Long Cơ nhìn Diêu, Trương hai người nói:

- Ý tứ của hai vị khanh gia như thế nào?

Diêu Sùng nói:

- Tần Tiêu cần người, cần thiết, cần ngựa, nhìn qua giống như muốn trang bị cho U Châu quân, việc này không gì đáng trách, thần nghĩ nên cấp.

Trương Cửu Linh nói:

- Thần tán thành.

Trong lòng Lý Long Cơ thầm suy nghĩ: Hai người các người trong lòng có quỷ, ta muốn xây Phù Dung Viên, các người không tiện thẳng thắn can gián. Lại dùng phương thức này đến khuyên trở phải không?

Lý Long Cơ trầm tư một trận, mỉm cười:

- Cấp đi. Lần trước U Châu thảm bại, đồ quân nhu lẫn ngựa đều mất hết. Hắn muốn mua thêm đồ vật là chuyện đương nhiên. Mặt khác truyền ý chỉ của trẫm, công trình Phù Dung Viên tạm thời gác lại khoan nhắc tới. Để Tương Tác Giám phái ra đại tượng Lô Đại Hải lĩnh tám ngàn công tượng đi U Châu, nghe lệnh Tần Tiêu. Mặt khác hạ lệnh Cao Lực Sĩ thu mua gang cùng ngựa tại Hoài Nam, Hà Đông cùng Hà Bắc. Tần Tiêu muốn bao nhiêu trẫm cho bao nhiêu, thẳng tới khi nào hắn hài lòng mới thôi! Mặt khác do Quân Cơ Xứ phát ra chế lệnh, nói cho Tần Tiêu những thượng biểu tương tự không cần tiếp tục đưa đến. Trực tiếp cho Cao Lực Sĩ đi làm là được, định ngày viết danh sách lên hội báo.

Diêu Sùng cùng Trương Cửu Linh nhất thời vui vẻ ra mặt:

- Bệ hạ thánh minh!

Trong lòng Lý Long Cơ vừa hận vừa buồn cười: Tần Tiêu, vị đại soái luôn đòi tiền như người đến khi nào thắng trận lớn an ủi ta một chút đây? Ngay cả nhà của mình ta cũng không xây, hử đi góc tường đưa cho người cầm đi đánh giặc ah...

Diêu Sùng lại tâu:

- Bệ hạ, từ xưa tới nay U Châu quân phiên hiệu không rõ, khi thì gọi U Châu đại đô đốc phủ binh, khi thì U Châu quân, khi thì Hà Bắc quân. Tần Tiêu thượng biểu thỉnh cầu xác định phiên hiệu U Châu đại quân là “Liêu Đông quân”, đối ứng cùng Liêu Đông Quân Cơ Xứ tại Trường An. Thần đề nghị gia phong Tần Tiêu làm Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản, giống như Lý Tĩnh năm xưa.

Nhìn qua giống như một việc thật nhỏ, nhưng trong lòng Lý Long Cơ không khỏi có chút cao hứng trở lại. Sửa quân hào làm Liêu Đông quân, ý đồ chinh cả bán đảo Liêu Đông đông bắc. Xem ra ý hướng của Tần Tiêu đã định xuống, nói không chừng không biết lúc nào sẽ có tin chiến thắng truyền về, chuyện tốt thôi, đương nhiên cần đồng ý. Dù thế nào đi nữa hắn đã là Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái, lại tặng thêm phân quản hành quân đại tổng quản cũng không có gì lớn.

Lúc này trong Liêu Đông quân lại là cảnh tượng sục sôi ngất trời.

Tần Tiêu đem quân mã Liêu Đông tập trung chọn lựa ra một vạn con ngựa tốt, mặt khác dùng phương thức chọn lựa công khai kiểu mười dặm chọn một, chọn ra một vạn hảo thủ am hiểu thuật cưỡi ngựa bắn cung, hợp thành trung quân “Hổ kỵ sư”, trực tiếp do chính hấn thống lĩnh.

Dụng ý của Tần Tiêu thật rõ ràng. Thứ nhất muốn lấy một vạn binh sĩ này làm thí nghiệm, mò mẫm phương thức huấn luyện kỵ binh để ngày sau kéo cả kỵ binh Liêu Đông quân.

732. Chương 734: Hổ Kỵ Sư. (2)

Chương 734: Hổ kỵ sư. (2)

Nếu không phải bởi vì ngựa quá ít, hấn còn muốn một lần huấn luyện hai vạn người. Thứ hai, dựng lên tác dụng gương mẫu, làm trên dưới toàn quân nổi lên làn sóng huấn luyện khẩn trương. Trung quân hổ kỵ tướng sĩ mỗi người một tháng bổng lộc nhiều hơn trăm văn tiền, trong cơm nước cũng được chiếu cố ưu tiên. Hơn nữa mỗi tháng sẽ tiến hành thi đấu luyện binh đào thải Hổ Kỵ sư, mười hai vạn người cùng nhau tham gia, so tài cưỡi ngựa bắn cung. Đến lúc đó, mỗi đội (năm mươi người) mỗi lần đào thải năm người, do người được chọn lựa thay thế. Hơn nữa trong thi đấu luyện binh đào thải lấy đội làm đơn vị, đội có thành tích dẫn đầu cũng sẽ được đãi ngộ ban thưởng.

Có tấm gương, có cạnh tranh, có ban thưởng, có trừng phạt, có cảm giác vinh nhục, các tướng sĩ nhất thời đều có động lực. Trong nhất thời trong Liêu Đông quân nhắc lên một cơn sóng triều nóng nảy về so đấu huấn luyện, mỗi người lấy việc được gia nhập trung quân Hổ Kỵ sư làm vẻ vang. Hơn nữa trung quân Hổ Kỵ có tới vạn người, chia thành hai trăm đội, mỗi đội đều có một tướng sĩ Thiên Binh Giám làm đội phó chỉ đạo huấn luyện chuyên môn. Thiên Binh Giám tượng trưng cho cơ cấu quân nhân Đại Đường cấp bậc cao nhất, là địa phương mà vô số người tha thiết ước mơ gia nhập. Thiên Binh – dấu hiệu cho vinh dự cùng thực lực! Có những vị này làm “giáo quan”, sĩ khí trung quân Hổ Kỵ sư tăng cao chưa từng có, chất lượng huấn luyện đề cao thật lớn.

Đã là giữa hè, mặt trời chói chang chiếu sáng giáo trường, khói trắng bốc cao, sóng nhiệt cuộn cuộn. Tần Tiêu để trần cánh tay, phơi nắng đến thân thể đen thui tỏa sáng, mồ hôi rơi như mưa, ở trên giáo trường tự mình chỉ đạo giám sát trung quân huấn luyện. Vạn dũng sĩ thúc ngựa lớn tiếng la hét lao nhanh bắn tên. Người của Thiên Binh Giám đối với loại trình tự huấn luyện này đã sớm xem như bữa điểm tâm. Sau một trận huấn luyện, hô hấp bình thường, thần sắc hồ hững, làm những tân binh viên đều giật nảy mình. Đồng thời huấn luyện Hổ Kỵ sư bất kể là trên thể lực hay kỹ xảo đều bắt chước phương thức huấn luyện của một ít Thiên Binh Giám.

Có thể nói loại trình tự huấn luyện này đối với tân binh mà nói là “tàn khốc”, nhưng lại rất có hứng khởi. Nghĩ tới trên người mình gánh vác lên quang vinh, các tướng sĩ cần rằng kiên trì. Dem ý chí cùng khí lực luyện thành cứng như sắt thép, ương ngạnh cùng rắn chắc.

Mặt trời chói chang chiếu lên người, khiến làn da nóng rất. Toàn thân Tần Tiêu như đắm nước, vừa uống nước xong lập tức hóa thành mồ hôi tuôn chảy, bốc hơi trong không khí hoặc chảy xuôi dưới đất. Hấn đứng trên đài điểm tướng nhìn ra đại giáo trường xa xa, cảm thấy thật hài lòng. Đưa tay lau mặt, mặt đầy bụi đen. Địa phương hấn đang đứng đã biến thành vũng nước đọng, mồ hôi ướt đầm.

Ngay lúc vừa rồi hấn cưỡi ngựa tự mình diễn luyện kỹ xảo bắn cung cùng chém giết. Các tướng sĩ tận mắt chứng kiến thật sự thỏa thích, trong lòng nhất thời cổ nhiệt tình huấn luyện liền tăng vọt. Dưới ánh mặt trời chói chang, những huynh đệ không sợ chết không sợ khổ đều liều mạng tập luyện, chỉ sợ tới cuối tháng khi đại luyện binh so đấu mình sẽ bị loại bỏ.

Tần Tiêu quan sát một lát hài lòng cười rộ lên. Hấn uống một chén nước, chuẩn bị đi xuống sàn vật tự mình chỉ đạo huấn luyện. Vừa vặn lúc này Kim Lương Phượng đi tới gọi hấn.

Thời tiết nóng bức như thế, Kim Lương Phụng vẫn thần thái sáng láng, tiêu sái tự nhiên. Nhìn không ra bộ dạng hần có chút nóng nảy khó chịu. Tâm tình của hần hôm nay có vẻ không tệ, trong tay cầm một quyển sổ con nhìn Tần Tiêu cười.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Thượng biểu của ta đã trả về sao? Người cứ nói đi, là tin tức tốt lành hay tin xấu.

Kim Lương Phụng cười nói:

- Tự nhiên là tin tốt lành.

- Vậy thì không cần xem.

Tâm tình Tần Tiêu thật sáng khoái, xem ra vị huynh đệ hoàng đế vẫn thật trọng nghĩa, cầu được ước thấy ah.

Kim Lương Phụng nói:

- Nhưng Quân Cơ Xứ có nhắc nhở một câu phía sau: hoàng đế hủy bỏ kế hoạch thi công hành cung Phù Dung Viên.

- Nga?

Tần Tiêu hơi có chút giật mình:

- Việc này có quan hệ gì với ta? Lấy thượng biểu cho ta xem.

Xem lại một lần lời phúc đáp trong thượng biểu, trong lòng Tần Tiêu thầm suy nghĩ: Xem ra hoàng đế rất hi vọng chứng kiến tin chiến thắng. Lần trước hần thúc giục Tiết Nột tiến binh, kết quả biến thành thảm bại. Hiện tại hần hấp thu giáo huấn, không thúc giục ta...người Quân Cơ Xứ biết tâm tư hoàng đế nên ám chỉ ta nên gửi tin chiến thắng sao?

Kim Lương Phụng khẽ cười nói:

- Đại soái có kế hoạch gì không?

- Kế hoạch? Tạm thời không có.

Tần Tiêu đem thượng biểu đưa cho Kim Lương Phụng, lau mồ hôi trên mặt nói:

- Trước mắt ta chỉ muốn huấn luyện tốt Hồ Kỵ sư, tạo xong trang bị, bộ đội tập luyện cho tốt. Ngoài ra chưa có kế hoạch gì. Có lẽ nửa năm, có lẽ ba năm năm năm. Trước khi huấn luyện tốt bộ đội, ta không có ý định tiến binh.

- Làm vậy không tốt đi?

Kim Lương Phụng nói:

- Đại soái chẳng lẽ không nhìn ra hoàng đế đang nóng vội muốn nhìn thấy thắng lợi sao? Có thể tưởng tượng tiêu phí tiền bạc cho đại soái không chút chừng mực như vậy, áp lực của hần cũng thật lớn. Dù sao đây là hành động quân sự trọng đại hạng nhất kể từ khi hần đăng cơ cho tới nay. Nếu hao tiền vốn nhân lực nhiều như vậy mà vẫn không thể có tin tốt lành, ta phỏng chừng trong triều đình sẽ có ngôn luận mặt trái truyền tới.

Tần Tiêu nhếch môi, người ngạo nghễ:

- Đám triều thần vô tri không kiến thức kia, không biết nỗi khổ khi hành quân đánh giặc bên ngoài. Bọn hần muốn nói như thế nào cứ mặc kệ bọn hần đi thôi. Ta chỉ làm việc theo kế hoạch của ta. Chỉ vì trước mắt hiểu chiến muốn lập công, ta sẽ không làm. Ta không muốn bất kỳ một gã tướng sĩ nào làm ra hi sinh vô ích. Cho dù có một ngày hoàng đế thật sự ngồi không yên muốn hạ chỉ thúc giục ta xuất binh, ta vẫn chỉ dựa theo tình thế thực tế mà làm chuyện ta nên làm. Nếu muốn vì vinh nhục tiền đồ của một mình ta đi hi sinh tính mạng của mười mấy vạn tướng sĩ, ta không làm được. Nhưng ta tin tưởng hoàng đế chắc chắn sẽ không làm như vậy. Tuy rằng hần không hiểu nhiều về quân sự, nhưng hần hiểu biết ta. Ta chưa bao giờ làm chuyện mà mình không nắm chắc, cũng chưa bao giờ làm chuyện lấy lòng mọi người.

Kim Lương Phượng hơi lắc đầu:

- Đại soái, xin thứ cho tỵ chức nói thẳng. Đại soái đem trọn cả tồn vong của Liêu Đông quân đều ký thác vào lòng tín nhiệm cùng hiểu biết giữa người cùng hoàng đế...làm vậy có phải rất không ổn định không?

Tần Tiêu mỉm cười, như có thâm ý nhìn Kim Lương Phượng:

- Có câu nói, làm dâu trăm họ, ta đương nhiên không thể đón ý gió hòa đi theo ý tưởng của mọi người. Tướng ở bên ngoài, quân mạng trên hết, ta cần gì phải rồi rảnh đi suy đoán nhiều như vậy? Có tín nhiệm của hoàng đế, vẫn còn chưa đủ sao? Trước mắt Liêu Đông quân cần thứ gì, ta làm nguyên soái cầm binh chẳng lẽ không rõ ràng nhất hay sao?

Kim Lương Phượng chỉ cười thật sâu kín khó lường, im lặng không nói.

Tần Tiêu biết hẳn ám chỉ điều gì, khẽ cười nói:

733. Chương 735: Thích Khách Kỳ Quái. (1)

Chương 735: Thích khách kỳ quái. (1)

- Kim tiên sinh, ta biết người có ý gì. Người muốn nói trong triều, thậm chí là hoàng đế sẽ kiêng kỵ ta ủng hộ binh tự trọng, đuôi to khó chém, đúng không?

Kim Lương Phượng mỉm cười cam chịu.

Tần Tiêu khẽ hừ một tiếng:

- Cây to đón gió, chuyện như vậy ta đã dự liệu từ trước. Nếu như không có nghi kỵ này, bản thân ta cũng cảm thấy kỳ quái. Chẳng qua đương kim thánh thượng không phải một vị hoàng đế bình thường, hắc độ lượng cùng trí tuệ vượt quá người thường. Lấy sự hiểu biết lẫn nhau giữa chúng ta, không cần phải lo lắng việc đó. Cho dù toàn bộ người trong thiên hạ nghị luận sôi nổi, nhưng giữa hai người chúng ta vĩnh viễn đều biết rõ lòng dạ lẫn nhau, vậy thì đủ rồi. Hơn nữa thời gian sẽ chứng minh hết thảy!

Kim Lương Phượng không nói gì, chấp tay cúi đầu rời đi.

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng Kim Lương Phượng, trong lòng thầm nói:

- Đại tướng biên ải khó tránh phải gặp chuyện như thế...Hi vọng Lý Long Cơ có thể thanh tỉnh một chút, đừng chỉ huy rối loạn. Trong Liêu Đông Quân Cơ Xứ, may mắn cũng có được mấy người hiểu đạo lý, hi vọng bọn họ có thể lý giải ta. Vua tôi một lòng, trên dưới đồng đức mới có thể làm tốt mọi sự!

Tần Tiêu ngược mắt nhìn xuống đại giáo trường, cát vàng cuộn cuộn, sóng nhiệt tận trời, các tướng sĩ hò hét vang xa rung trời. Tần Tiêu cau chặt mày, cảm giác sức ép trên thân càng lớn. Đồng thời hẳn cũng từ trên người các tướng sĩ thấy được hi vọng. Nguyên bản Liêu Đông quân sĩ khí thấp kém đang biến hóa như thay da đổi thịt, điều này thật phần khả quan. Nếu lúc này bởi vì hoàng đế chỉ huy loạn bậy hay có nghi kỵ, làm mất đi hoàn cảnh tốt trước mắt, thật sự sẽ làm người cảm thấy đau lòng.

Hổ Kỵ sư, chờ khi các người chân chính trở thành đồng bắc hổ, sẽ có kịch hay để xem. Hi vọng hoàng đế cùng các triều thần có thể lý giải nỗi khổ tâm của ta. Lúc ban đầu U Châu quân cũng chẳng khác gì người bị bệnh nặng, trước tiên phải đem thân thể dưỡng tốt, sau đó luyện thành bản lĩnh, nếu liều lĩnh dùng loạn quyền đi đánh lão sư phụ, vậy hết thảy xem như xong đời!

Khi mặt trời hạ phía tây thì đợt huấn luyện hôm nay xem như đã xong. Dừng qua bữa tối nghỉ ngơi một chút, sau đó còn đốt lửa huấn luyện ban đêm. Hành quân bên ngoài cũng không thể cam đoan chỉ chiến đấu ở ban ngày, huấn luyện ban đêm cũng là thiết yếu. Một ngày mười hai canh giờ, các tướng sĩ Liêu Đông quân đều phải vượt qua trong huấn luyện.

Gió mặc gió, mưa mặc mưa, huấn luyện cường độ a quỷ thức.

Trước giờ huấn luyện ban đêm, ước chừng còn được nửa canh giờ nghỉ ngơi, Tần Tiêu lên ngựa chạy về đại đô đốc phủ. Dưới giáp trụ, quần áo của hắn đã ướt đẫm dính sát vào làn da, trên người đã có chút mùi chua. Mặc Y đầu lòng đón hắn, lập tức nhét hắn vào phòng mang tới thùng nước lớn cho hắn tắm rửa.

Tần Tiêu ngâm mình trong thùng nước mát mẻ, cảm giác thật thoải mái. Mặc Y dùng khăn tắm chà lưng cho hắn, kéo xuống làn da trên vai phơi nắng bị bong ra, đau lòng cau mày.

- Chưa thấy qua vị đại nguyên soái nào liều mạng chẳng khác gì một tiểu tốt như huynh.

Mặc Y oán trách.

Tần Tiêu kéo tay nàng cười híp mắt:

- Quân nhân thôi, cho tới bây giờ chỉ kính nể cùng tin phục dũng sĩ càng anh dũng, càng liều mạng hơn chính bọn họ. Đại nguyên soái mới đến như ta nếu không xuất ra chút thành ý cùng bốn sự, làm sao có được uy vọng đây?

Mặc Y đau lòng ôm cổ hắn từ phía sau, nhẹ nhàng vỗ vỗ đôi ngực rắn chắc của hắn, thì thào nói:

- Đã phơi nắng đen thui chẳng khác gì Thiết Nô rồi, người cũng gầy. Nếu để Tiên nhi các nàng nhìn thấy, sẽ hận chết muội cho xem, trách muội không hầu hạ được tốt cho huynh.

- Nhìn ta bây giờ không phải gọi cảm hơn thật nhiều sao?

Tần Tiêu cười xấu xa, kéo Mặc Y vào trong thùng nước:

- Đến đây đi, hiện tại hầu hạ lão gia nhà muội!

Mặc Y giật mình kêu khẽ một tiếng, ra sức giãy dụa. Cuối cùng không lay chuyển được lực lớn của Tần Tiêu, bị kéo vào trong thùng nước. Cuối cùng toàn thân ướt đẫm, nàng đành ngồi xuống trên đùi hắn, hai người cùng ngâm trong thùng tắm nước tràn ra.

Mặc Y mắng:

- Huynh tới địa ngục đi! Tối nay huynh còn huấn luyện ban đêm đâu, không sợ làm mềm đôi chân?

Tần Tiêu cười xấu xa:

- Bốn soái vẫn có dư sức vậy!

- Thôi đi!

Mặc Y cười khanh khách kéo bàn tay không thành thật của Tần Tiêu.

Nàng càng kéo càng không lay chuyển được hắn làm khó dễ chẳng khác gì cầm thú. Thân thể đại mỹ nhân đã ướt đẫm, dáng người lộ liễu, đôi gò ngực vun cao cực kỳ hấp dẫn.

Tần Tiêu ha ha cười rộ lên:

- Đúng là luyện võ luôn có ưu đãi ah. Muội xem muội đi, rõ ràng đã làm mẫu thân nhưng vẫn hấp dẫn như vậy. Vẫn mê người gọi cảm như năm đó, hắc hắc!

Mặc Y bị hắn trêu chọc một trận đã có chút tâm loạn, oán hận cắn vành tai của hắn:

- Huynh đừng nói dễ nghe như vậy, chẳng lẽ ghét bỏ thiếu phụ như muội rồi, muốn nạp thiếp cướp tiểu cô nương sao? Hai tháng nay huynh cũng chưa chạm tới muội mấy lần. Thành thật khai báo, có phải ở ngoài có tiểu tình nhân không?

- Phải đó, đúng vậy, ta ở bên ngoài tư tàng bốn năm tiểu tình nhân, nàng không biết sao?

Tần Tiêu cởi bỏ áo ngoài của nàng, lại đưa tay cởi luôn cái yếm trước ngực.

Làn da trơn bóng co dãn, lóe lên ánh sáng mê người. Lúc này Tần Tiêu mới nhớ tới đoạn thời gian gần đây hắn vội vàng luyện binh, vừa về nhà liền nằm ngủ, đã lâu không gần gũi với nàng. Lúc này lửa dục của hai người đã tăng cao, giăng co triền miên, hơi thở gấp gáp.

Mặc Y nhẹ nhàng vịn vịn vòng eo, vỗ vỗ bờ lưng rắn chắc như sắt của hắn, lẩm bẩm nói:

- Từ nay về sau mỗi ngày muội đều chỉnh cho huynh thành chân mềm, cho huynh không cách nào đụng vào nữ nhân khác! Như vậy sau này muội có thể trả lời với Tiên nhi các nàng, hi hi!

- Đến đi, bọn lão công còn sợ nàng hay sao!

Tần Tiêu đang định khơi dậy cuộc đại chiến, đột nhiên nghe được ngoài cửa sổ có tiếng vang khê, đột nhiên quay đầu lại quát:

- Ai?

Lập tức nghe được tiếng bước chân rời đi thật khê, xem ra người thăm dò bên ngoài công phu khinh công không sai!

Mặc Y thật nhanh kéo quần áo mặc lên người, nhảy ra khỏi thùng nước, chụp lấy bảo kiếm trên bàn. Tần Tiêu đã sớm phi thân khỏi bồn tắm thả người phá tung cửa sổ nhanh chóng đuổi theo!

Phủ đại đô đốc vốn chỉ có mấy thân binh Thiên Bình Giám, hiện tại phần lớn đã đi trong quân. Mấy người còn lại đang ở trong phòng nghị sự bàn công việc. Hậu viện chỉ có ít người hầu cùng nha hoàn, một tiếng quát của Tần Tiêu không có mấy người nghe được.

Bên cạnh tường vây phủ đại đô đốc, một người áo xanh đang đứng, trên lưng vác thanh kiếm, đang lạnh lùng nhìn Tần Tiêu chằm chằm.

Người này trên dưới ba mươi tuổi, mái tóc rối bời, áo quần rách rưới. Toàn thân tản ra khí tức làm người cực kỳ không thoải mái. Loại khí tức này chỉ có người từng lăn lộn trên chiến trường dẫm máu mới có thể hiểu được. Đây là loại khí tức kỳ quái nằm giữa sát khí cùng tử khí. Nếu không phải trên lưng đeo mang vô số sinh mạng cùng máu tươi, chắc chắn sẽ không có loại khí tức này.

Tần Tiêu chỉ kịp mặc quần dài, mặc cho nước trên người rơi xuống, ngừng thần nhìn người áo xanh trầm giọng hỏi:

734. Chương 736 : Thích Khách Kỳ Quái. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 736 : Thích khách kỳ quái. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Người là ai?

Người áo xanh vẫn không nhúc nhích, không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn Tần Tiêu, phảng phất như một pho tượng. Tần Tiêu lại cảm giác ánh mắt của hắn như biến thành thực chất, rơi lên trên người của mình.

Lúc này Tần Tiêu mới phát hiện ở mắt trái người kia từ chân mày đến cằm có một vết thương dài nhỏ, cả con mắt lõm sâu xuống, khuôn mặt cũng có chút vụn vẹo. Chẳng thể trách vừa nhìn thấy hắn liền có loại cảm giác thập phần dữ tợn.

Tần Tiêu cảm nhận được võ công của người này cao phi thường. Hơn nữa toàn thân hắn đều lộ ra tâm cảnh không màng sinh tử. Giống như đối với hết thảy hắn đều lạnh lùng, không hề quan tâm chút nào.

Ý đồ đến nơi đây của hắn thật cổ quái. Nếu như là thích khách vừa rồi khi Tần Tiêu cùng Mặc Y thân thiết chính là cơ hội hạ thủ tốt nhất. Nếu như dò hỏi tình báo trinh thám, hoàn toàn không cần lưu lại ở nơi này hiện tại.

Tần Tiêu có tự tin có thể bằng vào vũ lực lưu lại hắn, thậm chí không cần đích thân động thủ. Nhưng hắn càng thêm hiểu kỳ chính là ý đồ của người áo xanh kia.

- Nói, người là ai. Ta đã lặp lại một lần, không muốn hỏi thêm lần nữa.

Tần Tiêu cố gắng nhẫn nại nói.

Người áo xanh rốt cục mấp máy môi, hộc ra vài chữ:

- Người giết người!

- Tôi giết ta?

- Không!

Tần Tiêu buồn bực, tên tiểu tử này còn giả vờ làm lãnh khốc. Đúng lúc này Mặc Y rút kiếm đi ra, chứng kiến người áo xanh cũng có chút nổi giận. Đồng hành là cừu nhân, Mặc Y vốn là nhân tài kiệt xuất trong nghề thích khách, hiện tại lại bị một vị khách không mời mà đến phá rối thời gian ôn nhu của nàng cùng lão công...thật giận!

Nàng đang muốn rút kiếm lao lên, Tần Tiêu chợt giữ nàng lại. Nhóm thân binh ở tiền trạch cũng đã nghe được động tĩnh, hơn mười người chạy nhanh tới, thiết nỏ trên tay đã giương lên, nhắm ngay người áo xanh vô lễ kia.

Tần Tiêu càng lúc càng cảm thấy hứng thú với hắn. Bởi vì hắn không chỉ không né tránh, còn từ trên tường vậy nhảy xuống đi về hướng Tần Tiêu.

Nhóm thân binh quát lớn chói tai:

- Đứng lại!

Tần Tiêu khoát tay ngăn cản:

- Thu hồi thủ nỏ, lui ra!

Mọi người nhanh chóng thối lui, phảng phất như chưa từng phát sinh qua chuyện gì. Quân lệnh chỉ dùng để phục tùng, không cần hỏi lý do vì sao. Đi vào Thiên Binh Giám đầu tiên cần học tập chính là điều này.

Người áo xanh đi tới trước mặt Tần Tiêu cùng Mặc Y. Hắn chỉ còn lại một con mắt, cũng chỉ có vẻ tro tàn, nhìn không ra chút cảm tình dao động.

Tần Tiêu có đủ lòng tự tin phán đoán hắn không có ác ý. Hơn nữa cho dù hắn có ác ý cũng không có gì đáng sợ. Mặc Y nhìn nam tử xấu xí dữ tợn trước mắt, trong lòng chợt rét lạnh. Trên mặt hắn hiện đầy vết thương chằng chịt như những con rết, mà mí mắt trái còn chen chúc cuộn vào nhau, nhìn qua giống như đã bị mù thật nhiều năm.

Người áo xanh đi tới trước mặt Tần Tiêu, lại quỳ xuống một gối:

- Ta tới đây, làm giao dịch với người.

Từng chữ gằn xuống, hình như nói chuyện không được lưu loát.

Tần Tiêu có chút ngoài ý muốn, nhưng không hề tỏ vẻ, chỉ nói một chữ:

- Nói!

- Giúp ta báo thù!

Tần Tiêu nhếch môi cười:

- Dựa vào cái gì?

- Ta với người cùng chung địch nhân – người Khiết Đan!

Tần Tiêu có chút hứng thú:

- Người hắn cũng không phải là người Hán đi?

- Ta là người Khiết Đan!

- Nga?

Tần Tiêu càng cảm thấy thật kỳ quái.

- Mười lăm năm trước ta quen biết vợ ta, nàng là người Hán. Chúng ta đi tới Đại Đường, an cư sinh con tại Ngụy Châu. Mười năm trước gia đình của ta bị quân đội của Lý Tận Trung Khiết Đan giết sạch rồi!

Tần Tiêu nhíu mày:

- Người muốn báo thù cho vợ người? Nhưng Lý Tận Trung đã chết rồi.

Người áo xanh vẫn cúi thấp đầu, dùng thanh âm khàn khàn lạnh khốc nói:

- Lúc ấy mang binh giết vợ ta là thủ lĩnh Khiết Đan hiện tại – Lý Thất Hoạt. Ta sống, chính là vì giết hắn!

Tần Tiêu tỉnh ngộ:

- Vì vậy người đi làm một gã thích khách?

Người áo xanh trầm giọng nói:

- Ấm sát hơn hai mươi lần. Mỗi lần ta đều thất bại. Trên người của ta tổng cộng có hơn ba trăm vết thương, nhưng ta vẫn chưa chết. Vì thế ta đi tìm người, hi vọng người có thể giúp ta báo thù!

Tần Tiêu chợt cười:

- Ta có chỗ tốt gì?

Người áo xanh ngẩng đầu, dùng con mắt còn lại nhìn Tần Tiêu, tinh quang bốn phía:

- Người sẽ được một nô lệ trung thành nhất!

Tần Tiêu lôi kéo Mặc Y xoay người đi vào phòng:

- Người đi đi, ta không cần nô lệ.

- Người nhất định nhận!

Người áo xanh từ trên mặt đất nhảy dựng lên, rút kiếm, đâm ra!

Kiểm thật nhanh!

Mặc Y thoáng cau mày xoay một kiếm ngăn trở. Kiếm của người áo xanh chẳng khác gì rắn nước, quần quýt lấy thanh kiếm của Mặc Y lan tràn lên, thẳng tới trước ngực nàng.

Kiểm thật quỷ dị! Kiếm chiêu thật tà khí!

Trong lòng Mặc Y cả kinh, phi thân rút kiếm nhảy trở về. Người áo xanh được thể không buông tha, trực tiếp công kích sau lưng Tần Tiêu. Tần Tiêu xoay người lại diễn cảm bình tĩnh nhìn hắn.

Thanh kiếm của hắn dừng cách ngực Tần Tiêu chưa đến một tấc, kiếm cùng người không chút tổn hại.

Tần Tiêu hí mắt nhìn hắn:

- Tên là gì?

- Đã quên. Người có thể gọi ta “Ảnh Tử”.

- Ảnh Tử, người phải nhớ kỹ ba chuyện, nếu không ta tùy thời sẽ lấy tính mạng của người. Thứ nhất không thể quấy nhiễu tới cuộc sống của ta; thứ hai, nơi này là quân đội, hết thấy phải phục tùng quân lệnh; thứ ba, quên mối hận của người, bằng không người vĩnh viễn sẽ không báo được thù.

Người áo xanh thoáng sững sờ, thu kiếm, quỳ hai gối một tay đặt trên ngực cúi đầu: nguồn

- Tuân mệnh, chủ nhân!

Tần Tiêu nhắc chân đi vào nhà:

- Từ hôm nay trở đi người là mã tiền tốt của ta, đừng gọi ta chủ nhân, gọi ta đại soái. Ta ban cho người một cái tên – Tần Ảnh. Hiện tại đi cho ngựa ăn đi.

Người áo xanh Tần Ảnh thu kiếm vào vỏ đứng dậy, hướng chuồng ngựa đi tới.

Những người của Thiên Binh Giám đang đứng gần nhìn xem đều dùng ánh mắt đề phòng nhìn người Khiết Đan kỳ quái kia. Nhìn thấy hắn đi tới trước chuồng ngựa, cầm cỏ khô đút cho Đạm Kim mã ăn, sau đó lại tự mình rúc vào trong đồng cỏ khô, ngủ bên cạnh ngựa, nhìn qua thật giống như không có sức sống.

Trở lại trong phòng, Mặc Y đặt kiếm lên bàn, có chút không vui nói:

- Lão công, vì sao huynh chịu lưu lại một người quái dị như vậy?

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Nếu không lưu lại hắn, hắn chẳng khác gì oan hồn bất tán quần quỷ chúng ta không bỏ qua. Nhưng thân thù của hắn không tệ, xem như là người hữu dụng. Hơn nữa hắn là người Khiết Đan. Nói không chừng sẽ có một ngày cần dùng tới hắn.

Mặc Y bắt đầu dĩ lắc nhẹ đầu:

- Người này lệ khí thật quá nặng, chỉ sợ là không chịu được quản thúc. Ý đồ của hắn thật rõ ràng, muốn lợi dụng huynh báo thù cho hắn.

Tần Tiêu hừ nhẹ vài tiếng, hờ hững cười nói:

- Người sao, vốn là lợi dụng lẫn nhau. Muội không biết người Khiết Đan kia tuy rằng cổ quái, nhưng lại cho người ta cảm giác thật đáng được tin nhiệm sao?

Mặc Y lắc đầu:

- Không hề cảm thấy.

Tần Tiêu cười:

- Ta đã có trực giác như thế. Trong lòng của hắn chỉ chứa chấp cừu hận. Chỉ cần báo thù, chuyện gì hắn cũng không chút do dự đi làm. Muội tin hay không, hiện tại chỉ cần ta đáp ứng hắn nhất định sẽ báo thù giúp hắn, cho dù muốn hắn đi chết, hắn cũng không hề nháy mắt mà lập tức rút kiếm tự vận?

735. Chương 737 : Chúng Ta Là Côn Trùng Có Hại. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 737 : Chúng ta là côn trùng có hại. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Mặc Y mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi lắc đầu:

- Nam nhân kia đúng là kỳ quái!

Đêm đó Tần Tiêu mang theo Tần Ảnh xuất hiện trong quân doanh. Hắn cũng không lo lắng người này là trinh thám Khiết Đan, xuất phát từ một loại trực giác bản năng, hắn cảm thấy nam nhân kia đáng giá tin nhiệm. Tuy rằng từ lúc hắn xuất hiện cho tới bây giờ chưa nói qua được mười câu.

Trực giác phán đoán có đôi khi không cần lý do.

Tần Ảnh mặc quân phục tiểu tốt tử, trong lòng ôm kiếm vẫn đứng tại địa phương cách Tần Tiêu không đầy ba bước. Trên gương mặt như tro tàn tuy rằng đã rửa qua, nhưng vẫn giống như che phủ một tầng bụi mờ, làm cho người ta nhìn vào không chút thoải mái. Giống như hắn căn bản chỉ là một động vật máu lạnh, trên người không hề có chút sinh khí nào. Cả đêm huấn luyện hắn không nói một lời nào khác. Hơn nữa khi quay về đại đô đốc phủ, quái nhân kia lại xếp bằng ngồi trên bậc thềm ngoài phòng Tần Tiêu, trong lòng ôm kiếm, nhắm mắt lại.

Nhưng không ai nghĩ hắn đang ngủ, hắn chỉ cho người ta cảm giác có thể tùy thời nhảy dựng lên, đâm ra thanh kiếm kỳ quái kia.

- Hắn vẫn chỉ đem mình xem như một nô lệ.

Trong lòng Tần Tiêu thầm cười khổ:

- Cũng giống như Thiết Nô năm xưa.

Trong lúc nhất thời mọi người ra vào đại đô đốc phủ đều biết Tần Tiêu mới thu nhận một sát thủ Khiết Đan làm người hầu, nhưng không ai tìm hắn nói chuyện. Bởi vì người khác nói mười câu trăm câu, nhưng hắn cũng không trả lời một chữ. Lúc ăn cơm hắn chỉ lấy hai bánh bao, sau đó đi thật xa tự ăn một mình. Giống như chỉ cần có thể sống sót, hắn hoàn toàn không để ý gì khác. Mỗi buổi tối hắn vẫn ngồi trước cửa phòng Tần Tiêu, nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc ban ngày lại quay về chuồng ngựa nhắm mắt chốc lát.

Một người quái dị, mọi người đều cho ra kết luận giống nhau. Sau khi lòng hiếu kỳ đi qua, mọi người cơ hồ đều xem hắn không tồn tại. Dù sao hắn cũng không mở miệng nói chuyện, cũng không chặn đường ai, càng không chủ động phản ứng ai.

Tần Tiêu càng ngày càng phát giác trên thân người Khiết Đan này nhất định còn cần cất giấu nhiều tâm sự, hoặc là nói, bí mật.

Ba tháng huấn luyện cường độ cao kết thúc, rốt cục đã không còn người nào bị cảm nắng mà té xỉu. Trên mặt từng tướng sĩ giống như phủ lên một tầng khí chất, làn da ngăm đen tỏa sáng. So sánh với ba tháng trước các tướng sĩ giống như đã biến hóa thay da đổi thịt, trên người bọn họ đã dần dần hội tụ đủ khí chất trầm ổn, nội liễm, cường hãn, phục tùng của một quân nhân cần phải có.

Tình thế thập phần khả quan, trong lòng Tần Tiêu thầm cao hứng.

Sáng sớm Tần Tiêu ra khỏi phòng, cảm nhận được trong gió mang theo không khí của mùa thu. Gió tây, làn gió suy bại. Bão cát quan ngoại Trường Thành sắp tiến vào quan nội, địa phương U Châu đã đến ngày nghênh đón bão cát. Không khí trở nên lạnh và khô ráo, cỏ cây bắt đầu úa vàng.

Đã tới tháng chín ứng bay, là thời khắc mà người Bắc Địch du mục có thói quen xuôi nam đánh cướp. Một mùa hè dê bò của bọn hắn đã được ăn no nê. Vừa đến mùa thu bọn hắn bắt đầu săn bắn bốn phương, hoặc là xâm nhập đánh cướp. Đây là cuộc sống của bọn họ, tựa như dân chúng Trung Nguyên đến mùa thu thì gặt lúa nước, hái trái cây.

Ở Trung Nguyên, trong mắt Bắc Địch chính là luôn có sẵn kho thóc cùng kho tiền. Bọn hắn nhất định phải xâm lược mới có thể cướp đoạt được lương thực qua mùa đông hoặc vải vóc áo bông đủ loại tài nguyên, cùng nữ nhân, công tượng, dân lao động dùng để nô dịch.

Tần Tiêu ngồi trong không khí mang theo hương vị khói lửa chiến tranh, cảm giác giống như hít thuốc kích thích, không khỏi cảm thấy kích động cùng phấn khởi.

Tần Ảnh vẫn giống như trước kia, ngồi trước bậc thềm mái hiên, nhìn thấy Tần Tiêu đi ra không rên một tiếng chạy tới chuồng ngựa. Nhắc tới thật kỳ lạ, Đạm Kim mã vốn luôn cao ngạo vô cùng, người bình thường đều không dám đến gần nó. Chỉ riêng quái nhân kia mỗi khi tiếp cận nó tuyệt đối chưa từng phát tác bao giờ. Tần Tiêu không ngừng nghĩ thầm trong lòng, người xuất thân dân tộc thảo nguyên, xem ra trong nội tâm đều có bản năng hàng phục ngựa hoặc là cổ khí chất nào đó...Loại hiện tượng này vô cùng kỳ quái. Súc vật đối với loại “khí tức” này thật mất tuệ, vì vậy sẽ không chống cự.

Ảnh Tử, đích thật là một quái nhân!

Tần Tiêu ném một chiếc áo miên sam cho Tần Ảnh, nói với hắn:

- Mặc vào, từ ngày mai trở đi đi tới lầu một phía đông mà ngủ.

Tần Ảnh đỡ lấy áo khoác:

- Tôi muốn hộ vệ chủ nhân.

Tần Tiêu hờ hững nhìn thẳng vào hắn, thản nhiên nói:

- Đây là quân lệnh.

Tần Ảnh cúi đầu:

- Tuân mệnh...

Tần Tiêu khoát tay chặn lại:

- Gọi vài tiểu tốt tử đi triệu tập Kim Lương Phượng, Đỗ Tân Khách, Lý Tự Nghiệp, Lý Giai Lạc. Nói cho bọn hần biết hôm nay nghị sự.

Tần Ảnh xá một cái, lặng yên không tiếng động rời đi.

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng của hần, âm thầm cau mày. Người này đi theo mình ba tháng, còn chưa nói vượt qua trăm câu. Hơn phân nửa thời gian hần chẳng khác gì một pho tượng, làm cho người ta không cảm giác được sự tồn tại của hần. Ngẫu nhiên xuất hiện lại chẳng khác gì quỷ mị, mang theo một thân hàn khí. Hơn nữa cho tới bây giờ không thấy hần lôi kéo làm quen với ai. Tựa hồ hần đã không giống như một con người, bởi vì hần đã không còn tham vọng, không tham tài, không cầu sắc, ngay cả ảm nọ cũng không cần. Trong lòng của hần chỉ còn lưu lại nỗi căm hận.

Tần Tiêu trầm lắng đầu, đi tới phòng nghị sự tới bên cạnh đại sa bàn. Trong tay hần cầm lên hai tiểu quân kỳ, ngăn người suy tư, đang suy nghĩ nên cầm vào đâu.

Mùa thu đã đến, Bắc Địch đã an tĩnh hơn nửa năm hần là sẽ có hành động. Bất kể là truy trục thảo tràng hay cướp giết đều có lý do cho bọn hần xuôi nam. Đại bình nguyên đông bắc U Châu kỳ thật vẫn luôn có Hề tộc cùng người Khiết Đan đơn lẻ chăn nuôi. Bọn hần cũng gan lớn thật sự, từng có một lần làm Tần Tiêu thật căm tức, làm vậy chẳng phải không xem mười hai vạn đại quân U Châu ra gì sao? Vùng Doanh Châu thậm chí còn có người Khiết Đan lập trại, xem nơi đó là lãnh địa của bọn hần, nhân nhả tự tại tại thủy vực Bạch Lang săn thú.

Tần Tiêu đã nhin thật lâu, hiện tại nên cho bọn hần chút giáo huấn nhìn xem.

Tháng chín ứng bay, Bắc Địch cần sẵn thực, hổ đông bắc của ta cũng cần xuất động!

Tần Tiêu còn đang trầm tư, nhóm người Kim Lương Phượng đi vào, đồng loạt đi tới bên cạnh sa bàn. Tần Tiêu chào hỏi bọn họ, dùng gậy nhỏ chỉ vào vùng bình nguyên đông bắc U Châu nói:

- Mùa thu đã đến, Bắc Địch sắp xuôi nam, chư vị có ý kiến gì không.

Lý Tự Nghiệp đã sớm uất ức thật lâu liền rống lên:

- Làm thấy mẹ nó! Theo chân bọn hần mà làm! Còn muốn vào U Châu cướp đoạt sao? Cửa sổ cũng không có!

Tần Tiêu thoáng cười:

- Làm thì khẳng định phải làm. Vấn đề ở chỗ nên làm như thế nào. Cuối thu khí sáng, đúng thời dụng binh thôi! Tuy rằng hiện tại Liêu Đông quân còn non nớt, nhưng không ngại thử xem đôi cánh một chút.

736. Chương 738 : Chúng Ta Là Côn Trùng Có Hại. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 738 : Chúng ta là côn trùng có hại. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Trước mắt ta cũng không có ý định chơi chiến dịch đại quy mô với bọn hần, bởi vì vẫn chưa tới thời điểm, thu phục Doanh Châu là nhiệm vụ thiết yếu của chúng ta. Liêu Đông Quân Cơ Xứ đã phát tới chỉ thị, chiến lược của Liêu Đông quân có ba điểm: Đầu tiên bảo vệ chặt chẽ cửa đông bắc, U Châu không thể mất. Tiếp

theo thu phục cùng xây dựng lại Doanh Châu. Cuối cùng, định Hề cùng Khiết Đan. Trước mắt yêu cầu ba chiến lược này, mỗi người phát biểu ra ý kiến của mình, chúng ta cùng nhau thương lượng vấn đề về chiến thuật.

Đỗ Tân Khách nói:

- Đại soái, ty chức đã nghĩ nếu chỉ giăng từ binh lực Liêu Đông quân chúng ta giữ lấy ưu thế. Toàn Hề tộc tổng cộng chỉ có ba vạn kinh binh, Khiết Đan có hơn năm vạn người. Nhưng trôi qua nhiều năm đông bắc Đại Đường chúng ta vẫn luôn bị động trong chiến tranh với bọn hãn, có một nguyên nhân chủ yếu là bởi vì bọn hãn không có chỗ ở cố định, chúng ta chỉ có thể chờ đợi bọn hãn đánh vào mới có được phản ứng. Một khi chúng ta xuất binh, bọn hãn lại liên hợp đối phó. Tỷ như chuyện của Tôn Kiệm cùng Tiết Nột lần trước, đều bị thua bại trong cảnh nội của Hề cùng Khiết Đan.

- Nói rất đúng.

Tần Tiêu gật đầu khen ngợi:

- Quân đội Đại Đường có tường thành, có nơi đóng quân, cần hộ vệ dân chúng. Mà Hề cùng Khiết Đan lại là toàn dân giai binh, không có chỗ ở cố định. Cần đánh với bọn hãn thật sự có cảm giác voi đi bắt chuột. Bọn hãn vẫn luôn núp trong bóng tối, chúng ta muốn bắt lại không được, bọn hãn lại thừa dịp chúng ta không chú ý thì lại nhào ra cắn một ngụm, thật là đáng hận. Mặt khác chúng ta cũng không thể xem nhẹ Mạt Hạt tộc tại Bạch Sơn Hắc Thủy. Mấy năm trước bọn họ xây dựng Bột Hải quốc tại Túc Mạt Bộ, tuy rằng vẫn nằm trong trạng thái thị tộc nguyên thủy vô cùng lạc hậu, nhưng binh lực của bọn hãn kỳ thật còn mạnh hơn cả Hề cùng Khiết Đan.

Lý Tự Nghiệp gật đầu nói:

- Phải đó! Lần trước ta ở trên chiến trường lần đầu tiên nhìn thấy binh lính Mạt Hạt tộc. Bọn hãn mặc áo da cừu, đầu cắm đuôi hổ báo. Cưỡi ngựa bắn cung hết sức tinh chuẩn lợi hại! Cung của bọn họ dài ba xích, tên dài một thước, dùng đá mài chế thành mũi tên, có thể xuyên thủng cả khôi giáp của chúng ta!

Tần Tiêu gật đầu, trong lòng nhủ thầm: Đám người nửa nguyên thủy kia cũng dám xây dựng có vương quốc, cái gì mà Bột Hải quốc, ta phi! Nữ Chân, tổ tiên của người Liêu phải không? Đặc biệt thích làm những hoạt động chiếm đoạt đánh cướp. Chờ xem, thu thập xong Hề cùng Khiết Đan sẽ đến lượt các người...

Kim Lương Phượng nói:

- Đại soái, theo ty chức xem trước mắt có thể xem thường người Mạt Hạt. Bọn hãn ở nơi cực xa, tuy rằng cùng Hề, Khiết Đan phụ thuộc Đột Quyết, nhưng kỳ thật ở trong nhiều thời điểm nằm trong trạng thái đóng cửa không chừng. Đại Đường thắng bọn hãn sẽ muốn sát nhập Đại Đường, Đột Quyết thắng bọn hãn lại muốn kèm theo Đột Quyết. Trước mắt mười hai vạn đại quân Liêu Đông đang chuẩn bị sẵn sàng, nói vậy bọn hãn cũng hiểu rõ tình huống. Cho nên theo ty chức nghĩ, lần này người Mạt Hạt sẽ không tiếp tục chọn rận cùng Hề và Khiết Đan. Bắc Địch xưa nay đa nghi, Mạt Hạt lại ở xa. Nếu muốn thật sự dụng binh với Hề cùng Khiết Đan, phái một nhân sĩ giỏi miệng lưỡi đi tới vùng Bột Hải quốc giảng giải lợi hại, tặng chút đồ vật thì bọn hãn sẽ không tiếp tục làm ầu!

Tần Tiêu quay đầu có chút nghi hoặc nhìn Kim Lương Phượng:

- Vì sao tiên sinh lại khẳng định như thế? Nếu ta là người Mạt Hạt, sẽ lo lắng chuyện môi hở răng lạnh.

- Bọn hãn sẽ không.

Kim Lương Phượng mỉm cười đầy tự tin:

- Bởi vì người Bắc Địch cho tới bây giờ vốn không tin tưởng Đại Đường sẽ thật sự động thủ với bọn hãn. Bọn hãn nghĩ đến chúng ta nhiều nhất chỉ bố trí phòng vệ, hoặc dùng thủ đoạn chính trị hòa dịu mâu thuẫn với bọn hãn. Nếu thật sự muốn động thủ đánh Hề cùng Khiết Đan, đại soái không ngại thử xem một lần. Ty chức cam đoan đến lúc đó trên chiến trường sẽ không nhìn thấy một người Mạt Hạt nào! Đường nhiên điều kiện tiên quyết là làm cho đại tù trưởng Bột Hải quốc cùng thủ lĩnh các bộ tộc khác chứng kiến một ít ưu đãi. Chẳng hạn như phong vương, phong quan, ban cho dê bò vân vân.

- Tốt lắm, hợp tung liên hoành sao? Ah!

Tần Tiêu cười rộ lên:

- Theo ta được biết Mạt Hạt cùng Túc Mạt, Bá Đốt, An Xa Cốt, Phạt Niết, Hào Thất, Hắc Thủy, Bạch Sơn chỉ có Túc Mạt xây dựng vương quốc, các bộ khác tuy rằng xem như cùng bộ tộc nhưng kỳ thật đều là đồng sàng dị mộng, thường xuyên xâm lấn lẫn nhau. Trong đó binh lực của Hắc Thủy cực mạnh. Lần trước trợ giúp Hề cùng Khiết Đan đánh Đại Đường chúng ta, chính là kỵ binh Hắc Thủy bộ. Thủ lĩnh bảy bộ tộc ta đều sẽ thượng biểu thỉnh phong bọn hãn là quận vương, thứ sử, ban thưởng dê bò. Hừ, những người này tuy rằng thay đổi thất thường, nhưng cũng biết rõ Đại Đường vương triều mới là nước lớn, bọn hãn vẫn luôn muốn dựa theo. Ta cũng không tin bọn hãn không cần những ưu đãi này lại chờ đợi gặp chúng ta bằng binh đao.

- Đại soái nói rất đúng.

Kim Lương Phượng vuốt râu cười nói:

- Nếu như có thể làm cho Mạt Hạt an tĩnh lại, việc thu phục Doanh Châu sẽ trở nên dễ dàng rất nhiều. Bất kể là dùng binh tấn công Khiết Đan, hay dùng kỵ binh trí thắng đều có kế sách sử dụng.

- Nga?

Tần Tiêu vui mừng hỏi:

- Tiên sinh đã có kế sách? Nói nghe một chút.

Mọi người cùng nhìn về phía Kim Lương Phượng, nghe hãn giải thích:

- Nếu dùng chính binh, cần nổi trống trước tiên. Liêu Đông quân có mười hai vạn, chỉ cần xuất động một nửa thì Hề cùng Khiết Đan cũng không dám khinh thường. Bọn hãn sẽ không mạo hiểm bị tổn thất lớn mà theo chúng ta giành giật Doanh Châu. Cho nên ta nhận định nếu hiện tại xuất động đại quân đi thu phục Doanh Châu chính diện là có thể được. xem tại

Tần Tiêu cau mày trầm tư một lúc, chậm rãi lắc đầu:

- Ta cho rằng không quá thỏa đáng. Trước mắt Liêu Đông quân chỉ vừa khởi sắc, ta không dám mạo hiểm phiêu lưu như vậy. Tuy rằng Hề cùng Khiết Đan có thể sẽ thoái lui, nhưng nếu bọn hãn nổi điên theo chúng ta dây dưa, người có hại thực sự lại là chúng ta. Trò chơi quá mức mạo hiểm ta không nguyện ý. Kế sách đội kỵ binh thì thế nào đây?

Kim Lương Phượng mỉm cười nói:

- Kế sách chính binh chỉ là hòa hoãn, hạ sách. Kế sách đội kỵ binh là thượng sách, nhanh chóng. Đại soái hãy xem...

Kim Lương Phượng chỉ vào sa bàn nói:

- Từ Loan Hà đến Bạch Lang thủy vực, có một mảnh đất vô cùng dài hẹp, là nơi có bãi cỏ cùng nguồn nước phong phú, hiện tại Bắc Địch luôn xem nơi này là nơi tốt nhất. Hơn nữa mảnh đất này vừa lúc nằm ngay biên cảnh của Hề, Khiết Đan cùng Đại Đường. Doanh Châu nằm dưới phúc địa này. Nếu chúng ta phái ra đội kỵ binh từ mảnh đất này giết đi qua, cắt đứt liên hệ giữa cảnh nội hai tộc cùng cảnh nội Đại Đường, như vậy phúc địa này sẽ thuộc về chúng ta. Không chỉ là Doanh Châu, cho dù dê bò của bọn hãn đang chăn nuôi cũng phải thuộc về chúng ta.

- Có ý tứ!

Mọi người cùng gật đầu khen ngợi, đối với chiến thuật này cảm thấy hứng thú. Tần Tiêu cũng nở nụ cười:

737. Chương 739 : Lấy Đạo Của Người Trả Lại Cho Người. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 739 : Lấy đạo của người trả lại cho người. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Tốt lắm! Một đạo này đi xuống, đem cả lãnh thổ quốc gia đông bắc Đại Đường đều hoạch rõ. Giống như cắt ổ bánh mì, cắt xuống chỗ này chỉ chờ chúng ta há mồm đi ăn. Chẳng qua người Hề cùng Khiết Đan cũng không ngu ngốc, huống chi còn có Đột Quyết chuyên đứng phía sau châu chực. Hành động này kỳ thật cũng vô cùng mạo hiểm! Nếu không cẩn thận đội kỵ binh chúng ta sẽ bị giáp công bốn phía, chết không chỗ chôn. Kế sách này mặc dù tốt nhưng lại quá cay độc một chút. Trước tiên đưa tự chúng ta vào chỗ chết tìm một đường sống thôi!

Kim Lương Phượng cười ha ha:

- Đại soái thương lính như con mình, ty chức biết ngài chắc chắn sẽ không tiếp thu hiểm kế này. Đội kỵ binh đi ra hẳn phải mang theo quyết tâm tín niệm hẳn là phải chết mới có thể đem một đạo này chém xuống. Nếu nhìn trước nhìn sau chân tay co cónh, sẽ gặp nguy cơ trùng trùng.

Tần Tiêu lắc nhẹ đầu nói:

- Sợ chết hay không là chuyện không liên quan, nhưng nếu thật chết rồi thì không đáng giá. Thu phục Doanh Châu chính là bước chiến lược đầu tiên, nếu phải trả giá như vậy thì thật không đáng. Kế sách của Kim tiên sinh có kỳ hiệu riêng, có khuyết lẫn ưu điểm. Kỳ thật chúng ta đại khái có thể đem cả hai tổng hợp lại dùng!

Kim Lương Phượng vuốt râu cười ha ha:

- Người hiểu ta chính là đại soái! Ty chức nói ra hai kế sách này kỳ thật là vì tách ra mà nói. Nếu như tổng hợp lại dùng, sẽ hoàn mỹ vô khuyết! Đội kỵ binh ra biên cảnh, chính binh đẩy mạnh, nghĩ tới có thể bảo đảm quân cứu viện! Hai bên hô ứng lẫn nhau, bổ trợ cho nhau. Như vậy...

Mọi người cùng vỗ tay cười:

- Hay!

Tần Tiêu cười nói:

- Xem ra đích thật là có thể. Tình hình này cuối cùng có thể đem Doanh Châu ăn xuống! Hiện tại ta chỉ có một lo lắng, năm nay đồng cỏ bình nguyên không biết có phong phú không, có thể đem dê bò ngựa của Bắc Địch nuôi mập hay không. Hiện tại chúng ta cũng nên bắt chước bọn họ, đến một lần cướp đoạt, nếu cướp về súc vật gây ốm, thật không ý nghĩa!

Trong phòng nghị sự tiếng cười của mọi người vang to như sấm, dị thường vui mừng.

Đúng lúc này cửa phòng vang lên thanh âm, không nhanh không chậm, “đốc đốc” hai tiếng.

Tần Tiêu nhíu mày, có chút không vui:

- Ai?

- Chủ nhân, là tôi.

Lại là Tần Ảnh.

Tần Tiêu quát một tiếng:

- Chúng ta đang thương nghị việc quân cơ đại sự, ngươi đến làm chi?

- Tôi có chuyện muốn nói.

Mọi người đều nghi hoặc nhìn Tần Tiêu. Tần Tiêu ngẫm nghĩ, trong ngày thường Tần Ảnh không muốn nói một câu nào, hiện tại lại muốn chủ động nói chuyện, hay là có chuyện trọng yếu?

- Vào đi!

Cửa phòng bị đẩy ra, Tần Ảnh đi vào, thân hình cuộn thành một đoàn trước mặt Tần Tiêu, đầu dán sát mặt đất.

Tần Tiêu cảm thấy hứng thú nhìn hần:

- Đứng lên nói chuyện.

Tần Ảnh chỉ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt nhấp nháy vẻ sáng rọi chưa từng có:

- Chủ nhân, nếu muốn xuất binh, thỉnh mang tôi theo!

Tần Tiêu không khỏi cười nhẹ, trong lòng nhủ thầm: Quả nhiên là vì chuyện này!

- Hành quân đánh giặc trọng yếu như vậy, sao có thể vì chuyện của người làm hỏng việc? Lần này chúng ta còn chưa dự tính đánh thật sự, chỉ gây rối cùng cướp giết. Nếu mang theo người đến lúc đó người một lòng báo thù đánh loạn, phá hủy đại sự làm sao bây giờ?

Tần Tiêu tùy ý khoát tay:

- Người lui ra đi, việc này trong lòng ta có tính toán.

- Chủ nhân!

Tần Ảnh có chút kích động, dùng đầu gối lết tới trước vài bước:

- Chủ nhân nhất định phải tự mình xuất chiến! Bởi vì trừ người ra không ai là đối thủ của hần!

Tần Tiêu thoáng kinh hãi, lại bị gọi lên hứng thú:

- Lời này của người là có ý gì?

Trong ánh mắt Tần Ảnh lộ ra cổ sát khí, trầm giọng nói:

- Sở dĩ tôi đến đây nhờ chủ nhân cũng bởi vì chủ nhân có võ nghệ cái thể vô song...tôi ám sát nhiều lần như vậy, mỗi lần đều thua bại trong tay một gã dũng sĩ Khiết Đan! Trong những người Khiết Đan kia, Lý Thất Hoạt chỉ là một tên thủ lĩnh bao cở, chân chính đáng sợ là đại tướng Khiết Đan Khả Đột Vu! Võ công của hần tuyệt đỉnh, dã tâm thật lớn. Là Lang võ sĩ mà toàn bộ chiến sĩ Khiết Đan công nhận! Ngoại trừ chủ nhân không ai là đối thủ của hần!

Lý Tự Nghiệp cực độ khinh miệt hừ lạnh một tiếng:

- Tên man di Khiết Đan người, nói bậy bạ cái gì? Bắc Địch luôn thối phòng nói mình là đệ nhất dũng sĩ gì đó, lợi hại ra sao, Lực Hạ Đạt kia còn không phải bị một đao của đại soái chém chết? Chỉ biết nói cho dữ tợn! Lần này lão Lý ta đây phải đi gặp mặt tên Khả Đột Vu kia!

Tần Ảnh đưa mắt nhìn Lý Tự Nghiệp, cúi đầu khẽ nhếch môi, thập phần khinh miệt nói:

- Người ngay cả ta đều đánh không lại...căn bản không xứng giao thủ cùng hần!

Lý Tự Nghiệp giận dữ:

- Người nói cái gì?

Tần Tiêu vung tay ngăn cản Lý Tự Nghiệp, cau mày nhìn Tần Ảnh:

- Người phải biết rằng hành quân đánh giặc không phải là so đấu giang hồ, chém giết chiến trường không giống như so kiếm so chiêu. Ta biết kiếm thuật của người không tệ, khinh công cũng rất tốt. Nhưng người như người đi ra chiến trường căn bản không phát huy được bốn sự gì, đôi bên chém giết binh lính tràn ngập, đao thương không có mất, căn bản không thể nói tới có chiêu thức võ công là được.

Tần Ảnh lại phủ phục trên mặt đất, ngữ điệu thập phần cứng rắn nói:

- Ảnh Tử biết sai, thỉnh chủ nhân trừng phạt! Nhưng chủ nhân đừng quên, Ảnh Tử là người Khiết Đan. Khi chỉ mới bảy tám tuổi đã ngồi trên lưng ngựa rong ruổi trên đại thảo nguyên. Khi tôi được mười lăm tuổi, toàn bộ Khiết Đan chỉ có một người võ nghệ cao hơn tôi. Người kia chính là Khả Đột Vu! Khi đó hần

chỉ mới mười ba tuổi! Đến nay tôi ba mươi lăm tuổi, hẳn đang lúc tráng niên... chênh lệch giữa tôi cùng hắn cũng càng lúc càng lớn. Kỳ thật Ảnh Tử cũng không thể xác định chủ nhân có thể đánh thắng được Khả Đột Vu hay không!

- Càn rỡ!

Mọi người cùng nhau gầm lên.

Tần Tiêu vung tay, ánh mắt như điện nhìn Tần Ảnh:

- Người mới vừa nói khi người mười lăm tuổi đã là một trong những dũng sĩ nổi danh nhất Khiết Đan, nói cho ta biết rốt cục người là ai?

Lý Giai Lạc đứng sau lưng Tần Tiêu ngưng thần suy nghĩ hồi lâu, lúc này sải bước đi tới trước mặt Tần Ảnh, đưa tay xách hắn nâng lên, nhìn kỹ vài lần, liên tục lắc đầu:

- Nhận không ra, thật nhận không ra. Cách biệt nhiều năm như vậy khuôn mặt của hắn lại bị hủy, ta thật sự không thể phân biệt!

Tần Tiêu cảnh giác nhìn Lý Giai Lạc:

- Lý tướng quân, năm xưa người là một trong tám bộ thủ lĩnh Khiết Đan, người nghĩ tới ai?

Lý Giai Lạc tràn đầy nghi hoặc lắc đầu:

- Kỳ thật tôi cũng không nhớ được nhiều lắm, tôi đã rời Khiết Đan mười mấy năm. Chỉ nhớ rõ ước chừng ở hai mươi năm trước, nhi tử của thủ lĩnh Đại Hạ Thị vô duyên vô cớ mất tích, lúc ấy hắn được Khiết Đan công nhận dũng sĩ. Thủ lĩnh Khiết Đan bình thường đều là Đại Hạ Thị, sau đó dựa vào Đại Đường nên được ban họ “Lý”, thủ lĩnh Đại Hạ Thị năm đó chính là Lý Tận Trung đã cử binh phản Đường.

Kim Lương Phượng rành mạch nói:

- Khiết Đan phân tám bộ, chính là: Đại Hạ, Tắt Vạn Đan, Phục Phát Úc, Vũ Lăng, Thắt Cát, Lê, Thổ Lục Vu, Nhật Liên. Mỗi bộ đều có tù trưởng, sau đó mỗi ba năm đề cử một người làm thủ lĩnh tám bộ.

738. Chương 740 : Lấy Đạo Của Người Trả Lại Cho Người. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 740 : Lấy đạo của người trả lại cho người. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Hơn nữa bình thường đều là do Đại Hạ Thị giữ nguyên chức chiếm đa số. Trong năm Trinh Quán thủ lĩnh Khiết Đan Quật Ca hàng Đường, từ đó về sau ban họ “Lý”, kẻ phản loạn Lý Tận Trung chính là hậu nhân của Quật Ca. Mà thủ lĩnh Khiết Đan hiện tại chính là huynh đệ cùng cha khác mẹ với Lý Tận Trung.

Tần Tiêu tựa hồ hiểu ra được một ít, từ trên cao nhìn xuống Ảnh Tử nói:

- Lý tướng quân, ý của người muốn nói Ảnh Tử này rất có thể là con trai mất tích năm đó của Lý Tận Trung?

Tần Ảnh vẫn phủ phục dưới đất, hoàn toàn bất động. Lý Giai Lạc nghi hoặc lắc đầu:

- Chuyện cách nhiều năm, tôi thật sự không dám đoán chắc. Nhưng theo lời nói vừa rồi của hắn, vô cùng có khả năng.

Lúc này Ảnh Tử chậm rãi ngồi thẳng dậy, thanh âm khàn khàn nói:

- Không cần đoán. Tôi chính là con trai của Lý Tận Trung, Lý Vi Ẩn, còn gọi là Đại Hạ Đốt Tòng Ly. Hiện tại thủ lĩnh Lý Thất Hoạt của Khiết Đan chính là chú ruột của tôi.

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường kinh hãi!

Tần Tiêu lời kéo Ảnh Tử đứng dậy, trong đầu xoay chuyển thật nhanh, cau mày nói:

- Hai mươi năm trước người đột nhiên mất tích, là bởi vì cùng Lý Thất Hoạt tranh đoạt vị trí thủ lĩnh sao? Vì sao người lại đi tới Trung Nguyên?

Tần Ảnh rũ cụp con mắt duy nhất, thản nhiên nói:

- Tôi chưa bao giờ muốn làm thủ lĩnh gì cả. Tôi chỉ muốn cưỡi ngựa của tôi, chạy băng băng trên đại thảo nguyên chẵn đê bò của tôi, lại cưỡi một thê tử xinh xắn hiền lành trải qua cả đời này, vậy là đủ rồi. Nhưng thúc thúc của tôi luôn cho rằng tôi là chương ngại lớn nhất tranh đoạt vị trí thủ lĩnh, vì vậy bố trí độc kế, muốn mưu hại tôi. Hắn phái hơn trăm nhất lưu sát thủ ám sát tôi, mắt của tôi bị mù lúc đó. Đáng tiếc lúc đó tôi lại không chết, xuôi nam trốn khỏi Khiết Đan đi tới Loan Hà, khi sinh mạng bị đe dọa, được một lão mục dân Trung Nguyên cứu, sau đó tôi ở trong nhà lão mục dân, về sau lão nhân gia trở thành nhạc phụ của tôi, tôi cưới nữ nhi của hắn. Tôi đổi tên là Lâm Hồng Quân, từ đó về sau trải qua ngày tháng mai danh ẩn tích. Mười năm trước sau khi nhạc phụ qua đời, chúng tôi từ Loan Hà di chuyển đến Ngự Châu Hà Bắc. Cho dù Lý Thất Hoạt đối đãi với tôi như vậy, nhưng tôi cũng không oán hận hắn. Tôi chỉ muốn rời xa tranh đấu, mang theo vợ của mình trải qua cuộc sống người thường. Thật không ngờ mấy năm trước cha tôi phiến loạn, công phá U Châu, một đường giết tới Hà Bắc. Thúc thúc tốt luôn truy xét tin tức của tôi, tự mình suất binh giết tới Ngự Châu, trăm phương ngàn kế tìm được chúng tôi, giết chết vợ cùng nữ nhi của tôi. Ông trời có mắt, cho tôi nhất được tính mạng! Từ đó về sau cả đời này chuyện duy nhất mà tôi muốn làm, chính là giết Lý Thất Hoạt, báo thù cho thê tử cùng chính mình! Kỳ thật nếu đoán không sai, năm đó cha tôi đột nhiên chết bệnh, hắn cũng không thoát khỏi liên quan.

Thanh âm của Tần Ảnh rất lạnh, rất nhẹ, phảng phất như đang nói về chuyện gì đó không liên quan tới mình. Mọi người cảm giác được trong lòng giá lạnh, không nghĩ tới năm xưa hắn chịu đựng bao nhiêu thống khổ, hiện tại trong lòng hắn lại thù hận tới bao nhiêu.

Lý Giai Lạc kinh thanh kêu lên:

- Thật là người! Lúc trước nhi tử của Lý Tận Trung đột nhiên mất tích, trong bộ tộc đồn đãi người đi ra ngoài gặp đàn sói đã táng thân. Không nghĩ tới trong chuyện này còn có căn do khúc chiết như vậy! Lý Thất Hoạt quả nhiên là tiểu nhân dã tâm! Tên Khả Đột Vu kia là đại tướng chó săn trung thành nhất dưới trướng của hắn. Khiết Đan đệ nhất dũng sĩ, còn có danh xưng “Lang võ sĩ”!

Tần Ảnh chậm rãi nhắm mắt lại:

- Bọn hắn, đều đáng chết!

Tần Tiêu chậm rãi đi qua đi lại, trong lòng thầm nghĩ: Tần Ảnh quả nhiên thân phận bất thường, còn là con trai của Lý Tận Trung! Tuy rằng phương thức chọn lựa thủ lĩnh Khiết Đan hiện tại là đề cử mà không phải thừa kế, nhưng hắn là nhi tử của Lý Tận Trung, còn là võ sĩ khó được của Khiết Đan, lúc ấy đương nhiên là có khả năng trở thành người nhận ca lớn nhất Khiết Đan...Đây gọi là có thêm hi vọng sao? Ảnh Tử này sẽ mang tới cho ta thu hoạch gì đây?

Mọi người cùng nhau nhìn Tần Tiêu, chờ hắn quyết định.

Tần Ảnh một tay đặt lên ngực, cúi đầu nói:

- Tôi đã quên tên cùng thân phận ngày xưa. Hiện tại tôi chỉ là nô lệ bên người chủ nhân, là lính hầu dưới trướng đại soái. Mời chủ nhân nhất định phải đáp ứng tôi, nếu ra trận đối phó Khiết Đan nhất định mang tôi đi cùng, nhất là khi đối phó Khả Đột Vu! Người này tuyệt đối là đối thủ cường hãn nhất của chủ nhân!

Lý Tự Nghiệp không phục, tuy rằng hắn đối với vị “hoàng tử” Khiết Đan mang lòng thương hại lẫn đồng tình, nhưng vẫn nói kháy:

- Người đừng hăm dọa người! Đại soái cần trấn thủ U Châu chỉ huy toàn cục, há có thể sơ sẩy? Đây là hành quân đánh giặc, không phải luận võ giang hồ, người hiểu được cái gì? Người luôn miệng nói võ nghệ của ta không bằng người, có dám đối chiến với ta không?

Tần Ảnh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, con mắt lãnh liệt nhìn chăm chăm Lý Tự Nghiệp, nặng trĩu nói:

- Ta chưa từng tránh né khiêu chiến bao giờ!

Lý Tự Nghiệp kêu to:

- Đến nha!

- Lớn mật!

Tần Tiêu quát một tiếng, hai người đều rụt xuống.

Trường hợp nhất thời yên tĩnh trở lại, không ai dám lớn tiếng thở mạnh.

Tần Tiêu vung tay với Tần Ảnh:

- Người lui ra ngoài trước, ta tự có tính toán!

Tần Ảnh khom người, một tay đặt lên ngực, lặng yên không tiếng động lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Tần Tiêu đi tới cạnh sa bàn, hai tay chống lên mặt bàn cau mày nói:

- Lần này ta dự tính tự mình dẫn Hồ Kỵ sư đảm đương đội kỵ binh chặt đứt cửa ra vào đông bắc của Hề cùng Khiết Đan. Lý Tự Nghiệp, người dẫn ba vạn bộ binh Tả Uy Vệ nổi trống chậm rãi đẩy mạnh, thẳng đến khe núi Loan Hà, đợi hiệu lệnh của ta. Đỗ Tân Khách cùng Thạch Thu Giản đem một vạn kỵ binh Tả Uy Vệ cùng Lý Tự Nghiệp chia thành hai cánh, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng Hồ Kỵ sư cùng Lý Tự Nghiệp. Nhớ kỹ một chút, nếu gặp được dân chúng du mục của Hề cùng Khiết Đan, không thể tùy tiện giết hại, lấy tù binh làm đầu.

Lý Tự Nghiệp cùng Đỗ Tân Khách nhất thời khó hiểu:

- Không giết người, đại soái có ý tứ gì? Nếu bọn hãn phản kháng đấu tranh đây?

Khóe môi Tần Tiêu nhú lại, lạnh lùng nói:

- Nếu có ai phản kháng, Hề tộc nhân tận lực không thương tổn, người Khiết Đan giết không tha!

Mọi người cảm thấy khó hiểu, chỉ riêng Kim Lương Phượng vuốt râu cười to:

- Đại soái quả nhiên diệu chiêu!

Tần Tiêu mỉm cười nhìn Kim Lương Phượng:

- Xem ra Kim tiên sinh đã hiểu được ý của ta! Mọi người mời xem sa bàn. Vị trí địa lý của Hề tộc hết sức đặc thù. Nằm ở chỗ giao giới Đại Đường cùng Khiết Đan, Đột Quyết, là vùng giao tranh binh gia ba phương chúng ta. Hơn nữa Hề cùng Khiết Đan là tử thù trời sinh, luôn tranh đấu liên tục không ngừng. Hiện tại Hề tộc chỉ bất quá là bị Đột Quyết cùng Khiết Đan dùng uy thế áp bức mà bất đắc dĩ sát nhập, làm đồng lõa cho Khiết Đan. Nếu chúng ta muốn hoàn toàn định Hề cùng Khiết Đan, đại khái có thể lợi dụng mâu thuẫn giữa bọn hãn, dùng một chiêu châm ngòi ly gián xưa hổ nuốt sói!

739. Chương 741: Ta Không Phải Nhạc Phi. (1)

Chương 741: Ta không phải Nhạc Phi. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Người Bắc Địch xưa nay đa nghi, cho dù Đôn Dục Cốc là hồ ly, lần này cũng không thể không trúng kế! Chúng ta nhất định phải làm cho Hề cùng Khiết Đan đánh nhau nội bộ, sau đó tranh thủ mua chuộc Hề tộc vào tay. Cứ như vậy chúng ta chẳng những thiếu đi địch nhân, còn nhiều thêm một người giúp đỡ. Hừ, đây gọi là rút củi dưới đáy nồi!

- Diệu tai diệu tai, đại soái quả nhiên là tài tướng soái, nắm giữ toàn cục, bày mưu nghĩ kế quyết thắng ngàn dặm!

Kim Lương Phương cười to nói: nguồn

- Thật không dám giấu diếm, kỳ thật ty chức cũng một mực suy tư vấn đề này, chỉ cần làm cho người Bắc Địch tự loạn, chúng ta có thể ở giữa tranh thủ. Không nghĩ tới đại soái còn trước ty chức một bước, nghĩ ra diệu kế như thế! Lần này hành động của chúng ta đại khái chỉ là cướp giết cùng gây rối, không cần phải thực sự đánh tới Doanh Châu. Người Bắc Địch lúc này đang nghĩ muốn xuôi nam xâm nhập, nhưng sẽ thật không ngờ bị chúng ta dùng thủ đoạn “dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân” đi đối phó bọn hần!

Trong tay Tần Tiêu cầm một lá cờ nhỏ cười lạnh nói:

- Ta chính là muốn cho người Bắc Địch ném thủ đồ vật của mình bị cướp đi là mùi vị thế nào! Lý Tự Nghiệp, Đỗ Tân Khách, hiện tại các ngươi hiểu được dụng ý của ta sao? Nhớ lấy, dân chúng Hề tộc không thể giết một người. Hơn nữa cứ thả ra lời nói, nói bốn soái phụng ý chỉ triều đình, chiêu an Hề tộc, tiêu diệt Khiết Đan! Đến lúc đó phàm là dê bò của Hề tộc, toàn bộ buông tha, cho bọn hần quay về bản thổ bộ lạc. Phàm là người Khiết Đan, tịch thu toàn bộ dê bò, nếu có người phản kháng, giết!

- Tuân lệnh!

Lý Tự Nghiệp cùng Đỗ Tân Khách vui mừng nghiêm túc đón lệnh.

Tần Tiêu hừ lạnh hai tiếng, thản nhiên nói:

- Chúng ta dùng chiến thuật đánh du kích, gây rối cho bọn hần vĩnh viễn không ngày yên tĩnh, chính mình lui về bản thổ mà bảo hộ quê hương đi. Một lần gây rối không đủ, chúng ta đổi lại cướp giết nhiều lần, thẳng tới khi nào người Khiết Đan tự mình buông tha thổ địa gần bên Doanh Châu, chạy về phương bắc! Đến lúc đó muốn lấy Doanh Châu thật dễ như trở bàn tay, căn bản không phí một người!

Dứt lời, Tần Tiêu run cổ tay, một mặt cờ nhỏ màu đỏ chuẩn xác cắm lên Doanh Châu trên sa bàn, run rẩy bàn bật, hết sức bắt mắt.

Nhiệt huyết trong lòng mọi người đều sôi trào lên.

Kim Lương Phương lại nói:

- Kế sách của đại soái mặc dù thật hay, nhưng căn bản không đáng tự mình mạo hiểm suất lĩnh Hồ Kỵ sư ra trận. Trước mắt chúng ta vẫn còn nhiều người có thể dùng. Lý Giai Lạc, Hoàn Tử Đan, Chu Dĩ Đề, Thiệu Hoàn, Quách Tri Vận, Triệu Thiết Đầu đều có thể đảm nhiệm việc này. Đại soái vẫn nên trấn thủ U Châu chỉ huy toàn cục tốt hơn.

Trên mặt Tần Tiêu hiện lên tia cười cao ngạo lẫn thâm ý, không cho phép bài bác:

- Kim Lương Phương, ngươi cùng Lý Giai Lạc suất lĩnh Tả Kiêu Vệ trấn thủ U Châu, chặt chẽ canh giữ. Nếu có chút biến cố tùy thời ứng biến, nhưng không được bỏ thành xuất ra. U Châu là căn bản của chúng ta, không thể mất. Kế hoạch suất lĩnh Hồ Kỵ sư đi hành động, tâm ý của ta đã quyết, thỉnh tiên sinh không cần nói thêm nữa. Tuy rằng chỉ là một đội kỵ binh, kỳ thật có nhiều chuyện cần tùy thời xử lý, cần chính ta chỉ huy. Hơn nữa bản thân ta cũng rất muốn gặp mặt vị Lang võ sĩ Khiết Đan Khả Đột Vu kia!

Kim Lương Phương lắc đầu cười khổ:

- Đại soái gánh vác hàng ngàn hàng vạn sinh mạng trên thân, trách nhiệm nặng như Thái Sơn, là cột trụ của cả U Châu lẫn Liêu Đông quân, há có thể hữu dũng vô mưu tự mình xuất trận? Nếu muốn lâm trận chỉ huy, có thể phái ra đám người làm tiên phong nghênh địch, ty chức thân là hành quân trưởng sử, đảm nhiệm trách nhiệm giám quân, không thể không nói nhiều thêm vài câu, xin đại soái thứ tội!

Tần Tiêu thoáng cười:

- Ta biết ý tốt của tiên sinh. Nếu như vậy thì được rồi, ta sẽ cho Hoàn Tử Đan suất lĩnh ba trăm thiên binh làm tiên phong mở đường, đảm đương phía trước, ta sẽ dẫn theo Hồ Kỵ sư tiếp ứng phía sau. Như vậy tiên sinh đã hài lòng rồi chứ?

Kim Lương Phượng bất đắc dĩ nói:

- Hết thấy vẫn do đại soái làm chủ. Ty chức chỉ phụ trách đưa ra đề nghị. Chỉ thỉnh đại soái chớ quên trọng trách của ngài là tốt hơn.

- Yên tâm, trong lòng ta nắm chắc, không có vấn đề gì.

Tần Tiêu nói:

- Bây giờ còn chưa tới thời gian đại chiến, có lẽ chuyến đi này của ta căn bản không cần động đao thương. Được rồi, hôm nay thương nghị đến nơi đây, sau khi các huynh đệ trở về bắt đầu chỉnh đốn và sắp xếp đại quân, tích cực chuẩn bị chiến tranh! Hôm nay trở đi, mỗi ngày phái ra một ngàn trinh sát dò hỏi quân tình các vùng đông bắc, thẳng tới gần Đại Lang Thủy Doanh Châu. Ta phải hiểu rõ chi tiết địch tình, liên tục hồi báo. Nếu có chút tin tức trọng đại trực tiếp báo cho ta. Tạm quyết định ba ngày sau đại quân xuất phát!

- Tuân lệnh!

Mọi người cùng nhau lớn tiếng đáp lại.

Tần Tiêu vung tay lên:

- Như vậy tan họp, chư vị huynh đệ trở về làm chuẩn bị.

Đám người Lý Tự Nghiệp lui ra ngoài, chỉ có Kim Lương Phượng ở lại. Tần Tiêu cười cười nhìn hắn:

- Lão lỗ mũi trâu, còn có chuyện gì muốn nói đây?

Kim Lương Phượng mỉm cười:

- Lần này đại soái hành động quân sự nhìn qua giống như có chút trò đùa, nhưng không biết như vậy có làm cho hoàng đế cùng triều đình vừa lòng hay không?

- đương nhiên, bọn hắn sẽ có một màn đủ thỏa mãn.

Tần Tiêu thản nhiên tự đắc nói:

- Thượng binh phạt mưu, ta dùng kế sách quấy rối tập kích tay không bộ bạch lang thu phục Doanh Châu. Chẳng lẽ tiên sinh nghĩ là không được sao?

- Có thể.

Kim Lương Phượng gật đầu khẳng định:

- Nhưng có lẽ hoàng đế cùng triều đình đang chờ có chút nóng lòng. Bọn hắn càng muốn nhìn thấy Liêu Đông quân chúng ta anh dũng chém giết đoạt lại Doanh Châu. Trước mắt đại soái suất lĩnh mấy vạn người đi ra ngoài, lại giống như trò chơi chỉ cướp đoạt dê bò cùng dân chúng Bắc Địch. Có phải đại soái nên chuyên chiết thượng tấu một phen, giải thích với hoàng đế một chút? Bằng không thượng triều sẽ không tránh khỏi có người nói Liêu Đông quân tiêu cực đãi chiến, qua loa cho xong chuyện chẳng khác gì là trò đùa.

- Mặc bọn hắn suy đoán đi thôi, thời gian sẽ chứng minh hết thảy.

Tần Tiêu chẳng hề để ý nói:

- Trước mắt ta xuất binh có ba điểm tốt. Thứ nhất chỉ dùng đánh du kích khiến người Khiết Đan đa nghi rời khỏi đông bắc, chúng ta có thể thu phục Doanh Châu dễ như bỡn. Thứ hai là luyện binh chiến đấu thực tế. Thứ ba là vì làm chần chệch cho việc định Hê cùng Khiết Đan trong tương lai. Ngày đó hoàng đế đã hứa cho ta có được quyền lợi tùy thời chém trước tâu sau, ta không cần gặp bất cứ sự tình gì cũng phải dâng

tấu giải thích một phen. Tướng ở bên ngoài, quân mạng có thể không tuân. Ta chỉ cần đem kết quả cuối cùng báo lên đã đủ để kín miệng toàn bộ bọn hăn, không phải sao Kim tiên sinh?

Kim Lương Phương lắc nhẹ đầu:

- Có một câu ty chức không biết có nên nói hay không.

Tần Tiêu xem thường trừng mắt liếc hăn:

- Có rắm mau thả, đừng theo ta chơi trò từ ngữ kiểu này.

740. Chương 742: Ta Không Phải Nhạc Phi. (2)

Chương 742: Ta không phải Nhạc Phi. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Kim Lương Phương cười gượng hai tiếng, nói:

- Theo ty chức xem ra hiện tại đại soái có chút quá mức tự đại, không để ý tới quy củ chương trình của triều đình. Ty chức còn có ý nghĩ như vậy, lại càng không cần phải nói những người trong triều. Có câu nói miệng nhiều người đủ xói mòn vàng, tích hủy tiêu cốt. Một người nói không quan trọng, mọi người cùng nói thì giả cũng bị biến thành sự thật. Đại soái hăn nên chú ý khai thông cùng triều thần nhiều hơn, để tránh bị hiểu lầm cùng suy đoán ác ý không cần thiết.

Tần Tiêu giật mình cả kinh:

- Ta thật cuồng vọng như vậy?

- Nhìn như là có.

Kim Lương Phương nói thẳng:

- Bất kể là đòi tiền cần lương, hay là đòi người lấy vật, đại soái đều không hề cấp mặt mũi cho hoàng đế hay triều thần, cứ đi thẳng về thẳng, lấy thẳng vào tay. Còn nữa, luyện binh hành quân toàn bộ đều tự vào ý nguyện của mình cũng không xin chỉ thị bất luận kẻ nào. Mặc dù đại soái làm như vậy là vì muốn U Châu cùng Liêu Đông quân sống tốt hơn, nhưng những người ở xa mấy ngàn dặm kia ánh mắt bọn hăn nhìn không tới U Châu. Bọn hăn chỉ nhìn thấy đại soái cuồng vọng làm vậy. Một lần hai lần không quan trọng, cứ thế mãi, ta sợ...đại soái ở trong mắt bọn hăn sẽ biến thành phiên vương cắt đất ủng binh tự trọng hoặc là lộng thần biến ải công cao chấn chúa.

- Con mẹ nó!

Tần Tiêu có chút tức giận mắng một câu, lại hừ một tiếng:

- Đại quan biên cương thật sự là không dễ làm, trái phải đều không phải người. Đã đánh mất thành trì đánh thua trận thì cần mất đầu, nghĩ biện pháp đánh thắng trắng trợn thì bị bắn khoăn. Được rồi, đề nghị của người rất hữu dụng. Chúng ta nên đặc tội quân tử, đừng nên đặc tội tiểu nhân. Ở phía triều đình phát ra vài phong thư đến Binh bộ, các bộ cùng Liêu Đông Quân Cơ Xứ, đem tình huống U Châu hiện tại làm ra giới thiệu toàn bộ, nói chiến thuật mà ta an bài trước mắt, làm bọn hăn đừng có lòng dạ nghi kỵ làm gì, cho ta an tâm đánh giặc là đủ rồi. Nói cho bọn hăn biết, thu phục Doanh Châu chỉ là chuyện sớm tối, xin triều đình bỏ qua cùng ủng hộ nhiều hơn, giúp ta sớm định Hê cùng Khiết Đan. Mặt khác xin chỉ thị phong các bộ Mạt Hạt cùng Bột Hải tù trưởng làm quận vương hoặc thứ sử, thu mua bọn họ, đây cũng là một bộ phận trên chiến thuật của ta.

Kim Lương Phượng cuối cùng thoải mái cười rộ:

- Đại soái anh minh! Kỳ thật có lẽ do ty chức lắm mồm, nhưng đề phòng cẩn thận vẫn tốt hơn ngày sau bù lại!

Tần Tiêu bắt đầu dĩ lắc đầu cười khổ:

- Ta chỉ hi vọng ta không bị biến thành Đại Đường Nhạc Phi là tốt rồi.

Kim Lương Phượng nhất thời nghi hoặc khó hiểu:

- Nhạc Phi là người nào?

Tần Tiêu bật cười:

- Nga ha ha! Không có gì, người không biết đâu, là một bằng hữu của ta, việc này nhắc tới thì dài dòng, chỉ nói chuyện phiếm mà thôi. Đúng rồi, lương thảo cùng binh tướng kỳ này đã tới rồi đi? Người phụ trách đón nhận, nhớ rõ cần kiểm kê số lượng, sau đó lại đóng kim ấn của ta nhập kho. Lần trước Cao Lực Sĩ chỉ đưa tới hơn một trăm bảy mươi ngàn cân gang cùng hơn ba vạn con ngựa. Lần này hẳn đã đủ bù đắp thiếu hụt rồi đi. Nếu như còn chưa đủ thì dọa nạt hẳn cho ta, nói hiện tại đại quân đang có hành động lớn, ngựa, đồ quân nhu cùng binh khí giáp trận không đủ dùng.

- Việc này đại soái không cần quan tâm.

Kim Lương Phượng nói:

- Cung cấp hậu cần đã đi vào con đường phát triển đúng đắn, sẽ không xảy ra vấn đề gì. Kinh Hàng Đại Vận Hà cũng đã sắp khởi thông tới U Châu, đến lúc đó hậu cần càng được bảo đảm không ngại. Hơn nữa Hà Bắc trải qua một năm nghỉ ngơi dưỡng sức, đang dần dần khôi phục lại. Mấy châu huyện dưới quản hạt của U Châu có hơn bảy thảo tràng, hơn bảy mươi khối đồng ruộng quân truan. Sang năm Liêu Đông quân đại khái đã có thể độc lập, nhiều lắm chỉ cần triều đình gảy xuống quân lương. Mặt khác bàn đạp của Hồ Kỵ sư cùng vũ khí đã sớm ưu tiên trang bị xong, kỵ binh Tả Uy Vệ cũng sắp hoàn thành. Chỉ còn trang bị kỵ binh Tả Kiêu Vệ cùng một ít trang bị của bộ binh còn chưa đủ lắm. Nghĩ tới sau tết là có thể hoàn thành hết thảy, các công tượng của Tương Tác Giám làm việc vẫn thật liêu mạng.

Tần Tiêu ha ha cười:

- Tốt lắm, tốt lắm. Hơn nửa năm nay chúng ta làm việc không uổng công, hiện tại xem ra đích thật đã tới thời gian tính sổ với Bắc Địch. Luôn mãi huấn luyện binh cũng không phải biện pháp, phải cần chiến đấu thực tế. Đi từng bước, Liêu Đông mãnh hổ đã sắp trưởng thành phẫn chấn uy phong.

Kim Lương Phượng mang theo nụ cười chấp tay nói:

- Ty chức cáo lui.

Tần Tiêu gật gật đầu, để hẳn rời đi. Một mình ngồi trên ghế trầm nghĩ: Kim Lương Phượng thật có chút giống như năm đó khi ta hạ Giang Nam, bị Võ Tắc Thiên an bài đi theo bên cạnh để giám thị... Nhưng Kim Lương Phượng rõ ràng ĩnh hơn Phạm Thúc Đức rất nhiều. Hắn không chỉ tự làm tiểu nhân ở bên cạnh nhìn ta chăm chăm, càng nhiều thời điểm ở giữa bày mưu tính kế, hóa giải mâu thuẫn cùng hiểu lầm có thể xuất hiện giữa ta cùng hoàng đế và triều đình. Người này đích thật là nhân tài hiếm có. Không chỉ biết bày binh mưu lược, hơn nữa cũng rất cẩn cảm đối với chính trị, tâm tư tinh mẫn cực độ, lo lắng sự tình chu đáo. Ngày xưa hẳn là phụ tá bí mật của Tương Vương, Lý Long Cơ tự nhiên cũng tín nhiệm cực độ, với ta mà nói đích thật là người bằng hữu tốt cùng trợ thủ khó được. Lão mũi trâu quả nhiên là không đơn giản, có bản lĩnh... Nếu ta không muốn bước “rập khuôn” theo vết xe đổ của Nhạc Phi, tuy rằng thật lừng lẫy nhưng không chút ý nghĩa. Cũng may ta gặp được không phải hôn quân, trong triều cũng không có nhân vật như Tần Cối, khả năng bị quay giáo hẳn là tương đối nhỏ đi...

Về đến nhà chứng kiến Mặc Y đang nhận chân lau bảo kiếm của mình, mấy ngày nay Tần Tiêu không để năng đến quân doanh, điều này làm Mặc Y vô cùng bất mãn, đã nói năng là Anh Dực tướng quân ngũ phẩm cùng du kích tướng quân Liêu Đông do hoàng đế bổ nhiệm, tại sao không cho năng đến quân doanh mang binh huấn luyện!

Mặt trời chói chang nắng gắt như vậy, Tần Tiêu làm sao đành lòng đây? Vì vậy hắn để nàng lưu lại trong nhà, có rảnh tự mình luyện múa kiếm là được.

Mặc Y thấy Tần Tiêu tiến vào, vui mừng ôm lấy cánh tay hắn, giành nói trước:

- Muội mặc kệ, lần này xuất binh nói thế nào cũng phải có phần của muội!

Tần Tiêu vỗ trán nàng:

- Như muội mong muốn là được!

Hắn thầm nghĩ, dù sao cũng không phải đánh trận lớn, trước tiên cho nàng đi ngang qua sân khấu, giải quyết xong tâm nguyện của nàng là được. Sau đó khi đánh thật, có thể viện lý do đem nàng lưu lại.

Mặc Y nhất thời cao hứng hoan hô nhảy nhót:

- Quá tuyệt vời! Cách bốn năm, muội lại có thể ra trận giết địch! Lão công, muội yêu huynh!

- Ha ha, không ngờ còn giả vờ đáng yêu, giả vờ thanh thuần, muội cho rằng muội vẫn còn là tiểu cô nương sao?

Tần Tiêu xấu xa cười rộ lên, Mặc Y nhất thời đỏ mặt, cầm giận tránh sang một bên:

- Không để ý tới huynh!

Tần Tiêu từ phía sau ôm lấy nàng, cắn vành tai nàng, nói:

741. Chương 743 : Nhũ Hổ Khiếu Cốc. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 743 : Nhũ Hổ Khiếu Cốc. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Ra trận đừng như trước kia sung anh hùng biết không? Hiện tại muội đã làm mẹ, nhớ rõ phải bảo trọng chính mình. Còn nữa, đi vào trong quân đội cũng đừng trách ta nghiêm khắc giáo huấn, nơi đó chỉ có quân lệnh, muội phải hoàn toàn nghe lời của ta!

Mặc Y xì mũi, tức giận nói:

- Như thế nào, chẳng lẽ thiếu phụ có chồng như muội khi ở nhà không biết nghe lời hay sao? Xem ra muội muội nói rất đúng. Nam nhân đều là người xấu, không một người nào có lòng tốt, thấy nữ nhân già đi liền ghét bỏ.

Tần Tiêu ha ha cười, còn định cùng Mặc Y trêu đùa một trận, chợt nghe bên ngoài truyền ra thanh âm tiếng mài đao. Tần Tiêu có chút nghi hoặc mở cửa sổ nhìn xem, Tần Ảnh lại đang cầm vật gì đó cọ xát trước chuồng ngựa.

Tần Tiêu đi ra ngoài, đến trước mặt hắn. Tần Ảnh ngẩng đầu lên, không đợi Tần Tiêu hỏi chuyện đã chủ động nói:

- Tôi đang mài loan đao, có thể lập tức sử dụng. Đã có hai mươi năm không dùng rồi. Sau khi đi tới Trung Nguyên, tôi đều quên mất mình là người Khiết Đan, chỉ luyện kiếm.

Tần Tiêu lắc đầu nở nụ cười:

- Một thanh đại mạch đao mài thành loan đao biết tới khi nào? Bỏ đi, tìm công tượng trong quân mà làm. Nói là ta phái người đi, cho họ đánh tạo một thanh loan đao cho người.

- Đa tạ chủ nhân, không cần.

Tần Ảnh cúi đầu, lại cầm mạch đao tiếp tục mài:

- Đây là mạch đao tôi nhặt được trong phòng phế liệu, tôi dùng binh khí nhất định phải do chính mình tạo ra. Khi tôi mài nó, có tinh thần của tôi tan vào, sẽ giống như chính cánh tay của mình vậy.

Tần Tiêu gật gật đầu:

- Tùy người. Cần cung tên không?

Tần Ảnh cúi đầu nói:

- Nếu chủ nhân cho phép, tôi muốn có một ít nguyên vật liệu tự mình làm một bộ cung tên.

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Được rồi, người đi tìm Lý Giai Lạc lấy mấy thứ kia, nói ta phê chuẩn. Người vốn là dân du mục, có thói quen sử dụng binh khí của mình là chuyện thường tình. Mấy thứ này đối với người mà nói cũng như một bộ phận của thân thể đi?

Tần Ảnh đứng dậy xá Tần Tiêu:

- Không chỉ là một bộ phận của thân thể, còn là một bộ phận của sinh mạng.

Dứt lời yên lặng xoay người rời đi.

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng của quái nhân kia, chợt cảm giác kỳ thật người này cũng là người có cảm tình thâm sâu. Năm đó hắn bị chú ruột đuổi giết, từ đó quên đi mình là người Khiết Đan, quên hết thầy về Khiết Đan, thậm chí muốn sống như một dân chúng Đại Đường bình thường. Nhưng sự thật buộc hắn quay về trước kia, bắt đầu trả thù, cừu hận cùng giết chóc. Trong lòng của hắn kỳ thật rất thống khổ. Bởi vì hắn bị hãm hại bỏ trốn, vợ con hắn bị tộc nhân cùng thúc thúc giết chết. Hiện tại hắn phải vung đao bỏ về phía tộc nhân của mình...Đao cùng cung tên không những là một bộ phận của người Khiết Đan, còn là sinh mạng của họ. Hắn muốn nói hắn muốn đi tìm một ý nghĩa khác của sinh mạng sao?

Ba ngày sau, gió tây thổi mạnh, cát bụi tung bay.

Ngoài cửa đông U Châu, dựng cao đài điểm tướng, đại kỳ thêu chữ “Đường” thật lớn phấp phất bay lên. Sau một tiếng tù và vang rền, đại nguyên soái Tần Tiêu bước lên đài điểm tướng, tự tay đánh vào trống lớn đặt trên đài.

Tiếng trống rền vang, một cỗ khí thế mệnh mông mãnh liệt lập tức cuộn trào dâng lên, chấn đến lòng người lay động. Nếu không phải người từng tự mình thể hội qua máu tanh trên chiến trường, sẽ không đánh ra được nhịp trống sục sôi chí khí như thế.

Nghe tiếng trống xung phong, nghe tiếng trống cuồng nhiệt, tâm huyết các tướng sĩ bốc cao, cảm xúc tăng vọt sôi trào.

Tiếng trống chấm dứt, Tần Tiêu siết chặt phượng sí lôi kim đang đứng trên đài điểm tướng, nghiêm túc nhìn sáu vạn đại quân Tả Uy Vệ, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ! Nuôi binh ngàn ngày, dùng trong nhất thời. Từ hôm nay chúng ta cần tiến hành diễn luyện chiến đấu thực tế.

- Nam nhân sợ hãi máu tươi cùng giết chóc, không phải chiến sĩ giỏi!

- Nam nhân tránh né sự khiêu chiến, cũng sẽ không trở thành dũng sĩ!

- Thời khắc chứng minh lòng tin cùng năng lực của các người đã đến! Chém giết mài sắc đao thương của các người, nắm chặt dây cung của người, khu trừ đạt lỗ trên thảo nguyên!

- Là nam nhân, là dũng sĩ, là anh hùng, hô to lên, giơ cao đao thương của các người!

Nhất thời thanh âm tiếng hò hét diên cuồng truyền ra, bao trùm khắp cả thiên địa.

Sóng âm thật lớn làm , cờ bay phấp phất, hồng nhan bay qua bầu trời hốt hoảng tung bay, đội hình hỗn loạn.

Tần Tiêu hài lòng cười to. Trải qua mấy tháng khổ huấn, lực lượng của chiến sĩ Liêu Đông quân tăng vọt chưa từng có, trọng yếu hơn là lòng quân chỉnh tề, muốn khởi động sĩ khí cũng vô cùng đơn giản.

Tần Tiêu vung lên tay phải, thanh âm tiếng hét của sáu vạn đại quân lập tức an tĩnh lại, trong nhất thời chỉ còn nghe được tiếng gió thổi mạnh cùng thanh âm tiếng cờ xí tung bay phần phật.

Điều nhịp, lệnh ra tức hiện, quân đội kỷ luật nghiêm minh!

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Mục đích cùng ý đồ xuất chinh lần này đã được các đại tướng quân truyền xuống quân lệnh. Các huynh đệ phải nghiêm khắc tuân theo quân lệnh làm việc. Nếu có người nào trái lệnh, có hành quân trưởng sử đại nhân giám sát, quân pháp như núi bất dung tình! Lý Tự Nghiệp!

Lý Tự Nghiệp đã sớm chuẩn bị sẵn, liền đứng phắt lên rống lớn:

- Có mặt tướng!

Tần Tiêu cầm qua một mặt tướng kỳ, dặn dò:

- Tướng quân lĩnh ba vạn bộ binh Tả Uy Vệ, làm chủ lực trung quân, một canh giờ sau xuất phát. Nhớ quân lệnh mà bốn soái truyền đạt, không được làm hỏng việc!

Lý Tự Nghiệp trừng to mắt, nhướng mày lớn tiếng nói:

- Đại nguyên soái yên tâm! Mặt tướng nhất định nghiêm khắc làm việc theo quân lệnh!

Dứt lời tiến lên hai tay nhận đại kỳ, nắm chặt trong tay, thập phần phấn khởi.

- Thạch Thu Giản, Đỗ Tân Khách!

Nhị tướng lắc mình bước ra:

- Có mặt tướng!

Tần Tiêu xuất ra hai mặt tướng kỳ:

- Hai người các người mỗi người lĩnh một vạn khinh kỵ Tả Uy Vệ, di chuyển mặt trái, phải của Lý Tự Nghiệp chừng năm mươi dặm, chuyên tiếp ứng cho đại quân. Mỗi cách thời gian một nén nhang, phái ra ba vòng thám báo, cùng liên hệ đại tướng quân tam quân. Nếu có biến cố, lập tức tiếp viện.

- Dạ!

Nhị tướng lăm lăm tiếp nhận tướng kỳ, lui xuống.

Tần Tiêu đưa mắt nhìn Hoàn Tử Đan đứng dưới đài điểm tướng, trên thân hắn mặc kim giáp hoàng bào, tay cầm phượng sí lồi kim đang, thắt lưng mang trường đao. Ngoại trừ màu sắc trường bào khác biệt một chút, hoàn toàn là giống bản thân Tần Tiêu như đúc, không khỏi có chút buồn cười: Quần áo cha con? Quần áo sư đồ?

- Hoàn Tử Đan!

Toàn thân Hoàn Tử Đan chấn động, đi nhanh ra, lớn tiếng đáp:

- Có mặt tướng!

Tần Tiêu xuất ra một đại kỳ màu đỏ, bên trên thêu dòng chữ “Liêu Đông tiên phong – Hoàn” đưa tới trước mặt của hắn:

- Người dẫn ba trăm thiên binh mở đường tiên phong Hồ Kỵ sư. Tức khắc xuất phát, di chuyển chung quanh giao giới Khiết Đan, Hê cùng biên cảnh Đại Đường. Nhớ lấy, nếu gặp cường địch hoặc quân địch đông đảo, không được ác chiến, nhanh chóng thả pháo hiệu báo động. Ta tự mình dẫn một vạn Hồ Kỵ sư đi sau tiếp ứng.

Hoàn Tử Đan mừng rỡ - ta là tiên phong!

Tiếp nhận tướng kỳ, Hoàn Tử Đan lớn tiếng nói:

- Đại soái yên tâm, mặt tướng nhất định chém nhiều kẻ địch, đền đáp Đại Đường!

742. Chương 744 : Nhữ Hồ Khiếu Cốc. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 744 : Nhữ Hồ Khiếu Cốc. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Dứt lời xoay người muốn rời đi, Tần Tiêu đột nhiên gọi lại:

- Đợi một chút! Đừng quên ta đã hạ quân lệnh! Người làm mở đường, không phải cùng địch tranh phong. Nếu chống lại quân lệnh, tuyệt không xử nhẹ!

Hoàn Tử Đan chấn kinh sững sờ, ôm quyền nói:

- Đại soái yên tâm, mặt tướng nhất định làm việc theo quân lệnh nghiêm khắc!

Lúc này Tần Tiêu mới gật đầu:

- Đi thôi!

Hoàn Tử Đan nắm chặt cương ngựa đi tới trận hình của Thiên Binh Giám. Một người đứng bên cạnh đi tới đón kỵ, Hoàn Tử Đan theo bản năng định giao cho hắn, nhưng khi nhìn lại liền rút tay:

- Hầu Tử? Bộ dạng người đáng khinh như vậy, còn muốn khiêng kỵ, đi qua một bên! Thiết Tam, người tới!

Thiết Tam vui mừng tiếp nhận đại kỵ, dương dương đắc ý. Hầu Tử buồn bực mắt trợn trắng, suýt chút chửi ầm lên. Hoàn Tử Đan cười hăng hắc, xoay người lên ngựa, vẻ mặt nghiêm túc, vung lên phượng sí lỗi kim đang, lớn tiếng quát:

- Thiên Binh môn, xuất phát!

Vó ngựa tung bay, hơn ba trăm dũng sĩ tinh anh hướng phương bắc phóng nhanh mà đi, thoáng chốc đã không còn bóng dáng.

Tần Tiêu đứng trên đài điểm tướng, nhìn theo bóng lưng nhóm thiên binh đi xa, trong lòng thầm nghĩ: Nghe con không sợ cộp. Hoàn Tử Đan là một nhân tài, nhưng phải lịch lãm nhiều hơn trên chiến trường mới xong...

Gió tây phần phật, chiến mã hí vang rền, nhiệt huyết sôi trào, chí khí tăng cao.

Tần Tiêu nhìn xuống đại quân chỉnh tề hùng tráng trước mặt, trong lòng ngực tràn ngập hào khí, loại cảm giác phấn khởi kích động quen thuộc dâng lên!

Tần Tiêu xuất ra lệnh phù, nhìn Kim Lương Phượng đứng bên cạnh nói:

- Kim Lương Phượng, Lý Giai Lạc, Khương Sư Độ, Thiệu Hoàn, Chu Dĩ Độ, Phạm Thức Đức! Sáu người các người do Kim Lương Phượng dẫn đầu, bảo vệ U Châu thành. Nếu có quân tình đại sự, thương nghị không quyết thì nghe theo Kim Lương Phượng định đoạt; mà có đại sự dân chính do Khương Sư Độ làm chủ. Nếu không phải chuyện vạn phần khẩn cấp hoặc là có lệnh phù do ta phát tới, không được thả bất cứ người nào rời khỏi U Châu thành. Bốn cửa thành từ ngày hôm nay đóng cửa mười hai canh giờ. Riêng cửa nam từ giờ Tỵ đến giờ Thân, dân chúng ra vào cũng phải nghiêm tra văn điệp thân phận, để phòng gian tế Bắc Địch lên vào!

- Dạ!

Sáu người chấp tay đón lệnh. Tần Tiêu giao lệnh phù cho Kim Lương Phương, nói với hắn:

- Ngay trong ngày hôm nay, an nguy U Châu giao cho tiên sinh, bảo trọng!

Kim Lương Phương tiếp nhận lệnh phù, mỉm cười:

- Đại soái yên tâm, ty chức chắc chắn U Châu vững như bàn thạch. Các đồng liêu sẽ cùng nhau chờ đợi đại nguyên soái đại thắng trở về!

- Tốt!

Tần Tiêu tràn đầy tự tin gật đầu, xoay người lại, nhìn một vạn kỵ binh trung quân uy vũ.

- Hồ Kỵ sư, lên ngựa!

- Hống!

Một vạn tướng sĩ cùng xoay người lên ngựa, mỗi người đeo vũ khí sáng như tuyết, hàn khí dày đặc.

Tần Ảnh dẫn theo hai con ngựa đi lên, Tần Tiêu liếc mắt nhìn qua hắn, phi thân lên ngựa, giương cao phượng sí lông kim đang:

- Xuất phát!

Thanh âm tiếng tù và vang vọng thật dài, Tần Tiêu mang theo binh giữ soái kỳ, phóng nhanh ra khỏi đài điểm tướng, theo phương bắc lao đi. Bên cạnh hắn là quái nhân Tần Ảnh tay cầm loan đao lưng đeo cung tên. Tuy rằng ngựa của hắn là chiến mã bình thường trong quân, nhưng chỉ rút sau lưng Tần Tiêu chừng một thân ngựa, xem ra kỹ thuật điều khiển ngựa thật tinh anh. Đi bên kia Tần Tiêu chính là nữ trung hào kiệt Mặc Y, ngựa trắng ngân thương, tư thế oai hùng hiên ngang, hết sức lóa mắt.

Cách sau bốn năm, soái kỳ thêu chữ Tần lại tung bay trên chiến trận. La Vũ Phong tay giữ soái kỳ cảm giác hưng phấn lẫn tự hào chưa từng có, đại kỳ này, phụ tải vinh dự của rất nhiều người, cùng nỗi kiêu ngạo lẫn chờ mong. Hiện giờ tái hiện chiến trường, thật khiến người cảm khái hàng vạn hàng ngàn!

Hôm nay Đạm Kim mã hết sức hưng phấn, không ngừng tăng nhanh sức bật gương mẫu phía trước, dưới bốn móng ngựa sắt của nó, bụi mù tung bay, uy phong lẫm lẫm.

Tần Tiêu một tay cầm cương, một tay cầm phượng sí lưu kim đang, đôi mắt híp lại nghiêng tai lắng nghe gió tây rít gào giận dữ, tinh tế nghiền ngẫm cảm xúc trong lòng. Hắn cảm giác như vũ khí trong tay có thêm sinh mệnh, một cỗ khí tức linh động xuyên thấu qua cánh tay truyền đến, giống như linh hồn ngủ say đã lâu chợt thức tỉnh, đang cùng hắn dung hòa thành một thể.

Hôm nay Tần Ảnh phủ thêm bộ thiết khải mà Tần Tiêu làm cho hắn, mắt trái bị mù cũng dùng khăn đen che phủ lên, thoát nhìn không đến nỗi khủng bố như lúc trước.

Nhưng sắc mặt hắn vẫn lãnh khốc như trước đó, ánh mắt càng thêm âm u hung hãn. Nam nhân này trong lòng chỉ còn lưu lại nỗi thù hận, lúc này chẳng khác gì hàn băng thiết thương, chỉ hướng về phía trước, không còn suy nghĩ điều gì khác.

Một vạn Hồ Kỵ sư mới ra đời, dưới sự chỉ huy suất lĩnh của Tần Tiêu, nhiệt huyết tràn đầy, bay nhanh về phía trước. Thanh âm tiếng vó ngựa vang như sấm đánh, làm cả phiến đại thảo nguyên không ngừng run rẩy.

Hồ Kỵ sư đi được nửa canh giờ, Lý Tự Nghiệp nhìn Thạch Thu Giản cùng Đỗ Tân Khách nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Hai người các ngươi hiện tại có thể xuất động. Nhớ kỹ đại soái đã từng giao phó, mỗi một nén nhang thời gian phải ba vòng thám báo hồi báo quân tình.

- Dạ!

Nhị tướng lên ngựa, lắc tướng kỳ, lớn tiếng hạ lệnh:

- Ngu hậu kỵ trái phải, xuất phát!

Hai vạn khinh kỵ binh phân ra hai bên, cờ xí phấp phới, đội ngũ chỉnh tề.

Mọi người đứng trước đài điểm tướng, ngược mắt nhìn theo đại quân xuất phát theo thứ tự, không khỏi cùng tán thưởng. Khương Sư Độ nói:

- Ta ở U Châu hơn mười năm, trước sau tiếp xúc ba đại đô đốc. Tần đại soái quả nhiên là nhân tài khó được! Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, lại có thể làm cho Liêu Đông quân biến hóa thay da đổi thịt như thế. Nói thật lúc ban đầu ta cũng không xem trọng hắn. Nhưng hiện tại ta không thể không bội phục hắn.

Phạm Thúc Đức đứng bên cạnh cười nhẹ:

- Khương đại nhân, bổn sự của Tần đại soái không chỉ đơn giản như vậy. Tin tưởng chỉ cần ở thêm một đoạn thời gian, người cũng sẽ giống như ty chức bội phục hắn sát đất.

Khương Sư Độ ha ha cười:

- Chỉ hi vọng như thế đi, ty chức cũng muốn càng thêm bội phục hắn, như vậy liền ý nghĩa Liêu Đông quân chúng ta sẽ không ngừng thắng lợi!

Kim Lương Phương đứng một bên lắng nghe hai vị quan văn nói chuyện, không khỏi vuốt râu cười, trong lòng thầm nhủ: Từ quân tư mà xem, Liêu Đông quân đích thật là tiến bộ cực nhanh. Nhưng không biết năng lực chiến đấu thực tế lại có tiêu chuẩn thế nào. Hồ Kỵ sư do Tần Tiêu tự mình dẫn dắt, thật sự có thể chống lại lang kỵ Bắc Địch hùng hãn sao? Mỗi mắt mong chờ!

Lý Tự Nghiệp chợt quát to một tiếng khiến mọi người đều giật mình:

- Các huynh đệ, đánh lên trống trận, hống xuất bộ lệnh, xuất phát!

Ba vạn Mịch Dao thủ cùng rống to:

- Hống, hống, hống!

Những thuận bài cùng mịch đao vang rền, ba vạn Mịch Dao thủ trung quân theo tiếng hô cùng tiết tấu hướng đông bắc đẩy mạnh tới. Lý Tự Nghiệp cười hắc mã đen nhánh, trong tiếng hống to xen lẫn tiếng trống, dẫn quân xuất phát.

Trên đại giáo trường không bao lâu chỉ còn lại một ít thủ kỵ trung quân cùng Tả Kiều Vệ.

Kim Lương Phương cười cười, phát tay:

- Vào thành.

743. Chương 745 : Ngang Nhiên Đánh Cướp. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 745 : Ngang nhiên đánh cướp. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lúc này tiên phong Hoàn Tử Đan đã chạy đi hơn mười dặm, đi tới một sườn đất dừng ngựa quan sát. Bên cạnh có người lập tức đưa lên bản đồ hành quân, Hoàn Tử Đan cẩn thận nhìn một lúc, sau đó nói:

- Xa trăm dặm phía bắc chính là biên cảnh Hề cùng Đại Đường. Các huynh đệ, nhớ kỹ quân lệnh của đại soái, không thể tàn sát Hề tộc nhân. Nếu có người phản kháng, bắt sống!

- Dạ!

Khí thế của Hoàn Tử Đan tràn đầy trên mặt, nổi lên tia mỉm cười thỏa mãn. Trong tay hắn nắm chặt phượng sí lưu kim đang mà Tần Tiêu giao cho, trong lòng nhiệt huyết menh mông.

- Đi!

Vỗ ngựa, hơn ba trăm người theo sát sau hắn phóng về phía trước.

Một lúc lâu sau quả nhiên gặp được một ít lều trại cùng dê bò. Hơn mười Hề tộc nhân kinh hoảng bỏ chạy, dê bò nhảy loạn khắp núi đồi. Hoàn Tử Đan ngưng thần quan sát một lúc, mang người vây quanh nhóm Hề tộc nhân kia.

Những Hề tộc nhân này, nhàn rỗi làm dân, thời chiến làm binh. Trong tay mỗi người đều có loan đao cùng tên. Tuy rằng biết rõ không đánh lại mấy trăm Đường quân từ trời giáng xuống, nhưng quyết tâm liều chết. Đao ra khỏi vỏ, tên lên dây, vẻ mặt mỗi người cực kỳ bi tráng, nhìn qua như muốn liều mạng, chết mà thôi.

Hoàn Tử Đan thúc ngựa tiến lên vài bước, dùng thổ ngữ Khiết Đan nói:

- Các người là người Hề hay người Khiết Đan?

Mấy Hề tộc nhân mặc áo da dê, kết đuôi sam nhất thời sửng sốt nhìn vị tướng quân Đại Đường, không ngờ hắn biết nói tiếng Khiết Đan lưu loát như vậy?

Hề tộc không có ngôn ngữ riêng của dân tộc mình, chỉ nói tiếng Khiết Đan. Trong Thiên Binh Giám cần phải học đủ loại ngôn ngữ như Đột Quyết ngữ, Khiết Đan ngữ cùng Thổ Phiên ngữ. Bản thân Hoàn Tử Đan là thiên binh thừa đương nhiên giỏi đạo này.

- Chúng ta là Hề tộc!

Trên mặt Hoàn Tử Đan hiện lên tia mỉm cười thân thiện, giương tay lên, để nhóm thiên binh tránh đường, sau đó nói:

- Nếu là người Hề, vậy là bằng hữu tương lai của chúng ta. Bốn tướng chính là dưới trướng Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản Tần đại soái – tướng tiên phong, họ Hoàn. Phụng lệnh Tần đại soái đến chiêu an Hề tộc dân chúng, bao vây tiểu trừ phản nghịch Khiết Đan. Nếu các người là Hề tộc nhân, có thể dẫn dê bò của các người quay về bản thổ Hề tộc đi. Trở về nói cho tù trưởng Lý Đại Bô của các người, Tần đại nguyên soái của Liêu Đông đạo hạnh quân phụng lệnh hoàng đế Đại Đường ít ngày nữa sẽ đến chiêu an Hề tộc.

Mấy dân chúng Hề tộc sững sờ, vừa thấy Đường quân tránh sang một bên, nửa tin nửa ngờ thu hồi loan đao cùng cung tên, cười ngựa phóng ra thật nhanh.

Thật không đuổi theo!

Những người kia nhất thời như được đại xá, xua đuổi dê bò cũng không hề quay đầu lại hướng phương bắc bỏ chạy thật nhanh.

Hoàn Tử Đan đứng trên sườn dốc nhìn theo bóng lưng bọn hắn chạy xa xa, môi khẽ động, nở nụ cười.

Hơn ba trăm thiên binh tiếp tục xông về phía trước, nhanh như mũi tên rời cung, gào thét trên đại thảo nguyên. Đi tới biên cảnh Hề tộc, dọc theo đường đi buông tha cho sáu bảy nhóm mục dân. Ở trên biên cảnh lại gặp một đám kỵ binh, chỉnh tề liệt thành một đội đứng trên đồi cao, lẳng lặng chờ đám người Hoàn Tử Đan.

Hoàn Tử Đan ngưng thần quan sát, ước chừng không ít người. Nếu muốn ngay mặt kích sát, ba trăm thiên binh đối phó nhóm người này có thể nói chỉ là một bữa ăn sáng. Nhưng vừa nghĩ tới quân lệnh của Tần Tiêu cùng chiến thuật, trong lòng Hoàn Tử Đan lại có chủ ý khác. Hắn đem phượng sí lưu kim đang ném cho tướng sĩ phía sau, mang theo Thiết Tam hướng sườn núi trước mặt đi tới. Nhóm Hề tộc đột nhiên xông xáo, từ xa xa Hoàn Tử Đan nghe không được rõ ràng, chỉ nghe loảng thoảng vài từ “Kim Giáp Chiến Thần – Lang Ma tướng quân” gì đó.

Trong lòng Hoàn Tử Đan có chút dở khóc dở cười: Đám người này không biết chữ Hán sao?

Trên đại kỳ thêu rõ ràng chữ “Hoàn” lại đem hấn nhận thức là sư phụ hấn...A, người Hề cùng người Khiết Đan hiện tại cũng chưa có văn tự riêng của mình, lại có mấy người nhận thức được chữ Hán?

Hoàn Tử Đan mặc kệ hết thấy, dồn trung khí dùng tiếng Khiết Đan rống lớn:

- Đại Đường Liêu Đông quân tiên phong, thỉnh Hề tộc tướng lĩnh ra trả lời!

Một tiếng rống to, nhóm người Hề lại xôn xao một trận. Sau một lúc lâu mới có một nam nhân bốn mươi mấy tuổi cưỡi ngựa đi xuống sườn núi đến trước mặt Hoàn Tử Đan, đặt tay lên ngực cúi người thi lễ:

- Hề tộc, Mộc Côn bộ Sĩ Cân Đa Mễ Đa gặp qua Lang Ma tướng quân.

Hề tộc được phân năm bộ, Hột Chủ, Mạt Hạ Phát, Khế Cá, Mộc Côn, Thất Đắc – mỗi bộ có một thủ lĩnh xưng là Sĩ Cân. Năm bộ lại có một tù trưởng liên minh, hiện tại đảm nhiệm chức này chính là A Hội thị đại tù trưởng Lý Đại Bô mà tổ tiên từng được ban cho họ Lý.

Hoàn Tử Đan khẽ cười, nói:

- Ta không phải Lang Ma tướng quân. Lang Ma tướng quân là sư phụ ta. Ta là đồ đệ của ngài tên Hoàn Tử Đan. Đa Mễ Đa Sĩ Cân đại nhân, bốn tướng phụng lệnh đại nguyên soái cũng chính là Lang Ma tướng quân, hôm nay đặc biệt đến gặp mặt Hề tộc, nhấn lại ý chỉ của hoàng đế Đại Đường. Chỉ cần Hề tộc chịu sát nhập, Đại Đường bất kể hiểm khích ngày trước, cùng Hề tộc hòa thuận chung sống. Cùng chống chọi với kẻ thù ngoan cố Đột Quyết cùng Khiết Đan.

Đa Mễ Đa thoáng sững sờ, trên mặt hiện lên chút thất vọng, nhưng vẫn thập phần khiêm cung nói:

- Đại sự như thế một Sĩ Cân như ta thật không dám độc đoán, còn phải quay về mời các Sĩ Cân các bộ cùng đại tù trưởng thương nghị mới có thể định đoạt. Thỉnh Hoàn tướng quân chuyển lời kính ý của Đa Mễ Đa đến Lang Ma tướng quân cùng hoàng đế Đại Đường.

Hoàn Tử Đan có chút kinh dị, người này lại có thể đem Lang Ma tướng quân nhắc nhở trước cả danh xưng của hoàng đế Đại Đường. Xem ra man nhân Bắc Địch kính trọng dũng sĩ còn hơn cả hoàng đế Đường triều. Hơn nữa trong lòng hấn hơi có chút khó chịu...tên này, sau khi biết ta không phải Lang Ma tướng quân, lại có vẻ ử rử, xem thường ta? Đáng giận!

Mặc dù có chút khó chịu, nhưng Hoàn Tử Đan vẫn biết lấy đại cục làm đầu, mỉm cười gật đầu nói:

- Sĩ Cân đại nhân yên tâm, ta sẽ chuyển lời. Còn nữa, kể từ hôm nay thỉnh Hề tộc nhân không cần tiếp tục lướt qua biên cảnh triền núi nơi này nữa. Sự tình trước kia chúng ta không trách lỗi, nhưng từ nay về sau phạm là ai xâm phạm biên giới, đại nguyên soái đã có lệnh nghiêm trị không tha!

Đa Mễ Đa thoáng ngẩng người, đặt tay lên ngực cúi người thi lễ:

- Ta sẽ trở về chuyển đạt ý tứ của tướng quân, cáo từ!

Dứt lời Đa Mễ Đa thúc ngựa quay về sườn núi, một trận thanh âm như sỏi hú vang lên, hơn ngàn Hề tộc kỵ binh nhanh như cơn gió biến mất.

Nhóm người Hoàn Tử Đan hội tụ cùng nhau, nhìn nhóm Hề tộc rời đi, đều vui vẻ nở nụ cười.

Ba trăm người làm ngàn người nghe danh rút lui, đích thật là chuyện làm người cảm thấy sảng khoái. Nhưng trong lòng Hoàn Tử Đan lại có chút không vui, bởi vì hấn biết thành công này không liên hệ gì tới mình. Nhóm Hề tộc kia chỉ vì e ngại Lang Ma tướng quân mà thôi.

Mình chọn trang phục giống sư phụ như đúc, không nghĩ tới lại biến thành hàng giả, buồn bực...

744. Chương 746 : Ngang Nhiên Đánh Cướp. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 746 : Ngang nhiên đánh cướp. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Hoàn Tử Đan ngẩng đầu nhìn sắc trời, ngày đã giữa trưa, vì thế hạ lệnh:

- Tiếp tục đẩy mạnh về hướng đông bắc nửa canh giờ, sau đó nghỉ ngơi ăn uống tại chỗ. Buổi tối tiếp tục hành động!

Trước khi lên đường, Tần Tiêu đã đặc biệt phân phó thời gian nghỉ ngơi cần ở xế chiều, không thể đến tối. Ban đêm đại thảo nguyên cực lạnh, hơn nữa chỉ cần đốt đuốc sẽ biến thành bia sống cho người Bắc Địch. Mọi người trong Thiên Binh Giám đã luyện tập sinh tồn dã ngoại, đối với những việc này cũng vô cùng hiểu rõ.

Hơn ba trăm người tung cao vó ngựa hướng đông bắc đi tới.

Ở địa phương phía sau cách mười dặm, Tần Tiêu mang theo vạn Hồ Kỵ sư phi nhanh.

Dọc theo đường đi nhìn thấy thật nhiều Hề tộc dân chúng cùng dê bò đang hốt hoảng bỏ chạy. Trong lòng Tần Tiêu thầm hài lòng, xem ra Hoàn Tử Đan đem lệnh của mình chấp hành không tệ lắm. Khi đến giữa trưa, Tần Tiêu cho đại quân ngừng lại an bài mọi người nghỉ ngơi ăn cơm. Đại quân xuất hành mỗi người mang theo mười ngày lương khô, nhẹ nhàng hành động, không mang theo nhiều đồ quân nhu, đây là cách phân phối khi đánh du kích.

Mặc Y lập tức dỡ xuống gói lương khô, cầm bình nước da dê đưa cho Tần Tiêu, ghé vào tai hắn nói:

- Huynh thật sự yên tâm cho hảo đồ đệ của huynh dẫn theo nhóm thiên binh mở đường tiên phong phía trước sao? Nếu gặp phải cường địch hoặc là tình huống gì đặc biệt phải làm sao bây giờ?

Tần Tiêu mở gói lương khô lấy ra hai bánh nướng áp chảo đưa một cái cho Mặc Y, hờ hững nói:

- Phía trước đã phái ra nhiều thám báo như vậy, tự nhiên là có tác dụng, hiện tại gần đây cũng không có nhiều địch quân. Hơn nữa Hoàn Tử Đan lẫn lộn trong Thiên Binh Giám ba năm, hẳn là có thể ứng đối các tình huống. Ngọc không mài không thành khí, nếu mãi xem hắn là nhi đồng, khi nào hắn mới có thể độc bá một phương?

- Phải rồi phải rồi, sau này huynh cũng đối đãi với các con như vậy, đúng không?

Mặc Y lườm hắn, nói:

- Nghiêm khắc có thừa, từ ái không đủ!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Muội nha, thật sự là tràn đầy mẫu tính! Hiện tại nơi này là quân đội, đừng mang quá nhiều cảm tình riêng tư trộn lẫn vào. Ta lo lắng là làm sao đánh tốt chiến trận, làm sao bồi dưỡng được càng nhiều nhân tài.

Dứt lời Tần Tiêu cầm bánh nướng ném cho Tần Ảnh đang ngồi một bên.

Mặc Y nhẹ nhàng bĩu môi:

- Con của chúng ta sao, không cần trà trộn trong tay của huynh là tốt nhất, tốt nhất là đừng làm quan làm tướng.

- Ha ha, phải không?

Tần Tiêu tùy ý cười cười, trong lòng lại rõ ràng hiện ra hình ảnh của thê thiếp hài tử tại Giang Nam xa xôi.

Màn đêm buông xuống, nhiệt độ không khí trên đại thảo nguyên giảm nhanh. Gió tây lạnh冽, thổi lên thảo nguyên phần phật không ngừng.

Hoàn Tử Đan mang theo ba trăm thiên binh nghỉ ngơi hai canh giờ lúc xế chiều, tinh thần phấn chấn tiếp tục ra quân. Đi thêm một đoạn về hướng đông bắc, đã đi tới biên cảnh giữa Đại Đường cùng Khiết Đan.

Khảo nghiệm chân chính cuối cùng đã tới. Hơn ba trăm người nhất thời cùng hưng phấn, trông mong gặp được một đội kỵ binh Khiết Đan, theo chân bọn hắn làm một trận. Đoạn đường làm “tiên phong” của bọn họ thật sự là quỷ dị lần đột nhiên, người Khiết Đan sẽ không nghĩ tới thái độ của Đại Đường lại có thể khác thường như vậy, sử dụng hình thức du kích chủ động phóng ra, hơn nữa còn phái ra một đội ngũ ít người như thế đi tiên phong phía trước. Nhóm người Hoàn Tử Đan không nhiều, hành động nhanh nhẹn, chẳng khác gì mũi dao nhọn đâm thẳng vào bụng của Khiết Đan.

Chuyển qua một con dốc thoải, xa xa gió rít, lóe lên ánh lửa!

Hoàn Tử Đan giống như hít thuốc kích thích, nhất thời tinh thần đại chấn, giương tay nghiêm túc thấp giọng nói:

- Dừng lại, phát hiện mục tiêu!

Tất cả mọi người tinh thần tỉnh táo, ngưng thần quan sát ánh lửa phía trước. Đống lửa phân tán, ước chừng hơn mười, đây là thói quen của người Khiết Đan. Nơi này là lều trưởng của mục dân, mấy gia đình tạo thành một nhóm, đem dê bò của mình vây quanh ở giữa. Quả nhiên bên cạnh đống lửa còn có một bầy dê đang đi lại hoặc nằm dài nghỉ ngơi.

Hoàn Tử Đan lập tức nhận định đây là một nhóm mục dân ra ngoài chăn nuôi!

Hắn không nhịn được bật cười, trong lòng thầm nhủ: Không thể tưởng được ta suất lĩnh Thiên Binh Giám đi ra, nhiệm vụ đầu tiên lại là...đánh cướp!

Hoàn Tử Đan vươn tay, dựng thẳng ba ngón tay với mọi người, vung sang trái phải. Ba gã thiên binh ngầm hiểu xuống ngựa, thân hình thoăn thoắt biến mất trong màn đêm.

Thời gian một nén nhang trôi qua, ba gã thiên binh cùng hồi báo tình hình: Mười lăm lều trưởng, gần bên không phát hiện có quân đội Khiết Đan.

Hoàn Tử Đan gật đầu, dựng thẳng hai ngón tay, hướng hai bên chỉ tới. Ba trăm người phía sau lập tức chia thành ba đội, hai đội nhanh chóng bọc sang hai bên, hình thành vòng vây cỡ lớn, đem mục dân Khiết Đan vây bên trong. Hoàn Tử Đan mang theo trăm người chậm rãi đi về phía trước.

Chờ khi vòng vây đã khép lại gần xong, Hoàn Tử Đan vung phượng sí lưu kim đang, tiếng huýt gió kỳ quái vang lên, ba trăm thiên binh nhất thời xông thẳng về hướng lều trại trước mặt! đọc truyện mới nhất tại .

Hơn mười hộ mục dân Khiết Đan đang nướng thịt dê ăn cơm, chợt nghe được thanh âm tiếng huýt kỳ quái cùng tiếng vó ngựa, không khỏi hoảng sợ cùng chạy ra. Trong tầm mắt nhìn thấy liền choáng váng, khắp bốn phía đều bị nhóm kỵ binh mặc khải giáp màu đen vây quanh! Những người kia phảng phất như nhóm ma quỷ đột nhiên buông xuống không chút dấu hiệu. Trong bóng đêm, mơ hồ nhấp nháy hàn quang, nhưng may mắn họ không sử dụng cung tên!

Mấy nam nhân Khiết Đan vội vàng lao về hướng buộc ngựa, nơi đó có cung tên của bọn họ!

- Sưu sưu sưu...

Vài tiếng gió rít xuyên phá bầu trời, mấy nam nhân Khiết Đan nhất thời dừng phất người lại. Bởi vì bên chân bọn họ cắm mấy mũi tên thép ngăm đen!

Cung tên thật quái dị! Nhóm nam nhân Khiết Đan bị dọa đổ mồ hôi lạnh, chỉ cần nhích qua một tấc đã thoải mái xỏ xuyên qua thân thể bọn hắn!

Mấy nữ nhân nhất thời hét rầm lên, hướng nam nhân của mình chạy qua chen chúc thành một đoàn.

Hoàn Tử Đan nhìn nhóm mục dân, cũng không có ý định giết chết bọn họ. Bởi vì kế hoạch của Tần Tiêu là cuối cùng bình định cùng dung hợp người Khiết Đan, nếu giết quá nhiều binh dân cũng sẽ không có ích lợi gì.

Hoàn Tử Đan thúc ngựa đi qua, tới cạnh đồng lửa, hoàng kim giáp sáng lên rực rỡ, hân dưng tiếng Khiết Đan hỏi:

- Các người, là người Khiết Đan?

Mấy hán tử Khiết Đan nhìn vị tướng quân uy phong lẫm lẫm trước mặt, trong tay cầm một thanh binh khí thật kỳ dị mà bá đạo, trong lòng phát lạnh cố gắng lấy can đảm nói:

- Phải!

Hoàn Tử Đan lãnh liệt cười:

- Hiện tại các người có hai lựa chọn. Thứ nhất, chết trên lưng ngựa. Thứ hai, làm tù binh của chúng ta!

Nhóm thiên binh chung quanh cùng rống lên, vung cao cánh tay!

Lần này nhóm người Khiết Đan nhìn thấy thật rõ ràng, trên cánh tay những quân nhân kia buộc chặt một loại cung nỏ kỳ quái, mũi tên đen bóng lóe sáng hàn khí đoạt tâm phách người.

Hai ba mươi người Khiết Đan chen chúc thành một đoàn, các nam nhân rút loan đao, gắt gao che chở nữ nhân phía sau. Bọn hán không chút cam lòng nhìn đàn dê bò bên cạnh mình, nhìn qua giống như muốn liều chết tới cuối cùng!

745. Chương 747 : Tiểu Lão Hồ Phát Bư. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 747 : Tiểu lão hồ phát bư. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Hoàn Tử Đan lớn tiếng, đem phượng sí lưu kim đang vung lên, một thanh âm gió rít lạnh thấu xương vang xa:

- Ta không có nói cho các người thời gian tự hồi!

Các nữ nhân Khiết Đan òa khóc, nam nhân hoảng hốt.

Chiến là hán phải chết. Không chiến là khuất nhục, sinh tử khó lường!

Chẳng thà một trận chiến!

Một nam nhân đầu lĩnh cắn chặt răng, lớn tiếng rống, vung đao hướng Hoàn Tử Đan vọt tới! Hoàn Tử Đan hừ lạnh một tiếng, không hề nhúc nhích, lập tức vung phượng sí lưu kim đang chờ hán xông đến!

Trong trời đêm, một đạo hàn quang lướt qua, xoạt một tiếng, nam nhân Khiết Đan hung mãnh kia bị chặt ngang thành hai đoạn, thi thể ngã văng ra ngoài.

- Đương...

Loan đao của hán rơi xuống đất, giống như rơi trong lòng nhóm người Khiết Đan, vang lên thanh âm chói tai.

Một nữ nhân Khiết Đan điên cuồng chạy tới bên thi thể nam nhân kia, khóc lên tê tâm liệt phế.

Hoàn Tử Đan lạnh giọng quát:

- Quân lệnh của đại nguyên soái, tiêu diệt Khiết Đan, đem bọn hán đuổi ra khỏi lãnh thổ Đại Đường! Nếu có người nào phản kháng, giết không tha! Các ngươi giết biết bao dân chúng Đại Đường tay không tấc sắt, có từng nghĩ qua, bọn họ cũng từng thương tâm như thế? Bẩm tướng nói thêm một lần cuối cùng, các ngươi chỉ có hai tuyến chọn, một là chết, hai là thành tù binh của chúng ta!

Nhóm người Khiết Đan ném xuống loạn đao.

Bọn hán cả đời theo võ, lúc này đã hiểu rõ ràng tình thế. Đừng nói tới hơn ba trăm thủ nỏ kỳ quái kia, chỉ nói vị đại tướng tay cầm binh khí kỳ dị trước mặt bọn hán cũng không phải là đối thủ. Khi thấy một chiêu kia chém ra, lòng tin của bọn họ đã lập tức sụp đổ. Những nam nhân kia từng tham gia công phạt trong quân đội Khiết Đan, rất ít được nhìn thấy có người Hán võ nghệ dũng mãnh xuất sắc như thế.

Nữ nhân đang khóc nức nở kia chợt nổi điên bật dậy, nhặt loạn đao muốn liều mạng với Hoàn Tử Đan, lại bị những người khác ôm chặt ngăn cản.

Hoàn Tử Đan lạnh lùng liếc mắt nhìn nữ nhân kia, khinh thường nói:

- Nam nhân của ngươi đã giết không biết bao nhiêu dân chúng Trung Nguyên vô tội, kể cả lão nhân, nữ nhân cùng nhi đồng. Đại soái có lệnh không giết tù binh không phản kháng, làm vậy đã rất nhân đạo! Người đâu, trói lại cho ta!

Người của Thiên Binh Giám tiến lên đem tù binh trói chặt. Mấy nam nhân Khiết Đan nói nhỏ:

- Hẳn nói “đại soái”, chính là Lang Ma tướng quân trong lời đồn đãi của người Đột Quyết hay sao?

Thiên binh đứng bên cạnh quát:

- Phải thì sao, không phải thì sao? Ngươi quản nhiều như vậy làm gì?

Hoàn Tử Đan đang định gọi mấy huynh đệ mang theo dê bò cùng tù binh về cho Tần Tiêu, không ngờ thiên binh đi thăm dò tình huống mặt đông phi ngựa về hồi báo:

- Bẩm tướng quân, mặt đông chừng ba mươi dặm phát hiện đại đội kỵ binh Khiết Đan! Theo số được mà xem, không ít hơn hai ngàn người!

Hoàn Tử Đan kích quyền:

- Tới hay lắm!

Hoàn Tử Đan tức khắc lên ngựa, phát ra mệnh lệnh:

- Hầu Tử, ngươi mang mười huynh đệ đem tù binh cùng dê bò toàn bộ giao về mặt sau cho đại soái xử trí. Các huynh đệ khác cùng ta tiến lên nghênh địch!

Thiết Tam vội nói:

- Tướng quân, trước khi đi đại soái có nói, không được tùy tiện chém giết chính diện cùng đại quân Khiết Đan. Tướng quân có nên...phái người hồi báo đại soái trước tiên, thỉnh ngài định đoạt?

Sắc mặt Hoàn Tử Đan trầm xuống:

- Ít nói, chấp hành quân lệnh! Chỉ là một ít tạp binh mà thôi, cần gì làm phiền đến đại soái? Chúng ta trực tiếp thu thập là được, để cho đại soái giảm bớt tâm lực, đồng thời cũng vui mừng một phen.

Thiết Tam vẫn có chút do dự:

- Chỉ sợ ngày sau đại soái trách tướng quân chống lại quân lệnh...

Hoàn Tử Đan trừng mắt liếc hắt:

- Thiết Tam, nếu ngươi sợ thì đi áp giải tù binh cùng dê bò, đừng ở đây gây náo động lòng quân!

Thần sắc Thiết Tam chấn động:

- Sợ? Lão tử từ nhỏ không biết chữ sợ viết như thế nào! Lên, cùng đám man di Khiết Đan làm một trận!

Ngoài hai mươi dặm, một đội kỵ binh Khiết Đan chậm rãi đi tới. Đại tướng đầu lĩnh mặc một thân bì giáp miên y, trên đầu đội mũ cài điều linh vũ, thần sắc có chút mỏi mệt. Một gã tiểu tốt đi bên cạnh hắn nói:

- Cát Lỗ tướng quân, hay là đêm nay chúng ta hạ trại nghỉ ngơi tại đây đi?

Cát Lỗ lắc đầu, nặng trĩu nói:

- Đại tướng quân Khả Đột Vu có lệnh, cần chúng ta tranh thủ tới Loan Hà đóng quân trước khi hừng đông. Mấy ngày nay liên tiếp phát hiện thám báo của Đường quân, phỏng chừng bọn hắn sẽ có hành động. Chúng ta cần tranh thủ thời gian sớm nhất ngăn chặn con đường Đường quân tiến vào giao giới của Hề, Khiết Đan, tăng cường đề phòng. Truyền lệnh xuống cho các huynh đệ giữ vững tinh thần, mau nhanh hành quân.

Mệnh lệnh truyền ra, hai ngàn kỵ binh tinh nhuệ Khiết Đan nhanh thêm cước bộ hướng tây nam chạy gấp, tiếng vó ngựa vang xa.

Vừa chạy thêm được chưa đầy mười dặm, đột nhiên trước mặt phóng tới một trận mưa tên dày đặc, nhất thời những tiếng kêu rên thảm thiết nổi lên, người ngã ngựa đổ!

Cát Lỗ may mắn không trúng tên, nhưng cực kỳ hoảng sợ vội vàng ghì chặt cương ngựa lớn tiếng nói:

- Có mai phục, mọi người cẩn thận!

Toàn bộ binh lính Khiết Đan đều rút đao lấp tên, chuẩn bị sẵn sàng đón địch. Hai ngàn chiến mã nôn nóng không ngừng giẫm chân, thật sự hỗn loạn.

Trong bóng đêm, Hoàn Tử Đan nhếch môi, lộ ra nụ cười lãnh liệt, giương tay, người bên cạnh lặng yên không tiếng động tách ra hai bên.

Đội binh Khiết Đan bị trận mưa tên bắn tới nhất thời chết hơn trăm người, trong khoảnh khắc vô cùng khấn trương, còn đang chuẩn bị cùng địch nhân đại chiến một trận, nhưng đợi nửa ngày không thấy bóng dáng người nào đi ra.

Cát Lỗ phẫn nộ kêu to:

- Người nào, đừng giấu đầu lộ đuôi, đi ra cùng ta quyết một trận tử chiến!

Trên đại thảo nguyên mênh mông, chỉ nghe được thanh âm tiếng gió thu thổi qua cùng thanh âm tiếng rống to của Cát Lỗ. Nhóm người Hoàn Tử Đan giấu sau gò cao chỉ hờ hững, tự mình thay đổi phương vị chuẩn bị chiến đấu. Hoàn Tử Đan âm thầm cười lạnh: Mỗi người giờ đuối, không phải muốn làm bia sống sao?

Năng lực đánh đêm của chúng ta các người không cách nào tưởng tượng. Cho dù không có mệnh lệnh chỉ huy cũng có thể phối hợp không một kẻ hở. Man di Khiết Đan, lần này xem như các người xui xẻo, lại gặp phải ta! Sau này các người sẽ biết, Đại Đường không chỉ có một Kim Giáp Chiến Thần biết sử dụng phương pháp lưu kim đang!

Qua một lúc lâu Cát Lỗ vẫn không thấy có người đi ra ứng chiến, không khỏi kinh sợ lẫn nôn nóng. Lúc này tùy tùng đem mũi tên ghim trên thi thể đến cho hắn xem, Cát Lỗ kinh hãi nói:

- Loại tên thật kỳ quái! Xem ra chỉ có kỹ thuật công tượng cao siêu của người Hán mới có thể đánh tạo được, Đường quân từ khi nào lại sử dụng loại tên kỳ quái này, rốt cục là người nào?

Đúng lúc này ở hai bên trái phải lại thêm một trận mưa tên dày đặc bao trùm trời đất phủ tới. Thật nhiều kỵ sĩ Khiết Đan kêu thảm rơi xuống ngựa, những con ngựa bị thương nhảy loạn khắp nơi, trường hợp nhất thời hỗn loạn không sao chịu nổi.

Cát Lỗ thất thanh kêu to:

- Trấn định! Trấn định, đừng hốt hoảng!

Tầm bắn của thủ nỏ cực tốt, xa xa vượt khỏi phạm vi tầm nhìn của người Khiết Đan. Hơn nữa bọn hắn ở ngoài sáng, nhóm người Hoàn Tử Đan ở trong tối, đám người Cát Lỗ không cách nào bắt giữ được phương hướng những mũi tên bắn tới.

746. Chương 748 : Tiểu Lão Hồ Phát Bư. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 748 : Tiểu lão hồ phát bư. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Một trận mưa tên đi qua, lại không có chút động tĩnh.

Cát Lỗ giận tím mặt quát to:

- Chia ra hai đường, hướng trái phải xung phong liều mạng!

Kỵ binh Khiết Đan dừng mãnh thiện chiến nhất thời phân thành hai đường, như nước thủy triều tách ra, hướng hai bên đánh tới.

Hoàn Tử Đan nhìn thấy những cây đuốc di động, không khỏi cười lạnh, vung tay:

- Triệt!

Các thiên binh mai phục bốn phía hướng theo phương hướng nam bắc cùng nhau lui về.

Hai cỗ kỵ binh Khiết Đan tức giận rít gào hùng hổ bổ nhào tới, lại không nhìn thấy bóng người nào, nhất thời giận dữ.

Đây là đánh giặc hay là đánh quỷ?

Trong lòng Cát Lỗ kêu to không hay, vội vàng quay đầu ngựa mang theo một bộ phận thủ hạ tụ tập vào trung tâm, mặt khác ột cỗ kỵ binh Khiết Đan do thiên tướng suất lĩnh hướng trung tâm chạy tới.

Hai đội ngũ hợp cùng nhau, lại lắc đầu kêu lên:

- Không gặp được người!

Cát Lỗ nhất thời giận đến muốn hôn mê:

- Thật sự kỳ quái!

Cũng may hắn cũng không quá ngu ngốc, ánh mắt xoay chuyển một vòng, lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, tắt đuốc!

Đám người Hoàn Tử Đan giấu trong bóng đêm, nhìn ánh đuốc xa xa bị dập tắt, không khỏi mừng rỡ - đến thời cơ!

Hoàn Tử Đan vung tay lên, hơn ba trăm người nhất thời giống như mãnh hổ xuất quan, hướng phía trước xông tới!

Bởi vì trong khoảnh khắc hiện tại người Khiết Đan đột ngột rơi vào trong bóng tối, căn bản còn chưa kịp thích ứng! Chỉ trong nháy mắt đó là thời cơ tốt nhất tàn sát bọn hắn!

Ba trăm người không hề kêu gọi, không rít gào giận dữ, chẳng khác gì u linh trong đêm tối lao nhanh tới. Đợi khi người Khiết Đan nghe được tiếng vó ngựa thì đám người Hoàn Tử Đan đã vọt tới trước mặt! đọc truyện mới nhất tại .

Ba trăm chiến mã huấn luyện nghiêm chỉnh đã thói quen tập kích trong đêm giống như mũi tên rời cung, bắn nhanh về hướng người Khiết Đan.

Cát Lỗ nhất thời hoảng hốt, tức giận kêu lên:

- Đến rồi, các huynh đệ nghênh chiến!

Giọng nói chưa dứt một trận mưa tên dày đặc đánh úp lại, nhất thời thanh âm thảm thiết vang lên khắp bốn phía.

Mỗi thiên binh chỉ trong khoảnh khắc đã bắn ra ba lượt tên. Hơn hai ngàn mũi tên giống như có thêm ánh mắt bắn thẳng vào đội ngũ kỵ binh Khiết Đan. Bọn hãn sò soạng trong bóng đêm hồi lâu mới quen thuộc được đêm tối. Trên người bọn họ lại thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng, đủ làm cho họ đi gặp tử vong!

Cát Lỗ nhất thời hoảng sợ không thôi, còn chưa giao chiến mà nhóm người của hãn đã tổn thất gần nửa, hơn nữa hãn căn bản không biết đối phương có bao nhiêu người!

Những quái vật giống như quỷ hồn kia mạnh mẽ lại nhanh như tia chớp, không có tiếng trống, tiếng tù và, thậm chí không nghe tiếng chỉ huy quát tháo.

Chẳng lẽ thật sự là quỷ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Cát Lỗ hoảng hốt:

- Các huynh đệ, triệt, lui lại!

Nhất thời binh lính Khiết Đan cũng đang kinh hoảng như hãn liền như nước thủy triều thối lui ra sau, chặt vật không chịu nổi.

Nhưng khoái mã của đám người Hoàn Tử Đan đã giết tới trước mặt, từng lưỡi đao lóe ra hàn quang kỳ dị thoáng hiện, những chiến sĩ mặc giáp đen giống như đao phong cắt thẳng vào đội ngũ kỵ binh Khiết Đan.

Bất kể là tiến lên tập kích bất ngờ hay cận chiến vật lộn, những binh sĩ Khiết Đan làm sao là đối thủ?

Hoàn Tử Đan vung lên phượng sí lưu kim đang, dẫn đầu chém bay tướng kỳ quân địch, trầm giọng quát:

- Giết sạch bọn hãn!

Từng ánh đao quỷ dị nhấp nháy, thiên binh tướng sĩ giống như quỷ sai thu hồn, bắt đầu giết hại không chút lưu tình!

Cát Lỗ khàn giọng rống to, phát tiết nỗi sợ hãi thâm trầm nhất tận đáy lòng, hãn miễn cưỡng tiếp được một đao bổ tới, quay đầu vừa nhìn không khỏi sợ ngây người – đám sát thủ lãnh liệt tập kích trong đêm này, đã đem đội ngũ của hãn phân chia thành vô số khối nhỏ, chẳng khác gì dê bò bị nuôi nhốt, bắt đầu giết chóc không chút kiêng nể!

Ở trước mặt những sát thủ quỷ dị kia, hai ngàn thiết kỵ “tinh nhuệ” của Khiết Đan lại chẳng khác gì hài đồng ba tuổi, không hề có chút lực phản kích! Nếu không phải đại tướng đầu lĩnh quát khê một tiếng “giết sạch bọn hãn”, Cát Lỗ thật sự nghĩ rằng những kẻ này chính là quỷ hồn!

Từng đợt ánh đao bay lên, từng tiếng kêu thảm thiết phát ra, thiên binh tướng sĩ đã hoàn thành xong vòng chiến đấu thứ nhất, xuyên thẳng qua đội ngũ Khiết Đan.

Mấy trăm chiến sĩ Khiết Đan phơi thây tại chỗ, nhưng nhóm thiên binh không chút tổn thất.

Mà đám người Cát Lỗ còn chưa biết đó là quân đội nào, tướng quân đầu lĩnh là ai, bọn hãn dùng là binh khí gì!

Nhóm người Hoàn Tử Đan vây quanh thành hình quạt, ngăn trở đường lui về hướng đông bắc của bọn họ. Mỗi người trấn định ngòi thẳng trên lưng ngựa, lẳng lặng nhìn gần ngàn kỵ binh Khiết Đan nằm dài trên mặt đất.

Cát Lỗ nhìn binh sĩ nằm đầy khắp chung quanh, không khỏi sợ hãi tận đáy lòng, tức giận hét lớn:

- Các người rốt cục là ai?

Hoàn Tử Đan thúc ngựa mang theo tướng sĩ chậm rãi tiến tới vài bước, dùng tiếng Khiết Đan trả lời:

- Đại Đường quân nhân!

Đám người Cát Lỗ toàn thân phát run, tinh tế nhìn những bóng đen đang đến gần, thì thào kêu lên:

- Đường quân, khi nào lại trở nên lợi hại như vậy? A, Lang Ma tướng quân!

Hoàn Tử Đan nhướng mày lớn tiếng quát:

- Bốn tướng chính là tiên phong dưới trướng Lang Ma tướng quân! Đối phó binh tằm tướng của các người còn chưa cần đại soái chúng ta ra tay!

Thân thể binh sĩ Khiết Đan chấn động, không hẹn mà cùng thúc ngựa lui ra hai bước.

Các thiên binh chậm rãi tới gần, Hoàn Tử Đan vung lên phượng sí lưu kim đang nhắm ngay Cát Lỗ, trầm giọng nói:

- Không muốn chết xuống ngựa đầu hàng!

Hàn quang lãnh liệt làm Cát Lỗ phát lạnh. Cho đến lúc này hắn mới nhìn thấy rõ thân hình những người tập kích kia. Nhưng lời nói vô lễ lẫn trào phúng của Hoàn Tử Đan làm hắn tức giận không chịu nổi, lớn tiếng rống:

- Các huynh đệ, bọn hắn ít người, liều mạng! Bắn tên!

Mũi tên của người Khiết Đan chính là lợi khí giết người hung hãn nhất của bọn họ!

Cát Lỗ còn chưa nói xong, trước mặt đã có trận mưa tên bắn tới. Cộng thêm những kỵ binh Đường quân kia chẳng khác gì u linh bay lên trong đêm đen, thật khó nhìn thấy rõ thân hình của họ.

Những mũi tên của người Khiết Đan bắn loạn đầy trời, Hoàn Tử Đan đứng khá gần nhất thời bị mưa tên vây quanh, tinh thần phần chấn mưa vũ khí ngăn cản, trấn định tự nhiên chậm rãi lui về phía sau. Trong đêm đen các thiên binh cũng phát tên, tiếp viện Hoàn Tử Đan.

Hoàn Tử Đan bình yên vô sự thối lui ra xa, lại nghe được tiếng hừ đau đớn bên người – có vài tướng sĩ thiên binh bị trúng tên!

Tuy rằng mọi người mặc loại giáp phòng ngự thật tốt, nhưng vẫn còn vài nơi yếu ớt như tay hoặc đầu. Hoàn Tử Đan thúc ngựa tới gần nhìn thấy có người trúng tên vào mắt, ngoài ra có vài người bị tên bắn trúng nhưng không xuyên thấu được giáp nên không bị thương.

Trong lòng Hoàn Tử Đan không khỏi cả kinh: Phá hủy, tổn hại một thiên binh!

Thiên binh bị thương cắn chặt răng nằm trên ngựa, không rên một tiếng thúc ngựa lui ra sau. Hoàn Tử Đan phất hai người che chở hắn lui về.

Chứng kiến huynh đệ bị thương, trong lòng Hoàn Tử Đan giận dữ trầm giọng:

- Giết sạch bọn hắn, không lưu lại tên nào!

747. Chương 749 : Liêu Đông Châu Châu Quân. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 749 : Liêu Đông châu châu quân. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Không cần bắt làm tù binh!

Ngoài ba mươi dặm, Tầm Tiêu mang theo Hồ Kỵ sư đẩy mạnh. Vừa lúc gặp được Hầu Tử mang theo tù binh cùng dê bò chạy tới, hội báo tình huống phía trước.

Tầm Tiêu nghe xong hồi báo của Hầu Tử, không khỏi giận tím mặt:

- Hoàn Tử Đan lớn mật, dám coi thường quân lệnh của bốn soái!

Hầu Tử nhất thời hoảng sợ, vội vàng thối lui sang một bên không dám tiếp tục lên tiếng, trong lòng nghĩ thầm: Lần này thảm!

Tần Tiêu hừ một tiếng, trầm giọng nói:

- Anh Dực tướng quân, người suất lĩnh đại quân đi theo, bốn soái tự mình dẫn ba ngàn kỵ binh đi trước!

Mặc Y nhắc thương lên cánh tay, hai tay ôm quyền:

- Dạ!

Tần Tiêu cau mày, vỗ ngựa, trầm giọng quát:

- Trung quân doanh, theo ta đi!

- Hống!

Ba ngàn thiết kỵ theo Tần Tiêu phóng ra, đại thảo nguyên chấn động run lên.

Chờ khi Tần Tiêu dẫn người đuổi tới, Hoàn Tử Đan đang gằm lên giận dữ, chém bay đầu Cát Lỗ lên cao, máu tươi phun đầy trời!

Tần Tiêu lớn tiếng gầm lên:

- Dừng tay! Người Khiết Đan, người nào bỏ vũ khí xuống được miễn tử, người vi phạm giết không tha!

Nhóm người Hoàn Tử Đan nhất thời cả kinh – Đại nguyên soái đã đến!

Vì vậy liền thúc ngựa lui ra.

Còn hơn trăm binh sĩ Khiết Đan sống sót chứng kiến trận thế, chủ tướng đã bị chém, đành ném loan đao xuống ngựa đầu hàng.

Trong mắt Tần Tiêu lóe hàn quang, liếc mắt nhìn Hoàn Tử Đan, hạ lệnh:

- Người đâu! Bắt giữ tù binh, kiểm kê ngựa, bắt đầu quét dọn chiến trường. Sau nửa canh giờ đại quân lui về phương nam! Thám báo ở chỗ nào? Truyền lệnh Anh Dực tướng quân tại hậu phương, tụ lại phía nam cách trăm dặm!

Lệnh đã ban xuống, mọi người lập tức bận rộn.

Hoàn Tử Đan nhìn thấy sắc mặt Tần Tiêu xanh mét, không khỏi kinh hãi, run rẩy đi tới bên cạnh Tần Tiêu thấp giọng nói:

- Đại soái, chúng ta...chỉ bị thương một huynh đệ, cơ hồ toàn tiêm hơn hai ngàn thiết kỵ Khiết Đan...

Tần Tiêu trợn trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi quát: truyện từ

- Đồ hỗn trướng, dám coi thường quân lệnh bốn soái!

Tần Tiêu vừa quát, hù dọa Hoàn Tử Đan suýt nữa lặn xuống ngựa. Hoàn Tử Đan thân là thiên binh thừa phụ trách huấn luyện hàng ngày trong Thiên Binh Giám, mỗi ngày đều nhắc nhở các chiến sĩ phải “nhớ kỹ kỷ luật quân đội, tuân thủ quân lệnh nghiêm ngặt”. Tần Tiêu nói hắn xem thường quân lệnh của đại soái, hắn đương nhiên biết điều này ý vị như thế nào!

Nhẹ thì giáng chức bị phế, nặng thì có thể chém đầu. Quân lệnh như núi, há cho phép khinh nhờn!

Sắc mặt Hoàn Tử Đan hoảng hốt đến trắng bệch, môi phát run ngơ ngẩn nhìn Tần Tiêu, thì thào nói:

- Đại soái, tôi...

Tần Tiêu tức giận trừng hắn, trầm giọng nói:

- Hiện tại không thời gian dằng dài với ngươi. Chờ sau khi trở lại U Châu giao cho hành quân trưởng sử Kim đại nhân, hắn có quân quy cùng quy tắc xử phạt chi tiết thu thập ngươi! Hiện tại trọng chỉnh thiên binh, suất lĩnh họ đi phía trước mở đường! Nhớ kỹ, nếu gặp quân địch nhân số đông đúc, không được tiếp tục giao chiến! Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, từ giờ trở đi lập công chuộc tội!

Hoàn Tử Đan sợ hãi phát run, chấp tay xá một cái:

- Dạ!

Sau đó liền suất lĩnh thiên binh chạy về hướng nam. Trong lòng hắn nghĩ thầm, quan hệ giữa Kim tiên sinh cùng đại soái thân thiết như vậy, cũng biết rõ quan hệ sư đồ giữa chúng ta...Luật pháp cũng có thể nể nhân tình, sẽ không chém ta thật đi? Nhìn thấy có vẻ là không đâu, nếu không cũng không tiếp tục giao quyền tiên phong cho ta. Mẹ ah, làm ta sợ muốn chết...

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng nhóm thiên binh, cau mày hừ nhẹ, trong lòng lại nghĩ:

- Xú tiểu tử, cánh cứng ngắc, nóng ruột lập công sao? Nắm giữ binh chủng có hàm lượng kỹ thuật cao như thiên binh, lại biến thành đội ngũ tùy tiện đánh loạn, thật sự là ngu ngốc. Đi cầm đại pháo oanh giết một đám muỗi, còn không biết xấu hổ đòi tranh công sao? Cũng không nhìn xem năm đó Hình Trường Phong suất lĩnh bộ đội đặc chủng, xuất thần nhập hóa đến bao nhiêu. Còn thường xuyên phát huy tác dụng xoay chuyển càn khôn cực lớn, há lại làm ra những hành vi bình thường như người? Tiểu tử thúi kia vẫn thiếu lịch lãm, còn quá non. Tư tưởng chủ nghĩa anh hùng cá nhân quá nghiêm trọng, luôn mãi nghĩ khoe khoang. Ai, vẫn còn quá trẻ tuổi ah!

Trong lúc này người của Hồ Kỵ sư nhanh chóng tẩy sạch chiến trường, hơn ngàn thớt ngựa cùng thiên binh bị thương cũng sớm được hộ tống quay về U Châu an dưỡng.

Tần Tiêu vung tay lên:

- Xuất phát về hướng nam, trước hừng đông tụ hội cùng hậu quân!

Trong màn sương mỏng, ba ngàn nhân mã giống như cơn gió xoay nhanh biến mất, lưu lại thật nhiều thi thể người Khiết Đan. Chỉ sợ sẽ rơi vào trong bụng sói hoặc là chờ người của bọn họ đi tìm kiếm trở về.

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa, trong lòng vẫn có chút thỏa mãn. Tuy rằng Hoàn Tử Đan xem thường quân lệnh tự chủ trương chặn giết một đội ngũ Khiết Đan làm trong lòng hắn có chút căm tức, nhưng lại đúng lúc kiểm tra năng lực tác chiến chính diện của thiên binh. Đồng thời xem xét Hồ Kỵ sư cũng xem như có chút “thành tựu”, có được bộ dạng của đội quân tinh nhuệ. Làm việc hữu hiệu, có kỷ luật, đội ngũ chính tề, lệnh xuất thi hành nghiêm túc, đây đều là chuyện tốt.

Khi nào thì đi tìm bia ngắm thử nghiệm năng lực chém giết trên chiến trận của Hồ Kỵ sư đây?

Tới tảng sáng, Mặc Y dẫn người tụ hội cùng Tần Tiêu. Tần Tiêu hạ lệnh đại quân hạ trại nghỉ ngơi, sau đó bắt tay xử lý tù binh Khiết Đan.

Hơn trăm người bị trói rắn chắc, cùng đưa tới trước mặt Tần Tiêu. Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa, bên cạnh là ba trăm thiên binh, từ trên cao nhìn xuống dưới.

Tần Tiêu nói tiếng Khiết Đan không quá lưu loát, nhưng có thể nhẹ nhàng trao đổi với bọn họ, hắn nói:

- Nói, mục đích quân đội các ngươi xuất phát là gì?

Người Khiết Đan nghe được Tần Tiêu nói chuyện có chút trúc trắc, càng cảm giác người này “khó thể nắm bắt”. Hơn nữa hắn có thể chính là Lang Ma tướng quân chân chính!

Lập tức có hai người nhất gan trả lời:

- Phụng lệnh của Khả Đột Vu đại tướng quân, đi tới Loan Hà trú đóng.

Tần Tiêu khề hừ một tiếng:

- Chỉ bằng hai ngàn người các ngươi?

Tù binh Khiết Đan đáp:

- Đại tướng quân Khả Đột Vu còn đang chinh tu đại quân, sau đó sẽ xuất hai vạn kỵ binh xuất phát. Chúng ta chính là tiên phong mở đường!

Hai vạn? Khỏe môi Tần Tiêu nhếch lên, lộ ra nụ cười lãnh liệt, trong lòng nghĩ thầm:

- Muốn ở trong tầm mắt ta cướp đoạt Loan Hà sao? Cửa sổ cũng không có! Tin tưởng tới thời điểm này Lý Tự Nghiệp suất lĩnh bộ binh cũng đã tới lưu vực Loan Hà, Thạch Thu Giản cùng Đỗ Tân Khách cũng đã đi tới hà nguyên cùng hà cốc Loan Hà. Vừa lúc, cho bọn hãn nếm thử phục kích chiến, báo thù trận chiến thất bại của Tiết Nột!

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu hạ lệnh:

- Người đâu, đem những người này áp tải về U Châu giao cho Kim đại nhân giam giữ, chờ sau khi trở về chúng ta tiếp tục xử lý.

Những người này vẫn còn có chút tác dụng, hiện tại giết chết thật đáng tiếc. Trong lòng Tần Tiêu đã có tính toán.

Vừa áp giải tù binh Khiết Đan rời đi, Tần Tiêu nhìn Hoàn Tử Đan nói:

- Lời vừa rồi ngươi có nghe được sao? Hiện tại ta cho ngươi một nhiệm vụ. Từ giờ trở đi ta muốn biết toàn bộ hướng đi chi tiết của hai vạn đại quân Khả Đột Vu, hơn nữa không được cho bọn hãn phát hiện. Phỏng chừng hãn sớm hay muộn sẽ biết tiên phong Khiết Đan đã bị chúng ta giết chết, có lẽ sẽ tùy thời thay đổi kế hoạch hành quân ban đầu. Ngươi hiểu được rồi sao?

748. Chương 750 : Liêu Đông Châu Châu Quân. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 750 : Liêu Đông châu châu quân. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Trong lòng Hoàn Tử Đan chợt tỉnh ngộ, hổ thẹn ôm quyền đáp:

- Mặt tướng hiểu được, mặt tướng...hổ thẹn, xin đại soái thứ tội! Mặt tướng nhất định lập công chuộc tội, đem nhiệm vụ hoàn thành hoàn mỹ.

Tần Tiêu thoáng cười:

- Đại trượng phu nói ra nhất định phải làm được, đừng làm thủ hạ huynh đệ ngươi xem thường ngươi, đi thôi!

- Dạ!

Hoàn Tử Đan nghiêm túc lên tiếng, mang theo thủ hạ chạy vội về hướng đông bắc.

Trong lòng hãn giờ mới hiểu được vì sao Tần Tiêu không cho phép hãn tùy ý khai chiến với quân đội Khiết Đan, bởi vì làm vậy rất có thể sẽ đã thảo kinh xà, sai sót chiến cuộc tốt nhất.

Trước mắt hãn đã giết hại hai ngàn tiên phong Khiết Đan, rất có thể làm cho đại quân Khiết Đan thức tỉnh, sẽ làm đại quân gặp phải khó khăn chiến thắng nhiều hơn. Trong lòng hãn thật hối hận, liên tục mắng chửi mình: Ngu ngốc! Đầu heo!

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa suy tính một trận, sau đó hạ lệnh:

- Truyền lệnh binh, đi báo cho trung quân Lý Tự Nghiệp cho họ chiếm lĩnh địa lợi Loan Hà hà cốc, chuẩn bị cuộc chiến phục kích; kinh kỵ binh của Đỗ Tân Khách tiến đến khuyên giải nơi giao giới với Hề tộc; Thạch Thu Giản mai phục giữa đội ngũ của Lý Tự Nghiệp cùng Đỗ Tân Khách tùy thời chuẩn bị tiếp viện, làm tiếp ứng cho tam quân.

- Dạ!

Vài tên truyền lệnh binh thám báo lập tức thúc ngựa rời đi báo tin.

Tần Tiêu nhìn nhìn sắc trời, mặt trời đỏ đang lên cao. Các tướng sĩ mệt nhọc một đêm, vì vậy hấn hạ lệnh nghỉ ngơi một canh giờ, ném qua điểm tâm sau đó lại khởi hành.

Một vạn Hồ Kỵ sư đương nhiên còn có nhiệm vụ khác. Theo thể cục lớn mà xem, hiện tại ngược lại là Đường quân đảm nhiệm làm du kích, chuyên rình rập cướp đoạt. Vì muốn làm người Khiết Đan càng thêm e ngại chiến thuật du kích này, từ nay về sau Tần Tiêu dự tính đích thân suất lĩnh Hồ Kỵ sư đột ngột xuất hiện gần bên Bạch Lang Thủy cùng Doanh Châu, tùy tiện làm ra chuyện đốt giết cướp giạt, nếu không sẽ không đủ làm cho bọn hấn e ngại, oán hận cùng hoài nghi mục đích của Đường quân.

Tần Ảnh vẫn luôn yên lặng không lên tiếng, lúc này chợt đi tới bên người Tần Tiêu trầm giọng nói:

- Đại soái, tôi vừa nghe nhắc tới tên của Khả Đột Vu...

- Phải, vậy thì thế nào?

Tần Tiêu liếc mắt nhìn hấn, vẫn tự ăn lương khô.

Tần Ảnh thoáng sững sờ, đi sang một bên không nói một tiếng.

Tần Tiêu như lẩm bẩm ném một câu:

- Ta tự có an bài. Hành quân đánh giặc có chiến thuật cùng mưu lược. Ngày sau sẽ có cơ hội cùng hấn ganh đua cao thấp.

Tần Ảnh chỉ gật gật đầu, lui sang một bên ăn lương khô, không nói chuyện. Trong lòng hấn âm thầm suy nghĩ, vị đại nguyên soái này xem ra cũng không chỉ có võ nghệ cao siêu đơn giản như thế, xem ra năng lực điều binh khiển tướng cùng phương thức tùy thời ứng biến của hấn đích thật là một nhân vật đủ mang đến tai họa ngập đầu cho Khiết Đan!

Nghĩ đến đây Tần Ảnh không khỏi rung mình: Tai họa ngập đầu?

Nghỉ ngơi một thời gian, Tần Tiêu hạ lệnh cho đại quân xuất phát, phái ra thám báo bắt liên lạc cùng Hoàn Tử Đan và Lý Tự Nghiệp, sau đó đại đội nhân mã hướng phía đông tiến tới.

Hiện tại Hồ Kỵ sư đã hoàn toàn xâm nhập vào lãnh địa Khiết Đan, chẳng qua trên thực tế từng là lãnh thổ của Đại Đường ngày trước mà thôi. Tiếp tục đi lên phía trước một đoạn chính là địa giới Đại Lang Thủy lưu vực cùng Doanh Châu, là một địa phương bị man tộc cướp đoạt hoang tàn không còn một bóng người.

Cùng lúc đó ở hướng bắc đại quân Tần Tiêu đang di chuyển, nhóm người Hoàn Tử Đan rốt cục thăm dò được hướng đi của đại quân Khiết Đan!

Hai vạn kỵ binh chủ lực Khiết Đan giờ cao đại kỳ chạy ra biên cảnh, tiến vào đại thảo nguyên. Quả nhiên không qua bao lâu bọn hấn đã phát hiện chuyện tiên phong Khiết Đan đã bị tàn sát, lưu lại gần hai ngàn cổ thi thể chờ bọn họ đến thu thập.

Hoàn Tử Đan lập tức phái ra khoái mã đem tin tức hồi báo.

Khả Đột Vu, Khiết Đan Lang vô sĩ, đại nhân vật nắm giữ thực quyền chân chính của Khiết Đan, đệ nhất đại tướng. Lúc này hấn đang cau chặt mày ngồi trên lưng ngựa, nhìn chiến trường như địa ngục cùng gần hai ngàn thi thể, trong lòng kinh hãi. Từ khi phái ra tiên phong cho tới khi đại quân di chuyển đến nơi đây, trước sau còn chưa tới năm canh giờ. Trong thời gian ngắn như vậy lại có người đem gần hai ngàn kỵ binh tinh nhuệ Khiết Đan giết chết hầu như không còn, hơn nữa còn không có một ai trốn thoát được chạy về báo tin.

Thực lực của đối phương, thật khủng bố!

Tuy rằng còn chưa tới bốn mươi tuổi, nhưng Khả Đột Vu đã là lão tướng mang binh chinh chiến sa trường hai mươi năm. Đối với tình huống trước mắt hấn hiểu thật rõ ràng. Hiện tại hướng đi của địch không rõ, hai ngàn tiên phong toàn bộ tử vong...đây tuyệt đối không phải tin tốt lành!

Lần này địch nhân quỷ dị mà inh, trọng yếu hơn chính là, thực lực siêu cường!

Trên gương mặt màu đồng cổ của Khả Đột Vu hiện lên vẻ ngưng trọng, ánh mắt lợi hại như đao, suy tư chốc lát hần quyết đoán giương tay lên:

- Lui quân! Hồi doanh!

Nhóm phó tướng đi bên cạnh nhìn thấy chiến hữu bị tàn sát, vô cùng giận dữ, lúc này nghi hoặc kêu lên:

- Đại tướng quân, vì sao vậy?

Khả Đột Vu hừ lạnh một tiếng:

- Người dám can đảm trái lệnh, bêu đầu thị chúng! Lui lại!

Trong lúc nhất thời không còn ai tỏ vẻ nghi ngờ. Hơn hai vạn người như nước thủy triều nhanh chóng rút lui khỏi đại thảo nguyên, ngay cả thi thể binh sĩ Khiết Đan cũng không đi thu thập trở lại.

Hoàn Tử Đan mai phục xa xa oán hận kích quyền, giận mắng:

- Hồn dân, quả nhiên giao hoạt như lang! Như thế rất tốt, ta thống cái sọt càn có vẻ lớn! Ai!!! Xong rồi!

Lúc này Tần Tiêu mang theo Hồ Kỵ sư nhanh như cơn lốc tập kích hơn mười thảo tràng của mục dân Khiết Đan ở Bạch Lang Thủy, thu được hơn ba ngàn con ngựa, dê bò không đếm hết. Bắt giữ hơn ba trăm dân chúng Khiết Đan, mặt khác còn có hơn ngàn dân chúng Trung Nguyên bị bắt giữ nô dịch trước kia đều được giải cứu ra ngoài.

Một chi quân đội Khiết Đan trú đóng gần bên Doanh Châu nhân số chừng ba ngàn người, đang chuẩn bị xông qua trợ chiến, Tần Tiêu lại mang theo đại quân nhanh như gió xoáy biến mất trên đại thảo nguyên, khiến quân đội Khiết Đan hận đến cắn vỡ răng nanh!

Tần Tiêu không nhịn được có chút dương dương đắc ý: Man di Khiết Đan, biết cái gì gọi là “lấy đạo của người trả lại cho người” không? Đây chỉ là quả gậy mặt. Sau này ta nhất định thường đến. Trước mắt chỉ còn lại hai chuyện, một là đi Loan Hà cốc ngăn chặn đại quân Khiết Đan, hai là đi gây rối tại Du Quan. Lần này phải xem tên Khả Đột Vu kia sẽ làm ra lựa chọn như thế nào. Dù sao lần này chúng ta xem như đã lấy được quyền chủ động.

Vừa mới lui về Du Quan, đến gần Đạt Sĩ Hộ Chân Hà, Khả Đột Vu nhận được tin tức gần bên Bạch Lang Thủy xuất hiện Đường quân, vội vàng điều nhân mã chạy tới, chỉ nhìn thấy cảnh tượng bị cướp đoạt sạch sẽ. Hần không khỏi phẫn nộ nói:

- Đây là đám người nào? Vì sao giống châu chấu Trung Nguyên? Giết dừng sĩ của chúng ta khắp nơi, cướp sạch dân chúng của chúng ta, thật hận! Lại không nắm bắt được chút hình bóng của bọn hần!

749. Chương 751 : Đại Nguyên Soái Từng Đến Đây Dạo Chơi. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 751 : Đại nguyên soái từng đến đây dạo chơi. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD truyện từ

Lập tức có tướng sĩ Khiết Đan đóng quân tại Doanh Châu hồi báo:

- Có người thấy được soái kỳ của đối phương, bên trên thêu chữ “Hà Bắc đại nguyên soái – Tần”!

Trong lòng Khả Đột Vu trầm xuống thật mạnh: Lại là hần? Hần cũng làm ra hành động này được sao?

- Hạ lệnh, hạ lệnh! Hai vạn tinh kỵ giữ nghiêm Bạch Lang thủy vực, không cho Đường quân tiếp tục tiến vào!

Tuy Khả Đột Vu giận dữ hét to, nhưng không dám đuổi theo truy bắt Đường quân. Vừa rồi ở bên ngoài phía bắc Du Quan, hắn tận mắt nhìn thấy bộ đội tiên phong mở đường của mình bị giết sạch hoàn toàn. Hắn hiểu được sức chiến đấu của đại quân Lang Ma tướng quân, trong lòng sản sinh hoài nghi thật lớn. Người Hán từ khi nào lại biến thành quỷ dị cùng cường hãn như thế?

Lúc này Tần Tiêu suất lĩnh Hồ Kỵ sư thối lui không nhìn được cười to. Mặc Y cùng các tướng lĩnh bên cạnh cũng cười vang không ngừng. Hơn ngàn dân chúng Trung Nguyên được giải cứu đều lớn tiếng tạ ơn. Vừa thu được tin tình báo của Hoàn Tử Đan truyền tới, Khả Đột Vu lại cho đại quân lui trở về, Tần Tiêu không khỏi có chút thất vọng, lại mất đi một con cá lớn. Người kia cũng thật giảo hoạt vô cùng.

Việc đã đến nước này Tần Tiêu chỉ đành hạ lệnh:

- Mặc Y, muội mang hai ngàn huynh đệ mang theo dân chúng cùng tù binh quay về U Châu trước, ta cần đi Sĩ Hộ Chân Hà cùng chỗ giao giới Bạch Lang Thủy với Du Quan đem người Khiết Đan hăm dọa một chút, xem như nhiệm vụ xuất binh lần này viên mãn hoàn thành đi.

Mặc Y chấp tay ứng tiếng, sau đó thấp giọng thân thiết nói:

- Huynh phải cẩn thận, sớm trở về.

- Được, yên tâm.

Tần Tiêu mỉm cười gật đầu, sau đó lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, chúng ta cùng Khả Đột Vu chơi bịt mắt bắt dê một lần. Hiện tại chúng ta đi phía bắc đạo qua một vòng, sau đó chuẩn bị lui về!

- Hồng!

Các tướng sĩ Hồ Kỵ sư đối với loại chiến thuật mới lạ này cảm giác thật hưng phấn cùng kích thích không thôi. Đánh cướp ah, đây là chuyện thật thống khoái! Huống chi đem vật mình bị cướp đi lại cướp ngược trở về.

Hồ Kỵ sư chia ra hai đường, một đi hướng tây, một đi qua bắc. Trên đại thảo nguyên lúc này xem như hoàn toàn không được an bình...

Buổi trưa ngày hôm sau Tần Tiêu dẫn theo nhân mã đi tới ngoài Du Quan chừng bốn mươi dặm, tụ họp cùng Hoàn Tử Đan.

Về mặt Hoàn Tử Đan tràn đầy xấu hổ, chỉ muốn chui xuống bụng ngựa mà trốn. Tần Tiêu cũng không muốn mắng hắn thêm nhiều lời, sự thật là công cụ giáo dục tốt nhất, còn hơn nói suông ngàn vạn câu vô ích. Tình hình trước mắt rất rõ ràng đã làm lỡ mất cơ hội phục kích tiêu diệt đại bộ phận quân đội Khiết Đan. Cơ hội đã mất, hai vạn nhân mã đối với người Khiết Đan mà nói đã xem như không ít, tương đương một phần ba binh lực của bọn họ.

Người của Thiên Bình Giám cũng không khỏi cảm thấy uể oải. Lần này làm nhiệm vụ có thể nói thành sự không thấy, bại sự có thừa. Nhìn qua cảnh tượng giống như uy phong lẫm lẫm giết được hai ngàn binh sĩ Khiết Đan, nhưng thật ra lại đem sự tình làm vỡ tan, biến thành trò cười cho thiên hạ.

Trong lòng Tần Tiêu suy nghĩ không hái được dưa hấu nhưng lấy được hạt vừng trở về cũng không sao. Hơn nữa chuyện phục kích Khả Đột Vu cũng không nằm trong kế hoạch được an bài trước đó, có mất cũng không gì đáng tiếc. Trước mắt có việc cần phải làm, chỉ cần tiếp tục chăm ngòi quan hệ giữa Hề cùng Khiết Đan là được. Ân, lão tử tự mình đi dạo qua Du Quan một chút, quạt quạt chút gió, châm châm vài đóm lửa.

Chủ ý đã định, Tần Tiêu lệnh cho Hoàn Tử Đan đi phía trước dò đường, mang theo Hồ Kỵ sư nhắm hướng đông thẳng tiến. Người Khiết Đan đã bị trận nghi binh biến thành không còn chủ ý, cùng nhau lui về Sĩ Hộ Chân Hà cùng Bạch Lang Thủy, chỉ lo bảo vệ Du Quan cùng Bạch Lang thủy vực, trên đại thảo nguyên ngoài mấy trăm dặm lại không nhìn thấy được bóng người.

Đại quân đến trước Du Quan thập phần thuận lợi.

Tần Tiêu ngồi trên ngựa đứng trên một sườn dốc, nhìn quan ải mà quân nhân Đại Đường kiến tạo đang cắm lên chiến kỳ của người Khiết Đan, thủ hộ quan ải rất có dáng có hình.

Trên đài quan sát có một ít người bắn cung đang chuẩn bị sẵn sàng đón định, oa oa kêu to.

Tần Tiêu cho đại quân ngừng lại, đứng xa xa trên sườn dốc để người Khiết Đan trong Du Quan nhìn thấy bọn họ thật rõ ràng. Sau đó lại mang theo Hoàn Tử Đan cùng soái kỳ nghênh ngang đi thẳng tới quan ải.

Người trong quan ải mắt choáng váng – thật to gan! Hai ba người lại dám hướng bên này đi tới!

Trên quan ải vang lên thanh âm răng rắc, người Khiết Đan kéo chặt dây cung.

Tần Tiêu cũng không ngu ngốc, vừa vặn đi tới địa phương ngoài tầm bắn thì dừng ngựa lại.

Nhìn bộ dáng khấn trương không biết nên làm sao của người Khiết Đan, Tần Tiêu không khỏi có chút buồn cười, nhìn La Vũ Phong nói:

- Phát kỳ! Cho bọn hán đều nhìn thấy rõ ràng đại kỳ của bốn soái!

La Vũ Phong dồn lên khí lực đón gió đem soái kỳ thêu chữ Tần vung lên thật cao. Tần Tiêu cùng Hoàn Tử Đan thúc ngựa tiến lên vài bước, hướng phía quan ải vung lên phượng sí lưu kim đang.

Tần Tiêu rống to:

- Người Khiết Đan, có đủ can đảm hay không? Chui ra một tên cùng bốn soái quyết một trận tử chiến!

Tiếng Khiết Đan của Tần Tiêu nói ra có chút trúc trắc, làm người Khiết Đan nghe được cảm thấy thật khó chịu, càng thêm tức giận. Có vài người tính khí táo bạo thiếu chút nữa muốn vọt ra ngoài liều mạng với Tần Tiêu, nhưng lập tức bị đồng bạn kéo lại khuyên nhủ:

- Không muốn sống nữa sao? Khả Đột Vu đại tướng quân đã phân phó, tử thủ Du Quan, không thể đi ra. Hơn nữa người có chứng kiến hai người kia là ai không? Lang Ma tướng quân!

- Vì sao lại hai người?

- Ai mà biết! Phía sau bọn họ dẫn theo vạn đại quân. Nếu ai dám đi xuống mở cửa, nếu bọn hán xông vào Du Quan khẳng định sẽ mất!

Tần Tiêu thầm bật cười, hán đương nhiên biết rõ đám người kia còn chưa ngu ngốc tới mức mở cửa nghênh địch. Chính là hán đã cố ý bày ra trận thế, làm cho bọn hán thấy được đại quân của mình đang đi gần Bạch Lang Thủy, như vậy chủ lực của người Khiết Đan khẳng định phải bỏ nhào qua bên địa phương kia, kỳ thật Du Quan không còn bao nhiêu người trấn thủ.

Tần Tiêu lấy ra một mảnh lụa trắng, giao cho Hoàn Tử Đan:

- Khảo nghiệm kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung của người một chút. Cho đám người Khiết Đan đều biết tướng quân Đại Đường có kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung không kém hơn bọn hán.

Hoàn Tử Đan có chút nghi hoặc tiếp nhận:

- Đây là cái gì?

Tần Tiêu nhếch miệng cười:

- Thư khuyên hàng! Tuy rằng chữ viết của bốn soái khó nhìn một chút, nhưng cũng tốt hơn là chính người Khiết Đan cũng không viết chữ, vậy thì bọn hán cũng sẽ không cười ta đi. Vật này ta viết đêm qua trên lưng ngựa, ta còn có chút bản khoản hiện tại người Khiết Đan chỉ có ngôn ngữ mà không có văn tự, vậy không biết có ai đọc được thư này của ta hay không đây?

Hoàn Tử Đan không khỏi bật cười, thứ nhất là vì mấy câu nói của Tần Tiêu, thứ hai là vì phong thư viết có chút buồn cười:

- Đại Đường thiên triều, Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái kiêm U Châu đại đô đốc khâm mạng, kiêm Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản Tần Tiêu khuyên thủ lĩnh man tộc Khiết Đan Lý Thất Hoạt cùng

những người liên can – thiên triều cao cao, không cho phép xúc phạm.

750. Chương 752 : Đại Nguyên Soái Từng Đến Đây Đạo Chơi. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 752 : Đại nguyên soái từng đến đây đạo chơi. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Các người nhiều lần xâm phạm cướp đoạt trong biên cảnh Đại Đường ta, đốt giết cướp người, dùng đủ mọi thủ đoạn. Cho tới nay Đại Đường khinh thường không thèm chấp nhặt với các người, lấy khoan dung làm gốc, vì thế luôn nhường nhịn. Các người lại không ngừng gây hấn.

- Hôm nay bốn nguyên soái tự mình dẫn theo mười hai vạn đại quân, tiến đến thảo phạt. Khuyên nhủ Lý Thất Hoạt người thức thời là trang tuấn kiệt, đừng làm ra chống cự vô ích, nếu không chó gà không tha! Nếu tự trói đến hàng, còn giữ được tính mạng, có thể còn được phong hầu ban tước. Lời nói của bốn soái tới đây, trong vòng một năm nếu còn chưa thấy Lý Thất Hoạt đến hàng, thì tất san bằng, bình định Khiết Đan. Kẻ dám phạm thiên uy, dù xa tất giết! Các người sớm nên cân nhắc, đừng ngày sau hối tiếc không kịp!

Hoàn Tử Đan ho khan một tiếng cười nói:

- Đại soái, đây làm sao là thư khuyên hàng chứ, rõ ràng là chiến thư thôi! Đây không phải làm đám người Lý Thất Hoạt tức điên lên sao?

Tần Tiêu ha ha cười:

- Chính là hiệu quả này, tốt nhất làm cho bọn hấn chó cùng rút giậu, khuynh hết binh lực đánh nhau với chúng ta mới tốt. Đừng nói nữa, trên quan ải có một đại kỳ thấy không? Bắn ghim lên cột cờ cho ta!

- Dạ!

Hoàn Tử Đan trầm giọng quát, thúc ngựa phóng về phía trước.

Người Khiết Đan trên quan ải nhất thời la hoảng lên, đang chuẩn bị bắn tên, Hoàn Tử Đan lướt lên chừng mười bước khê quát một tiếng, bàn tay vung lên, nhanh như sao băng đuổi nguyệt thẳng tắp bắn lên cột cờ lớn trên thành, một tiếng gió rít ông ông vang lên, mũi tên người Khiết Đan bắn xuống, Hoàn Tử Đan thúc ngựa nhảy vòng, đã chạy ngược trở về, không chút thương tổn.

Tần Tiêu thỏa mãn gật đầu:

- Tạm được.

Hoàn Tử Đan cười xấu hổ:

- Tự nhiên không thể so sánh với kỹ thuật thần xạ của đại soái.

Tần Tiêu khởi lên trung khí hướng cửa quan ải quát:

- Đám người Khiết Đan kia, bốn soái phải đi về uống rượu ăn thịt, có hứng thú cùng đi ah! Chúng ta lui binh, các người đánh lên, chính hợp binh pháp biết không? Ha ha!

Dứt lời Tần Tiêu mang theo hai người nghênh ngang thối lui. Một ít binh lính Khiết Đan tức giận muốn nổi điên, nhưng vừa nhìn thấy vạn đại quân phía sau Tần Tiêu chỉ đành nuốt hận vào lòng. Mũi tên trên

đại kỳ đã được dỡ xuống, mấy tướng sĩ Khiết Đan tụ lại cầm thư xem xét một lúc, trong lòng mỗi người đều dâng lên dấu chấm hỏi, trong này viết gì đây?

Lúc này Tần Tiêu chỉ cười nhạo trong lòng: Biết đau khổ rồi chứ, không văn hóa thật sự dọa người. Văn nên sớm dung hợp với Hán tộc đi thôi, ta cũng vì muốn tốt cho các người. Còn phải tìm mấy chục mấy trăm năm sau mới phát minh ra văn tự ỳnh, tội gì đây?

Văn hóa Trung Nguyên mấy ngàn năm uyên thâm, đủ cho các người học tập, chẳng qua ngày sau ta trở về khuyên hoàng đế, cho các người vài năm học tập miễn phí, thoát nạn mù chữ.

Tần Tiêu dẫn theo đại quân không chút sợ hãi thối lui khỏi Du Quan ba mươi dặm. Sau đó trọng chỉnh lại đội hình, hình thành ba đội ngũ, theo thứ tự lui về phía sau, luân phiên yểm hộ, thành công rút quân.

Hoàn Tử Đan có chút khó hiểu:

- Đại soái, Du Quan chỉ có một ít binh lính trấn thủ, có cần phải để ý như vậy sao? Chúng ta đại khái có thể bình yên quay về.

Tần Tiêu cười cười:

- Tử Đan, tri thức mà người cần học còn rất nhiều. Chúng ta có thể xem rỏ bọn hãn, ô nhục bọn hãn nhưng nhất định phải tránh kỹ bọn hãn, không thể phớt lờ. Trên chiến trường bất kỳ sơ sẩy nào cũng sẽ biến thành trí mạng. Ai có thể bảo chứng bọn hãn không có quân cứu viện kịp thời chạy tới? Nếu như chúng ta rút lui không chút đề phòng, thật sự bị bọn hãn xua quân đánh lên một trận liên thảm. Hơn nữa những gì mình nhìn không tới thì càng thêm nguy hiểm. Thắng vì đánh bất ngờ mới là kế sách tốt nhất.

Hoàn Tử Đan chấp tay bái:

- Tử Đan thụ giáo!

Tần Tiêu nhìn nhìn hãn, nói:

- Thân làm thiên binh thừa, võ nghệ, gan dạ, tinh minh của người đã thật xuất sắc. Nhưng nếu muốn làm thống soái một phương hoặc là đại tướng quân cầm binh, người còn cần học tập rất nhiều. Lần này xem như người hấp thu được giáo huấn. Sau này trở về tự mình nghĩ lại cho rõ ràng, viết một tổng kết tác chiến vạn chữ giao lên cho ta xem. Sau đó tự mình chủ động đi tìm Kim Lương Phượng nhận tội.

Hoàn Tử Đan xấu hổ...một vạn chữ?

Tần Tiêu nhìn hình dạng quần bách của hãn, trong lòng bật cười: Vậy thì có gì? Ở thời đại của chúng ta, tùy tiện một phần giấy kiểm điểm đã là mấy ngàn chữ. Nhớ năm đó khi ta tham gia quân ngũ, viết kiểm điểm có thể đủ ra một quyển sách. Mỗi một vạn chữ xem như luyện tập cho người viết văn...

Hồ Kỵ sư theo thứ tự lui về phía sau, ngay ngắn trật tự. Một ngày sau đi tới biên cảnh Hề tộc tại Loan Hà nguyên đầu, tụ tập cùng một chỗ với Đỗ Tân Khách. Tần Tiêu cũng cho gọi Thạch Thu Giản cùng tới hội họp.

Tần Tiêu hạ lệnh:

- Toàn bộ lui lại, về U Châu thành!

Mọi người trợn tròn mắt:

- Đại soái, về rồi sao? Chúng ta còn chưa làm gì đâu!

Tần Tiêu cười:

- Việc gì cũng không làm là được rồi. Nếu như có chuyện cho các người làm, xem như chứng minh chúng ta có phiên toái. Các huynh đệ cứ xem như đi ra ngoại thành dạo chơi một phen đi. Biên cảnh Hề cùng Khiết Đan đều không cần trông coi. Bên phía Lý Tự Nghiệp cũng không cần, đều rút lui. Người Hề cùng người Khiết Đan muốn lác lư thì cho bọn hãn lác lư là được. Chúng ta về U Châu đóng cửa thành giết dê uống rượu ăn thịt thôi! Vừa rồi không phải cướp thật nhiều dê bò sao, vừa lúc cho các huynh đệ ăn một bữa ngon ah!

Đỗ Tân Khách nghi hoặc khó hiểu:

- Đại soái, nếu cứ vậy mà lui binh, có thể nói chưa từng được nghe qua! Hành động quân sự mấy vạn người cứ bỏ mặc uống phí, làm sao giao phó với triều đình?
- Không có uống phí, không phải đã làm thịt một đội quân tiên phong Khiết Đan sao? Đủ báo cáo kết quả công việc với triều đình.

Tần Tiêu cười nói:

- Về phần mục đích thâm sâu hơn, cũng không cần giải thích thêm với người trong triều đình. Bọn hãn chỉ có thể nhìn thấy một ít tình cảnh mặt ngoài mà thôi. Qua không được bao lâu sẽ có thu hoạch càng lớn hơn nữa. Mặt khác mắt thấy đã đi vào mùa đông, ta cũng không muốn các huynh đệ ở bên ngoài chịu lạnh. Trở lại U Châu mọi người cùng vây quanh đồng lửa ăn thịt uống rượu thôi. Loan Hà lưu vực này đến lúc đó không biết kết băng dày bao nhiêu, người Hề hoặc Khiết Đan muốn chiếm thì cứ cho bọn hãn chiếm đi. Chờ khi qua mùa đông, chúng ta lại đến nhặt cá chết tốt lắm.

Mọi người nở nụ cười, Đỗ Tân Khách lắc đầu thở dài:

- Đại soái, ngài dụng binh kiểu này...quả nhiên là quý dị! Ngay cả những huynh đệ nhưng chúng tôi cũng không biết bước tiếp theo ngài muốn làm gì, lại càng không cần nói tới kẻ địch. Phỏng chừng hiện tại bọn hãn đang gấp đến giờ chân, tức giận nổi phổi, nhưng lại không biết nên làm sao, đi tìm ai mà phát tiết. Lần này đem bọn hãn đùa giỡn đủ sặc chết!
- Vẫn chưa xong, chỉ là mở đầu, vở kịch hay còn phía sau.

Tần Tiêu nói:

751. Chương 753 : Tiểu Ma Tinh Giá Lâm. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 753 : Tiểu ma tinh giá lâm. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Trở về U Châu chúng ta cần tiến hành rất nhiều công tác trọng yếu tiếp sau. Ta đảm bảo, chỉ cần mùa đông vừa qua, khi xuân về hoa nở, Đại Đường Doanh Châu sẽ tự mình trở lại. Hơn nữa nói không chừng còn có nổi vui mừng lớn hơn!

Mọi người cười lên ha hả, đều là người hành quân đánh giặc suốt nửa đời người, lần đầu tiên đi đánh trận như trò chơi, đánh du kích, thuật nghi binh, kế ly gián, thật đúng là thú vị!

Tam quân kỵ binh bắt đầu lui về U Châu, Lý Tự Nghiệp đang mai phục tại Loan Hà hà cốc nhận được tin rút lui, suýt nữa giờ chân mắng to.

Mấy vạn đại quân xuất chinh lại hoàn hảo không chút hao tổn quay về, ngoại trừ người của Thiên Bình Giám, những người khác cơ hồ chưa từng động đao, dùng qua cung tên.

Lý Tự Nghiệp ở gần nhất nên đã sớm dẫn người quay về U Châu, đang ở cửa thành đón tiếp đại quân, vừa gặp mặt liền nói:

- Con mẹ nó, ta mang theo các huynh đệ đợi ở Loan Hà hà cốc suốt mấy ngày lại không giết được một tên Khiết Đan! Chỉ bắt được vài mục dân, đoạt ít dê bò. Mỗi ngày ăn thịt dê, ăn đến một thân mùi khai!

Mọi người cười ha ha, Tần Tiêu nói:

- Người đoạt bao nhiêu thì thành thật nhỏ ra cho ta!

Lý Tự Nghiệp cười hắc hắc:

- Hơn năm ngàn dê bò, hơn ba ngàn con ngựa. Dân chăn nuôi gần Loạn Hà thật đúng là nhiều ah! Nếu không thả đi người Hề, con số này còn hơn gấp mấy lần. Kỳ thật người Hề ở gần Loạn Hà vẫn nhiều hơn một ít.

Tần Tiêu cười vang:

- Người đúng là đại kiếp phi! Thật tốt, đem ngựa sung quân. Đã sắp ăn tết, dê bò làm thịt làm thịt khô, cho các huynh đệ hưởng mùa đông. Chúng ta uống rượu ăn thịt trong U Châu, xem lần này đám Khiết Đan làm sao gây sức ép!

Cảnh nội Khiết Đan, bên trong lều trưởng trên Lãnh Kính sơn.

Đôn Dục Cốc cầm một mảnh tơ lụa trên tay, nếp nhăn trên gương mặt khô héo như vỏ cây giống như càng tăng nhiều hơn. Hắn tiện tay đem mảnh tơ lụa nhét vào trong lòng, thì thào nói nhỏ:

- Tần Tiêu, người rốt cục muốn xuất thủ. Hung hoành ngang ngược như thế, rốt cục người lại muốn làm gì?

Một thanh niên ngồi bên cạnh nghe vậy có chút nhú mày, cung kính nói:

- Lão sư, chúng ta đến đây đã hơn một năm, từ sau khi Tần Tiêu đến đây, lão sư chưa từng áp dụng bất cứ hành động gì. Chẳng lẽ trở mắt nhìn hắn tiếp tục phát triển như vậy sao?

Đôn Dục Cốc không trả lời, chậm rãi đi ra lều trưởng, ngược mắt nhìn về hướng Đại Đường phía tây nam, lẩm bẩm nói:

- Tả Hiền Vương, người không biết rõ con người Tần Tiêu. Hắn khác hẳn với những vị tướng lãnh Đường quân mà người từng biết đến. Làm việc bất ngờ không theo quy củ, ngay cả ta cũng đoán không ra rốt cục hắn đang muốn làm những chuyện gì. Binh pháp của người Hán có câu “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”. Dưới tình huống hoàn toàn không hiểu biết hắn, chúng ta không thể làm được gì khác đâu. Hiện tại U Châu đã không còn là U Châu ngày trước, ổn như bàn thạch không thể dao động. Khả năng chuẩn bị cuối năm nay mở ra lỗ hổng này thực hiện kế hoạch xuôi nam, xem ra sẽ bị bức bách thay đổi.

Tả Hiền Vương cung kính đi theo sau lưng Đôn Dục Cốc, nghi hoặc nói:

- Chỉ bởi vì một người, lại có thể làm cho Đột Quyết hẳn quốc chúng ta phải thay đổi quốc sách cùng toàn bộ kế hoạch tiến quân sao?

Đôn Dục Cốc thoáng lắc đầu, cười khổ:

- Một người thường thường có thể thay đổi rất nhiều chuyện. Vừa rồi người cũng đã xem qua phong thư này, rõ ràng đây là một phần chiến thư được định liệu trước. Hơn nữa mấy ngày nay tung tích của Đường quân chẳng khác gì cỏ lang trên thảo nguyên, hành tích mơ hồ không thể nắm bắt. Việc này ta đã cùng người Hán đối chiến nhiều năm, chỉ mới được nghe lần đầu. Còn nữa, hắn buông tha người Hề, chỉ riêng khó xử người Khiết Đan, còn ô nhục khiêu khích như vậy. Chẳng lẽ người không cảm thấy được trong chuyện này thập phần kỳ quái sao?

Trên gương mặt có chút tuấn mỹ của Tả Hiền Vương nổi lên tia cười lạnh khinh thường:

- Đơn giản chỉ là đùa giỡn một ít kế ly gián mà thôi, muốn phân hóa Hề cùng Khiết Đan. Hiện tại Đột Quyết hẳn quốc chúng ta đang ở đông bắc, thật vất vả làm hai bộ tộc này thân phục. Tần Tiêu đương nhiên sẽ không chấp nhận cho chúng ta đoàn kết thành một khối...

- Nói rất đúng.

Đôn Dục Cốc tán thưởng gật đầu:

- Nhưng có đôi khi cho dù xem thấu là mưu kế, chúng ta cũng không thể tránh khỏi. Bởi vì người Hề vốn luôn khẩu phục mà tâm không phục, trong lòng tràn ngập dã tâm, hơn nữa bọn họ cùng Khiết Đan trời sinh là cừ địch, luôn thích công kích lẫn nhau. Hiện tại lại có Đường triều uy bức lợi dụ, quả thật khó thể bảo toàn bọn hắn sẽ không phản bội. Tần Tiêu xuất một chiêu thật ỉn. Tả Hiền Vương, người hạ lệnh cho đệ

đệ của người điều Lang Kỵ sư đến đây đi. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Trước mắt tình thế của Đột Quyết hãn quốc chúng ta cũng không quá lạc quan. Bên Âm Sơn có đại quân Luận Cung Nhân trú đóng tại Nặc Chân Thủy cùng ba tòa hàng thành, chúng ta đã không cách nào công phạt xuôi nam. Lũng Hữu có Trương Nhân Nguyên chẳng khác gì tường đồng vách sắt, hơn nữa Bắc Đình đồ hộ phủ có đám người Quách Tử Nghi, phía tây cũng không thể tiến mạnh. Chúng ta chỉ có thể ở bên đông bắc này liên hợp các bộ mở ra cửa đột phá. Thật không ngờ trước mắt lại có thêm nhân vật khó giải quyết như Tần Tiêu... Đường triều ah, khi nào thì đã luyện ra binh lực như hổ vậy đây? Thật sự là nguy cơ lớn lao cho Đột Quyết hãn quốc chúng ta.

Tả Hiền Vương cau mày, hơi có chút bận tâm nói:

- Lão sư, có cần đem đệ đệ của ta đến đối phó Tần Tiêu sao? Lần trước hãn binh bại còn làm cho Di Niết Khả Hãn tử vong, hiện tại Mặc Xuyên Khả Hãn vô cùng bất mãn hãn. Trước mắt hãn chỉ có thể lưu lại Kim Sơn tập luyện binh mã, không hề có chút thực quyền nào. Nếu cần đưa binh quyền cho hãn... Tuy rằng ta là Tả Hiền Vương phụ trách quân quốc đại sự, nhưng chỉ sợ khó thể vượt qua cửa ải của Khả Hãn!

Đôn Dục Cốc như có thâm ý nhìn Tả Hiền Vương, hồ hững nói:

- Bên phía Khả Hãn do ta đi nói. Người phát xuống quân lệnh đi, cho đệ đệ của người mang theo bốn vạn Lang Kỵ sư tùy thời chuẩn bị trấn áp Hề tộc phản bội. Đột Quyết hãn quốc cũng chỉ có hãn có thể tự mình dẫn dắt Lang Kỵ sư là có thể cùng Tần Tiêu đánh một trận!

Tả Hiền Vương khẽ thở dài một hơi:

- Được rồi, ta lập tức phát lệnh cho đệ đệ của ta thống lĩnh binh tiến đến. Nhưng mấy năm nay lòng nghi kỵ của Khả Hãn đã rất nặng, nhất là đối với hai huynh đệ chúng ta. Hiện tại lại có ý muốn đưa trả binh quyền cho Khuyết Đặc Lặc, thật không biết hãn có cho phép hay không. Hết thảy phải dựa vào lão sư chủ trì đại cục.

Đôi mắt Đôn Dục Cốc híp lại, vuốt râu mỉm cười:

- Ổn định một chút, Mặc Cúc Liên. Hai huynh đệ các người sẽ có một ngày thỏa chí lớn. Mặc Xuyên Khả Hãn... đã không còn là Mặc Xuyên Khả Hãn năm xưa.

Sư đồ hai người đang chuẩn bị quay vào trong lều, phía sau truyền đến tiếng hét:

- Khả Hãn giá lâm!

Lúc này U Châu thành lại vui mừng như ngày tết.

752. Chương 754 : Tiểu Ma Tinh Giá Lâm. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 754 : Tiểu ma tinh giá lâm. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Hơn vạn dê bò, toàn bộ được khiêng tới quân doanh. Dao dao vung lên, từng con dê bò biến thành đồ ăn mỹ vị thơm ngon, làm các tướng sĩ chảy dãi nước bọt. Da lông có thể làm áo bông, đệm chăn, dê bò được nuôi dưỡng béo tốt cả mùa thua, bỏ vào nồi mỡ tạc hương bay. Từng phòng bếp của hỏa đầu quân đều chứa đầy những thùng mỡ thơm ngát.

Mùa đông này xem như sống thật dễ chịu. Hà Bắc sản lương, Kinh Hàng Đại Vận Hà khơi thông, lương thực khẳng định không đứt đoạn, hiện tại thú thịt sung túc chưa từng có, ngay cả bánh mì cũng có thể dùng mỡ chiên lên ăn. Các tướng sĩ đốt lửa, đủ thoải mái tránh né khí hậu cực lạnh của đông bắc. Uống rượu ăn thịt, man di đông bắc nếu muốn đánh vào U Châu thành chỉ sợ còn khó hơn lên trời! Không nói tới mười hai vạn đại quân mạnh mẽ, chỉ nói tới khí hậu mùa đông cực lạnh đủ làm cho đám man di kia phải điên đầu.

Nguyên lai tham gia quân ngũ cũng có thể thích ý như thế. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải có một vị tướng quân thống lĩnh tốt nhất.

Đại quân đều tự hồi doanh, lúc này Tần Tiêu mới đi vào U Châu thành. Vừa đi vào thành đã bị thật nhiều dân chúng bao quanh. Mọi người phục lạy hắn, liên tục tạ ơn. Tần Tiêu chợt hồi phục lại thần trí, nguyên lai hơn ngàn dân chúng được cứu về từ Bạch Lang Thủy được sum họp cùng người nhà, hơn nữa U Châu trưởng sử Khương Sư Độ đã an bài họ an cư lạc nghiệp tại U Châu, phân công cấp nhà, dê bò cùng đồng ruộng, cửa hàng, tặng thực vật cùng chút tiền sinh hoạt hàng ngày.

Tất cả những chuyện này đối với dân chúng luôn dễ dàng thỏa mãn mà nói không khác là đãi ngộ từ địa ngục đến thiên đường. Nỗi cảm kích của họ đối với Tần Tiêu cũng không thể nào biểu đạt, chỉ có thể đem hắn xem là thần minh phụng dưỡng.

Trong lòng Tần Tiêu tràn đầy vui mừng cùng dân chúng nhắc chuyện nhà, cổ vũ cuộc sống ngày sau của họ, cố gắng làm việc, cuối cùng tiễn họ ra về. Sau đó hắn đi lên cửa thành kiểm tra tình huống thủ vệ, thời gian đi tuần cùng trang bị vũ khí, hết thấy đều chỉnh tề trật tự. Xem ra trong mấy ngày hắn rời khỏi, đám người Kim Lương Phượng xử lý việc phòng thủ U Châu hết sức rõ ràng. Trong lòng Tần Tiêu thầm vui mừng: Hoàn hảo có được nhóm trợ thủ rất tốt!

Lúc này Tần Tiêu nhìn sắc trời, lại thấy mặt trời đã xuống núi. Mấy ngày nay một mực ngồi trên lưng ngựa, hiện tại hắn cảm giác hơi mệt mỏi, hơn nữa trước mắt còn nhiều chuyện cần phải xử lý, vì vậy chuẩn bị đi về hướng phủ đại đô đốc. nguồn

Vừa mới đi xuống cổng lầu, hắn gặp được Kim Lương Phượng cùng Lý Giai Lạc.

Mọi người vừa lúc kiểm tra xong việc tuần phòng canh gác bốn cửa thành, vừa vặn đi vào thành.

Kim Lương Phượng cười a a nói:

- Đại soái, lần này xem ra là công đức viên mãn. Hơn vạn dê bò, quân ta cơ hồ không hề tổn thất, thật sự là một cuộc đánh cướp thành công!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Người đang thổi phồng ta hay đang tổn hại ta đây? Đừng nói nhảm, ta còn có một số việc phải hỏi người. Trong mấy ngày ta rời khỏi, có đại sự gì phát sinh hay không, trên triều đình có phát xuống công văn?

- Chuyện đại sự đáng nhắc tới thì không có phát sinh, nhưng công văn thì có.

Kim Lương Phượng nói:

- Liêu Đông Quân Cơ Xứ ứng chuẩn thỉnh cầu của đại soái, hoàng đế đã hạ chỉ sắc phong đại tù trưởng Bột Hải quốc làm Bột Hải quận vương, các bộ thủ lĩnh khác đều là quốc công, huyện chủ. Nhưng hiện tại Doanh Châu rơi vào tay giặc, muốn đến Mạt Hạt phải trải qua con đường này. Chúng ta làm sao lướt qua Doanh Châu đi tới truyền chỉ đây?

- Không vội, qua đông rồi nói sau.

Tần Tiêu như định liệu trước:

- Không cần qua bao lâu ta sẽ thu phục Doanh Châu. Đến lúc đó thế cục đông bắc càng thêm rõ ràng, chúng ta mới đứng lý hợp tình giao tiếp cùng người Mạt Hạt, bọn hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thụ phong, không còn dư âm cò kè mặc cả. Nếu không cho bọn hắn nhìn thấy chút uy phong cùng thực lực, bọn hắn thực sự cho rằng Đại Đường e sợ mình. Mặc dù là một bước chiến lược, cũng phải lấy ra giá thức “lấy chiến

muờ cầu hòa bình, dùng võ trấn áp”, như vậy càng không mất mặt. Mặt khác bên Quân Cơ Xứ đối với chiến lược của chúng ta về Hề cùng Khiết Đan, có ý kiến gì?

- Tuy rằng trong thư không nói thêm lời gì, nhưng tôi nhìn ra được trong Quân Cơ Xứ tựa hồ có chút ít tranh luận.

Kim Lương Phượng nói:

- Kỳ thật cũng có thể tưởng tượng được thái độ trong triều đình đối với Bắc Địch luôn có chủ chiến cùng chủ hòa. Lần này hẳn do hoàng đế đánh nhịp, đồng ý việc sắp xếp chiến lược của đại soái. Quân Cơ Xứ gợi công văn nói, hoàng đế có chỉ đối với chiến lược chiến thuật về ly gián, liên hoành của đại soái đưa ra tỏ vẻ đồng ý cùng tán thưởng. Có ý chỉ xuống, khâm phong Hề tộc đại thủ lĩnh Lý Đại Bô làm Nhiêu Nhạc quận vương, những ban thưởng khác có thể về triều nghe phong.

- Ha ha, thật tốt, vừa lúc giúp ta một tay!

Tần Tiêu quá đổi vui mừng nói:

- Trước mắt ta còn đang cần một đạo thánh chỉ của hoàng đế như thế, xem như là một vị thuốc mạnh cuối cùng. Lần này Hề tộc không muốn bị Đột Quyết cùng Khiết Đan vây công cũng không được. Khi đó con đường khả thi duy nhất của bọn họ là đi nhờ vả U Châu. Tốt, hoàng thượng quả nhiên anh minh cơ trí, hiểu được dụng ý của ta. Ta còn chuẩn bị chuyên chiết thượng tấu thỉnh một đạo thánh chỉ như vậy đâu, xem ra đều không cần.

Kim Lương Phượng mỉm cười nói:

- Xem ra kế ly gián liên hoành của đại soái sắp thành công. Như vậy chúng ta cũng phải sớm tính toán nếu Đột Quyết cùng Khiết Đan quả thật sẽ liên hợp động thủ với Hề tộc, chúng ta phải làm những chuyện gì? Còn nữa, binh lực cùng việc phân phối của Đột Quyết tại đông bắc chúng ta cũng không biết rõ ràng. Tôi luôn có cảm giác nguy cơ lớn nhất tại đông bắc vẫn là người Đột Quyết. Bởi vì phía nam Đột Quyết là Âm Sơn, phía tây là Bắc Đĩnh đô hộ phủ, một năm nay cũng không thấy động tĩnh của người Đột Quyết. Nếu suy đoán không sai, mũi nhọn của bọn hắn chỉ vào hướng đông bắc.

- Đến là được rồi, ta còn đang lo lắng bọn hắn sẽ không đến.

Tần Tiêu thoáng cười lạnh:

- Hề cùng Khiết Đan bằng mặt không bằng lòng, muốn tiêu diệt kỳ thật không khó. Bên phía Mạt Hạt tuy rằng chiếm diện tích lớn quân lực hùng hậu, nhưng cũng không phải tâm phúc đại họa. Tai họa phía bắc lớn nhất vẫn là Đột Quyết. Một ngày nào đó chúng ta phải đối mặt với bọn hắn, chỉ bằng ngồi chờ còn không bằng đem bọn hắn sớm vạch đi ra tiêu diệt cho xong. Từ lần trước từ biệt tại Đại Lang Nguyên, đã không còn cơ hội giao tiếp với người Đột Quyết, nhắc tới ta cảm thấy thật tưởng niệm bọn hắn ah, ha ha!

Các tướng quân đứng bên cạnh đều cười to, bị hào khí tràn đầy của Tần Tiêu lây nhiễm.

Mọi người cùng nhau đi về hướng đại đô đốc phủ, Tần Tiêu nói:

- Kim tiên sinh, người phát ra một đạo quân lệnh, ba ngày sau giờ Tỵ sau khi tập luyện xong, chư tướng quân suất lĩnh tướng sĩ ngoài tứ phẩm, kể cả quan văn của U Châu đều đến phủ đại đô đốc nghị sự. Chúng ta cần tổng kết một chút tình huống của một năm vừa qua, sau đó an bài một chút đại sự quân sự cùng chính trị dân sinh mùa đông.

753. Chương 755 : Đại Tiểu Ma Nữ. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 755 : Đại tiểu ma nữ. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Mùa đông đông bắc thực sự lạnh đến tàn khốc ah, không chuẩn bị trước một chút, một mùa đông đủ làm sức chiến đấu của quân đội giảm mạnh. Dân chúng tổn thương giá rét hay chết cóng, chúng ta sẽ không đảm đương nổi. Từ giờ trở đi hẳn nên điều động dân chúng cùng đại quân chuẩn bị vật phẩm qua đông. Nhìn xem có thể mời Cao Lực Sĩ cùng Hà Bắc khâm sai Tống Khánh Lễ cùng nhau đến nghị sự hay không, việc này cần phải mời họ cùng tham gia bàn bạc.

Kim Lương Phượng cười cười:

- Đại soái, những việc này giao cho tôi đi xử lý. Chuyện gì đại soái cũng quán vào người, còn cần trưởng sử như tôi làm gì? Đại soái nên trở về hao chút tâm tư nghĩ biện pháp làm sao đối phó hai tiểu ma tinh kia đi!

Tần Tiêu nghi hoặc nhũm mày nhìn hắn:

- Tiểu ma tinh gì? Có ý tứ gì?

Kim Lương Phượng cười ha ha:

- Đại soái trở lại trong phủ không phải sẽ hiểu rồi sao? Việc nhà, việc nhà, những người như chúng ta không tiện hỏi tới. Đại soái tự mình đi giải quyết thôi! Chư vị đồng liêu, đại soái hành quân trở về vất vả, chúng ta không nên đi quấy rầy, để cho hắn nghỉ ngơi vài ngày cho tốt. Hai ngày nữa chúng ta cùng nhau đến phủ đại đô đốc nghị sự.

Dứt lời Kim Lương Phượng cùng Lý Giai Lạc bọn họ cười vang vỗ tay cúi đầu rời khỏi.

- Uy, uy uy...

Tần Tiêu liên tục kêu vài tiếng nhưng mọi người chỉ cười thoát đi thật nhanh.

Tần Tiêu không khỏi mắng thầm: Đám người các ngươi lại chơi trò bí mật với bốn nguyên soái? Việc nhà, việc nhà gì? Trong nhà chỉ có tiểu lão bà Mặc Y, còn có việc nhà gì chứ? Tiểu ma tinh, còn là hai người?

Trong lòng Tần Tiêu chợt động – chỉ ai đây?

Nghĩ đến đây hắn thúc ngựa đi nhanh về phủ.

Tới trước cổng phủ, Tần Ảnh bước lên tiếp cương ngựa, Tần Tiêu thấy thần sắc khác thường của hắn, không khỏi hỏi:

- Trong nhà có khách đến sao, hay xảy ra việc lạ gì?

Tần Tiêu nhìn vào binh sĩ bên cạnh, thần tình nghi hoặc cùng khó hiểu. Tần Ảnh vốn luôn không thích nói chuyện nhưng lại mười phần kinh dị nói:

- Chủ nhân, hôm nay tôi lại có thể nhìn thấy...hai vị Anh Dực tướng quân!

- Ah!

Tần Tiêu không để ý hình tượng hét thảm một tiếng, trong lòng cả kinh nói: Tiểu ma tinh, xem ra là xú nha đầu Tử Định!

Xú nha đầu từ Sở Tiên sơn trang đi suốt mấy ngàn dặm đến U Châu sao?

Tần Tiêu vung tay đem roi ngựa ném cho Tần Ảnh, trực tiếp sải bước đi vào trong hậu viện, trong lòng thầm mắng: Xú nha đầu Tử Định phiền toái kia, đã làm mẫu thân rồi còn hồ nháo như vậy. U Châu là quân trấn trọng yếu, nếu nàng gây ra tai vạ gì, thật không biết làm sao. Thật quá xằng bậy, nơi này là tiền tuyến chiến tranh!

Tần Tiêu dời đến nơi đây, đã xây dựng tường vây phân chia tiền trạch cùng hậu trạch.

Tiền trạch chuyên dùng làm việc quân sự, hậu viện là nhà ở tư nhân của hắc, phân chia thật rõ ràng. Diện tích phủ đại đô đốc rất rộng rãi, dù sao trước kia nơi này cũng được Tiết Nột khai phủ riêng ỳnh. Hiện tại Tần Tiêu không khai phủ, còn lưu thật nhiều sân viện, có thể làm khách phòng sử dụng.

Mới vừa đi vào cổng hậu viện, Tần Tiêu chợt nghe được thanh âm tiếng cười giòn khúc khích:

- Khanh khách, hầu gia ca ca đã về rồi!

Tần Tiêu nhất thời ngậy đại, đưa ánh mắt dời qua, ai nha, đó không phải là Dương Ngọc Hoàn sao?

Không ngờ nàng cũng tới!

Không đợi cho hắc kịp suy nghĩ, Dương Ngọc Hoàn đã vui sướng chạy tới trước mặt hắc. Nàng bỏ nhào vào trong lòng ngực hắc, ôm chặt hắc, thì thào nói:

- Hầu gia ca ca, Ngọc Hoàn rất nhớ huynh đâu!

Tần Tiêu nhất thời cảm giác trong lòng có một đoàn ôn hương mềm mại đánh úp tới, không tự chủ được ôm nàng:

- Ngọc Hoàn, vì sao muội cũng tới đây?

Dương Ngọc Hoàn ngẩng đầu lên, có chút mắt mát quyết mồm nhìn hắc:

- Sao vậy, hầu gia ca ca không thích Ngọc Hoàn đến sao?

- Không phải, ta không phải ý tứ này...

Tần Tiêu vội vàng lộ ra khuôn mặt tươi cười an ủi nàng:

- Muội đi cùng Tử Định sao?

- Phải!

Dương Ngọc Hoàn lập tức cười khúc khích, vùi đầu vào ngực hắc, thấp giọng nói:

- Chúng tôi đi thật lâu nha...ba tháng! Vừa cười ngựa vừa ngồi thuyền, trên đường còn gặp phải du côn lưu manh khi dễ chúng tôi...thật vất vả mới đến U Châu đâu, mới đến hôm qua!

Nghe được lời nói này, trong lòng Tần Tiêu chợt nhói đau. Hắc ôm vai nàng nói nhỏ:

- A đầu gối, đường xa như vậy, dọc theo đường mưa gió sương tuyết mệt nhọc còn gặp phải người xấu, làm sao muội lại cùng Tử Định hồ nháo chạy tới nơi đây chứ?

- Không phải đâu, hắc hắc!

Dương Ngọc Hoàn cúi đầu cười mờ ám:

- Lần này là muội xúi giục tứ nương mang theo muội cùng đi. Nàng do dự thật lâu đâu, không chịu đi. Muội liều mạng khóc thật lâu, cầu nàng mãi mới đáp ứng. Nàng còn nói hầu gia ca ca sẽ hung hăng mắng nàng, vì vậy vừa đưa muội tới U Châu nàng liền bỏ trốn.

Trong lòng Tần Tiêu đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp. Một tiểu cô nương vừa biết yêu, lại chấp nhất cùng nhiệt tình như thế. Mấy ngàn dặm, lộ trình hơn ba tháng, xuyên qua châu huyện vượt Trường Giang Hoàng Hà, xem như đã đi vượt qua nửa Trung Hoa để gặp hắc.

Lực lượng mỗi tình đầu thật là đáng sợ!

Trong lòng Tần Tiêu không nhịn được rung động, nhẹ nhàng vỗ lưng Ngọc Hoàn thấp giọng nói:

- Yên tâm, ta không trách hai muội. Nhưng U Châu không thể so được với Giang Nam, rất nhiều chuyện phải tuân theo quy cũ, bằng không sẽ dễ dàng phát sinh chuyện xấu. Hai muội nhất định phải nghe theo lời của ta mới dễ làm việc nga!

- Dạ, Ngọc Hoàn nghe lời, nhất định nghe lời, việc gì cũng nghe theo huynh!

Dương Ngọc Hoàn vui vẻ nhảy dựng lên:

- Chỉ cần hầu gia ca ca không đuổi muối về, nói gì muối cũng nghe cả, thật tốt quá! Lại có thể mỗi ngày ở chung một chỗ với hầu gia ca ca!

Tiếng hoan hô tràn ngập thanh xuân chân khí của Dương Ngọc Hoàn đem ánh mắt mọi người đều hấp dẫn tới. Mọi người bị vẻ ngây thơ nhiệt tình của nàng hấp dẫn thật sâu.

Huống chi ở U Châu một tiểu mỹ nhân xinh xắn như nàng thật sự chẳng khác gì lông phượng và sừng lân, có thể chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Tần Tiêu cười ha ha, nhìn thấy Dương Ngọc Hoàn vui vẻ, trong lòng cảm thán. Nói thật lúc ban đầu tận trong đáy lòng hắn chỉ đem tiểu cô nương xem là muối tử thậm chí là nhi nữ mà thương yêu. Nhưng chuyện tới bây giờ, tiểu cô nương đã thật sâu hấp dẫn hắn, chiếm cứ địa vị phi thường trọng yếu trong lòng hắn. Bởi vì vẻ hồn nhiên thẳng thắn của nàng lẫn vẻ quyến luyến sâu sắc kia khiến Tần Tiêu vô cùng cảm động, đồng thời không tự chủ được đã làm vị trí của nàng trong lòng hắn xảy ra chuyển biến.

Trong lòng Tần Tiêu nghĩ thầm: Tần Tiêu ta xem như thật có phúc, cả đời này lại có nhiều nữ tử tốt như vậy làm bạn! Tiên nhi thâm tình uyển chuyển, hiền thê lương mẫu, trong nhà có nàng hết thảy không lo; Thượng Quan Uyển Nhi tài hoa hơn người lại ái mộ ta, đồng thời còn có trí tuệ chính trị độc đáo, mang đến cho ta thật nhiều trợ giúp, là hồng nhan tri kỷ hiếm có; Mặc Y thâm tình điệu thấp, mẫu tính rất tốt, không chỉ có thể đi ra chiến trường cũng có thể ở nhà đảm đang; Tử Địch thẳng thắn hoạt bát, là mầm móng vui vẻ của gia đình, hơn nữa nhìn qua có vẻ giỏi hoạt hồ đồ, kỳ thật chỉ là cái bướng mà thôi.

754. Chương 756 : Đại Tiểu Ma Nữ. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 756 : Đại tiểu ma nữ. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Dương Ngọc Hoàn, một tiểu cô nương còn hồn nhiên ngây thơ, vì muốn ở lại với ta thề sống chết không tiến cung, hiện tại còn ngần dậm xa xôi chạy tới U Châu. Ở trong lòng nàng nhìn qua ngoại trừ ta không còn chứa đựng được bất cứ chuyện gì. Bất kể là diễn kịch khi quân, hay ngần dậm tâm tình, nàng đều không để ý!

Chỉ vì một nguyện vọng đơn giản “ở lại bên người hầu gia ca ca”!

Trên mặt Tần Tiêu nổi lên dáng cười thư tâm mà dịu dàng, kéo tay Dương Ngọc Hoàn hỏi:

- Ngọc Hoàn, đoạn đường này muối vất vả lắm đi?

- Vất vả nha!

Dương Ngọc Hoàn vẫn giống như lúc trước, nhẹ nhàng nắm tay Tần Tiêu nhảy hai bước, cười khanh khách:

- Nhưng bây giờ có thể vui vẻ như vậy, muối không còn nhớ rồi! Muối chỉ biết là từ hôm nay trở đi, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hầu gia ca ca, toàn bộ mệt nhọc vất vả đều không còn đáng kể vậy!

Tần Tiêu mỉm cười, vỗ về đầu nàng nói:

- Ta không phải đã nói rồi sao, sẽ phái người về Giang Nam đón mọi người. Vì sao muối lại nóng vội như vậy đây, tự mình chạy đến. Như thế thật hay, làm Tiên nhi cùng Uyển nhi còn không vội chết? Còn có Tử Địch, nàng đi ra ngoài như vậy còn không sợ Khải Toàn cùng Khải Tắt khóc vang mỗi ngày? Lần này xem như Tiên nhi hai nàng sút đầu mẻ trán!

Dương Ngọc Hoàn nhất thời mở to mắt, tràn đầy hổ thẹn nói:

- Vậy sao...muội không nghĩ nhiều được như vậy! Tiên nhi tỷ các nàng sẽ thật sốt ruột, thật tức giận đi? Sau khi chúng tôi đến Ngạc Châu, tứ nương đã gửi thư trở về, nói cho Tiên nhi tỷ việc này. Tỷ ấy nói với muội...hắn là không sao cả.

Tần Tiêu thoáng lắc đầu cười khổ:

- Ngọc Hoàn, lần này Tiên nhi hai nàng khẳng định sẽ bận tâm cùng sốt ruột. Ta lập tức viết thư về Sở Tiên sơn trang, nói cho họ biết hai muội đã bình an tới U Châu. Ít nhất phải báo cho họ biết tin bình an mới được. Muội ah, thật đúng là nhi đồng, ha ha!

Dương Ngọc Hoàn xấu hổ lần tự trách nhìn Tần Tiêu, thì thào nói:

- Hầu gia ca ca, muội biết sai lầm rồi! Muội chỉ nghĩ muốn mỗi ngày nhìn thấy huynh, không nghĩ thêm được điều gì khác! Hiện tại nghe huynh nói muội mới hiểu được nguyên lai muội thật sự rất tùy hứng, làm vậy nhất định sẽ làm các tỷ tỷ lo lắng cùng tức giận. Thật xin lỗi...muội thật sự không cố ý làm như vậy!

Tần Tiêu rộng lượng cười nói:

- Bỏ đi, Ngọc Hoàn, không trách muội. Ta sẽ viết thư cho Tiên nhi các nàng, nói rõ sẽ vô sự. Đúng rồi, Mặc Y cùng Tử Dịch đâu, vì sao không thấy?

Dương Ngọc Hoàn nói:

- Tứ nương sợ huynh mắng nàng, luôn trốn trong khách điểm không dám tới. Sau khi tam nương về tới đã đón nàng về phủ, nhưng vừa rồi nàng nghe nói huynh đã về U Châu, lập tức kinh hoảng bỏ chạy ra ngoài...vì vậy tam nương phải đi truy nàng.

Tần Tiêu buồn cười, trong lòng nhủ thầm: Tử Dịch thật sự ngốc nghếch đến đáng yêu!

- Ngọc Hoàn biết là khách điểm nào không?

- Biết nhé! Vừa mới đến U Châu muội cùng tứ nương đã ở đó.

- Đi, chúng ta cùng đi đón họ về!

Dương Ngọc Hoàn cười khanh khách, bởi vì Tần Tiêu ôm nàng đặt lên con ngựa hùng tráng của hắn. Nàng có chút khấn trương dựa theo lời nói của Tần Tiêu nắm chặt yên ngựa, hai chân xỏ vào trong bàn đạp, sau đó còn sợ hãi vỗ vỗ cổ ngựa. Đạm Kim mã thật thông linh tính, còn ngẩng nhẹ đầu thở phì phì xem như chào hỏi nàng.

Dương Ngọc Hoàn cao hứng cười to:

- Thật vui về ah, muội rốt cục được cưỡi ngựa vậy!

Tần Tiêu xoay người lên ngựa, ôm Dương Ngọc Hoàn trước ngực, đem dây cương giao trong tay nàng:

- Cầm đi, ta dạy uội làm sao chỉ huy con ngựa nên đi theo hướng nào.

- Oa, quá tuyệt vời! Thật thú vị, thật kích thích ah! Không ngờ ngồi cao tới như vậy!

Dương Ngọc Hoàn chẳng khác gì một con chim én nhỏ lú rú kêu lên:

- Nha nha, nó động, động đâu! Hướng bên này đi nha!

Tần Tiêu cười vang, nắm tay nàng chỉ dạy cho nàng biết làm sao điều khiển ngựa.

Đạm Kim mã đi theo sự chỉ huy của nàng chậm rãi chạy ra cửa sau hậu viện. Dương Ngọc Hoàn lớn tiếng cười vui, có cảm giác thành tựu mười phần.

Ra khỏi phủ viện, Dương Ngọc Hoàn vừa khấn trương vừa hưng phấn điều khiển ngựa đi ra đường lớn. Đạm Kim mã đi theo Tần Tiêu nhiều năm, được huấn luyện nghiêm chỉnh lại thông linh, Tần Tiêu cũng không hề lo lắng nó sẽ chạy loạn. Cho dù tiểu cô nương nhất thời không biết chỉ huy, Đạm Kim mã cũng sẽ tự mình phán đoán mệnh lệnh đúng sai mà làm theo hoặc thay đổi.

Dương Ngọc Hoàn nhìn thấy có chiếc xe ngựa chạy tới đối diện, kinh hoảng kéo dây cương kêu to:

- Oa, có xe đến đây, sắp đụng rồi! Quay đầu lại, quay đầu lại!

Đạm Kim mã thông minh tránh sang lề đường, tránh chiếc xe kia. Chỉ hận dây cương kéo quá mạnh khiến nó cảm thấy đau đớn.

Đại nguyên soái mang theo một tiểu cô nương cưỡi ngựa đi trên đường, tự nhiên hấp dẫn vô số ánh mắt. Mà tiểu cô nương còn xinh đẹp tuyệt mỹ lại hồn nhiên, khiến người càng nhìn chăm chú. Cũng may hình tượng của Tần Tiêu rất tốt, hành vi quang minh lỗi lạc cũng không hề cố ý che giấu, bằng không thật sự lại tuôn ra lời đồn đãi không hay.

Đi qua hai con đường, cuối cùng tìm tới khách sạn kia. U Châu cũng không nhiều khách điểm, Tần Tiêu muốn tìm cũng rất dễ dàng, chỉ cưỡi ngựa chừng nửa nén nhang là đến. Nhưng vì muốn chiếu cố hứng trí của Dương Ngọc Hoàn nên hắn xem như một lần huấn luyện cưỡi ngựa luyện tập kiên nhẫn.

Đến cửa khách sạn, Tần Tiêu xoay người nhảy xuống, Dương Ngọc Hoàn lại thản nhiên bỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn. Tần Tiêu giật mình hoảng sợ, cũng may kịp thời ôm lấy nàng, không khỏi trách cứ nói:

- Cẩn thận một chút chứ! Nếu ta không đón muội kịp thì làm sao bây giờ?

Dương Ngọc Hoàn tràn đầy tự tin nở nụ cười:

- Hầu gia ca ca nhất định có thể đón được muội, muội biết!

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười, trong lòng nói: Rốt cục tiểu cô nương tín nhiệm ta tới mức độ nào đây?

Hai người cùng đi vào khách điểm, Dương Ngọc Hoàn vô cùng hưng phấn đi phía trước dẫn đường, chạy chậm lên lầu hai dẫn Tần Tiêu đi tới trước một khách phòng.

Tần Tiêu đi tới trước cửa phòng, nghe được bên trong có thanh âm thì thảo nói chuyện, không khỏi buồn cười, thật đúng là ở trong này!

- Đốc...đốc...

Tần Tiêu gõ cửa.

- Ai nha?

Là thanh âm của Mặc Y.

Tần Tiêu ho khan một tiếng:

- Điểm tiểu nhị, đến đưa nước trà.

- A, người kia đến đây...

Lập tức nghe được tiếng la hoảng của Tử Dịch.

Mặc Y đi ra mở cửa, nhìn Tần Tiêu áy náy cười:

- Lão công, huynh đừng nóng giận, việc này...

- Không có, không tức giận.

Tần Tiêu đi vào phòng, quay người đóng cửa, thoáng nhìn vào trong, Tử Dịch sợ hãi rúc vào góc giường, đang trùm mền trùm đôi mắt to có chút sợ hãi nhìn Tần Tiêu.

- Sao vậy, ta rất đáng sợ sao?

Tần Tiêu cười đi tới cạnh giường.

Tử Dịch cảnh giác lui về phía sau:

- Huynh đừng tới đây nga! Huynh đừng trách muội, chẳng qua hiện tại muội lập tức quay về Giang Nam thôi! Muội chỉ đem Ngọc Hoàn đưa tới cho huynh, huynh...huynh đừng mắng muội! Muội lập tức đi về!

Tần Tiêu nhìn về mặt nhận chân của Tử Dịch, không khỏi nở nụ cười.

- Tử Dịch, nguyên lai muội cũng sợ bị mắng?
Tử Dịch khẽ hừ một tiếng, quay đầu sang một bên.

755. Chương 757 : Diễm Phúc Khôn Cùng. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 757 : Diễm phúc khôn cùng. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Chẳng lẽ muội luôn nghĩ ta chỉ biết chửi mắng muội sao? Hay là muội cho rằng lão công như ta thật sự chưa bao giờ hiểu được yêu thương lão bà của mình? Hay là muội luôn cho rằng ở trong lòng ta muội thật sự không có địa vị?

Tử Dịch nhẹ nhàng xoay đầu lại, liếc mắt nhìn Tần Tiêu, sau đó ôm đầu gối cúi thấp đầu thì thào nói:

- Vốn là như vậy thôi...

Về mặt Tần Tiêu ôn nhu nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

- Kỳ thật ta cũng rất nhớ muội.

Thân hình Tử Dịch thoáng run lên, ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu, già mồm nói:

- Gì chứ, lời này mà có người tin sao? Huynh nhớ Tiên nhi, Uyển nhi cùng Ngọc Hoàn thì còn có người tin, nhớ muội sao? Ai mà tin...

Tần Tiêu chuyển người ngồi gần nàng một chút, ôm nàng vào trong lòng, rõ ràng nhận chân nói:

- Ta nói thật.

Tử Dịch ngơ ngẩn nhìn Tần Tiêu, sững sờ chốc lát, đột nhiên bỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn, ôm chặt lấy hắn.

- Hắc hắc, kỳ thật, muội cũng rất nhớ huynh...cùng tỷ tỷ!

Trước khi về phủ, Tần Tiêu ở trong khách điểm mượn giấy bút viết thư, nhờ dịch quán đưa tới thứ sử Giang Châu phủ, sau đó tiếp tục mời thứ sử chuyển giao về cho người nhà của mình. Cách biệt gấp lại, bữa tối ăn cơm thật náo nhiệt. Tần Tiêu nghe Tử Dịch thật sinh động kể lại chuyện hài tử trong nhà, lúc nào cũng cất tiếng cười to, giống như được tận mắt chứng kiến hài tử đáng yêu của mình. Trong bữa ăn đương nhiên là tiếng cười tràn đầy, người trong nhà đều vô cùng cao hứng.

Dương Ngọc Hoàn ngồi cạnh Tần Tiêu, không ngừng gấp thức ăn cho hắn, còn nói:

- Hầu gia ca ca phải ăn nhiều hơn một chút, ở bên ngoài đánh giặc khẳng định thật vất vả, thật vất vả! Tiên nhi tỷ bọn họ đều thường nói, lão công ở ngoài hành quân đánh giặc, có thể ăn một bữa cơm ngon, ngủ một giấc bình yên thật không dễ dàng!

Tử Dịch phá hư cười rộ lên:

- Oa ha ha, Ngọc Hoàn gọi huynh ấy là lão công nha, mọi người có nghe hay không!

Dương Ngọc Hoàn nhất thời đỏ mặt, cảm giận trừng mắt lườm Tử Dịch:

- Tú nương nói gì đây? Muội rõ ràng gọi là hầu gia ca ca thôi! Muội chỉ là mượn lời nói của Tiên nhi tỷ, thật là, chỉ biết khi dễ giễu cợt muội!

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Tuy rằng có khổ một chút, nhưng không đến nỗi khoa trương như vậy. Dù khổ dù mệt, đãi ngộ đại nguyên soái như ta thật không tệ lắm. Chân chính chịu khổ chính là các tướng sĩ, chân chính đáng thương cũng là dân chúng chịu khổ bị nạn mà thôi.

Dương Ngọc Hoàn tự hào nở nụ cười, dựng ngón cái:

- Hầu gia ca ca là quan tốt nhất!

Tử Dịch gõ bát, nhìn Tần Tiêu nói:

- Uy, huynh dự tính khi nào mới đi đón Tiên nhi, Uyển nhi cùng các hài tử đây? Huynh làm cha làm chồng, vì sao chưa bao giờ chịu nhắc tới việc này chứ? Tỷ tỷ, huynh ấy có phải có tâm hoan ở đây hay không?

Mặc Y oán trách trừng mắt nhìn nàng:

- Lại đang nói bậy. Mỗi ngày lão công bận rộn việc quân sự chính trị sút đầu mẻ trán, chỉ có muội vừa tới liền ngọt ngào. Muội cho rằng huynh ấy không muốn sớm đón mọi người đến hay sao?

- Phải đó, Tử Dịch. Kỳ thật mỗi ngày ta nằm mơ đều mơ thấy mọi người cùng bọn nhỏ.

Tần Tiêu khẽ thở dài một hơi, bắt đầu nói:

- Nhưng hiện tại bản thân ta gánh nặng trách nhiệm, không dám bởi vì việc tư thân quá nhiều. Huống chi hiện tại U Châu lại là mảnh đất phi thường, thế cục không ổn định. Nói không chừng sẽ phải đánh trận, biến thành hỗn loạn. Nếu đem mọi người đón tới đây sẽ phải chịu hãi hùng lo lắng hay sao? Hai muội đó, hai ngày nữa ta cũng phải tìm chỗ đưa hai muội đi qua ổn định, không thể ở lại U Châu.

- A?

Dương Ngọc Hoàn cùng Tử Dịch nhất thời kinh hãi kêu lên:

- Vì sao?

Tần Tiêu khoát tay cho các nàng ngồi xuống, nói:

- Ta làm đại soái một ngày mười hai canh giờ chỉ ít đã có bảy canh giờ không ở nhà. Đôi khi còn phải mang binh xuất chinh, vừa đi thì mười ngày nửa tháng, sau này dù đi ra ngoài mấy tháng cũng bình thường. Các nàng ở trong này ai tới chiếu cố đây? Hơn nữa tuy rằng sẽ không xảy ra vấn đề gì, thế nhưng ở trong quân doanh dù sao đều là nơi ở của nam nhân, các nàng sẽ thật nhiều bất tiện! Hơn nữa binh vô thường thế thủy vô thường tình, loại địa phương như quân trấn nói không chừng có khi nào sẽ rơi vào tay giặc, hoặc là vì chiến lược mà phải buông tha. Đến lúc đó để các nàng rơi vào trong tay quân địch, vậy...

- A, a, không thể nào?

Dương Ngọc Hoàn kinh hoảng kêu lên:

- Muội phải đi theo bên cạnh hầu gia ca ca, nơi nào cũng không đi!

Tần Tiêu cười khổ:

- Như vậy sao được đây? Ta phải cưỡi ngựa ra trận đánh giặc, chém đầu địch nhân, muội cũng đi theo sao?

Thân thể Dương Ngọc Hoàn khẽ run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sợ hãi trắng bệch. Tử Dịch rầu rĩ thở dài một hơi:

- Được rồi, huynh dự tính dàn xếp chúng tôi ở đâu?

Tần Tiêu thoáng suy tư một lúc, nói:

- Bên dưới U Châu đại đô đốc phủ có tám châu, hậu phương yên ổn nhất chính là Dịch Châu. Hơn nữa khí hậu phong cảnh nơi đó thật không tệ, hai nàng có thể ở lại nơi đó. Ta sẽ phân phó thứ sử Dịch Châu một tiếng, sẽ an bài chỗ ở cho các nàng thỏa đáng. Hai nàng xem thế nào?

Dương Ngọc Hoàn bĩu môi, nhìn qua Tử Dịch. Tử Dịch rầu rĩ gật đầu:

- Vậy được rồi, huynh đều đã an bài chúng tôi còn có thể thế nào đây?

Dứt lời mải miết bởi cơm ăn.

Tần Tiêu an ủi cười nói:

- Đừng như vậy, ta sẽ thường xuyên đi thăm hai nàng. Bất kể là đi tuần tra hậu phương hoặc là mang binh tập luyện ta đều thường xuyên đến Dịch Châu, nơi đó cũng có hành dinh quân cơ dành cho nguyên soái Hà Bắc. Ta để cho họ thu xếp hai nàng đến ở địa phương cách hành dinh không xa, ta có rảnh sẽ đi qua thăm hai nàng!

Tử Dịch thở dài một hơi, phờ phạc nói:

- Ngọc Hoàn, thế nào, xem ra chẳng khác gì ở lại Giang Nam thôi!

Dương Ngọc Hoàn cũng có chút mất hứng:

- Đúng vậy ah, vốn nghĩ có thể gặp mặt hầu gia ca ca mỗi ngày đâu, lần này thật không biết đợi bao lâu mới có thể gặp mặt một lần.

Tần Tiêu cười cười:

- Ăn cơm, ăn cơm! Hai người vừa tới dù sao cũng ở lại nơi này mười ngày nửa tháng nói sau, được rồi chứ? Dù sao ta mới mang binh ra ngoài trở về, trước mắt cũng không bẽ bộn công việc, thật sự có thể bồi hai người một chút. Hơn nữa cũng cần có thời gian an bài bên Dịch Châu thôi!

- Vậy thì tốt, hì hì!

Dương Ngọc Hoàn dù sao là tiểu cô nương, lập tức liền vui vẻ:

- Ngày mai muội còn muốn cưới ngựa! Muốn cưới ngựa trên thảo nguyên!

Tử Dịch liếc mắt nhìn Tần Tiêu, có chút rầu rĩ không vui. Mặc Y nhìn thấy cũng không nói chuyện, chỉ lo ăn cơm.

Cơm nước xong, Tần Tiêu an bài nha hoàn thu xếp cho Dương Ngọc Hoàn cùng Tử Dịch đi tắm, tẩy rửa mệt mỏi. Mặc Y cùng hần đi vào phòng, ngồi vào cạnh hần có chút lo lắng nói:

- Lão công, muội lo lắng Tử Dịch sẽ không cam lòng.

- Muội cũng đã nhìn ra?

Tần Tiêu có chút bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Nha đầu kia ah, trong lòng khẳng định đang nghĩ muốn giống như muội, cùng ta ra trận giết địch trà trộn trong quân lính. Mấy năm qua nàng thay đổi rất nhiều, hiểu được thu liễm cùng suy nghĩ cho người khác, dù sao cũng đã làm mẹ, khác biệt với bản tính thẳng thắn ngây ngô trước kia rất lớn.

756. Chương 758 : Diễm Phúc Khôn Cùng. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 758 : Diễm phúc khôn cùng. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Tiểu tâm tư này của nàng nếu không thể giải quyết, thường thường chôn sâu trong lòng, với tính tình của nàng khó tránh sẽ có lúc làm bậy chọc ra cái sọt gây khó cho ta đâu!

- Xem ra lão công cũng nghĩ giống như muối.

Mặc Y nói:

- Muối tử của muối sao, muối hiểu biết vô cùng, nàng khó được có chút tâm tư, nhưng một khi đã nhận thức chuyện gì thì nhất định sẽ làm cho được. Lần này nàng lấy danh nghĩa đưa Ngọc Hoàn đến đây, kỳ thật là chính bản thân nàng cũng muốn đến, dù sao nàng muốn ra trận cũng không phải lần đầu tiên. Lão công nhìn xem, có thể giải quyết vấn đề này không?

Tần Tiêu nhìn Mặc Y, kinh ngạc nói:

- Muối không phải muốn nói cần làm như vậy?

Mặc Y che miệng nở nụ cười:

- Vấn đề hẳn là không lớn đi? Bộ dạng hai tỷ muối giống nhau, ngẫu nhiên thay đổi sắc vai đối phương một chút sẽ không dễ dàng bị người nhận ra ư?

- Vậy không tốt đâu!

Tần Tiêu có chút ngạc nhiên nói:

- Lần này sao muối lại nghĩ ra chủ ý tệ như vậy đây?

- Vậy đi, lão công!

Mặc Y ngồi lên đùi Tần Tiêu, có chút làm nũng nói:

- Kỳ thật trong lòng muối vẫn rất thương muối muối, nhìn thấy nàng không vui, trong lòng muối cũng không thoải mái. Trước mắt cũng không có chiến sự gì, để cho nàng cưỡi ngựa mặc giáp đi theo bên cạnh huynh lác lác tỏ vẻ uy phong, xem như thỏa mãn tiểu tâm tư của nàng. Nàng là người không có chí lớn, chỉ có chút lòng hiếu kỳ, lão công thỏa mãn nàng một chút thôi!

- Được!

Tần Tiêu vòng tay ôm Mặc Y:

- Mặc Y nữ hiệp xưa nay chưa từng mở miệng xin người khác giúp đỡ đều thay nàng nói hộ, ta còn dám không nể tình sao? Hai ngày này cần duyệt binh, ta mang theo vị “Tướng quân du kích” cùng “Tướng quân Anh Dực – phu nhân đại soái” cùng đi ra ngoài lưu loan đi. Xem như đạt tới tâm nguyện của nàng, miễn cho nàng ngày sau vì chuyện này mà luôn canh cánh trong lòng.

- Cảm ơn lão công!

Mặc Y vui vẻ ôm Tần Tiêu hôn một cái.

Tần Tiêu cười hăng hắc xấu xa, một bàn tay vuốt ve trên người Mặc Y, tiến đến bên tai nàng nói:

- Ta chiếu cố hai tỷ muối như vậy, có được ưu đãi gì hay không đây?

- A, huynh muốn làm gì?

Mặc Y mỉm cười nhìn Tần Tiêu, chỉ vào mũi hắn:

- Lại muốn ba người cùng giường?

Tần Tiêu cười xấu xa:

- Vì sao muối lại nói “lại” đâu, trước kia chúng ta thường xuyên như vậy sao?

- Xấu lắm, ba hoa!

Mặc Y xấu hổ đỏ mặt, ôm lấy cổ Tần Tiêu níu non nói:

- Muối muối đến đây, muối thật sự rất vui vẻ. Cùng nàng cùng thờ một chồng muối không hề có chút oán hận cùng ghen tỵ. Cho dù ngủ chung trên giường lớn muối cũng không cảm giác khác thường hay xấu hổ. Lão công, đôi hoa tỷ muối chúng tôi đây có phải kiếp trước sinh cùng một nhánh cây hay không đây?

- Kiếp trước hai nàng là một đôi bác đèn cùng một tâm!

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Bị Phật Như Lai buộc chung một chỗ, một đời một thể không chia lìa. Như Lai đặt ỗi người một cái tên. Một người tên Thanh Hà, một người tên Tử Hà. Đến cuộc đời này hai người vẫn sẽ không chia lìa, mà ta chính là dầu thấp vĩnh viễn không khô cạn, tự nhiên bác đèn cũng vĩnh viễn không tắt, vĩnh viễn không chia lìa!

- Chuyện xưa này khẳng định thật êm tai. truyện từ

Mặc Y khẽ dựa lên đầu vai Tần Tiêu, thì thào nói:

- Buổi tối huynh kể lại cho tỷ muội chúng tôi nghe chuyện xưa này, được không?

Tần Tiêu nhẹ vỗ về lưng Mặc Y, nói nhỏ:

- Tốt! Đây là một chuyện xưa thật kinh điển thật cảm động, tên là Đại Thoại Tây Du...

Buổi tối tỷ muội hai người vui tươi hô to gọi nhỏ chen lên một giường, kích động cười khanh khách, ôm thành một đoàn. Giống như nhiều năm trước khi Tần Tiêu vừa gặp hai nàng, hai tỷ muội ghé tai lắng lẽ thì thầm, lúc nào cũng vang lên tiếng cười khúc khích. Tần Tiêu nằm một bên đọc sách, quay đầu nhìn hai nàng nói:

- Người đã mấy chục tuổi còn giống như tiểu cô nương. Tử Dịch, muội chen qua nơi này một mình Ngọc Hoàn nằm ngủ sẽ sợ hãi thì sao bây giờ?

- Làm ơn đi, cái gì mà mấy chục tuổi, đừng nói khó nghe như vậy được không? Bốn cô nương chỉ mới hơn hai mươi mà thôi!

Tử Dịch lập tức lớn tiếng tranh luận:

- Nếu huynh lo lắng cho Ngọc Hoàn muội muội thì đi qua bồi nàng ngủ đi ah! Hì hì, dù sao huynh là đại thâm tặc, không chỉ mới khi dễ một hai nữ tử đàng hoàng mà thôi đâu.

- Phải đó, đúng vậy, cũng không biết là ta khi dễ nữ tử đàng hoàng hay nữ tử đàng hoàng đem ta khi dễ đâu.

Tần Tiêu cười nói:

- Sau đó gạo đã thành cơm ván đã đóng thuyền, ta chỉ phải chịu đựng khuất nhục cưới một tứ bất tượng.

- Huynh nói cái gì! Nói cái gì!

Tử Dịch nhất thời giận dữ nhảy ra khỏi mền nhào tới kéo mạnh Tần Tiêu ngã xuống.

Tần Tiêu cười vang, ném sách chọt lét nàng. Tử Dịch vừa cười to vừa trốn tránh cầu viện:

- Tỷ tỷ, động thủ đi chứ! Hôm nay nhất định phải hung hăng sửa chữa xú nam nhân này, xuất ra uy phong ngày xưa của chúng ta, để cho hắn phải thỉnh cầu tha thứ mới được!

Mặc Y cũng không hề xấu hổ cười khúc khích nhào tới.

Hai tỷ muội lập tức lấy ra bản lĩnh cùng Tần Tiêu liên tục đối chiến.

Đến nửa đêm Tần Tiêu chui ra khỏi mền, thở một hơi dài, cầm chén nước đặt đầu giường uống cạn. Hai tỷ muội thở hổn hển nằm rũ một bên, đều nhìn nhau bật cười khanh khách.

Tần Tiêu hai tay ôm hai đại mỹ nhân nhi, tự hào nói:

- Thế nào hoa tỷ muội bảo bối, uy phong của lão công không giảm năm đó đi?

Tử Dịch cười hắc hắc, ánh mắt cong lên thành vầng trăng non, toàn thân chui lên người Tần Tiêu nũng nịu nói:

- Cũng như xưa vậy, không có gì trở ngại.

Mặc Y nói:

- Lão công, hoàng đế tứ hôn Ngọc Hoàn, huynh dự tính khi nào cưới nàng vào cửa? Hình như nàng đã sắp được mười lăm tuổi rồi đó!
- Đây không phải vấn đề tuổi tác.

Tần Tiêu nói:

- Hai muội chẳng lẽ không phát hiện tính tình của Ngọc Hoàn vẫn còn là hài tử sao? Hiện tại còn chưa thích hợp biến nàng thành thiếu phụ, đối mặt thật nhiều sự thật cùng mối quan hệ phức tạp như thế. Cứ để cho nàng tận tình hưởng thụ cuộc sống hiện giờ, hưởng thụ đầy đủ niềm vui, chẳng lẽ không tốt sao? Hiện tại nàng là một nhi đồng cực kỳ dễ thỏa mãn, trong đầu tràn đầy mộng ảo cùng hồn nhiên, đang chậm rãi hưởng thụ mỗi tình đầu của mình. Nếu để cho nàng chấm dứt giai đoạn này đối mặt với củi gạo mỡ muối cùng nhi đồng, chẳng phải là quá tàn nhẫn?

Tử Định nhất thời phần nhiên véo Tần Tiêu:

- Huynh bất công, nhẫn tâm, đầy ý xấu! Năm đó muội cũng khờ dại rực rỡ, vì sao không thấy huynh thương hương tiếc ngọc, lập tức đem muội đẩy vào hố lửa? Hiện tại muội thật hối hận nha! Muội còn chưa hưởng qua mỗi tình đầu đã biến thành lão bà của người ta, ô ô ô! Tỷ tỷ, muội thật mạng khổ!

Mặc Y không nhịn được bật cười khanh khách:

- Nha đầu ngốc, muội không phải là không có tình đầu, chỉ là có mà còn không biết. Hơn nữa thẳng cho tới hôm nay muội vẫn sống trong mỗi tình đầu, biết không?

Tử Định ngây ngô hỏi:

- Có sao? Vì sao muội không biết? Tỷ tỷ, ý của tỷ là xú nam nhân này sao?

757. Chương 759 : Nguyên Soái Thật Khó Làm. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 759 : Nguyên soái thật khó làm. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu cười ha ha:

- Phải đó, xú nha đầu. Muội cũng giống như Ngọc Hoàn, đều yêu xú nam nhân này thôi. Nhưng Ngọc Hoàn là ôm mộng ảo khát khao mỗi tình đầu, muội sao, ôm nhi đồng kéo tã mỗi tình đầu!

- Muội bóp chết huynh!

Tử Định giận dữ, nghiêng người ngồi trên bụng Tần Tiêu, lớn tiếng kêu gào:

- Tỷ tỷ hỗ trợ, hôm nay nhất định phải hung hăng trị xú nam nhân chuyên tai họa cho thiếu nữ hoàng cung này!

Sáng sớm hôm sau Tử Định đã thức dậy rất sớm, cầm đèn soi gương, mặc vào giáp trụ. Tần Tiêu cùng Mặc Y đều bị nàng đánh thức, hai người đều mắng:

- Thật ngốc nghếch!

Tử Dịch tự mình say mê ngắm nghía trước gương, tự đánh giá chính mình, càng nhìn càng vừa lòng. Sau đó lại phủ áo tới đội đầu khô, mang theo Thuần Quân kiếm, soái ngậy người!

Ăn xong bữa sáng Tần Tiêu cũng đúng hẹn thỏa mãn tâm nguyện của nàng, cùng nàng cưỡi ngựa đi tới quân doanh trung quân trong thành, xét duyệt quân binh tập luyện. Tử Dịch hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, hai má đỏ bừng. Nghe các binh sĩ cùng rống to, nhìn thật nhiều kỵ binh đi qua đi lại bắn tên, nàng không nhịn được xúc động muốn đi lên ra tay, cũng may bị Tần Tiêu ngăn cản lại.

- Công phu mèo quào của muội đừng làm người phát hiện ra. Võ nghệ giang hồ không giống như đối chiến trong binh. Tỷ của muội cũng chưa từng đánh nhau trước binh sĩ, chỉ vì sợ làm xấu mặt.

Tần Tiêu không chút lưu tình xối nước lạnh, cuối cùng làm nàng dập tắt ý niệm trong đầu.

Đi dạo trung quân chừng canh giờ, sau khi sắp xếp xong công việc, Tần Tiêu quay về phủ đại đô đốc. Tử Dịch đã qua một hồi nghiện, lập tức chạy tới hậu viện tìm Mặc Y cùng Dương Ngọc Hoàn kể lại kinh nghiệm của mình.

Bên trong phủ đại đô đốc, Kim Lương Phượng đang mài miết xử lý một ít quân vụ, nhìn thấy Tần Tiêu đi vào tiến lên đón chào.

- Đại soái, hôm nay Hoàn Tử Đan đến tìm ta.

Sắc mặt Kim Lương Phượng có chút khác thường.

Tần Tiêu nháy mắt:

- Hẳn tìm người đâu có chuyện gì liên quan tới ta?

- A, hẳn đến xin được nhận phạt.

Kim Lương Phượng nói:

- Lần trước xuất chinh bởi vì hấn vi phạm quân lệnh tự mình chủ trương tiêu diệt đội quân tiên phong Khiết Đan, về sau làm đánh mất một lần phục kích tuyệt hảo tiêu diệt đại bộ phận binh lực Khiết Đan, hấn vì chuyện này đến xin được trị tội.

Tần Tiêu thần nhiên đi tới bên ghế ngồi xuống:

- Vậy người y theo quân lệnh phán xử là được. Người là hành quân trưởng sử, là quân sư, quân hình hấn phải do người phê chỉ thị, không cần phải hỏi ta.

Kim Lương Phượng thoáng cười, tiến lại gần thấp giọng nói:

- Theo như luật đây là phải chém. Đại soái quả thật bỏ được một hổ tướng như vậy cùng đồ đệ tốt như thế?

- Vậy cũng không có biện pháp, quân lệnh như núi thôi!

Tần Tiêu nói:

- Chẳng lẽ mở trường hợp đặc biệt cho hấn? Nếu như thế này ngày sau ai sẽ nghe theo quân lệnh đây?

- Theo ta thấy, lần này mặc dù hấn có tội nhưng vẫn có công. Tội cùng công bù đắp, tội không đáng chết.

Kim Lương Phượng như có thâm ý nhìn Tần Tiêu, nói:

- Quân lệnh kỷ luật, tự nhiên phải tuân thủ thật nghiêm chính không cho phép làm trái. Nhưng thưởng phạt phân minh cũng đồng dạng trọng yếu. Bằng không các tướng sĩ chẳng phải sẽ cho rằng chúng ta dụng hình khắc nghiệt, chỉ nhìn thấy sai lầm mà không thấy công lao sao?

Tần Tiêu nhìn vẻ mặt biến hóa kỳ lạ của Kim Lương Phượng, trong lòng thầm cười: Lão gia hỏa này, xem ra đã hiểu rõ tâm tư của ta thôi. Ta không tiện xử trí Hoàn Tử Đan mới đẩy hấn cho người, người xử lý như vậy vừa chiếu cố kỷ luật quân đội vừa chiếu cố tâm tư mặt mũi của ta cùng Hoàn Tử Đan, quả nhiên là một lão hồ ly xuất sắc ah, ta càng ngày càng thích hợp tác làm việc với người.

- Vậy trưởng sử đại nhân tự mình nhìn xem mà xử lý đi.

Tần Tiêu làm ra bộ dạng như thờ ơ, cầm sổ con trong tay tùy ý lật xem:

- Bất kể xử lý như thế nào quan trọng nhất là phục chúng, hợp lý.

Kim Lương Phượng mỉm cười:

- Qua thêm hai ngày đại soái triệu tập các tướng quân cùng đồng liêu nghị sự, khi đó chúng ta tiếp tục kết án hần thế nào? Đến lúc đó xem như tổng kết cuối năm, còn cần thưởng phạt, vừa lúc thực hiện cùng một lúc. Hiện tại trước hết để cho hần giữ nguyên chức vụ làm việc lập công chuộc tội.

- Được.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn qua Kim Lương Phượng, ánh mắt hai người chạm nhau, lòng hiểu mà không nói chỉ bật cười.

Đến giữa trưa, Tần Tiêu xử lý xong một ít sổ con quân vụ, sau đó rời khỏi phòng nghị sự chuẩn bị vào hậu viện ăn cơm trưa cùng Mặc Y các nàng. Hai ngày này công việc cũng không quá bận rộn, Tần Tiêu đặc biệt rút thời gian bồi Dương Ngọc Hoàn cùng Tử Địch. Hai a đầu gốc từ xa xôi ngàn dặm đi tới U Châu, xem như tình thâm ý trọng vô cùng. Mỗi khi nghĩ tới các nàng trong lòng Tần Tiêu không nhận được cảm thấy mềm mại, trên mặt bất tri bất giác hiện lên vẻ mỉm cười.

Vừa mới đi vào hậu viện, liền nhìn thấy Tần Ảnh ngày thường vẫn luôn ở chuồng ngựa không hề động đậy lại đứng ngay cạnh cửa viện, giống như có ý chờ đợi Tần Tiêu.

- Chủ nhân.

Tần Ảnh cúi đầu, thập phần khiêm cung.

- Ta đã nói qua với ngươi thật nhiều lần, đừng nên gọi ta là chủ nhân. Gọi đại soái, tướng quân, đại đô đốc đều được.

Tần Tiêu nhìn hần, diễn cảm có chút cổ quái, liền hỏi:

- Có chuyện gì tìm ta sao?

- Có...

Tần Ảnh có chút ấp úng ngập ngừng.

- Sự tình gì cứ nói thẳng đi.

Ngữ khí của Tần Tiêu thản nhiên.

Tần Ảnh ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu, đột nhiên quỳ xuống dập đầu nói:

- Ảnh Tử muốn cầu đại soái một việc!

Tần Tiêu thoáng cau mày:

- Có sự tình gì đứng lên nói chuyện là được. Ngươi nằm úp sấp như vậy nói gì ta cũng nghe không được rõ ràng. Chẳng lẽ muốn ta cùng gục xuống với ngươi hay sao?

Tần Ảnh thoáng sững sờ, lúc này mới đứng lên, trong ánh mắt nhấp nháy ánh sáng khác thường, nhận chân nói:

- Đại soái, Ảnh Tử muốn cầu xin ngài có thể đừng giết hết người Khiết Đan hay không?

Tần Tiêu hơi có chút kinh dị nhìn Tần Ảnh, trong lòng nghĩ thầm: Hần vẫn còn nhớ rõ mình là người Khiết Đan, hơn nữa theo thói quen của người thời sau mà nói hần cũng là một hoàng tử. Nhiều năm qua Khiết Đan chỉ lưu lại cho hần đau xót cùng phần nộ vô tận. Nhưng hiện tại hần vẫn cầu tình cho Khiết Đan. Hần tử này thật sự có thể xem là người có tình có nghĩa.

Tần Tiêu thản nhiên nói:

- Ta khi nào đã nói qua muốn giết hết người Khiết Đan đây? Đây là quân quốc đại sự, ngươi biết cái gì, không nên đi nghị luận.

Dứt lời Tần Tiêu chuẩn bị nhấc chân rời đi.

Tần Ảnh đột nhiên lóe thân chắn ngang trước mặt Tần Tiêu, liền quỳ bái xuống, ánh mắt nóng bỏng nhìn lên Tần Tiêu, một tay đặt chéo trên ngực nhận chân nói:

- Đại soái, Ảnh Tử tuy rằng địa vị hèn mọn nhưng trong lòng tôi vẫn còn nhớ rõ tôi là người Khiết Đan. Cũng giống như người Trung Nguyên, tôi cũng yêu đồng bào cùng quốc thổ của tôi. Tuy rằng Khiết Đan rất có lỗi với tôi, nhưng đây chẳng qua là một ít người! Tuy rằng Khiết Đan mạo phạm uy nghiêm của Đại Đường, nhưng cũng chỉ là do một số người vì ham muốn cá nhân cùng ích lợi mà phát động xâm lược!

758. Chương 760 : Nguyên Soái Thật Khó Làm. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 760 : Nguyên soái thật khó làm. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Đại soái, nhân dân Khiết Đan là vô tội, dân chúng Khiết Đan cũng thiện lương! Trước đó vài ngày đại quân bắt tới dân chúng trên thảo nguyên, bọn họ chỉ là dân chăn nuôi bình thường, bọn họ chỉ muốn nuôi dê bò của mình, mang theo thê tử của mình trải qua cuộc sống bình thường. Đại soái! Dân chúng Trung Nguyên bị Bắc Địch sát hại hoặc giết người cướp của, thân là đồng bào các vị cũng thương tâm cũng phần nộ; đồng dạng nếu đại soái giết hại những dân chúng bình thường kia, cũng sẽ đưa tới lời oán trách của dân chúng tại Khiết Đan!

Tần Tiêu cau chặt mày, hít sâu một hơi, đưa tay kéo ra Tần Ảnh, nói:

- Ảnh Tử, ta chưa từng nghĩ tới muốn giết những dân chúng bình thường kia. Trung Nguyên là quốc gia tôn trọng hòa bình cùng lễ nghi. Tuy rằng ta bắt bọn họ nhưng ta tuyệt đối sẽ không tùy ý giết hại. Nhưng chiến tranh cũng mang ý nghĩa tử vong. Nếu muốn sau này ta không giết người Khiết Đan, chỉ sợ ta làm không được. Dù sao ta chỉ là quân nhân, chỉ có thể chấp hành trách nhiệm mà hoàng đế cùng triều đình giao cho. Nếu không giết người, vậy ý nghĩa sẽ bị người giết. Điểm này không cần ta nhiều lời người cũng hiểu được đi? Bắc Địch – bất kể là Khiết Đan hay Hề, Đột Quyết, Mạt Hạt, Thất Vi đều từng giết qua người Trung Nguyên. Nhưng chúng ta cũng sẽ không đơn giản đi ăn miếng trả miếng đem dân chúng bình thường làm báo phục. Ta cũng sẽ không chỉ dựa vào giết chóc đi giải quyết vấn đề. Chuyện khác đều liên lụy tới quân cơ, chính người tự mình lý giải.

Con mắt duy nhất của Tần Ảnh thoáng híp lại, thần sắc có chút ảm đạm gật đầu:

- Tôi hiểu được. Hai nước giao phong muốn không tử vong là chuyện không khả năng. Ảnh Tử chỉ mong đại soái tận lực đừng làm cho nhiều người vô tội lâm nạn. Nhưng lên chiến trường Ảnh Tử vẫn chỉ vì đại soái, sẽ giúp đại soái giết chết binh lính Khiết Đan, cho dù hắn là huynh đệ đồng bào của tôi. Lên chiến trường chỉ còn là địch nhân! Ảnh Tử cũng là quân nhân, bất kể là trong quá khứ, hay là hiện tại đều hiểu được điểm này!

Tần Tiêu lộ nụ cười, vỗ vỗ vai hắn nói:

- Đừng quá miễn cưỡng chính mình, Ảnh Tử. Nếu người nguyện ý tùy thời đều có thể trở về Khiết Đan, ta quyết sẽ không ngăn cản người. Dù sao trở về tổ quốc của mình cùng người thân mình đoàn tụ chung một chỗ đây là quyền lợi cùng tự do của mỗi người. Khi nào muốn đi thì cứ đi đi thôi.

- Không! Tôi sẽ không đi!

Tần Ảnh kích động nói:

- Tuy rằng tôi là người Khiết Đan, nhưng hiểu được thị phi cùng nghĩa khí. Hiện tại Khiết Đan là gian nhân đương đạo, Lý Thất Hoạt, Khả Đột Vu cấu kết Đột Quyết làm hại bốn phương, bọn họ chính là nguồn gốc gây tai họa Khiết Đan! Nếu muốn cứu dân chúng Khiết Đan, phải đối phó bọn hần! Mà bọn hần cũng chính là cừu nhân của tôi. Cho dù Ảnh Tử bị người Khiết Đan mắng chửi là phản đồ cũng vô oán vô hối đi theo bên người đại soái, thẳng tới ngày nào có thể giết chết Lý Thất Hoạt cùng Khả Đột Vu, làm cho người Khiết Đan có thể lần nữa vượt qua những ngày tháng an bình!

Tần Tiêu nhìn vào mắt hần, gật gật đầu:

- Tốt, ta biết tâm ý của ngươi. Ta tận lực sẽ không giết quá nhiều người, chỉ có thể như vậy, ngươi hiểu?

- Đa tạ đại soái!

Tần Ảnh nghiêm túc dập đầu ba lần.

Tần Tiêu vừa suy nghĩ vừa đi vào trong hậu viện. Bên trong truyền ra hương vị thực vật thơm ngát, thanh âm tiếng cười khúc khích như chuông bạc không ngừng vang lên.

Tần Tiêu lập tức đem những chuyện phiền não ném sang một bên, vui vẻ kêu to:

- Các bảo bối, ta trở về đây! Ăn cơm thôi!

Sau khi ăn cơm xong nghỉ ngơi một lúc, Tần Tiêu gọi xe ngựa cho ba nữ tử lên ngồi, bản thân cưỡi ngựa đi ra hậu viện. Mỗi ngày Tần Tiêu đều đi kiểm tra bốn cửa thành cùng giám sát huấn luyện Hồ Kỵ sư. Hiện tại có thể đưa cả ba nàng cùng nhau ra ngoài đến thảo nguyên cửa nam tán giải sầu, dạy Dương Ngọc Hoàn cưỡi ngựa.

Ra khỏi thành, Tần Tiêu để Mặc Y đưa hai a đầu đi chơi ngoài đại thảo nguyên, bản thân hần đi tới quân doanh Hồ Kỵ sư. Trước đó tuy đã xuất chinh vài ngày nhưng vẫn chưa từng động đao thương, chỉ để các chiến sĩ cảm thụ một chút không khí chiến trường.

Hiện tại cảm xúc của mọi người tăng vọt, sĩ khí dâng trào. Trên sân huấn luyện càng thêm sôi sục ngất trời hơn ngày xưa. Nhóm người Hoàn Tử Đan đang nghiêm khắc chỉ đạo các hạng huấn luyện cho Hồ Kỵ sư. Tần Tiêu cũng không an bài tướng quân chỉ huy mà tự mình trực tiếp thống lĩnh. Ngoài hần ra, chỉ có Hoàn Tử Đan cùng người của Thiên Bình Giám xem như là lãnh đạo trực tiếp của họ. Nhưng họ cũng không có quyền lực điều động binh mã. Một đội ngũ trung tâm tinh nhuệ như vậy, Tần Tiêu đương nhiên phải nắm giữ chặt chẽ trong tay.

Tần Tiêu quan sát một lúc sau đó cưỡi ngựa đi ra quân doanh, chạy tới đại thảo nguyên, trong lòng thầm nghĩ: Đã đến, gần một năm toàn bộ công tác đều chuẩn bị gần xong. Lý Long Cơ, có phải người đợi thật nóng lòng rồi hay không? Hiện tại rốt cục đã tới thời điểm thu hoạch kết quả. Đại tướng biên cương, nguyên soái trấn biên, nhìn qua như uy phong vô hạn kỳ thật cũng không phải là một chuyện tốt. Ta thật muốn sớm thu phục xong chuyện nơi này, tiếp tục trải qua những ngày tháng tiêu điều của ta đâu!

Hai ngày sau bên trong phủ đại đô đốc thật náo nhiệt. Thứ sử tám châu cùng các vị tướng quân, trưởng sử, tư mã đều tụ hội đến đây. Kể cả Hà Bắc khâm sai Tổng Khánh Lễ, tiền lương sứ Cao Lực Sĩ cũng có mặt.

Trong phòng nghị sự Tần Tiêu ngồi trên chủ vị, bên trái phía dưới là Tổng Khánh Lễ, Kim Lương Phụng cùng Cao Lực Sĩ bọn họ, bên phải phía dưới là nhóm võ tướng Lý Tự Nghiệp. Những quan chức cao cấp cũng lên tới vài chục người đều đến đầy đủ.

Sau một lúc chào hỏi hàn huyên, Tần Tiêu đứng dậy khê giơ tay, mọi người nhất thời yên tĩnh trở lại, cùng nhau nhìn lên vị đại đô đốc, đại nguyên soái trẻ tuổi trước mặt. Tần Tiêu khê hắng giọng, lớn tiếng nói:

- Chư vị đồng liêu, Tần Tiêu đã đi vào U Châu gần một năm, đây là lần đầu tiên mời mọi người cùng tụ họp nghị sự. Qua thêm hai ba tháng là đến Tết. Trước khi mùa đông đông bắc đến, chúng ta tề tụ một chỗ đem toàn bộ vấn đề về quân sự dân sinh xử lý rõ ràng, không thể để xuất hiện sơ sẩy. Tổng đại nhân, người là khâm sai Hà Bắc, đối với tình huống các nơi trong Hà Bắc khá hiểu biết, không bằng mời người đến nói tình huống đại khái của Hà Bắc hiện tại thế nào?

Tổng Khánh Lễ đứng lên, đi tới trước thi lễ với Tần Tiêu:

- Dạ, đại soái.

Tổng Khánh Lễ lớn tiếng nói:

- Một năm này từ sau khi đại soái đến Hà Bắc, bất kể là cứu tế hay an dân, các hạng công việc đều triển khai hết sức thuận lợi. Cũng may mắn được ông trời chiếu cố, năm nay Hoàng Hà không bị lũ lụt, châu châu cũng không tiếp tục gây náo loạn. Hoàng thượng ban xuống thiên ân, gầy xuống thật nhiều tài chính, phát vào cho các châu các huyện cùng quân đội. Trải qua một năm nay ba mươi vạn dân lưu lạc Hà Bắc trên cơ bản đã được ổn định lại, hộ khẩu cũng đã an cư xuống. Sản xuất đang trong thời điểm khôi phục, đúng là đáng mừng! Tiếp theo bốn quan đã khảo sát tình huống các châu huyện, thông báo với các vị đồng nghiệp một chút.

759. Chương 761: Trước Đêm Đại Chiến. (1)

Chương 761: Trước đêm đại chiến. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Tần Tiêu ngồi trên soái vị lẳng lặng lắng nghe Tổng Khánh Lễ báo cáo tường tận tình hình hộ khẩu các châu huyện, sản xuất cùng tình huống cứu tế. Từ trước khi đến Hà Bắc, Tần Tiêu đã nói thật rõ ràng với Lý Long Cơ, mình chỉ quản quân sự, mặc kệ chính sự. Tổng Khánh Lễ là do triều đình phái tới chủ quản nông nghiệp thủy lợi cùng công việc dân sinh toàn bộ Hà Bắc.

Hơn nữa có thêm trưởng sử Khương Sư Độ quản lý chính sự tám châu của U Châu đại đô đốc phủ, hai người bọn họ có thể nói là xử lý toàn bộ công việc chính trị dân sinh của Hà Bắc. Trong lòng Tần Tiêu thâm suy tư: đem quân sự cùng chính trị phân tách, như vậy mọi người mới dễ quản lý cùng chịu trách nhiệm, sẽ không hình thành việc cất cứ địa phương.

Nếu ban hành chế độ tiết độ sứ, như vậy thuế má dưới châu huyện không cần nộp lên trên, quan chức có quyền tùy ý bổ nhiệm bãi miễn, binh mã chỉ biết tiết độ sứ mà không biết tới triều đình, hơn nữa chức vị tiết độ sứ còn là do con cháu thừa kế...Giang sơn Đại Đường trong lịch sử bởi vì tiết độ sứ làm loạn mà tan mất, hẳn cũng không cho phép tiền lệ này mở rộng. Trong địa phương Hà Bắc hẳn phải làm gương mẫu cho việc “chia tách quân sự cùng chính trị”, để các địa phương khác ngày sau dựa theo mà tham khảo thực hiện.

Cho dù là đại nguyên soái cũng không thể quản hết được chính sự dân sinh. Nếu không có người của triều đình phái đến làm việc, quân trấn cũng không biết nghe theo ai. Hợp tác lẫn nhau, dựa vào nhau cùng kiểm chế nhau chính là phương pháp tốt nhất.

Tổng Khánh Lễ thao thao bất tuyệt nói thật lâu, cuối cùng cũng nói xong. Nói tóm lại hiện tại tình thế Hà Bắc xem như khá khả quan. Sang năm quân dân Hà Bắc đã có thể hoàn toàn độc lập, không cần đưa tay đòi lương hướng với triều đình.

Tần Tiêu hài lòng nói:

- Giúp an dân thiên tai, khơi thông Đại Vận Hà, khôi phục sản xuất, Tổng đại nhân thật sự là công đức vô lượng! Nhưng dọc theo Đại Vận Hà dàn xếp ba mươi vạn dân lưu lạc, có phải căng thẳng một ít hay không?

Tổng Khánh Lễ nói:

- Đại soái minh giám, trước mắt cũng chỉ còn tồn tại vấn đề này có chút xử lý chưa tốt lắm. Ba mươi vạn người, ước chừng chỉ dàn xếp mười vạn người định cư, còn có hai mươi vạn đang ở trong trường bình lâm thời tại công trường. Những người này sang năm mới có thể lần lượt an bài tới các châu huyện. Bởi vì cần

phân phối đất vườn, tạo tịch nhập hộ, đây đều là việc tốn thời gian cùng tinh lực. Các đồng liêu tại Hà Bắc các nơi đều đã tận lực...

Tần Tiêu thoáng cười nói:

- Việc này Tổng đại nhân làm rất khá, thật sự là có công lớn với triều đình cùng xã tắc! Nhưng nhất định phải an bài tốt hai mươi vạn dân lưu lạc qua mùa đông năm nay, không thể để chết còng hay đói khát mà chết người nào. Cao Lực Sĩ, người điều phối vật tư qua mùa đông cho quân dân hiện tại ra sao?

Cao Lực Sĩ đứng lên chấp tay nói:

- Hồi đại soái, triều đình gầy xuống áo bông chăn bông cùng vật tư mà ty chức thu mua từ các nơi cũng đủ cho bốn năm mươi vạn người sử dụng. Một lượng lớn vật tư đã được đưa lên thuyền, phỏng chừng trong tháng này có thể vận đến U Châu, trước tiên giải quyết vượt mùa đông cho quân đội. Vùng U Châu là nơi lạnh nhất, chờ sau khi giải quyết xong nỗi lo cho quân đội thì vật tư dành cho dân lưu lạc cũng sẽ được đưa đến tiếp sau.

- Phải nhanh một chút, hơn nữa cần có miên phục ới người chống lạnh tốt hơn.

Tần Tiêu nói:

- Như vậy đi, khoảng trung tuần tháng sau cố gắng để ba mươi vạn dân lưu lạc đều có được miên phục cùng chăn bông. Mặt khác người mua thêm than củi cùng thức ăn gia súc. Khu vực đông bắc này thật quá lạnh! Đến lúc đó hắt nước còn thành băng, nếu ngựa không được giữ ấm phải chết còng, lại càng không cần nói là người. Tổng đại nhân, Cao đại nhân, tính mạng của đại quân U Châu cùng dân lưu lạc Hà Bắc đều nắm trên tay các người. Mùa đông năm nay có thể vượt qua được hay không, là do các người xử lý!

Hai người cùng đồng thanh:

- Đại soái yên tâm, ty chức cam đoan sẽ không bỏ sót bất cứ người ngựa nào!

Tần Tiêu hài lòng gật đầu, trong lòng thâm suy nghĩ:

- Sang năm nhất định cần thu phục Doanh Châu, đến lúc đó bất kể là dân phu hay dân chúng đều sẽ di chuyển rất nhiều người qua đây. Hai mươi vạn dân lưu lạc còn chưa ổn định vừa lúc điều về bên kia. Trước mắt không bày chút ân uy, sao có thể khiến cho trăm họ an tâm di chuyển đây? Doanh Châu còn lạnh hơn cả U Châu!

Kế tiếp do Kim Lương Phượng chủ trì hội nghị, tổng kết các hạng tình huống của quân đội trong một năm nay, từ huấn luyện đến trang bị cùng việc thưởng phạt thăng chức cho các tướng sĩ, đều làm ra giới thiệu thật hệ thống.

Cuối cùng Kim Lương Phượng nói đến tình huống xuất chinh gần nhất, tự nhiên không cần đem chiến lược chiến thuật nói rõ ràng với các vị đồng liêu, chỉ nói xuất động đại quân, kinh sợ quân địch, cứu về dân chúng, cùng với việc đánh chết hai ngàn binh sĩ Khiết Đan, các quan văn nhất thời vỗ tay khen ngợi:

- Đã lâu chưa từng nghe qua tin chiến thắng như vậy thôi!

Trong lòng Tần Tiêu âm thầm bật cười: các người biết cái gì! Tin chiến thắng thì tin chiến thắng, các người cứ tuyên dương đi xuống, làm quan chức cùng dân chúng bên dưới đều có thể phần chấn sĩ khí.

Kim Lương Phượng thật giảo hoạt, nói xong tin chiến thắng lại lên tiếng:

- Nhưng lần này tuy thắng lợi, thiên binh thừa Hoàn Tử Đan đảm nhiệm tiên phong lại làm trái quân lệnh của đại soái, theo như quân quy nên chém!

Mọi người cùng kêu lên:

- A, đánh thắng trận mà còn chém hay sao?

Kim Lương Phượng khoát tay ới người yên tĩnh trở lại:

- Theo như quân quy là nên chém, nhưng hấn cũng có công, có thể triệt tiêu một phần tội. Bốn quan đã xem xét, đề nghị phần hấn ba mươi quân trưởng, phạt nửa năm bổng lộc.

Các quan viên nhất thời sôi nổi nghị luận, nhất trí cho rằng “người đánh thắng trận, xử phạt như thế thì quá nặng”.

Tần Tiêu lẳng lặng ngồi ở soái vị, nghe người bên dưới xì xào bàn tán. Trong lòng cảm thấy buồn cười: Kim Lương Phương ah, thật đúng là lão hồ ly. Cố ý nhắc tới tin chiến thắng trước tiên, sau đó mới nói đến xử phạt. Như vậy mọi người sẽ cùng nhau cầu tình, muốn phạt nặng Hoàn Tử Đan cũng không thể nào.

Quả nhiên, do Lý Tự Nghiệp dẫn đầu nhóm võ tướng, do Khương Sư Độ dẫn đầu nhóm quan văn, cùng nhau đi ra cầu tình cho Hoàn Tử Đan. Tần Tiêu tùy ý cho bọn họ tranh cãi ầm ĩ một trận, vỗ bàn đứng lên nói:

- Quân lệnh như núi, nếu không có quân lệnh ước thúc sau này bốn soái làm sao đi quân thúc đại quân? Tuy rằng Hoàn Tử Đan là người của Thiên Binh Giám, nhưng đồng thời cũng là đội trưởng thân vệ đội của bốn soái, nhất định phải làm việc theo quân lệnh của ta. Nhưng nếu các vị đồng liêu thay hấn cầu tình, thì tạm phán mười quân trưởng đi, hai mươi quân trưởng còn lại tạm thời để đó ghi nhớ, cho hấn cơ hội lập công chuộc tội. Bổng lộc thì khẳng định phải phạt, không cho chút giáo huấn làm sao cho hấn ghi nhớ được?

Mọi người vừa nghe cũng xem như hợp lý, đều im lặng. Nhưng trong lòng ai cũng nói thầm: đối với đồ đệ của mình cũng nhẫn tâm hạ thủ như vậy, đại soái trị quân thật đúng là nghiêm!

760. Chương 762: Trước Đêm Đại Chiến. (2)

Chương 762: Trước đêm đại chiến. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Hết thấy đều được công khai, không qua bao lâu Hoàn Tử Đan bị gọi vào, Tần Tiêu chính miệng tuyên bố xử phạt hấn. Hoàn Tử Đan đương nhiên là tin phục bái xuống:

- Đa tạ đại soái khai ân, mặt tướng cam nguyện bị phạt, thành tâm ăn năn!

Tần Tiêu trầm giọng quát:

- Người đâu, kéo xuống, đánh! Nếu ai thiên vị làm rối kỷ cương đánh nhẹ, xử tội cùng hấn!

Lập tức có hai binh tốt kéo Hoàn Tử Đan đi xuống, ngay phòng bên cạnh xử phạt. Từng thanh âm tiếng đánh trầm đục vang lên khiến mọi người kinh hãi đảm chiến.

Buổi hội nghị tổng kết cuối năm xem như đã xong xuôi, Tần Tiêu an bài mọi người ở lại trong hậu viện, lại bày mâm cỗ chiêu đãi. Sau đó hấn gọi Kim Lương Phương, Lý Tự Nghiệp cùng Lý Giai Lạc đến bên đại sa bàn, nói:

- Trước mắt nhìn như bình tĩnh, kỳ thật là điềm báo của bão táp sắp đến. Một năm nay Bắc Địch không cơ hội xuôi nam đánh cướp, trái lại còn bị chúng ta cướp đoạt một trận, nhất định sẽ có chút động tác. Mọi người nói thử xem có kế sách gì ứng đối hay không?

Lý Giai Lạc nói:

- Trước mắt U Châu ổn như bàn thạch, bất kể là ai cũng có thể đánh lui.

Lý Tự Nghiệp cũng nói:

- Phải đó! Mười hai vạn đại quân của chúng ta đang đầy sức sống, không phải có thể khi dễ tới. Tuy rằng kỵ binh Bắc Địch lợi hại, nhưng nếu lấy thủ thay công chặn đánh bọn hấn, vẫn có nắm chắc.

Kim Lương Phương suy tư một lúc, chậm rãi nói:

- Nhưng mục đích của chúng ta không chỉ bảo vệ U Châu. Qua mùa đông thu phục Doanh Châu, đây mới là nhiệm vụ thiết yếu. Trước đó nhất định phải làm cho người Bắc Địch tự mình rối loạn mới tốt. Mắt thấy cần qua mùa đông, cuộc sống của bọn hãn còn khó sống hơn chúng ta. Nếu lúc này bày thêm một chút sách lược cũng có thể thấy được hiệu quả nhất.

Tần Tiêu cười nhìn Kim Lương Phượng;

- Quả nhiên vẫn là lão quỷ ý xấu nhiều nhất! Nói đi, có ý tưởng gì?

Kim Lương Phượng cười cười:

- Đại soái không phải đều đã định liệu trước rồi sao, cần gì phải nhiều lời hỏi ta? Lần trước xuất chinh đại soái đặc biệt bắt vài trăm dân chúng Khiết Đan, không phải đã có diệu dụng sao?

Tần Tiêu cũng cười:

- Lý Tự Nghiệp, nhóm dân chúng kia vẫn sống tốt đi?

- Theo lệnh đại soái phân phó, đối xử tử tế, không ngược đãi người nào.

Lý Tự Nghiệp có chút cảm giận bất bình nói:

- Dân chúng chúng ta bị bắt đi phải trải qua cuộc sống không bằng cả súc sinh, dám man di Khiết Đan thành tù binh của chúng ta lại chẳng khác gì là khách nhân!

Tần Tiêu nói:

- Được rồi, lưu nhóm khách nhân kia thêm thời gian ngắn, ít nhất qua đông rồi nói sau. Lý Tự Nghiệp, người không ngại thấu chút tin tức cho bọn hãn, đại quân bốn soái cần san bằng tiêu diệt Khiết Đan. Mặt khác người tìm cái cớ, lôi ra vài nam nhân Khiết Đan đánh một ít roi da, sau đó cố ý cho bọn hãn có sơ hở bỏ trốn. Nhớ kỹ, phải làm cho giống một chút.

Lý Tự Nghiệp ha ha cười:

- Tôi đã biết, muốn cho bọn hãn quay về Khiết Đan báo tin phải không?

- Phải!

Tần Tiêu nói:

- Ta muốn cho người Khiết Đan đều biết ta đang ngược đãi dân chúng bọn hãn, hơn nữa sẽ động binh đao. Mặt khác, Lý Giai Lạc, lần này đến lượt Tả Kiêu Vệ của người xuất trận. Người xuất thân là tù trưởng Khiết Đan, hẳn quen thuộc một ít chiến thuật du kích đi? Trước khi qua mùa đông, chúng ta lại gây rối bọn hãn vài lần ở U Châu cùng Doanh Châu. Nhưng có một nguyên tắc, không thể giao chiến đại quy mô với địch nhân. Mục đích, chỉ là gây rối, hiểu chứ?

- Hiểu được, đại soái!

Lý Giai Lạc cực kỳ hứng thú ứng tiếng.

Tần Tiêu lấy ra thánh chỉ hoàng đế ban xuống chiêu an Hề tộc giao cho Kim Lương Phượng, nói:

- Kim tiên sinh, đã tới thời điểm phái người đi chiêu an Hề tộc. Tuy rằng trước mắt đi chiêu an bọn hãn sẽ không đáp ứng, nhưng đây là bậc thang trọng yếu! Ta nghĩ không cần qua bao lâu, người Bắc Địch xưa nay có bệnh đa nghi thật nặng sẽ biến thành nghi kỵ xoay ra đánh nhau. Đến lúc đó chúng ta tiếp tục giống trống khua chiêng phái đại quân đi Khiết Đan gây hấn nháo sự, không gây rối Hề tộc. Người Khiết Đan khẳng định sẽ cho rằng chúng ta đã đạt được đồng minh với Hề tộc, không động thủ thu thập bọn hãn cũng không được. Chờ khi thánh chỉ phát xuống cả thảy, Lý Giai Lạc mang theo Tả Kiêu Vệ đi biên cảnh Khiết Đan làm ra bộ dáng tập trung hỏa lực tấn công, ta cũng không tin bọn hãn còn có thể tiếp tục bảo trì bình thản!

Kim Lương Phượng nói:

- Cứ như vậy người Khiết Đan khẳng định không dám tiếp tục ở lại Doanh Châu, sẽ điều quân trở về cố thủ. Nội bộ mâu thuẫn hơn nữa Doanh Châu liên tục bị gây rối, là ai cũng không cách nào tiếp tục thần nhiên!

- Còn không phải sao, muốn thu phục Doanh Châu kỳ thật vẫn dễ dàng.

Tần Tiêu cười nói:

- Nhưng chuyện trọng yếu nhất là xúi giục Hề tộc, đây là quan trọng nhất, quan hệ tới chiến cuộc toàn bộ chiến tuyến đông bắc. Lý Giai Lạc, người cứ yên tâm biểu diễn bên kia, bốn soái sẽ dẫn theo Hồ Kỳ sư tiếp ứng cho người. Kim Lương Phượng cùng Lý Tự Nghiệp bảo vệ U Châu!

- Dạ!

Ba người đồng thanh ứng tiếng.

Một lần sắp xếp tính toán xuống, Tần Tiêu định liệu trước, chỉ còn ngồi chờ thu phục Doanh Châu.

Kim Lương Phượng lo lắng nói:

- Nhưng mà đại soái, chúng ta vẫn không thể xem nhẹ người Đột Quyết!

- Đương nhiên là không xem nhẹ rồi.

Tần Tiêu nói:

- Kịch bản này chỉ là diễn cho Mặc Xuyết nhìn xem. Những năm gần đây Mặc Xuyết liên tục bày ra những chính sách tàn bạo, bệnh đa nghi cực nặng, các bộ phương bắc đã có chút bất mãn hần. Chúng ta gây nháo như thế, không phải là hợp ý cho hần cái cơ thu phục Hề tộc sao? Đột Quyết, Khiết Đan, Hề, chỉ cần mâu thuẫn, được lợi chính là chúng ta. Mặc Xuyết, ta nghĩ đã tới thời điểm cùng hần ngay mặt thử xem một chút!

Một tháng sau, mùa đông buông xuống, nhiệt độ không khí giảm mạnh. Nước sông Loan Hà đã bắt đầu đóng băng, thảo nguyên đông bắc hoàn toàn khô héo, chỉ còn những mảnh đất trụi lủi, lộ ra chút ít rễ cỏ.

May mắn Tần Tiêu đã chuẩn bị xong công tác hậu cần, đại quân U Châu không thiếu lương thực gia súc, mà những an bài vượt qua mùa đông cũng đã xong xuôi.

Lý Tự Nghiệp thành công “nói lỏng” vài tù binh Khiết Đan, sứ giả phái đi chiêu hàng Hề tộc đã đi hơn một tháng. Tần Tiêu mỗi ngày bấm tay tính toán, có lẽ đã sắp có tin tức. Lý Giai Lạc suất lĩnh Tả Kiêu Vệ mấy ngày nay liên tục lẩn lút tại biên cảnh Hề tộc cùng Khiết Đan, ngẫu nhiên lại chạm mặt với người Khiết Đan, nhưng không khai chiến mà chỉ uy hiếp. Tần Tiêu cũng không để đại quân trú đóng, chỉ lưu vài ngày liền quay về U Châu, nhiều tới mức người Khiết Đan vô cùng phiền toái.

Hôm nay Tần Tiêu đang ở trong phòng nghị sự xử lý một ít quân vụ, Kim Lương Phượng cùng Đỗ Tân Khách vô cùng vui vẻ chạy vào:

- Đại soái, tin tốt lành!

Trong lòng Tần Tiêu vui mừng:

- Mau tới ngồi xuống, là chuyện gì tốt đây?

Kim Lương Phượng cười a a nói:

- Hai chúng ta mỗi người báo một tin tốt lành đi. Sáng nay sứ giả đến chiêu an Hề tộc đã quay trở lại, mang đến câu trả lời của đại tù trưởng Hề tộc Lý Đại Bố, người Hề nói nguyện ý quy hàng.

761. Chương 763: Tương Kế Tự Kế. (1)

Chương 763: Tương kế tự kế. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Nga? Chuyện này có chút quá thuận lợi.

Tần Tiêu như có suy nghĩ gì trầm ngâm chốc lát:

- Kim tiên sinh, việc này chúng ta bàn sau. Tân Khách, người lại có tin tốt lành gì?
- Người Khiết Đan rời khỏi Doanh Châu.

Đỗ Tân Khách thập phần cao hứng nói:

- Mười ngày trước chúng ta phái ra thám báo đã quay trở lại, người Khiết Đan trú binh tại Doanh Châu cùng gần bên Bạch Lang Thủy đều toàn bộ nhỏ trại, đi qua Du Quan chạy đến cảnh nội phía bắc Khiết Đan tại Sĩ Hộ Chân Hà. Doanh Châu đã không còn bóng dáng của người Khiết Đan. Đại soái, ngài thật đúng là thần cơ diệu toán! Không phí một binh một tốt đã thu phục Doanh Châu, thật sự là biện pháp rất hay!

- Lại đơn giản như vậy?

Tần Tiêu hơi nhúu khóe miệng, chậm rãi đi tới bên cạnh đại sa bàn, tinh tế nhìn tình huống địa lý của Doanh Châu, lầm bầm lầu bầu nói:

- Vậy thì không khỏi quá thuận lợi một chút.

Kim Lương Phương đi tới bên người Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Xem ra đại soái đã nhìn ra một ít sơ hở nào sao?
- Tạm thời còn không có. Nhưng bản năng vẫn có chút cảm giác việc này sẽ không dễ dàng như vậy.

Tần Tiêu nói:

- Các người suy nghĩ một chút. Hiện tại Mặc Xuyên đặt toàn bộ tâm tư tại đông bắc, sẽ dễ dàng cho phép người Hề trốn khỏi tay của mình sao? Hai quân đối chiến, ta đem Hề tộc kéo về phía trận doanh của chúng ta... Đây là chuyện mà kẻ khác vốn không thể tưởng tượng được, ta cũng không hề nghĩ tới muốn thu dụng toàn bộ Hề tộc cho ta dùng, chỉ châm ngòi cho bọn hán nội đấu mà thôi. Thật không ngờ Hề tộc lại thật sáng khoái đáp ứng quy thuận Đại Đường. Các người nói đây không phải giấu đầu hở đuôi sao?

- Đại soái minh giám, kỳ thật ty chức cũng từ trong này nhìn ra được một ít sơ hở, đang định nói với đại soái.

Kim Lương Phương nói tiếp:

- Vừa rồi ta đã gọi sứ giả đến hỏi, hơn nữa sứ giả mà Lý Đại Bô phái tới cũng đã được an bài tại dịch quán. Đại soái có thể tùy thời tự mình đi thẩm vấn một chút.
- Nha, người nói trước thử xem là tình huống nào.

Tần Tiêu chăm chú nhìn Kim Lương Phương:

- Sơ hở gì đây?

Kim Lương Phương mỉm cười, nói:

- Sơ hở đầu tiên đúng như lời đại soái đã nói. Trước mắt người Đột Quyết đang khẩn trương nhìn chăm chăm đông bắc. Làm sao dễ dàng cho phép Hề tộc liên kết một tuyến với chúng ta đây? Đoạn đường này sứ giả chúng ta đi về lại không hề bị ngăn trở chút nào, cũng không thấy có người Khiết Đan cùng Đột Quyết truy bắt, đây chẳng phải là quá dễ dàng sao?

- Ý của người là người Đột Quyết giả vờ tránh né cho sứ giả chúng ta gặp mặt Hề tộc?

Tần Tiêu nói tiếp:

- Người nói tiếp.

- Chỗ sơ hở thứ hai chính là sứ giả mà Lý Đại Bô phái tới nói, ước định chúng ta ở mừng 8 tháng Chạp phái binh tiếp ứng.

Kim Lương Phương nói:

- Bởi vì Lý Đại Bô lo lắng đến lúc đó người Đột Quyết cùng người Khiết Đan sẽ đến ngăn cản cùng đuổi giết.

- A, sơ hở này đã lộ ra có chút trí mạng.

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Người Bắc Địch tuy rằng học xong chút gian xảo, nhưng còn chưa tới nơi. Phản bội sao có thể định sẵn thời gian? Vạn nhất đến lúc đó xảy ra chuyện gì Lý Đại Bô không thể chạy ra, ta lại đi tiếp ứng, chẳng phải sẽ bị hãm? Xem ra bọn hãn lại chơi trò tương kế tựu kế với chúng ta thôi!

- Đại soái anh minh!

Kim Lương Phương cùng Đỗ Tân Khách đều nở nụ cười, Kim Lương Phương nói:

- Vừa rồi ty chức cùng Đỗ tư mã đã thương nghị qua. Chúng tôi đều nhất trí cho rằng Hề tộc vẫn bám vào người Đột Quyết, lần này muốn tương kế tựu kế gài bẫy ngược lại chúng ta. Xem ra hết thấy vẫn là người Đột Quyết đứng sau lưng điều khiển. Người Khiết Đan thối lui ra khỏi Doanh Châu, chính là vì mê hoặc chúng ta, cho chúng ta nghĩ đến người Khiết Đan đã quay về cảnh nội, để chúng ta sơ ý khinh thường. Sau đó phái ra Lý Đại Bô làm mồi, đem chúng ta lừa ra khỏi U Châu. Đến lúc đó người Khiết Đan cùng người Đột Quyết quay về làm khó dễ, Lý Đại Bô từ bên trong tiếp ứng. Mưu kế này thật đủ âm tàn, muốn đem Liêu Đông quân chúng ta tận diệt.

- Muốn nói đối chiến chiến trận chính diện, chúng ta có lẽ không bằng người Bắc Địch. Muốn nói lừa mưu kế xảo trá, bọn hãn còn kém xa lắm!

Tần Tiêu cười lạnh, chỉ vào Loan Hà lưu vực nói:

- Nếu không chúng ta cho bọn hãn ném thử thể nào là tương kế tựu kế, ở ngay Loan Hà báo thù trận binh bại của Tiết Nột thể nào?

- Tốt thì tốt, nhưng vẫn còn vài vấn đề lớn.

Kim Lương Phương nói:

- Trận mừng 8 tháng Chạp, trời lạnh giá rét, không nên chinh chiến, hơn nữa lúc đó hà cốc Loan Hà không dễ mai phục, đây là cái hại thứ nhất; thứ hai, nếu chỉ có Lý Đại Bô đến đây, chúng ta có lý do gì tiến hành bao vây tiêu diệt bọn hãn đây? Hãn đại khái có thể liều chết không thừa nhận, nói là đến thành tâm quy hàng. Cứ như vậy chúng ta còn mất đi chữ tín, làm người Bắc Địch càng thêm đoàn kết; thứ ba, đối với việc sắp xếp sau đó của Khiết Đan cùng Đột Quyết, chúng ta vẫn hoàn toàn không biết gì cả. Bọn hãn, nhất là người Đột Quyết mang theo bao nhiêu binh mã đến nơi đây, cũng là một nhân tố trọng yếu. Nói không chừng chúng ta bố trí mai phục còn bị đại quân bọn hãn đánh bại, đây cũng là có khả năng.

Tần Tiêu suy nghĩ một lúc, nói:

- Lời của Kim tiên sinh thật có đạo lý. Nhưng trời băng giá rét, không riêng lực chiến đấu của chúng ta bị giảm xuống, người Bắc Địch cũng như thế. Hơn nữa bọn hãn vượt đường xa, chúng ta tại chỗ chờ đợi. Huống chi chúng ta đã chuẩn bị xong vật tư mùa đông, điểm này hãn không thành vấn đề. Mai phục tại hà cốc Loan Hà ta xem vẫn là có thể. Nhưng lần này xem ra các tướng sĩ phải ném khổ sở. Mặt khác Lý Đại Bô có thể liều chết không thừa nhận mình đến trá hàng, điều này vẫn có thể xảy ra. Xem ra người Đột Quyết đã xem thấu kế ly gián của chúng ta, vì thế tương kế tựu kế. Nhưng người Hề bị người Khiết Đan cùng Đột Quyết khi dễ, nô dịch cũng là sự thật. Ta vẫn nắm chắc có thể làm Hề tộc phải đến nhờ vả Đại Đường, Lý Đại Bô muốn trá hàng, ta sẽ mời hãn đến U Châu cho hãn thỏa mãn tâm nguyện đến trá hàng của hãn. Đi tới trong thành ta tự nhiên có biện pháp tiếp tục đối phó hãn.

- Đó là một hiểm chiêu nhưng mà khả thi.

Kim Lương Phương quyết đoán nói:

- Đến lúc đó có thể để Lý Đại Bô mang theo quân đội dàn xếp ngoài thành U Châu, chúng ta mời hãn vào thành, bắt giặc bắt vua. Trước tiên bắt giữ hãn, như vậy quân đội của hãn cũng không khó chế phục. Nhưng trong này có một vấn đề rất trọng yếu, muốn làm được như vậy điều kiện tiên quyết là không thể

làm cho người Hề làm rối loạn sự sắp xếp phòng thủ trong thành chúng ta, làm cho người Đột Quyết cùng Khiết Đan có thể công vào thành.

- Yên tâm, chắc chắn sẽ không.

Tần Tiêu khẽ cười, ngừng thần nhìn vào sa bàn:

- Xem ra đã tới thời gian mở đại chiến, cần chơi mưu kế với nhau sao? Man di Bắc Địch, các người còn kém một chút. Gia gia chính là chơi trò này trưởng thành. Kim Lương Phượng, Đỗ Tân Khách, lập tức triệu tập các tướng quân ngoài tứ phẩm đến phòng nghị sự. Ta muốn sắp xếp chiến dịch lần này thật chi tiết!

762. Chương 764: Tương Kế Tựu Kế. (2)

Chương 764: Tương kế tựu kế. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Dạ!

Hai người nghiêm túc ứng tiếng đi ra ngoài.

Tần Tiêu nhìn sa bàn, lộ ra dáng mỉm cười tràn ngập sát khí: mừng 8 tháng Chạp...hoàng đế huynh đệ, ta nghĩ là thời điểm gọi tin chiến thắng cho người, để người có được tâm tình tốt đẹp đón năm mới.

Lãnh Kính sơn, trong đại trướng Khả Hãn.

Đôn Dục Cốc thần tình ngưng trọng ôm ngực nói:

- Khả Hãn, thần vẫn cho rằng Khả Hãn không nên thân chinh. Lần này hãy để cho Tả Hiền Vương lĩnh binh đi trước, Khả Hãn ở hậu doanh chỉ huy là được.

Tả Hiền Vương cũng nói:

- Phải đó Khả Hãn. Thân thể Khả Hãn liên hệ tới vận mệnh Đột Quyết hãn quốc, sao có thể dẫn thân vào trong nguy hiểm? Hãy để cho nhi thần lĩnh binh đi thay ngài!

Mặc Xuyên Khả Hãn ngồi trên chủ vị, ánh mắt sắc bén nhìn hai người, chậm rãi nói:

- Tần Tiêu phá hủy hai nhi tử của ta, ta cùng hãn có thù không đội trời chung. Đôn Dục Cốc, Mặc Cúc Liên, lần này ta đặc biệt mang theo sáu vạn đại quân cùng đến chính là vì báo thù cho con ta! Ý ta đã quyết, các người không cần nói nữa. Hai người các người ở lại Lãnh Kính sơn. Ta lưu cho các người hai vạn binh mã, nếu tù trưởng Hề tộc Lý Đại Bô dám can đảm có dị động gì, các người ở hậu phương đem toàn bộ Hề tộc nhân giết chết!

Đôn Dục Cốc khẽ thở dài, cúi đầu không nói. Thân thể Tả Hiền Vương khẽ run lên, trong lòng nghĩ thầm:

- Khả Hãn, cuối cùng người vẫn không tin được Tả Hiền Vương này, sợ ta đem người mất quyền lực...Bệnh đa nghi của người đúng là càng ngày càng nặng!

Đêm khuya, trong phòng nghị sự U Châu đại đô đốc phủ.

Tần Tiêu cùng các tướng lĩnh đã liên tục nghị sự suốt sáu canh giờ.

Cuối cùng Tần Tiêu ngồi trên soái vị, vỗ bàn nói:

- Xem ra đã thương nghị xong toàn bộ chi tiết nhỏ nhất. Tiếp theo bốn soái điểm tướng phái binh!

Mọi người đồng loạt đứng dậy, tách thành hai hàng, cùng kêu lên:

- Thịnh đại soái hạ lệnh!

- Lý Tự Nghiệp!

Tần Tiêu xuất ra một mai binh phù:

- Người mang theo hai vạn bộ binh Tả Uy Vệ mai phục trên Ma Tùng sơn của Loan Hà. Nhớ kỹ phải mang theo đầy đủ vật tư chống lạnh mùa đông. Bất kể là Lý Đại Bô hay là người Khiết Đan, người Đột Quyết nếu đi ngang qua nơi này cũng không nên quấy rầy bọn hăn, cho bọn hăn thông qua. Từ Ma Tùng sơn đến hà cốc Loan Hà chỉ có lộ trình ba mươi dặm. Khi Bắc Địch lui quân thì người đổ kín hà cốc Loan Hà. Lý Tự Nghiệp, trách nhiệm của người thật trọng đại, có thể đạt được thu hoạch lớn hay không phải xem người ngăn chặn con đường này chặt chẽ hay không!

- Dạ!

Lý Tự Nghiệp mừng rỡ tiếp nhận lệnh phù, suy nghĩ một lúc nói:

- Không đúng, vừa rồi đại soái mang theo chúng tôi nhìn sa bàn, từ U Châu thối lui sẽ có thật nhiều con đường. Trong đó thường dùng nhất là Loan Hà. Đến lúc đó Loan Hà sẽ đóng băng, không cần sử dụng thuyền. Qua Loan Hà mấy trăm dặm bên kia là địa phương trống trải. Vì sao bọn hăn phải đi hướng hà cốc Loan Hà?

- Nói rất đúng.

Tần Tiêu gật đầu khen ngợi cười nói:

- Ở hà cốc Loan Hà là vùng giao tranh binh gia. Nhất là sau khi Loan Hà đóng băng, kỵ binh Bắc Địch có thể yên tâm lớn mật thông qua. Nhưng ta sẽ mai phục ở một mặt khác của bờ bắc Loan Hà, làm cho đại quân Bắc Địch ngoan ngoãn tiến vào vòng vây của Lý đại tướng quân người. Hiện tại người yên tâm đi?

Lý Tự Nghiệp cười ha hả:

- Ha ha, tốt! Chuyện đóng cửa đánh chó ta thích làm nhất. Ta đi chuẩn bị.

Tần Tiêu nói:

- Lộ trình của người xa nhất, hiện tại đã có thể xuất phát. Nhớ rõ, nhất định phải giữ hành tung bí mật, đừng cho người khác phát hiện. Các người có thể đi dọc theo Trường Thành qua đó.

- Dạ!

Lý Tự Nghiệp lớn tiếng đáp, lui xuống.

Tần Tiêu lại cầm lên một lệnh phù:

- Đỗ Tân Khách! Người mang theo hai vạn khinh kỵ binh Tả Uy Vệ, hiện tại từ U Châu xuất phát làm ra vẻ như muốn đi thu phục Doanh Châu, hơn nữa phải đi ngang qua biên cảnh Khiết Đan. Yên tâm, bọn hăn sẽ không xuất hiện làm khó người. Bọn hăn muốn câu chính là cá lớn U Châu này, sẽ không dễ dàng kinh xà. Người mang người đi tới gần Bạch Lang thủy, hạ trại, nhưng đại quân không đến Doanh Châu mà lưu lại hơn hai ngàn binh sĩ trong trại, treo đại kỳ, thỉnh thoảng đánh trống, làm ra nghi binh. Sau đó người tự mình dẫn đại bộ phận binh sĩ đi gấp ngày đêm trở về Loan Hà trước mừng 10 tháng Chạp, mai phục tại bờ bắc. Mặc kệ U Châu đánh nhau hung mãnh thế nào các người cũng phải án binh bất động. Nhiệm vụ của các người chính là đem quân đội Bắc Địch thối lui đuổi vào hà cốc Loan Hà. Đó là một việc tinh tế tỉ mỉ, người nên cẩn thận xử lý.

- Đại soái yên tâm, ty chức nhất định dụng tâm làm tốt!

Đỗ Tân Khách tiếp nhận lệnh phù lui xuống.

Tần Tiêu nói:

- Tả Uy Vệ điều động bốn vạn người đi ra ngoài, dỡ bỏ quân doanh bên ngoài cửa bắc U Châu, đến lúc đó tặng cho người của Lý Đại Bô đến đóng quân. Sau khi Lý Đại Bô đến, mặc kệ hăn mang theo bao nhiêu người cũng không nên đi kinh động, cứ khoanh đai bọn hăn. Mặt khác, Hoàn Tử Đan, ta mặc kệ người dùng phương pháp gì đến lúc đó nhất định phải mời được Lý Đại Bô vào trong thành cho ta.

- Dạ!

Hoàn Tử Đan chỉ vừa bị đánh quân trưởng còn bị tổn thương không thể lập tức tiếp nhận nhiệm vụ, lúc này không khỏi có chút cao hứng. Cuối cùng hắn cũng không bị bỏ mặc, ít nhất vẫn còn nhiệm vụ để làm.

- Kim Lương Phượng, Tả Uy Vệ còn hai vạn người, ta giao hết cho ngươi, ngươi đưa người vào thành U Châu. Mặc kệ chuyện gì xảy ra, ngươi mang theo bọn họ tử thủ trong thành. Dù đại quân bên ngoài hoàn toàn bị diệt, ngươi cũng không được giết đi ra.

Tần Tiêu đem lệnh phù giao cho Kim Lương Phượng, lại nhìn Lý Giai Lạc nói:

- Lý Giai Lạc, dưới trướng của ngươi có năm vạn nhân mã, có hai nhiệm vụ. Thứ nhất sau khi bắt được Lý Đại Bô các ngươi đi thu phục quân đội hắn mang đến. Về phần dùng biện pháp gì thì là chuyện của ngươi. Thứ hai, đại bộ phận người Bắc Địch đến tấn công U Châu, ngươi cùng Chu Dĩ Độ tách ra từ hai quân doanh đông cùng tây U Châu đánh giết bọn hắn.

Nhị tương tiếp nhận lệnh phù liền lui xuống. Tần Tiêu nhìn vẻ mặt tràn đầy tin tưởng của mọi người, đứng dậy nói:

- Cuộc chiến này rất trọng yếu! Các huynh đệ, là thời điểm cho đám người man di nhìn xem sự lợi hại của chúng ta!

Mặc kệ Mặc Y không tình nguyện bao nhiêu, nhưng Tần Tiêu vẫn quyết định đưa nàng đi cùng Tử Địch và Dương Ngọc Hoàn đến Dịch Châu. Tần Tiêu lưu lại bởi ba nàng một ngày liền ngựa không dừng vó chạy về U Châu. Cuộc đại chiến sắp tới, hắn không muốn bởi vì việc tư mà chậm trễ quân tình đại sự. Nếu thật đánh trận, bất kể chuyện gì cũng có thể phát sinh. Hắn không muốn mình vì nữ nhân của mình mà bị phân tâm, chậm trễ làm ảnh hưởng thiên hạ đại sự của cả vương triều Đại Đường.

Mùng 8 tháng Chạp trời đầy mây, thời tiết cực lạnh. Nước tạt ra ngoài còn chưa đầy thời gian nén nhang đã bị đông cứng thành băng. Băng tuyết kết thành từng khối trên mái hiên, mặt đất đông cứng ngắc, tựa hồ còn dễ làm người bị trượt chân.

763. Chương 765: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng. (1)

Chương 765: Mỗi người đều có mục đích riêng. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

Buổi sáng Tần Tiêu đi tới bên ngoài cửa bắc U Châu, tiễn Hoàn Tử Đan đi ra ngoài đảm nhiệm “tiếp khách”, tổng cộng có ba ngàn kỵ binh cùng một đội nghi trượng xem như đã rất cấp mặt mũi cho Lý Đại Bô. Tần Tiêu dặn dò Hoàn Tử Đan:

- Có trình tám bảo vệ Lý Đại Bô dẫn theo hai vạn người đến U Châu. Đây không phải con số nhỏ, tương đương hai phần ba binh lực toàn tộc của hắn. Ngươi đừng làm lộ hăm, phải ổn định hắn, để hắn cho rằng mưu kế của bọn hắn đã thành công.

- Đại soái yên tâm, lần này tôi tuyệt đối không dám sai lầm lần nữa.

Hoàn Tử Đan nhận chân đáp:

- Lần trước tôi làm tiên phong từng đánh qua giao tế với thủ lĩnh bộ tộc của bọn hắn, xem như trước lạ sau quen, chuyện lần này tôi có thể làm tốt.

- Được, đi thôi.

Tần Tiêu thân thiết nhìn hắn:

- Cần thận làm việc.

- Dạ!

Hoàn Tử Đan xoay người lên ngựa, huy đại kỳ xuất phát.

Tần Tiêu vẫn đứng yên nơi đó nhìn ra phương xa, tự nhủ:

- Mười kể này thật sự phải làm suốt mấy ngày...Bắc Địch xem thấu kế sách của chúng ta, chúng ta lại tiếp tục tương kế tựu kế lần nữa, hiện tại rốt cục đã trình diễn...

Kim Lương Phương đứng một bên nói:

- Đại soái, sắp xếp theo an bài của người, chúng ta ít nhất là dựng thế sau đó đạt thành quả. Hiện tại duy nhất có chút nghi ngờ cũng không biết người Đột Quyết sẽ điều động bao nhiêu binh mã. Bọn hãn phong tỏa tin tức thật kín kẽ, trinh thám không thăm dò được gì. Xem ra chỉ phải đợi đến khi bọn hãn xuất động mới biết được nội tình hư thật của bọn hãn.

- Đột Quyết có một Đôn Dục Cốc đích thật là chuyện thật sự khó giải quyết. Người này không ngờ vẫn còn chưa chết cho xong.

Tần Tiêu hài hước lại phần nhiên nói:

- Một đường dụng binh tại đông bắc, càng nhiều thời điểm là cần đầu trí. Lại có một đối thủ ở bên kia, hết thấy luôn tràn ngập biến số!

- Thật khó trách đại soái cần phải ổn định trước ở thế bất bại sau đó mới đi giành thắng lợi.

Kim Lương Phương nói:

- Mặc kệ kết quả cuộc chiến này như thế nào, ít nhất chúng ta không thể đánh mất U Châu. Đại soái đưa cho tôi hai vạn người đã theo lời phân phó của người chuyển dời vào trong thành đóng tại bốn cửa thành. Còn có vũ khí bí mật của chúng ta, phỏng chừng đã tới thời điểm thử nghiệm một chút.

- Nga? Ha ha...

Tần Tiêu cười cười:

- Trở về đi. Chúng ta cũng nên an bài nghỉ thức hoan nghênh một chút. Cần làm ra đại trận vạn người, pháo hoa chúc mừng, hoan nghênh Lý Đại Bô quy thuận Đại Đường.

Đông bắc U Châu, hà cốc Loan Hà.

Hoàn Tử Đan bố trí sẵn đội hình chờ đợi ước chừng nửa canh giờ, trước mặt cuối cùng xuất hiện một đội kỵ binh. Không có cờ hiệu, cũng không có trống trận, chỉ hướng chỗ Hoàn Tử Đan chạy tới. Hoàn Tử Đan lên ngựa dẫn người đến nghênh đón.

Đội ngũ đối phương ước chừng hơn trăm người, đầu lĩnh là người mà Hoàn Tử Đan cũng nhận thức, từng gặp mặt tại biên cảnh Hê tộc lần trước – Hê tộc Sĩ Cân Đa Mễ Đa. Hoàn Tử Đan tiến lên đón, Đa Mễ Đa vừa thấy hãn liền ở trên ngựa cúi người thi lễ:

- Gặp qua Hoàn tướng quân.

- Đã lâu không gặp, Sĩ Cân đại nhân.

Hoàn Tử Đan mỉm cười:

- Là đại tù trưởng phái người đến dò đường sao?

- Đúng vậy.

Đa Mễ Đa cũng là người trầm ổn, thần sắc tự nhiên nói:

- Đệ đệ của đại tù trưởng – Lỗ Tô, suất lĩnh một vạn kỵ binh đi ngay sau lưng ta. Đại tù trưởng Lý Đại Bô cũng suất lĩnh một vạn người còn cách năm mươi dặm, mang theo dê bò cùng ngựa hiến cho Đại Đường nên đi chậm hơn một ít.

Hoàn Tử Đan thầm nghĩ trong lòng: Lý Đại Bô cũng thật giáo hoạt, tự mình lui ở phía sau lại để đệ đệ cùng Đa Mễ Đa đến thăm dò tình huống.

- Thỉnh Sĩ Cân đại nhân hồi báo Lỗ Tô đại nhân cùng đại tù trưởng, đại nguyên soái phái ty chức ra khỏi thành nghênh đón, bản thân nguyên soái đang ở cửa thành bắc mười dặm chờ đợi nghênh đón đại tù trưởng.

Hoàn Tử Đan lại hỏi một câu thăm dò:

- Có người Đột Quyết cùng Khiết Đan truy đuổi theo phía sau hay không, có cần ta đến cản trở sau lưng các vị?

Đa Mễ Đa thoáng sửng sốt, khoát tay nói:

- Tạm thời không có, tạm thời không có. Gần đây người Đột Quyết cũng không đi qua nơi này, còn người Khiết Đan chỉ khi nào yêu cầu thu thập tài vật cường bức lao động mới đến qua. Đại tù trưởng đặc biệt chọn thời điểm này đến quy thuận Đại Đường, sẽ không có vấn đề gì.

Trong lòng hần mẫn thầm: vốn tưởng rằng Tần Tiêu sẽ đích thân ra nghênh đón, không nghĩ tới lại phái một tiểu tướng quân bình thường...nếu đích thân Tần Tiêu đi ra, có thể bắt giữ hần, như vậy đã chiếm lĩnh một nửa U Châu!

Trong lòng Hoàn Tử Đan cười thầm: người nghĩ rằng chúng ta ngu xuẩn như người, để đại soái trung quân tự mình đi mạo hiểm!

Hai người hần huyền thêm một lúc, Hoàn Tử Đan để Đa Mễ Đa mời Lỗ Tô đến. Người của Hoàn Tử Đan chia thành hai hàng, tiếng tù và thổi vang, chấn động sơn cốc. Một vạn kỵ binh của Lỗ Tô nửa tin nửa ngờ đi qua hà cốc Loạn Hà, hướng phía U Châu. Hoàn Tử Đan phái một đội người ngựa dẫn đường, tự mình vẫn lưu lại chờ Lý Đại Bô.

Qua thêm hồi lâu phía trước lại xuất hiện đội ngũ. Lần này thật sự nhìn thấy có dê bò bị xua đuổi cùng đi tới, phía sau đi theo hơn vạn kỵ binh.

Hoàn Tử Đan gọi vài thiên tướng từng làm thủ hạ dưới trướng Tiết Nột đi qua, bọn họ nhận thức được Lý Đại Bô, có thể cùng nhau nghênh đón.

Cuối cùng nhìn thấy được đại kỳ, là một đại kỳ màu xanh nhạt, đồ án có chút kỳ quái. Hoàn Tử Đan tiến lên thi lễ, thiên tướng bên cạnh ám chỉ: đúng là Lý Đại Bô!

Trước cửa thành bắc U Châu, Tần Tiêu thân mặc giáp trụ, sau lưng liệch trận hình. Một vạn Hồ Kỵ sư, hai bên còn có một vạn kỵ binh Tả Kiêu Vệ, đại trận thế ba vạn người, khí thế phi phàm.

Khi Lỗ Tô mang theo một vạn kỵ binh đi tới nơi này, từ xa xa chứng kiến đại trận, không khỏi có chút kinh hãi, cơ hồ không dám tiến lên. Sau thoáng do dự, chỉ thấy ngoài cửa thành phóng lên pháo hoa, tướng quân dẫn đường bên cạnh cũng mời mọc nói cho hần biết đây là nghi thức hoan nghênh, lúc này Lỗ Tô mới mang người tiến về phía trước.

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa, trong tay cầm roi ngựa tùy ý vỗ vỗ lên yên. Hần lẳng lặng quan sát Lỗ Tô đi tới trước mặt. Người Hề quả nhiên đều là kẻ man dã, trên thân lộ ra cổ khí thế ngỗ ngược cùng hung hoành, trong mắt phóng túng. Trận hình của họ mặc dù có chút hỗn loạn nhưng vô cùng ăn ý lẫn nhau, tùy thời đều duy trì trạng thái có thể công lẫn thủ.

Người Hề đi tới gần, Tần Tiêu mang theo một ít quan viên cao cấp cùng soái kỳ chậm rãi thúc ngựa tiến về phía trước. Tần Tiêu còn đang cân nhắc vài câu nói tiếng Khiết Đan mà mình không quá quen thuộc, lúc này đối phương lại mở miệng nói chuyện trước, còn dùng tiếng Hần:

- Ngài chính là Tần đại nguyên soái?

- Đúng vậy! xem tại

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa ôm quyền thi lễ:

- Tần Tiêu dẫn quan chức U Châu hoan nghênh đại tù trưởng Hề tộc đã đến!

Bộ dạng Lỗ Tô thô to, thất lưng tròn, khuôn mặt mập mạp, râu xồm xoàm, man hán mười phần. Chỉ nghe hần nói:

764. Chương 766 : Mỗi Người Đầu Có Mục Đích Riêng. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 766 : Mỗi người đều có mục đích riêng. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Uy danh đại soái như sấm bên tai, Lỗ Tô bội phục tự đáy lòng. Hôm nay nhìn thấy thật sự là tam sinh hữu hạnh!

- A, ha ha! Tiếng Hán của Lỗ Tô đại nhân thật tiêu chuẩn, nói rất đúng. Nếu so sánh ta cũng có chút hổ thẹn. Ta học tiếng Khiết Đan đã lâu vẫn không thể nói chuyện trôi chảy.

Tần Tiêu lại nói tiếp:

- Đồi bên đều là tướng quân, cứ ở trên ngựa thì lẽ là tốt rồi!

Hai người chào hỏi lẫn nhau, Tần Tiêu làm ra vẻ nghi hoặc:

- Lỗ Tô đại nhân, vì sao không thấy đại tù trưởng của quý bộ?

- Nga, đại tù trưởng là gia huynh, đang ở hậu phương tặng tổng dê bò dâng lên Đại Đường.

Lỗ Tô xoay người thì lễ:

- Đại soái, ý tứ của đại tù trưởng chúng tôi là giúp đỡ hai vạn kỵ binh liên hợp với đại soái cùng nhau định Khiết Đan. Khiết Đan ức hiếp chúng tôi nhiều năm, đang lo lắng không thể trút khẩu ác khí, xin hỏi, chúng tôi cần trú đóng tại đâu?

Trong lòng Tần Tiêu thầm cười lạnh: Ngụ ngôn, có lộ sơ hở cũng không nên lộ rõ ràng như vậy đi? Cho dù là đại tù trưởng Lý Đại Bô đến đây cũng sẽ không ngang nhiên nói ra lời như vậy. Đây chính là cơ mật quân sự! Người nói như vậy chẳng qua muốn đánh tan lòng nghi ngờ của ta, lừa gạt tín nhiệm của ta, sau đó dựa thời cơ chui vào U Châu thành đi?

Tần Tiêu làm ra bộ dạng thật vui vẻ:

- Lý đại tù trưởng thật sự rất hiểu rõ đại nghĩa! Như vậy đi, ta vừa làm trống quân doanh cửa bắc U Châu, sẽ lưu lại cho các người đóng quân, thế nào? Ta đã an bài một ít lều trại, thức ăn gia súc cùng lương thực, đến lúc đó phái người đến khao quân. Chờ khi nhân mã của đại tù trưởng đến, các người phân chia trấn thủ quân doanh cửa bắc. Phòng ngự cửa bắc U Châu rất trọng yếu, có thể làm phiền các người!

- Đa tạ ý tốt của đại soái!

Lỗ Tô thầm vui vẻ, nhưng vẫn có chút thất vọng nói:

- Vậy đại quân chúng tôi không vào thành sao?

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Đại Đường pháp lệnh, phàm là đại quân trú đóng phải cách ngoài thành mười dặm, tránh nhiễu dân. Mặc dù U Châu là quân trấn, nhưng dân chúng vẫn khá nhiều. Vì vậy đành phải tạm thời ủy khuất Lỗ Tô đại nhân một chút. Chờ sau khi cần thay đổi thất quân, có thể đem nhân mã của các vị đưa vào trong thành trung quân. Ở trong thành dù sao vẫn ấm áp hơn một chút, lại thoải mái hơn, ha ha!

Lỗ Tô vốn định tiếp tục hỏi khi nào thay thất quân, nhưng nghĩ lại hỏi vậy quá mức rõ ràng, đành phải thôi, chỉ nói:

- Một khi đã như vậy Lỗ Tô xin mang huynh đệ dàn xếp xuống trước đi.

- Mời!

Tần Tiêu vươn roi ngựa, nói:

- Chu Dĩ Độ, việc ăn mặc ở đi lại của Lỗ Tô đại nhân toàn bộ giao cho người. Phải chiếu cố kỹ lưỡng một vạn nhân mã.

- Đại soái yên tâm.

Hai người lòng hiểu mà không nói đưa mắt nhìn nhau, Chu Dĩ Độ mang theo Lỗ Tô cùng một vạn binh mã đi tới quân doanh mặt đông.

Kim Lương Phương ở một bên nhẹ giọng nói:

- Xem ra đã có thể xác định bọn hắc đang giở trò. Làm gì có thể dễ dàng mang tới hai vạn đại quân cùng một lúc như vậy, nhưng lại không mang theo gia quyến? Nếu Đột Quyết cùng Khiết Đan biết được Lý Đại Bô làm việc này, còn không tìm hắc tính sổ, huyết tẩy Hề tộc? Ta phỏng chừng bệnh đa nghi của hai tộc kia quá nặng, lại muốn trá hàng, nhưng lại sợ Lý Đại Bô thật sự đầu hàng chúng ta. Vì thế đem dân chúng cùng gia quyến của bọn hắc bắt giữ làm con tin tại bản thổ!

- Nói có lý.

Tần Tiêu gật đầu, có chút lãnh khốc cười một tiếng:

- Xem ra lần này ta sẽ gián tiếp gọi ra một trận đại giết hại Hề tộc. Lý Đại Bô bị chúng ta bắt giữ, bọn hắc có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội. Đến lúc đó người Đột Quyết cùng Khiết Đan khẳng định sẽ thanh tẩy Hề tộc. A di đà phật, thiện tai ah!

Kim Lương Phương ở một bên cười lạnh:

- Ta không làm đạo sĩ, người lại giả dạng làm hòa thượng...

Qua một thời gian, Hoàn Tử Đan mang theo Lý Đại Bô đi đến.

Lý Đại Bô cũng không thô to như đệ đệ của hắc, tuy rằng một thân khí tức ngỗ ngược, nhưng bộ dạng nhả nhận hơn rất nhiều. Ánh mắt không lớn lại thập phần lợi hại, râu tóc chỉnh tề sạch sẽ hơn những người Hề khác. Là một trung niên nhân cao gầy, trên người mặc khải giáp do Trung Nguyên chế tạo, nhìn qua có vài phần uy phong.

Tần Tiêu giống như gặp được lão hữu không ngừng hàn huyên cùng hắc, hơn nữa còn tự mình mang theo Hồ Kỵ sư đưa hắc tới mặt tây quân doanh tại cửa bắc U Châu. Sau đó lại có ngàn người đặc biệt đưa tới rượu, thịt cùng thức ăn gia súc tiếp tế cho đại quân của bọn họ. Lều trại cũng được dùng loại tốt nhất, bên trong đầy đủ than củi chống lạnh.

Tất cả những chuyện này làm Lý Đại Bô thập phần hài lòng, quả thật vô cùng chu đáo!

Đại quân lục tục dần xếp xuống, Lý Đại Bô cùng Tần Tiêu đi dạo trong quân doanh, nhìn quân trại kéo dài tới vài dặm không khỏi cảm khái nói:

- Đại Đường đúng là đất rộng giàu có, văn minh thịnh vượng! Chỉ nói đại soái tặng những thứ này, đại bộ phận đều là thứ mà bộ tộc chúng tôi không có.

Tần Tiêu khoát tay nói:

- Đại tù trưởng quá khách khí, Đại Đường xưa nay vẫn thân mật với Hề tộc thôi. Tổ tiên đại tù trưởng không phải được Thái Tông hoàng đế ban họ Lý sao? Tính ra người cũng là quận vương Đại Đường, bốn soái gặp mặt lễ ra nên hành lễ mới phải!

- Di, không dám, không dám!

Lý Đại Bô liên tục xua tay:

- Đại soái là thống soái trấn thủ một phương của Đại Đường, ta sao...ha ha, mấy năm trước còn chiến đấu quyết tử với tiền nhiệm đại đô đốc Đại Đường Tôn Kiêm đầu. Hiện tại Đại Đường không truy cứu tội cũ của ta, chính là vạn hạnh. Làm sao còn dám tự nhận là quận vương gì nữa.

- Lời này người nói sai rồi, đại tù trưởng.

Tần Tiêu cười nói:

- Hoàng đế của chúng tôi là người có lòng dạ vô cùng rộng rãi. Hơn nữa khi người đánh nhau với Tôn Kiệm, vẫn là thái thượng hoàng cầm quyền. Hơn nữa là do Tôn Kiệm tự chủ trương đi đánh Hề tộc, việc này chẳng thể trách các người. Kỳ thật đại tù trưởng cũng biết, hoàng đế của chúng tôi sắc phong người làm Nhiều Nhạc quận vương, sứ giả đến tuyên đọc thánh chỉ còn đang ở trong U Châu thành chờ đại tù trưởng đến đây! Bồn soái đã bố trí xong tiệc rượu, cần mời các vị đến dùng cơm tẩy trần, đã chuẩn bị sẵn từ lâu đây!

Trong lòng Lý Đại Bô lộ bộ phận nhảy dựng, muốn mời chúng ta nhập thành?

Nhìn thấy một vạt Hổ Kỵ sư sau lưng Tần Tiêu, Lý Đại Bô thập phần hào phóng nói:

- Được rồi! Thật sự đa tạ Tần đại soái chiếu cố tận tình. Ta đi tiếp đón thủ lĩnh năm bộ lạc cùng nhau vào thành.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Tốt lắm, bồn soái sẽ ở nơi này chờ đợi đại tù trưởng.

Lý Đại Bô lộ ra vẻ mặt tươi cười, thi lễ lui ra sau:

- Tần đại soái thỉnh chờ một chút.

Tần Tiêu nhìn theo bóng lưng Lý Đại Bô, âm thầm cười lạnh nói: Còn muốn ở ngoài thành bắt ta sao? A, nhìn qua thật không dễ dàng như vậy. Hiện tại xem như người không còn tìm được lý do gì để cự tuyệt vào thành rồi chứ?

765. Chương 767 : Gậy Ông Đập Lưng Ông. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 767 : Gậy ông đập lưng ông. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Lý Đại Bô đi về hướng trưởng bằng, trong lòng bồn chồn: Nếu vào thành nói không chừng gặp phải phiền toái, Tần Tiêu kia nhìn qua làm người thật khó đoán; nếu không vào thành khẳng định bại lộ...chỉ là cửa bắc nhỏ nhỏ Tần Tiêu đã dàn xếp ba vạn binh mã. Gọi là khao quân hoan nghênh, kỳ thật là hãm dọa. Trời ạ, Mặc Xuyết cùng Lý Thất Hoạt bức bách, Tần Tiêu lại khó nắm bắt như vậy, ta bị vướng vào chuyện gì thế này?

Lý Đại Bô không ngừng đi lại trong doanh trường hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi, nhìn tùy tùng bên cạnh nói:

- Gọi các Sĩ Cầm của năm bộ lạc đến đây, cùng nhau vào thành nhận phong thưởng của triều đình Đại Đường.

Ngay cửa thành bắc U Châu, Tần Tiêu cùng Lý Đại Bô cưỡi ngựa tiến vào, dọc theo đường đi dân chúng hai bên không ngừng hoan nghênh, tiếng hoan hô rung trời.

Trong lòng dân chúng dù sao không cần đánh giặc vẫn tốt hơn hết thảy. Hề tộc sát nhập Đại Đường đích thật là một tin tốt lành.

Tần Tiêu mang theo Lý Đại Bô cùng thủ lĩnh năm bộ tộc, hơn trăm thân binh đi theo bên cạnh họ đi thẳng tới phủ đại đô đốc. Dọc đường đi Lý Đại Bô luôn thấp thỏm bất an, thẳng tới nơi này mới trấn định lại tâm thần, trong lòng thầm nghĩ xem ra Tần Tiêu hơn phân nửa không hề nghi ngờ hắn. Tần Tiêu tổ chức

buổi tiệc, toàn bộ quan chức văn võ trong thành như Khương Sư Độ, Kim Lương Phượng đều có mặt. Một trăm thân binh Hề tộc đi theo cũng được Hoàn Tử Đan tổ chức tiệc rượu chiêu đãi trong biệt viện đại đô đốc phủ.

Trước khi nhập tiệc Tần Tiêu mời thái giám tới tuyên chỉ, tuyên bố ban thưởng cho nhóm người Lý Đại Bô. Ngoại trừ phong hần làm Nhiều Nhạc quận vương, năm thủ lĩnh khác là thứ sử, tước vị bất đồng, còn ban thưởng vàng bạc châu báu. Trong lòng nhóm người Lý Đại Bô yên ổn trở lại, vui mừng tiếp thánh chỉ.

Trên bàn tiệc, Tần Tiêu cùng Lý Đại Bô ngồi bàn chủ vị, các thủ lĩnh năm bộ cùng Khương Sư Độ và Kim Lương Phượng ngồi cùng bàn. Rượu qua ba tuần, Tần Tiêu gọi ca vũ đến nhảy múa biểu diễn. Nhóm người Lý Đại Bô xem say mê, cảm thán nhạc khúc Đại Đường dễ nghe, múa đẹp, nữ nhân càng mỹ lệ.

Tần Tiêu cũng không nói nhiều lời, chỉ liên tục mời Lý Đại Bô uống rượu. Hề tộc có khi nào từng hưởng thụ qua cuộc sống xa hoa như thế, lúc này đều chìm đắm trong bữa tiệc quên trở về. Trời giá rét, những vũ cơ xinh đẹp lại gợi cảm mặc sa mỏng nhẹ nhàng nhảy múa, thường thường còn liếc mắt đưa tình hoặc lộ chút đùi ngọc trắng muốt, hồng cho nhóm tráng hán thô lỗ không ngừng say sưa cười vang, trong ánh mắt không ngừng lóe sáng vẻ tham lam ham muốn.

Tần Tiêu nhìn trong mắt, trong lòng buồn cười, thật sự là những tên hán tử chưa thấy qua cảnh đời. Ở U Châu làm gì có được những ca kỹ xinh đẹp. Những nữ tử này đến từ Uyển Ca Phường Trường An Khúc, đừng nói chỉ có tư sắc bình thường, kỳ thật khiêu vũ cũng không đặc sắc, có chút người vốn chỉ là nhảy múa lung tung, thuần túy là lộ chân lộ ngực hấp dẫn người, nhưng lấy ra lừa gạt Hề tộc nhân xem như là dư dả.

Tuy rằng Lý Đại Bô thân làm tù trưởng nhưng cũng bị nhóm ca kỹ hấp dẫn. Tuy rằng hần vẫn rất cẩn thận giao tiếp với Tần Tiêu, nhưng ánh mắt lại thường thường dừng lên người những nữ tử kia.

Tần Tiêu cầm bình rượu rót một chén cho Lý Đại Bô, nhẹ nhàng nói:

- Nhiều Nhạc quận vương điện hạ nếu như có hứng thú, đêm nay những nữ tử này sẽ thị tẩm ngài thế nào?
- Nga? Làm vậy...vậy thật ngại quá!

Lý Đại Bô còn muốn chảy cả nước bọt, nhưng cực lực chối từ:

- Không ổn, không ổn! Đây đều là ca kỹ của đại soái thôi! Còn nữa, đại soái đừng xưng hô là quận vương điện hạ, thật sự nghe vào không thói quen, ha ha!

Tần Tiêu ha ha cười cười:

- Quận vương chính là quận vương, tôn ti có khác, Tần Tiêu thật không dám tùy tiện. Những ca kỹ này cũng không phải nha hoàn của ta, không thể tùy tiện mời đến. Nhưng nếu quận vương điện hạ có hứng thú, Tần Tiêu chuẩn bị một chút, như vậy các ngài sẽ thuộc về các người.
- Thật sự? Như vậy tiểu vương thay mặt thủ lĩnh các tộc tạ tạ đại soái!

Lý Đại Bô cũng tự xưng tiểu vương, không khỏi đắc ý nói:

- Hoàng đế bệ hạ thật sự là khoan hồng đại lượng! Đại nguyên soái đối nhân xử thế cũng hòa khí chu đáo như vậy, đối đãi với chúng tôi thật chiếu cố ah!
- Vậy sao? Nói vậy có nghĩa là Đại Đường thật tốt phải không!

Tần Tiêu thoáng cười, cầm chén cụng chén của Lý Đại Bô, thản nhiên nhẹ giọng hỏi:

- Như vậy điện hạ chuẩn bị khi nào vào kinh triều kiến hoàng thượng đây?
- Vào kinh?

Lý Đại Bô thoáng kinh hãi:

- Vì sao phải vào kinh?

Tần Tiêu ra vẻ trách cứ thoáng nhăn mày, gõ nhẹ lên bàn:

- Vào kinh tạ ơn chứ sao! Hoàng thượng thiên ân cuồn cuộn mệnh mông, điện hạ còn không muốn đi tạ ơn? Hơn nữa ban thường thực sự hoàng thượng còn lưu trữ làm quà gặp mặt cho người đâu!

- Thật sao?

Gương mặt Lý Đại Bô lộ vẻ vui mừng, nhưng lập tức nghi hoặc nói:

- Nhưng mà...tiểu vương còn muốn cùng đại nguyên soái phát binh tiêu diệt Khiết Đan đâu!

- Khiết Đan sao? Việc này không chỉ là việc giải quyết trong một hai ngày.

Biểu tình Tần Tiêu thật ngưng trọng, chậm rãi nói:

- Kỳ thật theo tính toán nguyên lai của ta, cố thủ U Châu, thủ ba năm năm năm rồi nói sau. Đợi sau khi binh hùng tướng mạnh lên tới mấy chục vạn người, sau đó mới bắc phạt. Trước mắt ta vừa tới U Châu chưa bao lâu, sống chưa yên ổn, còn gặp khó khăn! Điện hạ cần vào kinh, nhiều lắm qua lại chừng nửa năm, đến lúc đó cần xuất binh thảo phạt Khiết Đan vẫn không thành vấn đề.

- Việc này...

Lý Đại Bô tựa hồ nghe ra một tia huyền cơ trong lời nói của Tần Tiêu, có chút bất an:

- Chỉ sợ không quá thỏa đáng đi? Đại soái thật không biết, binh mã dưới trướng của ta kiêu ngạo thành tánh. Nếu không có ta ở đây đôn đốc, chỉ sợ...dễ gây ra sai lầm thì sao?

Tần Tiêu nhếch môi, lộ ra dáng mỉm cười lãnh liệt nhìn Lý Đại Bô:

- Chiếu theo ý tứ của điện hạ, bốn soái không thống lĩnh được kỵ binh của Hề tộc sao?

- Nga, không, không! Ta cũng không phải ý tứ này!

Lý Đại Bô xua tay:

- Đại nguyên soái là nhất đẳng tướng soái hiện tại của Đại Đường, ta cảm giác sâu sắc bội phục. Nhưng hai vạn quân đội đi cùng ta cũng đã quen với sự thống lĩnh của thủ lĩnh bộ tộc họ. Nhất thời...chỉ sợ là không thích ứng được với quân quy Đại Đường thôi!

- Vậy thì người không cần lo lắng.

Tần Tiêu cười lạnh nói:

- Trong Liêu Đông quân không ít người Hồ, hiện tại họ không phải vẫn sống tốt đó sao? Bốn soái vẫn đối xử thật bình đẳng, đồng thời nắm chắc đủ khống chế được bọn họ. Quân vương điện hạ cứ yên tâm vào kinh tạ ơn đi. Chờ sau khi người trở về, có thể đã đến thời gian vượt qua mùa đông giá lạnh. Chúng ta vừa lúc cùng nhau thương nghị chuyện quân quốc đại sự. Trong khoảng thời gian đó ta sẽ chiếu cố thật tốt hai vạn huynh đệ mà người mang đến.

Trên trán Lý Đại Bô không tự chủ được chảy ra mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nghĩ: Muốn cướp đoạt binh quyền của ta, Tần Tiêu này thật là âm hiểm! Việc vào kinh bái kiến tạ ơn là chuyện đương nhiên phải làm. Nhưng nếu làm như vậy ước định giữa ta cùng Mặc Tuyết cũng không thể thành, làm sao đây?

766. Chương 768 : Gậy Ông Đập Lưng Ông. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 768 : Gậy ông đập lưng ông. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu nhìn vẻ quần bách của Lý Đại Bô, trong lòng thầm buồn cười, nhưng lại ra vẻ nghi hoặc hỏi:

- Sao vậy, trong lòng quận vương điện hạ còn ý nghĩ khác sao?

- Nga, không có, không có, chỉ là...

Lý Đại Bô cố gắng tìm lý do nói:

- Chúng ta vừa tới U Châu chưa bao lâu, còn muốn lưu lại thêm vài ngày, có thể làm tướng sĩ bộ hạ thích ứng được tình huống nơi đây, ta mới an tâm vào Trường An. Đại soái hãy xem...có phải nên chậm vài ngày mới tiếp tục vào kinh được hay không?

- Vậy sao...

Tần Tiêu ra vẻ khó xử nhún mày, lại cực kỳ không tình nguyện nói:

- Vậy được rồi, ta biết điện hạ đang nghi hoặc điều gì, người sợ ta đoạt binh quyền phải không? Yên tâm đi, sẽ không. Hai vạn thiết kỵ tinh nhuệ của Hề tộc ta làm gì có bổn sự chỉ huy đây, phải để tự quận vương điện hạ thống lĩnh thôi. Hơn nữa để tỏ lòng thành ý của ta, ta nguyện ý cho người phái một vạn nhân mã vào chiếm giữ cửa bắc. Đã sắp có đại tuyết, xem như chiếu cố các huynh đệ Hề tộc đi, trú đóng ngoài thành tuy rằng cũng không đến nỗi bị đông lạnh, nhưng vẫn không được ẩm áp bằng trong thành. Tường thành U Châu rất cao rất dày, cho dù là ứng thành cũng đủ ngăn cản gió lạnh thổi đến từ phương bắc.

Trong lòng Lý Đại Bô vui mừng, liên tục nói:

- Đại soái quả nhiên thương quân như con! Xin hỏi khi nào có thể ột vạn nhân mã của ta vào thành?

- Tùy thời, hiện tại là có thể.

Tần Tiêu thập phần hào phóng nói:

- Chúng ta là đồng minh, là huynh đệ, theo lý nên chiếu cố tín nhiệm lẫn nhau. Sau khi người của người vào cửa bắc, vậy việc phòng thủ cửa bắc toàn bộ giao cho người đi!

- Được, không có vấn đề!

Lý Đại Bô quá đổi vui mừng, lập tức vỗ bàn lớn tiếng gọi:

- Đa Mễ Đa, hiện tại người vất vả một chút, quay về trường của ta phát ra quân lệnh đem một vạn binh sĩ dời vào ứng thành cửa bắc U Châu đóng quân.

Đa Mễ Đa ngẫm hiểu, cung kính ứng tiếng, vui mừng rời đi. Tần Tiêu gọi Chu Dĩ Đệ đi cùng hần, mang theo lệnh phù của mình chỉ thị thủ thành cửa bắc cho đi.

Kim Lương Phượng tiến lên mời rượu, ba người cùng uống một chén, Tần Tiêu thản nhiên nói:

- Kim tiên sinh, Nhiều Nhạc quận vương điện hạ cho binh mã dời vào ứng thành, chắc chắn, đây có phải ứng với câu thành ngữ, gọi là gậy ông đập lưng ông hay không?

Lý Đại Bô giật mình cả kinh, không biết phải làm sao nhìn qua Tần Tiêu. Trong lòng Kim Lương Phượng cười thầm, ho khan hai tiếng thấp giọng nói:

- Đại soái, may mắn ngài nói chuyện không lớn tiếng, bằng không sẽ bị xấu hổ. Gậy ông đập lưng ông không phải dùng theo ý tứ này. Ý tứ của nó chính là châm biếm, giống như bắt ba ba trong rọ...

Tần Tiêu ra vẻ xấu hổ nở nụ cười:

- Nga? Ha ha! Xem ra đọc sách không tinh thông đúng là dễ dàng xấu mặt thôi! Điện hạ, người đừng chê cười ta, ha ha!

- Đâu có! Đâu có!

Sống lưng Lý Đại Bô chảy đầy mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười nói:

- Thành ngữ mà các người nói ta nghe thật không hiểu, ha ha! Nhắc tới tổ tiên của chúng ta cũng có vài vị công chúa Đại Đường, cùng vài vị quận chúa liên hôn mà đến. Ta cũng có hiểu biết một phần về văn hóa uyên thâm của Trung Nguyên. Nhưng ta từ trước tới nay không thích đọc sách viết chữ, nếu không phải

trong nhà có vài lão sư người Trung Nguyên đến dạy ta, ta còn không biết nói cả tiếng Hán, làm sao hiểu được những thành ngữ cao thâm như thế?

Tần Tiêu ha ha cười:

- Đích thật là rất cao thâm, ta làm người Hán cũng không biết bao nhiêu. Chúng ta là người thô lỗ mang binh đánh giặc, nghiên cứu chuyện học vấn của các đại nho làm gì? Chúng ta uống rượu! Kim tiên sinh, gọi phòng bếp đưa thêm rượu cùng thức ăn!

Bữa tiệc rượu uống cũng đủ lâu, khi người của Lý Đại Bô tiến vào ủng thành cửa bắc, thực vật trên bàn tiệc cũng đã hết. Nhóm người Lý Đại Bô đã say ngà ngà, mỗi người đều có hai nữ tử ngồi bên bồi rượu. Tần Tiêu nhìn dáng vẻ của bọn hắn, trong lòng thâm cười.

Nhìn thấy bữa tiệc đã có vẻ gần tàn, Hoàn Tử Đan mặc áo giáp cầm binh khí đi tới, lớn tiếng nói:

- Báo cáo đại nguyên soái, có quân tình!

Mọi người nhất thời kinh ngạc, nhóm người Lý Đại Bô cũng tỉnh hơn phân nửa.

Trong lòng Tần Tiêu cười thâm, vung tay lên nói:

- Lớn mật! Không thấy được bốn soái đang cùng Nhiều Nhạc quận vương uống rượu sao? Còn không lui xuống!

Hoàn Tử Đan quỳ một gối cúi đầu:

- Báo cáo đại soái, là quân tình vô cùng khẩn cấp!

- Vậy nói đi!

Tần Tiêu không kiên nhẫn mắng một tiếng.

Hoàn Tử Đan có chút nghi hoặc nhìn quanh, Lý Đại Bô chợt nói:

- Nếu đại soái có quân vụ cần làm, ta xem hay là tan tiệc đi, chúng ta tránh là được.

- Ai, điện hạ chớ đi. Đã nói chúng ta là đồng minh, là huynh đệ, có bí mật gì đáng nói.

Tần Tiêu giữ hần lại, nhìn Hoàn Tử Đan nói:

- Điện hạ không phải là người ngoài, có việc nói là được.

- Dạ!

Hoàn Tử Đan nghiêm túc nói:

- Thám mã báo lại, trăm dặm phía bắc hà cốc Loan Hà phát hiện rất nhiều địch quân, nhân số không dưới bảy vạn người!

- Nga?

Tần Tiêu ra vẻ kinh ngạc:

- Có thể xác minh là quân đội của ai không?

- Đột Quyết cùng Khiết Đan!

Hoàn Tử Đan nói tiếp:

- May mắn đại soái đã sắp xếp binh sĩ đứng ở vị trí kín đáo, bằng không quân địch thừa dịp đêm tối tập kích bất ngờ, không qua hai ngày sẽ đến dưới thành U Châu.

- Người Khiết Đan cùng Đột Quyết sao?

Tần Tiêu mỉm cười nhìn Lý Đại Bô:

- Quận vương điện hạ, là đến làm ngoại viện cho người sao?

- A?

Lý Đại Bô nhất thời vô cùng hoảng sợ:

- Tần đại soái, lời này...sao lại nói như thế!
- Vậy sao? Ha ha!

Tần Tiêu bí hiểm cười khê, có vẻ âm trầm lạnh lẽo, đám người Lý Đại Bô nhất thời cảm giác da đầu run lên, những nữ tử bồi rượu cũng nhanh chóng tránh đi.

Lý Đại Bô miễn cưỡng nuốt nước bọt, có chút tức giận nói:

- Nói như vậy cuối cùng đại nguyên soái vẫn không tin chúng ta, còn nói là đồng minh, là huynh đệ, nguyên lai là gạt gẫm chúng ta sao?
- Ai, điện hạ nguôi giận, lời nói đùa mà thôi, làm gì xem là thật đây?

Tần Tiêu cười híp mắt nói:

- Người Hán chúng ta có câu thành ngữ, gọi là “có tật giật mình”, không biết điện hạ có hiểu ý tứ bên trong không đây?
- Người...người rất cục là có ý gì?

Lý Đại Bô đứng bật dậy, một tay âm thầm cầm lên chuôi đao. Thủ lĩnh năm bộ cũng làm bộ dáng gươm tuốt vỏ, nổ giương giây, tùy thời chuẩn bị nhảy ra chém giết.

- Muốn đánh nhau sao? Người không phải là đối thủ đâu!

Tần Tiêu vẫn làm ra bộ dạng cột nhả, vẫn ngồi yên uống rượu:

- Cho nên ta khuyên người nên yên tâm ngồi xuống, hãy nghe ta nói xong được chứ?

Lý Đại Bô từng nghe danh Tần Tiêu là võ trượng nguyên, ngay cả chiến thần thảo nguyên Khuyết Đặc Lặc cũng không làm gì được hắn, tự nhiên hiểu rõ bản thân mình xa xa không phải đối thủ của hắn, chỉ đành cầm giận ngồi xuống buồn bực nói:

- Đại nguyên soái có lời gì cứ việc nói thẳng. Nam nhi Hề tộc tuy rằng hèn mọn nhưng chút nhiệt huyết vẫn có, có thể giết không chịu nhục!

767. Chương 769 : Gậy Ông Đập Lưng Ông. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trượng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 769 : Gậy ông đập lưng ông. (3)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Làm gì phải nói chuyện nghiêm trọng như vậy? Ta có nói qua muốn giết người sao?

Tần Tiêu đưa tay kéo Lý Đại Bô, khiến cho hắn nhất thời lão đảo ngồi xuống bên cạnh.

Tần Tiêu rót cho hắn chén rượu, tự mình gắp chén lên nói:

- Quận vương điện hạ, uống một chén áp an ủi.

Lý Đại Bô thật miễn cưỡng uống một chén, quay đầu hừ một tiếng, nhìn sang một bên.

Buổi tiệc vừa rồi vẫn ca múa vui sướng, trong nháy mắt biến thành đầy mùi thuốc súng, hương vị căng thẳng như muốn đánh nhau.

Sắc mặt Tần Tiêu cũng biến thành có chút lạnh lùng, bình tĩnh nói:

- Nhiều Nhạc quận vương điện hạ, không, hoặc là gọi đại tù trưởng các hạ. Ta không biết người rốt cục là thành tâm muốn làm quận vương Đại Đường, hay vẫn tiếp tục chịu sự nô dịch của Đột Quyết cùng người Khiết Đan đây?

- Lời này sao lại nói vậy! Tiểu vương vừa mới nhận được Đại Đường hoàng đế phong thưởng!

Lý Đại Bô chỉ có thể kiên trì đôi chối.

Tần Tiêu cười lạnh:

- Xem ra nếu ta không nói thẳng, người còn chưa từ bỏ ý định sao? Được rồi, ta tạm thời vẫn gọi người là điện hạ. Điện hạ, nếu như ta không có nói sai, lần này các người hẳn là bị người Đột Quyết sai khiến đi? Đôn Dục Cốc xem thấu kế ly gián hợp tung của ta, vì thế tương kế tựu kế phái các người tới trá hàng, sau đó nội ứng ngoại hợp thu thập U Châu, đúng không?

- Tuyệt không việc này!

Lý Đại Bô mở to hai mắt quát:

- Tần Tiêu, người đừng ngậm máu phun người!

Tướng lĩnh Đường quân cùng thủ lĩnh các tộc Hề đều rút đao nhảy ra.

Tần Tiêu vỗ bàn, tức giận quát:

- Lớn mật, các người làm gì? Bồn soái có nói cho các người rút đao sao? Đao chỉ dùng đối phó địch nhân! Còn không thu lại cho ta!

Vài tướng lĩnh Đường quân đều thu đao, ngồi trở xuống ghế. Về mặt Lý Đại Bô có chút đau khổ vẫy tay, cho người của mình cũng thu đao ngồi xuống.

- Quận vương điện hạ, hiện tại người có thể phủ nhận, bởi vì ta không có chứng cứ.

Tần Tiêu thần nhiên nói:

- Nhưng sự thật sẽ chứng minh hết thảy. Hơn nữa các người lộ ra sơ hở thật sự là quá rõ ràng. Sơ hở lớn nhất chính là quận vương điện hạ chẳng lẽ không lo lắng cho gia quyến của người sao? Người mang theo hai vạn người đi tới nói muốn sát nhập Đại Đường, sẵn sàng góp sức cho Liêu Đông quân. Nếu như bị người Đột Quyết cùng Khiết Đan hay biết, có thể bỏ qua cho người? Khẳng định sẽ huyết tẩy Hề tộc. Đáng tiếc, người ngoại trừ thành công phối hợp tác chiến giúp bọn hắn chiếm lĩnh U Châu, sẽ không còn biện pháp cứu gia quyến cùng đồng bào của người. Nhưng chuyện như vậy ta tuyệt đối không để cho nó phát sinh. Nếu U Châu bị chiếm lĩnh, không chỉ là mười hai vạn dân quân nơi này bị mất mạng, mà cả dân chúng Hà Bắc đều bị tàn sát cướp đoạt. Cho nên quận vương điện hạ, ta thật sự cảm thấy thật đáng tiếc phải nói với người, tộc nhân của người không còn cách cứu!

Những lời này của Tần Tiêu giống như từng cây mọc bồng gồ vào trong lòng Lý Đại Bô, lúc này hẳn rất cực không còn giả vờ được nữa, xoạt một tiếng đứng bật lên rút ra loan đao.

Các thủ lĩnh Hề tộc cũng đồng loạt rút đao, hơn mười người tụ tập chung một chỗ đề phòng. Các tướng lĩnh Đường quân không người nào động đây, đều cùng nhau chờ lệnh của Tần Tiêu. truyện từ

Tần Tiêu lắc đầu nở nụ cười:

- Thật đáng buồn, đại tù trưởng. Xem ra người không thích danh hiệu quận vương mà Đại Đường ban phong. Người cho rằng chỉ bằng vào hơn mười người các người, có thể xoay chuyển cả đại cục sao?

Lý Đại Bô cảnh giác thối lui về phía sau đứng chung với người của hắn:

- Cho dù không có khả năng, chúng ta cũng phải đấu tranh tới cùng. Nếu như bỏ mình trong này, xem như cho Mặc Tuyết Khã Hãn một câu trả lời thỏa đáng. Như vậy hẳn sẽ không làm khó gia quyến cùng tộc nhân của chúng ta!

- Ngu xuẩn!

Tần Tiêu quát một tiếng, vẫn ngồi yên trên chủ vị nhìn Lý Đại Bô:

- Nếu người đã chết, Hề tộc mới thật sự xong đời. Xem ra người tín nhiệm tên bạo chúa Mặc Tuyết còn hơn là tín nhiệm Đại Đường vương triều. Nếu như vậy ta không còn gì để nói. Rõ ràng con đường sống người không đi, lại phải tìm con đường chết mà đi!

Tần Tiêu cau mày, khóe mắt lộ ra sát khí khiến lòng người run sợ.

Các tướng lĩnh Đường quân tay nắm chuôi đao chuẩn bị sẵn sàng.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đá văng ra, Hoàn Tử Đan mang theo vài người hổ hổ sanh uy đi vào, đi ngang qua đám người Lý Đại Bô không thèm nhìn tới. Sau đó hướng Tần Tiêu ôm quyền cúi đầu nói:

- Báo cáo đại nguyên soái! Một trăm binh lính Hề tộc phòng bên đã toàn bộ bắt giữ!

Tần Tiêu khoát tay, Hoàn Tử Đan liền lui sang một bên. Nhóm người Lý Đại Bô chen chúc thành một đoàn, kinh sợ nhìn mọi người.

Tần Tiêu thoáng cười nhẹ:

- Đại tù trưởng, lựa chọn duy nhất của các người chính là theo ta hợp tác. Đây là hi vọng sinh tồn duy nhất của người cùng bộ tộc người. Tận dụng thời cơ, đã mất không còn, người cần...

Tần Tiêu đang nói chuyện, lại nghe ngoài cửa có tiếng rống to:

- Báo...

Người vừa tới chính là Chu Di Độ, hần trực tiếp đi vào đại sảnh nhìn Tần Tiêu nói:

- Báo cáo đại nguyên soái, một vạn binh lính Hề tộc tại ủng thành cửa bắc đã bị binh sĩ của mặt tướng vây quanh, chỉ chờ hiệu lệnh của đại soái mặt tướng sẽ lập tức ột vạn binh sĩ kia chết thảm trong thành!

- Báo!

Lại tới nữa!

Lần này là Lý Giai Lạc đi vào đưa tin:

- Báo cáo đại nguyên soái, một vạn nhân mã của Lỗ Tô đã bị mặt tướng vây quanh. Ba vạn xạ thủ đã vây khắp ba tầng, chỉ chờ nguyên soái hạ lệnh là có thể khiến bọn hần chết không chỗ chôn!

Tần Tiêu khoát tay mỉm cười nhìn nhóm người Lý Đại Bô:

- Đại tù trưởng đừng trách, đám bộ hạ của ta không hiểu quy củ, làm việc luôn nóng nảy.

Lý Đại Bô kinh sợ kêu lên:

- Tần Tiêu, rốt cục người muốn thế nào? Người đã hiểu rõ kế sách của chúng ta, muốn chém muốn giết thì cứ ra tay đi!

- Muốn giết các người thật sự là rất dễ dàng.

Tần Tiêu lạnh lùng nhìn Lý Đại Bô, uống một chén rượu mới đứng dậy. Nhóm người Lý Đại Bô giống như lâm đại địch, nhất thời khần trương căng thẳng thối lui.

Tần Tiêu chấp tay sau lưng đi tới trước mặt Lý Đại Bô, ngang nhiên nhìn hần nói:

- Nhưng trước mắt chỉ có các người tự rút đao thương, người của ta đều yên lặng ngồi tại chỗ. Đại tù trưởng, người muốn chủ động khơi dậy chiến sự sao?

Lý Đại Bô thoáng sững sờ, dứt đao vào trong vỏ rầu rĩ nói:

- Nói đi, người muốn thế nào?

Tần Tiêu lôi kéo tay hần để hần ngồi xuống ghế, lại nói:

- Đại tù trưởng, ta hiểu được nỗi khổ tâm của người. Gia quyến cùng tộc nhân của người hần đều đã bị Mặc Tuyết giám thị đi?

Lý Đại Bô hừ một tiếng, không chút tình nguyện gật đầu.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Tình thế trước mắt chính là người không có khả năng trở thành nội ứng theo ý muốn của Mặc Tuyết. Hơn nữa tuyệt đối không thể công phá được U Châu. Cứ như vậy đám người Mặc Tuyết tuyệt sẽ không bỏ qua cho tộc nhân của người. Cho nên người chỉ còn một con đường duy nhất có thể đi. Chính là phải đi theo ta hợp tác cùng đánh bại Mặc Tuyết, sau đó bắc thượng thừa thắng truy kích, cứu về tộc nhân của người. Tuy rằng làm vậy không nhất định có thể thành công, nhưng ít nhất còn một tuyến sinh cơ. Nếu người còn tiếp tục hồ đồ ngu xuẩn bán mạng cho Mặc Tuyết, như vậy kết cục của người chỉ còn có một!

768. Chương 770 : Gậy Ông Đập Lưng Ông. (4)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 770 : Gậy ông đập lưng ông. (4)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu híp mắt nhìn chăm chăm Lý Đại Bô:

- Đó chính là người cùng những thủ lĩnh phe tây ngay tại chỗ; hai vạn binh sĩ Hề tộc các người mang theo cũng sẽ bị ta giết sạch sẽ, tộc nhân của người cũng sẽ bị Mặc Tuyết giết sạch. Hề tộc từ nay về sau bị diệt tộc!

- A!

Lý Đại Bô giật mình cả kinh kêu lên một tiếng, đứng bật lên gất gao nhìn Tần Tiêu.

Tần Tiêu thản nhiên ngồi yên trên ghế, giống như lẩm bẫm:

- Ta thừa nhận bất kể nói như thế nào lần này đối với Hề tộc mà nói là một hồi tai nạn. Nhưng việc duy nhất hiện tại mà người có thể làm chính là tận khả năng bù đắp lại tổn thất cùng thương vong do tai nạn mang đến. Ta có thành ý phụ trách cứu tộc nhân của người. Về phần người có nguyện ý tin tưởng ta hay không, mời tùy ý. Kỳ thật cho dù không có các người quay giáo trợ giúp, lần này ta cũng mười phần nắm chắc đánh bại Mặc Tuyết, người tin hay không?

Lý Đại Bô trợn mắt nhìn Tần Tiêu, chậm rãi gật gật đầu:

- Ta tin.

- Vậy mời quyết định đi.

Tần Tiêu mang theo ý cười trên mặt, ấm áp như gió mùa xuân. Nhưng trong ánh mắt nhóm người Lý Đại Bô, chẳng khác gì một bùa đòi mạng, một bên là tử vong, một bên là sinh tồn.

Lý Đại Bô yên lặng thật lâu không nói gì, chỉ ngơ ngẩn ngẩn ngơ. Qua hồi lâu rốt cục hần bắt đắc dĩ thở dài một tiếng:

- Ta cũng chỉ bị buộc mà thôi! Đây thật sự là một hồi tai họa ngập đầu cho Hề tộc!

Tần Tiêu lắc đầu thở dài:

- Không có biện pháp. Đây là vận mệnh! Đại Đường xưa nay tôn trọng hữu nghị, xem trọng lấy đức phục người, dĩ hòa vi quý, không muốn gây nhiều sát nghiệt. Tần Tiêu này cũng là như thế, không muốn nhìn thấy có quá nhiều người phải chết. Kỳ thật ta có thể thật gọn gàng giết chết người, kể cả hai vạn người mà

người mang tới, sau đó chuyên tâm đi đối phó Mặc Xuyên. Nhưng ta không làm như vậy. Trước mặt sinh tồn mỗi người đều ngang hàng, bất kể là người Hán hay người Hồ tính mạng hãn đều nên được tôn trọng. Đại tù trưởng, ta hi vọng người nhìn thấy rõ ràng thế cục trước mắt, làm ra lựa chọn sáng suốt. Người phải biết rằng người càng do dự thì tộc nhân của người càng thêm nguy hiểm, tỷ lệ sinh tồn sẽ càng giảm thấp.

Toàn thân Lý Đại Bô run rẩy lên, thì thào nói:

- Ta nên làm gì bây giờ? Tính mạng của hơn mười vạn người áp trên người ta, muốn ta hiện tại làm ra quyết định, ta...

- Kỳ thật người không còn lựa chọn.

Tần Tiêu cười lãnh khốc:

- Người chỉ còn hi vọng lần này chúng ta có thể toàn thắng, đánh bại Mặc Xuyên cùng Lý Thất Hoạt, sau đó lại xua quân giết quay về cảnh nội Hề tộc, cứu vớt tộc nhân của người.

Hai chân Lý Đại Bô nhũn ra, không tự chủ được ngã xuống đất, ngửa mặt lên trời khàn giọng quát:

- Thảo nguyên thần, vì sao người đối đãi với chúng ta tàn nhẫn như vậy?

Vài thủ lĩnh bộ tộc đi tới bên cạnh hãn, cùng kêu lên khuyên nhủ:

- Đại tù trưởng, hạ quyết tâm đi. Hãn nói đúng, chúng ta đã không còn lựa chọn. Kỳ thật nếu không phải người Đột Quyết cùng người Khiết Đan luôn luôn áp bách chúng ta, chúng ta làm sao rơi vào khốn cảnh như hiện tại? Lần này chúng ta chỉ bằng cùng Tần đại soái quyết một trận tử chiến với Mặc Xuyên cùng Lý Thất Hoạt, trả lại nỗi nhục ngày trước! Thắng, có lẽ còn có thể cứu về tộc nhân của chúng ta; bại, cũng càng quang vinh thống khoái hơn bị Đường quân xử quyết tại chỗ!

Lý Đại Bô bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chảy nước mắt đầy mặt nói:

- Dân chúng Hề tộc, ta vô năng, thật có lỗi với các người! Tần Tiêu, ta đáp ứng người. Hai vạn thiết kỵ của ta đều giao cho người. Có thể đánh bại Mặc Xuyên cứu về tộc nhân của ta hay không toàn bộ nhờ vào người!

Ánh mắt Tần Tiêu tỏa sáng, chấp tay cúi đầu:

- Đa tạ Nhiều Nhạc quận vương điện hạ! Phần công lớn này của người ta nhất định sẽ báo lên thánh thượng. Mặc kệ cuộc chiến này thắng bại như thế nào, người nhất định sẽ được ban thưởng! Bất kể ra sao, quyết định này của người ít nhất cứu lại hai vạn Hề tộc nhân trước mắt!

Lý Đại Bô ngây ngẩn nhìn lên trần nhà, xụi lơ vô lực nói:

- Trước mắt ta có thể làm cũng chỉ như vậy...

Tần Tiêu đứng dậy, ánh mắt lóe sáng trầm giọng quát:

- Chúng tướng nghe lệnh! Hiện tại đến phòng nghị sự, nổi trống triệu tập!

Sau đó quay đầu nói với nhóm người Lý Đại Bô:

- Quận vương điện hạ, chư vị thủ lĩnh, các người cùng đi đi!

Lý Đại Bô xoa nước mắt, thở dài một tiếng:

- Được rồi! Các huynh đệ, lần này chúng ta cùng đánh một trận dưới trướng Tần đại nguyên soái đi! Hề tộc có thể sống sót hay không, phải nhờ vào Tần đại nguyên soái!

- Điện hạ nói quá lời!

Tần Tiêu tiến lên kéo Lý Đại Bô đứng dậy:

- Kỳ thật vận mệnh của Hề tộc luôn nằm trong tay của mình. Chỉ cần người xem rõ thiên hạ đại thế, sẽ không khó làm ra lựa chọn sáng suốt. Muốn tiêu diệt một bộ tộc, nói dễ hơn làm. Mặc Xuyên thô bạo chấp chính, hãn bại vong chỉ là chuyện sớm hay muộn. Đại Đường khai sáng bao dung, mới là cội đi về chân

chính của các ngươi! Những chuyện này ngày sau hẵng nói, hiện tại chúng ta đi thương nghị việc quân cơ, đánh bại cuộc xâm lấn lần này của Mặc Tuyết thế nào?

- Được!

Lý Đại Bô hung hăng cắn chặt răng, quyết tâm nói:

- Mặc Tuyết, Lý Thất Hoạt, người Đột Quyết cùng người Khiết Đan áp bách chúng ta đã quá lâu, luôn xem chúng ta như gia súc, lần này lại xem chúng ta như chó săn. Các huynh đệ, chúng ta làm một trận đi! Cho dù cuối cùng không cứu vãn được tộc nhân chúng ta, cũng không hổ thẹn xuống dưới tìm bọn họ! Chúng ta dùng máu tươi cùng cừu hận của mình đi nói với các tộc nhân, chúng ta vĩnh viễn không khuất phục!

Gió tuyết tung bay Trường An, hoàng thành Thái Cực cung, Tử Vi nội tỉnh Liêu Đông Quân Cơ Xứ.

Lý Long Cơ mặc áo da cừu dày, đang cầm tấu chương mà Tần Tiêu gọi về tỉ mỉ lật xem.

- Diệt hai ngàn địch quân, bắt giữ dân chúng Khiết Đan làm tù binh cùng số dê bò...

Lý Long Cơ không khỏi nở nụ cười:

- Diêu Sùng, phần tin chiến thắng này ngươi thấy thế nào?

Diêu Sùng mỉm cười:

- Đây chỉ là một cuộc chiến nhỏ, không đủ nhắc đến. Nhưng theo đại cục mà xem kế hoạch quân sự của Liêu Đông quân nhìn qua giống như đã bắt đầu thực hiện. Hành động này của Tần Tiêu là muốn ngăn chặn một ít lời đồn đãi trong triều, làm cho bộ hạ an tâm.

- Nói rất đúng.

Lý Long Cơ gật đầu khen ngợi, nói:

- Nhưng những lời này không thể tùy tiện nói ra ngoài. Diêu Sùng, một năm nay Liêu Đông quân cơ hồ đã chiếm mất sáu thành thu nhập của ngân khố quốc gia. Đối với điều này trong triều đình có nhiều lời không tốt lắm. Mấy ngày trước đây ngay cả phụ hoàng cũng đến tìm trẫm nói vài câu. Bọn hân cho rằng chúng ta không nên cấp cho Tần Tiêu quyền hành lớn như vậy, cần được ước thấy. Ngươi cảm thấy thế nào?

Diêu Sùng nói:

- Bộ hạ đã tự mình có tính toán kỹ càng, cần gì phải hỏi vi thần?

- Ha ha, ngươi nha!

Lý Long Cơ bật cười, đứng lên đi tới bên cạnh Diêu Sùng:

- Hôm nay nơi này chỉ có vua tôi chúng ta, ngươi cũng không dám nói thật sao?

769. Chương 771 : U Châu Ác Chiến. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 771 : U Châu ác chiến. (1)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Diêu Sùng khẽ cười nói:

- Bệ hạ, Tần Tiêu là tướng soái bất thế. Lòng tin nhiệm của bệ hạ đối với hắn đã vượt qua khỏi thần tử bình thường. Điều này vì thần làm sao dám lung tung suy đoán? Vì thần chỉ biết là đông bắc có Tần Tiêu hết thấy đại sự đều có thể phó thác. Nhưng mà...ở trong mắt người bên ngoài, bệ hạ đích thật là sủng ái hắn có chút quá mức độ. Nhưng điều này cũng đủ cho thấy được lòng kiên quyết bình định đông bắc của bệ hạ mạnh mẽ như thế nào.

- Phải, trẫm đích thật là hạ nhãn tâm, muốn hoàn toàn giải quyết mối hoạn mấy chục năm tại phía bắc Trung Nguyên.

Lý Long Cơ ngược mắt nhìn một mảnh thể giới trắng xóa bên ngoài, lẩm bẩm:

- Kỳ thật trẫm cũng đang đánh bạc. Dốc hết lực lượng cả nước trợ giúp đông bắc, áp lực trên người trẫm cũng cực lớn. Chỉ hi vọng Tần Tiêu cuối cùng sẽ không phụ trọng vọng của trẫm. Tuy rằng tình hình trước mắt còn chưa hiểu rõ ràng, nhưng trẫm có tin tưởng đối với hắn. Hắn đang sức tích lực lượng cẩn thận tìm biện pháp, sau đó chuẩn bị một kích toàn lực. Đây chính là phong cách của hắn, chuyện không nắm chắc hẳn chắc chắn sẽ không làm. Lần này báo về “tin chiến thắng” chỉ là vì thay chính hắn giảm sức ép, thay trẫm giảm sức ép có thể nói là dụng tâm lương khổ ah! Điều Sùng, chuyện trong Quân Cơ Xứ giao cho người. Mặc dù Quách Nguyên Chấn là Binh bộ thượng thư, nhưng hắn luôn có chút phản cảm quân sự đông bắc.

Điều Sùng chấp tay xá một cái:

- Bệ hạ yên tâm, vì thần nhất định đem hết khả năng đảm bảo cung cấp hậu cần cho Tần Tiêu, làm cho hắn không có nỗi lo về sau. Kỳ thật Nguyên Chấn huynh cũng một lòng suy nghĩ vì nước mà thôi. Hắn ở tại Lũng Hữu nhiều năm, cho rằng trước mắt mối nguy hại xâm phạm biên giới lớn nhất chính là Thổ Phiên, không tán thành bắc phạt là chuyện đương nhiên. Kỳ thật lần này bệ hạ lại tiếp tục dùng tướng bại trận Tiết Nột đi Lũng Hữu đón đánh Thổ Phiên khiến cho hắn có chút phản cảm đó thôi.

- Quách Nguyên Chấn luôn chết cân não như thế, vẫn luôn luôn cho rằng nên lấy hòa đàm giải quyết vấn đề tại đông bắc, ha ha!

Lý Long Cơ cười rộ lên:

- Trước mắt phía đông cùng tây Đại Đường đều dụng binh, đích thật là có chút cố hết sức. Trước mắt chỉ có tin báo đại thắng mới có thể ổn định lòng người, ổn định triều đình. Người đoán Tần Tiêu cùng Tiết Nột ai sẽ gửi tin chiến thắng trước đây?

- Bệ hạ, loại chuyện này làm sao có thể suy đoán được?

Điều Sùng cười nói:

- Hành quân đánh giặc nhân tố ngẫu nhiên nhiều lắm. Nếu thật suy đoán không chút trách nhiệm, có lẽ là bên Tiết Nột sẽ có kết quả trước.

- Vậy hãy để cho Quách Nguyên Chấn đi trừ tính toàn quyền về Lũng Hữu đi, thế nào?

Lý Long Cơ như có thâm ý nhìn qua Điều Sùng.

- Bệ hạ thánh minh.

Điều Sùng mỉm cười, trong lòng thầm nói: Nếu như vậy mặc kệ chiến sự hai tuyến như thế nào, Binh bộ cũng sẽ không có ý kiến gì truyền tới. Nếu Tiết Nột thắng, trên mặt Quách Nguyên Chấn sáng rọi; nếu Tần Tiêu thắng, trước tiên nên xuống sau đó bốc lên, cả triều trên dưới đều vui mừng. Như vậy sẽ càng thêm dễ dàng ổn định đại bộ phận lòng người.

Lý Long Cơ ngưng thần nhìn đại tuyết bên ngoài, trong lòng thầm nhủ: Tần Tiêu ah, chừng nào người mới chuyển một tin chiến thắng làm lòng người phấn chấn đến đây? Người biết không, trước mắt có thể nói Đại Đường đã dốc hết toàn bộ trợ giúp chiến sự hai chiến tuyến. Bên Tiết Nột là phòng ngự chiến, dễ dàng thành công, tin chiến thắng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Bên chỗ người nếu chậm chạp còn chưa có tin tức, ngay cả hoàng đế như ta cũng bị gánh nặng đè ép đến hết hơi. Tin chiến thắng, tin chiến thắng ah! Ta sẽ không đi thúc giục người, chỉ có thể gánh vác toàn bộ áp lực ủng hộ người. Nhưng trước mắt trên triều

đình đối với việc ta dụng binh tại đông bắc mà buông tha hòa đàm vô cùng phản cảm, thật sự rất cần tin chiến thắng tại Liêu Đông đến ổn định lòng người!

U Châu phủ đại đô đốc, đèn đuốc sáng thâu đêm.

Trước đại sa bàn trong phòng nghị sự, Tần Tiêu hết sức chăm chú phân phó mỗi một chi tiết nhỏ với thủ hạ. Nhóm người Lý Đại Bô vẫn luôn lắng lắng đứng bên cạnh nghe hẩn chỉ huy cùng phân công nhiệm vụ, âm thầm lén lút cảm thán sợ hãi.

Tần Tiêu này có thể thiết kế một cạm bẫy lớn tinh diệu như vậy chỉ chờ Mặc Xuyên chui vào! Xem hẩn hành quân bày trận, quả thật chẳng khác gì châm thêu, chu dao tỉ mỉ tinh tế. Có một vị thống soái như thế, làm sao còn không đánh thắng trận?

Nhóm người Lý Đại Bô đã lẫn lộn trên lưng ngựa nửa đời, việc chém giết chiến trường đối với bọn họ mà nói quả thật chính là bữa cơm thường. Nhưng gặp một cuộc chỉ huy chiến dịch thật phần khích đầy đủ đến như thế, theo bọn hẩn xem ra quả thật là vô cùng khó tin!

Thương nghị hồi lâu Tần Tiêu triệu tập mọi người, trống lớn trong phủ đại đô đốc lần đầu tiên được kích vang, thanh âm oanh long vang thiên triệt địa, chấn đến tâm thần mỗi người đều nhảy mạnh không thôi.

Tần Tiêu đứng trên vị trí chủ soái, nhóm người Lý Đại Bô, nhóm người Kim Lương Phượng chia thành hai bên.

Tần Tiêu nhìn Lý Đại Bô nói:

- Điện hạ, trước khi đối trận Tần Tiêu đành phải sung quyền thống soái, ra lệnh cho điện hạ cùng chư vị thủ lĩnh.

Lý Đại Bô học theo bộ dạng võ tướng Trung Nguyên ôm quyền cúi người thi lễ:

- Đại soái, ngài cứ hạ lệnh đi! Lý Đại Bô cùng thủ lĩnh các tộc đều chờ sai khiến! Đại soái dụng binh thần hồ kỳ kỹ, chúng tôi bội phục sát đất, không còn lời oán hận!

Nhóm người Đa Mễ Đa đứng sau lưng hẩn đồng thanh kêu lên:

- Phải, đại soái, ngài hạ lệnh đi!

- Tốt!

Tần Tiêu cầm binh phù ấn tín, đứng trên soái vị lớn tiếng nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Trải qua cuộc chiến này Liêu Đông quân cần tại U Châu đại phá quân đội của Đột Quyết cùng Khiết Đan, báo thù rửa hận cho các tướng sĩ U Châu chết trận lần trước, vì đồng bào Hề tộc giành lại một tuyến sinh cơ! Bốn soái hạ lệnh, hai vạn tinh kỵ Hề tộc chia thành ba bộ. Trung quân một vạn, do Lý Đại Bô đảm nhiệm kỵ tào tham tướng, bốn soái đảm nhiệm đại tướng tự mình chỉ huy. Tả bộ năm ngàn người, sắp xếp Tả Kiêu Vệ tướng quân Chu Dĩ Đệ quản lý. Do Lỗ Tô đảm nhiệm kỵ tào tham tướng. Hữu bộ năm ngàn người, do Tả Kiêu Vệ tướng quân Thiệu Hoành quản lý, do Đa Mễ Đa đảm nhiệm kỵ tào tham tướng. Hai bộ giao cho Tả Kiêu Vệ đại tướng quân Lý Giai Lạc thống lĩnh, nghe theo hiệu lệnh bốn soái làm việc.

- Dạ!

Nhóm người Lý Đại Bô cùng hô to đồng ý. Đối với việc điều phối này của Tần Tiêu cũng biết là chuyện bình thường. Dem hai vạn người dung nhập vào năm vạn Tả Kiêu Vệ cùng một vạn Hồ Kỵ sư, đây là chuyện thật tự nhiên. Vừa tránh khỏi khả năng bọn hẩn lâm trận làm phản, cũng không hoàn toàn cướp đoạt binh quyền của bọn hẩn, xem như một cách thực hiện công bằng.

- Ta nhâm mệnh Hoàn Tử Đan làm kỵ tào tham tướng Hồ Kỵ sư, cùng Lý Đại Bô dẫn binh trực tiếp nghe lệnh bốn soái trấn thủ trung quân chỉ huy. Kim Lương Phượng làm đại tướng thủ thành U Châu, suất lĩnh hai vạn bộ binh Tả Uy Vệ tử thủ U Châu thành.

Tần Tiêu lấy ra binh phù theo thứ tự hạ lệnh:

770. Chương 772 : U Châu Ác Chiến. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 772 : U Châu ác chiến. (2)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Lý Giai Lạc suất lĩnh tả bộ Tả Kiều Vệ, Chu Dĩ Độ suất lĩnh hữu bộ Tả Kiều Vệ, mai phục hai bên cửa bắc U Châu cách hai mươi dặm. Mặc kệ lửa lớn trong thành đốt thế nào, trống trận đánh vang ra sao, không được quân lệnh của ta không cho phép xuất ra. Chỉ đợi ta hạ lệnh các người mới xuất binh, đánh chết hai cánh trái phải của đại quân Mặc Xuyên!

- Dạ!

Chúng tướng tiến lên tiếp nhận lệnh phù.

- Thạch Thu Giản, người suất lĩnh năm ngàn nhân mã vào giờ Tý ở bốn úng thành U Châu phóng lửa lớn, hấp dẫn đại quân Mặc Xuyên đến công thành!

- Dạ!

Tần Tiêu giao lệnh phù cho hần:

- Phóng lửa xong, đại quân lui vào bên trong thành. Chuyên đề phòng U Châu thành, bảo hộ dân chúng, phòng ngừa có kẻ nhiễu loạn quấy phá.

- Tuân lệnh!

- Quách Tri Vận!

Tần Tiêu xuất ra lệnh phù:

- Người mang một ngàn thám báo chuyên trách truyền lại quân tình cùng quân lệnh tam quân, không được sai sót!

- Tuân lệnh!

- Khương Sư Độ!

Tần Tiêu xuất ra lệnh phù cuối cùng, nhìn hần nói:

- Đại quân U Châu sắp khai chiến, ta đưa cho người nhân mã cùng toàn bộ lính hậu cần. Ngoại trừ cam đoan việc cung cấp cho tam quân, trợ giúp thương binh, còn phải chú ý vỗ yên dân chúng. Người là trưởng sử đại đô đốc phủ, thời khắc không thể quên dân sinh!

- Ty chức tuân lệnh!

Khương Sư Độ tiếp lệnh phù thối lui sang một bên.

Tần Tiêu đứng thẳng dậy:

- Chúng tướng nghe lệnh! Đại chiến sắp tới, quân lệnh như núi! Nếu có người nào vi phạm quân lệnh, chém không buông tha! Trận chiến này quan hệ đến sinh tử tồn vong của U Châu, sinh tử của mấy trăm vạn lê dân Hà Bắc, chư vị phải đồng tâm hiệp lực đánh ra một trận chiến thật đẹp nhất!

- Dạ!

Mọi người đồng thanh hô lên, thanh âm chấn rung.

Gió thổi vang, máu thiêu đốt.

Mấy vạn Đường quân trong U Châu thành đã đem đao thương mài sáng loáng, cung tên ứng đầy, chỉ còn chưa ra trận máu lửa chém giết. Đại chiến sắp tới, trong lòng mỗi người đều hưng phấn lên. Nuôi binh ngàn ngày, dùng trong một thời. Nhiều ngày huấn luyện gian khổ, là thời điểm thử nghiệm một chút. Nhiều ngày tụ tập nhiệt huyết cùng lòng phần nộ, cũng tới thời điểm nên phát tiết!

Xúc động giết chóc làm mỗi người cắn chặt răng, thân thể run lên, lòng bàn tay ứa mồ hôi.

Gió tuyết lạnh thấu xương, vào đêm khuya trong thành U Châu giá lạnh bức người, hắt nước thành băng.

Hai vạn nhân mã Lý Đại Bô mang đến đã do thủ lĩnh của họ tự mình dẫn dắt sắp xếp vào trong Liêu Đông quân. Hai vạn kỵ binh man tộc chia tách trộn lẫn vào trong quân đội Đường triều. Tuy rằng Lỗ Tô cùng Đa Mễ Đa đều đảm nhiệm chức vụ, trên thực tế họ đã đánh mất quyền chỉ huy trực tiếp, chỉ có thể nghe theo lệnh tướng quân cấp cao hơn. Một vạn nhân mã biên nhập vào Hồ Kỵ sư, một vạn nhân mã biên nhập vào Tả Kiêu Vệ, nhân số kỵ binh Liêu Đông quân bỗng chốc tăng vọt lên hai vạn người!

Trên cổng thành phía bắc U Châu, Tần Tiêu cùng Lý Đại Bô sóng vai cùng đứng, nhìn ra bầu trời đêm tối đen bên ngoài. Gió bắc rét lạnh thấu xương thổi tới, đem quân kỳ trên cổng thành thổi tung phần phật.

Tần Tiêu cau mày, tựa hồ nghĩ được khí tức khói lửa chiến tranh từ phương bắc thổi qua, nói:

- Điện hạ, người ước định canh giờ cùng Mặc Tuyết chính là đêm nay sao?
- Phải, giờ Tý đêm nay.

Lý Đại Bô nói:

- Mặc Tuyết khư khư cố chấp, nhất định phải thân chinh U Châu. Hắn mang theo sáu vạn Lang kỵ, trong đó hai vạn lưu lại cho Tả Hiền Vương Mặc Cúc Liên cùng Bùi La Anh Hạ Đạt Kiền Đôn Dục Cốc, cho họ giám thị tộc nhân của chúng ta. Mà chính hắn thì cùng đại tù trưởng Khiết Đan Lý Thất Hoạt thống lĩnh tám vạn đại quân tấn công U Châu.
- Tám vạn người, cộng thêm hai vạn người của người, tổng cộng là mười vạn!

Tần Tiêu cau mày:

- Mặc Tuyết đúng thật là hạ quyết tâm!
- Mặc Tuyết là một đầu dã lang tàn bạo mà xảo hoạt, nhưng đại soái chính là thợ săn thông minh.

Lý Đại Bô nói:

- Ta tự đáy lòng bội phục trí tuệ cùng khả năng điều binh khiển tướng inh của đại soái. Đại quân hơn mười vạn điều phối gọn gàng ngăn nắp chỉnh tề, thật sự là phi thường! Đại Đường có vị nguyên soái như người cùng những đại tướng quân dưới trướng của người, nếu muốn dẹp yên tứ hải chỉ là chuyện sắp tới!
- Ha ha, điện hạ, các người đại khái có thể trở thành một thành viên Đại Đường, dung nhập vào trong đại gia đình này, cùng chung quang vinh thời thịnh!

Tần Tiêu nói:

- Phương bắc Hề tộc hàng năm cực lạnh vô cùng, cuộc sống của các người quả thật quá cực khổ! Nếu có được văn minh cùng phúc trạch của Đại Đường che phủ, cuộc sống của các người cũng có thể giống như con dân khác của Đại Đường, quả thật hạnh phúc mỹ mãn thôi!
- Phải, hoàng đế Đại Đường đương kim bác ái mà khoan dung, thật sự làm người ta hồi tưởng lại Trình Quán Thái Tông hoàng đế. Khi đó trăm tộc sát nhập, vạn quốc thần phục.

Lý Đại Bô cảm khái nói:

- Qua nhiều năm như vậy chúng ta bị buộc khuất nhục dưới dâm uy của Đột Quyết cùng Khiết Đan, nhiều lần bị họ sử dụng đối địch cùng Đại Đường. Nghĩ đến thật sự là hổ thẹn! Trước mắt Hề tộc chúng ta gặp phải tai họa như vậy, xét đến cùng là do bị bọn hắn bức bách đến nông nỗi này. Lần này chúng ta cũng phải tận khả năng phản kích một lần. Mặc kệ thành hay bại đều không hổ thẹn với lương tâm!

Tần Tiêu bật cười:

- Điện hạ quả nhiên là nhân vật ý chí rộng rãi hiểu biết thời cuộc. Ta cũng hi vọng lần này an toàn cứu ra tộc nhân Hề tộc, cho các người quay về Đường triều, hưởng thụ yên ổn cùng phần vinh.

- Ai! Kỳ thật ta nên sớm làm ra quyết định như vậy, thay vì đau dài còn không bằng đau ngắn tốt hơn!

Lý Đại Bô có chút thương cảm nói:

- Chỉ hi vọng lần này bộ tộc của chúng ta đừng lâm nạn quá nhiều là tốt nhất. Toàn bộ Hề tộc chỉ có mười ba vạn người, trong đó hơn ba vạn binh mã. Lần này ta mang đi ra hai vạn, bản thổ chỉ còn lại một vạn binh mã. Một khi Đột Quyết cùng Khiết Đan quyết tâm huyết tẩy toàn tộc chúng ta, quả thật chính là một hồi tai họa ngập đầu!

Tần Tiêu nhếch môi, lộ ra ý cười lạnh lùng:

- Muốn cứu lại cục diện này biện pháp khả thi duy nhất là đánh Mặc Xuyết cùng Lý Thất Hoạt thê thảm, đau đớn! Đánh cho tám vạn đại quân của bọn hãn có đến mà không có về.

Sau đó chúng ta thừa thắng truy kích tiến thẳng phương bắc, đánh quay về bản thổ Hề tộc đuổi bọn hãn ra ngoài!

Bóng đêm như mực, gió bắc như đao.

Cách hai mươi dặm đông bắc U Châu, vua thảo nguyên Mặc Xuyết đứng trên đồi cao nhìn về hướng U Châu xa xa.

Hắn rất muốn công phá tòa thành trì trước mắt. Mấy năm qua hãn sai khiến Hề tộc cùng Khiết Đan hai lần đánh bại Đường quân, lấy được thắng lợi huy hoàng tại đông bắc. Điều này làm cho hãn tràn ngập tin tưởng đối với quân đội của mình. So sánh với binh mã thảo nguyên, Đường quân yếu đuối như sơn dương nhỏ bé. Nhưng vì Đột Quyết từng chiến bại tại Sóc Phương, phải đợi ba bốn năm mới có thể hồi phục lại. Trong mấy trận đại chiến kia hãn bị tổn thất hai vạn binh mã, ba vạn Lang kỵ sứ, còn mất đi hai nhi tử Di Niết Khả Hãn cùng Dương Ngã Chi Đặc Lặc.

771. Chương 773 : U Châu Ác Chiến. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 773 : U Châu ác chiến. (3)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Mà cừu nhân giết con hãn trước mắt đang ở trong U Châu. Về công hay tư hãn phải chiếm lĩnh được U Châu, xông thẳng Trung Nguyên. Nghe nói năm nay Hà Bắc mưa thuận gió hòa, vương triều Đại Đường đầu một nửa tài chính cả nước đến khôi phục lại sản xuất tại Hà Bắc.

Đây quả thật là kho thóc cùng kho tiền tốt nhất. Đại Đường thật sự rất giàu có, giàu có đến mức làm cho người ta trần trọc cả đêm khó ngủ. Nơi đó chồng chất lương thực như núi, từng phủ khổ châu huyện đều có vàng bạc chất đầy. Hơn nữa nữ nhân Đại Đường còn thật phong vận tao nhã.

Nghĩ tới những điều này, trên gương mặt như hổ lang của Mặc Xuyết lộ ra ý cười tàn nhẫn mà thị huyết. Giống như tòa thành U Châu nguy nga trước mắt đã trở thành vật nằm trong bàn tay của hãn. Mười vạn đại quân xâm phạm, Đột Quyết cũng đã thật lâu chưa từng trải qua chuyện như vậy. Hãn hiểu rất rõ ràng trước mắt quyền lực của mình đang bị khiêu chiến, các bộ tộc đã có lòng bất mãn, không phục sự cai trị

của hân. Chỉ phải dùng một trận thắng lợi huy hoàng mới có thể làm kiên cố địa vị bá chủ tuyệt đối của hân trên thảo nguyên.

Trận đánh này đối với Đột Quyết hân quốc, đối với chính hân vô cùng trọng yếu!

Tiếng gió rít vang, đuôi bạch hồ trên mũ của Mặc Xuyên bị thổi bay. Thân mặc da cừu dày nhưng hân vẫn cảm nhận được tia rét lạnh. Xem ra mùa đông năm nay tựa hồ giá lạnh hơn một ít. Hân liếc mắt nhìn tám vạn đại quân bên dưới, khóe miệng nở tia cười đắc ý.

Một người đi theo sau lưng hân cung kính nói:

- Đại hân, đã đến giờ, nhưng trong thành U Châu vẫn chưa có động tĩnh gì, có phải có chuyện ngoài ý muốn phát sinh?

Mặc Xuyên cười lạnh, âm trầm nói:

- Lý Đại Bô tốt nhất hi vọng được thảo nguyên thần phù hộ, đừng xảy ra đường rẽ gì khác. Đôn Dục Cốc đã nhìn thấu gian kế của Tần Tiêu, ta mới định ra kế hoạch quân sự này. Nghe nói đại quân U Châu có mười hai vạn, cũng chẳng có gì đặc biệt hơn người. Người Đường tới bây giờ chỉ biết rút cổ trong thành trì, dựa vào thành lũy đối kháng với chúng ta. Mười hai vạn người chẳng qua không chịu nổi một kích. Trước hùng binh thảo nguyên chẳng khác gì sơn dương mặc chúng ta chém giết. Lần này ta nhất định phải công phá U Châu, cho người thảo nguyên tận tình hưởng thụ của cải mà người Trung Nguyên sáng tạo, bắt giữ dân chúng Trung Nguyên làm nô lệ, hưởng thụ nữ nhân phong tao của bọn hân. Không chỉ như thế ta còn phải tự tay giết chết Tần Tiêu trả thù rửa hận cho hai nhi tử của ta! Lý Thất Hoạt, hai năm qua người làm việc thật không tệ. Nhìn thấy ngựa của người mập mạp cường tráng như thế, binh lính của người lại cường hân tháo vát, ta đều cảm thấy có chút ghen ghét.

- Đa tạ đại hân khích lệ!

Lý Thất Hoạt khiêm cung thi lễ: truyện từ

- Tôi cũng hi vọng lần này có thể hiệp trợ đại hân công phá U Châu. Đại Đường quá kiêu ngạo, Tần Tiêu quá ghê tởm. Không san bằng U Châu thật sự khó khăn được khẩu ác khí trong lòng!

Đúng lúc này, sau lưng chạy tới hai người bái xuống:

- Đại hân, đại quân đã tập kết xong. Thần đến thỉnh cầu đại hân phân phối quân tướng.

- Được.

Thần sắc Mặc Xuyên lập tức biến thành ngưng trọng, ứng một tiếng:

- Lý Thất Hoạt, người gọi Khả Đột Vu mang một vạn người làm tiên phong mở đường phía trước. Đồng Nga Đặc Lạc cùng Tả Sương Sát Đốt Phiên Bồ mang hai vạn người đi vòng phía nam công cửa nam U Châu. Hỏa Bạt Hiệt Lợi cùng Hữu Sương Sát Đốt Lục Xuyên mang hai vạn người đi vòng phía đông công cửa đông U Châu. Lý Thất Hoạt, chúng ta mang theo trung quân đi tấn công cửa bắc U Châu.

- Dạ!

Chúng tướng nhận được quân lệnh, lập tức chuẩn bị đi điều binh khiển tướng.

Trong mắt Mặc Xuyên lóe ra sát khí lạnh liệt, thì thào nói:

- Tần Tiêu, ta phải đem người băm thây vạn đoạn!

Đại quân Bắc Địch phân thành bốn đội ngũ, lặng lẽ hành quân thẳng tiến U Châu.

Mặc Xuyên cười một tảo hoàng đại mã, cùng Lý Thất Hoạt dẫn dắt trung quân chậm rãi đi trước, liên tục phái người tìm hiểu tình báo chú ý tình huống tại U Châu.

Trên cổng thành bắc U Châu, Tần Tiêu nhìn thoáng qua đồng hồ nước, lại phát tay cho Quách Tri Vận:

- Đã đến giờ, truyền lệnh cho Thạch Thu Giản, đốt lửa bốn cửa thành!

- Dạ!

Quách Tri Vận lập tức mang lấy thủ hạ thám báo rời đi, không qua bao lâu bốn ủng thành U Châu liền dấy lên lửa lớn. Trong thời tiết khô ráo, củi lửa lập tức cháy bùng, nung sức gió tốc độ ngọn lửa lan tràn thật nhanh, đảo mắt đã đốt cháy hừng hực, khói đặc cuộn cuộn bốc cao tận trời.

Cùng lúc đó bên trong U Châu truyền ra thanh âm đánh giết vang tận trời. Đây là do binh mã trong thành cùng Hồ Kỵ sư đặc biệt tạo ra tới. Mấy vạn người cùng nhau quát to, nhất thời đem bầu trời đêm yên lặng biến thành sôi trào cùng khùng hoảng. Các dân chúng nhất thời gào khóc bỏ chạy, Khương Sư Độ mang theo binh mã vội yểm dân chúng mọi nơi, bề bộn không thôi.

Ngoài ủng thành cửa bắc, ngọn lửa càng cháy càng cao, đem cả cổng lầu cùng chân trời cháy rực đỏ bừng, gió bắc thổi tới, Tần Tiêu đứng trên cổng thành cao cao, cảm giác bị lửa đỏ liếm quanh không tự chủ được thối lui ra sau.

Tần Tiêu cười ha ha, nhìn Lý Đại Bô nói:

- Điện hạ, trời lạnh như vậy châm lửa sưởi ấm đúng thật là rất không tệ. Mấy vạn người của Mặc Xuyên chịu đựng rét lạnh mà đến, chúng ta xem như tận tình địa chủ đi, cho bọn hắn có lửa sưởi ấm.

Lý Đại Bô ha ha cười, Tần Tiêu lại nói:

- Ngọn lửa này đã đốt, xem ra Mặc Xuyên đã sắp công thành. Một trận đánh gian khổ khó khăn sắp bắt đầu rồi!

Ngoài thành U Châu, đại quân Đột Quyết cùng Khiết Đan nhìn thấy lửa lớn, nghe được thanh âm tiếng hô giết rung trời trong thành, nhất thời sắc mặt vui vẻ, lòng quân đại chấn.

Mặc Xuyên vô cùng hưng phấn kích chưởng lớn tiếng nói:

- Truyền đạt thất lệnh, tiền bộ giết vào thành U Châu tiếp ứng Lý Đại Bô; tả bộ Đồng Nga Đặc Lặc cùng hữu bộ Hỏa Bạt Hiệt Lợi suất lĩnh đội ngũ công thành!

Ngay khi Mặc Xuyên vừa ban lệnh, kỵ binh Đột Quyết cùng Khiết Đan giống như nước hồng thủy tuôn tràn, hướng U Châu lao tới!

Gót sắt cuộn cuộn, tiếng gào thét chói tai giống như ma quỷ rít gào giận giữ trong đêm, hướng U Châu tràn tới. Gần trăm năm nay kỵ binh du mục phương bắc luôn mang theo hình ảnh vó ngựa cùng thanh âm tiếng gào to thể này, chính hình ảnh này là ác mộng cùng tai nạn của dân chúng Trung Nguyên. Bọn hắn chẳng khác gì ác ma ăn tươi nuốt sống, một lần lại một lần tàn sát dân chúng, cướp đoạt của cải cùng chính sự tự do của họ.

Thanh âm tiếng vó ngựa vang trời của Đột Quyết cùng Khiết Đan trong bầu trời đêm lạnh giá như chấn rung đại địa. Trên cửa thành bắc U Châu xa xa cả Tần Tiêu cũng nghe thật rõ ràng. Phóng mắt nhìn qua, sau ánh lửa kỵ binh Bắc Địch như nước thủy triều hướng thành U Châu vọt tới, nhìn thật ghê người.

Tần Tiêu chấp tay sau lưng đứng trên cổng thành, sắc mặt lạnh lùng cau mày, trầm giọng nói:

- Hạ lệnh các bộ, chuẩn bị nghênh địch tác chiến!

- Đông!

- Đông, đông!

Trên cửa bắc U Châu, ba mươi sáu trống lớn cao ngang người chấn vang. Ba mươi sáu đại hán để trần thân trên, cắn chặt răng dùng toàn lực đánh lên trống lớn trước mặt.

772. Chương 774 : U Châu Ác Chiến. (4)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 774 : U Châu ác chiến. (4)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Một cỗ tiếng trống hùng hồn chấn động vang vọng, toàn bộ thành U Châu đều rung chuyển!

Trên bầu trời đêm tối đen, tầng mây dày đặc như chạy chồm trong gió bắc, giống như cũng bị thanh âm tiếng trống kinh động, hốt hoảng quay cuồng.

Kỵ binh Khiết Đan cùng Đột Quyết giống như sói hoang đói khát đã lâu vừa ngửi được mùi máu tươi, không hề xem tiếng trống vào trong mắt, vô cùng hung hãn hướng phía trước xung phong mà đến.

Khói lửa dâng lên ngập trời khắp bốn phía cổng thành, kỵ binh Bắc Địch xung phong lao tới, nhìn thấy cửa ải thành mở rộng đều nghĩ rằng nhóm người Lý Đại Bô mở cửa thành, liền vui mừng như điên!

Thanh âm tiếng thét điên cuồng truyền đến, kỵ binh Bắc Địch công vào ải thành cửa bắc!

Kỳ quái, lại không nhìn thấy có binh mã tiến đến ứng chiến!

Đại tướng Khiết Đan lãnh binh Khả Đột Vu kinh ngạc, cẩn thận nhìn xem, trên cổng thành tinh kỳ chính tề, xuyên thấu qua ánh lửa có thể mơ hồ nhìn thấy được có một số người đang đứng trên cổng thành. Hơn mấy mươi quân trống lớn buộc lụa đỏ đang ầm ầm chấn vang, khiến cả ải thành đều có chút phát run.

Trong lòng Khả Đột Vu nảy sinh nghi hoặc, nhìn khắp xung quanh, phát hiện ngọn lửa bốc cao được dùng tài liệu củi gỗ xếp thành, mơ hồ còn nghe được hương vị cháy khét.

Chẳng lẽ đây là do chính Đường quân tự mình phóng hỏa sao?

Trong lòng Khả Đột Vu kinh hãi kêu lên: Trúng kế!

Nhưng vào lúc này trên cổng thành cửa bắc dấy lên hỏa pháo, thanh âm tiếng trống càng thêm nguy kịch, từ trăm dặm ban đầu biến thành đồng đặc, tựa như thiên quân vạn mã chạy chồm mà đến!

Đây là tiếng trống hành quân của Đường triều!

Đường quân mai phục bên ải thành nghe được nhịp trống, chứng kiến pháo hiệu nổ rộ trên không trung, cùng lớn tiếng rít gào hiện thân, cung tên kéo căng nhắm ngay người ngựa của Khả Đột Vu.

Tần Tiêu đứng trên cao nhìn ra nơi xa, quan sát kỵ binh Khiết Đan trong ải thành, vung mạnh tay:

- Phát lệnh, bắn tên!

Tiếng trống đột nhiên gấp gấp, không trung phát ra ba đóa tín hiệu lửa đỏ.

Đường quân quanh ải thành đã sớm đẳng đẳng sát khí chuẩn bị, lúc này kéo cung, một trận mưa tên hướng thẳng địch nhân ập tới.

Khả Đột Vu kêu to:

- Lui lại! Mau thoái lui!

Kỵ binh Khiết Đan nhất thời bỏ chạy, thanh âm tiếng ngựa hí vang lẫn tiếng gào thét hỗn loạn không sao chịu nổi!

Đường quân chỉ hện thiếu một đôi tay, không thể bắn tên càng nhiều hơn, phá giáp tiến giống như răng nhọn sắc bén mang theo chiến ý cùng phần nộ vô tận của binh sĩ Đường triều gào thét hướng kỵ binh Khiết Đan vọt tới. Người ngã, ngựa nghiêng, thanh âm tiếng kêu thảm thiết vang vọng bốn phía, máu chảy thành sông!

Tần Tiêu giống như chứng kiến được trong ngọn lửa bốc cao, linh hồn người Khiết Đan bay ra, ý chí chiến đấu cùng nhiệt huyết của Đường quân đang sục sôi thiêu đốt!

Sau lưng hán, ba mươi sáu tráng hán đánh trống ướm đầm mồ hôi, không ngừng thở dốc. Vào mùa đông băng giá, họ lại cỡi trần, mồ hôi rơi như mưa, nhiệt huyết tung bay! Thanh âm nhịp trống phẫn chấn lòng tin hơn mười vạn quân dân U Châu, đem chiến ý Đường quân bốc cháy!

Tần Tiêu đứng thẳng trên cổng thành, đột nhiên cảm thấy thân thể mình cũng nóng lên, không nhịn được hắt mạnh da cừu thật dày phủ trên thân, lộ ra chiến giáp lóng lánh, ánh lên hỏa diễm quang mang, khiến người hoa mắt.

Lý Đại Bô đã sớm dâng tràn nhiệt huyết, nhìn thấy Tần Tiêu cũng bị kích động, liền kêu lên:

- Đại soái, hạ lệnh đi! Để cho ta mang theo thiết kỵ bộ tộc, đi theo chân bọn hán quyết một trận tử chiến! Vì tộc nhân của ta, vì tôn nghiêm của nam nhân cùng quang vinh của chiến sĩ!

- Không, bây giờ còn không phải lúc.

Sắc mặt Tần Tiêu nghiêm túc, khẽ cau mày nhìn kỵ binh Khiết Đan đang hoảng hốt bỏ chạy, chậm rãi nói:

- Đây chỉ là một cuộc chạm trán nhỏ. Ta từng mai phục ba ngàn xạ thủ tại ừng thành, không tăng cường thư kích. Tuy rằng trước mắt bọn hán có tổn thất, nhưng sẽ không chết tâm. Mặc Xuyên nhất định không bỏ qua, ta cố ý làm như vậy dẫn dụ hán công thành.

Lý Đại Bô nóng lòng nói:

- Nếu như hán không công thành mà rút lui thì sao?

- Vậy hán cũng không còn là Mặc Xuyên!

Tần Tiêu nhếch môi lạnh lùng mỉm cười.

Khả Đột Vu mang theo tàn quân nhanh chóng thối lui ra khỏi ừng thành cửa bắc, hốt hoảng chạy vội tới trước trung quân của Mặc Xuyên. Mặc Xuyên đang ngây ngất ảo tưởng binh mã cướp giết U Châu, đột nhiên nhìn thấy Khả Đột Vu thất bại chạy về, không khỏi kinh hãi.

- Sao lại thế này?

Mặc Xuyên không nhịn được thúc ngựa tiến lên.

- Đại hãn, ừng thành U Châu đốt lửa khắp bốn phía, trong thành vang lên thanh âm kêu giết rung trời. Nhưng mà...

Trong lòng Khả Đột Vu vẫn còn sợ hãi kêu lên:

- Nhưng sau khi ta dẫn người xông vào, không hề nhìn thấy Hề tộc cùng Đường binh, chỉ có những đồng củi lửa đang thiêu đốt. Sau đó khắp bốn phía ừng thành đều mai phục xạ thủ của Đường quân. Ta...ta mang theo ba ngàn huynh đệ vào thành nhưng đã chết hơn phân nửa!

- Cái gì?

Mặc Xuyên đột nhiên nhíu mày, quay đầu nhìn Lý Thất Hoạt:

- Chẳng lẽ chúng ta trúng kế?

Lý Thất Hoạt nhìn bộ dạng chật vật không chịu nổi của Khiết Đan đệ nhất dũng sĩ, kinh hãi đảm chiến thấp giọng nói:

- Đại hãn, tình huống có chút quỷ dị. Hay là chúng ta...lui về trước đi! Trở về mời Đôn Dục Cốc đại nhân đến mới quyết định. Trước mắt thành U Châu này thật sự là rất kỳ quái. Chỉ nghe thanh âm kêu giết trong thành nhưng không thấy ai giết đi ra, đây không phải thật không bình thường sao?

Mặc Xuyên cau mày, tinh tế suy tư một trận chậm rãi lắc đầu:

- Không, người sai lầm rồi, trong thành U Châu nhất định đang loạn, Tần Tiêu đang mang người ngăn chặn Hề tộc gây phiền loạn bên trong. Nhưng Tần Tiêu chính là nhân tài tướng soái khó được, tuy gặp tình huống hỗn loạn như vậy vẫn không quên làm sẵn chuẩn bị phòng ngự giới nghiêm, thậm chí còn đốt lửa dẫn dụ chúng ta đi vào trúng kế. Mục đích của hán muốn cho chúng ta nghĩ hán đang bố trí tốt trận thế chờ

chúng ta mắc bẫy. Hừ, loại nghi binh này hữu dụng với ta sao? Khi hần còn đang bú sữa mẹ ta đã mang theo mười vạn Đột Quyết kỵ binh rong ruổi thảo nguyên! Truyền lệnh xuống, đại quân toàn lực công thành, cần chiếm lĩnh U Châu trước hừng đông!

Quách Tri Vận phái thám báo truyền tin, đại quân Đột Quyết cùng Khiết Đan đều tự thoái lui. Trận phục kích đầu tiên tại ủng thành thành công viên mãn.

Lý Đại Bô tiếc nuối kích chưởng:

- Đại soái, rất đáng tiếc! Lại dễ dàng cho Mặc Xuyên cùng Lý Thất Hoạt thoái lui!
- Không, bọn hần sẽ không lui được, chắc chắn sẽ không!

Tần Tiêu định liệu trước mỉm cười:

- Chờ xem đi, bọn hần lập tức toàn lực công thành.
- Đại soái nói có lý.

Sau lưng Tần Tiêu truyền tới một thanh âm, Kim Lương Phượng đi lên cổng thành, đến bên cạnh họ, đi cạnh hần còn có Tần Ảnh.

Tần Tiêu nhìn nhìn Tần Ảnh, có chút không vui nói:

- Không phải cho người ở lại trong phủ sao, tại sao lại đến đây?
- Đại soái, tôi...

Tần Ảnh ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu, muốn nói lại thôi, thì thào:

- Tôi sẽ không làm gì cả, chỉ đứng bên người đại soái mà thôi.

Tần Tiêu nhìn hần vài lần, cũng không nói thêm lời nào nữa.

773. Chương 775 : U Châu Ác Chiến. (5)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 775 : U Châu ác chiến. (5)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Trước đó Tần Tiêu từng phân phó hần ở lại đại đô đốc phủ không cần đi ra, chính vì lo lắng khi hần nhìn thấy người Khiết Đan sẽ làm ra những hành động không thể tự chủ. nguồn

Nhất là khi người lãnh binh lại là Lý Thất Hoạt cùng Khả Đột Vu. Tần Tiêu cũng không muốn bởi vì chuyện riêng tư của Tần Ảnh lại mang tới ảnh hưởng bất lợi cho chiến cuộc, vì đề phòng mới lưu hần ở lại trong phủ đại đô đốc.

Kim Lương Phượng đi tới bên cạnh Tần Tiêu thấp giọng nói:

- Đại soái, hần quý xuống van cầu ta, ta cũng không thể lay chuyển được hần nên đành dẫn hần theo. Người thông cảm cho hần một chút đi, dù sao hần chờ đợi thời khắc này đã quá khổ sở, quá dài lâu. Lần này nếu có thể tiêu diệt Lý Thất Hoạt cùng Khả Đột Vu, với hần mà nói là hạnh phúc lớn nhất trên đời này.
- Được.

Tần Tiêu đáp ứng một tiếng, nhìn Kim Lương Phượng thấp giọng mắng:

- Lão mũi trâu, không nghĩ tới người cũng có lòng đồng tình như vậy. Tình huống trong thành thế nào?
- Hết thấy bình thường.

Kim Lương Phượng nói:

- Bốn cửa thành phòng ngự cẩn thận, Hồ Kỵ sư cùng kỵ binh của Nhiều Nhạc quận vương điện hạ tạo xong thanh thế ở cửa bắc cũng đang chờ xuất phát; Khương đại nhân mang theo binh sĩ võ an dân chúng, đã thấy hiệu quả; Thạch Thu Giản mang theo nhân mã đang tăng cường giới nghiêm trong thành, trong thành cũng đã giới nghiêm, không còn người đi lại. Trước mắt chỉ còn chờ đại quân của Mặc Tuyết đến quyết một trận tử chiến!

- Tốt lắm!

Tần Tiêu không tự chủ được cắn răng:

- Đã tới thời điểm công thành rồi. Đúng rồi, vũ khí bí mật của chúng ta chuẩn bị như thế nào?

- Yên tâm, hết thấy thỏa đáng.

Kim Lương Phượng nở nụ cười:

- Mỗi cửa thành có hai mươi bộ, quân là ai cho đại quân của Mặc Tuyết ném trọn đi!

Lý Đại Bô đứng một bên nghi hoặc nói:

- Đại soái, Kim đại nhân, hai người đang nói gì vậy?

Hai người nhìn nhau cười, làm Lý Đại Bô càng thêm khó hiểu.

Đúng lúc này bên ngoài cửa đông, nam, bắc thành U Châu lại xuất hiện đại quân Đột Quyết cùng Khiết Đan đang xung phong tràn tới, so với lần trước càng thêm mãnh liệt, càng thêm hung hãn. Kỵ binh múa bay loan đao chạy chồm gào thét mà đến. Trên lưng mỗi người đều mang đại cung, bên hông là ống tên tràn đầy.

Trong tiếng gió rít rống giận, tiếng hô giết rung trời, tiếng vó ngựa chạy chồm truyền đến, lửa cháy khắp bốn ủng thành đã dần được dập tắt, khói đặc cuộn cuộn chẳng khác gì ma chướng địa vực. Tần Tiêu vung tay hạ lệnh:

- Truyền lệnh bỏ ủng thành, toàn lực phòng giữ bốn cửa U Châu!

Trống trận thay đổi, không trung thả ra sáu đóa tín hiệu xanh biếc. Đường quân phòng thủ bốn cửa thành nhanh chóng triệt lui vào trong thành, bỏ qua ủng thành thường dễ dàng bị công phá, lui về trong bốn cổng thành U Châu.

Kỵ binh Bắc Địch nhanh chóng chạy tới trước cửa bắc, Khả Đột Vu vung thiết thương trong tay:

- Công thành!

Đại quân Khiết Đan nhất thời giống như bầy sói cuồng dã hướng cửa bắc xung phong tới. Từng binh lính tay cầm loan đao, giương cung bạt tên nhắm trên cổng thành bắn tới!

Tần Tiêu giơ tay lên, bộ binh sau lưng bước nhanh về phía trước, giơ cao thiết thuẫn, đem toàn bộ cổng lầu cửa bắc che kín nghiêm nghiêm thực thực.

Kim Lương Phượng nói:

- Đại soái, cửa bắc hãy giao cho ty chức, mời đại soái quay về trung quân chỉ huy hạ lệnh!

- Không cần gấp!

Tần Tiêu bình tĩnh nói:

- Đến công thành hình như là người Khiết Đan đi, cầm binh không biết là ai. Ảnh Tử, ta tiếp tục cảnh cáo người một câu, không có mệnh lệnh của ta không được làm bậy!

Tần Ảnh cúi đầu lên tiếng:

- Dạ!

Nhìn kỵ binh Khiết Đan đang lao tới dưới thành, mỗi người đội mũ da màu trắng, đang giương cung muốn bắn tên, hần nhẹ giọng nói:

- Hai bộ tiên phong kỵ tinh nhuệ của Khiết Đan Phục Phất Úc, Vũ Lăng. Đại tướng mang binh nhất định là Khả Đột Vu!

Tần Ảnh vừa dứt lời một trận thanh âm loảng xoảng vang lên. Những mũi tên của người Khiết Đan giống như mưa rào bắn trúng tấm thuẫn của Đường quân. Những mũi tên kia giống như có thêm ánh mắt, xuyên qua khe hở bắn trúng người phía sau. Nhất thời có người kêu thảm ngã xuống đất, nhưng lập tức có người bước lên thay thế, giờ cao đại thuẫn.

Được xạ kỵ yểm hộ, người Khiết Đan bắt đầu công thành! Những cái thang sơ sài đập lên tường thành cao lớn của U Châu, những người Khiết Đan hung hãn không sợ chết gào thét vọt lên.

Đây quả thật là một đám ác lang nhắm người cần nuốt, vì thực vật không tiếc hết thảy!

Người Khiết Đan dừng mãi.

Tần Tiêu trầm giọng quát:

- Xạ thủ, phản kích! Thủ thành binh, lăn mộc pháo thạch không cần nương tay, dùng sức đập!

- Hồng!

Đường quân cùng rống to, nhất thời những hòn đá lớn cùng cây gỗ từ trên cao bị đập xuống như mưa. Người Khiết Đan nhất thời kêu thảm thiết một mảnh, những cây thang mới đập lên tường thành cũng vụn vỡ không ít. Cửa thành bắc U Châu bị gác hơn năm mươi cây thang, thanh thế công thành của người Khiết Đan thật đúng là mãnh liệt!

Vừa lúc đó Lý Thất Hoạt suất lĩnh hai vạn chủ lực Bắc Địch chạy tới, gia nhập vào đại quân công thành. Bên ngoài cửa bắc U Châu tuần mã chạy chồm gào thét, người Bắc Địch rống to, đem hơn mười dặm ngoại thành U Châu biến thành đại chiến trường giống như luyện ngục.

Cả U Châu thành nhất thời lâm vào cuộc giết chóc nóng nảy chưa từng có, tiếng hô giết của hơn mười vạn người đem mười dặm mặt đất chấn đến bụi đất tung bay, phòng ốc run rẩy. Dân chúng trong thành U Châu chui rúc trong nhà không ngừng cầu nguyện.

Tần Tiêu đứng trên thành cao quan sát mọi nơi. Bên ngoài bốn cửa thành U Châu ánh đuốc của người Đột Quyết cùng Khiết Đan đem cả chân trời đều chiếu sáng. Binh lính Bắc Địch hung hãn không sợ chết, không ngừng leo lên tường thành cao lớn công vào.

Đội xạ thủ của bọn hần mỗi khi bắn ra một lượt tên Đường quân thủ thành lại ngã xuống tử vong, thương vong không nhỏ.

Xem ra công thành chiến đã tiến vào giai đoạn căng thẳng nhất, đã đến lúc.

Tần Tiêu nghiêm túc hạ lệnh:

- Truyền lệnh thả ra tín hiệu màu đỏ, sử xuất lợi khí thủ thành – hỏa nỏ sàng!

Nhất thời từ trên cổng lầu cửa bắc cùng trong thành U Châu tín hiệu màu đỏ phóng lên cao, đem binh lính Bắc Địch giật mình kinh hoảng.

Vừa lúc đó bên trong bốn cửa thành U Châu, từng chiếc hỏa nỏ sàng được đẩy đi ra, mỗi cỗ xe đều có năm binh lính thủ hộ. Ba người phụ trách lắp tên, một người phóng ra, một người điều chỉnh phương vị. Dựa theo thiết kế liên tỉ nổ, hỏa nỏ sàng có ba hàng tên, mỗi hàng mười hai lỗ tên, từng mũi tên đều có thuốc nổ cường cường, một kích oanh bạo!

Hung khí! Hung khí hung hãn nhất thiên hạ hiện nay!

Ngay khi hỏa nỏ sàng xuất hiện ngay trên đầu tường thành, binh lính Bắc Địch nghi hoặc khó hiểu nhìn cỗ xe màu đen kia, không biết là vật gì. Nhưng chỉ nửa khắc sau từ trong những lỗ thùng của cỗ xe lại bắn ra những mũi tên dài hơn bốn thước, bao trùm bầu trời bay xuống dưới!

Nếu chỉ là tên thì cũng thôi, nhưng khi mũi tên rơi xuống đất hoặc nện vào người ngựa lập tức ầm ầm nổ tung, phát ra thanh âm tiếng vang đinh tai nhức óc cùng khí lãng đủ chấn bay người, ngoài ra còn có ánh lửa mãnh liệt.

Thanh âm gió rít cắt da thịt, thanh âm tiếng nổ tung oanh long, nhất thời làm binh lính Bắc Địch hoảng sợ vỡ mặt!

774. Chương 776 : U Châu Ác Chiến. (6)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 776 : U Châu ác chiến. (6)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Bọn hấn tận mắt nhìn thấy những địa phương bị nổ tung hiện ra những hầm hố thật lớn!

Người ngựa bị bắn trúng lập tức tan xác, thậm chí biến thành mảnh vụn bay đầy trời.

Hơn nữa sau khi nổ tung còn có thật nhiều mảnh vụn sắt thép văng ra tung tóe, chỉ cần bị bắn trúng đau đớn chẳng khác gì trúng tên!

Một vòng công kích của hỏa nỏ sàng khiến người Bắc Địch liền ngây ngốc, sao lại thế này?

Thần linh Trung Nguyên hiển linh, lắng xuống thiên hỏa sao? Tin tức bay nhanh truyền về cho Mặc Tuyết.

Mặc Tuyết cực kỳ hoảng sợ:

- Chuyện gì xảy ra?

Hắn phần nộ nắm lấy vai người đứng bên cạnh quát:

- Đó là vật gì?

Mấy người kia kinh hoảng kêu lên:

- Tiểu...tiểu nhân cũng không biết Trung Nguyên từ khi nào có được binh khí kỳ quái như vậy.

Từng tiếng nổ tung mãnh liệt không ngừng truyền đến, nhân mã Bắc Địch kinh hoàng, nhất thời bị đánh đến choáng váng đầu óc, uy thế công thành sút giảm. Cùng lúc đó xạ thủ thủ thành lại không ngừng bắn tên, bộ binh không ngừng vung mach dao chém giết quân địch bò lên tường thành.

Về mặt Lý Đại Bô kinh hãi đến trắng bệch, run rẩy nói:

- Trời ạ! Thảo nguyên thần, thỉnh nói cho ta biết những gì ta nhìn thấy đi? Đó là vật gì? Thật sự đáng sợ, quá kinh khủng! Năm binh lính là có thể hoàn toàn ngăn cản công kích của mấy trăm người! Một mũi tên bắn xuống phạm vi một trượng không còn người sống sót! Giết hại, đây chính là một mặt giết hại!

Tần Tiêu đi đến bên cạnh hấn nhẹ nhàng nói:

- Điện hạ, nếu như không nắm chắc mười phần ta làm sao dám dẫn dụ Mặc Tuyết đến công thành đây? Vạn nhất có điều gì sơ suất sẽ có hơn mười vạn thậm chí là trăm vạn tính mạng bị uy hiếp, tội danh này ta đảm đương không nổi, hiện tại người đã tin tưởng lời nói lúc ấy của ta sao?

- Tin tưởng, tin tưởng!

Lý Đại Bô không hề màng tới hình tượng vung tay lau mồ hôi lạnh:

- Nếu như không có sự trợ giúp của ta, đại soái vẫn có thể nhẹ nhàng bảo vệ được thành U Châu, đánh bại Mặc Xuyên. Ta...ta đại biểu toàn bộ Hề tộc cảm tạ đại soái thương tình chiếu cố. Thật sự là...ta thật sự là vô cùng cảm kích, cảm kích tận đáy lòng!

Mắt thấy người Đột Quyết cùng người Khiết Đan bị giết hại không chút lưu tình, Lý Đại Bô đột nhiên cảm thấy Hề tộc thật sự quá may mắn! Quả thật có thần may mắn chiếu cố, nhờ vậy Tần Tiêu mới muốn mượn sức Hề tộc mà không phải muốn tiêu diệt.

Lực lượng công thành của Bắc Địch đã trở nên yếu ớt, mắt nhìn thấy đồng bạn bên cạnh bị chết oan chết uổng, thành U Châu vững như bàn thạch, không hề có chút bộ dạng khiếp đảm sợ hãi khi bị công kích, rốt cục người Bắc Địch đã sợ hãi.

Thân thể Mặc Xuyên không tự chủ được có chút run lên, hân oán hận cắn chặt răng, sắc mặt trắng bệch. Tám vạn người! Tám vạn người đi tấn công một thành U Châu nội loạn lại không thể dao động tới!

Trong lòng Mặc Xuyên rốt cục hiểu được – trúng kế!

Thành U Châu chuẩn bị thật đầy đủ, xa xa vượt qua sự suy đoán của hắn. Vũ khí thần bí kia lấy một chống trăm, muốn tiêu diệt dũng sĩ Đột Quyết công thành thật dễ dàng chóng vánh!

Cuộc chiến tranh như vậy chỉ có thể làm người của mình tăng thêm thương vong, không còn cách nào tiếp tục được nữa! Hiện tại nhìn lại, lửa lớn cùng thanh âm hô giết lúc trước chính là cạm bẫy, nhưng hắn lại nghĩ rằng chỉ là kế nghi binh, không chút do dự tự hướng hồ lửa nhảy xuống!

Hư mà thực, thực mà hư, binh pháp của người Hán thật đáng giận! Mặc Xuyên hận không thể lập tức bay vào trong U Châu thành đem Tần Tiêu xé thành mảnh nhỏ!

Mặt trời đã hiện lên từ phương đông, thương vong của Bắc Địch cực kỳ thảm trọng, mà Đường quân giống như có những mũi tên vĩnh viễn bắn mãi không hết, khí lực dùng mãi không xong, thanh âm tiếng hô giết không ngừng truyền đến, giống như bùa đòi mạng khiến người kinh hãi đảm chiến.

Tần Tiêu phát hiện mình thực sự biến thành càng ngày càng lạnh khốc. Đối mặt với đại chiến trường mấy vạn người, đại giết hại vô nhân tính, nhưng tâm hồn hắn vẫn phẳng lặng, không chút gợn sóng. Cuối cùng hắn vung nhẹ tay, hạ lệnh:

- Thả tín hiệu luân thải hoa, để Lý Giai Lạc cùng Chu Dĩ Độ mai phục ngoài thành giết ra, đánh chết hai cánh trái phải của Mặc Xuyên!

Ngoài thành, Mặc Xuyên nhìn thấy trong thành lại bay lên tín hiệu màu xanh biếc thật dài, không khỏi sợ hãi kêu lên:

- Đó là tín hiệu gì nữa? Tên hỗn đản Tần Tiêu lại bố trí thêm bao nhiêu cạm bẫy?

Đúng lúc này hai bên trái phải của hắn truyền ra thanh âm kêu giết vang thiên triệt địa, tiếng vó ngựa chạy chồm chấn động vân thiên!

- Giết ah!

Năm vạn Tả Kiêu Vệ cùng một vạn Hề tộc kỵ binh tổ hợp từ hai bên đánh giết tới. Mấy vạn nam nhi tích lũy nhiệt huyết tràn đầy lồng ngực lập tức cùng thiết kỵ tự xưng vô địch của Đột Quyết cùng Khiết Đan quyết một trận tử chiến!

Roi ngựa trong tay Mặc Xuyên không tự chủ được rơi xuống đất, vội vàng thúc ngựa kêu to:

- Lui lại, mau thôi lui!

Cùng lúc đó cửa thành bắc U Châu dần dần mở rộng, Tần Tiêu đứng trên đầu thành, ngang nhiên rút đao chỉ ra phía trước:

- Các tướng sĩ, truy kích Mặc Xuyên, giết!

- Giết, hồng hồng hồng...

Vạn mã chạy chồm, khí thế như hồng!

Mãnh hổ xuất cốc, rớt cục bắt đầu truy đuổi bầy sói suy tàn.

Mấy chục năm qua Mặc Xuyên không ngừng cướp đoạt chém giết trên lãnh thổ Trung Nguyên, làm cho những nam nhi Trung Nguyên tràn đầy lòng căm hận cùng phẫn nộ.

Cừu hận là vũ khí, phẫn nộ cần trừng phạt! Thề không đội chung trời, thề quyết trận tử chiến!

Tín niệm điên cuồng cùng ý chí như sắt thép làm sĩ khí Liêu Đông quân bạo bằng, sát khí như hồng!

Ba phương đông, tây, bắc, năm vạn Tả Kiêu Vệ, một vạn Hồ Kỵ sư, hai vạn thiết kỵ Hề tộc, tổng cộng hơn tám vạn người bắt đầu cuộc chiến đại phản kích chưa từng có từ trước tới nay.

Trăm dặm chiến trường giết chóc như ma, khí thế như lửa, sinh mệnh như cỏ rác, sôi trào dữ tợn như a tỳ địa ngục.

Dưới tia nắng ban mai vừa hé lộ, Mặc Xuyên quay đầu nhìn Đường quân tràn khắp núi đồi, hoảng sợ vỡ mật. Hấn mất roi ngựa, phải dùng đao thúc ngựa, mũ đã bay mất, mái tóc rối bời bị gió thổi tung, chặt vật không chịu nổi.

- Lý Thất Hoạt, Lý Thất Hoạt!

Mặc Xuyên kêu to:

- Mang theo dũng sĩ Khiết Đan của người ngăn cản cho ta!

Lý Thất Hoạt đang thúc ngựa chạy bên cạnh Mặc Xuyên, kinh hãi nói:

- Đại hãn, Đường quân thế lớn, quân ta bình bại như núi đổ, làm sao ngăn cản?

- Ngăn không được cũng phải ngăn!

Mặc Xuyên giận dữ:

- Người không phải thường xuyên thổi phồng kỵ binh Khiết Đan của người thiên hạ vô địch sao? Bây giờ là thời điểm cho ta xem chiến lực của người! Nếu đắc thắng, sau khi trở về ta san bằng Hề tộc, đem toàn bộ thổ địa của Hề tộc ban cho người, nam nữ Hề tộc làm nô lệ của người, toàn bộ dê bò đều về người. Người chính là nhị hãn của Đột Quyết hãn quốc chúng ta!

Lý Thất Hoạt cắn chặt răng, ghì ngựa rút đao gọi Khả Đột Vu:

- Khả Đột Vu, chúng ta lưu lại ngăn cản!

- Cái gì?

Khả Đột Vu kinh sợ kêu lên:

- Đại thủ lĩnh! Đây không phải muốn cho toàn bộ huynh đệ chúng ta đều chiến chết tại chỗ này sao?

775. Chương 777 : U Châu Ác Chiến. (7)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 777 : U Châu ác chiến. (7)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Như thế nào, người sợ?

Lý Thất Hoạt cả giận nói:

- Người còn là nam nhân dũng sĩ Khiết Đan sao?

Khả Đột Vu vùng thương gầm lên:

- Sợ? Khả Đột Vu này lại sợ Đường quân sao? Đến đi, ta xem thử người Trung Nguyên nào dám cùng ta một trận tử chiến!

Ba vạn kỵ binh Khiết Đan suy tàn đột nhiên giống như bị diên hùng, diên cuồng hướng vòng vây của Đường quân bổ nhào trở lại. Lý Thất Hoạt thầm nghĩ trong lòng: Chiến cũng là chết, không chiến quay về cũng bị người Đột Quyết xử tử. Thay vì như vậy không bằng thống khoái chết trận nơi sa trường!

Đường quân lúc này đã chạy tới trong tiếng reo hò rung trời. Tám vạn binh mã đem ba vạn kỵ binh Khiết Đan đoàn đoàn bao vây, bắt đầu một cuộc chiến thảm thiết. Khả Đột Vu quả nhiên xứng đáng với danh xưng Khiết Đan đệ nhất dũng sĩ. Thiết thương sắc bén đâm thẳng cổ họng binh lính Đường triều, xem dáng vẻ của hắn rất có phong phạm của Khuyết Lạc Đặc năm xưa tại Sóc Phương.

Kỵ binh Khiết Đan cũng có chút chiến lực. Cho dù bị Đường quân vây quanh, bọn hắn phản kích cực kỳ hung hãn tuyệt địa, xung phong liều lĩnh không chút sợ hãi. Từng thanh loan đao mang theo hàn ý lạnh thấu xương chém giết, thương vong của Đường quân không ngừng bay lên.

Bọn hắn đều hiểu rõ ràng hôm nay hơn phân nửa khả năng không thể sống sót. Xuất phát từ bản năng ngổ ngược, bọn hắn trở nên liều lĩnh. Thuật bắn tên của người Khiết Đan quả nhiên hung ác dị thường, không ít mũi tên cướp đoạt tính mạng Đường quân, người Khiết Đan chẳng khác gì mãnh thú bị vây khốn, đang làm ra phản kháng cuối cùng.

Tần Tiêu đứng trên cổng thành lấy ra kính viễn vọng nhìn ra chiến trường xa mười dặm ngoài cửa bắc U Châu. Người Khiết Đan tới đường cùng phản kích hung hãn, điều này đối với Đường quân mà nói thật sự vô cùng bất lợi.

Thứ nhất sự liều lĩnh của bọn hắn sẽ tranh thủ được thời gian chạy trốn cho Mặc Xuyết, phục binh tại hà cốc Loạn Hà đủ khả năng ngăn cản hay không thật khó nói; thứ hai giết địch một ngàn tự thương tám trăm, cũng không đạt được lợi ích gì. Hơn nữa binh lính Khiết Đan rõ ràng là không thèm quan tâm đến tính mạng của mình, trên chiến trường gặp phải kẻ liều lĩnh không sợ chết là vô cùng đáng sợ. Liều Đông quân thật vất vả mới có được chiến lực quy mô như hôm nay, bất kỳ một binh lính nào thương vong, trả giá đều vô cùng trầm trọng.

Tần Tiêu đem kính viễn vọng đưa cho Kim Lương Phương, diễn cảm có chút ngưng trọng.

Kim Lương Phương nhìn một lúc, có chút kinh ngạc nói:

- Thật không ngờ người Khiết Đan tận trung với Mặc Xuyết như vậy. Bọn hắn liều mạng chiến đấu, chúng ta sẽ nếm thiệt thòi. Cho dù cuối cùng tiêu diệt toàn bộ binh mã Khiết Đan nhưng chúng ta vẫn phải trả giá thảm trọng.

Tần Tiêu trầm giọng nói:

- Bọn hắn không có lựa chọn, chỉ có thể lưu lại liều chết tới cùng. Trước mắt bọn hắn không phải tận trung với Mặc Xuyết mà là trung với khí tiết quân nhân cùng tôn nghiêm nam nhân. Ta không thể không thừa nhận Lý Thất Hoạt cùng Khả Đột Vu vẫn có chút khí phách cùng dũng khí. Kim tiên sinh, có kế sách gì tốt để nhanh chóng giải quyết nhóm binh mã Khiết Đan này không?

Kim Lương Phương cau mày, chậm rãi lắc đầu:

- Một đám người liều lĩnh không sợ chết, thật sự không có biện pháp đi giải quyết bọn hắn. Cách khả thi duy nhất chính là dùng tử vong chung kết bọn hắn.

Tần Tiêu càng cau chặt mày, đến cuối cùng hắn mở mắt, quát lớn:

- Truyền lệnh của ta, mở trống cửa bắc, bốn soái muốn đích thân nổi trống đốc chiến, thề đem người Khiết Đan chém tận giết tuyệt!

- Tuân lệnh!

Quách Tri Vận nhanh chóng chạy xuống cổng lầu đi truyền đạt quân lệnh của Tần Tiêu.

Thân thể Tần Ảnh run lên, ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu, há miệng thở dốc, trong ánh mắt tràn đầy vẻ âu sầu muốn nói lại thôi.

Tần Tiêu dùng khoe mắt nhìn hắn, lại nhìn thẳng về phía trước nặng trĩu nói:

- Đây là chiến tranh. Tần Ảnh, ngươi có biết tại sao ngươi biến thành một hoàng tộc Khiết Đan lưu lạc nơi tha hương, thê tử bị người giết hại hay không? Đó là bởi vì ngươi không đủ độc ác. Đứng ở góc độ nguyên soái Đại Đường như ta, trước mắt chỉ có toàn tiem bốn vạn người Khiết Đan mới có thể thắng lợi, mưu cầu hòa bình thời gian dài hơn nữa. Chiến tranh và hòa bình, ngươi biết sao?

Tần Ảnh đỏ mắt nhìn chiến trường phía trước, thì thào nói:

- Chiến tranh cùng hòa bình...chiến tranh chẳng lẽ là vì hòa bình sao?

- Được rồi, chiến tranh – chính là vì hòa bình.

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng, khoe môi hiện lên ý cười lạnh lùng mà vắng vẻ:

- Đem kẻ khơi dậy chiến tranh đánh thảm, đánh đau, đánh tới vạn kiếp bất phục mới có thể nghênh đón hòa bình. Một mặt ruộng chiều cùng khoan dung sẽ chỉ là một ít kẻ có thiên tính tham lam cùng tàn nhẫn sẽ càng thêm sùng bái vũ lực mù quáng. Hiện tại ta muốn nói cho bọn hắn biết, Đại Đường muốn hòa bình, nhưng cũng tuyệt không buông tha việc dùng vũ lực đến bảo vệ nó. Đồng thời ở trên chiến trường chúng ta cũng không sợ hãi bất luận kẻ nào!

Thân hình Tần Ảnh không tự chủ được phát run lên. Hắn cảm giác lời nói của Tần Tiêu còn rét lạnh hơn cả gió bắc phong tuyết từ bên ngoài thổi tới. Đây không chỉ là tiếng lòng của một nguyên soái cùng tướng quân, còn là tuyên ngôn đại khí hùng hồn của một cường quốc.

- Cùng Đường là địch thật là một việc vô cùng ngu xuẩn!

Tần Ảnh lẩm bẩm nói:

- Khiết Đan phụ thuộc vào người Đột Quyết cực kỳ hiếu chiến, rốt cục đã tự chiêu tới tai họa ngập đầu. Ta...ta là hậu nhân của Đại Hạ thị, lại không thể làm được chuyện gì!

Tần Tiêu quay đầu lại nhìn hắn chằm chằm, trầm tư một lúc lâu, nói:

- Ngươi không nói ta cơ hồ đã quên. Ngươi còn có cái tên, Đại Hạ Đốt Tòng Ly cùng Lý Vi Ẩn. Tổ tiên của ngươi từng là quận vương Đại Đường được Thái Tông hoàng đế khâm phong. Tuy rằng phụ thân Lý Tận Trung của ngươi phản Đường, nhưng việc này vô can với ngươi, khi đó ngươi đã bị Lý Thất Hoạt cùng Khả Đột Vu đuổi giết ra ngoài.

Trên mặt Tần Ảnh tràn đầy vẻ bi thương cùng thần sắc bất đắc dĩ:

- Vậy thì thế nào? Hiện tại tôi chỉ là một người Khiết Đan mắc nạn, còn không bằng một dân chúng Đại Đường.

Tần Tiêu nháy mắt, lại đi xuống cổng thành:

- Đi thôi, đã tới thời điểm nên đi thu thập cừu nhân Lý Thất Hoạt cùng Khả Đột Vu của ngươi rồi.

Cửa bắc U Châu, một đại quân trống không lồ đã được chuyên chở trên xe đẩy đi ra.

Trên đại chiến trường đã máu nhuộm đầy đất thây ngang khắp đồng. Trên chiến trường rộng lớn thảm thiết, tên bay như mưa, đao thương như gió. Vạn mã chạy chồm va chạm khắp nơi, thi thể hài cốt rơi rụng tràn đất.

Tần Tiêu cười ngựa ra khỏi cửa thành, mắt thấy tình hình như vậy, cho dù trong lòng lãnh khốc bình tĩnh thế nào cũng nhảy dựng lên thình thịch, nhiệt huyết trong thời khắc này nháy mắt sôi trào!

Biên cương, chiến trường, tính mạng thật nhiều nam nhi giống như sao băng, vĩnh hạn không ngày quay về!

Bọn họ dùng máu tươi cùng sinh mạng viết lên một ca khúc trấn hồn dân tộc. Lúc này há có thể vô khúc! Bây giờ, há có thể vô ca!

Tần Tiêu đem phượng sĩ lưu kim đang ném cho tiểu tốt bên cạnh, quát lớn:

- Lấy trống chùy!

Hắn cầm lấy trống chùy lớn như cánh tay, bước lên trên xe trống, lớn tiếng nói:

776. Chương 778 : U Châu Ác Chiến. (8)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 778 : U Châu ác chiến. (8)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Các huynh đệ, ta đến khởi đầu, mọi người theo ta cùng nhau nổi trống. Làn điệu chính là “Tần Vương phá trận nhạc”, để cho Thái Tông hoàng đế tại thiên chi linh, phù hộ Đại Đường dũng sĩ đại thắng quân thù!

- Hống!

Tam quân nhất thời cởi áo, lộ ra thân thể rắn chắc vạm vỡ, gõ một tiếng vào vách trống, xem như ứng hòa Tần Tiêu.

Tần Tiêu nhắm hai mắt lại, bên tai vang vọng tiếng gió bắc gào thét, nghe được thanh âm người rống ngựa hí trên chiến trường, nghe được tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng gào thét của linh hồn. Thân thể hắn không tự chủ được run rẩy lên. Từng đợt nhiệt huyết mãnh liệt mệnh mông giống như làm cho toàn thân hắn tràn ngập lực lượng đến vô cùng vô tận.

- Đông, đông, đông!

Tần Tiêu gõ trống, hơn trăm mặt quân trống đồng thời ứng hòa.

Từng tiếng nổ vang rung trời, hùng hồn trào dâng truyền lên vân tiêu, truyền khắp trăm dặm chiến trường.

Mỗi một Đường quân đều nghe được, đây là âm nhạc quen thuộc của Đường quân! “Tần Vương phá trận nhạc”, là nhạc khúc chúc mừng thắng lợi trong quân!

Thắng lợi, chúng ta cần thắng lợi!

Mỗi một Đường quân giống như lâm vào trạng thái si mê hưng phấn, điên cuồng tàn sát, hoan hô thắng lợi! Giết!

- Đông, đông, đông!

- Đông đông đông!

Làn điệu càng ngày càng dồn dập cùng trào dâng, giống như trời giáng lôi âm, bao phủ cả đại chiến trường. Tuy rằng chưa chắc người nào cũng nghe thấy được, nhưng tín niệm hăng hái giết địch làm mọi người đều cuốn hút lẫn nhau, sĩ khí cùng sức chiến đấu lập tức trường ảnh liệt.

Tần Tiêu luôn nhắm mắt lại, ra sức vỗ trống. Thiên phú âm nhạc của hắn thật tệ hại, học đàn suốt vài năm cũng không ra gì. Chỉ có quân trống Tần Tiêu mới có cảm tình cực kỳ thâm hậu, hơn nữa thật dễ dàng đã học xong. Bất kể là làn điệu gì trong quân, đều có thể thuận tay đánh ra hương vị.

Thay vì nói là dùng tay gõ trống, không bằng nói rằng dùng tâm để đánh, dùng lý tưởng hào hùng mà đánh!

Càng về sau Tần Tiêu càng vùng nhanh trống chùy, tiếng trống càng thêm mãnh liệt bao trùm trời đất. Cuối cùng hai tay Tần Tiêu cầm trống chùy vùng lên trời giận dữ hét:

- Đại Đường tất thắng!

Mấy ngàn thủ thành binh bên cạnh đã sớm bị chiến trường chém giết cùng tiếng trống sôi trào nhiệt huyết cuốn hút, lúc này cùng giận dữ hét lên:

- Đại Đường tất thắng!

Đại Đường tất thắng! Là tín niệm, là quyết tâm, là tuyên ngôn, là tượng trưng thực lực cùng máu lửa tán ca!

Đường quân trên chiến trường nhất thời càng thêm hưng phấn, rống lớn “Giết”, vũ khí vũ động, đất rung núi chuyển, tàn binh Khiết Đan hoảng hốt vỡ mặt!

Khẩu hiệu “Đại Đường tất thắng”, “Giết” nhanh chóng truyền khắp trăm dặm chiến trường cùng toàn bộ U Châu thành. Dân chúng cùng quân nhân trong thành đều không tự chủ được đi theo quát to.

Ba vạn kỵ binh Khiết Đan dừng mãnh nhất thời tan tác, ba đội ngũ Đường quân nhanh chóng thu nhỏ vòng vây, tiến hành cuộc chiến bao vây tiêu diệt cuối cùng.

Tần Tiêu ném xuống trống chùy cầm lấy kính viễn vọng nhìn tình thế trong chiến trận.

Chỉ thấy có một nhóm kỵ binh Khiết Đan đang cực kỳ hung hãn tả hữu xung đột liều chết, Đường quân khó thể ngăn cản. Tần Tiêu cau mày đem kính viễn vọng đưa cho Tần Ảnh đứng bên cạnh:

- Nhìn một chút, người nọ chính là Khả Đột Vu sao?

Tần Ảnh có chút nghi hoặc cầm kính viễn vọng ngơ ngác, rốt cục theo chỉ dạy của Tần Tiêu hướng phương xa xem qua. Nhất thời hấn kinh hãi kêu lên:

- Chính là hấn! Ngay tại trước mắt!

Dứt lời trên mặt liền đầy lên sát khí, ngón tay siết chặt kêu răng rắc.

- Đại soái, để cho tôi ra trận, đi giết hấn!

Tần Ảnh khom người bái xuống.

Tần Tiêu cau mày nhìn hấn, rốt cục nói:

- Được, đi thôi! Lấy thủ cấp của hấn về gặp ta!

- Dạ!

Tần Ảnh quá đổi vui mừng, xoay người nhảy lên ngựa rút đao hướng phía trước phóng đi.

Kim Lương Phương đi tới, nhẹ giọng nói:

- Đại soái, người cố ý cho hấn ra trận chém Khả Đột Vu, sau đó mới xuất một ít hậu chiêu?

Tần Tiêu thoáng cười:

- Quả nhiên không có chuyện gì gạt được người, lão mũi trâu. Người Khiết Đan sùng bái dũng sĩ, năm xưa Tần Ảnh là một trong những dũng sĩ Khiết Đan đếm được trên đầu ngón tay, là hậu duệ trực hệ của Đại Hạ thị. Nếu như hấn có thể giết chết được Khả Đột Vu trong cuộc chiến này, thật sự có chút thú vị.

- Ý của đại soái là muốn lợi dụng hấn hoàn toàn thu phục Khiết Đan bộ tộc?

Kim Lương Phương hỏi.

- Vì sao người lại dùng từ “lợi dụng” đây?

Tần Tiêu liếc mắt nhìn hấn, diễn cảm bình tĩnh nói:

- Người Khiết Đan cần một thủ lĩnh nhân từ bác ái chân chính, dẫn dắt họ sát nhập Hoa Hạ, dung nhập vào Hán tộc Trung Nguyên. Chẳng lẽ người không cảm thấy Tần Ảnh thật thích hợp sao? Không, kỳ thật chúng ta hẳn nên gọi hắn là “Đại Hạ Mạc Đốt Ly, hoặc là Lý Vi Ẩn” thì thỏa đáng hơn.

Kim Lương Phượng gật đầu nở nụ cười:

- Xem ra đại soái chẳng những là một nhân tài tướng soái, còn là một cột trụ lương đồng bất thể chi tài thời!

Tần Ảnh phóng ngựa vung đao lao vào chiến trường, bên tai truyền tới thanh âm hô giết vang rền, máu thịt văng khắp nơi. Ảnh mắt của hắn biến thành đỏ như máu, nổi phần nộ cùng cừu hận tràn đầy lồng ngực cơ hồ muốn làm linh hồn hắn thoát ra ngoài cơ thể.

Cừu hận gần hai mươi năm! Lý Thất Hoạt cùng Khả Đột Vu vốn đánh lén hắn, hủy một con mắt của hắn; sau đó còn đuổi giết hắn tới tận Hà Bắc, giết thê tử nhu nhược thiện lương không tranh sự đời của hắn, đứa con còn nằm trong tử lộ của hắn!

Hiện tại bọn hắn lại làm hại bộ tộc Khiết Đan gặp phải tai nạn như thế.

Cầm thú, các ngươi là cầm thú!

Tần Ảnh không tự chủ được gầm hét, người hầu thường ngày yên tĩnh lặng lẽ rút trong một góc hiện tại biến thành cô lang, chuyện cần làm duy nhất chính là đem kẻ thù của mình xé thành mảnh nhỏ.

Người Khiết Đan dã man cùng lỗ mãng, mỗi ngày ở trên lưng ngựa chém giết săn bắn, ngựa đã biến thành đôi chân của bọn họ, khống chế vô cùng tự nhiên. Loạn đao là hung khí cực kỳ hung hãn, một đao chém xuống áo giáp của Đường quân bị cắt qua, máu tươi phun tứ tung. Không thể phủ nhận kỵ binh Bắc Địch có sức chiến đấu mạnh hơn quân đội Đại Đường một bậc. Tám vạn người vây công ba vạn kỵ binh Khiết Đan cũng không nhìn thấy được áp đảo về ưu thế. Từng người Khiết Đan cơ hồ có thể lấy một địch hai. Bọn hắn dùng ngựa va chạm, dùng loạn đao chém giết, dùng cung tên bắn chết, chống cự từng vòng thế công liên tục của Đường quân đánh tới. Bọn hắn không có bao nhiêu kỹ xảo cùng chiến pháp, chỉ bằng vào bản năng đánh nhau chết sống. Bọn hắn lấy giết chóc làm nghề, lấy xạ kỵ cùng chúc nghiệp chém giết làm tiền vốn giành mạng sống. So sánh lẫn nhau, Đường quân chỉ mới tập luyện một năm có vẻ non nớt hơn thật nhiều. Nếu không phải sĩ khí ngẩng cao cùng lực lượng cùng chung mối thù thiêu đốt, Liêu Đông quân thật sự không thể sánh bằng Khiết Đan kỵ binh.

Tần Ảnh mặc áo giáp của Đường quân, binh lính Khiết Đan đã giết đỏ cả mắt không chút lưu tình đánh thẳng tới hắn. Tần Ảnh vung đao, từng thanh âm gió rít giống như đang gào khóc.

Đây đều là tộc nhân đồng bào của hắn!

Nhưng trước mắt bọn họ chính là địch nhân trên chiến trường. Hắn không giết người tất bị người giết chết. Đây là sự bi tráng phần nộ như thế nào?

777. Chương 779 : U Châu Ác Chiến. (9)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 779 : U Châu ác chiến. (9)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu cầm kính viễn vọng quan sát Tần Ảnh trong chiến trường, hắn chẳng khác gì một đầu ác ma đang không ngừng chém giết binh lính Khiết Đan ngăn cản trước mặt hắn. Người kia quả nhiên có võ nghệ tuyệt

luân, hơn nữa còn có kỹ xảo thiên phú chém giết trên chiến trường. Loan đao nằm trong tay hắn chẳng khác gì thần binh lợi khí, không chỗ nào không phá nổi.

Ở một góc chiến trường, Khả Đột Vu mang theo hơn trăm thân vệ tả xung hữu đột liều chết không ai ngăn cản nổi. Hình dáng người này cũng không quá cao lớn, nhưng thân thể linh hoạt dị thường, cũng không dùng loan đao mà là trường thương, tương tự như mã sóc của Đường quân. Thiết thương trong tay hắn chẳng khác gì bùa chiêu hồn đòi mạng, không biết đã đâm xuyên bao nhiêu cổ họng binh lính Đường triều, nhưng hơn trăm người bên cạnh hắn chẳng khác gì những mũi tên tới lui trong vòng vây của Đường quân, lại không người nào có thể cản trở, gió thổi cỏ rạp.

Tần Tiêu cau mày, ánh mắt híp lại, sát khí bắn ra bốn phía. Hắn cảm giác được tình cảnh năm xưa khi hắn đối chiến với Khuyết Đặc Lặc. Mấy vạn đại quân giao phong, hai người thắng bại làm bước ngoặt thay đổi chính thể chiến cuộc. Đây là chiến trường vũ khí lạnh, bất kỳ nhân tố nào đều có thể là mấu chốt xoay trở cuộc chiến. Ra trận trăm đại tướng, phải đại chấn sĩ khí làm quân địch tan rã. Tác dụng của một thành viên mãnh tướng được thể hiện cao nhất chính trong lúc này.

Nhưng hiện tại trong Liêu Đông quân lại không có ai đủ sức cùng Khả Đột Vu một trận chiến! Tần Tiêu âm thầm siết chặt nắm tay, xương cốt kêu lên răng rắc. Kim Lương Phượng vô cùng quen thuộc tính nết của hắn, vội vàng nói:

- Đại soái, chỉ huy đại cục làm trọng. Đao thương không mất, không thể tự mình xông vào nguy hiểm!

Tần Tiêu cảm giận trừng mắt nhìn hắn:

- Người nói thật nhiều! Ta có nói muốn lao ra trận sao?

Kim Lương Phượng nở nụ cười:

- Đây là do chính người nói!

Nhưng đúng ngay lúc này Khả Đột Vu dẫn người xông tới hữu quân Đường binh, một đường tự tay chém giết mười mấy Đường quân, không khỏi cười to như điên:

- Đến đây đi, sơn dương Trung Nguyên! Cho dùng sĩ Khiết Đan chúng ta tận tình giết hại!

- Đừng có cuồng vọng! Đại tướng Đại Đường tại đây!

Một tiếng gầm lên giận dữ, một người đỉnh thương đánh tới, Khả Đột Vu trợn mắt nhìn, một thương ngăn cản một thương, quát lên:

- Hãy xưng tên ra!

- Tả Uy Vệ kỵ tào tham tướng, Triệu Thiết Đầu là ta, tới lấy đầu của ngươi!

Triệu Thiết Đầu lại vùng thương đâm tới.

- Vô danh tiểu tốt!

Khả Đột Vu lắc mình tránh né, đuôi thương đâm vào đầu thương Triệu Thiết Đầu, thuận thế hoành một thương quét tới.

Tuy Triệu Thiết Đầu là một viên chiến tướng dũng mãnh, nhưng võ nghệ lại không tinh thuần. Một thương đâm tới vô cùng quý dị, hắn nhất thời thẳm kêu không xong, bên hông bị bổ một thương, vừa lúc đánh trúng yếu hại. Nhất thời nội tạng như muốn nổ tung, nháy mắt mất đi khí lực, chiêu thức giảm chậm thật nhiều. Khả Đột Vu quát to cấp tốc đâm thương, xuyên thẳng qua ngực Triệu Thiết Đầu.

Triệu Thiết Đầu mở to hai mắt, miệng phun máu tươi nắm chặt đầu thương của Khả Đột Vu, không chịu buông tay. Trong mắt hắn tràn ngập hận ý cùng không cam lòng, chỉ hận mình quá sớm bỏ thầy nơi chiến trường, không thể giết thêm càng nhiều quân địch.

Khả Đột Vu dùng sức rút vài lần nhưng không thể rút thương, dứt khoát đâm luôn về phía trước bỏ thương, khom người nhặt lên thương của Triệu Thiết Đầu.

Triệu Thiết Đầu té ngã trên mặt đất, giữa ngực dựng thẳng cây thương, run rẩy hộc máu chết không nhắm mắt. Khả Đột Vu nhìn hấn khinh thường hừ lạnh một tiếng:

- Không chịu nổi một kích!

Kỵ binh đi theo bên cạnh Triệu Thiết Đầu nhất thời thất thanh hô to:

- Tướng quân!

Cả nhóm liều lĩnh xông thẳng về hướng Khả Đột Vu, hấn lạnh lùng đưa mắt nhìn họ, trường thương nhanh chóng đâm ra, kết quả tăng thêm năm sáu mạng người.

Tần Tiêu ở xa xa nhìn thấy cảnh này, lồng ngực phập phồng kịch liệt trầm giọng phẫn nộ quát:

- Lấy binh khí cho ta!

Kim Lương Phượng nhất thời hoảng hốt liên tục ngăn chặn binh tốt cầm vũ khí, tận tình khuyên bảo Tần Tiêu:

- Đại soái, trước mắt còn chuyện trọng yếu phải làm, nếu như đại soái có chuyện gì sơ suất ưu thế chiến dịch sẽ hóa thành bọt nước!

- Như thế nào, người cho rằng ta sẽ thua an di Khiết Đan kia?

Tần Tiêu trừng to mắt nhìn Kim Lương Phượng, nộ khí đằng đằng.

Kim Lương Phượng liên tục xua tay:

- Không, ta không phải ý tứ này. Nhưng trong chiến trường tùy thời đều có chuyện không tưởng được phát sinh, cũng không phải là cao thủ thì có thể sinh tồn. Đại soái là người luôn tung hoành chiến trận, đạo lý như thế khẳng định hiểu rõ, cho nên...ty chúc khuyên đại soái hết thảy nên lấy đại cục làm trọng, đừng hành động theo cảm tính!

Tần Tiêu rầu rĩ hừ lạnh hai tiếng, cố gắng nhẫn nhịn xuống.

Trong chiến trường Khả Đột Vu càng hung hăng đắc ý, ha ha cười to nói:

- Tám vạn Đường quân lại không một người là đối thủ của ta, thật sự là buồn cười, buồn cười ah!

- Thú vị lắm!

Hấn vừa dứt lời, bên cạnh một thanh binh khí vàng óng đánh tới, mang theo ba đạo hàn quang thẳng tắp bổ vào đỉnh đầu của hấn.

Khả Đột Vu cả kinh: Khí thế thật mạnh!

Hấn muốn thúc ngựa tránh né đã không còn kịp, đành cứng rắn dùng thiết thương đón đỡ.

- Phanh!

Một tiếng kim loại va chạm nổ tung, Khả Đột Vu cảm giác cánh tay ê ẩm tê dại – thật đáng giận, người kia dùng trọng binh khí!

- Đại Đường Hoàn Tử Đan tại đây, Khả Đột Vu, mau nhận lấy cái chết!

Người đến là một tiểu tướng quân chừng hai mươi tuổi, không ngờ có thể xuất ra khí lực lớn đến như thế. Khả Đột Vu âm thầm kinh ngạc: Thật sự là trời sinh thần lực! Ân...kim giáp kim bào, binh khí chính là phượng sí lưu kim đang sao? Người này là Hoàn Tử Đan, đồ đệ của Tần Tiêu?

- Tiểu nhi lớn mặt cuồng vọng!

Khả Đột Vu oán hận phun một ngụm:

- Xem ta trước tiên chém ngươi, sau đó đi giết sư phụ ngươi!

- Miệng đầy rầm thối, ngươi cũng xứng!

Hoàn Tử Đan giận dữ, phượng sí lưu kim đang như mưa rào cuồng phong đâm ra, đâm thẳng tới trước ngực Khả Đột Vu.

Khả Đột Vu hơi có chút kiêng kỵ với thần lực của Hoàn Tử Đan, vì vậy không đón đỡ, chỉ thúc ngựa né tránh. May mắn hắn tránh né thật nhanh, nếu không cũng không chỉ bào phục bị chém rách mà là bị xuyên thẳng.

Hoàn Tử Đan được thể không buông tha người, từng bước ép sát đánh ra phượng sí lưu kim đang, Khả Đột Vu chỉ cản được một chiêu, hai chiêu còn lại phải tránh lui.

- Chuột nhất nhất gan!

Hoàn Tử Đan giận quát một tiếng, lại chém xuống. Khả Đột Vu bị chọc giận gắng gượng tiếp một thương, sức lực đẩy bật phượng sí lưu kim đang, thuận tay đâm thẳng một thương vào ngực Hoàn Tử Đan. Hoàn Tử Đan khom người né tránh, chém ngang một chiêu thẳng vào đầu ngựa, Khả Đột Vu kinh hãi vội vàng thúc ngựa dựng lên, vung một thương ngăn cản thể công.

Hai người trong trận người tới ta đi, qua hơn mười chiêu mỗi bên một nửa, không ai chiến ngã được đối phương.

Tần Tiêu xa xa nhìn thấy, trong lòng thầm cả kinh: Khả Đột Vu đích thật xứng với danh xưng đệ nhất dũng sĩ. Công phu của Hoàn Tử Đan hắn hiểu rõ, tuy rằng không đủ tinh xảo nhưng uy mãnh bá đạo cực kỳ, có thể vượt qua kỹ xảo. Phóng mắt trong Liêu Đông quân hiện tại, chỉ sợ có mỗi Lý Tự Nghiệp sánh vai, chỉ có Tần Tiêu mới có thể đánh bại. Nhưng Khả Đột Vu đối chiến lại không lạc hạ phong, xem ra đích thật là có thể đối chiến với hắn!

778. Chương 780 : U Châu Ác Chiến. (10)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 780 : U Châu ác chiến. (10)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Dòng máu hiếu chiến trong huyết quản Tần Tiêu lại bốc cháy lên. Ra trận gặp đối thủ đây là chuyện một quân nhân luôn tha thiết ước mơ. Bốn năm năm, kể từ năm đó đối chiến cùng Khuyết Đặc Lặc tại Sóc Phương, Tần Tiêu cũng chưa từng được tận tình phát tiết. Hiện tại nhìn thấy Khả Đột Vu, đích thật là đáng giá cho hắn thử một lần!

Tần Tiêu không tự chủ được đưa mắt nhìn Kim Lương Phượng đứng bên cạnh, lão đầu tử giống như đang canh giữ tù nhân chặt chẽ đỉnh ngay bên cạnh, chết sống cũng không chịu rời đi. Tần Tiêu không khỏi có chút tức giận, hận không thể nhào lên đem lão gia hỏa kia trói chặt ném sang một bên. Nhưng trong lòng hắn cũng hiểu được thật rõ ràng, lời của lão gia hỏa kia rất có đạo lý.

Tần Ảnh vừa giết được ra ngoài, đã lao tới bên cạnh cuộc chiến của Hoàn Tử Đan cùng Khả Đột Vu, lên tiếng hét lớn:

- Mời Hoàn tướng quân nghỉ một chút, để cho ta tới giết hắn!

Khả Đột Vu đẩy bật phượng sí lưu kim đang, quay đầu căm tức nhìn người mặc hắc sam, không khỏi kinh sợ hỏi:

- Là người? Không ngờ ngươi còn chưa chết?

- Ngươi còn chưa chết, ta làm sao dám chết?

Tần Ảnh vùng mạnh loan đao trong tay:

- Đến đây đi, Khả Đột Vu! Ân oán nam nhân Khiết Đan đều có phương thức giải quyết riêng của mình!

Khả Đột Vu liếc mắt nhìn Hoàn Tử Đan, dùng thương chỉ vào hắn:

- Nhưng tiểu tử kia không được đến gây hấn đánh lén!

Tần Ảnh hướng Hoàn Tử Đan khom người nói:

- Hoàn tướng quân, Đại Hạ Mạc Tông Ly lấy danh nghĩa tổ tiên cầu người, mời người cho ta cùng Khả Đột Vu một cuộc chiến cuối cùng!

Hoàn Tử Đan nâng cao phượng sí lưu kim đang liếc mắt nhìn hai người, chậm rãi lui sang một bên, lạnh lùng trừng mắt nói:

- Như các người mong muốn! Bất quá các người quyết đấu là giải quyết ân oán cá nhân, ta không quên chức trách của mình. Khả Đột Vu, mặc kệ là người thắng hay bại, hôm nay hắn phải chết ở nơi này.

Khả Đột Vu cười ha hả:

- Chết? Chết có gì đáng sợ! Nếu không các người cùng tiến lên đi! Khả Đột Vu này trước khi chết có thể đối chiến với hai cao thủ Khiết Đan cùng Đại Đường, cả đời này không còn gì tiếc nuối!

Dứt lời hắn ném xuống trường thương, rút loan đao bên hông chỉ vào Tần Ảnh trầm giọng quát:

- Đến đây đi, Mạc Tông Ly! Đến báo thù cho thê tử cùng con mắt của người! Là thời điểm này, nếu người bất hạnh tiếp tục thua trên tay của ta, chỉ có kiếp sau đi tìm ta báo thù!

- Ta sẽ quý trọng cơ hội báo thù cuối cùng hôm nay!

Tần Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi tức giận rít gào:

- Khả Đột Vu, nhận lấy cái chết! đọc truyện mới nhất tại .

Ngựa như điện, đao như phong, Tần Ảnh lao thẳng về hướng Khả Đột Vu. Khả Đột Vu cũng hét lớn, vùng đao đón nhận. Hai thanh loan đao giống như hàn quang đánh tới cùng nhau, thanh âm tiếng va chạm chói tai vang lên, đao ảnh bốc cao, hai người thoáng chốc qua hơn mười chiêu, chiêu chiêu đoạt mệnh, chiêu chiêu tàn nhẫn.

Binh lính đi theo bên cạnh Khả Đột Vu tựa hồ cảm giác ra một ít khác thường, có người kỳ quái kêu lên:

- Đây là...Mạc Tông Ly thế tử Đại Hạ gia?

Ở một góc khác trong chiến trường, thủ lĩnh Khiết Đan Lý Thất Hoạt được một đại đội thân binh hộ vệ tả xung hữu đột, nhưng không cách nào giết ra vòng vây. Áo da cừu của hắn nhuộm đầy máu tươi, có người Khiết Đan cũng có cả Đường quân. Đối mặt với Đường quân dày đặc, trong tim hắn đã không còn sợ hãi, chỉ còn lại chết lặng cùng tàn nhẫn.

Hoàn Tử Đan mang theo một nhóm thiện binh như gió thổi cỏ rạp giết vào trong thiết kỵ Khiết Đan, nhìn thấy được Khiết Đan đại kỵ phía trước.

- Đại tướng quân địch?

Trong lòng Hoàn Tử Đan không khỏi vui vẻ, tức giận nói:

- Các huynh đệ, bắt thủ lĩnh Khiết Đan trở về thỉnh công với đại nguyên soái, theo ta cùng nhau giết đi vào!

- Hống!

Mấy trăm hàn đao múa may, kỵ binh Khiết Đan người ngã ngựa đổ. Hoàn Tử Đan gương mẫu xung phong thẳng về hướng Lý Thất Hoạt đứng trước.

Tần Tiêu đứng trên xe chở quân trống, cầm kính viễn vọng ở xa xa nhìn vào chiến trường, toàn thân ngựa ngáy, quyết miệng nói với Kim Lương Phượng:

- Tiểu tử Hoàn Tử Đan chạy đi bắt Lý Thất Hoạt.

Kim Lương Phụng nghiêm trang nói:

- Ân, Hoàn Tử Đan thật dũng mãnh, đích thật là một vị tướng quân xông pha chiến đấu thật tài giỏi.
- Ha ha, bắt rồi bắt rồi, con mẹ nó thật nhanh!

Tần Tiêu vô cùng sảng khoái kêu lên, không nhịn được mắng to.

Kim Lương Phụng trợn mắt nhẹ giọng nói:

- Đại soái, người có thể nghiêm túc ổn trọng một chút hay không?
- Nghiêm túc cọng lông!

Tần Tiêu nhú mày bĩu môi nói:

- Nam nhi tâm huyết ra trận giết địch, cần gì tao nhã? Người nhìn thấy trên chiến trường có ai nói “chào ngài, tại hạ hữu lễ, tại hạ là tới giết ngài”? Chỉ nghe nói “làm con mẹ người, giết sạch các người, lão tử kháo cả nhà người”, toàn là những khẩu hiệu du côn hào phóng như vậy. Người tham gia quân ngũ còn học nhả nhận, đây không phải là vô nghĩa rầm thú sao!

Kim Lương Phụng nhất thời dở khóc dở cười lắc đầu nói:

- Ta xem nếu ta còn hỗn tại U Châu thêm vài năm, sẽ biến thành thô lỗ giống như các người, thật làm xấu hổ thế nào, ài!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Lão mũi trâu ngốc tử!

Trong chiến trường, Hoàn Tử Đan giết vào trùng vây, một thanh phượng sí lưu kim đang không người cản nổi, đánh bay loan đao của Lý Thất Hoạt, vung tay bắt hấn kéo qua ngựa mình. Lý Thất Hoạt nhất thời tuyệt vọng kêu to, muốn cắn lưỡi tự sát. Hoàn Tử Đan một tay bóp cằm của hắn, nhất thời “rắc” một tiếng bẻ trật sang bên, trong lòng tràn đầy vui mừng mang theo chiến lợi phẩm hưởng bên ngoài xông ra.

Đường quân nhìn thấy Hoàn Tử Đan bắt sống Lý Thất Hoạt, hân hoan vui mừng, nhất thời kêu la như sấm, sĩ khí đại chấn. Binh lính Khiết Đan cực kỳ hoảng sợ, mắt thấy đại kỳ gãy xuống, chủ soái bị bắt, đều liều mạng đánh tới hướng Hoàn Tử Đan. Trong lúc nhất thời Hoàn Tử Đan biến thành trung tâm bị vây giết. Tướng sĩ Thiên Bình Giám không chút sợ hãi hộ quanh bốn phía, thiết tỉ nỗ cùng đại đao vô tình cướp đoạt tính mạng địch nhân. Đội ngũ vài trăm người trật tự chỉnh tề tung hoành trên chiến trận. Những nơi đi qua đàn áp đánh lui quân địch như thủy triều, thập phần chói mắt, dần dần sắp ra tới bên ngoài, đi tới bên cửa thành U Châu.

Kim Lương Phụng vuốt râu cười ha ha:

- Quả nhiên dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, danh sư xuất cao đồ ah! Trong vạn quân bắt sống tướng địch, bội phục, bội phục!

Tần Tiêu cũng mười phần tự hào cười ha ha:

- Lão mũi trâu, người lần đầu tiên nhìn thấy trận thế lớn như vậy đi?
- Đích thật là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy.

Kim Lương Phụng cũng không che giấu.

Tần Tiêu nhìn hấn buồn cười:

- Đã ghiền sao?
- Đã ghiền.

Kim Lương Phụng quay đầu liếc mắt nhìn Tần Tiêu, lại nhìn ra phía trước ra vẻ đạo mạo nói:

- Con mẹ nó thật đã ghiền!

Hoàn Tử Đan một tay mang theo Lý Thất Hoạt đặt trên lưng ngựa, cực kỳ hưng phấn chạy tới trước mặt Tần Tiêu, ném Lý Thất Hoạt xuống đất, bái xuống lớn tiếng nói:

- Báo cáo đại soái, mặt tướng may mắn không làm nhục mệnh, bắt sống đại tù trưởng Khiết Đan Lý Thất Hoạt mang về, thỉnh đại soái xử lý!

779. Chương 781 : U Châu Ác Chiến. (11)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 781 : U Châu ác chiến. (11)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Tốt!

Tần Tiêu khen hấn một tiếng:

- Công lao này đủ bù đắp quân còn mà người còn thiếu. Người đâu, áp giải Lý Thất Hoạt nhốt vào phủ đại đô đốc, canh giữ cẩn thận. Không thể ngược đãi, không cho hấn tự sát!

Hơn mười tiểu tốt lập tức vây lên áp giải Lý Thất Hoạt vào thành, Lý Thất Hoạt mơ hồ áp ứng hướng Tần Tiêu hô to:

- Tần Tiêu, muốn giết cứ giết, ta chỉ cầu chết nhanh, cấp thống khoái đi!

Tần Tiêu nhìn Kim Lương Phượng bĩu môi:

- Giao cho người, đi mà xem chừng hấn. Trước tiên dùng ba tắc miệng lưỡi của người khuyên hấn bỏ qua ý niệm tự sát trong đầu rồi tính sau.

- Dạ!

Kim Lương Phượng hiểu ý gật gật đầu, chấp tay xá một cái quay vào trong thành.

Trong lòng Tần Tiêu thầm may mắn kêu lên: Nữ quân gia cuối cùng đã đi, con mẹ nó!

Trên chiến trường, người Khiết Đan mất đi chủ soái, nhất thời tan tác như núi đổ, bị Đường quân vây quanh giết hại. Cuộc đại chiến đã kéo hơn canh giờ, Tần Tiêu vừa nghỉ tới Mặc Xuyên chạy xa, trong lòng không khỏi khẩn cấp. Hấn nhảy lên lưng ngựa, cầm phượng sí lưu kim đang, nhìn mấy trăm thiên binh trước mặt lớn tiếng nói:

- Hoàn Tử Đan, các huynh đệ Thiên Binh Giám, cùng ta giết vào chiến trận!

- Dạ!

Mọi người nhất thời nhiệt huyết sôi trào, phấn khởi hô to.

Đại Đường chiến thần, thủy tổ Thiên Binh Giám trong truyền thuyết, rốt cục muốn đích thân ra trận!

Tần Tiêu cầm lấy phượng sí lưu kim đang, trong lòng ngực sôi trào nhiệt huyết, vung mạnh thần binh hướng về phía trước, thúc ngựa lao ra:

- Giết!

Quân trống lại vang lên lần thứ hai, cổng thành bắc U Châu đại kỳ bay tung, thanh âm tiếng hoan hô như sấm. Kim Lương Phượng vừa vào thành chưa bao lâu bị tiếng hô to hoảng sợ, vội vàng chạy lên cổng lầu vừa nhìn, thấy được đại kỳ chủ soái đã dũng mãnh lao vào chiến trường, dưới chiến kỳ vị chiến tướng trong

kim giáp hồng bào đang vung thần binh lợi khí, một đường xông qua không người địch nổi, chẳng phải chính là đại nguyên soái Tần Tiêu vừa mới cùng mình vô nghĩa ngay trên cổng thành đó sao?

Kim Lương Phương phần nhiên mà bất đắc dĩ lắc đầu:

- Vẫn là Phạm Thúc Đức nói đúng thôi! Tần Tiêu mặc dù đã làm cha, là đại nguyên soái, vẫn là tính khí nhị cột vừa thấy đánh giặc liền ngồi không yên năm xưa, phải tự mình đi lên đánh nhau mới cam tâm!

- Ha ha! Man di Khiết Đan, nhận thức Đại Đường Tần Tiêu sao?

Phương sí lưu kim đang trong tay Tần Tiêu giống như mãnh thú xuất quan, chẳng phân biệt người ngựa chém nát, cắt qua kỵ binh Khiết Đan chẳng khác gì cắt giấy. Suốt mấy năm an nhàn, rốt cục hắn có cơ hội tự tay giết địch thỏa thích một trận. Nhìn thấy máu tươi tung bay, nghe được tiếng hô to thảm thiết, Tần Tiêu chợt phát hiện cuộc sống tà dương như máu ngày trước, bản thân như khí nuốt sơn hà liếc nhìn thiên quân của mình đã trở lại.

Người của Thiên Binh Giám hôm nay rốt cục đã kiến thức được một mặt cuồng vọng mười phần của Tần Tiêu. Loại khí thế thiên hạ vô địch, thật sự là khiếp tâm hồn người. Làm cho bọn họ toàn thân tràn đầy lực lượng, khí lực càng lớn hơn xưa vài lần. Xuất đao càng thêm nhanh, hơn nữa trong lòng không còn lo lắng chiến bại cùng tử vong. Trung Nguyên Lang Ma tướng quân, rốt cục xuất hiện trên chiến trường!

Nhất thời người Khiết Đan giống như đạt được quân lệnh vô hình, nhất thời xông về hướng Tần Tiêu. Đường quân cũng nghiêng về bên này xung phong liều chết, dần dần Tần Tiêu đã biến thành trung tâm của chiến trận.

Hoàn Tử Đan nhìn thấy quân địch càng ngày càng nhiều, có chút bận tâm giết tới bên người Tần Tiêu nói:

- Sư phụ, thỉnh về thành trước!

- Hồn tiểu tử, ngươi gọi ta cái gì?

Tần Tiêu trợn mắt mắng một tiếng, một chiêu đánh bay loan đao của một người Khiết Đan, đồng thời cắt tay hắn thành ba đoạn.

- Đại soái, mời về doanh chỉ huy, chuyện xông trận giao ạt tướng là tốt rồi!

Hoàn Tử Đan vũ động vũ khí, chống đỡ những mũi tên bay tới.

- Thú lắm! Cầm miệng cho lão tử!

Tần Tiêu tức giận quát, chiến mã hí dài dựng lên. Tần Tiêu giận dữ quát to:

- Người Khiết Đan nghe, Đại Đường Liêu Đông quân đại nguyên soái Tần Tiêu ở đây! Ai muốn cùng ta một trận chiến, toàn bộ phóng ngựa tới đây!

Sau đó hắn nhìn Hoàn Tử Đan phần nộ quát:

- Hoàn Tử Đan, ngươi muốn bốn soái lâm trận lùi bước sao? Man di Khiết Đan, ta còn không xem vào mắt. Xem bọn hắn ai có thể giết ta!

Giọng nói chưa dứt, nhất thời Tần Tiêu chỉ lo mắng Hoàn Tử Đan đột nhiên cảm giác đầu vai đau đớn thấu xương, không khỏi mắng to lên:

- Con mẹ ngươi, ai thừa dịp lão tử nói chuyện bắn tên trộm?

Một mũi tên cắm trên đầu vai hắn, vừa lúc cắm thẳng vào khe hở của khôi giáp trên vai. Nửa năm qua hắn không mặc nhuyễn giáp, hôm nay đương nhiên không ngoại lệ, không nghĩ tới lại bị bắn thương.

Đám người Hoàn Tử Đan nhất thời kinh hãi:

- Đại soái!

- Gào cái gì gào, một mũi tên, không chết được!

Tần Tiêu ngang nhiên rút đao, trường đao vung lên, chặt đứt đuôi tên chỉ lưu lại mũi tên còn cắm trong da thịt.

Tần Tiêu cắn răng, vốn đang kích động nên không cảm giác đau đớn, hiện tại càng không xem ra gì, tức giận quát:

- Thiên binh môn, kéo cung nỏ, cho người Khiết Đan cũng nhìn xem nỗ tiến của chúng ta không phải dễ chọc!

- Hồng!

Thanh âm tiếng rít vang lên, mấy trăm thiên binh cài tên, trong tiếng rít vang truyền đến, người Khiết Đan lập tức tuyệt vọng.

Người ngã ngựa đổ!

Tần Tiêu tinh thần phấn chấn, hăng hái xung phong. Hoàn Tử Đan kinh hãi đi theo sau hắn, chỉ sợ hắn lại có sơ suất lần nữa. Chỉ xung phong một lát Hoàn Tử Đan chợt phát hiện nam nhân như thiên tướng kia giống như không có việc gì, vẫn giết người như ngóe, gió thổi cỏ rạp.

Trong lúc nhất thời sư đồ hai người cùng tiến, hai thanh phượng sí lưu kim đang chém giết không ngừng, soái kỳ tung bay khắp trên chiến trường.

La Vũ Phong tay cầm soái kỳ, hấn chờ giờ khắc này thật quá lâu, lúc này hấn cơ hồ đã quên hết thấy, chỉ lo giờ cao soái kỳ đi theo sau lưng Tần Tiêu. Bờ lưng của hấn đã trúng ba bốn mũi tên vừa chạm tới da thịt nhưng hấn lại không hề cảm giác. Thứ nhất có khả năng ngăn trở nên không bị thương nặng, thứ hai bị nhiệt huyết sôi trào kích thích làm cho hấn quên đi tất cả.

Góc tây bắc chiến trường Khả Đột Vu cùng Tần Ảnh vẫn còn chiến đấu không ngớt.

Hai bên đều có Đường quân cùng binh lính Khiết Đan vây quanh, nhưng không ai xông vào giữa trận. Trong lúc nhất thời không ai dám bắn lên, chỉ sợ tổn thương người một nhà.

Lực lượng hai người ngang nhau, trên cánh tay cùng lưng của Khả Đột Vu trúng ba đao, bả vai cùng cánh tay Tần Ảnh trúng năm đao, hai người đầm đìa máu tươi, nhưng chỉ lo điên cuồng vung đao muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Nửa canh giờ trôi qua, người Khiết Đan đã bị Đường quân chia tách mà chém giết. Đem ưu thế chuyển thành thắng thế, đây là chiến thuật lâm trận cơ bản của Đường quân, diễn luyện không dưới trăm ngàn lần.

Tần Tiêu mang theo thiên binh môn đánh tới bên cạnh cuộc chiến của Tần Ảnh, nhìn thân thể đầm máu của hấn không khỏi có chút nóng lòng: Người này hiện tại chưa thể chết được, ta còn có chỗ trọng dụng! Tiểu tử thú vị Hoàn Tử Đan, thật nghĩ là giang hồ luận võ nghĩa khí nắm quyền sao, sao có thể đáp ứng cho họ chiến đấu cao thấp trên chiến trường đây?

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu vươn tay cho tiểu tốt bên cạnh:

780. Chương 782 : U Châu Ác Chiến. (12)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 782 : U Châu ác chiến. (12)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Lấy cung tên!

Tần Ảnh tựa hồ phát hiện Tần Tiêu đã đến, ngăn cản một đao bổ tới, thúc ngựa nhảy ra ngoài trận:

- Đại soái, thỉnh dừng bắn tên, tôi muốn tự tay giết súc sinh này báo thù cho thê tử cùng đồng bào lâm nạn!
- Yên tâm, người cứ quyết đấu đi thôi. Ta không làm bị thương Khả Đột Vu.

Tần Tiêu cười lạnh, sừ sừ sừ, nhất thời ba binh lính Khiết Đan rơi xuống ngựa, kêu thảm một tiếng liền mất đi tính mạng.

Khả Đột Vu kinh hãi rít gào giận dữ:

- Người chính là Tần Tiêu? Bắn tên ngoài trận có bổn sự gì, đến cùng ta quyết trận tử chiến!

Tần Tiêu cười to dùng binh khí chỉ vào hắn:

- Người còn không xứng! Trước chiến ngã đối thủ của người rồi nói sau!

Khả Đột Vu giận dữ, khàn giọng rít gào xông về hướng Tần Ảnh.

Tình hình trước mắt chính là ngoan cố chống cự điển hình. Thật nhiều Đường quân vây quanh Khả Đột Vu, giống như mèo vờn chuột nhìn chăm chăm vào cuộc chiến giữa Tần Ảnh cùng Khả Đột Vu. Nhưng Khả Đột Vu đã sớm ôm lòng phải chết, chỉ muốn đem Tần Ảnh chém giết dưới đao xem như đủ vốn, vì thế hắn xuất ra toàn lực.

Tần Ảnh cũng hiểu được đây là cơ hội báo thù cuối cùng của hắn, không thể buông tha, vì vậy càng thêm liều mạng đối chiến.

Bên ngoài vòng chiến, Tần Tiêu lại giương cung tiếp tục bắn ba mũi tên, lại thêm ba người ngã quỵ.

Khả Đột Vu nghe được thanh âm có người té ngựa, không tự chủ được trong lòng run sợ: Tiễn pháp của người này thật sự là kỹ năng thần kỳ! Hắn không sợ chỉ cần bắn trật một chút, thương tổn chính Đường quân hay sao?

- Sừ sừ sừ...

Lại thêm ba mũi tên, ba người chết ngay lập tức!

Tần Tiêu đột nhiên lớn tiếng quát:

- Khả Đột Vu nhận lấy cái chết!

Sau đó chột kéo dây cung, “ông” một tiếng ngân nga vang lên.

Khả Đột Vu hoảng sợ co rụt thân hình muốn tránh né, nhưng không ngờ Tần Ảnh bổ tới một đao chém thẳng vào cổ của hắn.

Đầu của Khả Đột Vu ngã nhào xuống ngựa, quay tròn rơi đến bên chân chiến mã.

Đường quân nhất thời lớn tiếng hoan hô:

- Hống, hống, hống!

Tần Ảnh ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Tần Tiêu, Tần Tiêu ném cung, làm như không có việc gì quay mặt sang nơi khác.

Tần Ảnh chậm rãi giơ tay lên, nhìn loan đao còn đầm máu tươi trong tay, toàn thân ngáy ngẩn. Một trận gió bắc lãnh liệt thổi tới, hắn đột nhiên cảm giác thân thể của mình giá lạnh từ trong ra ngoài, nhìn không thấy một tia sinh khí, không còn chút nhiệt độ.

Cừu hận. Suốt hai mươi năm hắn chỉ nhớ mỗi từ này. Nhưng sau khi tự tay giết chết kẻ thù, hắn lại phát hiện mình hoàn toàn trống rỗng. Hai bàn tay trắng, chẳng khác gì một cái xác không hồn, không có theo đuổi, không hưởng thụ, không còn ý nghĩa để sống sót.

Hắn giống như nhìn thấy được hình ảnh thê tử của mình hiện trước mặt. Họ đều đang mỉm cười, giống như bình minh phía chân trời, ấm áp lẫn ngọt ngào.

Trên mặt Tần Ảnh nổi lên dáng tươi cười, thật lâu như thế mọi người lần đầu tiên thấy hắn cười. Nụ cười thật thoải mái, ngộ đạo, lại lộ ra vài tia quý dị.

Đường quân cùng binh lính Khiết Đan chung quanh cơ hồ quên cả chém giết, ngơ ngẩn nhìn nam nhân kỳ quái trước mặt. Chỉ thấy hắn chậm rãi cúi người nhìn đầu lâu của Khả Đột Vu, thì thào nói:

- Đã xong. Yên nhi, đại lang, ta báo thù ẹ con nàng. Hơn mười năm rồi cực ta chờ đến ngày này. Ta rốt cuộc đã có thể giải thoát. Mẹ con nàng...là tới đón ta sao? Chờ ta, ta lập tức sẽ đến!

Dứt lời hắn đột nhiên vung đao, muốn chém thẳng vào cổ mình.

Bỗng nhiên ở trước mắt hắn hiện lên một đạo kim quang, loan đao lập tức bị đánh bay. Tần Ảnh kinh ngạc mở mắt, nhìn phượng sí lưu kim đang hoành trước mặt mình, đang chỉ vào cổ họng của mình. Nam nhân đã trợ giúp mình báo được đại thù về mặt giận dữ nhìn chằm chằm vào hắn.

- Người làm gì?

Sắc mặt Tần Tiêu lạnh xuống, ngữ khí nặng trĩu.

Tần Ảnh run rẩy mấp máy môi, cúi đầu:

- Tôi...tôi đi bồi thê tử của tôi...

- Càn rỡ! Ai cho phép người?

Tần Tiêu vung phượng sí lưu kim đang, nhất thời vang lên thanh âm đinh đương:

- Người đừng quên thân phận của người bây giờ!

Thân thể Tần Ảnh nhẹ run rẩy, trong lòng thầm nói: Đúng vậy, ta đã là nô lệ của hắn. Hắn gọi ta sống, ta phải sống; hắn muốn ta chết, ta phải chết. Ai... xem tại

Thanh âm Tần Tiêu vang lên:

- Trên chiến trường trước mắt mỗi thời khắc đều có tộc nhân của người bị giết chết. Đồng thời cũng có Đường quân tử vong. Nhưng mỗi khi có Đường quân tử vong, cừu hận của chúng ta đối với Khiết Đan càng tăng thêm một tầng. Ta không muốn nhìn thấy càng nhiều người phải chết, nếu người có năng lực ta hi vọng người có thể giúp ta.

Sắc mặt Tần Ảnh trắng bệch nhìn quanh, không biết phải làm sao. Hiện tại ngay chung quanh hắn còn có năm sáu chục binh lính Khiết Đan tay cầm loan đao co rút lại, chuẩn bị cùng Đường quân quyết một trận tử chiến. Những người kia nghi hoặc mà kinh sợ nhìn Tần Ảnh, diễn cảm thập phần phức tạp.

- Bắt đầu từ những người này.

Tần Tiêu phát binh khí:

- Mọi người lui về phía sau.

Tần Ảnh có chút ngây dại nhìn Đường quân đang thối lui ra bốn phía, lại nhìn người Khiết Đan đang dựa vào gần mình.

Rốt cuộc trong những binh lính Khiết Đan kia có một người tiến đến gần hắn, một thanh âm nghi hoặc vang lên:

- Là Mạc Tông Ly? Thật là Mạc Tông Ly sao?

Thân hình Tần Ảnh run lên, mở to con mắt còn lại ngơ ngác nhìn lão nhân Khiết Đan hơn năm mươi tuổi kia. Tóc của hắn đã hoa râm, trên người bị tổn thương đầy máu. Tần Ảnh nhất thời không nhận ra hắn, chỉ phải nghi ngờ nói:

- Là ta...

- Nhi đồng, ta là thất cữu Tác Mạc của người ah!

Lão chiến sĩ Khiết Đan kích động thúc ngựa lại gần:

- Nguyên lai người thật không có chết! Truyền ngôn trong bộ tộc là thật sự đúng không? Lý Thất Hoạt cùng Khả Đột Vu hãm hại người, cướp vị trí đại thủ lĩnh, sau đó mang theo người của tám bộ tộc đầu hàng

Đột Quyết Mặc Xuyên... Mặc Tông Ly, người là con cháu Đại Hạ thị, vì sao qua nhiều năm như vậy không xuất hiện qua?

- Ta...

Tần Ảnh có chút kích động nhìn Tác Mặc, khuôn mặt ưu tư nói:

- Mẫu thân của ta vẫn khỏe chứ?

- Ai, đã qua đời từ ba năm trước.

Tác Mặc nói:

- Mặc Tông Ly, thất cử của người dù gì cũng là thủ lĩnh Thất Cát bộ. Ta biết hiện tại người đã đầu phục Đường quân. Như vậy chính là địch nhân của chúng ta. Được rồi, đến đây đi! Nam nhi Khiết Đan đổ máu không đổ lệ, nhặt lên loan đao của người, làm cho thất cử nhìn xem người còn dũng mãnh giống như năm xưa hay không?

- Không! Ta không thể!

Tần Ảnh đột nhiên kích động kêu lên:

- Vì cái gì, vì sao phải chiến tranh? Người Khiết Đan vì sao phải chiến? Vì tiền bạc châu báu, nữ nhân, lương thực hay là vì nguyện trung thành Mặc Xuyên? Vì sao chúng ta phải làm tay sai cho Mặc Xuyên?

- Mặc Tông Ly, nếu người vẫn là nam nhân Khiết Đan, không nên nói ra lời như vậy!

Tác Mặc rít gào:

- Chúng ta là quân nhân, chỉ cần phục tùng quân lệnh. Chết trận sa trường chính là số mạng của chúng ta! Đến đây đi Mặc Tông Ly! Thất cử có thể chết trong tay cháu của mình còn vui vẻ hơn chết trong tay Đường quân! Đến cùng ta quyết một trận tử chiến!

781. Chương 783 : U Châu Ác Chiến. (13)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 783 : U Châu ác chiến. (13)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Hồ đồ!

Đúng lúc này bên cạnh truyền qua một thanh âm tiếng quát chói tai, Tần Tiêu thúc ngựa đến gần hai người, chỉ vào Tác Mặc nói:

- Tác Mặc tướng quân đúng không? Ta kính trọng lòng tâm huyết cùng tâm thành của người. Đồng dạng cũng khinh bỉ sự ngu xuẩn cùng vô tri của người. Người có biết hiện tại người đang làm gì không? Các người đang đào mộ cho chính mình cùng người nhà và tộc nhân của mình! Được rồi, chúng ta là quân nhân, chết trận sa trường là số mạng cùng quang vinh của chúng ta. Nhưng nếu chúng ta vì ngu xuẩn cùng hại nước hại dân mà chiến, thật không đáng! Nam nhân hãn không sợ chết, nhưng nên có nhiệt huyết cùng vì chính nghĩa mà chết! Người cho rằng hôm nay các người chết trận như vậy, được tộc nhân ca tụng, nổi danh sử sách sao? Sai lầm rồi! Các người chỉ lưu tiếng xấu muôn đời! Bởi vì các người đi theo một thủ lĩnh ngu dốt. Thay Mặc Xuyên tàn bạo thực hiện cuộc chiến xâm lược! Bởi vì các người khơi dậy chiến tranh, Khiết Đan mới gặp tai nạn càng lớn hơn nữa; bởi vì các người chết trận vô nghĩa, Khiết Đan từ nay về sau mất đi những dũng sĩ như các người. Tương lai bộ tộc các người cần thịnh vượng, cần xây dựng sự nghiệp, các

người đã nằm dưới đất vô dụng hoàn toàn. Các người còn dám nói cái gì là dũng sĩ, nam nhân, quả thật chỉ là phế nhân vô giá trị!

- Người...

Tác Mạc nhất thời giận dữ phát run, dùng đao chỉ tới, tức giận nói:

- Người chính là Tần Tiêu đúng không? Tuy rằng ta biết mình đánh không lại người, nhưng người dám ô nhục vinh dự của người Khiết Đan chúng ta, ta liều mạng với người!

Dứt lời hấn vung đao muốn chém về hướng Tần Tiêu.

Đột nhiên Tần Ảnh vung tay lên, bắt lấy lưỡi đao của hấn, trầm giọng nói:

- Thất cử, hấn nói, đúng!

Tác Mạc ngạc nhiên nhìn bàn tay đang đổ máu của Tần Ảnh, kêu lên:

- Mạc Tông Ly, người đã không còn xứng đáng làm con cháu của Đại Hạ gia, buông tay! Nếu không ta giết luôn cả người!

- Vậy người giết đi!

Tần Ảnh vẫn không buông tay, tùy ý máu tươi của mình chảy xuống dọc theo loan đao. Hấn chỉ lẳng lặng nhìn Tác Mạc, chậm rãi nói:

- Thất cử, chúng ta không thể quá ích kỷ, chỉ nghĩ tới thù hận cùng vinh nhục của mình. Phải, đúng vậy, ta đầu phục Đường quân, hơn nữa còn là nô lệ của đại soái, người có thể mắng ta là phản đồ Khiết Đan. Nhưng Mạc Tông Ly này chưa từng quên ta là người Khiết Đan. Chuyện chúng ta phải làm chính là giúp càng nhiều người Khiết Đan thoát khỏi bể khổ, rời xa chiến tranh, vượt qua những ngày tháng an tường bình thản. Chiến tranh cùng giết chóc mang đến nỗi khổ cho dân chúng Khiết Đan còn chưa đủ hay sao? Nhìn xem đi, trên vài chục dặm chiến trường nơi chốn đều nằm đầy xác chết của nam nhi Khiết Đan chúng ta. Trong bộ tộc của chúng ta lại có thêm bao nhiêu cô nhi quả mẫu? Mục đích của chiến tranh là vì hòa bình, không phải xâm lược cùng giết chóc. Kẻ lấy xâm lược cùng giết chóc làm mục đích khơi dậy chiến tranh, nhất định là sẽ thất bại. Cũng giống như Mạc Xuyết cùng Lý Thất Hoạt hôm nay!

Tác Mạc giật mình, vẫn có chút kinh ngạc nói:

- Người đang giáo huấn cậu của người sao, Mạc Tông Ly?

Tuy hấn nói như thế nhưng khí lực trong tay hấn đã rõ ràng yếu xuống, đao cũng rơi lỏng.

Tần Ảnh buông lỏng loan đao, vẫn nhìn mấy chục binh lính Khiết Đan chung quanh, thở dài một tiếng nói:

- Xem đi, thất cử. Những nam nhi Khiết Đan này đều có gia viên cùng người thân của chính mình. Không ai so với ta càng thêm lý giải thật sâu nỗi thống khổ cùng tuyệt vọng khi mất đi thân nhân. Thất cử, vì sao chúng ta phải vì một ít lý do ngu xuẩn vớ vẩn đi tiến hành cuộc chiến tranh vô nghĩa này đây? Được rồi, xem như lúc trước bị Mạc Xuyết bức bách, nhưng hiện tại Mạc Xuyết đã bị đánh bại, hấn đã không còn khả năng hiếp bức được chúng ta chuyện gì. Chúng ta vì sao vẫn giống như chó săn, thay hấn bán mạng thật vô nghĩa? Người phóng mắt ra mà xem một chút, trên toàn chiến trường còn bóng dáng của người Đột Quyết sao? Bọn hấn chỉ xem người Khiết Đan làm đá kê chân, đã chạy thoát rất xa.

Tần Ảnh vừa nói như thế, binh lính Khiết Đan đưa mắt nhìn khắp nơi, quả nhiên không còn một người Đột Quyết nào trên chiến trường, không có người sống cũng chẳng thấy người chết.

Tần Ảnh nhắm mắt lại:

- Buông đao đi, đừng tiếp tục cuộc chiến vô nghĩa này. Đại Đường sẽ khoan dung chuyện hồ đồ mà người Khiết Đan đã làm, có phải không, Tần đại soái?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Nói rất đúng, Tần Ảnh. Chúng ta nhận thức hơn nửa năm, lần đầu tiên ta nghe người nói được nhiều lời như vậy. Được rồi, lời người nói cũng chính là lời mà ta muốn nói. Người đâu, truyền quân lệnh của ta,

người Khiết Đan nào nguyện đầu hàng, đều miễn chết. Ta lấy vinh dự của một đại nguyên soái cùng quân nhân mà bảo đảm, cam đoan ngày sau không truy cứu bất kỳ binh lính Khiết Đan nào, sẽ nghĩ biện pháp cho các người quay về bản thổ.

Tác Mạc kinh thanh kêu lên:

- Người nói thật sự?

Tần Tiêu nhíu mày nghiêm mặt nói:

- Nhất ngôn cửu đỉnh!

Nhất thời những binh lính Khiết Đan kêu lên:

- Thủ lĩnh, chúng ta đừng đánh nữa! Người Đột Quyết đã tự bỏ chạy, lưu chúng ta ở lại nơi này liệu mạng. Lý Thất Hoạt bị bắt sống, Khả Đột Vu đã bị Mạc Tông Ly giết chết. Chúng ta đều nghe theo thể tử Đại Hạ gia, đi theo hấn góp sức cho Đường quân đi?

Tác Mạc nhìn các chiến hữu từng vào sinh ra tử nhiều năm, không khỏi cả kinh nói:

- Các người...lại có ý nghĩ như vậy? Vừa rồi chúng ta còn cùng Đường quân liều mạng chém giết!

- Bởi vì chúng ta đã liều mạng chém giết nên chúng ta mới sẵn sàng góp sức cho Đường quân!

Trong binh lính Khiết Đan có người kêu lên:

- Bọn họ là những chiến sĩ đáng giá tôn kính! Khác hẳn những binh lính Đường quân ngày trước chúng ta từng gặp qua!

Những chiến sĩ Khiết Đan vừa hô lên, quân lệnh của Tần Tiêu cũng được truyền đạt xuống, nhất thời xung quanh vang lên tiếng hô to:

- Người Khiết Đan đầu hàng miễn tử! Không trách tội xưa!

Tác Mạc cắn chặt răng, ném loan đao xuống đất, nhìn Tần Ảnh cúi người thi lễ:

- Thế tử, chúng ta nghe người! Từ hôm nay trở đi, chúng ta đi theo thể tử, cùng nhau góp sức Đường quân, không tiếp tục cuộc chiến vô nghĩa này!

Những chiến sĩ Khiết Đan khác cũng ném đao nhảy xuống ngựa quỳ một gối, một tay đặt trên ngực:

- Bái kiến thể tử!

Tần Ảnh kinh ngạc nhìn những chiến sĩ Khiết Đan quỳ trước mặt mình, thì thào nói:

- Thế tử?

Tần Tiêu đứng một bên khẽ nhếch môi, trộm nở nụ cười.

Ngay lập tức hấn cho Tần Ảnh mang theo người Khiết Đan đi chiêu an những người còn lại. Gần hai canh giờ sau, cả chiến trường đã bình tĩnh trở lại. Sáu bảy ngàn người Khiết Đan còn sống sót sau cuộc chiến đều đầu hàng, nhận thức Tần Ảnh làm tân nhậm thủ lĩnh của bọn họ.

Tần Tiêu quay về cổng lầu cửa bắc, nhìn bộ hạ thu nạp tù binh quét dọn chiến trường, trong lòng không nhận được có chút vui sướng: Xem ra để Tần Ảnh ổn định Khiết Đan đích thật là có diệu dụng! Hiện tại chỉ cần dùng chút thủ đoạn đã giúp cuộc chiến nhanh chóng chấm dứt, ít nhất giảm bớt thật nhiều người thương vong giữa đôi bên. Không tệ, không tệ, thật đáng giá, hơn nữa còn là một chuyện tốt.

782. Chương 784 : U Châu Ác Chiến. (14)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 784 : U Châu ác chiến. (14)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

Tần Tiêu đứng trên cổng thành, càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ, tựa hồ không nhận được muốn bật cười. Đúng lúc này Kim Lương Phượng đi đến bên cạnh hắn, thập phần nhận chân võ vai hắn:

- Đại soái, đã ghiền sao?

- A nha, ta khao!

Tần Tiêu thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đau đến cắn răng:

- Người làm gì?

Một chiêu của Kim Lương Phượng không nhẹ, đánh thẳng lên đầu vai hắn, ban đầu Tần Tiêu vẫn còn hưng phấn nên không có cảm giác đau đớn, hiện tại đã trầm tĩnh lại bị hắn vỗ lên vết thương mới cảm giác được vô cùng đau đớn.

Kim Lương Phượng vuốt râu, làm ra bộ dạng đạo mạo, chậm rãi hỏi:

- Thế nào, trả giá nhiều rồi chứ? Đại soái nên nhanh chóng hồi phủ rút tên trị thương một chút đi, nếu đây đưa làm vết thương bị vỡ thật sự không tốt.

Tần Tiêu cười cười nhìn đầu vai đầm đìa máu tươi của mình, đích thật có chút dọa người. Hắn lăn lộn quân lữ nhiều năm như thế đúng là lần đầu bị thương. Tuy rằng không bắn trúng yếu hại nhưng dù sao mũi tên vẫn còn cắm trong thịt, thật sự rất đau. Hơn nữa vẫn còn không ngừng chảy máu.

Tần Tiêu nhăn mày, nhìn xuống chiến trường nói:

- Hiện tại không gấp, Mặc Tuyết càng trốn càng xa, nhiều nhất chỉ cần một ngày hắn đã chạy tới hà cốc Loan Hà. Đến lúc đó không biết Lý Tự Nghiệp cùng Đỗ Tân Khách có thể chống đỡ được hay không. Nếu để cho hắn chạy thoát thật sự mất con cá lớn. Ta chỉ nghỉ ngơi một canh giờ sẽ tự mình dẫn Hồ Kỳ sư đến tiếp viện, đảm bảo không xảy ra sơ suất.

- Không được.

Kim Lương Phượng kiên quyết lắc đầu:

- Ta lấy danh nghĩa hành quân trưởng sử phản đối kế hoạch đó của người. Người là đại soái, bây giờ còn bị tổn thương, hắn phải ở lại trong thành chỉ huy tác chiến.

Tần Tiêu cảm giận trừng mắt liếc hắn:

- Người là trưởng sử, ta còn là đại soái đâu! Đại trận truy bắt Mặc Tuyết trọng yếu như vậy ta không tự mình đi chỉ huy, còn làm đại soái cái rắm? Đừng nói nhiều lời, truyền lệnh xuống, để Lý Giai Lạc mang theo Tả Kiêu Vệ quét tước chiến trường, thu nạp tù binh. Cần xử lý tù binh như thế nào phải giao cho người. Ta cùng Lý Đại Bô mang theo Hồ Kỳ sư cùng kỵ binh Hề tộc đi hà cốc truy đồ Mặc Tuyết.

Kim Lương Phượng có chút tức giận nhìn Tần Tiêu, oán hận thấp giọng nói:

- Vậy được rồi, tốt xấu người cũng phải nhỡ tên bằng bó vết thương một chút đi? Người hồi phủ trị thương một chút, nơi này để ta sắp xếp. Một lát nữa người tới cửa bắc, ta phụ trách tập hợp sẵn nhân mã.

- Ha ha, đây mới là người hợp tác tốt của ta thôi!

Tần Tiêu vỗ lên vai Kim Lương Phượng như báo phục:

- Vậy ta đi trước. Phải rồi, Lý Thất Hoạt thế nào?

- Không chết được!

Kim Lương Phượng nhu nhu bả vai, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thật là tên lỗ mãng!

Tần Tiêu ha ha cười to, đi xuống lầu, sải bước lên ngựa chạy về phủ đại đô đốc. Ở dọc đường có thể nhìn thấy thủ hạ của Thạch Thu Giản cùng Khương Sư Độ đang phòng ngự cùng võ an dân chúng trong thành. Đã có nhiều bách tích ra khỏi nhà, nghe nói U Châu quân thắng trận đang không ngừng chạy đi thông báo, mọi người nhìn thấy Tần Tiêu lập tức hoan hô kính lễ.

Tần Tiêu cũng không dừng ngựa mà chạy thẳng về trong phủ, gọi quân y Lưu Dịch đến trị thương cho hắn.

Trời giá lạnh, Tần Tiêu cởi áo giáp để trần thân trên. Lưu Dịch cau mày nhìn miệng vết thương của hắn cẩn thận, nói:

- May là không bôi độc, không thương tổn tới gân mạch, không có gì trở ngại. Nhưng mùa đông khí huyết không vượng, miệng vết thương không dễ khép lại, hơn nữa còn có chút tổn thương xương cốt. Đại soái cần an tâm nghỉ ngơi hai tháng không thể dùng sức, không được tức giận. Bằng không dù miệng vết thương nhỏ cũng sẽ gây ra đại phiền toái.

- Không khoa trương như vậy chứ? Không phải chỉ là bị đâm thủng một lỗ thôi sao, đừng nói chuyện giống như ta rất yếu ớt.

Tần Tiêu đĩnh đạc nói:

- Mau băng bó một chút, ta còn phải lập tức mang binh ra trận.

- Đại soái, không thể!

Lưu Dịch kiên trì nói:

- Mặc dù chỉ là vết thương nhỏ, nhưng mũi tên vừa vặn bắn trúng đốt xương vai, nếu không cho nó mau chóng khép lại, sau này dễ dàng sinh ra hậu hoạn. Nói không chừng sẽ bị phế bỏ tay trái!

- Đừng nói nhảm, bôi thuốc, băng bó lại!

Tần Tiêu cau mày trừng mắt nhìn hắn:

- Hiện tại quân tình khẩn cấp, làm sao quản được nhiều. Đánh xong cuộc chiến này rồi nói sau.

Tần Tiêu vừa dứt lời, cửa phòng đột nhiên bị một cước đá văng, sau đó chợt nghe tiếng kêu to thật khoa trương khủng hoảng:

- Oa, lão công, làm sao huynh lại bị thương!

Tần Tiêu sững sốt: Tử Dịch!

Tử Dịch mặc áo giáp của Mặc Y, kích động chạy tới trước mặt Tần Tiêu, ánh mắt nhìn trừng trừng vào miệng vết thương của hắn, đau lòng kêu lên:

- Oa! Chảy máu thật nhiều, tại sao lại như vậy! Võ công của huynh lợi hại như thế mà cũng bị thương? Là tên hỗn đản nào làm huynh bị thương? Muội...muội đi liều mạng với hắn!

Tần Tiêu liên tục xua tay ý bảo nàng an tĩnh lại, Tử Dịch lại gấp đến tận giậm chân:

- Huynh nói chuyện nha! Huynh làm sao lại bị thương? Là tên hỗn đản nào làm huynh bị thương? Nói nhanh nha, gấp chết người ta!

Mặt nàng có chút đỏ bừng, nói chuyện đã lộn xộn, hơn nữa sắp chảy nước mắt.

Lưu Dịch vội bước tới ngăn trở nàng:

- Phu nhân, thỉnh an tâm đừng nóng nảy, để tiểu nhân giúp đại soái rửa sạch vết thương còn phải băng bó lại.

- Được, được, ta không nói nữa, người làm nhanh lên!

Tử Dịch đứng bên cạnh Lưu Dịch khẩn trương nhìn Tần Tiêu, hai tay siết chặt, giống như vết thương đang ở trên người nàng, trong lòng không ngừng nháy mạnh. Nàng nhận thức Tần Tiêu đã lâu, đây là lần đầu

tiên nhìn thấy hấn bị thương. Tuy rằng nàng biết bị thương không nặng, nhưng thấy hấn chảy máu trong lòng nàng liền luống cuống, giống như xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa, bản thân nàng không nhẫn nhịn được muốn khóc.

Tần Tiêu nhìn Tử Dịch, nhịn không được thấp giọng cười nói:

- Nha đầu ngốc!

Lưu Dịch dùng nước nóng tỉ mỉ rửa sạch vết thương cho Tần Tiêu, thoa thuốc, sau đó băng bó lại. Sau khi làm xong lấy bộ y phục mới cho hấn thay, Tử Dịch lại đột nhiên kêu lên:

- Chậm đã!

Dứt lời nàng chạy qua phòng bên tìm kiếm bộ nhuyễn giáp của Tần Tiêu, chạy ngược lại nói:

- Mặc vào!

Tần Tiêu nhìn bộ dáng nhận chân của nàng, không nói thêm lời nào cởi áo mặc nhuyễn giáp trước tiên. Tử Dịch chẳng khác gì một hiền thê lương mẫu, có chút luống cuống tay chân giúp hấn mặc nhuyễn giáp, cẩn thận đôi môi. Khi kéo áo lên tới đầu vai có lẽ động tới vết thương, Tần Tiêu đau đớn hừ lên một tiếng, lúc này Tử Dịch không còn nhẫn nhịn được khóc rống lên.

Lưu Dịch đã lui ra ngoài, Tần Tiêu dùng tay phải ôm lấy Tử Dịch vỗ nhẹ lưng nàng:

- Khóc cái gì, vết thương nhỏ mà thôi, không đau.

- Muội...muội không biết!

Tử Dịch dán chặt vào lồng ngực của Tần Tiêu, nước mắt rơi như mưa nức nở nói:

- Muội vừa thấy vết thương của huynh đã không nhẫn nhịn được muốn khóc! Muội tình nguyện người bị thương chính là muội dâu. Chẳng qua trên người đau một chút, còn tốt hơn trong lòng vừa chua xót vừa đau.

Tần Tiêu ha ha cười:

- Nha đầu ngốc, người mang binh đánh giặc chịu chút vết thương nhỏ tính là gì? Trận thế vừa rồi muội không chứng kiến, mấy vạn người đối chiến, chết thật nhiều người.

783. Chương 785 : U Châu Ác Chiến. (15)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 785 : U Châu ác chiến. (15)

Nhóm dịch: Sói già

Nguồn: VVD

- Còn cười! Đã bị thương thành như vậy mà còn cười!

Tử Dịch đau lòng cẩn thận vuốt vuốt đầu vai của hấn:

- Đau không?

- Không đau.

Tần Tiêu vỗ vỗ vai nàng:

- Tốt lắm, để ta mặc áo giáp, còn phải mang binh ra trận đuổi theo Mặc Xuyên.

- Muội muốn đi!

Tử Dịch nhảy dựng quơ nắm tay kêu lên:

- Muội muốn giết địch quân, báo thù cho lão công!

Tần Tiêu liếc mắt nhìn nàng, tự mặc áo giáp không trả lời. Tử Dịch khấn trương dán tới, nhỏ nhẹ nói:

- Lão công, mang muội cùng đi đi...

Tần Tiêu mặc áo giáp, Tử Dịch nhiệt tình hỗ trợ. Tần Tiêu quyết đoán kiên trì nói:

- Không được.

- Vì sao?

- Quá nguy hiểm.

- Huynh có thể đi, vì sao muội không thể đi?

Tử Dịch kích động kêu lên:

- Huynh đã nói nguy hiểm, lại nhẫn tâm để muội ở nhà lo lắng cho huynh sao? Muội nhất định phải đi theo bên người huynh. Nói cho huynh biết mấy ngày nay muội ngủ không yên, vừa nằm mơ đã mơ thấy huynh bị thương, toàn thân đầy máu! Hiện tại đúng rồi, muội vừa về đã thấy huynh bị thương. Không được, muội nhất định phải đi! Nhất định!

- Tử Dịch...

Tần Tiêu chớp mắt nhìn nàng:

- Muội lén lút từ Dịch Châu chạy tới đây, ta còn chưa tính sổ với muội, muội còn muốn lòng tham không đáy? Chiến trường là địa phương nào, đây không phải là phòng bếp nhà chúng ta. Đi ra chiến trường tùy thời đều sẽ mất mạng!

- Huynh!

Tử Dịch ủy khuất trừng mắt nhìn hấn:

- Huynh còn muốn theo muội tính sổ? Bỏ đi, bỏ đi! Muội nhìn thấy trong lòng huynh rõ ràng là không có muội. Uống uội mỗi ngày đều lo lắng cho huynh, huynh luôn xem muội thành rườm rà cùng gánh nặng! Nếu như vậy năm đó vì sao huynh phải lấy muội? Chúng ta là phu thê, là phu thê nha! Phu thê phải đồng cam cộng khổ. Vì sao tỷ tỷ có thể đi theo bên cạnh huynh công khai ra trận giết địch, muội vì sao không thể? Huynh bất công, rõ ràng là xem thường muội!

Dứt lời Tử Dịch oán hận giậm chân, lớn tiếng òa khóc chạy ra ngoài, vừa chạy vừa lau nước mắt.

Tần Tiêu không khỏi có chút ngạc nhiên. Tử Dịch từ khi nào lại trở nên để ý tới như vậy? Còn ghen tỵ với tỷ tỷ của nàng... Chẳng lẽ ta thật sự có chút vắng vẻ nàng sao? Hay là tiểu nha đầu này giống như lời nói của tỷ tỷ nàng, sau khi thành thân mới thực sự phát hiện trong lòng mình vẫn có ta?

Tần Tiêu không còn kịp nghĩ ngợi, sải bước đuổi theo. Tử Dịch cũng thật thông minh không chạy đi quá xa, hơn nữa sau khi ra khỏi phòng cũng không lớn tiếng gào khóc, chỉ đứng cạnh chuồng ngựa nắm lấy Thắt Tuyết hoa mã của Mặc Y cúi đầu trộm lau nước mắt.

Tần Tiêu cười thâm, đi đến cạnh chuồng ngựa hỏi nàng:

- Chạy ah, vì sao lại không chạy?

- Chạy cái gì, muội ở chỗ này, chờ huynh.

Tử Dịch chợt mỉm cười, hai mắt đầm lệ thấp giọng nói:

- Muội mặc kệ, hôm nay nếu huynh không uội đi theo, cả đời này muội không thêm để ý tới huynh nữa.

Tần Tiêu cười khê, dẫn ngựa đi ra xoay người nhảy lên:

- Lên ngựa!

- A? Hi hi!

Tử Dịch lập tức vui vẻ nở nụ cười, xoay người nhảy lên lưng ngựa, có vài phần xấu hổ lại đau lòng, xen lẫn đắc ý, còn có vài phần nhu tình nhìn Tần Tiêu, thấp giọng hỏi:

- Thật sự không đau sao?

- Không đau.

Tần Tiêu phát roi ngựa, nhìn nàng mỉm cười ôn nhu:

- Nên xuất binh, đi thôi, Anh Dực tướng quân!

- Dạ, đại nguyên soái!

Tử Dịch hân hoan vui mừng, ôm quyền nói:

- Mạt tướng đi theo bên người đại nguyên soái, không rời một bước!

- Ha ha!

Hai người cưỡi ngựa rời khỏi phủ đại đô đốc đi tới cửa thành phía bắc.

Kim Lương Phượng đang ở nơi đó chờ Tần Tiêu, hồi báo một chút tình huống thống kê công tác thương vong.

Nhân số thương vong của Liêu Đông quân khoảng năm ngàn người, chỉ có Hồ Kỵ sư thương vong ít nhất, chỉ hơn bảy trăm người. Trước mắt Hồ Kỵ sư cùng kỵ binh Hề tộc đã tập hợp tại cổng thành, đã quét dọn xong chiến trường, bất kể là chiến sĩ Đường quân hay Khiết Đan tử vong hoặc chiến sĩ bị thương đều đã được an bài ổn thỏa.

Tần Tiêu nhìn Kim Lương Phượng nói:

- Việc này không nên chậm trễ, ta dẫn người đuổi theo Mặc Xuyên. Chúng ta trì hoãn một canh giờ, Lý Tự Nghiệp phải cực khổ thêm một canh giờ. Trước mắt xem ra cuộc chiến này chỉ mới tiến hành được gần phân nửa, cuộc diễn chân chính vẫn còn chờ phía sau. Kim tiên sinh, người cần vỗ an tù binh Khiết Đan mới thu phục được. Nhất là thủ lĩnh các bộ cùng Đại Hạ Mặc Tông Ly – chính là Tần Ảnh – Lý Vi Ẩn. Việc này người am hiểu hơn ta, giao cho người. Nhớ kỹ một nguyên tắc, đối xử bình đẳng.

- Đại soái yên tâm!

Kim Lương Phượng chấp tay nói:

- Đã có uy thế cùng thắng lợi trên chiến trường, làm tiếp việc này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ta sẽ đem người Khiết Đan dần xếp ổn định xuống dưới.

Tần Tiêu gật đầu:

- Tả Uy Vệ kỵ tào tham tướng Triệu Thiết Đầu trận vong, thật đáng tiếc. Theo ta xem, cứ để cho Tác Mặc vừa quy phục kia đảm nhiệm chức vụ đó đi. Hắn là cậu của Mặc Tông Ly, ổn định xong hai người họ ngày sau càng dễ dàng làm việc, sẽ có thật nhiều chỗ tốt.

- Dạ!

- Vậy được rồi, chúng ta đi!

Tần Tiêu phát roi ngựa, cùng Tử Dịch đi ra cửa bắc. Ngoài cửa thành, Hồ Kỵ sư cùng kỵ binh Hề tộc đã chờ đợi xuất phát, Hoàn Tử Đan cùng Lý Đại Bô đều đang ở nơi này.

Ngoài ý muốn chính là Tần Ảnh cùng Tác Mặc đều có mặt. Hai người nhìn thấy Tần Tiêu đi ra đều thúc ngựa chạy đến đón chào.

- Đại soái!

Tần Ảnh tiến lên, đưa tay lên ngực cúi người thi lễ nói:

- Cho chúng tôi đi cùng đại soái truy bắt Mặc Tuyết đi. Hắn hại chết nhiều tộc nhân của chúng tôi như vậy, chúng tôi phải báo thù cho những người đã hi sinh!

Tần Tiêu nhìn đáng vẻ tràn đầy ý chí chiến đấu của hai người, lắc đầu:

- Không được, các người vừa trải qua cuộc chiến kịch liệt, thương vong thảm trọng, cần được chỉnh đốn nghỉ ngơi. Hiện tại ta mang theo Hồ Kỵ sư cùng kỵ binh Hề tộc sẽ giảm bớt thương vong, thể lực lại sung túc.

- Thế tử, đừng nói với hắn!

Tác Mạc tức giận kêu lên:

- Người Hán ưa thích đem lời nói thật dễ nghe, nhưng hắn thật sự không tin được chúng ta! Chúng ta đi!

- Chờ một chút, thất cử!

Tần Ảnh cuống quýt ngăn cản hắn, liên tục hướng Tần Tiêu giải thích:

- Thật xin lỗi, đại soái. Cậu của tôi là người tính tình thẳng thắn nóng nảy, ngài đừng nên trách tội.

- Ta không trách các người.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Ngày sau hắn sẽ rõ, thời gian sẽ chứng minh hết thảy. Tần Ảnh, hiện tại người xem như là một phần tử của Liêu Đông quân, tuân thủ quân lệnh là việc đầu tiên cần phải làm, cứ như thế, chúng ta đi!

Lúc này, trên Ma Tùng sơn tại Loan Hà.

Màn đêm đã sắp buông xuống, nhiệt độ hạ thấp. Từng đợt gió bắc gào thét thổi tới, gió rít u u tạo thành thanh âm thật quái dị.

Lý Tự Nghiệp xoa xoa bàn tay giá lạnh, thở ra một hơi, oán hận thấp giọng mắng:

- Mẹ nó, tên Mặc Tuyết kia, còn chưa chịu tới. Thật muốn đông lạnh chết người!

Một người bên cạnh nói:

- Đại tướng quân, thời tiết thật sự quá lạnh, hay là cho các huynh đệ đốt lửa sưởi ấm đi!

- Nói bậy bạ gì đó? Hiện tại là lúc nào, làm sao mà đốt lửa?

Lý Tự Nghiệp trừng mắt, lớn tiếng quát:

784. Chương 786: Cuộc Chiến Phục Kịch Tại Loan Hà. (1)

Chương 786: Cuộc chiến phục kích tại Loan Hà. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

- Các người đã quên quân lệnh của đại nguyên soái hay sao? Không thể lộ hành tung, để an di Bắc Địch biết chúng ta đang mai phục tại nơi này. Nếu đốt lửa ngay nửa đêm ai cũng thấy được rõ ràng. Người tham gia quân ngũ chết còn không sợ, còn sợ lạnh sao? Nói cho các huynh đệ, cố gắng nhẫn nhịn đi, không thể đốt lửa. Để cho Mặc Tuyết đến đây, chúng ta liền xua quân giết xuống, chỉ cần hoạt động sẽ không thấy lạnh.

- Dạ!

Tiểu tướng ngoan ngoãn đi xuống truyền lệnh. Lý Tự Nghiệp cau mày nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy mỗi người bị đông lạnh vẻ mặt trắng xanh, môi khô nứt, có chút người còn đang run rẩy. Trong lòng hắn không

khỏi rửa thắm: thời tiết quý quái, lạnh như thể thật làm người ta không chịu nổi. Nhưng trách nhiệm của đội ngũ chúng ta quá nặng, không chấp nhận có chút sơ suất. Chỉ mong tên Mặc Xuyên đáng chết kia xuất hiện sớm một chút, cho các huynh đệ hoạt động thì sẽ đỡ hơn.

Ngày ngắn đêm dài, màn đêm buông xuống nhiệt độ không khí đã giảm xuống âm mười độ, hắt nước thành băng. Lý Tự Nghiệp dẫn người mai phục tại khu rừng này cảm giác thân thể mình muốn biến thành băng tượng, toàn thân cứng ngắc. Bọn lính dựa vào sưởi ấm lẫn nhau, dùng sức xoa tay, không ai phát ra một tiếng oán giận. Lý Tự Nghiệp nhìn thấy trong lòng âm thầm vui mừng, quả nhiên là binh lính do lão tử mang đi ra, chịu được khổ, rất giỏi!

Đúng lúc này vài tên thám báo vừa được phái ra đã chạy ngược trở về, đi tới bên người Lý Tự Nghiệp nói:

- Đại tướng quân, phát hiện quân địch!

- Nga, đến rồi?

Lý Tự Nghiệp vui mừng nói:

- Bao nhiêu người?

- Chỉ có mười mấy người.

Thám báo nói:

- Đã đi vào hà cốc Loan Hà, xem qua hẳn là đội tiền tiêu dò đường.

Lý Tự Nghiệp cảm giận phun một ngụm:

- Man di giáo hoạt, còn để ý như vậy. Đừng kinh động nhóm thám báo kia, chờ phía sau cùng đến rồi nói sau. Thám báo đã đến nơi này, phỏng chừng đợi thêm canh giờ chủ lực quân địch đều đến. Truyền lệnh xuống, các huynh đệ chuẩn bị đón địch, chuẩn bị chiến đấu!

- Dạ! nguồn

Bên trong hà cốc Loan Hà.

Mặc Xuyên ghì cương ngựa, nhìn sơn cốc tối đen sâu thẳm, cau chặt mày. Phó tướng đi bên cạnh tiến lên nói:

- Đại hãn, các huynh đệ từ sáng sớm chạy đến bây giờ. Đã qua suốt một ngày, người kiệt sức, ngựa hết hơi, bụng đói kêu vang. Hay là đại hãn hạ lệnh hạ trại nghỉ ngơi trong hà cốc Loan Hà một chút?

- Không được!

Mặc Xuyên hừ lạnh nói:

- Đừng hi vọng hai tên phế vật Lý Thất Hoạt cùng Khả Đột Vu có thể ngăn cản được bao lâu. Tần Tiêu kia chẳng khác gì một đầu hồ ly, dùng binh quỷ dị khó lường. Hiện tại tuy chúng ta trốn xa hơn một hai trăm dặm nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi công kích của hắn. Người không nhìn thấy kỵ binh dưới tay hắn sao? Tuyệt không kém hơn Lang Kỳ sư chúng ta. Nói không chừng hiện tại hắn đang dẫn người truy theo chúng ta ở phía sau. Hơn nữa hà cốc Loan Hà địa thế hiểm yếu, chỉ cần địch nhân trước sau giáp công chúng ta sẽ rơi vào tuyệt địa, chỉ còn nhận lấy cái chết. Truyền lệnh xuống, qua Loan Hà đi tới đại bình nguyên mặt đông chúng ta tiếp tục hạ trại nghỉ ngơi!

- Nhưng mà đại hãn...

Phó tướng nghi hoặc nói:

- Nếu đi theo mặt đông ít nhất phải đi xa hơn một trăm mười dặm. Nếu từ hà cốc trực tiếp xuyên qua lập tức có thể đến cảnh nội của Hê tộc cùng Khiết Đan. Đến lúc đó là có thể tụ hội cùng binh mã của Tả Hiền Vương...

- Đừng lải nhải, người hiểu được cái gì!

Mặc Xuyên cả giận nói:

- Trước mắt chúng ta đang chạy trốn, đương nhiên cần tìm địa phương rộng rãi mà đi. Đi qua Loan Hà đại bình nguyên càng thích hợp cho kỵ binh của chúng ta di chuyển. Nếu như bị ngăn cản trong hà cốc Loan Hà, chúng ta sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu tận cùng.

- Dạ!

Phó tướng tỉnh ngộ, lập tức đi truyền lệnh.

Bốn vạn kỵ binh Đột Quyết phân thành hơn mười đội hướng Loan Hà đi tới. Nước trên sông Loan Hà đã đóng thành băng thật dày, người ngựa đi lên vững như đất bằng. Hơn nữa chiến mã Đột Quyết đã thói quen di chuyển trên băng, móng ngựa cũng được đặc biệt chế tạo qua, trong lúc nhất thời tốc độ di chuyển cực nhanh.

Nhóm kỵ binh đầu tiên vượt qua mặt sông đi tới bên bờ, mặt đông bờ sông đột nhiên truyền đến thanh âm tiếng hò hét kêu vang, ngọn đuốc san sát, tinh kỳ tung bay, Đường quân lớn tiếng hô to:

- Bắt sống Mặc Xuyên!

Mặc Xuyên cực kỳ hoảng sợ:

- Phá hủy, nơi này lại có mai phục! Thật giận, hai ngày trước chúng ta đi ngang qua chẳng phải không nhìn thấy được người nào sao?

Đúng lúc này Đường quân trên bờ đông thừa dịp nhân mã của Mặc Xuyên qua sông, đã bắt đầu bắn tên.

Tên rơi như mưa, kỵ binh nhất thời người ngã ngựa đổ. Người ngựa ngã xuống đánh vỡ tảng băng, nhất thời tiếng vang rầm rầm vỡ tan, thật nhiều người ngựa táng thân dưới đáy sông. Ngay sau đó từng thùng hỏa mìn lại dọc theo bờ sông đổ xuống, những cây đuốc của Đường quân bị ném ra như mưa.

Nhất thời bờ đông dấy lên ngọn lửa dâng cao hùng hực, nhìn qua như một bức tường lửa. Tảng băng trên sông bờ đông nhanh chóng tan chảy, thanh âm tiếng hò thảm thiết không ngừng vang lên.

Mặc Xuyên kinh hãi đảm chiến hoảng hốt, may mắn hãn còn chưa vội vã băng qua sông, băng không bị băng tan chẳng phải rơi xuống sông chết cồng?

- Lui lại! Chuyển tiến hà cốc Loan Hà!

Mặc Xuyên phần nộ vùng roi ngựa hướng hà cốc chạy đi. Trên sông đã lưu lại hơn ngàn cỗ thi thể.

Đỗ Tân Khách đứng trên một sườn dốc cao trên bờ đông Loan Hà, nhìn người Đột Quyết thối lui như nước thủy triều, hạ lệnh cho Đường quân ngừng cuộc truy kích, cười lạnh không thôi. Mặc Xuyên đã thật ngoan ngoãn tự chui vào hà cốc Loan Hà, tiếp theo phải xem biểu diễn của Lý Tự Nghiệp.

Mặc Xuyên kinh sợ thúc ngựa chạy như điên, vừa lúc gặp được thám báo quay về báo cáo:

- Phía trước không có quân địch, hết thấy bình thường!

Lúc này Mặc Xuyên mới cảm thấy bình tĩnh lại, nhưng không khỏi dấy lên cảm giác hồ lạc đồng bằng bị cầu khinh, phần nộ rít gào như sấm:

- Chờ ta trở về phương bắc, trước san bằng Hề tộc, sau đó dốc hết binh lực Đột Quyết hãn quốc đến cùng Tần Tiêu quyết một trận tử chiến!

Lời của hãn còn chưa dứt, hai bên sườn núi đột nhiên truyền ra tiếng hô to, thật nhiều ngọn đuốc cùng tinh kỳ xuất hiện, lại nghe Đường quân hò hét:

- Bắt sống Mặc Xuyên!

Mặc Xuyên tuyệt vọng kích quyền:

- Trời ạ, chẳng lẽ trời muốn vong ta?

Nhân mã Đột Quyết kinh hoảng nhảy loạn trong hà cốc Loan Hà, mấy thủ lĩnh bộ tộc cùng các phó tướng đều chạy đến bên người Mặc Xuyên:

- Đại hãn, làm sao bây giờ?

- Còn có thể làm sao? Hạ lệnh toàn quân, hướng phương bắc xung phong, mở một đường máu!

Mặc Tuyết oán hận kêu lên:

- Các dũng sĩ, xung phong!

Đột Quyết lang kỵ vốn mười phần dũng mãnh lại bị kinh hách cả ngày, trước đó bị vây bốn phía, đã mất đi nhuệ khí cùng tinh mang, hiện tại đã kinh hoàng hoàn toàn, nghe Mặc Tuyết hạ lệnh bọn hắn đành kiên trì hướng phía trước phóng đi.

Hai bên sườn núi những mũi tên của Đường quân bắn phá xuống như mưa, trong sơn cốc hẹp dài vang lên thanh âm kêu thảm thiết khắp bốn phía, người ngã ngựa đổ.

785. Chương 787: Cuộc Chiến Phục Kích Tại Loan Hà. (2)

Chương 787: Cuộc chiến phục kích tại Loan Hà. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’)-»

Nơi cửa sơn cốc truyền ra tiếng rống to, Đường quân tay cầm mạch đao lao ra, cầm đầu là một viên đại tướng, lưng hùm vai gấu, chẳng khác gì một đầu hắc hùng cuồng vọng cười vang:

- Mặc Tuyết tiểu nhi, trúng kế của đại soái nhà ta rồi chứ! Còn không xuống ngựa chịu trói, đừng làm bẩn bảo đao của gia gia!

Tướng sĩ Đột Quyết kinh hô: xem tại

- Lý Tự Nghiệp!

Lý Tự Nghiệp đến đông bắc vài năm từng va chạm nhiều lần cùng Bắc Địch. Tuy rằng trước kia chiến sự luôn bất lợi nhưng đại bộ phận người Bắc Địch vẫn nhớ kỹ đại tướng Đường quân dũng mãnh không sợ chết này. Hơn nữa hãn suất lĩnh Mạch Đao đội sức chiến đấu dị thường cường hãn, dù gặp mặt Lang Kỵ sư tinh nhuệ nhất cũng chưa từng lùi bước. Nhất là tác chiến trong địa phương nhỏ hẹp như nơi đây, kỵ binh mất đi tính cơ động cùng ưu thế trùng kích, ngược lại sức chiến đấu còn không mạnh bằng bộ binh.

Mặc Tuyết kinh hoàng, không ngờ ở trong này gặp được tai tinh kia!

Lý Tự Nghiệp giương tay lên:

- Bắn tên, bắn! Bắn chết đám man di này cho lão tử. Báo thù cho các huynh đệ từng hi sinh tại hà cốc này!

Trong lúc nhất thời tên rơi như mưa, những hòn đá cùng cây gỗ liên tục lăn xuống từ hai bên sườn núi, thanh âm tiếng kêu thảm thiết của người Đột Quyết vang lên khắp bốn phía.

Mặc Tuyết nghiêng rằng nghiêng lợi hết lớn:

- Tiền quân xung phong, nhất định phải mở con đường máu!

- Đại hãn, điều này sao có thể?

Phó tướng kêu lên:

- Lý Tự Nghiệp mang theo mấy ngàn nhân mã chặt chẽ ngăn chặn cửa cốc, vùng này nhỏ hẹp như vậy, căn bản bất lợi cho kỵ binh xung phong. Người của chúng ta còn chưa vọt tới trước mặt bọn hắn đã bị bắn chết hơn phân nửa!

- Loạn quân tâm của ta, chém!

Mặc Xuyên hỗn hỗn vung đao chém bay vị phó tướng kia, rống lớn:

- Xuyên lên! Giết! Nhất định phải giết ra ngoài!

Lý Tự Nghiệp nhìn thấy người Đột Quyết giống như nổi điên vọt tới, quát:

- Nổi trống! Xuyên lên trước, giết bọn hắn!

- Hồng!

Đường quân rống to, khí thế như hồng. Cùng lúc đó Lý Tự Nghiệp tự mình mang theo Mịch Dao đội được xạ thủ trên sườn núi yểm hộ hướng kỵ binh Đột Quyết xông tới.

- Nha! Giết!

Lý Tự Nghiệp nghiêng răng nghiêng lợi rít gào, một đao chém ra. Nhất thời chém một kỵ binh Đột Quyết thành hai đoạn. Toàn thân hắn sôi trào nhiệt huyết, nhin không được ném mũ giáp, lớn tiếng rít gào:

- Giết sạch bọn hắn! Báo thù cho các chiến sĩ Đại Đường anh dũng!

- Báo thù, giết!

Hai vạn bộ binh Tả Uy Vệ mai phục nơi này nhất thời đồng loạt đánh xuống. Tiếng hò hét vang đầy khắp bốn phương tám hướng, Mặc Xuyên cũng không biết đối phương có bao nhiêu nhân mã, người Đột Quyết kinh hoảng chạy loạn, có chút người thối lui ngược ra ngoài hà cốc Loan Hà.

Những kỵ binh Đột Quyết chạy ngược ra ngoài hà cốc Loan Hà còn chưa chạy được bao xa, trong lòng âm thầm may mắn mình trốn thoát vòng vây, không ngờ trước mặt đã có một trận mưa tên bao trùm trời đất đánh úp tới, nhất thời lại một trận thanh âm kêu thảm vang khắp bốn phía. Ngay sau đó thanh âm vó ngựa chạy chồm truyền đến, phương nam xuất hiện một tảng lớn kỵ binh gào thét giết tới. Những kỵ binh Khiết Đan kia nhất thời sợ tới vỡ mật kêu to, hốt hoảng chạy ngược trở vào khe núi.

Mặc Xuyên đang chuẩn bị dẫn người giết ngược ra phía sau, đột nhiên nghe được tin tức phía sau có Đường quân vây giết tới, nhất thời tuyệt vọng kêu lên:

- Trời ah! Thảo nguyên thần! Không ngờ được Mặc Xuyên này bị bại tại địa phương này!

Thủ lĩnh các bộ tộc cùng tướng lĩnh đi theo cạnh hắn kêu lên:

- Đại hân, không còn biện pháp khác! Xung phong liều chết từ phương bắc đi! Phương nam hắn do chính Tần Tiêu dẫn kỵ binh truy đuổi, hiện tại chúng ta đánh không lại bọn hắn đâu!

Mặc Xuyên hận đến nghiêng răng, thật sự muốn cùng Tần Tiêu liều mạng một sống một chết.

Nhưng trong lòng hắn hiểu thật rõ ràng hiện tại thủ hạ của mình mặc dù là kỵ binh tinh nhuệ nhất Đột Quyết, nhưng đã mệt mỏi suốt một ngày đêm không được nghỉ ngơi, hơn nữa tình hình đang bị vây trong hoàn cảnh cực xấu, đích thật không thể đánh lại được Đường quân kỵ binh. Mặc Xuyên oán hận quát:

- Hạ lệnh toàn quân toàn lực đột phá phòng tuyến hướng bắc, cùng Lý Tự Nghiệp liều mạng!

- Giết!

Người Đột Quyết điên cuồng hướng phía bắc xung phong liều chết. Nhưng con đường quá hẹp hòi mà người thì quá nhiều, muốn bắn tên lại sợ bắn trúng người của mình. Lý Tự Nghiệp mang theo thủ hạ thừa dịp giết vào trong kỵ binh Đột Quyết, làm ưu thế cơ động của bọn hắn hóa thành hư ảo. Rất nhanh đàn chiến mã lại biến thành rơm rã, đối diện cùng bộ binh sử dụng mịch đao không ngừng bị giết hại.

Tần Tiêu cùng Tử Dịch dừng ngựa đứng trên một sườn núi ngay cửa cốc ở phương nam, nhìn vào đại sơn cốc dài hơn mười dặm, thanh âm tiếng sát phạt nổi lên khắp bốn phía, tiếng kêu rung trời.

Tử Dịch đeo bao tay, nắm ngân thương của Mặc Y, cắn chặt môi, nhin không được khẽ run lên.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn nàng, nhin nhin cười, nghiêm túc nói:

- Như thế nào, đến thời gian thật sự ra chiến trường thì sợ sao?

- Không có, muối không có sợ hãi.

Tử Dịch mười phần nhận chân nói:

- Muối chỉ có cảm giác thật kích động, thật kích động ah! Trên người của muối như có khí lực dùng mãi không hết, hận không thể tự tay đánh chết bao nhiêu người mới tốt!

Tần Tiêu không khỏi ngạc nhiên:

- Không phải muối đó chứ? Thấy trường hợp như vậy không ngờ còn “hưng phấn”?

- Phải đó, thật hưng phấn!

Ánh mắt Tử Dịch tỏa sáng, nóng lòng như muốn thử:

- Muối cũng thật không ngờ lại như thế này. Kỳ thật có lẽ muối phải sợ nhưng muối lại không cảm giác. Có lẽ là vì huynh đang ở cạnh muối đi. Bên dưới có nhiều người tàn sát lẫn nhau như vậy, người ngã ngựa đổ toàn là máu, thật sự là rất kích thích! Lão công, nga không, đại soái! Cho muối đi xuống đi!

Tần Tiệp hí hóp mắt cảm tức nhìn nàng:

- Nói bậy! Ngoan ngoan lưu ở bên cạnh ta, ai ra trận giết địch bốn soái tự có an bài, đừng nói bậy lung tung.

Tử Dịch liếc mắt nhìn quanh, thấy tướng lĩnh đứng gần bên, không dám lên tiếng cãi lời Tần Tiêu, chỉ thấp giọng thì thầm:

- Mặt tướng tuân lệnh là được...

Bên trong sơn cốc đầu người toàn động, cùng nhau chém giết một sống một chết, toàn bộ sơn cốc tràn ngập thanh âm la hét rung trời...

Trong chiến trường, Lý Tự Nghiệp đã hoàn toàn lâm vào điên cuồng.

Từng nhánh cây còng cổ trước mắt làm hắn vô cùng quen thuộc. Hơn một năm trước chính ở địa phương này, hắn đi theo Tiết Nột lâm vào một cuộc chiến đại bại. Trong trận chiến ấy thì thể Đường quân tràn ngập con đường, máu chảy thành sông, trong tầm mắt nhìn qua ngay cả thiên địa đều biến thành một mảnh đỏ tươi đầm máu.

Đó là một buổi hoàng hôn nhuộm đầy màu máu. Hơn bảy vạn Đường quân cơ hồ toàn bộ hi sinh trong Loạn Hà cốc nơi đây. Ngày nào đó hắn tận mắt nhìn thấy các huynh đệ ngã xuống, tâm như bị xé rách. Ở thời điểm đó hắn đã ôm quyết tâm phải phải chết, chỉ bằng vào thanh mạch đao trong tay xung phong liều chết trong kỳ binh Bắc Dịch, trên người trúng hơn mười mũi tên. Đến cuối cùng nếu không phải Triệu Thiết Đầu cứu hắn rời khỏi chiến trường, ngày đó tính mạng của hắn đã mất tại nơi này.

Cách hơn một năm, vẫn ở sơn cốc này, Đường quân rốt cục đã có thể báo thù huyết hận!

786. Chương 788: Huyết Sắc Loạn Hà Cốc.

Chương 788: Huyết sắc Loạn Hà cốc.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Nợ máu trả máu, giết!

Mái tóc của Lý Tự Nghiệp tán loạn, giống như một đầu hùng sư phát điên, huy lên trường đao, điên cuồng chém giết kỵ binh Đột Quyết.

- Các huynh đệ, lão tử báo thù cho các người! A nha!

Lý Tự Nghiệp nhảy lên, đột nhiên chém xuống một đao, đem một kỵ binh Đột Quyết cùng ngựa của hắn chém thành hai nửa, thịt nát vẩy ra, máu tươi đầy trời.

Lý Tự Nghiệp không ngừng gầm lên giận dữ, toàn thân giống như tràn ngập khí lực dùng mãi không hết, gân xanh nổi đầy cánh tay trắng kiện, hai mắt sung huyết, đỏ đậm như lửa. Thanh mạch đao không ngừng vung lên chém xuống, trong phạm vi một trượng chung quanh tuyệt không còn ai dám đến gần.

Các binh sĩ nhìn thấy chủ tướng uy mãnh vô địch như thế, nhất thời dâng cao sĩ khí, thanh mạch đao không ngừng bay loạn, hàn khí bắn ra bốn phía, không ngừng vung lên chém xuống.

Trong sơn cốc hẹp dài kỵ binh Đột Quyết đang điên cuồng xung phong, gặp phải lực cản khổng lồ của Lý Tự Nghiệp nhất thời người ngựa chông chênh ngay khe hẹp hỗn loạn không chịu nổi. Lý Tự Nghiệp cùng thủ hạ thừa dịp hỗn loạn đánh giết, khiến kỵ binh Đột Quyết người ngã ngựa đổ, thi thể chất chồng.

- Giết! Giết ah!

Lý Tự Nghiệp cơ hồ chỉ có thể theo bản năng phát ra tiếng gầm to giận dữ, đã mất đi năng lực tự chủ. Hắn thật sự rất hận! Chính mắt chứng kiến quân đội của mình chết thảm trước mắt, nỗi phẫn nộ thật khó thể hội. Hắn chỉ có thể đem lửa giận tràn lòng phát tiết trên thân đám người Đột Quyết.

Chém giết một trận Lý Tự Nghiệp đột nhiên cảm giác đầu vai cùng sau lưng đau đớn, nhìn kỹ áo giáp đã bị chém vỡ vài chỗ, máu tươi chảy tràn. Nguyên lai trong lúc chém giết hắn đã bị thương.

Ở phía nam sơn cốc Hồ Kỵ sư không ngừng bắn tên, sau đó tản ra hai bên, bộ binh xuất hiện. Kỵ binh ở hậu quân sửa làm bộ binh đánh vào. Đối với địa hình trong sơn cốc Tần Tiêu đã nghiên cứu thật kỹ, càng thích hợp cho bộ binh xung phong liều chết. Cho nên hắn đã chuẩn bị xong hết thảy, kể cả cung nỏ cùng mạch đao.

Sửa kỵ binh thành bộ binh nhanh chóng đầu nhập vào đại chiến trường, hoàn toàn vây kín người Đột Quyết, dùng phương thức đóng cửa đánh chó. Lý Đại Bô điều khiển Lỗ Tô cùng Đa Mễ Đa suất lĩnh hơn tám ngàn kỵ binh Hề tộc phân chia thành hơn mười đội, đảm đương đội đột kích thật mạnh liên tục phân chia mấy vòng tấn công.

Người Đột Quyết lâm vào trong hỗn loạn, binh bại như núi đổ, nhân số thương vong cấp tốc gia tăng.

Lý Đại Bô xa xa nhìn thấy soái kỳ trên sườn núi hướng tây nam, thúc ngựa chạy qua. Tần Tiêu sớm nhìn thấy hắn, liền thúc ngựa nghênh đón.

- Tần đại soái, đây là một trận giết hại tàn khốc cùng thắng lợi vĩ đại.

Lý Đại Bô thốt nhiên nói:

- Đột Quyết Lang kỵ có sức chiến đấu mạnh nhất trên thảo nguyên, nhưng không ngờ lại bị đả bại dễ dàng như vậy.

Tần Tiêu nhíu mày nhìn chiến trường trong sơn cốc, hồ hững nói:

- Cuộc chiến này thắng lợi thật không dễ dàng, kỳ thật chỉ là thắng hiểm. Nếu không phải có Nhiều Nhạc quận vương điện hạ thấu tình đạt lý, Liêu Đông quân chỉ sợ cũng phải trả giá gấp mười lần, chưa chắc đã đạt được thắng lợi như thế.

Lý Đại Bô có chút ngăn người, hơi có vẻ xấu hổ nói:

- Đại soái đừng giấu cợt ta, bất kể là đại chiến U Châu hay là phục kích trong hà cốc Loan Hà. Ta đều tinh tường thấy được đại soái dụng binh thật lợi hại cùng sức chiến đấu hung hãn của Đường quân. Nhưng có một điều ta không quá hiểu được, vì sao chỉ hơn một năm qua sức chiến đấu của Đường quân có thể thay đổi lớn như vậy?

- Ý tứ của điện hạ là muốn nói cuộc chiến tại Loan Hà hơn một năm trước sao?

Tần Tiêu liếc mắt nhìn hắn, lộ ra một nụ cười lạnh lùng:

- Kỳ thật Đường quân lúc đó có sức chiến đấu mạnh hơn Liêu Đông quân hiện giờ.

Lý Đại Bô ngạc nhiên:

- Làm sao có thể? Lúc ấy tuy rằng Hề tộc không phải chủ lực, nhưng bị người Đột Quyết bức bách tham dự cuộc chiến kia, ta tận mắt nhìn thấy sức chiến đấu của U Châu quân dưới trướng Tiết Nột, quả thật chính là không chịu nổi một kích, binh bại như núi đổ! Sau đó đám người Tiết Nột hốt hoảng chạy trốn. Người Khiết Đan còn mắng hằn nhất gan...

- Mặc kệ người tin hay không, ta chỉ nói lời thật sự.

Tần Tiêu nói:

- Tiết Nột là một nhân tài, binh lính do hắn huấn luyện tuyệt không kém hơn ta. Hơn nữa quân đội đã được huấn luyện lâu ngày, sức chiến đấu cũng mãnh liệt. Chẳng qua nếu là một con hổ báo bị rơi vào cạm bẫy, cho dù hung mãnh bao nhiêu cũng không thể làm được gì. Hôm nay sở dĩ Liêu Đông quân thoát nhìn càng thêm thiện chiến hơn bộ đội của Tiết Nột, nguyên nhân chính là do chúng ta chiếm được chủ động. Đánh giặc đầu tiên sử dụng mưu lược. Mưu lược thích đáng thì tàn tốt cũng có thể thắng được hùng binh. Huống chi là một quân đội tích góp lòng phẫn nộ cùng dũng khí lâu như thế.

Lý Đại Bô khẽ thở dài một hơi, lắc đầu nói: xem tại

- Xem ra vận mệnh Đột Quyết hân quốc sắp đi tới cuối đường. Trận chiến bại này của Mặc Xuyết sẽ làm hân quốc sụp đổ. Rắn mất đầu được lợi ích khẳng định chỉ có thể là Đại Đường. Đại Đường muốn thống nhất đại thảo nguyên phương bắc chỉ là chuyện sắp tới! Chỉ tiếc Hề tộc chúng ta nhất định phải bị huyết tẩy diệt tộc, ai!

- Sẽ không!

Tần Tiêu nhìn Lý Đại Bô, thập phần khẳng định nói:

- Cuộc chiến hôm nay chỉ cần giết chết Mặc Xuyết hoặc bắt làm tù binh, người Đột Quyết khẳng định không dám huyết tẩy Hề tộc.

- Vì sao?

Lý Đại Bô kinh ngạc hỏi.

- Rất đơn giản, bởi vì Đột Quyết còn một Đôn Dục Cốc giỏi về ngoại giao, mưu lược tài giỏi cùng ánh mắt lâu dài.

Tần Tiêu nói:

- Hắn khẳng định hiểu được trước mắt chỉ cần hắn dám huyết tẩy Hề tộc, sẽ làm Đại Đường nhất định giúp diệt hạ báo thù huyết hận, cùng Đột Quyết quyết một trận tử chiến. Trải qua cuộc chiến bại này, Đột Quyết hân quốc nhất định bị chấn động lớn, trước tiên phải vỗ yên quốc nội của họ, bọn họ sẽ không nguyện ý cùng chúng ta quyết một trận tử chiến. Cho nên Đôn Dục Cốc nhất định phái người dâng biểu thỉnh hòa. Hắn muốn cầu hòa đương nhiên không dám có động tác gì với Hề tộc, chỉ có thể ngoan ngoãn lui về Vu Đô Kim Sơn, rời xa vùng đông bắc nơi này.

- Là thật hay sao?

Lý Đại Bô vui mừng nói:

- Theo lời của đại soái, gia quyến cùng tộc nhân chúng ta còn có cứu?

- Đương nhiên.

Tần Tiêu quay đầu lại, tràn đầy tự tin nhìn Lý Đại Bô mỉm cười.

Lý Đại Bô nhất thời vui sướng dị thường, chấp tay nói:

- Nếu như vậy ta mang theo dũng sĩ Hề tộc bắt giết Mặc Xuyết!

- Đừng, diệt hạ lưu lại nơi này nhìn xem cuộc chiến là tốt rồi.

Tần Tiêu ngăn trở hắn:

- Đã sắp đại thắng, đừng để xảy ra thêm sơ suất. Xung trận giết địch, người có các thủ lĩnh bộ tộc, ta cũng có tướng quân dưới trướng. Chúng ta chỉ cần suy nghĩ giải quyết thật nhiều sự tình sau đại chiến, không cần đích thân đi vào nguy hiểm.

Lý Đại Bô sững sờ một thoáng, có chút vui vẻ nói:

- Đại soái nói đúng, nói đúng...ta ở lại chỗ này cùng đại soái đợi hồi âm!

Cuộc chiến vẫn diễn biến kịch liệt trong sơn cốc. Bộ binh Hồ Kỵ sư cùng kỵ binh Hề tộc giống như lưỡi dao sắc bén, cắm thẳng vào trong đội ngũ Đột Quyết Lang kỵ.

787. Chương 789 : Vạn Cốt Khô. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 789 : Vạn cốt khô. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 789 : Vạn cốt khô. (1)

Đây là một trận đại giết hại không còn nhân tính đáng nói!

Tần Tiêu hiểu thật rõ ràng muốn hoàn toàn ổn định phương bắc, có thể chiêu hàng Hề tộc, chiêu hàng người Khiết Đan, chỉ riêng người Đột Quyết nhất định phải đánh thảm, đánh đau, đánh tới vạn kiếp bất phục, đánh tới vỡ mặt!

Hơn nữa đại quân Đột Quyết là do chính Khả Hãn Mặc Xuyết tự mình dẫn dắt, càng không lý do lưu lại mạng sống!

Giết sạch, tàn sát hết thảy!

Không chỉ bởi vì cừu hận mà còn vì chiến lược. Chỉ cần chiếm lĩnh toàn bộ ưu thế tâm lý, mới có thể ngoại giao hòa giải cùng những bộ tộc Bắc Địch khác. Đột Quyết là bá chủ phương bắc, đem lão đại đánh cho rã rơi đầy đất, xem thử còn có bộ tộc nào dám tiếp tục gây chuyện!

Ý tưởng của Tần Tiêu chính là đơn giản rõ ràng như vậy. Giết một người răn trăm người, kinh sợ quân địch, đánh xà ở bảy tấc, bắt giặc trước bắt vua!

Hoàn Tử Đan tới từng tuổi này, hôm nay có thể nói là thật hưng phấn, kích động nhất. Không chỉ tự mình xông vào chiến trường, còn bắt giữ được thủ lĩnh Khiết Đan Lý Thất Hoạt. Trước mắt tự mình xông vào cuộc đại chiến tiêu diệt Khả Hãn Đột Quyết, quả thật là quang vinh lớn lao! Hắn cảm giác vũ khí trong tay như có được sinh mạng, mỗi lần vung lên chém giết, không hề thất bại. Hắn cười ngửa suất lĩnh tướng sĩ Thiên Binh Giám không ngừng xông vào trong đội ngũ Đột Quyết, tiến hành giết hại.

Có chút bất tri bất giác Hoàn Tử Đan đã xông vào giữa đội quân Đột Quyết, giết mãi không hết. Hoàn Tử Đan nhìn thấy Đường quân ít dần, trầm giọng nói:

- Dừng nỏ!

Hơn ba trăm thiên binh tả xung hữu đột, mang theo những mũi tên trí mạng xuyên thẳng trái tim quân đội Đột Quyết.

Ngoài trăm dặm, trên Lãnh Kính sơn.

Sắc trời tăng sáng, khí lạnh tê tái người. Tả Hiền Vương Mặc Cúc Liên thức nguyên một đêm không ngủ, nghe được ngoài trướng truyền vào thanh âm gào to thê lương:

- Báo!

Nhất thời hấn cảm giác thất kinh.

- Báo Tả Hiền Vương, thám mã hồi báo Mặc Xuyên Khả Hãn đã bị Tần Tiêu vây khốn trong hà cốc Loan Hà, tình thế vạn phần nguy cấp!

Mặc Cúc Liên nhất thời trợn trừng đôi mắt:

- Tại sao lại như vậy?

Thám báo khấn trương quỳ dưới đất, thở hổn hển nói:

- Tiểu nhân cũng không biết rõ ràng, đây là thám mã truyền về tin tức. Nghe nói trong hà cốc Loan Hà ít nhất tụ tập hơn mười vạn nhân mã chém giết, tiếng kêu la vang động ngoài mười dặm đều có thể nghe thấy!

Mặc Cúc Liên cau chặt mày đi qua đi lại vài bước, thì thào nói:

- Quả nhiên không ngoài sở liệu của ân sư, không vượt ngoài sở liệu của ân sư ah! Đại hãn không nghe lời can gián, nhất định khởi xướng cuộc chiến không nắm chắc này, hơn nữa còn tự mình ra tiền tuyến! Xong rồi, Đột Quyết hãn quốc xong rồi, truyền lệnh, nổi trống tụ binh, ta muốn đi cứu viện đại hãn!

- Chờ một chút!

Đúng lúc này rèm trướng bị xốc lên, Đôn Dục Cốc thần sắc ngưng trọng đi vào, vung tay cho thám báo lui ra ngoài.

Mặc Cúc Liên khấn trương tiến lên đón Đôn Dục Cốc, thấp giọng nói:

- Ân sư, đại hãn nguy cấp, ta cần phát binh đi cứu viện!

- Không còn kịp rồi!

Đôn Dục Cốc cau mày, nếp nhăn càng sâu hơn. Hấn vuốt râu, chậm rãi nói:

- Trước mắt còn có chuyện đang chờ Tả Hiền Vương đi làm!

- Là chuyện gì?

Mặc Cúc Liên nghi hoặc khó hiểu.

- Đại hãn không nghe lời can gián, vì thế đại bại. Lần này hấn không chết cũng bị tù binh, chỉ thương tiếc bốn vạn nam nhi Đột Quyết vì hấn tuần táng!

Đôn Dục Cốc hừ lạnh vài tiếng, nặng trĩu nói:

- Đại hãn vừa chết, phương bắc tất loạn. Thiết Lặc cùng Hồi Hột, Thất Vi, Hề, Khiết Đan đã sớm thăm dò địa vị bá chủ thảo nguyên từ lâu rồi. Nhi tử của đại hãn hiện tại đang ở trong nha trướng hãn quốc Vu Đô Kim sơn, hơn nữa đệ đệ của Tả Hiền Vương Khuyết Đặc Lặc đều đang ở gần Kim Sơn huấn luyện...Tả Hiền Vương, người có nghĩ tới hay không, nếu tin tức Mặc Xuyên Khả Hãn bại vong rơi về tới Kim Sơn, sẽ phát sinh ra chuyện gì?

Mặc Cúc Liên nhất thời cả kinh, giảm thấp thanh âm khấn trương nói:

- Ý tứ của ân sư là...đệ đệ của ta sẽ phát động binh biến?

Khóe mắt Đôn Dục Cốc hiện lên tia sát khí lạnh liệt, chậm rãi gật đầu:

- A Sử Na Mặc Cúc Liên cùng A Sử Na Khuyết Đặc Lặc, hai người vốn là nhi tử của khai quốc minh quân Đột Quyết hãn quốc A Sử Na Cốt Đốt Lục. Là người nổi bật của A Sử Na gia tộc! Nhiều năm trước Mặc Xuyên cướp đi hãn vị, cực kỳ hiếu chiến luôn thi hành chính sách tàn bạo, đã mất hết lòng người. Với tính khí của A Sử Na Khuyết Đặc Lặc quả quyết sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, sẽ cử binh tạo phản, lật đổ tiểu khả hãn Bồ Câu, làm hãn vị quay về chính thống. Mặc Cúc Liên, đệ đệ của ngươi ngay chính ngươi chẳng lẽ còn không hiểu rõ ràng sao?

- Phải, ta rõ ràng, hấn đã nhiều lần nói với ta muốn phản lại Mặc Xuyên...nhưng mà trước kia ta chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Mặc Cúc Liên có chút ngậy người, nhìn chăm chăm Đôn Dục Cốc:

- Ân sư, nói cho ta biết...lần này người cố ý bố trí cạm bẫy lớn như vậy, mượn tay Tần Tiêu giết chết Mặc Xuyết Khả Hãn, sau đó cho hai huynh đệ chúng ta thượng vị, đúng không?

Đôn Dục Cốc đứng thẳng, trong ánh mắt biểu lộ vẻ thê lương cùng bất đắc dĩ, chậm rãi lắc đầu:

- Mặc Cúc Liên, tuy người là đệ tử cũng là con rể của ta, nhưng Đôn Dục Cốc ta cho tới bây giờ chưa từng quên mình là con dân Đột Quyết. Ta làm sao có thể cho Mặc Xuyết mang theo bốn vạn tộc dân Đột Quyết đầu nhập vào miệng cọp của quân địch đây? Chỉ hận Mặc Xuyết Khả Hãn không nghe theo lời can gián của ta, nhất định đòi đi tấn công U Châu... Đây cũng là ý trời ah! Đột Quyết hãn quốc đã mất đi lòng người tại đông bắc, Hề tộc cùng Khiết Đan đã không thể nào khống chế được nữa. Thừa dịp trước khi bọn hãn làm phản, chúng ta...nhanh chóng rút lui đi. Quay về Vu Đô Kim Sơn, cùng Đường triều thân thiện hữu hảo. Tu dưỡng sinh lợi, tích góp thực lực, mưu đồ ngày sau.

Mặc Cúc Liên phẫn nộ rít gào:

- Chẳng lẽ muốn ta xám xịt rút lui, xem thường sự sống chết của đại hãn sao? Còn có Hề tộc, bọn hãn quả nhiên phản bội hãn quốc đầu phục Đường triều, ta đã sớm bố trí xong binh lực, ta sẽ lập tức huyết tẩy toàn bộ Hề tộc!

- Đừng ngu xuẩn nữa, Mặc Cúc Liên!

Đôn Dục Cốc trừng mắt tức giận quát:

- Hiện tại người nhất định trở về cùng đệ đệ người Khuyết Đặc Lặc cùng nhau trọng chấn Đột Quyết hãn quốc mà không phải làm ra hi sinh vô ích, càng không thể tiếp tục mang đến nguy cơ diệt vong cho Đột Quyết! Mặc Xuyết bị phục kích tại hà cốc Loan Hà, địa phương kia ta đã đi qua. Ở nơi đó kỵ binh của chúng ta bị ảnh hưởng cực lớn, không hề có chút ưu thế. Hai vạn nhân mã của người tiếp tục đánh qua, chỉ là tăng thêm nhân số thương vong mà thôi, căn bản là không tác dụng gì, giết hết Hề tộc? Người điên rồi sao! Hề tộc đã sẵn sàng góp sức cho Đường triều, là nước phụ thuộc của Đại Đường. Người không biết người Trung Nguyên, bình thường bọn hãn thoát nhìn ôn văn nho nhã không thích tranh đấu, nhưng nếu nổi điên, còn ác độc hơn cả chúng ta!

788. Chương 790 : Vạn Cốt Khô. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 790 : Vạn cốt khô. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 790 : Vạn cốt khô. (2)

- Hơn nữa bọn hãn có thói quen bao che khuyết điểm, nói cách khác bản thân mình có thể bị ủy khuất, nhưng không cho phép người nhà của mình bị khi nhục. Nếu Hề tộc đã sẵn sàng góp sức cho họ, vậy họ sẽ xem là nhi đồng của mình! Người dám huyết tẩy Hề tộc, Đại Đường sẽ dốc toàn bộ binh lực huyết tẩy Đột Quyết!

Toàn thân Mặc Cúc Liên run lên, nhất thời kinh hãi, hãn khẩn trương hỏi:

- Vậy theo ý tứ của lão sư, phải làm sao?

Đôn Dục Cốc híp mắt, đau khổ lẫn bất đắc dĩ nói:

- Hiện tại chúng ta hãn nên lặng yên không một tiếng động rút lui, xem như không biết gì cả. Trở lại Kim Sơn giải quyết chuyện riêng của hãn quốc xong xuôi, sau đó phái sứ giả đến Đại Đường thỉnh cầu nghị hòa!

Trời vừa sáng, trong hà cốc Loan Hà thi thể tràn đầy, máu chảy thành sông.

Tần Tiêu cầm kính viễn vọng nhìn vào sơn cốc, trên mặt có chút run rẩy.

Đây quả thật chính là địa ngục nhân gian!

Thi thể cùng mảnh vụn người ngựa rơi đầy đất, máu tươi chảy tràn, hơn nữa trận giết chóc vẫn còn đang tiếp tục.

Hai vạn bộ binh Tả Uy Vệ mai phục cộng thêm hai vạn kỵ binh của Đỗ Tân Khách, cùng hơn một vạn Hồ Kỵ sư của Tần Tiêu, cộng thêm kỵ binh Hề tộc, đem bốn vạn kỵ binh Đột Quyết vây chặt trong sơn cốc Loan Hà, điên cuồng giết hại.

Hơn nữa Tần Tiêu đã truyền xuống quân lệnh, “giết không tha”, người Bắc Địch luôn xem người Trung Nguyên là nhu nhược yếu đuối, hiện tại Tần Tiêu muốn hoàn toàn thay đổi quan niệm này của bọn hắn!

Ứng nghiệm với danh xưng Liêu Đông mãnh hổ, trong lòng Tần Tiêu thâm kích động, đồng thời có loại cảm giác “nhất tướng công thành vạn cốt khô”.

Vạn cốt khô thì vạn cốt khô!

Ánh mắt Tần Tiêu lạnh lẽo, nhin không được lăm lăm:

- Nếu không thể trốn tránh chiến tranh, tử vong không tránh được phải làm ra hành động vạn cốt khô, vậy thì ta làm!

Lý Đại Bô không khỏi rét lạnh, thoáng quay đầu nhìn về mặt kiên nghị của Tần Tiêu, trong lòng cảm thấy may mắn. Hề tộc không tiếp tục lựa chọn đối lập cùng hắn, không đối lập cùng Đại Đường!

Cuộc chiến trong sơn cốc đã gần đến kết thúc. Mấy ngàn tử sĩ dưới trướng Mặc Xuyên chiếm cứ một sườn núi nhỏ, chống lại Đường quân tràn đến. Mặc Xuyên tuyệt vọng rống to:

- Giết, giết chết bọn hắn!

Tần Tiêu đứng trên đỉnh núi nhìn thấy rõ ràng, vung tay:

- Chúng ta đi xuống!

Soái kỳ tung bay, Đường quân mở ra một con đường, Tần Tiêu thúc ngựa chạy tới. Trong sơn cốc vẫn còn nhiều địa phương đang chiến đấu, thật nhiều Đường quân vây quanh, đang tiến hành cuộc giết hại cuối cùng.

Một người bắt lưu, đây là quân lệnh!

Tử Địch đi theo sát bên cạnh Tần Tiêu, cảm giác thân thể mình căng cứng. Nhìn tình cảnh trước mắt, nàng vừa cảm giác hưng phấn lẫn kích thích, cũng có cảm giác muốn nôn mửa. Nàng chưa từng nhìn thấy nhiều người chết như vậy, khắp nơi tràn đầy thi thể cùng máu tươi.

Tử Địch không khỏi rùng mình, năm đó tỷ tỷ đi theo nam nhân này tung hoành sa trường giết người như ngóe hay sao? Nam nhân như vậy khó trách mang theo tâm huyết hào khí, chẳng thể trách tỷ tỷ lại si mê hắn, nguyên lai là như thế...

Đại kỳ tung bay, đi tới trước sườn núi mà đám người Mặc Xuyên cố thủ. Hoàn Tử Đan còn đang mang người xung phong đánh vào nhưng không thành công, không ngừng bị ngăn chặn bên ngoài. Chứng kiến soái kỳ đã đến, Hoàn Tử Đan mang theo các thiên binh chạy tới nghênh đón, tràn đầy hổ thẹn nói:

- Đại soái, mặt tướng vô năng, không phá tan được chướng ngại cuối cùng này bắt giữ Mặc Xuyên.

Tần Tiêu mỉm cười nhìn hắn:

- Đừng tự trách, ngươi đã làm thật tốt rồi. Một đội ngũ chỉ ba trăm người giết vào quân đội kẻ địch như đi vào chốn không người, làm bọn hắn hỗn loạn, công huân đã không kém. Hiện tại Mặc Xuyên chỉ là ngoan cố chống cự, chúng ta không đáng liều mạng với hắn, làm cho các huynh đệ uống phí tính mạng.

Còn đang nói chuyện, Lý Tự Nghiệp đã xung phong lao tới bên này, hắn đã nhìn thấy soái kỳ liền mang theo thân vệ chạy tới.

Tần Tiêu xa xa nhìn thấy hấn, toàn thân hấn không còn chỗ nào lành lặn, bị máu tươi nhuộm ướt đầm!

Lý Tự Nghiệp điên cuồng chạy tới trước ngựa Tần Tiêu, ôm quyền cúi đầu:

- Đại soái, để cho tôi mang theo các huynh đệ giết đi lên, chém Mặc Xuyên, báo thù cho các huynh đệ từng hi sinh!

Tử Dịch nhìn thấy hình dáng kinh khủng của Lý Tự Nghiệp, không khỏi cả kinh kêu lên:

- Trời ạ, vì sao đại tinh tinh biến thành hình dạng này? Người bị tổn thương có nặng không?

Tần Tiêu xoay người xuống ngựa, đi tới bên người Lý Tự Nghiệp cau mày nhìn hấn, lắc đầu thở dài:

- Hắc dẫn, trên người người ít nhất có hơn mười vết thương, ta không thể cho người tiếp tục đánh trận. Nhân mã bộ hạ của người mai phục nơi này suốt vài ngày, người ngựa đều kiệt sức, không thể tái chiến. Người mang theo nhân mã dưới trướng rời khỏi Loan Hà quay về U Châu nghỉ ngơi đi!

- Đại soái, không bằng ngài trực tiếp chém tôi đi!

Lý Tự Nghiệp lớn tiếng kêu lên, chảy nước mắt, kích động nói:

- Đại soái, ngài có biết hay không tôi chờ đợi ngày này đã chờ thật quá lâu! Chờ đến mức hơn một năm qua tôi không hề được ngủ yên một ngày nào. Vừa nhắm mắt lại trước mắt liền hiện ra hình ảnh các huynh đệ đã hi sinh, vươn từng bàn tay đầm máu muốn tôi báo thù thay bọn họ! Hôm nay nếu tôi rời đi, làm sao còn mặt mũi đối mặt với anh linh của họ, còn mặt mũi quay về U Châu đây? Đại soái, lần này ngài cho tôi tiến lên đi!

- Không được!

Sắc mặt Tần Tiêu âm trầm, trừng mắt nhìn Lý Tự Nghiệp. Lý Tự Nghiệp sững sốt, đột nhiên xé rách áo giáp tàn phá trên người, lộ ra thân thể đầy máu tươi. Hấn lui ra sau hai bước, đột nhiên quỳ một gối cúi đầu:

- Đại soái, lần này xin cho Lý Tự Nghiệp tự chủ trương chống lại quân lệnh! Chờ sau khi tôi báo được đại thù, ngài lại chém đầu của tôi đi!

Dứt lời hấn bái xuống.

Các tướng sĩ bên cạnh bất nhẫn nói:

- Đại soái, xin cho phép Lý đại tướng quân đi!

- Phải đó, đại soái! Trong cuộc chiến ấy những tướng sĩ còn may mắn sống sót cũng không bao nhiêu đâu! Chỉ người nào từng trải qua cuộc chiến kia mới biết được lúc ấy thảm thiết bao nhiêu! Thù này hận này thật sự là ghi khắc thấu xương! (.

- Thỉnh đại soái khai ân!

Mọi người bên cạnh đều đồng loạt quỳ xuống.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn chung quanh, hít sâu một hơi trầm giọng nói:

- Lý Tự Nghiệp nghe lệnh! Lệnh cho người trong vòng một canh giờ bắt giữ Mặc Xuyên cho ta. Sống phải gặp người, chết phải gặp thi thể, hơn nữa cố gắng bắt sống. Người trái lệnh, xử trí theo quân pháp!

Lý Tự Nghiệp vui mừng trầm giọng rống to:

- Mạt tướng tuân lệnh!

Tần Tiêu vung mạnh tay lên:

- Hoàn Tử Đan nghe lệnh! Lệnh cho người suất lĩnh thiên binh hộ bên cạnh Lý Tự Nghiệp. Nếu hấn có sơ suất người lấy đầu về gặp ta!

- Tuân lệnh!

Hoàn Tử Đan xoay người xuống ngựa, cầm xuống phượng sí lưu kim đang, mang theo thiên binh rút ra trường đao đi theo bên người Lý Tự Nghiệp.

Một vòng xung phong liều chết cuối cùng đã bắt đầu. Không tiện mang theo quân trống, khi truy kích cũng không đem theo. Tần Tiêu cho các tướng sĩ thổi tù và, xem như trợ uy khuyến khích cho Lý Tự Nghiệp. Mấy trăm tù và thổi vang oanh long, đem cả sơn cốc chấn run.

789. Chương 791: Cái Chết Của Lang Vương. (1)

Chương 791: Cái chết của Lang Vương. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Mấy vạn Đường quân vây quanh sườn núi nơi tử chiến của Mặc Xuyên như nêm cối, cùng kêu to hò hét – “bắt sống Mặc Xuyên”. Toàn thân Lý Tự Nghiệp đầm máu tươi, thanh trường đao không biết đã chém bao nhiêu đầu người, đã biến thành đồ rục, nhuộm ánh bình minh lóe sáng hàn quang. Hắn chọn lựa năm ngàn tinh nhuệ xếp thành năm đội ngũ, từ năm phương hướng đột kích thẳng lên sườn núi.

Tần Tiêu ở xa xa nhìn thân hình như thiết tháp của Lý Tự Nghiệp, tràn đầy lo lắng cau chặt mày. Trận này khẳng định phải thắng, nhưng hắn không muốn mất đi một vị đại tướng quân cũng là hảo huynh đệ như thế, thật sự là không đáng giá. May là đã an bài nhóm người Hoàn Tử Đan đi theo hộ vệ bên cạnh hắn...Nhưng ở trên chiến trường đao thương không có mắt, tên bắn lên bay tứ tung, ai có thể trăm phần trăm cam đoan bản thân mình có thể chắc chắn sống sót? Cầu trời phù hộ đừng để cho hắn xảy ra sự cố.

Thanh âm tù và càng cao vút, đội quân của Lý Tự Nghiệp đã bắt đầu tấn công!

Đây là một triền núi hình nón đỉnh bằng, bốn phương có chút dốc đứng, gió mùa đông bắc thổi qua lưu lại cát đá, không một ngọn cỏ. Người Đột Quyết bỏ ngựa chiếm đóng nơi hiểm yếu chống cự. Mặc Xuyên bị vây trong trung tâm, tóc tai bù xù thần sắc hốt hoảng, trên người còn bị tổn thương, đùi chảy máu. Hắn là bị tên bắn trúng, vì vậy phải bỏ ngựa trốn lên sườn núi.

Mặc Xuyên nhìn Đường quân đông nghìn nghịt dưới sườn núi, cũng nhìn thấy soái kỳ của Tần Tiêu, nghiêng rằng nghiêng lợi nắm chặt loạn đao, toàn thân phát run. Lần này hắn chỉ nghĩ đến mình có thể dễ dàng công phá U Châu, cướp đoạt vật tư qua mùa đông đồng thời báo thù cho hai nhi tử. Thật không ngờ kết quả lại rơi vào cạm bẫy sa vào trong tay Tần Tiêu. Từ ngày hắn thống trị hùng binh tung hoành đông bắc chưa từng chiến bại bao giờ, huống chi là lần này hắn còn nợ giá thân chinh!

Mặc Xuyên nghĩ từ đầu tới đuôi, đột nhiên trong đầu hiện lên một ý tưởng đáng sợ: Đôn Dục Cốc! Là hắn chính miệng nói làm sao nhìn thấu quỷ kế của Tần Tiêu, sau đó còn nói Đường quân không chịu nổi một kích. Tuy rằng về sau hắn cực lực khuyên can bản thân đừng phát động chiến tranh lần này, càng không cần tự mình thân chinh...nhưng Mặc Xuyên hiểu thật rõ ràng đây chính là phương pháp “lạt mềm buộc chặt” của người Hán thường dùng. Lão hồ ly kia biết rõ hắn quyết tâm muốn công phá U Châu. khắp cả phòng tuyến biên cương của Đại Đường, chỉ có vùng đông bắc có vẻ yếu ớt nhất, huống chi còn có cừu nhân giết con của hắn ở nơi này...Chẳng lẽ ngay từ lúc ban đầu, Đôn Dục Cốc đã muốn đưa hắn vào chỗ chết? Mục đích của lão hồ ly chẳng lẽ vì muốn cho đồ đệ của lão, con rể lão là Mặc Cúc Liên thượng vị?

- Gian tặc! Gian tặc!

Mặc Xuyên phẫn nộ gầm thét lên, huy loạn đao giận dữ nói:

- Các dũng sĩ, cùng ta giết xuống, cùng Đường quân quyết một trận tử chiến, lao ra khỏi hà cốc Loạn Hà!

- Đừng ah, đại hân!

Mấy thiên tướng bên cạnh vội vàng xông qua ôm chặt lấy hắn:

- Đường quân nhiều lắm, thật mạnh mẽ, đại hân không thể đột phá ra ngoài!

- Nói bậy gì đó!

Mặc Xuyên phấn nộ đá văng hai thiên tướng đang ôm hân, thở hổn hển rít gào:

- Ta tung hoành thảo nguyên hơn hai mươi năm, đánh bại Đường quân mấy chục lần! Ta thật không tin một tiểu nhi chỉ mới xuất đạo vài năm có thể đánh bại được ta! Các dũng sĩ, cùng ta xông ra!

Mặc Xuyên kích động phóng về phía trước, nhưng không ngờ vết thương trên đùi làm hân đau đớn thấu tim, nhất thời máu tươi chảy đầy, hân thống khổ dùng đao chống dưới đất đứng lại, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

Hai thiên tướng kia lại bò về quỳ gối trước người Mặc Xuyên, trong đó có một người thống khổ nói:

- Đại hân, chuyện cho tới bây giờ không còn biện pháp nào khác, đầu hàng đi! Đại Đường nhất định không dám giết đại hân, ít nhất còn có thể lưu lại được tính mạng!

- Người nói cái gì, muốn cho ta đầu hàng, muốn vua thảo nguyên đầu hàng?

Mặc Xuyên giận dữ, cắn răng vung đao chém thẳng xuống cổ vị thiên tướng kia:

- Phản tặc! Ta muốn tự tay chém ngươi!

Một đao này của Mặc Xuyên vẫn nghĩ có thể nhìn thấy một đầu người lăn xuống đất, không ngờ lại nghe một tiếng “phanh” thật lớn, một thanh đao hoành qua ngăn trở đao của hân, hoa lửa bắn ra bốn phía. Loạn đao của hân dừng cách đỉnh đầu vị thiên tướng kia vài tấc, không cách nào tiếp tục chém xuống.

- Hiệt Chất Lực, người làm gì! Người muốn tạo phản sao?

Mặc Xuyên phấn nộ trừng mắt nhìn hân tử hoành đao cứu vị thiên tướng kia, kinh hãi hỏi. Hiệt Chất Lực là một dũng sĩ xuất sắc, hơn năm trước Mặc Xuyên đã lưu hân bên người trọng dụng. Người kia vẫn luôn nghe lời thành thật, không nghĩ tới hôm nay làm ra hành động đại nghịch bất đạo như thế.

Ánh mắt Hiệt Chất Lực sắc bén chẳng khác gì loài chim ưng, khiến trong lòng Mặc Xuyên phát lạnh. Hân chậm rãi thu đao, trầm giọng nói:

- Đại hân, hiện tại ngươi không nên tiếp tục giết hại trung thần cùng dũng sĩ đi theo bên cạnh mình nữa. Bọn họ làm như vậy đều chỉ vì suy nghĩ cho ngươi!

- Người đang giáo huấn ta sao, Hiệt Chất Lực?

Mặc Xuyên tức giận rút đao, nhìn Đường quân đang xông lên núi, không khỏi cau mày trầm giọng nói:

- Người cũng đừng quên lúc ấy ta bỏ qua cho tông tộc cùng tộc nhân của ngươi, còn ban dê bò hơn nữa cho ngươi làm thủ lĩnh. Người lại dám giáo huấn ta? Người đừng quên ngươi chỉ là nô lệ của ta, ngươi không có tư cách này!

Hiệt Chất Lực nghe những lời này của Mặc Xuyên không khỏi có chút tức giận, hân cũng không hề lui ra khiêm cung hay tỏ vẻ khúm núm, lại cắn giận nói:

- Phải đó đại hân, ngươi thật sự rất nhân từ! Người đem Bạt Dã Cổ bộ tộc chém giết mất hai phần ba, bắt đi hai phần ba dê bò, sau đó để cho ta mang theo tộc nhân đi làm nô lệ cho ngươi! Những năm gần đây ngươi tự tay chém giết bao nhiêu mục dân thảo nguyên? Người chỉ biết giết hại cùng sưu cao thuế nặng, người nghĩ chỉ bằng vào vũ lực cường đại thì có thể thống trị hết thảy! Hiện tại ngươi hài lòng? Quân đội mà ngươi luôn kiêu ngạo bị Đại Đường đánh cho thất bại thảm hại toàn quân bị diệt!

- Người...người thật to gan!

Mặc Xuyên giận dữ, muốn chém xuống, Hiệt Chất Lực tức giận quát, cầm đao đón nhận loạn đao của Mặc Xuyên, một thanh âm va chạm thật lớn vang lên, đám thân vệ hướng bên này đánh tới, Mặc Xuyên hô to:

- Bắt giết phản tặc! Ai giết Hiệt Chất Lực ta cho người đó làm thủ lĩnh Bạt Dã Cổ bộ tộc!

Hiệt Chất Lực tức giận hét lớn:

- Ta xem ai dám động! Mặc Xuyên, ngươi thật sự ngu xuẩn! Chuyện cho tới bây giờ, ngươi hẳn nên giống như một dũng sĩ cùng nam nhân chiến đấu đi. Những người chúng ta chỉ trung tâm hộ vệ ngươi! Thật không ngờ đến lúc này ngươi vẫn không thay đổi tính cách thô bạo cùng tàn nhẫn, muốn giết trung thần nghĩa sĩ bên ngươi! Các huynh đệ, bạo chúa như vậy không đáng cho chúng ta bán mạng vì hắn!

- Ngươi...đồ khốn!

Mặc Xuyên tức giận không thôi, ra sức vung đao xuống, Hiệt Chất Lược cười lạnh:

- Đại hân, ngươi sa vào tửu sắc lười nhác vũ kỹ, đã không còn là lang vương thảo nguyên ngày trước! Ta thậm chí chỉ dùng một tay là có thể thoải mái đánh bại ngươi!

790. Chương 792: Cái Chết Của Lang Vương. (2)

Chương 792: Cái chết của Lang Vương. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

- Các ngươi...còn chưa xông lên giết nghịch tặc!

Mặc Xuyên vừa thẹn lại vừa giận, chỉ gầm lên giận dữ như bệnh tâm thần. Một tên nô lệ lại có thể chửi bới hắn như vậy, quả thật là không thể nhẫn nhịn! Phải biết rằng trên thảo nguyên bị người nói “võ nghệ kém cỏi, không còn khí lực” chính là chuyện làm nam nhân nhục nhã nhất, so với tát vào mặt còn làm người ta khó thể chịu nổi.

Nhưng thật sự kỳ quái, những binh lính vây quanh lại không ai có hành động. Ngay cả hai thiên tướng quỳ rạp dưới đất cũng đứng lên, lạnh lùng nhìn Mặc Xuyên. Mặc Xuyên chợt cảm giác một trận tuyệt vọng: bọn hắn đều muốn làm phản sao?

Trong ánh mắt Hiệt Chất Lược lộ ra vẻ tàn nhẫn cùng giảo hoạt như lang sói, hắn đột nhiên cười ha ha:

- Thấy được sao, bạo chúa Mặc Xuyên! Ngươi đã mất đi lòng người, không còn người nào nguyện ý bán mạng cho ngươi! Các huynh đệ, chúng ta là dũng sĩ, nhưng càng nên bán mạng ột vị chủ soái đáng giá! Vì người như Mặc Xuyên, không đáng! Hắn chỉ biết thỏa mãn ham muốn cá nhân cùng sưu cao thuế nặng, bộ tộc thảo nguyên bị hắn giết hại còn ít sao?

Mọi người yên lặng không nói gì, lãnh khốc nhìn cảnh tượng này. Mặc Xuyên không cam lòng quát:

- Các dũng sĩ, đừng nghe tà huyết mê hoặc người của hắn! Chúng ta đều là nam nhi dũng sĩ thảo nguyên, nên giết sạch người Trung Nguyên, nhập chủ Trung Nguyên. Ta làm đúng! Ta lặp lại một lần, ai giết Hiệt Chất Lược, ta sẽ cho hắn làm thủ lĩnh Bạt Dã Cổ bộ tộc!

- Không ai tin tưởng ngươi, Mặc Xuyên!

Ánh mắt Hiệt Chất Lược trầm xuống, đột nhiên phát lực, loan đao lướt qua cổ họng Mặc Xuyên.

Mặc Xuyên chỉ cảm thấy một đạo bạch quang thoáng hiện, sau đó tận mắt nhìn thấy trước mắt mình phun ra máu tươi – đó chính là máu tươi từ cổ họng của hắn!

Hai mắt hắn trừng thật lớn nhìn Hiệt Chất Lược, thân hình to mọng khổng lồ thẳng tắp té xuống.

Trên đỉnh núi toàn bộ người Đột Quyết đều lặng lặng nhìn đại hân té trên mặt đất giãy dụa, không biết trong lòng đang nghĩ đến điều gì. Hiệt Chất Lược nhìn Mặc Xuyên, thẳng đến khi hắn thở dốc một hơi cuối cùng mới lớn tiếng nói:

- Các dũng sĩ, chúng ta đi nhờ vả Đại Đường!

- Nghịch tặc Hiệt Chất Lược, nhận lấy cái chết!

Hai thiên tướng vừa đứng lên thành linh từ bên cạnh vung đao chém ra, Hiệt Chất Lược cực kỳ hoảng sợ vừa vung đao nghênh đón, nhưng đã chậm. Hắn bị một thanh loan đao chém thẳng vào trên cổ, cả đầu người nhất thời bay ra quay tròn lăn tới bên thi thể Mặc Xuyên.

Những binh lính Đột Quyết yên lặng quỳ xuống không chút tiếng động. Nhìn cổ họng Mặc Xuyên vẫn không ngừng chảy máu, có người không tự chủ được chảy nước mắt. Cho dù có rất nhiều thời điểm đại bộ phận mọi người oán hận Mặc Xuyên thấu xương, nhưng dù sao hắn cũng là vương giả thảo nguyên, là tượng trưng cột trụ tinh thần. Sau khi hắn chân chính ngã xuống, những binh lính Đột Quyết mới phát hiện trong lòng mình đã không còn tín niệm chống đỡ, đã mất đi dũng khí chiến đấu.

Trên sườn núi, Lý Tự Nghiệp đột nhiên phát hiện lực chống cự của người Đột Quyết biến thành yếu ớt hơn nhiều. Hơn nữa trên đỉnh núi chợt rối loạn, người Đột Quyết đều bỏ quên chống cự chạy ngược lên núi. Lý Tự Nghiệp hoài nghi, tức giận mắng:

- Con mẹ nó, chạy cái gì? Đừng chạy!

Người dưới chân núi cũng đã phát hiện khác thường, Tần Tiêu cảm kính viễn vọng nhìn lên núi một lúc, không khỏi lắc đầu thở dài:

- Mặc Xuyên đã chết!

Nhóm người Đỗ Tân Khách đứng bên cạnh hắn cả kinh:

- Làm sao có thể? Đại soái tận mắt nhìn thấy sao?

- Không tận mắt nhìn thấy, chương ngại vật quá nhiều.

Tần Tiêu nói:

- Nhưng soái kỳ của người Đột Quyết đã ngã. Mặc Xuyên tung hoành thảo nguyên hơn hai mươi năm, không ai xem vinh dự chiến sĩ nặng hơn hắn. Trừ phi hắn đã chết, bằng không soái kỳ sẽ không ngã. Nhưng hiện tại Lý Tự Nghiệp còn chưa công lên đỉnh núi, nếu như vậy một là Mặc Xuyên tự sát, hoặc là bị chết vì người làm phản!

Đỗ Tân Khách mượn kính viễn vọng của Tần Tiêu nhìn một lúc, lắc đầu thổn thức nói:

- Theo ty chức xem ra hắn là bị làm phản. Nếu như là tự sát, hắn phải cho thủ hạ đầu hàng mới phải. Nhưng hiện giờ xem ra không có người Đột Quyết nào làm ra phản kháng cuối cùng. Hơn nữa những năm gần đây Mặc Xuyên chủ trương thi hành chính sách tàn bạo đã mất lòng người trên thảo nguyên. Lần này hắn tấn công U Châu, phỏng chừng muốn dùng trận thắng lợi này củng cố lại địa vị thống trị của mình ở phương bắc đi? Đáng tiếc một đời kiêu hùng lại chết oan chết uổng bởi phương thức như thế!

Tần Tiêu nhếch môi, lắc đầu mỉm cười:

- Phải, ta cũng cảm giác có chút mất mát. Cho tới nay ta đều muốn giao thủ chính diện với Mặc Xuyên, biết một chút sự lợi hại của kiêu hùng thảo nguyên. Thật không ngờ còn chưa gặp mặt lần nào hắn lại chết như thế. Nếu tính ra, hai nhi tử của hắn cùng bản thân hắn đều trực tiếp hoặc gián tiếp chết trong tay của ta. Trong bộ tộc A Sử Na xem như có mấy mạng người chết trong tay ta!

Đỗ Tân Khách nhìn Tần Tiêu, không khỏi cười nói:

- Ty chức nghe ý tứ của đại soái giống như tiếc hận cho Mặc Xuyên?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Cũng không nói là tiếc hận. Chẳng qua hắn thật sự là một đối thủ xuất sắc. Thảo nguyên vạn dặm hắn nương bằng thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn thống trị hơn hai mươi năm, còn liên tục đánh bại Đại Đường. Từ thời Đại Chu cho tới Đại Đường hôm nay, chúng ta vẫn luôn không có biện pháp làm gì được hắn. Không nghĩ tới ta đánh bậy đánh bạ lại chiến thắng hắn, thật sự là ý trời!

- Đại soái đừng khiêm nhường, có đối thủ như đại soái Mặc Xuyên bị chiến bại chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Có lẽ hôm nay hắn chết như vậy còn thể diện hơn một ít đi? Nếu như bị bắt giữ sau đó áp giải đến Trường An thì mất hết mặt mũi.

Đỗ Tân Khách nói:

- Ty chúc chỉ có chút đáng tiếc, Mặc Xuyên chết đi chẳng những mất một ít giá trị, phỏng chừng còn mang đến một chút phiền toái.

- Nga?

Tần Tiêu có chút nghi hoặc nhìn Đỗ Tân Khách:

- Ý của người là Bắc Địch sẽ xâm phạm, báo thù cho Mặc Xuyên?

Đỗ Tân Khách nói:

- Chẳng lẽ đại soái sẽ không cho rằng như vậy sao?

Tần Tiêu lắc đầu mỉm cười:

- Ta đương nhiên không cho rằng như vậy. Hôm nay cho dù bắt được Mặc Xuyên, ta cũng sẽ xử tử hắn ngay tại chỗ!

- A?

Đỗ Tân Khách không khỏi cả kinh nói:

- Đại soái, Mặc Xuyên là vua thảo nguyên phương bắc, nếu như hắn chết sẽ làm Bắc Địch muốn tìm Đại Đường cùng đại soái liều mạng, vì hắn báo thù! Đại soái vì sao còn muốn...

Tần Tiêu nhìn về mặt kính ngọc của Đỗ Tân Khách, không khỏi nở nụ cười.

Sáng sớm ngày đông giá rét, Trường An cửu môn dòng người như mắc cửi, phi thường náo nhiệt. Thương lữ cùng dân chúng lui tới như nước chảy, kể cả người nước ngoài trang phục bất đồng cùng ngôn ngữ bất đồng đang không ngừng cảm thán thưởng thức để đô Đại Đường vương triều.

Đúng lúc này từ ngoài Minh Đức môn Trường An đột nhiên vọt tới một chiến mã, người cưỡi ngựa lớn tiếng hô to:

- Sáu trăm dặm biên quan cấp báo, tránh ra! Tránh ra!

Biên ải cấp báo!

Binh lính thủ vệ đang chuẩn bị tiến lên ngăn cản cuồng đồ phóng ngựa như điên kia, chợt nghe được tin tức “biên ải cấp báo”, nhìn thấy người nọ đang gõ thanh la, lưng đeo công văn, nhất thời vội vàng tránh sang một bên.

791. Chương 791

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 793 : Liêu Đông đại thắng! (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 793 : Liêu Đông đại thắng! (1)

Biên ải cấp báo ban ngày gõ thanh la ban đêm châm lửa, đụng chết người cũng không cần phụ trách, bất kỳ trạm kiểm soát nào cũng không được ngăn trở!

Dân chúng càng kinh hoảng dạt sang một bên để con ngựa kia vọt thẳng vào Trường An, tiến lên Chu Tước đại đạo. Nhất thời con ngựa kia vượt qua đường Chu Tước, tiến thẳng tới trước Chu Tước Môn hoàng thành. Những đại môn trong hoàng thành theo thứ tự mở ra, tốc độ chiến mã không giảm, hướng thẳng Thái Cực cung lao vào.

Trong Thái Cực điện, Lý Long Cơ trong một thân áo cừu dày đang ngồi trên ngai vàng, triệu tập đại thần nghị sự. Hôm nay là triều hội cuối cùng trước ngày tết năm mới, các quan chức ngoài ngũ phẩm trong kinh đô cùng vùng lân cận đều có mặt. Đại triều hội do tả hữu thừa tướng Trương Thuyết cùng Diêu Sùng làm chủ trì, tổng kết một năm thành bại được mất, an bài những hành động trọng đại của quốc gia sang năm.

Lý Long Cơ có cảm giác trong ngày triều hội trọng đại như vậy nhưng bản thân mình lại thấp thỏm bất an, ánh mắt không ngừng nhìn ra bên ngoài cung. Các loại tấu chương chất đầy trên bàn, hắn vừa tùy ý lật xem vừa lắng nghe đại thần bên dưới tâu bẩm công việc trong nước.

Đúng lúc này trước Thái Cực điện đột nhiên truyền đến thanh âm tiếng hét:

- Bệ hạ, Liêu Đông đại thắng!

Cả triều thần nhất thời đều nghe thấy được, lập tức xôn xao. Ánh mắt Lý Long Cơ sáng lên, vung tay nói:

- Người đâu, tuyên người mang tin tức vào đi!

Trương Thuyết lập tức bước ra nắm tấu:

- Bệ hạ, vừa mới truyền về tin chiến thắng của Tiết Nột, hiện tại lại có tin chiến thắng của Liêu Đông, thật sự là đáng mừng! Chúng thần chúc mừng bệ hạ nhận được tin chiến thắng lần nữa!

Cả triều thần tử đều đồng loạt cúi xuống:

- Chúng thần chúc mừng bệ hạ nhận được tin chiến thắng!

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Bình thân, tất cả đứng lên! Tiết Nột trăm hơn vạn quân địch, thu được bốn vạn dê bò ngựa, truyền tin đại thắng. Không biết tin chiến thắng Liêu Đông sẽ như thế nào đây?

Quần thần vừa đứng lên, người mang tin tức lao vào, toàn thân gục xuống dưới sân rồng, hai tay nâng một phần tấu chương thật dày lớn tiếng nói:

- Bệ hạ, Liêu Đông đại thắng ah!

Lúc này đã có triều thần thất kinh kêu lên:

- Đây không phải...Thạch Thu Giản, Thạch tướng quân sao?

Lý Long Cơ cũng cả kinh nói:

- Thạch Thu Giản, tại sao là người đến đưa tin chiến thắng?

Thạch Thu Giản trực tiếp chạy từ Mã Kiều đến sân rồng, lại chạy vào Thái Cực điện, lúc này thở hổn hển, hụt hơi nói:

- Hồi bẩm bệ hạ! Là vì thần tự mình xin nhận mạng chạy về đưa tin chiến thắng! Vì tin chiến thắng này...là tin chiến thắng vĩ đại nhất của Đại Đường chúng ta mấy chục năm qua! Tần đại soái lo lắng tin chiến thắng không được đúng lúc đưa tới trong tay bệ hạ, vì thần liền tự xung phong tiếp nhận công việc này!

Vừa mới dứt lời, Thạch Thu Giản đột nhiên trừng mắt, hơi ngưỡng cổ, phun ra một cổ máu tươi!

Quần thần cực kỳ hoảng sợ la hoảng lên, Lý Long Cơ cũng kinh ngạc nói:

- Thạch Thu Giản, ngươi làm sao vậy? Người đâu, dìu hắn đứng lên!

Hai tiểu thái giám lập tức tiến lên đỡ Thạch Thu Giản, khéo môi Thạch Thu Giản còn chảy máu, hai tay run rẩy cầm tấu chương:

- Bệ hạ, vi thần tử tội, lại làm máu nhiễm Kim Loan điện. Nhưng bệ hạ, thỉnh mau nhìn tin chiến thắng! Đây là mười vạn quân dân Liêu Đông đưa quà mừng năm mới cho bệ hạ cùng Đại Đường! Vi thần mang trách nhiệm to lớn trong người không dám lãnh đạm, chạy suốt tám ngày tám đêm, đã cười chết mười con ngựa, đem tin chiến thắng kịp thời đưa về cho bệ hạ!

Sắc mặt Lý Long Cơ không khỏi thay đổi, vỗ bàn lớn tiếng nói:

- Người đâu, đỡ Thạch Thu Giản xuống nghỉ ngơi! Truyền ngự y đến chữa trị. Truyền ý chỉ của trẫm, mặc kệ là trả giá bao nhiêu trẫm muốn Thạch Thu Giản hoàn toàn lành lặn xuất hiện trước mặt của trẫm!

Trên mặt Thạch Thu Giản lộ ra dáng mỉm cười vui mừng thoải mái, vươn hai tay ra phía trước:

- Bệ hạ, thỉnh...xem...tin chiến thắng!

Dứt lời liền ngất xỉu trên người hai thái giám.

Quần thần lại kinh hô, Diêu Sùng tiến lên tiếp nhận tấu chương trong tay Thạch Thu Giản, cung nhân đã dìu đỡ hần đi xuống dưới.

Lý Long Cơ nói:

- Diêu Sùng, người đọc tin chiến thắng này đi.

Trong lòng hần run rẩy lên, thật tốt quá, thật tốt quá! Đợi lâu như vậy rốt cục đợi được tin đại thắng!

Diêu Sùng lĩnh chỉ, mở ra tấu chương xem, đột nhiên mở to hai mắt, toàn thân phát run lên.

Hần kinh ngạc ngẩn đầu, thanh âm có chút phát run nói:

- Bệ...bệ hạ, do chính ngài tự mình tuyên bố tin chiến thắng này đi!

- Ân?

Lý Long Cơ nghi hoặc cau mày:

- Được, mang tới cho trẫm.

Thái giám đứng bên cạnh tiến lên tiếp lấy tấu chương đặt lên bàn của Lý Long Cơ.

Triều thần mấy trăm người đều đồng loạt nhìn lên Lý Long Cơ đang ngồi trên ngai vàng. Chỉ thấy hần cẩn thận mở ra tấu chương thật dày, sắc mặt lại không có gì biến hóa. Chẳng qua Diêu Sùng cùng Trương Thuyết đứng gần nhất đều có thể rõ ràng chứng kiến ánh mắt của hoàng đế giống như có một đoàn liệt hỏa hùng hực đang thiêu đốt.

Sau một lúc lâu, Lý Long Cơ hít sâu một hơi, chậm rãi xếp lại tấu chương, lại đột nhiên dùng sức vỗ, cùng tấu chương vỗ mạnh lên bàn.

Cả cung điện đều sợ hãi! đọc truyện mới nhất tại .

Có chút quan chức nhát gan thậm chí muốn quỳ xuống dưới.

Lý Long Cơ cố gắng bình phục hô hấp của mình, chậm rãi đi xuống bậc thang, bước lên mặt thảm trong Thái Cực điện, chậm rãi bước qua trước mặt các quần thần.

Trương Thuyết nghi hoặc ôm ngọc khuê trong tay hỏi khẽ một tiếng:

- Bệ hạ, rốt cục là tin chiến thắng gì?

Lý Long Cơ nhìn thoáng qua hần, lộ ra dáng mỉm cười thần bí khó lường, chậm rãi đi ra phía trước. Trong ánh mắt của hần đã tràn đầy vẻ nóng cháy cùng kích động, nhìn qua từng từng thần trong triều đình. Những vị thần tử này lần đầu tiên phát hiện hoàng đế của bọn họ lại có khí thế uy nghiêm đến như thế, không khỏi chấp tay cúi đầu.

Lý Long Cơ đi ngang qua người bọn họ, không nói một lời, thẳng tới khi đi ra khỏi Thái Cực điện, đi tới bình thai giữa cung điện cùng sân điện bên ngoài. Nhìn hoàng thành nguy nga cùng đế đô khí thế hào hùng, Lý Long Cơ đột nhiên tràn nước mắt.

Hắn giật mình nhìn quanh, may mắn không người nào, Lý Long Cơ phát nhẹ tay áo lau đi nước mắt.

Triều thần tràn đầy nghi hoặc đi theo ra ngoài, nhưng đều dừng ngay cửa Thái Cực điện không dám cùng đi ra.

Lý Long Cơ đột nhiên vươn hai tay lên trời, lớn tiếng nói:

- Thương thiên hậu thổ, tổ tông minh linh! Liêu Đông đại thắng, Liêu Đông đại thắng!

Thanh âm của hắn trầm hùng vang vọng, tầng tầng truyền ra, kích lên từng đợt hồi âm trong dãy cung điện khổng lồ.

Lý Long Cơ kích động ngâm nga:

- Đại Đường Khai Nguyên nguyên niên tháng Chạp, Liêu Đông quân tại U Châu thành cùng hà cốc Loan Hà toàn tiêu mười vạn đại quân Bắc Địch, chém đầu đại tù trưởng quân địch Mặc Xuyên, Hề tộc đầu hàng, Doanh Châu có thể trở về Đại Đường rồi!

Quần thần phía sau nhất thời phát ra từng trận kinh hô, đồng loạt bái xuống đất dập đầu:

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Mấy ngàn cấm quân cũng nhất tề cúi xuống, thanh thế rung trời hét lớn:

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Lý Long Cơ giơ cao hai tay, dồn sức lớn tiếng nói:

Thanks

792. Chương 792

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 794 : Liêu Đông đại thắng! (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 794 : Liêu Đông đại thắng! (2)

- Đại Đường vạn tuế! U Châu vạn tuế! Các tướng sĩ chinh chiến hi sinh tại Liêu Đông, vạn tuế!

Thanh âm tiếng chuông trống chấn động vang lên, toàn bộ hoàng thành nhất thời lâm vào một mảnh vui mừng, cả đế đô lâm vào phấn khởi!

Mấy ngày sau, bên trong phủ đại đô đốc U Châu, đại công thần Tàn Tiêu đang rúc vào trong chăn mềm, bị tiểu yêu tinh của hắn hung hăng gây sức ép lên. Mức độ kích động không thua kém gì Lý Long Cơ.

Tử Địch đau lòng vuốt ve vết thương của Tàn Tiêu, vừa không tự chủ được hưng phấn cùng xúc động, cười trên bụng Tàn Tiêu không ngừng uốn éo lắc lư.

Tàn Tiêu bị thương một cánh tay, ngược lại hoàn toàn được hưởng thụ trên giường, vui sướng nằm dưới người Tử Địch mà tận hưởng. Thân hình xinh đẹp của Tử Địch đã rướm đầy mồ hôi, thở hổn hển, cảnh xuân bắn ra bốn phía.

Sau một lúc lâu Tử Địch dựa nhẹ vào lòng Tàn Tiêu, vươn tay vuốt ve vết thương của hắn, nhỏ nhẹ nói:

- Đau không, lão công? Vừa rồi có động tới vết thương hay không?

Tần Tiêu nhìn vẻ mặt hồng nhuận của nàng, không khỏi bật cười.

Tử Định xấu hổ chui vào lồng ngực hắn, nũng nịu nói:

- Cười cái gì nha, thật là!

- Không có gì, không gì...

Tần Tiêu vẫn cười lớn nói:

- Ta chỉ là có chút không thói quen mà thôi. Tiểu ma tinh của ta từ khi nào biến thành ôn nhu như thế đây? Ai nha, còn ôn nhu hơn cả tỷ tỷ của muội, ta thật sự là không thói quen đâu!

- Hì hì...

Tử Định then đỏ mặt cười khúc khích, càng dựa sát vào người hắn, ghé sát tai hắn nói nhỏ:

- Muội cũng không biết đâu...hiện tại muội chỉ cảm thấy làm như vậy kỳ thật cũng rất thú vị.

- Thế nào, có phải bị khí thế anh tuấn uy phong của lão công ngoài chiến trường làm khuất phục?

Tần Tiêu đắc ý cười nói:

- Tiểu ma tinh trưởng thành thôi!

- Đừng khoe khoang đi!

Tử Định then thùng véo hắn, Tần Tiêu vờ vĩnh kêu lên, Tử Định kinh hoảng nhào vào bên người hắn thập phần khẩn trương thổi vào miệng vết thương:

- Oa, làm bị thương vậy, làm bị thương vậy! Thật xin lỗi ah lão công, muội không phải cố ý!

Tần Tiêu cười trộm bắn nhẹ lên bộ ngực của nàng, Tử Định kêu lên:

- Xấu lắm!

Tần Tiêu hắc hắc cười xấu xa.

Tử Định cau mày, một bàn tay đã vuốt lên đầu vai hắn, học bộ dạng của hắn búng nhẹ:

- Cho huynh cười gian...

- Ah, trời ạ!

Trong phòng ngủ nhất thời truyền ra thanh âm kêu to thảm thiết.

Đúng lúc này sứ giả triều đình chạy suốt mười ngày đường vừa lúc đi tới trước cổng phủ đại đô đốc U Châu, trưởng sử Khương Sư Độ bọn họ vui mừng nghênh đón, phái người đi mời Tần Tiêu.

Tần Tiêu cùng Tử Định đang vui đùa trong chăn mềm, nghe được có người gõ cửa:

- Đại soái, có sứ giả triều đình tới, đang chờ đại soái tiếp chỉ!

Tử Định không khỏi quỵt miệng:

- Mới sáng sớm, thật là! Thật đáng ghét ah!

Tần Tiêu cười ha ha, lên tiếng:

- Chờ một chút, đến ngay!

Hắn bò lên mặc quần áo, Tử Định cười hì hì ngăn cản hắn, Tần Tiêu hung hăng véo lên mông nàng, lúc này tiểu nha đầu mới ngoan ngoãn rúc về trong chăn, nhắm mắt nhìn Tần Tiêu:

- Lão công, hoàng đế sẽ thưởng cho huynh cái gì đây? Là vàng bạc, hay là mỹ nữ?

Tần Tiêu ho khan vài tiếng:

- So sánh mà nói ta càng cảm thấy hứng thú với mỹ nữ.

- Hừ, huynh dám!

Tử Định trừng mắt khiêu khích, gương nanh múa vuốt. Tần Tiêu cười ha ha, sửa sang lại quần áo đi vào phòng nghị sự nơi tiền viện.

Trong phòng nghị sự, các quan chức lớn nhỏ đều có mặt, mỗi người cao hứng phấn chấn trò chuyện với sứ giả triều đình. Nhìn thấy Tần Tiêu đã tới đều hành lễ:

- Đại soái!

- Các huynh đệ miễn lễ, đừng khách khí!

Tần Tiêu cười a a nói:

- Đợi thêm vài ngày đến tết, hôm nay vừa lúc mọi người có thể tụ lại. Mời luôn Nhiều Nhạc quận vương và các thủ lĩnh bộ lạc cùng nhau đến, cảm thụ chút không khí vui mừng ngày tết của người Trung Nguyên.

Thái giám tuyên chỉ vui vẻ tiến đến bên người Tần Tiêu, cúi đầu khom lưng nói:

- Đại nguyên soái, lần này tiểu nhân phải tráng lá gan xin ngài ban thưởng ah! Hãy xem hoàng thượng đã có ban thưởng tới, đại nguyên soái cùng các vị tướng quân, đại nhân chuẩn bị tiếp chỉ!

- Được, tiếp chỉ!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Các vị huynh đệ, mời vào phòng nghị sự!

Mọi người cùng cười vang đi vào phòng, đều hướng phương bắc bái xuống, thái giám tuyên chỉ lớn tiếng đọc:

- Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái, U Châu đại đô đốc, Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản Tần Tiêu tiếp chỉ: Liêu Đông đại thắng, lòng trăm rất an ủi, cả nước vui mừng! Phong thưởng người phụ quốc đại tướng quân, thái tử thái bảo, tử vi hoàng môn bình chương sự, Liêu quốc quận công, thực phong năm trăm hộ. Tiền thưởng năm vạn quán, vải vóc một ngàn cuộn. Các vị tướng quân cùng quan viên Liêu Đông quân, U Châu đại đô đốc phủ có phong thưởng khác, khâm thử!

Nhóm người Tần Tiêu nhất thời hoảng sợ: Ban thưởng thật lớn!

Tiền thưởng cùng tư lụa đương nhiên không cần phải nói, một gia đình giàu có cả đời cũng xài không hết. Phụ quốc đại tướng quân, thái tử thái bảo, tuy rằng đều là hư chức nhĩ phẩm hoặc tán quan, nhưng xưa nay chỉ có người đức cao vọng trọng hoặc nhân tài có cống hiến đặc thù mới có thể đảm nhiệm, tượng trưng cho vinh dự cùng tôn quý, hơn nữa tử vi hoàng môn bình chương sự, đó là xưng hô chỉ dành cho tể tướng. Huống chi còn có thêm một chức “quốc công”, thực ấp năm trăm hộ, đã vượt khỏi số lượng chuyên dành cho công chúa phò mã!

Xuất tướng nhập tướng, phong quốc công, ban thưởng thực ấp, không thể nghi ngờ là cực kỳ ân vinh!

Sứ giả tuyên đọc xong ban thưởng cho Tần Tiêu, lại tuyên đọc một phần thánh chỉ ban thưởng khác. Các quan chức lớn nhỏ U Châu cùng Liêu Đông quân, tướng lĩnh quan viên đều có ban thưởng. Quân sư Kim Lương Phụng cùng đại tướng quân Lý Tự Nghiệp, Lý Giai Lạc thì không cần phải nói, đều gia tước, ban thưởng thực ấp, thưởng vàng bạc tư lụa. Khiến người chú ý nhất chính là hoàng thượng ban phong cho Tần Ảnh, cũng chính là nhi tử đại thủ lĩnh Khiết Đan tiền nhiệm Lý Tận Trung là Lý Vi Ẩn, Đại Hạ Mạc Tông Ly, chính thức nhận định thân phận của hắn là Lý Vi Ẩn. Mà Lý Thất Hoạt bị cưỡng chế áp giải đến Trường An, không nghe nói cần giết hay cần phạt.

Mặt khác hạ chỉ U Châu đại đô đốc phủ xây dựng Nhiều Nhạc đô đốc phủ trong cảnh nội Hề tộc, do Nhiều Nhạc quận vương Lý Đại Bô đảm nhiệm Nhiều Nhạc đô đốc, thủ lĩnh các bộ tộc Hề tộc cũng phân biệt nhậm mệnh làm thứ sử, trưởng sử vân vân.

Tuy rằng hiện tại Hề tộc đi dựa dẫm Đại Đường còn chưa được thực hiện những biện pháp cụ thể, nhưng có đạo thánh chỉ như vậy không thể nghi ngờ chính là ban cho Lý Đại Bô cùng thủ lĩnh các bộ một liều thuốc trợ tim, hoàn toàn giải quyết nỗi lo về sau của bọn họ.

Đêm đó Tần Tiêu mở tiệc chúc mừng ngay trong phủ đại đô đốc, mọi người đều vô cùng hứng trí, ngay cả Lý Tự Nghiệp bị trọng thương cũng gọi người dìu mình đi tới tham gia náo nhiệt, chia sẻ vui sướng. Nhóm người Lý Đại Bô vui mừng dị thường, liên tục mời rượu với Tần Tiêu, xem như tỏ vẻ thân mật. Dù sao bọn họ tận mắt chứng kiến cùng tham gia chiến dịch lần này.

Thanks

793. Chương 793

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 795 : Thấy đủ là vui. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 795 : Thấy đủ là vui. (1)

Trước mắt họ chỉ cảm thấy may mắn mình không gặp phải tai họa ngập đầu như người Đột Quyết cùng người Khiết Đan. Không chỉ như thế còn có thể bảo hộ tộc nhân, các thủ lĩnh đều trở thành quan chức Đại Đường, trở thành tướng quân, chuyện tốt như vậy đi đâu mà tìm? Cũng chính bởi vì như thế, nhóm người Lý Đại Bô cảm kích lẫn kính sợ Tần Tiêu chưa từng có, hiện tại không chỉ nhận thức “Trung Nguyên chiến thần” cùng “Lang Ma tướng quân” trí dũng vô địch, càng xem hắn như ân nhân cứu mạng.

Thế cho nên hiện tại các tướng lĩnh Hề tộc đều xung phong muốn gia nhập vào Hồ Kỵ sư của Tần Tiêu, khiến tình cảm mọi người đều dâng trào nhiệt huyết, nhắc lên một cỗ nhiệt triều trong quân.

Tâm tình Tần Tiêu cũng thật vui vẻ, trên bàn rượu hắn cũng không để ý tới lời khuyên can của Lưu Dịch, cùng Lý Tự Nghiệp không ngừng uống rượu bằng chén lớn. Cùng lúc đó dân chúng U Châu đều giăng đèn kết hoa chúc mừng U Châu đại thắng, các quân nhân trú đóng trong quân doanh ngoài thành cũng mở tiệc ăn mừng, giết bò giết dê khánh chúc.

Địa phương trăm dặm biến thành một mảnh sung sướng hưởng vinh, so sánh với địa ngục thì thế tại hà cốc Loạn Hà hình thành sự đối lập vô cùng trái ngược.

Tiệc rượu cuối cùng vẫn tan, sắc trời đã tối. Tần Tiêu tiễn các tướng lĩnh quan chức, dàn xếp xong sứ giả triều đình lại giữ Kim Lương Phượng ở lại, kéo hắn đi vào một gian tĩnh thất.

Hôm nay cao hứng, người có tính trầm ổn như Kim Lương Phượng cũng hơi có men say. Tần Tiêu gọi người hầu mang chậu than tới, hai người châm trà ngồi cạnh chậu than chơi cờ vây.

- Ta chơi cờ vây thật tệ, ngươi phải nhường một chút.

Tần Tiêu có chút men say nói:

- Năm đó khi ta theo ân sư học tập, liên tục bị mắng, nói ta không phải nhân tài đạo này.

- Được rồi, không còn người ngoài, ngươi có chuyện gì nói thẳng ra đi.

Mặc dù Kim Lương Phượng có chút say, trong lòng hắn lại hiểu thật rõ ràng. Hắn biết Tần Tiêu không thích làm những chuyện không có ý nghĩa. Rảnh rồi chơi cờ sao, hắn thật sự chưa từng làm qua.

- A, xem ra ngươi còn nóng vội hơn ta, lão mũi trâu.

Tần Tiêu đặt con cờ xuống, hớp trà, khoan thai nói:

- Ta trước tiên cần chúc mừng ngươi, Kim đại nhân, lần này được hoàng đế ban thưởng làm Bình Dương huyện hầu, trở thành quốc thích.

- Làm sao có thể so sánh được với ngươi nha, Liêu quốc công!

Kim Lương Phượng ngượng ngùng cười cười, đặt cờ xuống.

Tần Tiêu khẽ cười, hít sâu một hơi nói:

- Nói thẳng ra đi, trước mắt những ban phong của hoàng đế, ta không dám lấy.

Kim Lương Phượng cũng không cảm giác có gì ngoài ý muốn, giương mắt nhìn Tần Tiêu, bình tĩnh nói:

- Hay là ngươi lại giống như mấy năm trước, bỏ gánh chạy lấy người?

- Vậy thì không đến mức. Trước mắt trách nhiệm của ta trọng đại hơn ngày đó, đương nhiên không dám tiếp tục làm ra chuyện như vậy nữa.

Tần Tiêu nói:

- Nhưng hôm nay sau khi nghe xong ban thưởng của hoàng đế, trong lòng ta nặng nề, cảm giác không thiết thực.

- Không thiết thực, là được rồi.

Kim Lương Phượng mỉm cười:

- Thăng quan tiến tước thì cũng thôi, còn làm tể tướng, lại thêm quan võ nhị phẩm. Chậc chậc, trong triều chỉ có một mình ngươi. Ngay cả Trương Nhân Nguyên cũng không sánh kịp với ngươi. Trước đó không lâu Đường Hưu Cảnh mới mất kia cũng được xem là cột trụ nguyên lão triều đình đi? Lại chưa từng được hưởng thụ qua đãi ngộ như ngươi vậy.

- Cho nên ta mới cảm thấy không thiết thực.

Tần Tiêu cầm con cờ đùa nghịch trong tay, thần nhiên nói:

- Vốn trước mắt trong triều đã có thật nhiều lời chê trách bất lợi cho ta. Hiện tại đánh thắng trận lớn, xem như có thể đem những lời đồn đãi kia ép trở về. Nhưng phiền phức khác lại xuất hiện, công cao chấn chúa ah! Không cần nói đâu xa, ngươi phóng mắt nhìn khắp triều đình đương kim, bất kể là quan văn hay võ có ai được đãi ngộ như ta đây? Hoàng thân? Mấy thân huynh đệ mà hoàng đế tín nhiệm nhất? Tước vị của họ cao hơn ta, thực ấp nhiều hơn ta, nhưng trong tay bọn hắn có ai có được thực quyền, có người nào đâu? Ở tại Liêu Đông, bất kể là quân dân Đại Đường, hay là Bắc Địch xa xôi, đều chỉ biết Tần Tiêu, không ai biết hoàng đế. Hôm nay biểu hiện của nhóm người Lý Đại Bô ngươi nhìn thấy chứ? Còn kém chút đem ta lên thờ phụng. Đây không phải chuyện tốt. Làm thần tử, mũi nhọn sao có thể lẫn át hoàng đế đây? Đây là mầm mống tai họa!

Tay Kim Lương Phượng khẽ run lên, con cờ không tự chủ được rơi lên bàn cờ làm rối loạn ván cờ. Tần Tiêu có chút tức giận kêu lên:

- Lão tiểu tử, muốn làm càn cũng không cần làm vậy đi?

Kim Lương Phượng cười ha ha, nhặt lên quân cờ, lại khôi phục bàn cờ nguyên dạng, đánh trống lảng cười nói:

- Uống nhiều quá, uống nhiều quá...

- Nhiều cái đầu ngươi! Uống nhiều quá mà còn nhớ rõ ràng từng bước đi của quân cờ, sắp xếp chỉnh sửa thật đúng như vậy?

Tần Tiêu liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Đừng giả vờ giả vịt, chỉ vài chiêu cho ta đi. Nói, ta nên làm cái gì bây giờ.

Kim Lương Phượng nhíu mày nhìn chằm chằm bàn cờ, trầm tư một lúc chậm rãi nói:

- Kỳ thật ở trong mắt hoàng đế cùng triều đình, thiên hạ chính là tổng thể. Bất kể là ai cũng chỉ là một con cờ mà thôi. Hoàng đế cùng triều đình mong muốn là cục diện đại cục cả ván cờ, cũng chính là công thủ cân bằng. Đại soái nói rất đúng, nếu một quân cờ không phục tùng cần xằng bậy, như vậy vận mệnh của nó...

Tần Tiêu cau mày:

- Ân, nói tiếp đi.

Kim Lương Phượng khẽ vuốt râu, chậm rãi nói:

- Làm thần tử, khó nhất mà cũng quan trọng nhất chính là suy đoán tâm tư của hoàng đế. Trước mắt hoàng đế tín nhiệm người có thể nói là vượt quá bất luận kẻ nào. Nhưng trăng tròn thì khuyết, vật cực tất trái lại. Chính bởi vì lòng tín nhiệm vô thượng như thế, đại soái càng bị chú ý nhiều hơn. Ta cấp cho đại soái một tổng nguyên tắc, chính là phải làm cho hoàng đế sinh ra tin tưởng có thể khống chế cùng lý do để tín nhiệm người.

- Đúng như ý nghĩ của ta.

Tần Tiêu nói:

- Tâm thuật của một đế vương, chính là cân bằng lực lượng giữa các thần tử, lợi dụng bọn hắn ước thúc lẫn nhau, phương tiện ỉnh khống chế họ. Mặt khác muốn lợi dụng khuyết điểm của thần tử mà khống chế họ.

Kim Lương Phượng thoáng kinh hãi, không khỏi lắc đầu thở dài:

- Nói như vậy là không được, ở địa phương khác ngàn vạn lần đừng nói ra, trong lòng hiểu được là tốt rồi.

- Đây là tự nhiên.

Tần Tiêu mỉm cười, lại đặt xuống quân cờ:

- Ta cũng không phải loại người lòng tham không đáy trong lòng mang chí lớn. Ta chỉ muốn vừa có thể hoàn thành sứ mạng của mình, lại đừng gặp phải phiền toái không cần thiết, cho nên mới nghĩ như vậy. Người nói không sai, quan hệ cá nhân giữa ta cùng hoàng đế đích thật là rất thâm hậu, ngoài ra còn có quan hệ thân thích bên trong. Nhưng mấy thứ này đối diện với lập trường chính trị cùng ích lợi đại cục quả thật là không đáng giá nhắc tới. Kể làm tướng, khó được kết cục tốt. Nếu không phải chết nơi sa trường, thì chết trong tay người nhà mình. Bắt đầu từ ngày đầu tiên đi ra Đàm Châu, ta luôn cân nhắc làm sao ỉnh có được một kết cục tốt đẹp. Chuyện cho tới bây giờ, không thể không cẩn thận cân nhắc một chút.

Thanks

794. Chương 794

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 796 : Thấy đủ là vui. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 796 : Thấy đủ là vui. (2)

- Xem ra người thật sự còn cẩn thận hơn ta tưởng tượng.

Kim Lương Phượng mỉm cười nói:

- Cũng khó trách, ở trong triều trải qua nhiều lần biến cố trọng đại như vậy, muốn không trưởng thành cùng bình tĩnh cũng không được. Nói như thế người cũng là người thông minh, chúng ta không ngại nói thẳng ra

đi. Ban đầu hoàng đế chỉ một lòng nghĩ làm sao sử dụng người để giải quyết họa lớn U Châu. Trước mắt xem ra mục đích đã đạt được. Vì thế hẳn không thể không suy nghĩ một chút, làm sao đối đãi người. Người nói rất đúng, tâm thuật để vương quan trọng nhất là muốn làm cân bằng. Trước mắt, bất kể là trong triều đình hay là biên ải Liêu Đông xa cách triều đình, uy vọng cùng công tích của người thật không người sánh được. Phóng mắt cả thiên hạ, đã không còn ai đủ sức ngang vai ngang vế với người. Đây là chuyện mà một vị đế vương không nguyên ý nhìn thấy nhất. Thánh ý khó dò, ta không rõ hoàng đế có tự mình ý thức được vấn đề này hay chưa. Nhưng sớm hay muộn gì hẳn cũng sẽ giống như đại soái, phải đối mặt nhận rõ vấn đề đó. Cho nên đại soái trước tiên hẳn nên làm một sự tình, tiêu trừ nỗi băn khoăn này trong lòng hoàng đế.

- Làm như thế nào?

Tần Tiêu nhíu mày, mắt lộ tinh quang nhìn Kim Lương Phượng.

Kim Lương Phượng mỉm cười, hồ hững nói:

- Người biết đầy đủ sẽ vui vẻ. Nên buông tha thì phải buông tha. Hoàng đế tìm không được người đến cân bằng lực lượng của người, vậy người tự mình tìm ra một người, phân chia thực lực của chính mình.

- Có đạo lý, ta cũng nguyên ý làm như vậy.

Tần Tiêu cười:

- Cụ thể xin mời người chỉ điểm!

Dứt lời Tần Tiêu rót cho Kim Lương Phượng một chén trà.

Nói đến chính sự, Kim Lương Phượng cũng không hồ nháo với hắn, nghiêm túc nói:

- Trước mắt trên người đại soái có bao nhiêu danh hiệu? Đây là việc đầu tiên cần xử lý. Bởi vì dân chúng cùng tướng sĩ và các thần tử nhìn vào, đây là dấu hiệu rõ ràng nhất.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, vạch đầu ngón tay có chút khoa trương nói:

- Danh hiệu sao? Người nghe: Hà Bắc đạo hạnh quân đại soái, U Châu đại đô đốc, Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản, phụ quốc đại tướng quân, thái tử thái bảo, Liêu quốc công, tể tướng, tổng cộng như thế.

- Ân, trong đó thực quyền nhất chính là U Châu đại đô đốc, cùng Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản. Nhưng theo người bên ngoài xem ra, có phân lượng nhất là Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái. Theo các quan văn triều thần xem ra, uy hiếp lớn nhất của người đối với họ là thân phận tể tướng.

Kim Lương Phượng nói:

- Xuất tướng nhập tướng, tôn vinh cực kỳ. Thế nhưng bốn danh hiệu có phân lượng nhất đại soái ít nhất phải buông tha hai danh hiệu, mới có thể làm người ngoài yên tâm, ngăn chặn lời đồn đãi nhảm nhí.

Tần Tiêu thoáng suy tư, gật đầu nói:

- Có đạo lý. Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái, lớn có chút khoa trương. Cả phủ binh Hà Bắc cùng trú quân đều do ta điều khiển, nhưng ta cũng chưa từng chân chính dùng qua. Trước đó dùng tới là vì cướp bóc lương hướng mới sử dụng một chút. Mũ mào lớn như vậy, ta đã sớm muốn lấy xuống, thứ này ta nguyên ý buông tha. Mặt khác cái gì mà tể tướng đồ bỏ gì đấy, ta cũng không cần. Ta ở biên ải ngàn dặm, cũng không tiến vào các bộ nghị sự, lấy tới làm gì? Một ngày kia về triều, hoàng đế không chém ta, cho ta một tán quan hư chức trải qua cuộc đời này bình an, ta đã thỏa mãn. Chức đồng tử vi môn hạ bình chương sự tể tướng kia, ta nguyên ý buông tha. Mặt khác bốn danh hiệu hữu dụng nhất ta chuẩn bị bỏ ba. U Châu đại đô đốc, ta cũng không muốn làm. Ta sẽ làm Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản, an tâm mang lính của ta. Chờ qua năm phải đi Doanh Châu, mang theo binh lính cùng dân chúng thâm lăng đi làm ruộng chăn dê đi. Có trận đánh thì ta tiếp tục nhảy ra. Dưới U Châu có tám châu huyện, lại có thêm Nhiều Nhạc đô đốc phủ của Hê tộc. Phóng mắt nhìn ra, đông bắc Đại Đường chỉ do một mình Tần Tiêu này định đoạt, quả thật có chút xu thế cất đất xưng vương. Ta không cần làm như vậy, lại mệt người, còn không lấy lòng, đã vậy nguy cơ trùng trùng.

- Đại soái quả nhiên cơ trí hơn người, bội phục!

Kim Lương Phượng chấp tay khen ngợi đứng lên:

- Bỏ được, bỏ được, không cần, vậy sẽ đạt được. Nếu đại soái quả thật bỏ qua ba danh hiệu này, sẽ không khó giữ mình. Cứ như vậy không chỉ miễn được nhiều chê trách, đại soái còn có thể chuyên tâm mang binh đánh giặc, không phụ hoàng đế xã tắc kỳ vọng. Mặt khác danh hiệu phụ quốc đại tướng quân ta cũng đề nghị đại soái bỏ quên đi. Bởi vì trước mắt Đại Đường, chức quan võ tướng cao nhất là thập nhị vệ đại tướng quân cùng hoàng thành ngự suất ti đại đô đốc, cũng chỉ đạt tới tam phẩm. Chỉ riêng một mình đại soái như hạc trong bầy gà được nhị phẩm, hư chức như vậy cũng không có đãi ngộ đặc thù gì, lại làm đại soái phải đứng đầu các võ tướng, thật sự không đáng giá.

- Có đạo lý, nghe lời người!

Tần Tiêu vui vẻ gật đầu cười nói:

- Muốn hư danh, thường thường trêu chọc họa, đích thật là không đáng. Ta làm người không tham lam, cũng không tính toán làm tới chung cực quân thần. Người cảm thấy đầy đủ luôn được vui vẻ, làm thần tử cứ như vậy mới chân chính bình an, hưởng thụ vinh hoa phú quý thực sự!

Kim Lương Phượng ha ha cười nói:

- Lời này của người có chút ngại biện, nhưng cũng là sự thật.

- Con người của ta không có ưu điểm nào khác, nhưng lại luôn thẳng thắn.

Tần Tiêu cũng cười, sau đó nói:

- Các đại đô đốc quân trấn Đại Đường phần lớn đều cũng nhị phẩm, nhưng là chức vụ lâm thời, hoặc là bao hàm tính chất của quan văn. Trong mấy chục vạn quân đội Đại Đường, chỉ có một quan võ nhị phẩm như ta đích xác không tốt. Mặt khác ta còn tính toán đem lão bà nhi đồng đưa đến đế đô, làm cho hoàng đế cùng triều thần càng thêm an tâm. Hoàng đế không phải cần lợi dụng nhược điểm của thần tử đến không chế sao? Ta trọng tình hoàng đế vốn biết rõ. Ta sẽ đặc biệt giao nhược điểm này cho hần. Việc này chỉ có thể do chính ta nói ra, không thể để cho hần nói, bằng không sẽ khiến hần không thể xuống đài. Thê tử của ta đi tới Trường An ngược lại làm ta an tâm hơn một ít. Hiện tại đã sắp tới tết, ta sẽ nói với hoàng đế để sang năm thanh minh cho Lý Tiên Huệ giúp ta đến Lạc Dương bái tế ân sư Dịch quốc lão, tế bái tiên đế Trung Tông cùng Tắc Thiên thánh hậu hoàng tổ mẫu. Đại Đường lấy hiếu trị quốc, thỉnh cầu như vậy vừa có thể diện cũng không có lý do không đáp ứng. Khi đến Trường An thì Tiên nhi các nàng tự nhiên sẽ có người chiều cổ thật tốt. Nàng không phải còn một ca ca, Bình Vương Lý Trọng Tuấn hay sao? Vị vương gia kia luôn nhân rồi không có việc gì làm, ta sẽ để cho hần đảm nhiệm vú em chuyên trách đi chiều cổ lão bà cùng nhi đồng của ta, ha ha!

- Ta xem đại soái làm như vậy là có thể. Mặc dù có hiềm nghi đưa thê tử vào kinh làm con tin, nhưng nếu có danh nghĩa vào kinh hết hiếu cũng có thể nói thông.

Kim Lương Phượng nói xong lại có chút nghi hoặc hỏi:

- Nhưng mà “vú em” là có ý gì?

Thanks

795. Chương 795

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 797 : A Man, đón khoai lang phồng tay! (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 797 : A Man, đón khoai lang phở tay! (1)

- Người cũng không cần hỏi.

Tần Tiêu phẩy tay cười, sau đó nói:

- Mặt khác còn có một việc, là trọng yếu nhất, ta muốn người giúp ta giải quyết.

- Cái gì?

Kim Lương Phượng nghi hoặc hỏi.

- Đó là ta làm sao để hoàng đế chấp nhận lời từ chối của ta đây?

Tần Tiêu nói:

- Tính tình của hoàng đế ta có chút hiểu biết. Muốn cho hắn đem một người vừa lập công lớn triệt tiêu nhiều chức vụ như vậy, hắn sẽ mất hết mặt mũi, trong lòng cũng khó chịu. Không cần nói đâu xa, ít nhất ở mặt ngoài ta phải làm cho hắn có thể xuống đài, để cho hắn ở trước mặt triều thần thanh thản triệt tiêu chức vụ của ta, tước quyền của ta. Cứ như vậy sẽ ít nghi kỵ, trong lòng hoàng đế cũng thoải mái, chuyện khác sẽ dễ làm.

- Người lại không có phạm sai lầm, việc này...thật sự có chút khó xử đây.

Kim Lương Phượng cau mày trầm tư một lúc, đột nhiên ánh mắt chợt sáng:

- Có!

Kim Lương Phượng mỉm cười nói:

- Đại soái còn nhớ rõ đầu năm nay đại soái “cướp bóc” khắp Hà Nam cùng Hà Bắc lẫn Hà Đông hay không? Vì việc này các quan viên địa phương đã cáo trạng liên tục lên Trường An không ngừng. Lúc ấy hoàng đế dốc hết sức trấn áp xuống, chịu không ít đau khổ trước mặt các thần tử. Hiện tại vì sao đại soái không lấy lý do này từ chối đi một ít chức vụ? Thứ nhất là thuận theo lòng người, nói rõ trong lòng đại soái vẫn có vương pháp Đại Đường. Thứ hai có thể làm cho hoàng đế cùng triều thần có lý do, không cần mang ác danh bao che khuyết điểm. Thứ ba muốn giáng chức của người, bác quyền của người cũng danh chính ngôn thuận.

- Ha ha, lão gia hỏa người đúng là đầy bụng ý nghĩ xấu!

Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Ta xem việc này cũng được! Vốn các đại thần trong triều đều hận chết thái độ kiêu ngạo ngang ngược của ta, hoàng đế cũng luôn bị khó xử, lại luôn gắt gao che chở ta, tùy ý cho ta làm ầu. Hiện tại Liêu Đông đại thắng, dân sinh kinh tế Hà Bắc hồi sinh, ta cũng không cần tiếp tục làm chuyện như thế. Trước kia đã làm cũng không thể bù đắp lại, vậy cho hoàng đế tìm bậc thang xử phạt ta một chút, xem như có câu trả lời thỏa đáng cho triều thần văn võ. Như vậy không những tỏ rõ công bằng, làm ọi người đều biết được Tần Tiêu này có chừng mực, không có ý tứ cười lên đầu bọn họ.

- Đại soái anh minh!

Kim Lương Phượng cười nói:

- Chỉ cần hoàng thượng cho phép, đại soái có thể yên tâm mang Liêu Đông quân rong ruổi chiến trường, không còn việc gì phải lo lắng. Đây thật ra là một chuyện có lợi cho đôi bên.

- Việc này không nên chậm trễ, ta phải nhanh chóng dâng biểu triều đình.

Tần Tiêu lập tức đứng dậy, lấy giấy bút chuẩn bị viết thư. Tinh tế cân nhắc một lúc, hắn quay đầu nhìn Kim Lương Phượng nói:

- Người nói hoàng đế sẽ phái người nào đến đảm đương chức đại đô đốc ở U Châu đây? Còn nữa, đến lúc đó ta có cần chia quyền cho hắn hay không? Người này thật khó chọn lựa. Không những phải có đại tài thống

trị dân sinh, cũng phải hiểu được chút binh cơ, lại không thể quá xung đột với ta. Bằng không đi tới biên ải này đôi bên bất hòa, sẽ dễ nảy sinh chuyện xấu!

Kim Lương Phương vuốt râu mỉm cười:

- Việc này để hoàng thượng cùng các triều thần lo lắng. Chỉ cần nướng sẵn khoai lang, sau đó đại soái an tâm ném tới Trường An đi thôi!

- Hắc hắc, cũng tốt!

Tần Tiêu huy bút, vừa viết vừa cười nói:

- Hoàng đế bệ hạ, đón khoai lang phồng tay đi thôi!

Xử lý xong việc này, Tần Tiêu nhất thời cảm thấy toàn thân thoải mái, đã bắt đầu cảm thấy say. Hắn lão đảo đi về phòng, Tử Dịch tay cầm đèn đang mãi miết làm gì đó nơi đầu giường. Nhìn thấy Tần Tiêu đi vào, Tử Dịch hốt hoảng đem đồ vật kia giấu vào trong chăn mền.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn thấy cười hắc hắc nhào lên trên giường giật lấy đồ vật của Tử Dịch. Tử Dịch cười khanh khách liên tục tránh né, Tần Tiêu được thể thò tay vào trong chăn giật lấy, không ngờ bị vật bên đâm vào tay kêu to nhảy sang một bên.

- Hì hì, trúng chiêu rồi chứ!

Tử Dịch cười rộ lên xấu xa, có chút ngại ngùng lấy đồ vật ra khỏi chăn, không ngờ là một bàn thêu.

Tần Tiêu hút ngón tay bị kim đâm trúng, không khỏi bật cười:

- Không phải đâu, muội học thêu hoa? Bà cô của ta, có chỗ nào làm lỗi rồi sao?

- Huynh đó, chỉ biết chê cười muội. Như thế nào, nữ nhân thêu hoa không đúng sao?

Tử Dịch có chút phần nhiên nói:

- Lẽ ra nên đâm huynh thêm vài cái, hừ!

Tần Tiêu bật cười ngồi xuống bên cạnh nàng, ghé sát vào nói:

- Di, đúng rồi. Tứ nương của chúng ta hình như càng lúc càng giống nữ nhân. Đây là chuyện bình thường nha, như tiệc rượu hôm nay khẳng định phải nhảy lên đòi đi uống rượu, nói không chừng còn đổ rượu mấy tướng quân.

- Giống nữ nhân? Nói gì vậy chứ!

Tử Dịch nhú mũi xem thường nhìn Tần Tiêu:

- Chiều theo ý tứ trong lời nói của huynh, muội không phải là nữ nhân sao?

- Nga? Ha ha, nói sai rồi, nói sai rồi, thật xin lỗi.

Tần Tiêu không ngừng cười nói, kéo bàn thêu trong tay Tử Dịch nhìn xem:

- Để ta xem muội thêu cái gì?

Tử Dịch có chút giằng co có chút thẹn thùng cho hắn xem, cười hăng hắc nói:

- Vừa mới nhờ Ngọc Hoàn dạy không lâu, thêu không tốt lắm đâu...

- Đây là gì vậy?

Tần Tiêu cầm bàn thêu nhận chân quan sát một hồi:

- Đây là con lừa hay con ngựa?

Tử Dịch mở to mắt:

- Huynh nhìn kỹ lại một chút!

Trong lòng Tần Tiêu cười thầm, làm bộ như thật nghiêm túc xem xét một lúc, nghiêm trang nói:

- Nga, đúng rồi! Là con lừa!

- Tức chết muội!

Tử Dịch oán hận đấm xuống mền:

- Rõ ràng là muội thêu chim uyên ương!

Tần Tiêu nhất thời cười vang, ôm vai Tử Dịch an ủi:

- Thêu rất đẹp, thêu rất đẹp! Chỉ là ta uống rượu hơi nhiều nên nhìn không rõ lắm.

- Không thêu nữa!

Tử Dịch căm giận kêu lên:

- Lòng tốt bị xem là lòng lang dạ thú! Không phải là muốn thêu cho huynh một khăn tay sao, không ngờ còn bị huynh trào phúng, thật sự là tức chết người đi!

- Thêu cho ta sao? Hắc hắc!

Tần Tiêu hôn lên má nàng:

- Trêu muội cho vui thôi, thêu rất đẹp.

- Thật sao?

Tử Dịch nhất thời vui vẻ ra mặt:

- Muội phải nhanh chóng thêu cho xong, tới tết tặng cho huynh xem như diêm may mắn. Đêm nay không ngủ đâu, tự huynh đi ngủ đi, muội muốn thêu nữa!

Tần Tiêu nhất thời không nói gì, trong lòng dờ khóc dờ cười nghĩ thầm: Nữ Trương Phi cũng biết học thêu hoa sao? Xem Phong tứ nương nhà ta cuối cùng đã có chút hình dáng của nữ nhân, tựa hồ muốn trưởng thành... đường kim mũi chỉ tuy không đẹp lắm, nhưng là một mảnh tâm ý, ha ha! Nhiều năm như vậy nàng chưa từng chủ động mua gì cho ta, hay là chủ động làm gì đâu.

Tử Dịch tập trung tinh thần thêu khăn tay, lại cảm giác Tần Tiêu ngồi bên cạnh ngáy người nhìn mình, quay đầu trần đầy nghi hoặc nhìn hắn:

- Nhìn gì vậy? Thật sự thêu đẹp lắm sao?

- Phải đó, ha ha, không tệ, rất không tệ.

Tần Tiêu liên tục gật đầu khen ngợi.

Tử Dịch vui rạo rức cười nói:

- Ôi ôi! Chờ một thời gian tỷ tỷ cùng Ngọc Hoàn về đây, muội cũng cho họ xem tay nghề của muội. Phải rồi lão công, đã sắp đến tết, có phải nên đón tỷ tỷ cùng Ngọc Hoàn đến không? Mấy ngày này U Châu vừa đánh giặc lại vừa xử lý sau chiến sự, đã hơn nửa tháng không được gặp họ rồi đâu!

Thanks

796. Chương 796

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 798 : A Man, đón khoai lang phồng tay! (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 798 : A Man, đón khoai lang phổng tay! (2)

Tần Tiêu lập tức gật đầu:

- Được, ngày mai chúng ta xuất phát cùng đi Dịch Châu đón tỷ tỷ của muội cùng Ngọc Hoàn về đây. Gia đình ta chuẩn bị ăn tết thôi!

Tử Dịch không khỏi có chút nghi hoặc nói:

- Nha, sao hôm nay huynh vui vẻ như vậy, muội nói gì huynh cũng không tranh cãi với muội đây? Xem ra nam nhân sao, ưa thích thăng quan phát tài thôi. Hoàng đế ban cho huynh nhiều chức quan lớn như vậy, làm cho huynh vui đến như thế.

- Vừa lúc ngược lại, ta vui vẻ là vì ta đã bỏ quên chức quan được ban cho.

Tần Tiêu cười nói:

- Còn ném một củ khoai lang phổng tay về cho hoàng đế làm quà mừng năm mới.

Tử Dịch chớp đôi mắt to nghi hoặc nhìn Tần Tiêu, lắc đầu tiếp tục thêu hoa:

- Việc của huynh làm muội chẳng hiểu gì hết. Mặc kệ huynh, muội phải thêu đây, huynh đừng quấy rầy muội, tự mình múc nước rửa chân đi ngủ đi...

Mùng hai tháng Giêng hoàng thành Trường An, trong ngự thư phòng Hàm Nguyên điện tại Đại Minh cung.

Diêu Sùng giẫm chân rũ xuống bông tuyết trên người, trong lòng nghi hoặc nghĩ thầm: Hiện tại vì sao hoàng thượng đột nhiên triệu ta đến đây? Lúc này đã đến lúc nghỉ tết, nha môn cũng đã sắp xếp xong người trực ban. Từ trước tới nay bệ hạ cũng không thích quấy rầy ngày nghỉ ngơi của triều thần, sao thái độ hôm nay lại khác thường...

Trong lòng Diêu Sùng mang theo vẻ không yên đi theo Cao Lực Sĩ đến ngự thư phòng. Cuối cùng Cao Lực Sĩ đã bỏ xuống gánh nặng tiền lương sứ Hà Bắc, thanh thần quay về trong cung làm thủ lĩnh thái giám của mình. Nhờ vào công sức đốc thúc lương thảo, Liêu Đông đại thắng cũng xem như có phần công lao của hắn. Về phần hành vi đánh cướp tại Hoài Nam, hoàng đế cùng các đại thần đều biết rõ là do Tần Tiêu hạ lệnh cưỡng chế hắn đi làm, đương nhiên không trị tội hắn. Khi quay về Cao Lực Sĩ vẫn được trọng dụng, được hoàng thượng sủng ái nhiều hơn. Hôm nay triệu kiến đại thần đến hoàng cung nghị sự, để cho hắn đi ra tiếp đón người, trong lòng Diêu Sùng hiểu rõ khẳng định không phải là chuyện nhỏ.

Trong ngự thư phòng đốt một bếp than, Lý Long Cơ mặc áo cừu dày, bộ dạng có chút uể oải ngồi trên giường đang xem tấu chương. Diêu Sùng tiến vào bái lễ, Lý Long Cơ gọi hắn đến bên người cho ngồi cạnh bếp lò.

- Diêu Sùng, năm mới lại triệu ngươi đến, trong lòng trầm thật không yên tâm.

Lý Long Cơ nhìn hắn mỉm cười nói, đưa cho hắn một phần tấu chương:

- Nhìn xem đi, thật thú vị.

Diêu Sùng hồ nghi tiếp nhận tấu chương nhìn qua, không khỏi bật cười:

- Bệ hạ, Tần Tiêu lại chơi trò gì đây, làm cái quỷ gì chứ? Tự thỉnh biểu xin từ chối năm chức vụ, thỉnh cầu giảm miễn thực ấp. Việc này...chẳng lẽ hắn không phải vừa thắng trận lớn, nên được phong thưởng sao?

Lý Long Cơ mỉm cười nhìn Diêu Sùng:

- Như thế nào, ngay cả ngươi cũng nhìn không thấu tâm tư của hắn, còn giả vờ hồ đồ? Trước mắt cũng không có người ngoài ở đây, hôm nay trầm đặc biệt triệu kiến một mình ngươi chính là muốn hỏi thăm ý tứ của ngươi một chút.

- Thần không dám khi quân!

Diêu Sùng có chút lo sợ không yên nói:

- Bất quá hành động này của Tần Tiêu thật sự có chút quái dị. Hắn không phải làm đại đô đốc ở U Châu rất tốt sao? Vì sao muốn từ chức vụ này? Nếu hắn từ chức còn có ai đảm nhiệm được ah?

- Như thế nào, Đại Đường vương triều trừ Tần Tiêu không còn ai đảm nhiệm được chức đại đô đốc U Châu sao?

Về mặt Lý Long Cơ mỉm cười nhìn Diêu Sùng hỏi.

Diêu Sùng nhất thời có chút kinh ngạc nói:

- Nga không, bệ hạ! Vi thần không phải ý tứ này. Chẳng qua trước mắt chỉ có Tần Tiêu thích hợp một chút mà thôi.

Trong lòng Lý Long Cơ thầm cười nói, muốn nói thông minh người không kém gì Tần Tiêu. Nhưng bốn sự xem xét thời thế mưu cầu tự bảo vệ mình Tần Tiêu hơn người rất nhiều. Trước mắt ta đang vì chuyện này sầu muộn, hắn lại tự mình thỉnh biểu xin tước quyền, còn xin phái người đến chia quyền lực của hắn. Nghĩa huynh của ta sao, đúng là kẻ dối trá!

Trong lòng Diêu Sùng cũng nói thầm, Tần Tiêu thân cận với hoàng thượng như vậy, giữa hai người có hiệp thương hay chơi trò gì bí mật, người ngoài như chúng ta làm sao chen miệng vào? Lần này hai người lại muốn làm gì đây?

Lý Long Cơ nhìn về mặt nghi hoặc của Diêu Sùng, xoa đôi tay, nói:

- Trước mặt kể chuyện khác. Người từng làm thượng thư Hình bộ, quen thuộc chương trình luật pháp của Đại Đường. Người nói thử xem, việc Tần Tiêu dâng tấu chương, nhắc tới chuyện “cướp bóc” lương hướng của Hoài Nam lúc trước, theo vương pháp mà nói, có đủ xử phạt hắn hay không?

Diêu Sùng giật nảy mình, nhanh chóng cân nhắc ý tứ trong lời nói của hoàng đế.

Lý Long Cơ nhìn dáng vẻ do dự bất định của Diêu Sùng, thản nhiên nói:

- Nói đi, Diêu Sùng. Người không phải luôn luôn có gan nói thẳng sao, hôm nay làm sao lại do dự như vậy?

Diêu Sùng xấu hổ chấp tay xá một cái:

- Hồi bệ hạ, việc này có chút trọng đại, vi thần phải suy nghĩ kỹ càng mới có thể trả lời. Sao bệ hạ không triệu tập các bộ cùng thương nghị giải quyết?

Lý Long Cơ thoáng cười, nhẹ xoa tay, bình tĩnh nói:

- Diêu Sùng, người không cần đùa giỡn giả vờ trước mặt trẫm. Hôm nay trẫm cần người đưa chủ ý. Sau khi Liêu Đông đại thắng, làm sao thống trị dân sinh mới là trọng yếu nhất. Hiện tại Tần Tiêu đưa ra ý muốn tước quyền giáng chức, chính là vì xuất phát từ đại cục. Ở điểm này chúng ta không thể không bội phục hắn! Bỏ qua vinh dự cùng ích lợi cá nhân, chú ý cân bằng cùng yên ổn toàn cục. Chuyện này trẫm tính toán chuyên quyền độc đoán một lần, không muốn đem sự tình đưa ra các bộ thương nghị giải quyết. Người biết tại sao không?

Diêu Sùng quả thật có chút nghi ngờ:

- Vi thần ngu độn, thỉnh bệ hạ báo cho biết.

- Rất đơn giản, chuyện này ở các bộ thương nghị không ra kết quả.

Lý Long Cơ nói ra, sau đó có chút giả hoạt nhìn Diêu Sùng.

Diêu Sùng thoáng sững sờ, lập tức ngẫm hiểu gật gật đầu, cười nhẹ vài tiếng.

- Xem ra người đã hiểu minh bạch rồi.

Lý Long Cơ tiếp tục nói:

- Tính tình của Tần Tiêu tuy rằng từ trước tới nay không thích luồn cúi kết đảng chấp nối với ai, nhưng những năm gần đây thanh danh của hắn rất cao. Các tể tướng trong các bộ nếu không phải trong lòng kiêng kỵ hắn, thì hoặc là đồ kỵ hắn. Có người lại không muốn đắc tội một vị phò mã hoàng thân xuất

tướng nhập tướng, thanh danh như mặt trời ban trưa của hần. Nếu trẫm đưa ra chuyện tước quyền giáng chức hần thương nghị tập thể, đưa ra ý kiến sẽ khó tránh khỏi bất công. Nói cách khác, đám người Trương Thuyết, Trương Thích Chi, Quách Nguyên Chân không phải vẫn rất phản cảm chuyện trẫm dụng binh tại Liêu Đông sao? Trước mắt bọn hần còn không nhân cơ hội lần này hung hăng chèn ép Tần Tiêu một chút sao? Tần Tiêu là đại công thần, có công với xã tắc thiên hạ. Trẫm đầu tiên cần mang một tâm tính công chính lần bảo hộ đi xử lý chuyện của hần.

Diêu Sùng không khỏi có chút ngây ra, vội vàng chấp tay bái:

- Bệ hạ thật sự là khoan hồng đại lượng, luôn suy nghĩ cho thần tử. Vì thần có thể nghe được lời tâm huyết này của bệ hạ, thật sự vừa bội phục vừa hổ thẹn! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Thanks

797. Chương 797

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 799 : Tất cả đều vui vẻ. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 799 : Tất cả đều vui vẻ. (1)

Trong lòng Diêu Sùng hiện tại xem như đã có chủ ý. Hoàng đế giao cho hần điếm xuất phát là cần bảo hộ công thần, chuyện này đã không còn khó xử lý.

Lý Long Cơ khẽ cười nói:

- Tốt lắm, trong lòng trẫm muốn nói gì đã nói hết với người, người cũng không cần tiếp tục nói lời khách sáo. Trở lại vấn đề đi, người nói một chút theo như luật pháp Đại Đường, Tần Tiêu tự thỉnh từ đi năm chức vụ, có hợp tình hợp lý sao?

- Hồi bệ hạ, có thể nói là hợp pháp.

Diêu Sùng đáp:

- Đại tướng biên cương khinh nhờn luật pháp cường bức thu tiền lương của châu huyện địa phương, đủ biếm làm thứ dân lưu đầy hai ngàn dặm. Nhưng lần này Tần Tiêu lập nhiều công lớn, có thể bù đắp lỗi lầm, giáng đi năm chức, hợp luật pháp.

Lý Long Cơ khẽ nhíu mày:

- Vậy ý của người là tuy rằng hợp pháp nhưng không hợp tình lý sao?

Diêu Sùng chấp tay nghiêm mặt nói:

- Hồi bệ hạ, đích thật là như vậy. Luật pháp cũng không thể không quan tâm đến nhân tình. Thẩm án xử án cũng không thể vượt ngoài “tình lý pháp”. Luật pháp là chết, người là sống. Nếu chỉ xử lý Tần Tiêu tước quyền biếm quan, không khỏi sẽ mất công bằng, làm các tướng sĩ Liêu Đông cùng triều thần trái tim băng giá. Xin thứ cho thần nói thẳng, lúc trước Tần Tiêu sở dĩ làm như vậy chỉ là vì bảo đảm cung cấp hậu cần quân nhu cho Liêu Đông quân dân, làm cho Hà Bắc có thể nhanh chóng khôi phục dân sinh. Mặc dù vi phạm pháp luật, trên thực tế là làm chuyện tốt, bằng không cũng không đạt được đại thắng ngày hôm nay tại Liêu Đông.

- Nói rất đúng.

Lý Long Cơ liên tục gật đầu khen ngợi:

- Diêu Sùng, nếu các triều thần đều công chính lẫn khách quan như ngươi, việc này xử lý thật không khó khăn. Vậy ngươi nói thử một chút, trăm cần làm như thế nào mới có thể hợp tình hợp pháp đây?

Diêu Sùng tạm dừng một lúc, chấp tay cúi đầu:

- Bệ hạ, quả thật muốn nghe vi thần nói thẳng?

- Giảng!

Lý Long Cơ thần nhiên nói:

- Hôm nay trăm đặc biệt chuyên triệu ngươi tới chính là vì muốn nghe ý kiến của ngươi. Đám người Trương Thuyết quá mức bảo thủ, câu nệ cho cương tuyến luật pháp. Đám người Tống Cảnh lại ghét ác như thù, chính trực có thừa nhưng nhân ái không đủ. Chỉ có riêng ngươi có khả năng giúp trăm nghĩ ra chủ ý điều hòa.

- Đa tạ bệ hạ khích lệ, vậy vi thần xin nói thẳng.

Diêu Sùng xá một cái, nói:

- Thần đề nghị chính là, tước quyền thêm tước, vừa biếm lại thưởng.

- Nga, nói nghe một chút.

Lý Long Cơ cảm thấy hứng thú nói:

- Như thế nào là “vừa biếm lại thưởng”?

- Bệ hạ có thể giáng chức U Châu đại đô đốc, Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái, phụ quốc đại tướng quân, tể tướng, thái tử thái bảo của Tần Tiêu, sau đó lại chọn người khác đi đảm nhiệm U Châu đại đô đốc, cùng Tần Tiêu văn võ phối hợp, hợp tác chế ước lẫn nhau, đây là biếm!

Diêu Sùng đưa mắt nhìn thoáng qua Lý Long Cơ, tiếp tục nói:

- Về thưởng, chính là thêm tước vị cho hắn, từ quốc công tiến tấn làm quận vương. Chỉ có như vậy mọi người đều vui vẻ.

- Quận vương?

Lý Long Cơ thoáng cau mày, gật nhẹ đầu nói:

- Kỳ thật trăm cũng có nghĩ qua chuyện này. Thế nhưng mấy chục năm qua Đại Đường bình thường chỉ phân đất phong hầu cho tôn thất cùng quân vương hoặc thủ lĩnh di địch đến hàng làm quận vương. Nếu trăm làm như vậy mọi người đều hài lòng sao? Chẳng lẽ sẽ không làm hoàng thân quốc thích cùng các triều thần phản cảm?

- Bệ hạ làm vậy sẽ không làm phản cảm.

Diêu Sùng nói:

- Thời Trung Tông không phải từng phân đất phong hầu cho năm người Trương Giản Chi làm quận vương sao? Hơn nữa bản thân Tần Tiêu cũng là hoàng thân quốc thích, là phò mã đương triều.

- Không thể xem là phò mã đương triều đi.

Lý Long Cơ xua tay, tùy ý nói. Trong lòng thầm nghĩ, hắn đã sớm chặt đứt hôn ước cùng Kim Tiên công chúa, việc này còn phải oán phụ hoàng của ta.

- Sao lại không tính?

Diêu Sùng ngẩng đầu, ánh mắt lóe ra nhìn Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ nhất thời chợt hiểu ra, Diêu Sùng nói rất có đạo lý! Chuyện Tần Tiêu giải trừ hôn ước với Kim Tiên, người hiểu biết cũng không mấy người. Ta chỉ cần làm chút thủ đoạn, còn không viên mãn sao? Ý kiến hay!

- Nga, trầm nhất thời nói sai!

Lý Long Cơ đánh trống lắng cười cười:

- Xem ra đây thật là ý kiến hay. Tước thực quyền mà ban thưởng hoàng tước, Liêu Đông quân dân cùng triều thần sẽ không phản cảm. Phải cảm tạ người, Diêu Sùng. Chuyện này trầm suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được kết quả, người vừa đến liền giúp trầm giải quyết.

Diêu Sùng cũng thoải mái cười cười:

- Ăn lộc của vua phải vì vua phân ưu, đây chính là bổn phận của vi thần. Bệ hạ cần gì nói cảm ơn.

- Phải, kỳ thật hôm nay trầm gọi người tới còn có một chuyện thêm trọng yếu muốn nhờ người giúp đỡ quyết định.

Lý Long Cơ nói:

- Đây là chuyện về Liêu Đông cùng Tần Tiêu. Chuyện này chính là trầm nên chọn ai đi đảm nhiệm U Châu đại đô đốc đây?

- Việc này...

Diêu Sùng cau mày suy tư:

- Trước mắt Liêu Đông vừa trải qua cuộc đại chiến, Hề tộc chiêu hàng, đang cần nghỉ ngơi chỉnh đốn. Tuyển chọn người nhất định phải giỏi về việc lại trị dân sinh.

- Còn phải biết binh cơ.

Lý Long Cơ nói:

- Tình huống Liêu Đông khá đặc thù, trước mắt càng thêm phức tạp hơn cả Hà Tây Lũng Hữu. Sự tình chưa di Bắc Địch cũng phải bắt tay vào xử lý. U Châu đại đô đốc đương nhiên phải hiểu được quân sự, thông hiểu binh cơ. Như vậy mới có thể cùng Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản Tần Tiêu chặt chẽ phối hợp điều hành.

- Hơn nữa người này cũng không thể phản cảm Tần Tiêu, không thể quá mâu thuẫn với hắn. Đồng thời cũng không thể quá mức thân cận. Trọng yếu nhất là năng lực tài trí không thể kém hơn Tần Tiêu.

Diêu Sùng bổ sung một câu, sau đó tinh tế quan sát sắc mặt Lý Long Cơ.

Tuy rằng Lý Long Cơ mặt không đổi sắc, nhưng trong ánh mắt toát ra thần sắc khen ngợi:

- Ân, người nói, trầm nên chọn phái đi người nào hợp tác với Tần Tiêu đây? Là người sao, Diêu Sùng!

- Bẩm báo bệ hạ, chỉ sợ là vi thần không thể đảm nhiệm.

Diêu Sùng cúi đầu, tràn đầy khiêm cung nói:

- Vi thần chỉ biết lý luận suông, muốn nói mưu lược trị quân chỉ sợ là quá gắng sức, hơn nữa vi thần cùng Tần Tiêu không phải là đối thủ hợp tác cùng cấp bậc. Nhưng vi thần có thể thay bệ hạ tiến cử một thanh niên tài tuấn, đủ đảm nhiệm chức vị này.

- Ai?

- Binh bộ thị lang, sùng võ trung thừa Trương Cửu Linh!

Lý Long Cơ nhất thời vỗ tay cười to:

- Xem ra là cao kiến trong thiên hạ, phần lớn không hèn mà nên ah! Diêu Sùng, trong lòng trầm đang cân nhắc tới hắn đây.

- Bệ hạ anh minh!

Diêu Sùng thở ra một hơi, cảm thấy an ổn trở lại.

- Được, cứ như vậy đi. Ngày mai trong triều hội trăm phong Trương Cửu Linh làm đồng tử vi hoàng môn bình chương sự, thái tử thái sư, nhâm mệnh hấn đảm nhiệm U Châu đại đô đốc. Sùng Võ Thai trông chỗ, người cùng các tể tướng tiếp tục tiến cử nhân tài khác cho trăm đi.

Lý Long Cơ nói xong, ngừng một chút mới nói thêm:

- Mặt khác trăm còn có một việc cần người thay ta đi làm. Một lát người đi gọi Hình Trường Phong, Tần Tiêu nhắc qua việc nhà trong tấu chương trăm dự tính giao cho hấn đi làm.

Thanks

798. Chương 798

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 800 : Tất cả đều vui vẻ. (2)

Nhóm dịch: Sói Già xem tại

Nguồn: vipvanda

Chương 800 : Tất cả đều vui vẻ. (2)

- Dạ, bệ hạ!

Diêu Sùng ứng tiếng, trong lòng thầm nghĩ: Bệ hạ đúng là hiểu được xem xét thời thế, dùng người đúng phương pháp. Dem gia quyến Tần Tiêu mời đến kinh thành, thứ nhất tận hiếu, thứ hai ngăn lời đồn đãi nhằm nhí làm yên ổn lòng người...

- Nga, còn có một việc người tự mình đi làm, nhớ rõ cần điệu thấp, giữ bí mật.

Ánh mắt Lý Long Cơ sáng ngời nhìn Diêu Sùng.

Diêu Sùng ngẫm hiểu:

- Bệ hạ muốn vi thần đi Hoa Sơn?

- Phải, chuyện này cần làm cẩn thận một chút.

Lý Long Cơ mỉm cười:

- Vị muội muội kia của trăm đã lâu không gặp mặt, tới thanh minh mời nàng cùng Ngọc Nguyệt công chúa Lý Tiên Huệ cùng đi Lạc Dương bái tế, thay Tần Tiêu hết hiếu đi.

Cùng lúc đó tại U Châu cũng đang trong một không khí bận rộn.

Vừa qua năm mới, Tần Tiêu bận rộn hơn nhiều. Trải qua một cuộc đại chiến, xử lý hậu quả sau cuộc chiến có thể nói là bận rộn vô cùng. Cần trợ cấp cho những tướng sĩ hi sinh, lại phải chỉnh biên lại bộ đội, trang bị, ngựa, quân lương, lương thảo đều phải phân phối một lần nữa. Tả Uy Vệ đại tướng quân Lý Tự Nghiệp bị trọng thương đang nghỉ ngơi điều dưỡng, Tần Tiêu phải tự mình đi xử lý các công việc trong Tả Uy Vệ, không dám nhờ tay người khác. Mặt khác trong Hổ Kỵ sư của hấn cũng đã hi sinh hơn ngàn người, nên bổ sung cùng mở rộng. Hiện tại trong Liêu Đông quân có Hề tộc cùng binh lính Khiết Đan gia nhập, những người này là trời sinh chiến sĩ. Nếu như có thể thu nạp tổ chức lại biên chế, sau đó huấn luyện cùng quản chế, không thể nghi ngờ có thể làm cho Hổ Kỵ sư càng thêm lớn mạnh. Người Hề cùng người Khiết Đan là dân tộc sống trên lưng ngựa, chỉ cần cho họ trang bị đầy đủ, huấn luyện theo hệ thống, không thể nghi ngờ có thể làm sức chiến đấu của Hổ Kỵ sư tăng thêm một cấp bậc.

Mặt khác còn một việc khẩn cấp trước mắt chính là xây lại Doanh Châu. Khu vực này tuy xem như đã trở lại Đại Đường, nhưng mấy năm qua luôn bị người Khiết Đan cùng người Hề chiếm lĩnh chặn nuôi, đã không còn được xem như một thành trì. Hiện tại chẳng những cần di dời dân chúng, dân phu, nhiệm vụ giới nghiêm của quân đội cũng thật quan trọng. Ngoài ra còn đại sự xây dựng Nhiều Nhạc đô đốc phủ cho Hề tộc.

Tần Tiêu mời khâm sai Hà Bắc Tống Khánh Lễ cùng trưởng sử U Châu đại đô đốc phủ Khương Sư Độ đến, thương nghị suốt mấy ngày liền, cuối cùng đưa ra một kế hoạch thống nhất đem Hề tộc phân tán ổn định lại.

Nhân số Hề tộc chỉ hơn mười vạn người, xem như dễ an bài. Lý Đại Bô nhâm mệnh trở thành Nhiều Nhạc quận vương cùng đô đốc Nhiều Nhạc đô đốc phủ, xem như là trưởng quan cao nhất của bản thổ Hề tộc. Nhưng Tần Tiêu hiểu rất rõ ràng, không thể tiếp tục cho họ cơ hội thay đổi thất thường theo vết xe đổ ngày trước. Chức vị đô đốc của Lý Đại Bô phải bị mất quyền lực. Có một điểm xuất phát cùng tổng nguyên tắc như thế, Tần Tiêu quyết định điều động thanh tráng Hề tộc đi ra, hoặc sung quân vào trong Liêu Đông quân, hoặc đi Doanh Châu làm dân phu. Người già yếu có thể cho họ lưu lại bản thổ Hề tộc, mặt khác phái Phạm Thúc Đức đi tới Nhiều Nhạc đô đốc phủ làm trưởng sử, Đỗ Tân Khách suất lĩnh ba vạn binh mã tiến vào chiếm đóng biên phòng lãnh thổ Hề tộc. Đối với cách làm như thế đã khiến cho Liêu Đông quân cùng U Châu đại đô đốc phủ dấy lên tranh luận rất lớn. Thái độ của Tần Tiêu thập phần cứng rắn kiên trì quan điểm của mình, nhóm người Lý Đại Bô cũng có tâm tình chột dạ không lời nào để nói.

Tần Tiêu thượng tấu lên triều đình, giải thích cách làm của mình để nhận được sự ủng hộ cùng cho phép của triều đình. Hơn nữa hắn còn đưa lên một mật tấu riêng cho Lý Long Cơ, nói càng thêm rõ ràng:

- Man di Bắc Địch từ xưa vẫn luôn ngoan cố vô cùng. Trung Nguyên thường thường thắng mà không diệt, phủ mà không bình. Biện pháp khả thi duy nhất chính là đem bọn họ dung hợp. Mà dung hợp nói trắng ra là đem dân tộc của họ diệt sạch, ý nghĩa thường thường là đại giết hại cùng đại di chuyển. Trong lịch sử mỗi một lần dung hợp dân tộc đều làm như thế. Chỉ có cứng rắn cùng máu tươi mới có thể giải quyết được vấn đề căn bản, mưu cầu ổn định cùng hòa bình lâu dài. Trước mắt Đại Đường đối đãi với Hề tộc ân uy thịnh thi, bảo hộ bọn hắn thoát khỏi đại giết hại cùng diệt tộc, xem như đã thiên đại ban ân. Nếu không dùng thủ đoạn cứng rắn để cho họ triệt để dung nhập Hoa Hạ, chính là nuông chiều cùng dung túng.

Không ai dám cam đoan bao nhiêu năm sau bọn hắn có tiếp tục khởi dậy chiến loạn tranh chấp nữa hay không. Trước mắt Hề tộc đang mang ơn Đại Đường, thực lực Liêu Đông quân đủ chấn nhiếp Hề tộc. Mặc kệ bọn hắn có nguyện ý hay không, chỉ còn một lựa chọn, đó là phải triệt để dung hợp vào dân tộc Hoa Hạ! Thần đế nghị điều động tráng đinh Hề tộc bổ sung vào binh lực tổn thất của Liêu Đông quân, đảm đương dân phu xây dựng lại Doanh Châu. Những người còn lại có thể phân tán ra vào các quân phủ khác. Cho dù là mộ binh cũng có thể phái về địa phương khác, rời xa đông bắc. Mà dân chúng bình thường, Đại Đường đại khái có thể dựa vào tâm tính nhân ái chiếu cố, đem họ di dời đến địa phương cần dân cư của Trung Nguyên, cho họ tiền vốn cùng nghề nghiệp, từ nay về sau cấm rễ tại Trung Nguyên.

Tấu chương của Tần Tiêu không thể nghi ngờ giống như một quả bom nặng cân nổ vang trong triều đình. Đến U Châu được một năm, Tần Tiêu ngoại trừ đòi tiền đòi lương cần người, còn chưa từng chân chính đề cập tới quốc gia đại sự. Trước mắt hắn rõ ràng biết được mình sắp bỏ chức U Châu đại đô đốc, lại dứt khoát đưa ra đề nghị, ném đi củ khoai lang càng thêm phồng tay cho hoàng đế cùng triều đình. Đến lúc đó cho dù hắn thúc ngựa chạy lấy người bỏ rơi chức vị đại đô đốc, việc này tự nhiên cũng sẽ có người đi xử lý.

Kỳ thật Tần Tiêu làm như vậy cũng là vì hiểu thấu tâm tư của Lý Long Cơ. Lúc trước khi còn ở Trường Cát, Lý Long Cơ đã lộ ra ý tưởng hoàn toàn giải quyết chuyện Bắc Địch xâm phạm biên giới. Trước mắt ý tứ đại dung hợp cùng đại di chuyển kỳ thật cũng chính là chuyện mà Lý Long Cơ suy nghĩ trong lòng. Nhưng điều này do biên cương đại tướng nói ra, càng có thể phù hợp được thực tế cùng nhất định phải làm. Cứ như vậy Lý Long Cơ càng thêm dễ dàng đạt được ủng hộ đến từ trong triều đình.

Làm xong việc này, Tần Tiêu đột nhiên có một loại khoái cảm vui sướng khi thấy người gặp họa. Hắn không thêm quan có thông suốt được hay không, trái lại hắn đã nói thẳng ra. Theo trên thực tế mà xem, muốn hoàn toàn giải quyết bắc hoạn đây mới là biện pháp khả thi nhất. Hề tộc chỉ là tiểu bộ lạc, đại khái có thể đem ra làm gương mẫu mà thực nghiệm xuống. Về phần nên làm cụ thể thế nào, chỉ có hoàng đế, đại thần

triều đình cùng tân nhậm đại đô đốc U Châu gánh vác. Hắn chỉ là một tướng quân cầm binh, sau này chỉ cần mang binh đánh giặc làm tay đấm, chẳng phải khoái hoạt?

Từ mùng hai tháng Giêng đến mười lăm tháng Giêng, trong vòng nửa tháng mỗi ngày Tần Tiêu đều đến quân doanh, tự mình xử lý đủ công việc chỉnh biên lại quân đội.

Thanks

799. Chương 799

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 801 : Liêu Dương Vương thiên tuế! (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 801 : Liêu Dương Vương thiên tuế! (1)

Trong cuộc đại chiến năm trước, hai vạn binh lính Hề tộc của Lý Đại Bô cùng Lỗ Tô sẽ được thu nạp vào, dung hợp vào Liêu Đông quân. Quân đội Khiết Đan tổn thất thảm trọng, chỉ còn lại sáu bảy ngàn người, hơn nữa bởi vì cuộc đại chiến này mà người Khiết Đan bắt buộc phải góp sức cho Đại Đường, nhưng trong lòng họ luôn vẫn oán hận.

Không thể oán trách, lòng người dù sao đều là thịt, mắt thấy đồng bào của mình bị tàn sát hơn ba vạn người, cho dù là thánh nhân cũng khó tránh khỏi hận oán mà thôi.

Tuy rằng hiện tại Tần Tiêu đối đãi với họ xem như hòa nhã, lại tín nhiệm Lý Vi Ẩn, nhưng lại không thể hoàn toàn tin tưởng những người Khiết Đan khác. Tần Tiêu suy nghĩ ra một phương pháp, đem người Khiết Đan dung nhập vào trong Hồ Kỵ sư, do chính hắn tự mình thống lĩnh bảo đảm, nhậm mệnh cho Lý Vi Ẩn trở thành thân cận phủ trung lang tướng của Hồ Kỵ sư. Đồng thời lại nhậm mệnh cho Hoàn Tử Đan làm hữu lang tướng.

Du kích tướng quân, lão bà của hắn là Mặc Y làm tả lang tướng, ba người cùng nhau chia cắt binh quyền. Đồng thời bản thân Tần Tiêu giữ lấy binh phù, trở thành người chưởng khống binh quyền thực tế. Cuối cùng Tần Tiêu từ trong Hề tộc điều động năm ngàn người gia nhập vào Hồ Kỵ sư.

Cứ như vậy nhân số Hồ Kỵ sư tăng lên tới hai vạn. Bên trong có chín ngàn Đường quân Trung Nguyên, sáu bảy ngàn người Khiết Đan, năm ngàn người Hề. Về sau trong huấn luyện, Tần Tiêu lại dùng danh nghĩa đào thải đem người Khiết Đan đã bị hắn mài hợp không còn tính tình phân giải đến các đội ngũ khác hơn phân nửa, đã hoàn toàn bỏ qua ý niệm tái tụ một chỗ của họ trong đầu. Sau đó lại từ những đội ngũ khác điều động Đường quân vào Hồ Kỵ sư, tập hợp đủ hai vạn người. Tăng thêm tỉ lệ nhân số người Hán trong Hồ Kỵ sư, mà trung lang tướng Lý Vi Ẩn cùng đám người Tác Mặc đã trở thành mất quyền lực, ngoại trừ bên cạnh đi theo mấy thân vệ binh, còn muốn điều động nhân thủ Khiết Đan đã không còn dễ dàng.

Nói tới việc chơi thủ đoạn, những người man di kia làm sao là đối thủ của kẻ dối trá xảo hoạt như Tần Tiêu. Không qua nửa tháng thời gian, người Hề cùng người Khiết Đan đã bị Liêu Đông quân cứng rắn cắn nuốt, không chừa chút cặn. Chờ sau khi Lý Đại Bô cùng Lý Vi Ẩn, Tác Mặc bọn họ hồi phục lại tinh thần, mới phát hiện trong tay mình đã hoàn toàn trống tuếch, còn muốn vung tay tập hợp dũng sĩ bộ tộc như ngày trước đã là không thể nào. Binh quyền đã bị Tần Tiêu chặt chẽ nắm giữ trong tay mình, không ai còn khả năng kéo lại.

Mười lăm tháng Giêng, các dân chúng U Châu đã chuẩn bị hội đèn lồng, trong thành U Châu phi thường náo nhiệt. Tần Tiêu chờ đợi có chút không kiên nhẫn, bởi vì đã tới thời điểm này vẫn chưa thấy bóng dáng

tân nhậm đại đô đốc U Châu xuất hiện. Chờ đến mười lăm tháng Giêng, Tổng Khánh Lễ điều động dân phu dân chúng lục tục đến U Châu, được đại quân hộ vệ chuyển tới Doanh Châu. Lý Đại Bô lại cùng Đỗ Tân Khách dẫn dắt ba vạn đại quân đến bản thổ Hề tộc xây dựng Nhiều Nhạc đô đốc phủ.

Những việc này Tần Tiêu cũng không muốn tự mình đi làm, hẳn chỉ muốn mang theo Hồ Kỵ sư đến Doanh Châu, đem công việc tại U Châu ném qua cho người khác gánh vác.

Tới lúc xế chiều, ngay lúc Tần Tiêu đang ở trong phòng nghị sự bề bộn sứt đầu mẻ trán, tướng thủ của thành U Châu chạy đến báo – tân nhậm đại đô đốc U Châu Trương Cửu Linh đã đến!

Tần Tiêu vui mừng cười to, ném bút lông trong tay:

- Thật tốt quá, cuối cùng đã đến đây! Kim Lương Phượng, Khương Sư Độ, đi, cùng đi nghênh đón đại đô đốc!

Kim Lương Phượng ở một bên cười mỉa:

- Không ngờ còn ném luôn cả bút!

Tần Tiêu cười to:

- Sau này những chuyện như vậy rốt cục không cần để cho ta tới quan tâm. Ai, một thân thoải mái ah! Trương Cửu Linh là một nhân tài, xử lý việc này khẳng định lưu loát hơn ta gấp trăm lần – người đâu! Gọi Hoàn Tử Đan dẫn thiên binh bổ thành đội nghi trượng, đi nghênh đón đại đô đốc, ta lập tức tới ngay.

Kim Lương Phượng cùng Khương Sư Độ ở một bên cười rộ lên:

- Còn chưa thấy qua người nào bị giáng chức còn cao hứng như thế!

Ngay cửa tây thành U Châu, Trương Cửu Linh ngồi trong xe ngựa, nhẹ cau mày, cảm giác phần thánh chỉ trong tay tựa hồ cực kỳ trầm trọng. Trước mắt xem ra Tần Tiêu ở U Châu hoàn toàn rất được lòng người, là một đại đô đốc rất xứng chức. Chính hẳn chỉ dựa vào một tờ thánh chỉ đã muốn tới thay thế người ta, tựa hồ là vô cùng khó khăn...

Lúc này đám người Hoàn Tử Đan đã cười ngựa tiến lên đón chào Trương Cửu Linh. Trương Cửu Linh có chút không yên đi theo các thiên binh tiến đến phủ đại đô đốc. Đi chưa được vài bước Tần Tiêu đã mang theo hành quân trưởng sử Kim Lương Phượng, trưởng sử đại đô đốc phủ Khương Sư Độ cùng các quan chức lớn nhỏ, tướng lĩnh trong quân đến nghênh đón hẳn, khiến cho hẳn được sủng ái mà lo sợ.

Tần Tiêu nhảy xuống ngựa, Trương Cửu Linh cũng xuống xe đi tới. Tần Tiêu kéo tay hẳn cười to nói:

- Cửu Linh huynh, nhiều năm không gặp rồi! Phong thái của người càng hơn ngày trước!

Trương Cửu Linh khiêm tốn mỉm cười:

- Đại soái mới thực sự là tăng thêm phong thái, Cửu Linh mặc cảm.

Tần Tiêu cười lên ha hả, mọi người ở sau lưng đều cười to. Tần Tiêu nói:

- Cửu Linh huynh, tới rất tốt, tới rất tốt! Hiện tại trong thành U Châu bận rộn muốn hỗn loạn, ta là người thô kệch chỉ biết đánh giặc, đang đau đầu không thôi. Lần này thật tốt, hoàng thượng đã phái người đến U Châu gánh vác trách nhiệm nơi này rồi. Chắc chắn, thật sự rất tốt, rốt cục ta có thể đỡ xuống gánh nặng ở đây, chuyên tâm đi mang binh!

Nói xong Tần Tiêu kéo tay hẳn đi nhanh vào phủ đại đô đốc.

Trương Cửu Linh một đường hàn huyên cùng mọi người, trong lòng không ngừng nghi hoặc: Xem ra Tần Tiêu đã làm xong công tác tư tưởng ọi người. Ta còn chưa nhìn thấy ai tỏ vẻ phản cảm đối với ta đâu...Nhìn ra được lời nói của Tần Tiêu đích xác rất có phân lượng tại đây, chẳng thể trách hẳn muốn bỏ đi chức vụ đại đô đốc này. Bằng không nếu còn tiếp tục phát triển như vậy, triều đình bất an, chính hẳn cũng không được yên tĩnh. Trách nhiệm của ta thật đúng là trọng đại!

Mọi người cùng nhau đi vào phòng nghị sự, Trương Cửu Linh ôm quyền thi lễ với mọi người:

- Chưa vị đồng liêu, trước mắt chúng ta nên trước công sau tư đi. Ta có một phần thánh chỉ của triều đình, nên tuyên đọc trước tiên mới tốt.

- Nga? Đúng, đúng!

Tần Tiêu vui vẻ ra mặt:

- Hẳn nên tuyên đọc thánh chỉ trước! Cửu Linh huynh, mời người!

Trương Cửu Linh gật đầu, đi tới hướng bắc, xoay người lấy ra thánh chỉ, nghiêm giọng nói:

- Tần Tiêu tiếp chỉ!

Tần Tiêu cùng mọi người bái xuống, Trương Cửu Linh tuyên đọc:

- Ái khanh Tần Tiêu, luôn bận rộn việc quốc sự cùng quân sự, trách nhiệm quá nặng nề, nghe tin khanh bị thương, trẫm thật sự không đành lòng. Đặc chuẩn cho ái khanh từ đi chức vị Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái, U Châu đại đô đốc, đồng tử vi hoàng môn bình chương sự, vẫn giữ nguyên Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản, nắm quyền quân sự đông bắc. Ban phong đô đốc Doanh Châu, chủ quản xây dựng lại Doanh Châu.

Thanks

800. Chương 800

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 802 : Liêu Dương Vương thiên tuế! (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 802 : Liêu Dương Vương thiên tuế! (2)

Mặt khác miễn đi chức vị phụ quốc đại tướng quân, thái tử thái bảo cùng Liêu quốc công, tiến phong làm Liêu Dương quận vương. Thực phong tám trăm hộ, hậu nhân thừa kế.

Do đồng tử vi hoàng môn bình chương sự, thái tử thái sư Trương Cửu Linh tiếp nhận chức vị U Châu đại đô đốc, khâm thử!

Tần Tiêu chỉ suýt chút đã cười thành tiếng:

- Thần linh chỉ tạ ơn. Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Dứt lời liền đứng bật lên tiếp lấy thánh chỉ như giành giật từ tay Trương Cửu Linh, tinh tế xem qua vài lần. Nhìn qua thấy ấn tín trên thánh chỉ, còn không phải do hoàng đế đích thân phong tước sao? Ha ha!

Mọi người đều vui mừng chạy tới chúc mừng Tần Tiêu:

- Chúc mừng Liêu Dương Vương thiên tuế!

Tần Tiêu ha ha cười to, mười phần tiểu nhân đắc chí nói:

- Cùng vui, cùng vui! Cửu Linh huynh, hôm nay người đưa tới một phần hậu lễ cho ta nha! Hôm nay chúng ta tổ chức buổi tiệc trong phủ, thứ nhất cảm tạ hoàng ân mệnh mông, thứ hai mở tiệc tẩy trần cho Cửu Linh huynh, cùng nghênh Cửu Linh huynh chính thức tiếp nhận chức đại đô đốc! Hôm nay là đêm mười lăm tháng Giêng, chúng ta còn có thể thưởng thức được hoa đăng trong thành đâu!

Trương Cửu Linh cũng không từ chối, ôm quyền cảm tạ:

- Như thế xin đa tạ Liêu Dương Vương!

Trong lòng Tần Tiêu cười hăng hắc: Thật vui a, chẳng những có thể ném hết mọi việc rắc rối đau đầu không cần để ý, còn có thể tiếp tục mang binh, đảm nhiệm chức đô đốc Doanh Châu, có vương tước, quả thật có chút làm cho ta ngoài ý muốn. Liêu Dương quận vương, còn được thừa kế dẫu, chắc chắn! Xem ra vị hoàng đế huynh đệ của ta đích thật đủ rộng rãi, ta cũng không thể làm quá khó xem. Binh quyền Liêu Đông ta cũng nên phân một ít cho Trương Cửu Linh, không thể cho hắn khó xử. Các huynh đệ tính tình như lửa trong quân của ta, cũng phải khuyên giải bọn hắn một chút, nên ngoan ngoãn phục tùng điều khiển của Trương Cửu Linh. Phục hắn chính là phục hoàng đế, chính là cấp mặt mũi cho triều đình, như vậy mới không có lỗi với vương tước này nha!

Đêm đó bên trong phủ đại đô đốc giăng đèn kết hoa, treo lên hơn mấy chục hoa đăng, mời mọi người vào trong phủ ngắm đèn, bá kiến tân nhậm đại đô đốc. Trên bàn rượu Tần Tiêu nhất định kéo Trương Cửu Linh ngồi vào chủ vị với mình, hai người ngồi chung bàn cùng uống, cùng nhận lời chúc mừng của các tướng lĩnh quan viên. Trương Cửu Linh có thể uống được một chút rượu, nhưng làm sao dẫu lại những hán tử thiết huyết như Tần Tiêu, lại không tiện mở miệng cự tuyệt, đành uống thật thống khoái. Không bao lâu hắn đã bị chúc say đến hỗn loạn.

Tần Tiêu cho Hoàn Tử Đan diu hắn về khách phòng nghỉ ngơi, chờ vài ngày sau khi Tần Tiêu rời khỏi mới dọn chủ trạch nhường lại cho hắn. Tiệc rượu tan, mọi người tự về nhà hoặc rời đi thưởng thức hoa đăng.

Tần Tiêu mang theo Mặc Y, Tử Dịch cùng Ngọc Hoàn, Kim Lương Phượng ra khỏi phủ đi ngắm hoa đăng trong thành U Châu. Ba nữ tử vô cùng hứng thú đi chơi chung quanh, Tần Tiêu cùng Kim Lương Phượng chậm rãi đi dạo trên đường.

Kim Lương Phượng vừa đi vừa cười khê:

- Liêu Dương Vương, Liêu Dương Vương thiên tuế, ha ha!

- Cười gì vậy, lão gia hỏa?

Tần Tiêu cũng cười liếc mắt nhìn hắn.

- Thật sự là hoàng ân mệnh mông thôi!

Kim Lương Phượng cảm khái nói:

- Một vị phò mã gia cũng có thể lên làm quận vương, chắc chắn! Trước mắt người xem như được thư thái, có thể mang binh đến Doanh Châu xây thành trì là xong xuôi. Khổ cho Trương Cửu Linh, tiếp nhận bao nhiêu chuyện đau đầu.

- Ân, hắn cũng sẽ không cảm thấy khổ bao nhiêu đâu.

Tần Tiêu nói:

- Trước khi hắn lên đường hoàng thượng chắc chắn đã đem những chuyện trọng yếu căn dặn hắn rõ ràng. Hiện tại việc hắn cần làm dễ dàng hơn ta lúc ban đầu nhiều lắm, có thể chỉ cần đi tiếp mà thôi. Đám người Khương Sư Độ, Tống Khánh Lễ đều là người giỏi giang, có bọn hắn theo phụ tá chuyện tại U Châu cũng dễ lắm. Chỉ cần tuân theo một nguyên tắc, hết thấy nghe theo lời hoàng thượng cùng triều đình thì được rồi.

- Có một vấn đề thực tế, “vương gia” có nghĩ tới hay không?

Kim Lương Phượng cố ý nhấn mạnh hai chữ vương gia, trêu chọc nhìn Tần Tiêu.

Tần Tiêu cười cười:

- Vấn đề thực tế gì?

- Binh quyền!

Kim Lương Phượng dựng một ngón tay, ngắn gọn nói:

- Trên thánh chỉ của hoàng thượng không nói rõ làm sao phân phối binh quyền. Xem ra ý tứ của bệ hạ là muốn cho người tự mình xử lý tốt vấn đề này.

- Ngô...

Tần Tiêu gật nhẹ đầu, trầm ngâm một trận nói:

- Kỳ thật ta vẫn luôn một mực suy tư về chuyện này. Trước mắt Liêu Đông quân có mười ba vạn người, ta không thể nắm hết trong tay của mình. Mặc dù binh quyền là thứ tốt, nhưng nắm quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt. Kim tiên sinh người xem, ta đem toàn bộ Tả Uy Vệ giao cho hãn thế nào? Đỗ Tân Khách đã dẫn người đi Nhiêu Nhạc đô đốc phủ, Lý Tự Nghiệp ta sẽ cho hãn suất lĩnh binh mã đóng tại U Châu. Ta để họ đều nghe theo lệnh điều khiển của Trương Cửu Linh. Sau đó ta cho Lý Giai Lạc dẫn theo Tả Kiêu Vệ bố phòng tại mỗi yếu đạo của vùng Liêu Đông, làm cho Chu Dĩ Độ dẫn người đi Doanh Châu ổn định cục diện, sau đó tự ta suất lĩnh Hồ Kỵ sư hộ tống dân chúng cùng dân phu đến Doanh Châu.

Kim Lương Phượng vuốt râu mỉm cười:

- Tạm được, thật thỏa đáng, Liêu Dương Vương điện hạ!

Tần Tiêu xem thường nhìn hãn:

- Người đừng châm chọc người khó xem như vậy có được không, lão mũi trâu?

Hai người dạo bước trong dòng người nhộn nhịp, đi tới không có mục đích. Kim Lương Phượng chậm rãi nói:

- Đại soái cơ hồ đã phân ra nửa binh quyền cho Trương Cửu Linh, hãn hãn là không còn dị nghị. Nhưng ba vị tướng quân Tả Uy Vệ, Lý Tự Nghiệp, Đỗ Tân Khách cùng Thạch Thu Giản đều do một tay người nhắc bật lên. Trương Cửu Linh sẽ tin được thành ý của người sao?

- Đó là chuyện của hãn. Có thể khống chế được hay không phải xem bản lĩnh của hãn.

Tần Tiêu cười nói:

- Bằng không chẳng lẽ mỗi ngày ta phải giúp hãn trông chừng những vị tướng lĩnh kia sao? Nhưng ta tin tưởng Trương Cửu Linh có kỹ năng quản tốt đám người kia. Nếu không hoàng thượng sẽ không tuyển chọn hãn đến đây. Ai không hiểu rõ hiện tại ở U Châu cũng không phải địa phương hưởng phúc kia chứ? Người cứ nói đi, lão gia hỏa.

Kim Lương Phượng cười nhẹ hai tiếng, không nói lời nào. Trong lòng hãn rất rõ ràng, trước mắt có một vấn đề khó khăn không nhỏ bày ra trước mặt Tần Tiêu cùng Trương Cửu Linh: Thiết hãn tính tình nóng nảy trực tính như Lý Tự Nghiệp, có nguyện ý phục tùng an bài như vậy, đến làm thủ hạ của Trương Cửu Linh hay không? Tần Tiêu đem quyền lực thủ hạ của mình phân chia ra ngoài, đánh mất đi lòng bắn khoăn của hoàng đế cùng triều đình, dễ dàng thành công như vậy hay sao? Làm một vị châu quan dễ dàng, nhưng muốn dẫn dắt một đội quân tài giỏi, quản được lòng quân, thật sự không dễ dàng. Văn thần như Trương Cửu Linh có được kỹ năng đó hay không?

Mười lăm cùng mười sáu tháng Giêng, vốn là ngày nghỉ theo lệ thường của triều thần cùng các vị tướng quân. Sáng sớm hôm sau Trương Cửu Linh cũng không dám nhàn rỗi, từ sớm đã đến phủ đại đô đốc, lật xem toàn bộ tư liệu hồ sơ về U Châu.

Thanks

801. Chương 801

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 803 : Phân binh quyền. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 803 : Phân binh quyền. (1)

Trong phủ chỉ có một tiểu lại chuyên trực ban theo lệ thường, Trương Cửu Linh gọi hắn mang thật nhiều văn kiện tư liệu ngồi trong phòng lẳng lặng lật xem, cũng không tiến thẳng vào phòng của đại đô đốc. Tần Tiêu còn chưa chính thức đem công việc giao tiếp cho hắn, Trương Cửu Linh là người đã có thói quen làm việc cẩn thận chặt chẽ, không muốn phạm kiêng kỵ trong thời điểm nhạy cảm này.

Lúc này Tần Tiêu cũng không nhàn rỗi. Vì muốn thuyết phục Tử Dịch cùng Dương Ngọc Hoàn rời khỏi U Châu đi Trường An tụ hội với Lý Tiên Huệ các nàng, có thể nói hắn hao hết võ mồm vừa dấm vừa xoa, cò kè mặc cả đưa ra một kết quả khiến mọi người đều có thể tiếp nhận: Chờ đến tiết Đoan Ngọ Tử Dịch cùng Dương Ngọc Hoàn mới đi Trường An, tạm thời rời khỏi U Châu đến ở lại tại Dịch Châu.

Tần Tiêu dàn xếp xe ngựa phái vài người tiễn hai nàng rời đi, sau đó mới thở ra một hơi thật dài. Trước mắt tình thế của U Châu so với trước khi đại chiến càng thêm phức tạp, tùy thời đều sẽ phát sinh chuyện không thể đoán trước. Mặc Tuyết đã chết, Đột Quyết cùng Khiết Đan đại bại, làm sao không chuẩn bị hậu chiêu? Chư phương di địch đông bắc hiện tại trở mắt nhìn về U Châu, hơn nữa hắn tự mình dẫn người đi Doanh Châu, thật sự không rảnh rỗi chiếu cố cho các nàng.

Tần Tiêu nhìn theo xe ngựa càng lúc càng xa, Dương Ngọc Hoàn còn thò đầu ra cửa sổ xe nhẹ nhàng lau nước mắt, rốt cục màn xe rơi xuống, xe ngựa chạy càng nhanh.

Mặc Y thở ra một hơi nhẹ nhõm, ngồi trên lưng ngựa cạnh Tần Tiêu nói:

- Lão công, không thể cho họ theo chúng ta cùng đến Doanh Châu sao?
- Dương nhiên không thể!

Tần Tiêu nói:

- Hiện tại Doanh Châu chẳng khác gì một miệng núi lửa, tùy thời đều sẽ phát sinh biến cố. Hai ngày nữa chúng ta xuất phát đi qua đó, đồng hành ngoại trừ mấy vạn đại quân còn có hai mươi vạn dân chúng Hà Bắc, dân phu, đến lúc đó còn có mấy vạn Hề tộc nhân. Muội ngẫm lại xem, cần ổn định mấy chục vạn người, hơn nữa lòng người còn bất ổn. Trị an tương đối loạn là hiển nhiên. Hơn nữa nơi đó tùy thời đều có thể bùng nổ chiến tranh, địa phương như vậy sao có thể cho họ cùng đi? Không phải ta ghét bỏ các nàng nhất gan yếu đuối, nhưng có họ bên người ta thật sự không an tâm xử lý phiền toái.

Mặc Y gật nhẹ đầu mỉm cười nhìn Tần Tiêu:

- Nhưng Ngọc Hoàn cũng đã không còn nhỏ, mười lăm tuổi rồi.

Tần Tiêu cười:

- Khi mười lăm tuổi gả cho ta sao?

Mặc Y trừng mắt liếc hắn:

- Nhưng Ngọc Hoàn thì khác, nàng là do hoàng thượng tứ hôn, chỉ đợi vào cửa mà thôi.
- Vậy cũng phải chờ sau khi ta xử lý xong quân vụ trọng yếu, tình hình đông bắc ổn định rồi nói sau. Bằng không chẳng lẽ ta mang theo tân nương tử mỗi ngày đi hỗn trong quân đội sao? Làm vậy ảnh hưởng không tốt, không công bình với Ngọc Hoàn.

Tần Tiêu kéo dây cương quay đầu ngựa:

- Đi thôi, đi trở về.

Mặc Y thúc ngựa đi tới bên cạnh hắn, có chút dỗi hờn nói:

- Dạ, Liêu Dương Vương lão công. Kỳ thật muội còn có một vấn đề muốn hỏi đây, hiện tại huynh đã là vương gia, chúng tôi không phải cũng là vương phi? Còn nữa, con của chúng ta chẳng phải là thế tử rồi?
- Phải đó, đúng vậy, Liêu Dương vương phi diện hạ.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Đi thôi, đừng tự mình làm khó chính mình, chỉ là một mũ mao xinh đẹp một chút mà thôi, chẳng lẽ cưỡi hổ xông chạy loạn mà khoe sao? Chờ sau khi đánh xong trận U Châu, chúng ta lại hồi hương, làm nghề nông dân của ta tốt nhất, giá!

Mặc Y cười khúc khích thúc ngựa đuổi theo.

Trở lại phủ đại đô đốc, Tần Tiêu bắt tay chuẩn bị chuyển nhà. Đã tới thời điểm dọn ra chỗ ở nhường cho Trương Cửu Linh, để cho hắn chính thức tiếp nhận chức vụ. Hôm nay là ngày nghỉ, vừa lúc làm những việc này. Từ ngày mai trở đi phải phân phối đại quân, giao tiếp quyền lực cho xong.

Tần Tiêu gọi binh tốt chuẩn bị động thủ, nhưng lại không gặp được Trương Cửu Linh. Sau khi sai người đi tìm, mới biết từ sáng sớm hắn đã đến trong phòng làm việc phủ đại đô đốc, ngay cả cơm trưa cũng cho người mang vào tận phòng.

Tần Tiêu vừa suy nghĩ vừa đi tới phòng làm việc.

Cửa phòng nghị sự đóng chặt, chỉ mở một cửa hông, có vài binh tốt đứng canh gác.

Tần Tiêu đi vào đến đại sảnh, tới văn phòng cũng không thấy người. Sau đó chợt phát hiện trong phòng nghị sự thiên sảnh mơ hồ có tiếng người truyền đến. Hắn đi về hướng bên kia chợt nhìn thấy tiểu lại đi ra, vội tay bảo hắn dừng lên tiếng, nhẹ bước đi vào.

Trương Cửu Linh đang xem công văn, cảm giác có người đi vào cũng không ngẩng đầu lên nói:

- Đã bảo người đi ăn cơm, sao lại trở lại? Đi đi, ta không cần người hầu hạ.

Tần Tiêu cười thầm, cũng không lên tiếng, nhẹ đi tới trước bàn. Hắn cảm vài ẩn tín binh phù mang từ bên phòng nghị sự đặt lên quyển công văn mà Trương Cửu Linh đang xem.

Trương Cửu Linh sững sốt:

- Đây là cái gì?

Hắn lập tức ngẩng đầu lên, có chút bối rối đứng dậy chấp tay hành lễ:

- Vương gia thứ tội! Ty chức không biết vương gia giá lâm...

- Dừng, dừng như vậy.

Tần Tiêu liên tục xua tay cho hắn ngồi xuống, mỉm cười nói:

- Cửu Linh huynh đệ, chúng ta là bằng hữu cũ, đừng dùng loại xưng hô mới lạ này chứ. Vương gia, điện hạ, nghe những chữ này thật làm lòng ta không thoải mái.

Trương Cửu Linh khẽ cười, đưa tay rót chén trà cho Tần Tiêu, lập tức ngạc nhiên tỉnh ngộ, vội vàng bồi tội:

- Vương gia thứ tội! Cửu Linh chợt nhớ tới nơi này Cửu Linh hẳn khách, còn đi châm trà cho vương gia, người xem...

- Người đó, ha ha! Thật khách khí, thật văn nhược, làm sao đi quân tướng mang binh đây?

Tần Tiêu mỉm cười đầy thâm ý nhìn hắn.

Trương Cửu Linh thông minh bậc nào, liền ý thức được Tần Tiêu dự tính giao binh quyền cho hắn, nghiêm túc nói:

- Thật không dối gạt vương gia, Cửu Linh đối với việc thống trị châu sự, bày mưu nghĩ kế, đàm quân luận binh cũng không mới lạ. Chỉ riêng chuyện mang binh vẫn là lần đầu tiên trong đời. Cửu Linh không dám cô phụ hoàng ân, đang ngày đêm sâu muộn vì chuyện này, xin vương gia hãy chỉ điểm nhiều hơn!

Tần Tiêu không khỏi bật cười, Trương Cửu Linh này đúng là người trực tính. Tần Tiêu cũng không tiếp tục khách khí với hắn, nhanh miệng nói:

- Chỉ điểm người cũng được, kỳ thật trị binh cùng trị quốc giống nhau, người nói trước thử xem, trị quốc trước hết cần trị cái gì?

- Tự nhiên là trị lại!

Trương Cửu Linh không chút nghĩ ngợi nói:

- Từ trụ quốc tể tướng cho đến tiểu lại địa phương, tầng tầng trị xuống. Đương kim thánh thượng lúc mới lên ngôi, trước hết bắt đầu chỉnh đốn lại trị. Lại trị mới có thể trị dân trị quốc.

- Vậy là được rồi.

Tần Tiêu nói:

- Trị binh cũng bắt đầu từ trị tướng. Không có tướng nhiều binh cũng năm bè bảy mảng. Ta vừa đến U Châu, nhật được tiện nghi lớn, nơi này một ít tướng quân cơ bản đều là bộ hạ cũ của ta, thập phần hiểu rõ lẫn nhau, cho nên ta mới không tốn nhiều công sức. Sau khi ta đến, cơ hồ không hề thay đổi nhân viên. Nhưng người thì khác, người cơ hồ không có một người nào mà người quen thuộc đi?

Trương Cửu Linh nhìn Tần Tiêu chăm chú:

- Dạ, mặc dù Cửu Linh từng làm việc trong Sùng Võ Thai, nhưng các tướng quân từ nơi đó đi ra hiện tại còn chưa thành tài. Ở U Châu đều chỉ là lão tướng cùng cự thần sa trường, Cửu Linh...cơ hồ không biết một ai. nguồn

Thanks

802. Chương 802

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 804 : Phân binh quyền. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 804 : Phân binh quyền. (2)

Tần Tiêu nhìn vẻ mặt khó xử của Trương Cửu Linh, cười nói:

- Vậy người có biết vì sao hoàng đế không phái Trương Nhân Nguyện, Diêu Sùng mà lại phái người đến không?

Trương Cửu Linh mỉm cười lắc đầu.

- Cũng là bởi vì người hoàn toàn không biết một ai!

Một lời nhẹ nhàng của Tần Tiêu cũng làm thân hình Trương Cửu Linh chấn động. Hắn cẩn thận suy tư lời nói của Tần Tiêu, lại liên tưởng đến những lời suy đoán đồn đãi trong triều, giờ mới hiểu được dụng ý thâm sâu của hoàng thượng cùng triều đình, cũng không phải bởi vì Trương Cửu Linh hắn tài giỏi bao nhiêu, không phải vì hắn có thể trở thành đối thủ của Tần Tiêu. Trọng yếu chính là đem U Châu giao vào trong tay một người mới như hắn, không cần lo lắng hình thành cương lại cắt cứ!

Tần Tiêu hiện tại đang gõ tiếng chuông cảnh tỉnh hắn, nói rõ ngọn ngành nguyên nhân!

Trương Cửu Linh không tự chủ được nhú mày, như thật như giả gật đầu.

Trong lòng Tần Tiêu rất rõ ràng, người thông minh như Trương Cửu Linh không khả năng không nghĩ ra ý tứ của hoàng đế. Bản thân hẳn cần giao ra binh quyền là vì sợ công cao chấn chúa, lo lắng quân dân đông bắc chỉ biết Tần Tiêu mà không biết hoàng đế. Nhưng hoàng đế cũng không thể để Tần Tiêu vừa buông tay xuống, người đông bắc lại chỉ biết Trương Cửu Linh cũng không còn biết đến Tần Tiêu cùng hoàng đế, như vậy càng thêm bất an hơn. Đồng thời cũng đã nhắc tỉnh hắn: Chuyện như vậy người không những không nên đi làm, ngay cả nghĩ cũng đừng nên nghĩ. Nếu hoàng đế phái người tới chế ước ta, đồng thời cũng để cho ta đi chế ước người.

Nghĩ tới đây Tần Tiêu phát ra nụ cười từ sâu trong nội tâm: Đây mới là tình huống mà hoàng đế muốn nhìn thấy. Đại tướng biên cương cùng đại tướng mang binh, chỉ có thể theo ý tứ của hoàng đế mới có thể có được kết quả tốt. Trương Cửu Linh đến vừa đúng lúc.

Sau khi Tần Tiêu nói ra những lời kia, hai người lại trầm mặc một lúc lâu. Sau một lúc, Tần Tiêu đánh vỡ trầm mặc:

- Nghĩ thông suốt rồi sao?

Trương Cửu Linh giật mình bừng tỉnh, đứng dậy chấp tay xá một cái:

- Đa tạ vương gia nhắc nhở!

- Ngô, hiểu được là tốt rồi.

Tần Tiêu ý bảo hắn ngồi xuống, bắt đầu nổi lên giọng quan:

- Chỗ U Châu này, ngoại tộc tạp cư, tình huống có chút phức tạp. Nhất là trong quân đội, người Hồ tương đối nhiều. Cho nên việc “trị tướng” càng thêm có vẻ trọng yếu. Cửu Linh huynh đệ, ta tính toán phân đôi Liêu Đông quân, do hai đại tướng quân thống lĩnh, phân cho hai người chúng ta chỉ huy. Lý Tự Nghiệp là lão tướng sa trường trung thành tận tâm, đã ở U Châu ba bốn năm, uy vọng trong quân cực cao. Người này ta giao hẳn cho người. Đồng thời Đỗ Tân Khách cùng Thạch Thu Giản trợ thủ cho hắn cũng giao luôn cho người. Đỗ Tân Khách thì người không quen thuộc, ta có thể giới thiệu cho người một chút. Là một nhân tài, không những có thể mang binh, còn có mưu lược, có kiến thức. Ta an bài hẳn mang ba vạn binh mã đi bản thổ Hề tộc xây dựng Nhiều Nhạc đô đốc phủ. Nhưng người cũng có thể an bài theo ý người.

Trương Cửu Linh vội nói:

- Không, vương gia an bài như vậy thập phần hợp lý. Cửu Linh cũng không có kế hoạch thay đổi.

Tần Tiêu cười:

- Cửu Linh huynh đệ, mọi việc đều phải xuất phát từ đại cục. Ta an bài cũng không nhất định là hợp lý nhất. Người không nên bận tâm mặt mũi của ta mà làm trái lương tâm đồng ý những an bài của ta. Bây giờ người là đại đô đốc U Châu, tính ra người là thượng cấp của ta. Đại sự cũng do người làm chủ, biết không?

Trương Cửu Linh kinh ngạc cả kinh:

- Vương gia, việc này...Cửu Linh làm sao dám quản trên vương gia?

- Đây không phải vấn đề dám hay không.

Tần Tiêu hí mắt khẽ cười nói:

- Trên thực tế chính nên an bài như vậy. Chẳng lẽ người còn chưa hiểu được sao? Ta chỉ là đô đốc Doanh Châu, là tướng quân dưới trướng U Châu đại đô đốc. Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản cũng chỉ lâm thời, tùy lúc đều sẽ thay đổi, biết không? Theo đại cục mà xem, đại đô đốc U Châu như người mới là đệ nhất nhân đông bắc Đại Đường!

- Cửu Linh, hiểu được!

Trương Cửu Linh nhận chân gật đầu, cảm giác đảm nắm trên vai quá nặng.

Trong lòng Tần Tiêu thâm bất cười, diễn cảm lại thập phần bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Vừa rồi đang nói tới đâu đây? Nga, Thạch Thu Giản trợ thủ của Lý Tự Nghiệp. Người này không cần ta giới thiệu đi? Trước kia hắn từng làm việc trong Trường An hoàng thành ngự suất ti, người hắn là rất quen thuộc. Trước mắt hắn còn lưu tại Trường An dưỡng thương, phỏng chừng qua thêm một thời gian mới trở lại. Người này làm việc ổn thỏa, nhận chân, là một quân nhân chân chính. Người hạ lệnh muốn hắn xông vào biển lửa, hắn cũng không hề chậm nửa nhịp. Đây là mấy vị tướng quân trung tâm của Tả Uy Vệ, mặt khác còn có một ít tướng quân, tư mã, trưởng sử, ngày sau người sẽ dần dần quen thuộc. Những người này trọng yếu nhất chính là Lý Tự Nghiệp. Ta cũng không gạt người, hắn là huynh đệ tốt nhất của ta, nhưng đồng thời cũng là một trong những tướng quân tốt nhất của Đại Đường, là thần tử trung thành nhất, tướng quân dũng mãnh nhất, cùng quân nhân chân chất sinh mãnh nhất.

Tần Tiêu vừa mới dứt lời, cửa phòng nghị sự bị gõ vang:

- Vương gia, đại soái! Đại soái vương gia! Người ở đâu vậy, ta muốn gặp người!

Trương Cửu Linh ngạc nhiên, Tần Tiêu cười nói:

- Thấy không, vừa mới dứt lời hắn đã tới rồi.

Hôm nay là ngày nghỉ, Lý Tự Nghiệp vẫn mặc đầy đủ áo giáp, áo tơi, bước chân hổ hổ sinh uy đi nhanh vào phòng nghị sự. Sau lưng hắn còn có bảy tám tướng lĩnh Tả Uy Vệ, có chút khiếp đảm theo sau hắn vào phòng.

Tần Tiêu hiểu rõ ý đồ đến của hắn. Lý Tự Nghiệp là người có sự tình gì sẽ không che giấu trong lòng, toàn bộ đều viết rõ trên mặt mình. Nhìn sắc mặt của hắn liền có thể biết hiện tại tâm tình hắn rất tức giận.

Mọi người đi tới trước mặt Tần Tiêu cùng Trương Cửu Linh, Lý Tự Nghiệp lúng túng nhìn Tần Tiêu lại nhìn Trương Cửu Linh vài lần, ôm quyền cúi đầu thi lễ:

- Gặp qua đại soái.

Mọi người đứng phía sau cũng đều hành lễ.

Tần Tiêu vốn định đi ra ngoài thuyết phục Lý Tự Nghiệp trước tiên, nhưng Trương Cửu Linh không để hắn làm như vậy, chỉ nói:

- Nên tới phải tới, bất kỳ chuyện gì cũng nên trực tiếp đối mặt tốt hơn, như vậy càng hợp với tính khí của Lý Tự Nghiệp bọn họ.

Tần Tiêu ngẫm nghĩ liền đồng ý với ý nghĩ của hắn, vì vậy mới để nhóm người Lý Tự Nghiệp đi vào phòng.

Tần Tiêu khoanh hai tay trước ngực, bộ dạng có chút uể oải gật đầu nói:

- Thất lễ rồi đó, Lý Tự Nghiệp, còn có các người nữa. Không nhìn thấy đại đô đốc ngồi trên thượng vị sao?

Lý Tự Nghiệp quay đầu liếc nhìn Trương Cửu Linh, không cam lòng gật đầu nói:

- Gặp qua đại đô đốc.

Trương Cửu Linh mỉm cười đứng lên, chấp tay hoàn lễ:

- Lý tướng quân không cần phải khách khí. Các vị huynh đệ cũng không cần khách khí.

Lý Tự Nghiệp cười lạnh một tiếng:

- Huynh đệ?...hừ!

Tần Tiêu hơi cau mày, làm bộ như không nhìn thấy, phe phẩy một chân nói:

- Lý đại tướng quân, xem ra thương thế khôi phục không tệ lắm, còn mặc áo giáp, cầm binh khí, chờ ra chiến trường hay sao?

Thanks

803. Chương 803

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 805 : Không được ngang bướng. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 805 : Không được ngang bướng. (1)

Lý Tự Nghiệp đối với ngữ điệu châm chọc của Tần Tiêu thật sự không thói quen, toàn thân mất tự nhiên thoáng xoay người, lại quay qua nói với Tần Tiêu:

- Đại soái, ta tới tìm người có chuyện cần nói...có thể nói riêng được không?
- Đi đâu nói đây?

Tần Tiêu ra vẻ lãnh ngạo nhìn hắn:

- Có lời gì không thể nói ở trong này sao? Đại đô đốc là người đứng đầu của chúng ta, có chuyện gì cũng phải để hắn định đoạt. Đạo lý đơn giản như vậy chẳng lẽ ngươi không rõ sao?

Lý Tự Nghiệp bị mĩa mai, không khỏi có chút phần nhiên nói:

- Đại soái, người nhìn thấy những huynh đệ đứng sau lưng ta sao? Người còn nhớ rõ bọn họ là ai sao?
- Nhớ rõ, đều nhớ rõ.

Ánh mắt Tần Tiêu đảo qua mọi người, ngữ khí bình tĩnh nói:

- Có tướng quân, có hiệu úy, có tiểu binh. Toàn bộ là người quen cũ năm xưa ở Tả Uy Vệ, cùng nhau hỗn qua tại Sóc Phương.
- Đại soái nhớ rõ là tốt rồi.

Lý Tự Nghiệp nói:

- Những huynh đệ chúng ta đây, đi theo đại soái vào sinh ra tử không chỉ một hai lần. Nhưng hôm nay đại soái muốn bỏ quên chúng ta, không quan tâm chúng ta! Người nói làm vậy...
- Làm cái gì ah?

Tần Tiêu đề cao thanh âm, híp mắt nhìn Lý Tự Nghiệp:

- Người nói bấy bả chuyện gì, từ khi nào ta nói qua không nhớ những huynh đệ các người sao? Trong mắt người, Tần Tiêu này là người bạc tình vô nghĩa như vậy sao?
- Vậy người còn...

Lý Tự Nghiệp cũng lớn tiếng trừng mắt nhìn Tần Tiêu muốn rống lên, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt muốn giết chết người của Tần Tiêu, không khỏi có chút ngáy ngẩn cả người, nuốt nước bọt đem lời còn lại nuốt xuống.

- Ta làm sao vậy?

Tần Tiêu đứng dậy, tiến tới trước vài bước:

- Nói chuyện đi? Vì sao không lên tiếng? Mỗi người võ trang đầy đủ mặc cả giáp trụ chỉnh tề như vậy! Xem dạng này là muốn tới bức cung sao?
- Không phải!

Lý Tự Nghiệp vội vàng lắc đầu, mọi người đứng sau lưng hắn có chút kinh hoảng lui ra sau hai bước, về mặt sợ hãi.

Lý Tự Nghiệp cắn răng tránh khỏi ánh mắt Tần Tiêu, thấp giọng giận oán nói:

- Nếu người còn nghĩ tới những huynh đệ chúng ta, còn giao chúng ta ột tiểu bạch kiếm chưa từng ăn nằm qua chiến trường!

- Càn rỡ!

Tần Tiêu thấp giọng gầm lên:

- Người nghe ai nói? Tên thô lỗ như người khi nào lại bát quái như nữ nhân nhiều chuyện đây? Tiểu bạch kiếm, người nói ai?

Lý Tự Nghiệp là người trực tính, không tự chủ được liếc mắt nhìn Trương Cửu Linh, trong ánh mắt tràn đầy xem thường, lẩm bẩm nói:

- Người nào thì trong lòng đại soái tự nhiên rõ ràng.

- Lý Tự Nghiệp!

Tần Tiêu chợt lớn tiếng muốn mắng hấn vài câu. Dù sao so sánh với Trương Cửu Linh, hấn vô cùng quen thuộc Lý Tự Nghiệp, cho dù có đánh nhau một trận cũng sẽ không tan vỡ quan hệ đôi bên. Nhưng nhất định không thể để cho Trương Cửu Linh cảm thấy khó chịu quá mức. Đúng lúc này Trương Cửu Linh đi nhanh vài bước tới bên cạnh Tần Tiêu, khom người cúi đầu nói:

- Vương gia người giận!

Trương Cửu Linh xoay người lại, vẻ mặt mỉm cười nhìn Lý Tự Nghiệp:

- Lý đại tướng quân, hiện tại ta có thể chứng thật tin tức người nghe được là chân thật. Vương gia đã quyết định đem Tả Uy Vệ của người giao cho “tiểu bạch kiếm” này thống lĩnh, phòng giữ U Châu.

Lý Tự Nghiệp sững sốt, nhếch môi cười rộ lên:

- Nghe được không, hấn đều tự nhận là tiểu bạch kiếm, ha ha!

Có câu nói vật hợp theo loài, những người theo sau hấn đều là người thô lỗ, không nhịn được bật cười vang.

Trương Cửu Linh vẫn giữ nguyên bộ dạng đang mỉm cười, Tần Tiêu lại hơi ngắc đầu, ánh mắt sắc lạnh trừng Lý Tự Nghiệp. Lý Tự Nghiệp đang cười vui vẻ, đột nhiên cảm giác không thích hợp, vừa quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt của Tần Tiêu, không khỏi cả kinh, vội vàng ngừng lại ho khan hai tiếng. Nhóm tướng sĩ sau lưng hấn phản ứng chậm chạp vẫn còn đang cười to, Lý Tự Nghiệp giẫm chân:

- Cười cái trứng, một đám ngu xuẩn!

Mọi người nhất thời nín bật, vội gục đầu không dám lên tiếng.

Vẻ mặt Tần Tiêu lạnh lùng nhìn bọn họ:

- Cười ah, như thế nào không cười nữa đây?

Lý Tự Nghiệp vội vàng đánh trống lảng thật nhanh:

- Ta không cười, nói chuyện. Đại soái, hôm nay ta thật nghiêm chỉnh nhắc tới một điều thỉnh cầu, có thể không cần đi theo tiểu bạch...nga, là đại đô đốc lưu tại U Châu. Ta muốn cùng đại soái cùng nhau đến Doanh Châu.

Tần Tiêu bước tới ngồi xuống, nhẹ nhàng nói:

- Việc này phải do đại đô đốc quyết định.

Trương Cửu Linh vẫn giữ nguyên bộ dạng đang mỉm cười:

- Ta không có ý kiến, vẫn để vương gia đến định đoạt đi.

Mọi người cùng nhìn về phía Tần Tiêu, chẳng khác gì sói đói nhìn khối thịt nướng.

Tần Tiêu liếc nhìn Trương Cửu Linh đang mỉm cười, lại nhìn qua nhóm người Lý Tự Nghiệp, nháy mắt, không nói lời nào.

Lý Tự Nghiệp sững sờ nhìn Tần Tiêu thật lâu nhưng thấy hắn không nói chuyện, gấp đến muốn nhảy dựng lên, lớn tiếng hét:

- Đại soái, người nói chuyện đi chứ!

Tần Tiêu nhìn chằm chằm Lý Tự Nghiệp, phun ra vài lời:

- Nói cái gì đây? Người đã là binh sĩ dưới trướng đại đô đốc, người đi hay ở do hắn quyết định. Tôi tìm ta ồn ào cái gì?

- Ách?

Lý Tự Nghiệp bị đổ ngược trở về, gân xanh nổi lên. Nhưng hắn hiểu biết tính tình của Tần Tiêu, chuyện hắn đã quyết định sẽ không khả năng thay đổi. Không còn biện pháp, hi vọng duy nhất trước mắt là phải kéo mặt xuống đi cầu Trương Cửu Linh.

Trương Cửu Linh nghe xong lời nói của Tần Tiêu, trong lòng vừa cảm kích vừa bất đắc dĩ. Hắn hiểu rõ rằng tuy rằng Tần Tiêu còn chưa đem ấn tín giao vào trong tay hắn, nhưng đã dùng phương thức này giao tiếp xong binh quyền. Bất đắc dĩ chính là những người tham gia quân ngũ kia chỉ thừa nhận một mình Tần Tiêu làm chủ soái, mà bản thân mình muốn khống chế bọn họ xem ra không chỉ là chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Lý Tự Nghiệp nỗ lực thay đổi sắc mặt của mình, khiến cho khuôn mặt hắn thoát nhìn có vẻ ôn hòa, lại hơi khom người ôm quyền nói với Trương Cửu Linh:

- Đại đô đốc, vậy...người ột câu trả lời được không?

Trương Cửu Linh nở nụ cười: nguồn

- Ta tự nhiên là...chỉ có thể tôn trọng quyết định của vương gia!

- Trời ạ!

Lý Tự Nghiệp buồn bực kêu lên:

- Hai người thông minh hợp lại khi dễ kẻ quê mùa chúng ta sao?

- Được rồi Lý Tự Nghiệp, đừng tiếp tục náo loạn ở chỗ này.

Tần Tiêu nén cười, mười phần nghiêm túc nói:

- Đừng quên, các ngươi là quân nhân. Ta hỏi ngươi, quân nhân quan trọng nhất là gì?

Lý Tự Nghiệp kêu rên:

- Là...phục tùng!

- Vậy đừng đứng mãi trong này, nên đi làm việc đi.

Tần Tiêu phát tay, có chút không kiên nhẫn nói:

- Còn các ngươi nữa, cùng đi theo hống cái gì đây? Tham gia quân ngũ tại U Châu cũng là quân nhân, đi Doanh Châu chẳng lẽ còn làm việc khác sao? Nếu không phải là tình nhuệ mà ta tin tưởng, ta còn không muốn lưu các ngươi ở lại địa phương trọng yếu như U Châu đâu. Đi Doanh Châu thì thế nào? Mỗi ngày không gạch sửa nhà, cày cấy bừa đất mở đồng ruộng. Các ngươi làm vậy vui sao? Ta nói cho các ngươi biết, ngoan ngoãn lưu lại U Châu chăm chỉ luyện binh, đừng nghĩ ngợi lung tung rồi gây chuyện. Các ngươi đừng tưởng rằng đại đô đốc là một văn nhân thì dễ khi dễ. Làm một gã thống soái hắn còn xuất sắc hơn ta. Hơn nữa cũng sẽ không bao che khuyết điểm giống như ta trước kia. Nếu các ngươi làm xấu mặt, đến lúc đó đừng trách quân pháp vô tình!

Thanks

804. Chương 804

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 806 : Không được ngang bướng. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 806 : Không được ngang bướng. (2)

Lý Tự Nghiệp vội vàng biện bạch:

- Chỉ cần có thể đi theo đại soái, chết còn không sợ, chẳng lẽ sợ đi sửa tường làm ruộng? Lão tiểu tử Lý Giai Lạc kia có gì tốt, đại soái lại chịu dẫn hắn đi Doanh Châu, còn đem chúng ta ném lại U Châu thủ hang ổ! Ta không vui! Ta thật sự không vui!

- Người còn chưa thôi sao, Lý Tự Nghiệp!

Tần Tiêu dở khóc dở cười khiển trách:

- Người nhìn hình dạng của người bây giờ mà xem, làm sao giống một vị tướng quân. Rõ ràng là một hài đồng bướng bỉnh, nói ra thật dọa người! Nói cho người biết, hiện tại tình hình ở đông bắc vô cùng phức tạp, nếu người vẫn còn là quân nhân Đại Đường thì phải phục tùng an bài, hết thấy nghe theo quân lệnh làm việc. Nếu ngay cả người cũng muốn làm ầu, đông bắc càng lộn xộn, người hiểu không? Đừng hồ nháo dọa người ở chỗ này, cút đi!

Lý Tự Nghiệp ngây người hồi lâu, nhìn gương mặt xanh mét của Tần Tiêu, cùng dáng mỉm cười bí hiểm của Trương Cửu Linh, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Ta hiểu được rồi. Xin lỗi, đại soái, đại đô đốc. Ta biết sai lầm rồi, cáo từ!

Dứt lời Lý Tự Nghiệp mang theo mọi người quay lưng không rên một tiếng rời đi, đi tới hùng hổ, rời đi thật yên tĩnh.

Trong lòng Tần Tiêu hiểu rõ trong tim họ cảm thấy thật uất ức, nhưng họ làm thế nào cũng không nghĩ đến vì sao Tần Tiêu lại không nể tình, còn mắng họ một trận, sau đó cự tuyệt yêu cầu của họ.

Trương Cửu Linh khẽ lắc đầu, lại nở nụ cười:

- Đều là những người thật thà phúc hậu lại ngay thẳng!

- Phải, họ đều là binh sĩ tốt!

Tần Tiêu cũng nở nụ cười:

- Những người này kỳ thật không khó khống chế như người tưởng tượng. Lấy tài trí cùng năng lực của người, tin tưởng một ngày nào đó họ sẽ tin phục người.

Trương Cửu Linh nghiêm túc xoay người hướng Tần Tiêu thi lễ:

- Cửu Linh đa tạ vương gia luôn giữ gìn, thật sự vô cùng cảm kích.

- Quá khách khí, Cửu Linh huynh đệ.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Ở trong triều đối mặt đại quan sĩ tử, nói đạo lý nhiều người sẽ không thấy lạ. Hiện tại đến nơi này càng nhiều thời điểm chúng ta cần đối mặt là chém giết trên chiến trường, là người mà đầu đao liếm máu. Bọn họ chỉ tin ngưỡng thực lực, chỉ phục theo quyền uy. Những lễ nghi rườm rà kỳ thật ý nghĩa không lớn. Vừa

rồi người cũng nhìn thấy, ta quát mắng bọn hần, lại không ai tranh luận. Nếu như còn ở trong triều, làm sao có thể đây? Nói không chừng ta chỉ vừa tùy tiện nói một câu, sẽ biến thành một trận nước bọt tranh cãi, biến thành không đội trời chung.

Trương Cửu Linh cười a a:

- Kỳ thật Cửu Linh cũng rất thích tính cách thô lỗ cùng hào phóng như thế. Nhưng những năm gần đây đã dưỡng thành thói quen cổ hủ như thế. Xem ra những gì ta cần học tập vẫn còn rất nhiều thôi. Đầu tiên phải học biết làm sao hòa mình với họ, hiểu được ý nghĩ của họ, lý giải tư tưởng của họ.

- Kỳ thật rất đơn giản.

Tần Tiêu nói:

- Người đi vào quân doanh ở lại vài tháng, cùng ăn cùng ở với họ, hết thấy người sẽ hiểu rõ.

- Được.

Trương Cửu Linh quyết đoán nói:

- Chờ qua hai ngày khi vương gia đã đến Doanh Châu, Cửu Linh sẽ đem hành dinh phủ đại đô đốc dời qua quân doanh, cùng ăn cùng ở với họ. Cuộc sống quân lữ kỳ thật ta cũng rất hướng tới. Tuy rằng ta trời gà không chặt, nhưng ít ra có thể dùng tâm đi cảm thụ.

Tần Tiêu cười nói:

- Tốt lắm, rất có nhận thức. Cửu Linh huynh đệ, chúng ta không cùng một loại người, người không cần phải chuyện gì cũng học theo ta. Người là nho soái, ta chỉ là võ phu. Ta dùng phương thức của ta đi chinh phục những huynh đệ kia, người có thể dùng phương pháp khác. So sánh mà nói người có trí tuệ càng tuyệt luân. Tốt lắm, không nói nhiều nữa. Ta nghĩ kỳ thật có lẽ do ta quá lo lắng, người khẳng định có biện pháp của mình đem bọn họ trị được dễ bảo.

Trương Cửu Linh khiêm tốn mỉm cười:

- Cửu Linh chỉ có thể kiệt lực mà làm, kỳ thật trong lòng Cửu Linh vẫn rất thích hán tử tâm huyết như Lý Tự Nghiệp, hơn nữa rất kính nể bọn họ.

- Như vậy cũng tốt, cũng dễ làm việc.

Tần Tiêu gật đầu cười:

- Người cứ làm việc đi, ta đi đây. Ngày mai chúng ta cần làm nghi thức giao tiếp công việc, sau đó cùng nhau đi quân doanh một chút. Hai đội ngũ cũng tới thời điểm phân ra quân doanh thôi. Ngày mốt Tổng Khánh Lễ điều động dân chúng cùng dân phu cũng đã đến đông đủ, ta dự tính khi đó xuất phát.

Trương Cửu Linh cũng không tiếp tục hành lễ, gật đầu mỉm cười nói:

- Hết thấy nghe theo an bài của đại soái.

- Đúng rồi, gọi ta đại soái, đừng gọi vương gia, nghe khó chịu.

Tần Tiêu cười cười đi ra ngoài:

- Đừng quên hiện tại người cũng là đại đô đốc mang binh.

Tần Tiêu rời khỏi phòng nghị sự đi về hậu viện. Hần cũng biết Lý Tự Nghiệp sẽ không ngoan ngoãn rời đi. Quả nhiên vừa đi vào hậu viện liền thấy được Lý Tự Nghiệp giống như thiết tháp đang đứng ngay cửa phòng, đây về tức giận hướng chỗ hần đi tới.

Tần Tiêu thâm bất cười, cất bước tiến lên nghênh đón.

Tần Tiêu võ lưng Lý Tự Nghiệp kéo hần vào phòng, để hần ngồi xuống, hần vẫn ngưỡng cổ cứng ngắc ngồi thẳng không nhúc nhích. Mặc Y rót chén trà cho hần, thấy bộ dạng sầm mặt nghiêm trang của hần không khỏi cười hỏi:

- Hôm nay Lý đại ca làm sao vậy? Nhìn qua như oán khí đầy mình thôi!

Tần Tiêu ở một bên cười mỉa:

- Ngay cả muỗi cũng nhìn không được phải không? Lý Tự Nghiệp, người xem chính người đi, bộ dáng bây giờ oai hùng như thế nào. Chẳng khác gì một hài tử, còn không ngại xấu hổ dọa người!

Lý Tự Nghiệp dùng hai tay cầm chén trà Mặc Y đưa qua, ngẩng đầu uống cạn sạch, lau miệng nói:

- Ta thật sự không phục! Người vì sao phải giúp tên tiểu bạch kiếm kia mắng ta!

- Nếu đổi lại là người khác ta còn lười mắng.

Tần Tiêu chậm rãi nói:

- Trực tiếp đẩy đi ra, dùng tội trái quân lệnh mà xử, rằng rắc!

- Ta không sợ chết!

Lý Tự Nghiệp trừng mắt, nhìn chằm chằm sàn nhà bên dưới nói:

- Nhưng thật sự không nghĩ ra vì sao người cố tình muốn ta ở lại U Châu, đi theo một tiểu bạch kiếm cái rắm cũng không hiểu gì!

Mặc Y che miệng bật cười, Tần Tiêu khoát tay để nàng ra ngoài đóng cửa lại, sau đó ngồi xuống bên người Lý Tự Nghiệp, vỗ vỗ vai hắn nói:

- Thương thế như thế nào?

- Tạm được, dù sao còn chưa chết.

Lý Tự Nghiệp không yên lòng reo lên:

- Chỉ là vết thương nhỏ, không việc gì lớn.

- Lý Tự Nghiệp ah!

Tần Tiêu khê thở dài một hơi, nói:

- Trên người người có bao nhiêu vết thương, tự người biết không?

Lý Tự Nghiệp ngẩn ngơ, lắc đầu.

Tần Tiêu nói:

- Ta biết! Tổng cộng là năm mươi sáu, trúng hai mươi sáu mũi tên, mười bảy lần đao kiếm tổn thương, mười ba lần trúng trường thương. Người là một thiết hán, là huynh đệ tốt nhất của ta. Nhưng người có một khuyết điểm, tính tình quá nóng nảy, biết không?

Lý Tự Nghiệp trừng mắt, có chút nghi hoặc chớp mắt hỏi:

- Ta làm sai việc gì?

- Không xem là làm sai chuyện.

Tần Tiêu nói: truyện từ

- Chỉ là có chút chuyện người không hiểu rõ ràng, lại dễ dàng hảo tâm mà làm sai chuyện. Ta biết người nghĩ muốn làm gì, không phải là muốn đi theo ta ra trận giết địch sao? Kỳ thật trong lòng ta cũng muốn như vậy.

Thanks

805. Chương 807 : Huy Sư Đông Tiến. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 807 : Huy sư đông tiến. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 807 : Huy sư đông tiến. (1)

Lý Tự Nghiệp mở to hai mắt:

- Vậy vì sao ngươi còn lưu ta ở lại U Châu?

Tần Tiêu mỉm cười lắc đầu:

- Bởi vì ta không thể mang theo ngươi cùng Tả Uy Vệ đi theo bên cạnh ta. Muốn biết vì sao, đúng không? Ta cho ngươi biết! Ngươi có nghĩ tới hay không, vì sao hoàng thượng phải phái Trương Cửu Linh đến đảm nhiệm chức U Châu đại đô đốc. Hơn nữa còn ban phong cho ta danh hiệu quận vương?

Lý Tự Nghiệp lắc đầu:

- Ta không biết. Những chuyện mà người thông minh như các ngươi suy nghĩ, ta làm sao dễ dàng hiểu được. Ta không quản ai làm đại đô đốc ai làm vương gia, ta chỉ biết ngươi ở đâu ta cũng muốn ở đó. Bất kể là hưởng lạc khoái hoạt, hay ra trận giết địch, ta chỉ muốn hỗn cùng với ngươi.

Tần Tiêu ha ha cười:

- Nghĩ mãi mà không rõ đúng không, vậy ta nói cách khác. Lý Tự Nghiệp, nô bộc cùng nha hoàn trong nhà ngươi có bao nhiêu người?

Lý Tự Nghiệp nói:

- Ta không có sở thích nào khác, chỉ nuôi vài con ngựa Tây Vực rất tốt, người hầu nuôi ngựa chỉ có vài người, nha hoàn cũng không nhiều lắm, tổng cộng chừng mười lăm mười sáu người.

Tần Tiêu nói tiếp:

- Ân, tốt lắm, nếu có một ngày có một người hầu có cái giá còn lớn hơn ngươi, người trong phủ chỉ nghe theo hắn mà không để ý ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào?

Lý Tự Nghiệp không chút nghĩ ngợi nói:

- Chém hắn!

Tần Tiêu lập tức nói:

- Nếu như nói không thể giết người kia đây?

Lý Tự Nghiệp mở to hai mắt nhìn:

- Vì sao không thể giết? Nô bộc của ta mua về, vì sao không thể giết? Nếu như thật sự không thể giết, ta có thể đem hắn đuổi đi, chẳng qua mua một nô bộc khác là được. Ta thật không tin thiếu nhà của ta không thể yên ổn.

- Vậy là được rồi.

Về mặt Tần Tiêu mỉm cười nhìn Lý Tự Nghiệp, chậm rãi nói:

- Những người như chúng ta đây, đối với hoàng thượng, đối với thiên hạ Đại Đường thật giống như người hầu trong nhà của ngươi.

Lý Tự Nghiệp ngạc nhiên sửng sốt, tỉnh ngộ nói:

- Ta hiểu người đang nói cái gì. Ý của người là người làm cho hoàng thượng cùng triều đình cảm nhận uy hiếp, chiến công cùng thanh danh của người quá cao, đúng không?

- Đúng!

- Nhưng người là trung thần, là người tốt!

Lý Tự Nghiệp vội la lên:

- Vì sao bọn hần phải hoài nghi người? A, ta hiểu được. Hoàng đế phái Trương Cửu Linh chính là vì đón lấy binh quyền của người, tước chức của người, đến kèm chế người? Thật sự là đáng giận! Những kẻ làm hoàng đế làm quan kia, vì sao luôn hận trung thần như thế!

- Đã nói qua thì thôi, Lý Tự Nghiệp, nói như vậy là đại nghịch bất đạo, ở bên ngoài chớ nói lung tung.

Tần Tiêu vội vàng ngăn cấm hần, nói tiếp:

- Người hãy nghĩ lại những lời mình vừa nói đi. Người hầu kia đâu, người còn muốn chém hần phải không? Còn muốn đem hần đuổi đi đúng không? Hiện tại hoàng đế không chém ta, cũng không cho ta đi. Chỉ phải tới một người cùng ta quản sự mà thôi. Cho nên hoàng đế ít nhất là càng khai sáng lẫn khoan dung hơn người đi?

- Chuyện này không giống nhau!

Lý Tự Nghiệp kêu lên:

- Hai chuyện như thế không thể đánh đồng! Toàn bộ quân dân U Châu người nào không biết Tần Tiêu người là trung thần dũng tướng, là chỗ dựa vững chắc của U Châu. Đối một Trương Cửu Linh như quả hồng mềm, hần biết làm cái rắm sự! Một thư sinh chỉ biết ngâm thơ tác đối luận binh trên giấy, biết trị quân đánh giặc sao? Đồ phá hoại! Con mẹ nó toàn bộ chỉ là chuyện phá hoại mà thôi!

Tần Tiêu bật cười:

- Được rồi, người đừng kêu la. Ta chỉ là so sánh mà thôi, người tự mình quay về cẩn thận suy nghĩ kỹ lại thì sẽ rõ. Kỳ thật là do chính ta thượng biểu thỉnh cầu hoàng thượng phái người tới. Ta muốn cầu từ đi nắm chức vụ cùng một ít tước vị, hoàng thượng vẫn ban cho ta vương tước, để cho ta tiếp tục mang binh, hơn nữa sau khi Trương Cửu Linh đến đây, binh quyền cũng cho ta tự phân phối. Đây không chỉ là ân sủng, còn là một loại tín nhiệm, người biết không? Bỏ qua quan hệ vua tôi không nói, năm xưa hoàng thượng cũng là huynh đệ kết nghĩa của ta, người đều biết rõ. Hần tín nhiệm ta như vậy, ta sao có thể làm tiểu nhân đây? Cho nên ta liền quyết định đem Tả Uy Vệ thân cận nhất của ta lưu cho Trương Cửu Linh, cho người cùng Thạch Thu Giản bọn họ đi theo hần hần. Chính là ý tứ này, người hiểu được sao?

Lý Tự Nghiệp thở dài một hơi:

- Xem như hiểu được rồi. Lão huynh đệ trong Tả Uy Vệ còn lưu lại tuy rằng không nhiều lắm, thế nhưng người trong quân doanh chỉ trung thành tận tâm đối với người. Từ một đại tướng như ta cho tới một tên tiểu binh, ai cũng nguyện ý vì người chết trận, điều này không cần hoài nghi. Chính bởi vì ta cùng Tả Uy Vệ rất trung thành với người, cho nên người mới quyết định đem chúng ta đặt lại U Châu đưa cho Trương Cửu Linh, cho Trương Cửu Linh cùng hoàng thượng triều thần tin tưởng thành ý của người, đúng không?

- Đúng rồi, chính là như vậy.

Tần Tiêu nói:

- Ta làm như vậy có lẽ có chút ích kỷ, nhưng người đứng ở góc độ cao hơn mà suy nghĩ một chút, chúng ta đều là quân nhân Đại Đường, mục đích cuối cùng chẳng phải đều vì Đại Đường mà chiến, vì Đại Đường mà chết sao? Ở nơi nào chẳng phải cũng giống nhau? Chúng ta là huynh đệ tốt, ở đâu cũng sẽ là huynh đệ. Chẳng lẽ lại giống như nam nữ nói thương yêu, lúc nào cũng ôm chung một chỗ đi?

Lý Tự Nghiệp nhin không được cười a a:

- Người nói chuyện thật là...làm trong lòng ta rùng mình!

- Ha ha!

Tần Tiêu cũng nở nụ cười, vỗ nhẹ vai Lý Tự Nghiệp nói:

- Còn nữa, hiện tại trên người ngươi vết thương chồng chất, ta lưu lại ngươi có thể tranh thủ thời gian cho người dưỡng thương. Nói không chừng ngày nào đó, ta phải gọi ngươi cùng ta ra trận giết địch đây? Đến lúc đó ngươi phải giao cho ta một Lý Tự Nghiệp khỏe mạnh cường tráng!

- Được, ta đã biết.

Trên mặt Lý Tự Nghiệp hiện lên dáng tươi cười vui sướng:

- Ta sẽ ngoan ngoãn ở lại U Châu, nghe theo tiểu bạch kiểm kia điều khiển là được, xem như giúp người biểu diễn cho đủ đi.

- Không phải diễn kịch, mà phải thật tâm. Cần thật sự phục hần, nghe hần điều khiển, biết không?

Tần Tiêu nói:

- Mục đích cuối cùng của chúng ta là vì giữ gìn an bình cho vương triều Đại Đường cùng biên cương. Đây là mục đích căn bản cũng là thần thánh nhất của chúng ta. Trương Cửu Linh là một nhân vật, việc này ngày sau người sẽ biết. Hần làm những chuyện như vậy khẳng định chỉ vì giữ gìn lợi ích của Đại Đường, điểm này chúng ta luôn thống nhất. Chúng ta là huynh đệ tốt, nhưng không thể vì nghĩa khí huynh đệ mà tổn hại lợi ích đại cục. Nếu làm như thế nghĩa khí giữa chúng ta cũng không còn đáng giá, biết không?

- Ta đã biết.

Lý Tự Nghiệp gật đầu:

- Tuy rằng ta thật không thích tiểu bạch kiểm kia, nhưng ta nghe huynh đệ, hơn nữa nghe người. Người cũng biết ta vẫn luôn chỉ nghe lời người. Nếu người đã nói như vậy, ta làm theo lời người nói. Người yên tâm, đám nhãi con trong Tả Uy Vệ ta sẽ bảo đảm, không để cho bọn họ nghịch ngợm, địa phương U Châu này người cứ yên tâm đi.

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Đây mới là huynh đệ tốt của ta, hôm nay chúng ta tụ hội một chút, mời luôn lão bà cùng nhi đồng của người, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm. Ngày mai hoặc ngày mốt ta sẽ đi Doanh Châu, không dễ dàng gặp nhau như bây giờ.

Thanks

806. Chương 806

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 808 : Huy sư đông tiến. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 808 : Huy sư đông tiến. (2)

- Được!

Lý Tự Nghiệp cao hứng đứng lên, cười ngây ngô.

Hai ngày sau, mười tám tháng Giêng, trời trong xanh, thời tiết se lạnh và khô ráo.

Ngày ngày hôm qua Tả Kiêu Vệ tướng quân Chu Dĩ Độ đã dẫn theo hai vạn khinh kỵ đi trước mở đường đến Doanh Châu. Hiện tại Tần Tiêu đã chinh đồn xong binh mã, đóng quân tại cửa đông U Châu. Hà Bắc khâm sai Tổng Khánh Lễ điều động hai mươi vạn dân chúng cùng dân phu Hà Bắc đã tập kết tới U Châu, đang chờ đại quân hộ tống mở đường đi Doanh Châu.

Tần Tiêu để Lý Giai Lạc mang theo đội ngũ còn lại của Tả Kiêu Vệ ven đường hộ tống trợ giúp dân chúng di chuyển, tự mình suất lĩnh Hồ Kỵ sư trung quân khuyên giải chung quanh.

Dân chúng đứng đông đúc tràn đầy cả một khu vực, uốn lượn kéo dài trăm dặm đường.

Bởi vì di chuyển cả gia đình, vì vậy đi đường thật chậm. Cho dù U Châu đã an bài mấy vạn lừa ngựa đến chuyển chở đồ vật, nhưng tốc độ vẫn không nhanh.

Đi phía trước mở đường, Chu Dĩ Độ nhìn thấy sông suối liên bất cầu thông qua, để dân chúng đi phía sau một đường thông suốt, tuy rằng thông thả nhưng xem như một đường thuận lợi tiến thẳng về hướng đông.

Tần Tiêu đem Hồ Kỵ sư chia thành bốn đội, do mình cùng Mặc Y, Hoàn Tử Đan, Lý Vi Ẩn suất lĩnh, tuần hành trình sát khuyên giải bốn phía. Đi ra U Châu, từ hà cốc Loan Hà đến Du Quan, Tần Tiêu đều dặn Lý Giai Lạc bố trí trạm gác cùng trạm kiểm soát. Trương Cửu Linh đốc thúc lương thảo từ U Châu, đều lần lượt vận chuyển tới. Cung cấp ấy chục vạn người, không hề lưu chút sơ hở, đủ thấy được hắn không chỉ là một nhân tài, còn vô cùng tỉ mỉ tinh tế.

Mấy ngày sau, Tần Tiêu mang theo nhân mã đi tới Du Quan. Trên thành đã cấm đại kỳ Đường quân, quân dân đang lục tục đi qua, trật tự tĩnh nhiên.

Tần Tiêu cùng hành quân trưởng sử Kim Lương Phượng đi lên trên đầu thành Du Quan nhìn ra phương xa.

Phóng mắt nhìn ra, đầu người chuyển động, nhìn không thấy cuối. Người hô ngựa hí, bụi đất tung bay. Đường quân một đường hộ tống dân chúng, đã đi gần nửa tháng đều có chút mệt nhọc không chịu nổi. Cũng may dọc theo đường đi xem như bình an, không phát sinh chuyện gì.

Tần Tiêu nhìn đầu người chuyển động không dứt dưới quan ải, than dài nói:

- Mấy chục vạn người đại di chuyển, thật sự là không dễ dàng!
- Phải! Nhưng trong lịch sử đương triều, đây không phải lần đầu tiên.

Kim Lương Phượng nói:

- Năm đó Thái Tông định Đột Quyết, phát sinh qua chuyện người Hồ di chuyển vào quan nội. Chẳng qua hiện tại lại là người Hà Bắc chuyển dời ra đông bắc khai hoang thú biên mà thôi.
- Kỳ thật chiến tranh đánh tới đánh lui, chịu khổ là dân chúng.

Tần Tiêu nói:

- Ai nguyện ý từ xa xôi vạn lý rời khỏi quê hương đây? Đây là vì không còn cách nào. Những dân chúng này bởi vì nạn lụt cùng nạn châu chấu ở Hà Bắc khiến lưu lạc tha hương. Bọn họ chịu đi đến đây chỉ vì mưu cầu cuộc sống bình an mà thôi. Có được nơi trồng trọt, có một miếng cơm ăn, bọn họ đã cảm thấy đầy đủ. Chỉ là đám man di kia, luôn chỉ muốn đánh cướp gây chuyện. Cho nên có thể nói trách nhiệm của chúng ta thật trọng đại ah!
- Bốn sự đánh giặc của đại soái, không ai hoài nghi.

Kim Lương Phượng cười nói:

- Chỉ là không biết bốn sự xây công sự làm ruộng thì như thế nào đây? Ta nghe nói thành trì Doanh Châu đã sớm bại không còn hình dáng. Ngay cả đồng cỏ chăn nuôi cũng khó khăn, nhiệm vụ trọng đại! Hiện tại đi Doanh Châu, không chỉ chống cự Khiết Đan cùng Mạt Hạt, còn phải đánh giặc cùng ông trời!
- Kỳ thật đánh giặc với ai cũng không quan trọng, mấu chốt nằm ở chỗ chúng ta trước tiên cần chiến thắng chính mình.

Tần Tiêu nói:

- Trước mắt khó khăn thật rất nhiều. Không cần nói đâu xa, cung cấp ấy chục vạn người ít nhất phải đợi đến thu hoạch vụ thu. Dê bò cần đồng cỏ, một năm nửa năm còn chưa thấy có thu vào. Cho nên trọng yếu nhất trước mắt chính là đầu tiên cần cam đoan cung cấp ấy chục vạn người không xảy ra vấn đề. Sau đó chúng ta mới có thể xây lại thành trì, khai hoang mở đất!

Kim Lương Phương vuốt râu gật gật đầu:

- Năm trước Hà Bắc thu hoạch tốt, vấn đề lương thực dễ dàng giải quyết, chỉ cần Trương Cửu Linh kịp thời vận chuyển lương thực tới đây, vậy là được rồi. Nhưng đoạn đường từ U Châu đến Doanh Châu, có thể sẽ gặp phiền toái. Từ hà cốc Loan Hà suốt mấy trăm dặm phòng tuyến, đều phải đóng giữ. Việc này so với trước kia chúng ta rúc vào thành U Châu còn khó khăn hơn. Mượn Du Quan này mà nói, đây là cổ huyệt cung cấp hậu cần cùng giao thông cho Doanh Châu, là căn bản mạng sống ấy chục vạn người. Nếu có địa phương nào sơ suất, mấy chục vạn quân dân không cách sinh tồn!

- Cho nên ta phải đặc biệt tự mình đến xem.

Tần Tiêu cau nhẹ mày suy nghĩ hồi lâu, nói:

- Ta dự tính cho đại tướng quân Lý Giai Lạc mang quân đội tự mình canh giữ Du Quan. Hắn ở lại đông bắc nhiều năm, bản thân là tù trưởng Khiết Đan, rất quen thuộc vùng này. Ta xem chỉ có hắn mới thích hợp làm việc đó mà thôi.

Kim Lương Phương gật đầu:

- Đồng ý!

Tần Tiêu ở lại Du Quan hai ngày mới đợi được Lý Giai Lạc đến. Hắn mang theo binh mã trợ giúp dân chúng ven đường nên rơi ở phía sau thật xa, Tần Tiêu mời hắn đi tới trong quan ải.

Lý Giai Lạc nghe Tần Tiêu muốn đem trọng trách trấn thủ Du Quan giao cho hắn, vui vẻ lĩnh mạng, khẳng định nói:

- Đại soái yên tâm, mặt tướng biết quan ải này thật trọng yếu. Bốn phía Doanh Châu đều thụ địch, Du Quan chính là nơi cổ huyệt. Phía bắc Doanh Châu là Sĩ Hộ Chân Hà, qua sông là người Khiết Đan. Phương nam là Bạch Lang Thủy, đi về đông bắc lại là Mạt Hạt, chỉ còn phía tây là thông đạo từ Du Quan đi thông U Châu. Cho dù mặt tướng liệu tính mạng cũng không dám để Du Quan xảy ra nửa điểm sai lầm!

- Tốt lắm!

Tần Tiêu xuất ra binh phù:

- Ta cho người năm ngàn tinh binh, tất cả đều là cường cung kinh nổi, người trấn thủ nơi này cho tốt. Địa phương tuy nhỏ lại quan hệ tới mấy chục vạn tính mạng quân dân Doanh Châu, trách nhiệm trọng đại, ngàn vạn lần không thể khinh thường!

- Năm ngàn người? Không cần đi?

Lý Giai Lạc nở nụ cười:

- Một quan ải hiểm trở như vậy có một ngàn người còn ngại nhiều. Hơn nữa cho ta năm ngàn người cũng không có chỗ để đóng quân đâu.

- Ân?

Tần Tiêu nhíu mày có chút không vui, rút lại binh phù khiến Lý Giai Lạc cầm hụt tay, Tần Tiêu nói:

- Xem ra người căn bản không ý thức được tầm quan trọng của quan ải này. Lần này ta mang theo bảy vạn đại quân, hai mươi vạn dân chúng, về sau còn có hơn năm vạn Hề tộc nhân tiến vào. Sinh mạng của ba mươi hai vạn người toàn bộ phụ thuộc vào quan ải này. Nếu ta là người, chỉ năm ngàn người ta còn ngại ít! Người không thể dựng lên phong hỏa đài cách quan ải vài dặm cùng tăng tăng trạm gác sao?

- Dạ, mặt tướng hồ đồ, đại soái dạy rất đúng!

Lý Giai Lạc lập tức nghiêm chỉnh, cung kính bái:

- Mặt tướng nhất định nhớ kỹ lời nói của đại soái, không dám có nửa điểm lười biếng!

- Được...vậy thì tốt!

Thanks

807. Chương 807

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 809 : Lâm địch bốn phía. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 809 : Lâm địch bốn phía. (1)

Tần Tiêu đưa binh phù cho hắn, lại nhìn hắn một lúc, muốn tiếp tục dặn dò thêm vài câu, lại sợ bản thân mình có vẻ đông dài, vì vậy không tiếp tục nói thêm, cùng Kim Lương Phượng rời khỏi quan ải mang theo nhân mã hướng Doanh Châu đi qua.

Lý Giai Lạc đứng trên quan ải nhìn theo Tần Tiêu đi xa, lại nhìn nhìn binh phù trong tay, không khỏi mỉm cười lẩm bẩm:

- Từ khi nào đại soái biến thành nhất gan như vậy sao? Phải, đây gọi là “cẩn thận”, cẩn thận!

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa mang theo năm ngàn Hồ Kỵ sư đi một lúc gặp được Mặc Y, Hoàn Tử Đan cùng Lý Vi Ẩn, bốn đội nhân mã tụ tập ở một địa phương cách Doanh Châu không xa. Sắc trời đã tối, đại quân dừng lại dựng lều trại, chuẩn bị qua đêm.

Bên trong soái trường trung quân, đốt lên đồng lửa, hâm bình rượu tốt nhất. Tần Tiêu cùng nhóm người Kim Lương Phượng ngồi bên cạnh đồng lửa trò chuyện cùng nhau.

Từ sau khi rời khỏi Du Quan, trong lòng Tần Tiêu vẫn luôn cảm giác không thoải mái. Giống như có sự tình gì đó bị hắn xem nhẹ, nhưng hắn lại nghĩ mãi không ra, luôn có chút sầm mặt tối tăm.

Mặc Y đưa chén rượu cho hắn, có chút bận tâm hỏi:

- Làm sao vậy lão công? Nga, đại soái!

Tần Tiêu miễn cưỡng cười:

- Không có việc gì, chỉ có cảm giác có tâm sự gì đó, nhưng nghĩ lại vẫn không biết là gì. Kim tiên sinh, người nói xem, đoạn đường này của chúng ta có phải đã xem nhẹ thứ gì đó hay không?

Kim Lương Phượng tỉnh tể suy nghĩ một lúc:

- Hắn là không có đi? Đại soái vẫn không yên tâm về Du Quan sao?

Tần Tiêu chậm rãi gật đầu:

- Thật sự là không yên tâm. Địa phương Du Quan kia quá trọng yếu, mặc dù Lý Giai Lạc là một lão tướng, lại tinh tường tình thế Liêu Đông, nhưng ta xem hắn giống như có chút không quá chú tâm, vạn nhất xảy ra chuyện gì sơ suất, sự tình nháo lớn!

- Những lời này của đại soái chỉ có thể nói ở đây, không thể để cho người khác nghe thấy.

Kim Lương Phượng nói:

- Nguyên tắc trong quân chính là dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người. Nếu như đại soái đã đem trọng trách này giao cho hần, thì không nên có lý do tiếp tục hoài nghi hần, hoặc đổi người khác thay hần. Nếu không như vậy đi, đại soái an bài một đội ngũ khác qua lại tuần tra khu vực Doanh Châu cùng Du Quan, tận lực làm không có sơ hở.

- Cũng tốt! Dù sao từ U Châu đến Loan Hà tới Du Quan, chúng ta thiết lập nhiều trạm gác cùng trạm kiểm soát, nhiều hơn một chỗ cũng không sao.

Tần Tiêu nói:

- Như vậy đi, ngày mai sau khi chúng ta đến Doanh Châu, ta sẽ an bài Tả Kiêu Vệ tướng quân Thiệu Hoành mang theo một vạn nhân mã luân phiên tuần tra khuyên giải từ Du Quan đến Doanh Châu.

- Hoàn cảnh địa lý của Doanh Châu đích thật là quá phức tạp.

Kim Lương Phượng nói:

- Vị trí địa hình của nó chẳng khác gì một chiếc hồ lô lớn. Sĩ Hộ Chân Hà cùng Bạch Lang Thủy ở phía tây Doanh Châu hình dáng giống như miệng hồ lô. Lỗ hổng chính là Du Quan. Hơn nữa hồ lô này còn không có đáy. Phía bắc chúng ta đi qua Sĩ Hộ Chân Hà chính là Khiết Đan, lão đối thủ của chúng ta. Mà mặt đông chính là Bạch Sơn Hắc Thủy Mạt Hạt. Những người này luôn giảo hoạt thay đổi thất thường, hơn nữa binh lực hùng hậu đã man hiêu chiến. Cho nên Doanh Châu đích thật là một địa phương thụ địch bốn phía. Muốn xây dựng lại trước phải đứng vững gót chân.

- Ta đã có một thiết tưởng về việc đóng giữ binh lực.

Tần Tiêu nói:

- Lần này ta mang theo bảy vạn nhân mã, trong đó có năm vạn Tả Kiêu Vệ, hai vạn Hồ Kỵ sư. Lúc trước ở trên đường đi tới Du Quan, đã bỏ lại một vạn người đóng giữ trạm gác cùng trạm kiểm soát. Hiện tại ý tưởng của ta là làm cho Thiệu Hoành mang theo một vạn người phân thành nhiều đội ngũ luân phiên khuyên giải tuần tra từ Du Quan đến Doanh Châu. Kỵ tào tham tướng Quách Tri Vận suất lĩnh một vạn thiết kỵ đóng giữ khuyên giải tại Bạch Lang Thủy. Chu Dĩ Đệ mang theo một vạn người đi Doanh Châu Liêu Tây huyện đóng quân bố phòng. Địa phương kia cũng trọng yếu, người biết không Chu tướng quân?

- Dạ, mặt tướng hiểu được.

Chu Dĩ Đệ đứng lên, nghiêm túc đáp:

- Mặt tướng nhất định không phụ kỳ vọng!

- Ân, ngồi xuống nói chuyện, còn chưa tới lúc phát quân lệnh.

Tần Tiêu khoát tay, sau đó lại nhìn qua Lý Vi Ẩn luôn im lặng, chậm rãi nói:

- Thiếu đầu lĩnh, ta cho người một vạn nhân mã, đóng giữ tại bờ nam Sĩ Hộ Chân Hà, phòng bị người Khiết Đan vượt biên đột kích!

Mấy ngày nay Lý Vi Ẩn luôn vô cùng yên lặng, cơ hồ không ai nghe hần nói qua một câu.

Lúc này hần có chút ngạc nhiên quay đầu ngơ ngác nhìn Tần Tiêu, lẩm bẩm nói:

- Người...tin được ta? Ta là người Khiết Đan, hiện tại còn là thiếu đầu lĩnh Khiết Đan!

- Ta luôn luôn tin được người.

Tần Tiêu hờ hững nói:

- Bằng không người không có khả năng còn sống bên cạnh ta đến bây giờ, lại càng không phải nói cho người mang binh ra trận. Người là người thế nào, trong lòng ta rõ ràng. Cho nên không cần nói thêm lời vô nghĩa.

Mọi người đều có chút kinh ngạc nhìn Tần Tiêu, Lý Vi Ẩn có chút khó tin nhìn hần hồi lâu, rốt cục cúi đầu lặng lẽ không lên tiếng.

Tần Tiêu nhìn Kim Lương Phượng nói:

- Tiên sinh nghĩ ta an bài như vậy hợp lý không?
- Chiều theo lời nói của đại soái, trung quân Hồ Kỵ sư hẳn sẽ trú đóng trong Doanh Châu áp trận đi?
- Phải!

Kim Lương Phượng gật gật đầu:

- Vấn đề lớn không có, nhưng chỉ có cảm giác an bài một vạn quân ở vùng Bạch Lang Thủy có chút dư thừa. Một vạn tinh kỵ của Quách Tri Vận không bằng điều tới Sĩ Hộ Chân Hà. Dù sao người Khiết Đan mới là đối thủ chủ yếu của chúng ta.

Tần Tiêu thần nhiên hỏi:

- Lý do đây?

Kỳ thật trong lòng hắn hoàn toàn hiểu được ý tứ của Kim Lương Phượng. Phía bắc Bạch Lang Thủy là Doanh Châu, phía nam là nước phụ thuộc Tân La, thuộc An Đông đô hộ phủ Đại Đường, chắc sẽ không có địch nhân. Một vạn người ở lại nơi đó có vẻ như dư thừa.

Hơn nữa thân phận Lý Vi Ẩn quá mức phức tạp, tựa hồ không đáng giá tín nhiệm. Nếu như phái Quách Tri Vận mang theo một vạn kỵ binh giám sát sẽ càng thêm ổn thỏa.

Tần Tiêu tựa hồ nhìn thấy mặc dù Lý Vi Ẩn không nhúc nhích nhưng vẫn vảnh tai lắng nghe lời của Kim Lương Phượng. Kim Lương Phượng mỉm cười:

- Gần bên Bạch Lang Thủy đều là lãnh thổ của Đại Đường, không có địch nhân xâm phạm. Thay vì để họ lưu nơi đó, không bằng cùng đến phía bắc tăng cường phòng ngự.

Tần Tiêu liếc mắt nhìn qua Lý Vi Ẩn, thấy hắn không chút tỏ vẻ, liền nói:

- Ta an bài như vậy tự nhiên có đạo lý của ta. Vùng Bạch Lang Thủy là đồng cỏ thiên nhiên rất tốt, cả mấy trăm dặm có thể chuyên chăn nuôi, hơn nữa ta dự tính khai khẩn đồng ruộng nơi này, sao có thể không đóng quân đây? Một vạn tinh nhuệ kia ta không thể cho họ rời rảnh một khắc nào. Nếu nhàn rỗi phải nuôi ngựa cùng khai khẩn đồng ruộng cho ta. Một khi có chiến sự bọn hắn có thể nhanh chóng tiếp viện các nơi. Người đừng xem thường kỵ tào tham tướng Quách Tri Vận kia, hắn là một người Hán nhưng có thể ở dưới trướng đại tướng quân người Hồ như Lý Giai Lạc làm việc tự nhiên phải có chỗ độc đáo của hắn. Lúc trước ta còn dự định chuyển hắn vào Hồ Kỵ sư, nhưng Lý Giai Lạc chết sống không chịu thả người đâu.

Thanks

808. Chương 810 : Lâm Dịch Bốn Phía. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 810 : Lâm dịch bốn phía. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 810 : Lâm dịch bốn phía. (2)

Mọi người đều biết Tần Tiêu đánh trống lảng sang chuyện khác, chỉ nhẹ nhàng nói qua một câu để cho Lý Vi Ẩn có thể an tâm mang theo một vạn binh mã đi phòng thủ Sĩ Hộ Chân Hà. Đây là ý tứ muốn nói với Lý Vi Ẩn, hắn tuyệt đối tín nhiệm cùng nể trọng người này.

Kim Lương Phụng cũng không còn lời nào để nói, chỉ đáp:

- Xem ra ý tưởng của đại soái càng thêm chu đáo hợp lý chặt chẽ, ty chức cũng không còn gì để nói. Chờ thêm hai ngày khi đại quân cùng dân chúng đã tụ họp tại Doanh Châu, đại soái theo phương pháp này gửi công văn về Binh bộ là được. Trước kia khi phủ đô đốc Doanh Châu bị công phá, vẫn luôn đặt tại Ngự Dương huyện thuộc cảnh nội U Châu, chỉ có được danh nghĩa mà thôi. Lần này chúng ta nhận được ý chỉ của triều đình, cần xây dựng lại tại địa điểm cũ ở Liễu Thành huyện Doanh Châu, công trình khá lớn.

- Công trình lớn hay không cũng không thành vấn đề, biết Tổng Khánh Lễ cam đoan thế nào với ta không?

Tần Tiêu nói:

- Hẳn nói chỉ cần có cơm ăn, không bị địch nhân đến đốt phá cướp đoạt, hẳn có thể xây dựng lại thành trì Doanh Châu trong vòng một tháng. Đến lúc đó chúng ta có thể lấy Doanh Châu làm đại bản doanh, cắm rễ ngay tại đông bắc này.

- Còn có một chuyện trọng yếu.

Kim Lương Phụng nhắc nhở:

- Đại soái còn nhớ rõ sao? Sau năm trước triều đình đã hạ thánh chỉ chiêu an Bột Hải quốc, hiện tại không phải đã có công dụng sao?

- Phải, ta không quên, lúc ấy ta còn tự mình thỉnh đầu.

Tần Tiêu nói:

- Đại tù trưởng Bột Hải quốc được phong làm Bột Hải quận vương. Hừ, xem như ngang vai ngang vế với bốn vương đi, ha ha! Người Mạt Hạt không phải luôn báo oán, muốn sát nhập vào Đại Đường nhưng chúng ta lại không bố trí châu huyện tại Doanh Châu sao? Hiện tại bọn hãn không còn lý do thoái thác, ta xem bọn hãn sẽ làm sao. Kim tiên sinh, mấy ngày nữa có thể phái sứ giả đến Bột Hải quốc. Người Mạt Hạt đông đúc, chúng ta có thể tranh thủ được một bộ tộc thì tính một bộ tộc đi. Thời Võ Chu tù trưởng Đại Tác Vinh của Mạt Hạt tộc xây dựng Bột Hải quốc, từ đó về sau xem như thành thật, luôn ngoan ngoãn thần phục Đại Đường ta. Nhưng những bộ tộc Hắc Thủy gì đó, lại không chịu yên ổn. Lần trước Tiết Nột chiến bại tại Loan Hà, không phải có sự nhúng tay của bọn hãn hay sao?

- Phải, có kỵ binh Hắc Thủy bộ Mạt Hạt tộc cùng tới, nhưng bọn hãn không đầu nhập vào chiến trường chủ lực.

Kim Lương Phụng nói:

- Chúng ta còn chưa hiểu rõ về người Mạt Hạt bao nhiêu, trước mắt chỉ có thể đi một bước tính một bước. Nhưng chúng ta cũng không sợ hãi gì bọn họ.

- Sợ?

Tần Tiêu cười lạnh, cầm một cây gậy trong tay tùy ý khơi động lửa, trầm giọng nói:

- Hiện tại hẳn là bọn hãn phải sợ chúng ta. Người của bọn họ có dũng mãnh cũng chỉ là man di biết sử dụng đồ đá. Thật muốn đánh nhau với chúng ta, chỉ có một chữ, muốn chết!

Mặc Y cười khanh khách nói:

- Rõ ràng là hai chữ thôi!

Ba ngày sau, Tần Tiêu mang theo đội ngũ đi tới Liễu Thành huyện. Nơi này là thành trì Doanh Châu cũ, là một thành nhỏ thật rách nát. Ngoại trừ tường thành thấp bé, bốn phía không còn cửa. Phòng ốc bên trong sụp đổ, cỏ dại sinh sôi, lưu lại thật nhiều dấu vết lều trưởng của người Khiết Đan. Những người này không thói quen ở nhà cửa như người Hán, vì vậy đều hủy đi dựng lều trại cư ngụ. Dem một tòa Doanh Châu thành biến thành rối loạn, tàn phá không chịu nổi.

Tần Tiêu đứng trong soái trường dựng tạm, điểm binh điều tướng. Lý Vi Ân, Thiệu Hoành, Chu Dĩ Độ, Quách Tri Vận tiếp nhận binh phù, mang theo nhân mã rời đi bố phòng.

Dân chúng từ Hà Bắc di chuyển tới đã lục tục chạy tới ngoài thành Doanh Châu, dựng lều trại đốt lửa, dần dần xếp xuống.

Ước chừng qua thêm nửa tháng thời gian, Tần Tiêu cùng Tống Khánh Lễ mất thật nhiều công sức mới có thể miễn cưỡng dần xếp được hai mươi vạn người trong thành trì.

Tống Khánh Lễ am hiểu xây dựng những công trình như công sự, mở cù, khai hoang. Không qua vài ngày hắn đã rút ra năm vạn dân phu cường tráng, kiếm đủ tài liệu cùng nhân công bắt đầu kiến tạo sửa chữa tường thành Doanh Châu, quả nhiên là rất tinh thông, tiến độ thật nhanh.

Nhìn thấy công trình tiến triển thật tốt, ngay cả phủ đô đốc Doanh Châu cũng sắp xây xong, trong lòng Tần Tiêu thầm vui mừng. Quả nhiên chỉ qua một tháng thời gian thành trì Doanh Châu đã được sửa đổi hoàn toàn, biến thành một cứ điểm phòng thủ nhìn qua như thật kiên cố.

Đang trong vụ xuân, năm vạn dân phu lại lấy mầm móng, nông cụ, trâu cày mà Trương Cửu Linh đưa tới từ U Châu bắt đầu khai khẩn đồng ruộng dọc theo Bạch Lang Thủy của Doanh Châu. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thu hoạch vụ thu năm nay xem như có hi vọng.

Tần Tiêu đã dời vào ở trong phủ đô đốc Doanh Châu, cảm thấy cũng thoải mái.

Nhưng trong một hai tháng này khu vực đông bắc lại quá an tĩnh, im lặng tới mức có chút đáng sợ. Người Khiết Đan, người Đột Quyết lẫn người Mạt Hạt tựa hồ như đã có hẹn ước, hoàn toàn không có phản ứng gì. Tần Tiêu ngược lại cảm thấy bất an, không dám thả lỏng bất cứ thời khắc nào.

Vào một ngày, sứ giả được phái đi Bột Hải quốc đã trở lại. Hắn không chỉ mang về sứ giả Bột Hải quốc thăm viếng đáp lễ, còn mang theo một vật khiến Tần Tiêu cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Điều xuất liệu đông, tối tuần giả vị chi hải đông thanh.”

Bột Hải quốc đưa quà gặp mặt đến cho Tần Tiêu chính là một con hải đông thanh!

Tần Tiêu nhìn lồng sắt được phủ vải đen, cảm thấy thật hứng thú, nhất thời quên bẵng cả vị sứ giả Bột Hải kia.

Hắn chuyển quanh lồng sắt hai vòng, cảm thấy hứng thú hỏi:

- Đồ vật này có lai lịch thế nào, chơi thế nào ah?

- Bẩm báo Liêu Dương Vương!

Sứ giả mở miệng nói chuyện, tiếng Hán lưu loát, biểu tình cùng ngữ điệu đều khiêm cung:

- Trong dân gian Bột Hải quốc chúng tôi, truyền lưu một câu nói “cửu tử nhất sinh, khó được một danh ưng”. Hơn nữa con hải đông thanh này là ngọc thảo mãnh ưng thuần chủng nhất. Loại danh ưng này tính khí hoang dã vô cùng, lại rất tàn bạo, thậm chí có thể giết chết một con sói hoang!

Sứ giả nhìn Tần Tiêu, thấy hắn vẫn thật hứng thú, tiếp tục thao thao bất tuyệt giảng giải, có chút tự hào:

- Con hải đông thanh này một tháng trước do chính thể tử đại vương chúng tôi tự mình bắt được. Hơn nữa đã mời thuần ưng sư giỏi nhất trong Bột Hải quốc thuần hóa qua.

- Nga, ta đã sớm nghe nói người Mạt Hạt am hiểu chơi ưng. Nói nghe một chút, một con dã ưng hung hãn như vậy làm sao mà thuần hóa?

Tần Tiêu cũng cùng sứ giả hàn huyên, tận lực để cho hắn cảm giác tự nhiên thoải mái hơn một ít.

Sứ giả mười phần phối hợp cười rộ lên, nói:

- Kỳ thật chuẩn xác mà nói hắn là “ngao ưng”. Chỉ là mang về nhà đặt trên giá trong phòng ngao ưng, suốt mấy ngày đêm không cho nó ngủ để mài rụng ngũ ngược. Sau đó lại dùng dây thừng dây xích hướng dẫn cho ưng nghe theo lệnh mà bay lên đậu trên cánh tay người. Cuối cùng còn phải “lặc phiêu”, chính là lấy đi chất mỡ trong cơ thể nó, khiến cho nó đói khát nhưng cơ thể cường tráng, càng dễ bắt được con mồi.

Thanks

809. Chương 811 : Mạc Bắc Kịch Biến. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 811 : Mạc Bắc kịch biến. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 811 : Mạc Bắc kịch biến. (1)

Thuần hóa ưng xong là có thể vào núi rừng “phóng ưng”, chỉ cần nhìn thấy sinh vật là có thể bỏ ra mảnh vải đen che phủ đầu ưng, nó sẽ lập tức lao xuống bắt lấy con mồi. Sau đó người thuần ưng phải nhanh tay gỡ mồi xuống, chỉ cấp cho nó chút nội tạng mà không được cho ăn no. Nếu được ăn no nó sẽ không thèm tiếp tục săn mồi.

- Ha ha, rất có học vấn nha.

Tần Tiêu cười a a mời sứ giả ngồi xuống, cho người dâng lên rượu ngon cùng mỹ vị, mời hân hưởng dụng.

Một danh ưng đương nhiên làm thích thú, nhưng trọng yếu hơn chính là người Bột Hải thành tâm gia nhập. Đây mới là tin tức tốt nhất. Tuy rằng đây cũng nằm trong dự liệu của Tần Tiêu, nhưng thật khó tránh làm người thấy cao hứng. Quan hệ giữa Bột Hải quốc cùng Đại Đường không tệ lắm, trước đó không lâu bởi vì Doanh Châu bị chiếm đóng mà chặt đứt liên hệ cùng Trung Nguyên, sau đó bị buộc thuần phục Đột Quyết.

Hiện tại họ quay trở về, xem như là một chuyện viên mãn.

Sứ giả là một hán tử chừng hơn bốn mươi tuổi, thật khiêm tốn cẩn thận, lúc nói chuyện luôn cúi người. Hân nói:

- Liêu Dương Vương sở hướng vô địch uy chấn đông bắc, Bột Hải quận vương diện hạ nhờ hạ thần chuyển tới Liêu Dương Vương kính ý vô thượng, mời Liêu Dương Vương diện hạ nếu có thời gian thật hân hạnh đón tiếp ngài giá lâm Bột Hải quốc tham quan.

- Khách khí, khách khí!

Tần Tiêu a a cười:

- Bột Hải quận vương diện hạ thật sự là quá khách khí. Chúng ta đều là thần tử Đại Đường, vốn là người một nhà thôi, không cần khách khí như vậy. Nói không chừng ngày nào đó ta có thời gian, cưỡi ngựa chạy tới Bột Hải nhà trưởng uống rượu hàn huyên, ha ha!

Sứ giả mỉm cười:

- Hạ thần đại biểu Bột Hải quốc vô cùng hoan nghênh!

- Người đâu!

Tần Tiêu vẫy tay, vài binh tốt đi vào đem lễ vật đã chuẩn bị sẵn mang ra:

- Đây là quà tặng mà hoàng đế bệ hạ ban thưởng, tất cả đều là vật tốt trong cung, vật này đều tặng cho quý sứ. Mặt khác còn có vật quý là ban cho Bột Hải quận vương diện hạ, ta sẽ phái người mang đến Bột Hải quốc. Sau khi quý sứ trở về thỉnh nói lại với diện hạ một tiếng, nói bốn soái cũng thập phần khát vọng có thể có một ngày cùng ngồi một bàn uống rượu với diện hạ!

Sứ giả nhìn thấy những rương vàng bạc châu báu cùng gấm vóc tơ lụa, ánh mắt có chút choáng váng, lập tức vui mừng tạ ơn. Sau đó hân gọi vào một nam tử, người này là thuần ưng sư xuất sắc nhất Bột Hải quốc, sẽ chỉ dẫn Tần Tiêu làm sao điều khiển hải đông thanh.

Tần Tiêu tổ chức tiệc rượu chiêu đãi nhóm sứ giả, tới khi đã khuya mới tan. Sau khi bọn họ rời đi, Tần Tiêu cùng Kim Lương Phụng vây quanh dã ưng ngắm nhìn hồi lâu, nhưng không dám kéo xuống mảnh vải đen quan sát cẩn thận. Bởi vì loài chim này thật sự rất hung hãn, nếu nhìn thấy người lạ rất dễ kích động mà nổi điên va chạm, nói không chừng sẽ tự ngược mà chết.

Kim Lương Phụng chắc lưỡi nói:

- Hải đông thanh vốn là vật quý mà người Bột Hải chuyên dùng cống nạp cho Đại Đường, lần này lại tặng cho người. Xem ra mặt mũi của người đúng thật là không nhỏ! Thứ này tuy nhỏ nhưng ở trong mắt người Bột Hải cũng là tượng trưng anh dũng thần thánh nhất, đại biểu kính ý cao nhất của người Bột Hải người biết không? Hải đông thanh chính là đồ dâng của người Mạt Hạt tại vùng Bạch Sơn Hắc Thủy.

- Biết, biết!

Tần Tiêu tùy ý nói:

- Cũng cùng ý tứ như chúng ta tặng gấu trúc cho người ta đó thôi!

- Tặng gấu trúc?

Kim Lương Phụng hoài nghi hỏi.

Tần Tiêu ha ha nở nụ cười:

- Có nói người cũng không hiểu đâu.

Kim Lương Phụng cũng không tranh cãi với hắn, thay đổi đề tài nói:

- Vừa rồi khi người chiêu đãi sứ giả Bột Hải, lương thảo từ U Châu chuyển tới Doanh Châu cũng đã đến. Nhưng còn mang theo vài tin tức quan trọng.

- Nga?

Tần Tiêu vung tay lên:

- Mời quan áp lương vào đi!

- Dạ.

Kim Lương Phụng chấp tay cúi đầu, sau đó cười ha ha:

- Nhìn thấy quan áp lương có lẽ đại soái sẽ thật cao hứng.

Trong mắt Tần Tiêu lộ vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng:

- Đừng nói nhiều, nhanh đi!

Một lát sau một vị tướng quân toàn thân tràn đầy sinh lực chạy vào, lớn tiếng vui mừng kêu lên:

- Mạt tướng Thạch Thu Giản bái kiến đại soái!

- Ha ha, là Thu Giản sao, mau đứng lên!

Tần Tiêu vui mừng kéo hắn đứng dậy:

- Tại sao là người đến áp lương đây? Thương thế đã lành hẳn chưa, khi nào về tới đông bắc?

- Nhờ phúc của đại soái, không có gì trở ngại, đã sớm khỏe lại. Đã về U Châu được một tháng, nhưng thật đáng tiếc không được gặp đại soái.

Thạch Thu Giản tràn đầy vui mừng nói:

- Mạt tướng cần chúc mừng đại soái vinh tấn vương tước! Liêu Dương Vương điện hạ, thiên tuế!

- Ha ha, đừng nói những chuyện này, mau ngồi đi!

Tần Tiêu kéo hắn ngồi xuống, lại cẩn thận quan sát hắn, nói:

- Xem ra thần sắc không tệ lắm. Tiểu tử ngươi liều mạng tặng tin chiến thắng như vậy làm chi? Nếu một mà chết còn không làm cho ta áy náy cả đời?

Thạch Thu Giản thành thật phúc hậu cười hăng hắc nói:

- Không có gì, mặt tướng chỉ là quá kích động. Trận đại thắng Liêu Đông đến thật không dễ dàng. Đúng rồi đại soái, lần này mặt tướng từ Trường An đến còn mang theo một phong mật tín của hoàng thượng viết cho đại soái.

- Mật tín? Lấy ra!

Thạch Thu Giản cẩn thận tháo áo giáp trước ngực lấy ra một bức thư đưa cho Tần Tiêu:

- Hoàng đế bệ hạ nói đều là việc nhà, dặn ta đừng phô trương, chỉ thăm giao cho đại soái là tốt rồi.

Tần Tiêu mở thư cẩn thận nhìn xuống, là bút tích của Lý Long Cơ, cuối cùng cũng không đóng ấn tín mà là ký tên “Lý Long Cơ”. Trong thư nói vài chuyện: Thứ nhất hần đã phái Hình Trường Phong đến Giang Nam đón Lý Tiên Huệ các nàng. Thứ hai là Kim Tiên công chúa Lý Trì Nguyệt đã rời khỏi Hoa Sơn trở về Trường An, đang ở Liêu Dương Vương phủ mới mở chờ Lý Tiên Huệ bọn họ. Tới thanh minh sẽ cùng nhau đến Lạc Dương bái tế Thu Nhân Kiệt. Thứ ba là hỏi Tần Tiêu muốn lập ai làm thế tử, hần dự tính gả một nữ nhi của mình cho thế tử Liêu Dương Vương.

Ba chuyện này đích xác đều là việc nhà. Nhưng trong thư nhắc tới một việc trọng yếu nhất, chính là quốc sự trọng đại: Đột Quyết Khuyết Đặc Lặc phát động binh biến, đã giết chết nhi tử của Mặc Xuyên, tiểu Khả Hãn Bồ Câu cùng một nhóm cự thần nguyên lão của Mặc Xuyên, cùng Đôn Dục Cốc nâng đỡ Tả Hiền Vương Mặc Cúc Liên đi lên hãn vị, xưng làm Tì Gia Khả Hãn. Tì Gia Khả Hãn phái sứ giả đến cầu hòa hữu hảo với Đại Đường, ý kiến thần tử trong triều không đồng nhất. Lý Long Cơ hỏi Tần Tiêu, nếu cùng Đột Quyết đại quyết chiến, có mấy thành khả năng hoàn toàn tiêu diệt?

Quốc sách trọng đại hạng nhất như thế nhưng Lý Long Cơ lại lấy phương thức mật tín tư nhân mà đưa tới, thật sự làm Tần Tiêu kinh hãi!

Cứ như vậy xem ra đối với việc hòa hay chiến với Đột Quyết, tranh luận trong triều đình thật kịch liệt vô cùng! Bằng không Lý Long Cơ sẽ không do dự như vậy, còn viết thư dò hỏi Tần Tiêu, muốn có sự quyết định. Tần Tiêu nghĩ thầm, mình rời khỏi U Châu hơn một tháng đến Doanh Châu xa xôi, giao thông không tiện, tin tức tắc nghẽn, ngay cả Đột Quyết xảy ra chuyện đại sự như vậy cũng không biết. Xem ra phải nhanh chóng xây dựng trạm dịch cùng đạo đình là chuyện vô cùng cần thiết.

Thanks

810. Chương 812 : Mạc Bắc Kịch Biến. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 812 : Mạc Bắc kịch biến. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 812 : Mạc Bắc kịch biến. (2)

Thạch Thu Giản nhìn thấy sắc mặt Tần Tiêu khê biến, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Làm sao vậy đại soái, chuyện gì xảy ra sao?

- Nha, không có việc gì, chỉ là một ít việc vặt trong nhà.

Tần Tiêu nói:

- Ngoại trừ phong thư này còn có chuyện gì khác không?
- Nga, là như vậy.

Thạch Thu Giản nói:

- Hoàng đế đã hạ chỉ mở Tần phủ tại Kim Quang Môn Trường An, mở Liêu Dương quận vương phủ, đại soái tùy thời đều có thể tuyển lập thế tử bố trí khai phủ. Còn nữa nga, hắc hắc! Khi mặt tướng rời khỏi Trường An, còn mơ hồ nghe nói, Kim Tiên công chúa đã về Liêu Dương vương phủ đâu!
- Tiểu tử ngươi còn biết học bát quái!

Tần Tiêu cười a a gõ đầu hắc:

- Còn có việc gì sao?
- Mặt khác chỉ là việc công.

Thạch Thu Giản nói:

- Đại đô đốc Trương đại nhân U Châu phái mặt tướng hộ tống tám vạn thạch lương thảo tới đây. Đã giao nhận xong xuôi, còn đang kiểm nhận.

Tần Tiêu nhíu mày:

- Như thế nào ít như vậy? Tám vạn thạch ăn được vài ngày đây? Vì sao U Châu lại nghèo tới như vậy chứ?
- Không phải nghèo.

Thạch Thu Giản nói:

- Trong kho lương U Châu còn có sáu bảy mươi vạn thạch mễ lương được vận chuyển từ khắp nơi trong Hà Bắc tới, nhưng không cách nào vận chuyển được. Lần trước đại soái mang theo quân dân đại di chuyển, đem ngựa thồ cùng xe trong thành U Châu thuyền chuyển cơ hồ đã sạch sẽ. Trương đại nhân thật vất vả mới có thể tìm được xe ngựa vận chuyển tám vạn thạch lương thảo này. Hắc còn nhờ mặt tướng thúc giục đại soái nhanh chóng để mặt tướng đem xe ngựa mang về U Châu, để có thể vận chuyển lương thảo cho lần tới.

- Ah!

Tần Tiêu gật gật đầu, nhìn qua Kim Lương Phượng nói:

- Kim tiên sinh, một lát ngươi đến kho lương đem toàn bộ lương thảo tính toán một chút, xem có thể chi trì được bao lâu. Sau đó chúng ta còn phải mang theo ngựa thồ cùng xe, ngoại trừ những công trình cần dùng trước mắt, toàn bộ đưa cho Thạch Thu Giản mang về.
- Dạ, đại soái.

Kim Lương Phượng đáp:

- Thành Doanh Châu đã xây dựng hoàn thành, chỉ cần khai khẩn đồng ruộng cùng tu sửa nhà dân, trong quân doanh cần chút ít ngựa thồ cùng xe, ít nhất có thể trích ra hơn mười vạn xe ngựa. Hôm nay ta đã đi qua kho lương, cộng thêm số lương thảo Thạch tướng quân mang tới lần này đại khái trong thành còn mười lăm vạn thạch lương thảo. Nếu tiết kiệm một chút có thể cung cấp quân dân sử dụng trong hai mươi ngày, nhiều nhất không vượt qua một tháng. Trước mắt vừa khai khẩn vừa huấn luyện binh, mọi người đều ăn mạnh, tiêu hao thật lớn!
- Ân...Thạch Thu Giản, ngươi cũng nghe được rồi. Tình huống thật không lạc quan đâu!

Tần Tiêu nói:

- Như vậy đi, ta cũng không lưu ngươi. Đợi ngày mai ta để Kim Lương Phượng mang ngươi đi kiểm kê xe ngựa, ngươi nhanh chóng về U Châu đem tình huống nơi này nói cho Trương Cửu Linh. Để cho hắc dùng tốc độ nhanh nhất vận chuyển lương thảo lại đây cho ta.

- Dạ!

Thạch Thu Giản ôm quyền lên tiếng, sau đó còn nói thêm:

- Mặt khác còn có một việc. Hai ngày trước khi mặt tướng đi qua Du Quan, đại tướng quân Lý Giai Lạc nhờ mặt tướng nói lại với đại soái, hỏi rõ ý tứ. Ở Du Quan có một đám sứ giả Đột Quyết đã đến, nói là ý đặc biệt đến gặp đại soái!

- Gặp ta? Gặp ta làm gì?

Tần Tiêu đầy bụng hồ nghi nhìn Kim Lương Phụng:

- Ta vừa mới giết đại hãn Mặc Xuyết của bọn hãn, chính là kẻ thù chung của toàn bộ Đột Quyết. Sao vậy, bọn hãn còn muốn tới lôi kéo làm quen với ta?

Thạch Thu Giản nói:

- Lý đại tướng quân nói với mặt tướng, nhóm sứ giả Đột Quyết tựa hồ là phụng mệnh Tì Già Khả Hãn đến cùng đại soái kết hôn. Nói là muốn đem thân muội của Tì Già Khả Hãn là A Sử Na Nhược Tuyết công chúa gả cho đại soái làm thiếp!

- A? Ha ha!

Tần Tiêu không khỏi cười vang:

- Thật sự là thú vị! Ta vừa mới làm thịt thúc thúc hãn, hãn lại muốn gả muội muội cho ta, người Đột Quyết thật sự là thú vị, thật thú vị! Được rồi, Thạch Thu Giản, người đi xuống nghỉ ngơi đi!

Thạch Thu Giản xá một cái lui ra ngoài. Tần Tiêu thuận tay đem mặt tén của Lý Long Cơ cho Kim Lương Phụng xem qua:

- Nhìn xem đi. Nhìn rồi người sẽ hiểu được vì sao người Đột Quyết muốn tìm ta kết hôn.

Kim Lương Phụng nở nụ cười:

- Tì Già Khả Hãn này xem ra inh hơn Mặc Xuyết. Những năm gần đây Mặc Xuyết liên tục thi hành chính sách tàn bạo trên thảo nguyên, khiến cho Đột Quyết hãn quốc liên tục lục đục nội bộ, địa vị bá chủ của hãn quốc trên thảo nguyên cũng chao đảo không ngừng. Hiện tại Tì Già Khả Hãn lại thông qua việc giết chết tiểu Khả Hãn Bồ Cầu mới lên thượng vị. Như vậy tính ra, đại soái hãn còn là ân nhân của bọn hãn. Bọn hãn làm như thế chỉ có vài ý tứ. Thứ nhất lấy lòng Đại Đường cùng đại soái, tỏ vẻ không truy cứu cái chết của Mặc Xuyết, thậm chí còn tỏ vẻ cảm kích. Thứ hai, vì hòa đàm với Đại Đường, tìm chút vốn liếng chính trị.

- Tiền vốn chính trị?

Tần Tiêu nhún mày, chậm rãi gật đầu:

- Người nói rất có đạo lý. Đây nhất định là Đôn Dục Cốc ra chủ ý cho Tì Già Khả Hãn. Hãn hiểu rõ lập trường của ta, đó là cực lực chủ chiến. Hãn cũng rõ ràng Đại Đường hòa hay chiến đối với Đột Quyết không tránh khỏi sẽ trưng cầu ý kiến bên đông bắc này. Mà bên đông bắc lời nói của Tần Tiêu ta là có phân lượng nhất. Người Đột Quyết chỉ cần theo ta hóa thù thành bạn kết thành thông gia, ngay cả hoàng đế muốn ném chuột cũng sợ vỡ bình. Lão nhân tinh Đôn Dục Cốc kia, thật sự là thông minh lanh lợi, thật quá tính mình rồi!

Kim Lương Phụng nhìn Tần Tiêu với ánh mắt trêu chọc, ha ha cười nói:

- Vậy đại soái dự định làm sao bây giờ đây? Đây là thân muội của Tì Già Khả Hãn đâu, chớp mắt người sắp thành phò mã gia của Đột Quyết hãn quốc, chắc chắn!

- Được rồi, đừng nhiều vô nghĩa!

Tần Tiêu liếc mắt xem thường:

- Chúc phò mã dễ làm như vậy sao? Vì một mình ta ngăn cản quốc sách của vương triều Đại Đường, việc này ta không làm. Hơn nữa nữ tử Đột Quyết có gì kỳ lạ chứ, nói không chừng uy mãnh như man ngưu, khí lực còn lớn hơn ta, hơn nữa còn đầy mùi vị dê bò!

- Ha ha, người thật đúng là thú vị!

Kim Lương Phượng nở nụ cười:

- Đó đều là tà thuyết nguy hiểm, đã kéo đi quá xa rồi. Theo ta xem, đại soái không đáp ứng cầu thân là bởi vì trở ngại chuyện riêng tư của mình ảnh hưởng quốc sách quốc gia. Nhưng cũng không thể cự tuyệt quá thô bạo vô lễ, làm Tì Già không thể xuống đài, làm quan hệ giữa hai nước lại lâm vào khốn trương, để triều đình rơi vào thế bị động!

Tần Tiêu bĩu môi nói:

- Theo ý tứ của người, cưới cũng không được, không cưới cũng không xong, đến tột cùng nên làm sao bây giờ?

- Kéo!

Kim Lương Phượng phun ra một chữ.

- Không được!

Tần Tiêu lập tức lắc đầu:

- Đây không phải tỏ vẻ với mọi người, Tần Tiêu này cùng người Đột Quyết có vấn đề, mất thêm công chúa Đột Quyết sao? Dựa theo ý tứ của ta, vẫn nên quyết đoán cự tuyệt là tốt nhất. Thứ nhất hoàn toàn chặt đứt ý niệm của người Đột Quyết đối với ta, thứ hai tỏ rõ thái độ của ta cho hoàng thượng cùng triều đình biết rõ!

Thanks

811. Chương 813 : Tiêu Sái Cự Hôn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 813 : Tiêu sái cự hôn. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 813 : Tiêu sái cự hôn. (1)

- Vì sao đại soái phải vội vã tỏ thái độ?

Kim Lương Phượng giảm thấp thanh âm nói:

- Chẳng lẽ người không phát hiện bây giờ triều đình đang tranh luận kịch liệt về thái độ xử lý quan hệ với Đột Quyết hay sao? Ngay cả hoàng thượng cũng không thể quyết định, người vội vã tỏ thái độ chẳng phải là bao biện làm thay sao?

- Ha ha! Lão mui trâu, người thật sự thông minh lanh lợi, cũng đủ nham hiểm.

Tần Tiêu cười nói:

- Nhưng người lại không hiểu rõ hoàng thượng, không thấy rõ vị trí trước mắt của chúng ta. Chúng ta là quân đội biên cương, nên biểu hiện thái độ của một quân đội cần có. Quân đội đang làm gì? Chính là dưới

tình huống không thể điều hòa chính trị, cần dùng vũ lực giải quyết vấn đề. Cho nên thái độ của chúng ta nhất định phải rõ ràng, phải cứng rắn, chính là muốn cấp cho phái chủ chiến trên triều đình thêm lực lượng, để trong lòng hoàng thượng có nắm chắc. Nếu những quân nhân như chúng ta đều cũng do dự, chập chờn không chừng, vậy Đại Đường triều đình càng không biết nên làm sao mới phải. Cho nên ta không có lựa chọn, chỉ có thể chủ chiến, đây chính là trách nhiệm của ta. Người hiểu chứ?

Kim Lương Phương ngạc nhiên sững sờ, chậm rãi gật đầu:

- Xem ra người đem vị trí của mình bày rõ ràng hơn ta một ít. Trước mắt người không phải đại thần tọa đàm trong triều đình, mà là đại tướng biên cương. Đích thật phải làm như vậy. Như vậy người hẳn đã biết làm sao trả lời mật thư của hoàng thượng rồi đi?

- Đó là tự nhiên!

Tần Tiêu tràn đầy tự tin nói:

- Kỳ thật hoàng thượng viết thư đến hỏi ý kiến của ta, cũng không phải nhất định muốn ta biểu lộ thái độ gì. Ta không phải là tể tướng, cũng không phải trọng thần, tuy rằng ta nắm giữ Liêu Đông quân, nhưng còn chưa cường đại đến mức có thể ảnh hưởng triều đình. Cho nên hoàng thượng cũng không trông cậy ta có thể quyết định. Mà chỉ muốn ta biểu quyết tâm, lấy hành động ủng hộ phái chủ chiến trong triều đình mà thôi. Đây mới là dụng ý sâu nhất của hoàng thượng, người hiểu được rồi sao?

- Ha ha, xem ra sự ăn ý giữa người cùng hoàng thượng đích xác làm người ngoài không sao tưởng nổi.

Kim Lương Phương cười nói:

- Theo người nói như vậy, trong lòng hoàng thượng thật ra là muốn chủ chiến?

- Có thể âm thầm nói cho người biết, đúng vậy!

Tần Tiêu gật đầu:

- Khi hẳn giao việc này cho ta, đã nói muốn hoàn toàn tiêu diệt Bắc Địch. Hơn một năm nay hoàng thượng có thể nói là tận hết tâm huyết ủng hộ Liêu Đông quân. Trước mắt chúng ta vừa đại thắng một trận, hẳn làm sao cam tâm buông tha người Đột Quyết đã bị đánh tàn? Ta có chút hiểu rõ hoàng thượng. Hẳn có tâm mắt, có đảm phách, hẳn cần làm chuyện gì nhất định phải làm được hoàn toàn, không chút do dự. Cho nên ở trong lòng của hẳn, nhất định muốn ở thời gian nhanh nhất đi giải quyết người Đột Quyết!

- Hoàng thượng quả nhiên là anh chúa làm đại sự!

Kim Lương Phương khen ngợi:

- Từ khi hẳn mới đăng cơ đã có thể thấy được một ít ý tứ. Lôi lệ phong hành cất giảm quan viên thừa thừa, đặc biệt trọng dụng người trẻ tuổi. Thi hành bồi dưỡng nhân tài văn võ, không có việc nào không làm ảnh hưởng đại sự kế hoạch trăm năm của cả vương triều. Hiện tại hẳn lại quyết định tiêu diệt Bắc Địch hoàn toàn...Tốt, tốt! Thực lực Đại Đường phát triển tới hôm nay, đích thật có kỹ năng này! Lúc trước ở năm đầu Trinh Quán Thái Tông hoàng đế quyết định tiêu diệt Đột Quyết, vẫn còn chưa thể so sánh với bây giờ. Ta cảm giác lần này chính là cơ hội tốt tuyệt hảo định phương bắc!

Tần Tiêu ha ha cười nói:

- Lão gia hỏa, ta cảm giác người càng ngày càng biết nịnh nọt!

Kim Lương Phương tức giận liếc mắt nhìn Tần Tiêu hỏi:

- Vậy người nói đi, làm sao tiếp đón đám sứ giả Đột Quyết kia?

- Vẫn nên đem người mời đến rồi nói sau. Đại Đường là quốc gia lễ nghi, ít nhất không thể mất cấp bậc lễ nghĩa.

Tần Tiêu nói:

- Sau đó ta giáp mặt cự tuyệt bọn hẳn, dùng lời lẽ đanh thép cự tuyệt.

Kim Lương Phương nở nụ cười:

- Lại muốn tỏ uy phong, thật không chịu nổi người!

- Đừng nói nhảm, việc này đều giao cho người làm. Ngày mai người xử lý xong xe ngựa với Thạch Thu Giản thì cùng hắn đi một chuyến. Người đi tiếp đón sứ giả Đột Quyết đưa tới Doanh Châu, cho bọn họ nhìn xem quân uy lẫm lẫm của Liêu Đông quân chúng ta một chút!

- Dạ!

Vài ngày sau, Kim Lương Phượng đến Du Quan một chuyến, sau đó đưa về nhóm sứ giả Đột Quyết.

Sứ giả Đột Quyết ngoài năm mươi tuổi, dáng vẻ thập phần cẩn thận đi tới phòng nghị sự phủ đô đốc Doanh Châu, vừa đến liền bái xuống:

- Đột Quyết hân quốc Mạc Hạ Đạt Kiền, bái kiến Đại Đường Liêu Dương Vương điện hạ! Điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!

- Miễn, đứng lên đi!

Tần Tiêu ngồi trên thượng vị, từ trên cao nhìn xuống, tùy ý phẩy tay:

- Mời ngồi!

Mạc Hạ Đạt Kiền ngồi qua một bên, không dám nhìn thẳng Tần Tiêu, chỉ buông thông mí mắt nhìn xuống đất, trong lòng nhảy mạnh, có chút không yên nói:

- Thần phụng lệnh Đột Quyết Tì Già đại hãn, đặc đến thăm Liêu Đông quân dưới trướng vương gia, mang đến ba ngàn dê bò, một ngàn con ngựa, thỉnh vương gia vui lòng nhận cho.

- Quá khách khí, quá khách khí.

Tần Tiêu khẽ cười:

- Đến mà không lui thì cũng phi lễ, tuy rằng trước đó không lâu hai nước chúng ta đã giao chiến, nhưng nếu quý quốc hào phóng như vậy, chúng ta đây cũng không thể không biết điều. Như vậy đi, vùng khỉ ho cò gáy như Doanh Châu cũng không có thứ tốt gì khác, chỉ có vàng bạc. Kim trưởng sử, trong chốc lát người thu thập một chút, để Mạc Hạ Đạt Kiền mang về tặng cho Tì Già Khả Hãn.

Kim Lương Phượng ứng tiếng, đưa mắt liếc nhìn Mạc Hạ Đạt Kiền, thấy hắn càng thêm cục xúc bất an. Những lời của Tần Tiêu nghe qua thật cao ngạo vô cùng, Mạc Hạ Đạt Kiền vốn đã tìm hiểu tính tình của Tần Tiêu, lúc ấy Kim Lương Phượng đã thêm mắm thêm muối nói: “Tần Tiêu là một kẻ giết người không chớp mắt, võ công cái thế, lãnh khốc vô tình, tâm như sắt đá, thủ đoạn cay độc” vân vân, đã sớm hù dọa Mạc Hạ Đạt Kiền đến run rẩy.

Tần Tiêu nhìn Mạc Hạ Đạt Kiền, nói:

- Quý sứ còn có việc sao? Nếu như không có ta sẽ cho Kim trưởng sử đưa người đi dạo chung quanh Doanh Châu một chút. Nhìn xem phong cảnh biên tái Đại Đường, thưởng thức quân uy của chúng ta đi.

- Đa tạ ý tốt của vương gia, nhưng lần này hạ thần đến ngoại trừ khao quân, còn có sứ mạng khác.

Mạc Hạ Đạt Kiền khấn trương nói:

- Chính là...chính là...

Hắn nhìn thấy bộ dáng lãnh ngạo nghiêm túc của Tần Tiêu, thật sự không có chút sắc mặt tốt, cảm giác nếu thốt lời liên hôn thật sự quá mức đường đột.

Tần Tiêu cau mày:

- Là chuyện gì?

- Ách...

Mạc Hạ Đạt Kiền nuốt nước bọt, khởi lên dũng khí nói:

- Hạ thần phụng lệnh của đại hãn, tiến cử làm mai mối cho vương gia. Tì Già đại hãn có một thân muội tên là A Sử Na Nhược Tuyết, vừa mười bảy tuổi, cực kỳ xinh đẹp lại thanh tao thông minh, không chỉ biết cưỡi ngựa bắn cung hơn nữa tinh thông cầm kỳ thư họa, tuyệt không giống như những nữ tử thảo nguyên khác. Ý tứ của Tì Già đại hãn muốn đem A Sử Na Nhược Tuyết công chúa gả cho vương gia.

Thanks

812. Chương 814 : Tiêu Sái Cự Hôn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 814 : Tiêu sái cự hôn. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 814 : Tiêu sái cự hôn. (2)

Tần Tiêu im lặng một lúc lâu, cười lạnh một tiếng:

- Cực kỳ xinh đẹp? Xinh đẹp hơn công chúa Đại Đường sao?

- Việc này...

Mạc Hạ Đạt Kiền tuân mệnh, nhất thời nghẹn lời. Hắn đương nhiên biết vị Liêu Dương Vương này từng cưới hai vị công chúa Đại Đường, mấy vị phu nhân khác đều là tuyệt sắc nhân gian.

Bản thân hắn lại dùng từ “cực kỳ xinh đẹp” nói trước mặt hắn chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Kim Lương Phượng nhẩn nhẩn không bật cười, vội vàng đi tới hòa giải cho đôi bên:

- Hạ Đạt Kiền đại nhân, người không phải mang theo bức họa của Nhược Tuyết công chúa sao, sao không lấy ra đưa vương gia nhìn xem?

- Nha, đúng đúng!

Mạc Hạ Đạt Kiền giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, vội vàng lấy ra một bức tranh cuộn thật dày, mở ra tươi cười nhìn Tần Tiêu nói:

- Vương gia, đây chính là bức họa của A Sử Na Nhược Tuyết công chúa, giống y đúc người thật bên ngoài. Đây là mời họa sư giỏi nhất Đột Quyết vẽ ra, rất giống người thật. Vương gia có thể nhìn xem có vừa lòng hay không.

Tần Tiêu thản nhiên tùy ý nói:

- Được, vậy để bốn vương nhìn xem vị công chúa Đột Quyết này rốt cực xinh đẹp như thế nào.

Mạc Hạ Đạt Kiền vui sướng mở bức tranh nâng lên đỉnh đầu.

Trên bức họa là một nữ tử đang chống cằm mà ngồi, trên thân mặc một bộ trường bào lông chồn màu trắng pha đỏ, đầu đội mũ nỉ đuôi bạch hồ, một thân quý khí vô cùng. Hơn nữa gò má lại đầy đặn tinh mịn, không giống người thường. Nhưng lại dựa theo phong cách vẽ tranh của Đại Đường hiện tại, đem ánh mắt vẽ dài, có chút mập mạp, tuy rằng môi son mũi thon, nhưng với ánh mắt người hiện đại của Tần Tiêu, nét vẽ không chút nhịp nhàng. Hơn nữa dáng người...cũng không biết có phải do họa sư cố ý vẽ thành như vậy hay không, bởi vì nghĩ người Đại Đường luôn thích nữ tử tròn trịa đầy đặn, vừa nhìn qua không thấy cả vòng eo, ở cằm còn hơi có nọng, ngón tay lại mập mà đầu ngón tay lại nhọn, còn đeo đầy trang sức trên tay.

Tần Tiêu xoa xoa mũi khê cười, Kim Lương Phượng cười trộm một bên, Mạc Hạ Đạt Kiên lại bất an thấp thỏm.

Một lát sau Tần Tiêu quay về ngồi xuống chủ vị, lại nhìn Mạc Hạ Đạt Kiên nói:

- Thu lại đi, Mạc Hạ Đạt Kiên. Ta xem một chút để tỏ lòng tôn trọng đối với Tì Già Khả Hãn, cũng không phải tỏ vẻ ta có ý hòa thân. Phiên toái người trở về chuyển cáo Tì Già Khả Hãn, nói Tần mỗ thê thiếp đã nhiều, nữ nhân trong nhà nếu không phải công chúa thì là cáo mệnh phu nhân được khâm phong, không thì là tướng quân mang binh. Ta là quận vương nên cưới người nào đều phải được hoàng đế đồng ý mới được. Nếu Tì Già Khả Hãn quả thật muốn hòa thân, không bằng trực tiếp đi tìm hoàng đế, đem công chúa gả cho hoàng thân càng thêm thích hợp. Ta tạm thời còn chưa có quyết định này. Mời về chuyển cáo Tì Già Khả Hãn, Tần Tiêu cảm tạ ý tốt của hân. Nhưng chuyện hòa thân này, tạm thời không cần nhắc tới. Trừ phi hoàng đế tứ hôn cho phép thì ta mới dám cưới!

Tần Tiêu nhìn thấy vẻ mặt Mạc Hạ Đạt Kiên trướng lên đỏ bừng nổi cả gân xanh, nhấn nhẹn nén cười, bước xuống vài bước đi tới bên cạnh hân nói:

- Hạ Đạt Kiên đại nhân, ta là đại tướng quân biên cương, sao có thể tùy tiện thành thân với công chúa nước láng giềng đây? Tin tức này nếu rơi vào tai triều đình, rất nhiều người có ý xấu sẽ đem ra gây khó khăn, biết không? Mời người thông cảm nỗi khổ tâm của ta, đem ý tứ này chuyển cấp cho Tì Già Khả Hãn.

Mạc Hạ Đạt Kiên thu hồi bức tranh, xoay người đặt tay lên ngực hành lễ:

- Hạ thần nhất định chuyển lời của vương gia đến đại hân!

- Ân, như vậy cũng tốt.

Tần Tiêu gật đầu:

- Người đâu, mời quý sứ đi xuống nghỉ ngơi, khoản đãi thật tốt.

Vài binh tốt tiến vào mời nhóm sứ giả ra ngoài, dàn xếp tới khách phòng phủ đô đốc.

Mấy người kia vừa rời đi, Tần Tiêu a a cười:

- Nhìn qua dài không dài, ngắn không ngắn, còn gọi là công chúa Đột Quyết “cực kỳ xinh đẹp” đâu, thật khó xem!

Kim Lương Phượng buồn cười:

- Người thật là! Nếu người ta thật sự xinh đẹp, có phải người sẽ hối hận hay không? Chỉ do ánh mắt của người quá cao, ta nhìn thấy thật xinh đẹp ah?

- Vậy mời nàng gả cho người được rồi!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Một nữ nhân mập mập, ta không cần!

Kim Lương Phượng dở khóc dở cười:

- Có lẽ người ta cố ý vẽ thành như thế đây? Người phải biết họa sư bây giờ rất yêu thích vẽ tranh theo phong cách như thế.

- Được rồi, nhìn thoáng qua liền cự tuyệt thật thanh thản không chút tiếc nuối. Không phải chỉ là một nữ nhân mập mập thôi sao, ngoài phổ xá Đại Đường tùy tiện đều có một đồng!

Tần Tiêu mười phần tự hào nói:

- Ta xem chừng lần này Tì Già Khả Hãn cùng Đôn Dục Cốc phải tức giận một trận. Từ bức tranh mà xem bọn hân vẫn phí không ít công sức, cố ý dựa theo thói quen thẩm mỹ của người Đường mà vẽ tranh. Nhưng bọn hân thật không ngờ Tần Tiêu này ý chí kiên định, hết thấy lấy quốc sự làm trọng, vì sao lại vì nữ sắc mà lâm đại sự đây chứ!

Kim Lương Phượng tức giận phi một ngụm:

- Thật ghê tởm!

Sứ giả Đột Quyết cũng không tâm tình thương thức biên cảnh Đại Đường hay quân tư uy vũ, chỉ khách sáo hàn huyên một lúc đã xăm xít cáo từ rời đi.

Thời gian trôi qua hơn một tháng tình hình vẫn thật yên lặng. Mỗi ngày chuyện Tần Tiêu cần làm chính là giám sát thẩm tra quân điền chung quanh, việc huấn luyện Hồ Kỵ sư cũng hoàn toàn giao cho Hoàn Tử Đan cùng người của Thiên Binh Giám.

Bất kể là quân vụ hay châu vụ tựa hồ không thấy phát sinh chuyện gì đáng giá nhắc tới.

Tần Tiêu ghim cương ngựa, chậm rãi đi vào trong thành Doanh Châu, Mặc Y cùng Kim Lương Phượng đi theo phía sau.

Sương mù bao phủ dày đặc, biên cương thê lương cùng hùng tráng, cảnh sắc kỳ thật rất đẹp.

Nhất là tận mắt nhìn thấy trăm dặm quân điền, còn mang theo chút cảm giác tự hào.

Nhưng trong lòng Tần Tiêu vẫn mơ hồ có chút bất an, mơ hồ sẽ phát sinh chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi, vì vậy tâm tình hắn vẫn luôn nặng nề.

Mặc Y thúc ngựa đi bên cạnh hắn, nhìn thấy vẻ mặt tối tăm của hắn, không khỏi lo lắng hỏi:

- Làm sao vậy lão công, gần đây mệt nhọc lắm sao?

- Nga, không có. Ta không sao.

Tần Tiêu cười cười, quay đầu nhìn Kim Lương Phượng nói:

- Kim tiên sinh, từ sau khi sứ giả Đột Quyết rời khỏi, Doanh Châu còn yên tĩnh hơn cả quan nội. Người nói điều này bình thường sao?

- Chẳng lẽ người hi vọng mỗi ngày đều đánh trận à?

Kim Lương Phượng nói:

- Đột Quyết vừa trải qua trận đại bại cùng đại biến, Đại Đường đang chuyển đổi, tứ phương đều đang xem chừng. Cho nên sẽ không xuất hiện cục diện khó khăn đâu.

- Ngô...kỳ thật ta cảm giác càng im lặng như vậy càng làm người ta cảm giác bất an.

Tần Tiêu nói: truyện từ

- Ta vẫn luôn có một loại dự cảm không ổn, có thể sẽ phát sinh chuyện gì đó mà chúng ta không thể tưởng tượng. Từ ngày ta lĩnh quân từ U Châu đi tới Du Quan, thẳng cho tới hôm nay đều có loại cảm giác này. Cảm giác như chúng ta đã xem nhẹ việc gì đó. Nhưng cố gắng suy nghĩ lại cứ nghĩ không ra.

Thanks

813. Chương 815 : Nguy Cấp! Nguy Cấp! (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 815 : Nguy cấp! Nguy cấp! (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 815 : Nguy cấp! Nguy cấp! (1)

- Trước mắt khu vực đông bắc việc phòng ngự quân sự Đại Đường có thể nói là chặt chẽ cẩn thận như tường đồng vách sắt. Một bên có việc thì nơi khác cũng có thể gấp rút tiếp viện, hỗ trợ lẫn nhau. Các người nói có phải ta hốt hăng lâu thì lá gan càng nhỏ rồi sao?

- Nhất gan một chút vẫn tốt hơn tự cao tự đại không có bản khoả.

Kim Lương Phượng nói:

- Đang sống yên ổn thì nghĩ tới những ngày gian nguy thôi. Nhưng trước mắt thoát nhìn ngay cả người Khiết Đan cũng im hơi lặng tiếng, hình như là có chút đặc biệt. Thủ lĩnh Khiết Đan Lý Thất Hoạt bị bắt sống đến Trường An, xử lý hấn như thế nào người trong triều vẫn tranh luận không ngớt. Có người chủ trương giết chết, có chủ trương giam lỏng, có người thậm chí còn muốn thả hấn, luôn kéo dài không có kết quả. Trong người Khiết Đan còn đề cử thân đệ của Lý Thất Hoạt là Lý Thiệu Cố làm đại thủ lĩnh, là thân thích của Lý Vi Ẩn. Người này chúng ta hoàn toàn không hiểu biết, Lý Vi Ẩn cũng không nói nhiều, chỉ nói là ngày trước hấn cũng không quá nổi bật.

Tần Tiêu khẽ cau mày nói:

- Sau trận đại thắng Liêu Đông, từ Đại Đường đến Đột Quyết, Hề tộc, Khiết Đan đều xảy ra biến hóa rất lớn. Chiến cuộc trước mắt thật sự vô cùng phức tạp. Đại Đường còn đang do dự, càng không nói tới Đột Quyết cùng Khiết Đan. Theo ta phỏng chừng, ý kiến nội bộ của họ cũng không thống nhất, cho nên không nhìn thấy có hành động gì. Mà chúng ta thì luôn phải cảnh giác cẩn thận, thời khắc phòng bị bọn hấn đột kích bất ngờ, thật sự có chút bị động. Tự như thần kinh của một người luôn vô cùng căng thẳng, không hề có chút thoải mái. Nhưng sự yên tĩnh trước mắt chẳng khác gì chuẩn bị ột cơn bão táp, không hề có chút tiếng gió nào. Hết thấy thoát nhìn có vẻ hòa bình lại an tường...nhưng chính là lúc trong lòng ta hoàn toàn bất an vô cùng.

Kim Lương Phượng thuận miệng nói:

- Phải, nếu dứt khoát buông tay làm một trận, so với bây giờ càng thêm thoải mái.

Tần Tiêu quay đầu nhìn hấn:

- Người nói nếu chúng ta chủ động phóng ra, sẽ có hậu quả gì không?

Kim Lương Phượng thoáng sững sờ:

- Phóng ra thế nào? Khiết Đan sao? Rút dây động rừng, người công kích Khiết Đan, các nơi sẽ lập tức có động tác, cân bằng bị đánh phá, chúng ta trong nháy mắt sẽ trở thành mục tiêu công kích.

Tần Tiêu rầu rĩ ậm ừ vài tiếng, không nói gì. Kim Lương Phượng nói đúng, trước mắt đang ở trong trạng thái hòa bình cất giấu nguy cơ. Ai động thủ trước đánh vỡ cân bằng thì ai biến thành tiêu điểm bị mọi người công kích. Cường hấn như Đại Đường, như Liêu Đông quân cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa hiện tại Liêu Đông quân không giống như lúc còn ở U Châu, lúc ấy toàn bộ tập trung một chỗ, nắm thành một nắm tay, muốn đánh nơi nào thì đánh nơi đó, phòng thủ hay phản kích càng không cần phải nói. Nhưng hiện tại mười ba vạn Liêu Đông quân đã bị phân tán khắp các nơi, lực lượng không tập trung, sau khi đánh thắng trận phải phân phối chia rẽ để quản lý lãnh thổ, đây là việc không cách nào tránh được. Khai cương mở đất vô cùng khó khăn, chính là đạo lý như thế, khó lòng phòng bị, lại không thể không phòng.

Ba người cưỡi ngựa chậm rãi đi tới, sắp đến thành Doanh Châu, đúng lúc này xa xa nhìn thấy một đội kỵ binh lưu bụi đất đang vội vã phóng thẳng tới Doanh Châu, tốc độ cực nhanh.

Tần Tiêu nhíu mày, khó chịu nói:

- Là bộ hạ của ai vậy, lại dám xem thường quân quy, quá kiêu ngạo cần rõ chứ? Ta đã quy định rõ ràng, bất kể là bộ đội của ai khi vào thành đều phải giảm tốc độ, tránh quấy nhiễu trật tự tới dân chúng...

Nói tới đây, Tần Tiêu đột nhiên giật mình quay đầu nhìn Kim Lương Phượng, chỉ thấy vẻ mặt hấn cũng vô cùng nghi hoặc lẫn kinh ngạc, không khỏi đồng thời cả kinh kêu lên:

- Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

- Giá!

Ba người thúc ngựa hướng trong thành lao tới.

Vừa đến cửa thành, nhìn thấy thân binh phủ đô đốc đang vội vàng chạy ra ngoài tìm Tần Tiêu, Tần Tiêu nhìn sắc mặt của hắn không cần hỏi cũng biết chắc đã xảy ra chuyện!

Tần Tiêu sợ nghe được tin tức không tốt sẽ tạo thành khủng hoảng, vì vậy ngăn cản thân binh, tự mình nhanh chóng chạy về phủ đô đốc.

Trong phủ đô đốc có mười mấy người tụ tập, ai cũng khẩn trương cực xúc bất an. Hơn nữa Tần Tiêu còn nhìn thấy thân thể bọn họ bị tổn thương khắp nơi, hơn nữa áo giáp rách nát đầy bụi đất!

- Sao lại thế này?

Tần Tiêu trầm giọng quát hỏi, vung tay, ọi người cùng đi vào phòng nghị sự.

Vừa đi vào đại sảnh, mấy thiên tướng đều kêu lên thăm thiết, thống khổ bỏ nhào xuống:

- Đại soái, đại soái! Việc lớn không tốt, xảy ra chuyện lớn!

Tần Tiêu hít sâu một hơi, trấn định tinh thần của mình trầm giọng nói:

- Đừng kích động, từ từ nói!

- Dạ, dạ phải...

Một tiểu hiệu đầu lĩnh máu đen đầy mặt, run rẩy thanh âm nói:

- Buổi tối ba hôm trước, Du Quan...Du Quan...

- Du Quan?

Tần Tiêu cực kỳ hoảng sợ:

- Du Quan làm sao vậy? Nói mau!

- Du Quan thất thủ!

Tiểu hiệu lớn tiếng gào khóc nức nở:

- Trạm gác cùng lầu quan sát của chúng ta chỉ thiết lập tại đông, tây, bắc ba phương, nhưng không ngờ từ phương nam đột nhiên xuất hiện hai ba vạn nhân mã, nhanh như chớp đánh thẳng vào bên hông chúng ta, tấn công Du Quan, mặt tướng phụng mệnh trấn thủ trạm gác mặt đông, còn chưa kịp phát ra khỏi báo động đã bị một đội cung mã thủ mấy ngàn người xung phong đánh tới, mấy trăm huynh đệ toàn bộ chết trận! Chỉ còn vài người chúng tôi sống sót, chúng tôi liều mạng mở con đường máu chạy về báo tin cho đại soái!

Đầu óc Tần Tiêu nhất thời oanh một tiếng, thì thào tự nhủ:

- Phương nam? Phương nam? Phương nam chẳng phải là thảo nguyên trống rỗng, xa xa đối mặt chính là An Đông đô hộ phủ Tân La sao? Tại sao lại có binh mã đánh úp lại?

- Mặt...mặt tướng cũng không biết!

Tiểu hiệu gào khóc:

- Những người kia tối thật quý dị, giống như từ trên trời giáng xuống, chúng tôi căn bản không kịp phòng bị!

Tần Tiêu rùng mình bước nhanh qua sườn phòng, đi tới trước đại sa bàn. Kim Lương Phượng cẩn thận quan sát kỹ càng, chợt nói:

- Tân La! Xem ra chỉ có một khả năng, chính là binh mã Tân La! Đại soái thỉnh xem, Kiến An thành nằm trong An Đông đô hộ phủ, đi đường biển đến đông bắc là một mảnh thảo nguyên mấy trăm dặm không một bóng người, không có binh mã cùng trạm gác, bọn hắn đại khái có thể tiến quân thần tốc thẳng cắm vào bụng Du Quan, không gì ngăn cản!

Tần Tiêu phần nộ nện một quyền lên bàn:

- Con mẹ nó Cao Lệ bổng tử, các ngươi muốn làm phản sao?

Trong lòng hấn nhất thời có một loại cảm giác giống như tỉnh ngộ! Trước đó hấn vẫn luôn xem nhẹ chuyện gì đó, nguyên lai chính là Tân La! Chính là Cao Lệ bổng tử suốt mấy chục năm qua vẫn thoát nhìn vô cùng biết điều, thật nghe lời, thật không có tỳ khí!

Cướp nhà khó phòng, nếu thật sự Tân La tạo phản, chính là cả Doanh Châu nguy cấp, U Châu nguy cấp, đông bắc nguy cơ!

Đúng lúc này bên ngoài phủ lại truyền ra tiếng thét thê lương:

- Báo!

Trong lòng Tần Tiêu giật mình đi nhanh ra ngoài, chỉ thấy một quân tốt được thân binh phủ đô đốc nâng đỡ lao đảo chạy vào:

- Báo cáo đại soái, Du Quan đã mất! Du Quan đã mất!

Thanks

814. Chương 816 : Nguy Cấp! Nguy Cấp! (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 816 : Nguy cấp! Nguy cấp! (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 816 : Nguy cấp! Nguy cấp! (2)

- Vội cái gì! Có chuyện từ từ nói!

Tần Tiêu trầm giọng quát:

- Đại tướng quân Lý Giai Lạc đâu? Vì sao hấn không đến gặp ta?

- Đại tướng quân...hấn...hấn...

- Hấn thế nào?

Quân tốt rơi lệ đầy mặt, gào khóc kêu lên:

- Đại tướng quân tự mình dẫn một đội quân hộ tống tiểu nhân giết ra ngoài truyền tin cho đại soái, báo cáo quân tình. Đại quân Tân La An Đông đô hộ phủ đột kích Du Quan, Du Quan đã mất. Đại tướng quân nói không còn mặt mũi trở về gặp đại soái, tình nguyện chết trận tại Du Quan. Đại tướng quân có nói qua, quan còn người còn, quan mất người vong...giờ phút này đại tướng quân khẳng định đã chết trận tại Du Quan! Ô ô ô...đại tướng quân còn nói hấn tuyệt không làm tù binh, cũng không dám tham vọng được quân pháp tha thứ, lại càng không dám cầu đại soái khoan dung. Đại tướng quân chỉ có một thỉnh cầu, cầu đại soái khoan dung gia quyến của hấn!

Tần Tiêu hít sâu một hơi, bình tĩnh khoát tay:

- Dìu hấn đi xuống chữa thương!

Quân tốt được thân binh nâng đỡ rời đi, vừa đi còn kêu to:

- Cầu đại soái phát binh báo thù cho đại tướng quân, bỏ qua cho gia quyến của đại tướng quân đi!

Trường hợp nhất thời im ắng lại, không còn ai lên tiếng.

Tần Tiêu cau mày chấp tay sau lưng bước lên soái vị, trầm giọng nói:

- Kim Lương Phụng, truyền lệnh xuống. Doanh Châu giới nghiêm, tùy thời chuẩn bị chiến tranh. Dời dân chúng vào thành, bỏ hết quân điền đồng cỏ không cần quản tới. Hạ lệnh Chu Dĩ Độ, Lý Vi Ẩn nghiêm ngặt đề phòng phía đông cùng bắc Doanh Châu. Phái người truyền lệnh cho Thiệu Hoàn, bảo hắn về gặp ta! Mặt khác báo Quách Tri Vận mang theo một vạn tinh kỵ tiến về hướng tây, nếu gặp địch nhân thì dốc sức tử chiến, chặt đứt con đường đi thông phương nam của Du Quan!

Kim Lương Phụng cả kinh nói:

- Đại soái! Trước mắt hẳn phải đem toàn bộ binh lực Doanh Châu tập trung lại, chuẩn bị đối địch. Thủ hạ của Quách Tri Vận là tinh nhuệ Tả Kiêu Vệ, làm sao có thể thả ra?

- Hiện tại không thời gian giải thích, người lập tức đi truyền lệnh!

Tần Tiêu nặng nề vỗ bàn:

- Nổi trống thổi tù và, toàn bộ châu đề phòng!

Mọi người đều bận rộn, trong phòng nghị sự chỉ còn lại Tần Tiêu cùng Mặc Y. Tần Tiêu ngã ngồi trên ghế, thở dài một hơi.

Mặc Y nghe được tin tức trong lòng đã hoàn toàn đại loạn, lúc này nhìn thấy dáng vẻ của Tần Tiêu không khỏi hoảng sợ. Qua nhiều năm như thế nàng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ mất mát nản lòng của Tần Tiêu!

Một nam nhân thiết huyết như hắn cũng có thời gian bị thương cùng thống khổ sao? truyện từ

Du Quan vừa mất, cả Doanh Châu lập tức lâm vào nguy cấp cực độ, tựa như một người bị người bóp chặt cổ họng, nguy trong sớm tối, đây rõ ràng là kết quả mà ai cũng nhìn thấy được hoàn toàn.

Trong phủ đô đốc tiếng trống chấn rung, tù và kinh thiên. Toàn bộ thành Doanh Châu lâm vào một trận khẩn trương khủng hoảng. Dân chúng hốt hoảng chạy vào trong thành, hỗn loạn không chịu nổi. Kim Lương Phụng phái Hoàn Tử Đan suất lĩnh Hồ Kỵ sư đi duy trì trật tự mới miễn cưỡng làm tình hình có chút tốt đẹp.

Tần Tiêu chống tay ngồi trên soái vị, cau chặt mày, mắt nhìn chăm chăm, lâm vào yên lặng thâm trầm.

Tân La làm phản, Du Quan luân hãm, trách nhiệm lớn nhất trong chuyện này đương nhiên là do hắn. Do hắn suy nghĩ không chu đáo! Hắn thật sự không ngờ người Tân La ngay lúc này dám chặn ngang thống dao, ngang nhiên làm phản. Hơn nữa hắn cũng có trách nhiệm khá lớn. Lúc trước nhìn thấy biểu hiện lơ đãng của Lý Giai Lạc, nhưng hắn lại không quyết đoán đúng lúc thay người...

Mặc Y bưng tới chén nước đặt trước mặt Tần Tiêu, nói nhỏ:

- Lão công, đừng suy nghĩ nhiều quá, thân mình quan trọng hơn.

Tần Tiêu chậm rãi vươn một bàn tay run rẩy cầm chén nước uống vài hớp, thì thào nói:

- Rốt cục ta cũng phải nghênh đón một trận chiến bại sao?

- Sẽ không!

Mặc Y kiên định nói:

- Lão công vĩnh viễn sẽ không thất bại, mọi tin tưởng huynh! Trước mắt còn chưa tới mức cùng đường bí lối, chúng ta vẫn còn cơ hội phản kích lật bàn!

Tần Tiêu lắc đầu cười khổ:

- Nếu đúng như suy đoán của ta, lúc này đại quân Tân La sẽ xâm lấn Doanh Châu. Ở Bạch Lang Thủy đại quân Khiết Đan sẽ xuôi nam đánh Doanh Châu. Nếu không tốt Hắc Thủy phía đông thuộc Bột Hải quốc

cũng sẽ cùng nhau đánh tới. Khó khăn! Khó khăn ah! Thật không ngờ cuối cùng ta thua trong tay của tặc nhà!

Mặc Y tràn đầy lo lắng nhìn vẻ mặt trầm trọng của Tần Tiêu, trong lòng đau đớn như bị xé rách. Nàng không hiểu chuyện quân sự, cũng không biết nói chuyện, lúc này thật không biết làm sao đi khuyên lão công của mình.

Tần Tiêu chống cằm, một tay nhẹ nhàng gõ lên bàn, ngồi yên không nhúc nhích, hàn quang dày đặc trong mắt, nhất thời trầm lặng nhú mày.

Kim Lương Phượng bước nhanh vào phòng nghị sự, tuy rằng vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng rõ ràng khẩn trương hơn ngày thường rất nhiều, bước chân cũng nhanh hơn. Tần Tiêu vẫn không nhúc nhích chỉ giương mắt nhìn hắn:

- Thế nào?

Kim Lương Phượng cầm chén nước trước mặt Tần Tiêu uống cạn, thở nhẹ một hơi nói:

- Tình huống còn chưa đến mức quá khẩn trương. Dân chúng đã trở về thành, không tạo thành đại hỗn loạn. Bốn cửa thành Doanh Châu đã giới nghiêm, an bài mười hai tiểu đội khuyên giải các phố thị. Nước cùng lương thực cũng đã cẩn thận điều phối canh giữ.

Trong chiến sự cũng sẽ không đến nỗi xảy ra đường rẽ.

- Được.

Tần Tiêu lên tiếng, có chút ngưng trọng nói:

- Vì sao còn chưa thấy Thiệu Hoành đến gặp ta? Có tin tức của hắn không? Hơn nữa lương thảo trong thành có thể chi trì bao lâu?

Kim Lương Phượng ngồi xuống ghế, dậm nhẹ lên chân mình, nói:

- Lương thảo là một vấn đề lớn. Đã sắp qua nửa tháng tiếp tế, lương thảo trong thành nhiều nhất chỉ chống đỡ được nửa tháng. Thiệu Hoành mang theo nhân mã khuyên giải tuần tra từ Du Quan tới Doanh Châu, phỏng chừng khẳng định đã khai chiến với người Tân La, muốn cứu Du Quan. Hiện tại chúng ta chỉ có thể ngóng trông hắn an toàn trở về, đem tình hình Du Quan kể lại chi tiết cho chúng ta, như vậy mới có thể bố trí đối địch tốt hơn.

Tần Tiêu nhú mày:

- Du Quan khẳng định đã mất. Trước mắt chúng ta cần không phải là đoạt lại Du Quan mà là đối mặt với địch nhân còn chưa hiện thân.

- Phải a...

Kim Lương Phượng nhăn mày:

- Người Khiết Đan cũng đã sắp đến...

Mặc Y cầm khay mang đến một chén cơm hai đĩa thức ăn, thêm một bầu rượu, nhìn thấy Kim Lương Phượng cũng có mặt, nói:

- Kim tiên sinh đã tới sao, hay là tôi chuẩn bị một bàn ăn nhỏ hai người ngồi xuống uống vài chén đi?

- Không uống rượu, có trà là được rồi.

Tần Tiêu nói:

- Muội đi làm một chút, sắc trời đã muộn còn chưa ăn cơm trưa. Kim tiên sinh không cần vội đi, cùng nhau dùng cơm.

- Được.

Kim Lương Phượng gật gật đầu nhìn nhìn Tần Tiêu. Phát hiện hôm nay hắn có chút khác thường. Trong lòng tự nhủ, người chưa từng chịu qua suy sụp cùng thất bại gặp phải chuyện như vậy sẽ biến thành bộ dáng ra sao đây?

Mặc Y làm cơm xong, Tần Tiêu gọi nàng ngồi xuống, ba người ngồi cùng bàn ăn cơm.

Tần Tiêu không nói chuyện, chỉ ăn ba chén lớn, uống hai chén canh, no đến ợ một hơi, lên tiếng:

- No rồi, ăn no mới có khí lực làm việc!

Hắn nhìn lên thấy Kim Lương Phượng cùng Mặc Y đều ngậy người nhìn hắn.

Tần Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Nhìn gì vậy?

Thanks

815. Chương 817 : Liều Mạng Một Lần. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 817 : Liều mạng một lần. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 817 : Liều mạng một lần. (1)

Kim Lương Phượng cười nói:

- Nguyên lai ngươi thích dùng việc ăn uống để giải quyết áp lực cùng nỗi buồn sao?

- A, cho là vậy đi.

Tần Tiêu chậm rì rì đi về phòng nghị sự, nói:

- Thiệu Hoành vì sao còn chưa về đây? Trong thành cũng chỉ có hai đại tướng như hắn cùng Hoàn Tử Đan, ta đang cần tìm người nghị sự, bỏ đi, chúng ta thương lượng trước.

Dứt lời, hắn nhìn Kim Lương Phượng vẫy tay hướng chỗ đại sa bàn đi tới.

Trong lòng Kim Lương Phượng buồn bực đi theo, thầm nhủ: Chỉ cố gắng ra vẻ bình tĩnh mà thôi đi!

Tần Tiêu đi vòng quanh đại sa bàn hai vòng, vươn bàn tay dùng ngón út gãi gãi cằm, cau mày nói:

- Trước mắt chỉ hi vọng Quách Tri Vận đừng làm nhục sứ mạng, cứng rắn đâm vào bên hông người Tân La, chặt đứt căn cơ của bọn hắn. Chỉ có như vậy chúng ta mới có thể giảm bớt áp lực cho U Châu cùng Doanh Châu, có được cơ hội phản kích.

- Hiện tại ta đã rõ dụng ý khi trước của ngươi.

Kim Lương Phượng nói:

- Nhưng ta thật sự không ngờ trong tình huống như vậy ngươi còn dám xuất hiểm chiêu! Ngươi có biết hay không, bộ đội của Quách Tri Vận mặc dù là kỵ binh Liêu Đông, nhưng một mình xâm nhập thọc sâu vào giữa rất dễ bị hai mặt thù địch, bị địch toàn tiêm. Cho dù đạt được thắng lợi nhất thời, nhưng thật dễ dàng lâm vào trùng vây, khó thể thoát thân.

Tần Tiêu chậm rãi lắc đầu:

- Đây đúng thật là hiểm chiêu, nhưng trước mắt ta không còn biện pháp nào tốt hơn. Nếu không cắt ngang Du Quan cùng hướng nam, đại quân Tân La có thể không chút kiêng nể thông qua Du Quan, trực tiếp đập vào Doanh Châu, U Châu hoặc là Nhiêu Nhạc đô hộ phủ. Du Quan là mảnh đất trái tim, nếu không phải đâm thẳng nó khiến mình bị thương, ta cũng muốn phong tỏa lại, làm đại quân Tân La không làm được gì ở đó. Mặt khác người cho rằng Trương Cửu Linh nhận được tin tức cũng sẽ không làm gì sao? Hắn cũng biết tầm quan trọng của Du Quan giống như ta. Nói không chừng lúc này hắn đã phái đội đột kích cắt hậu lộ của Du Quan, thậm chí là trực tiếp tấn công Du Quan. Toàn bộ Liêu Đông quân chúng ta có thể sống sót hay không, phải xem lần này chúng ta phối hợp như thế nào.

Kim Lương Phương có chút do dự nói:

- Người có lòng tin như vậy đối với Trương Cửu Linh sao?

- Có!

Tần Tiêu gật đầu:

- Một người từng trù hoạch binh biến long sĩ đầu, thiết kế dẫn dụ tiêu diệt vây cánh của Thái Bình công chúa, hẳn làm được việc đó không khó. Đối với khả năng nắm chắc đại cục cùng đoán trước chiến cuộc, một văn nhân chưa từng mang binh như hắn thậm chí còn bình tĩnh hơn cả người mang binh như chúng ta. Có câu nói chính là người ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, không phải sao?

- Hi vọng như thế đi.

Kim Lương Phương nói:

- Nhưng cho dù giải quyết được người Tân La ở Du Quan, địa phương thụ địch phía tây Doanh Châu vẫn hung hiểm vạn phần. Phòng tuyến thủy vực Bạch Lang hướng phương nam thật sự quá dài, không dễ phòng thủ, hiện tại người của Quách Tri Vận còn phải đi ra ngoài ngăn chặn, các bộ tộc mặt đông thái độ luôn mờ ám, Bột Hải quốc cũng chỉ mới chiêu hàng, sẽ là thời cơ tốt nhất cho bọn hắn đánh ngược lại. Nói tới đây, ta thật sự không dám tin tưởng thái độ làm người của Lý Vi Ẩn. Có lẽ lòng trung thành của hắn không cần hoài nghi, nhưng ta cũng không dám tin tưởng hắn chỉ dựa vào một vạn người mà có thể ngăn cản được đại quân Khiết Đan. Cho nên ta nghĩ hiện tại chúng ta nên phòng bị chính là vùng Sĩ Hộ Chân Hà phía bắc.

Tần Tiêu nhìn chằm chằm Kim Lương Phương một lúc, chậm rãi gật đầu:

- Người nói có đạo lý. Kinh địch lớn nhất vẫn là người Khiết Đan. Nhưng lần này bàn tay đen chân chính sau màn chính là người Đột Quyết.

- Ta cũng có cảm giác như thế!

Kim Lương Phương nói:

- Tuy rằng người Đột Quyết vẫn chưa thấy hiện thân, nhưng ta luôn có cảm giác có người đang trốn sau lưng thao tác hết thảy mọi chuyện. Thử nghĩ mà xem, sau khi liên quân Đột Quyết cùng Khiết Đan chiến bại, phương bắc an bình thật quá lâu. Trong khoảng thời gian này đủ cho bọn hắn mưu đồ trù hoạch rất nhiều sự tình. Uy vọng của Đột Quyết hẳn quốc so sánh với dĩ vãng tuy rằng đã xuống dốc, nhưng Mặc Xuyết vừa chết, ngược lại thanh trừ thật nhiều cảm thù của các bộ tộc thảo nguyên đối với Đột Quyết hẳn quốc. Huống chi quan hệ giữa bọn hắn vốn là môi hở răng lạnh, nếu rối rắm cùng nhau thì cũng không có gì là kỳ quái. Hiện tại ta chỉ cảm thấy kỳ quái chính là người Tân La vì sao cũng trộn lẫn vào? Phải biết rằng bọn hắn là nước phụ thuộc Đại Đường, là thần tử. Làm phản chẳng khác gì đứa con làm trái lại cha mình. Hơn nữa những năm gần đây bọn hắn vẫn rất nghe lời, lần này vì sao lại đột nhiên nhảy đi ra nháo sự?

- Có ai lại nguyện ý cúi thấp dưới người khác đây?

Tần Tiêu nói:

- Người Cao Ly luôn là đám người không biết điều, vết sẹo lành rồi thì lại quên đau. Mấy chục năm trước Đại Đường mấy lần xuất binh giúp bọn hắn bình định nội loạn, thống nhất vương quốc lập nên Tân La vương quốc. Nhưng mấy chục năm trôi qua, chỉ sợ bọn hắn đã sớm quên vết sẹo, không tự thủ bổn phận. Kim tiên sinh, người có biết hiện tại việc ta muốn làm nhất là gì sao?

- Làm gì?

Tần Tiêu vung tay, có chút trào phúng nói:

- Đem đám người Tân La hung hăng phiến ấy cái tát, sau đó một cước đá vào biển rộng nuôi cá mập!

- Được, người cũng đừng tự mình tưởng tượng.

Kim Lương Phương xem thường nói:

- Nên nghĩ biện pháp thực tế giải quyết nguy cơ trước mắt đi. Ta thật sự không nghĩ ra tới thời gian nguy cơ này người còn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra. đọc truyện mới nhất tại .

- Ta đang tự thả lỏng, hiểu không? Nếu người căng thẳng, đại não sẽ biến thành trống rỗng, không thể suy nghĩ ra chuyện gì.

Tần Tiêu cười nói:

- Được rồi, đùa giỡn một chút thôi, nói chính sự. Hiện tại trong thành Doanh Châu chỉ còn lại hai vạn Hồ Kỵ sư trung quân cùng một vạn người của Thiệu Hoành kia không biết có bao nhiêu người có thể quay về. Ta chuẩn bị buông tha phòng thủ Bạch Lang Thủy phía nam, đem toàn bộ hi vọng ký thác đến đội kỵ binh của Quách Tri Vận. Chỉ cần hấn thành công, người Tân La còn chưa thể đi tới được Bạch Lang Thủy. Người đừng xem đám Tân La kia đánh thật mãnh liệt chẳng khác gì những tên côn đồ bất cứ giá nào, nhưng chỉ có bề ngoài mà thôi, lực lượng không đủ. Nếu người liều mạng với bọn hấn, bọn hấn sẽ sợ hãi. Kinh địch chân chính đúng như lời người nói, chính là phương bắc Khiết Đan. Như vậy trong hai vạn Hồ Kỵ sư, phân một nửa cho Hoàn Tử Đan mang theo đến phía

đông, cùng Chu Dĩ Đệ phòng thủ người Mạt Hạt. Nếu lúc đó phải đánh nhau cũng không nhất định phải sợ bọn hấn. Một mình xâm nhập chủ động công kích thì không tốt, nhưng phòng thủ phản kích là thể mạnh của chúng ta. Những Hồ Kỵ sư còn lại ta mang đi toàn bộ qua phía bắc, hợp lại cùng Lý Vi Ẩn đối kháng man di Khiết Đan. Nhân mã của Thiệu Hoành mang về khẳng định phải chịu thương vong, đến lúc đó lưu lại Doanh Châu chính đồn cùng sắp xếp sẽ giao cho người.

- Không được, ta phản đối!

Kim Lương Phương nói:

Thanks

816. Chương 818 : Liều Mạng Một Lần. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 818 : Liều mạng một lần. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda nguồn

Chương 818 : Liều mạng một lần. (2)

- Nếu làm vậy Doanh Châu thật quá trống trải. Phòng chừng theo phía lạc quan, chỉ có một vạn nhân mã của Thiệu Hoành. Chút người như vậy còn có thể làm được gì? Vừa phân phối phòng ngự mặt đông, bắc còn vận chuyển lương thảo, làm yên lòng dân chúng, còn phải giới nghiêm thủ thành. Vạn nhất người Tân La thật sự đánh giết tới Doanh Châu, chúng ta chẳng phải là xong đời?

- Sẽ không, chúng ta sẽ không xong đời.

Tần Tiêu nói:

- Ở tình huống như hiện tại, không ra hiểm chiêu, kỳ chiêu thì không thể thay đổi chiến cuộc. Người Tân La chỉ là hổ giấy. Bọn hãn vô cơ xuất binh sẽ không đủ thực lực, chỉ cần Quách Tri Vận bám chặt lấy bọn hãn đợi khi Trương Cửu Linh phái người tiếp ứng, người Tân La tuyệt đối không dám đánh giết tới Doanh Châu, trừ phi bọn hãn điên rồi!

- Vạn nhất bọn hãn thật sự nổi điên thì sao?

Kim Lương Phương cau mày nói:

- Như vậy chúng ta phải khoanh tay chịu chết?

Tần Tiêu mở to hai mắt, tinh quang bộc phát:

- Trong thành Doanh Châu không phải còn hai mươi vạn dân chúng sao?

- Đạo lý thành phá người vong ai cũng biết, đến lúc đó người không thúc bọn hãn cùng nhau đi thủ thành được sao? Hơn nữa ta dẫn theo Hồ Kỵ sư có lực cơ động thật cường hãn, người Tân La nếu có thể từ Du Quan bỏ nhào vào Doanh Châu, ta còn không thể từ Sĩ Hộ Chân Hà chạy về Doanh Châu? Đám nhuyển chân tôm kia muốn cứng rắn đối chiến với Hồ Kỵ sư của lão tử ở dưới thành? Con mẹ nó, tới một tên chết một tên, tới một đôi chết một cặp!

Kim Lương Phương trầm mặc không nói gì, cuối cùng trấn định đáp một câu:

- Được, nghe người nói!

Nhưng trong lòng hãn không nhịn được lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: Chẳng thể trách ta đã sớm được nghe nói, Tần Tiêu khởi sự kỳ chiêu chồng chất, chiêu số gì cũng dám dùng.

Sở dĩ hoàng thượng cho hai chúng ta cùng hợp tác một chỗ, chỉ là muốn dựa vào ổn trọng cẩn thận của ta cùng phóng túng của hãn bù đắp cho nhau. Trước mắt xem ra chuyện ta lo chưa tới thì hãn đã nghĩ ra trước. Nhưng người như hãn cố tình lại muốn dùng hiểm chiêu...Đây chính là đại hiểm chiêu không thành công thì hủy diệt ah! Ai gặp phải tình huống này chỉ nghĩ làm sao bảo vệ chặt chẽ không thất thủ, không cần bị đại bại là tốt nhất.

Thế nhưng hãn còn muốn giành được thắng lợi, đánh bạc hết thầy cầu sống, mà không phải chỉ cố thủ! Tần Tiêu ah Tần Tiêu, rốt cục ngươi là một kẻ điên hay là một thiên tài?

Tần Tiêu liếm liếm môi, trong lòng mơ hồ có chút kích động, hãn cũng vì kế hoạch cùng bố cục liêu lĩnh to gan của mình mà cảm thấy hưng phấn lẫn kích thích. Liều mạng đổ một trận, không bị chiến bại chính là đại thắng. Hãn cần chính là cảm giác như thế! Lùi về toàn bộ binh lực cố thủ Doanh Châu chờ đợi Trương Cửu Linh cứu viện, đây không phải phong cách của hãn! Đội kỵ binh chỉ có thần kỳ mới có thể chiến thắng! Đánh giặc nếu chỉ lo theo đuổi ổn trọng, còn có cơ hội nào sáng tạo ra kỳ tích!

Vào đêm, giờ Dậu.

Trong phủ đô đốc ánh đèn sáng rực, Tần Tiêu triệu tập mấy tướng lĩnh Hồ Kỵ sư cùng nhau tình tế thương nghị chiến cuộc sắp tới. Đúng như suy đoán, mọi người đối với kế hoạch cùng an bài của Tần Tiêu cực kỳ hoảng sợ, đều cho rằng Tần Tiêu làm vậy thật sự quá mức mạo hiểm.

Loại tình huống trước mắt theo bản năng người nào cũng chỉ nghĩ đem toàn bộ binh lực tập trung đến Doanh Châu, nhưng Tần Tiêu lại chia tách binh lực, muốn cùng địch nhân dã chiến liêu lĩnh. Một vạn kỵ binh tinh nhuệ Tả Kiêu Vệ bị hãn văng ra ngoài, từng binh lính chỉ lưu lại lương khô cho sáu bảy ngày, Tần Tiêu chỉ nói với họ:

- Cướp lương của địch!

Hai vạn Hồ Kỵ sư cũng không hề lưu lại người nào, trong khi bộ đội của Thiệu Hoành còn chưa nhìn thấy bóng dáng.

Gặp phải vô số ngờ vực nghi hoặc, Tần Tiêu quyết đoán, ngang ngược hạ lệnh:

- Muốn mạng sống, muốn lập công, không muốn làm vương bát đản, thì đi theo ta! Cùng đám người xâm lược Đại Đường, liều mạng!

Mọi người cắn chặt răng:

- Dạ! Cùng kẻ xâm lược liều mạng!

Đêm đã khuya, Tần Tiêu tay cầm một chén đèn dầu, cẩn thận nghiên cứu bản đồ cùng sa bàn trong phòng nghị sự, không ngừng suy tính sắp xếp. Mặc Y cầm áo choàng phủ lên cho hần, sau đó cầm ngọn đèn trong tay hần, lặng lẽ đứng sang một bên.

Tần Tiêu nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Mặc Y, ôn nhu cười nói:

- Đi ngủ đi, không cần chờ ta.

- Không buồn ngủ.

Mặc Y mỉm cười:

- Huynh cần nghỉ ngơi nhiều mới tốt. Trước mắt đã sắp đại chiến, huynh đừng làm mệt suy sụp thân mình.

Tần Tiêu khẽ cười, lại tiếp tục nhìn bản đồ. Mặc Y ngơ ngẩn nhìn nam tử trước mắt, trong lòng dâng lên cảm xúc hỗn loạn. Vốn hần có thể trải qua những ngày tháng bình an an nhàn nhất trên đời, có lão bà nhi đồng, có ruộng có tiền, không cần u sầu điều gì. Nhưng hần lại chạy đến biên cương làm đại tướng trấn biên, nâng lên một bầu trời.

Hần chưa bao giờ nhắc tới khát vọng gì, hay lời nói hùng hồn lý tưởng gì đó, ngược lại hần luôn xem mình như một tiểu dân chúng, như một người thường. Hần cảm tính phong phú hơn bất cứ ai, khi thì nóng như lửa cháy, khi thì ôn nhu như nước. Nàng làm thê tử của hần mấy năm, đến bây giờ còn chưa hoàn toàn hiểu được hần là người như thế nào. Nếu cần dùng một từ để hình dung, chính là phức tạp. Tựa hồ không ai nhìn thấy rõ hần. Ở trước mặt hoàng đế hần là huynh đệ tốt, là thần tử tốt, là tướng quân tốt. Ở trước mặt thê tử hần là lão công tốt. Ở trước mặt tướng sĩ hần là một vị nguyên soái nghiêm khắc tài hoa. Ở trước mặt đồng liêu hần là người đáng để ghen tỵ, kiêng kỵ, tôn kính cùng e ngại.

Đồng thời ở trong mắt địch nhân nam nhân này tuyệt đối là kẻ khủng bố nhất. Không ai dự đoán được hần sẽ làm ra chuyện gì trên chiến trường...

Tần Tiêu cảm giác Mặc Y luôn nhìn mình chằm chằm, không khỏi quay đầu nghi hoặc hỏi:

- Nhìn gì đó, lão bà? Nhiều năm như vậy muội còn chưa xem đủ lão công của mình sao?

- Không phải.

Mặc Y mỉm cười, ôn nhu như gió mát mùa xuân:

- Muội chỉ đột nhiên cảm thấy được huynh rất thú vị. Muội vừa thử đem tính cách của huynh khái quát một chút, kết quả muội phát hiện muội không hiểu rõ huynh là hạng người gì.

- Nga? Chuyện này thật mới mẻ.

Tần Tiêu cười nói:

- Tuy rằng ta luôn không để ý người khác đánh giá, nhưng ý tưởng của lão bà mình vẫn nên nghe. Nói thử một chút, muội cảm thấy ta là người như thế nào?

- Chẳng ra gì.

Mặc Y cười khanh khách:

- Một lão công dối trá, một nam nhân giáo hoạt.

Tần Tiêu không nhịn được cười ha ha, ánh mắt híp lại. Hần biết Mặc Y không thích nói chuyện cũng không thiện đối đáp. Nàng chỉ đưa ra lời đánh giá đúng trọng tâm mà thôi.

Giáo hoạt ở từng miệng người nói ra sẽ có ý nghĩa bất đồng, nhưng quả thật là lời bình thích hợp nhất.

Tần Tiêu tiếp nhận ngọn đèn trong tay Mặc Y, ôm vai của nàng:

- Đi về ngủ thôi, chuyện ngày mai để mai làm, người luôn cần được nghỉ ngơi.

Mặc Y đột nhiên cảm giác mình biến thành tiểu cô nương năm xưa, trong lòng xúc động, nhẹ nhón chân hôn nhẹ lên mặt Tần Tiêu.

Tần Tiêu sửng sốt:

- Sao vậy?

Mặc Y che miệng cười khúc khích:

- Không cần hỏi, muội thích, được chứ?

Thanks

817. Chương 819 : Một Tên Tiểu Binh.

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 819 : Một tên tiểu binh.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 819 : Một tên tiểu binh.

- Ha ha!

Tần Tiêu nở nụ cười, trong lòng ấm áp. Hắn biết Mặc Y là người có cảm tình thâm trầm, không thích nói ra những lời ngọt ngào. Chỉ một nụ hôn đơn giản ở thời điểm nguy cơ hiện tại chính là biểu đạt tín niệm cùng quyết tâm bất ly bất khí của nàng.

Tần Tiêu dùng sức ôm chặt Mặc Y, hai người đi về hướng phòng ngủ. Nhưng đúng ngay lúc này ngoài cửa phủ truyền vào thanh âm ồn ào, sau đó nghe được tiếng người kêu to:

- Thiệu tướng quân đã trở lại!

Tần Tiêu nhất thời tinh thần tỉnh táo:

- Thiệu Hoàn đã trở lại! Mời hắn vào!

Một đội binh sĩ giơ cao đuốc chạy vào phủ đô đốc, toàn thân đầy bụi lẫn mệt mỏi, còn có vài người bị thương, trên thân dính máu. Thiệu Hoàn mặc áo giáp thất tha thất thểu chạy vào phủ, nhờ hai quân tốt dìu tới phòng nghị sự.

Tần Tiêu nhìn thấy nam nhân cương liệt gần bốn mươi tuổi kia lúc này ánh mắt đỏ rực, áo choàng rách nát, khải giáp hiện ra dấu vết chém giết, còn lưu vài mũi tên. Toàn thân hắn đầy máu, không biết là của hắn hay của người khác.

Thiệu Hoàn chạy tới trước mặt Tần Tiêu, hai tay đẩy binh tốt đang nâng đỡ, ngã quỵ xuống đất, hai tay chống mặt đất lớn tiếng kêu lên:

- Mặt tướng Thiệu Hoàn bái kiến đại soái! Mặt tướng nghe được lệnh triệu hồi của đại soái nhưng quay về chậm trễ, làm trái quân lệnh, thỉnh đại soái trừng phạt!

Tần Tiêu cau mày bước tới đưa tay kéo hắn đứng dậy, ngưng trọng nhìn hắn:

- Được rồi, sự tình gì ta cũng hiểu được gần hết. Trước tiên người ngồi nghỉ một lát, có lời gì thì từ từ nói. Truyền quân y chữa thương cho các tướng sĩ, an bài cơm canh!

Thiệu Hoàn lại dùng sức tránh khỏi tay Tần Tiêu, lớn tiếng nói:

- Đại soái, ngài trừng phạt tôi đi! Mặt tướng vô năng, mặt tướng là kẻ hèn nhất!

Tần Tiêu trầm giọng nói:

- Làm sao vậy? Không phải là đánh mất Du Quan sao, ta đã biết, không trách người.

- Nhưng mà...nhưng mà...

Thiệu Hoàn đầy vẻ thống khổ lẫn thê lương kêu lên:

- Nhưng mặt tướng lại không thể đem đại tướng quân Lý Giai Lạc đưa về, mặt tướng đáng chết!

Tần Tiêu nghe được trong lòng chấn động, đưa mắt nhìn sau lưng hắn, mỗi người đều cúi đầu, bộ dạng hổ thẹn lẫn phần hận. Tần Tiêu hít sâu một hơi, nặng nề nói:

- Hắn...hi sinh thật sao?

Thiệu Hoàn có chút ngây dại lắc đầu.

- Bị bắt sao?

Thiệu Hoàn vẫn lắc đầu, Tần Tiêu không nói chuyện, nhìn hắn chằm chằm, dùng ánh mắt như ý bảo là chuyện gì xảy ra? Thiệu Hoàn chợt quỳ sụp xuống trầm thấp nói:

- Mặt tướng mang theo các huynh đệ giết tới Du Quan, vừa lúc gặp được Lý tướng quân mang theo các huynh đệ phá vây. Tình huống ngay lúc đó vạn phần nguy cấp, Du Quan đã bị người Tân La công phá, Lý tướng quân đã không còn đường lui. Lúc ấy mặt tướng nhận được quân lệnh của đại soái triệu hồi, nhưng mà...nhưng mà mặt tướng không thể trở mắt nhìn thấy Lý đại tướng quân ôm lòng liều chết chém giết với quân địch. Mặt tướng đành chống lại quân lệnh, mang theo ba ngàn thiết kỵ giết đi vào!

Thiệu Hoàn giương mắt nhìn Tần Tiêu, thấy hắn không tỏ vẻ gì nhưng sắc mặt xanh mét, vì vậy tiếp tục nói:

- Đám người Tân La kia chỉ ý đông người, nhưng không chịu nổi một kích, không ngăn được quân ta xung phong liều chết. Lúc ấy mặt tướng mang theo ba ngàn tử sĩ giết vào trùng vây cứu ra Lý tướng quân, hơn nữa còn thuận lợi phá vây!

Trong lòng Tần Tiêu vui vẻ, ngữ khí bình tĩnh hỏi:

- Vậy hắn ở đâu?

Thiệu Hoàn có chút run rẩy đưa tay vào áo giáp, lấy ra một mảnh vải trắng loang lổ vết máu. Hắn đưa lên đỉnh đầu, buồn bã thống khổ nói:

- Lý đại tướng quân nói, hắn không còn mặt mũi về gặp đại soái, cũng không còn mặt mũi trở về đối mặt với mấy chục vạn quân dân Doanh Châu. Hắn còn nói, năm đó là đại soái tự mình cứu hắn thoát khỏi nhà giam Ngự Sử Thai, nhưng hắn đã phụ lòng của đại soái, hắn...hắn xấu hổ làm người...vì thế liền...rút kiếm tự vận!

Nói tới đây, Thiệu Hoàn cùng hơn mười quân tốt phía sau đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Tần Tiêu chậm rãi vươn tay, tiếp nhận mảnh vải trắng loang lổ vết máu, mở ra xem, là huyết thư của Lý Giai Lạc:

- Tội tướng Lý Giai Lạc hổ thẹn bái dưới trướng Liêu Dương Vương Tần đại nguyên soái, tội tướng vô năng làm mất Du Quan, muôn lần chết khó thể chuộc tội. Vốn tội tướng muốn cùng hi sinh với Du Quan, không ngờ Thiệu Hoàn tướng quân lại mạo hiểm đem tội tướng cứu ra. Tuy rằng như thế tội tướng cũng không còn mặt mũi trở về, chỉ có thể dùng chút hơi tàn này chuộc tội của mình! Nếu còn có kiếp sau, tội tướng thật nguyện ý lại đến tham gia quân ngũ dưới trướng đại soái, làm binh Đại Đường, làm binh của đại soái, tội tướng bái tạ đại soái...

Tay Tần Tiêu phát run lên.

Đại tướng quân Lý Giai Lạc, không ngờ người...lấy cái chết chuộc tội! Chiến hữu của ta, hán tử tâm huyết ah, chẳng lẽ người nghĩ ta thật sự xử phạt người sao? Du Quan luân hãm, người có trách nhiệm lớn nhất chính là Tần mỡ đây, người rõ ràng dùng cái chết của mình gánh tội cho ta ah!

Thiệu Hoành nằm úp sấp nghen ngào, oán hận nện tay dưới đất quát:

- Mặt tướng vô năng, vô năng ah! Vốn chúng tôi chỉ còn cách thành Doanh Châu ba mươi dặm, đại tướng quân nói ngừng lại nên mặt tướng cũng không hoài nghi, liền dừng ngựa nghỉ tạm. Chỉ qua không lâu, đã nhìn thấy đại tướng quân đột ngột rút kiếm tự vận, bên người chỉ lưu lại phần huyết thư này...

Quân tốt quý sau lưng hãn cũng khóc rống lên, chẳng khác gì những hài tử đang nức nở.

Đúng lúc này, bốn quân tốt canh cửa tay nâng một chiếc cang chậm rãi đi vào. Trên cang đắp lên chiến bào rách nát nhuộm đầy máu đen. Bước chân Tần Tiêu có chút nặng nề đi về phía trước, chiếc cang dừng lại.

Bốn phía đều im ắng, không ai lên tiếng nói chuyện. Chỉ ngẫu nhiên nghe được tiếng áo giáp xào xạc, cùng thanh âm tiếng đuốc cháy tí tách.

Tần Tiêu vươn tay, chậm rãi mở ra một góc chiến bào, gương mặt đầy máu đen của Lý Giai Lạc từ từ lộ ra.

Mũ cùng áo giáp của hãn tràn đầy máu tươi, toàn thân hơn hai mươi miệng vết thương, tay còn nắm chặt chuôi đao.

Chuôi đao...hãn dùng để tự vận...

Trên cổ hãn hiện ra một vết máu thật dài đã khô cạn lại, toàn thân lạnh giá. Một nam nhân như thế đã hồn du thiên ngoại, vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại, vĩnh viễn không thể tiếp tục cùng Tần Tiêu chiến đấu.

Tần Tiêu nỗ lực khống chế tâm tình của mình, run rẩy đưa tay muốn rút chuôi đao, nhưng làm thế nào cũng rút không ra.

Lý Giai Lạc ngựa chiến cả đời, dù chết cũng nắm chặt đao không chút thả lỏng.

Chung quanh đã có thật nhiều quân tốt cúi đầu chảy nước mắt. Những người này đều là tướng sĩ Tả Kiêu Vệ đi theo Lý Giai Lạc nhiều năm. Thiệu Hoành vẫn quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói:

- Đại soái, phát binh đi! Báo thù cho đại tướng quân, giết sạch đám người Tân La!

- Đại soái, phát binh đi!

Mọi người cùng nhau hô to lên.

Tần Tiêu vung mạnh tay, mọi người nhất thời an tĩnh trở lại.

- Đem đại tướng quân Lý Giai Lạc an táng trọng thể phía tây nam Doanh Châu, đối mặt Trường An. Thiệu Hoành, người chính đồn nhân mã, chuẩn bị phòng giữ Doanh Châu thành. Nhớ kỹ, hết thảy nghe theo lệnh điều khiển của hành quân trưởng sử Kim Lương Phượng!

Thanks

818. Chương 820 : Đem Binh Bắc Thượng. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trọng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 820 : Đem binh bắc thượng. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 820 : Đem binh bắc thượng. (1)

Thanh âm Tần Tiêu khô khan vang lên, trầm trọng như đá:

- Gia quyến...Lý Giai Lạc, đưa đến trong phủ đô đốc, tạm thời do ta tự mình chiếu cố. Chờ sau khi giải vây, ta thượng biểu triều đình nói rõ việc này, triều đình tự có công luận!

- Đại soái, người đã chết rồi, còn nghĩ những điều này có ích lợi gì?

Thiệu Hoàn kích động kêu to lên:

- Đại soái, phát binh, phát binh ah! Phát binh báo thù cho đại tướng quân! Giết sạch người Tân La, huyết tẩy Tân La!

- Chấp hành quân lệnh!

Tần Tiêu trầm giọng quát:

- Bây giờ không phải thời gian xử trí theo cảm tính. Nếu không muốn phát sinh chuyện hôm nay lần nữa, thì làm theo lời của ta!

Dứt lời, Tần Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi tức giận gầm hét lên:

- Người Tân La, ta sẽ không bỏ qua cho bọn hần!

Dứt lời, Tần Tiêu đi nhanh về hướng hậu viện.

Mặc Y vội vàng bước theo, vừa đi vào phòng ngủ, Tần Tiêu trở tay đóng cửa lại, nhất thời nước mắt đầy mắt, hai tay ôm chặt miệng mình ô ô khóc lên.

Mặc Y đau lòng ôm hần, cùng chảy nước mắt. Nàng hiểu rõ ràng, Tần Tiêu là Đại Đường chiến thần, là thống soái cùng cột trụ tinh thần của Liêu Đông quân, hần không thể rơi nước mắt trước mặt tướng sĩ. Nhưng nàng càng hiểu rõ, trong lòng hần bị thống cùng hối hận hơn xa bất luận kẻ nào. Tình cảnh này ai cũng có thể khóc rống thất thanh, chỉ riêng Tần Tiêu là không thể!

Ngày hôm sau, trời sắp sáng.

Tần Tiêu suốt một đêm không ngủ, chợt nghe bên ngoài truyền vào thanh âm non nớt:

- Ah...ah...ah...

Hần nghi hoặc mở mắt xuống giường, hé cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy trong vườn có một tiểu nam hài được vài tuổi, cầm một thanh võ đao, đang luyện tập chém xuống. Nhìn tư thế của đứa bé, tuy rằng lực đạo tốc độ không tốt lắm, nhưng lại có vài phần phong thái của quân nhân Đại Đường, giờ tay nhắc chân hổ hổ sinh uy, đang tự mình luyện tập không ngừng.

Tần Tiêu nhìn lên sắc trời còn có chút âm u, còn rất sớm. Trong lòng nghi hoặc, khoác áo choàng, đi ra ngoài vườn.

Hài tử kia vẫn say sưa luyện đao, hoàn toàn không biết Tần Tiêu đã đến sau lưng hần.

Tần Tiêu lúc này càng nhìn thấy rõ ràng, đây chính là đao pháp nhập môn của Đường quân, chỉ là hài tử luyện tập có chút sai lầm, vì thế nhện không được lên tiếng:

- Chiêu này sai lầm rồi!

Tiểu nam hài nghe được thanh âm quay đầu lại, thấy được Tần Tiêu, quỳ một gối cúi đầu:

- Bái kiến Liêu Dương Vương, đại nguyên soái!

Tần Tiêu nghi hoặc tiến lên, ngồi xổm người xuống hỏi:

- Cháu nhận thức ta? Ai dạy cháu quân lễ này?

- Cháu nhận thức ngài, ngài là Đại Đường chiến thần, là tướng quân mà cha cháu sùng bái nhất!

Thanh âm của tiểu nam hài non nớt, nhưng nói thật nề nếp:

- Phụ thân nói với cháu, sau khi trưởng thành phải làm nam nhân như đại nguyên soái.

- Phụ thân cháu?

Tần Tiêu kéo hài tử đứng lên:

- Phụ thân cháu là ai?

Tiểu nam hài đứng thẳng thân thể, ưỡn ngực, thập phần tự hào lớn tiếng nói:

- Đại Đường Tả Kiêu Vệ đại tướng quân, Lý Giai Lạc!

Tần Tiêu nhất thời sửng sốt:

- Cháu là...nhi tử của Lý Giai Lạc?

Lúc này hắn mới nhớ tới đêm qua mình hạ lệnh đón gia quyến của Lý Giai Lạc đến phủ.

- Nói cho ta biết, cháu tên là gì?

Tiểu nam hài giống như một quân nhân nhìn thẳng phía trước, đứng nghiêm, nhấn mạnh từng chữ:

- Lý Quang Battles!

Lý Quang Battles, ba chữ này khiến Tần Tiêu lắp bắp kinh hãi.

Nhi tử của Lý Giai Lạc lại là Lý Quang Battles, vì sao trước kia hắn vẫn luôn không biết?

Tần Tiêu nhìn nhi đồng chỉ mới sáu bảy tuổi nhưng lại tỏ vẻ như người trưởng thành, không khỏi cảm thấy vô cùng hứng thú. Lý Quang Battles, danh tướng trong lịch sử Đại Đường, hiện tại lại gặp hắn, chẳng lẽ chính là ý trời?

- Lý Quang Battles, ta hỏi cháu.

Tần Tiêu nói:

- Cháu có biết phụ thân cháu đã hi sinh không?

- Biết!

Lý Quang Battles vẫn không nhúc nhích, đứng nghiêm.

- Vậy cháu...không thương tâm sao?

Cho dù có chút không tình nguyện nhưng Tần Tiêu vẫn hỏi.

- Cháu...

Nhi đồng dù sao vẫn là nhi đồng, nói tới đây, hiển nhiên lộ ra thần sắc thương cảm, cúi đầu nói nhỏ:

- Thương tâm!

Tần Tiêu nhớ rõ Lý Giai Lạc có nói qua, hi vọng mình có thể buông tha cho người nhà của hắn.

Buông tha? Vì sao hắn phải dùng từ này đây? Chẳng lẽ ở trong lòng hắn mình là người khác nghiệt lại vô tình như thế sao? Cho dù Lý Giai Lạc không làm tròn bổn phận làm trái quân lệnh, cũng không đến nỗi khiến cho gia quyến chịu liên lụy. Huống chi ở thời khắc sau cùng hắn cũng không quên mình là quân nhân Đại Đường, dùng tín nhiệm liều mạng phải chết mà chiến đấu. Người như vậy, là anh hùng ah!

- Lý Quang Battles, cháu thích gì nhất?

Tần Tiêu hỏi, hắn muốn đem lòng áy náy cùng tiếc hận đối với Lý Giai Lạc bồi thường cho Lý Quang Battles.

- Tham gia quân ngũ!

Lý Quang Battles không chút nghĩ ngợi liền nói.

Tần Tiêu khẽ cười:

- Ý ta muốn hỏi cháu thích nhất đồ vật gì?

Lý Quang Bất nghĩ nghĩ, đem vỏ đao đưa tới trước mặt Tần Tiêu nói:

- Cháu thích nhất chính là đao. Đây là vỏ đao của phụ thân, chuôi đao bị phụ thân nắm chặt trên tay không cách nào lấy xuống. Chỉ lưu lại vỏ đao này làm kỷ niệm...

Tần Tiêu cầm lấy vỏ đao, tinh tế vuốt ve một lúc. Đây là một vỏ đao bình thường có chút già cỗi, không có địa phương nào đặc biệt. Đặc thù duy nhất là trên thân vỏ đao khắc vài chữ xiêu vẹo: “Đại Đường Lý Giai Lạc”.

- Cháu khắc sao?

Tần Tiêu nhẹ giọng hỏi. Trước mắt hắn lại hiện ra vẻ mặt vui cười cùng giọng nói hình ảnh của Lý Giai Lạc. Tuy rằng thời gian ở chung không dài, tình cảm giữa đôi bên so sánh với Lý Tự Nghiệp cùng Thạch Thu Giản vẫn có chút chênh lệch, nhưng dù sao cũng là chiến hữu cùng vào sinh ra tử, trong lòng Tần Tiêu chợt nổi lên thương cảm vô hạn.

- Dạ!

Lý Quang Bất đáp, thần sắc có chút ngại ngùng:

- Cháu...khắc không đẹp, cháu viết chữ, có chút khó xem.

- Không, tốt lắm.

Tần Tiêu đem vỏ đao trả lại cho Lý Quang Bất, gỡ xuống chuôi Phong Tuyết đao mà Kim Lương Phượng tạo ra cho hắn, đưa tới trước mặt Lý Quang Bất:

- Cầm đi!

- Không...không thể!

Lý Quang Bất có chút kinh sợ lui về phía sau:

- Phụ thân đã nói với cháu, đại soái có ba kiện bảo vật, Phượng Sí Lưu Kim Đang, Phong Tuyết đao cùng Đàm Kim Mã, đều là vật mà đại soái thích nhất. Cháu...cháu không thể nhận!

- Cha cháu chưa nói với cháu, đao kiếm cùng chiến mã chỉ đưa tặng cho anh hùng hảo hán sao?

Về mặt Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Cầm đi, tiểu anh hùng!

Lý Quang Bất kẹp vỏ đao của phụ thân trong tay, nghi hoặc lại hưng phấn chậm rãi vươn tay ra vừa muốn tiếp nhận trường đao, không ngờ từ phía sau truyền tới thanh âm của một nữ nhân:

- Không thể, Quang Bất!

Lý Quang Bất nhanh chóng rút tay về, quay đầu kêu lên một tiếng:

- Mẫu thân!

Một phụ nhân đầu mang tang trắng, khoảng hơn ba mươi chạy nhanh tới quỳ rạp trước mặt Tần Tiêu:

- Kinh động đến vương gia, xin thứ tội!

- Phu nhân xin đứng lên!

Tần Tiêu nói:

- Không kinh động gì đến ta, Quang Bất là một hài tử tốt, ta thật thích!

- Vương gia quá yêu!

Lý phu nhân đứng dậy, sợ hãi đứng sang một bên cúi đầu nói:

- Là tôi dạy dỗ không tốt, làm cho hài tử không biết cấp bậc lễ nghĩa. Quang Bất, còn không mau nhận lỗi với vương gia.

Thanks

819. Chương 821 : Đem Binh Bắc Thượng. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 821 : Đem binh bắc thượng. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 821 : Đem binh bắc thượng. (2)

- Không cần, tiểu hài tử không làm sai việc gì.

Tần Tiêu khẽ thở dài một hơi, nói:

- Gia quyến của trung liệt đã hi sinh, triều đình cần nên chiếu cố nhiều hơn. Sau này các người cứ ở lại phủ đô đốc đi, ta sẽ phái người đến hầu hạ. Hài tử Quang Bất này không tệ, nếu phu nhân nguyện ý ta muốn cho hài tử một cơ hội, tự mình dạy dỗ nhi đồng!

- Việc này...

Lý phu nhân vừa kinh hãi vừa vui mừng, do dự nói:

- Làm sao dám đảm đương...

Tần Tiêu mỉm cười:

- Không có vấn đề gì. Ta nhìn dáng vẻ của nhi đồng, đã nghĩ tới phụ thân của hắn bất người hoành đao rong ruổi chiến trường. Ta cũng hi vọng hồn thiêng của Giai Lạc huynh có thể nhìn thấy con mình có tiền đồ thật tốt. Lại nói cái chết của Giai Lạc huynh ta cũng không thể trốn tránh trách nhiệm. Phu nhân hãy xem như vì thành toàn cho ta đi. Ta nghĩ...chuộc tội!

- Đại nguyên soái không có tội!

Lý Quang Bất chợt lên tiếng:

- Khi phụ thân còn sống thường xuyên dạy cháu, không có triều đình không phải, không có hoàng đế không phải, không có quân lệnh không đúng. Người tham gia quân ngũ cần lấy việc phục tùng quân lệnh làm thiên chức. Cho dù hi sinh nơi chiến trường hắn phải cảm thấy kiêu ngạo cùng quang vinh!

- Lý Quang Bất, ta hỏi cháu, cháu nguyện ý giống như phụ thân cháu, làm một vị tướng quân không?

Tần Tiêu nhìn nhi đồng thành thực không hợp tuổi, chăm chú hỏi:

- Cháu phải biết rằng, tham gia quân ngũ rất cực khổ.

- Cháu nguyện ý! Cháu không sợ khổ!

Lý Quang Bất thập phần nhận chân nói:

- Năm nay cháu bảy tuổi, đã có thể cưỡi ngựa! Phụ thân đã nói với cháu, trong Khiết Đan bộ tộc nếu tám tuổi còn chưa thể cưỡi ngựa, chính là kẻ hèn nhất. Cháu không phải kẻ hèn nhất, cháu muốn làm tướng quân, làm đại tướng quân!

Tần Tiêu nhìn dáng vẻ nhận chân của nhi đồng, không khỏi nở nụ cười:

- Vậy cháu nguyên ý đi theo bên cạnh ta sao?

Lý Quang Bật nghi hoặc chớp mắt nhìn Tần Tiêu, lại nhìn nhìn mẫu thân, thấp giọng nói:

- Đi theo bên người đại soái, cháu làm gì?

- Đứa ngốc, mau quỳ xuống bái vương gia đi!

Thanh âm Lý phu nhân đã nghẹn ngào, ngẩng đầu nhìn lên không trung, bi thương nói:

- Vương gia muốn thu con làm đồ đệ. Hồn thiêng của cha con nhất định sẽ vui vẻ mà cười.

Lý Quang Bật nhất thời quỳ xuống muốn phục lạy, Tần Tiêu lên tiếng ngăn cản:

- Chậm đã!

- Ta đã thu hai đồ đệ, không dự tính tiếp tục thu đồ đệ.

Tần Tiêu nói:

- Nếu phu nhân nguyên ý, để Quang Bật gọi ta một tiếng nghĩa phụ đi!

Trời đã sáng hẳn, trong phòng nghị sự phủ đô đốc đã tụ đầy người. Thiệu Hoàn mang theo nhân mã trở lại, cũng may tổn thất không lớn, còn tỏ rõ uy phong tại Du Quan.

Người Tân La có chút khiếp đảm không dám đuổi giết đến Doanh Châu, mấy vạn binh mã Doanh Châu làm bọn hãn vô cùng kiêng kỵ.

Tần Tiêu ngồi trên soái vị, nhìn các tướng quân đang tràn đầy phần nộ bên dưới, ánh mắt lạnh lùng, không nói một lời.

Cái chết của Lý Giai Lạc làm mọi người bị phần dị thường.

Hiện tại chỉ cần Tần Tiêu ra lệnh một tiếng, những người này sẽ giống như những đầu hùng sư phần nộ đánh thẳng về phía Du Quan tìm người Tân La liều mạng. Nhưng Tần Tiêu biết bây giờ còn không phải lúc. Người Tân La tấn công Du Quan, đây chỉ là sự bắt đầu của đại âm mưu. Mục tiêu của bọn hãn là hoàn toàn đánh tan Liêu Đông quân, cô lập cùng bao vây tiêu diệt Doanh Châu. Nếu lúc này Đường quân lao ra cướp đoạt lại Du Quan, người Khiết Đan cùng Mạt Hạt nhất định sẽ nhân cơ hội tấn công Doanh Châu. Đến lúc đó hai mươi vạn dân chúng Doanh Châu khẳng định phải xong đời.

Qua hồi lâu mọi người mới chú ý tới sắc mặt Tần Tiêu không tốt lắm, liền tự giác yên tĩnh trở lại.

Tần Tiêu ho nhẹ một tiếng, nhìn Thiệu Hoàn nói:

- Thiệu tướng quân, người kể lại tình huống của Du Quan cùng Tân La quân một chút ọi người hiểu rõ.

Thiệu Hoàn nói:

- Hồi đại soái, Du Quan đã bị đại quân Tân La công phá cùng chiếm đoạt. Đại quân Tân La tổng cộng có hai vạn người, đều là binh mã của An Đông đô hộ phủ.

Tần Tiêu nhìn qua Kim Lương Phượng:

- Hiện tại đại đô hộ An Đông đô hộ phủ là ai?

- Cao Văn Giản!

Sắc mặt Kim Lương Phượng có chút âm trầm, ngưng trọng nói:

- Cao Văn Giản vốn là hậu duệ của quý tộc Cao Lệ đã suy tàn. Sau khi Cao Lệ diệt vong, hãn rơi vào Đột Quyết, được Mặc Xuyết thu dưỡng, gả nữ nhi cho hãn. Về sau hãn quay về Tân La, bởi vì gia tộc nguyên lai ảnh hưởng nên trở thành Mặc Ly Chi của Tân La (tương đương tể tướng, thống soái tam quân) đồng thời kiêm nhiệm đại đô hộ An Đông đô hộ phủ, trở thành môn phiệt có thực lực nhất Tân La. Nói đến cùng cũng bởi vì có Mặc Xuyết ủng hộ sau lưng, Tân La cùng Hề tộc giáp giới, vì vậy Hề tộc cũng biến thành thần chú của Mặc Xuyết. Đây là tin tức mà ty chức mới tìm hiểu được gần đây, thật hổ thẹn!

Tần Tiêu chậm rãi gật gật đầu:

- Nói như vậy Tần La Mạc Ly Chi Cao Văn Giản đánh danh nghĩa báo thù cho Mạc Xuyết mà làm phản Đại Đường sao? Tên gia hỏa kia thật đúng là không sợ chết ah! Không chỉ ruồng bỏ Đại Đường, còn ruồng bỏ Tần La. Xem ra hắn chỉ muốn khôi phục uy phong của Cao Lệ ngày xưa. Chiếm cứ Du Quan, dùng Du Quan làm bàn đạp tấn công phía bắc lãnh thổ Đại Đường, như vậy phía bắc Đại Đường bị hắn cô lập, hắn có thể tùy ý làm bậy!

- Chiều theo tình huống hiện tại quả thật là như thế.

Kim Lương Phượng nói:

- Cao Văn Giản là một người có dã tâm. Được Mạc Xuyết ủng hộ trở lại Tần La, dùng tiền tài cùng vũ lực mà Mạc Xuyết cung cấp nhanh chóng lấy được sự ủng hộ của quý tộc Cao Lệ, chỉ vài năm ngắn ngủi đã nhảy lên chức vị Mạc Ly Chi, làm mất quyền lực Tần La vương. Lần này Mạc Xuyết tử vong, thế cục đông bắc nhất thời hỗn loạn, hắn liền thừa dịp suất binh làm phản. Ta phỏng chừng trong chuyện này nhất định có người Đột Quyết xúi giục cùng giết dây.

- Phải! Năm xưa những thủ đoạn của Mạc Xuyết đều do Đôn Dục Cốc đưa ra. Hiện tại hắn không khả năng không biết trong Tần La còn cất giấu quân cờ này.

Tần Tiêu nói:

- Bây giờ nhìn lại cái gì mà cầu hòa, cầu thân, đều chỉ mê hoặc chúng ta. Mục đích thực sự của bọn họ là muốn xâm lược đông bắc Đại Đường!

- Cũng không hẳn là mê hoặc.

Kim Lương Phượng nói:

- Hòa, đối với người Đột Quyết mới có lợi. Ta phỏng chừng lần này người Đột Quyết sẽ không trực tiếp ra mặt tham dự cuộc chiến này. Bởi vì bọn họ không muốn tiếp tục vạch mặt với Đại Đường. Trước mắt đại âm mưu lần này chỉ là vì muốn lấy được điều kiện có lợi trong hòa đàm mà thôi. Cũng giống như ý tứ mà Tì Già Khả Hãn muốn thông hôn với đại soái lúc trước.

Tần Tiêu chậm rãi gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: Đôn Dục Cốc quả nhiên ngoan độc! Văn không được thì động võ. Tóm lại hắn muốn lao đồ vật tại đông bắc, sau đó khiến cho Đại Đường cùng Đột Quyết giảng hòa. Thứ nhất phái người tới hòa thân, làm cho ta mê hoặc khinh thường, sau đó lại xúi giục hành động quân sự, đánh ta bất ngờ không thể đối phó...Được rồi, lần này xem như người thắng lần thứ nhất.

Thanks

820. Chương 822 : Huyết Chiến. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 822 : Huyết chiến. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 822 : Huyết chiến. (1)

Muốn Tần mổ khoanh tay chịu chết, tựa hồ không dễ dàng như vậy! Người Tần La, chỉ là vai hề! Lại dám nói giáo cho giặc, xem ta làm sao thu thập các ngươi!

- Ban lệnh!

Tần Tiêu đứng dậy, trầm giọng quát.

Mọi người đồng loạt đứng nghiêm, lắng nghe mệnh lệnh.

- Lệnh thứ nhất, Kim Lương Phượng quyền đô đốc Doanh Châu, quản hạt nhân mã dưới trướng Thiệu Hoành, cố thủ thành Doanh Châu, điều phối lương thảo tam quân. Hoàn Tử Đan lĩnh một vạn Hồ Kỵ sư tụ hội cùng đội ngũ của Chu Dĩ Đệ, tách ra trú đóng phòng ngự mặt đông Doanh Châu. Bốn soái đích thân lĩnh một vạn Hồ Kỵ sư tiến tới Sĩ Hộ Chân Hà hướng bắc!

Tần Tiêu ngưng thần nhìn thoáng qua mọi người trong phòng, trầm giọng quát:

- Mọi người đều phải ôm tín niệm liều chết, cùng quân địch quyết một trận tử chiến, tuân thủ nghiêm chỉnh quân lệnh, không được tùy ý làm bậy. Người trái lệnh, quân pháp nghiêm trị!

- Dạ!

Mọi người cùng hô vang, tiếng hô rung trời.

Trong phòng ngủ phủ đô đốc, Mặc Y giúp Tần Tiêu buộc áo choàng, tay có chút phát run. Chuyện giúp hắn thay quần áo nàng đã làm qua không biết bao nhiêu lần, nhưng hôm nay cảm giác tâm thần không yên.

Tần Tiêu nắm tay nàng hỏi:

- Run cái gì? Muội sợ sao?

- Không có, không phải.

Sắc mặt Mặc Y có chút tái nhợt, miễn cưỡng cười nói:

- Muội chỉ hi vọng huynh có thể bình an là tốt rồi.

- Yên tâm đi, không có việc gì.

Tần Tiêu cầm qua Thuần Quân kiếm, buộc lên lưng:

- Muội ngoan ngoãn ở lại Doanh Châu, cùng Kim Lương Phượng thủ thành. Lần này đi Sĩ Hộ Chân Hà, muội đừng đi theo.

- Dạ...

Mặc Y cắn môi gật đầu đáp ứng. Dù trong lòng không muốn, nhưng hiện tại nàng cũng không thể tranh chấp với Tần Tiêu, miễn làm cho hắn phiền lòng. Nàng nhìn Thuần Quân kiếm, cảm giác như mình luôn đi theo bên cạnh hắn, trên mặt nổi lên ý cười thỏa mãn.

Tần Tiêu nhìn nàng mỉm cười:

- Cho ta mượn dùng bảo kiếm của muội, còn nữa, có thời gian giúp ta chiêu cố Lý Quang Bật một chút, dạy võ nghệ cho nó, dạy cho nó biết chữ. Tiểu tử kia là một hảo mẫu, ta rất thích.

- Muội đã biết, lão công. nguồn

Mặc Y sửa sang lại áo giáp của Tần Tiêu thêm một lần, lưu luyến nhìn hắn thật lâu.

Tần Tiêu vươn tay ôm nàng vào lòng, thì thầm nói:

- Bảo trọng! Chờ ta trở lại!

- Dạ!

Mặc Y nhắm mắt lại ngẩng đầu lên. Tần Tiêu hôn nhẹ lên môi nàng, đi nhanh ra ngoài.

Ngoài cửa rất nhanh truyền vào tiếng ngựa hí cùng tiếng vó ngựa rền vang. Tần Tiêu đã chạy ra khỏi phủ đô đốc. Nước mắt Mặc Y chợt chảy ra, chính nàng cũng không biết vì sao gần đây luôn chảy nước mắt. Nhất là từ đêm qua, trong lòng nàng luôn chua xót.

Một nam nhân như vậy, nguyên lai cũng sẽ khóc ah...

Hổ Kỵ sư đã tập kết ngoài thành, chỉ là dân phu vận chuyển lương thảo quân nhu quá chậm, suốt nửa ngày vẫn chưa vận chuyển xong. Ngay lúc này Lý Vi Ẩn phái người đưa tới cấp báo:

- Ba vạn đại quân Khiết Đan xâm phạm, đại bộ phận đang hướng Sĩ Hộ Chân Hà đi tới!

Trong lòng Tần Tiêu nhất thời căng thẳng, quyết đoán hạ lệnh:

- Không mang theo lương thảo quân nhu, toàn quân ra roi thúc ngựa, khẩn cấp chạy tới Sĩ Hộ Chân Hà!

Nhất thời một vạn kinh kỵ binh hướng phía bắc chạy chồm, đem việc cung cấp lương thảo hoàn toàn giao cho quyền đô đốc Kim Lương Phượng.

Tần Tiêu cầm phượng sí lưu kim đang, chưa từng có cảm giác nó nặng nề như hôm nay. Bởi vì cái chết của Lý Giai Lạc làm tâm tình của hắn trở nên trầm trọng, hoặc là vì chiến cuộc không thể đoán trước làm trong lòng hắn bịt kín một tầng bóng ma.

Đây là một cuộc chiến tranh mà không thể đoán trước kết cục. Đối với mọi người Tần Tiêu đều có thể lừa gạt, làm cho bọn họ quên đi nỗi sợ hãi, có được tín niệm tất thắng như dĩ vãng, chỉ một lòng nghĩ đến giết địch.

Nhưng hắn lại không thể lừa gạt được chính mình. Hắn hiểu thật rõ ràng, lần này hắn thật sự không có nhiều cơ hội xoay chuyển. Nhưng hắn là đại nguyên soái, là cột trụ tinh thần của toàn quân, trừ phi hắn tử vong sa trường, nếu không tuyệt đối không thể ngã xuống. Trên người của hắn mang theo tính mạng mấy chục vạn người!

Hiện tại Doanh Châu chẳng khác gì đang ngồi trên miệng núi lửa, tùy thời đều sẽ tan thành mây khói. Không có tiếp tế, tứ phía bị vây, tứ phía bị đánh, lại không thời gian chờ đợi ngoại viện. Nói không chừng chính Trương Cửu Linh còn lâm vào khó khăn hơn hắn. Nếu địch nhân đã tính kế Doanh Châu đến như thế, không lý do bỏ qua cho U Châu. Mười ba vạn Liêu Đông quân, hắn lại mang đi bảy vạn, địa vực U Châu càng rộng, chỉ có sáu vạn nhân mã tình thế thật không chút lạc quan.

Hiện tại trừ bỏ ôm ý nghĩ phải chết cùng địch nhân huyết chiến một trận, đã không còn đường lựa chọn nào khác.

Mỗi cuộc chiến đấu kế tiếp đều là tàn khốc huyết tinh, một sống một chết!

Nửa ngày trôi qua, đại quân đã tiến tới hai trăm dặm, Tần Tiêu hạ lệnh dừng lại cho ngựa nghỉ ngơi một chút, mọi người ăn lương khô mang theo. Còn nghỉ ngơi chưa được thời gian một nén nhang, từ phía bắc có vài thám báo chạy tới quỳ bái trước mặt Tần Tiêu:

- Báo!

Tần Tiêu đứng dậy:

- Nói!

- Báo đại nguyên soái, Lý Vi Ẩn làm phản!

Thanh âm thám báo không lớn, nhưng mọi người chung quanh đều nghe được rõ ràng, nhất thời ồ lên một trận, mọi người cực kỳ hoảng sợ.

- Ổn cái gì!

Tần Tiêu trầm giọng quát, quay đầu nhìn thám báo:

- Khẳng định tin tức sao? Người là binh tốt của Sĩ Hộ Chân Hà đi, ai phái người tống xuất tin tức?

- Hồi đại soái, tiểu nhân là thám báo dưới trướng phó tướng Vương tướng quân của đại quân Sĩ Hộ Chân Hà, phụng mệnh của Vương tướng quân, vội tới truyền tin cho đại soái!

Thám báo nói:

- Lý Vi Ẩn nhìn thấy đại quân Khiết Đan, liền hạ lệnh cho nhân mã chuyển về phía bắc Sĩ Hộ Chân Hà. Vương tướng quân cùng vài phó tướng khác không đồng ý, vẫn trú đóng bên bờ nam!

Tần Tiêu cau mày nhìn thám báo, trầm giọng nói:

- Vì vậy Vương tướng quân liền phán định Lý Vi Ẩn làm phản, còn cho người tới báo tin?

- Dạ, đúng vậy!

Thám báo cảm giác ra được vẻ tức giận trong giọng nói của Tần Tiêu, có chút kinh hoảng nói:

- Vương tướng quân nói nhất định là do Lý Vi Ẩn sợ chết nên muốn mang người qua sông đi nhờ vả Khiết Đan. Hắn vốn là thiếu đầu lĩnh Khiết Đan...

- Thú vị lắm! Ai bảo người suy đoán hồ đồ, thêm mắm thêm muối?

Tần Tiêu quát to:

- Chạy trở về nói cho Vương tướng quân, chỉ cần Lý Vi Ẩn còn chưa chân chính đi nhờ vả Khiết Đan, không quay giáo tấn công bọn họ hay tấn công Đại Đường, thì không được suy đoán hồ đồ làm dao động lòng quân! Nếu hắn dám không nghe theo lệnh điều khiển của Lý Vi Ẩn, cẩn thận quân pháp nghiêm trị!

- Dạ, dạ!

Thám báo cuống quýt nhảy lên ngựa, bỏ chạy thật nhanh.

Hai trung hậu bên cạnh thấp giọng nói:

- Đại soái, nên có tâm phòng bị người. Vạn nhất...Lý Vi Ẩn thật sự làm phản, làm sao cho phải?

Tần Tiêu cau mày nhìn về phương bắc, chậm rãi lắc đầu:

- Thứ nhất ta tuyệt đối không tin hắn sẽ làm phản. Thứ hai cho dù hắn thật sự làm phản, chúng ta cũng không có gì mà khủng hoảng. Bởi vì chúng ta vốn đã không còn đường lui, chỉ có tử chiến, hiểu rõ chưa? Ta cảm thấy được Lý Vi Ẩn đem bộ đội dời qua phía bắc Sĩ Hộ Chân Hà là muốn cùng người Khiết Đan huyết chiến một trận. Chúng ta hẳn nên cấp tốc đến tiếp viện. Truyền lệnh lên ngựa, tăng tốc đi tới! Trước khi trời tối phải đuổi tới quân doanh phương bắc!

Thanks

821. Chương 823 : Huyết Chiến. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 823 : Huyết chiến. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 823 : Huyết chiến. (2)

- Dạ!

Mọi người cùng nhảy lên ngựa bắt đầu chạy như điên.

Hai canh giờ sau mặt trời ngã về phía tây, đại quân Tần Tiêu bước chân vào đại bình nguyên rộng rãi, đã tiến nhập vào mảnh đất thuộc Sĩ Hộ Chân Hà. Nơi này là một trong những đồng cỏ tốt nhất đông bắc, lương thực cho ngựa không cần lo lắng.

Đồng thời nơi này cũng là đại chiến trường tốt nhất cho kỵ binh. Dưới hoa đỏ cỏ xanh, không biết từng mai táng bao nhiêu oan hồn xương cốt. Người hóa thành phân, mới khiến cho đồng cỏ này ngày càng xanh um như thế.

Lại có thám báo chạy tới, nói một tin tức làm nhóm người Tần Tiêu càng thêm khiếp sợ, Lý Vi Ẩn mang theo bảy thành đại quân vượt qua Sĩ Hộ Chân Hà, hơn nữa chính hấn một mình đơn độc cưỡi ngựa đi về phía trước, gặp gỡ đại tướng Khiết Đan!

Trong lòng Tần Tiêu nhất thời chợt lạnh: Chẳng lẽ người này thật sự làm phản sao? Sẽ không ah...đơn độc cưỡi ngựa đi gặp đại tướng Khiết Đan, hấn muốn làm gì? Trong một vạn bộ đội, có bốn năm phó tướng Đại Đường, tỉ lệ người Hán vượt hơn năm thành.

Nếu hấn muốn làm phản, cũng không công khai như vậy, đến nỗi ngu ngốc như thế đi?

Người kia rốt cục đang làm gì?

Trung hậu bên cạnh lại nóng nảy:

- Đại soái, cẩn thận là hơn! Hiện tại chúng ta phải chuẩn bị chiến đấu, trước thanh lý môn hộ sau tiếp tục đối phó người Khiết Đan?

- Nói bậy bạ cái gì!

Tần Tiêu hờn giận mắng:

- Người khác chưa đánh tới, tự chúng ta muốn đánh nhau trước sao? Không ai được tiếp tục nói những lời làm dao động lòng quân. Truyền lệnh đại quân tiếp tục tiến tới Sĩ Hộ Chân Hà trú đóng tại bờ nam đợi lệnh. Người của Thiên Binh Giám đi theo ta cùng nhau qua sông!

- Đại soái, không thể!

- Câm miệng!

Tần Tiêu quát to:

- Người còn dám nhiều lời, chém!

Trong lòng Tần Tiêu đã nghĩ thật rõ ràng, đầu tiên hấn tuyệt không tin Lý Vi Ẩn làm phản lúc này. Muốn làm phản Đại Đường, hấn có rất nhiều cơ hội, căn bản không thể ngu xuẩn đi qua sông “ngheh đón” người Khiết Đan, trực tiếp xua binh hướng Doanh Châu là phương pháp gọn gàng linh hoạt nhất. Tiếp theo hấn cũng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu vì hành động độc thân đi gặp tướng Khiết Đan của Lý Vi Ẩn. Mấy vấn đề này chỉ có tự hấn đi hỏi mới có thể tìm hiểu được rõ ràng. Bởi vì hấn hiểu rõ cách làm người của Lý Vi Ẩn, hấn chắc chắn không cần tốn miệng lưỡi đi giải thích cho người khác ý nghĩ của mình.

Cuối xuân đầu hạ, nước sông chảy xiết. Ba cầu nổi đặt trên mặt sông, trong quân doanh bờ nam còn có hơn ba ngàn người chưa qua sông.

Đây là nhân mã dưới trướng Vương tướng quân, kiên trì không chịu qua sông, còn định dỡ cầu nổi chặt đứt đường rút quân của bộ đội Lý Vi Ẩn.

Tần Tiêu gọi bọn họ dừng tay không được dỡ cầu, lại gọi Vương tướng quân đi tới, cùng mang theo người của Thiên Binh Giám đi qua cầu đến bờ bắc, lại mang theo nhân mã nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Trong trận doanh bờ bắc Đường quân, chúng tướng đều đang nghi hoặc khó hiểu, lòng quân dao động. Lý Vi Ẩn đã đi suốt mấy canh giờ vẫn chưa về. Mắt thấy trời sắp tối, mọi người không chờ được hấn quay lại mà nhìn thấy Tần Tiêu đã đến, không khỏi vui sướng vô cùng.

Tần Tiêu tìm vài người hiểu biết tình huống một chút, quả nhiên không ai biết Lý Vi Ẩn đi tới quân doanh Khiết Đan làm gì. Ba vạn nhân mã Khiết Đan đang trú đóng trên một sườn núi cách bờ bắc chừng trăm dặm, nếu cưỡi ngựa chỉ nháy mắt đã đi qua.

Khi trong quân doanh đốt đuốc, Lý Vi Ẩn mang theo Tác Mạc cùng hai ba quân tốt người Khiết Đan quay trở lại. Khi đi vào quân trướng chợt nhìn thấy Tần Tiêu đang ngồi bên trong, không khỏi ngạc nhiên.

Mấy người Lý Vi Ẩn tiến lên hành lễ, Tần Tiêu vẫn thản nhiên cho họ ngồi xuống, gọi binh tốt đi ra ngoài, chỉ để lại Lý Vi Ẩn, Vương tướng quân ở lại.

Lần này do Lý Vi Ẩn nói chuyện trước:

- Đại soái đang hoài nghi tôi?
- Ta không phủ nhận ta thật sự có hoài nghi qua người.

Tần Tiêu nói:

- Nhưng ta tin tưởng người. Bằng không hiện tại người không khả năng bình yên ngồi nơi này.
- Tôi biết những việc tôi làm đủ làm mọi người đều hoài nghi.

Lý Vi Ẩn thản nhiên cười khổ:

- Nhưng tôi không muốn giải thích chuyện gì. Thời gian sẽ chứng minh hết thấy.
- Người nhất định phải giải thích.

Tần Tiêu nói:

- Không phải với ta, mà là đối với toàn bộ tướng sĩ, họ cần một câu trả lời thỏa đáng. Người là đại tướng cầm binh, phải biết phụ trách đối với mọi người, hiểu rõ chưa?
- Được rồi.

Lý Vi Ẩn thở dài một hơi:

- Tôi đem đại quân dời sang bờ bắc là vì trận huyết chiến. Uy thế của địch nhân hung mãnh, nếu chúng ta không có tín niệm liều chết thì nhất định phải thua. Một mình tôi đến quân doanh Khiết Đan là bởi vì tôi biết đại tướng cầm binh Khiết Đan chính là thân thúc Lý Thiệu Cố. Lúc nhỏ hắn đối đãi với tôi tốt nhất. Lần này tôi đến gặp hắn, chỉ báo tin bình an cho hắn, xem như chú cháu gặp mặt, không hề liên quan đến việc công. Tôi thừa nhận hắn có yêu cầu tôi trở về Khiết Đan nhưng tôi cự tuyệt, lấy danh nghĩa chiến sĩ cự tuyệt. Chúng tôi đã ước hẹn quyết một trận tử chiến sắp tới!

Tần Tiêu nhìn chằm chằm vẻ mặt bình tĩnh của Lý Vi Ẩn, không nói tiếng nào, trong lòng dâng trào cảm xúc mênh mông: Cùng thân thúc thương yêu nhất của mình quyết một trận tử chiến? Lý Vi Ẩn nguyên lai còn là một hán tử tâm huyết quân pháp bất vị thân!

Tần Tiêu quay đầu nhìn qua Vương tướng quân đang ngây ngẩn cả người, trầm giọng nói:

- Đây là Lý tướng quân bị người hoài nghi. Tự người nói đi, làm sao xử phạt người?
- Tôi...

Wang tướng quân nhất thời xấu hổ không chịu nổi, ôm quyền cúi đầu:

- Lý tướng quân thứ tội, mặt tướng lấy lòng tiểu nhân độ lòng quân tử. Mặt tướng đáng đánh! Nên phạt! Ngài cứ trừng phạt mặt tướng theo quân lệnh đi!
- Thôi, không trách người.

Lý Vi Ẩn thản nhiên nói:

- Các người cũng có lý do cùng nỗi khổ của mình. Ta là người Khiết Đan, đây là sự thật không cách nào thay đổi. Chúng ta nghi kỵ lẫn nhau là chuyện đương nhiên.
- Người sai lầm rồi, Lý Vi Ẩn!

Tần Tiêu đứng dậy nặng nề nói:

- Ở trong quân doanh, quân lệnh chính là quân lệnh, không cho phép hoài nghi, là thần thánh không thể xâm phạm! Vương tướng quân chỉ dựa vào một ít suy đoán vô căn cứ mà chống lại quân lệnh làm dao động

lòng quân, nếu này vẫn luôn như vậy, uy tín quân lệnh ở nơi nào? Bỏn soái hạ lệnh, biếm Vương tướng quân hàng nhất phẩm, ba mươi quân côn, vẫn lưu dụng trong chức vụ ban đầu, lập công chuộc tội!

Vương tướng quân quỳ rạp trên mặt đất lo sợ nói:

- Mặt tướng nguyện ý nhận trừng phạt!

Lý Vi Ẩn vội nói:

- Hai quân sắp giao chiến, có thể tạm gác lại quân côn hay không? Làm đại tướng bị thương chúng ta sẽ giảm bớt lực lượng khi đánh trận.

Tần Tiêu lạnh lùng nhìn Vương tướng quân, nói:

- Nghe được sao? Sau này đừng tiếp tục làm ra chuyện hẹp hòi suy đoán hồ đồ như vậy. Nơi này là quân doanh, không phải hậu phương bát quái! Lui ra cho ta!

- Dạ...dạ...

Vương tướng quân dạ dạ lui ra ngoài, vẻ mặt hổ thẹn.

Tần Tiêu gọi trung hậu đứng hầu bên cạnh hạ lệnh:

- Truyền lệnh toàn bộ Hồ Kỵ sư bên bờ nam cùng bộ đội sở thuộc của Vương tướng quân còn lưu lại trước đó toàn bộ dời sang bờ bắc!

Thanks

822. Chương 824 : Huyết Chiến. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 824 : Huyết chiến. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 824 : Huyết chiến. (3)

Lý Vi Ẩn ngạc nhiên cả kinh nói:

- Đại soái! Để mặt tướng ở lại nơi này tử chiến thì tốt hơn, đại soái nên trấn thủ chỉ huy bên bờ nam đi!

- Lý Vi Ẩn, người đừng quá xem thường ta. Muốn nói xông trận, người Khiết Đan các người lợi hại, nhưng Tần Tiêu này cũng không phải kẻ hèn nhất.

Tần Tiêu nói:

- Lần này ta không mang theo tiên hành quan, không phó tướng, đảm nhiệm trưởng sử cùng tư mã, tiên phong, đại tướng cùng mưu sĩ đều chỉ là một mình ta. Lần này ta sẽ cho người Khiết Đan chân chính biết một chút về khả năng chỉ huy Hồ Kỵ sư của Tần mỗ, có chiến lực bậc nào!

- Lý Vi Ẩn, trong lòng người cũng hiểu rõ ràng đây là một cuộc chiến cá chết lười rách đúng hay không? Huyết chiến như vậy một đại nguyên soái như ta nhất định phải làm gương cho binh sĩ, mới có thể kích thích sĩ khí của tướng lĩnh, cùng quân địch quyết một trận tử chiến!

Lý Vi Ẩn mở to mắt nhìn vẻ mặt kiên định của Tần Tiêu, thì thào:

- Lang Ma tướng quân...ta rốt cục có thể tận mắt nhìn thấy dáng vẻ oai hùng của người sao?

Tần Tiêu cười, vỗ lên vai hắn:

- Không phải nhìn thấy mà là kẻ vai chiến đấu. Ta biết bản lĩnh của người không kém ta, thiếu hụt chính là khí phách cùng nhẫn tâm. Ta hi vọng trong cuộc chiến này có thể làm cho người mài luyện ra được thứ đó, cho người chân chính trở thành Khiết Đan đệ nhất dũng sĩ.

Lý Vi Ẩn lắc đầu cười khổ:

- Ta chưa từng nghĩ tới chuyện như vậy.

- Người nhất định phải nghĩ, người không còn lựa chọn nào khác.

Tần Tiêu nói:

- Không chỉ làm Khiết Đan đệ nhất dũng sĩ, còn phải làm vương giả Khiết Đan, đứng đầu bộ lạc của người. Chỉ có như vậy cuộc chiến tranh giữa Khiết Đan cùng Đại Đường mới có thể bình ổn, dân chúng hai nước mới có thể được đến an bình chân chính.

Lý Vi Ẩn nhất thời ngây dại, đây là lần đầu tiên Tần Tiêu nói thế này với hắn. Trong lòng hắn lập tức vô cùng mâu thuẫn. Đứng đầu Khiết Đan? Nhưng ngay lập tức hắn phải cùng thân thúc quyết một trận tử chiến ah! Có phải như lời của Tần Tiêu, chiến tranh cùng giết chóc thật sự là vì hòa bình, thật có thể mang đến hòa bình sao?

Đêm lạnh, gió lớn phần phật.

Hơn vạn Đường quân đi qua Sĩ Hộ Chân Hà, đóng quân tại bờ bắc. Một cuộc đại chiến liều chết sắp rớt màn che. Trong không khí mơ hồ truyền lại hương vị huyết tinh lẫn khản trương khiến chiến mã cũng hưng phấn.

Nhân mã đã qua sông, bắt đầu khản cấp điều chỉnh. Nhân mã của Tần Tiêu không mang theo quân nhu nên không thể dựng doanh trại, chỉ có thể chen chúc cùng nhân mã của Lý Vi Ẩn. Kiểm kê lương thảo, tình thế đúng như trong suy đoán của Tần Tiêu, không chút lạc quan.

Nguyên bản nhân mã của Lý Vi Ẩn cũng không còn bao nhiêu lương thảo, lại có thêm một vạn nhân mã gia nhập nhiều lắm chỉ ăn được thêm hai ngày, còn phải tiết kiệm dè xén mới đủ cho toàn quân.

Tần Tiêu chấp tay sau lưng bước qua lại trong soái trường, cau chặt đôi mày. Nhóm phó tướng, thiên tướng đều nhìn hắn đăm đăm, không rên một tiếng.

Đúng lúc này thám báo chạy tới, đại quân Khiết Đan cấp tốc đến gần Sĩ Hộ Chân Hà, chỉ còn cách doanh trại Đường quân chưa đầy năm mươi dặm.

Sau một lúc lâu, Tần Tiêu ngẩng đầu lên, lẩm lẩm nói:

- Đem toàn bộ quân lương nấu chín, cho các tướng sĩ ăn no nê, sau đó dỡ cầu nổi trên sông!

Ngay lập tức có một phó tướng kêu lên:

- Đại soái, nếu dỡ xuống cầu nổi, bộ đội tiếp tế cũng không cách nào đưa lương thảo qua đây, quân ta chẳng phải bị đói chết?

Tần Tiêu trầm giọng nói:

- Tình huống trước mắt của Doanh Châu ta hiểu rõ ràng hơn so với các người. Có thể được tiếp tế hay không còn rất khó nói. Hơn nữa trước khi tiếp tế đến, đầu tiên chúng ta cần phải sống sót. Cần sống sót chỉ có thể dỡ xuống cầu nổi, chặt đứt ý nghĩ rút lui của mọi người, cùng nhau kiên định quyết một trận tử chiến! Nếu muốn sống sót, được! Chỉ có tiến về phía trước, về phía trước, tiếp tục về phía trước, không còn đường lui! Chỉ có thể còn sống sót mới có tư cách về ăn được cơm canh chuyển đến!

Mọi người nhất thời kinh ngạc, không tự chủ được có chút phát run lên.

Tần Tiêu trừng mắt:

- Như thế nào, các người sợ? Người sợ hãi thừa dịp hiện tại cầu nổi chưa đỡ bỏ, mau chạy trở về bờ nam đi!

- Không sợ!

Mọi người đồng thanh quát to:

- Thề chết theo đại soái, cùng địch nhân quyết một trận tử chiến!

- Tốt! Ta sẽ đi truyền lệnh ngay bây giờ!

Tần Tiêu nói:

- Đại quân nghỉ ngơi một đêm, tướng sĩ cùng chiến mã ăn cho no. Để các tướng sĩ cài một mảnh vải trắng trên cánh tay trái. Giờ Mão sáng mai toàn quân tập hợp!

- Dạ!

Mọi người thối lui, Tần Tiêu hít sâu một hơi, ngơ ngẩn nhìn lên nóc soái trường, thầm nghĩ: Thời khắc quyết một trận tử chiến đã tới. Tiên nhi, Uyển nhi, Mặc Y, Tử Địch, Ngọc Hoàn, nếu sau trận chiến này ta không trở về, các nàng phải sống cho thật tốt, chiếu cố hài tử của chúng ta. Hoàng đế, A Man, ta không biết ta còn có cơ hội cùng người tiếp tục gầy dựng thời thịnh. Nếu cuộc chiến này là cuộc chiến cuối cùng của Tần Tiêu, vậy cho ta tận trung lần cuối vì Đại Đường đi! Đại Đường thời thịnh là vương triều cường thịnh cùng phồn vinh khó được nhất trong năm ngàn năm lịch sử Trung Hoa, vì vương triều đóng góp một viên gạch, cuộc đời này của Tần Tiêu thật sự không uổng!

Sáng sớm hôm sau, sắc trời âm u, gió lạnh từng trận. Trên đại thảo nguyên vang lên tiếng gió gào thét. Hai vạn nhân mã đã tập kết xong, hàng ngũ chỉnh tề, sát khí tràn ngập. Trên mặt mọi người đều lộ vẻ trầm trọng, thần sắc tức tưởi.

Tần Tiêu ở trong soái trường cẩn thận chỉnh sửa lại áo giáp, sắc mặt yên lặng như nước. Hắn tinh tế kiểm tra áo giáp, áo choàng, cẩn thận tỉ mỉ chỉnh tề, sau đó dùng một mảnh da hươu lau sạch phượng sí lưu kim đang cùng Thuần Quân kiểm thêm một lần.

Bên ngoài soái trường, Đại Kim Mã nhẹ phát ra tiếng thở phì phì trong mũi, cúi đầu hí khê. Tần Tiêu hít sâu một hơi, bước nhanh ra ngoài soái trường, nhìn các tướng sĩ Thiên Binh Giám bảo hộ bên ngoài vung tay lên:

- Lên ngựa!

Ba trăm tướng sĩ Thiên Binh Giám chỉnh tề đi theo phía sau Tần Tiêu, hướng bên ngoài doanh trại đi tới. Trên đất trống hai vạn tướng sĩ chỉnh tề xếp hàng, yên tĩnh không tiếng động.

Tần Tiêu đi tới trước thềm tướng, nhìn nhìn đại kỳ thêu chữ “Đường” tung bay bên trên, lại nhìn hai vạn dũng sĩ trước mặt.

Trên cánh tay trái bọn họ đều buộc mảnh vải màu trắng.

Tần Tiêu tiến lên một bước, tay trái nắm chặt phượng sí lưu kim đang, tay phải vung mạnh lên trời:

- Các tướng sĩ!

Hai vạn người đáp lễ, cùng rống to:

- Đại soái!

Tần Tiêu hít sâu một hơi, dồn sức lớn tiếng nói:

- Trên cánh tay trái của các người đều buộc mảnh vải màu trắng, đây là tang trắng tể diện!

- Hiện tại nhìn cho rõ ràng, nhớ rõ ràng từng chiến hữu cùng huynh đệ đứng chung quanh các người!

- Bởi vì ngay sau đó, hắc tuyền thời đều có thể hi sinh trên chiến trường!

- Nếu hắc hi sinh, chúng ta bởi vì hắc cảm thấy quang vinh cùng kiêu ngạo! Hắc là nam nhân ưu tú nhất Đại Đường! Là liệt sĩ vĩ đại nhất!

- Chúng ta đã không còn thời gian đi tế điện những vị liệt sĩ này. Chỉ có thể dùng một mảnh vải trắng đại biểu cho lòng tưởng niệm sùng kính của chúng ta đối với “hắn”, cũng có thể là chính bản thân người!

Thanks

823. Chương 825 : Huyết Chiến. (4)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 825 : Huyết chiến. (4)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 825 : Huyết chiến. (4)

Tần Tiêu dứt lời, mọi người trở nên yên tĩnh. Một cổ tình cảm bi tráng mà hùng hồn đã tràn ngập trong lòng mỗi người.

- Các dũng sĩ! Những anh hùng!

Tần Tiêu cầm phượng sí lưu kim đang, chỉ lên trời cao:

- Các người sợ chết sao?

- Không sợ!

Vạn người cùng rống to, chấn đến thảo nguyên phát run.

- Các người nguyện ý vì Đại Đường, kính dâng ra một lòng nhiệt huyết sao?

- Nguyện ý!

- Vì Đại Đường!

- Vì...Đại...Đường!

Tiếng hô diên cuồng chấn động phía chân trời, thật lâu không ngừng.

Tần Tiêu vung tay lên, mọi người lục tục yên tĩnh trở lại.

- Hát một bài quân ca! Vì chiến hữu sắp chết trận! Vì Đại Đường mà chúng ta thề sống chết nguyện trung thành!

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng các người hát quân ca, một lần cuối cùng được nghe chiến hữu bên cạnh người hát quân ca này.

- Cần hát lớn tiếng một chút!

Tần Tiêu cảm giác giọng hát của mình đã biến thành khàn khàn, trái tim nhảy dựng lên thình thịch, tự mình dồn sức, quát lớn:

- Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào dự bị, hát!

Các tướng sĩ đã tràn đầy kích động cùng cảm khái, đều cùng nhau quát lên:

- Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu. Dữ tử đồng cừ! Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác! Khởi viết vô y? Dữ tử đồng thường. Vương vu hưng sư, tu ngã giáp binh. Dữ tử giai hành!

Hai vạn người cùng hát quân ca, trong phạm vi hơn mười dặm vang thành một mảnh.

Thật nhiều chiến sĩ đã chảy nước mắt, nhưng vẫn lớn tiếng hùng hồn mà hát, thẳng đến khi hát xong một câu cuối cùng “cùng cái chết song hành”, trong hàng ngũ đã có thể chứng kiến các tướng sĩ ôm lấy nhau, bắt tay nhau, kích chưởng vào nhau.

Huynh đệ quyết biệt, đơn giản và bi tráng.

Một bài “Tần Phong Vô Y”, ca từ xuất thân từ “Kinh Thi” được truyền lưu phổ biến nhất trong quân đội Đại Đường. Ca từ mang ý nghĩa các tướng sĩ khích lệ lẫn nhau, chiếu cố, không cách không rời, sinh tử gắn bó. Ở trong quân đội cảm tình giữa chiến hữu càng hơn xa tình nhân. Đây là một loại đại yêu không trả giá, nhiệt huyết sống chết cùng nhau cùng khí phách hào hùng.

Quân ca hát xong, kể cả Tần Tiêu, mọi người nhiệt huyết sôi trào, quên hết tất cả.

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Chúng ta, đã không còn đường lui. Lương thảo cũng đã ăn hết. Nếu muốn sống sót, chỉ có thể tiến lên anh dũng giết địch! Về phía trước, về phía trước, tiếp tục về phía trước! Khiết Đan nhiều người hơn chúng ta, nhưng chúng ta là chiến thần Đại Đường bất khuất! Cuộc chiến này chúng ta dùng tín niệm tất thắng liều chết, vì quang vinh của Đại Đường, vì tôn nghiêm của nam nhân!

Toàn bộ tướng sĩ đã vung cao binh khí trong tay, tiếng rống to “Đại Đường”, “Đại Đường” vang khắp thảo nguyên, Tần Tiêu bước xuống đài điểm tướng, xoay người lên ngựa, vung lên phượng sí lưu kim đang:

- Lên ngựa! Toàn thể chuyển ra sau!

Toàn bộ kỵ binh lên ngựa, quay đầu ngựa. Bộ binh xoay người ra sau, trực chỉ phía trước.

Tần Tiêu mang theo chúng tướng cùng người của Thiên Binh Giám chạy tới trước nhất, hướng các tướng sĩ nói:

- Lần này sau khi xoay người, các người sẽ không còn cơ hội tiếp tục quay đầu lại. Đường ra duy nhất là quyết một trận tử chiến cùng kẻ địch. Sống sót, còn có đường ra!

Mấy phó tướng bên người Tần Tiêu đã rống to:

- Thề sống chết tiến về phía trước!

Chúng tướng sĩ cùng rống theo.

Tần Tiêu nói:

- Đại nguyên soái ban lệnh!

- Bổng soái đích thân lĩnh một vạn Hổ Kỵ sư làm tiên phong xông trận. Lý Vi Ẩn, Vương Mãn, hai người các người lĩnh năm ngàn người tả hữu theo sát đội ngũ của ta cùng nhau xung phong liều mạng!

Tần Tiêu nói:

- Đại quân xếp thành tam xoa kích, dùng tên nhọn chỉ trận xung đột đại quân Khiết Đan. Thừa dịp bọn hãn còn chưa kịp ổn định, trước tiên giết bọn hãn trở tay không kịp. Giữa tam quân cứu viện tiếp ứng lẫn nhau!

Lý Vi Ẩn thấp giọng nói:

- Đại soái, hãy để ạt tướng tiên phong phía trước đi?

Tần Tiêu không quản tới hãn, trầm giọng rống:

- Hổ Kỵ sư, xuất phát!

- Giết ah!

Hơn vạn nhân mã theo sát sau lưng Tần Tiêu, đã thúc ngựa chạy chồm.

Lý Vi Ẩn cắn chặt răng, vung mạnh loan đao trong tay:

- Tả quân, xuất phát!

- Hữu quân, xuất phát!

Ba đội nhân mã ở trên đại thảo nguyên xếp thành tam xoa kích hướng phía trước mãnh liệt nhào tới.

Ngoài hai mươi dặm, tân nhậm đại thủ lĩnh Khiết Đan Lý Thiệu Cố cười trên đại hắc mã, thống lĩnh ba vạn đại quân từ từ đẩy mạnh. Đúng lúc này thám báo Khiết Đan phi ngựa bẩm báo:

- Đường quân nhỏ trại, toàn quân hướng quân ta đánh tới!

Lý Thiệu Cố chừng hơn bốn mươi tuổi, râu quai nón, mắt to mày rậm thân hình cao lớn, trầm giọng hỏi:

- Bao nhiêu người!

- Khoảng một vạn người!

Lý Thiệu Cố ngạc nhiên nói:

- Vì sao lại nhiều người như vậy? Mặc kệ, truyền lệnh đại quân, chuẩn bị nghênh chiến!

- Dạ!

Mệnh lệnh còn chưa truyền đạt xong, Lý Thiệu Cố đã cảm giác được mặt đất dưới chân run lên, nơi bụi mù dày đặc phía trước đã có thiên quân vạn mã xung phong tràn đến.

- Thật nhanh!

Trong lòng Lý Thiệu Cố không khỏi kinh ngạc: Liều chết một trận sao? Không thủ mà công, tiểu tử Mạc Tông Ly thật sự muốn liều mạng với thân thúc của hắn!

- Truyền lệnh toàn quân đột kích!

Lý Thiệu Cố lớn tiếng nói:

- Cùng Đường quân quyết một trận tử chiến, báo thù cho những đồng bào bị tai nạn!

- Giết ah!

Đại quân Khiết Đan phát ra thanh âm tiếng hô điên cuồng như dùi non lấp bể, hướng Đường quân lao tới.

Tần Tiêu phi nhanh phía trước, trong ánh mắt tràn ngập sát khí. Hai tay hắn nắm chặt phượng sí lưu kim đang, các đốt ngón tay trắng bệch, xương cốt kêu lên răng rắc. Đạm Kim Mã phấn chấn uy phong, chạy ở đầu tiên, xung phong liều mạng nhanh như bay!

Đón đầu mà đến là thiết kỵ Khiết Đan bao trùm, loan đao lóe lên hàn quang lạnh thấu xương, giống như răng nanh dã lang, hướng quân đội của Tần Tiêu đánh tới!

Hai tay Tần Tiêu nắm chặt phượng sí lưu kim đang, trầm giọng rống to:

- Giết ah!

- Giết!

Người của Thiên Binh Giám theo sát Tần Tiêu, xếp thành mũi tên nhọn lập tức đâm thẳng vào đội ngũ Khiết Đan.

Trong đầu Tần Tiêu hóa thành trống rỗng, Đạm Kim Mã nhanh như sao băng phóng tới, phượng sí lưu kim đang bắn ra, chặt đứt một đầu ngựa, cả một thân thể người!

Khi cổ máu tươi đầu tiên phun vãi ra, Tần Tiêu đã hoàn toàn mất hết phương hướng.

Lúc này không còn nhớ rõ cái gì là vinh nhục hay sinh tử!

Trên chiến trường người chết hoặc ta chết, chỉ là quy luật đơn giản như thế. Bất kể là khanh hầu vương tướng hay là thôn phu dân đen, vẫn ngang hàng như nhau. Nếu muốn sống sót chỉ có thể giết!

Loan đao của người Khiết Đan sắc bén bá đao, đã mãnh liệt chặt xuống, uy lực mười phần, có thể dễ dàng chém vỡ áo giáp của Đường quân. Tần Tiêu cười ngựa đột kích đã xâm nhập vào trung tâm đại quân Khiết Đan, khắp nơi đều là thanh âm rít gào của người Khiết Đan, đang huy loạn đao bổ về phía hắn.

Tần Tiêu rút phượng sí lôi kim đang, nổi giận gầm lên một tiếng, vung lên chém xuống đem một đầu ngựa chém nát, con ngựa hét thảm một tiếng, Đạm Kim Mã xẹt qua, Tần Tiêu vung tay đem tên kỵ sĩ chém thành vô số đoạn. Không còn đường lui, chỉ có thể tiến về phía trước, về phía trước, tiếp tục về phía trước!

Thanks

824. Chương 826 : Huyết Chiến. (5)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 826 : Huyết chiến. (5)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 826 : Huyết chiến. (5)

Trong lòng toàn bộ tướng sĩ Đại Đường đều vọng lên những lời này của Tần Tiêu.

Liều mạng hết thủy, tiến về phía trước!

Trong chiến trường, kim giáp hồng bào của Tần Tiêu hết sức bắt mắt. Phượng sí lôi kim đang không ngừng chém ra, nhất thời người Khiết Đan không khỏi có chút kinh hoảng, đây là người nào, dũng mãnh như thế?

Thằng đến có người kinh hãi kêu to:

- Xem đại kỳ sau lưng hắn – Đại Đường Liêu Dương Vương – Tần!
- Là Lang Ma tướng quân, Tần Tiêu!

Lý Thiệu Cổ ghim ngựa đứng trên một gò đất từ trên cao nhìn xuống chiến trường.

Một người đứng bên cạnh nói:

- Đại thủ lĩnh, hôm nay Đường quân có điểm khác thường ah! Đột kích đã chiến cũng không phải tinh thông của bọn họ, nhưng ngài xem xem, ngay cả bộ binh của họ cũng bắt đầu xung phong. Việc này...chúng ta đã chiến đấu với Đường quân nhiều lần, chưa từng thấy qua Đường quân như thế!

Lý Thiệu Cổ cau mày, chậm rãi gật gật đầu:

- Đích thật là có điểm khác thường. Nhưng tướng lãnh lĩnh quân của đối phương là Mạc Tông Ly, tiểu tử này bình thường cả ngày cũng không nói ra được một câu, nhưng nếu đã hạ nhãn tâm thì chuyện gì cũng dám làm. Trước mắt xem ra hắn muốn đánh bạc tính mạng với ta, thế sự khó liệu ah! Con trai trưởng Đại Hạ gia lại biến thành tướng lãnh của Đường quân. Lâm trận đối địch, chúng ta không có lựa chọn, chỉ có thể đem hắn giết chết. Chút binh mã ấy cho dù có hung mãnh cũng không phải đối thủ của ba vạn tinh kỵ Khiết Đan chúng ta!

Nhóm phó tướng đứng bên cạnh chỉ im lặng không nói gì, nghe ra được trong khẩu khí của Lý Thiệu Cổ mang theo vẻ mâu thuẫn cùng không đành lòng. Nhưng khi đảo mắt nhìn vào trong chiến trận, Đường quân

rõ ràng đang liều chết mà chiến. Xuất phát từ tín niệm chiến sĩ, đích thật là không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đem cả con trai trưởng của Đại Hạ gia mai táng trong chiến trận mới là kết cục tốt nhất.

Đúng lúc này thám báo phía trước phi ngựa chạy đến báo tin:

- Báo đại thủ lĩnh! Tướng lãnh lĩnh quân quân địch là Đại Đường Liêu Dương Vương, Doanh Châu đô đốc Tần Tiêu!

- Cái gì, là hần?

Lý Thiệu Cố cả kinh, lớn tiếng nói:

- Nhìn thấy rõ sao?

- Nhìn thấy rõ, đích xác là hần!

Thám báo lớn tiếng nói:

- Trong trận có đại tướng tiên phong mặc kim giáo hồng bào mang theo mấy trăm người đột kích chính là Tần Tiêu! Cận vệ bên cạnh hần chính là thiên binh Đường triều! Đại kỳ là ngũ trảo kim long phụ đồ kỳ, chính là soái kỳ. Bên trên thêu rõ dòng chữ Đại Đường Liêu Dương Vương – Tần!

- Tốt, hần lại tự mình đến!

Lý Thiệu Cố kích quyền, trầm giọng quát:

- Hạ lệnh toàn quân, không tiếc hết thầy trả giá đánh chết Tần Tiêu! Người giết được Tần Tiêu, thưởng ba ngàn dê bò, hai trăm nô bộc, nhất thạch vàng bạc, phong phó thủ lĩnh bộ tộc!

- Dạ!

Thám báo liền phi ngựa rời đi.

Lý Thiệu Cố nheo mắt lại, lạnh lùng mà hung hãn nhìn chằm chằm chiến trường, tìm kiếm soái kỳ kim long, trầm giọng gầm gừ:

- Tần Tiêu, Đại Đường Chiến Thần, Lang Ma tướng quân trong mắt bộ tộc thảo nguyên? Rốt cục chúng ta có thể quyết một trận sống mái! Dũng sĩ có thể so sánh được với Khuyết Đặc Lạc và Khả Đột Vu, hôm nay nơi này sẽ là nơi táng thân của ngươi!

Lý Thiệu Cố nhìn thấy thật rõ ràng, sau khi quân lệnh của mình truyền xuống, người Khiết Đan dần dần tụ tập vào mảnh đất trung tâm chiến trường, nơi đó có một đại kỳ kim long phấp phới đón gió. Bên dưới đại kỳ là một gã mãnh tướng mặc kim giáp hồng bào, đang tả xung hữu đột, bốn phía không người đối địch, kẻ có gan tiến lên ngăn cản đều chết dưới ngựa.

Lý Thiệu Cố cắn răng phi một ngụm:

- Kẻ điên! Quái vật!

Đao quang kiếm ảnh, lằn ranh sinh tử.

Tần Tiêu đã quên đi hết thảy, chỉ còn nhớ rõ một việc, chính là giết chóc không ngừng nghỉ! Trơ mắt nhìn chiến hữu bên cạnh ngã dưới loan đao của người Khiết Đan, lực lượng bị phần cùng cừu hận đã tràn ngập khắp toàn thân của hần.

Trên cánh tay trái Đường quân buộc mảnh vải trắng, mỗi khi có một chiến sĩ hi sinh, những người còn sống đều yên lặng bi ai cùng tế điện bọn họ.

Không kịp hủy diệt lòng thương cảm cùng thống khổ, lại vung đao tiếp tục chém giết!

Máu nhiễm giáp trụ, máu nhiễm bụi đất, chỉ có thể gạt lệ, giết!

- Ah tra...

Tần Tiêu dồn sức rống, Đạm Kim Mã dựng lên, phượng sí lưu kim đang chém vỡ đỉnh đầu một người Khiết Đan, địch ốc vấy ra khắp nơi!

Đồng dạng người Khiết Đan cũng không màng sinh tử hướng Tần Tiêu vọt tới. Loan đao, trường thương, tên bắn lên không ngừng bay tới như mưa.

Tần Tiêu chỉ dựa vào ý thức bản năng nhanh nhẹn trốn tránh, không hề sợ hãi. Hơn nữa những người Khiết Đan giống như giết mãi không hết, chém ngã một đám lại có thêm nhiều người xung phong liều chết mà đến. Chẳng khác gì sóng lớn ba đào, bao trùm trời đất, tầng tầng không dứt.

Chết?

Đột nhiên Tần Tiêu nghĩ tới từ ngữ này.

Tướng quân cho dù phi thường dũng mãnh nhưng cũng không thể sống sót trong trận xa luân chiến như thế. Tần Tiêu đã cảm giác khí tức tử vong đang đập vào mặt mình, đây là loại cảm giác sợ hãi cùng tuyệt vọng chưa từng có.

Chết cũng không sợ, đáng sợ khi biết khi nào mình sẽ chết! nguồn

Trước mắt Tần Tiêu cảm giác được tín hiệu nguy cơ đó. Ba trăm dũng sĩ Thiên Bình Giám đi theo bên cạnh hẳn tuy rằng mỗi người võ nghệ tuyệt luân, nhưng dù sao quá ít người, rơi vào trong vòng vây đại quân Khiết Đan, tuy rằng xung phong liều chết nhưng sức chiến đấu so sánh với đại quân Khiết Đan rõ ràng là không đủ.

Cũng may lúc này Hồ Kỵ sư nhanh chóng đánh vào, lực đánh cường đại làm Tần Tiêu cảm giác áp lực bên người nhẹ hơn không ít. Hơn nữa có đám người Lý Vi Ẩn suất lĩnh đại quân từ hai bên đánh tới, tam quân giống như thanh tam xoa kích sinh sôi chui thẳng vào bụng đại quân Khiết Đan.

Mà Tần Tiêu cùng tướng sĩ Thiên Bình Giám chính là lưỡi đao đỉnh cấp của tam xoa kích, thế đi như chẻ tre!

Lý Thiệu Cố ở trên cao nhìn xuống, rõ ràng nhìn thấy Tần Tiêu chỉ mang theo một nhóm thủ hạ ít ỏi lại chẳng khác gì lửa nóng tràn vào đồng tuyết, đại quân Khiết Đan tầng tầng ngã xuống, không gì ngăn cản. Đồng thời Đường quân từ phía sau cùng hai bên trái phải xông vào, chiến pháp hoàn toàn khác hẳn ngày thường. Có thể nói bình thường Đường quân chỉ thói quen cho Mạch Đao trận cùng Kỳ Bài trận chắn phía trước, kỵ binh ở hai bên hộ trận. Nhưng hôm nay Đường quân thay đổi tác phong, sắp xếp kỵ binh biến thành mũi nhọn, liều chết chủ động phóng ra.

Đúng lúc này trong chiến trường đột nhiên vang lên tiếng hát, hơn nữa càng hát càng lớn, cơ hồ toàn bộ Đường quân đều rống to.

Một khúc quân ca đồng dạng nương theo tiếng hô giết vang rền thiên địa cùng tiếng ngựa hí vang vọng cả đại chiến trường.

Không có trống trận, không tiếng tù và, chỉ có quân ca hùng hồn, chấn động trong lòng mỗi binh sĩ Đường quân!

Thân thể Lý Thiệu Cố không tự chủ được phát run lên, run rẩy thanh âm nói:

- Diên rồi! Diên diên rồi!

- Thật sự nổi diên!

Các phó tướng bên cạnh hắn kêu lên:

- Chiến đấu kịch liệt như thế, không ngờ còn ca hát! Đại thủ lĩnh, ngay cả Đường quân bị chém xuống hấp hối cũng đang múa binh khí hát, bọn hắn hát cái gì?

Lý Thiệu Cố hít sâu một hơi:

- Quân ca Đường quân!

Thanks

825. Chương 827 : Huyết Chiến. (6)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 827 : Huyết chiến. (6)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 827 : Huyết chiến. (6)

Tên bắn lên!

Tài cưỡi ngựa bắn cung của người Khiết Đan lúc này bắt đầu phát huy uy lực. Nhìn thấy chi kỵ binh của Tần Tiêu không thể ngăn cản, người Khiết Đan lấy ra đòn sát thủ, tránh bên ngoài dùng tên bắn lên!

Trong lúc nhất thời, tên bay như mưa!

Tần Tiêu không ngừng gạt tên bay tới, tốc độ phản ứng của hắn xuất chúng nhất lưu, hơn nữa hiện tại giống như kích phát tiềm năng, mưa tên bao trùm tới đều bị hắn quét rơi.

Chỉ riêng có mũi tên từ bên hông bắn tới, “phốc” một tiếng ghim thẳng vào mắt trái Đạm Kim Mã!

Đạm Kim Mã nhất thời đau đớn hí dài dựng lên, Tần Tiêu bất ngờ không kịp phòng ngự suýt nữa bị hất bay xuống ngựa, trong nháy mắt có hai gã Khiết Đan vung loan đao cùng trường thương đâm tới!

La Vũ Phong cầm soái kỳ đi theo sau Tần Tiêu chợt quát một tiếng, phi ngựa tiến lên vung đao ngăn lại, chỉ đánh văng được một loan đao chém tới, ngay tức khắc thanh trường thương đã xuyên qua ngực hắn.

Tần Tiêu kinh hãi buông dây cương lăn xuống ngựa, La Vũ Phong đã ngã trên mặt đất, soái kỳ mềm nhũn rơi xuống.

Tần Tiêu khàn giọng rống to vung lên phượng sí lôi kim đang chém giết, đánh lui người Khiết Đan vừa vây đến. Các tướng sĩ thiên binh nhìn thấy chủ soái lao xuống ngựa, đều lao tới vây quanh bảo hộ Tần Tiêu ở trung tâm.

Trên sườn núi nhỏ bên ngoài, Lý Thiệu Cố vui mừng kích quyền:

- Soái kỳ của Đường quân rơi xuống, nhất định Tần Tiêu đã bỏ mình! Hạ lệnh, toàn quân đại đột kích, giết sạch Đường quân!

Tần Tiêu chạy tới bên cạnh La Vũ Phong đang học máu, ôm lấy thân thể hắn đặt lên đùi của mình.

Ánh mắt La Vũ Phong khép hờ thở dốc, ánh mắt dần tan rã, nhưng vẫn nhìn thấy miệng hắn mấp máy, đứt quãng hát:

- Khởi viết vô y... Dữ, tử đồng... Bào... Đại soái, bảo trọng! Chúng ta...kiếp sau gặp lại...

Tần Tiêu nhất thời nước mắt như mưa, điên cuồng lắc mạnh bả vai La Vũ Phong, khàn giọng hét lớn:

- La Vũ Phong, ngươi đứng lên cho ta, không được chết! Đây là quân lệnh!

- Tu ngã qua mau...dữ tử đồng cừu...

La Vũ Phong phun ra một ngụm máu tươi, nhắm mắt lại thì thào:

- Đại soái...kiếp sau...tôi còn muốn làm binh của ngài... cầm đại kỳ cho ngài...

Nói xong đầu lật sang bên, khí tuyệt bỏ mình.

- La Vũ Phong!

Tần Tiêu gầm lên giận dữ:

- Ngươi dám chống lại quân lệnh của lão tử!

Tần Tiêu tức giận rít gào như dã thú trọng thương, một tướng sĩ Thiên Binh Giám lao tới xoay người xuống ngựa kéo Tần Tiêu:

- Đại soái, mời lên ngựa!

Tần Tiêu đứng dậy đưa mắt nhìn La Vũ Phong lần cuối cùng, tự tay cầm lên soái kỳ nằm trên mặt đất. Hắn đang chuẩn bị xoay người lên ngựa, thiên binh kia đột nhiên đẩy hắn:

- Đại soái cẩn thận!

Tần Tiêu theo bản năng quay cuồng lăn tròn trên mặt đất, khi đứng dậy liền chứng kiến đầu của thiên binh vừa kéo chính mình đã cao cao bay lên, máu tươi phun trào âm âm ngã xuống đất. Con chiến mã bị kinh hách hí vang, giẫm chân bỏ chạy.

Tần Tiêu hoàn toàn điên cuồng, một tay cầm đại kỳ, một tay vung phượng sí lưu kim đang về hướng gã Khiết Đan mới chém đầu thiên binh kia, hét:

- Món lòng đáng chết, lão tử liều mạng với ngươi!

Gã Khiết Đan kia nhất thời bị tiếng hét của Tần Tiêu làm chấn kinh, còn chưa kịp phản ứng đã bị Tần Tiêu chém ngang thành hai nửa. Tần Tiêu cắn chặt răng giận dữ, phi thân nhảy lên chiến mã của gã Khiết Đan kia, gầm lớn vung vũ khí chém ra!

Soái kỳ vừa ngã xuống lại lần nữa tung bay lên.

Xa xa Lý Thiệu Cố không khỏi kinh hãi:

- Sao lại thế này?

- Báo đại thủ lĩnh, vừa rồi quân ta đánh chết soái kỳ sứ của Đường quân. Bây giờ là Tần Tiêu tự mình chưởng kỳ!

- Kẻ điên, thật là một kẻ điên!

Lý Thiệu Cố hít sâu một hơi, âm thầm hoảng sợ nghĩ thầm: Quân kỳ cùng phượng sí lưu kim đang đều nặng nề vô cùng. Đến thời điểm này hắn còn không chịu bỏ qua quân kỳ...là chân hán tử!

- Giết ah!

Tần Tiêu đã quên hết thấy, một tay chưởng kỳ, một tay huy động phượng sí lưu kim đang, tả xung hữu đột liều chết trong chiến trận, bất chấp mình lao tới nơi nào. Hắn chỉ cảm thấy người Khiết Đan chung quanh càng ngày càng nhiều, cần bản giết mãi không hết.

- Chết trận, khiến cho ta chết trận đi!

Trong lòng Tần Tiêu gào thét:

- Da ngựa bọc thầy ah!

Nghĩ đến đây, hắn lại chém bay đầu một gã Khiết Đan, rống to:

- Đại Đường Tần Tiêu ở đây, ai dám cùng ta quyết một trận tử chiến!

Người Khiết Đan bị cỗ khí thế vô địch của hắn chấn hãi, không tự chủ được dừng lại, có chút người theo bản năng còn thối lui vài bước.

Tần Tiêu mặc kệ hết thấy, hung mãnh lãnh khốc lao qua.

Dưới soái kỳ, nam nhân bị phần hung hãn không để ý sinh tử tả xung hữu đột, giống như hổ vào đàn dê, không người ngăn cản. Toàn bộ thiên binh cùng Đường quân đều lao theo hắn, điên cuồng xung phong liều chết...

Trên sườn núi, Lý Thiệu Cố không tự chủ được vung tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng kinh hãi nghĩ thầm: Nguyên lai đây là uy lực của Lang Ma tướng quân!

Hắn không chỉ đơn giản là một dũng sĩ uy mãnh, hành động của hắn đã kích phát toàn bộ ý chí chiến đấu của Đường quân. Hắn đã trở thành cột trụ tinh thần của Đường quân, là nguồn suối lực lượng. Nếu không đánh bại người này, Đường quân sẽ càng đánh càng hăng, sẽ mang đến thương vong càng lớn cho người Khiết Đan.

- Hạ lệnh, bắn tên, bắn chết Tần Tiêu!

Lý Thiệu Cố sắc mặt âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên.

- Đại thủ lĩnh...

Phó tướng bên cạnh nói:

- Đám người Tần Tiêu đã xuyên sâu vào giữa đại quân chúng ta, đã đánh thành một đoàn với chiến sĩ của ta. Nếu dùng kỵ binh hoặc tên trận giết hắn, chỉ sợ càng giết chết nhiều binh sĩ của chúng ta hơn nữa.

Lý Thiệu Cố tức giận ậm ừ vài tiếng, trong lòng uất ức nặng nề. Ưu thế lớn nhất của kỵ binh Khiết Đan là lực trùng kích cùng tài cưỡi ngựa bắn cung. Nhưng Tần Tiêu lại dùng hiểm chiêu tự mình xông thẳng trước, làm cho kỵ binh của Đường quân phát ra lực trùng kích mạnh nhất. Sau đó hắn lại tự mình dẫn đội giết vào bụng đại quân Khiết Đan, làm người Khiết Đan ném chuột sợ vỡ bình không thể triển khai sở trường của họ.

Hai chiến pháp này đều làm giảm mạnh sức chiến đấu của kỵ binh Khiết Đan. Mà trận chiến giằng co trong trận địa chính là ưu thế cùng sở trường của Đường quân xưa nay.

Lý Thiệu Cố đã bắt đầu chân chính quan sát Tần Tiêu, xem ra cuộc chiến tại U Châu cùng Loan Hà trước đó, hắn thắng được không phải do may mắn. Tần Tiêu không chỉ là mãnh tướng, còn là một người cơ trí biết xem xét thời thế gặp nguy ứng biến...

- Vậy tăng ban thưởng của ta lên gấp bội!

Lý Thiệu Cố hít sâu một hơi, lớn tiếng nói:

- Người chém Tần Tiêu, phong thủ lĩnh bát bộ, sáu ngàn dê bò, bốn trăm nô bộc cùng nhị thạch vàng bạc!

Trong chiến trường, Tần Tiêu đã lâm vào khổ chiến sống chết khó lường cùng huyết chiến.

Hắn cảm giác cơ hồ mình đã kiệt lực, tiếng nói khàn đặc, ngay cả chiến mã Khiết Đan cũng mệt đến sùi bọt mép.

Không phải là chết sao?

Chết có ý nghĩa!

- Giết! Giết ah!

Dù một tay vung vũ khí rất cố hết sức, nhưng hắn vẫn chém vỡ đầu một gã Khiết Đan, trực tiếp đánh bay tên kia làm tạt ngã một nhóm Khiết Đan khác.

Thanks

826. Chương 828 : Huyết Chiến. (7)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 828 : Huyết chiến. (7)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 828 : Huyết chiến. (7)

Thiên binh Thiết Tam lao tới bên người Tần Tiêu, lớn tiếng nói:

- Đại soái, đem soái kỳ giao ạt tướng!
- Không được!

Tần Tiêu thở hổn hển, quát lớn:

- Bỏ sự của người mạnh hơn ta sao? Hộ tốt chính người đi!

Tần Tiêu hiểu thật rõ ràng, bây giờ ai cầm soái kỳ sẽ biến thành mục tiêu công kích.

Soái kỳ đón gió bay múa, tuy tiêu sái mà oai hùng, nhưng phải hi sinh hơn phân nửa lực phòng ngự làm trả giá. Sau khi nhìn thấy La Vũ Phong hi sinh trước mắt hắn, Tần Tiêu không còn muốn tiếp tục nhìn thấy bất kỳ một chiến hữu nào vì soái kỳ mà chết trước mắt mình nữa!

Thiết Tam rống to:

- Đại soái, đưa soái kỳ cho ta!
- Câm miệng!

Tần Tiêu khàn giọng quay đầu hướng Thiết Tam gầm lên:

- Quân tốt chính người! Đây là quân lệnh!

Thiết Tam giận đến cắn răng, trong ánh mắt cơ hồ nhỏ máu, gầm lên giận dữ đánh lui người Khiết Đan bên cạnh, gắt gao hộ tới bên người Tần Tiêu. Cùng lúc đó vài tên thiên binh cũng ý thức hướng Tần Tiêu dựa tới, chặt chẽ kết thành một đoàn đem Tần Tiêu vây vào trung tâm.

- Tránh ra!

Tần Tiêu hét lớn:

- Đi giết địch, giết địch! Không cần lo cho ta! Đừng xem ta như bọn hèn nhát!

Thiết Tam vẫn không nhúc nhích, lớn tiếng trả lời:

- Đại Đường cùng Liêu Đông có thể không có Thiết Tam, nhưng không thể không có đại soái!
- Thúi lắm!

Tần Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên:

- Một người cũng không thể thiếu!

Đúng lúc này bốn năm gã Khiết Đan vùng trường thương hết sức ăn ý xông về hướng Thiết Tam. Thiết Tam đột nhiên vùng đao đem trường thương chém rụng, sau đó lớn tiếng cười to:

- Đến đây đi, đám khốn kiếp! Đại Đường thiên binh, sở hướng vô địch!
- Sưu, sưu, sưu!

Liên tục ba mũi tên bắn lên từ ba phương hướng, Thiết Tam nhảy bèn đón đỡ, nhưng không ngờ từ bên hông có ba thanh trường thương đâm qua, một trường thương đâm trúng ngay thắt lưng hắn, Thiết Tam hét thảm một tiếng ngã xuống ngựa.

Người Khiết Đan mừng rỡ như điên, nghĩ đã giết chết hắn, nhưng không ngờ Thiết Tam xoay người đứng lên, nhảy lên ngựa hướng ba người Khiết Đan kia giết tới.

Tần Tiêu trầm giọng quát:

- Tốt lắm!

Thiết Tam cười ha ha:

- Khiết Đan man di, lão tử có nhuyển giáp hộ thân!

Ba gã Khiết Đan nhất thời choáng váng, hô hoán vài câu, lại bỏ chạy. Tần Tiêu nghe được đại khái như “đao thương bất nhập” vân vân gì đó.

Trong lòng hắn rung mình, đúng là giảo hoạt!

Quả nhiên không bao lâu, trong chiến trận xuất hiện thiết bổng cùng lang nha bổng.

Những vũ khí này bình thường không thích hợp ra trận, nhưng lại bị bọn hắn đặc biệt dùng đối phó người của Thiên Binh Giám.

Ngay lập tức Tần Tiêu càng cảm thấy kiệt lực.

Những vũ khí trầm trọng kia đánh lên lực đao mạnh hơn, nặng như ngàn cân, quả thật có thể chấn cánh tay tê dại.

Người Khiết Đan thấy có hiệu quả, nhất thời vui mừng kêu to lên, cùng xông tới chỗ Tần Tiêu. Chỉ cần có thể giết chết nam nhân này, vinh hoa phú quý cũng không cần sầu! (.

Tần Tiêu gầm lên giận dữ, một tay đối địch, cảm giác vũ khí bị chấn phát run, lưng lay sắp đổ. Đúng lúc này năm sáu gã Khiết Đan kỵ binh xông tới, trong tay cầm lang nha bổng, Tần Tiêu cắn răng nghênh tới!

Nhất thời phượng sí lưu kim đang bị chấn bay, cổ tay hắn bị phá vỡ tuôn máu. Nhưng cuối cùng ngăn chặn được thế công của năm sáu gã Khiết Đan. Nhưng không ngờ một bổng ở bên cạnh quét tới, Tần Tiêu vừa tránh né thì trước ngực bị một lang nha bổng đánh vào, vừa lúc chấn lên miếng hộ tâm trên áo giáp của hắn!

“Phanh” một tiếng vang, Tần Tiêu cảm giác trước ngực đau nhức, cơ hồ thở không ra hơi, thân thể hắn ngã bật xuống ngựa!

Trong lòng Tần Tiêu hiện lên một ý niệm, xong rồi!

Thân thể hắn nặng nề rơi xuống đất, người Khiết Đan chung quanh điên cuồng hô to.

Tần Tiêu cảm giác ngũ tạng lục phủ như vỡ nát, toàn thân đau đớn, đầu óc choáng váng.

Nếu là ngày thường bị một kích này cũng không sao, nhưng hiện tại hắn đã kiệt sức, bị một kích liền trọng thương!

Tướng sĩ thiên binh hoảng sợ, quát lớn lao qua. Nhưng có hai gã Khiết Đan đứng gần vùng trường thương hướng Tần Tiêu đánh tới. Tần Tiêu nằm ngửa trên mặt đất mở mắt nhìn, ánh mắt mơ hồ, chứng kiến có bóng mờ đánh thẳng vào trước mặt.

Ta thật sự...phải chết ở chỗ này sao?

Trong đầu hắn trống rỗng, toàn bộ thế giới giống như chỉ còn tiếng thở của hắn.

Xa xa Lý Thiệu Cổ không nhịn được cười lên ha ha:

- Trúng! Trúng! Bắn trúng! Lần này Tần Tiêu hẳn phải chết không thể nghi ngờ, soái kỳ Đường quân thật sự ngã!

Ngay lúc này...bỗng nhiên trước mắt Tần Tiêu hiện lên một tia chớp vàng óng, thẳng tắp đánh tới hai gã Khiết Đan kia, Tần Tiêu cả kinh khôi phục thần trí mở mắt, lại thấy Đạm Kim Mã đầm máu liều linh khàn giọng hí dài, dùng thân thể của mình hướng hai kỵ binh Khiết Đan đánh tới!

Người Khiết Đan nhất thời bị kinh hoảng không kịp ghìm ngựa, hai chiến mã đánh thẳng vào thân hình Đạm Kim Mã đang lao ra.

Đạm Kim Mã bị đâm bay tung, hí lên bi thảm, hai kỵ binh Khiết Đan kêu lên thảm thiết ngã xuống đất, ngựa bị vấp chân, suýt chút té xuống. Thiết Tam cùng vài thiên binh giết tới, nhanh chóng chém bay đầu hai người Khiết Đan kia.

Khóe môi Tần Tiêu tràn máu, bò lên khỏi mặt đất. Đôi mắt híp lại nhìn thấy Đạm Kim Mã trọng thương giãy dụa đứng lên, toàn thân đầm máu tươi, một chân trước bị gãy, đang phát ra tiếng hí dài bi tráng thể thảm.

Tần Tiêu cũng không biết có lực lượng từ đâu tới, ý chí chết lặng, hắn rút mạnh Thuần Quân kiếm, một tay cầm soái kỳ một tay cầm kiếm, liều lĩnh chém thẳng tới một gã Khiết Đan.

Đã lâu không sử dụng Phi Tiên Bộ, kỵ binh Khiết Đan như gặp quỷ, mắt thấy nam nhân kia tay cầm soái kỳ nhảy lên, đánh úp lại nhanh như điện chớp!

Tựa như phi tiên!

Một kiếm lướt qua, phá cổ họng, máu vấy ra!

Ánh mắt Tần Tiêu lạnh như khối băng, trầm giọng quát:

- Đến đây đi, ta còn chưa có chết!

Thiết Tam vọt tới, dồn khí lực đoạt lấy soái kỳ trong tay Tần Tiêu, không nói lời nào vung trường đao bảo hộ bên cạnh hắn. Vài tên thiên binh ăn ý vây tới, có người kêu lên:

- Đại soái, đón binh khí!

Tần Tiêu dứt kiếm vào vỏ, cầm phượng sí lưu kim đang, đã quay trở lại!

Trong ánh mắt của hắn chỉ còn lại sát khí, cổ họng phun ra:

- Giết!

Trên sườn núi xa xa, Lý Thiệu Cổ run tay buông roi ngựa, thì thào nói:

- Sao...sao lại thế này? Soái kỳ lại bay lên sao?

Phó tướng bên cạnh mở to mắt:

- Tần Tiêu còn chưa chết, đó chính là hắn!

Đúng lúc này Lý Vi Ẩn cùng Vương Mãn suất lĩnh binh mã tiến vào, đã thành công hội tụ. Điều này cũng mang ý nghĩa, đại quân Khiết Đan đã bị phân tách, trận địa đại loạn, mất đi khả năng đập vào.

Trận đại chiến trước mắt đã biến thành trận chiến giằng co hoàn toàn, đây là sở trường của Đường quân, mà cuộc chiến như vậy người Khiết Đan thập phần kiêng kỵ!

Đánh loại trận này Đường quân chiếm hết ưu thế. Bộ binh sẽ có thể phát huy được lực chiến đấu lớn nhất, chém dùi ngựa, phách kỵ sĩ. Hơn nữa nếu cận chiến, uy thế cưỡi ngựa bắn cung thật khó thể thi triển hoàn toàn.

Xa xa sắc mặt Lý Thiệu Cổ xanh mét, cắn chặt răng oán hận quát:

- Hạ lệnh, rút lui!

- Đại thủ lĩnh, vậy...

Phó tướng kêu lên:

Thanks

827. Chương 829 : Lưỡng Bại Câu Thương. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 829 : Lưỡng bại câu thương. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 829 : Lưỡng bại câu thương. (1)

- Ba vạn tinh kỵ Khiết Đan đánh không lại một hai vạn Đường quân mà rút lui, thật sự không thể nào đi? Trước kia chúng ta chỉ có hai vạn người đã đánh toi bởi ba vạn Đường quân!

- Đừng nói nhảm, thi hành mệnh lệnh!

Lý Thiệu Cố híp mắt nhìn chiến trường lần cuối cùng, quay đầu ngựa chạy đi.

Từ và Khiết Đan vang lên, người Khiết Đan từ từ lui lại. Các chiến sĩ Khiết Đan tâm hoảng ý loạn, Đường quân hân hoan vui mừng chưa từng có.

Sau khi giết chết những gã Khiết Đan vẫn chưa kịp thối lui, Tần Tiêu hạ lệnh không cần đuổi theo, hiệu lệnh rút quân, khẩn cấp điều chỉnh nghỉ ngơi. Đường quân tuy có thể ngăn chặn địch nhân, nhưng bản thân cũng hoàn toàn kiệt lực. Tình hình vừa rồi có thể nói là vạn phần nguy cơ. Nếu người Khiết Đan ngoan tâm liều mạng tử chiến cùng Đường quân, hai bên thương vong ít nhất phải gấp bội lần, kết quả thế nào thật khó đoán trước.

Trong lòng Tần Tiêu nghĩ lại mà sợ, hai quân đối chiến người không buông tha sẽ thắng. Lần này hấn dựa vào cổ nhiệt huyết không sợ chết mà đánh cho người Khiết Đan không kịp trở tay, làm bọn họ nhất thời không kịp phản ứng. Kỳ thật khi người Khiết Đan rút lui, Tần Tiêu cũng cho Đường quân lui lại, bởi vì thương vong thật quá lớn. Cũng may rốt cục Đường quân có thể chịu đựng, rốt cục chờ đợi được một khắc thắng lợi cuối cùng.

Lý Vi Ẩn cùng Vương Mãn đi theo bên cạnh Tần Tiêu, nói:

- Đại soái, đại quân Khiết Đan tháo chạy, sao chúng ta không đuổi theo truy kích?

- Đừng đuổi theo đánh.

Thanh âm Tần Tiêu lạnh lùng, ngữ điệu lại thản nhiên:

- Giặc cùng đường chó đuổi. Huống chi chúng ta hiện tại là bước cảnh tác chiến, đang chiến trên quốc thổ Khiết Đan. Thỏ nóng nảy còn muốn cắn người, huống chi đại quân Khiết Đan có sức chiến đấu còn mạnh hơn chúng ta. Hạ lệnh lui lại, mang theo thi thể tướng sĩ hi sinh rút về quân doanh cố thủ!

- Đáng tiếc ah...

Vương Mãn lắc đầu thở dài:

- Tuy rằng đắc thắng nhưng không hoàn toàn phá hủy đại quân Khiết Đan này. Bọn hấn trở về nghỉ ngơi lấy lại sức chuẩn bị tái chiến, mà chúng ta lại không có lương thảo!

Ánh mắt Tần Tiêu lạnh xuống, liếc nhìn hấn chậm rãi nói:

- Sợ?

Vương Mãn ưỡn ngực:

- Không sợ!

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Bắt đầu lui lại, để Hồ Kỵ sư yểm hộ phía sau, bộ binh rửa sạch chiến trường lui trước.

- Dạ!

Hai người cưỡi ngựa mang theo bộ hạ rời đi. Tần Tiêu đột nhiên rung mình, có lẽ do thể lực cạn kiệt, có lẽ cảm thấy sợ hãi khi nghĩ lại cuộc huyết chiến vừa rồi. Trong tim của hấn đột nhiên dâng lên cảm giác suy sút, kèm theo cảm giác sợ hãi khó hiểu. Hấn nghĩ mình từng trải qua thân kinh bách chiến, trong lòng cứng

rắn như sắt, nhưng không ngờ vẫn còn có cảm giác như thế. Trước mắt tuy rằng thắng một trận, nhưng trận kế tiếp phải làm sao mà đánh? Muốn cho các chiến sĩ quên đi sinh tử đánh nhau chết sống thì dễ dàng, nhưng sau một trận đánh đầy nhiệt huyết, trong lòng hẳn còn dâng lên cảm giác lười biếng cùng sợ hãi, ngày sau phải nên làm gì bây giờ? Chuyện đập nổi chìm thuyền như thế cũng chỉ có thể làm được một lần mà thôi...

Nhân mã Khiết Đan đã nhanh như cơn gió thổi lui hơn năm mươi dặm, quay về trong lều trại dựng tạm thời trước đó.

Lý Thiệu Cố đi nhanh vào trong soái trường, oán hận vung lên roi ngựa hung hăng quát lên bàn trà, khiến ly chén vỡ tan nát nhừ. Vài tên phó tướng cùng thủ lĩnh phân bộ cùng đi theo sau, nhìn thấy Lý Thiệu Cố đang nổi giận lôi đình, im lặng không nói.

Lý Thiệu Cố chậm rãi hồi phục lại, nhìn mọi người vẫy tay:

- Đều ngồi xuống!

Mọi người ngồi xuống, Lý Thiệu Cố cầm lên bình nước uống vài hớp, trầm giọng nói:

- Ai tới nói cho ta biết, vì sao Đường quân lại biến thành như vậy?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Lý Thiệu Cố nói:

- Một đội ngũ Đường triều không đến hai vạn người lại có thể đánh tới bởi ba vạn thiết kỵ tinh nhuệ của chúng ta! Chuyện như vậy nếu rơi vào tai bất cứ bộ tộc nào trên thảo nguyên, đều làm người ta cười đến rụng răng! Phải biết rằng đây là cuộc chiến ngay trên bình nguyên, trực tiếp đối kháng. Bọn hắn không dùng quỷ kế, không mượn dùng loại hỏa khí thần bí từng dùng tại U Châu ngày trước. Là vì cái gì? Cho tới nay hai chiến sĩ Đường quân cũng rất khó đánh bại một kỵ binh tinh nhuệ Khiết Đan chân chính. Thế nhưng lần này bọn hắn lại có thể đánh bại được chúng ta?

Mọi người nghị luận sôi nổi, một người nói:

- Đại thủ lĩnh, tôi nghĩ có thể là...trận huyết chiến này Đường quân chỉ đánh bạc tính mạng liều sống chết với chúng ta.

- Chẳng lẽ chiến sĩ của chúng ta rất sợ chết sao?

Lý Thiệu Cố quát một tiếng, lại không có người nói chuyện.

Yên tĩnh sau một lúc lâu, Lý Thiệu Cố lại nói:

- Người Trung Nguyên từ trước tới nay luôn tự hào với sự văn minh của mình, luôn cho chúng ta ấn tượng họ có một cuộc sống sung sướng. Mà những bộ tộc thảo nguyên chúng ta cho tới nay đều đem sự hiếu chiến cùng dũng mãnh làm vẻ vang, xem thường người Trung Nguyên yếu đuối. Thế nhưng lần này chúng ta hẳn là đã thấy được...

- Văn minh của bọn hắn không chỉ biểu hiện trong nho nhã lễ độ, giúp người làm chuyện tốt. Càng có thể hóa thành một loại tín niệm, cố chấp, cuồng nhiệt, làm người quên sinh tử vinh nhục, làm binh lính vốn không thiện chiến lại kích phát ra sức chiến đấu đáng sợ. Ở trên chiến trường bọn hắn liều chết lẫn nhau, đem sinh mạng chiến hữu còn xem trọng hơn cả mình, đem tín niệm chiến sĩ bày ở trước nhất. Dù là chiến mã cũng có thể kiên trì chiến đấu đến một khắc cuối cùng.

Lý Thiệu Cố nói xong lời này, mọi người im lặng không nói gì.

- Các người có biết ta vì sao không tiếc hết thảy muốn giết Tần Tiêu sao? Chính là nam nhân này đã thay đổi Đường quân. Hắn dùng một loại tín niệm cuồng nhiệt kích phát toàn bộ tiềm lực của Đường quân, hơn nữa làm gương cho binh sĩ, vĩnh không nói bại, vĩnh không buông bỏ, ra trận xung phong trước nhất. Trước kia chúng ta tiếp xúc không ít đại tướng Đường quân, nói đến dụng binh Tần Tiêu có lẽ không có địa phương gì đặc biệt xuất sắc, nhưng tác dụng của một tướng soái nên có, ở trên người hắn thể hiện được tinh tế.

Có người bắt đầu kêu lên:

- Đại thủ lĩnh, vì sao ngài vừa đi vào liền luôn đề cao chí khí người khác, diệt uy phong mình?

- Người sai lầm rồi.

Lý Thiệu Cố trầm giọng nói.

- Nếu muốn ngày sau không còn tiếp tục bại trận, phải nghiên cứu rõ địch nhân cho thấu đáo, thấy được rõ ràng, đúng bệnh hốt thuốc cùng họ chu toàn.

Mọi người nhất thời tỉnh ngộ:

- Đại thủ lĩnh anh minh!

Lý Thiệu Cố khẽ thở dài một hơi, nói:

- Hạ lệnh đại quân nghỉ ngơi ba ngày, không ngừng phái ra thám báo tìm hiểu hướng đi của Đường quân. Phái người quay về nhà trường thúc giục cung cấp lương thảo. Đường quân cấp chiến liệu chết nhất định là có nỗi khổ. Chúng ta không khẩn cấp đánh với họ, trước đây đưa lên, nơi này là lãnh thổ Khiết Đan, chúng ta vội cái gì!

Tần Tiêu mang theo binh mã rút về quân doanh. Quả nhiên không ngoài suy đoán của hắn, Đường quân thắng trận nhưng cũng không hoan hô nhảy nhót, ngược lại không khí có chút trầm lặng.

Trở lại trong soái trường, Tần Tiêu cảm giác hai chân nặng nề như tước chì, ngồi xuống soái vị thở hổn hển. Lúc này nơi ngực truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt. Hắn đưa tay sờ soạng, ngực bụng vừa chạm vào liền đau đớn, chỉ sợ đã xanh tím. Hơn nữa đưa tay chạm tới còn lấy ra một đồng mảnh nhỏ trong áo giáp.

Thanks

828. Chương 830 : Lương Bại Câu Thương. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 830 : Lương bại câu thương. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 830 : Lương bại câu thương. (2)

Tần Tiêu có chút ngạc nhiên lấy ra nhìn xem, nguyên lai chính là ngọc bội tín vật kết nghĩa mà Lý Long Cơ tặng cho hắn nhiều năm trước, hiện tại đã bị dập nát. Hắn cười khổ đem mảnh nhỏ lấy ra dùng trang giấy bao bọc lại cẩn thận.

Lúc này Lý Vi Ẩn, Vương Mãn cùng Thiết Tam bọn họ đi vào, chứng kiến Tần Tiêu đang bao bọc gì đó, ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Tần Tiêu cười tự giễu:

- Người không bị đánh chết, chỉ nát một khối ngọc bội. Là một huynh đệ tốt của ta tặng, đáng tiếc...

Lý Vi Ẩn tự mình lấy ra một chén cơm lớn cùng hai bánh bao đưa tới trước mặt Tần Tiêu:

- Đại soái, ăn cơm đi.

Tần Tiêu để hắn buông xuống:

- Tất cả mọi người ăn sao?

Mọi người cười ha ha:

- Ăn rồi, ăn rồi.

Tần Tiêu mỉm cười:

- Đừng lừa gạt ta, ta còn chưa ăn các ngươi làm sao ăn qua. Nói đi, lương thảo còn lại bao nhiêu?

Lý Vi Ẩn khẽ thở dài một hơi, nói:

- Sau đại chiến còn đủ cho binh sĩ sống sót ăn thêm hai bữa.

Tần Tiêu cau mày buồn bực, trầm giọng nói: truyện từ

- Giết ngựa ăn thịt!

Mọi người trầm mặc không nói gì, Lý Vi Ẩn nói:

- Đây cũng không phải biện pháp. Tuy rằng ngựa của chúng ta nhiều, vừa rồi cũng lấy cả ngựa đã chết trên chiến trường đem về xẻ thịt...nhưng chỉ đủ ăn một ngày. Hơn nữa chỉ có thể giết ngựa thồ, chiến mã chân chính không thể giết.

- Vì sao không thể giết?

Tần Tiêu cắn răng nghiêm túc nói:

- Vì mạng sống, vì lương thực, đều làm thịt. Không có ngựa thì làm bộ binh.

- Nhưng mà đại soái...

Lý Vi Ẩn nói:

- Ta không biết trong mắt người Hán ngựa là cái gì. Nhưng trong mắt chiến sĩ Khiết Đan, ngựa là huynh đệ tốt nhất, là chiến hữu thân mật nhất! Lúc này chúng ta làm sao có thể vì mạng sống mà giết chết chiến mã!

Tần Tiêu ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm Lý Vi Ẩn một lúc, nặng nề nói:

- Đều giống nhau. Ở trong mắt chiến sĩ người Hán chúng ta, ngựa cũng là chiến hữu thân mật nhất, là huynh đệ thân thiết nhất. Nhưng tính mạng của chúng ta trọng yếu hơn ngựa. Chúng ta không thể chết, phải tiếp tục phòng thủ nơi này, biết không? Đây là đại cục. Vì đại cục ai cũng phải làm ra hi sinh. Bất kể là người, hay là ngựa.

Lý Vi Ẩn thở ra một hơi dài, nhắm hai mắt lại:

- Được rồi, nếu lời của đại soái là quân lệnh, chúng tôi phục tùng.

- Đi thôi.

Tần Tiêu phát nhẹ tay:

- Đem ngựa chết trận, ngựa bị tổn thương làm thịt trước. Sau đó lại giết ngựa thồ, ăn hết ngựa thồ...thì giết chiến mã!

- Đại soái, vì sao không có tiếp tế đưa tới?

Vương Mãn kêu lên:

- Doanh Châu đang làm cái gì?

- Đừng ồn!

Tần Tiêu nặng nề nói:

- Hiện tại Doanh Châu chỉ sợ còn nguy cấp hơn cả chúng ta. Cho dù có lương thảo đưa tới cũng phải đợi tới năm sáu ngày sau. Trong năm sáu ngày này không thể để ột chiến sĩ bị đói!

Chúng tướng lui ra ngoài, chỉ riêng Thiết Tam lưu lại không chịu rời đi. Tần Tiêu liếc mắt nhìn hắn, hỏi:

- Sao ngươi không đi nghỉ ngơi?

Thiết Tam cau mày tiến lên vài bước, thấp giọng nói:

- Đại soái, thương thế của ngươi...nặng không?

- Không có việc gì, không chết được.

Thiết Tam thở dốc vài hơi, cắn răng nói:

- Đại soái, có một con ngựa, không thể ăn!

Tần Tiêu giật mình ngẩn ra, lẩm bẩm nói:

- Ngươi muốn nói...Đạm Kim Mã?

Thiết Tam đầy mặt sầu khổ, gật đầu nói:

- Mù một con mắt, gãy vài xương sườn, chỉ sợ đâm bị thương nội tạng, còn đang học máu. Hơn nữa chân cũng đã gãy, đứng lên cũng không nổi...

Trong lòng Tần Tiêu đau đớn, nhẹ giọng nói:

- Ở nơi nào, ta đi xem.

- Bên này.

Thiết Tam mang theo Tần Tiêu ra khỏi soái trướng. Trong chuồng ngựa ngay sau trướng, mã phu đau lòng vỗ về cổ Đạm Kim Mã, đang trò chuyện dỗ dành nó. Đạm Kim Mã phát ra tiếng thở phì phì, nhìn qua như muốn đứng lên nhưng thậm chí không có chút khí lực giãy dụa. Tần Tiêu nhìn thấy thật rõ ràng một chân trước của nó đã bị gãy vụn vụn, miệng cùng mắt không ngừng tuôn máu.

Tần Tiêu chậm rãi đi vào chuồng ngựa, ngồi xổm bên cạnh Đạm Kim Mã. Đạm Kim Mã nhìn qua như có chút hưng phấn, nóng lòng muốn thử đứng lên, lại bị Tần Tiêu đè xuống.

Tần Tiêu mỉm cười nói với nó:

- Huynh đệ tốt, là ngươi đã cứu ta. Nghỉ ngơi thật tốt đi, kiếp sau chúng ta tiếp tục cùng nhau kề vai chiến đấu.

Đạm Kim Mã phát ra tiếng phì phì trong mũi, lại phun ra từng ngụm máu đặc, một con mắt đỏ máu, một con mắt rơi lệ.

Tần Tiêu đem mặt dán vào mặt ngựa, cắn chặt môi nhìn xuống không inh rơi nước mắt, chậm rãi rút kiếm ra...

Thiết Tam đứng bên cạnh kinh thanh kêu lên:

- Đại soái, đừng ah...

Tần Tiêu lại vung nhanh một kiếm, thẳng tắp cắm vào giữa cổ họng Đạm Kim Mã.

Đạm Kim Mã cơ hồ không hề giãy dụa lập tức đoạn khí, máu tươi nóng hằm hập tuôn tràn ra khắp nơi.

Tần Tiêu có chút ngây ngốc đứng dậy, vô lực nói:

- Nó cũng là chiến sĩ, không nên chịu đựng sự tra tấn như vậy trước khi chết. Nếu có kiếp sau, chúng tôi tiếp tục kề vai chiến đấu. Chỉ hi vọng nó đừng trách ta nhẫn tâm...Thiết Tam, cho người đến cắt thịt đi...

Dứt lời Tần Tiêu vô lực quay về trong soái trướng, dặn dò nói mình cần nghỉ ngơi, đừng ai đến quấy rầy. Nhưng vào lúc này nước mắt đã tràn ra trên mặt hắn. Hắn đứng nghiêm, hướng chỗ chuồng ngựa hành quân lễ theo kiểu hiện đại!

- Tạm biệt, chiến hữu!

Bên ngoài trướng truyền vào thanh âm gào to như bệnh tâm thần của Thiết Tam:

- Con mẹ nó ai dám cắt thịt con ngựa này, ta sẽ làm thịt hắn!

Tần Tiêu nhất thời rơi nước mắt đầy mặt, giống như một hài tử nằm úp sấp trên giường khóc nức nở...

Hai ngày sau, không khí yên lặng vô cùng. Người Khiết Đan dời nơi đóng quân năm mươi dặm hướng bắc, hạ trại cách Sĩ Hộ Chân Hà chừng trăm dặm, yên lặng theo dõi kỳ biến. Đường quân cũng trú đóng nghỉ ngơi sau cuộc đại chiến, gây dựng lại đội ngũ, cứu chữa thương binh.

Hai chi đại quân giống như mãnh thú sau cuộc chiến kịch liệt cần giây phút nghỉ ngơi ngắn ngủi, đều tự ngồi yên một góc liếm láp miệng vết thương, chuẩn bị tiến hành cuộc huyết chiến một sống một chết.

Nhưng Tần Tiêu vẫn luôn lo lắng một vấn đề: Đó chính là nếu người Khiết Đan chỉ phòng thủ mà không chiến, làm sao bây giờ? Trước mắt Đường quân không chỉ phải tác chiến cùng người Khiết Đan, còn phải tác chiến cùng thời gian, cùng bụng đói của mình. Hai ngày trôi qua, trong doanh trại đã không còn lương thực, ngựa chết trận hay bị thương cũng đã bị ăn sạch sẽ.

Còn cố gắng nhẫn nhịn thì phải giết ngựa thồ, tiếp tục sau đó là tới chiến mã. Mỗi khi Đường quân phải đâm kiếm vào cổ họng chiến mã âu yếm của mình, cảm giác thảm thiết cùng bi tráng quả thật khiến lòng người hồng mắt. Đáng sợ hơn chính là loại ngày tháng như thế không biết đến khi nào mới có thể kết thúc.

Tần Tiêu nằm trên giường trong soái trường, để trần thân trên, để Thiết Tam dùng rượu nóng lau vết bầm trên ngực mình. Khi bị đánh trúng ngực, hắn có cảm giác hết hơi choáng váng. Miếng hộ tâm bị lang nha bổng đánh trúng cong quắt lại, mất khí lực thật lớn mới có thể miễn cưỡng làm cho nó khôi phục lại hình dạng trước đó.

Thanks

829. Chương 831: Kỳ Tích! Bắt Tử Lang Ma Niết Bàn. (1)

Chương 831: Kỳ tích! Bắt tử Lang Ma niết bàn. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v´)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v´)-»

May mắn lúc đó hắn mặc nhuyễn giáp hộ thân, ngực có mảnh ngọc bội che chắn ngay huyết Thiên Trung, giảm bớt nhiều lực va đập vào. Bằng không bị trúng một chùy kia, nặng thì mất mạng, nhẹ thì rối loạn kinh mạch, biến thành một phế nhân.

Thiết Tam cau mày xoa bóp trên ngực Tần Tiêu, Tần Tiêu cắn chặt răng, mồ hôi lạnh tuôn đầy trên trán. Sau một lúc lâu Thiết Tam mới dừng tay, Tần Tiêu như trút được gánh nặng thở ra một hơi dài, ngồi dậy mặc quần áo.

Thiết Tam ở một bên nói:

- Đại soái, đây chính là vạn hạnh trong bất hạnh. Tử huyết Thiên Trung bị đánh trúng một kích, lại chỉ bị thương ngoài da, tuy rằng tím bầm như vậy, nhưng dùng rượu nóng xoa bóp vẫn có thể tan đi, không đến nỗi gãy xương ngực, thật sự là phúc lớn mạng lớn.

- Ta không dễ chết như vậy, bằng không đã sớm chết từ lâu.

Tần Tiêu cười tự giễu, vừa cố sức mặc lại áo giáp, nhìn Thiết Tam nói:

- Công tác thống kê nhân số thương vong đã có rồi sao?

Thiết Tam giúp hắn mặc áo giáp, thấp giọng nói:

- Hi sinh hai ngàn sáu trăm bảy mươi bảy người, trọng thương hai ngàn ba trăm năm mươi người. Quân số giảm năm ngàn, vết thương nhẹ thì không thể thống kê, cơ hồ toàn bộ đều bị thương.

Tần Tiêu nhíu mày gật gật đầu:

- Các huynh đệ Thiên Binh Giám thì sao?
- Hi sinh ba mươi bảy người, trang bị tương đối khá, bị thương không nhiều lắm.

Thiết Tam nói:

- Đây là nhân số thương vong lớn nhất của Thiên Binh Giám từ trước tới nay.
- Lỗi của ta!

Tần Tiêu thở dài một hơi nói:

- Để cho thiên binh chém giết ngay mặt giống như quân chính quy sẽ làm mất đi thật nhiều ưu thế. Nhưng đây là không còn cách nào. Dưới tình huống ngay lúc ấy, không tìm được nhân thủ thích hợp đảm đương tiên phong đột kích, đành phải tự mình mang theo các người xông lên trước. Cho tới nay đều do Hình Trường Phong dẫn dắt chững doanh, đến khi các người suất lĩnh thiên binh hiện tại, đích thật chưa có tổn thất qua. Đáng tiếc ah...cần bồi dưỡng một thiên binh bất kể là phí tổn hay tinh lực đều có thể đánh qua một trăm binh sĩ bình thường.

Trên mặt Thiết Tam hiện nụ cười:

- Đại soái, tận trung vì nước chết có ý nghĩa. Không phải chính là quang vinh lớn nhất của quân nhân chúng ta sao? Một quý nhân vương gia như đại soái còn không sợ chết, chúng ta có gì phải sợ?

Tần Tiêu cười khê:

- Đừng nói những lời vô dụng này. Cho tới bây giờ ta chưa từng cảm thấy mình có bao nhiêu tôn quý. Đúng rồi, người Khiết Đan có hành động gì không?

Hai ngày nay Tần Tiêu đều nằm trên giường, thứ nhất cần dưỡng thương, thứ hai muốn hồi phục lại tâm tình. Hắn biết mình không phải sắt thép, dưỡng tốt tổn thương, ổn định tâm thần mới có thể ứng đối chuyện sắp phát sinh. Những công việc khác hắn đều giao cho Lý Vi Ẩn cùng Thiết Tam đi sắp xếp.

Thiết Tam nói:

- Khiết Đan lui lại năm mươi dặm, đến bên Cô Diệp hồ. Mỗi ngày đều có không ít thám báo thăm dò bên Sĩ Hộ Chân Hà này. Xem ra bọn hắn đang yên lặng theo dõi kỳ biến. Chúng ta cũng đã luân phiên phái ra thiên binh thăm dò tình hình, chặt chẽ giám thị bọn hắn. Nếu có tin tức liền lập tức truyền tin.

Tần Tiêu hừ một tiếng:

- Xem ra người Khiết Đan đã nhìn thấu tử huyệt của chúng ta. Bọn hắn biết chúng ta không có viện binh, không có lương thảo, tính toán khôn chết chúng ta, không đánh với chúng ta. Chiếu theo tình hình bây giờ mà xem, không qua năm ba ngày chúng ta sẽ hoàn toàn cạn lương thực, không chiến mà loạn!

Thiết Tam trầm mặc không nói, chuyện như vậy hắn không thể chen miệng vào. Tần Tiêu buồn rầu suy nghĩ một lúc, nhìn Thiết Tam bảo:

- Đi, gọi Lý Vi Ẩn tới đây.

Lúc Lý Vi Ẩn đi vào, Tần Tiêu đang xem bản đồ đến xuất thần. Lý Vi Ẩn kêu một tiếng, Tần Tiêu gọi hắn đi tới trước bản đồ trong soái trướng.

- Lý Vi Ẩn, người tới xem địa hình trong phạm vi trăm dặm này đều là bình nguyên hoặc thảo nguyên, thật sự bất lợi với chúng ta.

Tần Tiêu nói:

- Không thể mai phục, không dùng được hỏa công, càng không cần nói tới thủy công. Chỉ nói về nhân số, chúng ta rõ ràng bị vây trong hoàn cảnh xấu. Sau một cuộc chiến quân số giảm năm ngàn người. Hiện tại chúng ta chỉ còn một vạn năm ngàn người đủ sức chiến đấu. Người nói một chút, có biện pháp nào không?

- Người Khiết Đan bị tổn thất thảm trọng hơn chúng ta. Bọn hãn hi sinh ít nhất năm ngàn người, trọng thương trở về cũng không ít hơn bốn năm ngàn người.

Lý Vi Ẩn thản nhiên nói:

- Tính ra trận này chúng ta vẫn thắng lợi. Phải biết rằng chúng ta đối mặt là kỵ binh tinh nhuệ Khiết Đan. Thứ cho tôi nói một câu bất kính, Đường quân giảm quân số năm ngàn, có thể làm Khiết Đan thiết kỵ tổn thất ba ngàn là tốt lắm rồi. Mà chúng ta lại làm bọn hãn tổn thất một vạn!

- Việc này không trọng yếu, ta xem trọng là kế tiếp nên làm gì bây giờ.

Tần Tiêu nói:

- Nơi này là lãnh thổ Khiết Đan, bọn hãn tùy thời sẽ có tăng binh. Dù bọn hãn không tăng binh, hai vạn thiết kỵ cũng đủ cho chúng ta choáng váng. Hơn nữa hiện tại ta cơ hồ bó tay hết cách.

Lý Vi Ẩn trầm mặc một lúc, đột nhiên nói:

- Bản thân tôi lại hi vọng người Khiết Đan tăng binh.

Tần Tiêu cau mày:

- Lý do?

- Đại soái xem bên này.

Lý Vi Ẩn chỉ vào một góc bản đồ:

- Nơi này bản đồ không có vẽ ra. Nhưng tôi biết nơi này có một thông đạo bí mật hiểm yếu vô cùng, nối thẳng vào bụng Khiết Đan. Năm đó tôi trốn ra từ nơi này, tránh thoát sự đuổi giết của đám người Khả Đột Vu.

- Ân?

Tần Tiêu vô cùng hứng thú nhìn hãn:

- Nói tiếp đi!

- Nơi này là “tuyệt địa” cùng “cấm địa” trong truyền thuyết của bộ tộc Khiết Đan. Tương truyền người đi vào chỗ này sẽ bị ác ma nguyên rủa độc địa trí mạng, không chết phải tổn thương. Mấy chục năm nay không có người nào dám tiến vào.

Lý Vi Ẩn nói:

- Dù là thợ săn dũng cảm nhất cũng không ngoại lệ. Nhưng năm xưa tôi bị rơi vào tình huống đường cùng, phải chạy đi vào. Vả lại một mình lẻ loi xuyên qua nơi này. Nơi này là một sơn cốc hẹp dài, người Khiết Đan thói quen gọi nó là “Thiết Hoắc cốc”. Sau khi đi vào, ngoại trừ gặp mấy con rắn độc, cũng không thấy có gì. Có thể do vận khí của tôi thật khá, chỉ một đêm đã thông qua. Nghe nói nơi này ban ngày độc khí tràn ngập, khắp nơi đều là độc vật, đi vào thì phải chết. Tôi nhớ lại tình hình ngày đó hình như mình uống rượu hùng hoàng sau đó đi vào, ngoài ra không làm thêm việc gì đặc thù khác. Vì vậy tôi phỏng đoán, chỉ cần uống qua rượu hùng hoàng là có thể bình yên thông qua Thiết Hoắc cốc.

Tần Tiêu chậm rãi gật đầu:

- Ta nghĩ ta hiểu được ý tứ của ngươi. Ngươi muốn từ con đường vòng này đánh vào nha tướng Khiết Đan?

- Phải!

Lý Vi Ẩn quyết đoán gật đầu:

- Tôi biết làm một người Khiết Đan, tôi làm ra chuyện như vậy chẳng khác gì quân bán nước. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, vì hòa bình cuối cùng giữa hai dân tộc, vì đại cục, tôi chỉ có thể làm như thế. Đại soái, thỉnh cho tôi ba ngàn bộ binh tinh nhuệ, tôi tự mình suất lĩnh bọn họ xuyên qua mật cốc này giết ra ngoài, trực thẳng nha tướng Khiết Đan. Không ai hiểu rõ hơn tôi làm sao đi qua nơi đây, cũng không ai hiểu rõ hơn tôi làm sao đi tới nha tướng Khiết Đan!

830. Chương 832: Kỳ Tích! Bắt Tử Lang Ma Niết Bàn. (2)

Chương 832: Kỳ tích! Bắt tử Lang Ma niết bàn. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Tần Tiêu chấp tay sau lưng thông thả qua lại, suy nghĩ hồi lâu chậm rãi lắc đầu:

- Không thể, điều kiện không cho phép. Theo trên bản đồ mà xem, người nói Thiết Hoắc cốc nằm ngay giao giới Khiết Đan, Hề cùng Đột Quyết. Từ nơi này đi vòng qua ít nhất hơn ba trăm dặm. Ba trăm dặm, bộ binh phải đi bao lâu? Việc này còn chưa tính lộ trình sau khi các người thành công đi vòng qua mật cốc giết tới nha tướng Khiết Đan. Không nói đâu xa, ta căn bản không đủ thực vật cho các người nhiều ngày như vậy. Hơn nữa người mang theo ba ngàn người đi đột kích, dù thành công cũng không thành đại sự gì. Binh mã Khiết Đan tùy tiện quay về đánh một chút, ba ngàn người đều phải chết sạch. Hơn nữa nói thật, người lấy đi ba ngàn người còn lại nơi này cũng không biết có khả năng chờ đợi được sự thành công của người hay không, điều này vô cùng khó nói.

Lý Vi Ấn thở dài một hơi, lắc đầu:

- Tôi cũng biết việc này rất khó thành công. Ba ngàn người xem như đem mình xử tử trước tiên mới có thể đi chấp hành nhiệm vụ như vậy. Hơn nữa nha tướng Khiết Đan không giống như thành trì Trung Nguyên, không có thành tường, tùy thời đều có thể di chuyển. Tôi thật sự không biết trong hai năm qua nha tướng Khiết Đan đã bị dời đến địa phương nào. Kỳ thật tôi chỉ là nghĩ sau khi tiến vào trong trung tâm Khiết Đan, tận lực chế tạo một ít hỗn loạn làm cho áp lực của đại soái giảm nhẹ hơn một chút. Đến lúc đó thử xem có thể xuất hiện được một đường sinh cơ hay không.

Tần Tiêu mỉm cười, vỗ vỗ vai Lý Vi Ấn:

- Ta biết dụng tâm lương khổ của người. Nhưng chuyện như vậy ta sẽ không để cho người đi làm. Cho dù chết chúng ta cũng phải oanh oanh liệt liệt chết cùng một chỗ.

Đúng lúc này bên ngoài trướng, ở hướng nam truyền đến thanh âm tiếng hát, chính là bài quân ca Đường quân “Tần Phong Vô Y”. Tần Tiêu nghi hoặc nói:

- Sao lại thế này? Vì sao hiện tại lại hát quân ca đây?

Lý Vi Ấn cũng nghi hoặc lắc đầu:

- Tôi cũng không biết!

- Đi, đi xem một chút!

Hai người rời khỏi soái trướng đi về hướng nam, phương hướng này đi thẳng tới Sĩ Hộ Chân Hà. Tần Tiêu chứng kiến ước chừng có hai ba ngàn Đường quân đang cùng nhau đứng bên cạnh bờ sông, hướng phương nam lớn tiếng hát quân ca.

- Khởi viết vô y, dữ tử đồng bào...

Thanh âm ngoại trừ mang theo vẻ hùng hồn cùng trào dâng, còn nhiễm thêm một tia thê lương cùng bi thương.

Hai người đi tới, vài tên sĩ binh lập tức nhìn thấy cuống quýt bái lễ.

Tần Tiêu hỏi:

- Các người đây là...đang làm gì đó?

- Hồi đại soái.

Một tiểu tốt bế quyền, nói:

- Chúng tôi đang tiễn các huynh đệ hi sinh về nhà!

Tần Tiêu ngạc nhiên sửng sốt, lắp bắp nói:

- Tiễn các huynh đệ hi sinh về nhà...

- Phải đó, đại soái.

Tiểu tốt nói:

- Mãi cho tới hôm nay chúng tôi mới có thể hỏa táng các huynh đệ đã hi sinh. Vốn chúng tôi muốn cho đồng hương của các huynh đệ đem tro cốt của họ về cố hương an táng. Nhưng mà...chúng tôi rõ ràng có lẽ chính mình cũng không thể trở về. Hôm nay gió đông bắc nổi lên, thổi về phương hướng Trung Nguyên. Chúng tôi rải tro cốt của họ trên sông, hi vọng gió có thể đem anh linh của họ mang về cố hương Trung Nguyên.

Tần Tiêu hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn quanh. Lúc này hắn mới phát hiện cơ hồ trước người từng tướng sĩ đều thả một chiếc hũ. Trên từng chiếc hũ đều dán một tờ giấy nhỏ, viết dòng chữ như “quan nội Ung Châu, Trương Tam”...Trong hũ là tro cốt, các tướng sĩ vừa hát quân ca, vừa luân phiên đi tới bờ sông đem tro cốt trong hũ rải xuống bên dưới.

Trong lòng Tần Tiêu không khỏi dấy động cảm xúc, đây thật sự là huyết sắc lãng mạn của nam nhi tâm huyết! Có lẽ họ làm như vậy chỉ xuất phát từ một loại ý thức chất phác, so với phong hoa tuyết nguyệt, còn lãng mạn cùng chân thành tha thiết hơn nhiều!

Tần Tiêu đi tới vài bước, liên tục xua tay ý bảo họ không cần hành lễ. Sau đó tìm vài tiểu hiệu đầu lĩnh hỏi:

- Có Giang Châu không?

- Có ah, ba bốn người.

Lập tức có người đáp:

- Ở trong này. Giang Nam đều tập trung ở đây.

Tần Tiêu đi tới, cầm lấy hai hũ:

- Xem như tính thêm phần của ta đi. Để cho ta tiễn những anh hùng quay về nhà.

Hắn khom người cầm lên một hũ, đứng cạnh bờ sông, theo các tướng sĩ cùng nhau hát vang:

- Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu. Dữ tử đồng cừ! Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác! Khởi viết vô y? Dữ tử đồng thường. Vương vu hưng sư. Tu ngã giáp binh. Dữ tử giai hành!

Một khúc kết thúc, Tần Tiêu bốc một nắm tro cốt, lớn tiếng nói:

- Giang Châu anh hùng Phùng Viễn Lượng, về nhà!

Các tướng sĩ cũng không ngừng kêu to:

- Quan Tây anh hùng Triệu Minh, về nhà!

- Lũng Hữu anh hùng Đại Bao, về nhà!

Lý Vi Ẩn đứng xa xa phía sau, ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt, trầm nghĩ:

- Người đang ở trong sinh tử, không ngờ còn lòng thanh thản làm việc này? Đây là tinh thần cùng động lực thể nào, đang thúc đẩy bọn họ đây? So với Đường quân, tướng sĩ Khiết Đan bỏ mình chỉ được bỏ chung một chỗ, thỉnh vài vụ sự nhảy nhót là xem như xong việc. Có đôi khi thậm chí không thu thập được thi thể, chỉ tìm y quan qua loa tắc trách...Xem bộ dáng của họ, tựa như thân nhân cùng thân huynh đệ của mình đã chết, còn có người khóc nức nở. Đường quân, người Hán...trong lòng các người mong muốn thứ gì? Chẳng lẽ đây là văn hóa cùng tinh thần của người Hán hay sao?

Rải xong tro cốt, Tần Tiêu đứng bên bờ sông, dõi mắt nhìn về phương nam, âm thầm thổn thức:

- Để cho gió đưa tiễn các anh hùng Đại Đường của chúng ta về nhà đi! Lá rụng về cội, nơi này không phải địa phương cho họ yên nghỉ thiên thu. Có thể qua không được bao lâu, cũng sẽ có người đến rải tro cốt của ta chứ...

Đứng hồi lâu, Tần Tiêu xoay người lại, phát hiện sau lưng thật nhiều người cùng đứng, cơ hồ toàn bộ Đường quân đều đã tới. Còn có nhiều thương binh đều được chiến hữu dìu dắt cùng tụ tập đến nơi này. Mọi người lặng lẽ nhìn về phương nam, trong ánh mắt tràn đầy hoài niệm thâm tình cùng quyến luyến.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Tiêu bị cảm động, cơ hồ xuất phát từ bản năng, vươn hai tay cao giọng hô to:

- Gió ah, tiễn anh hùng của chúng tôi về nhà đi...

Các tướng sĩ cùng đi theo hô lớn:

- Gió ah, tiễn các anh hùng về nhà...

- Về nhà...

Hồi âm chấn chấn!

Thanh âm tiếng hô hùng hồn, vang xa sâu thẳm trên Sĩ Hộ Chân Hà. Nguyên bản nước sông đang chậm rãi trôi xuôi tựa hồ trở nên mãnh liệt mãnh mẽ hơn thật nhiều, giống như hồi đáp lời kêu gọi của hơn vạn nam nhi tâm huyết.

Không biết là ai phát ra một câu:

- Đại soái, phát binh đi! Cùng người Khiết Đan quyết một trận tử chiến!

Nhất thời có người đi theo phụ họa, liên tục quát to lên:

- Phải ah, đại soái! Phát binh đi! Cùng người Khiết Đan quyết một trận tử chiến!

- Dây dưa mỗi ngày như vậy, còn không bằng chết trận sa trường cho thống khoái!

- Cho dù là chết trận, còn có gió đưa tiễn chúng ta về nhà!

Nhất thời câu nói này chiếm được vô số người hưởng ứng:

- Cho dù chết trận, còn có gió tiễn chúng ta về nhà!

831. Chương 833: Kỳ Tích! Bắt Tử Lang Ma Niết Bàn. (3)

Chương 833: Kỳ tích! Bắt tử Lang Ma niết bàn. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(‘v’-)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(‘v’-)-»

Vô số người đi theo hô to lên.

Tần Tiêu đứng trên một gò đất, vẫn nhìn những nam nhi vẻ mặt trào dâng, ánh mắt cực nóng trước mặt, cảm động rơi nước mắt, cả người phát run. Hắn không tự chủ được vung tay hô to:

- Tổ tông minh linh, hoàng đế bệ hạ, triệu triệu dân chúng Đại Đường! Mọi người hãy nhìn xem đi! Đây là chiến sĩ anh hùng vĩ đại nhất Trung Hoa chúng ta!

- Phát binh!

- Phát binh!

Tình cảm trào dâng, hơn vạn người tập kết tại bờ sông mà không phải trước đài điểm tướng. Họ vung mạnh cánh tay không ngừng hò hét, giống như sóng to gió lớn chấn động cả đại thảo nguyên.

Thiết Tam mang theo người của Thiên Binh Giám bảo hộ soái kỳ chạy tiến vào đám người. Thiết Tam chạy đến đứng sau lưng Tần Tiêu, rống lớn:

- Đại soái! Ba mươi bảy thiên binh hi sinh, chỉ mới hai mươi hai tuổi! Trong đó có mười sáu người chưa kết hôn, mười bốn người là đứa con duy nhất! Hôm nay chúng ta lấy danh nghĩa của họ, trừ phi bỏ mình nơi chiến trường, nếu không quyết không đình chỉ chiến đấu, đại soái, phát binh đi!

- Đại soái, phát binh đi!

Thanh âm rống to như đất rung núi lở lại vang lên, nước sông cũng chấn động dậy sóng.

Tần Tiêu cắn răng, vung mạnh tay:

- Nổi trống tụ tướng, chuẩn bị phát binh!

Kỳ thật trong lòng hắn rõ ràng tình thế trước mắt hơn ai khác. Nếu tiếp tục tiêu hao dây dưa, Đường quân bất chiến đã diệt. Đối phó người Khiết Đan, trận huyết chiến đập nổi dìm thuyền đánh bọn hắn trở tay không kịp, đã xem như chiếm tiện nghi. Nhưng bây giờ thật sự không còn biện pháp nào tốt hơn để thi triển.

Đã dùng không được kỳ binh, thì chỉ còn ngay mặt huyết chiến.

Ngay mặt khiêu chiến, quyết một trận tử chiến!

Làm cho hơn vạn dũng sĩ còn lại này, dùng thiết huyết của họ đi đoạn đường cuối cùng của nhân sinh, bi tráng mà lãng mạn, thuận gió về nhà!

Mười hai đội thám báo lục tục phái ra, trước đài điểm tướng lại vang lên lời tuyên thệ như ngày hôm đó.

Tần Tiêu nhìn thấy rõ ràng, cho dù là thương binh đều được chiến hữu dìu dắt cùng nhau xếp hàng, một vạn bốn ngàn chiến sĩ cùng nhau hát vang quân ca, bố thành trận địa hình vuông.

Tần Tiêu cầm phượng sí lưu kim đang, cười chiến mã của La Vũ Phong, vung vũ khí hét lớn:

- Các huynh đệ! Chúng ta thà rằng đứng mà chết, cũng không thể quỳ mà sống! Dùng nhiệt huyết cùng sinh mạng của chúng ta, đến bồi đắp vinh dự của Đại Đường vương triều đi!

- Bồi đắp Đại Đường!

Vạn người rống to.

Tần Tiêu vung vũ khí:

- Xuất phát!

- Hống, hống, hống! Giết!

Lần này Đường quân không đại đột kích, mà như thành lũy vững bước đẩy mạnh. Chấn bước đại thảo nguyên, hướng phương bắc đánh tới.

Vừa rời khỏi quân trại không bao lâu, thám báo cùng thiên binh liên tục hồi báo:

- Đại quân Khiết Đan bố thành trận thế sẵn sàng chờ quân ta đến!

Tần Tiêu sầm mặt, trầm nghĩ: người Khiết Đan không thói quen cấu trúc quân trại, chỉ có chút lều trướng cùng cự mã hình thành quân trại mà thôi. Chúng ta giết đi qua, bọn hắn chỉ có thể ứng chiến. Nhưng lần này không có kỳ binh đột kích, có thể sẽ bị cung tên hủy diệt...

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu nói:

- Tả hữu khinh kỵ binh, tiến lên quấy nhiễu, tránh kỵ xạ của địch quân. Bộ binh hậu quân tiến lên, cùng bộ binh tiền quân bày thiết thuẫn!

- Dạ!

Đường quân âm âm kêu vang, hơn vạn người biến trận trên đại thảo nguyên. Thiết thuẫn phía trước, cung phía sau, kỵ binh áp hai cánh, trung quân tùy thời chuẩn bị xung phong đột kích.

Tần Tiêu nói với thiên binh bên người:

- Thiên binh trung hậu, mang năm mươi huynh đệ tiến lên, đặc biệt thu thập thám báo Khiết Đan!
- Dạ!

Thuần trận nhanh chóng tách ra một con đường, năm mươi kỵ binh phi nhanh, lập tức biến mất trong tầm mắt.

Lý Vi Ẩn chậm rãi đi theo bên cạnh Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Mấy thành khả năng?

Tần Tiêu nhếch môi nhìn về phía trước, buồn bã cô tịch cười:

- Một thành cũng không có.
- Vậy ngài còn xuất chiến?

Lý Vi Ẩn híp con mắt duy nhất, ngơ ngẩn nhìn về phía trước:

- Tôi không phải sợ chết. Chỉ là không nghĩ đến một vị vương gia Đại Đường vốn nên cẩm y ngọc thực vô cùng tôn quý, cũng sẽ không sợ chết giống như một binh sĩ bình thường.
- Có khác nhau sao?

Tần Tiêu cười nhạt một tiếng, nói:

- Có một số việc khi làm thì không nhất định thành công, nhưng không làm thì khẳng định không thành công. Con người của ta trải qua rất nhiều sự tình, hơn nữa đã dưỡng thành một thói quen xấu, đó là, luôn tin kỳ tích!

Lý Vi Ẩn quay đầu lại ngạc nhiên nhìn Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Tôi không thể lý giải.
- Người đương nhiên không thể nào hiểu được.

Tần Tiêu lắc lắc đầu, hờ hững cười nói:

- Bởi vì người không phải Tần Tiêu. Hôm nay Tần Tiêu có thể xuất hiện tại nơi này đã là kết quả của vô số kỳ tích cùng nhau phát sinh.

Lúc này trong soái trường Khiết Đan, Lý Thiệu Cố hung hăng vỗ mạnh lên bàn, trầm giọng quát:

- Cứ an bài như vậy! Lần này nhất định phải đánh chết Tần Tiêu, toàn tiêm Đường quân, giết qua Sĩ Hộ Chân Hà, huyết tẩy Liêu Đông!
- Dạ!

Thủ lĩnh tám bộ cùng các tướng quân đồng loạt đứng lên, lớn tiếng đáp.

- Đi thôi!

Lý Thiệu Cố vung tay lên, mọi người thối lui. Sau đó chính hắn nghênh ngang ngồi xuống, cầm chén rượu, người bên cạnh liền rót cho hắn một chén rượu sữa dê.

Trên mặt Lý Thiệu Cố lộ ra tia cười lạnh âm lãnh cùng tàn khốc, lầm bầm nói:

- Hơn vạn tàn binh đói bụng còn dám đi tìm ta liều mạng, ta cầm một vạn kỵ binh tinh nhuệ bát bộ, nhân mã tổn thất cũng đã tăng binh trở lại. Ta thật không tin dốc binh lực của Khiết Đan còn không đánh qua được một Tần Tiêu!

Dứt lời hắn hung hăng uống cạn chén rượu, đứng bật dậy đi ra ngoài.

Vừa đi tới cửa lều trưởng, liền va chạm một người xông vào khiến hắn lão đảo suýt té ngã. Lý Thiệu Cố không khỏi có chút tức giận:

- Vội cái gì, xông loạn như thế?

- Đại thủ lĩnh thứ tội! Thứ tội!

Người đứng phải Lý Thiệu Cố cuống quýt nhận lỗi, nhưng vội vàng nói:

- Nhưng mà...việc lớn không tốt! truyện từ

Lý Thiệu Cố không khỏi cả kinh, trầm giọng nói:

- Ta an bài tinh kỵ bất lộ đột kích tàn quân Tần Tiêu, còn có sơ suất gì hay sao?

- Không, không phải việc này!

Người nọ vội la lên:

- Vừa rồi tôi ở bên ngoài tuần tra, gặp phải mục dân, nghe được tin tức kinh người!

Dứt lời người kia tiến đến bên tai hắc vội vàng nói vài câu.

Lý Thiệu Cố nhất thời trợn tròn mắt, tức giận hét lớn:

- Cái gì?

- Đại thủ lĩnh đừng lớn tiếng phao tin, miễn cho phá hủy lòng quân ah!

Trong chiến trường, Tần Tiêu dẫn theo Đường quân vững bước đẩy mạnh. Mơ hồ chứng kiến xa xa bụi mù tận trời, vó ngựa chấn vang, người Khiết Đan đánh tới!

Không chỉ là phía trước, trên đại bình nguyên bốn phía đều xuất hiện kỵ binh Khiết Đan, du đấu cưỡi ngựa bắn cung cùng đại trùng kích là chiến pháp am hiểu nhất của bọn hắc.

- Cung tên chuẩn bị!

Tần Tiêu lớn tiếng quát, Đường quân kêu to, cùng kéo cung, bày hộ thuẫn cùng cung tên trận.

Đường quân dừng lại, người Khiết Đan gào thét xông tới.

Tần Tiêu vung mạnh tay:

- Bắn tên!

Nhất thời toàn bộ Đường quân kéo căng dây cung, bắn tên.

Mưa tên mãnh liệt mệnh mông bắn tới, va chạm cùng lực đánh vào của kỵ binh Khiết Đan, lực sát thương thật lớn. Ngay lập tức thật nhiều người Khiết Đan trúng tên, lớn tiếng kêu thảm thiết, người ngã ngựa đổ.

832. Chương 834 : Kỳ Tích! Bất Tử Lang Ma Niết Bàn. (4)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 834 : Kỳ tích! Bất tử Lang Ma niết bàn. (4)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 834 : Kỳ tích! Bất tử Lang Ma niết bàn. (4)

Khiết Đan thiết kỵ xông tới gần, kéo cung bắn qua, tinh chuẩn dày đặc, vô cùng hung ác. Nếu không phải Đường quân có trang bị hỗ trợ, chỉ sợ thương vong sẽ cực kỳ thảm trọng. Mặc dù như thế vẫn có không ít người trúng tên ngã xuống, chết ngay tại chỗ.

Tần Tiêu vung mạnh vũ khí, lớn tiếng:

- Nỗ thủ, bắn tên!

- Hống hống hống!

Tiếng hô vừa dứt, nổ thủ phát huy uy lực, tinh chuẩn cực kỳ, ưu thế cận chiến cường đại, không hề kém người Khiết Đan.

Nhìn thấy sắp cận chiến, người Khiết Đan giảo hoạt chạy vòng, thuật bắn cung bắn phá mà đến, trong Đường quân vang lên thanh âm thảm thiết, thương vong thảm trọng.

Tần Tiêu cắn chặt răng:

- Thuần bài mở, Mạch Dao lên!

- Nha...

Đường quân bỏ thuần vung mạch đao đánh ra, người Khiết Đan không chút yếu thế tràn đến.

Tần Tiêu vung cao vũ khí, soái kỳ phản phất bay cao:

- Xung phong!

- Giết!

Đường quân kỵ binh cũng phát động.

Tần Tiêu thúc ngựa vung roi, dẫn soái kỳ giết vào trùng vây.

Xoẹt một tiếng, một đầu người Khiết Đan bị chém thành hai nửa, bên cạnh liền có người xông tới, Tần Tiêu vung kim đang, không màng hậu quả nhào qua, vung kim đang, hai người mất mạng!

Tần Tiêu cắn chặt răng, trầm giọng hét lớn:

- Kẻ ngăn ta, chết!

Trên thảo nguyên, vạn người hò hét, chấn động mây mờ, cả Sĩ Hộ Chân Hà như gào thét lên.

Một canh giờ sau, Tần Tiêu kỳ quái phát hiện đại quân Khiết Đan đang bắt đầu lui lại, áp lực Đường quân giảm nhiều.

- Sao lại thế này?

Tần Tiêu toàn thân đầm máu lúc này đột nhiên bình tĩnh trở lại, nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy kỵ binh Khiết Đan đang rút nhanh về hướng bắc. Hơn nữa người Khiết Đan trong trung tâm cũng đang chậm rãi rút binh, muốn rời khỏi chiến trận.

Mọi người nhất thời nghi hoặc khó hiểu.

Tần Tiêu nghĩ thầm: Cơ hội tốt như vậy, chúng ta đã muốn tuần trận, bọn hấn lại hiệu lệnh rút quân, làm gì đây? Không phải Lý Thiệu Cố một lòng muốn lấy tính mạng của ta sao?

- Mặc kệ, giết!

Tần Tiêu trầm giọng quát, mọi người liền tiếp tục hung mãnh lao tới. Nhưng người Khiết Đan tựa hồ không còn lòng dạ đối chiến, vừa đánh vừa lui về hướng bắc.

Đúng lúc này, thám báo phi ngựa hồi báo:

- Báo đại soái, người Khiết Đan nhổ trại triệt về hướng bắc!

- Sao lại thế này?

Chúng tướng nghi hoặc kêu lên.

- Ngu hậu kỵ, phái thám báo tìm hiểu!

Tần Tiêu hạ lệnh:

- Bộ binh phía sau, kỵ binh dàn trận, chuẩn bị đột kích!

Lý Vi Ấn nghi hoặc chạy tới:

- Đại soái, cuộc chiến hôm nay làm sao vậy?

Tần Tiêu lau vết máu trên mặt:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng ta mơ hồ cảm giác tựa hồ kỳ tích thật sự cần xuất hiện!

Lý Vi Ẩn sửng sốt, lắm lắm:

- Kỳ tích? Còn có kỳ tích gì? Chẳng lẽ lửa trời tập sát người Khiết Đan sao?

Một lát sau thám báo quay về, mang theo một tin tức làm toàn bộ Đường quân phấn chấn muốn nổi điên:

- Bên cạnh Cổ Luân hồ năm mươi dặm hướng bắc, đại quân Khiết Đan gặp phải một cổ quân đội Đường triều, còn đang chém giết!

Tần Tiêu vui mừng kêu to:

- Bộ đội của ai?

Thám báo kích động thanh âm phát run:

- Dạ, là....là đại quân U Châu, tinh kỵ phủ đô đốc Nhiều Nhạc cùng kỵ binh Hề tộc của Đỗ Tân Khách, nhân số không dưới ba vạn người!

- Trời ạ, thật sự là phát sinh kỳ tích!

Tần Tiêu kêu to lên, kéo Lý Vi Ẩn, muốn ôm cả hắn vào trong lòng, lớn tiếng nói:

- Trương Cửu Linh, Trương Cửu Linh! Trương Cửu Linh cũng là kẻ điên, hắn dám để cho Đỗ Tân Khách mang theo ba vạn kỵ binh từ Thiết Hoắc cốc mà người nói đột kích thẳng vào bụng Khiết Đan!

- Kẻ điên, đều là kẻ điên! Ha ha ha!

Lý Vi Ẩn cũng kích động kêu to lên, khác hẳn ngày thường!

Mọi người đều hoan hô.

Tần Tiêu đột nhiên vùng kim đang:

- Truyền lệnh xuống, toàn quân đột kích tụ hội Đỗ Tân Khách, bao vây tiêu diệt đại quân Khiết Đan!

- Hống hống hống!

Kỵ binh điên cuồng chạy chồm, bộ binh theo sát phía sau liều mạng chạy như điên.

Bên cạnh Cổ Luân hồ năm mươi dặm, Lý Thiệu Cổ đang chuẩn bị rút về nha tướng cứu viện lại gặp Đỗ Tân Khách chặn đánh, đúng lúc bị phục kích, đánh trở tay không kịp. Tần Tiêu mang người giết tới, cả bờ Cổ Luân hồ thấy ngang khắp đồng, hồ nước nhuộm đỏ.

Trên một núi đá bên hồ, Đỗ Tân Khách cầm kính viễn vọng nhìn về hướng nam, đột nhiên lộ vẻ mừng như điên:

- Đại soái, là nhân mã của đại soái. Truyền lệnh toàn quân đột kích, tiểu sát đại quân Khiết Đan, bắt sống Lý Thiệu Cổ!

- Hống hống hống!

Đại quân của Đỗ Tân Khách bắt đầu đại đột kích tiểu trừ. Bộ binh vây quanh, kỵ binh đập vào, tên bay như mưa, đại quân Khiết Đan bình bại như núi đổ.

Tần Tiêu cảm giác toàn thân dâng trào, kích động vô tận, tự mình dẫn theo thiên binh cùng kỵ binh trung quân dẫn đầu giết vào trùng vây.

Đỗ Tân Khách kích động, nhảy lên ngựa, vùng thiết thương:

- Thiết kỵ trung quân, theo ta giết vào, tiếp ứng đại nguyên soái!

- Hống!

Đây chính là kỵ binh tinh nhuệ Tả Uy Vệ do đích thân Tần Tiêu chỉ dạy, cảm tình thâm hậu. Vừa nghe “tiếp ứng đại nguyên soái” đều liều mạng xông lên, anh dũng giết địch!

Lý Thiệu Cố ngồi trên lưng ngựa vây trong trung tâm, ngây ngốc lắm lắm:

- Như thế nào lại như vậy...sao có thể như vậy...

- Bắt sống Lý Thiệu Cố!

Mấy vạn Đường quân rống to, chấn rung mặt hồ dấy lên sóng dữ. Đường quân đã hình thành vòng vây thật lớn, làm người Khiết Đan hoàn toàn bất lực...

Một canh giờ sau, hồ nước hoàn toàn đổ bình, Lý Thiệu Cố buông soái kỳ, bỏ vũ khí đầu hàng.

Đỗ Tân Khách mang theo kỵ binh trung quân tiến vào, bắt giữ Lý Thiệu Cố, thúc ngựa chạy tới trước mặt Tần Tiêu, ném Lý Thiệu Cố xuống đất.

Lý Thiệu Cố ngồi ngây người dưới đất, ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu cùng Lý Vi Ẩn. Tần Tiêu từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng:

- Lý đại thủ lĩnh, ta không thể không thừa nhận, ngươi là một đối thủ xuất sắc!

- Nhận được khích lệ!

Lý Thiệu Cố cười khổ:

- Nhưng ta vẫn thua!

Tần Tiêu cười lạnh:

- Dẫn đi, canh giữ!

Đỗ Tân Khách cùng các tướng lĩnh nhảy xuống ngựa, quỳ bái trước mặt Tần Tiêu:

- Tả Uy Vệ tướng quân, hành quân tư mã Đỗ Tân Khách dưới trướng Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản, phụng mệnh U Châu đại đô đốc Trương Cửu Linh tiếp ứng đại nguyên soái. May mắn không làm nhục mệnh!

Tần Tiêu ha ha cười to, ném kim cương cho binh tốt bên cạnh, nhảy xuống ngựa đi tới nâng Đỗ Tân Khách:

- Khách ah, lần này nhờ có ngươi. Bằng không hơn vạn tướng sĩ đã nghỉ giấc thiên thu rồi! Nói nghe một chút, văn nhược thư sinh Trương Cửu Linh làm sao nghĩ ra kỳ chiêu này, cho người mang quân giết sau lưng đại quân Khiết Đan đây?

Đỗ Tân Khách ha ha cười to:

- Đại soái, chuyện này nói ra dài lắm, chúng ta xử lý trước chiến trường, nói sau đi!

- Được!

Tần Tiêu cao giọng cười to, cơ hồ chảy nước mắt:

- Thu thập chiến trường!

Chạng vạng, Tần Tiêu cùng Đỗ Tân Khách dẫn đại quân áp giải hơn vạn tù binh Khiết Đan quay về Sĩ Hộ Chân Hà. Tần Tiêu hạ lệnh dựng cầu nổi, cứu chữa thương binh. Lương thảo của người Khiết Đan bị họ lấy đi sạch sẽ.

Trong soái trường, Tần Tiêu, Lý Vi Ẩn, Đỗ Tân Khách cùng hơn mười thiên tướng, lại thêm đại thủ lĩnh Khiết Đan Lý Thiệu Cố bị bắt giữ đồng loạt ngồi xuống.

Thanks

833. Chương 835 : Chiến Thần Trở Về. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 835 : Chiến Thần trở về. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 835 : Chiến Thần trở về. (1)

Tần Tiêu cầm chén rượu, nhìn Lý Thiệu Cổ nói:

- Lý đại thủ lĩnh, tuy rằng chúng ta là kẻ thù một mất một còn, nhưng vẫn phải mời người một chén này. Quân đội của người còn lợi hại hơn cả Mặc Xuyên cùng Lý Thất Hoạt vài phần, suýt nữa lấy mạng nhỏ của ta!

Sắc mặt Lý Thiệu Cổ xám như tro tàn, cầm chén rượu uống cạn, lạnh lùng nói:

- Không dám!

Tần Tiêu cười lạnh một tiếng, uống xong một chén cũng không để ý tới hắn, quay đầu nhìn Đỗ Tân Khách nói:

- Khách, hiện tại có thể nói. Sao các người...sẽ đánh tới nơi này?

Đỗ Tân Khách ôm quyền thi lễ, khiêm tốn nói:

- Nhắc tới đều nhờ đại đô đốc cơ trí cùng quả cảm mới có đại thắng hiện tại. Sau khi Tân La đột kích Du Quan, chư tướng thỉnh chiến thu phục Du Quan đánh thông liên hệ với Doanh Châu, tiếp viện đại soái. Nhưng đúng lúc này Đột Quyết Khuyết Đặc Lặc mang theo năm vạn Lang Kỳ sư dũng đưa tại tây bắc Hề tộc uy hiếp. Đại đô đốc lựa bài chúng nghị, cho rằng người Tân La không dám làm ẩu, Khuyết Đặc Lặc cũng không dám tiến binh tiếp tục khai chiến với Đại Đường, lệnh mật tướng mang theo hai vạn thiết kỵ cùng một vạn kỵ binh Hề tộc, cộng thêm mười ngày lương khô từ địa phương tên là Thiết Hoắc cốc giết vào bụng Khiết Đan. Vào đêm trước đã công chiếm nha tướng Khiết Đan! Trong quân doanh của Nhiêu Nhạc đô đốc phủ thực tế chỉ có một vạn binh mã già nua yếu ớt cùng dân chúng Hề tộc cảm tình kỳ nghị binh mà thôi!

- Ha ha!

Tần Tiêu vỗ bàn phá lên cười, chỉ vào Lý Thiệu Cổ nói:

- Lý Thiệu Cổ, tính sai rồi chứ! Người chỉ nghĩ theo Tần Tiêu này phân cao thấp, lại quên đi Đại Đường còn có nho soái Trương Cửu Linh từng đọc qua Tam Quốc Chí hay sao? Người này có khác gì Gia Cát Lượng, ha ha!

Lý Thiệu Cổ tức giận vẻ mặt xanh tím, oán hận cầm chén rượu nghiêng rằng quá khê:

- Trương Cửu Linh!

Ngay khi đại quân Tần Tiêu đang ở trong soái trường chúc mừng thắng lợi, ở bên Doanh Châu đã rơi vào trong nước lửa, vạn phần nguy cơ. Hắc Thủy Mạt Hạt cường thịnh nhất Mạt Hạt tộc cùng Tân La đồng thời phát binh, đại quân hơn bảy vạn từ phía đông Doanh Châu hùng hổ đánh tới. Người Mạt Hạt trang bị sơ sài, thô lỗ hung hãn, dùng hòn đá cùng đại đao, dựa vào người đông thể mạnh chiếm đoạt Liêu Tây huyện Yên Châu cùng Uy Hóa huyện Uy Châu, thẳng bức thành huyện bốn quận Doanh Châu.

Bên trong đô hộ phủ Doanh Châu, Kim Lương Phượng đã hai ngày đêm không chợp mắt, cau chặt mày đứng trước bản đồ, khuôn mặt sallow như một trái khổ qua. Tả Kiêu Vệ tướng quân Thiệu Hoành đi vào phòng nghị sự, không rên một tiếng đứng sau lưng Kim Lương Phượng, không hề quấy rầy hắn.

Kim Lương Phượng chột xoay người lại, sắc mặt sallow nhìn Thiệu Hoành, nhẹ giọng nói:

- Tổn thương của Thiệu tướng quân khôi phục như thế nào?

- Tạm thời chưa chết được.

Thiệu Hoàn là một người nóng tính, nhìn thấy Kim Lương Phụng nói chuyện không nhận được nói:

- Đại nhân, người nói chúng ta cứ cố thủ trong thành như vậy đến khi nào mới được ah? Liêu Tây huyện cùng Uy Hóa huyện đều bị chiếm đóng, Hoàn Tử Đan cùng Chu Dĩ Độ bọn họ đều dời vào trong thành. Hai ba mươi vạn người sắp bị đói chết nơi đây. Nếu người Tân La tiếp tục đánh tới chúng ta thật sự bị vây bốn phía, không còn đường ra.

Kim Lương Phụng im lặng thật lâu, thanh âm có chút khô khan nói: truyện từ

- Người Mạt Hạt quá nhiều, bảy vạn đại quân, bọn họ muốn một lần san bằng Doanh Châu. Ta không thể không hạ lệnh cố thủ. Tường thành Doanh Châu xem như cũng vững chắc, có hơn mười hỏa nỏ sàng trợ uy, muốn thủ vài ngày sẽ không quá khó khăn. Chỉ cần Quách Tri Vạn chặt đứt đường đi của người Tân La, chúng ta sẽ có một đường sinh cơ.

- Nói như vậy chỉ có thể trông đợi U Châu phát binh cứu viện chúng ta sao?

Thiệu Hoàn buồn bực than thở:

- Thật sự là nghẹn chết người! Thay vì như vậy còn không bằng giết ra khỏi thành, cùng đám Mạt Hạt kia liều chết sống!

- An tâm một chút đừng nóng nảy!

Kim Lương Phụng trầm giọng nói:

- Càng đến lúc này càng phải nhẫn nại. Nếu tự chúng ta rối loạn trước, cho dù có cơ hội xuất hiện cũng không cách nào nắm bắt.

Thiệu Hoàn thở dài một hơi:

- Bên phía đại soái cũng không biết như thế nào. Ta chỉ nghe nói đại soái hủy đi cầu nối, đóng quân bên bờ bắc Sĩ Hộ Chân Hà. Hẳn rõ ràng muốn cùng đại quân Khiết Đan quyết một trận tử chiến! Hiện tại đã qua vài ngày, lương thảo của họ cũng đã hết, Doanh Châu lại không thể vận lương cho họ...thật sự là gấp chết người!

Kim Lương Phụng trầm mặc không nói, đồng dạng trong lòng nóng như lửa đốt.

Mấy ngày hôm trước Tần Tiêu rời đi, một nhóm dân phu ra ngoài chuyển lương đều bị người Tân La bao vây chặn đánh, thật sự không thể vận chuyển ra ngoài. Hiện tại bên Tần Tiêu đang gặp khó khăn thế nào, hẳn đương nhiên có thể tưởng tượng được.

Trận huyết chiến đập nổi chìm thuyền...thật sự không thể lạc quan!

Đúng lúc này hai gã tiểu hiệu chạy vào phòng nghị sự, cuống quýt báo tin:

- Báo Kim đại nhân, hơn hai vạn kỵ tiên phong của Hắc Thủy Mạt Hạt đã giết tới cách Doanh Châu hơn ba mươi dặm. Mặt khác hơn vạn đại quân Tân La bên Du Quan đang đánh vào Doanh Châu!

Thần sắc Kim Lương Phụng chấn động:

- Hạ lệnh toàn quân, nghiêm chỉnh đề phòng, chuẩn bị cuộc chiến thủ thành!

Thiệu Hoàn ném đi dãi băng trên cổ, lớn tiếng nói:

- Đại nhân, mở ra cửa thành đánh với bọn hán một trận!

- Không được!

Lúc này ngoài cửa truyền vào thanh âm kiều giòn quyết đoán:

- Thiệu tướng quân, hiện tại chúng ta hẳn phải nghe theo an bài thống nhất của Kim đại nhân, lấy thủ thành chiến tiêu hao quân địch, chờ đợi viện quân!

Thiệu Hoàn ngạc nhiên:

- Phu nhân...nga không, Hồ tướng quân!

Mặc Y mặc giáp trụ, thần sắc nghiêm túc đi tới trước mặt Kim Lương Phượng, ôm quyền nói:

- Đại nhân, hạ lệnh đi! Mạt tướng xin dâng thành đốc chiến!

Bên bờ Sĩ Hộ Chân Hà, ba cầu nổi lớn đã dựng xong, kỵ binh Đường quân đang qua sông.

Tần Tiêu đứng ngay bờ bắc, nhìn Lý Vi Ẩn cùng Đỗ Tân Khách nói:

- Được rồi, các người đi mau lên. Tuy rằng dọn xong nha tướng Khiết Đan, nhưng bọn hắc còn tàn binh dư đảng tám bộ cần thu thập, các người cũng không nhẹ nhàng.

Đỗ Tân Khách ôm quyền cúi người thi lễ:

- Đại soái bảo trọng. Lần này cùng đại soái sống vai chiến đấu tiêu diệt Khiết Đan, cả đời này của Tân Khách không gì tiếc nuối.

Tần Tiêu cười nói:

- Người nha, người cùng Trương Cửu Linh mới là đại công thần chân chính. Ta chỉ làm bằng quảng cáo cho các người phía trước mà thôi. Trước mắt thế cục Liêu Đông vẫn thật nguy cấp thật phức tạp, người đừng phớt lờ. Bên Khiết Đan chúng ta chỉ có một tôn chỉ chiến tranh mưu cầu hòa bình. Hiện tại chúng ta đã dẹp gốc gác của bọn họ, bắt giữ hai đại thủ lĩnh, tiêu diệt bộ đội chủ lực gần hết, hẳn nên đến lúc thu dọn tàn cuộc. Nhớ kỹ, đừng lãnh đạm Lý Thiệu Cố. Còn có những thủ lĩnh phân bộ Khiết Đan cùng tướng quân, cũng tận lực ưu đãi. Hiện tại đến thời điểm chiêu hàng họ, biết không?

- Nhớ kỹ lời dạy bảo của đại soái.

Đỗ Tân Khách cúi người đáp.

Tần Tiêu nhìn Lý Vi Ẩn, gật đầu:

- Ta đáp ứng người sẽ không tùy ý giết hại người Khiết Đan. Ta sẽ làm được. Chờ sau khi bình định xong chuyện tại Doanh Châu, ta sẽ đích thân thượng biểu thỉnh triều đình phong người làm Tùng Mạc đô đốc cùng Tùng Mạc quận vương, do người tới thống trị người Khiết Đan. Hi vọng người đừng làm ta thất vọng.

Thanks

834. Chương 836 : Chiến Thần Trở Về. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 836 : Chiến Thần trở về. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 836 : Chiến Thần trở về. (2)

Diễn cảm Lý Vi Ẩn thật bình tĩnh nhìn Tần Tiêu, ghen ra một câu:

- Ai làm quận vương hay đô đốc đều không sao cả. Chỉ cần không còn chiến tranh, như thế nào đều tốt. Kỳ thật tôi cảm thấy tam thúc Lý Thiệu Cố càng thêm thích hợp so với tôi.

- Chuyện này nói sau.

Tần Tiêu cười khê, dắt ngựa đi về hướng cầu nổi, nhưng nghĩ tới một sự tình quay đầu nói với Đỗ Tân Khách:

- Đỗ Tân Khách, người mang binh rất tốt. Năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ ta sẽ nhận, biên vào Hồ Kỵ sư của ta, người không có ý kiến đi?

Đỗ Tân Khách sửng sốt, lập tức ha ha cười:

- Đại soái thật không hiền hậu đi? Ném mấy ngàn thương binh đổi năm ngàn thiết kỵ tinh nhuệ của tôi?

Tần Tiêu cũng cười, cầm roi ngựa gõ vào ngực Đỗ Tân Khách:

- Đừng làm bộ dáng này với ta. Một chuyến đi Khiết Đan người kiếm quá lớn. Thu hơn một vạn tù binh Khiết Đan, có thể làm cho họ nguyện trung thành Đại Đường hay không phải xem bốn sự của người cùng Trương Cửu Linh. Ta chỉ lấy chút tiền lãi, không quá phận chứ? Ha ha! Được rồi, không thêm nghe người nói nữa. Chuyện bên Khiết Đan là chức trách của Trương Cửu Linh, ta không xen vào quá nhiều. Phải rồi, nếu Trương Cửu Linh hỏi năm ngàn thiết kỵ này ở đâu, người nói ta mượn dùng là được.

Đỗ Tân Khách cười nói:

- Phỏng chừng hãn cũng không dám đi tìm đại soái đòi lại. Lần này thương vong của đại soái khá lớn, chúng tôi trợ giúp một chút là chuyện đương nhiên.

Tần Tiêu lại cười vang, phất tay chào hai người bạn họ:

- Đi thôi, trở về đi. Đừng lôi kéo ta nói chuyện phiếm, ta đang tranh thủ thời gian đâu!

Hai người đứng bên bờ sông chấp tay bái lễ Tần Tiêu, thẳng đến khi hãn hoàn toàn qua sông.

Tần Tiêu qua sông, nhìn doanh trại Đường quân kéo dài mười dặm bên bờ bắc, không khỏi cảm khái vô cùng. Mấy ngày trước hãn mang theo một vạn Hồ Kỵ sư đi vào Sĩ Hộ Chân Hà, nhiều lần huyết chiến, cuối cùng chờ được kỳ tích. Không chỉ đánh bại đại quân của Lý Thiệu Cố, còn hoàn toàn đánh ngã Khiết Đan, ổn định Khiết Đan chỉ là chuyện sắp tới. Trước mắt trong tay hãn vẫn có một vạn kỵ binh, nhưng đã thay một nửa nhân số. Lần này huyết chiến có thể nói là thảm thiết mà tràn đầy hí kịch, hồi tưởng lại chẳng khác gì nằm mơ.

Bên bờ nam Đường quân đã tập kết xong. Tần Tiêu không nói thêm lời nào, mọi người đều biết sắp tới cần gấp rút tiếp viện đại bản doanh Doanh Châu.

Tần Tiêu lên ngựa, vung phượng sí lưu kim đang chỉ về phía nam xa xa:

- Mục tiêu Doanh Châu! Gấp gấp hành quân, xuất phát!

Thành Doanh Châu, bốn cửa phát hỏa, khí thế hùng hực. Hai vạn tiên phong Hắc Thủy Mạt Hạt cùng hơn vạn đại quân Tân La vây quanh Doanh Châu kín kẽ, bắt đầu công thành.

Hoàn Tử Đan, Chu Dĩ Độ, Thiệu Hoàn cùng Mặc Y phân ra đốc chiến bốn cửa.

Kim Lương Phượng trấn thủ trung quân chỉ huy dân chúng vận chuyển lương thảo, cứu trợ thương binh, khuôn vác cọc gỗ cùng pháo thạch.

So sánh, người Mạt Hạt công kích càng mãnh liệt hơn rất nhiều. Hơn nữa đại quân của bọn hãn đang đánh tới Doanh Châu, làm bọn hãn sức lực mười phần. Bọn họ vốn là chiến sĩ man hoang không sợ chết, dùng những cây thang sơ sài leo lên tường thành Doanh Châu, dùng hòn đá diên cuồng bắn phá lên chiến sĩ trên tường thành. Người Tân La có chút gian hoạt giả vờ tấn công, bọn hãn cũng không muốn thương vong quá nhiều, chỉ nghĩ ngồi một bên thủ lợi ngư ông.

Trong soái tướng Tân La cách thành Doanh Châu năm dặm, Tân La Mạc Ly Chi Cao Văn Giản đang dương dương đắc ý ngồi trên soái vị. Trong tay vuốt roi ngựa, nghe thủ hạ hội báo tình hình chiến đấu. xem tại

- Hai vạn tiên phong đang công thành, năm vạn đại quân chỉ còn cách Doanh Châu chưa đầy ba mươi dặm.

Cao Văn Giản hơn bốn mươi tuổi, mặt chữ điền, mắt tam giác, khi cười híp thành một đường nhỏ.

Lúc này hãn đang hài lòng đắc chí nở nụ cười, nói với tâm phúc bên cạnh:

- Chỉ cần dẹp xong Doanh Châu, lãnh thổ Du Quan phía đông Đại Đường đều thuộc Tân La. Đến lúc đó khôi phục Cao Ly vương triều sắp tới. Người Mạt Hạt? Bọn hắn chỉ cần một ít nữ nhân cùng tiền bạc châu báu là có thể đuổi đi. Đám nhà quê kia, ha ha!

- Đại nhân anh minh!

Tâm phúc nịnh hót cười nói:

- Chúng ta chiếm cứ Du Quan chẳng khác nào bóp chặt cổ họng Liêu Đông. Non sông ngàn dặm giàu có, sớm hay muộn nên nằm trong tay đại nhân!

- Ha ha!

Cao Văn Giản đắc ý vênh vẹo nở nụ cười:

- Tàn Tiêu? Cái gì mà Đại Đường Chiến Thần chó má, nói ra thật buồn nôn! Ta chỉ dùng chút mưu kế khiến cho hắn giết gấu và vai không thể ứng phó. Nói không chừng lúc này hắn đã bỏ mình tại Sĩ Hộ Chân Hà!

Các tướng lãnh Tân La cùng nhau lớn tiếng cười ha hả.

Trên cổng thành bắc Doanh Châu, Mặc Y cau chặt đôi mày, trong tay cầm cung tên, bên người đặt mấy túi đựng tên, không ngừng bắn. Từng mũi tên chuẩn xác, một tiếng dây cung vang, một người ngã xuống tường thành.

Mấy phó tướng đi lên kéo Mặc Y:

- Tướng quân, thỉnh xuống cổng lâu!

Mặc Y dùng sức vùng, quát cường quát:

- Nói bậy bạ gì đó? Ta là tướng quân Đại Đường! Người có gặp qua tướng quân Đại Đường ném xuống binh lính tự mình chạy trốn sao?

Các phó tướng vội vàng giải thích:

- Nhưng mà...nhưng mà tướng quân cũng là phu nhân của đại soái! Không thể xảy ra điều gì sơ suất!

Mặc Y trừng mắt nghiêm túc nói:

- Hiện tại ta chính là du kích tướng quân Liêu Đông! Nghe quân lệnh của ta, toàn quân rút đao, tùy thời chuẩn bị cận chiến!

Phó tướng bất đắc dĩ thở dài một hơi, thuận theo chấp tay cúi đầu:

- Dạ!

Mặc Y cắn răng, rút ngân thương, phi thân đâm tới. Đem một gã Mạt Hạt đâm xuyên cổ họng, dùng sức rút mạnh đánh hắn rơi xuống tường thành.

Thân hình mảnh khảnh của Mặc Y bay trên đầu thành, tựa như đóa hoa tươi đẹp rực rỡ, lại giống như đang nhảy điệu vũ tử thần, trở thành đạo phong cảnh sáng rõ nhất.

Mặc Y nghiêng răng, thở dốc dốc chiến. Ngân thương cùng ngân giáp trong tay đã đầm máu, nhìn không ra chút dấu vết ban đầu. Nhưng thể công của người Mạt Hạt vẫn không hề có dấu hiệu yếu bớt.

Kim Lương Phượng đã đi lên cổng lâu kêu vài người kéo lại Mặc Y đi tới bên người.

- Tam phu nhân...

Kim Lương Phượng cau chặt mày, thấp giọng nói:

- Chuyện tới bây giờ e rằng Doanh Châu phải bị thất thủ. Tuy rằng chúng ta vẫn còn thủ được, nhưng mấy vạn đại quân cứu viện của Mạt Hạt cũng đã sắp tới. Mà quân dân chúng ta đã kiệt lực hoàn toàn.

Mặc Y thở hổn hển, cau mày nhìn Kim Lương Phượng:

- Kim tiên sinh, người muốn nói cái gì?

Kim Lương Phượng cúi đầu, trầm giọng nói:

- Cởi bỏ khôi giáp của phu nhân, thay vào trang phục của dân chúng đi. Chỉ có như vậy mới có thể bảo trụ được một mạng, mà ta có thể giao phó được với đại soái!

- Kim Lương Phượng!

Mặc Y giận dữ mắng:

- Văn nhân vô lương! Hiện tại mỗi tướng sĩ đang huyết chiến cùng địch nhân, người lại còn nói ra lời như vậy! Uổng phí đại soái tín nhiệm người, đem Doanh Châu giao cho người!

- Tam phu nhân!

Kim Lương Phượng thở dài, bất đắc dĩ mà phiền muộn nói:

- Ta không sợ chết. Nhưng người không thể chết được. Doanh Châu thất thủ là chuyện sớm muộn, nhưng người nhất định phải sống sót!

Mặc Y trừng mắt nhìn Kim Lương Phượng, xoay người:

Thanks

835. Chương 837 : Chiến Thần Trở Về. (3)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 837 : Chiến Thần trở về. (3)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 837 : Chiến Thần trở về. (3) đọc truyện mới nhất tại .

- Ta chỉ biết ta là tướng quân Đại Đường! Đại Đường chỉ có tướng quân mất đầu, không có kẻ nhu nhược chạy trốn!

Kim Lương Phượng nhìn theo bóng lưng Mặc Y, thở dài lắc đầu.

Lại một đợt tấn công của người Mạt Hạt, Mặc Y trừng to mắt, múa ngân thương nhảy tới.

Đúng lúc này đột nhiên có người lớn tiếng kêu lên:

- Xem, ở phía bắc!

- Binh mã Đại Đường!

Kim Lương Phượng đang chán nản tuyệt vọng không khỏi đại chấn, vội vàng bước nhanh tới đầu tướng nhìn ra hướng bắc xa xa. Quả nhiên ở phương bắc thiên quân vạn mã đang chạy chồm mà đến, huyên náo che trời!

Kim Lương Phượng lớn tiếng cười nói:

- Phải, phải! Thật sự là binh mã Đại Đường!

- Giết ah!

Khí thế Đường quân cực kỳ hung mãnh, đều là kỵ binh tinh nhuệ, đang mãnh liệt hướng sau lưng người Mạt Hạt đánh tới!

Trong lòng Mặc Y chấn động, là hấn sao? Là hấn đã trở lại sao?

Người Mạt Hạt nhất thời hoảng loạn: Sao lại thế này?

Đường quân nhìn thấy được viện quân, càng thêm dũng mãnh gấp bội, lớn tiếng gầm to giận dữ liều mạng cùng người Mạt Hạt, thi thể người Mạt Hạt không ngừng bị ném xuống dưới thành.

Gần, càng gần!

Viên đại tướng đi ở trước nhất mặc kim giáp hồng bào khí thế như lửa, trong tay cầm phượng sí lưu kim đang như thần binh đang bổ vào người Mạt Hạt, đó không phải là Tần Tiêu sao?

Kim Lương Phượng hung hăng vỗ lên tường thành, lớn tiếng vui mừng kêu lên:

- Đại soái! Là đại soái giết trở lại!

Đường quân trên tường thành nhất thời hoan hô:

- Đại soái!

Dưới cổng thành, Tần Tiêu tức giận rống to, một lưu đang chém xuống giết chết hai người Mạt Hạt vọt tới, ghim cương, chiến mã hung hăng dựng đứng hí vang.

Tần Tiêu huy vũ khí rống to:

- Đại Đường Tần Tiêu ở đây! Người Mạt Hạt dám cùng ta một trận chiến, phóng ngựa tới đây!

Kim Lương Phượng kích động cơ hồ muốn rơi nước mắt, vội vàng nói:

- Nổi trống! Nổi trống trợ chiến!

- Đông đông đông!

Trống trận thật lớn gõ lên, Đường quân gầm lên giận dữ, sĩ khí đại chấn!

Mặc Y cắn chặt răng, không ngừng đâm ra ngân thương, trái tim kích động loạn chiến: Hấn không có việc gì! Hấn đã trở lại!

Vạn người Mạt Hạt công thành phía bắc nhất thời hoảng tay chân, bên trên có Đường quân, sau lưng bị kỵ binh Đường quân dũng mãnh vô địch đánh tới!

Nhất thời quân lính tan rã!

Tần Tiêu quát lớn:

- Các tướng sĩ! Giết sạch bọn hấn!

- Giết ah!

Một vạn kỵ binh Đường quân đánh thẳng về hướng đại quân Mạt Hạt!

Trên cổng thành, Kim Lương Phượng vung tay lên:

- Mở cửa thành giết ra ngoài!

Mặc Y đã sớm đi xuống cổng lầu nhảy lên chiến mã, lớn tiếng nói:

- Ta đi! Các dũng sĩ, theo ta cùng nhau xung phong!

Cửa thành mở rộng, Mặc Y phóng ngựa đi trước, hét to lăm lăm phóng ra. Ngân thương lụa hồng bị nàng múa như phiến phi ngân hoa, không ngừng lướt qua cổ họng quân địch, người ngã ngựa đổ!

Ánh mắt Tần Tiêu sắc bén, đã sớm nhìn thấy Mặc Y lao ra, phần chân thần uy vung mạnh kim đang, mở một đường máu mang theo thiên binh tiến tới trước người nàng.

- Hồ tướng quân, đã lâu không gặp!

Tần Tiêu lớn tiếng cười vang, cực kỳ thống khoái. Hắn thuận tay vung kim đang, chém bay một gã Mạt Hạt cả người lẫn ngựa, máu tươi văng khắp nơi, thanh âm tiếng kêu sợ hãi vang bốn phía.

Những gã Mạt Hạt khác hoảng sợ vỡ mật!

Mặc Y phụng phịu nghiêm mặt, ném cho hắn một ánh mắt thật ôn nhu, trầm giọng nói:

- Nhờ hồng phúc đại soái, mọi chuyện đều tốt!

Tần Tiêu quát lớn:

- Man di Mạt Hạt, đến lĩnh giáo lợi hại của Liêu Đông quân đi! Giết!

- Giết!

Mặc Y thúc ngựa phóng lên, cùng Tần Tiêu sóng vai mà chiến. Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng kích động vạn phần.

Trong doanh trường Tân La ngoài thành tây năm dặm, Cao Văn Giản đứng bật dậy, kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Tần Tiêu đã đánh trở lại? Điều này sao có thể?

- Thật sự! Một vạn kỵ binh tinh nhuệ đang đem đại quân Mạt Hạt ở cửa bắc đánh thảm hại!

Thám báo khẩn trương nói.

Cao Văn Giản hít sâu một hơi, oán hận mắng:

- Tên hỗn đản kia sao còn chưa chết?

- Đại...đại nhân, làm sao bây giờ? Tần Tiêu đã trở lại, sau lưng hắn không biết còn có bao nhiêu viện binh!

Tâm phúc khẩn trương nói.

- Hèn nhất! Nhìn bộ dạng của người!

Cao Văn Giản tức giận khiển trách, nhưng trong lòng lại bất an, cắn răng nói:

- Hạ lệnh đại quân rút về Du Quan! Ta cũng không muốn đem một vạn nhân mã quý giá của ta đối chiến cùng tên điên Tần Tiêu kia!

Người Tân La tấn công cửa thành tây rút lui sớm hơn người Mạt Hạt, chạy trốn thật nhanh. Chu Dĩ Độ thủ thành nhất thời ngây ngẩn, cơ hồ không hiểu đại quân Tân La đang giở trò gì?

Bên cửa bắc Tần Tiêu mang theo một vạn kỵ binh đem đại quân Mạt Hạt đánh tan nát, khiến bọn họ chạy về hướng đông. Đồng thời đại quân Mạt Hạt ở cửa đông cùng cửa nam đều bắt đầu thoái lui, nhanh như nước thủy triều hướng phương đông bỏ chạy. Hoàn Tử Đan cùng Thiệu Hoành suất lĩnh binh mã đuổi giết theo sau, cùng Tần Tiêu hợp binh một chỗ, thẳng đem đại quân Mạt Hạt truy sát hơn hai mươi dặm.

Đại quân Mạt Hạt thoái lui thẳng tới cảnh nội Liêu Tây huyện, nơi đó có bộ đội chủ lực của bọn hắn.

Tần Tiêu ngừng lại đại quân, thúc ngựa nhìn về hướng đông. Hoàn Tử Đan cùng Thiệu Hoành vui mừng chào đón, xuống ngựa liền bái. Tần Tiêu cười a a nhảy xuống ngựa, gọi họ đứng lên:

- Thiệu tướng quân, Tử Đan, vất vả các người.

- Chúng mặt tướng vô năng, khiến Liêu Tây cùng Uy Hóa thất thủ.

Nhị tướng đầy mặt xấu hổ:

- Thỉnh đại soái giáng tội!

- Không trách các người!

Tần Tiêu mỉm cười trấn an bọn họ:

- Thủ được đương nhiên là tốt, không thủ được hợp binh lui về giữ Doanh Châu cũng là một loại sách lược hợp lý. Binh lực chúng ta có hạn, đem phòng tuyến kéo quá dài sẽ kiệt lực. Chỉ là ta thật không ngờ Hắc Thủy Mạt Hạt lại khởi động binh lực khổng lồ như thế!

Thiệu Hoàn nói:

- Hiện tại chỉ lo lắng tiên phong của bọn hãn rút lui sẽ lập tức liên hợp chủ lực tấn công Doanh Châu thì chúng ta sẽ khó khăn. Còn có người Bột Hải đến bây giờ không thấy động tĩnh gì. Nếu bọn hãn cũng hất dìm một phen, vậy thì...

- Người Bột Hải...

Tần Tiêu trầm ngâm một lúc, lẩm bẩm:

- Bọn hãn sẽ giúp Hắc Thủy Mạt Hạt sao?

Thiệu Hoàn chậm rãi lắc đầu:

- Khó nói, nếu tính ra bọn hãn là đồng tộc.

- Ta xem không nhất định.

Tần Tiêu tràn đầy tự tin mỉm cười:

- Bọn hãn là đồng tộc, cũng là kẻ thù một mất một còn. Bột Hải quốc muốn thống nhất các bộ lạc Mạt Hạt, Hắc Thủy lại muốn gồm thâu Bột Hải quốc, đây là chuyện không chỉ là một hai ngày. Huống chi trước đó không lâu Bột Hải quốc mới dựa vào Đại Đường, nếu lúc này chống lại còn không sợ bị chúng ta tính nợ sao? Từ lần vừa rồi tiếp xúc ta cảm giác được, Bột Hải quận vương là người thông minh, hãn sẽ không làm ra chuyện ngốc như thế.

- Nhưng người Mạt Hạt có tới sáu bảy vạn binh lực!

Thiệu Hoàn nói:

- Trong thành Doanh Châu chỉ còn hơn hai vạn binh mã. Cộng thêm binh mã của đại soái mang về, chỉ có hơn ba vạn người...

Tần Tiêu cười thật bá đạo:

- Người Tân La bỏ chạy, sẽ không dám tiếp tục làm chuyện gì. Quách Tri Vận mang theo một vạn kỵ binh đã tới lúc làm ra chút việc. Doanh Châu cứ yên tâm đối phó người Mạt Hạt là được thôi. Ba vạn đối sáu vạn, có gì đáng sợ?

Thanks

836. Chương 838 : Quyết Ý Nộ Phát Trùng Quan. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 838 : Quyết ý nộ phát trùng quan. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 838 : Quyết ý nộ phát trùng quan. (1)

Nhị tướng cười nói:

- Có đại soái đích thật là không đáng sợ.

- Lui quân, quay về Doanh Châu.

Tần Tiêu hạ lệnh:

- Chinh đồn quân mã, chuẩn bị quyết chiến cùng Hắc Thủy Mạt Hạt!

Tần Tiêu mang theo đội ngũ vừa tới Doanh Châu, thám báo phía đông chạy về truyền tin tức:

- Đại quân Hắc Thủy Mạt Hạt trú đóng tại Liêu Tây cùng Uy Hóa đã bắt đầu thối lui!

Lần này Tần Tiêu có chút không hiểu nổi, chúng tướng đều đưa mắt nhìn nhau. Tần Tiêu không khỏi cười nói:

- Không đến mức đi? Tần mỗ có uy lực lớn như vậy? Vừa mới xuất hiện ở Doanh Châu, Tân La bỏ chạy, ngay cả sáu bảy vạn đại quân Hắc Thủy Mạt Hạt cũng bị dọa lui?

Mặc Y nhìn Tần Tiêu cười khanh khách:

- Tôi xem không đến mức, vừa rồi Mạt Hạt mới thối lui, chỉ là muốn hội tụ cùng bộ đội chủ lực lấy nhiều đánh ít. Hiện tại bọn hán lùi lại nói không chừng sẽ có quỷ kế!

- Quỷ kế?

Tần Tiêu cười ha ha:

- Bọn hán mà cũng nghĩ được quỷ kế sao?

Chúng tướng cười vang, dù sao giải quyết vây khốn tâm tình của mọi người rất tốt.

Trở lại trong thành, Kim Lương Phượng cùng Chu Dĩ Độ nghênh đón, mọi người cùng nhau đi vào phủ đô đốc.

Không gặp vài ngày, mọi người đều có thật nhiều vấn đề muốn hỏi lẫn nhau, trong phòng nghị sự phi thường náo nhiệt. Tần Tiêu nhìn thủ hạ, trong lòng dị thường vui vẻ. Mọi người tán gẫu thật cao hứng, lại có binh tốt thủ thành chạy tới báo tin:

- Bộc Hải quận vương phái sứ giả đến đang ở ngoài cửa thành đông cầu kiến!

Tần Tiêu nhất thời quá đổi vui mừng, cười ha ha nói:

- Ta đã nói Hắc Thủy Mạt Hạt lui quân không đơn giản như vậy! Cho mời sứ giả Bộc Hải quốc vào đây!

Một lát sau một hán tử cao lớn, dáng người cực kỳ uy mãnh, trên người mặc áo giáp, đầu đội mũ da đuôi cọp hướng Tần Tiêu vươn một tay đặt lên ngực bái lễ:

- Mạt tướng Đại Vũ Nghệ, phụng mệnh Bộc Hải quận vương đặc biệt đến bái kiến Liêu Dương Vương! Liêu Dương Vương điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!

- Đại Vũ Nghệ?

Tần Tiêu không khỏi nghi hoặc nói:

- Người là...nhị tử của Bộc Hải quận vương sao?

Trong lòng hán không khỏi buồn cười nghĩ thầm: Tên của Bộc Hải quận vương là Đại Hổ Vinh đã vô cùng quái lạ rồi! Nghe nói người kia là hậu duệ Cao Ly, nhưng lại họ Đại.

Sinh nhi tử lại gọi là Đại Vũ Nghệ, thật sự ngộ nghĩnh, ha ha!

Đại Vũ Nghệ khiêm cung nói:

- Hồi điện hạ, mạt tướng chính là con trai trưởng của Bộc Hải quận vương!

- Nga, nguyên lai là thế tử!

Tần Tiêu cười to:

- Ngồi vào bên chỗ ta! Nói cho ta một chút, phụ thân ngươi vẫn khỏe chứ?

Đại Vũ Nghệ nhiều lần chối từ vẫn bị Tần Tiêu lôi kéo ngồi xuống thượng vị bên cạnh hắn. Tần Tiêu an bài tiệc rượu ca múa khoản đãi thế tử Bột Hải quận vương.

Trước đó mới khi thế hừng hực chém giết, trong nháy mắt đã là cảnh tượng ca múa mừng thái bình. Các tướng quân trên người còn mặc trọng giáp dính máu, đã chén lớn uống rượu ăn thịt, hưởng thụ thắng lợi đến không dễ dàng.

Đại Vũ Nghệ kính Tần Tiêu một chén rượu, khiêm cung nói:

- Mạt tướng phụng mệnh Bột Hải quận vương đặc biệt đến tương trợ vương gia phá địch! Lần này mạt tướng mang theo năm vạn thiết kỵ tinh nhuệ cùng một vạn mâu thủ của Bột Hải quốc, tổng cộng sáu vạn nhân mã, đã khuyh hết binh lực của quốc gia đến chiến Hắc Thủy Mạt Hạt! Không ngờ chúng tôi vừa đánh tới gần Uy Hóa huyện, Hắc Thủy Mạt Hạt lại tự mình rút lui. Sau đó nghe ngóng mới biết được là vương gia tự mình dẫn tinh binh đánh trở về, giải quyết nguy cơ Doanh Châu! Uy danh của vương gia quả nhiên là uy chấn địch đảm, sở hướng vô địch!

- Ha ha, tới tốt, tới rất tốt!

Tần Tiêu vui mừng cười to:

- Bột Hải quận vương quả thật là trung can nghĩa đảm! Yên tâm, ta sẽ đích thân khải tấu triều đình nói rõ việc này, đến lúc đó hoàng thượng nhất định có trọng thưởng!

Trên mặt Đại Vũ Nghệ lộ vẻ vui mừng, rời ghế thi lễ:

- Đa tạ Liêu Dương Vương!

- Dừng khách khí!

Tần Tiêu vẫy tay mời hắn ngồi xuống, lôi kéo tay hắn nói:

- Thế tử hùng tráng như thế, nhất định là một vị mãnh tướng khó được. Ta đã sớm nghe nói Bột Hải quận vương Đại Hồ Vinh có một nhi tử dũng quan tam quân, chính là người đi?

- Không dám, không dám, mạt tướng hổ thẹn!

Đại Vũ Nghệ cười nói:

- So sánh với võ nghệ cái thế của vương gia, mạt tướng chẳng khác gì đom đóm. Phải rồi vương gia, lần này mạt tướng phụng mệnh phụ vương mang tới năm vạn thạch lương thực cho Doanh Châu cùng một ngàn đầu heo. Khi mạt tướng xuất phát đến Doanh Châu, lương thực đã phải người chở tới. Tin tưởng sáng sớm ngày mai là có thể đến nơi. Người Bột Hải chúng tôi không nuôi dê, cũng không ăn thịt dê. Chúng tôi chủ yếu chăn nuôi heo, kỳ thật dự định tặng trâu bò, nhưng hiện tại đang cuối xuân đầu hạ, chính là thời gian cần nuôi dưỡng chúng. Vì vậy phụ vương dự định thêm vài tháng mới mang tới tặng Doanh Châu thêm ba ngàn đầu trâu bò sau!

- Ai nha, thật sự là quá khách khí!

Tần Tiêu ha ha cười nói: nguồn

- Bột Hải quận vương thật là giúp người khi gặp nạn! Thật không dám giấu diếm, hiện tại quân dân Doanh Châu đang cần lương. Trách ta nhất thời khinh thường đánh mất Du Quan khiến đường vận lương bị chặn đứt. Mấy chục vạn quân dân Doanh Châu trước mắt muốn ăn cơm cũng thành vấn đề lớn.

Tần Tiêu trầm nghĩ trong lòng: Tặng lương thực còn tặng heo, lại hứa tặng thêm mấy ngàn đầu trâu bò...mặc dù rộng rãi nhưng rõ ràng cho thấy có điều cầu ta. Chờ sau khi chuyện thành công sẽ tặng cho ta, chính là ý tứ này sao? Người đã không mở miệng nói, vậy ta cho người bậc thang bước xuống, ta hỏi người đi...tuy rằng ta không cần mấy ngàn đầu trâu bò kia, nhưng bánh ít đi thì bánh quy lại ta vẫn biết...

- Thế tử, không biết Bột Hải quận vương có yêu cầu gì với Đại Đường hay không? Nếu như có thì cứ nói.

Tần Tiêu vỗ ngực son sắt nói:

- Bột Hải quận vương giúp ta nhiều như vậy, vì Đại Đường lập được công lớn, tin tưởng hoàng thượng cùng triều đình sẽ không tiết kiệm ban thưởng đâu.

- Không dám cầu thưởng!

Đại Vũ Nghệ là người ngay thẳng, vì vậy nói:

- Phụ vương đích thật có điều thỉnh cầu. Chính là thỉnh vương gia ủng hộ Bột Hải quốc thống nhất các bộ Mạt Hạt. Đầu tiên là đánh bại Hắc Thủy Mạt Hạt. Trong các bộ Mạt Hạt, chỉ có Hắc Thủy Mạt Hạt cường thịnh nhất, từ trước tới nay không chịu phục ai, lại thường xuyên xâm lược tứ phương. Lần này Bột Hải quốc mượn nhờ Đại Đường trợ giúp, đánh bại Hắc Thủy Mạt Hạt!

- Được!

Vượt ngoài ý liệu của Đại Vũ Nghệ, Tần Tiêu lại thập phần sáng khoái quyết đoán nói:

- Nói đi, muốn chúng ta làm sao giúp các vị?

Đại Vũ Nghệ thoáng sửng sốt, lập tức vô cùng vui mừng nói:

- Nếu vương gia sáng khoái như thế, mặt tướng cũng không khách khí. Ý tứ của phụ vương chính là vương gia có thể phái ra đại tướng cùng mưu sĩ suất lĩnh vài ngàn tới một vạn nhân mã trợ giúp chúng tôi cùng đi tấn công Hắc Thủy Mạt Hạt hay không?

Tần Tiêu nghe xong lời này khẽ gật đầu, trong lòng cân nhắc: Mấy ngàn một vạn nhân mã rõ ràng không làm được đại sự gì. Nhưng nếu có binh mã Đại Đường can dự, điều này cũng sẽ hướng man tộc đông bắc tỏ vẻ Đại Đường ủng hộ Bột Hải quốc thống nhất Mạt Hạt...như vậy tính chất sẽ hoàn toàn khác hẳn.

Thanks

837. Chương 839 : Quyết Ý Nộ Phát Trùng Quan. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 839 : Quyết ý nộ phát trùng quan. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 839 : Quyết ý nộ phát trùng quan. (2)

Lấy man tộc chế man tộc, xem ra là một biện pháp tốt. Nhưng chờ sau khi Bột Hải quốc thống nhất Mạt Hạt, vậy Đại Đường cần phải khống chế một Mạt Hạt thống nhất. Như vậy sẽ gia tăng thêm phiền lưu cùng khó khăn...Dù sao nếu để một mình Bột Hải một nhà độc đại, sẽ mang đến một ít tai họa ngầm.

Tần Tiêu chứng kiến Kim Lương Phượng ra dấu bằng mắt ình, ý bảo mình đồng ý.

Tần Tiêu cười hào phóng:

- Như vậy đi, người Bột Hải các người thiện chiến nhưng không giỏi mưu lược, chỗ này của ta có hành quân trưởng sử Kim Lương Phượng Kim tiên sinh, dụng binh như thần trí thâm như hải, ta để cho hắn mang theo Tả Kiêu Vệ tướng quân Chu Di Đề suất lĩnh một vạn bộ binh cùng các người chinh phạt Hắc Thủy Mạt Hạt thế nào? Trong chốn thâm sơn cùng cốc, mạch đạo của bộ binh Đại Đường rất có đất dụng võ nga!

Đại Vũ Nghệ nhất thời quá đổi vui mừng:

- Đa tạ Liêu Dương Vương!

- Ha ha, đừng khách khí, đều là người một nhà thôi!

Tần Tiêu cười to, lại nói với mọi người:

- Hôm nay không chỉ cần chúc mừng thắng lợi, còn cần mời tiệc tẩy trần cho thể tử Bội Hải quận vương! Mọi người ăn uống sảng khoái đi!

Vào đêm, buổi tiệc đã tan.

Tần Tiêu giữ lại Kim Lương Phụng, mời vào trong nội đường phòng nghị sự.

So với dáng vẻ vui cười vừa rồi, lúc này sắc mặt Tần Tiêu đã trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều. Hắn đứng cạnh sa bàn, cau chặt mày nói:

- Khiết Đan bị đánh ngã, người Tân La lui giữ Du Quan, Hắc Thủy Mạt Hạt bị dọa lùi. Theo mặt ngoài mà xem nguy cơ Doanh Châu đã giải trừ. Nhưng lần này chúng ta trả giá quá thảm thối. Bên Sĩ Hộ Chân Hà hai vạn nhân mã của ta hi sinh hơn năm ngàn người, trọng thương hơn bốn ngàn người, quân số giảm sút cơ hồ suốt một vạn. Bên Doanh Châu thì thế nào?

Kim Lương Phụng nói:

- Uy Hóa huyện cùng Liêu Tây huyện thất thủ, may mắn thôi lui đúng lúc, Chu Dĩ Độ cùng Hoàn Tử Đan chỉ tổn thất hơn ba ngàn người. Cuộc chiến thủ thành hôm nay phỏng chừng cũng khoảng số đó. Đại soái lưu lại ba vạn binh mã phòng thủ Doanh Châu tổng cộng tổn thất hơn sáu ngàn người.

- Nói cách khác cộng thêm một vạn người ta mang về, hiện tại toàn bộ trong thành chỉ có hơn ba vạn năm ngàn binh mã?

Tần Tiêu cau mày nói:

- Đã vậy mới đáp ứng người Bội Hải mang đi một vạn, Doanh Châu chỉ còn lại hai vạn năm ngàn, có chút không đủ dùng ah!

- Quách Tri Vận mang một vạn người ra ngoài, đến bây giờ còn không có tin tức, thật không biết thế nào.

Kim Lương Phụng cũng có chút lo lắng nói:

- Người Tân La ở Du Quan có hai vạn năm ngàn nhân mã, Quách Tri Vận muốn chặt đứt quân đội tiếp viện của bọn hắn, đích thật là có chút khó khăn.

- Cho nên ta mới khẩn cấp, chúng ta nhất định phải nhanh chóng chiếm lại Du Quan.

Tần Tiêu nói:

- Người không phát hiện sao, người Bội Hải lợi dụng chuyện trong tay ta thiếu lương mà tìm ta cò kè mặc cả.

- Cũng không hẳn là chuyện xấu.

Kim Lương Phụng cười nói:

xem tại

- Để người Mạt Hạt tự nội đấu, chúng ta đi theo hiệp trợ, giám sát, thu lợi. Không phải là chuyện tốt sao?

- Phải, ta chẳng qua là không muốn chuyện gì cũng cầu người mà thôi.

Tần Tiêu gật đầu, trịnh trọng nói với Kim Lương Phụng:

- Lần này người đi Hắc Thủy Bạch Sơn có thể nói là trách nhiệm trọng đại, ta cũng không dám đem trọng trách này giao cho người khác. Người phải kiên trì một nguyên tắc, làm ân thuận của Bội Hải quốc cùng các bộ Mạt Hạt trở nên gay gắt, cũng làm cho thời gian chiến tranh kéo càng lâu càng tốt, cần phải “tiêu hao” thật hoàn toàn. Để cho bọn họ chế ước lẫn nhau, tiêu hao hết thực lực, hiểu rõ chưa?

- Hiểu được.

Kim Lương Phụng mỉm cười nói:

- Kỳ thật trong lòng ta cũng nghĩ như vậy. Nếu để Bột Hải quốc độc đại đông bắc, cũng không phải là chuyện tốt. Ta sẽ không để họ thuận lợi định các bộ Mạt Hạt. Nhất định phải làm cho họ luôn có đối thủ, luôn có phiền toái. Như vậy Đại Đường mới có thể thoải mái khống chế bọn họ.

- Ha ha, quả nhiên đủ gian!

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Xem ra người còn hiểu rõ hơn cả ta, đến lúc đó cũng biết nên làm như thế nào, ta cũng không muốn nói nhiều. Nhớ kỹ, tranh thủ thêm thời gian cho ta. Nửa năm, nửa năm đi, ta cần nửa năm thời gian.

Tần Tiêu hung hăng vỗ một quyền lên bàn đồ, ngay bán đảo Triều Tiên, oán hận quát:

- Bình định địa phương này!

Kim Lương Phượng không khỏi ngạc nhiên:

- Đại soái, người tính toán toàn diện dụng binh đối với Tân La? Việc này chỉ sợ không ổn đi?

- Có gì mà không ổn?

Tần Tiêu trầm giọng quát:

- Lão tử muốn giáo huấn người, có gì mà không ổn?

Kim Lương Phượng bị lời này của Tần Tiêu làm á khẩu, ngây người một lúc lâu nói:

- Lần này Tân La Mạc Ly Chi – An Đông đô hộ phủ gây phiền loạn. Chúng ta không lý do toàn diện dụng binh với Tân La. Hơn nữa xưa nay Tân La là nước phụ thuộc Đại Đường, đây là việc nhà. Đối Tân La không thể giết hại như với Đột Quyết cùng Khiết Đan. Tựa như người nói, giáo huấn người nhà đập vài cước là được, không đáng đánh tàn phế hoặc là tiêu diệt đi?

- Cổ hủ, người là lão cổ hủ!

Tần Tiêu có chút hỗn hển kêu lên:

- Nếu người nhà của người kéo đao muốn giết người, người sẽ làm sao? Nga, người nói với hần “ngoan, đừng nghịch ngợm”, sau đó tát vài cái cho qua chuyện? Người ta còn không chịu mắng người không gia giáo! Chỉ là một Mạc Ly Chi của Tân La đã dám kích động Đột Quyết, Khiết Đan, Hắc Thủy Mạt Hạt mưu phản Đại Đường, ý đồ phân cách Liêu Đông ra ngoài tự lập làm vua, mẹ nó, người nhà như vậy còn không đánh cho nặng, không đánh gãy xương cốt, Đại Đường còn mặt mũi gì nữa?

- Ách...

Kim Lương Phượng bị lời nói của Tần Tiêu làm nín bật, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, buồn bực một lúc lâu mới ho khan một tiếng nói:

- Theo ta thấy nên xin chỉ thị của triều đình một chút mới thỏa đáng. Thời Cao Tông Đại Đường từng phái Lý Tích cùng Tiết Nhân Quý bình định Cao Ly, từ đó Tân La thống nhất Cao Ly, sau đó lại thuộc về Đại Đường. Tới Phượng Nghi nguyên niên thủy sư của Tiết Nhân Quý đại bại khi phạt Phổ, Đại Đường không còn đóng quân ở Tân La. Qua nhiều năm như thế người Tân La vẫn luôn tự trị. Lần này đại soái muốn đem binh mã Đại Đường đánh vào Tân La, chỉ sợ...sẽ khiến ột ít văn nhân sĩ tử cùng đại thần triều đình, quý tộc Tân La dùng ngòi bút làm vũ khí công kích, thậm chí sẽ lưu lại chỗ bẩn trong sử sách ah!

Tần Tiêu nghe xong những lời này, chậm rãi quay đầu lại, híp mắt, có chút lãnh liệt nhìn Kim Lương Phượng, chậm rãi nói:

- Đắm đương làm người đi trước, là vì an bình của đời sau. Kim tiên sinh, người cẩn thận, điệu thấp, những việc này đều không sai. Ta cũng thừa nhận trước kia ta luôn cẩn thận, chỉ sợ chạm tới thần kinh mẫn cảm của ai đó. Làm chuyện gì cũng bo bo giữ mình, ẩn nhẫn lui nhường. Thế nhưng lần này ta muốn kiên trì quan điểm cùng hành động của mình, người biết tại sao không?

Kim Lương Phượng ngạc nhiên:

- Vì sao?

- Bởi vì, ta là người đã chết qua hai lần. Hơn nữa là do người khác dùng tính mạng của mình đổi lại tính mạng hiện tại của ta.

Thanks

838. Chương 840 : Khoái Cảm Huyết Lâm. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 840 : Khoái cảm huyết lâm. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 840 : Khoái cảm huyết lâm. (1)

- Chỉ từng tử vong mới biết được ý nghĩa cùng giá trị của sinh mạng. Có một số việc đáng giá cho chúng ta đi kiên trì cùng nỗ lực. Việc này ta không cách nào giải thích rõ ràng với người. Ta chỉ nói một câu, chuyện chinh phạt Tân La là chuyện mà ta nên làm.

Kim Lương Phượng đứng ngây hồi lâu, vẫn chậm rãi lắc đầu:

- Ta...vẫn không hiểu rõ.

- Người không cần hiểu rõ.

Tần Tiêu chấp tay sau lưng, chậm rãi đi tới cạnh sa bàn, chỉ vào Du Quan nói:

- Ta muốn đích thân mang binh đi thu phục Du Quan, ra sức đánh Cao Văn Giản. Sau đó xua binh nam hạ! Nếu người Tân La không mở thành xin hàng, ta sẽ san bằng An Đông đô hộ phủ, thẳng đến Kim thành, huyết tẩy Tân La!

Kim Lương Phượng nhảy mạnh, hôm nay Tần Tiêu phạm choáng váng gì? Thật không giống tính tình của hắn!

Tần Tiêu liếc mắt nhìn Kim Lương Phượng, nặng nề nói:

- Người chỉ cần làm tốt một việc, là kéo dài chiến tranh của Mạt Hạt, càng thảm càng tốt. Chờ sau khi ta thu thập xong Tân La, sẽ quay về xử lý Mạt Hạt tộc.

Kim Lương Phượng có chút ngây người nhìn Tần Tiêu, chờ dẫn gậy đầu.

- Không có việc gì, người trở về nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay người cũng mệt lắm rồi.

Tần Tiêu đi ra ngoài:

- Ta cũng đi nghỉ ngơi. Chờ ngày mai lương thực của người Bột Hải vận chuyển vào thành xong, tam quân khởi hành!

- Dạ...

Kim Lương Phượng lau mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Toàn thân Tần Tiêu ngâm mình trong bồn tắm lớn, đã trở nên nửa mê nửa tỉnh. Mặc Y ở phía sau xoa bóp vai hắn, lặng lẽ rơi nước mắt.

Nàng nhìn thấy vết bầm tím trên ngực Tần Tiêu, trên lưng cũng xanh tím một mảnh.

Nàng hỏi thăm hấn sao lại bị thương, Tần Tiêu chỉ nhẹ nhàng nói không cẩn thận bị đánh xuống ngựa rồi cho qua, Mặc Y không nhận được đau đớn trong lòng. Nàng sớm đã phát hiện trên khải giáp của hấn tràn ngập vết cắt, minh quang giáp cũng có dấu vết bị nện cong oằn, có thể tưởng tượng ra được cuộc chiến lúc đó thảm thiết ra sao.

Thân thể Tần Tiêu căng cứng ngắc, Mặc Y xoa bóp thật lâu, tay cũng có chút tê dại mà cơ bắp của hấn vẫn chưa thể thả lỏng. Trong lòng Mặc Y càng chua xót, không nhận được từ phía sau ôm lấy hấn, hai tay vuốt nhẹ bộ ngực cường tráng của hấn, òa khóc nức nở.

Tần Tiêu giật mình tỉnh giấc, vỗ nhẹ tay Mặc Y, khuyên nhủ:

- Khóc gì đây, a đầu gối? Ta không có việc gì, lành lặn trở lại không thấy sao?
- Muội...trong lòng muội cảm thấy sợ hãi.

Mặc Y nức nở nói:

- Nếu huynh xảy ra chuyện gì không về được, muội phải làm thế nào bây giờ! Muội làm sao đối mặt với Tiên nhi bọn họ, còn có hài tử của chúng ta...
- Đừng suy nghĩ nhiều quá.

Tần Tiêu cầm tay Mặc Y hôn nhẹ, ôn nhu nói:

- Bình an là tốt rồi. Đại nạn không chết tất có hậu phúc thôi, ha ha...
- Huynh còn cười được.

Mặc Y có chút hờn giận cắn nhẹ lên đầu vai hấn, lẩm bẩm:

- Có phải lại sắp mang binh xuất chinh không?
- Phải!

Tần Tiêu lên tiếng:

- Thu thập Tân La.

Mặc Y ngây người một lúc lâu, lúng túng nói:

- Không đích thân đi có được không?
- Mặc Y...

Tần Tiêu không trực tiếp trả lời, thanh âm chậm rãi:

- Con người của ta còn chưa chân chính hận qua ai, thật sự. Qua nhiều năm như vậy ta trộn lẫn vào vô số thị phi, giết người không ít. Từ nghịch đảng Giang Nam, đến Đột Quyết Mặc Xuyên, Hề tộc nhân, người Khiết Đan, ta kỳ thật còn chưa từng chân chính hận bọn họ, chỉ là một loại trách nhiệm, hoặc nói là bản năng, cần tiêu diệt, cần chiến thắng bọn họ. Nhưng bây giờ ta thật hận một ít người.

Mặc Y ngạc nhiên nói:

- Người Tân La?
- Phải!

Tần Tiêu cầm khăn tắm, nắm chặt lại, xương cốt rung động, nước văng bốn phía:

- Ngay bờ Sĩ Hộ Chân Hà, ta mất đi chiến hữu tốt nhất, còn có chiến mã của ta. Ta tận mắt nhìn thấy thậm chí là tự tay tiễn họ xuống suối vàng. Trong bọn họ có những người còn vì ta mà chết. Vì bọn họ, ta không có lý do gì mà không hận người Tân La! Đám người Tân La do Cao Văn Giản cầm đầu!

Thân hình Mặc Y thoáng run lên. Bởi vì nàng rõ ràng cảm thấy cơ thể Tần Tiêu như căng cứng ra, toàn thân tràn ngập lực lượng cường đại, tùy thời như sắp bùng nổ. Nhiều năm qua nàng chưa từng nhìn thấy hấn nghiêng răng nghiêng lợi tức giận như thế. Loại cảm giác oán hận cùng oán giận đến từ cảm tình chân thành tha thiết của hấn, hùng hồn mà kịch liệt, thể không thể đỡ. Tin tưởng ở hiện tại, nếu có ai ra mặt

ngăn cản hắn, cũng không thể nào. Một nam nhân như vậy, một khi thực sự quyết định cần đi làm một việc, quyết sẽ không quay đầu lại.

Mặc Y cắn môi nhíu mày, lẩm bẩm nói:

- Muội cũng muốn đi cùng, mang muội theo!

Tần Tiêu ném khăn xuống, hai tay kéo Mặc Y đến trước người, dùng lực ôm nàng kéo vào trong bồn tắm, nước văng bốn phía.

- Được!

Một chữ, kiên quyết mà quyết đoán từ trong miệng hắn phun ra.

Mặc Y vui vẻ nở nụ cười. Có thể cùng hắn chia sẻ khoái hoạt, chia sẻ bi thương cùng cừu hận, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Thân hình ướt đẫm của Mặc Y dán chặt trên người Tần Tiêu, hương thơm ngan ngát, hai người quấn quýt lấy nhau.

Tảng sáng hôm sau, Tần Tiêu cùng Mặc Y thân mặc giáp trụ, xuất hiện trên đài điểm tướng ngoài thành. Toàn bộ ba vạn năm ngàn binh mã Doanh Châu đã sắp xếp xong, chờ đợi duyệt binh cùng quân lệnh xuất chinh.

Thế tử Đại Vũ Nghệ của Bột Hải quốc cũng tham gia duyệt binh, than thở cảm thán. Đường quân thật uy vũ hùng tráng vô cùng, quân đội Bột Hải đương nhiên không thể so sánh.

Khi mặt trời lên cao, người Bột Hải đã tặng lương vào thành, Tần Tiêu gọi Kim Lương Phượng cùng Chu Dĩ Đề phân ra một vạn bộ binh đi cùng Đại Vũ Nghệ rời khỏi Doanh Châu. Sau đó hắn tự mình điều động ra một vạn năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ, trọng chỉnh Hồ Kỵ sư. Còn lưu một vạn người giao cho Thiệu Hoành phòng thủ Doanh Châu thành. Lấy đủ trang bị, dàn xếp lương thảo, hết thảy đều ổn thỏa.

Một vạn năm ngàn thiết kỵ đại bộ phận là thành viên của Hồ Kỵ sư trước kia.

Tần Tiêu đứng trên đài điểm tướng, tự tay lấy ra soái kỳ rèn luyện trong trận chiến máu lửa tại Sĩ Hộ Chân Hà, để tân niệm soái kỳ sứ Thiết Tam vung cao lên.

Hắn lớn tiếng nói:

- Soái kỳ này tuy rằng đã tàn phá không chịu nổi, tràn đầy máu đen. Nhưng trên thân của nó ngưng tụ máu tươi cùng anh linh hàng ngàn tướng sĩ Liêu Đông quân đã hi sinh! Hôm nay, ta mang theo anh linh của những vị anh hùng, đi báo thù huyết hận, an ủi hồn thiêng của các dũng sĩ!

- Báo thù huyết hận!

Các tướng sĩ hô lớn, tình cảm trào dâng. Trong này có rất nhiều người đều trải qua cuộc huyết chiến tại Sĩ Hộ Chân Hà. Trận chiến thảm thiết cùng bi tráng ấy đã lưu trí nhớ khắc cốt铭心 trong lòng bọn họ. Lúc ấy bọn họ đều nhớ kỹ những chiến hữu từng đứng chung quanh mình, nhưng hiện tại tro cốt của rất nhiều người trong số họ đã rải trên Sĩ Hộ Chân Hà, theo gió mà đi.

Tần Tiêu xoay người lên ngựa, cầm phượng sí lưu kim đang chỉ về hướng tây:

- Mục tiêu Du Quan, xuất phát! xem tại

- Hống!

Vạn mã chạy chồm, cuốn theo gió lốc.

Thanks

839. Chương 841 : Khoái Cảm Huyết Lâm. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 841 : Khoái cảm huyết lâm. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 841 : Khoái cảm huyết lâm. (2)

Du Quan, hơn hai vạn đại quân Tân La khẩn trương sẵn sàng đón địch. Hai hướng đông tây Du Quan, Cao Văn Giản bày ra bảy tầng doanh trại, liên miên kéo dài hơn mười dặm, dựng đầy trạm gác lầu quan sát, đem Du Quan vây kín chẳng khác gì thùng sắt.

Trên quan đồi Du Quan, Cao Văn Giản có chút thấp thỏm bất an không ngừng qua lại, mấy quan chức cùng tướng quân bên cạnh chỉ trơ mắt nhìn hắn, không biết làm sao.

Rốt cục ngoài cửa truyền vào thanh âm tiểu hiệu hô to:

- Báo!

Cao Văn Giản vội bước ra lớn tiếng nói:

- Thế nào? Lương thảo đến chưa?

- Báo...báo Mạc Ly Chi đại nhân...

Tiểu hiệu ấp úng nói:

- Mạt tướng không phải cấp báo lương thảo, mà là báo cáo tình hình Doanh Châu!

- Ách?

Cao Văn Giản sửng sốt, mắt kiên nhẫn nói:

- Nói nhanh, nói nhanh!

- Dạ...

Tiểu hiệu nuốt nước bọt:

- Thám mã vừa báo về, Hắc Thủy Mạt Hạt vây công Doanh Châu đã toàn quân rút lui!

- Ah?

Đám người Cao Văn Giản nhất thời kinh hãi:

- Tại sao lại như vậy?

Tiểu hiệu kinh sợ lắc đầu:

- Mạt tướng không biết...

- Cút!

Cao Văn Giản lớn tiếng quát mắng, còn muốn vung chân đá người. Tiểu hiệu chật vật không chịu nổi chạy ra ngoài. Cao Văn Giản đang bối rối, ngoài cửa lại có người cấp báo:

- Báo Mạc Ly Chi đại nhân, Bột Hải quốc phái ra sáu vạn đại quân đến giải vây Doanh Châu. Hiện tại Hắc Thủy Mạt Hạt đã lui về bản thổ cố thủ!

Trong lòng Cao Văn Giản lộ bộ, ánh mắt mở to, lồm bồm nói:

- Xong, xong rồi! Khiết Đan không có, hiện tại Hắc Thủy Mạt Hạt cũng bỏ chạy...Tần Tiều nhất định sẽ tìm ta tính sổ!

Nghĩ đến đây hẳn không nhịn được run rẩy, quan chức tướng tá chung quanh cũng run lên. Ngay lập tức có người đến gần thấp giọng nói:

- Đại nhân, hiện tại làm sao bây giờ? Mặc dù Du Quan là cổ huyệt Doanh Châu, nhưng cũng là địa phương trước sau đều thụ địch. Bốn phía đều kết nối với Hề tộc, U Châu, Khiết Đan, Doanh Châu. Từ phương nào đều có thể đánh tới...chúng ta có phải...

- Có phải cái gì?

Cao Văn Giản tức giận nói:

- Chạy trốn sao?

Mọi người nhất thời nín bặt, Cao Văn Giản gấp đến mức vò đầu, cố gắng trấn định ho khan vài tiếng, buồn bực nói:

- Vì sao lương thảo còn chưa tới? Phía nam Du Quan nối thẳng An Đông đô hộ phủ, lại không có gì ngăn cản. Hơn nữa bốn vạn đại quân tiếp viện phía sau cũng không thấy bóng dáng...con mẹ nó, đều đã chết rồi sao?

- Báo!

Lại có người kinh hoảng xông vào, lớn tiếng nói:

- Đại...đại nhân! Không tốt!

Cao Văn Giản phần nộ xông lên phía trước, đem tiểu hiệu báo tin xách lên:

- Gào cái quỷ gì! Chuyện gì?

Tiểu hiệu mở to mắt, rối loạn nói:

- Lương...lương thảo bị cướp! Đại quân tiếp viện đều bị ngăn tại Bạch Lang cốc, không thể xuất phát!

Cao Văn Giản kinh hãi kêu lên giận dữ:

- Đại quân từ vùng duyên hải thành Kiến An đi tới đây, trên đường không có bất kỳ trạm gác cùng thành trì, vì sao lại gặp ngăn cản?

- Tiểu...tiểu nhân không biết!

Tiểu hiệu kinh hoảng nói:

- Đại quân đi qua Bạch Lang Thủy xuống Du Hà Nguyên, đột nhiên một đội thiết kỵ Đường quân đột ngột xuất hiện, tấn công cướp đoạt lương thảo, sau đó còn thiêu hủy đại bộ phận quân nhu. Hơn nữa còn mai phục tại Bạch Lang cốc, ngăn cản đường đi của đại quân!

- Bao nhiêu người?

Cao Văn Giản kinh sợ hỏi, đoạn đường xuất phát tới đây cơ hồ đều là bình nguyên, chỉ có địa hình Bạch Lang cốc có chút hiểm yếu, dễ thủ khó công, không nghĩ tới Đường quân lại mai phục ở nơi này!

- Khoảng...khoảng một vạn người!

Cao Văn Giản ngây dại, thì thào nói:

- Một vạn người? Doanh Châu làm sao dư ra một vạn người này? Trên tay Tần Tiêu không phải đang thiếu binh mã sao, từ nơi nào điều tới một vạn người đột kích bất ngờ...Trời ạ, chẳng lẽ là thiên binh giáng xuống?

Tất cả mọi người kinh hoảng vây tới:

- Đại nhân, bây giờ nên làm gì?

- Báo...báo...

Lại có người xông vào lớn tiếng kêu lên:

- Đại nhân, có quân tình! Doanh Châu xuất binh hơn vạn người, do Tần Tiêu tự mình thống lĩnh hướng Du Quan đánh tới!

Bên Đường quân, Tần Tiêu phấn chấn thần uy, tự mình xông pha chiến đấu ngay phía trước, thế như chẻ tre công phá năm phòng tuyến phía đông Du Quan, trăm địch vô số!

Tần Tiêu hạ quân lệnh:

- Giết không tha!

Toàn bộ Đường quân không chút lưu tình đại giết hại!

Đối diện với khí thế như lửa của Liêu Đông quân, người Tân La dũng khí không đủ, sĩ khí hạ thấp. Hơn nữa những năm gần đây quân đội Tân La chưa từng chân chính đánh trận, làm sao là đối thủ của ác hổ sa trường như quân đội Tần Tiêu.

Một đường công phá, quả thật là vô cùng dễ dàng, năm phòng tuyến máu chảy thành sông, thi thể người Tân La trải đầy khắp nơi.

Không bao lâu đã đi tới Du Quan.

Cửa thành đóng chặt, binh mã cung tên san sát. Tường thành Du Quan cao lớn kiên cố đứng sừng sững trước mặt mọi người.

Du Quan chính là Sơn Hải quan đời trước. Tới thời Minh triều được duy tu tương liên cùng Trường Thành, dựa biển liên kết núi, hình thành Sơn Hải quan. Địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công.

Tần Tiêu gọi đại quân chỉnh đốn sắp xếp, chuẩn bị công thành. Tự mình cưỡi ngựa đến gần Du Quan.

Các tướng sĩ Tân La trên cổng thành khấn trương phát run, đem cung nỏ kéo căng rắc không ngừng.

Tần Tiêu đi tới trước Du Quan, vung phượng sí lưu kim đang chỉ lên cổng thành, lớn tiếng giận dữ hét:

- Phẫn tặc Tân La, sớm hạ thành đầu hàng! Nếu chờ ta công tới, ngọc thạch cầu phần chó gà không tha!

- Chó gà không tha...

Dư âm thật dài quanh quẩn, lòng người Tân La run rẩy. Bấy phòng tuyến thật dễ dàng bị Đường quân công phá. Thực lực như thế trong mắt người Tân La thật sự quá mức khủng bố. Hơn nữa thanh danh của Tần Tiêu đã uy chấn Liêu Đông. Hiện tại binh mã Tân La nhìn thấy mãnh tướng kim giáp hồng bào, tay cầm phượng sí lưu kim đang tự nhiên run sợ trong lòng.

- Cao Văn Giản ở chỗ nào?

Tần Tiêu nhìn thấy binh sĩ Tân La ngây ngốc không phản ứng, càng thêm tức giận kêu lên:

- Gọi hần cút ra đây gặp ta!

Một tiếng quát vang, trên cổng thành xôn xao, có mấy người kêu to:

- Bắt tên, bắt tên!

Tần Tiêu cười lạnh, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Mưa tên bắn xuống, chín phần rơi xuống cách người hần một trượng, chỉ có một ít bị hần nhẹ nhàng đánh bay.

Soái kỳ sứ Thiết Tam đứng phía sau quát khẽ:

- Đại soái, không cần nhiều lời với bọn hèn nhát này, một tên không lưu chém chết toàn bộ, làm vậy càng thêm thống khoái!

Trong mắt Tần Tiêu bắn ra sát khí, chậm rãi gạt đầu, vung tay, hơn trăm sĩ tốt đẩy ra hỏa nỏ sàng đen nhánh.

Tần Tiêu chỉ vào Du Quan lớn tiếng gầm lên:

- Cho các người một cơ hội cuối cùng, trong thời gian một nén nhang mở cửa đầu hàng, gọi Cao Văn Giản cút ra đây gặp ta! Nếu không toàn bộ đều phải chết!

Người Tân La kinh hãi kêu to, đã có người hoảng loạn. Nhưng vẫn không chịu mở cửa đầu hàng, cũng không thấy Cao Văn Giản xuất hiện.

Sắc mặt Tần Tiêu âm trầm, trầm giọng hét lớn:

- Bắn tên công thành!

- Dạ!

Trăm Đường quân lớn tiếng hô to, ba mươi hỏa nỗ sàng đồng loạt phóng ra.

Nhất thời tên lửa dài hơn ba xích hướng Du Quan bắn tới. Tiếng nổ mạnh kịch liệt, đá vụn bay loạn, tứ chi phá nát. Thanh âm tiếng kêu to thảm thiết vang lên không dứt, trường hợp kinh hãi như địa ngục.

Thanks

840. Chương 842 : Huyết Tẩy Du Quan. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 842 : Huyết tẩy Du Quan. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 842 : Huyết tẩy Du Quan. (1)

- Oanh, oanh, oanh thành tro cho ta!

Tần Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi quát to:

- Oanh đủ nửa canh giờ, đại quân công thành!

Thanh âm tiếng nổ bạo đình tai nhức óc vang thật lớn, làm cả Du Quan đều chấn động.

Mỗi người cảm giác dưới chân mình phát run, không khí trong thiên địa cũng chấn thành từng đợt sóng lan tràn. Tần Tiêu nhìn thấy Du Quan tràn ngập khói lửa, trong lòng dâng lên cảm giác thiết huyết đầm đìa.

Bị hỏa nỗ sàng không ngừng oanh kích, trên tường thành khói đen cuộn cuộn, cơ hồ không thấy bóng người. Dưới thành tràn đầy gạch vụn phiến đá, chồng chất vô số thi thể. Đại kỳ bị gió tạc rách nát theo gió bay loạn, thật lâu sau mới rơi xuống.

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa, híp mắt cười lạnh:

- Một đám hèn nhát! Hạ lệnh, tiền quân công thành!

Trống trận ầm vang, tù và thổi lên, năm ngàn tiên phong Đường quân xông thẳng về phía trước, tiếng kêu rung trời. Mỗi tổ hai mươi người, mười người hộ thang mười người trèo tường, bắt đầu công thành. Hơn hai trăm cây thang đáp lên tường thành Du Quan, sĩ tốt dùng mảnh kéo hoành đao bắt đầu leo lên.

Người trên thành nhìn thấy Đường quân đã công kích, hoảng hốt bắt đầu phản kích.

Cung tên, hòn đá, cây gỗ không ngừng hướng Đường quân tạt xuống.

Tần Tiêu nhìn thấy binh lính của mình bị nện rơi xuống kêu to thảm thiết, trong lòng sôi gan tức giận quát:

- Hoàn Tử Đan, mang ba ngàn kỵ xạ thủ Hồ Kỵ sư cho bọn hán biết chút thứ tốt!

- Dạ!

Hoàn Tử Đan trầm giọng đáp, cảm phượng sí lưu kim đang dưới đất, giương lên thiết tí nỗ, vung tay:

- Xung phong!

Hơn ba ngàn kỵ binh chạy chồm ra ngoài, xếp thành hình trứng bên dưới Du Quan, cung tên tinh chuẩn bắn ra, trên đầu thành vang lên thanh âm kêu to thảm thiết. Áp lực tiên phong công thành nhất thời suy giảm, tốc độ trèo thành nhanh hơn rất nhiều.

Tần Tiêu nhìn thấy biểu diễn xuất sắc của Hồ Kỵ sư, ý cười càng đậm, sát khí lan tràn.

Hồ Kỵ sư bắn ra hai đợt tên, sức chống cự trên tường thành yếu hơn rất nhiều. Nhưng Du Quan thật sự quá cao, sức công thành khó khăn thật lớn. Cây thang quá dài khiến binh sĩ leo lên không đứng vững, huống chi còn phải ứng phó với cung tên lẫn hòn đá giáng xuống.

Tần Tiêu lập tức hạ lệnh:

- Trung quân thiên binh, bắt đầu công thành!

- Dạ!

Hơn hai trăm người nhảy xuống ngựa, chạy nhanh tới tường thành trước mặt. Trên thiết tí nỗ của mỗi người đều có dây nỗ. Đầu dây có đại móc sắt đặc chế, sau khi bắn ra dây nỗ có thể thoải mái khảm vào trên mặt đá hoặc là ôm cứng chặt chẽ. Nhờ vào thân thủ nhanh nhẹn quỷ dị của thiên binh, thật nhanh là có thể leo lên đầu thành.

Nhất thời trong đại quân công thành xuất hiện một nhóm bộ đội kỳ dị như thế. Trên thân mặc áo giáp màu đen, vác một thanh trường đao, thân thủ quỷ dị cực kỳ linh hoạt. Một mũi tên bắn ra dây thừng bám chặt lập tức leo lên, nhìn qua chẳng khác gì khỉ vượn.

Chờ khi người trên thành phát hiện ra nhóm bộ đội kia, họ đã bám lên đầu tường, mỗi người phi thân vung đao chém giết tới!

Tần Tiêu hưng phấn kích quyền:

- Làm rất tốt! Có bọn họ lên đầu tường, Du Quan đã xong một nửa. Hạ lệnh nổi trống, nhanh hơn tiến độ công thành! Trong vòng một canh giờ chiếm lĩnh Du Quan!

Trống trận Đường quân âm âm vang lên, mặt đất phát run, sĩ khí Đường quân đại chấn. Thiên binh công lên đầu thành đều dùng một địch trăm, vung đao chém giết.

Máu tuôn như suối, mạng người như cỏ rác. Có bọn họ hỗ trợ, tiến độ công thành rõ ràng nhanh hơn, đã có thật nhiều Đường quân công lên cổng lầu.

Tần Tiêu vung tay:

- Tiếp tục nổi trống, năm ngàn trung quân tiếp tục công thành!

- Giết ah!

Tướng sĩ trung quân cùng lao tới Du Quan, kỵ binh thành bộ binh, bỏ ngựa, vung đao đả thành.

Đúng lúc này phía tây Du Quan hỗn loạn, tiếng kêu rung trời, người Tân La loạn thành một mảnh. Trong hỗn loạn cửa thành mở rộng, hơn trăm thiên binh tả xung hữu đột đại chiến với binh lính Tân La ngay cửa thành như đi vào chốn không người.

Tần Tiêu vung lên phượng sí lưu kim đang, quát to:

- Toàn quân đột kích, giết vào cướp quan!

- Giết ah!

Đường quân còn lại theo sát Tần Tiêu rống to hướng cửa thành lao đi. Người Tân La thủ cửa tây nhất thời hoảng sợ oa oa kêu to, bỏ chạy tán loạn. Tần Tiêu mang binh mã tiến vào, cơ hồ không gặp chút lực cản.

Cùng lúc đó cửa tây mở rộng, một đội Đường quân giết vào, viên đại tướng cầm đầu nhảy xuống ngựa vùng đao, không ngừng chém người như chém cỏ. Những người Tân La gặp phải hấn chỉ hận thiếu một đôi chân, không kịp chạy trốn. đọc truyện mới nhất tại .

Tần Tiêu nhất thời vui mừng cười ha hả:

- Lý Tự Nghiệp! Đại đầu quý, người dám đến giành công lao với lão tử!

Lý Tự Nghiệp đã sớm nhìn thấy Tần Tiêu, nhanh chóng hướng bên này đánh tới, mạch đao như gió, chém người vô số.

Tần Tiêu cùng Mặc Y giết tới bên người Lý Tự Nghiệp, đã không còn binh sĩ Tân La, không chết cũng đã chạy thoát.

Tần Tiêu nhảy xuống ngựa hung hăng nện một quyền vào ngực Lý Tự Nghiệp:

- Hắc đản, lão tử nhớ ngươi muốn chết!

Lý Tự Nghiệp ha ha cười to, chấn đến lỗ tai mọi người muốn điếc. Hấn cũng hung hăng nện một quyền lên ngực Tần Tiêu:

- Đại soái, ta cũng nhớ ngươi ah!

Không ngờ Tần Tiêu đau đến kêu to, bật lui ra sau hai bước. Mặc Y tức giận nhảy ra chỉ vào Lý Tự Nghiệp mắng:

- Tên quỷ liều lĩnh, đánh trúng vết thương của đại soái!

- Bị thương sao?

Lý Tự Nghiệp mở to hai mắt nhìn, tràn đầy lo lắng thấp giọng hỏi Mặc Y:

- Có bị thương nặng không?

Tần Tiêu nhe răng nhếch môi hừ vài tiếng, đi tới nói:

- Đừng nghe nàng, nàng nói thật khoa trương thôi. Một chút tổn thương còn chưa chết được. Hắc đản, sao ngươi cũng công tới lúc này? Không phải ngươi đang đóng tại U Châu sao?

- U Châu có gì mà thủ? Mấy tên Tân La đến gây rối đã bị lão Lý này chém sạch sẽ!

Lý Tự Nghiệp hào sảng nói:

- Trương Cửu Linh cho ta thủ hà cốc Loan Hà, chờ thời cơ phối hợp đại soái tấn công Du Quan, tiểu bạch kiếm kia cũng có thủ đoạn ah, biết trong hai ngày này ngươi sẽ đánh tới Du Quan, bảo ta mang người chờ ở gần nơi đây. Chỉ cần nghe trống trận của ngươi, ta sẽ đục nước béo cò, hắc hắc!

- Ha ha, hiện tại ngươi đã phục hấn rồi đi?

Tần Tiêu cười ha hả:

- Tiểu bạch kiếm kia có bản lĩnh đi? Lại biết đem cả hang ổ Khiết Đan đều bưng! Được rồi, hiện tại không vô nghĩa với ngươi, để hai đội ngũ cùng công thẳng chiếm quan!

Lý Tự Nghiệp mở to hai mắt, có chút nghi hoặc:

- Đại giết hại?

- Phải, đại giết hại!

Tần Tiêu cười lạnh, trầm giọng nói:

- Người Tân La ở trong Du Quan không lưu, toàn bộ giết chết!

- Trời ạ, hơn hai vạn người đó ah!

Lý Tự Nghiệp thấp giọng cả kinh kêu lên:

- Không phải ngươi luôn chủ trương không lạm sát sao? Lần này vì sao...

- Lần này không gọi là lạm sát!

Tần Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Lần này giết, đều là kẻ đáng chết!

Lý Tự Nghiệp chớp mắt nhìn nhìn mấy phó tướng đi theo bên cạnh Tần Tiêu, sắc mặt mỗi người sát khí đằng đằng, nghĩ thầm binh mã Tân La thật sự chọc giận Tần Tiêu, vì vậy nói:

- Được, lúc công thành ta không làm được tác dụng gì, chuyện giết người thì ta lành nghề. Quy củ cũ, người ác ta đi làm, công thành cho người làm, người để ta tới giết!

Thanks

841. Chương 843 : Huyết Tẩy Du Quan. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 843 : Huyết tẩy Du Quan. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 843 : Huyết tẩy Du Quan. (2)

- Tù người!

Tần Tiêu không khỏi bật cười:

- Người dẫn theo bao nhiêu người?

- Một vạn!

Lý Tự Nghiệp nói:

- Tất cả đều là bộ binh. Tuy rằng lực trùng kích không bằng thiết kỵ của người, công thành có lẽ không lợi hại bằng, nhưng giết người thì rất thuận tay. Không nói nữa, ta đi làm thịt người đây!

Dứt lời Lý Tự Nghiệp nhảy lên ngựa chuẩn bị rời đi, trong lúc vô tình nhìn thấy chiến mã Tần Tiêu đang cười, không khỏi cả kinh nói:

- Quái, Đại Kim Mã bảo bối của ngươi đâu?

Tần Tiêu khẽ run lên, lại cười một tiếng:

- Trận vong rồi!

Lý Tự Nghiệp ngẩn ngơ, lập tức thở dài:

- Con ngựa thật tốt ah...trên phẩm của vườn thượng uyển hoàng gia đâu!

Ngừng một chút, hắn nhìn người bên cạnh nói:

- Hai người các ngươi hiện tại đi đem Đại Uyển lương câu ta đang nuôi đưa tới cho đại soái, ta không cầu tài không háo sắc, chỉ thích dưỡng ngựa tốt. Mấy con ngựa kia tuy rằng không thể so sánh với Đại Kim Mã, nhưng xem như có thể sử dụng. Trong chốc lát ngươi tự chọn đi, vừa ý con nào ta tặng người con đó!

Tần Tiêu cười ha ha:

- Không thể tưởng được người còn hào phóng như vậy, được rồi, người đi đi.

Lý Tự Nghiệp vùng đao thúc ngựa:

- Được, ta đi đây. Các huynh đệ, theo ta tiến lên giết sạch đám hầu tử kia!

Vừa mới chạy được vài bước, Lý Tự Nghiệp chợt dừng lại, quay ngựa, nhìn qua như có gì muốn nói với Tần Tiêu, nhưng vẫn có chút do dự.

Tần Tiêu xoay người lên ngựa, phất tay:

- Có chuyện rồi nói sau, chiếm quan trọng hơn!

Lý Tự Nghiệp gật gật đầu, trong ánh mắt có chút quấy nhiễu, thậm chí có chút bi thương.

Tần Tiêu ngậy ra: Hán tử kia xảy ra chuyện gì? Giống như một phụ nhân yếu đuối, không phải lại xảy ra chuyện gì không tốt chứ?

Tần Tiêu hồi phục tinh thần, hạ lệnh:

- Ban lệnh! Người Tân La chống cự không đầu hàng, toàn bộ giết không tha! Hiện tại bắt đầu thanh tẩy Du Quan, thẳng đến khi nào giết sạch binh lính Tân La cuối cùng, tận lực bắt sống quan chức, tướng quân Tân La!

- Dạ!

Các tướng hô ứng, chạy chồm tản ra.

Trong Du Quan nhất thời biến thành núi thây biển lửa, nhân gian địa ngục. Không chút thương hại, không chút đồng tình, chỉ còn tàn sát!

Hai canh giờ sau sắc trời đã tối, tiếng hò hét trong Du Quan dần dần yếu bớt.

Các thiên binh đã dọn dẹp xong trú tướng lâu của Du Quan, trói chặt quan tướng, đợi Tần Tiêu đi vào xử lý.

Tần Tiêu giẫm lên cầu thang đầm đìa máu tươi, một tay cầm chuôi đao, một tay cầm roi ngựa, đi thẳng tới trú tướng lâu. Hai trăm thiên binh đi cùng, sắc mặt đầm máu nhưng không ai bị thương. Tần Tiêu hài lòng mỉm cười gật đầu, các thiên binh quỳ một gối, quát lớn:

- Đại Đường thiên binh, thiên hạ vô địch!

- Ah? Tốt!

Tần Tiêu không khỏi nở nụ cười:

- Ai dạy các người nói?

Thiết Tam ở phía sau cười đáp:

- Người Khiết Đan nói, sau cuộc chiến tại Sĩ Hộ Chân Hà, tù binh Khiết Đan nói. Hiện tại đã truyền khắp Liêu Đông, mỗi người đều biết.

Tần Tiêu mỉm cười gật đầu đi vào nội đường.

Trên mặt đất có mười mấy người Tân La bị trói chặt đang quỳ. Có võ tướng cũng có quan văn. Mười mấy người đều cúi đầu, còn đang lạnh run.

Tần Tiêu lạnh lùng hỏi:

- Cao Văn Giản đâu?

Một võ tướng nuốt nước bọt, ra sức trấn định nói:

- Vương gia, Cao Văn Giản hóa trang thành bình dân bỏ lại Du Quan cùng hai vạn đại quân, trốn về Tân La.

- Mẹ nó!

Tần Tiêu oán hận phun một ngụm:

- Tướng quân lại bỏ rơi binh lính của mình trốn chạy! Ta hỏi ngươi, kế tiếp các ngươi có an bài cùng kế hoạch ra sao?

Võ tướng râu quai nón nói:

- Vốn Cao Văn Giản an bài An Đông đô hộ phủ phái thêm bốn vạn đại quân cứu viện xuất phát đến Du Quan tiếp ứng. Không ngờ đại quân đi tới gần Bạch Lang cốc đã gặp phải thiết kỵ Đường quân phục kích nên không đến kịp. Cao Văn Giản biết được binh mã tại Du Quan đã không còn đường lui, vì vậy bỏ trốn về Bạch Lang cốc muốn mang theo bốn vạn đại quân bị ngăn cản ở đó trở về An Đông đô hộ phủ.

Tần Tiêu cùng Hoàn Tử Đan, Thiết Tam đều cười – chính là Quách Tri Vận! Nhất định là thiết kỵ của Quách Tri Vận đã phát huy tác dụng!

Tần Tiêu cũng không cảm thấy chán ghét võ tướng râu quai nón kia, dù sao hắn nói ra một tin tốt lành.

Tần Tiêu phát tay cho binh tốt đi vào áp giải nhóm tù binh kia, đem trong phòng thu thập sạch sẽ.

Hắn kéo Lý Tự Nghiệp, mang theo Mặc Y vào hậu đường ngồi xuống. Ba người châm bình trà, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tần Tiêu cười hỏi:

- Được rồi, hôm nay không nói những chuyện về Tân La nữa. Hắc đản, gần đây ngươi vẫn khỏe chứ, tình huống bên U Châu thế nào?

- Ta vẫn tốt, đã lành hẳn, có năng lực xông pha chiến đấu rồi. Có thể ăn thịt uống rượu, trắng như một con trâu, người trong nhà đều tốt.

Lý Tự Nghiệp nói một tràng, nhưng ánh mắt lại mơ hồ, giống như có nỗi khổ âm thầm.

Tần Tiêu nhướng mày:

- Ngươi đang giấu diếm gì đây? Ta hỏi ngươi tình huống U Châu hiện tại thế nào? Du Quan bị đổ suốt nửa tháng, ta không nhận được tin tức gì.

Lý Tự Nghiệp uống vài hớp trà, có chút khẩn trương nói:

- U Châu...hiện tại rất tốt. Tân La đánh tới, bị lão Lý ta đây cùng các huynh đệ Tả Uy Vệ bình định. Lá gan tiểu bạch kiếm Trương Cửu Linh thật ghê gớm! Đột Quyết Tả Hiền Vương Khuyết Đặc Lặc dẫn theo bốn năm vạn hỏa lực tập trung ở ngoại cảnh Hề tộc, hắn không chút e ngại còn phái Đồ Tân Khách mang người đánh vào móng Khiết Đan. Quả nhiên đúng như hắn sở liệu, chờ sau khi các ngươi tiêu diệt Khiết Đan, người Đột Quyết còn chưa đánh vào mà ngược lại thối lui.

- Phải, khả năng nhìn xa của Trương Cửu Linh thật vô cùng xuất sắc, liệu tiên cơ kẻ địch. Hắn đã liệu định người Đột Quyết sẽ không tiếp tục vạch mặt cùng Đại Đường mà toàn diện khai chiến. Khuyết Đặc Lặc sao, tiểu tử này còn lên làm Tả Hiền Vương, xem ra thân ca của hắn trở thành Khả Hãn, cũng không hề bạc đãi hắn, để cho hắn chỉ huy binh mã hãn quốc đi dọa nạt Nhiều Nhạc đô hộ phủ, chính là vì sợ Hề tộc sẽ đánh qua Khiết Đan. Di, vì sao ngươi lại đánh trống lảng vấn đề này, ta hỏi ngươi, U Châu thế nào.

- Nga? Ha ha! Phải, phải...

Lý Tự Nghiệp khô khốc cười, qua loa tắc trách vài câu, nhìn vào ánh mắt Tần Tiêu có chút khiếp đảm nói:

- U Châu đích thật xảy ra chút chuyện nhỏ...

Tần Tiêu biến sắc:

- Vấn đề gì?

- Khụ!

Lý Tự Nghiệp ấp úng một lúc, nói:

- Khi Doanh Châu vừa xảy ra chuyện, người Tân La từ Kiến An thành xuyên đường thủy đi tới Du Quan...đồng thời còn có một đội nhân mã Tân La từ Đô Lý trấn xuất phát, qua eo biển thẳng cắm tới sau U Châu...

- Cái gì?

Tần Tiêu nhất thời cả kinh, thanh âm đề cao:

- Sau đó thế nào?

- Sau đó...

Lý Tự Nghiệp khẩn trương nói:

- Sau đó Tân La thừa dịp công hãm Doanh Châu, thẳng bức Dịch Châu, vây quanh thành trì!

- Con mẹ nó!

Tần Tiêu giận dữ rít gào như sấm, một quyền nện thẳng lên bàn. Ngay Mặc Y cũng kinh hoảng kêu lên:

- Muội muội cùng Ngọc Hoàn đang ở Dịch Châu!

Lý Tự Nghiệp hoảng sợ nhảy dựng lên, liên tục xua tay nói:

- Người...các người đừng kích động! Nghe ta nói hết lời!

- Được, người nói!

Tần Tiêu ổn định tâm thần nhìn Lý Tự Nghiệp.

Lý Tự Nghiệp ngập ngừng nói:

Thanks

842. Chương 844 : Tin Dữ Kinh Hồn.

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 844 : Tin dữ kinh hồn.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 844 : Tin dữ kinh hồn.

- Dịch Châu vốn là hành dinh đại nguyên soái tại Hà Bắc, tuy rằng hiện tại không có chức vụ này, ít nhất có được một hai ngàn phủ binh, là một quân trấn. Người Tân La đánh tới Dịch Châu nhưng nhìn qua giống như không có ý định tấn công, chỉ vây thành chờ đánh viện binh chúng ta, muốn hấp dẫn đại quân U Châu đi qua, sau đó thừa dịp công chiếm U Châu!

- Người nói nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì?

Tần Tiêu phẫn nộ quát:

- Lão tử hỏi người, Tử Dịch cùng Ngọc Hoàn thế nào?

- Việc này...người cũng đừng gấp thôi...

Lý Tự Nghiệp sốt ruột gãi đầu nói:

- Người càng thúc hối ta lại càng không biết nói chuyện!

- Được, ta không gấp, người nói!

Tần Tiêu hít sâu một hơi, miễn cưỡng trấn định.

Lý Tự Nghiệp nuốt nước bọt, tiếp tục nói:

- Tiểu bạch kiểm Trương Cửu Linh đích thật là một nhân vật, xem thấu dụng ý của người Tân La. Khi đó trong U Châu chỉ còn lại một vạn nhân mã, ngoài ra đang ở Nhiều Nhạc đô hộ phủ hoặc là đang ở hà cốc Loan Hà. Hắc...hắc hạ lệnh không cho Tả Uy Vệ đi cứu Dịch Châu...

Trong lòng Tần Tiêu lộp bộp, ánh mắt trừng lớn. Mặc Y nóng nảy nhảy dựng lên:

- Hắc sao có thể thấy chết mà không cứu đây?

- Bà cô, người đừng gấp được không?

Lý Tự Nghiệp buồn rười rượi:

- Người nghe ta nói hết lời được không! Khi đó huynh đệ Tả Uy Vệ ai sẽ để ý tới lời của tiểu bạch kiểm ah? Chúng ta đều cho rằng hắc làm vậy, vì vậy...

- Làm cái gì?

Sắc mặt Tần Tiêu âm trầm thấp giọng hỏi.

Lý Tự Nghiệp quay đầu đi, cảm thấy thật dọa người nói:

- Mấy huynh đệ chúng ta thương lượng, trối lại tiểu bạch kiểm, sau đó tự mình phát binh đi cứu Dịch Châu...Tiểu tử Thạch Thu Giản, thật hoành! Một mình đem chuyện này ôm xuống, nửa đêm mang theo mấy huynh đệ đáng tin cậy chạy vào phủ đại đô đốc tìm Trương Cửu Linh bức bách đòi binh phù. Trương Cửu Linh không đưa, hắc lại bắt trối tiểu bạch kiểm kia. Cầm binh phù dẫn theo ba ngàn thiết kỵ phi ngựa gấp rút tiếp viện Dịch Châu!

Mặc Y thở một hơi dài, lại bất an nói:

- Hắc làm như vậy chẳng phải vi phạm quân pháp, sẽ bị chém đầu đi?

- Hồn đản kia...

Tần Tiêu cảm xúc hỗn loạn chửi nhỏ một câu, oán hận nện lên bàn, nhin không được truy vấn:

- Về sau thế nào?

- Sau đó?

Lý Tự Nghiệp có chút kinh sợ nói:

- Sau đó lão Lý ta cứu ra Trương Cửu Linh. Hắc cũng không nói gì, chỉ cho chúng ta sẵn sàng bảo vệ U Châu, bố trí mai phục. Quả nhiên không qua hai ngày, người Tân La giết tới. Chúng ta xuất hết toàn lực mới có thể toàn tiêm hai vạn đại quân Tân La, trận đánh thật thảm! Ngay cả dân chúng cũng tự phát chạy tới trợ chiến! Nếu không phải như vậy, chúng ta thật sự khó thể chống cự nổi. Ngay lúc đó U Châu còn chưa đủ một vạn người!

Tần Tiêu có chút thống khổ chống đầu, tâm tình phức tạp nói:

- Cũng may bảo vệ U Châu, trong bất hạnh còn may mắn. Vậy Dịch Châu đây? Có tin tức hay không?

Lý Tự Nghiệp lắc đầu:

- Khi đánh lui người Tân La, tình thế bên Nhiều Nhạc cùng Khiết Đan đều đại biến. Trương Cửu Linh cho ta mang người chạy tới Loan Hà, hội tụ với đại soái tấn công Du Quan. Trước khi đi chúng ta còn chưa nhận được tin tức của Thạch Thu Giản cùng Dịch Châu.

Tần Tiêu cau chặt mày, trong lòng nhảy mạnh thành thịch, nhìn bên cạnh nói:

- Mặc Y!

Mặc Y vội vàng đứng dậy:

- Không cần nói nữa, muối đi. Muối đi Dịch Châu nhìn xem!

Tần Tiêu tràn đầy lo lắng nhìn nàng, gật gật đầu:

- Được...ta ấy thiên binh đi cùng muối!

Mặc Y cắn môi, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng:

- Việc này không nên chậm trễ, hiện tại muối xuất phát....lão công, bảo trọng! Vừa có tin tức muối lập tức cho người về báo cho huynh!

Tần Tiêu hít sâu một hơi:

- Đi thôi, hết thấy cẩn thận!

Đêm đó Tần Tiêu điều động năm mươi thiên binh để hộ tống Mặc Y rời khỏi Du Quan đến Dịch Châu. Tần Tiêu dặn dò Mặc Y:

- Chiếu theo tình hình hiện tại mà xem, người Tân La bị chiến bại tại U Châu, vậy địch nhân đang vây quanh Dịch Châu cũng sẽ có hành động. Hoặc là chạy trốn, hoặc là ẩn nấp, phỏng chừng cá chết lưới rách. Bất kể là loại tình huống nào tóm lại nơi đó sẽ không thái bình. Muối phải thật cẩn thận. Còn nữa, lần này thuần túy là dùng thân phận riêng tư đến đó, mọi người cần phải giả dạng dân chúng bình thường đi đường, đem áo giáp thay đổi, chỉ mang theo ám khí phòng thân là được. Nhớ kỹ, dọc theo đường đi đừng bại lộ, xem như là dân chúng bình thường tốt nhất.

Mặc Y hiểu được dụng ý của Tần Tiêu nên làm theo lời hắn nói, thay đổi trang phục bình thường lên đường. Thật rõ ràng Tần Tiêu không muốn đem chuyện riêng của mình gây ảnh hưởng lớn. Mặc kệ Tử Dịch cùng Ngọc Hoàn hiện tại ra sao, không thể khiến hai nàng biến thành nhược điểm làm người khác lấy tới công kích Tần Tiêu, nói hắn khi đối phó người Tân La lại lấy việc công báo thù riêng.

Nhóm người Mặc Y cưỡi ngựa rời đi, trong lòng Tần Tiêu trầm nghĩ:

- Lần này ta thật sự muốn lấy việc công báo thù riêng! Tần Tiêu này không phải người máy, cũng có buồn giận như thường, hừ!

Vào đêm Du Quan đã yên tĩnh trở lại. Thi thể đã được chôn xong, vết máu chung quanh Du Quan được tẩy rửa sạch sẽ. Đường quân tiếp nhận toàn bộ vọng gác, tiếp tục bày ra phòng ngự tại Du Quan.

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp, Hoàn Tử Đan bọn họ ở trong phòng nghị sự thương lượng kế hoạch tiếp theo.

Muốn nói ra trận xung phong, Lý Tự Nghiệp cùng Hoàn Tử Đan là tướng tài. Nhưng muốn suy nghĩ đại cục lập kế hoạch, Tần Tiêu cũng không thể nhường cho ai. Tất cả mọi người chỉ nghe theo lệnh hắn sắp xếp, giống như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Chúng tướng vây quanh bàn đồ thương lượng, Tần Tiêu nói:

- Du Quan thất thủ, Lý Giai Lạc hi sinh đến bây giờ đã hơn nửa tháng. Nửa tháng nay tuy rằng Liêu Đông chúng ta thường thắng lợi, đánh bại địch nhân mấy lần nhưng thắng thật thảm thiết, đánh thật vất vả. Trước mắt Du Quan có hơn hai vạn nhân mã đều mệt mỏi không chịu nổi, còn muốn viễn chinh Tân La thật sự là quá miễn cưỡng. Ý nghĩ của ta đem nhân mã của Quách Tri Vạn triệu hồi, cùng chúng ta hợp lại thành một. Cùng nhau nghỉ ngơi một thời gian sau đó mới thương lượng chuyện viễn chinh.

Lý Tự Nghiệp gật đầu:

- Phải, đều đánh thật mệt mỏi. Nhân mã của Quách Tri Vạn càng mệt hơn so với chúng ta. Một mình xâm nhập ngăn cản bốn vạn đại quân Tân La, vẫn có thể ngăn được, kỳ tài ah! Nên triệu hồi hắn để họ nghỉ ngơi một chút. Mặt khác đại soái có suy nghĩ đem sự tình nơi này báo lên triều đình, về phần có chinh phạt Tân La hay không, nên chinh phạt thế nào nên nghe ý kiến triều đình một chút?

Tần Tiêu trầm ngâm chốc lát, nói:

- Trương Cửu Linh hẳn đã đem việc Du Quan thất thủ báo cáo rồi đi? Liêu Đông, Khiết Đan, Tân La phát binh triều đình hẳn đã có tin tức. Ta chỉ là lo lắng đem chuyện chinh phạt Tân La ra nghị sự trên triều đình sẽ gây nên tranh luận không ngớt, thật lâu vẫn không ra kết quả. Nếu cứ thế mãi sẽ làm hỏng thời cơ chiến đấu.

- Hay là cùng tiểu bạch kiểm thương lượng một chút?

Lý Tự Nghiệp thành linh thốt một câu, ngay lập tức lại có chút tự giễu cười cười:

Thanks

843. Chương 845 : Trù Hoạch Đại Chiến.

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 845 : Trù hoạch đại chiến.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 845 : Trù hoạch đại chiến.

- Người ta dù sao cũng là đại đô đốc U Châu thôi, ha ha!

- Người không phải thật phiền hần, thật không phục hần sao, Lý Tự Nghiệp?

Tần Tiêu nhìn Lý Tự Nghiệp cười nói, lại bảo:

- Chinh phạt Tân La cũng cần có U Châu cung cấp lương thảo quân nhu, nên thương lượng với hần một chút. Hần ở đâu?

Lý Tự Nghiệp nói:

- Hần là ở U Châu. Nếu không ngày mai ta sai người đi mời hần đến?

Tần Tiêu nghĩ nghĩ, nói:

- Hoàn Tử Đan, người tự mình đi một chuyến!

Hoàn Tử Đan đáp:

- Dạ!

Trong lòng thầm nghĩ, đại soái làm việc luôn ỷ dựa như thế, Lý Tự Nghiệp thật không biết cách xử sự...Biết rõ Trương Cửu Linh là đại đô đốc, sao có thể để một đại tướng quân phái binh tốt đi mời đây? Quan hệ giữa ta cùng đại soái Trương Cửu Linh biết rõ. Để cho ta đi mời đương nhiên sẽ không làm Trương Cửu Linh khó chịu cảm thấy mất mặt mũi.

Tần Tiêu nhìn Lý Tự Nghiệp nói:

- Kỳ thật ta đi mời Trương Cửu Linh còn có hai tầng ý tứ khác. Gần nhất là thương lượng kế hoạch về Khiết Đan sau này. Đánh giặc chúng ta đã thắng, làm sao thống trị chính là đại sự, quan hệ đến ổn định cùng hòa bình lâu dài. Thứ hai là tình huống tại Dịch Châu...ai, còn có Thạch Thu Giản, ta dù sao cũng phải lên tiếng cầu tình với hần một chút có đúng không?

Lý Tự Nghiệp mở to hai mắt:

- Ý của ngươi là tiểu bạch kiểm Trương Cửu Linh sẽ chém đầu Thạch Thu Giản? Hần không có lá gan đó đi! Thạch Thu Giản không chỉ là danh tướng công thần, còn là ngự tiền thị vệ tướng quân của hoàng đế.

- Được rồi, việc này đừng nói nữa.

Tần Tiêu khoát tay chỉ vào địa đồ nói:

- Đến nghiên cứu một chút làm sao đánh Tân La. Tân La giáp giới với chúng ta, là An Đông đô hộ phủ. Cao Văn Giản là đại đô hộ, là cừu nhân sâu sắc của chúng ta. Dẹp xong An Đông đô hộ phủ, Tân La sẽ hoàn toàn bại lộ, chỉ đợi tiêu xé. Nhưng lần này chúng ta xâm nhập cảnh nội kẻ địch tác chiến, không giống như phòng thủ phản kích cùng bảo vệ chiến, phải chuẩn bị thật sự cẩn thận.

Lý Tự Nghiệp vội la lên:

- Nếu như hoàng thượng cùng triều đình không cho đánh đây?

Tần Tiêu nháy mắt cười lạnh:

- Người đã quên hoàng thượng đã ban cho ta quyền quyết định chém trước tâu sau sao? Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản là làm gì? Nói trắng ra là chuyện đầu tiên cần xen vào chính là giải quyết Tân La. An Đông đô hộ phủ tính ra còn là cấp dưới trực hệ của ta. Còn nữa, hoàng thượng phong chức quận vương cho ta làm gì? Mặc dù chỉ là hư chức quận vương, không minh xác phong ấp thuộc địa, nhưng mọi người suy nghĩ một chút, Liêu Dương, hiện tại là nghĩa thế nào? Đó không phải là thượng cấp của An Đông đô hộ phủ hay sao? Địa vực dưới quyền thống trị của bốn vương, không sai đi? Ha ha! Đây là những lời có thể dùng làm lý do mà xử lý. Ta tính toán sau khi đại quân chinh hữu xong, lại tiếp tục phái sứ giả đi Trường An hội báo cuộc chiến bên này. Về phần hoàng thượng cùng triều đình muốn hỏi ta vì sao muốn tấn công Tân La, ta sẽ nói, cần phòng thủ phản kích diệt tận gốc, thanh lý môn hộ cho Đại Đường! Nếu có người truy hỏi phản đối, khi đó gạo đã nấu thành cơm, chúng ta cũng đã ra đánh!

- Ôi ôi ôi...

Lý Tự Nghiệp nở nụ cười:

- Người đứng là xảo quyệt. Đổi lại là ta, nghĩ phá đầu cũng không ra được chủ ý như thế. Cứ như vậy hoàng thượng cùng triều đình có trách móc cũng không tìm ra được nhược điểm. Dù sao cũng do Cao Văn Giản gây phiền loạn trước không phải sao? Chúng ta trấn áp phản quân, đi đâu cũng nói thông suốt. Chỉ sợ là tên cổ hủ Trương Cửu Linh sẽ không đồng ý đại soái làm như thế, không chịu cung cấp lương thảo quân nhu, vậy thì phiền toái.

Lý Tự Nghiệp vừa dứt lời, ngoài cửa vang lên một thanh âm ngân nga:

- Đại tướng quân, vì sao người biết ta sẽ không đồng ý đây?

Giọng nói vang lên, Trương Cửu Linh trong bộ quan phục màu tím nho nhã bắt phàm đã nhắc chân rảo bước vào đại sảnh nghị sự.

Lý Tự Nghiệp nhất thời ngạc nhiên kêu lên:

- Nha! Tiểu bạch kiểm...a không, đại đô đốc đến đây khi nào?

Tần Tiêu cùng Trương Cửu Linh cười ha ha, Lý Tự Nghiệp xấu hổ không thôi.

Trương Cửu Linh tiến nhanh vài bước xoay người cúi đầu:

- Cửu Linh bái kiến vương gia thiên tuế!

- Đã lâu không gặp đại đô đốc!

Tần Tiêu tươi cười đáp lễ. Đối với Trương Cửu Linh, Tần Tiêu tràn ngập cảm kích lẫn kính nể. Dù sao khi hấn ở Khiết Đan, Trương Cửu Linh cho viện quân kịp thời tiếp viện cứu mạng hơn vạn tướng sĩ cùng bản thân hấn, lực bảo U Châu vững chắc, xem như giúp hấn thật lớn.

Trương Cửu Linh mỉm cười:

- Nhờ hồng phúc vương gia, Cửu Linh cuối cùng gặp đại nạn không chết. Tuy rằng bị người trói một đêm, cũng may còn giữ đầu, ít nhiều còn nhờ Lý đại tướng quân cứu ta.

Mọi người lại cười to, Lý Tự Nghiệp xấu hổ cơ hồ muốn tìm lỗ chui vào.

Tần Tiêu hàn huyền vài câu với Trương Cửu Linh, mời hấn ngồi xuống cùng nhau nghị sự.

Tần Tiêu nói:

- Đại đô đốc, nửa tháng nay mảnh đất Liêu Đông này có thể nói là lật trời, tình thế kịch biến. Dù sao tình huống người cũng đã rõ ràng, vừa rồi ta nói với Lý Tự Nghiệp người cũng nghe được đại khái, ta cũng không nhiều lời. Trực tiếp mà nói, ta muốn chinh phạt Tân La. Người có đồng ý không?

Trương Cửu Linh nhíu mày, vuốt nhẹ chòm râu trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói:

- Khẳng định phải chinh phạt Tân La. An Đông đô hộ phủ phiền loạn, đám người Cao Văn Giản tội ác tày trời. Cần chinh phạt An Đông đô hộ phủ, ta đồng ý. Nhưng ta đề nghị đừng lạm sát. Dù sao đại đa số dân chúng Tân La là vô tội. Hơn nữa nếu chúng ta lạm sát, đó không phải là thanh lý môn hộ trấn áp phiền loạn, mà là ý mạnh hiếp yếu, phạm pháp xâm lược.

Lý Tự Nghiệp nghe được tức giận kêu lên:

- Trương Cửu Linh, người nói vậy bậy bạ cái gì? Lão tử đi giáo huấn đứa con vài cái, còn có quan phủ tới bắt người sao?

Dưới tình thế cấp bách Lý Tự Nghiệp dùng lời so sánh của Tần Tiêu thoát ra.

Trương Cửu Linh cũng không tức giận, kiên nhẫn nói:

- Lão tử giáo huấn đứa con thì không sai. Nhưng cũng không thể đem đứa con giết đi? Nếu giết người, quan phủ cũng sẽ gây khó dễ, không phải sao?

Lý Tự Nghiệp sững sốt, nhất thời không thể phản bác.

Tần Tiêu gơ tay ý bảo Lý Tự Nghiệp đừng cãi cò, nhìn Trương Cửu Linh nói:

- Đại đô đốc, ta không có nói sẽ giết hại bình dân Tân La. Đoạn đường ta đi, chỉ cần ngoan ngoãn đầu hàng, đều sẽ miễn chết. Nhưng nếu có binh lính cùng dân phản kháng, tuyệt không nuông chiều! Đại Đường chúng ta, há có thể cho người tùy tiện đến giường oai? Nếu không hung hăng chính lý bọn hấn một chút, thanh danh Đại Đường làm sao tồn tại? Chư bang chê cười, nói Đại Đường chúng ta cả nước phụ thuộc cũng không quản tốt, nói gì đến uy chấn tứ hải?

Trương Cửu Linh hít sâu một hơi, chậm rãi gật đầu:

- Cửu Linh biết vương gia là người làm việc có chừng mực, trong mắt chỉ nhìn thiên hạ đại cục, trong lòng chứa đại mưu lược tế thế an bang. Ta không có lý do gì không đồng ý việc vương gia xuôi nam chinh phạt Tân La, về phần cung cấp vật tư lương thảo ta sẽ đem hết toàn lực đến bảo đảm. Mặt khác nếu cần dâng biểu lên triều đình thỉnh mệnh, ta nguyện ý ký tên dưới tấu chương của vương gia, tỏ vẻ đồng ý.

Thanks

844. Chương 846 : Đã Đến Lúc Đại Phản Công. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 846 : Đã đến lúc đại phản công. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 846 : Đã đến lúc đại phản công. (1)

Lý Tự Nghiệp nhất thời vui sướng cười ha hả:

- Ha ha, đại đô đốc nguyên lai còn là một hán tử nói nghĩa khí! Trước kia ta thật đúng là xem thường ngươi. Ta sai lầm rồi, mời ngươi tha thứ!

Tần Tiêu cũng nở nụ cười:

- Sao vậy, không gọi người ta là tiểu bạch kiểm nữa sao?

Lý Tự Nghiệp lại xấu hổ quẩn bách.

Trương Cửu Linh cười nói:

- Cho tới bây giờ ta chưa từng trách ngươi chuyện gì, nói gì đến tha thứ? Đúng rồi vương gia, lần này Doanh Châu đánh trận vất vả, mấy ngày liền còn bị chặt đứt lương. Lần này ta điều động ba vạn dân phu vận chuyển mười lăm vạn thạch quân lương tới đây. Khoảng chừng năm ngày sau có thể đến Du Quan. Nếu đại soái cần nam chinh, có nên đem đại quân chinh đồn lại một chút? Trước mắt Liêu Đông quân vô cùng mệt mỏi, nếu viễn chinh đường dài sẽ bất lợi. Hơn nữa Liêu Đông quân đang bị phân tán khắp đông bắc, nên phân phối sắp xếp lại binh lực một chút.

- Được, có lương thảo đúng là một tin tốt lành. Liêu Đông quân cũng tới thời điểm gây dựng lại một chút, đề nghị của ngươi tốt lắm.

Tần Tiêu nói:

- Lúc ấy ta mang theo bảy vạn binh mã, một vạn thành lập trạm gác từ U Châu đến Du Quan. Lý Giai Lạc mang năm ngàn người thì toàn quân bị diệt. Trước mắt ngoại trừ bên cạnh ta có hơn vạn người, Doanh Châu còn lại một vạn năm ngàn. Quách Tri Vận còn một vạn, thật không biết còn bao nhiêu người có thể trở về. Ở Sĩ Hộ Chân Hà có chừng một vạn, nhưng hơn phân nửa là thương binh. Mặt khác ta còn có một việc không nói cho người. Ta để Kim Lương Phụng cùng Chu Dĩ Độ mang theo một vạn người đi hỗ trợ Bột Hải quốc đánh Hắc Thủy Mạt Hạt. truyện từ

Trương Cửu Linh hơi sững sờ, lập tức gật đầu nói:

- Xem ra vương gia nhất định đã có diệu chiêu khác, Kim đại nhân mang đi một vạn người là giá trị. Ta đề nghị cho thương binh tướng sĩ tại Sĩ Hộ Chân Hà rút về Doanh Châu nghỉ ngơi điều dưỡng, có thể tăng cường phòng ngự Doanh Châu. Nhân mã của Quách Tri Vận đã quá mệt mỏi, nên về nghỉ ngơi, không bằng cho họ chạy tới Du Quan, trạm gác từ U Châu đến Du Quan đổi lại cho hắn. Đây là việc nhẹ, vừa lúc cho bộ đội của hắn khôi phục lại nguyên khí. Vốn có năm ngàn binh mã ở những trạm gác kia, có thể dùng bổ sung binh lực cho vương gia. Mặt khác, Lý đại tướng quân lần này người cũng theo vương gia cùng đi Tân La đi. Ta biết mấy ngày này người đi theo tiểu bạch kiểm như ta thật có chút ghen hờn rồi!

Lý Tự Nghiệp cười gượng:

- Đa tạ đại đô đốc!

Tần Tiêu cũng cười, sau đó nói:

- Như vậy nếu tính ra thủ hạ của ta có ba vạn người, hẳn là đủ dùng. Di, phải rồi, người bảo ta mang đi Lý Tự Nghiệp, U Châu làm sao bây giờ, không cần phòng thủ sao? Theo ta được biết năm vạn nhân mã của người đã có ba vạn đi Khiết Đan, một vạn đi Nhiêu Nhạc đô hộ phủ. Dưới tay chỉ còn nhóm người của Lý Tự Nghiệp.

Trương Cửu Linh mỉm cười:

- U Châu không sao cả, lần trước Tân La đột kích dân chúng tự phát trợ giúp quân đội phản kháng, ta thừa cơ điều động mấy ngàn tráng đinh làm như dân binh thủ thành. Tuy rằng không chịu nổi trọng dụng, nhưng miễn cưỡng có thể duy trì một chút. Hơn nữa ta sẽ đi Khiết Đan triệu nhân mã của Đỗ Tân Khách quay về U Châu trấn thủ, cũng để cho hắn cùng Khương Sư Độ đảm nhiệm châu vụ.

Lý Tự Nghiệp ha ha cười to:

- Vương gia, người nói thật sự không sai! Vị tiểu...đại đô đốc đích thật là người tài giỏi thật sự!

- A, người muốn đi Khiết Đan sao? Tốt lắm!

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Tần cục như vậy cũng chỉ có người mới có thể thu thập xong. Lần này Đỗ Tân Khách chính là đại công thần, lại có thể một lần bình định Khiết Đan. Đúng rồi, người nên mang theo Lý Vi Ẩn bên người, nói không chừng có thể phát huy ra tác dụng lớn. Dù sao cũng hoàn toàn giải quyết Khiết Đan, người này có tác dụng không nhỏ.

- Đa tạ vương gia nhắc nhở.

Trương Cửu Linh mỉm cười nói:

- Nói tới công thần, làm gương cho binh sĩ cùng người Khiết Đan chiến đấu dẫm máu không ai ngoài Liêu Dương Vương, tự nhiên là ngài lập công đầu. Những người như chúng ta chỉ đi theo đục nước béo cò mà thôi. Ta hiểu rõ chuyện của Lý Vi Ẩn, hơn nữa cũng đã thượng biểu triều đình thỉnh tấn phong hần làm Tùng Mạc quận vương, đồng thời thỉnh hoàng thượng không truy cứu tội nghiệt của Lý Thất Hoạt cùng Lý Thiệu Cố, tốt nhất thả họ trở về dẹp yên lòng người Khiết Đan.

Tần Tiêu cười ha hả:

- Trương Cửu Linh ah Trương Cửu Linh, người thật đúng là tri kỷ của Tần Tiêu ah! Muốn nói chuyện gì cũng không cần ta nói rõ với người cả. Phương pháp của người không hèn mà trùng hợp với ý của ta. Hay, thật sự là khéo!

Trương Cửu Linh cũng khiêm tốn cười dài:

- Cửu Linh làm sao so được với sự lo xa nghĩ rộng của vương gia? Nếu vương gia muốn đánh Tân La, châu vụ bên Doanh Châu tốt nhất giao ột người giỏi giang đặc lực quản lý. Dù sao nơi đó là châu phủ mới xây dựng, đang cần chiếu cố, trước mắt còn trải qua cuộc chiến tranh tàn phá, có thể nói là cảnh hoang tàn khắp nơi ah!

- Ngô, nhân tuyển này ta đã có.

Tần Tiêu nói:

- Lúc trước Hà Bắc khâm sai Tống Khánh Lễ mang theo hai mươi vạn dân phu đến Doanh Châu, còn chưa kịp trở về thì cuộc chiến đã xảy ra, vẫn luôn lưu ở đó. Ta thỉnh tấu triều đình nên để cho hần làm đô đốc Doanh Châu là tốt nhất. Dù sao cần vỗ yên dân sinh của dân chúng, gầy dựng nông nghiệp thủy lợi hần lành nghề hơn ta thật nhiều. U Châu giao cho Khương Sư Độ, Doanh Châu giao cho Tống Khánh Lễ, Kim Lương Phượng cùng Chu Dĩ Độ đi Bạch Sơn Hắc Thủy, đại đô đốc đi Khiết Đan, ta đi tấn công Tân La, bên Hề tộc có Phạm Thức Đức lại thêm Đỗ Tân Khách quay về U Châu vẫn có thể đến Nhiều Nhạc đô hộ phủ mang binh trấn thủ. Cứ như vậy cả đông bắc xem như được nắm giữ trong tay Đại Đường. Ngô, một ván cờ không sai, không phải sao?

- Hay, thật sự là tuyệt không thể tả! Năng lực trù tính chung toàn cục của vương gia, đích thật làm Cửu Linh cảm thấy không bằng...

Trương Cửu Linh cảm thán khen ngợi:

- Vương gia sở hướng vô địch, tất nhiên có thể thuận lợi chiếm lĩnh Tân La. Kim tiên sinh cùng Chu tướng quân đi tới Bạch Sơn Hắc Thủy sẽ dựng thế. Hiện tại xem ra chỉ có Cửu Linh đi Khiết Đan còn chưa biết thành bại. Áp lực trên người ta thật có điểm lớn! Nếu làm không thành sự đúng thật là rất dọa người.

- Người đừng quá khiêm nhường, Trương Cửu Linh.

Tần Tiêu cười nói:

- Bản lĩnh của người hiện tại đã được người đông bắc thừa nhận rồi. Chuyện bên Khiết Đan không phải một sớm một chiều là có thể giải quyết, cũng không phải kẻ mang binh có tính nóng nảy như ta có thể xử lý. Nếu xử lý tốt Khiết Đan, đây chính là công ở đương đại, lợi ở thiên thu, tất cả đều nhìn vào người.

Trương Cửu Linh đứng dậy vái dài một cái:

- Cửu Linh nhất định cúc cung tận tụy, không dám phụ lòng hoàng thượng cùng vương gia nhờ vả!

- Được rồi, đừng nên khách sáo.

Tần Tiêu xua tay, ý bảo thị vệ trong phòng đều lui ra ngoài, đóng cửa lại. Hiện tại trong phòng chỉ còn lại Tần Tiêu, Trương Cửu Linh, Lý Tự Nghiệp cùng Hoàn Tử Đan.

Thanks

845. Chương 847 : Đã Đến Lúc Đại Phản Công. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 847 : Đã đến lúc đại phản công. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 847 : Đã đến lúc đại phản công. (2)

Tần Tiêu đi tới bên cạnh Trương Cửu Linh, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười thân thiện mười phần:

- Đại đô đốc, kỳ thật...ta còn có một việc riêng tư muốn mời người hỗ trợ...

Về mặt Trương Cửu Linh mỉm cười thật đúng mực:

- Thịnh vương gia bảo cho biết.

Tần Tiêu ho khan một tiếng, nói: xem tại

- Chuyện Tân La vượt biển đánh lên U Châu cùng Dịch Châu, ta cũng biết...

Không đợi Tần Tiêu nói xong, Trương Cửu Linh lập tức có chút kinh hãi đứng lên xoay người bái lễ bồi tội:

- Cửu Linh tử tội, lại không phát binh đi cứu Dịch Châu...

- Đừng, không trách người, quyết định của người rất đúng.

Tần Tiêu vội vàng lùi kéo hắn ngồi xuống:

- Người Tân La vây khốn Dịch Châu mà không tấn công, rõ ràng là muốn vây thành đánh viện binh. Ý đồ hấp dẫn đại quân U Châu đến cứu viện, sau đó thừa dịp tấn công U Châu. May mắn lúc ấy U Châu là do người trấn thủ. Đối lại là ta nói không chừng vì muốn cứu thế tử đã phát binh đi Dịch Châu, làm hại U Châu thất thủ. Việc này không đề cập tới, nếu Tử Dịch cùng Ngọc Hoàn có gì bất trắc, chỉ có thể trách các nàng mạng khổ...

Nói tới đây, tuy rằng lòng Tần Tiêu có chút trái lương tâm, nhưng vẫn kinh hãi đau lòng. Hắn bình phục tâm tình, nói tiếp:

- Chuyện ta muốn nói...là về Thạch Thu Giản bắt trói cưỡng bức người...người có thể...

Trương Cửu Linh mỉm cười:

- Vương gia muốn Cửu Linh làm như thế nào, không ngại nói thẳng.

Tần Tiêu có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, nói:

- Hiện tại ta chỉ là thuần túy lấy danh nghĩa cá nhân đến thỉnh cầu đại đô đốc người có thể...xử lý nhẹ một chút cho Thạch Thu Giản hay không?

Trương Cửu Linh thản nhiên, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tần Tiêu:

- Vương gia mang binh nhiều năm thân kinh bách chiến, hẳn hiểu rõ tầm quan trọng của quân lệnh nghiêm minh hơn so với ta.

Trong lòng Tần Tiêu lộ bộp, gật nhẹ đầu:

- Việc này...là đương nhiên.

Trương Cửu Linh tiếp tục nói:

- Việc Thạch Thu Giản bắt cóc cường bức quan chức thượng cấp, cướp đoạt binh phù riêng điều binh mã đã phạm vào tử tội không thể tha.

Lý Tự Nghiệp nhất thời nhảy dựng lên:

- Không phải chứ? Người thật muốn chém hần? Vậy người không bằng chém luôn cả ta đi!

Trương Cửu Linh thoáng ngẩng đầu nhìn Lý Tự Nghiệp đang nổi giận:

- Ta chém người làm chi? Hần trối ta, người cứu ta. Ta nên ban thưởng cho người mới phải.

Lý Tự Nghiệp oán hận kêu lên:

- Cái gì mà hần bắt ta cứu! Việc này lúc ban đầu là chúng ta cùng nhau thương lượng mà làm. Nhưng tiểu tử Thạch Thu Giản rất có nghĩa khí! Trước tiên một mình đem chuyện này gánh xuống, lão Lý rơi xuống mặt sau đành phải làm một lần thuận nước giong thuyền giả trang người tốt. Thật tốt, hảo huynh đệ phải có phúc cùng hưởng. Người muốn chém hần, thì chém luôn cả ta đi!

Dứt lời Lý Tự Nghiệp quật cường ưỡn ngực ngẩng cổ, bộ dáng hiên ngang lẫm liệt chờ chém đầu.

Tần Tiêu không khỏi nổi giận mắg:

- Người cái cái gì? Đại đô đốc có nói sẽ chém Thạch Thu Giản sao? Đồ khốn! Còn không ngồi xuống.

Lý Tự Nghiệp sừng sốt, nhìn nhìn vẻ mặt thần sắc quý dị của Trương Cửu Linh cùng Tần Tiêu, bất an ngồi xuống, trong lòng bối rối: Hai tình quái kia lại đang chơi trò gì?

Hoàn Tử Đan chỉ ở một bên xem náo nhiệt.

Trương Cửu Linh ho khan một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói:

- Vương gia, hôm nay nơi này cũng không có người ngoài, Cửu Linh không ngại nói thẳng. Lúc ấy Cửu Linh còn muốn phát binh đi cứu Dịch Châu còn hơn bất cứ người nào, muốn cứu hai vị phu nhân cùng dân chúng Dịch Châu. Nhưng ở dưới tình huống lúc đó, thật sự ta không được lựa chọn. Nếu dân chúng U Châu biết ta phát binh đi cứu Dịch Châu, muốn cứu hai vị phu nhân, sẽ làm trong thành hư không không ngăn cản được sự tấn công mãnh liệt của đại quân Tân La, chắc chắn sẽ không mấy người nguyện ý động thân tự phát chạy ra giúp ta thủ thành. Nói cách khác ta sẽ rất khó tụ tập được lòng người. Nhưng nếu như ta bị trối lại, bị buộc giao ra binh phù, tướng quân thủ hạ một mình tự dẫn người đi cứu Dịch Châu, thì tình hình sẽ khác hẳn. Dân chúng sẽ đồng tình ta, nguyện ý tới giúp ta. Dưới tình huống lúc ấy ngoại trừ phát động dân chúng, đã không còn khả năng nào đánh lui đại quân Tân La. Cho nên Cửu Linh đành phải che giấu lương tâm, phối hợp Thạch tướng quân trình diễn khổ nhục kế. Kỳ thật khi ấy Thạch tướng quân cùng Lý đại tướng quân bọn họ thương lượng việc này, ta có biết. Ta còn cố ý đặt binh phù ở địa phương dễ dàng tìm được, chính là vì muốn cho Thạch Thu Giản tìm được thuận lợi.

- Ha ha ha!

Lý Tự Nghiệp vỗ mạnh bàn cười to như nổi điên:

- Con mẹ nó, các người một tên so với một tên tinh ranh thế nào!

Tần Tiêu cũng không nhịn được cười to, lại mắg Lý Tự Nghiệp:

- Nói bừa, người chửi ai đây?

Lý Tự Nghiệp tiếp tục cười lớn:

- Chửi Tân La thôi!

Trương Cửu Linh cũng cười:

- Nhưng nếu không xử phạt Thạch Thu Giản, trong quân pháp thật không thể nào nói nổi. Nếu không như vậy đi, ta chỉ phán Thạch Thu Giản tội danh chống lại quân lệnh một mình hành động, không nhắc chuyện bắt cóc đại đô đốc. Sau đó biếm hấn làm thất phẩm trung hậu, để cho hấn đi theo bên cạnh vương gia chinh phạt Tân La. Ở trên chiến trường làm tướng quân luôn dễ dàng lập công nhất. Đến lúc đó có công, tiếp tục thăng về chức tướng quân là được. Ngô...lại phán một trăm quân trưởng, nhưng có vương gia đảm bảo thì tạm thời cho hấn nợ lại. Nếu tái phạm sai lầm xử phạt cùng một lúc. Vương gia, Cửu Linh xử phạt có thể xem như công bằng?

- Thật công bằng, tốt lắm!

Tần Tiêu cười to, nắm chặt tay Trương Cửu Linh:

- Làm khó người, cảm ơn người!

- Vương gia không cần nói cảm ơn. Cửu Linh chỉ là xử phạt theo nguyên tắc của vương gia. Vương gia nói qua, xử phạt không vượt ngoài “tình, lý, pháp”. Hợp tình hợp lý hợp pháp, là được, không phải sao?

Trương Cửu Linh cười khoan khoái, sau đó khẽ thở dài một hơi:

- Hiện tại ta chỉ mong dân chúng Dịch Châu cùng hai vị phu nhân sẽ không xảy ra chuyện gì là tốt rồi...

Nói tới đây, trong lòng Tần Tiêu cũng trầm xuống, cau chặt mày, trong lòng bịt kín một tầng bóng ma.

Nếu Tử Dịch cùng Ngọc Hoàn xảy ra chuyện gì...kháo, không nghĩ nữa, chắc chắn sẽ không xảy ra sự cố.

Đêm đó Tần Tiêu bày một bàn tiệc rượu đơn giản chiêu đãi Trương Cửu Linh cùng Lý Tự Nghiệp bọn họ. Sáng sớm hôm sau, Trương Cửu Linh mang theo mười mấy cận vệ rời Du Quan, cáo từ đi về hướng Sĩ Hộ Chân Hà.

Lý Tự Nghiệp đứng trên đầu thành nhìn vào bóng lưng đoàn người Trương Cửu Linh xa xa, cảm thán nói với Tần Tiêu:

- Đại soái, đời này ta chỉ bội phục qua hai người, một là Dịch quốc lão, hai là đại soái. Hiện tại còn có người thứ ba: Tiểu bạch kiểm Trương Cửu Linh. Lão tiểu tử thật không dễ dàng ah, lại đem chén nước bưng ổn như vậy, không đắc tội ai, có năng lực lại biết nhìn tình lý pháp, thật sự là cao nhân!

Tần Tiêu không khỏi cười:

- Ta nhớ được trước kia người phiên hấn nhất, xem thường hấn nhất đi? Nói qua một câu hấn chưa từng mang binh, ngay cả thanh đao cũng cầm không được.

- Hiện tại xem như ta đã hiểu được vậy!

Lý Tự Nghiệp lắc mạnh đầu nói:

Thanks

846. Chương 848 : Thiên Binh Thiên Tướng Hạ Tân La. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 848 : Thiên binh thiên tướng hạ Tân La. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 848 : Thiên binh thiên tướng hạ Tân La. (1)

- Cuộc chiến này không chỉ hợp lại huyết khí, hợp lại võ dũng, hơn nữa còn cần mưu lược tài trí. Đổ lại ta làm U Châu đại đô đốc, lần này xem như cả đông bắc Đại Đường đều phải xong đời. Càng không cần nói tới tiêu diệt Khiết Đan, bảo vệ U Châu, đoạt lại Du Quan. Nói khó nghe một chút, ngay cả đại soái cũng có thể phải hi sinh tại Sĩ Hộ Chân Hà.

- Được, hiểu được là tốt rồi.

Tần Tiêu vỗ lưng hắn, bảo hắn đi cùng:

- Kỳ thật ta đã nhận thức Trương Cửu Linh từ rất sớm, tuy rằng ít tiếp xúc nhưng ta có điểm hiểu biết hắn. Người kia là một nhân vật. Tần Tiêu này hỗn trong triều đình lâu như vậy, kiến thức nhiều võ tướng văn thần, luận thực học ta cho rằng hắn có thể xếp thứ nhất.

Lý Tự Nghiệp sững sờ:

- Vậy người thế nào, xếp thứ mấy?

- Ta?

Tần Tiêu cười:

- Chỉ phụ trách làm giám khảo.

- Giám khảo? Là thứ gì vậy...

Vài ngày sau lương thảo từ U Châu được vận chuyển tới. Tần Tiêu lưu lại một nửa, còn lại toàn bộ vận chuyển Doanh Châu. Cùng lúc đó Quách Tri Vận cũng đã quay về.

Tần Tiêu bày ra đại trận vạn người, cao giọng hoan hô “anh hùng về nhà”, làm Quách Tri Vận hoảng sợ lặn xuống ngựa vội bái. Tần Tiêu tự mình tiến lên nâng hắn đứng dậy, chỉ thấy vẻ mặt hắn đỏ vàng, cơ hồ nhìn không ra ngũ quan. Các tướng sĩ cũng mệt mỏi không chịu nổi, toàn thân tiều tụy vô cùng. Nhưng trên thân thể họ đều mang theo cỗ khí thế tức sát, vẫn chưa tiêu tan.

Tần Tiêu lôi kéo tay Quách Tri Vận đi vào Du Quan, vui mừng nói với hắn:

- Tốt, Quách Tri Vận! Không hổ là lương tướng Đại Đường, thống soái thiết kỵ tinh nhuệ Liêu Đông quân! Lần này công lao của người thật lớn. Ta sẽ báo lên hoàng thượng luận công ban thưởng. Đúng rồi, Tả Kiêu Vệ đại tướng quân Lý Giai Lạc hi sinh, người đảm nhiệm chức vụ này, thế nào?

- Việc này không được!

Quách Tri Vận nhất thời hoảng sợ nói:

- Mặt tướng chỉ là Tả Kiêu Vệ kỵ tào tham tướng nho nhỏ, sao có thể nhảy lên làm đại tướng quân? Làm vậy khó thể phục chúng ah! Mặt tướng không dám nhận ưu ái của vương gia!

- Người làm được!

Tần Tiêu nhận chân mỉm cười:

- Không nói luận công ban thưởng, chính là năng lực đánh giặc của người đủ sức làm đại tướng quân rồi. Đừng nghĩ nhiều như vậy, thủ hạ tướng sĩ của người mấy ngày nay rất cực khổ. Hiện tại các người quay về trấn thủ trạm gác từ U Châu đến Du Quan, nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Quách Tri Vận còn muốn thoái thác một phen, đã thấy Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp nhìn chăm chăm, đành khiêm tốn nói:

- Mặt tướng muốn biết có phải đại soái đang chuẩn bị xuôi nam chinh phạt Tân La phải không? Nếu như là như vậy, mặt tướng nguyện ý mang theo các huynh đệ làm tiên phong! Dù sao chúng tôi cùng người Tân La dây dưa đã lâu, đánh nhau thật thuận buồm xuôi gió.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Người nha, mang theo các huynh đệ nghỉ ngơi một chút đi. Đánh Tân La sao, người nhìn Lý Tự Nghiệp cùng Hoàn Tử Đan xem, người muốn cướp danh hiệu tiên phong của bọn họ, họ sẽ đồng ý sao?

Lý Tự Nghiệp cùng Hoàn Tử Đan đều nở nụ cười:

- Đúng vậy!

Quách Tri Vận cũng cười:

- Vậy mặt tướng...cũng chỉ phải nghe theo sự phân phó của đại soái, bảo vệ tốt trạm gác, chinh đồn đại quân.

- Được rồi, người đã về, xem như giải quyết một phần tâm sự của ta.

Tần Tiêu thoải mái thở ra một hơi, nói:

- Đêm nay chúng ta tổ chức tiệc chúc mừng thắng lợi. Một là khánh công cho ba quân, thứ hai thương nghị chuyện tấn công Tân La. Liêu Đông quân đã tới thời điểm đại phản công!

Lý Tự Nghiệp cùng Hoàn Tử Đan đồng thời nhảy ra:

- Mặt tướng xin đảm nhiệm tiên phong đi trước!

Lý Tự Nghiệp nhất thời khẩn cấp, mắng:

- Tiểu quỷ, người xem náo nhiệt gì? Đây là lão Lý ta đã sớm điều động nội bộ!

Mọi người cùng lớn tiếng cười vang.

Mười ngày sau, trong phòng nghị sự tại Du Quan.

Tần Tiêu chấp tay sau lưng đứng trước bản đồ tinh tế suy tư đến nhập thần, Lý Tự Nghiệp vội vàng đi vào có chút tức giận kêu lên:

- Đại soái, đã sắp nghẹn muốn hỏng người, chừng nào mới phát binh?

Tần Tiêu quay đầu nhìn bộ dáng lo lắng của Lý Tự Nghiệp, cười nói:

- Hắc đản, ta hỏi người có cảm thấy phiền hay không? Suốt mấy ngày nay mỗi ngày người đều chạy tới quán quýt lấy ta đòi thỉnh chiến. Ta không phải đã sớm nói rồi sao, đợi thêm năm sáu ngày khi nhóm lương thảo thứ hai vận đến là có thể phát binh.

- Vậy để cho ta làm tiên phong xuất phát trước!

Lý Tự Nghiệp khẩn cấp kêu lên:

- Ta chỉ cần mười ngày lương khô là được, không cần mang đồ quân nhu. Cho ta năm ngàn tinh binh, giết thẳng Bình Nhưỡng, san bằng An Đông đô hộ phủ!

Tần Tiêu cười ha ha, híp mắt lại. Hắn đi tới bên cạnh võ lưng Lý Tự Nghiệp ý bảo hắn ngồi xuống, rót chén trà cho hắn:

- Đừng nóng vội, đừng hoảng hốt. Vị đại tướng quân như người toàn thân ý chí chiến đấu tràn đầy cùng khí lực ngập tràn, nhưng các tướng sĩ Liêu Đông quân đều mệt mỏi vô cùng, cần thời gian nghỉ ngơi chinh đồn. Hơn nữa trước mắt ba vạn nhân mã trong tay ta là tổng hợp từ các nơi, cần thời gian tập luyện thích ứng lẫn nhau đó thôi.

- Ai, người đừng đánh trống lảng sang chuyện khác.

Lý Tự Nghiệp reo lên:

- Người cứ việc nói thẳng đi, có phải người tính toán cho đồ đệ của người làm tiên phong, để cho lão Lý này nghẹn ở phía sau? Trước tiên nói thẳng, ta nhất định phải làm! Đi cùng người tới U Châu, cho tới bây giờ lão Lý cũng không được trọng dụng vào việc gì. Lần này, lần này ta làm gì cũng phải dẫn đầu công phá An Đông đô hộ phủ!

- Ha ha!

Tần Tiêu không nhịn được bật cười:

- Không thể tưởng được Hắc dẫn người còn biết ghen tỵ như vậy, thật sự là không chịu nổi người. Người tới đây.

Tần Tiêu kéo Lý Tự Nghiệp đi tới trước bản đồ, chỉ vào nói với hắn:

- Mấy ngày nay ta vẫn một mực suy nghĩ lộ tuyến hành quân tới Tân La. Từ Du Quan mà khởi hành, đi vòng quanh thì quá xa. Ta đang dự tính dời qua Doanh Châu, từ Doanh Châu phát binh. Tiên phong thì không cần, trực tiếp từ Du Quan xuất phát, thẳng trước mở đường. Người nói bộ binh của người từ Du Quan đến Tân La cần đi bao lâu?

- Vậy cấp kỵ binh cho ta tốt lắm!

Lý Tự Nghiệp vừa lớn tiếng kêu lên, nhưng ngay lập tức có chút buồn bực nói:

- Nhưng mà ta...cũng chưa từng mang qua kỵ binh. Trời ạ! Hay nha, ta xem như hiểu được rồi, người thật muốn cho tiểu tử thôi Hoàn Tử Đan đi tiên phong!

Tần Tiêu lại bật cười, nói:

- Người cũng đừng ồn ào. Hai đường tiên phong, Hoàn Tử Đan từ Du Quan xuất phát, quét dọn mở đường. Người cũng đảm nhiệm tiên phong, từ Doanh Châu xuất phát tồ thành nhổ trại. Hai người các người hai lộ tiên phong, thời gian xuất phát bất đồng nhưng đường của người gần hơn rất nhiều. Hơn nữa năng lực công thành nhổ trại bộ binh của người mạnh hơn kỵ binh thật nhiều, công lao này nên là của người thì là của người, người khác cướp không được.

Lý Tự Nghiệp nhất thời mừng rỡ:

- Thật sự?

- Dương nhiên là thật!

Tần Tiêu cười nói:

- Hành quân đánh giặc há phải trò đùa. Ngày mai ta sẽ suất lĩnh đại bộ phận binh mã về Doanh Châu, để Hoàn Tử Đan dẫn một lộ tiên phong từ Du Quan xuất phát, rửa sạch địa vực từ Du Quan đến vùng Liêu Thủy, tiêu trừ tai họa ngầm của Tân La. Năm ngày sau người từ Doanh Châu xuất phát, thẳng xuống Liêu Thủy tấn công An Đông đô hộ phủ!

847. Chương 849 : Thiên Binh Thiên Tướng Hạ Tân La. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 849 : Thiên binh thiên tướng hạ Tân La. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 849 : Thiên binh thiên tướng hạ Tân La. (2)

- Ha ha ha!

Lý Tự Nghiệp cười to:

- Tốt! Ta đi chuẩn bị! Làm cho các tướng sĩ chuẩn bị một ít hành trang, chuẩn bị xuất phát!

- Được, cút đi!

Tần Tiêu vỗ Lý Tự Nghiệp một chưởng, Lý Tự Nghiệp vui mừng cáo từ rời đi.

Lý Tự Nghiệp vừa đi, Hoàn Tử Đan lại tới. Mặc dù hắn không trực tiếp như Lý Tự Nghiệp, nhưng cũng dồi dào chiến ý. Về mặt hấn kích động, vừa mở miệng liền hỏi:

- Đại soái, khi nào thì để tôi xuất phát?

Tần Tiêu nói:

- Mấy ngày nay ta bảo người cẩn thận nghiên cứu tình huống địa lý Tân La, người hiểu biết thế nào?

- Thuộc lòng hoàn toàn!

Hoàn Tử Đan tràn đầy tự tin nói:

- Tổng Chương nguyên niên tháng chín, Tư Không Lý Tích bình Cao Ly. Cao Ly có năm bộ, một trăm bảy mươi sáu thành, sáu mươi chín vạn bảy ngàn hộ. Tháng mười hai năm đó, ở thuộc địa Cao Ly thành lập chín đô đốc phủ, bốn mươi hai châu. Một trăm huyện, đem An Đông đô hộ phủ để Bình Nhưỡng thành thống trị. Dùng nguyên tù trưởng Cao Ly làm đô đốc, thứ sử, huyện lệnh, lệnh cho tướng quân Tiết Nhân Quý lấy hai vạn binh mã trấn An Đông đô hộ phủ. Cho tới bây giờ trong An Đông đô hộ phủ đều là tán dân cùng chư hầu của Cao Câu Ly nguyên lai hoặc là di dân Tân La. Trong đó Tân Thành Châu đô đốc phủ, Liêu Thành Châu đô đốc phủ, Ca Vật Châu đô đốc phủ, Kiến An Châu đô đốc phủ, Nam Tô Châu, Mộc Đế Châu, Cái Mưu Châu, Đại Na Châu, Thương Nham Châu, Mài Thước Châu, Tích Lợi Châu, Lê Sơn Châu, Duyên Sơn Châu, An Thị Châu, mười bốn châu phủ này không có thành trì.

Tần Tiêu ha ha cười nói:

- Xem ra người hiểu biết cũng không tệ lắm. Người đi từ Du Quan qua đó, từ phía nam Bạch Lang Thủy đến vùng Liêu Thủy là ngàn dặm bình nguyên trống rỗng, có thể đi lại không bị ngăn trở. Nhưng chỉ cần qua Liêu Thủy, mặc dù không có thành trì nhưng có quân trấn, sẽ gặp đại quân Tân La chặn đánh. Có thành công vượt qua Liêu Thủy hay không chính là mấu chốt thành bại. Chỉ cần qua Liêu Thủy, thiết kỵ của người có thể đánh phá tạp binh Tân La bốn phía!

- Đại soái, để cho tôi lên đường liền đi!

Hoàn Tử Đan lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ Hồ Kỵ sư đã dưỡng đủ tinh thần, sĩ khí tăng vọt! Tạp binh Tân La làm sao là đối thủ của Liêu Đông Hồ Kỵ sư chúng ta!

- Được, ngày mai!

Tần Tiêu kích chưởng, quơ tay nói:

- Cho người năm ngàn thiết kỵ mở đường giết qua Liêu Thủy! Ta cũng không dặn dò người nhiều lời, chỉ có một nguyên tắc: Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

- Dạ!

Hoàn Tử Đan quá đổi vui mừng, nghiêm túc đáp:

- Mạt tướng lập tức đi làm chuẩn bị!

- Đi thôi!

Tần Tiêu vung tay lên, trong lòng cũng dâng lên kích động.

Rốt cục đến lúc!

Ngày hôm sau, ba vạn đại quân tụ tập ngay mặt đông Du Quan, đại kỳ tươi sáng, đao mâu sinh huy, mỗi tướng sĩ ý chí chiến đấu sục sôi, sĩ khí dâng tràn.

Trước đài điểm tướng tụ tập năm ngàn thiết kỵ mà Tần Tiêu trao quyền cho Hoàn Tử Đan, mỗi người tiên y nô mã, trường đao lãnh sóc, uy phong凛凛.

Tần Tiêu cầm qua một mặt đại kỳ, bên trên thêu dòng chữ “Liêu Đông quân tiên phong – Hoàn” đưa cho Hoàn Tử Đan, Hoàn Tử Đan nghiêm túc tiếp nhận vung cao, đại kỳ tung bay.

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Thiên triều thiên binh thiên tướng! Là thời điểm cho người trong thiên hạ xem chúng ta sở hướng vô địch uy phong! Ta nhâm mệnh Hồ Kỵ sư tả lang tướng Hoàn Tử Đan làm Liêu Đông quân tiên phong cuộc chiến bình Tân La. Túc khắc xuất phát, trực chỉ An Đông đô hộ phủ!

Hoàn Tử Đan hai tay ôm quyền, lớn tiếng đáp:

- Dạ! Mặt tướng nhất định không làm nhục sứ mạng! Bách chiến bách thắng, công vô bất khắc!

Các tướng sĩ tiên phong Hồ Kỵ cùng hô to:

- Bách chiến bách thắng, công vô bất khắc!

Trống trận thật lớn ầm ầm vang lên, thanh âm tù và thổi vang, khí thế run run, tình cảm dâng trào.

Tần Tiêu nhướng mày nhìn Hoàn Tử Đan gật đầu:

- Đi thôi!

- Dạ!

Hoàn Tử Đan xoay người lên ngựa, vung phượng sí lưu kim đang trong tay:

- Tiên phong Hồ Kỵ, xuất phát!

- Hống!

Năm ngàn dũng sĩ thúc ngựa chạy chồm, theo hướng nam lao tới.

Hoàn Tử Đan rời đi, Tần Tiêu cầm một bình phù gọi Quách Tri Vận đến trước người, nói:

- Có vết xe đổ của Lý Giai Lạc, hi vọng người luôn nhớ kỹ, nhất định phải bảo vệ tốt Du Quan. Địa phương tuy nhỏ, liên quan thật lớn, việc này cũng không cần ta nhiều lời.

Quách Tri Vận tiếp nhận bình phù, nghiêm túc nói:

- Đại soái yên tâm! Mặt tướng nhất định giữ vững Du Quan vững như Thái Sơn, không có sơ suất!

- Được!

Tần Tiêu gật đầu mỉm cười:

- Người làm việc ta yên tâm. Chờ sau khi lương thảo từ U Châu vận chuyển đến, thúc giục bọn họ một chút, tốt nhất trong vòng năm ngày đưa đến Doanh Châu.

- Dạ!

Quách Tri Vận ôm quyền xoay người, cung kính hành lễ.

- Qua ít ngày nữa người chính là Tả Kiêu Vệ đại tướng quân, đừng làm cho ta thất vọng!

Tần Tiêu nói một câu với Quách Tri Vận, tự mình xoay người nhảy lên một lương câu mà Lý Tự Nghiệp tặng cho hắn, lại nói với đại quân trước mặt:

- Mục đích, xuất phát Doanh Châu!

Quách Tri Vận cùng thiên tướng phó tướng bên cạnh lẫn tướng sĩ kêu lên:

- Cung tiễn đại nguyên soái!

Hai vạn năm ngàn nhân mã cùng hướng Doanh Châu xuất phát, lưu lại nhân mã của Quách Tri Vận đóng giữ Du Quan.

Lý Tự Nghiệp cưỡi ngựa đi theo bên cạnh Tần Tiêu, thấp giọng nói:

- Đại soái, ta xem người vẫn có chút râu rĩ không vui, có phải bởi vì Mặc Y đến Dịch Châu còn chưa có tin tức trở về?

Trong lòng Tần Tiêu thầm run lên, liếc mắt nhìn Lý Tự Nghiệp:

- Người không phải tự vạch áo cho người xem lưng sao?

- Được, ta không nói.

Lý Tự Nghiệp đổi đề tài, dùng roi ngựa chỉ chỉ vào đầu ngựa của Tần Tiêu nói:

- Ngựa này người hài lòng đi?

Tần Tiêu mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ cổ ngựa nói:

- Tạm được, rất tốt.

Lý Tự Nghiệp cười ngây ngô, nói:

- Không thể tưởng được người còn rất nhớ tình bạn cũ. Rõ ràng có hai con ngựa còn tốt hơn con ngựa này, lấy ánh mắt của người không lý do nào nhìn không ra. Người lại cứ chọn con ngựa màu vàng như vậy. Người nhìn thấy nó thật giống Đạm Kim Mã phải không?

Tần Tiêu vỗ nhẹ lên lông bờm ngựa, mỉm cười. Trong lòng của hắn đang hồi tưởng lại một khắc chính mình sử dụng kiếm đâm vào cổ họng Đạm Kim Mã, trong lòng nhịn không được chua xót, càng thêm oán hận người Tân La.

Lý Tự Nghiệp nhìn thấy Tần Tiêu không nói lời nào, cũng chỉ nở nụ cười không quấy rầy hắn, trong lòng thầm nói: Ta là người thô kệch, không đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì. Huynh đệ của ta đây tuy rằng cũng là con nhà võ xuất thân, nhưng trong lòng lại chẳng khác gì văn nhân, tình cảm phức tạp phong phú vô cùng. Ngay cả hắn là thiết huyết hán tử, cũng đa tình như thế...

Hai ngày sau đại quân đến Doanh Châu, quyền đô đốc Tống Khánh Lễ cùng Thiệu Hoàn vui mừng nghênh đón, mời Tần Tiêu vào thành. Lần này Tần Tiêu cũng mang cả lương thảo đi theo, vừa lúc giải quyết được thiếu thốn của Doanh Châu, làm quân dân cao hứng không thôi. Thứ nhất Liêu Đông quân đại thắng, đánh lui địch quân tứ phương, thứ hai giải trừ khó khăn lương thực, tái hiện thái bình.

Thanks

848. Chương 850 : Lương Tướng Hùng Binh Cùng Đến Trợ. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 850 : Lương tướng hùng binh cùng đến trợ. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 850 : Lương tướng hùng binh cùng đến trợ. (1)

Điều này đối với dân chúng mà nói không thể nghi ngờ là tin tức tốt nhất. Dân chúng lại khiêng cuốc quay về đồng ruộng, bắt đầu cày cấy trên những mảnh đất còn lưu máu cùng vết móng ngựa.

Tần Tiêu hạ lệnh đại quân lưu lại chờ đợi lương thảo của U Châu, đợi khi lương thảo vừa đến sẽ toàn quân xuất phát đến Tân La. Lý Tự Nghiệp chẳng khác gì con kiến bò trên chảo nóng, chỉ sợ Hoàn Tử Đan cướp hết toàn bộ quân công, lúc nào cũng quần quýt Tần Tiêu xin được xuất chinh.

Tần Tiêu cho hắn kỳ hạn ba ngày, Lý Tự Nghiệp mới xem như an tĩnh một ít.

Tối hôm đó Tần Tiêu ở trong phòng ngủ trần trọc, nhắm mắt lại liền nghĩ đến Tử Dịch cùng Ngọc Hoàn, cuối cùng ngồi dậy xem sách, lúc này chợt nghe được trong phủ đô đốc có người nói chuyện.

- Vương gia đã ngủ, sáng mai tướng quân hãy đến đi.

- Được rồi, ngày mai ta lại đến.

Tần Tiêu rùng mình: Đây không phải là thanh âm của Lý Vi Ẩn sao? Hắn không ở Tùng Mạc, vì sao lại về đây?

Tần Tiêu ngồi dậy đẩy cửa ra, nhìn ra ngoài lớn tiếng nói:

- Mời người tiến vào, ta còn chưa ngủ.

Vừa mới thắp đèn, Lý Vi Ẩn đã đến cửa, nhẹ nhàng gõ gõ:

- Quấy rầy vương gia nghỉ ngơi!

- Ngô, không có việc gì, người vào đi.

Tần Tiêu gầy bấc đèn tùy ý đáp một câu, ánh mắt thoáng nhìn, lại ngạc nhiên phát hiện đại thủ lĩnh Khiết Đan Lý Thiệu Cố đi theo phía sau Lý Vi Ẩn.

Tần Tiêu đứng thẳng người, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hai người, tiến tới vài bước nói:

- Đại thủ lĩnh cũng đến sao? Mau mời!

Lý Vi Ẩn tránh sang bên cạnh:

- Mời tam thúc đi trước.

Diễn cảm Lý Thiệu Cố bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên nhìn Tần Tiêu vài lần, cũng không chối từ nhắc chân đi tới. Tần Tiêu gọi binh tốt lấy chút trà rượu cùng thức ăn, sau đó vào phòng mời Lý Thiệu Cố cùng Lý Vi Ẩn song song ngồi xuống.

Sắc mặt Lý Thiệu Cố không chút diễn cảm, ánh mắt thật bình tĩnh, chỉ nhìn chăm chăm vào Tần Tiêu.

Tần Tiêu ngồi xuống mời hắn dùng trà, mỉm cười hỏi:

- Từ khi vào phòng đại thủ lĩnh vẫn nhìn ta, sao vậy, bộ dạng của ta rất kỳ quái sao?

Lý Thiệu Cố chậm rãi lắc đầu, ánh mắt có chút phức tạp, thì thào nói:

- Ta chỉ muốn nhìn cho rõ ràng Lang Ma tướng quân trong truyền thuyết rốt cục là người như thế nào. Tuy rằng chúng ta giao thủ hai lần, ta đều bị thảm bại mà chấm dứt. Nhưng nói thật ta cũng không cam lòng. Đến bây giờ ta vẫn không tin Khiết Đan lại liên tục thua trong tay người, thua đến trắng tay.

Tần Tiêu khẽ cười nói:

- Vậy bây giờ người khẳng định thật thất vọng đi? Tần Tiêu này chỉ là một nam nhân thật bình thường. Bình thường tới mức đi ngoài đường sẽ bị bao phủ trong đám người.

Lý Thiệu Cố lặng im thật lâu chậm rãi lắc đầu, khẽ thở dài nói:

- Người thật là một người phức tạp, phức tạp tới mức không ai rõ ràng được gương mặt thật của người. Mấy ngày nay Trương Cửu Linh cùng Lý Vi Ẩn liên tục đến khuyên hàng ta, ta từ trong miệng họ biết không ít chuyện của người. Mọi người đều không thể xác định rốt cục người là người thế nào. Ở trên chiến trường người liều mạng quên cả sống chết còn hơn binh tốt, quân đội của người là những kẻ điên không sợ chết. Theo đại cục mà xem cả đông bắc bị người mưu đồ thật cẩn thận, Khiết Đan cũng chỉ là một vai diễn nhỏ thật đáng thương. Trong sinh hoạt bình thường người lại thật tùy ý, thậm chí còn có chút lười nhác, hoang đường. Thậm chí ta còn biết người từng ở trước mặt đối thủ Thái Bình công chúa mà chảy nước mắt, từng vì tướng sĩ hi sinh mà khóc, vì một con chiến mã mà chảy lệ. Người có thể nói cho ta biết, rốt cục người là người thế nào?

Tần Tiêu nghe Lý Thiệu Cố nói những lời này, không khỏi nở nụ cười:

- Ta là hạng người gì, đối với ngươi mà nói thật trọng yếu sao?

Lý Thiệu Cố cau chặt mày, lắc đầu:

- Ngươi đánh bại ta, tiêu diệt Khiết Đan, ta vẫn hoàn toàn không biết gì về ngươi. Điều này chẳng lẽ không buồn cười sao?

Tần Tiêu ha ha cười:

- Kỳ thật ngươi đã biết rất nhiều, chính bản thân ta còn không hiểu rõ mình như ngươi. Điều này chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Lý Thiệu Cố mười phần nhận chân nói:

- Đương nhiên không đủ. Bởi vì ta không thể đem những phương diện kia chỉnh hợp thành một người. Ta nghiên cứu Hán học hơn ba mươi năm, chưa từng gặp qua người Hán giống như ngươi. Ngươi làm việc này kỳ thật ta đều từng thấy qua trên thân người khác. Nhưng đem chỉnh hợp lại một người, ta sẽ cảm giác thật quỷ dị, thật không chân thật.

Tần Tiêu cười khổ bất đắc dĩ, gãi gãi đầu, sau đó nghiêng qua nhìn Lý Thiệu Cố:

- Có cần phải hiểu rõ ràng như thế sao? Người sao, vốn là sinh vật phức tạp, không có ai có thể đơn giản hiểu rõ. Mỗi người đều có một mặt phức tạp của chính họ.

- Ngươi nói đúng, ngươi vốn là phức tạp.

Lý Thiệu Cố khẽ thở dài một hơi, nói:

- Chẳng qua ta thật sự cảm thấy hứng thú đối với ngươi. Ngươi là người thần bí nhất, phức tạp nhất mà ta từng tiếp xúc. Không phải ta khoa trương, tuy rằng ta ở trong mắt các ngươi chỉ là một người Hồ thô lỗ, nhưng ta chưa từng chân chính bội phục một người Hán nào. Ngươi, là người đầu tiên.

Tần Tiêu bật cười:

- Thật sự là rất vinh hạnh!

Biểu tình của Lý Thiệu Cố vô cùng nghiêm túc:

- Ta là nói thật, tuy rằng Khiết Đan bị đánh bại nhưng ta cũng không muốn đi nhờ vả Đại Đường, bởi vì ta cho rằng không đáng.

Tần Tiêu thoáng ngẩn ra, híp mắt nhìn Lý Thiệu Cố, trong ánh mắt toát ra tia uy hiếp, thần nhiên nói:

- Ý của ngươi là Đại Đường không xứng đứng đầu Khiết Đan?

Lý Thiệu Cố thần nhiên cười, trong mũi khẽ hừ một tiếng, lắc đầu:

- Ta không phải ý tứ này. Đại Đường đích xác rất cường đại, thật dồi dào, uyên thâm, phồn thịnh. Có thể đứng đầu chư quốc, kể cả Khiết Đan. Ta chỉ là nói chính mình, ta thua không cam lòng. Nếu cho ta thêm một lần cơ hội, ta nhất định đánh bại ngươi trên chiến trường, vượt qua Sĩ Hộ Chân Hà, san bằng Doanh Châu, thống nhất đông bắc.

Tần Tiêu cũng không tức giận, thần nhiên cười:

- Ngô, san bằng Doanh Châu, thống nhất đông bắc...sau đó thì sao?

Lý Thiệu Cố sững sốt:

- Điều này chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Tần Tiêu không khỏi cười ha ha:

- Lý Thiệu Cố, ngươi có biết vì sao ngươi lại bại không?

Thần sắc Lý Thiệu Cố chấn động, nghi hoặc dồn dập hỏi:

- Vì sao?

Tần Tiêu đứng dậy đi qua lại một lúc, thản nhiên nói:

- Bởi vì ngươi còn chưa đứng ở độ cao cần có. Không sai, ta thừa nhận ngươi đánh giặc rất lợi hại, có lẽ càng mạnh hơn so với ta. Nhưng cho dù ngươi đánh bại được Tần mỗ, có thể động tới được Đại Đường sao? Một trận chiến thắng không nói được điều gì. Nếu Tần Tiêu này bại, tự nhiên sẽ có người khác đến thu thập ngươi. Đây mới là đại cục. Mà ngươi sao, vẫn luôn đem ánh mắt dừng ở một khối khu vực, cuối cùng làm ình thua trận đó thôi. Ngươi thua, là bởi vì ngươi quá để ý thắng bại, quá để ý vinh dự cùng tồn vong. Có nhiều thứ kỳ quái như vậy, ngươi càng để ý, nó càng không thuộc về ngươi.

Dứt lời trên mặt Tần Tiêu lộ vẻ tự tin, hờ hững mỉm cười, bình tĩnh nhìn Lý Thiệu Cố.

Lý Thiệu Cố không tự chủ được há to miệng, ngây người nhìn Tần Tiêu, lẩm bẩm:

Thanks

849. Chương 851 : Lương Tướng Hùng Binh Cùng Đến Trợ. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên nguồn

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 851 : Lương tướng hùng binh cùng đến trợ. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 851 : Lương tướng hùng binh cùng đến trợ. (2)

- Càng để ý càng không chiếm được...chẳng lẽ trên chiến trường ngươi không muốn thủ thắng, không muốn tính mạng sao? Ngươi không sợ hãi thất bại mang tới hậu quả xấu, không sợ hãi đánh mất tính mạng sao?

- Sợ, đương nhiên sợ.

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Ta là như thế. Càng sợ ta sẽ càng không thêm nghĩ tới, bằng không nó sẽ quần quýt lấy ta. Lên chiến trường, ta chỉ nghĩ một chuyện. Đó là...tiến về phía trước, về phía trước, tiếp tục về phía trước, không ình cơ hội lùi bước. Không chỉ riêng ta như thế, mỗi một tướng sĩ Đường quân cũng là như thế. Cái gì là vinh dự sinh tử, tất cả đều là chuyện cười. Khi đó người nào còn nghĩ tới những chuyện này, chỉ có thể thất bại. Nếu muốn thắng lợi, chỉ có thể làm ình trở nên chuyên nhất!

Biểu tình Lý Thiệu Cố có chút thống khổ, tràn đầy khó hiểu lắc đầu:

- Thật phức tạp, thật chuyên nhất...vì sao ta ngày càng không rõ ràng. Ba mươi năm nghiên cứu chẳng lẽ ta không học được chút nào sao?

Tần Tiêu cười nói:

- Ngươi không rõ ràng là vì ngươi học quá tạp rồi. Ngươi quá tự hỏi, điều này làm cho người nhìn trước nhìn sau, suy tính hơn thiệt. Kỳ thật ngươi không chỉ một lần có cơ hội đánh bại ta, nhưng ngươi lại lo lắng bộ đội của mình tổn thất quá nặng, lo lắng sau lưng không yên ổn, đã bỏ qua cơ hội như vậy. Ở trên chiến trường không có chữ “nếu”. Cơ hội chợt lóe rồi mất, chỉ có người mẫn tuệ chấp nhất mới có thể nắm chắc cơ hội một kích phải thắng.

Ánh mắt Lý Thiệu Cố mở to, đứng lên, chậm rãi gạt đầu, trầm giọng nói:

- Hiểu được rồi...Ý tứ của ngươi chính là hai chữ “đơn giản”. Đối với loại đơn giản gần như cố chấp của ngươi, ta do dự, suy tính hơn thiệt không quả quyết, vì thế bị thất bại...

Lý Thiệu Cố cười khổ lắc đầu:

- Chuyện cho tới bây giờ ta cũng không còn lựa chọn. Một người thua hết sạch sẽ trắng tay, không còn lý do gì tiếp tục làm hơn mười vạn dân chúng Khiết Đan cùng các huynh đệ theo ta vào sinh ra tử cùng ta đi hướng hủy diệt...Lý Thiệu Cố, thành tâm nguyện ý quy thuận Đại Đường, nếu sai lời này, trời tru đất diệt...

Lý Thiệu Cố lẩm bẩm thật khẽ, nhưng làm lòng Tần Tiêu như nổi lên sóng gió. Hẳn hiểu rõ ý vị những lời nói của người này là như thế nào...Khiết Đan, triệt để bình định rồi!

Tần Tiêu vui mừng bước tới kéo tay hắn nói:

- Đại thủ lĩnh đồng ý quy thuận Đại Đường, thật sự là tốt đẹp cho hai dân tộc ah! Đại thủ lĩnh nghĩa bạt vân thiên hiểu rõ đại nghĩa, Tần Tiêu cực kỳ bội phục, ta và người cùng uống một chén, chứng kiến lời thề hôm nay!

Tần Tiêu ha ha cười to:

- Cạn chén! Mời!

- Mời vương gia!

Lý Thiệu Cố ngẩng đầu uống cạn một chén, sau đó nói:

- Để hồi báo ơn tri ngộ của Đại Đường, vương gia cùng Trương đại nhân, Lý Thiệu Cố muốn quay về Khiết Đan, chiêu hàng tàn quân cùng nhau quy hàng Đại Đường. Nhưng ta có một điều kiện, tướng sĩ Khiết Đan chỉ có thể dốc sức dưới trướng vương gia!

Tần Tiêu sững sờ:

- Vì sao?

Lý Thiệu Cố ngao nghể nói:

- Bởi vì trước mắt ta còn chưa phát hiện được có người thứ hai đủ sức khống chế được tướng sĩ Khiết Đan!

Tần Tiêu không khỏi cười ha hả:

- Được rồi, ta tạm thời đáp ứng người. Nhưng tin tưởng qua không được bao lâu, chính người sẽ phát hiện thiên hạ Đại Đường nhân tài nhiều vô cùng. Tần Tiêu chỉ như muối bỏ biển mà thôi! Hơn nữa ta vẫn để cho người chỉ huy tướng lĩnh dưới trướng của mình!

- Người tin được ta?

Lý Thiệu Cố cười kỳ dị:

- Người không sợ ta mang binh phản lại?

Tần Tiêu cười tự tin:

- Người sẽ không!

- Vì sao?

Lý Thiệu Cố đề cao thanh âm.

Tần Tiêu lại cười:

- Bởi vì người không chỉ là một kiêu hùng, còn là một trí giả cùng nghĩa sĩ.

Lý Thiệu Cố đột nhiên cười ha hả:

- Không thể tưởng được! Lý Thiệu Cố sống hơn bốn mươi năm, lại tới hôm nay mới kết bạn được một vị tri kỷ chưa đầy mười ngày!

Lý Thiệu Cố đột nhiên thay đổi ngữ điệu:

- Cho ta mười ngày thời gian, ta muốn đích thân mang hai vạn thiết kỵ đến dưới trướng vương gia dốc sức chinh phạt Tân La!

Tần Tiêu vô cùng vui mừng, giơ một bàn tay:

- Một lời đã định!

Lý Thiệu Cố nắm chặt tay hắn:

- Vỗ tay làm thế!

Hai người nắm chặt tay, trong ánh mắt toát ra một cỗ tương tích tinh tảo cùng khí phách hào hùng.

Sáng sớm, gió thổi phơ phất, thời tiết dễ chịu, sáng sớm đầu hạ luôn thật thoải mái.

Trên đại giáo trường ngoài thành Doanh Châu, bốn vạn đại quân khấn trương tập kết, bố thành mười đội ngũ, đứng tại đài điểm tướng. Chiến mã hí vang, chiến giáp sáng ngời, cảnh tượng uy vũ hùng hồn.

Tần Tiêu một thân nhung trang đứng trên đài điểm tướng, trong lòng một trận hào hùng.

Quân đội hùng mạnh! Đại Đường Liêu Đông quân! Dừng sĩ trải qua máu lửa tẩy lễ!

Cuối giờ Mão, phía bắc có ba chiến mã chạy tới, thẳng vào quân doanh tiến đến trước mặt Tần Tiêu:

- Báo đại nguyên soái, Lý Thiệu Cố Lý tướng quân suất lĩnh ba vạn kỵ binh đã đến ngoài mười dặm Doanh Châu, chờ đại nguyên soái hạ lệnh!

- Tốt!

Tần Tiêu lớn tiếng quát:

- Mời họ vào, hạ lệnh, nổi trống, thổi tù và, xếp thành hàng hoan nghênh!

- Dạ!

Mười mấy binh tốt chạy ra, đứng trên vọng gác huy quân kỳ. Nhất thời vô số trống trận đánh vang, tù và thổi bay, chấn đến phạm vi mười dặm run rẩy.

Trong nháy mắt mặt đất run lên, bụi mù tận trời. Trong朦胧 lung, chỉ thấy vạn mã chạy chồm, thanh thế xung thiên.

Cờ lệnh huy động, trống trận càng vang, tù và càng rõ, mấy vạn Đường quân cùng hét lớn:

- Hống, hống, hống!

Các tướng sĩ đều dùng hoành đao đập vào mặt thuẫn, tấu ra làn điệu trào dâng hùng hồn.

Tần Tiêu đứng trên đài điểm tướng, trên mặt lộ nụ cười tự hào trầm ổn, đôi mắt híp lại nhìn mấy vạn binh mã Khiết Đan chạy tới, trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn. Còn chưa đầy một tháng trước, chính đại quân của hắn vẫn còn liều mạng sống chết với những người kia, xem như là cừu nhân không đội trời chung. Chỉ qua mấy ngày đã lập tức cùng những người kia kề vai chiến đấu... Quân sự cùng chiến tranh vốn là phục vụ cho chính trị, trong chính trị không có địch nhân cùng bằng hữu vĩnh hằng, chỉ có lợi ích là vĩnh hằng. Hôm nay là kẻ thù nhưng ngày mai lại là bằng hữu...Không biết trong lòng đám người Lý Thiệu Cố sẽ có cảm tưởng thế nào, có phải cũng giống như hắn nhận thức được ý nghĩa này không?

Đại quân Khiết Đan dừng lại cách quân doanh Đường quân chừng một dặm, ba vạn nhân mã bố trí thành ba đội ngũ, thổi vang tù và hồi đáp. Một đội nhân mã ước chừng hơn mười người đều cưỡi bạch mã, mũ da, áo tơi loan đao, hướng đài điểm tướng chạy tới.

Tần Tiêu híp mắt quan sát, chính là đám người Lý Thiệu Cố. Vì thế nói với Lý Vi Ẩn bên cạnh:

- Người là thiếu đầu lĩnh, đi nghênh đón thân thúc của ngươi đi!

Lý Vi Ẩn gật gù đầu, xoay người lên ngựa, mang theo mấy thân vệ đi lên nghênh tiếp. Nhóm người Lý Thiệu Cố nhìn thấy Lý Vi Ẩn, đều xoay người xuống ngựa dùng quân lễ Đại Đường chào nhau, sau đó đi về hướng đài điểm tướng.

Chung quanh đài điểm tướng là tướng sĩ thiên binh mặc áo giáp đen đứng hầu. Đám người Lý Thiệu Cố không tự chủ được đưa mắt nhìn họ hồi lâu, trong lòng thâm kinh ngạc cảm thán.

Lý Thiệu Cố đi tới trước đài điểm tướng, quỳ một gối cúi đầu, chấp tay ôm quyền nói:

Thanks

850. Chương 852 : Giận Phách Liên Thành.

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 852 : Giận phách liên thành.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 852 : Giận phách liên thành.

- Mặt tướng Lý Thiệu Cố bái kiến Liêu Đông quân đại nguyên soái! Mặt tướng phụng lệnh U Châu đại đô đốc Trương Cửu Linh, suất lĩnh ba vạn kỵ binh đến dưới trướng đại nguyên soái chờ lệnh, nhân mã đã đến, đặc biệt đến phục lệnh!

Trong lòng Tần Tiêu nhủ thầm: Thật sự nghiêm túc, đã thật sự xem mình là tướng quân Đại Đường đi...Sắc mặt hắn thần nhiên gật đầu:

- Mời Lý tướng quân đứng lên, chư vị tướng quân đứng lên!

Lúc này Lý Thiệu Cố cùng những người khác mới đứng dậy. Tần Tiêu mỉm cười hờ hững bước xuống đài, kéo tay Lý Thiệu Cố đi lên đài, nhẹ giọng nói với hắn:

- Tuy rằng vừa rồi ta ngầm đồng ý lễ tiết như vậy, nhưng ngày sau ngươi không cần quá đa lễ. Ngươi là đại thủ lĩnh Khiết Đan, địa vị tôn sùng, tuy rằng triều đình còn chưa phong thưởng, nhưng ngươi cũng không cần hạ mình bái ta.

Lý Thiệu Cố cười, thấp giọng nói:

- Chúng ta đều là quân nhân, nơi này là quân đội, quân nhân có phân chia cao thấp rõ ràng là tốt nhất. Bằng không làm sao sai sử quân lệnh mà không bị ngăn trở? Cũng bởi vì ta là đại thủ lĩnh, mới làm gương cho những người khác. Ở trong Liêu Đông quân, vương gia chính là thống soái cao nhất. Chúng ta đều phải nghe ngươi, chỉ có như vậy quân lệnh mới có thể nghiêm minh.

- Cảm ơn!

Tần Tiêu mỉm cười cảm kích, tiếp tục nói:

- Như vậy đi, tuy rằng trước mắt ngươi cùng các thủ lĩnh bộ tộc của ngươi còn chưa nhận được triều đình phong thưởng, nhưng dù sao ta vẫn là một quận vương kiêm Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản, phong chức tướng quân vẫn có thể làm chủ được. Ta phong ngươi làm Tả Kiêu Vệ Dục Phủ trung lang tướng, bắt bộ thủ lĩnh đều là Tả Kiêu Vệ cùng Tả Uy Vệ tả hữu lang tướng, ngoài ra các tướng quân Khiết Đan đều phong làm Dục Phủ lang tướng, ti giai, trung hậu dưới trướng Liêu Đông đạo hạnh quân đại tổng quản. Nói rõ như vậy chính là vì thuận tiện ọi người rõ chức vị cùng quyền lực của mình, không phải ý tứ của triều đình.

- Việc này đại soái làm chủ là được. nguồn

Lý Thiệu Cố nói:

- Nếu chỉ vì tước vị cùng chức quan, hôm nay chúng ta cũng không ở tại chỗ này.

Tần Tiêu cùng Lý Thiệu Cố nhìn nhau cười, trong lòng vô cùng cảm khái.

Ngày lành tháng tốt đã đến, sau khi hiến tế Tần Tiêu bắt đầu truyền đạt quân lệnh.

Một vạn năm ngàn Hồ Kỵ sư cùng một vạn năm ngàn bộ binh, có thêm ba vạn thiết kỵ Khiết Đan, tổng cộng sáu vạn nhân mã toàn bộ tập kết, bố trí thành bảy đội ngũ.

Hơn vạn người còn lại do Thiệu Hoàn thống lĩnh phụ trợ quyền đô đốc Doanh Châu Tống Khánh Lễ ở lại phòng thủ Doanh Châu. Một vạn năm ngàn bộ binh cùng hai vạn dân phu sẽ chuyên vận chuyển lương thảo quân nhu.

Tiền quân tiên phong Lý Vi Ẩn suất lĩnh năm ngàn thiết kỵ Khiết Đan mở đường. Tả hữu ngu hậu quân mỗi nhóm hai ngàn kỵ do hai vị thủ lĩnh trong bát bộ Khiết Đan thống lĩnh, tuần tiểu, tiếp ứng cùng thám báo. Tần Tiêu cùng Lý Thiệu Cố thống lĩnh hơn ba vạn thiết kỵ trung quân thanh thế rung trời hướng phương nam đi tới!

Tần Tiêu ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy tình kỳ cùng thiết kỵ bao phủ, trong lòng chấn động, vang lên một thanh âm: Đại binh đoàn tác chiến, ta là thống soái – thật quá “đã ghiền”! Người Tân La, gia gia đến đây!

Quân đội rời Doanh Châu một đường hướng nam, dọc theo nhánh sông phía nam Bạch Lang Thủy thẳng đến Liêu Thủy, nơi này đều là lãnh thổ Đại Đường, đi thật thông suốt. Kỵ binh tốc độ thật nhanh, bộ binh cùng dân phu ở phía sau chuyển lương thảo, do ngu hậu quân giám sát cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì. Mấy vạn nhân mã giống như lũ lụt Trường Giang một đường chạy chồm xuôi nam.

Ba ngày sau đại quân chỉ còn cách Yến quận thành của Liêu Thủy không đến trăm dặm. Binh mã của Hoàn Tử Đan đi qua nơi này, cũng là chương ngại đầu tiên hấn cần đánh chiếm. Tần Tiêu cho binh mã dừng lại hạ trại, chuẩn bị nhận được tin tình báo của tiên phong xong sẽ thực hiện bước kế hoạch tiếp theo. Không nghĩ ra đại quân vừa hạ trại, lập tức liền có tin tức truyền đến.

Trước soái trưởng trung quân, Tần Tiêu ở soái vị, Lý Thiệu Cố, Lý Vi Ẩn cùng bát bộ thủ lĩnh với thiên tướng phó tướng Đại Đường cùng đứng thẳng, đại kỳ tung bay. Thám báo tiên phong chạy nhanh vào, nhảy xuống ngựa rống lớn:

- Báo đại nguyên soái! Tả bộ tiên phong Hoàn tướng quân đêm qua Liêu Thủy, trong vòng ba ngày công phá Đại Na Châu, Thương Nham Châu, Mài Thước Châu, Tích Lợi Châu, Lê Sơn Châu, Duyên Tân Châu, An Thị Châu, bảy châu ba mươi bốn huyện. Trảm địch hơn vạn, dân chúng đầu hàng hơn ba vạn hộ. Hiện tả bộ tiên phong theo chỉ thị của đại soái đang hướng Bạc Chức thành đột kích!

Trong lòng Tần Tiêu vô cùng sướng khoái: Xú tiểu tử Hoàn Tử Đan, cuối cùng không tệ lắm!

Chém liên tục bảy châu ba mươi bốn huyện, đủ uy phong!

Nhóm người Lý Thiệu Cố cũng kinh ngạc kêu lên, đều cười to.

- Tốt!

Tần Tiêu lớn tiếng nói:

- Phái ra khoái mã nói với Hoàn Tử Đan, bốn soái suất lĩnh đại quân đã đến Liêu Thủy, lập tức bước lên lãnh thổ của Tân La. Để cho hắn cùng Lý Tự Nghiệp gặp lại tại Bạc Chức!

- Dạ!

Ba con khoái mã chạy vội ra, nhanh chóng dứt khoát.

Đúng lúc này phía trước lại có thám báo vung nha kỳ chạy tới, trong miệng hô to:

- Báo...

Tần Tiêu nhìn tới, không khỏi cười nói:

- Là binh của Lý Tự Nghiệp! Bên kia cũng có tin tức!

Thám báo thúc ngựa chạy tới trước soái trưởng, nhảy xuống quỳ một gối báo tin:

- Báo đại nguyên soái! Hữu bộ tiên phong Lý Tự Nghiệp Lý tướng quân hành quân gấp trong ba ngày đêm, tiến mạnh hơn tám trăm dặm, đột phá Cái Mưu thành đánh vào Tân La. Trong ba ngày liên chiến mười

bảy trận, chém xuống Tân Thành Châu đô đốc phủ, Liêu Thành Châu đô đốc phủ, Ca Vật Châu đô đốc phủ, Kiến An Châu đô đốc phủ, Nam Tô Châu, Mộc Để Châu, Cái Mưu Châu, ba phủ tam châu bốn mươi sáu huyện, chém địch hơn vạn, tù binh dân chúng hơn bốn vạn hộ! Hiện hữu bộ tiên phong đang hướng Áp Lục Thủy tiến tới, mục tiêu trực chỉ Bạc Chước thành!

Tin tức vừa báo, mọi người nhất thời hô to lên. Mặc dù dùng tiếng Khiết Đan, nhưng Tần Tiêu nghe hiểu được.

- Trời ạ, bộ binh ba ngày đột kích tám trăm dặm!
- Ba ngày đánh xuống ba phủ ba châu bốn mươi sáu huyện, năm ngàn người chém vạn địch quân!
- Lý Tự Nghiệp thật là một kẻ điên! Quân đội của hắn di chuyển nhanh như chớp!

Tần Tiêu nghe trong tai, trong lòng tự hào, trên mặt mỉm cười phát tay nói:

- Truyền lệnh đội ngũ của Lý Tự Nghiệp, liên tục đột kích nhiều ngày như vậy có thể hoãn một chút. Sau khi đến Bạc Chước hội tụ cùng đội ngũ của Hoàn Tử Đan, hắn làm chủ tướng, Hoàn Tử Đan làm phó tướng. Nói cho hắn biết bốn soái suất lĩnh sáu vạn đại quân đang vượt Liêu Thủy đến lãnh thổ Tân La, tiếp ứng bọn họ.

- Dạ!

Thám báo nhảy lên ngựa phóng đi.

Tần Tiêu vui vẻ thở ra một hơi, đứng thẳng dậy. Các tướng quân đứng bên cạnh đều vỗ tay chúc mừng.

Lý Thiệu Cố tấm tắc lắc đầu, chỉ nói hai chữ:

- Lợi hại!
- Không có gì!

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Những phủ đô đốc dưới trướng An Đông đô hộ phủ, châu huyện, mặc dù có kỳ danh nhưng không có thành trì, chỉ phân tán dân chúng ở lại, dễ dàng tấn công. Người Tân La đem phòng tuyến kéo dài như thế, tự nhiên dễ dàng bị chúng ta tiêu diệt từng bộ phận.

Thanks

851. Chương 853 : Thiểm Điện Tập Kích. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 853 : Thiểm điện tập kích. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 853 : Thiểm điện tập kích. (1)

- Hai đường tiên phong thế như chẻ tre là chuyện đương nhiên, nằm trong dự liệu. Bộ đội của Lý Tự Nghiệp mặc dù là bộ binh, nhưng mang theo ngựa thồ vận chuyển, tốc độ đột kích cũng không kém hơn kỵ binh bao nhiêu. Cái Mưu tân thành là cứ điểm, cho nên ta mới để bộ binh đi đường này. Nhưng hắn làm còn xuất sắc hơn Hoàn Tử Đan, nhanh hơn ta nghĩ rất nhiều. Ta xem lão tiểu tử kia nín một bụng khí muốn phân cao thấp với Hoàn Tử Đan mà thôi, ha ha!

Các tướng quân cũng có chút nóng lòng, hưng phấn kêu lên:

- Đại soái, chúng ta cũng lên đường đi! Đại quân đẩy mạnh, san bằng Tân La!

- Được!

Tần Tiêu nhưống mày, lớn tiếng:

- Ban lệnh!

Chúng tướng chấp tay:

- Dạ!

- Thứ nhất, hậu quân bộ binh dựng cầu nổi, trong hai ngày kiến thành mười đại cầu. Sáng mốt khi mặt trời vừa lên, toàn quân qua sông, hướng Bạc Chúc thành đại đột kích!

- Tuân lệnh!

Chúng tướng cùng ứng.

Vừa ra lệnh, toàn quân đều bận rộn. Chặt cây, bắc cầu, nhất thời bề bộn ngất trời. Kỵ binh dọc theo Liêu Thủy thủ vệ, phía bắc Liêu Thủy tràn đầy sáu vạn Liêu Đông quân.

Bên bờ Áp Lục Thủy, Bạc Chúc thành.

Từ Liêu Thủy đi tới Áp Lục Thủy, chỉ có một thành trì duy nhất là Bạc Chúc thành. Nơi này có năm ngàn binh mã Tân La, đã rúc vào thành, cửa thành đóng chặt. Không khí phảng phất như đọng lại, khẩn trương không chịu nổi, sĩ khí hạ thấp vô cùng. Hơn nữa sức chiến đấu khủng bố của Đường quân thật sự làm bọn họ kinh hãi đảm chiến.

Hoàn Tử Đan mang theo mấy ngàn thiết kỵ chạy tới, xa xa chứng kiến tinh kỳ trên thành cùng không khí thật trầm lặng, cười lạnh nói:

- Các huynh đệ, chúng ta chiếm lĩnh Bạc Chúc thành, cung nghênh đại quân chủ lực của đại soái!

- Dạ!

Các tướng sĩ Hồ Kỵ sư thắng liên tiếp hơn mười trận nên sĩ khí tăng vọt, hận không thể cưỡi ngựa phóng lên đầu tường, chém rụng địch thủ.

Hoàn Tử Đan đang dẫn người chặt cây chuẩn bị làm thang công thành, đột nhiên phát hiện phía đông thành vang lên thanh âm kêu giết âm ỉ, không khỏi kinh hãi. Phái người đi tìm hiểu, nguyên lai là hữu bộ tiên phong Lý Tự Nghiệp đã dẫn người công thành!

Hoàn Tử Đan kinh ngạc không thôi: Tên quái thú Lý Tự Nghiệp kia, xuất phát chậm hơn vài ngày, lại tấn công Bạc Chúc nhanh hơn ta!

Cẩn rằng, Hoàn Tử Đan lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ không cần chuẩn bị thang, dùng kỵ xạ trợ giúp bộ đội huynh đệ công thành!

- Dạ!

Năm ngàn thiết kỵ xếp thành năm đội ngũ, nhanh chóng chạy tới Bạc Chúc thành. Người Tân La đang đau khổ ứng phó đội quân của Lý Tự Nghiệp, hiện tại xuất hiện thêm kỵ binh Đường quân, kỵ xạ tinh chuẩn vô cùng.

Lý Tự Nghiệp đang hò hét khua mặt dao đốc chiến dưới thành, nhìn thấy Hoàn Tử Đan dẫn người chạy tới hỗ trợ, không khỏi cười ha ha:

- Tiểu oa nhi, lão tử ở trong này!

Hoàn Tử Đan tự mình bắn một loạt tên, nghe được Lý Tự Nghiệp hô to vỗ ngựa đón chào.

Hai cỗ tiên phong tụ lại cùng nhau, chỉ tổn thất chưa tới hai ngàn người, đã chém giết được hơn hai vạn địch nhân!

Vẻ mặt Lý Tự Nghiệp tươi cười sáng lạn, lớn tiếng nói:

- Thế nào, tiểu oa nhi. Binh của ta cũng không chậm hơn người bao nhiêu đi?

Hoàn Tử Đan cười nói:

- Lý tướng quân là mãnh tướng cái thế, tiểu chất làm sao có thể so sánh được?

- Được, người cũng đừng khiêm nhường.

Lý Tự Nghiệp ha ha cười to:

- Người từ Du Quan xuất phát, một đường dọc theo biển mà đến, ven đường chiến đấu nhiều hơn ta. Có thể cùng ta đồng thời giết tới nơi đây, xem như đã nhanh lắm rồi. Thu được quân lệnh của đại soái chưa? Cho hai người chúng ta chiếm lĩnh Bạc Chúc thành tụ hội nơi này, đợi đại quân đến. Đại soái nói có sáu vạn nhân mã đang ở Liêu Thủy, sáu vạn! Hẳn từ nơi nào tìm được số nhân mã như vậy đây? Trời ạ!

Hoàn Tử Đan cười vang:

- Chuyện đại soái làm chúng ta làm sao rõ ràng? Đại tướng quân, thêm chút sức thôi, chúng ta nhanh chóng chiếm lĩnh thành trì này, cung nghênh đại nguyên soái!

- Được!

Lý Tự Nghiệp trầm giọng rống, vung đao:

- Đánh trống trận, thổi tù và, chiếm thành! Đánh ra khí phách cùng nhiệt tình, lấy tốc độ nhanh nhất san bằng Bạc Chúc!

- Dạ!

Hơn mười quân trống ầm ầm chấn vang, người Tân La trên thành kinh hãi đảm chiến, cơ hồ không cầm nổi đao thương. Mấy ngàn Đường quân công thành mãnh liệt tràn đến, khí thế hung mãnh kinh người. Người Tân La nhiều năm không trải qua chiến tranh hoảng sợ, nhìn thấy đồng bạn bị bắn chết bên cạnh, thất hồn lạc phách, làm sao còn ý tưởng chống cự.

Công thành chiến tiến hành chưa đầy canh giờ cửa đông đã bị công phá, mấy trăm tiên phong xông lên đầu tường, triển đấu cùng người Tân La. Hoàn Tử Đan nhân cơ hội mang người tông cửa thành, hơn mười người khiêng cây gỗ thật lớn phát ra từng tiếng gầm to giận dữ, đem cửa thành gõ lung lay muốn đổ.

Rốt cục một tiếng ầm vang, cửa thành đổ xuống. Hoàn Tử Đan vui mừng nhấc lên phượng sí lưu kim đang muốn xông vào, Lý Tự Nghiệp khẩn trương nắm chặt dây cương ngựa của hắn, hét:

- Đợi, từ từ! Ta là chủ tướng! Hẳn phải do ta tiến thành trước tiên! Người nghỉ một lát!

- Không!

Hoàn Tử Đan khăng khăng kêu lên:

- Hẳn phải do phó tướng đi vào dọn sạch chướng ngại!

- Dọn sạch cái rắm!

Lý Tự Nghiệp vội kêu lên:

- Chủ tướng nói ra chính là quân lệnh, người mang theo người của người vào thành sau. Ta đi vào trước, đại thanh tủy Bạc Chúc thành. Con mẹ nó lại dám chống cự thiên binh thiên triều, còn không chịu đầu hàng, lá gan thật lớn!

Hoàn Tử Đan bất đắc dĩ cười khổ:

- Vậy...đại tướng quân nói thế nào thì nghe thế đi!

- Ha ha, hài tử ngoan!

Lý Tự Nghiệp nhất thời vui vẻ ra mặt, vung tay khàn giọng quát:

- Các huynh đệ giết vào thành đi, tẩy sạch Bạc Chức!

Hoàn Tử Đan sững sốt:

- Đại tướng quân, người muốn tàn sát dân trong thành?

- Tàn sát thì sao!

Lý Tự Nghiệp kêu lên, trong ánh mắt bắn ra sát khí:

- Người đã quên lời của đại soái nói qua, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết! Không đầu hàng, giết không tha. Các huynh đệ đều nghe rõ ràng, trong lát nữa sau khi vào thành nếu ai không đầu hàng, đều chém cho lão tử! Chém thành tám mảnh, không thiếu mảnh nào!

- Dạ!

Một đám dũng sĩ như hổ lang nhiệt huyết chạy chồm.

- Giết đi vào!

Lý Tự Nghiệp cưỡi ngựa tức giận rít gào, chiến mã vọt thẳng vào thành.

Hoàn Tử Đan ngồi trên lưng ngựa, nhìn theo bóng lưng Lý Tự Nghiệp kinh hãi thâm nhủ: Tàn sát dân trong thành? Thật là một hung thần! Hắn không sợ gây rắc rối cho đại soái sao? Hay là...đây là ý tứ của đại soái? Đoạn đường này ta chỉ giết binh lính cầm đao thương, ta không động tới dân chúng. Người kia trên đường đã giết bao nhiêu người đây?

Bạc Chức thành cứ như vậy bị công hãm. Lý Tự Nghiệp cho Hoàn Tử Đan mang theo kỵ binh đuổi ra cửa nam giết thẳng tới Áp Lục Thủy.

Vào đêm, trong thành đã hoàn toàn dọn dẹp sạch sẽ. Lý Tự Nghiệp tiếp nhận phòng ngự bốn cửa thành, thu phủ kho cùng lương thực, cho dân chúng đầu hàng quay về nhà, không cho phép ra cửa. Toàn thành giới nghiêm, người đi loạn giết chết. Cạnh Áp Lục Thủy an bài mười hai trạm gác phong hỏa đài, một khi có quân tình trong thành có thể lập tức biết được.

Nửa đêm Lý Tự Nghiệp cởi áo giáp, mời Hoàn Tử Đan đến uống vài chén.

Thanks

852. Chương 854 : Thiểm Điện Tập Kích. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 854 : Thiểm điện tập kích. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 854 : Thiểm điện tập kích. (2)

Hai người nâng chén uống rượu, Lý Tự Nghiệp liên tục than nóng, cởi cả áo. Hoàn Tử Đan không khỏi có chút kinh ngạc:

- Đại tướng quân bị nhiều tổn thương tới như vậy?

Lý Tự Nghiệp ha ha cười:

- Bị thương có gì chứ? Chúng ta tham gia quân ngũ, không chịu tổn thương còn gọi là quân nhân sao?

Hoàn Tử Đan ngạc nhiên:

- Vậy tôi không phải quân nhân sao?

- Ha ha, ta chỉ là so sánh! Không phải ta dọa nạt ngươi, cũng sẽ có lúc ngươi bị thương thôi.

Lý Tự Nghiệp nói:

- Sư phụ ngươi lợi hại đi? Một thân công phu xuất thần nhập hóa, lần trước cũng suýt nữa tặng mạng tại Sĩ Hộ Chân Hà. Người như chúng ta chỉ sống trên lưỡi đao liếm máu. Không biết khi nào sẽ đem tính mạng tiền tại chiến trường. Cho nên không cần suy nghĩ nhiều, thống khoái là được!

- Được rồi, thống khoái là được!

Hoàn Tử Đan cười nói:

- Đại tướng quân, mời ngài cạn chén!

Lý Tự Nghiệp cười a a nói:

- Tiểu oa nhi, ta biết ngươi phản đối ta tàn sát dân trong thành, đúng không?

Hoàn Tử Đan sững sờ, im lặng không nói.

Lý Tự Nghiệp cười nói:

- Ngươi không nói ta cũng biết. Dù sao ngươi còn trẻ, thật nhiều thứ ngươi chưa thể lĩnh ngộ, cuộc chiến tại Sĩ Hộ Chân Hà ngươi không tham gia đi?

Hoàn Tử Đan lắc đầu:

- Không có. Tôi chỉ biết là đánh rất thảm, suýt chút nữa đại soái cũng mất mạng.

- Hơn nữa trước đó Du Quan thất thủ, đại tướng quân Lý Giai Lạc hi sinh.

Lý Tự Nghiệp thở dài nói:

- Ta nhận thức sư phụ ngươi thời gian đã thật lâu, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy hấn bị tổn thất gì nặng nề, cũng không thấy hấn tức hận qua ai. Thế nhưng lần này... hấn rất hận người Tân La!

Hoàn Tử Đan tỉnh ngộ:

- Ý của đại tướng quân chính là tàn sát dân trong thành... là ý của đại soái?

- Không! Đây là tự ta muốn làm!

Lý Tự Nghiệp uống rượu, nói:

- Ta là đại tướng tiên phong, điểm này vẫn có thể tự mình làm chủ!

Hoàn Tử Đan không tiếp tục hỏi, trong lòng kích động nghĩ: Lý Tự Nghiệp đúng là huynh đệ nghĩa khí của sư phụ ah! Hấn biết đại soái muốn báo thù, nhưng lo lắng đại soái giết chóc quá nhiều lương bêu danh, vì thế đem chuyện này gánh lên người mình...Hấn tử như vậy thật sự là khả kính!

Sáng hôm sau dưới thành có vài Đường quân đến gọi cửa. Lý Tự Nghiệp ời vào, vui mừng nhận tin tức của Tần Tiêu:

- Đại nguyên soái đã tự mình suất lĩnh ba vạn thiết kỵ đến Bạc Chúc thành, trong vòng hai ngày là đến!

Lý Tự Nghiệp cùng Hoàn Tử Đan vui mừng, đến thật nhanh!

Hai người trọng chính đội ngũ phòng bị, chuẩn bị nhân mã ra thành nghênh đón.

Còn đang bận rộn, đột nhiên nhận được tin thám báo:

- Phía tây năm mươi dặm Bạc Chúc thành phát hiện thật nhiều người, nhân số không dưới hai vạn!

Lý Tự Nghiệp trừng mắt:

- Con mẹ nó, là từ Đô Lý trấn cùng Kiến An thành đến sao? Quả nhiên không ngoài sở liệu của đại soái, người Tân La ẩn giấu binh mã gần biển phía tây!

- Làm một trận với bọn hần!

Hoàn Tử Đan xoa tay:

- Đại tướng quân, để tôi mang nhân mã đi đi. Tuy chỉ có bốn năm ngàn người nhưng không sợ hai vạn người Tân La kia! Lấy một đối mười đối với Hồ Kỳ sư mà nói không phải việc khó!

- Cãi gì mà cãi!

Lý Tự Nghiệp nói:

- Trước tiên làm rõ ràng trạng huống rồi nói sau. Người đâu, phái mười lượt thám báo dò tin. Ta muốn biết lai lịch của đội quân kia, có bao nhiêu người, tướng lĩnh là ai! Bạc Chúc thành bắt đầu khẩn trương. Lộ trình năm mươi dặm kỵ binh đột kích chốc lát đã đến. Dù có chậm, nhưng vẫn nhanh hơn đội ngũ của Tần Tiêu.

Lý Tự Nghiệp đứng trên đầu thành cau mày, cắn răng: Đến đây đi, giết sạch các ngươi, xuất khẩu ác khí!

Ngoài bốn năm trăm dặm, Tần Tiêu tự mình suất lĩnh ba vạn thiết kỵ chạy về hướng Bạc Chúc. Trong lòng hần rõ ràng, tuy hai lộ tiên phong đều thắng lợi, nhưng lại đơn độc xâm nhập địch cảnh tác chiến, tùy thời sẽ gặp nguy cơ. Hướng chỉ phía tây Ấp Lục Thủy còn có hai đại quân trấn Tân La, là biến số lớn nhất...Tập kích Dịch Châu, Doanh Châu, những binh mã kia từ nơi nào xuất phát!

Lý Tự Nghiệp ngồi trên đầu thành, gió nhẹ thổi qua, trên mặt mang theo sát khí tràn ngập. Hần cỡi trần, lộ ra cơ thể cường tráng, trên thân vết sẹo chồng chất.

Trên chân hần đặt một thanh đao, dùng vải lau qua, sáng lóng lánh, lóa mắt người.

Hoàn Tử Đan đi lên bậc thang, liếc mắt nhìn quanh thấy Lý Tự Nghiệp liền đi tới. Chỉ thấy hiện tại Lý Tự Nghiệp đang cẩn thận lau chùi thanh đao, nhất thời cũng yên lặng không lên tiếng, chỉ nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên cạnh.

Lý Tự Nghiệp cũng không ngẩng đầu, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Hoàn Tử Đan gật đầu:

- Tôi muốn biết tình huống của đại quân đến từ phương tây kia. Hơn nữa tôi xin xuất chiến!

- Ngô...

Lý Tự Nghiệp không trả lời, chỉ tiếp tục lau thanh đao.

Hoàn Tử Đan sững sờ, không tiếp tục truy hỏi mà đổi sang vấn đề khác:

- Đại tướng quân, thanh đao này là do Thánh Hậu ban cho sao?

- Phải!

Lý Tự Nghiệp lộ nụ cười ôn nhu hiếm thấy, ngẩng đầu nhìn Hoàn Tử Đan, tiếp tục nói:

- Năm đó ta cùng sư phụ ngươi võ cử đăng khoa, ta cứng đầu cứng cổ chỉ đòi vật này. Chỉ chớp mắt Thánh Hậu đã nằm tại Kiến Lăng nhiều năm. Ta đã hơn ba mươi tuổi. Nghĩ tới sư phụ ngươi cũng sắp ba mươi đi? Thời gian qua thật nhanh...

- Mới vừa đầy hai mươi tám...

Hoàn Tử Đan có chút ngây ngốc nói ra.

Lý Tự Nghiệp cười ha ha, đứng lên mặt lại trường bào, nhìn ra phương xa nói:

- Trên người sư phụ ngươi vĩnh viễn có thứ gì đó vượt qua tuổi thật. Ta nhận thức hần sắp được mười năm, luôn không rõ ràng. Rất cục hần có chỗ nào khác với những người mà ta đã biết.

- Có sao?

Hoàn Tử Đan cười ngậy ngô:

- Vì sao tôi không biết đây?

- Đó là người đang ở trong phúc mà không biết, xú tiểu tử!

Lý Tự Nghiệp gõ lên mũ giáp của Hoàn Tử Đan, phủ thêm chiến giáp của mình, lại khôi phục ngữ điệu, nói:

- Vừa rồi thám báo đã báo qua, quân đội kia là người Tân La, ước chừng hai vạn người. Chạy đến cách Bạc Chúc thành ba mươi dặm thì ngừng lại, đại khái đang phái người thăm dò tin tức bên này. Ý của ta là cố thủ thành trì, chờ đại quân của sư phụ người đến!

- Cố thủ?

Hoàn Tử Đan có chút bất mãn kêu lên:

- Không cần đi?

Lý Tự Nghiệp rầu rĩ thở dài một tiếng:

- Hướng đi của địch nhân có chút kỳ quái. Rõ ràng là hành quân khẩn cấp đột kích chạy đến, nhưng dừng lại ngoài ba mươi dặm. Địch nhân hư thật không rõ, chúng ta không nên xuất chiến. Huống chi chúng ta đơn độc xâm nhập địa bàn của người Tân La. Dưới chân chúng ta không đủ ổn, không thể so sánh với lúc tác chiến trên lãnh thổ Đại Đường. Cho nên trước tiên nên ổn định hãy nói sau. Xem bọn hắc muốn làm gì tiếp theo.

- Nếu bọn hắc đến công thành đây?

Hoàn Tử Đan hỏi.

- Vậy thì chúng ta thủ thành.

Lý Tự Nghiệp nói như đinh chém sắt:

- Chờ viện quân!

Hoàn Tử Đan cũng không dám nói thêm lời nào, chỉ gật đầu.

Lý Tự Nghiệp nhìn nhìn hắc, giống như lẩm bẩm nói:

- Nhiệm vụ của chúng ta là dọn sạch chướng ngại cung cấp phương tiện cho đại quân. Nếu chúng ta trúng mai phục chiến bại, ngược lại sẽ gây nên phiền toái cho đại quân phía sau. Chúng ta không sợ người Tân La công thành, trong hai ba ngày thời gian bọn hắc sẽ không thể chiếm lĩnh. Mà khi đó đại quân chủ lực đã đến.

Thanks

853. Chương 855 : Mười Vạn Thiên Binh. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 855 : Mười vạn thiên binh. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 855 : Mười vạn thiên binh. (1)

Hoàn Tử Đan thở ra một hơi:

- Hiểu được!

Cùng ngày Lý Tự Nghiệp cho Đường quân chuẩn bị cuộc chiến thủ thành, gia cố cửa thành, chuẩn bị gỗ đá, cung tên, lương thảo khá đầy đủ, có thể cung cấp được mười ngày nửa tháng. Chỉ cần người Tân La công tới là có thể tử thủ Bạc Chúc thành.

Hoàn Tử Đan có chút khó hiểu vì sao một người có cá tính nóng như lửa, dũng mãnh thiện chiến như Lý Tự Nghiệp cũng có thể làm ra quyết định như vậy. Theo như tính tình của hắn, hắn sẽ bất chấp giá nào đi tìm người Tân La liều mạng mới phải. Nhưng lần này hắn thay đổi, bởi vì không muốn gây thêm phiền toái cho đại quân chủ lực phía sau, quyết định co đầu rút cổ cố thủ, sửa đổi hẳn tác phong dĩ vãng...Xem ra Lý Tự Nghiệp cũng không chỉ là một mãng phu. Người này bình thường nhìn vào không chút tâm cơ, kỳ thật cũng là nhân vật nhận biết đại cục. Cũng có thể là do tình hữu nghị giữa hắn cùng Tần Tiêu đã vượt qua hết thảy, nguyện ý làm ra hi sinh, lúc nào cũng lo lắng cho bằng hữu?

Đại quân Tân La ngoài ba mươi dặm vẫn hoàn toàn bất động. Không lui, không công, nhìn qua như có chút do dự, thậm chí dừng cầu muốn vượt qua Áp Lục Thủy. Lý Tự Nghiệp suy nghĩ, có lẽ bọn hắn muốn dùng đường thủy đột kích hướng nam Bạch Chúc thành, trước tiên muốn trải sẵn đường lui ỳnh. Vạn nhất không chiếm được thành trì, có thể dùng đường thủy rút lui. Hoặc là nhóm người này căn bản không phải đến đánh Bạc Chúc mà là trợ giúp hoặc đi qua, biết Bạc Chúc bị công hãm nên mới thay đổi tuyến đường?

Trong lòng nghi hoặc không chừng, Lý Tự Nghiệp chỉ có thể hạ lệnh cho đại quân sẵn sàng đón địch, lấy bất biến ứng vạn biến.

Một ngày một đêm trôi qua, người Tân La không có ý tứ tấn công Bạc Chúc, Lý Tự Nghiệp cùng Hoàn Tử Đan không khỏi có chút buồn bực, chẳng lẽ người Tân La không biết đạo lý binh quý thần tốc hay sao?

Cùng lúc đó Tần Tiêu tự mình suất lĩnh ba vạn thiết kỵ tinh nhuệ ngày đêm đi gấp đến phía bắc Bạch Chúc thành chừng trăm dặm. Phía trước có khe núi cũng đã vượt qua, hiện tại chỉ còn lại đại bình nguyên bằng phẳng, tốc độ đột kích của kỵ binh càng nhanh hơn. Đoạn đường này đương nhiên là vô cùng thông suốt thuận lợi, các dân chúng Tân La sống phân tán đã trốn tránh thật xa, hoặc là kinh hoảng quỳ bái đại quân.

Chạy suốt nửa ngày thời gian các tướng sĩ đều mệt mỏi không chịu nổi. Tần Tiêu hạ lệnh đại quân dừng lại nghỉ ngơi một canh giờ, ăn lương khô cho ngựa nghỉ một chút, sau đó tranh thủ trước khi trời tối chạy tới Bạc Chúc. Một hai ngày trước Lý Tự Nghiệp đã phái thám báo đến thông báo tin tức đã chiếm được Bạc Chúc thành, nhưng phát hiện phía tây có hai vạn đại quân Tân La đóng trại. Tin tức này làm Tần Tiêu thập phần khẩn trương, lo lắng có người Tân La đánh qua Áp Lục Thủy đem quân tiên phong vây giết. Nhưng sau đó Lý Tự Nghiệp lại cho người tới báo tin tức quân Tân La cũng không công thành. Điều này càng làm Tần Tiêu thêm buồn bực, người Tân La đang giở trò gì?

Nghỉ ngơi một đoạn thời gian, thám báo quay về báo tin Bạc Chúc thành vẫn bình yên vô sự, đại quân Tân La vẫn chưa công thành.

Quái dị! Tần Tiêu không khỏi có chút khó hiểu, hỏi Lý Thiệu Cố:

- Đại thủ lĩnh, người nói...người Tân La đang muốn làm gì?

Lý Thiệu Cố cũng buồn bực lắc đầu:

- Ta cũng nghĩ không thông! Người Tân La tác chiến trên bản thổ của mình, không công cũng không lui, ngay cả vây thành cũng không làm, thật là quái sự!

- Để làm thủ thiết tướng!

Tần Tiêu nói:

- Nếu như ta là đại tướng Tân La, vì sao không tấn công Bạc Chúc thành chỉ có một vạn quân đội đóng giữ đây? Trong thành đều là dân chúng Tân La, nếu bọn hắn công thành, dân chúng không lý do gì trợ giúp Đường quân, bọn hắn chiếm hết ưu thế.

Lý Thiệu Cố ngừng thần nghĩ nghĩ, nói:

- Trừ phi chiếm lĩnh Bạch Chúc thành cũng không có ý nghĩa.

Tần Tiêu tỉnh thần:

- Không ý nghĩa? Ý của ngươi là bọn hắc muốn lui giữ đi thông hướng nam của Áp Lục Thủy?

- Rất có thể.

Lý Thiệu Cố nói:

- Bạch Chúc thành là một tòa cô thành nằm hướng bắc Áp Lục Thủy. Người Tân La thủ thành ở đó không có lợi, sẽ bị chúng ta vây đánh. Nếu bọn hắc co thành một đoàn, cố thủ Bình Nhưỡng An Đông đô hộ phủ, sẽ càng thêm có lợi. Hơn nữa thủ theo con sông xuôi nam, so với chiếm đóng một tòa cô thành thì dễ dàng hơn nhiều.

- Có đạo lý...

Tần Tiêu chậm rãi gật đầu, lập tức nghĩ lại:

- Không đúng! Chiếu địa hình mà xem, đại quân Tân La hắc đến từ phía tây Đô Lý trấn cùng Kiến An thành, hai đại quân trấn này hắc là thủy quân. Thủy quân nơi nào không thể đi đây? Bọn hắc cần lui lại tới Bình Nhưỡng, hoàn toàn có thể đi đường thủy, vì sao lại từ lục địa đi tới Bạch Chúc thành, sau đó muốn đi đường thủy về Bình Nhưỡng?

- Đúng rồi...

Lý Thiệu Cố cũng nghĩ không thông:

- Nếu là thủy quân, vì sao không đi đường thủy? Hoàn toàn không có bất kỳ hiểm địa nào, không cần lo lắng bị chặn đánh như trên đất bằng, còn có thể hành quân gấp đến Bạch Chúc, ta có chỗ không thông...

- Ha ha!

Tần Tiêu khẽ cười, nói:

- Ta nghĩ thủy quân buông tha đi đường thủy dùng đường bộ chỉ có hai loại khả năng. Thứ nhất vội vã đến gấp tiếp viện Bạch Chúc, đi đường thủy quá chậm. Chờ khi bọn hắc đuổi tới Bạch Chúc, lại phát hiện đã bị chiếm đóng. Bạch Chúc bị chiếm đóng, Đô Lý trấn cùng Kiến An thành đều bị cô lập, biến thành sơn dương đợi bị làm thịt. Cho nên bọn hắc nhất định phải rút về Bình Nhưỡng. Nhóm quân đội này rất có thể là viện quân mà Cao Văn Giản an bài. Chuẩn bị qua biển tấn công U Châu, nhưng không nghĩ tới Cao Văn Giản bị đại bại, bọn hắc liền bị chậm trễ ở nơi kia.

- Đúng rồi, rất có thể...

Lý Thiệu Cố gật đầu đồng ý, sau đó nói:

- Đại soái nói đây chỉ là lý do thứ nhất?

- Lý do thứ hai sao...

Tần Tiêu nói:

- Đại thủ lĩnh, ngươi ngẫm lại xem, thủy quân không đi đường thủy đến Áp Lục Thủy, lại đi đường bộ quanh quẩn một đoạn đến Bạch Chúc thành, có thể là có khả năng, cả đường thủy cũng không an toàn đi?

- Vì sao không an toàn?

Lý Thiệu Cố nhất thời suy nghĩ không được, buồn bực hỏi.

Tần Tiêu cười ha ha:

- Đại thủ lĩnh cho rằng vài ngàn dặm đường ven biển của Đại Đường lại không có thủy quân sao? Năm đó thời Cao Tông, Đại Đường định Bách Tế ở Bạch Giang Khẩu đánh bại đại quân Đông Doanh, không phải do Lưu Nhân Hủy chỉ huy thủy quân tác chiến sao?

- Ah!

Lý Thiệu Cố kinh ngạc nói:

- Ý tứ của đại soái nhóm quân đội Tân La kia là vì chiến bại chạy trốn, không phải là quân tiếp viện?

- Rất có thể!

Tần Tiêu tỉnh táo nói:

- Người ngấm lại, nếu gấp rút đến tiếp viện, hẳn thừa dịp quân ta còn chưa sống yên cấp tốc công thành mới phải. Bọn hãn hoàn toàn ngược lại, dừng lại bất động, chỉ lo bắc cầu qua sông. Đây không phải rõ ràng nói bọn hãn căn bản thua trận, chỉ lo chạy trốn chết! Bọn hãn bị thủy quân Đại Đường đuổi ra khỏi hai đại quân trấn, một đường bị đuổi giết đến nơi này! Người Tân La có thể vượt biển mà gây chiến, Đại Đường không thể sao? Tân La tấn công Doanh Châu, Hà Bắc nhất định là nổ tung. Đặng Châu, Thương Châu, Lai Châu của Đại Đường đều có ba quân trấn thủy quân trú đóng!

Thanks

854. Chương 856 : Mười Vạn Thiên Binh. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 856 : Mười vạn thiên binh. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 856 : Mười vạn thiên binh. (2)

- Ha ha, nếu quả thật là như thế, vậy thật tốt quá!

Lý Thiệu Cố kích động nói:

- Thủy bộ giáp công, san bằng Tân La dễ như trở bàn tay!

- Phải, hiện tại chỉ là ý tưởng, hơn nữa còn là ý tưởng có thể nhất.

Tần Tiêu đứng dậy cao giọng nói:

- Hạ lệnh đại quân xuất phát, hỏa tốc đột kích. Trước khi trời tối phải đuổi tới Bạc Chúc thành!

Ba vạn thiết kỵ tinh nhuệ nhanh chóng chuyển động, phóng thẳng phương nam.

Cùng lúc đó, Lý Tự Nghiệp vừa nhận được tin tức kinh người: Người Tân La ngoài ba mươi dặm vừa bắt vài cầu nổi, đang qua sông, hơn nữa tận phía tây xa xa xuất hiện một đội quân đang gấp rút đánh về bên này, hơn nữa quân đội kia chính là Đường quân!

Lý Tự Nghiệp thật có chút hôn mê: Đây đều là chuyện gì chứ? Đều vội vàng chạy đến Bạc Chúc làm khách sao? Vừa là người Tân La vừa là Đường quân...hơn nữa Đường quân kia từ đâu xuất hiện? Theo thời gian cuộc trình mà tính ra, đại quân chủ lực của Tần Tiêu hẳn phải thêm nửa ngày mới đến Bạc Chúc. Hơn nữa Đường quân kia đến từ phía tây Bạc Chúc...phía tây, chính là biển thôi!

Hay là thủy quân Đại Đường đổ bộ truy kích?

Nghĩ đến đây, Lý Tự Nghiệp chợt hưng phấn, lập tức gọi Hoàn Tử Đan nói:

- Chuẩn bị nhân mã thủ hạ của ngươi. Tùy thời giết ra khỏi thành, chặn đánh đám người Tân La kia!

Hoàn Tử Đan hoài nghi:

- Không thủ thành sao?

- Người đi chuẩn bị là được, không cần hỏi nhiều.

Lý Tự Nghiệp lớn tiếng nói:

- Thám báo! Đi ra tìm hiểu, chỉ vắn bên kia có động tĩnh lập tức hồi báo!

Hoàn Tử Đan càng mơ hồ: Hai ngày này phát sinh thật nhiều việc lạ!

Không qua bao lâu, thám báo phi ngựa về truyền tin, hai vạn đại quân Tân La vừa bắt đầu qua sông đã bị Đường quân tấn công!

Lý Tự Nghiệp vui mừng cười ha ha:

- Thật sự là thủy quân Đại Đường đã đến. Hoàn Tử Đan, giết, giết ra ngoài đi! Người không phải đã muốn xung phong sao! Bây giờ là lúc!

- Tốt!

Hoàn Tử Đan phần chân chạy đi, cửa thành mở toang, hần suất lĩnh Hồ Kỵ sư lao ra hướng đại quân Tân La xung phong đánh tới.

Ra khỏi thành còn chưa đầy hai mươi dặm quả nhiên nghe được thanh âm hô giết đinh tai nhức óc. Mười dặm chiến trường ánh đao biến lửa, chém giết thành một mảnh. Trong mắt chứng kiến quân kỳ Đường quân tung bay, binh tốt áo giáp sáng ngời, không phải là tướng sĩ Đại Đường đó sao?

Toàn thân Hoàn Tử Đan nhiệt huyết sôi trào, vung lên phượng sí lưu kim đang quất:

- Các huynh đệ, xông lên!

Liêu Đông Hồ Kỵ sư như cương nha sắc bén, cắm thẳng bụng đại quân Tân La, chém giết thành một mảnh!

Sắc trời vừa tối, phía bắc Bạc Chước thành xuất hiện một cỗ kỵ binh, gót sắt run run, mặt đất chấn động. Lý Tự Nghiệp vui mừng chờ sẵn ngoài thành mười dặm nghênh đón. Nhìn thấy Tần Tiêu liền thúc ngựa chạy lên, lớn tiếng cười nói:

- Đại soái! Tin tốt lành ah! Thủy quân của chúng ta đến rồi! Ba vạn thủy quân, ha ha!

Tần Tiêu cùng Lý Thiệu Cố đều cười to:

- Mười vạn thiên binh! Lần này nhất định có thể san bằng Tân La!

Lý Tự Nghiệp thúc ngựa đến gần, vui tươi hơn hởi nói:

- Đại soái, người đoán thử xem đại tướng lĩnh quân là ai?

- Ai?

Tần Tiêu nhìn về mặt thần bí của Lý Tự Nghiệp, hỏi:

- Người còn giấu diếm sao? Là người quen của chúng ta?

- Đó là đương nhiên!

Lý Tự Nghiệp đắc ý mười phần nói:

- Bằng không ta làm sao gọi người đoán! Người ứng phó ta một lần, đoán đi!

- Được, ta đoán.

Tần Tiêu làm bộ như suy nghĩ, chớp mắt, sau đó lắc đầu nói:

- Đoán không ra.

Lý Tự Nghiệp mất hứng kêu lên:

- Thật không thú vị! Thật vất vả có cơ hội thử người!

Mọi người nở nụ cười, Tần Tiêu cười hỏi:

- Nói đi, là ai đây?

- Vạn Lôi, ha ha!

Lý Tự Nghiệp đắc ý cười to nói:

- Không tưởng được đi? Tiểu tử kia không ở Vạn Kỳ, điều nhiệm Tả Vô Vệ đại tướng quân, Thanh Châu đô đốc, chỉ huy binh mã thủy quân Lai Châu, Đăng Châu, Thương Châu!

- Ha ha, là hần!

Tần Tiêu cao hứng nở nụ cười:

- Lão tiểu tử đó đã lâu không gặp rồi! Vừa nghĩ tới trong những người quen của ta, cũng chỉ có hần quen thuộc thủy chiến!

Lý Tự Nghiệp sững sốt:

- Người đã sớm đoán được sao?

Tần Tiêu cười mà không đáp, chỉ chỉ vào thành:

- Đi, mau dẫn ta vào thành gặp người quen biết cũ. Đã có bốn năm năm không gặp nhau rồi!

- Được, mời đại soái!

Lý Tự Nghiệp vui vẻ đi trước dẫn đường, nói:

- Lão tiểu tử đã đến Thanh Châu hơn ba năm, ta không nghe được tin tức. Thủy quân của hần thật lợi hại! Đánh hai đại quân trấn thủy quân Tân La tại Đô Lý trấn cùng Kiến An thành tan tác, công hãm hai địa phương kia, một đường giết thẳng tới đây. Vừa rồi hai vạn thủy quân của hần đổ bộ, chỉ trong ba canh giờ liên thủ cùng thiết kỵ của Hoàn Tử Đan thật sự thu thập hai vạn tàn binh Tân La sạch sẽ! Trời ạ, xuống tay thật nhanh! Lão Lý muốn đi uống chén canh, nhưng chỉ có thể giúp hần thu thập chiến trường, hiện tại người của hần đang dựng trại ở ngoài cửa thành tây đâu!

- Dẫn ta đi gặp hần!

Tần Tiêu cao hứng nói:

- Đại thủ lĩnh, phiền toái người mang theo tướng sĩ hạ trại phòng thủ.

Lý Thiệu Cố mỉm cười đáp:

- Đại soái cứ đi, việc này giao ạt tướng là được.

Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp vung roi hướng cửa thành tây chạy đi.

Nơi cửa thành quân doanh kéo dài hơn mười dặm, chính là đại quân của Vạn Lôi. Chặt chẽ cẩn thận, quả nhiên là có tài dụng binh.

Lý Tự Nghiệp đi tới trước quân doanh rồng to:

- Lão tiểu tử, mau ra đây, đi ra!

Mấy binh tốt gác cửa giật mình, đỉnh thương đón chào, quát lớn:

- Đứng lại, người nào! Dám gào to trước cổng quân doanh, chán sống?

Tần Tiêu nhìn mấy binh tốt nghiêm trang kia, không khỏi nở nụ cười:

- Kỷ luật còn rất nghiêm minh! Rõ ràng nhìn thấy hai chúng ta mặc áo giáp tướng quân Đại Đường còn muốn gặng hỏi rõ ràng!

Lý Tự Nghiệp cười to, trừng mắt nhìn mấy binh tốt, quát to như sấm:

- Tần Tiêu! Hắn là Tần Tiêu! Nghe nói qua tên này sao?

Mấy binh tốt đưa mắt nhìn nhau, cùng lắc đầu:

- Tần Tiêu là ai? Không nghe nói qua. Chúng ta chỉ biết Vạn đại tướng quân!

- Con mẹ nó, các người vẫn là binh lính Đại Đường sao!

Lý Tự Nghiệp đỏ khóc đỏ cười dùng roi ngựa chỉ vào mấy binh tốt nói:

- Chạy vào trong gọi đại tướng quân của các người đi ra nghênh đón! Còn chậm trễ coi chừng Lý Tự Nghiệp lột da hắn ra!

- Lý Tự Nghiệp? Tiên phong Liêu Đông quân?

Danh xưng này mấy binh tốt có biết, vì vậy bị dọa đến sững sờ, biết hai người trước mắt lai lịch không nhỏ, nhất thời có hai binh lính quay phắt người chạy vào trong.

Tần Tiêu sờ sờ chóp mũi, thật xấu hổ thấp giọng nói:

- Hắc dẫn, lần này mặt mũi của lão tử đều bị người làm mất hết! Cần gì phải lớn tiếng nói ra tên của ta như vậy, trái lại bọn hắn không biết, kháo!

Lý Tự Nghiệp cười hăng hắc:

- Ta làm sao biết được mấy tiểu tốt kia không hiểu chuyện như thế. Đều do tiểu tử Vạn Lôi kia, lại không nói cho binh lính dưới tay hắn Tần Tiêu là ai. Đợi lát nữa ta sẽ tìm hỗn cầu kia tính sổ! Nói thế nào chúng ta cũng từng ở trong đồng xác chết chui đi ra! Người xem binh sĩ thủ hạ của ta, khi người còn chưa tới U Châu đã biết rõ đại danh của người thôi!

Thanks đọc truyện mới nhất tại .

855. Chương 857 : Thần Long Hiện Tung. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 857 : Thần long hiện tung. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 857 : Thần long hiện tung. (1)

Đúng lúc này một đoàn người hấp tấp vọt ra. Đầu lĩnh là một vị tướng quân, một thân chiến bào tinh hồng sáng ngời, quả nhiên là uy phong凛凛 khí thế bất phàm. Tần Tiêu hí mắt vừa nhìn, chính là Vạn Lôi đã nhiều năm không gặp!

Tần Tiêu ha ha cười to, nhảy xuống ngựa la lớn:

- Vạn Lôi huynh đệ, là người sao!

Vạn Lôi vừa thấy Tần Tiêu xuống ngựa bước nhanh tới đón chào, bái xuống:

- Vạn Lôi bái kiến đại nguyên soái! Bái kiến Liêu Dương Vương điện hạ!

- Ha ha, hảo huynh đệ, mau đứng lên, giữa chúng ta cũng không cần làm những chuyện này.

Tần Tiêu lớn tiếng cười to, kéo Vạn Lôi đứng lên.

Vạn Lôi cực kỳ vui vẻ, nụ cười trên mặt khờ dại cùng sáng lạn như một nhi đồng. Nếp nhăn nơi khóe mắt chen chúc, miệng cười to lộ ra hàm răng khuyết răng cửa.

Hai người nắm chặt tay, kích động không thôi.

Vạn Lôi vẫn như ngày trước, trên mặt chỉ rậm đen hơn một chút, xem ra là bị gió biển thổi mỗi ngày nên đen hơn. Vết sẹo đao trên mặt trái càng thêm rõ ràng, chòm râu dài hơn một ít, đen hơn, tăng thêm vẻ uy nghiêm cùng oai phong.

Lý Tự Nghiệp cũng cười ha hả, đánh lên vai Vạn Lôi một quyền, nói:

- Lão tiểu tử, chỉ nhận được đại soái, không nhận biết ta sao?
- Ha ha, Hắc đản ngươi đây, cho dù đốt thành tro ta cũng nhận được!

Vạn Lôi lớn tiếng cười to, lại đánh ngược Lý Tự Nghiệp một quyền:

- Nghe nói ngươi đánh vài trận thật giỏi ở ngoài thành U Châu, lần này làm tiên phong chinh phạt Tân La, trong vòng ba ngày tập kích ngàn dặm công hãm hơn mười tòa thành, đã ghiền chứ?
- Đã ghiền! Con mẹ nó lão tử sống vài chục năm chưa từng đã ghiền qua như vậy!

Lý Tự Nghiệp lớn tiếng cười nói:

- Chuôi bảo đao này của ta, hiện tại mỗi ngày đều phải lau kỹ, bằng không sẽ bị lục, chém người không thuận tay! Ngươi nói một chút, mỗi ngày ta đã chém bao nhiêu đầu người đây!
- Cũng phải!

Vạn Lôi cười nói:

- Đi theo dưới trướng đại soái, muốn không thoải mái cũng khó khăn!
- Thống khoái cái rắm!

Lý Tự Nghiệp trừng mắt, nhìn chằm chằm Vạn Lôi nói:

- Đến quân doanh của ngươi còn không được vào cửa, dám tiểu tốt nói không biết ai là “Tần Tiêu”! Vạn Lôi ah Vạn Lôi, ngươi là lão tiểu tử mất gốc, ngươi lại có thể quên cả tên của đại soái hay sao?
- Làm sao có thể!

Vạn Lôi nhất thời kinh hãi kêu lên:

- Ngươi nói tục danh của đại soái, dám binh sĩ đương nhiên không biết! Ở Thanh Châu, hiện tại chúng ta chỉ nói tới Liêu Dương Vương, ai dám nhắc tới tên của đại soái, lão tử tát vào miệng của hắn! Không tin các ngươi hỏi một chút, ai mà không biết Liêu Dương Vương, người nào không biết đại nguyên soái!

Hắn vừa rống lên, hơn mười tiểu tốt bên cạnh nhất thời hoảng sợ, bái xuống:

- Đại nguyên soái thứ tội! Chúng tôi thật sự không biết là đại nguyên soái giá lâm!

Tần Tiêu cười nói:

- Không có việc gì, tất cả đứng lên!

Sau đó hắn nhìn Lý Tự Nghiệp cùng Vạn Lôi nói:

- Nguyên soái, tướng quân, binh tốt kỳ thật đều là giống nhau. Đều là binh lính Đại Đường, chỉ là chức trách bất đồng thôi. Đừng làm khấn trương như thế, ta ngược lại thấy không được tự nhiên.
- Cũng phải, ha ha!

Lý Tự Nghiệp cười ngây ngô.

Vạn Lôi vui vẻ ôm quyền:

- Đại soái, mời vào trong trướng ngồi một chút đi! Thanh Châu quân ngóng trông đại soái có thể tới thăm một chút, đều nhanh muốn mù mắt rồi! Lúc trước khi ngài còn là Hà Bắc đạo hạnh quân đại nguyên soái, ta đã xung phong xin điều nhiệm đến dưới trướng của đại nguyên soái làm việc. Không nghĩ tới triều đình không đồng ý, còn nói Thanh Châu đang cần người, không cho ta đi. Thật sự làm ta vô cùng cảm tức!

- Ha ha, hiện tại ngươi không phải rất tốt sao!

Tần Tiêu vỗ lưng của hắn, ba người cùng đi về hướng soái trướng:

- Ngươi tới rất tốt! Đánh Tân La ta còn đang lo lắng không có thủy quân, ngươi đã tới rồi. Mau nói ta nghe một chút, binh mã của ngươi vì sao lại đánh tới đây? Triều đình hạ mệnh lệnh như thế nào?

Vừa nhắc tới đây, thần sắc Vạn Lôi có chút nghiêm túc nhìn chung quanh, nói:

- Đại soái, chúng ta đi vào trong trướng nói sau.

- Được, mời!

Ba người đi vào trướng ngồi xuống, tiểu tốt bưng rượu thịt, ba người vừa uống vừa nói chuyện.

Vạn Lôi kính Tần Tiêu cùng Lý Tự Nghiệp một chén, vẻ mặt tươi cười nói:

- Đại soái, Lý tướng quân, nhớ năm đó Vạn Lôi chỉ là một đô úy nho nhỏ của Chiết Trùng phủ, nhân duyên trùng hợp được kết bạn cùng hai vị. Sau được đại soái không chê, đem ta điều đến kinh sư, nhiều lần lên chức, lại dạy ta không ít bổn sự. Nếu không có đại soái vun trồng, không thể có được thành tựu hôm nay của Vạn Lôi. Vạn Lôi cảm kích đại soái thật không lời nào diễn tả được!

Tần Tiêu cười a a khoát tay nói:

- Là hảo huynh đệ nhiều năm như vậy, còn nhắc những chuyện này làm gì? Ngươi, ta, còn có Lý Tự Nghiệp, đều lăn lộn trên lưỡi đao liêm máu, bỏ ra từ trong đồng người chết, là giao tình sinh tử. Còn nhắc gì tới cảm kích hay không, chẳng phải là quá khách sáo sao?

Lý Tự Nghiệp ngồi một bên gặm chân gà ấp úng nói:

- Đúng vậy, nói những chuyện đó thật quá ẽo lả.

Vạn Lôi cười xấu hổ, giờ chén rượu nói với Tần Tiêu:

- Đại soái, cho tới nay Vạn Lôi đều tự xem mình là môn sinh của đại soái. Ở Thanh Châu khi thống lĩnh tập luyện binh mã, đã dùng không ít những gì mình từng học qua trong đặc chủng doanh. Trên dưới Thanh Châu không ai dám nhắc tới tên của đại soái, cho nên mới có hiểu lầm như hôm nay...

Tần Tiêu liên tục xua tay cắt đứt lời của hắn:

- Những chuyện nhỏ nhặt này không cần phải nhắc lại. Ngược lại ta cảm thấy được kỷ luật của thủy quân Thanh Châu thật nghiêm minh, rất không tệ, cạm chến!

- Mời!

Vạn Lôi ngẩng đầu sảng khoái uống cạn một chén lớn.

Tần Tiêu ngừng lại một thoáng, nói:

- Vạn Lôi, nói cho ta nghe trạng huống của Hà Bắc một chút đi. Từ sau khi Du Quan xảy ra sự cố, Hà Bắc cũng bị người Tân La đột kích bất ngờ. Ta muốn biết tình hình cụ thể bên kia.

Vạn Lôi gật gật đầu, thần sắc nghiêm túc nói:

- Tân La đột kích Doanh Châu, trong ba ngày khiến cả vùng Hà Bắc đều chấn kinh. Tin tức truyền về Trường An, Binh bộ lập tức hạ lệnh cho ta mang theo thủy quân giới nghiêm vịnh Bột Hải. Kỳ thật không cần chờ mệnh lệnh của Binh bộ, ta đã mang theo binh mã xuất phát. Một đường bắc thượng, thẳng đến Doanh Châu!

- Nga? Về sau tình huống thế nào?

Tần Tiêu có chút vội vàng hỏi.

Thần sắc Vạn Lôi có chút khản trương, ngữ khí nặng nề nói:

- Thủy lộ di chuyển khá chậm. Khi ta mang theo chiến thuyền đuổi tới, đã nghe tin U Châu đánh lui đợt đột kích của người Tân La, đại quân Tân La vây khốn Dịch Châu đã được Thạch Thu Giản dẫn binh đánh tan.

- Dịch Châu ra sao?

Ngữ điệu của Tần Tiêu thành linh cất cao, ánh mắt mở lớn. Lý Tự Nghiệp có chút khản trương ánh mắt trừng to, thậm chí miệng còn ngậm thịt gà mà đã quên.

Vạn Lôi nuốt nước bọt, nói:

- Ta không lên bờ tại Doanh Châu mà lập tức thay đổi hướng thuyền chuyển tới Ô Hồ Lý bên Tân La này. Bởi vì Binh bộ lại hạ lệnh cho ta phản công Tân La.

Tần Tiêu không khỏi lo lắng cau mày:

- Nói cách khác người cũng không biết tin tức của Dịch Châu sao?

- Ách...biết một chút, nghe nói một ít.

Thanks

856. Chương 858 : Thần Long Hiện Tung. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 858 : Thần long hiện tung. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 858 : Thần long hiện tung. (2)

Vạn Lôi nói:

- Ta nghe nói sau khi người Tân La công hãm Du Quan, lập tức vây Dịch Châu. Bởi vì đó là quân trấn gần U Châu nhất. Bọn họ muốn vây thành đánh viện binh, hấp dẫn đại quân U Châu tới. Nghe nói mặc dù người Tân La không công Dịch Châu, nhưng cũng có vài cuộc chiến công kích... Về sau khi Thạch Thu Giản đánh tới, hai phe nhân mã đại chiến một trận. Bởi vì nhân mã của Thạch Thu Giản quá ít nên đánh rất thảm. Nhân mã trong Dịch Châu tuy ít nhưng cũng dốc toàn bộ lực lượng giăng co cùng người Tân La...

Tần Tiêu nhảy dựng:

- Rồi thế nào?

Vạn Lôi xoay chuyển ánh mắt, nói:

- Rồi...mở ra cuộc đại quyết chiến sống còn!

Tần Tiêu hít sâu một hơi:

- Kết quả đây?

- Kết quả...

Vạn Lôi nói:

- Nghe nói Đường quân hi sinh hơn nửa, đánh tan đại quân hơn vạn của Tân La. Thạch Thu Giản...trọng thương!

Tần Tiêu bật dậy, lớn tiếng nói:

- Vạn Lôi, người khẳng định biết rõ Tử Dịch cùng Ngọc Hoàn đang ở Dịch Châu! Có tin tức gì người nói thẳng cho ta biết đi!

- Đại soái đừng kích động!

Vạn Lôi cũng đứng dậy không ngừng nói:

- Không dối gạt đại soái, mặt tướng chỉ khuyên đại soái yên tâm, Tử Dịch phụ nhân...không ngại tính mạng!

- Không ngại tính mạng? Chỉ giáo cho! Chẳng lẽ là bị trọng thương?

Tần Tiêu tròn tròn mắt quát:

- Người nói mau!

Lý Tự Nghiệp cũng gấp:

- Phải! Lão tiểu tử, vì sao lại ngập ngừng ấp úng như phụ nhân đây?

- Là thế này.

Vạn Lôi nói:

- Lúc đó Dịch Châu không có đại tướng lĩnh binh, Tử Dịch phụ nhân đi lên đầu thành giả mạo Anh Dực tướng quân chỉ huy đại chiến thủ thành. Vốn vẫn là như thế xem như Dịch Châu cũng bình yên vô sự. Người Tân La hình như cũng không biết nàng chính là đại soái phụ nhân nên không dùng toàn lực công thành bắt giữ nàng, về sau khi Thạch Thu Giản đánh tới, nàng...nàng tự mình mang theo binh mã cùng dân chúng trong thành giết đi ra, cùng đại quân Tân La chiến đấu ước chừng năm canh giờ! Sau đó phụ nhân dù sao cũng thân nữ lưu, sức lực cạn kiệt nên bị người đánh rơi xuống ngựa!

- A?

Tần Tiêu cả kinh kêu lên:

- Bị đánh rơi xuống ngựa còn nói là không việc gì?

- Đại soái đừng kích động!

Vạn Lôi kinh hoảng nói nhanh:

- Lúc ấy nàng đang cùng Thạch Thu Giản kề vai chiến đấu. Thạch Thu Giản cùng mấy thiên tướng liều mạng đem nàng cứu về trong thành, may mắn nhặt được tính mạng! Hơn nữa đúng lúc đó lại có một cỗ Đường quân đến trợ chiến, đánh lui người Tân La. Nghe nói cỗ đội ngũ kia tuy không nhiều, nhưng cực kỳ dũng mãnh, đánh người Tân La tới bờ!

- Cực kỳ dũng mãnh?

Tần Tiêu thoáng nhú mày:

- Bộ đội thủ hạ của ai?

- Ta cũng không nghe được rõ ràng, lúc ấy phải vội vã xuất binh đi đánh Tân La.

Vạn Lôi nói:

- Đại soái yên tâm đi. Ta cẩn thận nghe ngóng tính mạng của Tử Dịch phụ nhân không đáng ngại. Bằng không đại sự như vậy, khẳng định đã truyền khắp cả Hà Bắc, vì sao ta lại không nghe được tin tức gì?

Lý Tự Nghiệp nhìn vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Tần Tiêu, có chút khó chịu, cùng theo khuyên nhủ:

- Phải đó đại soái. Nha đầu kia chính là chúc miêu, miêu có chín mạng thôi! Đã đánh mất một vẫn còn tám mạng!

Vạn Lôi cả kinh, tức giận mắng:

- Hắc đản ngươi đây, thật sự là miệng xui xẻo! Ngu xuẩn không chịu nổi!

- A?

Lý Tự Nghiệp sửng sốt, lập tức sửa miệng:

- Nga, nga! Ta không phải ý tứ đó! Ý tứ của ta là...nha đầu kia...khẳng định cát nhân thiên tướng!

Tần Tiêu hít sâu một hơi, khoát tay nói:

- Sinh tử có mạng, phú quý do trời, nghĩ nhiều cũng vô dụng. Vạn Lôi, ngươi nói nghe một chút triều đình có lệnh thế nào.

Vạn Lôi thấy Tần Tiêu chủ động đổi đề tài, trong lòng không khỏi thở ra một hơi nói:

- Triều đình hạ lệnh rất đơn giản. Chính là cho ta quét sạch hải vực Thanh Hải cùng Hoàng Hải, sau đó quay về công kích Đô Lý trấn cùng Kiến An thành của Tân La. Ngoài ra không còn gì khác. Nói là sau đó sẽ tiếp tục có mệnh lệnh truyền tới.

Tần Tiêu có chút nghi hoặc nhíu mày:

- Mệnh lệnh kế tiếp? Binh bộ tại Trường An, cách nhau tới mấy ngàn dặm xa xôi, mệnh lệnh làm sao dễ dàng nhắn tới đây? Hơn nữa ngươi thu được hai mệnh lệnh trong thời gian ngắn như thế, thật sự là quái dị!

- Phải đó, ta cũng có chút kỳ quái.

Vạn Lôi nói:

- Lúc ấy ta vừa nhận được lệnh của Binh bộ còn chưa đầy nửa ngày, lập tức lại nhận được thánh chỉ, hạ lệnh ta phản công Tân La.

- Ân?

Tần Tiêu cả kinh:

- Ý của ngươi là, một là quân lệnh Binh bộ, một là thánh chỉ?

- Đúng rồi...

Vạn Lôi nghi hoặc hỏi:

- Có gì không đúng sao?

Tần Tiêu chậm rãi lắc đầu:

- Không có gì không đúng. Ngược lại như vậy thì đúng rồi.

Lý Tự Nghiệp buồn bực gãi đầu:

- “Cái gì không đúng”, “đúng rồi”, ta nghe được nhiều tới hôn mê!

Tần Tiêu thở ra một hơi, ánh mắt thản nhiên nói:

- Có thể suy đoán...hoàng thượng, hẳn đang ở tại Hà Bắc!

- A! Không thể nào!

Đêm đó Tần Tiêu quay về Bạc Chúc thành kiểm tra tình huống, để Lý Thiệu Cố cùng Hoàn Tử Đan lưu ngoài thành chính đồn binh mã.

Vào nửa đêm, trong thành im ắng vì giới nghiêm, chỉ nghe thanh âm nước sông Áp Lục không ngừng chảy xiết.

Tần Tiêu hành quân gấp vài ngày, có chút mệt mỏi, tắm nước nóng xong liền lên giường. Vốn nghĩ sẽ lập tức đi vào giấc ngủ, nhưng trần trọc mãi vẫn không thể nào ngủ được.

Trong đầu của hắn vẫn luôn bồi hồi một vấn đề: Vì sao hoàng thượng lại tới Hà Bắc?

Cửu ngũ chí tôn một quốc gia lại rời khỏi kinh thành đi tới địa phương thế cục không rõ như Hà Bắc hiện tại, động cơ đích thật làm người hoài nghi.

Hay là hần có kiêng kỵ gì đối với ta?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Tiêu run lên, tinh thần càng tỉnh táo, càng thêm khó ngủ. Vì thế dứt khoát ngồi dậy, khoát y phục đi sang phòng bên, gõ cửa phòng ngủ của Lý Tự Nghiệp.

Lý Tự Nghiệp đang ngáy vang, thỉnh linh bị Tần Tiêu đánh thức đành dụi mắt nhập nhèm đi ra mở cửa, đón hần vào phòng.

Tần Tiêu nhìn thấy bộ dáng buồn ngủ mông lung của hần, vỗ vai bàn tay lên mặt hần, cuối cùng làm cho hần thanh tỉnh. Lý Tự Nghiệp ngáp dài mấy cái, ồn ào nói:

- Chuyện gì chứ, đại nguyên soái?

- Nói chuyện với ta một chút.

Tần Tiêu đóng cửa lại, kéo hần ngồi xuống cạnh bàn, rót chén trà cho hai người, nói:

- Hắc dẫn, nghĩ đến chúng ta lăn lộn cùng nhau đã sắp mười năm rồi đi?

- Phải đó, thời gian thật vui vẻ. Đảo mắt đã sắp mười năm.

Lý Tự Nghiệp nói:

- Huynh đệ, hôm nay nhìn người có chút kỳ quái nha. Người thông minh như ngươi vì sao không có việc gì lại lôi kéo người có đầu óc mù mờ như ta nói chuyện phiếm đây?

- Cũng bởi vì đầu óc người đơn giản nên có chút vấn đề ta muốn thỉnh giáo ngươi.

Tần Tiêu cười cười nói:

- Ta hỏi ngươi một vấn đề, ngươi không cần suy nghĩ, dùng tốc độ nhanh nhất trả lời.

- Được!

Lý Tự Nghiệp cũng bị khơi gợi lên hứng thú, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm Tần Tiêu.

Tần Tiêu nói:

- Ta hỏi ngươi, trước mắt từ Hà Bắc đến vùng Liêu Đông ai lớn nhất?

Lý Tự Nghiệp liền cao giọng hô:

- Đương nhiên là người lớn nhất thôi! Loại vấn đề này còn cần hỏi?

Tần Tiêu nghe được sững sốt, cũng nhú mày, sắc mặt biến thành có chút khó xem, liên tục lắc đầu.

Thanks

857. Chương 859 : Phúc Họa Khó Dò.

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 859 : Phúc họa khó dò.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 859 : Phúc họa khó dò.

Lý Tự Nghiệp hoài nghi:

- Làm sao vậy?

Tần Tiêu chậm rãi hít sâu một hơi, nói:

- Xem ra ở trong tiềm thức đại đa số người, Tần Tiêu này chính là chủ nhân chân chính của vùng Hà Bắc Liêu Đông nơi đây. Như vậy rất nguy hiểm, người biết không?

- Vì sao lại nguy hiểm?

Lý Tự Nghiệp khó hiểu nói:

- Đây là chuyện tốt thôi! Chứng minh người có uy tín cao, thanh danh lớn. Một tiếng ra lệnh, không dám không theo!

- Người đừng choáng váng.

Tần Tiêu nói:

- Trong thiên hạ là vương thổ. Dưới gầm trời này mặc kệ là địa phương nào, lớn nhất hẳn là hoàng đế.

Lý Tự Nghiệp lúc này chợt hiểu ra, hạ giọng nói:

- Ta hiểu được. Ý của người muốn nói lần này hoàng thượng đến Hà Bắc là nhắm vào người?

- Rất có thể.

Tần Tiêu gật gật đầu, nói:

- Ta tới Hà Bắc chỉ có một hai năm, nhiệt náo cả Hà Bắc Đại Đường, Hà Đông lẫn Hoài Nam đều không được an bình. Về sau đại thắng Liêu Đông, tiêu diệt Mặc Xuyên. Hiện tại lại thu phục Doanh Châu, bình Khiết Đan, trước mắt còn tấn công Tân La... Chỉ trong một năm thời gian ngắn ngủi công lao lớn nhất trên đời này đều bị ta chiếm hết. Người nói, hoàng thượng còn ngồi yên được sao? Ra một thần tử như vậy, tương đương như một vị vua không ngai trong một phần năm quốc thổ Đại Đường, biến thành mọi người đều cho rằng, Tần Tiêu này là lớn nhất, lại không có mấy người còn nghĩ đến hoàng đế.

- Như thế nào, người sợ?

Lý Tự Nghiệp đỉnh đạc nói:

- Đổi lại là lão Lý này, ta mới không sợ. Người quang minh chính đại không sợ ảnh tử tà, ta là trung thần lòng son dạ sắt, không làm chuyện gì xấu, quản cho hắn nghi kỵ gì, ta phi!

- Nói thì đúng vậy.

Tần Tiêu nói:

- Nhưng hoàng đế cũng là người, tim của hắn cũng là thịt lớn lên. Hắn làm thiên hạ tôn sùng, lại bị người lấn át nổi bật cùng danh vọng...Cho dù trong lòng hắn hiểu ta thật rõ ràng, Tần Tiêu này là một đại trung thần, cũng không tránh khỏi sẽ cảm thấy khó chịu. Người hiểu không?

Lý Tự Nghiệp rầu rĩ hừ một tiếng:

- Ta hiểu được! Làm thần tử luôn khó khăn như vậy. Nếu có thể làm việc, làm ra công tích lại bị hoàng đế nghi kỵ, người khác đổ kỵ. Nếu là kẻ tầm thường, lại không có gì dùng. Con mẹ nó thật khó khăn.

- Kỳ thật hoàng đế cũng khó khăn.

Tần Tiêu nói:

- Giữa thần tử, thường thường trung tâm lại không làm được gì, tài giỏi thì không trung tâm. Có năng lực lại trung tâm, có mấy người? Hơn nữa cũng không thể làm ra công tích gì quá lớn, khiến thanh danh bao trùm trên đầu hoàng đế.

- Hô...đừng nói những chuyện vô dụng như vậy.

Lý Tự Nghiệp thở dài nói:

- Huynh đệ, người có tính toán gì đây?
- Tính toán của ta là...đem công lao tấn công Tân La lần này tặng cho những người khác.

Tần Tiêu nói:

- Ta không thể tiếp tục lập nên công lớn như vậy.
- Con mẹ nó, trời ạ, đây đều là chuyện gì ah!

Lý Tự Nghiệp cảm giận bất bình kêu lên:

- Muốn lập công cũng không được? Còn có loại chuyện này! Ta nói người...người lại phạm vào bệnh cũ! Người sợ cái gì chứ!
- Không phải sợ, từ sau cuộc chiến tại Sĩ Hộ Chân Hà, ta chưa từng tiếp tục sợ qua cái gì.

Tần Tiêu nói:

- Có nhiều thứ so với sinh tử quan trọng hơn. So sánh mà nói, vương quyền ổn định, thiên hạ yên ổn.
- Nói đến cùng người còn không phải vì chiếu cố mặt mũi của hoàng đế!

Lý Tự Nghiệp oán hận trừng mắt nhìn Tần Tiêu, reo lên:

- Người đối với hần tốt như vậy, hần chưa chắc đối tốt với người được bao nhiêu!
- Chớ nói nhảm, hoàng thượng vẫn luôn rất tin ta, đối với ta rất tốt.

Tần Tiêu khẽ thở dài một hơi, nói:

- Chính là bản thân hần cũng thật không dễ dàng. Hần đại biểu không chỉ là lợi ích của một mình hần, mà là vương quyền cả Đại Đường. Người ngấm lại, hần là hoàng đế làm chủ thiên hạ, nhưng uy vọng của hần tại Hà Bắc cùng Liêu Đông còn không bằng một vị tướng quân...chuyện như vậy sao có thể phát sinh?
- Người lại không phải cố ý! Việc thắng trận này là do hần bảo người làm, thanh danh là do người dùng máu cùng mồ hôi đổi lấy!

Lý Tự Nghiệp kích động lên:

- Những người như chúng ta cũng đều đi theo người vào sinh ra tử, trải qua từng trận huyết chiến. Hần, cả ngày ngồi trên Kim Loan điện, trên bảo tọa động động mồm mấp, hoặc là ở hậu cung ôm mỹ nhân trắng nõn xinh đẹp phong lưu khoái hoạt, hần đã làm gì chứ!
- Đồ khốn! Người có biết mình đang nói gì không? Còn không câm miệng!

Tần Tiêu lớn tiếng quát, Lý Tự Nghiệp hừ một tiếng câm miệng không nói.

Tần Tiêu hòa hoãn ngữ khí, tiếp tục nói:

- Người cần phải làm rõ ràng một việc. Cuộc chiến này không phải hoàng thượng muốn ta làm, là thiên hạ, là thiên hạ Đại Đường cần ta làm. Tần Tiêu này làm như vậy không chỉ là vì nguyện trung thành hoàng đế, mà là vì hiệu trung với cả thiên hạ Đại Đường, nguyện trung thành với hàng triệu triệu dân chúng. Biết không? Chúng ta là quân nhân, trước hết phải hiểu được chính là trung thành. Đối với lý giải của người bình thường mà nói, chính là nguyện trung thành với hoàng đế. Kỳ thật nói đến cùng, chính là muốn hiệu trung đối với cả thiên hạ, hiệu trung đối với vạn vạn dân chúng, hiệu trung với thời đại này của chúng ta. Hiệu trung với một đoạn lịch sử này!

Thân hình Lý Tự Nghiệp chấn động, ngược mắt nhìn Tần Tiêu, lẩm bẩm:

- Ta đã biết. Ta sai lầm rồi.
- Được rồi, chúng ta không thảo luận vấn đề trung thần hay không trung thần!

Tần Tiêu thay đổi đề tài, nói:

- Chúng ta nói đại cục. Nếu hành vi của ta không chút nào thu liễm, khiến cho hoàng đế kiêng kỵ thật sâu đối với ta... Được rồi, xem như hấn nhân từ sẽ không đoạt lấy tính mạng của ta trừ hậu hoạn, ít nhất sẽ tước binh quyền của ta, để cho ta vĩnh viễn rời khỏi Liêu Đông quân. Người lẫn lộn nhiều năm như vậy, trong lòng khẳng định cũng hiểu. Không phải là không có loại khả năng này, đúng không?

- Nếu người không còn ở Liêu Đông quân. Ta cũng không làm nữa, ta về nhà làm ruộng.

Lý Tự Nghiệp ngậy ngốc nói:

- Người đi rồi, còn ý tứ cái rắm gì nữa đây. Cả Liêu Đông quân sẽ không còn linh hồn!

- Được rồi, người cũng đã biết chính là hậu quả này.

Tần Tiêu nói:

- Thống soái một quân đội không giống như một quan chức một châu một huyện, tùy tiện liền có thể bỏ cũ thay mới. Tướng soái, chính là mấu chốt quyết định khí tượng một quân đội. Ta không muốn chuyện như vậy phát sinh trên người của ta. Ít nhất trước khi kế hoạch giải quyết Tân La, định Bắc Địch hoàn thành, ta không thể rời khỏi Liêu Đông quân.

- Người rốt cục muốn thế nào? Ta thật hồ đồ.

Lý Tự Nghiệp nói:

- Vừa rồi người còn nói, phải đem công lao định Tân La giao cho người khác. Hiện tại lại không thể rời khỏi Liêu Đông quân trước khi định Tân La...

Tần Tiêu cũng lâm vào trầm ngâm thật lâu mới lên tiếng:

- Chờ vài ngày đi. Mấy ngày này chúng ta đem mười vạn đại quân chỉnh chu một chút, không nên xuất binh, đóng quân ngay bờ bắc Áp Lục Thủy, giải quyết một vài vấn đề về những vùng đất chúng ta đoạt được. Nếu đoán không sai, qua không được bao lâu hoàng thượng sẽ sai người đến gọi ta. Chỉ dặn dò người một câu, mặc kệ đến khi đó sẽ phát sinh chuyện gì, cần đổi soái, thậm chí là lui quân, người phải quản tốt mồm mép, quản tốt thủ hạ, đừng gây nháo sự!

Thanks

858. Chương 860 : Ngộ Nhập Ôn Nhu Hương. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 860 : Ngộ nhập ôn nhu hương. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 860 : Ngộ nhập ôn nhu hương. (1)

Ánh mắt Lý Tự Nghiệp trừng to, không chút tình nguyện hừ một tiếng:

- Ta đã biết!

- Được rồi, người ngủ đi.

Tần Tiêu đứng dậy, vỗ vỗ vai Lý Tự Nghiệp, cất bước đi ra ngoài.

Lý Tự Nghiệp ngồi trên ghế, càng nghĩ trong lòng càng uất ức, nhịn không được phát tác, một tay lật tung bàn, đập vỡ đồ đạc trong phòng.

Tần Tiêu ở phòng bên nghe được rõ ràng, không nói thêm lời nào, chỉ thở dài một hơi, để nguyên quần áo nằm lên giường nhắm mắt lại.

Trong mấy ngày kế tiếp Tần Tiêu cho Vạn Lôi di chuyển chiến thuyền đến nơi này, tập trung thống nhất quản lý. Đến tiếp sau bộ binh cùng dân phu vận chuyển lương thảo đồ quân nhu đã lục tục đến Bạc Chước, hạ trại, cho dù bận rộn trong lòng Tần Tiêu vẫn bất an.

Từ khi Lý Giai Lạc hi sinh đến bây giờ cũng đã qua một đoạn thời gian. Hoàng thượng cùng triều đình còn chưa hạ mệnh lệnh đến nơi này, điều này nhiều ít làm trong lòng hắn có chút không yên. Không phải hắn lo lắng vinh nhục gì đó ỉn, hắn trước mắt lo lắng chính là Liêu Đông quân, lo lắng thế cục mà hắn đánh xuống sẽ bởi vì nguyên nhân chính hắn mà biến thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Công cao chán chúa, mặc kệ ở thời đại nào, mặc kệ là hoàng đế thế nào mà nói, cũng đều là sự kiêu kỳ thật lớn. Trước mắt công lao của hắn đã có chút quá cao, thanh danh, đã có chút quá mức.

Ước chừng qua bảy ngày, hết thấy vô sự. Cao Văn Giản mang theo bốn năm vạn nhân mã còn sót lại cố thủ Bình Nhưỡng thành chuẩn bị tử chiến. Tần Tiêu từng nhiều lần muốn đánh thẳng qua, nhưng vừa nghĩ tới hoàng đế đang ở gần trong gang tấc, hắn đành phải nhẫn nại xuống. Biến thành các thủ hạ tướng quân đều sốt ruột chạy tới thỉnh chiến.

Chạng vạng hôm nay, Vạn Lôi phái hai tướng quân vào thành mời Tần Tiêu đến quân doanh gặp mặt, nói là sinh nhật của hắn, chuyên thỉnh đại nguyên soái qua uống vài chén. Ban đầu Tần Tiêu cũng không để ý, còn chuẩn bị lễ vật cùng rượu ngon, thật sự muốn đến chúc mừng hắn một phen.

Chờ vào soái trưởng, Tần Tiêu liền tỉnh ngộ, thái giám tâm phúc của hoàng đế cũng có mặt, chính là Cao Lực Sĩ.

Nếu trong lòng đã hiểu rõ, Tần Tiêu cũng không nhiều lời. Dem những người khác mời ra ngoài trưởng, hắn nhìn Cao Lực Sĩ hỏi:

- Lực Sĩ, hoàng thượng bảo người đến gọi ta?

Cao Lực Sĩ là đại hồng nhân trước mặt hoàng đế hiện tại, ở trước mặt Tần Tiêu vẫn cung kính như ngày trước không dám có chút lãnh đạm. Hắn xoay người thi lễ, đẩy mặt tươi cười nói:

- Liêu Dương Vương quả nhiên nhìn thấu mọi việc. Một khi đã như vậy tiểu nhân cũng không nhiều lời. Thỉnh Liêu Dương Vương diện hạ cùng tiểu nhân đi một chuyến đi?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Được, mời!

Trong lòng thầm nhủ: Nền tới, cuối cùng đã tới.

Vào đêm, trong quân trại ánh đèn sáng rực, đề phòng sâm nghiêm. Cao Lực Sĩ cùng Tần Tiêu cưỡi ngựa đi ra quân doanh hướng về tây bắc.

Tây bắc quân doanh chính là cảng quân sự thủy quân dưới trướng Vạn Lôi. Mấy trăm đại chiến thuyền chỉnh tề sắp xếp trong cảng, theo sóng nước nhẹ nhàng lay động, tráng lệ huy hoàng.

Cao Lực Sĩ mang theo Tần Tiêu tới cảng, hai người xuống ngựa, đi lên ván tàu bước lên một con thuyền. Sau đó dọc theo ván thuyền đi thêm nửa canh giờ, cuối cùng đi tới một con thuyền bình thường không có gì nổi bật.

Trước khi bước lên thuyền, Tần Tiêu đã chú ý tới tuy rằng thuyền này không có gì khác biệt, nhưng chung quanh không có binh lính trực ban. Mà trên thuyền có một nhóm tướng sĩ mặc áo giáp binh lính bình thường, nhưng ánh mắt thật sắc bén đang giới nghiêm.

Người của Thiên Binh Giám!

Xuất phát từ trực giác bản năng, hắn lập tức ý thức thân phận những người này. Nhìn qua như thị vệ bình thường, kỳ thật đều là cao thủ. Hắn là thủy tổ của bọn họ, không lý do nhìn không ra dấu vết.

Vừa đi lên boong thuyền, bên trong đi ra một người mặc thanh sam, lưu loát tiêu sái, hướng Tần Tiêu chấp tay cúi đầu, nói:

- Vương gia, mời!

Tần Tiêu hai mắt tỏa sáng: Hình Trường Phong?

Trên mặt Hình Trường Phong lộ nụ cười ôn hòa thân thiện. Tuy rằng không nói chuyện, nhưng Tần Tiêu nhìn ra được hẳn thật hưng phấn.

Tần Tiêu nhìn hẳn mỉm cười, nắm tay hẳn, khom người đi vào trong khoang thuyền.

Vào khoang thuyền, liền cảm giác được một cỗ khí tức ấm áp dịu dàng tràn đến.

Trong khoang thuyền đốt một đồng lửa, đang hâm một vò rượu đựng bằng vò sứ men xanh hoa hồ tốt nhất, hương thơm bốn phía. Trong tai truyền ra thanh âm đàn tranh dịu dàng, không khí tràn ngập hương phấn lan tỏa. Mỹ âm, ôn hương ôn ngọc, là một loại không khí thật dễ làm nam nhân say lòng.

Tần Tiêu còn chưa kịp say, đã kinh hãi.

Vừa nghĩ hẳn mình sắp nhìn thấy hoàng đế Lý Long Cơ phúc thái trang nghiêm, nhưng không nghĩ đến nhìn thấy lại là...

Kim Tiên công chúa, Lý Trì Nguyệt!

Lý Trì Nguyệt nằm nghiêng người, yếu ớt như liễu trong gió trên một chiếc giường phía bắc. Trên người nàng mặc trường bào bằng tơ thanh nhả vàng óng, trang sức tinh xảo chói mắt, hai tai buông xõa đôi bông tai bằng châu ngọc đặc sắc. Trước ngực đem vòng cổ bảo thạch hồng tì, mơ hồ che phủ hơn phân nửa bộ ngực trắng tuyết lộ bên ngoài.

Mắt như hàm xuân, miệng anh đào hé mở, khẽ cười khúc khích.

Tần Tiêu nghe được tiếng cười như chuông bạc của nàng, không khỏi có chút ngây dại, nhìn quanh một vòng, chỉ thấy được chung quanh cung nữ nhảy múa, trong khoang thuyền chỉ có một mình Tần Tiêu là nam nhân, nhìn hoàn cảnh trước mắt thấy thế nào giống như vừa xông vào ổ ôn hương.

Lý Trì Nguyệt thay đổi tác phong nghiêm túc trong dĩ vãng, nhẹ nhàng quỳ gối trên giường cúi nhẹ đầu thi lễ với Tần Tiêu:

- Phu quân ở trên, xin nhận tiện thiếp Trì Nguyệt một lễ.

Tần Tiêu lại sửng sốt, không biết nên nói gì, làm gì. Những chuyện trước mắt thật sự quá quý dị, thật không chân thật chút nào.

Hắn là một đại nguyên soái luôn bận rộn, lại bị mời đến gặp một...vị thê tử bị ly hôn ngày trước. Hơn nữa...Lý Trì Nguyệt hiện tại so sánh với ngày trước giống như là hai người hoàn toàn khác biệt. Hắn còn nhớ rõ năm đó khi hắn cùng Lý Tiên Huệ, Lý Trì Nguyệt từ Kiền Lăng trở lại, Lý Trì Nguyệt đoạn tuyệt, tâm như tro tàn. Trước mắt nàng lại biến thành một nữ tử thiên kiều bá mỵ...

- Khụ...

Tần Tiêu cực kỳ xấu hổ ho khan một tiếng:

- Làm sao...công chúa, miễn lễ đi!

Lý Trì Nguyệt nhú mày, không nhịn được che miệng nở nụ cười, có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu nhẹ nói:

- Liêu Dương Vương xin thứ cho tiện thiếp đường đột...

- Nga...ha ha...

Tần Tiêu chỉ có thể cười ngây ngô, liên tục xua tay:

- Không, không, không đường đột...

Trong lòng hấn xoay chuyển thật nhanh: Cao Lực Sĩ đến mời, Hình Trường Phong hộ vệ, hoàng đế vắng mặt, đó mới là lạ! Khăng định đang ẩn trong phòng bên, trốn tránh xem náo nhiệt! Còn có Lý Trì Nguyệt, ma pháp nào làm cho nàng biến dạng thế này đây? Nghe nói nàng đã được Lý Long Cơ sớm thỉnh trở về, đang ở chung một chỗ với Tiên Huệ cùng Uyển nhi các nàng, chẳng lẽ là bị tẩy não sao?

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu theo bản năng đưa mắt nhìn vào bình phong sau lưng Lý Trì Nguyệt, không có bóng người, rõ ràng là có phòng kín. Trong lòng Tần Tiêu cười thầm: Quả nhiên có quỷ!

Gương mặt Lý Trì Nguyệt như hoa đào, nỉ non nói:

Thanks

859. Chương 861 : Ngộ Nhập Ôn Nhu Hương. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 861 : Ngộ nhập ôn nhu hương. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 861 : Ngộ nhập ôn nhu hương. (2)

- Liêu Dương Vương...phu quân trên đường hành quân đánh giặc, đã cực kỳ vất vả. Không bằng ngồi xuống nghe một khúc hát uống một chén rượu, nghỉ ngơi một chút thế nào? Vì sao vẫn luôn đứng nơi đó đâu, chẳng phải làm cho tiện thiếp có vẻ mất cấp bậc lễ nghĩa, thật là bất kính?

Tần Tiêu nghe xong trong lòng buồn cười: Là ai dạy Lý Trì Nguyệt nói ra lời kịch ma quỷ này? Nhất định là Lý Long Cơ đã quen phong hoa tuyết nguyệt đầy bụng ý xấu đi!

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu vuốt mũi cười nhẹ, đi tới vài bước định ngồi xuống uống rượu ăn thịt. Không ngờ Lý Trì Nguyệt lại nói:

- Phu là trời, thê là đất. Phu quân hấn nên ngồi ở chủ vị, cũng tiện cho tiện thiếp hầu hạ!

Tần Tiêu sững sốt, nháy mắt nhìn nàng, nhịn không được nói:

- Nàng...là công chúa, ta là thần tử. Làm vậy không tốt đi?

Mặc dù không nói thật rõ ràng, đã nhắc nhở Lý Trì Nguyệt: Chúng ta không phải đã sớm ly hôn rồi sao?

Lý Trì Nguyệt mỉm cười nói:

- Tiện thiếp chỉ nhớ rõ, Liêu Dương Vương là phu quân của tiện thiếp...

- Chơi cái gì đây?

Tần Tiêu có chút lớn tiếng kêu lên:

- Trì Nguyệt, hôm nay nàng làm sao vậy? Không phát sốt đi? Thật không giống nàng ah!

- Phát sốt?

Lý Trì Nguyệt sững sốt:

- Tiện thiếp vẫn khỏe thôi, không bị bệnh. Tuy rằng ngồi thuyền đến đây có chút không khỏe, nhưng vẫn không có việc gì.

Tần Tiêu vánh tai, mơ hồ nghe được tiếng cười khê vang lên, không ngờ không chỉ có một người ả núp, trong lòng cười: Còn giả vờ!

Cũng được, chơi với mọi người!

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu cười quỷ dị, đi nhanh tới giường của Lý Trì Nguyệt. Nàng nhu thuận dời sang bên cho hắn ngồi xuống, rót rượu cho hắn.

Tần Tiêu thừa cơ bắt lấy tay Lý Trì Nguyệt, làm nàng hoảng sợ kêu lên, suýt nữa làm rơi bầu rượu xuống đất.

Tần Tiêu tiến tới, làm bộ như muốn hôn nàng. Lý Trì Nguyệt cắn nhẹ môi, nhắm hai mắt lại, nhích tới gần Tần Tiêu.

- Tốt lắm, chúng ta động phòng ngay chỗ này đi, thế nào?

Tần Tiêu lớn tiếng nói, làm Lý Trì Nguyệt hoảng sợ run rẩy người, muốn giãy dụa lại tránh không thoát, bộ dáng như tiểu bạch thỏ rơi vào tay đại hoi lang. Trong phòng bên đã vang ra thanh âm tiếng cười khúc khích, Tần Tiêu ghé sát tai Lý Trì Nguyệt, hỏi:

- Trong phòng ngoại trừ hoàng thượng, còn có người nào?

Lý Trì Nguyệt thoáng sững sờ, gương mặt đỏ bừng, khê đáp:

- Mặc Y, Tử Định, Ngọc Hoàn đều ở đây.

Trong lòng Tần Tiêu vui mừng: Tử Định cùng Ngọc Hoàn an toàn? Thật tốt quá! Mấy a đầu kia lâu rồi không gặp, còn muốn chọc ghẹo ta!

Trên mặt Tần Tiêu hiện lên nụ cười, đưa tay gãi gãi lên eo Lý Trì Nguyệt khiến nàng bật cười khanh khách. Tần Tiêu ra vẻ tức giận nói:

- Trì Nguyệt, nàng là người xuất gia, lại hòa cùng bọn họ trêu cợt ta. Nàng không thấy xấu hổ sao?

- Muội không có xuất gia!

Lý Trì Nguyệt đỏ mặt, như nhi đồng làm sai chuyện, thẹn thùng nói:

- Phụ hoàng cùng các hoàng huynh đều khuyên muội... khuyên muội...

- Khuyên muội gả cho ta, phải không?

Tần Tiêu đề cao thanh âm, giả vờ lớn tiếng nói:

- Vì thế muội cùng Tử Định học xấu, học lừa dối ta? Lấy ta ra đùa đâu! Được, lão hổ không phát uy, muội còn xem ta là mèo bệnh đâu, bồi ngủ, chúng ta động phòng đi!

Dứt lời vẻ mặt cười xấu xa muốn kéo nàng ngã vào trong ngực của mình.

Lý Trì Nguyệt hoảng sợ瑟瑟, nhất thời hoang mang lo sợ khôi phục bộ dạng nhát gan ngày trước, kinh hãi kêu lên:

- Bệ hạ...Mặc Y, Tử Định, Ngọc Hoàn, nếu mọi người còn không ra, muội...muội không chống đỡ được...

- Ha ha! Thật thú vị, thật thích thú!

Từng đợt cười to từ trong phòng truyền ra. Cửa phòng bị mở toang, Lý Long Cơ trong một thân hoàng bào, đầu đội long quan, nghênh ngang đi ra:

- Liêu Dương Vương, đã lâu không gặp, có khỏe hay không ah!

Sau lưng hắn, Dương Ngọc Hoàn che miệng cười trộm, đang hưng phấn vươn cổ nhìn xem Tần Tiêu.

Tần Tiêu lập tức đứng dậy, vội vàng bái xuống, nghiêm túc hô:

- Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

- Được rồi.

Lý Long Cơ ha ha cười, lộ ra vẻ mặt đùa giỡn với đời mà Tần Tiêu thật quen thuộc, mười phần hài hước nói:

- Thế nào ah, đại ca...nha, muối phu? Nên gọi người là gì đây, thật sự là khó xử. Trì Nguyệt, biểu hiện không sai đi?

Tần Tiêu đứng lên nhìn Lý Trì Nguyệt đỏ mặt cúi đầu, không nhìn được bật cười:

- Tạm được. Lời kịch vẫn nhớ rõ, nhưng kỹ xảo biểu diễn còn chờ đề cao.

Đã hơn một năm không gặp, Lý Long Cơ lại mập hơn trước, bụng cũng hơi lớn hơn.

Chỉ thấy hân hoan vỗ vỗ bụng cười to, vui sướng nói:

- Đây chính là do mấy phu nhân tốt của người dạy dỗ thôi. Ngọc Hoàn dạy cách ăn mặc, Tử Dịch niệm lời kịch, Mặc Y sao, ha ha, luôn luôn theo dõi ta chơi cờ. Kỹ thuật của nàng thật quá tệ, ha ha, thua liên tục bảy bàn cho ta. Thằng đem của cải nhà người đều thua sạch!

Dương Ngọc Hoàn cực kỳ vui mừng hướng Tần Tiêu chạy tới, nhưng e ngại có mặt hoàng đế nên đành tránh sau lưng hắn, trong ánh mắt tràn đầy thần thái hưng phấn cùng khát vọng, không nháy mắt nhìn lên Tần Tiêu. Mặc Y đứng bên cạnh cửa phòng, nhìn Tần Tiêu mỉm cười ôn nhu như nước, chỉ riêng không nhìn thấy Tử Dịch.

Tần Tiêu sững sờ hỏi:

- Tử Dịch đâu?

- Muội ở trong này! Muội ở trong đây!

Lập tức nghe được thanh âm hô to của Tử Dịch từ trong phòng truyền ra, Mặc Y lập tức đi vào, qua nửa khắc bế Tử Dịch đi ra.

Tử Dịch nằm trong lòng Mặc Y một tay ôm cổ tử tử, một tay vươn về hướng Tần Tiêu:

- Lão công, muội ở trong này nhé, hi hi!

Tần Tiêu cẩn thận nhìn xem, một cánh tay của Tử Dịch băng bó thật dày, một chân trái bị bao kín, xem ra tổn thương không nhẹ. Nhưng nha đầu vẫn dị thường hưng phấn, tinh thần phấn chấn.

Tần Tiêu lo lắng nhìn Tử Dịch, muốn bước qua xem. Lý Long Cơ mỉm cười nói:

- Đều là người một nhà, không cần băn khoăn, đi qua đi.

Dứt lời tránh sang bên cạnh hai bước.

Tần Tiêu gật đầu vòng nhanh qua Lý Long Cơ đi về hướng Tử Dịch.

Tử Dịch cao hứng cười to, kích động chảy nước mắt. Chờ khi Tần Tiêu đến gần, nàng khẩn cấp chuyển người nhào vào trong lòng Tần Tiêu.

Tần Tiêu hoảng sợ cả kinh vận khí lực tiếp lấy nàng, ôm vào trong ngực, đau lòng nhẹ giọng trách cứ:

- Nha đầu ngốc, một thân tổn thương, cẩn thận một chút.

Nguyên Tử Dịch còn đang thật cao hứng, lúc này đột nhiên bộc phát cảm tình, rúc vào trong lòng Tần Tiêu ô ô khóc lên, vừa khóc vừa ghen ngào nói:

- Lão công...muội còn tưởng rằng muội sẽ không còn được gặp lại huynh đâu!

- Nha đầu ngốc, làm sao có thể!

Tần Tiêu cẩn thận ôm Tử Dịch vào lòng, nhẹ giọng an ủi:

- Hiện tại không phải đã tốt lắm sao?

- Không tốt, không tốt chút nào!

Tử Dịch lại thương tâm nóng nảy hô:

- Tay của muội bị gãy rồi, chân cũng bị trọng thương. Còn không biết có thể lành lại hay không! Huynh xem, huynh xem này...

Vừa nói nàng vừa cẩn thận rút một chiếc khăn trong ngực, vẽ mặt tràn đầy khát vọng lẫn xấu hổ. Tần Tiêu ôm nàng cẩn thận ngồi xuống, mở ra mặt khăn vừa nhìn, trong lòng không khỏi kích động.

Đây là khăn tay mà Tử Dịch đã thêu lúc mới bắt đầu học, đôi chim uyên ương bị hấn ngộ nhận là ngựa hay con lừa, cuối cùng đã được thêu xong.

Tần Tiêu nhìn Tử Dịch ôn nhu mỉm cười:

- Đẹp lắm, ta rất thích.

Thanks

860. Chương 862 : Vĩnh Viễn Đều Là Huynh Đệ Tốt. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trang Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 862 : Vĩnh viễn đều là huynh đệ tốt. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 862 : Vĩnh viễn đều là huynh đệ tốt. (1)

- Nhưng mà...còn chưa thêu xong. Muội vốn định thêu thêm hoa sen cùng nước...

Tử Dịch tràn đầy thương tâm cùng tự trách nói:

- Đây là đồ vật đầu tiên muội thêu tặng cho huynh, nhưng chưa thêu xong...Hiện tại tay muội gãy rồi, sau này không thêu được nữa! Không nghĩ tới muội muốn thêu chút đồ tặng cho huynh mà ông trời cũng không đáp ứng.

- Như thế nào lại thế đây? Nhất định sẽ tốt!

Tần Tiêu ôm Tử Dịch, lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói:

- Chờ muội khỏe lại, chúng ta cùng thêu xong khăn tay này. Ta cũng học, được chứ?

- Đại nam nhân thêu hoa, thành bộ dáng gì đây chứ!

Tử Dịch lập tức bật cười, chỉ vào mặt Tần Tiêu:

- Có biết xấu hổ hay không! Không nghe nói qua nam nhân muốn học thêu hoa!

Mặc Y ôn nhu mỉm cười, kéo Tử Dịch, nói:

- Muội đừng lo lắng, đại phu nói có thể phục hồi. Chỉ cần sau này muội an phận một chút, đừng khiến vết thương tái phát là được.

Dương Ngọc Hoàn cùng Lý Trì Nguyệt đều đến gần, cùng nhau an ủi Tử Dịch.

- Khụ! Khụ!

Lý Long Cơ ở bên cạnh khụ vài tiếng, nói:

- Có chút người xem nơi này thành phòng ngủ hay sao!

Tần Tiêu xấu hổ nở nụ cười, Tử Dịch cười hăng hắc vài tiếng, ngoan ngoãn ngồi thẳng lại. Dương Ngọc Hoàn nhảy ra bênh vực, cúi người thi lễ với hoàng đế:

- Hoàng đế bệ hạ, Tử Dịch tỷ cùng Hầu gia ca ca trải qua sinh ly tử biệt nha, ngài cho họ đoàn tụ một chút thôi!

- Ôi ôi?

Lý Long Cơ ra vẻ kinh ngạc kêu lên:

- Ngọc Hoàn còn chưa vào cửa đã đứng ra bênh vực rồi, nàng đang sai khiến ta làm việc sao? Ta là hoàng đế nhé, nàng làm như vậy chính là khi quân, biết không?

- Oa?

Dương Ngọc Hoàn cả kinh mở to mắt quỳ xuống:

- Ngọc Hoàn mới không dám đâu!

Mọi người không nhịn được bật cười, Lý Trì Nguyệt đi tới bên cạnh Lý Long Cơ thấp giọng nói:

- Bệ hạ, hoàng muội...thật sự khó chịu nổi rồi! Muội có thể đi thay bộ y phục này không? Mặc không thói quen...

Tần Tiêu nhủ thầm: Làm gì đây? Lại là Lý Trì Nguyệt, lại là Dương Ngọc Hoàn...Lý Long Cơ, người muốn làm gì đây? Hay là người tính toán cho ta bỏ binh quyền quay về ôn nhu hưởng hưởng phúc?

Trong quân cảng, trên một quân thuyền nhìn qua như bình thường đang tổ chức một buổi thịnh yến.

Lý Long Cơ luôn là như thế. Bất kể là chuyện trọng đại bao nhiêu, nghiêm túc thế nào, cũng không rời khỏi được thịnh yến khiêu vũ.

Lý Long Cơ cùng Lý Trì Nguyệt ngồi chung một bàn, ngay trên chủ vị. Ngồi bên cạnh là Tần Tiêu, Tử Dịch bị thương đương nhiên có đặc quyền chen cùng một bàn với hắn, dương dương tự đắc hưởng thụ Tần Tiêu dứt cho nàng ăn uống. Lúc này nàng lại cảm thấy mình bị thương cũng là một may mắn. Nhìn xem đi, Mặc Y cùng Ngọc Hoàn ngồi đối diện đều không phong cảnh cùng được sủng ái như nàng đâu.

Thời gian trôi qua đến cuối giờ Dậu, trong quân cảng vang lên tiếng tù và, đã đến giờ nghiêm. Lý Long Cơ cho tan tiệc, tắt đèn lồng ngoài thuyền. Xem ra mấy ngày nay hắn hỗn chung một chỗ với quân ngũ, xem như hiểu được ít quy củ trong quân đội, nên không làm ra chuyện gì đặc lập độc hành.

Lý Long Cơ an bài Lý Trì Nguyệt cùng Mặc Y các nàng vào khoang thuyền nghỉ ngơi. Riêng hắn mang theo Tần Tiêu đi vào một gian tĩnh thất như thư phòng.

Lý Long Cơ ngồi xuống một bàn thấp, gọi Cao Lực Sĩ mang theo ấm trà xanh cùng bàn cờ, mời Tần Tiêu ngồi xuống bồi hắn một ván.

Tần Tiêu phát hiện từ sau khi đi vào tĩnh thất, thần sắc Lý Long Cơ có chút thay đổi, không còn vẻ bình dị gần gũi như trước đó, lại mang theo uy nghi hoàng gia. Tuy rằng sắc mặt hắn vẫn thật bình tĩnh, mỉm cười thản nhiên, nhưng Tần Tiêu có cảm giác trước mắt không phải là anh vợ, không phải huynh đệ kết nghĩa của hắn, mà là đương kim hoàng đế.

Tần Tiêu đứng cách bàn trà vài bước, chấp tay nói:

- Bệ hạ, vi thần hiện tại là đại nguyên soái cầm binh, không dám thâu đêm không về, bằng không sẽ tạo thành ảnh hưởng bất lương, dao động lòng quân.

- Không sao, người ngồi xuống đi, chỉ một ván, ta cam đoan không làm chậm trễ nhiều thời gian của người.

Lý Long Cơ không tự xưng là “trẫm”, mà lại vẫy tay, ý bảo Tần Tiêu ngồi xuống, nói:

- Lực Sĩ, người đi ra ngoài hầu hạ. Bất luận kẻ nào cũng không được tới gần, chính người cũng cách xa một trượng.

Cao Lực Sĩ cúi người lên tiếng, lui ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Tần Tiêu chỉ đành ngồi xuống lấy ra con cờ:

- Vậy được rồi, vi thần dùng cờ đen, xin đi trước.

Dứt lời đặt quân cờ xuống.

Lý Long Cơ mỉm cười không nói lời nào, bắt đầu cùng hấn chơi cờ.

Liên tiếp hạ xuống hơn hai mươi quân cờ, thế cờ dần dần đi, cả hai cũng không nói lời nào. Trường hợp im ắng, chỉ nghe được tiếng quân cờ đặt xuống vang giòn.

Trong lòng Tần Tiêu yên lặng, không thêm tiếp tục nghĩ nhiều, cũng không suy nghĩ.

Hắn hiểu được cá tính của Lý Long Cơ. Nếu có chuyện trọng yếu, hắn sẽ không che giấu, sẽ nói thẳng ra cho thoải mái. Đêm nay hắn “bí mật” gọi mình đi ra, khẳng định là có chuyện quan trọng. Thân là hoàng đế hắn hẳn trong thủy quân đi tới Tân La, hơn nữa còn mang theo Trì Nguyệt cùng người nhà của mình... Hành động này nhiều ít có chút khả nghi, rốt cục hắn đang muốn làm gì đây? Chẳng lẽ thật sự muốn ta bỏ quên nhung trang, về nhà hưởng thanh phúc hay sao?

Lý Long Cơ hạ xuống một quân cờ, đột nhiên nhẹ giọng cười:

- Sai bước, người đi sai bước. Người có tâm sự, đúng hay không?

- Có sao?

Tần Tiêu hơi sững sờ, nhìn bàn cờ. Quả nhiên hắn lộ ra sơ hở thật lớn, cho Lý Long Cơ cơ hội chiếm hết ưu thế.

- Chơi lại đi, cho người đi lại là được.

Lý Long Cơ có chút cười đắc ý:

- Sĩ biệt ba ngày, nhìn lại sẽ khác xưa thôi. Hai năm qua ta mời mấy kỳ sư nổi danh thiên hạ vào cung dạy ta chơi cờ. Trình độ sao, tự nhiên là có tiến bộ. Hiện tại người so sánh với ta đã thua không ít rồi!

Tần Tiêu cũng không để ý, cười cười nói:

- Chơi lại không phải là quân tử. Dù sao là thua, còn không bằng thua thống khoái một ít. Miễn cho đã thua cờ, còn thua cả người.

Trong lòng hắn nhủ thầm: Lời nói của Lý Long Cơ có hàm ý khác ah! Hắn là nói mấy năm nay hắn lấy được tiến bộ nhảy vọt trong các phương diện, đã hơn xa ta, cũng có thể thoải mái khống chế ta sao? Người này... trở thành hoàng đế vài năm, quả nhiên phương diện lòng người đều lợi hại!

Lý Long Cơ cầm chén trà chậm rãi uống, như có thâm ý nhìn Tần Tiêu, thản nhiên nói:

- Bàn cờ này không cần đi nữa, người thua.

Tần Tiêu cười khẽ, làm ra vẻ thờ nhẹ một hơi:

- Thua thì thua thôi. Thắng bại là chuyện thường của binh gia, không có gì lớn.

Lý Long Cơ vuốt nhẹ chén trà, chậm rãi hỏi:

- Giống như trước đó người đánh mất Du Quan, sau lại tuyệt địa phản kích muốn thắng trở về, phải không?

Tần Tiêu sững sốt: Lời này có ý gì? Hắn muốn ám chỉ cái gì?

Lý Long Cơ, có phải người trở thành hoàng đế vài năm, cùng thần tử kết giao thường dùng thuật tâm lý quá nhiều, như vậy ở trước mặt ta cũng đùa chơi sao? Trước kia người chưa bao giờ chơi trò này trước mặt ta! Xem ra biến hóa của người thật là rất lớn!

Lý Long Cơ nhìn thấy biểu tình sững sờ của Tần Tiêu, trong ánh mắt toát ra tia thần thái thỏa mãn, mỉm cười nói:

Thanks

861. Chương 863 : Vĩnh Viễn Đều Là Huynh Đệ Tốt. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 863 : Vĩnh viễn đều là huynh đệ tốt. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 863 : Vĩnh viễn đều là huynh đệ tốt. (2)

- Người chớ khấn trương, ta không có ý tứ gì khác. Chỉ là muốn nói, người cầm binh, tự nhiên hiểu được thắng bại là chuyện thường của binh gia hơn bất kỳ ai khác mà thôi, không phải sao?

- Tự nhiên là phải.

Tần Tiêu cẩn thận đáp:

- Bệ hạ...có lời gì chỉ bằng nói thẳng, như thế nào?

- Khụ!

Lý Long Cơ khẽ hắng giọng, ra vẻ thoải mái nói:

- Kỳ thật ta vẫn thói quen trò chuyện với người như trước kia. Bất kể là nói chính sự, hay là kéo việc nhà, đều giống như trước vậy. Được chứ? Hôm nay nơi này, chỉ có huynh đệ, không có vua tôi.

- Được...

Tần Tiêu nghi hoặc gật đầu:

- Vậy được rồi, người nói, có sự tình gì cần thương lượng?

- Là như thế này...

Lý Long Cơ hơi nhíu mày, nhìn như lâm vào trầm tư, chậm rãi nói:

- Người có biết ta vì sao lại đến nơi này không?

- Người hẳn đã sớm tới Hà Bắc đi?

Tần Tiêu nhẹ nhàng nói.

- Phải. Khi Thanh Minh ta tìm cái cớ đến Tịnh Châu Thái Nguyên tế tổ, thuận đường đi tới Hà Bắc, vừa lúc gặp người Tân La làm phản. Khi đó ta đang ở Ký Châu.

Lý Long Cơ khẽ gật đầu, thở dài một hơi nói:

- Nói thật, đã hơn một năm nay áp lực của ta quá lớn, quả thật ép tới mức ta có chút hết hơi. Cả triều thần tử ngay cả hoàng thân quốc thích kể cả phụ hoàng ta đều nói ta cực kỳ hiếu chiến, quá ham công tích. Đàng cơ chưa đầy năm năm, Đại Đường chinh chiến không ngừng. Làm cho thiên hạ tứ bề báo hiệu bất ổn, lòng người bàng hoàng. Ngân khố quốc gia căng thẳng, thu nhập thuế má không ngừng tiêu hao trên chiến trường. Người là thống soái người nên biết, cuộc chiến này dùng chính là tiền lương. Tiêu hao hai năm qua của U Châu, cần phải dùng ba năm thuế muối của Hoài Nam giàu có nhất Đại Đường bù đắp lại.

- Phải, ta biết áp lực của người đích thật là rất lớn.

Tần Tiêu khẽ thở dài nói:

- Đều tại ta, là ta chọn nhiều phiền phức như vậy cho người.

- Người nói như vậy chẳng khác nào tát vào mặt của ta.

Lý Long Cơ có chút cười khổ nói:

- Là ta mời người rời núi, tới giúp ta trấn thủ Liêu Đông. Chỉ hai năm thời gian ngắn ngủi, người không những củng cố biên thùý đông bắc Đại Đường, còn khôi phục Doanh Châu, đánh bại liên quân Đột Quyết, Hề tộc, Khiết Đan xâm phạm, đánh gục thủ lĩnh Mặc Xuyết, hàng phục Hề tộc, định Khiết Đan. Sau đó còn thành công chiêu an Bột Hải, thu phục Du Quan đánh thắng cuộc chiến bảo vệ Doanh Châu, hiện tại còn đánh bại đuổi lui Tân La hơn ngàn dặm, còn có thể tiếp tục phản công...Trong hơn trăm năm lịch sử Đại Đường, có thể so sánh với người cũng chỉ có Lý Tĩnh triều Thái Tông mà thôi.

Tần Tiêu nghe xong lời nói của hắn, trong lòng nhảy dựng thành thịch: Hắn đem ta so sánh với Lý Tĩnh, có phải ám chỉ ta cũng nên thông minh một chút, noi theo Lý Tĩnh chủ động lui sang nhụ tuyển? Vì vậy lập tức nói:

- Ta làm sao có thể so sánh với Lý Tĩnh, hắn là tướng quân thường thắng bách chiến bách thắng, càng đáng quý chính là, cả đời hắn trung thành và tận tâm chưa từng xảy ra sai lầm gì. Ta...vẫn còn kém quá xa đi.

- Người không kém hơn hắn.

Trong ánh mắt Lý Long Cơ lóe tinh quang, lẳng lặng nói:

- Ta biết cho tới bây giờ người cũng không phải là người lưu luyến vinh hoa phú quý. Người có tấm lòng son, nhiệt tình bảo hộ quốc gia tràn đầy. Theo điểm này mà xem, người chính là Lý Tĩnh, thậm chí còn siêu việt Lý Tĩnh. Bởi vì Lý Tĩnh là một thống soái quân sự xuất sắc, mà người lại còn có tài năng tế thể an bang, có mưu tính sâu xa cùng ánh mắt chính trị vượt qua người thường.

Tần Tiêu bất đắc dĩ mỉm cười:

- Thật quá khen. Kỳ thật...ta cùng hắn bất đồng loại hình còn là bất đồng thời đại, không thể đem ra so sánh.

Trong lòng hắn thầm suy nghĩ: Nói nhiều như vậy, quanh co như vậy rốt cục hắn muốn nói gì đây?

Lý Long Cơ ngừng lại một chút, lấy ra đồng tiền đặt trong ngực đặt lên bàn cờ:

- Đại ca, còn nhớ rõ đồ vật này không?

Một tiếng gọi “đại ca” khiến trong lòng Tần Tiêu nhảy mạnh. Hắn nhìn đồng tiền trên bàn cờ, chính là tín vật mà trước kia Tần Tiêu tặng cho Lý Long Cơ khi kết nghĩa.

- Đương nhiên nhớ rõ...

Tần Tiêu ngữ điệu thâm trầm, thản nhiên nói. Sau đó hắn đưa tay vào ngực lấy ra mảnh bố gói ngọc bội vỡ nát, đặt lên bàn cờ, tràn đầy áy náy nói:

- Chỉ là đáng tiếc người tặng khối ngọc bội này cho ta đã bị đánh nát...

Lý Long Cơ thoáng nhíu mày, chậm rãi vươn tay cầm bọc nhỏ trên tay, mở ra, thấy những mảnh vỡ nát bên trong.

Lý Long Cơ hít sâu một hơi, ánh mắt sáng nhìn Tần Tiêu, nặng nề hỏi:

- Người vì cái gì không nói cho ta, khối ngọc bội này làm sao vỡ nát?

Tần Tiêu có chút không kịp đề phòng, nghĩ là Lý Long Cơ tức giận, không khỏi có chút sững sờ nói:

- Việc này...

Lý Long Cơ nắm chặt quyền, đem bọc nhỏ nắm trong tay, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Người vì cái gì không nói cho ta, lúc trước cuộc chiến tại Sĩ Hộ Chân Hà người đập nồi chìm thuyền đã ô nhục tín niệm phải chết, muốn cùng người Khiết Đan quyết một trận tử chiến? Người vì cái gì không nói cho ta, khối ngọc bội này là khi người bị địch nhân đánh rơi xuống ngựa, bị đánh cong ngực giáp bị vỡ? Người vì cái gì không nói cho ta, người thiếu lương thiếu vật, thậm chí phải tự tay giết chết chiến mã âu yếm của mình lấy thịt, cũng phải thê sống chết bảo hộ quốc thổ Đại Đường!

Lý Long Cơ càng nói càng kích động, lại đứng lên, như đầu đón chỉ vào Tần Tiêu lớn tiếng quát, sau đó không ngừng đi qua lại, chỉ vào Tần Tiêu liên tục mắng không ngừng.

Lý Long Cơ mắng một hồi, phun ra một hơi, chậm rãi nói:

- Bắc phong xuy đồng vân, đồng vân phi bạch tuyết. Bạch tuyết sạ hồi tán, đồng vân hà thảm liệt. Vị kiến ôn tuyên băng, trử tri hỏa tĩn diệt. Biểu thủy lương tại tư, thứ kỷ khả di duyệt.

Tần Tiêu không khỏi sửng sốt: Còn ngâm thơ sao?

Lý Long Cơ quay lại ngồi xuống, cau mày nhìn Tần Tiêu, thâm trầm mà sảo nảo nói:

- Đại ca, ngươi vì thiên hạ Đại Đường, vì đệ đệ hoàng đế như ta đây, không tiếc bỏ qua tính mạng của mình đâm máu chém giết tại biên cương. Ta đã không còn lời gì biểu đạt tình cảm đối với ngươi, cùng cả vương triều Đại Đường cảm kích ngươi.

Trong lòng Tần Tiêu mãnh liệt chấn động, ngẩng đầu ngơ ngẩn nhìn Lý Long Cơ, chậm rãi chấp tay, trầm giọng nói:

- Bệ hạ, đây đều là bổn phận mà kẻ làm tướng, phải làm! Kẻ làm tướng, rong ruổi sa trường, da ngựa bọc thây, là quang vinh cùng tâm nguyện lớn nhất suốt đời! Tần Tiêu nhận được hồng phúc của thiên tử cùng thượng thiên phù hộ, không ngờ còn sống đến hôm nay, còn có quyết tâm tiếp tục trung thành với Đại Đường vương triều, là vương triều phồn thịnh nhất của Hoa Hạ mấy ngàn năm. Tần Tiêu có thể vì Đại Đường góp một viên gạch, dù chết không uổng!

Dứt lời thoáng cúi người bái xuống.

Nước mắt Lý Long Cơ chảy ra.

Không khí biến thành yên tĩnh, chỉ nghe được thanh âm ngọn nến tí tách cháy.

Sau một lúc lâu, Lý Long Cơ lau nước mắt, nâng dậy Tần Tiêu, thở dài nói:

- Đại ca, con người người thật sự rất kỳ quái. Ta không biết vì sao mỗi lần gặp nhau, luôn bị người làm xử trí theo cảm tính. Ta đã có hai ba năm không chảy nước mắt, nhưng mà hôm nay...ai!

Thanks

862. Chương 864 : Tần Thị Lạc Ẩn. (1)

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 864 : Tần thị lạc ẩn. (1)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 864 : Tần thị lạc ẩn. (1)

Dứt lời xấu hổ nở nụ cười.

Tần Tiêu cũng cười:

- Bởi vì ngươi vẫn là A Man mà ta nhận thức lúc ban đầu, ngươi là một người trọng cảm tình, là một nam nhi nhiệt huyết. Mặc kệ ngươi là A Man, là dương kim thiên tử. Ở trong mắt ta ngươi vĩnh viễn đều là hảo huynh đệ của ta.

- Ẩn, hảo huynh đệ.

Lý Long Cơ gạt mạnh đầu, vỗ vai Tần Tiêu, ánh mắt chân thành nhìn hần, nói:

- Ta biết kỳ thật trong lòng ngươi có băn khoăn, lo lắng mình công cao chấn chúa, lo lắng ta sẽ nghi kỵ ngươi, lo lắng lại như năm đó, ngươi phải tá giáp quy điền thậm chí gặp kết cục tá ma giết lừa, đúng không? Ta nhớ được năm đó ở Trường An, sau khi chuyện của Thái Bình công chúa chấm dứt, ta giữ lại ngươi không đồng ý, ta còn nói qua một câu. Ta nói: Ta thật nghiêm túc nói cho ngươi biết, ta không đổ kỵ ngươi, vĩnh viễn tín nhiệm ngươi. Những lời này hôm nay ta vẫn nói một lần. Ta sợ dĩ đến Tân La...ta nghĩ ngươi có thể hiểu được dụng ý của ta.

Mấy câu nói thật sự tri kỷ thiếp tâm, tảng đá lớn đè ép trong lòng Tần Tiêu cũng hạ xuống. Hần tỉnh tể suy tư, đột nhiên có chút kinh ngạc nói:

- Ngươi muốn...ngự giá thân chinh Tân La?

- Không sai!

Lý Long Cơ như đinh đóng cột quyết đoán nói:

- Thái Tông, Cao Tông đều từng chinh phạt Cao Ly. Mà nay Tân La phản loạn, ta không lý do không tự mình chinh phạt Tân La. Nhớ rõ năm xưa Thái Tông giải thích về Cao Ly, chính là mảnh đất kia vẫn luôn là tâm phúc đại họa của Đại Đường. Vì giải quyết tai họa cho con cháu, nhất định phải hoàn toàn bình định nó. Hiện giờ Tân La tạo phản, không phải là tự tìm đường chết sao?

Tần Tiêu nghe được trong lòng nổi lên khí thế hào hùng, nghiêm túc nói:

- Bệ hạ thân chinh, vì thần cam lòng tiên phong thúc ngựa hoành đao xông lên trước nhất. Ai dám ngăn cản Đại Đường chúng ta, san thành bình địa, giết không tha!

- Tốt!

Lý Long Cơ hưng phấn lớn tiếng nói:

- Ngươi là huynh đệ của ta, đã sớm nên có một ngày cùng kề vai chiến đấu. Đại ca, lần này khiến cho toàn bộ người trong thiên hạ đều chứng kiến uy phong của huynh đệ chúng ta! Chứng kiến vương triều Đại Đường uy chấn thiên hạ!

Dứt lời liền vươn một bàn tay nắm chặt vào nhau.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, không chỉ nhìn thấy lòng tín nhiệm cùng hào hùng của đối phương, cũng đều có một loại cảm giác thoải mái vì đã giải khai khúc mắc.

Sáng sớm hôm sau, Tần Tiêu vừa tỉnh dậy, một đêm say rượu khiến hần vô cùng đau đầu, vừa mở mắt nhận ra mình đang nằm trong ôn nhu hương, bên cạnh chính là Lý Trì Nguyệt, lúc này mới nhớ tới đêm qua Lý Long Cơ dẫn Cao Lực Sĩ đưa hần đến phòng nàng hoàn thành đêm động phòng hoa chúc muộn màng.

Vừa đi ra ngoài liền nhìn thấy Cao Lực Sĩ đã đứng chờ đợi, Cao Lực Sĩ lại đưa Tần Tiêu đến thư phòng của Lý Long Cơ, tự giác lui ra ngoài.

Hôm nay Lý Long Cơ thức dậy thật sớm, đã xem nửa quyển sách. Nhìn thấy Tần Tiêu tiến vào, vẻ mặt cười quái dị hơn nữa có chút xem thường nói:

- Tửu lượng không được nha!

Tần Tiêu thật sự là kẻ cam ăn hoàng liên, lần này xem như hần trúng kế của Lý Long Cơ, không nghĩ tới sau khi trò chuyện tiêu giải khúc mắc lại uống quá say, còn gạo nấu thành cơm cùng Lý Trì Nguyệt.

Hiện tại nhìn vẻ mặt Lý Long Cơ thật vui vẻ, ngoại trừ vui sướng khi thấy người gặp họa, còn mang theo dáng vẻ đắc ý vì thực hiện được gian kế.

Tần Tiêu không lời nào để nói, chỉ nở nụ cười. Lý Long Cơ thấy tốt liền thu liễm, thay đổi đề tài mời Tần Tiêu ngồi xuống, bồi hần cùng ăn sáng.

- Gạo cháo Giang Nam thật không tệ đi.

Lý Long Cơ tươi cười, nói:

- Người khổ cực, ăn nhiều một chút. Nhuận nhận tràng vị mới có lợi.

Tần Tiêu thật sự dở khóc dở cười. Lý Long Cơ này lúc nào nói chuyện cũng một câu hai ý nghĩa. “Khổ cực”? “Vất vả”? Là khổ cực vì cuộc đại chiến đêm qua với tân nương tử, hay là đánh giặc vất vả?

Tần Tiêu cười khổ lắc lắc đầu, gục đầu ăn cháo không lên tiếng.

Lý Long Cơ không nhịn được đột nhiên cười vang.

Tần Tiêu giả vờ hỏi:

- Người cười cái gì?

- Không có gì!

Lý Long Cơ vừa cười vừa xua tay khụ một tiếng, nói:

- Có chuyện phải do chính người quyết định. Mấy lão bà kia của người tính toán an bài như thế nào? Nếu không an bài thì còn thể thống gì?

- Cho các nàng đều quay về Trường An đi.

Tần Tiêu không chút nghĩ ngợi, quyết đoán nói. Từ sau khi Tử Định xảy ra sự cố, trong lòng hắn luôn bất an. Bên chiến trường thật sự không phải chỗ chơi đùa. Mấy nữ tử kia đều là trái tim của hắn, ai xảy ra sơ suất hắn sẽ đau lòng đến chết. Hơn nữa Lý Tiên Huệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi vẫn đang ở Trường An, Tần Tiêu cũng không lý do gì cho Mặc Y các nàng quay về Giang Nam. Chỉ có thể theo ý tứ của hoàng đế cùng ở lại kinh thành.

Lý Long Cơ gật nhẹ đầu:

- Như vậy cũng tốt. Dù sao an toàn, người có thể chuyên tâm đi làm chuyện của mình. Nhưng ẩm thực của người không cần người chiếu cố sao? Nếu không để Mặc Y lưu lại đi, chẳng qua sau này không để nàng đích thân ra chiến trường.

- Không cần. Lưu lại Mặc Y thì Tử Định chết sống cũng đòi lưu lại. Như vậy Ngọc Hoàn cùng Trì Nguyệt đều sẽ có lý do ở lại.

Tần Tiêu nói:

- Không nên làm đặc thù, để cho các nàng đều về thôi.

Lý Long Cơ cười nhẹ một tiếng nói:

- Tùy người. Chỉ là...khụ khụ, vừa mới động phòng hoa chúc, khiến tân nương tử lập tức rời đi tựa hồ có chút bạc tình.

- Cổ họng của người không thoải mái sao?

Tần Tiêu biết rõ còn cố hỏi, Lý Long Cơ chỉ là cố ý cường điệu khoa trương mà thôi.

Lý Long Cơ không nhịn được bật cười, thiếu chút nữa phun ra cháo. Hắn nhìn thấy thái độ của Tần Tiêu kiên quyết nên cũng không tiếp tục kiên trì.

Hai người cúi đầu ăn cháo.

Dùng xong bữa sáng, Lý Long Cơ gọi Tần Tiêu đến bên vách, nơi này treo một bức bản đồ, chính là bản đồ lãnh thổ Tân La.

Tần Tiêu không khỏi kinh nghi, hiện tại muốn vẽ ra một bản đồ chuẩn xác tinh tế như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhìn Lý Long Cơ giống như thật vội vàng từ Hà Bắc đuổi tới Tân La, còn mang theo bản đồ như vậy, chẳng lẽ hắn đã sớm có ý tứ dụng binh đối với Tân La? Mấy chục năm nay Đại Đường không đóng quân tại Tân La, đều để họ tự trị. Tuy rằng người Tân La vẫn thật biết điều, nhưng cuối cùng vẫn làm ra chuyện tạo phản. Đây tựa hồ ứng nghiệm lời tiên đoán ngày trước của Thái Tông hoàng đế, nơi này thủy chung sẽ có người trở thành tai họa.

Lý Long Cơ thân là hoàng đế Đại Đường, xem ra đã sớm có suy đoán cùng chuẩn bị.

Lý Long Cơ chỉ vào địa đồ nói:

- Người xem, từ Liêu Thủy đến Ấp Lục Thủy đều thuộc An Đông đô hộ phủ. Nơi này chính là Quách Tĩnh Cao Câu Lệ ngày trước, hiện tại có hơn tám mươi vạn dân chúng, phần lớn là người Hồ di dời cùng dân chúng Cao Câu Lệ, cũng có người Hán nhưng không nhiều lắm. Hiện tại chúng ta đã đánh chiếm nơi này, nhưng muốn ổn định cũng phải phí công phu một phen. Đây mới chỉ là một phần nhỏ lãnh thổ, nếu muốn bình định toàn bộ Tân La...phông chừng rất khó!

- Nếu giằng từ quân sự, dễ dàng.

Thanks

863. Chương 865 : Tần Thị Lạc Ẩn. (2)

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 865 : Tần thị lạc ẩn. (2)

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 865 : Tần thị lạc ẩn. (2)

Tần Tiêu nói:

- Mấy ngày nay Liêu Đông quân đã giao thủ vài lần với Tân La. Ngoại trừ lúc ban đầu do Lý Giai Lạc khinh thường nên bị mất Du Quan, ngoài ra đều là chúng ta chiến thắng, chỉ có một vạn người đã thọc sâu vào gần ngàn dặm lãnh thổ, một đường gió thổi cỏ rạp, người Tân La nghe danh đã sợ mất mật. Tuy rằng hiện tại Cao Văn Giản tập trung toàn bộ binh lực tử thủ Bình Nhưỡng, nhưng theo ta phỏng chừng muốn chiếm đóng Bình Nhưỡng nhiều nhất không qua một tháng thời gian là có thể làm được.

- Liêu Đông quân, lợi hại!

Lý Long Cơ tấm tắc lắc đầu, nhẹ giọng thở dài:

- Tuy rằng ta làm hoàng đế chưa từng tự ra trận chỉ huy tác chiến, nhưng trong ngày xử lý một ít quân vụ trọng đại vẫn hiểu được một ít. Quân đội Đại Đường từ trước thủ mạnh hơn công. Nhưng Liêu Đông quân thì khác, công thủ rất cân bằng. Đại thắng tại hà cốc Loan Hà, cuộc chiến tại Sĩ Hộ Chân Hà, bảo vệ Doanh Châu cùng U Châu, lấy công thay thủ, đánh rất khá. Đoạt Du Quan, hạ Tân La, nhanh như phích lịch thiểm điện, thế công cực kỳ cương liệt mạnh mẽ. Không thể tưởng được người đến Liêu Đông chưa đầy hai năm đã khiến cho quân đội nơi này chuyển biến cực lớn...suất tài, suất tài ah!

- Được rồi, đừng thổi phồng, ta sắp bay lên.

Tần Tiêu cười cười nói:

- Vì đối kháng kỵ binh của Đột Quyết Bắc Địch, mới ban đầu suy nghĩ của ta chính là nhất định phải có một đội kỵ binh cường đại mới có thể đối kháng. Vì vậy Liêu Đông quân lấy kỵ binh làm bộ đội chủ chiến, sau đó hấp thu đại bộ phận tộc dân du mục người Hồ dừng sĩ nên sức chiến đấu mạnh mẽ là đương nhiên. Ta tự mình dẫn Hồ Kỵ sư, sau đó lại có kỵ binh Hề tộc cùng Khiết Đan quy phục, tổng số không dưới năm vạn người. Năm vạn kỵ binh này cho dù đánh trận cùng Lang Kỵ sư của Đột Quyết cũng sẽ không rơi xuống hạ phong. Hơn nữa chúng ta trang bị càng tốt hơn, thậm chí sẽ càng chiếm ưu thế. Mặt khác cho dù là bộ binh cũng có trang bị ngựa thồ, tùy thời có thể di chuyển đường dài thật nhanh hoặc là xông pha chiến đấu. Trái lại người Tân La, vài chục năm nay bọn họ không trải qua chiến sự, cho dù dũng mãnh anh dũng nhưng xương cốt cũng bị gỉ sét, tự nhiên không phải là đối thủ của chúng ta.

- Ngô, trong quân sự có người nắm giữ, xem ra vấn đề không lớn.

Lý Long Cơ nhíu mày, lâm vào trầm tư, sau đó nói:

- Nhưng đánh giặc thì có thể thắng, nhưng sau khi đánh xong đây? Làm sao mới có thể hoàn toàn giải quyết vấn đề Tân La? Chẳng lẽ đánh xong năm nay, qua mười năm hai mươi năm lại biến thành như cũ?

Tần Tiêu cũng trầm tư, nói:

- Năm đó Cao Tông hoàng đế bình định xong Cao Câu Lệ, tiêu diệt Bách Tế, làm cho Tân La thống nhất, hậu duệ Cao Câu Lệ cùng Bách Tế cũng mai một, dung nhập vào những dân tộc khác. Hiện tại mặc dù Tân La lớn một chút, nhưng chúng ta đồng dạng có thể áp dụng biện pháp đó, hoàn toàn giải quyết vấn đề thôi! Dân cư Tân La mặc dù nhiều một chút, nhưng chúng ta có thể làm dần dần. Đề nghị của ta là dùng vũ lực chinh phục toàn bộ lãnh thổ Tân La xong, bố trí châu huyện nơi này, hoàn toàn dựa theo hình thức của Đại Đường quản lý cùng chế hành. Mở ra biên cảnh cùng đường ven biển, làm cho nội địa cùng bán đảo lưu thông tự nhiên. Dân chúng sẽ có người chủ động tiến đến trao đổi. Một năm hai năm, mười năm hai mươi năm năm mươi năm đi qua, mọi người chỉ còn nhớ tới Đại Đường, ai còn nhớ rõ Tân La? Cũng giống như Cao Câu Lệ năm xưa, Tân La sẽ chậm rãi dung hợp vào Đại Đường.

Lý Long Cơ cau mày nói:

- Như thế nào cách nhìn của người đối với Tân La lại khác với Đột Quyết? Ta nhớ được người từng nói qua, đối phó Đột Quyết Bắc Địch là phải cường chế cho họ đại di chuyển, sau đó dùng vũ lực tăng cường quản chế.

- Bởi vì người Đột Quyết hiếu chiến dũng mãnh, ngay từ đầu chúng ta cần cường chế áp bức. Làm cho dân chúng của bọn họ di chuyển, như vậy quân đội của họ sẽ mất đi nguồn mộ lính cùng trụ cột tồn tại, sau đó đi quản chế bọn họ càng thêm dễ dàng.

Tần Tiêu nói:

- Nhưng Tân La thì khác. Người Tân La yếu đuối, chúng ta không cần dùng vũ lực với bọn họ. Hơn nữa Tân La vốn là nước phụ thuộc của Đại Đường, chúng ta thành lập châu huyện đem nó chính thức thu về Đại Đường quản lý cũng hợp tình lý. Đại Đường mạnh mẽ quân sự, còn có văn hóa phồn vinh. Đồng hóa từ văn hóa mới là mấu chốt giải quyết vấn đề. Từ xưa tới nay phàm là triều đại thay đổi lịch sử thay đổi, không phải đều dùng quân sự làm tiên phong, văn hóa đi sau sao?

Lý Long Cơ nghe được sững sờ, hơn phân nửa còn chưa thông suốt, có chút nhức đầu lẩm bẩm:

- Từ xưa tới nay không phải đều dùng quân sự cùng chiến tranh làm tiên phong, dùng văn hóa vỗ yên...nếu nói như thế muốn đồng hóa Tân La còn phí thời gian hơn giải quyết Đột Quyết sao?

Lý Long Cơ hơi có chút hưng phấn xoa hai tay, trong ánh mắt toát ra thần thái khác thường:

- Ý của người là nói, ta có thể giải quyết tốt Tân La hơn cả Thái Tông cùng Cao Tông?

- Người thật may mắn.

Tần Tiêu nở nụ cười:

- Hiện tại thực lực của Đại Đường hưng thịnh, tình thế lạc quan. Hoàn toàn định Tân La, thu vào đất đai của Đại Đường, dung nhập vào Hán tộc, chỉ là sắp tới!

Ba ngày sau, ngoài thành Bạc Chước, mười vạn binh mã thẳng hàng, khí thế kinh người.

Tin tức hoàng đế cần ngự giá thân chinh đã truyền khắp cả Liêu Đông quân, mọi người một trận ồ lên. Kỳ thật chính Tần Tiêu cũng không nghĩ đến hoàng đế sẽ đích thân bước lên lãnh thổ Tân La, đến “chỉ huy” cuộc chiến này.

Có Đại Đường hoàng đế tham dự, tính chất của cuộc chiến tranh này hoàn toàn bất đồng. Điều này tỏ vẻ, Đại Đường chính thức tuyên bố muốn thanh lý môn hộ!

Binh mã tập hợp xong, Tần Tiêu, Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi tụ tập trên đài điểm tướng chờ đợi bảo giá của hoàng đế. Lý Long Cơ nói qua muốn hôm nay duyệt binh, muốn làm chút tuyên thệ trước khi xuất quân, sau đó xua quân qua sông, thẳng tới Bình Nhưỡng thành.

Sau một lúc lâu, từ bên ngoài xuất hiện một nhóm kỵ sĩ. Dẫn đầu là một người thân mặc áo giáp màu vàng, cười đại mã đỏ thắm, khí độ bất phàm. Tần Tiêu cẩn thận nhìn xem, nha, lại là Lý Long Cơ!

Lý Long Cơ trong một thân nhung trang, có điểm thú vị!

Biểu tình của Lý Long Cơ nghiêm túc vô cùng, nhưng không che giấu được vẻ hưng phấn trong ánh mắt. Khi đi tới quân doanh, hấn chủ động ghì ngựa nhảy xuống, thân thể cũng lưu loát dứt khoát. Hình Trường Phong cùng nhóm thiên binh sau lưng hấn đều xuống ngựa, giao ngựa cho binh tốt gần bên.

Bên trong quân doanh, ngoại trừ thám báo bất luận kẻ nào cũng không được thúc ngựa lao nhanh, đây là quy củ như thiết trong quân đội. Lần này Lý Long Cơ vì ngự giá thân chinh, đã bỏ thời gian đọc thuộc lòng quân lệnh.

Tần Tiêu nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Lý Long Cơ, liên tưởng đến hình dáng ngày thường của hấn, không khỏi buồn cười, nhưng dù sao vẫn nhẫn nhịn được. Hấn mang theo nhóm người Lý Tự Nghiệp bước nhanh lên nghênh đón, hành lễ chào:

- Bái kiến bệ hạ!

864. Chương 866 : Ngự Giá Thân Chinh.

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 866 : Ngự giá thân chinh.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 866 : Ngự giá thân chinh.

Lý Long Cơ nhìn lướt qua chúng tướng, hài lòng gật đầu:

- Miễn lễ!

- Mời bệ hạ!

Mọi người vây quanh Lý Long Cơ đi lên đài điểm tướng.

Lý Long Cơ cảm giác trái tim mình nhảy mạnh.

Trực tiếp đối mặt cùng mười vạn dũng sĩ thật sự là lần đầu tiên trong cuộc đời của hấn. Nhìn chiến giáp đao thương sáng ngời, trong lòng Lý Long Cơ dâng lên cổ hào hùng, không khỏi nghĩ thầm: Nguyên lai đây là cảm giác cùng khí tượng trong quân đội, quả nhiên là địa phương làm nam nhân cảm thấy nhiệt huyết sôi trào ah!

- Các tướng sĩ!

Lý Long Cơ vung tay lên, lớn tiếng quát:

- Trẫm thật cao hứng. Rốt cục có thể tận mắt nhìn thấy các người, cùng các người kề vai chiến đấu!

Mười vạn tướng sĩ nhất thời hô to:

- Vạn tuế, vạn vạn tuế!

Sóng âm thật lớn, quả thật có thể đem Bạc Chúc thành run rẩy, kéo dài không thôi!

Lý Long Cơ cảm giác trái tim của mình cơ hồ bị chấn nát, cổ khí thế này rất mãnh liệt!

Thật lâu sau thanh âm mới ngừng lại.

- Các ngươi là dũng sĩ trung thành nhất Đại Đường, dũng sĩ đáng quý nhất! Trẫm, thật sự cảm ơn các ngươi!

Lý Long Cơ lớn tiếng nói:

- Ngay trong hôm nay trẫm cùng các ngươi bước qua Áp Lục Thủy, dẹp yên Tân La!

- Dẹp yên Tân La!

Thanh âm quát lớn lại dâng trào, lần này càng mãnh liệt, càng kéo dài. Các tướng sĩ huy đao thương, vỗ tấm chắn, chấn đến mặt đất run rẩy lên.

Qua hồi lâu, thanh âm ngừng lại, Lý Long Cơ lên tiếng:

- Trẫm phong Tần Tiêu làm ngự tiền binh mã đại nguyên soái, Lý Tự Nghiệp làm phó nguyên soái, Lý Thiệu Cổ, Lý Vi Ẩn làm tham quân, Vạn Lôi làm đại tướng thủy quân cùng lương thảo chuyển vận sứ, Hoàn Tử Đan làm tiên phong, Hình Trường Phong làm ngự tiền trung quân hộ vệ sứ. Mười vạn đại quân, binh phát Bình Nhưỡng!

- Hống hống hống!

Thanh âm hoan hô, tình cảm trào dâng. Tần Tiêu cùng nhóm người Lý Tự Nghiệp cùng nhau tiến lên thụ phong, nhận binh phù cùng ấn tín.

Phân phối đã xong, một mặt đại kỳ thêu chữ “Đường” cao cao bay lên, hiển tể xong xuôi, Lý Long Cơ cầm tướng kỳ tự mình giao trong tay Hoàn Tử Đan:

- Hoàn tướng quân, chúc ngươi thắng ngay trận đầu!

Hoàn Tử Đan tinh thần phấn chấn ôm quyền cúi đầu:

- Dạ, bệ hạ!

Lý Long Cơ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Đừng làm sư phụ người mất mặt, mười vạn người đều đang nhìn ngươi.

Hoàn Tử Đan thoáng sững sờ, lập tức cười ngây ngô:

- Vi thần không dám!

Lý Long Cơ cười ha ha, vung mạnh tay lên:

- Đi thôi!

- Dạ, bệ hạ!

Hoàn Tử Đan tự tay cầm tướng kỳ lên ngựa, vung phượng sí lưu kim đang, quát lớn:

- Hổ Kỵ sư, xuất phát!

Hai vạn Hổ Kỵ theo sau Hoàn Tử Đan, thanh thế rung trời, vượt ra khỏi quân doanh hướng nam mà đi. Trên Áp Lục Thủy, mặt sông vốn không rộng lắm đã được Vạn Lôi mang chiến thuyền đến trải thành cầu nổi, chiến mã có thể đi lên trên. Đây đều là chủ ý của Tần Tiêu. Không phải từng đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa sao, trong cuộc chiến Xích Bích, Tào Tháo đem chiến thuyền buộc chung vào nhau sao? Tuy rằng lúc ấy bị Chu Du dùng hỏa công đánh đại bại, nhưng trước khác nay khác. Cứ như vậy đại quân qua sông, chuyển vận lương thảo sẽ không còn là vấn đề.

Binh lính còn lại chính là bộ binh cùng kỵ binh Khiết Đan.

Lý Long Cơ lấy ra một cuộn thánh chỉ, nhìn Lý Thiệu Cổ cùng Lý Vi Ẩn mỉm cười nói:

- Hai vị ái khanh, hôm nay trẫm cần tuyên đọc một phần thánh chỉ, tiến hành ngợi khen các bộ thủ lĩnh Khiết Đan!

Lý Thiệu Cổ cùng Lý Vi Ẩn thoáng kinh hãi, cúi chào: đọc truyện mới nhất tại .

- Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Cao Lực Sĩ tiến lên chuẩn bị tiếp nhận thánh chỉ nhưng Lý Long Cơ ngăn lại, mỉm cười nói:

- Hôm nay trăm tự mình tuyên chỉ!

- Trẫm, Đại Đường hoàng đế Lý Long Cơ, khâm phong Khiết Đan đại thủ lĩnh Lý Thiệu Cố làm Lô Long quận vương, tả giám môn vệ đại tướng quân, Binh bộ thị lang, ban thưởng thực ấp năm trăm hộ. Lý Vi Ẩn làm Tùng Mạc quận vương, hữu giám môn vệ đại tướng quân, Hộ bộ thị lang, ban thưởng thực ấp bốn trăm hộ. Nguyên Khiết Đan đại thủ lĩnh Lý Thất Hoạt làm Quy Thuận công, trả lại bản thổ, chuyện xưa bỏ qua. Nguyên thủ lĩnh các bộ tộc Khiết Đan, khâm phong làm quốc công, hậu tước trăm sẽ hạ chỉ phong thưởng sau. Hôm nay trăm có thể, Đại Đường đem Khiết Đan làm huynh đệ đồng bào, lấy thành đối đãi vĩnh không phân lán, khâm thử!

Lý Thiệu Cố cùng Lý Vi Ẩn kích động hô to:

- Tạ bệ hạ thiên ân, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Mấy vạn tướng sĩ Khiết Đan đều xuống ngựa hô to vạn tuế.

Lý Long Cơ nhìn hai người mỉm cười nói:

- Hai vị ái khanh mời đứng lên, tiếp chỉ đi!

- Tạ...bệ hạ!

Lý Thiệu Cố tiến lên tiếp nhận thánh chỉ, bái xuống:

- Đại Đường khoan dung, bệ hạ độ lượng rộng rãi, thật khiến vi thần xấu hổ vạn phần. Bệ hạ, thỉnh chấp thuận cho vi thần dẫn theo binh mã thiết kỵ làm tiền bộ, vượt qua Áp Lục Thủy đánh Bình Nhưỡng. Vi thần muốn dùng Bình Nhưỡng thành cùng đầu người của Cao Văn Giản hiến cho bệ hạ làm tạ lễ!

Trong lòng Lý Long Cơ vui vẻ, lớn tiếng nói:

- Tốt! Lý tướng quân quả nhiên đủ hào khí! Trẫm sớm nghe nói Lý tướng quân là soái tài hiếm có. Hôm nay trẫm muốn tận mắt nhìn xem đại tài của Lý tướng quân! Lý Thiệu Cố, trăm mạng người lập tức dẫn bốn vạn thiết kỵ xuất phát đi tiếp ứng Hoàn Tử Đan, hai người kết hợp thành đội ngũ do người chỉ huy công thành!

- Tạ bệ hạ!

Lý Thiệu Cố vui mừng kích động tiếp đại kỳ trong tay Lý Long Cơ, nhảy lên ngựa mang theo nhân mã phóng nhanh.

Thiết kỵ Khiết Đan uy phong lẫm lẫm phóng về hướng nam.

Hai đội nhân mã đã đi, chỉ còn lại hai vạn bộ binh cùng ba vạn thủy quân phụ trách hậu cần.

Trên điểm tướng bàn cũng chỉ còn lại Lý Long Cơ cùng Tần Tiêu, Lý Tự Nghiệp, Vạn Lôi.

Lý Long Cơ hỏi tường lời dặn của Tần Tiêu, cười khẽ, hạ lệnh:

- Đại quân chinh đồn ba ngày, kiếm đủ lương thảo, ba ngày sau xuất phát!

Lý Tự Nghiệp gấp đến nhảy dựng lên, hô:

- Bệ hạ, như vậy sao được chứ? Bọn hần đều xuất phát, chúng ta còn ở nơi này! Đến lúc đó công lao đều bị bọn hần đoạt hết!

- Ha ha!

Mọi người cười vang, Tần Tiêu vội vàng kéo Lý Tự Nghiệp nói:

- Ý chỉ của bệ hạ, người đừng nhiều lời! Có phải người nháo loạn với ta quen rồi, đã quên ai đang ra lệnh?

Lý Tự Nghiệp sững sờ, lúc này chợt hồi tỉnh, hoảng sợ cúi đầu:

- Bệ hạ thứ tội...vi thần biết sai lầm rồi!

Lý Long Cơ cười cười:

- Đứng lên đi, Lý đại tướng quân. Yên tâm, sẽ cho người cơ hội thi triển thân thủ. Hiện tại người đừng nóng lòng, trầm, tự có an bài.

Bình Nhưỡng thành, gần ngay trước mắt.

Tần Tiêu cùng Lý Long Cơ bước xuống xa mã, chậm rãi đến gần thành trì. Tiên phong Hồ Kỵ sư cùng thiết kỵ Khiết Đan bố trí đại trận thể ngoài thành, tiếng hô rung trời hoan nghênh bảo giá của hoàng đế.

Trong lòng Lý Long Cơ như thủy triều mệnh mông: Đây là Bình Nhưỡng thành! Năm đó Thái Tông hoàng đế cũng không thể chiếm lĩnh nơi này, ta lại đem mảnh đất này giẫm dưới chân!

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Mấy vạn đại quân cùng dân chúng Bình Nhưỡng thành đầu hàng, đồng loạt quỳ bái ngoài thành, tiếng hô như sấm.

865. Chương 867 : Tân La Chung Khúc.

Thịnh Đường Phong Lưu Võ Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 867 : Tân La chung khúc.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 867 : Tân La chung khúc.

Lý Long Cơ không tự chủ được vươn tay nâng lên, có chút khàn giọng lớn tiếng nói:

- Đại Đường vạn tuế!

Mấy vạn người cùng hô to: Đại Đường vạn tuế.

Kế tiếp chính là một ít hoạt động hiến tế, liên tục kéo dài đến đêm khuya.

Đoàn xe của hoàng đế được thiên binh theo hộ vệ, chạy vào trong thành. Lý Long Cơ ngồi trên xe đưa mắt nhìn quanh, trên mặt đất đều là binh lính cùng dân chúng quỳ bái. Tuy rằng máu tươi đã được thanh lý, nhưng không khí vẫn phảng phất mùi huyết tinh. Dấu vết oanh tạc trên đầu thành thật rõ ràng, còn có những mũi tên chưa kịp nhổ đi.

Vào đêm, Lý Long Cơ bãi tiệc chúc mừng chúng tướng. Lý Thiệu Cố là công thần lớn nhất, ngồi cùng bàn với Tần Tiêu uống rượu.

Tan tiệc rượu, Lý Long Cơ giữ lại Tần Tiêu, muốn đánh cờ với hắn. Tần Tiêu thấy bộ dáng hưng trí bừng bừng của hắn, cũng đành ở lại.

Lý Long Cơ vừa chơi cờ vừa hứng trí nói:

- San bằng Bình Nhưỡng, tiếp theo chỉ cần tiến quân hạ Kim thành, toàn bộ lãnh thổ Tân La có thể hoàn toàn bình định rồi!

Tần Tiêu không nói gì, chỉ lo đánh cờ.

Lý Long Cơ phát hiện khác thường, nói:

- Sao người không nói chuyện? Người là đại nguyên soái, không phải là nên vui vẻ hơn ta sao?

- Phải, ta đương nhiên vui vẻ. nguồn

Tần Tiêu nói:

- Nhưng ta đang cân nhắc Đại Đường hoàng đế thật sự cần thân chinh đến Kim thành hay sao?

Lý Long Cơ khẽ cau mày:

- Có ý tứ gì?

Tần Tiêu khẽ cười nói:

- Ý của ta là, chúng ta không cần đi đánh Kim thành. Người ngấm lại, Cao Văn Giản là quyền thần Tân La, chiếm binh quyền làm Tân La vương mất quyền lực. Hắn tạo phản chưa chắc là ý tứ của Tân La vương. Hoặc là nói cho dù có nhưng Tân La vương sẽ không thừa nhận. Cho nên trước mắt cần bản không cần đánh Kim thành, có thể truyền hịch mà định ra là được.

- Truyền hịch mà định ra?

Lý Long Cơ cau mày, lâm vào trầm tư, sau đó chậm rãi nói:

- Có đạo lý...đã tiêu diệt chín thành binh mã Tân La, nếu bọn hắn còn muốn đánh với chúng ta chính là trứng chọi đá. Tân La vương Kim Hứng Quang, trong ấn tượng của ta là một người biết giữ bốn phận, hơn nữa không phải kẻ ngu ngốc. Những năm gần đây thượng cống chưa hề thiếu qua, bởi vậy có thể thấy được hắn bị mất quyền lực, không có ý làm phản Đại Đường. Hiện tại chúng ta tiêu diệt Cao Văn Giản, hắn nên cao hứng mới phải...

- Cao hứng thì chưa chắc, nhưng lập tức chạy tới đầu hàng vô cùng có khả năng.

Tần Tiêu cười nói:

- Nếu hắn không nổi điên cũng sẽ không tiếp tục chống lại, nếu không sẽ gặp hậu quả như Cao Văn Giản. Trước mắt rõ ràng có một bậc thang giữ được tính mạng miễn đi chiến tranh, ta nghĩ hắn không thể không biết.

- Hiểu được rồi.

Lý Long Cơ cười nói:

- Ý của ngươi là để cho ta cấp cho Kim Hứng Quang một bậc thang?

- Đúng!

Tần Tiêu quyết đoán đáp:

- Phát một đạo truyền hịch đến Kim thành, liệt kê tội trạng của Cao Văn Giản, cùng quyết tâm thề diệt phản thần của Đại Đường chúng ta. Tân La vương Kim Hứng Quang nhất định đem người đến hàng. Đến lúc đó không cần tiếp tục đánh bọn hắn, phái đại quân chiếm giữ Kim thành, hết thủy thu phục!

- Có đạo lý, cứ làm như vậy!

Lý Long Cơ hưng phấn xoa tay, nói:

- Ta cũng không tin Kim Hứng Quang ngu xuẩn đến mức đó, đã cho hắn con đường sống mà hắn không đi, lại nhất định tìm chết! Chỉ cần hắn đầu hàng, ta sẽ không giết hắn, cũng không cần đại giết hại. Lấy thắng mưu cầu hòa bình, ha ha! Ý kiến hay!

Một tháng sau cuộc đại chiến Bình Nhưỡng.

Không ngoài sở liệu của Tần Tiêu, Tân La vương Kim Hứng Quang vội vàng mang theo toàn bộ hoàng tộc cùng hơn vạn binh mã còn sót lại chạy đến thành Bình Nhưỡng xin hàng. Binh mã tạm thời bị khống chế, Tân La vương cũng bị “thỉnh” tới hành cung hoàng đế.

Tân La vương dẫn hoàng tộc đầu hàng, lập tức truyền khắp Bình Nhưỡng thành, thật nhiều dân chúng Tân La khóc than nước mất nhà tan.

Sự tình diễn biến tới lúc này, Tần Tiêu nói với Lý Long Cơ:

- Hiện tại lập tức phái quân trú đóng Tân La. Ta đề nghị lấy Lý Tự Nghiệp làm chính, Lý Thiệu Cố làm phụ, suất binh ba vạn tiến vào chiếm giữ Kim thành. Bình Nhưỡng này do Hoàn Tử Đan làm tướng quân, Lý Vi Ẩn làm phó tướng, suất binh hai vạn trấn thủ.

Lý Long Cơ nghe được ý tứ, nhưng vẫn hỏi:

- Còn ta đây?

Tần Tiêu cười cười:

- Người là hoàng đế, làm sao ở lâu tại Tân La đây? Đã là tháng bảy, người rời Trường An đã sắp nửa năm, là thời điểm nên trở về.

Lý Long Cơ thần nhiên hỏi:

- Vậy còn người?

- Ta đương nhiên theo hoàng đế bệ hạ cùng quay về Trường An.

Tần Tiêu cười nói:

- Người không phải đã từng nói qua muốn cho ta cùng đám người Diêu Sùng giải quyết thủ tục kết thúc sao? Hẳn là đương triều các lão trăm công ngàn việc, tự nhiên không thể tới Tân La, vậy thì ta phải đi Trường An thôi.

Lý Long Cơ nghe được trong lòng vừa động, không khỏi hỏi ngược lại:

- Người muốn đi Trường An, Liêu Đông làm sao bây giờ?

- Dễ làm thôi, nơi này có người quản sự.

Tần Tiêu thần nhiên thoải mái nói:

- Mấy ngày nay ta đi bên cạnh người, cũng không cần xử lý sự tình gì, mọi chuyện đều vận hành đều vào đây. Vì vậy ta xem như nghĩ thông suốt, Tần mỗ cũng không phải không thể cách nơi này. U Châu có Khương Sư Độ, Nhiêu Nhạc cùng Tùng Mạc có Trương Cửu Linh, Doanh Châu có Tống Khánh Lễ, Kim Lương Phượng đã đi Bột Hải quốc. Các lộ đóng quân đã an bài thỏa đáng, tướng lãnh nhất lưu, huấn luyện nhất lưu, sức chiến đấu thiên hạ vô địch. Đại Đường đông bắc đã vững như bàn thạch. Chuyện xấu duy nhất chính là Tân La. Nhưng đã có Lý Tự Nghiệp cùng Hoàn Tử Đan, tin tưởng trong thời gian ngắn không thành vấn đề. Chỉ cần về triều thương nghị xong phương pháp thống trị Tân La, như vậy hết thảy liền thu phục.

Lý Long Cơ có chút khó hiểu nhìn Tần Tiêu:

- Vì sao người...đột nhiên muốn rời khỏi Liêu Đông? Ta nhớ được người từng nói đánh xong Tân La đem binh bắc thượng, giải quyết Mạt Hạt, hoàn toàn tiêu diệt Đột Quyết?

Tần Tiêu cười nói:

- Cho dù ta về triều, việc này vẫn làm xong thôi. Trương Cửu Linh cùng Kim Lương Phượng hoàn toàn có thể làm thành việc này. Không cần ta tiếp tục gánh vác.

Lý Long Cơ cũng cười nói:

- Ta hiểu được ý tứ của người. Được rồi, mấy ngày nữa chúng ta cùng nhau quay về Trường An.

Tần Tiêu thoải mái nở nụ cười:

- Vậy...vì thần đa tạ bệ hạ!

Lý Long Cơ cười ha ha:

- Ta còn không biết trong lòng người muốn gì? Vội vàng hai năm, cũng nên cho người nghỉ ngơi một chút. Hơn nữa người cũng nhớ lão bà hài tử của người, không phải sao?

- Ha ha, đương nhiên là đúng rồi còn gì!

Tần Tiêu cũng cười, hai người nhìn nhau, lòng hiểu mà không nói, trong lòng nhẹ nhõm.

Bình bắc đại thắng, cả nước chúc mừng. Tần Tiêu có chút chết lặng đi theo tham gia thật nhiều khánh lễ, nhưng hắn cảm giác tuy rằng mình ở hoàng thành nhưng tâm không biết đã bay tới nơi nào. Hắn càng ngày càng phát hiện, mình làm quan đã không còn ước mơ cùng hi vọng gì.

Còn không phải hay sao, cũng đã vị cực nhân thần rồi...nhân sinh giống như một đường parabol, đi lên tới đỉnh phải rơi xuống. Hắn tình nguyện chính mình chủ động ngoan ngoãn đi xuống, cũng không muốn bị người nâng lên đến té xuống.

Thanks

866. Chương 868 : Đại Kết Cục.

Thịnh Đường Phong Lưu Vô Trạng Nguyên

Tác giả: Tầm Hương Sư

Chương 868 : Đại kết cục.

Nhóm dịch: Sói Già

Nguồn: vipvanda

Chương 868 : Đại kết cục.

Mùng một tháng tám, vàng trăng treo cao. Mấy ngày nay Tần Tiêu thường xuyên hỗn chung một chỗ với Lý Long Cơ tham gia tiệc rượu chúc mừng, thương lượng thủ tục sau cuộc chiến, nhưng hôm nay, Tần Tiêu chủ động nửa đêm tiến cung cầu kiến vẫn là lần đầu tiên.

Trong lòng Lý Long Cơ mơ hồ có chút khác thường: Hắn lại muốn chơi trò gì đây?

Hai người ngồi trong ngự hoa viên, hương hoa thoang thoảng, nhìn vầng trăng treo cao, uống một bình rượu nhỏ.

Rượu qua ba tuần, Tần Tiêu nói thẳng:

- Ta muốn đến...xin nghỉ phép.
- Xin nghỉ phép?

Lý Long Cơ kinh nghi, nhưng trong lòng cũng yên tâm, cười trêu:

- Ta còn tưởng rằng ngươi lại muốn từ quan đâu.
- Thừa kế tước vị đâu, con ta đều không từ chối được, ta làm sao mà từ quan?

Tần Tiêu cũng đùa giỡn cười nói.

Lý Long Cơ lơ đãng nói:

- Xin phép không thành vấn đề, ngươi cũng nên nghỉ ngơi một chút. Đại sự đã an bài xong xuôi, những việc khác chỉ là chuyện nhỏ. Để cho người của tam tỉnh lục bộ chậm rãi đi làm đi. Hai ba năm tới Đại Đường cần giải quyết rất nhiều sự tình ở phương bắc cùng Tân La.
- Thời gian sao...

Tần Tiêu cười quỷ dị, nói:

- Ta nghĩ muốn nghỉ lâu một chút.
- Bao lâu?

Lý Long Cơ cảm giác có chút không ổn, cảnh giác hỏi.

Tần Tiêu mỉm cười nói:

- Có thể là ba năm mười ngày, cũng có thể là...cả đời.
- Lời này ý như thế nào?

Lý Long Cơ hoài nghi, hơn nữa nghe được ba chữ “cả đời”, trong lòng hẳn có chút khó chịu: Đây không phải cũng có ý nghĩa như từ quan sao?

Tần Tiêu mỉm cười, ngữ khí thật thẳng thắn:

- Ta nghĩ thông suốt. Liêu Dương Vương như ta dưới một người trên vạn người, có thể giữ lại. Nhưng mà ta không muốn nắm giữ quyền hành thực tế. Đánh xong Đột Quyết, Bình Bắc Quân Cơ Xứ cũng giải tán. Ta biết người nhất định sẽ an bài thêm sự tình cùng chức vụ cho ta, đúng không? Bỏ đi, người tha cho ta đi. Với danh vọng cùng thân phận hiện tại của ta, nếu còn ra triều đình phụ chính, không muốn làm quyền thần cũng khó khăn. Tình cảnh như thế, người nguyện ý chứng kiến sao?

Lý Long Cơ không khỏi kinh ngạc chấn kinh, nhìn chằm chằm Tần Tiêu hồi lâu, trong ánh mắt có chút tức giận nói:

- Lời như vậy cũng chỉ có người mới dám nói ra...
- Người cũng biết đây là lời nói thật lòng.

Tần Tiêu thản nhiên nói:

- Nói thật, người là minh quân. Bên cạnh người không nên xuất hiện quyền thần như ta, đúng hay không? Cho nên ý tưởng của ta chính là người không cần an bài thêm chức vụ thực tế gì cho ta, để cho ta nhận thanh danh hư chức gì đó, có thể đi dạo chơi tứ phương đi. Người cũng biết người ở trong triều, thân bất do kỷ, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Tần Tiêu này dù có điệu thấp mặc kệ mọi sự thế nào, vẫn sẽ có chuyện tìm tới trên đầu của ta. Đến lúc đó ta lại không thể cứ gặp chiêu triết chiêu. Nói không chừng vừa làm, cuối cùng bị hao tổn chính là vị hoàng đế như người cùng vương triều Đại Đường. Cho nên...người cho ta nghĩ phép đi.

Lý Long Cơ xuy cười một tiếng:

- Người nói toàn lời ngụy biện tà thuyết!

Nhưng trong lòng tự nhủ: Nguyên lai hẳn hiểu rõ ràng hơn so với ta, cũng phải, dù sao là hỗn trong quan trường ah!

- Còn nữa, ta muốn thành thần.

Ngữ khí của Tần Tiêu trở nên dễ dàng hơn, cười nói:

- Ta đã đáp ứng Ngọc Hoàn, cùng nàng thực hiện kết hôn du lịch, ha ha, chủ ý không sai đi? Người biết không, cuộc đời ta có một nguyện vọng lớn nhất chưa từng cùng ai nói qua. Đó chính là ta muốn đi khắp vạn lý giang sơn Đại Đường! Từ phương bắc đại thảo nguyên, đến vùng sông nước Giang Nam. Ta muốn kiến thức phong tình Tây Vực, nghe một chút tiếng sóng Đông Hải. Còn có nhiều thanh sơn thủy tú, danh thắng cổ tích. Hơn nữa năm xưa ta đã đáp ứng Tiên nhi các nàng sẽ quay về Nhạc Dương lầu, thậm chí định cư một thời gian ở đó. Nơi đó còn có một Trích Bút Đình, còn viết vài câu thi từ của ta kia, ha ha! Còn có Tân La, chờ một ngày nào yên ổn xuống, ta cũng muốn mang theo người nhà đi xem, còn có những mảnh đất ta từng chinh chiến qua, Sĩ Hộ Chân Hà, Đại Lang Nguyên, Thụ Hàng thành, những chỗ này ta đều rất muốn đi.

Lý Long Cơ luôn luôn nghe Tần Tiêu liên miên căn nhắc nói xong, không nói lời nào, cũng không biểu lộ thái độ.

Tần Tiêu nói một lúc, chợt ngừng lại.

Trường hợp nhất thời yên tĩnh, có thể nghe được tiếng gió thổi qua, thanh âm côn trùng kêu to.

Sau một lúc lâu đi qua, Tần Tiêu khẽ nói:

- Người sẽ đồng ý, đúng không?

Lý Long Cơ nhếch môi, khẽ cười khổ:

- Vì sao thấy được?

- Bởi vì người là hoàng đế sáng suốt nhất.

Tần Tiêu nở nụ cười, khẽ nói:

- Đồng thời cũng là huynh đệ tốt nhất của Tần Tiêu này ah! Làm huynh đệ, đời này chỉ có chút nguyện vọng đó. Người sẽ nhẫn tâm không đáp ứng sao?

Lý Long Cơ quay sang nhìn vào ánh mắt Tần Tiêu, từ trong mắt Tần Tiêu hắn đọc được tình cảm chân thành, vẻ thản nhiên như lúc ban đầu kết nghĩa.

Lý Long Cơ không khỏi cười rộ lên, thản nhiên nói:

- Nhưng nếu một ngày kia ta cần người, Đại Đường cần người, làm sao bây giờ?

- Vậy ta nhất định sẽ xuất hiện.

Tần Tiêu quyết đoán nói:

- Ta đã nói rồi, ta không phải từ quan, mà là xin nghỉ phép. Ngày về của ta chính là lúc người cùng Đại Đường thật sự cần ta. Vì vậy ta cũng hi vọng không có một ngày như thế. Bởi vì ta hi vọng người luôn làm một minh quân, Đại Đường luôn luôn hướng về phía trước, thời thịnh muôn đời.

- Người làm như vậy, kẻ thống khổ chỉ sẽ là ta.

Lý Long Cơ thở dài một hơi, nói:

- Nếu ta gặp lại người, chính là Đại Đường xảy ra vấn đề, đúng hay không? Nếu ta đem giang sơn thống trị thật tốt, cũng không còn cơ hội gặp lại người?

- Cũng không hẳn là vậy!

Tần Tiêu cười nói:

- Một ngày nào người làm hoàng đế mệt mỏi, Đại Đường có thể yên tâm giao cho con của người, người học cha người thoái vị làm thái thượng hoàng đi thôi. Đến lúc đó người cũng có thể giống như ta đi du lịch khắp Đại Đường. Người sống trên đời thật không dễ dàng, có thể làm một chuyện ý nghĩa như vậy thật đáng giá bao nhiêu.

Lý Long Cơ cũng cười, có chút khổ sở lắc đầu:

- Thôi thôi, lời ngụy biện của người thật sự là nhiều lắm, ta nói không qua người. Với sự hiểu biết của ta đối với người, chuyện người đã quyết định ta cũng không thể sửa đổi, đúng không?

- Không, lần này không phải.

Tần Tiêu một mực mỉm cười, chân thành nói:

- Ta hi vọng người thành tâm thành ý cho ta nghỉ phép. Cũng chỉ có như vậy ta mới có thể đi được an tâm, không có tiếc nuối. Không như năm đó khi ta từ quan, cả người lẫn ta đều không được an nhàn.

Lý Long Cơ chậm rãi hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời, thì thào nói:

- Vẫn là huynh đệ sao?

Ý cười trên mặt Tần Tiêu nhẹ nhàng lẫn thâm tình, nhẹ giọng nói:

- Ta đã nói rồi, A Man vĩnh viễn là huynh đệ tốt nhất của Tần Tiêu!

Lý Long Cơ mỉm cười, khẽ nói:

- Tần Tiêu cũng vĩnh viễn là huynh đệ tốt nhất của A Man...làm hoàng đế, có được một huynh đệ tốt, thật đúng là không dễ dàng!

Dứt lời Lý Long Cơ lấy ra một mảnh ngọc bội, buộc dây đỏ, trong sáng thanh thúy.

Lý Long Cơ đưa ngọc bội cho Tần Tiêu:

- Cầm đi, phải tìm hơn trăm ngày mới tu bổ tốt. Nhìn qua giống như chưa từng vỡ, thật thần kỳ phải không?

Tần Tiêu chậm rãi vươn tay cầm lấy.

Tần Tiêu biết, mình bị cảm động. Nhưng hắn chỉ mỉm cười, nói nhỏ:

- Cảm ơn. Ta sẽ cẩn thận giữ gìn, không cho nó tiếp tục nát.
- Không sao cả, cho dù có vỡ cũng không thể dán lại, không quan trọng.

Lý Long Cơ mỉm cười, thản nhiên nói:

- Như vậy...ta đáp ứng người.

Tần Tiêu cười nói:

- Cảm ơn, hảo huynh đệ!
- Hãy đi hưởng thụ nhân sinh của người đi!

Lý Long Cơ có chút thoải mái, có vẻ mắt mát lải ghen tỵ nói:

- Đại Đường thiên hạ, vạn lý giang sơn, người thay ta tận tình mà du ngoạn. Nếu có thể mỗi khi đến nơi đâu viết xuống du ký, lại gửi về Trường An cho ta xem. Như vậy cũng giống như đích thân ta đi qua vậy.
- Thử tốt, đương nhiên cùng huynh đệ chia nhau hưởng lợi. Ta thật tình nguyện.

Tần Tiêu ho khan một tiếng, nói:

- Bất quá...viết du ký không phải sở trường của ta. Người còn không biết, khi đi học ta viết văn thường không đạt yêu cầu.

Lý Long Cơ hơi sững sờ:

- Là ý gì?
- A? Ha ha, không có gì!

Tần Tiêu nhin không được bật cười lên:

- Không sao, để Uyển nhi viết thay ta tốt lắm, người không có ý kiến đi? Ngô...nhưng ta sẽ thường thường viết thư cho người.

Đêm đã thật khuya, trong ngự hoa viên gió càng lớn. Cao Lực Sĩ nhẹ nhàng đi tới, đứng bên cạnh Lý Long Cơ bấm:

- Bệ hạ, đêm đã khuya thật dễ cảm lạnh, hay là vào ngự thư phòng trò chuyện đi?

Tần Tiêu đứng dậy:

- Bệ hạ, vi thần xin cáo từ!

Lý Long Cơ khoát tay ý bảo Cao Lực Sĩ lui ra, đứng dậy yên lặng nhìn Tần Tiêu hồi lâu, khẽ gật đầu:

- Đi thôi...nhớ rõ lời người đã nói. Cần thường xuyên viết thư, có rảnh thì quay về thăm. Nếu một ngày kia ta nhân rồi, cùng người kết bạn lâu hành.

Tần Tiêu hí mắt cười nói:

- Nhất định.

Lý Long Cơ thở dài một hơi:

- Nhớ chiếu cố muội muội của ta cho tốt, còn có...cháu của ta. Nếu sinh, dù nhi tử hay nữ nhi, nhất định phải viết thư cho ta biết. Nếu cần đặt tên, nhất định phải cho người cậu như ta đặt mới được.

Tần Tiêu lại mỉm cười:

- Nhất định!

- Nhớ rõ...thôi đi. Đừng làm như vĩnh biệt vậy. Chúng ta nhất định còn có thể gặp lại, đúng không?

- Dương nhiên.

- Mười lăm tháng tám, vạn quốc đến triều bái, Trường An sẽ nghênh đón thời khắc huy hoàng náo nhiệt nhất từ trước đến nay. Người là đệ nhất thiên hạ vương gia, không lưu lại xem lễ rồi đi sao?

- Không lưu, ta đã đáp ứng Tiên nhi các nàng mười lăm tháng tám phải đến Động Đình Hồ Quân Sơn ngắm trăng. Việc trọng đại tại Trường An ta sẽ dùng tâm cảm thụ là được.

- Tạm biệt, đại ca. Một đường trân trọng!

- Trân trọng!

Trong lòng Tần Tiêu cảm khái cùng kích động, vươn tay ra.

Lý Long Cơ ngạc nhiên:

- Làm gì?

Tần Tiêu mỉm cười:

- Bắt tay, phương thức tạm biệt tốt nhất, người không biết sao?

Mặc dù Lý Long Cơ có chút nghi hoặc nhưng vẫn cảm thấy mới mẻ vươn tay ra. Hai nam nhân, hai tay nắm chặt vào nhau...

Tần Tiêu không nhớ rõ mình làm sao rời khỏi Đại Minh cung cùng Thái Cực cung, làm sao ra hoàng thành, về tới trong nhà. Có lẽ trong quá trình nước mắt đã tràn ra mông lung, toàn thân như mất đi ý chí cùng phương hướng.

Về đến nhà, Tần Tiêu vừa tuyên bố tin tức, cả nhà đều hoan hô nhảy nhót:

- Nga, có thể đi du ngoạn rồi!

Cao hứng nhất vẫn là Dương Ngọc Hoàn, đây là lễ trình trọng yếu nhất trong nhân sinh của nàng, cuối cùng đã bắt đầu.

Hai ngày sau, Liêu Dương Vương thanh danh hiển hách Đại Đường, mang theo gia quyến ngồi trên xe ngựa, như năm đó, từ Kim Quang Môn rời khỏi Trường An. Vó ngựa tung bay, bánh xe cuộn cuộn, chở người một nhà mang theo nỗi vui sướng cùng chờ mong rời đi xa.

Trong xe ngựa bay ra thanh âm hùng hồn hòa lẫn tiếng vó ngựa, có chút thê lương lại hào hùng:

- Thương hải tiếu, thao thao lưỡng ngạn triều phù trầm tùy lãng ký kim triều thương thiên tiếu, phân phân thể thượng triều thủy phụ thủy thướng xuất thiên tri hiếu giang sơn tiếu, yên vũ diêu đào lãng đào tẩn hồng trần tục sự tri đa thiếu thanh phong tiếu, cánh nhạ tịch liêu hào tình hoàn thặng liễu nhất khâm văn chiếu...

- Biển cả cười, cuộn cuộn hai bờ sông triều chìm nổi tùy sóng nhớ sáng nay. Thương thiên cười, phân phân thể sự thượng triều ai thắng ai thua trời biết hiểu. Giang sơn cười, mưa bụi xa, đào sóng đào hết hồng trần tục sự ai biết nhiều ít. Gió mát cười, cánh nhạ tịch liêu hào tình còn thừa lại nhất khâm muộn chiếu...

Dưới ánh nắng mặt trời, một nam nhân thân hình vĩ ngạn dừng cương ngựa, quay đầu lại nhìn đế đô Đại Đường hùng vĩ, nhìn đô thành thời thịnh quanh quẩn trong sương, nở nụ cười.

- Ta yêu người, Đại Đường!

(THE END)

Thanks

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-duong-phong-luu-vo-trang-nguyen>